

DuongHao314

Chương 1: Đấu La Đại Lục (1)

Ba Thục còn có mỹ danh Thiên Phủ Chi Quốc, trong đó nổi danh nhất chính là Đường Môn

Đường Môn là một thần bí địa phương, rất nhiều người chỉ biết đó là một địa điểm giữa sườn núi, mà đỉnh núi nơi Đường

Môn tọa lạc lại có một cái tên làm kẻ khác đảm chiến kinh tâm - Quỷ Kiến Sầu.

Từ đỉnh Quỷ Kiến Sầu mà ném ra một hòn đá, phải đến 19 mới nghe được tiếng vang của hòn đá va chạm dưới chân núi, có

thể thấy được núi cao thế nào, cũng bởi vì mười chín giây này, vượt qua mười tám tầng địa ngục một bậc, nên mới có cái

tên này.

Một gã hôi y (áo xám) thanh niên đang đứng trên đỉnh núi Quỷ Kiến Sầu, gió núi mãnh liệt không làm thân thể hắn di động

chút nào, từ trên ngực hắn ngực có một chữ Đường lớn có thể nhận ra, hắn đến từ Đường Môn, áo xám đại biểu là Đường Môn

ngoại môn đệ tử.

Hắn năm nay hai mươi chín tuổi, xuất sanh không lâu thì tiến vào Đường Môn, trong ngoại môn bài danh đệ tam, bởi vậy

ngoại môn đệ tử xưng hắn một tiếng Tam Thiếu. Đương nhiên, tới miệng nội môn đệ tử miệng, tựa biến thành Đường Tam.

Đường Môn từ khi thành lập thì bắt đầu chia làm nội ngoại nhị môn, ngoại môn đệ tử đều là ngoại tính (họ khác) hoặc

được thụ dư (ban cho) Đường tính (họ Đường), mà nội môn là Đường Môn trực hệ gia tộc truyền thừa.

Lúc này, vẻ mặt Đường Tam rất phong phú, khi thì cười, khi thì khóc, nhưng vô luận thế nào, đều không thể che dấu hưng

phấn phát ra từ nội tâm.

Hai mươi chín năm, hai mươi chín năm trước hắn được ngoại môn trưởng lão Đường Lam thái gia nhật về Đường Môn từ lúc

còn nằm trong tã, Đường Môn chính là nhà hắn, mà Đường Môn ám khí chính là tất cả của hắn.

Đột nhiên, Đường Tam sắc mặt chợt biến đổi, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, có chút khổ sáp đích tự nhủ: <i>"Cái

gì phải tới cuối cùng sẽ tới. "</i>

Mười bảy đạo thân ảnh, mười bảy đạo bạch sắc thân ảnh, tựa như ánh sao toát ra từ

sườn núi hướng đỉnh núi mà đến, chủ nhân mười bảy đạo thân ảnh này, tuổi nhỏ nhất cũng ngoài ngũ tuần (hơn 50), mỗi người đều thần sắc ngưng trọng, bọn họ mặc bạch y đại biểu chính là nội môn, mà chữ Đường màu vàng trước ngực là tượng trưng cho Đường Môn trưởng lão.

Đường Môn nội môn trưởng lão đường kể cả chương môn Đường Đại tiên sinh tổng cộng có mười bảy vị trưởng lão, lúc này đang sơn (lên núi) cũng là mười bảy vị. Cho dù là võ lâm đại hội cũng không thể kinh động toàn bộ Đường Môn trưởng lão đồng thời xuất động, phải biết rằng, trong số Đường Môn trưởng lão, người lớn tuổi nhất đã vượt qua hai giáp (hơn 120 tuổi).

Đường Môn trưởng lão tu vi, không ai không đạt tới cực cảnh, chỉ trong chớp mắt, bọn họ cũng đã đi tới đỉnh núi.

Ngoại môn đệ tử nhìn thấy nội môn trưởng lão, chỉ có thể quỳ xuống nghênh đón, nhưng lúc này, Đường Tam bất động, chỉ lẳng lặng nhìn các trưởng lão sắc mặt ngưng trọng đi tới trước mặt, ngăn lại tất cả đường đi, mà sau lưng hắn là Quỷ Kiến Sầu.

Buông ba đóa Phật Nộ Đường Liên, Đường Tam cuối cùng cúi đầu, ánh mắt lưu luyến không thôi, khóe miệng toát ra một nụ cười vui mừng, hắn dù sao cũng đã thành công, cố gắng hai mươi năm, hắn rốt cục hoàn thành chế tạo Đường gia ngoại môn ám khí đỉnh phong, cái loại thỏa mãn về thành tựu này không thể dùng ngôn ngữ hình dung được.

Giờ phút này, Đường Tam có cảm giác đối với chính mình mà nói, tất cả đều đã không còn trọng yếu, vì bởi môn quy cũng được, sanh tử tồn vong cũng được, tựa hồ tất cả đều theo ba đóa Đường Liên đang nở rộ trước mắt mà kết thúc, Phật Nộ Đường Liên, loại ám khí bá đạo nhất thế gian này dẫn sinh trong chính tay mình, còn gì có thể làm Đường Tam hưng phấn hơn loại ám khí có tầm dân dục này?

"Ta biết, trộm nhập nội môn, học trộm bốn môn tuyệt học tội không thể tha thứ. Môn quy bất dung, nhưng Đường Tam có thể hướng lên trời mà thề, tuyệt không đem một điểm nào của bốn môn tuyệt học mà ta học trộm được tiết lộ ra bên ngoài. Ta nói điều này, cũng không phải hy vọng được các trưởng lão khoan dung, chỉ là muốn nói cho các trưởng lão, Đường Tam chưa bao giờ quên nguồn cội. Trước kia không có, sau này cũng không có."

Đường Tam lúc này tâm tình rất tĩnh táo, có lẽ đây là lúc hắn tĩnh táo nhất trong đời. Nhìn đại viện cổ xưa của Đường Môn trên sườn núi, cảm thụ không khí thuộc về Đường Môn, Đường Tam mắt đã ươn

ước. Từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện, có thể nói, hắn chính là vì Đường Môn mà sinh, mà lúc này, cũng nên vì điều mà chính mình theo đuổi suốt cuộc đời lại vì Đường Môn mà đi.

Các trưởng lão đều không nói gì, bọn họ lúc này còn chưa thể tỉnh táo sau khi chứng kiến Phật Nộ Đường Liên xuất hiện. Hai trăm năm, suốt hai trăm năm, Phật Nộ Đường Liên dĩ nhiên xuất hiện trong tay một ngoại môn đệ tử, điều có ý nghĩa gì? Phách tuyệt thiên hạ, tuyệt thế ám khí mà ngay cả người của chính Đường Môn cũng không thể ngăn cản đại biểu tuyệt đối là thời kì đỉnh phong của Đường Môn đã tới.

Nhìn các trưởng lão cúi đầu không nói, Đường Tam thản nhiên cười, <i>"Đường Tam hết thảy mọi thứ đều là Đường Môn cấp, bất luận là sinh mệnh hay năng lực, đều là Đường Môn phú dư, bất luận lúc nào, Đường Tam sống là người của Đường Môn, chết là quỷ của Đường Môn, ta biết, các trưởng lão sẽ không cho phép thi thể ta, một ngoại môn đệ tử vi bối môn quy ở lại Đường Môn, đả như vật, hãy để xương cốt ta hòa vào tự nhiên Ba Thục đi."</i>

Thanh âm Đường Tam bình tĩnh, thậm chí có chút hưng phấn rốt cục làm các trưởng lão bình tĩnh, lúc các trưởng lão ngẩng đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy một tầng <i>"nhũ bạch sắc"</i> (màu kem) khí lưu trong nháy mắt từ hắn trên người tỏa ra.

<i>"Huyền thiên bảo lục, ngươi ngay cả bốn môn tối cao nội công, Huyền Thiên Bảo Lục cũng học rồi?"</i> Đường đại tiên sinh thất thanh nói.

Oanh! Một tiếng nổ vang lên, lúc các vị trưởng lão đồng thời lui về sau để phòng bất trắc, bọn họ cũng thấy Đường Tam xích lỏa toàn thân.

Đường Tam cười, hắn tươi cười rất sáng lạn, <i>"xích lỏa mà đến, xích lỏa mà đi, Phật Nộ Đường Liên xem như lễ vật cuối cùng Đường Tam lưu lại cho bốn môn. Bây giờ, ngoại trừ con người của ta ra, ta không mang đi bất cứ vật gì của Đường Môn, bí tịch tất cả đều nằm trong khối gạch đầu tiên dưới cửa phòng ta. Đường Tam bây giờ đã đem tất cả đều trả lại cho Đường Môn."</i>

<i>"Ha ha ha ha ha ha ha....."</i> Đường Tam ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, bước nhanh về phía sau, lúc này, các vị Đường Môn trưởng lão đột nhiên phát hiện, nhưng cũng không ai kịp ngăn cản hắn, thân thể hắn trong bạch quang bao phủ, như tia chớp phóng về Quỷ Kiến Sầu phía trước, thân hình cao lớn bay vút lên, bay về phía mây mù giữa núi.

<i>"Chờ một chút."</i> Đường đại tiên sinh rất cục đã phản ứng, nhưng là, lúc này hần nói cái gì đi nữa cũng đều đã chậm.

Mây mù dày đặc, mang theo traten traten khí ẩm, mang đi ánh mặt trời, cũng mang đi Đường Tam, người đem cả đời cống hiến cho Đường Môn cùng ám khí.

Thời gian tựa hồ <i>"đình trệ"</i> (dừng lại), Đường Đại tiên sinh hai tay run rẩy nâng ba đóa Đường Liên trước mặt lên, mắt hần đã ướt, <i>"Đường Tam a Đường Tam, người sao phải khổ như vậy chứ? Người thật sự gây cho chúng ta nhiều kinh ngạc, nhiều lắm....."</i>

<i>"Đại ca."</i> Nhị trưởng lão tiến lên một bước, <i>"Cần gì phải thương xót phản đồ này? "</i>

Đường Đại tiên sinh ánh mắt trong nháy mắt biến lãnh, toàn thân hàn khí đại thịnh, trừng mắt nhìn Nhị trưởng lão, <i>"Người nói ai là phản đồ? Người đã gặp qua một phản đồ sau khi đoạt được bốn môn tối cao bí tịch còn không trốn? Người đã gặp qua một phản đồ dùng cái chết để chứng minh? Người đã gặp qua một người mang tuyệt thế ám khí đủ để hủy diệt tất cả Đường Môn cao thủ nhưng lại lấy đó làm lễ vật cuối cùng cho Đường Môn? Đường Tam không phải phản đồ, hần là thiên tài xuất sắc nhất bốn môn hai trăm năm qua."</i>

Nhị trưởng lão ngẩn ngơ, <i>"Nhưng là, hần học trộm bốn môn....."</i>
<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
Đường đại tiên sinh chợt cắt đứt, <i>"Nếu người cũng có thể làm ra Phật Nộ Đường Liên, người trộm cái gì ta cũng có thể bắt kẻ. Người sai rồi, ta cũng sai rồi, một khắc trước, chúng ta dĩ nhiên trở mặt nhìn cơ hội làm cho Đường Môn tái huy hoàng trước mắt trôi đi. "</i>

Các vị trưởng lão xông tới, bọn họ thần sắc đều rất phức tạp, có nghi hoặc, có thương cảm, có thở dài, nhiều nhất vẫn là tiếc nuối.

<i>"Các người không cần nói gì cả, truyền lệnh ta, lệnh bốn môn đệ tử toàn thể xuất động, dưới Quý Kiến Sầu tìm Đường Tam, sống phải gặp người, chết phải thấy xác. Đồng thời, từ giờ khắc này, Đường Tam tấn thăng làm bốn môn nội môn đệ tử, nếu hần còn sống, là người duy nhất kế thừa ta ngôi vị chưởng môn. "</i>

<i>"Rõ, chưởng môn. "</i> Chúng trưởng lão đồng thời khom người tuân mệnh.

Nếu Đường Tam lúc này còn ở trên vách núi, còn có thể nghe được Đường Đại tiên sinh nói, cho dù chết, hắn cũng nhất định rất vui mừng, cố gắng của hắn cuối cùng không uổng phí. Nhưng là, tất cả đều đã muộn một chút.

Quỷ Kiến Sâu, một tảng đá rơi cũng phải mất hơn mười chín giây, tựa hồ siêu việt mười tám tầng địa ngục tồn tại, như thế nào có thể cho phép một người được mây mù phóng thích sống mà về? Đường Tam đi, hắn vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, nhưng vận mệnh hắn một lần khác lại vừa mới bắt đầu.

Đấu La Đại Lục, Thiên Đấu đế quốc Tây Nam, Pháp Tư Nặc hành tỉnh.

Thánh Hồn thôn, nếu là chỉ nghe kỳ danh, vậy tuyệt đối là một cái tên làm kẻ khác kinh ngạc, nhưng trên thực tế, đây bất quá chỉ là Pháp Tư Nặc hành tỉnh Nặc Đình thành Nam một cái thôn nhỏ chỉ có hơn ba trăm hộ mà thôi. Sở dĩ tên là Thánh Hồn, là bởi vì trong truyền thuyết, trăm năm trước nơi này từng sinh ra một vị hồn sư đạt đến hồn thánh cấp bậc mà theo đó thành danh. Điều này cũng là Thánh Hồn thôn vĩnh viễn kiêu hãnh.

Bên ngoài Thánh Hồn thôn, là một khi trông trọt rộng rãi, nơi này xuất sản lương thực cũng thực phẩm, đều cung cấp cho Nặc Đình thành, Nặc Đình thành trong Pháp Tư Nặc hành tỉnh mặc dù không coi là đại thành thị, nhưng nơi này dù sao khoảng cách cùng biên giới với một đế quốc khác cũng rất gần, cũng tự nhiên là một trong những nơi đầu tiên mà thương nhân hai đại đế quốc giao dịch, Nặc Đình thành bởi vậy mà phồn vinh, theo đó làm cho cuộc sống của bình dân trong thôn trang xung quanh thành thị so với địa phương khác tốt hơn nhiều.

Trời mới tờ mờ sáng, xa xa phương đông mọc lên một mảng bạch sắc nhàn nhạt, trên một tòa tiểu sơn cao chỉ hơn trăm thước bên ngoài Thánh Hồn thôn, đã có thêm một đạo thân ảnh nhỏ gầy.

Đó là một hài tử chỉ năm, sáu tuổi, hiển nhiên, hắn thường xuyên thừa nhận sự ấm áp của mặt trời, da tay <i>"tiểu mạch sắc"</i> (màu hơi nâu nâu) khỏe mạnh, hắc sắc đoản phát nhìn qua rất lạnh lợi, một thân quần áo mặc dù đơn giản nhưng sạch sẽ.

Đối với một tiểu hài tử như hắn mà nói, trèo lên ngọn núi cao trăm thước này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng kỳ quái chính là, hắn đi tới đỉnh núi nhưng mặt lại không đỏ, không thở gấp, bộ dáng rất tự đắc.

Nam hài ngồi xuống trên đỉnh núi, hai mắt hấn gắt gao nhìn về phương Đông đang dần sáng lên một màu trắng, mũi chậm rãi hít vào, miệng từ từ thở ra, hít vào liên tục, thở ra nhẹ nhàng, đúng là hình thành vòng tuần hoàn tuyệt vời.

Ngay lúc này, mắt hấn đột nhiên mở to, xa xa nơi chân trời, trong mảng bạch sắc đang sáng dần lên, phảng phất hiện lên một tia tử khí nhàn nhạt, nếu không phải có mục lực kinh người cùng không đủ chuyên chú, là tuyệt đối không cách nào phát hiện nó tồn tại.

Tử khí xuất hiện, làm nam hài tinh thần hoàn toàn tập trung lại, hấn thậm chí không hề thở ra, chỉ là từ từ hít vào rất nhẹ nhàng, đồng thời hai mắt gắt gao nhìn về phía màn tử sắc lúc ẩn lúc hiện.

Thời gian tử khí xuất hiện cũng không dài, khi phương Đông được ánh mặt trời từ từ dâng lên bao trùm thì tử khí đã hoàn toàn biến mất.

Nam hài lúc này mới chậm rãi nhắm hai mắt lại, đồng thời thở ra một hơi thật dài trọc khí trong cơ thể. Một đạo bạch sắc khí lưu giống như từ miệng hấn phun ra, sau đó từ từ tản đi.

Tĩnh tọa một hồi lâu, nam hài mới lại mở mắt, không biết có phải là tử khí triền miên không, trong đôi mắt hấn lóe lên một tầng nhàn nhạt tử ý, mặc dù tử sắc này tồn tại trong thời gian không dài rồi lắng yên thu liễm, nhưng chính lúc nó tồn tại cũng rất rõ ràng.

Chán nản thở dài, nam hài làm ra một vẻ mặt bất đắc dĩ tuyệt không nên xuất hiện ở tuổi hấn, lắc đầu, lầm bầm nói:

<i>"Vẫn không được, Huyền Thiên Công ta như trước không cách nào đột phá đệ nhất trọng bình cảnh. Đã suốt ba tháng, rất cuộc là tại sao? Cho dù là Tử Cực Ma Đồng phải dựa vào "</i>tử khí đông lai<i>" (khí tím đến từ phía Đông) chỉ có thể tu luyện vào sáng sớm vẫn đang tiến bộ. Huyền Thiên Công không thể đột phá bình cảnh, Huyền Ngọc Thủ cũng vô pháp tăng lên. Lúc đầu ta tu luyện, tại đệ nhất trọng đến đệ nhị trọng, lúc đó tựa hồ cũng không gặp phải tình huống như vậy. Huyền Thiên Công tổng cộng cửu trọng, sao mà đệ nhất trọng này lại phiền toái như vậy? Chẳng lẽ, là bởi vì thế giới này cùng thế giới kia của ta vốn bất đồng sao? "</i>

Đi tới thế giới này đã hơn năm năm, hài tử trước mắt này, đúng là Đường Tam lúc đầu ở Đường Môn <i>"khiêu nhai mình chí"</i> (nhảy vực chứng minh). Khi hấn từ trong hôn mê tỉnh táo lại, phát hiện ngoại trừ cảm giác ấm áp cái gì cũng không làm được. Nhưng cái chết trong dự liệu cũng không có tới, rất nhanh, hấn thông qua một quá trình dồn nén đi tới

thế giới này.

Qua một thời gian rất lâu, Đường Tam mới hiểu được chuyện gì xảy ra. Chính mình không chết, nhưng đã không còn là Đường Tam trước đây.

Lúc xuất sanh, Đường Tam dùng đến gần một năm thời gian, mới học được thế giới này ngữ ngôn. Hắn còn nhớ rõ, lúc chính mình xuất sanh, mặc dù vẫn không cách nào mở mắt quan khán, nhưng nghe được một giọng nam nhân hùng hậu đang <i>"tê tâm liệt phế"</i> (cổ lòng tan nát) mà kêu khóc. Khi hắn học xong thế giới này ngữ ngôn, bằng vào trí nhớ hơn người nhớ lại thì, cũng chỉ có thể nhớ, nam nhân kia tựa hồ kêu lên: <i>"Tam muội, đừng bỏ ta."</i> Mà nam nhân kia, chính là cha hắn Đường Hạo. Mẫu thân hắn ở thế giới này, khi đó cũng đã chết trong lúc khó sanh.

Không biết là thiên ý, hay là nhân duyên trùng hợp, vì kỷ niệm thê tử chết đi, Đường Hạo đặt cho hắn một cái tên thần kỳ sao vẫn là Đường Tam.

Những đứa trẻ đồng trang lứa trong thôn thường xuyên hội lấy điều này giễu cợt hắn, nhưng Đường Tam trong lòng lại thập phần hài lòng. Dù sao cái tên này tại thế giới bên kia hắn cũng đã sử dụng gần ba mươi năm. Chỉ riêng chuyện quen thuộc cũng đã làm hắn sớm thích hai chữ này.

Đi tới thế giới này, trải qua bắt đầu là giạt mình, sợ hãi, đến sau lại là hưng phấn cùng với bây giờ là bình tĩnh, Đường Tam đã hoàn toàn tiếp nhận sự thật, hắn xem ra, đây là ông trời lại cho hắn một cơ hội nữa. Kiếp trước tâm nguyện lớn nhất, có lẽ có thể trong một đời này thực hiện rồi.

Xích lỏa đi tới thế giới này, nhưng Đường Tam đã có lớn nhất tài phú, đó chính là trí nhớ. Thân là Đường Môn ngoại môn xuất sắc nhất thiên tài, Đường Môn các loại <i>"cơ quan loại ám khí"</i> (ám khí dùng cơ quan để phát động) phương pháp chế tạo toàn bộ khắc trong óc hắn. Mà lúc đầu hắn trộm đi Đường Môn nội môn bí tịch, khát vọng trong nhiều năm đạt được, trong quá trình học tập, nội môn tối cao Huyền Thiên Bảo Lục cũng đồng dạng được hắn ghi vào trong tâm. Đường Tam hy vọng, có thể ở thế giới này lại hiện ra Đường Môn huy hoàng.

<i>"Cần phải trở về."</i> Đường Tam nhìn sắc trời, thân thể gầy gò phóng lên, hướng dưới chân núi chạy đi. Nếu lúc này có người thấy hắn, nhất định sẽ kinh ngạc đích mở to hai mắt nhìn, hắn mỗi bước bước ra, cũng có thể gần một trượng, những hố bất không bằng phẳng trên mặt đất đối với hắn mà nói căn bản không có ảnh hưởng gì, dễ dàng né tránh, trong

lúc đó cấp tốc bước đi, so với người trưởng thành còn muốn nhanh hơn nhiều.

Đường Môn tinh túy là cái gì? Âm khí, độc dược cùng khinh công. Đường Môn nội môn cùng ngoại môn khác nhau lớn nhất, chính là phương pháp sử dụng âm khí. Ngoại môn lấy cơ quan loại là chính, mà nội môn lại là thủ pháp chân chính. Độc dược bình thường là ngoại môn mới dùng, nội môn đích truyền đệ tử âm khí rất ít dụng độc, bởi vì bọn họ căn bản không cần.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 2: Đấu La Đại Lục (2)

Võ công ghi lại trên Huyền Thiên Bảo Lục chỉ có sáu loại, phân biệt là nội công tâm pháp Huyền Thiên Công, luyện tay phương pháp Huyền Ngọc Thủ. Luyện nhãn phương pháp Tử Cực Ma Đồng. *"Cầm nã pháp"* (phương pháp bắt) Khổng Hạc Cầm Long, khinh thân phương pháp Quỷ Ảnh Mê Tung, cùng với ám khí sử dụng phương pháp, Âm Khí Bách Giải.

Năm loại trước là trụ cột. Không có trụ cột vững chắc. như thế nào có thể phát huy hết tinh túy của Đường Môn ám khí chứ?

Một tuổi đã bắt đầu tu luyện Huyền Thiên Công, bây giờ Đường Tam đã sắp sáu tuổi. Hắn như trước vẫn tu luyện cơ sở.

Nhà Đường Tam ở tại phía Tây Thánh Hồn thôn. Ở vị trí đầu thôn, ba gian phòng đất có thể nói đơn sơ nhất trong thôn. Giữa căn nhà, có một mộc bài đường kính chừng một thước, mặt trên vẽ một cái đơn sơ *"chuy tử"* (chùy), chuy tử ở thế giới này, nghiêm nhiên đại biểu ý nghĩa chính là thợ rèn.

Đúng vậy, Đường Hạo, cha của Đường Tam chính là một thợ rèn. Thợ rèn duy nhất trong thôn.

Ở thế giới này. Thợ rèn có thể nói là một trong những nghề thấp hèn nhất. Bởi vì đặc thù nguyên nhân nào đó, thế giới này đỉnh cấp vũ khí cũng không phải do thợ rèn làm ra.

Nhưng là, thợ rèn duy nhất trong thôn, vốn nhà Đường Tam không nghèo khó như vậy. nhưng là, về điểm này, thu nhập ít ỏi hầu hết đều.....

Vừa vào đến cửa, Đường Tam đã ngửi thấy được mùi cơm, đó cũng không phải là Đường Hạo vì hắn chuẩn bị, mà là hắn chuẩn bị vì Đường Hạo.

Từ lúc mới bốn tuổi, Đường Tam thân cao vẫn chưa cao bằng táo thai (bê bép), nấu cơm cũng là nhiệm vụ của hắn mỗi ngày. Cho dù là phải đứng trên ghế mới có thể tới mặt bếp.

Cũng không phải Đường Hạo yêu cầu hắn làm như vậy, mà là bởi vì không như vậy, Đường Tam cơ hồ không lúc nào có thể ăn

no.

Đi tới trước bếp, thuần thực đứng trên ghế, mở vung nồi lớn trước mặt, tức thì mùi hương truyền đến, cháo đã chín rồi.

Mỗi ngày trước khi lên núi. Đường Tam đều cho gạo vào nồi, chuẩn bị đủ củi. Chờ hẵn khi trở về, cháo đã chín rồi.

Cầm lấy hai cái bát sứ mẻ đã hơn mười chỗ gân <i>"táo thai"</i> (bệ bếp), Đường Tam cẩn thận múc đầy hai chén cháo.

Sau khi đặt lên bàn, gạo trong cháo có thể đếm được, đối với Đường Tam đang tuổi lớn chừng ấy dinh dưỡng hiển nhiên là không đủ, đây cũng là nguyên nhân tại sao thân thể hắc nhỏ bé, gầy gò như vậy.

<i>"Ba ba. Ăn cơm thôi. "</i> Đường Tam kêu lên. (Nghe giống đang gọi con ba ba nhĩ)

Một lúc lâu sau, tấm màn cửa được nhắc lên, một thân ảnh cao lớn có chút lão đảo bước ra.

Đó là một trung niên nam tử. Nhìn qua ước chừng gần năm mươi tuổi. Nhưng vóc người nhưng lại phi thường cao lớn khôi ngô, chỉ là trang phục hắc khiến người khác có chút coi thường.

Khoác trên người một tấm áo rách, thậm chí chỗ rách cũng không được vá lại, lộ ra phía dưới làn da màu cổ đồng, ngũ

quan vốn coi như đoạn chính lại bị phủ một tầng sáp vàng, <i>"mắt nhắm mắt mở"</i> (thụy nhãn mộng lung), mái tóc rối

như tổ chim, râu mép đã không biết bao lâu rồi không có sửa sang lại, ánh mắt ngốc trệ mà tầm tối, mặc dù đã qua một đêm, nhưng mùi rượu trên người hắc vẫn còn làm Đường Tam không khỏi nhú nhú mày.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đây là Đường Hạo, cha của Đường Tam ở thế giới này.

Từ nhỏ đến lớn. Đường Tam không biết cái gì gọi là tình cha. Đường Hạo đối với hắc, cho tới bây giờ đều là không để ý

đến. Ban đầu còn nấu cơm cho hắc ăn. Nhưng theo thời gian trôi đi, lúc Đường Tam bắt đầu chủ động nấu cơm, Đường Hạo

càng cái gì cũng mặc kệ, trong nhà nghèo khó như thế, thậm chí ngay cả bàn ghế cũng không có. Ăn cơm cũng là vấn đề,

nguyên nhân chủ yếu là Đường Hạo đem hầu hết tiền công làm thợ rèn đều mua rượu để uống.

Cha của những hài tử tầm tuổi Đường Tam bình thường cũng khoảng ba mươi tuổi. Kết hôn sớm thậm chí còn không đến ba

mười tuổi. Nhưng Đường Hạo thoát nhìn so với người ta già hơn nhiều, giống như là gia gia của Đường Tam vậy.

Đối với thái độ của Đường Hạo, Đường Tam cũng không oán hận. Một đời trước, hắn là cô nhi. Một đời này, mặc dù Đường Hạo đối với hắn không tốt, nhưng ít ra cũng có thân nhân. Đối với Đường Tam mà nói, điều này đã làm hắn thập phần thỏa mãn. Ít nhất, ở chỗ này có người để hắn gọi là ba ba.

Đường Hạo cầm lấy cái trên bàn, cũng không sợ nóng, từng ngụm từng ngụm đưa cháo vào bụng mình. Lúc này sắc mặt hắn nhìn mới tốt hơn vài phần.

"Ba ba, người chậm một chút. Còn có mà." Đường Tam cầm lấy bát trong tay cha mình, múc cho hắn một bát đầy cháo nữa. Chính mình cũng cầm lấy bát cháo lên húp.

Khi còn ở Đường Môn, hắn cũng không có đi đâu, đối với bên ngoài càng rất ít tiếp xúc. Vốn giống như tờ giấy trắng, tới thế giới này, một lần nữa làm một tiểu hài tử, cũng không có gì không thể tiếp nhận.

Rất nhanh, một nồi cháo có bảy, tám phần đều tiến vào bụng Đường Hạo, thở dài một hơi, đem bát đặt ở trên bàn. Mắt mở to ra vài phần, nhìn về phía Đường Tam.

"Có công việc người trước hết cứ tiếp nhận. Xế chiều ta sẽ làm. Ta đi ngủ tiếp một hồi."

Thói quen của Đường Hạo rất có quy luật, buổi sáng đều là ngủ. Xế chiều "đánh tạo" (rèn) một ít nông cụ kiểm ít thu nhập, buổi tối uống rượu.

"Được, ba ba." Đường Tam gật đầu.

Đường Hạo đứng lên. Ăn không ít cháo, thân thể hắn rốt cục đã không hề lay động. Hướng nhà trong đi đến.

"Ba ba." Đường Tam đột nhiên kêu một tiếng.

Đường Hạo đứng lại, quay đầu nhìn về phía hắn. Cặp lông mày rõ ràng có vài phần không kiên nhẫn.

Đường Tam chỉ vào một khối sắt có tầng nhàn nhạt ô quang trong góc nói: "Khối sắt có thể cho con dùng hay không?" Kiếp trước hắn là Đường Môn ngoại môn đệ tử xuất sắc nhất, đối với chế tạo các loại âm khí cực kỳ quen thuộc. Đường nhiên, khi đó các loại tài liệu đều là tùy Đường Môn cung cấp. Mà lúc tới thế giới này, hắn mặc dù tu

luyện cũng đã vài năm. Nhưng thực lực còn xa mới đủ, đồng thời, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện buông bỏ chế tạo ám khí mà chính mình am hiểu nhất. Hắn bây giờ đã bắt đầu thử <i>"đoán tạo"</i> (chế tạo) một ít ám khí. Nhưng tài liệu lại thành đại vấn đề.

Kim loại mà Đường Hạo đánh tạo nông cụ đều là người trong thôn đưa tới. Đều là sắt thường rất nhiều tạp chất, rất khó chế tạo ra ám khí tốt. Lúc này khối sắt mà Đường Tam chỉ là ngày hôm qua vừa mới đưa tới. Làm Đường Tam kinh ngạc địa là, khối sắt này chứa một lượng nhất định thiết mẫu, dùng để chế tạo ám khí sẽ khá thích hợp.

Đường Hạo mục quang chuyển qua khối sắt. <i>"Di, nơi này có thiết tinh?"</i> Đi qua cúi đầu nhìn khối sắt một chút, rồi quay đầu nhìn về phía Đường Tam: <i>"Người sau này muốn làm một thợ rèn sao?"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 3: Đấu La đại lục (3)

Dị giới Đường Tam(tam)

Dịch giả: Yêu Sinh Hận

Đường Tam gật đầu, nghề nghiệp thợ rèn này không thể nghi ngờ là thích hợp nhất để hắn rèn ám khí, <i>"Ba ba, người lớn tuổi rồi, qua vài năm nữa, chờ ta lớn một chút, người sẽ dạy ta đánh tạo công cụ, để ta làm thay công việc của người nhen."</i> Trước kia công việc hắn làm đều là rèn ám khí tinh vi nhất, ngược lại những loại đơn giản nhất thì lại không biết. Đường Hạo thoáng có chút thất thần, thì thào nói: <i>"Thợ rèn, tựa hồ cũng rất tốt."</i> Kéo qua một cái ghế cũ, hắn trực tiếp ngồi xuống trước mặt khối sắt nọ rồi nói: <i>"Tiểu Tam, người nói cho ta biết, thợ rèn như thế nào mới là thợ rèn tốt nhất."</i>

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói: <i>"Thợ rèn có thể làm ra thần khí, hắn là thợ rèn tốt nhất."</i> Hắn từng nghe người trong thôn nói qua, ở thế giới này có thần khí tồn tại, mặc dù hắn không biết thần khí rốt cuộc là cái gì. Nhưng có một chữ thần hắn là rất tốt.

Đường Hạo trong mắt hiện lên một tia đùa cợt, <i>"Thần khí? Tiểu Tam cũng biết đến thần khí. Vậy người nói cho ta biết, thần khí dùng cái gì để làm ra? "</i>

Đường Tam không chút nghĩ ngợi, nói thẳng: <i>"Đương nhiên chỉ dùng tài liệu tốt nhất."</i>

Đường Hạo vươn một ngón trỏ lắc lắc trước mặt Đường Tam, <i>"Nếu người muốn làm một thợ rèn hợp cách, nhớ kỹ ta nói, dùng cao đẳng tài liệu rèn thần khí, đó không phải là thợ rèn tốt nhất, nhiều nhất chỉ là một "</i>hợp thành giả<i>" (người lắp ráp). Dùng sắt thường làm ra thần khí, mới là "</i>Tượng Thần<i>" (thợ thần - cái này trong Tinh Thần Biển cũng có nói qua rồi)."</i>

<i>"Dùng sắt thường làm ra thần khí? "</i>Đường Tam có chút giật mình nhìn Đường Hạo. Ngày thường, Đường Hạo rất ít cùng hắn nói chuyện, hôm nay xem như đã là hôm nhiều nhất.

Đứng thẳng lên, Đường Hạo chỉ sang phòng bên kia có một khối đại thiết năm mươi phân vuông, <i>"Muốn trở thành một thợ

rèn, cùng ta học rèn. Vậy, người dùng "</i>chùy tử<i>" (công cụ rèn - búa rèn) ...trước đập nó một vạn lần, mới có tư cách này."</i>

Đó là một khối sắt thường, trong đó bao hàm rất nhiều tạp chất, so với khối thiết mẫu kia kém hơn không biết bao nhiêu lần.

<i>"Bây giờ, người còn có thể thay đổi chủ ý."</i>Đường Hạo nhàn nhạt nói, đã chuẩn bị trở về nhà trong tiếp tục ngủ.

<i>"Ba ba, ta nguyện ý thử xem."</i>Đường Tam thanh âm thanh thúy mà bình tĩnh, nhưng bao hàm sự kiên định.

Đường Hạo có chút ngoài ý muốn nhìn về phía hấn, <i>"Tốt."</i>Vừa nói, hấn đi qua, đem khối đại thiết nọ ôm lấy, trực tiếp đặt ở cạnh ống bể bên trong hỏa lò, chỉ cần thổi lửa lên, có thể đối với nó tiến hành rèn.

Làm xong điều này, Đường Hạo trở vào nhà trong đi ngủ.

Đường Tam là một người có tâm chí kiên định, nếu không, hấn cũng không thể dựa vào một tấm tàn phá đồ chỉ chế tạo được Phật Nộ Đường Liên, Đường Môn tối cao cơ quan loại ám khí, nó hao phí của hấn đến mười năm thời gian.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Thổi lửa lên, khởi động ống bể, hấn bắt đầu công việc của mình.

<i>"Hô hô hô hô"</i> tiếng ống bể vang lên, lửa từ trong lò toát ra, đốt lên khối đại thiết, mặc dù Đường Tam cũng chưa học rèn, nhưng hấn thường xuyên xem Đường Hạo đánh tạo nông cụ, quá trình vẫn còn biết.

Sau khi khối sắt đã dần dần được thiêu đỏ, hấn đem thiết chùy Đường Hạo ngày thường vẫn dùng, đặt ở trên mặt đất, loại chùy cán dài này thậm chí so với hấn còn muốn cao hơn vài phần, bình thường hài tử năm, sáu tuổi căn bản không có khả năng cầm được, lại càng không nói là huy vũ nó để rèn liễu.

Nhưng Đường Tam vẫn đem nó cầm lên, Huyền Thiên Công nội lực vận toàn thân, mặc dù chưa đột phá đệ nhất trọng, nhưng hấn cũng đã có khí lực của người trưởng thành.

Đương, thiết chùy cùng khối sắt va chạm, phát ra một tiếng thanh thúy thanh âm, đây là Đường Tam lần đầu tiên đập xuống, cũng coi như vén tấm màn về rèn.

Trong phòng, Đường Hạo đang nằm trên giường chuyển thân, mặc dù hần nhắm mắt lại, nhưng trên mặt thần sắc lại có vài phần kinh ngạc, thì thào, <i>"Cử nhiên cầm được chùy, trời sanh thần lực sao?"</i>

<i>"Đương đương đương đương"</i> Âm thanh trong lò rèn bắt đầu vang lên, Đường Hạo cùng Đường Tam phụ tử bắt đầu tiếp tục cuộc sống bình thần của bọn họ, chỉ là bất đồng là, từ ngày này bắt đầu, Đường Hạo chuẩn bị Đường Tam một cái hỏa lò trong phòng, để hần chính mình rèn khối sắt nọ. Hần không có chỉ điểm Đường Tam nửa câu, nhưng cũng từ ngày này bắt đầu, Đường Hạo rượu uống ít đi một chút, trong nhà thực vật cũng nhiều hơn một chút.

Rèn tuyệt đối là một quá trình buồn tẻ và mệt nhọc, nhưng Đường Tam lại đem nó trở thành quá trình ma luyện đối với thân thể mình. Đã qua mười một ngày, hần thủy chung vẫn đang đếm số lần đập, muốn huy động thiết chùy, bằng vào lực lượng của thân thể hần là không cách nào làm được, phải có Huyền Thiên Công phụ trợ.

Hần toàn bộ công lực, ước chừng đủ huy động tầm một trăm chùy, mỗi khi công lực tiêu hao hầu như không còn, hần liền khoan chân ngồi dưới đất khôi phục, nội lực khôi phục đủ liền lập tức tiếp tục rèn.

Đây không chỉ là thân thể rèn luyện, lặp đi lặp lại tiêu hao, khôi phục, đối với hần Huyền Thiên Công cùng ý chí cũng là một loại ma luyện rất tốt. Đáng tiếc chính là, Huyền Thiên Công đệ nhất trọng bình cảnh lại như là bích lũy <i>"kiên bất khả tồi"</i> (vững chắc không thể phá hủy), Đường Tam tu luyện không phải không khắc khổ, hần thiên phú cũng đủ, nhưng chỉ là không có cách nào đột phá tiến vào đệ nhị trọng.

Nhưng hần đích rèn luyện cũng không uống phí, mặc dù Huyền Thiên Công không thể đột phá, nhưng cỗ nội lực lại theo hần quá trình hần rèn khối sắt kia mà trở nên càng thêm cứng cỏi, tốc độ khôi phục tựa hồ so với trước kia cũng nhanh hơn một điểm.

Mười một ngày trôi qua, Đường Tam đã đánh ra hơn tám ngàn chùy, khối sắt không ngừng nhỏ đi, đã không được một phần ba thể tích ban đầu. Thân thể rèn luyện cùng thực vật tăng nhiều, hần thân thể trở nên tráng kiện hơn vài phần, phảng phất có một cỗ khí lực phát ra từ trong cơ thể từ từ rót vào cơ thể hần, làm hần trong quá trình không ngừng rèn, nội lực tiêu hao từ từ giảm thiểu. Mà trong khi toàn bộ nội lực trợ giúp, lực lượng cũng tăng lên rất nhiều.

Khi hần nện xuống một ngàn chùy đích, khối sắt nọ cũng đã xuất hiện biến hóa nhất định, nhỏ đi một vòng, mặc dù đang bị lửa thiêu đỏ bừng, nhưng cũng mơ hồ có thể thấy, tạp chất bên trong tựa hồ giảm bớt rất nhiều.

Bách luyện thành cương, từ này xuất hiện trong đầu Đường Tam, điều này càng thêm kiên định quyết tâm hoàn thành một vạn chùy của hần. Mà khoảng cách đến mục tiêu này cũng đã rất gần.

Đường Tam kiên trì làm Đường Hạo rất kinh ngạc, vì hần xem ra, cho dù là con trai mình trời sanh thần lực, cũng không thể kiên trì quá ba ngày. Cần thiết chùy để dễ dàng làm thì rất thô, không ngừng huy động, cùng bàn tay cọ xát, tất nhiên sẽ mang đến cho bàn tay thương tổn rất lớn. Nhưng hần lại phát hiện, Đường Tam mặc dù cật lực rèn, nhưng đôi tay nhỏ bé non nớt kia nhìn qua không có gì biến hóa. Thậm chí ngay cả một cái thủy phao (phồng nước) cũng không có nổi lên.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 4: Đấu La đại lục (4)

Dị giới Đường Tam(tứ)

Dịch giả: Yêu Sinh Hận

Đường Tam không muốn mất đi người cha này, càng không hi vọng quá khứ của mình bị người biết, cho nên, hắn tự nhiên sẽ không nói cho Đường Hạo, đây là bởi vì hắn tu luyện Huyền Ngọc Thủ.

Muốn dùng ám khí tốt, trụ cột nhất đích phải là nhãn lực, thủ lực (lực tay), tâm lực dung hợp. Cái đó gọi là tâm đến thì nhãn đến, nhãn đến thì tay đến. Cho nên, tại Đường Môn nội môn trong phương pháp tu luyện, đối với nhãn lực, thủ lực yêu cầu cực cao.

Tử Cực Ma Đồng, mượn thời khắc ngắn ngủi lúc mặt trời mọc lên ở phương Đông, tử khí đến từ phía Đông bốc lên tiến hành tu luyện, đối nhãn lực có tác dụng đề cao rất lớn.

Huyền Ngọc Thủ, có thể làm bàn tay trở nên cực kỳ cứng cỏi, hơn nữa ngăn cách độc tố.

Hai loại năng lực này, Đường Môn nội môn đệ tử bắt buộc phải học. Mặc dù Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam còn xa mới đủ hỏa hầu, nhưng bảo vệ bàn tay mình không bị xuất thủy phao là vẫn còn có thể làm được.

"Thêm một chút nữa, hôm nay có thể hoàn thành rồi." Đường Tam dùng sức huy động thiết chùy trong tay, quá trình buồn tẻ, nhưng tâm hắn không bình tĩnh. Đối với thế giới này, hắn hiểu biết vẫn rất sơ bộ, dù sao, nơi này cũng chỉ là một thôn nhỏ mà thôi.

Thế giới này gọi là Đấu La đại lục, trên đại lục có hai đại đế quốc, hoặc cũng có thể nói là hai liên minh. Bởi vì trong hai đại đế quốc, đại lượng lãnh thổ phong cho chư hầu, lực lượng võ trang của quý tộc nhiều không kể xiết.

Hai đế quốc một là nơi Đường Tam sống, Thiên Đấu đế quốc, đế quốc kia là Tinh La đế quốc ở phương Nam.

Pháp Tư Nặc hành tỉnh ở giao giới hai đế quốc, mà Thánh Hồn thôn Nặc Đình thành khoảng cách cùng Tinh La đế quốc chỉ có không đến hai trăm dặm lộ trình mà thôi.

Đường Tam từ thôn dân nói chuyện với nhau biết, tại Đấu La đại lục, không có võ công như ở thế giới kia của mình, nhưng có một loại gọi là vũ hồn gì đó. Nghe nói, từng người đều có vũ hồn thuộc về chính mình, trong đó, một bộ phận người cực nhỏ là vũ hồn có thể tiến hành tu luyện, hình thành một nghề nghiệp, gọi là hồn sư. Mà đại lục nghề nghiệp cao quý nhất gọi là hồn sư. Giống trăm năm trước trong truyền thuyết từ Thánh Hồn thôn đi ra vị Hồn thánh, chính là một gã hồn sư, Hồn thánh là xưng hiệu của một hồn sư đã đạt tới một cấp bậc nhất định.

Vũ hồn chia làm hai loại lớn, một loại là khí vũ hồn, một loại là thú vũ hồn. Tên như ý nghĩa, lấy khí cụ làm vũ hồn chính là khí vũ hồn, lấy động vật làm vũ hồn chính là thú vũ hồn. Tương đối mà nói, khí vũ hồn bao hàm phạm vi lớn hơn nữa, đại đa số người đều là khí vũ hồn, mà trong khí vũ hồn, vũ hồn không cách nào tu luyện cũng phải so với thú vũ hồn lớn hơn nhiều.

Đường Tam từng gặp qua trong thôn một người có vũ hồn là Sừ Đầu, hiển nhiên là một loại vũ hồn không cách nào tu luyện, nhưng mặc dù như thế, lúc hấn canh tác so với bình thường thôn dân cũng tốc độ nhanh hơn một ít.

Đây cũng là toàn bộ hiểu biết của Đường Tam, bởi vì mỗi người đều có vũ hồn của chính mình, Đường Tam cũng muốn biết, vũ hồn chính mình là cái gì. Rốt cuộc là khí vũ hồn hay là thú vũ hồn, hoặc có thể là vũ hồn không thể tu luyện?

Người trên Đấu La đại lục, vũ hồn sẽ Giác Tỉnh lúc sáu tuổi, vài ngày nữa, Đường Tam sẽ sáu tuổi, không biết tại sao, hấn mơ hồ cảm giác được, chính mình Huyền Thiên Công sở dĩ không cách nào đột phá, tựa hồ cùng vũ hồn này có chút quan hệ.

Đối với trở thành hồn sư, Đường Tam không cảm thấy hứng thú, nhưng hấn lại lập chí muốn trở thành một ám khí cao thủ cấp bậc của Đường Môn nội môn, như thế nào lại ít nội lực đây?

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

<i>"Đường Hạo, bạn ư? "</i> Trong khi Đường Tam cố gắng hướng đến một vạn chùy, nghe được bên ngoài truyền đến một thanh âm già nua.

Bây giờ đã xế chiều, Đường Hạo đang làm việc, đánh tạo nông cụ, nghe vậy chỉ là ừ một tiếng.

Đường Tam có chút tò mò từ phòng mình đi tới, chỉ thấy tới là một lão nhân, nhìn

qua tầm hơn sáu mươi tuổi, vóc người cao gầy, nhưng tinh thần quắc thước, quần áo sạch sẽ, tóc được chải gọn gàng, so với Đường Hạo quả là hai thái cực.

Người vừa đến theo Đường Tam được biết, là Thánh Hồn thôn thôn trưởng lão Kiệt Khắc.

<i>"Tiểu Tam, đến đây, để gia gia nhìn xem."</i>Lão Kiệt Khắc hướng Đường Tam phát tay.

Vị thôn trưởng này là một người tốt, người trong thôn đều rất tôn kính hẳn, vài năm trước, lúc nhà Đường Tam khó khăn nhất, hẳn không ít lần mang thức ăn đến cho.

<i>"Kiệt Khắc gia gia, ngài hảo."</i>(câu này không biết dịch thế nào cho hay nữa nên đành để nguyên) Đường Tam đi tới trước mặt lão Kiệt Khắc, cung kính hướng hẳn hành lễ. Đối với người đối tốt với mình, Đường Tam đều khắc ghi trong tâm khảm.

Đường Hạo lẫm đạm nói: <i>"Có việc gì thế, thôn trưởng."</i>Lão Kiệt Khắc kỳ thật so với hẳn lớn hơn không đến mười tuổi, nhưng lại so với hẳn cao hơn một bối phận, làm Đường Hạo vẫn có chút khó chịu.

Lão Kiệt Khắc tựa hồ đã quen với thái độ của Đường Hạo, <i>"Đường Hạo a, Tiểu Tam cũng nhanh đến sáu tuổi rồi. Năm nay Giác Tĩnh nghi thức hẳn hẳn cũng tham gia."</i>

Đường Hạo nhìn Đường Tam một cái, lạnh nhạt nói: <i>"Vậy thì tham gia đi. Là ngày nào đó? "</i>

Lão Kiệt Khắc đạo nói: <i>"Ngay ba ngày sau, đến lúc đó ta tới đón hẳn."</i>Hắn nhìn Đường Hạo bộ dáng, rất rõ ràng là muốn nói, nếu dựa vào người đưa hẳn đi, chỉ sợ cũng chậm trễ.

Đường Hạo gật đầu, không để ý tới vị thôn trưởng này.

Đường Tam có chút tò mò hỏi: <i>"Kiệt Khắc gia gia, cái gì là Giác Tĩnh nghi thức? "</i>

Lão Kiệt Khắc nghiêm mặt nói: <i>"Chúng ta từng người đều có vũ hồn thuộc về chính mình, tới khoảng sáu tuổi liền tiến hành Giác Tĩnh nghi thức. Có vũ hồn, đối với chúng ta mỗi phương diện năng lực đều tăng cường. Cho dù là vũ hồn bình thường nhất, cũng sẽ có điều trợ giúp. Vạn nhất người nếu sở hữu một cái xuất sắc vũ hồn, có thể tiến hành tu luyện, vậy, người thậm chí có thể trở thành hồn sư. Giác Tĩnh nghi thức một năm mới có một lần, ta cũng không thể để người bỏ

lỡ. Là Nặc Đinh thành vũ hồn phân điện chấp sự đại nhân tự mình đến trợ giúp hài tử trong thôn chúng ta Giác Tỉnh. Vị chấp sự đại nhân kia chính là một vị hồn sư đạt đến Đại hồn sư cấp bậc."

Lúc nói đến ba chữ Đại hồn sư, lão Kiệt Khắc trong mắt rõ ràng toát ra vẻ hâm mộ.

Đường Tam đối với hồn sư khái niệm chỉ là nghe nói qua một ít, lúc này bắt được cơ hội tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, hỏi tới: "Đại hồn sư là ý tứ gì?"

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 5: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực (1)

Lão Kiệt Khắc đối với Đường Tam hiển nhiên rất kiên nhẫn, trong lòng lão, Đường Tam chính là đứa nhỏ hiểu chuyện nhất trong thôn này, thật khó tưởng tượng, một người cha như vậy sao lại có một người con như thế này.

<i>"Đại hồn sư là xưng hiệu của cấp bậc Hồn sư. Hồn sư là nghề cao quý nhất trong cả đại lục, bọn họ có thể là những chiến sĩ cường đại, cũng có thể có những năng lực phụ trợ xuất sắc. Nhưng bất luận loại Hồn sư nào, cấp bậc đều là dựa theo cùng một loại xưng hiệu mà tiến hành xếp thứ tự."</i>

<i>"Hồn sư đều tự có vũ hồn lực của chính mình, căn cứ vào sự mạnh yếu của vũ hồn lực mà chia thành thập đại xưng hiệu. Mỗi một xưng hiệu lại chia làm mười cấp. Ban đầu khi mới nhập môn thì gọi là Hồn sĩ, chỉ cần sau khi vũ hồn tỉnh giấc thì mỗi người đều là Hồn sĩ. Nếu vũ hồn có thể tu luyện, khi hồn lực đạt tới cấp mười một thì sẽ đạt tới xưng hiệu kế tiếp, cũng chính là Hồn sư. Còn Đại hồn sư, chính là cái đứng thứ ba trong toàn bộ dãy xưng hiệu. Khi đạt đến cảnh giới Đại hồn sư thì đã là một Hồn sư khá cường đại rồi. Tổng thể thập đại xưng hiệu là như vậy đó."</i>

<i>"Hồn sĩ, Hồn sư, Đại hồn sư, Hồn tôn, Hồn tông, Hồn vương, Hồn đế, Hồn thánh, Hồn Đấu La và Phong hào đấu la. Tên gọi Đấu La đại lục của chúng ta chính là bắt nguồn từ đây. Trong truyền thuyết, những Phong hào Đấu La đạt tới cửu cấp trở lên đều có thể tự lấy một phong hào cho mình, bọn họ đơn giản chính là những vô địch tồn tại."</i>

Trong mắt lão ánh lên những tia kiêu ngạo, <i>"Như Thánh Hồn thôn chúng ta trăm năm trước lại đã từng xuất hiện một vị hồn thánh đệ bát đẳng. Trong toàn bộ Nặc Đinh thành, thậm chí trong cả Pháp Tư Nặc hành tỉnh, cũng là cực kỳ hiếm có."</i>

Đường Hạo bên cạnh bĩu môi nói: <i>"Lão Kiệt Khắc, đó chỉ là một truyền thuyết mà thôi."</i>

Tựa như bị chạm vào vẩy ngược, lão Kiệt Khắc đại nộ: <i>"Cái gì mà truyền thuyết, truyền thuyết cũng là từ sự thực mà ra. Đường Hạo, người đến thôn đã có sáu năm thời gian rồi, hẳn là phải rõ ràng địa vị của vị Hồn Thánh kia trong lòng chúng ta. Còn để ta nghe được người vũ nhục Hồn Thánh đại nhân một lần nữa, ta lập tức đuổi người rời khỏi thôn. Nếu không phải vì nể mặt Tiểu Tam, người nghĩ rằng ta nguyện ý đến cái ổ chó của

người sao?"</i>

Đường Hạo lại không hề tức giận, vẫn gõ gõ vào chiếc nông cụ trong tay như cũ, hệt như chẳng nghe thấy lời của Kiệt Khắc vậy.

Kiệt Khắc hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, tiếp đó mới quay sang nói với Đường Tam: <i>"Sau này người ngàn vạn lần đừng có giống như cha người, sa sút tinh thần thế này, được rồi, ta đi trước đây, ba ngày sau sẽ tới đón người."</i>

Nói xong, lão Kiệt khắc tức giận rời khỏi lò rèn.

<i>"Ba ba."</i> Đường Tam kêu lên một tiếng thất thanh.

<i>"Gì?"</i> Đường Hạo lạnh lùng nhìn lại, thấy hàn ý trong mắt phụ thân, Đường Tam không thể không nuốt lại những lời vừa định nói, cúi đầu trở về phòng, tiếp tục luyện tập đánh cho đủ một vạn lần.

Màn đêm phủ xuống, ăn xong cơm tối, Đường Hạo lau miệng, theo thói quen đi ra ngoài, đối với hắn mà nói chuyện đi ra ngoài uống rượu đã trở thành thông lệ. Mà rượu hắn uống chính là loại rượu rẻ tiền nhất.

<i>"Ba ba, chờ một chút."</i> Đường Tam không kịp thu dọn chén đĩa, vội gọi Đường Hạo lại.

<i>"Làm gì hả ?"</i> Đường Hạo trừng mắt nhìn hắn. Mặc dù Đường Hạo chưa bao giờ đánh Đường Tam, nhưng không biết tại sao, Đường Tam thiên sanh đối với cha có chút sợ hãi. Đối với người sống qua hai kiếp người như hắn, loại cảm giác này cũng vô pháp thay đổi.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

<i>"Cái thứ đó, con rèn một vạn lần xong rồi!"</i> Đường Tam nói

<i>"Ồ!"</i> Quang mang trong mắt Đường Hạo tựa như sáng thêm mấy phần: <i>"Cầm đến ta xem xem!"</i>

<i>"Vâng!"</i> Đường Tam vội vã chạy về phòng mình, rất nhanh đã bê một khối sắt ra.

Khối sắt toàn thân đen thui, mặc dù không ra hình thù gì, nhưng nhìn qua mỗi một mặt đều bóng loáng, ẩn hiện sắc đen.

Khối sắt ước chừng bằng một phần bốn khối sắt đầu tiên. Đường Tam vận Huyền Thiên Công cầm nó mới không cảm thấy cố hết sức.

Đường Hạo cầm lấy khối sắt, đặt ở trước mắt mình, cẩn thận quan sát: <i>" Bây giờ người đã hiểu rõ lời ta nói rồi chứ?"</i>

Đường Tam gật đầu: <i>"Bách luyện thành cương, phẩm chất của kim chúc có kém nhưng trải qua không ngừng tôi luyện, vậy thì sẽ biến thành ưu chất. Ba ba, người là muốn nói cho ta biết cái đạo lý này phải không ?"</i>

Đường Hạo phát hiện, những ngày này nhi tử không ít lần khiến mình kinh ngạc, đưa khối thiết cho hắn nói: <i>"Vậy người tiếp tục đi, đợi người đen nó luyện thành còn nắm tay ta sẽ tới xem."</i>

Nói xong, hắn xoay người ra ngoài.

Theo lời hắn nói ban đầu, quai búa một vạn lần thì sẽ dạy Đường Tam cách tôi luyện, nhưng bây giờ hắn tựa hồ là đã nuốt lời. Có điều Đường Tam cũng chẳng để ý, hắn chỉ là nghĩ tới những lời Đường Hạo vừa nói.

<i>"Lớn bằng nắm tay?"</i> Khối sắt lớn như vậy, thật sự có thể tôi luyện trở thành nhỏ bằng nắm tay sao? Mặc dù thể tích chỉ còn có một phần tư so với ban đầu, nhưng Đường Tam lại rất rõ ràng, theo sự tôi rèn không ngừng, mật độ sắt trong thiết khối sẽ càng lúc càng lớn, thể tích muốn thu nhỏ lại cũng càng thêm khó khăn. Muốn đem nó tôi luyện đến mức chỉ còn nắm tay lớn nhỏ cũng không phải chỉ quai búa vạn lần là có thể làm được

Bách luyện thành cương, vậy vạn luyện sẽ thành cái gì chứ? Đường Tam trong mắt lóe lên một đạo quang mang, chân vừa khẽ động người đã đi vào trong phòng mình. Rất nhanh sau đó tiếng đinh đinh đang đang từ lò rèn lại vang lên

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, theo thường lệ Đường Tam vẫn lên trên đỉnh núi làm công việc của mình , về đến nhà, ngoại trừ việc nấu cơm thì thời gian còn lại dùng cho việc luyện khối sắt. Khối sắt cũng có thể tính là cứng cáp. Tốc độ quai búa ngày càng tăng. Huyền thiên công trợ giúp hắn rất nhanh khôi phục thể lực, duy trì không ngừng quá trình rèn luyện này.

Tiểu Tam, gia gia đến đón người đây<i>". Lão kiệt khắc đi đến lò rèn. Có thể vì khó chịu đối với Đường Hạo, hắn thậm chí không có đi vào mà đứng ở bên ngoài gọi Đường Tam.

Đường Tam nhìn thoáng qua, phụ thân hắn vừa mới ăn xong điểm tâm. Đường Hạo lãnh đạm nói: "</i>Đi đi, đừng chậm trễ nấu cơm trưa"

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 6: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực (2)

Đường Tam đáp ứng một tiếng, lúc này mới đi ra tiệm rèn.

Dưới dẫn dắt của lão Kiệt Khắc, Đường Tam đi theo hắc tới chính Vũ Hồn Điện ở chính giữa thôn. Đương nhiên, Vũ Hồn Điện này bất quá chỉ là một gian mộc ốc lớn một chút mà thôi.

Bởi vì mỗi người đều có Vũ Hồn, hàng năm đều sẽ có đứa nhỏ tiến hành Vũ Hồn Giác Tỉnh. Cho nên, tại mọi nơi trên Đâu La đại lục đều có thể chứng kiến thân ảnh của Vũ Hồn Điện. Đương nhiên, đó chỉ là phân điện mà thôi. Đăng cấp cũng bất đồng.

Năm nay Thánh Hồn Thôn tiến hành Vũ Hồn Giác tỉnh tổng cộng có tám đứa nhỏ, Đường Tam được lão Kiệt Khắc dẫn tới là người cuối cùng.

Những đứa nhỏ trong thôn đều không để mắt tới Đường Tam, hiềm bản ái phú không chỉ là trong quý tộc mới có, tình huống của bình dân ngược lại càng thêm rõ ràng. Còn Đường Tam thân mình lưỡng thế làm người, tuổi thực tế đã vượt qua ba mươi, tự nhiên cũng không muốn cùng những đứa nhỏ này liên hệ. Đối với hắc mà nói, có thời gian dư thừa không bằng dùng để tu luyện. Bởi vậy, hắc cũng không có bạn đồng niên.

Ngoại trừ thôn trưởng Kiệt Khắc và tám đứa nhỏ đã đến đông đủ ra, trong Vũ Hồn Điện còn có một thanh niên, người này nhìn qua bộ dáng hơn hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, tướng mạo thật là tuấn lãng. Một thân trang phục màu trắng, sau lưng là áo choàng màu đen, trước ngực, ở vị trí chính giữa có một chữ hồn cỡ nắm tay. Đây là trang phục tiêu chuẩn của nhân viên của Vũ Hồn Điện,

Trên ngực trái, có một huy chương điêu khắc hình trường kiếm, trên huy chương có tổng cộng ba thanh trường kiếm lần lượt thay đổi. Kiệt Khắc dường như đối với Hồn sư rất quen thuộc, số lượng ba thanh đại biểu Hồn sư đệ tam đẳng xưng hào Đại hồn sư, còn thanh trường kiếm đại biểu vị này chấp sự đến từ vũ hồn điện là một gã Chiến hồn sư.

<i>"Người khỏe không, tôn kính Chiến hồn đại sư, lần này lại làm phiền người rồi."</i> Lão Kiệt Khắc cung kính hướng người trẻ tuổi hành lễ.

Người trẻ tuổi trên lông mày lộ vẻ thản nhiên kiêu ngạo, hất hàm bất đạm thoáng khom người, xem như hoàn lễ: <i>"Thời

gian của ta không nhiều lắm, bây giờ bắt đầu luôn đi."

Lão Kiệt Khắc nói: "Tốt lắm, bọn nhỏ, vị này là Chiến hồn đại sư đến từ Nặc Đinh thành. Kế tiếp, hắn sẽ dẫn các người mở ra vũ hồn của mình. Các người nhất định phải phối hợp tốt với đại sư tiến hành Vũ Hồn Giác Tỉnh, gia gia kỳ vọng trong các người có người có thể trở thành Hồn sư."

Người trẻ tuổi có chút không nhin được nói: "Được rồi, người năm ngoái cũng nói mấy câu này. Trở thành Hồn sư thật sự dễ dàng vậy sao? Ta đã đi qua sáu thôn trang, một người sở hữu hồn lực cũng không có. Cũng không có vũ hồn thích hợp."

Lão Kiệt Khắc trong mắt toát ra một tia buồn bã, thở dài một tiếng nói: "Đúng vậy! Chỉ có các người kế thừa các đại tông môn mới dễ dàng trở thành Hồn sư. Chúng ta là người thường, thật sự quá khó khăn." Một bên phe phẩy đầu, hắn đi ra Vũ Hồn Điện.

Ánh mắt người trẻ tuổi rơi vào trên người tám đứa nhỏ trước mặt, làm Vũ Hồn Điện tuần tra chấp sự, trợ giúp người thường tiến hành Vũ Hồn Giác tỉnh là công tác của hắn, đã sớm quen thuộc rồi. "Bọn nhỏ, xếp thành một hàng." Đối với những đứa nhỏ này, thái độ của hắn ôn hòa, ấm áp hơn.

Tám đứa nhỏ xếp thành một hàng dọc trước mặt người trẻ tuổi, Đường Tam đứng ở đầu bên trái. Vóc người hắn so với những đứa nhỏ khác gầy yếu hơn một chút.

Một làn thanh quang nhàn nhật đầu tiên từ giữa my tâm của hần phóng thích ra, theo vị trí my tâm hướng lên, tiến vào phát kể nội.

Tổ Vân Đào tóc vốn là màu đen, sau khi thanh quang rót vào, trong nháy mắt biến thành màu xám, hơn nữa rất nhanh biến dài, bộ lông cùng màu xuất hiện trên hai tay hần, đồng thời thân thể hần tựa hồ so với trước kia bành trướng rất nhiều. Toàn thân sung mãn cơ nhục.

Trang phục đặc biệt của Vũ Hồn Điện co giãn rất tốt, cũng không vì thân thể hần hóa lớn mà rách nát. Con mắt Tổ Vân Đào đã biến thành màu xanh biếc sâu kín, hai tay mười ngón lộ ra lợi trảo lóe ra hàn quang nhàn nhật. Hai vòng quang hoàn từ dưới chân hần lượng khởi, không ngừng di động từ dưới chân lên đỉnh đầu. Trong đó một là màu trắng, cái còn lại là màu vàng. Hết sức quý dị.

Nam hài bị hần gọi đứng giữa tảng đá màu đen, mắt thấy Tổ Vân Đào thân thể biến hóa, nhất thời kéo lên một tiếng <i>"A"</i> Sợ hãi chạy trốn.

Tổ Vân Đào trong mắt tỏa quang mang màu xanh, ánh mắt quả thật dọa người, một tay bắt được đứa nhỏ kia: <i>"Đừng nhúc nhích. Không cần sợ, là Vũ Hồn của ta, Độc Lang. Nếu sau này các người có ai có thể trở thành một gã Hồn sư cũng sẽ biết sử dụng năng lực đồng dạng."</i>

Duy nhất không tính là quá sợ hãi cũng chỉ có Đường Tam, bất quá lúc Tổ Vân Đào trên người xuất hiện biến hóa, hần lập tức công vận toàn thân,

Kinh ngạc và so sánh, Đường Tam trong lòng càng tò mò, trên người xuất hiện bộ lông màu xám, con mắt màu xanh biếc, quả nhiên là đặc thù của sói, chẳng lẽ Vũ Hồn phụ thể là người sẽ biến thành lang yêu? Không, không đúng, hần là năng lực lang của chính mình. Vậy chức nghiệp hồn sư này là lợi dụng năng lực Vũ Hồn..

Lần đầu tiên, Đường Tam phát hiện chính mình đối với chức nghiệp hồn sư này sinh ra hứng thú, hần bây giờ có chút không kiên nhẫn muốn biết vũ hồn của mình là cái gì.

Tổ Vân Đào hai tay nhanh chóng đánh ra, sáu đạo lục quang nhàn nhật rót vào trong sáu tảng đá màu đen trên mặt đất, nhất thời, một tầng quang hoa từ trong sáu tảng đá phóng thích ra, hình thành một cái đậm kim sắc quang trảo (vòng ánh sáng màu vàng nhật), mang đứa nhỏ trước đó bao phủ vào bên trong.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 7: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực (3)

Không biết vì sao, đứa trẻ vừa rồi còn đang khóc lóc vừa bị quang mang màu vàng nhạt đó bao phủ lên liền lập tức bình tĩnh trở lại, có chút ngây ngốc đứng đó.

Từng điểm từng điểm màu vàng từ tầng đá màu đen dưới mặt đất bay ra, lại tiến nhập vào trong thân thể thẳng bé.

Thân thể thẳng bé bắt đầu khẽ run rẩy lên, muốn kêu lên nhưng lại không thể kêu thành tiếng.

<i>"Đưa tay phải của ngươi ra."</i> Đôi mắt trong veo xanh biếc của Tố Vân Đào nhìn chăm chăm vào thẳng bé, uy nghiêm ra lệnh.

Thẳng bé đưa tay phải ra theo ý thức, lập tức, tất cả điểm sáng đều ào ra, sau khoảnh khắc, một thanh liêm đao (liêm đao: cái liêm) xuất hiện trong lòng bàn tay nó.

Xem ra, liêm đao này tuyệt không phải là quang ảnh hư ảo, mà nó thực sự tồn tại.

Tố Vân Đào nhíu nhíu mày: <i>"Là khí vũ hồn, liêm đao cũng có thể làm vũ khí sao? Chắc là miễn cưỡng thì cũng có thể."</i>

Kim quang dần dần thu liễm, nam hài có chút giật mình nhìn chiếc tiểu liêm đao không lớn trong tay kia, chẳng biết phải làm sao.

Tố Vân Đào nói: <i>"Vũ hồn của ngươi là liêm đao, là khí vũ hồn. Đến đây, để ta thử xem xem ngươi có hồn lực hay không. Nếu có hồn lực, cho dù là khí vũ hồn cũng có thể trở thành Chiến hồn sư. Dù sao liêm đao cũng có lực công kích nhất định."</i>

<i>"Đại, đại sư, ta nên làm thế nào?"</i> Nam hài khiếp sợ hỏi.

Tố Vân Đào lạnh nhạt nói: <i>"Dùng ý niệm thu hồi vũ hồn. Sau này khi nào muốn sử dụng thì dùng ý niệm kêu gọi nó ra."</i>

Nam hài thử nửa ngày mới đưa tay thu hồi liêm đao được, Tố Vân Đào đưa một lam thủy tinh cầu đưa tới trước mặt hắn, ý bảo hắn đưa tay phải đặt lên trên.

Nam hài còn non nớt đưa bàn tay nhỏ bé cùng với lang trảo của Tố Vân Đào phân

biệt chia ra đặt trên dưới thủy tinh cầu, nhìn qua sự đối lập cực kỳ rõ ràng.

Sau chốc lát, Tổ Vân Đào có chút thất vọng nói: *"Không có hồn lực, người không thể trở thành Hồn sư, hãy qua một bên trước đi!"*

Cũng là một màn như vậy tiếp tục xảy ra, trước sau lại có vũ hồn của năm hài tử được đánh thức. Vũ hồn của bọn họ đều là một vài loại nông cụ như cái cuốc hay cái liềm, đến cả một cái thú vũ hồn cũng đều không xuất hiện. Còn về hồn lực, cũng đều vì Tổ Vân Đào phán định là không có.

Đến lượt hài tử thứ bảy, cũng chính là người cuối cùng đứng trước Đường Tam.

Liên tục làm những nghi lễ đó, Tổ Vân Đào tựa như đã có chút mệt mỏi rồi, nhưng hắn vẫn cố sức chuẩn bị giúp tám hài tử này đều hoàn thành quá trình giác tỉnh.

Kim sắc quang điểm tụ lại, lần này, cuối cùng cũng không phải là nông cụ nữa mà xuất hiện biến hóa. Một cọng cỏ nhỏ màu lam nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay của nữ hài tử này, nhẹ nhàng bay lượn qua.

</div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đường Tam mơ hồ cảm giác được, loại cỏ nhỏ màu lam này tựa hồ chính mình đã gặp qua. Rất nhanh, hắn nghĩ tới loại cỏ gọi là lam ngân thảo, trong thôn có thể tùy ý thấy được, nguyên lai loại cỏ này phổ biến như thanh thảo ở thế giới tiền

thế, ngoại trừ sức sống tương đối ương ngạnh cũng không có tác dụng gì khác. Bất quá do cô gái nhỏ bên ngoài có tầng hào quang đậm kim sắc, cho nên hắn mới nhìn sơ qua không nhận ra được.

Mặc dù không phải nông cụ, Tổ Vân Đào trong mắt thất vọng nhưng lại càng thêm rõ ràng: *"Phải nói là vô dụng vũ hồn."*

Không có lực công kích, không có lực phòng ngự, không có phụ trợ năng lực. Lam ngân thảo coi như là hình thái vũ hồn vô dụng tiêu chuẩn." Vừa nói hắn vừa theo trình tự cảm thủy tinh cầu đến phía nữ hài trước mặt, chính hắn cũng dự đoán trước như vậy, vẫn chưa có hồn lực xuất hiện.

Rốt cuộc đã đến phiên Đường Tam, không cần Tổ Vân Đào gọi, hắn đã tiến trước vào trung tâm của sáu khóa hắc thạch.

Theo sáu đạo hồn lực của Tổ Vân Đào rót vào, quang mang màu vàng nhạt lại bắt đầu sáng lên.

Ấm áp, ssaay là cảm giác đầu tiên của Đường Tam, cả người phảng phất được bao bọc trong một thế giới ấm áp, nói không

hết sự thoải mái. Khó trách, đứa nhỏ đó bị quang mang vàng nhạt bao quanh lại ổn định được tâm tình.

Khí tức ấm áp hướng vào trong cơ thể thẩm thấu, Đường Tam rõ ràng cảm giác được, nội lực Huyền Thiên Công của mình tựa hồ có rất nhỏ biến hóa, ngay sau đó, dưới sự điều khiển của năng lượng ấm áp đó, trong cơ thể tựa hồ có vật gì đó bị nghiền nát ra, tất cả khí tức ấm áp trong nháy mắt chạy thẳng tới bàn tay mình.

Mắt Tố Vân Đào đột nhiên sáng bừng lên, bởi một vầng kim sắc hào quang rực sáng, lúc này đây điểm ánh sáng kim sắc xuất hiện so với các hài tử trước là lớn hơn rất nhiều, hẳn mơ hồ cảm giác được, rốt cuộc thì cũng xuất hiện một người có cường đại vũ hồn, tâm tình hẳn bỗng chốc trở nên hưng phấn.

Đối với Vũ hồn điện Chấp sự phụ trách Vũ hồn giác tỉnh như bọn họ mà nói, nếu có thể giác tỉnh thêm một đứa nhỏ có tiềm lực phi phàm, lại đem nó lập nhập (tham gia) vào trong Vũ hồn điện, có thể thu được không ít đánh giá tốt, đối với việc thăng chức có lợi rất lớn.

Nhưng rất nhanh Tố Vân Đào đã thất vọng rồi.

Đường Tam giơ tay phải lên theo ý thức, cái hắn nhìn thấy là một màu lam. Màu lam như vậy, hôm nay đã là lần thứ hai xuất hiện trong Vũ hồn điện của thôn này.

Lam ngân thảo, giống hệt với Lam ngân thảo của nữ hài trước đó. Tiêu chuẩn tồn tại của phế vũ hồn.

Tô Vân Đào bất đắc dĩ nói: <i>"Người là một phế Vũ Hồn, xem ra đến Thánh Hồn thôn lần này đã lãng phí thời gian rồi."</i> Vừa rồi, một lượng lớn kim sắc quang điểm xuất hiện mang đến cho hắn hy vọng rất lớn, nhưng cuối cùng chỉ xuất hiện lam ngân thảo, cảm giác hụt hẫng làm cho Tố Vân Đào có chút khó chịu.

<i>"Thức thức, người còn chưa tiến hành kiểm tra hồn lực cho ta mà."</i> Đường Tam nhìn Tố Vân Đào đã muốn thu hồi thủy tinh cầu màu lam đó lại, vội vàng nhắc nhở hắn.

Tố Vân Đào đến đầu cũng chẳng quay lại: <i>"Không cần thử nữa. Loại phế vũ hồn như Lam ngân thảo này, ta còn chưa thấy qua ai như vậy mà xuất hiện hồn lực cả."</i>

<i>"Để cho ta thử được không thức thức?"</i> Đường Tam kiên trì nói. Sự ấm áp mà kim quang mang tới khi vận chuyển trong cơ thể hắn đem lại một cảm giác rất kỳ dị, cánh cửa lớn đã mở ra đó khiến hắn cảm giác được Huyền Thiên công của

mình tựa hồ đã phát sinh những biến hóa rất nhỏ. Đồng thời, hắn cũng rất muốn biết, nội lực của mình và cái thế giới vũ hồn này rốt cuộc có gì bất đồng.

Tổ Vân Đào sững sờ một chút, lúc này mới xoay người lại, đối diện với mục quang bình tĩnh mà kiên định của Đường Tam.
Trong lòng thầm nghĩ, đứa nhỏ này tựa hồ như có chút không giống người thường.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 8: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mãn Hồn Lực (4)

<i>"Được thôi."</i> Thử một chút hồn lực cũng không lãng phí quá nhiều thời gian. Vừa nói, hắn vừa đưa lam thủy tinh cầu tới trước mặt Đường Tam.

Dựa theo phương pháp mà Tố Vân Đào đã dạy, Đường Tam khống chế Lam ngân thảo của mình thu hồi vào trong cơ thể, hắn phát hiện việc này cũng không khó, chỉ cần mình dựa theo như sự khống chế của Huyền Thiên Công, đem công lực thu hồi là có thể làm được. Đồng thời hắn phát hiện, lúc Lam ngân thảo xuất hiện tựa hồ Huyền Thiên Công của mình cũng xuất ra, phảng phất cây cỏ màu lam chính là từ Huyền Thiên Công ngưng tụ mà thành.

Tay vừa mới tiếp xúc vào lam thủy tinh cầu thì thân thể Đường Tam kịch liệt run rẩy một chút, hắn giật mình phát hiện, khóa màu lam thủy tinh cầu nhìn rất đẹp mắt kia dĩ nhiên cũng có thật lớn hấp lực, nội lực của mình phảng phất như tìm được một lỗ thoát mà mãnh liệt xuất ra. Hắn muốn tránh, nhưng làm thế nào cũng không tránh được cổ hấp lực kia.

Đồng dạng giật mình cong có Tố Vân Đào, trong khi hắn đang tại Thánh Hồn thôn thực hiện lần kiểm tra cuối cùng để lấy lệ thì đột nhiên lam thủy tinh cầu trong tay sáng lên, lam quang chói mắt bắt đầu từ một điểm trong nháy mắt lan tràn ra, nháy mắt công phu, ánh sáng của khóa thủy tinh cầu giống như bảo thạch phát quang. Vầng sáng màu lam nhạt lộ ra, không nói lên lời sự động lòng người.

Dựa theo truyền thống của thi kiểm tra, chỉ cần thủy tinh cầu xuất hiện một chút phản ứng, cho dù là một tia quang mang, cũng chứng minh được là người làm kiểm tra có hồn lực tồn tại, mà thủy tinh cầu trước mắt lóng lánh như thế, quang mang chói mắt như thế thì chỉ có một giải thích.

<i>"Trời ạ, dĩ nhiên lại là tiên thiên mãn hồn lực"</i> Thanh quang lại từ trên người Tố Vân Đào phóng thích, thủy tinh cầu tương bàn tay của Đường Tam văng ra, lúc này, ánh mắt hắn nhìn nam hài nhi này đã hoàn toàn bất đồng. Phảng phất như là đang nhìn một con quái vật.

Đường Tam tự nhiên cũng phát hiện ra tình huống của mình và mấy đứa trẻ thi kiểm tra bất đồng, nghi hoặc hỏi: <i>"Thức thức, cái gì là tiên thiên mãn hồn lực?"</i>

Tố Vân Đào ngốc trệ nhìn hắn, sau nhận ra và giải thích rằng: <i>"Mỗi người tại lúc vũ hồn lực thức tỉnh trừ việc chính"

hình thái quyết định nó cường đại hay không dĩ ngoại, hồn lực nhiều ít bao nhiêu cũng rất quan trọng. Đại đa số những người đang ở thời điểm vũ hồn thức tỉnh không có hồn lực tựa như mấy đứa nhỏ này vậy. Bọn họ nhất định cả đời không cách nào trở thành Hồn sư. Mà chỉ cần có hồn lực xuất hiện, dù chỉ một tia, đều cũng có thể thông qua minh tư tiến hành tu luyện, mà khi vũ hồn giác tỉnh, hồn lực nhiều ít bao nhiêu rất trọng yếu, quyết định Hồn sư khởi đầu tu luyện cao hay thấp, hồn lực tiên thiên càng cao, sau này tu luyện tốc độ càng nhanh chóng, đồng thời bởi vì bước khởi đầu cao cũng tự nhiên lĩnh hội trước người khác. Vì tiên thiên mẫn hồn lực chính là tại lúc vũ hồn giác tỉnh là lúc tiên thiên có khả năng đạt tới cao nhất hồn lực."

"Cao nhất hồn lực?" Đường Tam nhìn Tố Vân Đào, tâm niệm thay đổi thật nhanh, hẳn không biết hồn lực của mình thế nào, nhưng có thể khẳng định là lam thủy tinh cầu kiểm trắc kia hấp thu chính là nội lực Huyền Thiên Công của mình. Chẳng lẽ bảo rằng nội lực của mình ở thế giới này biến thành hồn lực?

Có lẽ là bởi vì tiên thiên mẫn hồn lực Đường Tam cấp tố vân đào mang đến không nhỏ đích kinh hãi, không thấy phiền liên giải thích: "Vũ hồn cấp bậc của chúng ta là như thế này, mỗi thập cấp là một xưng hiệu. Chỉ cần sau khi vũ hồn giác tỉnh, có thể tự xưng là Hồn sĩ. Đương nhiên là nhất cấp Hồn sĩ. Dựa theo vũ hồn lực mạnh yếu để phân cấp bậc. Vì tiên thiên mẫn hồn lực, hay chính là lúc vũ hồn giác tỉnh, hồn lực có thể đạt tới tiên thiên cao nhất thập cấp cảnh giới. Ta còn chưa bao giờ gặp quá người có tiên thiên mẫn hồn lực, lúc đầu ta giác tỉnh cũng bất quá là nhị cấp hồn lực mà thôi."

Đường Tam lúc này tinh thần đã hồi phục trở lại. Thật vất vả mới tìm được một vị Hồn sư chân chính, tự nhiên hẳn sẽ không bỏ qua, vội hỏi ngay nghi hoặc trong lòng mình: "Vũ hồn lực tiên thiên chỉ có thể đạt đến cấp mười thôi sao? Không thể cao hơn nữa?"

Thanh quang toàn thân thu liễm, Tố Vân Đào thu lại vũ hồn phụ thể: "Đương nhiên là không thể, thực lực của Hồn sư tăng lên không phải dễ dàng. Mỗi lần vượt qua một cấp xưng hiệu, không chỉ phải có vũ hồn lực phải đạt đến đỉnh phong của xưng hiệu đó, đồng thời còn cần phải có được một hồn hoàn. Không có hồn hoàn, cho dù người có tiếp tục cố gắng tu luyện cũng không có khả năng tiến vào xưng hiệu kế tiếp. Nên giống như người bây giờ vậy, vì tiên thiên hồn lực đã đạt đến giới hạn, hồn lực của người muốn tiếp tục tăng lên, sẽ không cần phải minh tượng mà trước tiên cần phải có được một hồn hoàn. Sau khi tiến vào tầng kế tiếp mới có thể tiếp tục tu luyện".

Đường Tam chợt nói: <i>"Hồn hoàn chính là vòng sáng trên người người vừa rồi phải không? Người là cấp thứ hai mươi sáu nên có hai hồn hoàn?"</i>

Tổ Vân Đào gật đầu nói: <i>"Đúng là như vậy, tình huống của người rất đặc thù, tiên thiên hồn lực đã tới giới hạn, đúng là thiên tài trăm năm khó gặp. Đáng tiếc, thật sự là rất đáng tiếc. Cư nhiên là một phế vũ hồn. E rằng vũ hồn của người chỉ là một kiện nông cụ đã mạnh hơn so với vũ hồn bỏ đi Lam Tâm Thảo nhiều. Nếu như vậy, ta đã có thể...."</i>

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Hắn không nói gì thêm, nhưng Đường Tam mơ hồ hiểu được ý tứ của hắn. Chỉ là bức màn bí ẩn trong lòng hắn lại phẳng phất được vén lên một đoạn nữa

Đường Tam vẫn chính là một người hay tự suy nghĩ, tiền thế đã như vậy, đời này cũng vẫn không đổi. Theo lời Tổ Vân Đào nói, hồn lực cùng nội lực của mình là tương đồng. Vậy khi tới thế giới này thì nội lực được chuyển thành hồn lực, mà Huyền Thiên công của mình không cách nào tiến vào đệ nhị trọng cảnh giới là bởi vì Hồn hoàn. Nói cách khác, muốn đề cao phải giống như Hồn sư có được Hồn hoàn mới được. Nhưng Hồn Hoàn là cái gì đây?

Đường Tam đang muốn hỏi tiếp, thì Tổ Vân Đào đã lôi mình đi hướng ra bên ngoài.

<i>"Lão Kiệt Khắc"</i>

Cửa mở, lão Kiệt Khắc vẽ mặt khẩn trương hỏi Tổ Vân Đào: <i>"Đại sư, sao rồi, năm nay thôn chúng ta liệu có đứa nhỏ nào có thể trở thành Hồn sư không?"</i>

Tổ Vân Đào liếc mắt nhìn hắn, thở dài một tiếng nói: <i>"Có thì có một, chỉ là có điều đáng tiếc."</i>

Mắt Lão Kiệt Khắc toát ra thần sắc kinh nghi bất định, dò hỏi: <i>"Đại sư, vậy cuối cùng là..."</i>

Tổ Vân Đào nói: <i>"Tám đứa nhỏ năm nay, chỉ có một đứa sở hữu hồn lực, lại là tiên thiên mãn hồn lực, đáng tiếc là, vũ hồn của hắn là Lam ngân thảo. Người đã minh bạch chưa?"</i>

<i>"Lam ngân thảo? Tiên Thiên mãn hồn lực? Trời ạ."</i> Trên mặt lão Lão Kiệt Khắc hiện lên sự thất vọng so với Tô Vân Đào còn còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Hắn cũng làm thôn trưởng này cũng đã nhiều năm, tự nhiên rõ ràng tiên thiên mãn hồn lực có ý nghĩa như thế nào. Mà tiên thiên mãn hồn lực lại có vũ hồn là Lam

ngân thảo thì thật sự là .....

<i>"Đại sư, Lam ngân thảo thật sự là không có cách nào tu luyện sao?"</i> Lão Kiệt khắc nhú mày hỏi.

Tổ Vân Đào có thể cảm nhận được tâm tình lão Kiệt Khắc, nên cũng không có bộ dáng kiêu ngạo, vỗ vai lão Kiệt Khắc nói:

<i>"Cũng không phải hoàn toàn không thể tu luyện. Chỉ là, người cho rằng Lam ngân thảo theo vũ hồn tăng lên, rồi sẽ tiến hoá thành hình thái gì đây ? Phế vũ hồn cuối cùng cũng là phế vũ hồn. Cho dù thành Hồn sư được, sợ rằng cũng chỉ là phế hồn sư. Tiên thiên mất hồn lực thật sự là đáng tiếc. Được rồi, ta đi trước, còn phải đến thôn kế tiếp nữa."</i>

Tổ Vân Đào cuối cùng không đợi Đường Tam tiếp tục hỏi mà rời khỏi thôn, không có Tổ Vân Đào, Đường Tam chỉ có thể chạy đến trước Kiệt Khắc, hỏi về vấn đề mà hắn đang rất muốn biết: <i>"Kiệt Khắc gia gia, hồn hoàn là cái gì ? Phải thế nào mới thu được hồn hoàn?"</i>

Lão Kiệt Khắc tựa hồ vẫn còn đang đắm trong cuộc nói chuyện với Tổ Vân Đào, trả lời một cách vô thức: <i>"Ta cũng không biết hồn hoàn là gì, muốn đạt được hồn hoàn, dường như phải săn giết hồn thú. Đó là việc làm rất nguy hiểm, chỉ có Hồn sư mới tiến hành."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 9: Song Sinh Vũ Hồn (1)

<i>"Nga"</i> Hồn hoàn, hồn thú, hai cái tên mới này không ngừng quanh quẩn trong lòng Đường Tam. Mặc dù hẳn không dám chắc mình đoán có chính xác hay không, nhưng Huyền Thiên Công vẫn không cách nào đột phá bình cảnh, Hồn hoàn này hiển nhiên là một cái cửa để đột phá.

Lúc này, Kiệt Khắc đã khôi phục lại tinh thần, cúi đầu nhìn về phía Đường Tam, kinh ngạc nói: <i>"Tiểu Tam, người có phải hay không là cái tiểu tử kia mà Đại sư nói là có tiên thiên mãn hồn lực, vũ hồn Lam ngân thảo?"</i>

Đường Tam gật gật đầu, nói: <i>"Là ta."</i>

Lão Kiệt Khắc ngồi xổm xuống, mặt đối mặt nhìn Đường Tam: <i>"Tiểu Tam, không nghĩ tới thiên phú của người lại xuất sắc như vậy, đáng tiếc, người có một ba ba như vậy, không có vũ hồn tốt truyền thừa cho người. Nếu không, nói không chừng người có thể trở thành Hồn Thánh thứ hai của thôn chúng ta. Người nói cho gia gia, người có nguyện ý đi tới trường chuyên môn để học tập phương pháp tu luyện của Hồn sư? Chỉ có nơi đó mới có các loại tri thức chuẩn xác nhất về vũ hồn."</i>

Đường Tam lúc này đã sinh ra hứng thú mạnh mẽ đối với vũ hồn, nhất là vũ hồn này cùng Huyền Thiên Công của bản thân hẳn có liên quan, nhưng hẳn như trước không dám trực tiếp trả lời một cách khẳng định: <i>"Kiệt Khắc gia gia, cái này hỏi ba ba ta mới được."</i>

Kiệt Khắc chợt tỉnh ngộ lại, dù đứa nhỏ có hiểu truyện thì cuối cùng vẫn là một đứa nhỏ, nói như thế nào cũng phải tuân theo ý kiến của Đường Hạo mới được.

Trong mắt toát ra vài phần quang mang kiên định, mặc dù hẳn không muốn đi gặp cái tên lập tháp quỷ kia (tên quỷ bản thủ - nghĩa đen), nhưng vì thôn có thể lại xuất ra một gã Hồn sư, hẳn cũng bất chấp.

<i>"Đi thôi, Tiểu Tam, gia gia đưa người về nhà."</i> Lão Kiệt Khắc trước đem những đứa trẻ để cho cha mẹ chúng đón về, sau mới mang theo Đường Tam về tiệm rèn.

Buổi sáng, theo lệ là thời gian ngủ của Đường Hạo, tiệm rèn rất yên tĩnh.

<i>"Đường Hạo, Đường Hạo."</i> Lão Kiệt Khắc mặt kệ Đường Hạo có đang ngủ

hay không, đối với tên thợ rèn lập tháp này, hẳn thật sự là rất không ưa. Nếu không phải hẳn chế tạo nông cụ với giá rất rẻ thì hẳn đã mang Đường Hạo đá ra khỏi thôn rồi.

Một bên gọi Đường Hạo, ánh mắt lão Kiệt Khắc xẹt qua chung quanh, vốn muốn tìm cái ghế để ngồi xuống, nhưng nhìn mọi thứ rách rưới nát nát, hẳn thật sự không có dũng khí để kéo qua. Tuổi hẳn đã không còn nhỏ nữa, cũng không muốn ở chỗ này cân chiết cốt đoạn (gân đứt xương gãy)

<i>"Ai đang hô to gọi nhỏ vậy?"</i> Thanh âm của Đường Hạo thoáng mang theo chút tức giận, vén rèm cửa lên, chậm rãi đi ra.

Đầu tiên hẳn thấy được nhi tử của mình, sau mới chuyển ánh mắt qua người lão Kiệt Khắc: <i>"Lão Kiệt Khắc, làm gì?"</i>

Kiệt Khắc không tức giận nói: <i>"Hôm nay là ngày nhi tử của người giác tỉnh vũ hồn, người không biết có bao nhiêu trọng yếu? Người khác đều là cha mẹ cùng nhau đưa đi, nhưng mà người có thể đi không, hay vẫn là cái bộ dạng như cũ."</i>

Đường Hạo phảng phất như không nghe được lão Kiệt Khắc châm chọc, ánh mắt lại nhìn về phía nhi tử: <i>"Tiểu Tam, vũ hồn giác tỉnh của người thế nào? Là cái gì?"</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
Đường Tam nói: <i>"Ba ba, là Lam ngân thảo."</i>

<i>"Lam ngân thảo?"</i> Khốn biết tại sao, Đường Hạo luôn luôn không cảm thấy hứng thú gì với ngoại vật, nhưng trong khi nghe đến ba chữ này thì thân thể đột nhiên run lên một chút, trong mắt cũng toát ra một tia quang mang đặc thù.

Về mặt của Đường Hạo biến hóa chỉ có Đường Tam chú ý tới, lão Kiệt Khắc tự nhiên sẽ không quản về mặt của một lập tháp thợ rèn, trực tiếp nói: <i>"Mặc dù là Lam ngân thảo, nhưng Tiểu Tam chính là tiên thiên mãn hồn lực. Đường Hạo, ta đã quyết định, thôn năm nay sẽ cấp cho Tiểu Tam một cái công độc sanh danh ngạch (cái này như kiểu là có một xuất đi học ấy). Để cho hẳn tới sơ cấp Hồn sư học viện tại Nặc Đình Thành học tập. Thôn sẽ bao cấp lộ phí."</i>

<i>"Lam ngân thảo, Lam ngân thảo."</i> Đường Hạo thì thào hai câu, mạnh mẽ ngược đầu lên, trong mắt toát ra quang mang

kiên định mà Đường Tam chưa bao giờ gặp, trầm giọng nói: <i>"Không được."</i>

<i>"Người nói cái gì? Ta không nghe lắm chứ?"</i> Kiệt Khắc ngoáy ngoáy cái lỗ tai của mình, giật mình nhìn Đường Hạo:

<i>"Người hẳn là biết cơ hội này quý giá như thế nào? Thánh Hồn thôn chúng ta sợ là đã từng xuất ra một Hồn Thánh, một năm cũng chỉ có một danh ngạch, các thôn khác, phải hai, ba thôn mới được hưởng một cái danh ngạch, người có biết hay không? Đây chính là cơ hội tốt. Nói không chừng, sau này Tiểu Tam có thể trở thành người thượng nhân (cái này bạn không hiểu lắm, tiếng anh là leading - người lãnh đạo, có lẽ là người ở tầng lớp trên)."</i>

Đường Hạo lạnh lùng nhìn lão Kiệt Khắc một cái: <i>"Người ở tầng lớp trên có tác dụng gì? Ta chỉ biết là, nếu nó đi, sẽ không có ai nấu cơm cho ta ăn. Lam ngân thảo, người cho rằng Lam ngân thảo vũ hồn có thể tu luyện thành cái gì? Nó chỉ là một cái phế vũ hồn."</i>

Lão Kiệt Khắc tức giận nói: <i>"Nhưng hẳn là tiên thiên mãn hồn lực, chỉ cần có được một cái Hồn hoàn, kể cả một cái Hồn hoàn kém cỏi nhất, cũng lập tức trở thành một gã Hồn sư. Hồn sư, người biết không? Thôn chúng ta đã rất nhiều năm chưa xuất hiện một cái Hồn sư rồi."</i>

Đường Hạo lạnh nhạt nói: <i>"Đây mới là mục đích chính thức của người. Nói không được là không được. Người có thể đi rồi."</i>

<i>"Đường...Hạo..."</i> Lửa giận trong lồng ngực lão Kiệt Khắc đã thiêu đốt tới cực hạn.

Đường Hạo vẫn một bộ dáng biếng nhác như trước: <i>"Không cần lớn tiếng như vậy, ta không có điếc. Ta nói rồi, người có thể đi."</i>

<i>"Kiệt Khắc gia gia, ngài đừng nóng giận. Ta không đi học tập năng lực của Hồn sư nữa. Ba ba nói đúng, Lam ngân thảo chỉ là phế vũ hồn, cảm ơn ý tốt của ngài."</i>

Kiệt Khắc mặc dù chán ghét Đường Hạo cực độ, nhưng phi thường thích sự hiểu chuyện của Đường Tam, lửa giận dần dần bình phục, thở dài một tiếng: <i>"Hào hài tử, gia gia không tức giận. Được rồi, gia gia phải đi rồi."</i> Nói xong xoay người hướng ra phía ngoài mà đi.

Đường Tam ra tiễn. Ba ba có thể không để ý tới, nhưng Kiệt Khắc là thôn trưởng, hẳn lại rất tốt, lễ số (kiểu như là chào hỏi ấy) hẳn tuyệt đối không thể thiếu.

Kiệt Khắc đi tới cửa tiệm rèn dừng chân lại, xoay người nhìn về phía Đường Hạo, ngữ khí trầm trọng nói: <i>"Đường Hạo, người khi còn sống cứ như vậy là xong, nhưng Tiểu Tam còn nhỏ, chẳng lẽ người không nghĩ cấp cho nó một loại nghề mưu sinh ư? Không nên làm chậm trễ hấn trở thành Hồn sư, ít nhất sau này cũng sẽ không lạc phách giống người. Nếu người thay đổi chủ ý hãy tới tìm ta. Thời gian báo danh của Nặc Đình hồn sư sơ cấp học viện còn có ba tháng."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 10: Song Sinh Vũ Hồn (2)

Đường Tam tiến Lão Kiệt Khắc đi, trong lòng hắn cũng có vài phần mất mát, dù sao, theo như lời Tổ Văn Đào thì Hồn hoàn có lẽ có quan hệ tới vấn đề đột phá Huyền Thiên Công của hắn. Nhưng hắn không có biểu hiện gì, hắn tin tưởng rằng cơ hội vẫn còn.

Chậm rãi đi về tiệm rèn, bất ngờ là Đường Hạo không có trở về phòng tiếp tục ngủ, mà là ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

<i>"Ba ba, ngài trở về phòng ngủ tiếp đi, ta đi chuẩn bị cơm trưa."</i>

Đường Hạo vẫn nhắm mắt như trước, nhàn nhạt nói: <i>"Có phải người cũng cảm thấy rất thất vọng? Cũng muốn trở thành Hồn sư sao?"</i>

Đường Tam sửng sốt một chút: <i>"Không có việc gì, ba ba, trở thành một người thợ rèn cũng tốt lắm a, cũng có thể nuôi sống chúng ta. Người không phải đã đáp ứng ta là dạy ta chế tạo nông cụ sao?"</i>

Đường Hạo chậm rãi mở to mắt, từ trong mắt hắn, Đường Tam thấy được tâm tình kích động, trong lúc bất tri bất giác, hữu quyền (tay phải) của Đường Hạo đã nắm chặt, trên vế mặt già nua hiện lên một tia khí tức băng lãnh: <i>"Hồn sư? Hồn sư có tác dụng gì? Đừng nói chỉ là một cái phế vũ hồn, sợ là vũ hồn lợi hại nhất, Hồn sư cường đại nhất có thể có cái tác dụng gì? Bất quá vẫn còn là một phế vật mà thôi."</i>

Tâm tình của Đường Hạo rất kích động, cả thân thể hắn đều run rẩy, mơ hồ trong lúc đó, Đường Tam nhìn thấy trong mắt phụ thân một điểm trong suốt gì đó.

Đường Tam chạy tới cầm lấy tay Đường Hạo: <i>"Ba ba, ngài đừng nóng giận, ta không làm Hồn sư là được. Ta sẽ luôn luôn ở cùng người, nấu cơm cho người."</i>

Hít sâu một hơi, sự kích động của Đường Hạo tới cũng nhanh mà lui cũng nhanh, nhàn nhạt nói: <i>"Mang vũ hồn của người phóng thích ra cho ta nhìn xem."</i>

<i>"Vâng."</i> Đường Tam gật gật đầu, ngửa tay phải lên, Huyền Thiên Công trong cơ thể nặng nề thúc dục, trong ý thức cảm thụ cổ nhiệt lưu đặc thù nọ cùng với Huyền Thiên Công dung hợp làm một, quang mang màu lam nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, trong khoảnh khắc, một nhánh màu lam tiểu thảo đã xuất hiện.

Kinh ngạc nhìn Lam ngân thảo trong tay Đường Tam, Đường Hạo thất thần một trận, một lúc lâu mới dần dần khôi phục lại, quang mang trong mắt thôn thổ (nuốt, phun) bất định, thì thảo nói: *"Lam ngân thảo, cũng quả nhiên là Lam ngân thảo. Cùng năng giống nhau."*

Đột nhiên, Đường Hạo đứng lên, xoay người hướng trong phòng đi đến, động tác đột nhiên đó suýt nữa làm Đường Tam đang đứng trước mặt hấn té ngã, Lam ngân thảo vũ hồn trong tay cũng theo đó biến mất.

"Ba ba."

Đường Hạo nhin không được phát phát tay: *"Đừng làm phiền ta."* Nói xong đã mở rèm cửa đi vào phòng trong.

"Chính là, ta còn có một vuc hồn." Đường Tam chính là vẫn nói ra hôm nay vũ hồn giác tỉnh cùng bọn chúng bất đồng (bọn trẻ). Chuyện này hẳn không có hỏi Tố Vân Đào và Kiệt Khắc, dù sao, họ cũng chỉ là ngoại nhân mà thôi.

[Đường môn Huyền Thiên Bảo Lục tổng cương, đệ nhất điều: Vĩnh viễn đừng cho người người không cách nào tín nhiệm hoàn toàn biết người chính thức có bao nhiêu thực lực.]

Đường Tam đã sớm đem Huyền Thiên Bảo Lục ghi vào trong tâm, đối với Tổng cương càng tuyệt đối kiên trì quán triệt.

Rèm cửa mạnh mẽ vén lên, Đường Hạo lại xuất hiện gian ngoài, lúc này, trên mặt hấn đã lộ vẻ khiếp sợ, có thể thấy, hai con mắt của hấn đã đỏ bừng, vừa rồi tựa hồ là đã khóc.

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Đường Tam không có mở miệng, nhưng không ngửa tay phải lên giống như lúc trước, chậm rãi ngửa tay trái của mình lên, lúc này đây, không phải lại là lam quang, màu đen quang mang nhàn nhạt từ trong lòng bàn tay hấn phun ra, quang hoa trong nháy mắt ngưng tụ, một cái gì đó kỳ dị xuất hiện trong lòng bàn tay hấn.

Đó là cái búa màu đen, cán búa ước chừng dài nửa thước, đầu búa hình trụ, nhìn qua giống như là dạng thu nhỏ của cái búa rèn, nhưng là, tại mặt ngoài của cái búa đen có một cổ quang mang đặc thù, trên đầu búa, một vòng hoa văn nhàn nhạt vây quanh.

Không biết tại sao, khi cái búa này vừa xuất hiện trong tay Đường Tam thì không khí bên trong phòng có vẻ có chút áp lực, mà Đường Tam tựa hồ cũng không cách nào thừa nhận được sức nặng của cái

búa nhỏ (tiểu chuy, tiểu chuy tử ...) này
vậy, chỉ có thể cầm nó, cánh tay chậm rãi hạ xuống. Sắc mặt hắn đã trở nên tái đi.

Cùng với Lam ngân thảo cơ hồ không cần tiêu hao Huyền Thiên Công bất đồng, cái thanh hắc sắc chuy tử này vừa hiện ra, tựa cơ hồ hấp thụ tất cả nội lực của Đường Tam. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng khống chế chính mình nắm chặt chuy bính (cán búa). Mặc dù nhìn qua cái chuy tử này rất nhỏ, nhưng trên thực tế, nó nặng hơn rất nhiều so với chú tạo chuy (búa rèn).

<i>"Này, đây là...."</i> Đường Hạo cơ hồ bước một bước đã đi tới trước mặt Đường Tam, tay hắn mạnh mẽ nắm cái chuy tử, đưa nó tới trước mặt mình, tay Đường Hạo rất có lực, ít nhất bây giờ Đường Tam không hề cảm giác được chuy tử đối với tay mình nặng nhiều nữa.

Khi tay Đường Hạo đang cầm tay hắn thì một loại cảm giác ấm áp của huyết mạch tương liên làm cho trong lòng Đường Tam cảm thấy hết sức thoải mái: <i>"Ba ba, có cái gì không đúng sao?"</i>

Nhìn hắc sắc tiểu chuy tử (cây búa màu đen), quang mang kích động trước biến mất nay lại xuất hiện trong mắt Đường Hạo:
<i>"Song sinh vũ hồn. Cũng là song sinh vũ hồn. Nhi tử, nhi tử của ta."</i>

Một cách bất ngờ, Đường Hạo mở ra hai tay khóa mạnh, ôm chặt Đường Tam vào trong ngực của mình.

Ngực của Đường Hạo rất rộng, có lẽ nguyên nhân bởi vì làm thợ rèn trong thời gian dài, mặc dù mặt ngoài nhìn qua thì hắn rất biếng nhác, nhưng cơ bắp trên người hắn không năm tháng mà giảm bớt, ngực hắn rất ấm áp. Cái loại phụ ái (tình yêu của người cha) này mang đến cảm giác an toàn mà bất kì vật gì cũng đều không thể thay thế.

<i>"Ba ba."</i> Đường Tam có chút bất ngờ, trong trí nhớ của hắn, đây tựa hồ là lần đầu tiên Đường Hạo ôm hắn.

Tiểu thiết chùy (cái búa sắt nhỏ) trên tay phảng phất càng ngày càng nặng, mặc dù Đường Tam rất thích cái loại ấm áp từ phụ ái này, nhưng hắn càng không hy vọng thiết chùy rời tay đánh vào cha mình.

<i>"Ba ba, ta không kiên trì được nữa."</i> Đường Tam nhịn không được nói.

Đường Hạo buông hai tay ra: <i>"Thu trở về."</i>

Ô quang tán đi, sức nặng biến mất, Đường Tam trong lòng cảm thấy rất kì quái, nó rõ ràng là Huyền Thiên Công của mình và một cỗ năng lượng đặc thù trong cơ thể hỗn hợp mà hình thành chuy tử, nhưng

sao mình lại không thể di chuyển nó?

Càng làm hấn kinh ngạc chính là sau khi gọi về tiểu chuy tử đó thì nội lực của mình cũng tiêu hao hết.

P/S: Phần này mình dùng hơi nhiều từ Hán Việt, nhưng mà dịch ra hấn thì mình cảm thấy câu văn không được mạch lạc cho lắm nên mình vẫn để và có thêm chú thích.

Hai cái tên gọi <i>"Chuy tử"</i> và <i>"chùy"</i> đều có nghĩa tương đương nhau là cái búa.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 11: Song Sinh Vũ Hồn (3)

Đường Tam chưa bao giờ nhìn thất sắc mặt của cha kì lạ thế, các loại tâm tình phức tạp không ngừng xuất hiện trên mặt Đường Hạo, một lúc lâu, hắn mới từ từ nói ra một câu: *"Nhớ kỹ, trong tương lai người nhất định phải dùng chùy trong tay trái bảo vệ cho tốt thảo bên tay phải. Vĩnh viễn."*

Đường Tam không rõ cho nên gật gật đầu. Đường Hạo đứng lên, đi vào phòng trong cũng không quay đầu lại.

Một bên nấu cơm trưa, một bên Đường Tam tự hỏi về thế giới vũ hồn mà hôm nay tiếp xúc, song sinh vũ hồn, tựa hồ trong thế giới này hắn là tồn tại rất ít, nếu không, cha cũng sẽ không giết mình như vậy. Xem bộ dáng, chuy tử vũ hồn của mình hình như làm hắn xúc động rất lớn.

Đối với hắn mà nói, càng trọng yếu là quan hệ giữa vũ hồn và Huyền Thiên Công, nếu cái Hồn hoàn kia là mấu chốt của Huyền Thiên Công mà mình không cách nào đột phá, vậy, bất luận như thế nào, cũng phải nghĩ biện pháp có được một cái Hồn hoàn để thí nghiệm một chút.

Bữa trưa, Đường Hạo có vẻ rất trầm mặc, ngay cả cơm cũng ăn ít hơn trước rất nhiều, ánh mắt thỉnh thoảng rơi trên người Đường Tam, phảng phất đang do dự cái gì đó.

Ăn xong cơm trưa, Đường Tam theo thói quen chuẩn bị thu dọn lại bị Đường Hạo gọi lại.

"Đợi lát nữa hãy thu thập lại đi. Tiểu Tam, ta hỏi ngươi, ngươi có muốn trở thành một gã Hồn sư?"

Đường Tam sửng sốt một chút, nhìn về phía Đường Hạo, hắn không muốn lừa gạt phụ thân, do dự một lát, vẫn còn gật gật đầu.

Đường Hạo thở dài một tiếng, vẻ mặt nhìn qua càng thêm vài phần già nua: *"Người cuối cùng vẫn chọn đi hướng con đường này."* Hắn chỉ nói thêm một câu này, rồi lại về phòng mình.

Đường Tam phát hiện, trong khi Đường Hạo cảm thán, trong tâm tình có thất vọng nhưng càng nhiều cũng là một loại vẻ mặt vui mừng. Hắn hiểu được, tại trong lòng phụ thân tựa hồ ẩn tàng rất nhiều chuyện.

Thu thập xong, Đường Tam trở lại phòng mình tiếp tục công việc của hắn, búa rèn và sắt va chạm tạo nên âm thanh

<i>"đinh đương"</i> có tiết tấu vang lên. Mặc dù không biết lúc nào có thể làm cho khối sắt này chỉ còn nhỏ bằng nắm tay giống như Đường Hạo yêu cầu, nhưng loại phương thức chế tạo này đối với việc tăng lên sự vận dụng Huyền Thiên Công của hắc cốt không nhỏ chỗ tốt, đối với thân thể rèn luyện cũng có hiệu quả rất tốt. Đường Tam đã bắt đầu thử dùng hết lượng nội lực Huyền Thiên Công ít ỏi của hắc cốt để huy động thiết chùy, như vậy, trong khi hắc cốt mỗi lần liên tục đánh xuống thì có thể duy trì thời gian càng dài.

Khi buổi chiều tối thì đã được hơn ba trăm lần đập, cảm giác khối sắt lại bị khu trừ đi một chút tạp chất thì rèm cửa nhấc lên, Đường Hạo đi đến. Buổi chiều hôm nay hắc cốt tựa hồ không rèn nông cụ, ít nhất Đường Tam không có nghe thấy âm thanh quen thuộc của tiếng đập.

<i>"Ba ba."</i> Đường Tam nhìn về phía cha, chiếc thiết chùy trong tay không tự giác ngừng lại.

Đường Hạo làm một cái dấu tay để hắc cốt tiếp tục, rồi đi sang đứng một bên, chỉ là nhìn hắc cốt.

Đường Tam lúc này mới tiếp tục huy búa, lúc này, quần áo trên người hắc cốt đã ướt đầm mồ hôi. Với nội lực của hắc cốt bây giờ, còn chưa đạt tới trình độ thích ứng độ ẩm, càng hướng chi, đây tuyệt đối là lao động nặng vào hạng nhất.

<i>"Đương, đương, đương, đương, đương...."</i> Âm thanh va đập không ngừng vang lên, thân thể nhỏ bé của Đường Tam và thiết chùy trong tay hắc cốt chẳng hề tương xứng, nhưng mỗi lần thiết chùy gõ xuống đều vang lên những tiếng gió vù vù.

Trong lòng Đường Hạo thầm nghĩ, trời sinh thân lực, hơn nữa tiên thiên mãn hồn lực, khó trách nhỏ như vậy mà có thể huy động thiết chùy. Lão Kiệt Khắc có lẽ nói đúng, không nên bởi vì sự sa sút của mình mà ảnh hưởng tới sự phát triển của đứa nhỏ này, đường sau này, để cho nó tự mình đi thôi.

Nhìn Đường Tam mồ hôi như mưa, Đường Hạo rút cục cũng hạ quyết tâm.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script><i>"Dừng một chút."</i> Đường Hạo mở miệng nói.

Đường Tam bỏ thiết chùy trong tay xuống, có chút thở dốc, lặng yên thúc dục Huyền Thiên Công trong cơ thể điều tức để khôi phục thể lực của mình.

Đường Hạo đi tới trước mặt Đường Tam, cầm thiết chùy trong tay hắc cốt, lại nhìn khối

sắt đỏ bùng trong lò: <i>"Đập như người cho dù là một năm cũng vô pháp cho nó biến thành nhỏ như nắm tay."</i>

Đường Tam ngẩng lên nhìn phụ thân cao lớn: <i>"Ta đây nên làm như thế nào?"</i>

Đường Hạo lãnh đạm nói: <i>"Nói cho ta biết, trong khi người huy động búa đập nó, chỗ nào của thân thể phát lực đầu tiên?"</i>

Đường Tam suy nghĩ một chút nói: Hắn là eo. Từ phần eo tới lưng, sau đó lại kéo cánh tay lên mà nện.<i>"

Đường Hạo cũng không có khẳng định hoặc phủ nhận thuyết pháp của Đường Tam, tiếp tục hỏi: "</i>Thân thể con người ngoại trừ đại não thì chỗ nào là trọng yếu nhất?<i>"

"</i>Là trái tim.<i>" Đường Tam không chút do dự trả lời. Tái tim và đại não đồng dạng là địa phương trong nháy mắt trí mạng (làm chết người), mà đại não có xương đầu bảo vệ, còn trái tim chỉ có da cùng cơ thể mà thôi. Làm Đường môn đệ tử, đối với cấu tạo của cơ thể người hắn rất rõ ràng, dùng ám khí đâm xuyên tâm tạng địch nhân là hữu hiệu nhất, cũng là phương pháp đơn giản nhất làm chết người.

Đường Hạo dừng lại một chút mới nói: "</i>Vậy người lại cho ta biết, một người có mấy trái tim?<i>"

"</i>A?<i>" Đường Tam giật mình nhìn hắn, có chút không hiểu được. Người có mấy trái tim còn phải nói sao?

"</i>Trả lời ta.<i>" Đường Hạo lạnh lùng nhìn hắn, áp lực từ vóc người cùng khí tức làm cho Đường Tam có chút không thở nổi.

"</i>Một trái.<i>"

Đường Hạo lắc đầu, nói: "</i>Không, người sai rồi. Nhớ kỹ, con người có ba trái tim, mà không phải là một <i>"

"</i>Ba khóa?<i>" Đường Tam trợn mắt há hốc mồm nhìn Đường Hạo, không rõ ý tứ của hắn là gì.

Đường Hạo đảo cái búa trong tay, dùng cán búa chạm vào hai tiểu thối (phần ống chân) của Đường Tam: "</i>Ở chỗ này, Hai chân trên cơ thể con người, chính là trái tim thứ hai và thứ ba. Một người, nếu muốn đưa toàn bộ lực lượng phát huy đến, vậy, nhất định là kết quả vận chuyển của ba khóa trái tim. Cho nên, phát lực thì cũng không phải lấy eo làm đầu.

Ba khóa trái tim mới là khởi điểm.<i>"

"</i>Khi trái tim trong ngực người nhảy lên là lúc từ hai tiểu thối bắt đầu phát lực, lực lượng truyền lên tới đại thối (phần bắp đùi), trải qua eo, lưng, cánh tay, cuối cùng phóng thích đi ra ngoài. Đây mới phải là toàn lực nhất kích. Trái tim phát lực, eo là trục. Nhìn. "

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 12: Song Sinh Vũ Hồn (4)

Đường Hạo nâng búa trong tay lên quá đỉnh đầu, làm cho Đường Tam lui về sau vài bước, đồng thời, chuy tử trong tay đã điều chuyển quay lại, khẽ quát một tiếng, thân thể bán chuyển, hai chân dán chặt trên mặt đất, hai tiểu thối không che đây tại bên ngoài chiếc khố phả lạn (ý nói là Đường Hạo chỉ mặc một cái khố rách nát - ^ ^<i>") trong nháy mắt căng lên, cả người như mãnh hổ súc thể chỉ đợi bộc phát, chân phát lực, eo chuyển, chiếc búa trong lúc vô hình đã được dẫn quay lại, đương, một tiếng cự hưởng (nổ, tiếng lớn) vang lên. Trọng trọng rơi vào lên trên khối sắt đỏ rực.

Đường Tam hoàn toàn có thể cảm nhận được, đây chỉ là một quá trình của cơ thể con người phát lực, Đường Hạo không có nội lực, càng không có cái gì là vũ hồn phóng thích, tất cả đều là lực lượng của thân thể, mà khối sắt đỏ rực trước đó nay lại bị đập cho hoàn toàn co lại đến gần một phần ba, biến hình cực kỳ rõ ràng.

"</i>Lấy tiểu thối phát lực, mang lực lượng của thân thể mình liên tiếp thành (kết nối thành) một cái chỉnh thể, là toàn lực.<i>" Thiết chùy trong tay Đường hạo lại trả về trong tay Đường Tam: "</i>Người tới một lần.<i>"

"</i>Dạ.<i>" Đường Tam chưa bao giờ nghĩ tới, nghề rèn còn có cách phát lực như vậy. Loại pháp môn phát lực này không chỉ đơn giản là dùng trên nghề rèn. Nó hẳn cũng có thể dùng trong Đường môn võ học của mình.

Hai tay cầm cán búa, học theo tư thế lúc trước của Đường Hạo, hai mắt Đường Tam gắt gao nhìn vào khối sắt bị thiêu hồng, Huyền Thiên Công chậm rãi vận chuyển, xâm nhập trong tiểu thối, hai chân gắt gao dán chặt trên mặt đất.

Đường Tam hét lớn một tiếng, lực lượng ở chân cùng Huyền Thiên Công đồng thời phát lực, lực lượng từ tiểu thối bộc phát, trong nháy mắt lan tràn, phần eo chuyển động, dẫn động tới lưng, tới hai vai, lại tới cánh tay. Hẳn rõ ràng cảm giác được, lực lượng của mình trở lên cường đại trước đó chưa bao giờ có, do tiểu thối bắt đầu bộc phát tới cánh tay, quay thiết chùy chấm dứt, thân thể mình tựa hồ cũng bị cỗ đại lực này mang phi đi.

"</i>Đương.<i>" Thiết chùy chuẩn xác nện ở trên khối sắt, phát ra một tiếng cự hưởng.

Thân thể của Đường Tam cũng bởi vì luân động thiết chùy mà hai chân rời mặt đất, tiến một bước về phía trước, thiết

chùy bắn ngược lên, mặc dù có Huyền Ngọc Thủ hỗ trợ nên trên tay cũng không xuất hiện vấn đề gì, nhưng song chương lại bị cổ phản lực này làm cho một trận toan ma, may là Huyền Thiên Công kịp thời vận chuyển, cảm giác toan ma (tê, tê dại) mới từ từ biến mất.

Hiệu quả có thể trông thấy được, mặc dù Đường Tam bởi vì nguyên nhân tuổi, thêm vào Huyền Thiên Công, hiệu quả một bữa này của Đường Tam cũng không rõ ràng bằng Đường Hạo, nhưng và những lần nện trước của hắn so sánh, một chùy này tác dụng trên cả mười chùy trước của hắn.

Mắt nhìn động tác của Đường Tam, Đường Hạo cũng không đánh giá, nhưng từ trong mắt của hắn hiện lên một tia kinh ngạc, Đường Tam làm so với trong tưởng tượng của hắn tốt hơn rất nhiều. Đường Hạo không nghĩ tới, Đường Tam trong một thời gian ngắn như thế có thể nắm giữ pháp môn phát lực.

Hắn đâu có biết rằng, Đường Tam một mực khổ tu võ học Đường môn, chẳng những có trụ cột là Huyền Thiên Công, Khổng Hạc Cầm Long, Quý Ảnh Mê Tung hơn nữa Huyền Ngọc Thủ, làm cho năng lực của hắn vượt xa so với những đứa bạn cùng lứa tuổi. Ngộ tính của hắn lại không kém, kỹ xảo phát lực này rất dễ dàng tựu nắm giữ. Đường nhiên, dù sao cũng là lần đầu tiên, hắn vận dụng vẫn chưa thuần thục.

"Ba ba, ta làm đúng không?"

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Đường Hạo chậm rãi gật đầu: "Người biết tác dụng của trái tim chưa? (Con) Người sử dụng nhiều nhất chính là tiểu thối, tiểu thối là căn nguyên của hết thảy lực lượng. Vận dụng tốt lực lượng của tiểu thối, người sẽ làm khí lực tăng lên nhiều."

Nói xong, Đường Hạo đi tới gần ống bể rồi ngồi xuống, từ dưới ống bể lấy ra một cái gì đó do sắt tạo thành, vật thể đó là hai cái bàn đập giống nhau, Đường Hạo mang nó đặt tại dưới ống bể (???), còn hai tay mình thì giữ chặt ống bể:

"Trong chú tạo, tác dụng của ống bể cũng phi thường trọng yếu, thiêu đốt kim chúc nguyên vẹn, có thể càng chế tạo tốt hơn, bởi vì như vậy, sẽ làm nhận tính (đàn hồi - resilient) càng mạnh. Mà một khối kim chúc gì, kể cả một khối kim chúc có nhiều tạp chất, thì thân nó đều cũng có linh hồn, một khi nhiệt độ không đủ, lực lượng quá lớn trong khi chế tạo sẽ làm nó bị nghiền nát, vậy, cho dù hòa tan và chế tạo lại một lần nữa, khối kim chúc này cũng chỉ là phế phẩm, cho nên, trong khi người toàn lực đập khối sắt, nhất định phải bảo trì tốt nhiệt độ

của nó. Lạp phong tương *, đồng dạng cũng là dùng tiểu thối phát lực, chẳng những có thể giảm bớt lực lượng tiêu hao nhiều nhất **, cũng có thể làm cho ống bễ đạt hiệu quả lớn nhất.<i>"

Hai chân đặt trên hai bàn đạp, chợt phát lực, lấy chân khởi điểm, cả thân thể nhanh chóng bắn lên về phía sau, song chưởng tự nhiên huy động tương tay cầm ống bễ mở ra, chân trực tiếp loan khúc (uốn), lại đưa tay cầm trở về. Trong lúc nhất lai nhất hồi (một tới một về), ống bễ toàn lực vận chuyển, động tác của Đường Hạo nhìn qua cũng không nhanh, nhưng mỗi một chút lại làm cho ống bễ phát huy năng lực tới tận cùng, tại cơ nhục của tiểu thối đái lĩnh, thân thể cùng ống bễ hình thành một loại vận luật (nhịp nhàng, động tác có quy luật) đặc thù, ngọn lửa chợt từ trong lò bốc lên, khối sắt nhất thời bị thiêu đỏ rực.

"</i>Người tới thối ống bễ, tựa như động tác vừa rồi của ta.<i>" Đường Hạo đưa vị trí của mình cho Đường Tam.

Có kinh nghiệm huy thiết trùy lúc trước và cẩn thận quan sát, Đường Tam ngồi (??? Tọa-->ngồi, mình không rõ lắm chỗ này là ngồi hay đứng nữa, nhưng có thể là tọa ở đây là thay vị trí!!!) trên vị trí lúc trước của Đường Hạo, rất nhanh nắm giữ được phương pháp lạp động ống bễ, mặc dù còn có chút sanh sát (giật giật, cứng ngắc), nhưng dưới sự cẩn thận chú ý của hắn, mỗi một lần phát lực đều bắt đầu từ tiểu thối. Cũng quả nhiên như theo lời Đường Hạo, chẳng những tiết kiệm được rất nhiều lực lượng, hơn nữa hiệu quả so với trước kia tốt hơn không biết bao nhiêu (rất tốt).

Đường Hạo cầm búa rèn của Đường Tam, nhàn nhạt nói: "</i>Toàn lực huy búa tiến hành chú tạo, có thể làm lực lượng của mình phát huy toàn bộ, nhưng đồng dạng, một búa hạ xuống, phản lực *** cũng tạo gánh nặng rất lớn cho bản thân, nếu không có phương pháp tiến hành dẫn đạo thích hợp, chẳng những dễ dàng thương đến bản thân mình, cũng sẽ làm một bộ phận lực lượng bị mất đi, không cách nào tác dụng lên trên kim chúc. Người phải nhìn kỹ động tác phía dưới của ta, đây cũng là mấu chốt của việc trong thời gian ngắn người có thể hay không rèn khối sắt này tới nhỏ bằng nắm tay."

Hít sâu một hơi, hai mắt Đường Hạo trở lên chuyên chú, theo Đường Tam thối ống bễ, cả khối sắt đã bị thiêu đỏ rực, ngọn lửa bốc lên nóng cháy, làm cho bên trong phòng trở lên dị thường nóng.

*Lạp phong tương: Theo mình ở đây có nghĩa là thối ống bễ.

** Giảm bớt lực lượng tiêu hao nhiều nhất: Ý là có thể tiết kiệm nhiều sức nhất.

Doulou Dalu

***Phản lực: Ai không biết cái này thì xem lại định luật 3 Newton về lực và phản lực trong SGK lớp 10.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 13: Song Sinh Vũ Hồn (5)

Đường Hạo động rồi, động tác của hắn và trước kia tựa hồ không có cái gì khác nhau, dĩ thối đái yêu, dĩ yêu đái bối, dĩ bối đái tí (1), <i>"đương"</i> một tiếng, thiết chùy nện ở trên khối sắt.

Khi thiết chùy bị phản lực tác dụng bắn lên thì đồng thời, Đường Hạo đột nhiên xoay người một cái, như trước là tiểu thối phát lực, chuy tử vừa bị bắn lên đã bị hắn quay rồi, tại không trung huy vũ một vòng, mang theo tiếng gió mãnh liệt, vừa là một tiếng cự hưởng, lại rơi vào trên khối sắt, một búa này tốc độ chẳng những nhanh, hơn nữa lực lượng tựa hồ so với búa đầu tiên còn mạnh hơn.

Thiết chùy lại bắn lên, động tác của Đường Hạo cùng tốc độ thiết chùy bắn lên tựa hồ đạt tới một loại kết hợp hoàn mỹ, không sớm không muộn, tại điểm thiết chùy đạt được độ cao lớn nhất thì trong nháy mắt, thân thể đái động (kéo theo, mang theo v.v...) thiết chùy xoay một vòng, lại nện xuống.

Ánh mắt của Đường Tam sáng rực lên, đây rõ ràng là một loại pháp môn tá lực sử dụng (mượn lực sử dụng lực), lợi dụng thiết chùy và kim chùy va chạm sinh ra phản lực hóa thành một phần lực lượng dưới kích của mình, động tác hoàn mỹ mà dứt khoát, tránh cho phản lực thương tổn tới bản thân với một trình độ lớn nhất, ngược lại tương cổ lực lượng này biến thành kích tiếp theo. Bắt đầu từ kích thứ hai, lực lượng của mỗi một kích đều vượt qua toàn lực của Đường Hạo, nhưng vẫn như trước trong sự khống chế của hắn.

Động tác của Đường Hạo càng lúc càng nhanh, giống như cuồng phong bão vũ kích lên trên khối sắt, khối sắt trong quá trình rèn không ngừng biến hình, khiến kẻ khác giật mình chính là, vị trí mà Đường Hạo đập cực kỳ chuẩn xác, mỗi khi bề dày khối sắt bị đập chỉ còn một phần hai ban đầu, sau khi bắt đầu biến thành dạng bẹt, búa rèn trong tay hắn sẽ có một chút đập tại bên cạnh (bờ) của khối sắt, làm cho nó sinh ra phiên chuyển (??? Turnover – doanh thu – cái này bạn cũng chịu!!!), cứ như vậy, khối sắt đều đều thừa nhận từng búa của hắn, mà không phải đơn thuần bị đập thành một cái đĩa (chỗ này ý nói là cái đĩa thì có chon, có lòng đĩa, nếu như đập vào 1 điểm cố định thì sẽ biến thành dạng cái đĩa, còn Đường Hạo đập cho nó thành phẳng.).

Sau một lát, ba mươi sáu búa đã được đập ra, hai tay Đường Hạo đái động chú tạo chùy trong không trung xoay liên tiếp ba vòng mới hóa giải hết lực lượng trên búa, thu búa mà đứng. Mặt không hồng, khí

không suyễn, phảng phất như những
kích cuồng phong bão vũ trước đó không phải do hấn làm.

Cả khối sắt dưới ba mươi sáu chùy đã nhỏ suốt một vòng, dùng mắt thường rất khó
nhìn thấy trong đó tạp chất.

Đây mới chính thức là kỹ năng của thợ rèn a, chùy pháp thật tuyệt.

<i>"Hiểu được chưa?"</i> Đường Hạo nhìn Đường Tam đang không ngừng thổi ống
bể.

Đường Tam suy nghĩ một chút rồi nói: <i>"Tá lực dụng lực, trên lý thuyết thì con
hiểu. Bất quá, nó tựa hồ không đơn
giản."</i>

Đường Hạo lạnh nhạt nói: <i>"Muốn làm được trình độ như ta, chỉ có một biện
pháp, thực năng sanh xảo (làm nhiều thì sẽ
sinh ra quen, hoàn hảo). Đồng thời, người phải nhớ kỹ, nếu đúng là tiến hành rèn
một khối kim chúc bình thường, vậy,
khi nó nhiều tạp chất nhất cũng chính là lúc nó dễ vỡ vụn nhất, khi đó, trong khi
người rèn thì lực lượng sẽ giảm đi
một chút, khi tạp chất của nó từ từ giảm bớt thì người có thể bắt đầu dần dần gia
tăng lực lượng bảo trì nên búa hiệu
quả. Lực độ khống chế trong lúc đó mới là mấu chốt. Người tự mình chậm rãi luyện
tập đi. Không nên manh mục (mù quáng)
gia tăng lực độ và tốc độ, tính chính xác cũng quan trọng, ít nhất người phải biết
rằng một chùy đi xuống sẽ nên ở chỗ
nào, nếu không, lực lượng tiếp tục nên xuống thì có tác dụng gì?"</i>

Búa rèn một lần nữa trở lại trong tay Đường Tam, Đường Hạo xoay người ra khỏi...

Phụ thân không có nuốt lời, quả nhiên hấn dạy cho mình phương pháp rèn, hơn nữa,
từ phụ thân truyền thụ cho mình cái
này mà xem, nghề nghiệp gì cũng có huyền bí của mình, đều không phải đơn giản
như vậy.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer=""
src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Trong hơn nửa tháng thời gian kế tiếp, Đường Tam mỗi ngày đều luyện tập phương
pháp rèn mượn lực quay búa mà Đường Hạo
dạy hấn, mặc dù hấn có Khổng Hạc Cẩm Long trợ giúp, có Tử Cực Ma Đồng giúp
mình xác định vị trí nên búa, nhưng phương
pháp rèn này so với hấn tưởng tượng còn khó nắm giữ hơn.

Nếu là toàn lực nhất kích, lực lượng mà thân mình sử dụng cũng rất khó khống chế,
mượn phản lực, lại khống chế bình
hành của thân thể còn muốn búa nên đúng vị trí đúng là khó lại càng khó. Không
gia tăng một búa, lực cần khống chế phải
gia tăng vài phần, thân thể không ngừng xoay tròn chẳng những làm đại não cảm

thấy mê muội, đồng thời, lực lượng của mỗi một búa đi xuống càng khó khống chế.

May là, hắn đã rèn khối thiết quang với thời gian rất lâu rồi, tạp chất của nó đã rất ít, không dễ dàng bị vỡ vụn, nếu không, tại khi hắn không cách nào khống chế nặng nhẹ của mỗi búa hạ xuống, sợ rằng đã sớm bị nghiền nát rồi.

Nhưng là, trong quá trình luyện tập, Đường Tam đối với sự vận chuyển ứng dụng và phối hợp của Huyền Thiên Công, cùng với Khổng Hạc Cầm Long, Huyền Ngọc Thủ cùng Tử Cực Ma Đồng, lại đều phẳng phát có sự tiến bộ.

Từ ngày đầu tiên chỉ có thể huy động hai búa sẽ rời vị trí, tới hôm nay, nửa tháng sau, hắn đã có thể huy động bảy búa liên tục, chuẩn xác không sai đập vào trên khối sắt nọ, tiến bộ phi thường rõ ràng. Đồng thời, khối sắt tại hắn rèn toàn lực trở nên càng ngày càng nhỏ, mỗi ngày đều có thành quả.

Đương nhiên, đây cũng là cùng phương pháp tiểu thối phát lực có liên quan mật thiết, có loại biện pháp phát lực này, tự tiết kiệm sự tiêu hao của Huyền Thiên Công rất nhiều, để Đường Tam có nhiều thời gian hơn để tới thối ống bễ và tiến hành đoán tạo.

Lúc trước phụ thân huy động chính là ba mươi sáu búa, hơn nữa nhìn qua còn có dư lực (chưa dùng hết sức), chính mình lại chỉ có bảy búa, không biết lúc nào mới có thể đạt tới trình độ của phụ thân. Mỗi khi Đường Tam nghĩ một chút như vậy thì trong khi luyện tập sẽ có thêm động lực mạnh mẽ.

Những ngày này, hắn tựa hồ đã quên mất vũ hồn và Hồn hoàn, ngay cả trong khi lên núi buổi sáng sớm để luyện tập Tử Cực Ma Đồng cũng suy nghĩ về vấn đề làm như thế nào huy động chuy tử.

Ba tháng thời gian trôi qua rất nhanh, khi Đường Tam có thể huy động mười ba búa thì Đường Hạo bắt đầu dạy hắn như thế nào tiến hành chế tạo khí cụ, phương thức dạy của Đường Hạo rất trực tiếp, chính là chính mình làm trước một lần, sau đó lại để Đường Tam làm một lần, chỉ cần xem hắn có điểm nhập môn sẽ để lại mặc hắn tự mình luyện tập, cũng không có quá nhiều lời chỉ đạo. Chỉ có chỗ mấu chốt mới nói một hai câu.

Chính vì vậy, mỗi khi Đường Hạo xuất ngôn chỉ điểm, Đường Tam nhớ cực kì rõ ràng.

(1) từ chân tới eo, từ eo tới lưng, từ lưng tới tay.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 14: Nhất Kiện Âm Khí (1)

Sáng sớm, Đường Tam thoải mái từ trên núi trở lại dọn điểm tâm, bởi vì mỗi ngày đều luyện tập Tử cực ma đồng, buổi sáng lại không ngừng tu luyện, Tử cực ma đồng so với trước kia đã có không nhỏ tiến bộ, mắt hắn có thể tại trong vòng mười thước đã có thể nhìn rõ ràng động tác đập cánh của những con côn trùng rất nhỏ. Nếu không phải Huyền thiên công không thể đột phá bình cảnh, Đường Tam tin tưởng bản thân tại các phương diện khác còn có thể tiến bộ hơn nữa.

Luyện một khối kim chúc năm mươi công phân thành một khối nhỏ bằng nắm tay, tựa hồ là một chuyện không không có khả năng. Trong khoảng thời gian nửa tháng Đường Tam đã rút cực cũng hoàn thành những gì mà Đường Hạo dạy, chuy(búa) pháp dùng sức mượn lực để chú tạo hắn đã có thể liên tục bỏ ra hai mươi bốn chuy, mỗi một chuy đều chuẩn xác vô cùng kể cả việc khống chế lực lượng. Mặc dù Đường Hạo cũng không có khích lệ hắn câu gì, nhưng từ ánh mắt hài lòng của cha khi đến xem, Đường Tam biết chuy pháp coi như có chút thành tựu, còn muốn tiến bộ thì phải trông vào không ngừng khổ luyện mới được.

Vừa bước vào nhà, Đường Tam nhẹ nhàng xoa cổ tay khuôn mặt toát ra nụ cười tự đắc, trên cổ tay hắn đang mang kiện tác phẩm đầu tiên kể từ khi đi tới thế giới này, hơn nữa toàn bộ các bước tiến hành đều do chính bản thân hoàn thành. Tác phẩm là ba cây tụ tiễn, lúc trước tại Đường môn tụ tiễn là một loại âm khí rất bình thường trong các loại âm khí. Chế tác tụ tiễn mẫu chốt nằm ở nguyên liệu cùng kỹ thuật tinh xảo của bản thân. Tụ tiễn do Đường Tam chế tạo, bản thân lại mang trang bị bảo hiểm nên tuyệt không có khả năng gây ngộ thương.

Một bộ tụ tiễn bình thường đều là ba cây tiễn cùng một cái tụ đồng tạo thành, nơi tay Đường Tam đang mang cái này cũng không ngoại lệ, mà tài liệu chính do bản thân hao phí gần thời gian gần trăm ngày chuy kích từ khối kim chúc.

Đường Tam hoàn thành nhiệm vụ Đường Hạo giao cho, đã tạo khối kim chúc chỉ còn bằng nắm tay hắn giật mình phát hiện, vốn từ đầu kim chúc nhiều tạp chất cũng biến thành một khối thiết mẫu, chính thức thiết mẫu.

Đời trước, đừng nói là hắn, cho dù là đại sư giỏi nhất của Đường môn cũng không có phương pháp đã tạo một khối kim chúc bình thường thành thiết mẫu. Nhưng tại thế giới này lại thành sự thật, đây chính là một chuyện khó có thể tin được mà

nơi cổ tay Đường Tam đang mang đúng là đồng tụ tiễn do khối thiết mẫu chế tạo mà thành, kể cả ba cây tụ tiễn bốn tấc giấu bên trong vừa đúng dụng hết tất cả thiết mẫu tạo thành. Nói về chú tạo Đường Tam không bằng Đường Hạo, nhưng nói về khả năng kỹ xảo chế tạo ám khí thì đừng nói Đường Hạo, sợ rằng cả Đấu La đại lục cũng không có ai có thể so sánh về phương diện này với hắn. Thiên tài Đường gia ngoại môn bình thường xạ trình tụ tiễn chỉ tại trên dưới mười năm thước, mà tụ tiễn do Đường Tam chế tạo lại có thể bảo trì hữu hiệu khoảng cách ngoài ba mươi thước. Khoảng cách công kích hữu hiệu chính là tại quãng đường thẳng khi tụ tiễn bay ra giữ nguyên được lực sát thương ngoài khoảng cách ba mươi thước.

Đường Tam mặc dù chỉ có ba cây tụ tiễn, nhưng chế tác tinh xảo, mỗi cây tụ tiễn đều có ba rãnh nhỏ, nếu không phải số lượng quá ít hắn từng nghĩ tới tăng ngạch thêm cho tụ tiễn*. Phần đuôi rất nhỏ, bốn phân vĩ dực có thể giúp tụ tiễn phi hành cực kỳ vững vàng. Trên đầu trụ hình tiể có hình nón, đương sau khi tụ tiễn bắn ra càng tăng thêm lực xuyên thấu. Đối với thiết kế chế tạo ám khí Đường Tam vĩnh viễn theo đuổi sự hoàn mỹ, cái này cũng chỉ là một đồng tụ tiễn phổ thông mà thôi.

Đường Tam cũng biết bản thân bây giờ tuổi còn nhỏ, huyền thiên công lại chưa thể đột phá bình cảnh, nếu gặp người bình thường thì không đáng sợ, nhưng nếu gặp phải hồn sư Tô Vân Đào lúc trước, có thể sử dụng vũ hồn thì lực lượng bản thân còn xa xa không đủ, có điều có đồng tụ tiễn này thì lại không giống, Đường Tam tự tin bằng vào nó chỉ cần không gặp phải hồn sư quá mạnh mẽ hắn đều có biện pháp đối phó.

Đường môn huyền thiên bảo lực tổng cương điều thứ hai:<i>" Phàm là ám khí đều được âm thầm sử dụng, là vũ khí đặc thù khắc địch chế thắng. Như địch nhân biết người sử dụng nó, vậy nó không phải là ám khí mà là minh khí."</i>

Đường Tam đương nhiên sẽ không để ám khí của mình biến thành minh khí, Đường Hạo cũng chưa bao giờ hỏi qua hắn dùng khối thiết mẫu làm cái gì cho nên cái đồng tụ tiễn này thuộc về bí mật của mình hắn.

Đi vào nhà trong, đồng dạng chuyện mỗi ngày hắn làm, dần thành thói quen.<i>"Ba ba, ăn cơm thôi."</i> Đường Tam hướng nhà trong kêu lên.

Kỳ lạ, mỗi ngày vừa nghe gọi ăn cơm Đường Hạo đều đi đến, có điều hôm nay lại không xuất hiện. Đường Tam trong lòng có chút khẩn trương, chẳng nhẽ ba ba bệnh sao? Vội vàng chạy vào phòng cha.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đường Hạo cũng không có ở trong phòng, mấy năm nay hẳn tựa hồ cũng là lần đầu tiên không có ngủ dậy muộn. Đường Tam trong khi thắc mắc không biết Đường Hạo đi đâu thì Đường Hạo đã trở lại.

<i>"Tiểu tam, sáng sớm người đi làm gì đó?"</i> Đường Hạo đậm thanh hỏi.

Đường Tam nói: <i>"Ta đi ra ngoài rèn luyện thân thể. Sáng sớm mỗi ngày ta đều ra ngoài chạy bộ."</i> Chuyện này cũng không có tính là nói dối, xác thật hẳn đi <i>"rèn luyện"</i>.

<i>"Àn."</i> Đường Hạo cũng không có truy cứu nhàn nhàn nói:<i>" Hôm nay người không cần tái luyện tập chú tạo nữa, vào thu thập đồ vật, ngày mai lão Kiệt Khắc mang người tới Nặc Đinh thành."</i>

Đường Tam có chút sững sốt:<i>"Nặc Đinh thành? Đi làm gì?"</i> Lần trước tới Nặc Đinh thành cũng cách đây khoảng một năm, lão Kiệt Khắc vào thành mua chút đồ vật, thuận tiện mang hẳn theo kiến thức thêm.

Đường Hạo liếc mắt nhìn hẳn một cái nói:<i>"Người không phải muốn học tập năng lực hỗn sư sao? Lão Kiệt Khắc mang người tới Nặc Đinh sơ cấp hỗn sư học viện làm một gã học viên, chứ ở nơi này người nghĩ bản thân có thể học được cái gì chứ."</i>

Nghe xong cha nói, tim Đường Tam có chút đập mạnh, trong lòng có cảm giác hưng phấn khó nói lên lời. Huyền thiên công vô pháp đột phá vẫn là tâm kết lớn nhất. Hỗn sư , hỗn hoàn hiển nhiên là một cơ hội.

<i>"Ba ba, ngài như thế nào lại thay đổi chủ ý vậy?"</i>

Đường Hạo hỏi lại nói:<i>"Vậy người bản thân chính là không muốn đi?"</i>

Đường Tam nói:<i>"Chính là con đi rồi thì không có ai làm cơm cho ba ba ăn."</i> Lúc này hẳn đã hiểu được, cha sở dĩ hôm nay dậy sớm như vậy cũng là vì đi tìm thôn trưởng.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 15: Nhất Kiện Âm Khí (2)

Đường Hạo lãnh đạm nói: <i>"Ta còn phải cần người chiếu cố hay sao? Người đi là được, đây chính là con đường người chọn. Thánh Hồn thôn hàng năm có một danh ngạch, cũng không cần lãng phí, ta giao cho người phương pháp chú tạo có thể cho người ở trong thành tùy ý làm một gã học đồ trong lò rèn, học phí cùng phạm phí hẳn là đủ dùng."</i>

Mặc dù Đường Hạo nói rất lãnh đạm, nhưng Đường Tam lại cảm động mắt đỏ lên, mấy tháng nay mặc dù thái độ của Đường Hạo đối với hắn không có thay đổi, nhưng theo Đường Hạo dạy hắn chú tạo, nam nhân cao lớn trước mắt này đã càng ngày càng cho hắn cái loại cảm giác của một người cha. Hắn đương nhiên muốn học thêm chi thức về hồn sư, có điều lúc này cũng có chút không muốn xa cha mình.

Đường hạo nói:<i>"Ta cho người đi Nặc Đinh là có điều kiện, đáp ứng điều kiện của ta người mới có thể đi."</i>

<i>"Ta đáp ứng."</i> Đường Tam nói không có chút do dự.

Đường Hạo nhíu mày:<i>"Người ngay cả yêu cầu của ta cũng không hỏi qua đã dễ dàng đáp ứng sao? Làm một nam nhân đã đáp ứng một chuyện với người khác thì nhất định phải làm được, không nên thất hứa."</i>

Đường Tam rất tự nhiên nói:<i>"Bất luận ba ba muốn ta làm gì, ta cũng đáp ứng. Ba ba dám chắc muốn tốt cho ta."</i>

Đường Hạo ngẩn người, Đường Tam nói rất tùy ý, nhưng cái loại tín nhiệm một cách tự nhiên này làm tâm tình hắn có chút biến hoá.

<i>"Bất luận người sau này tu luyện hồn lực như thế nào, ta muốn người đáp ứng ta không được cho chuy tử vũ hồn tham gia hồn hoàn, thậm chí không cho bất luận kẻ nào chứng kiến nó xuất hiện. Càng đừng cho người khác biết người là song sinh vũ hồn. Người có thể làm được chứ?"</i>

Đường Tam có chút sửng sốt:<i>"Vậy còn vũ hồn Lam ngân thảo thì sao?"</i>

Đường Hạo nói:<i>"Vũ hồn Lam ngân thảo người có thể tùy tiện sử dụng, tu luyện, tham gia vũ hồn gì cũng không thành vấn đề. Song sinh vũ hồn cũng không cần cả hai vũ hồn đều phải tăng lên hồn lực mới có thể tu luyện, chỉ cần một vũ hồn có hồn hoàn, hồn lực tăng tới bình cảnh tự động tiêu thất."</i>

Đường Hạo nói: "Nói cách khác, sau này ta chỉ là sử dụng Lam ngân thảo vũ hồn đúng không?"

Đường Hạo gật đầu: "Trừ khi gặp phải trường hợp nguy hiểm đe dọa tính mạng, nếu không không được sử dụng chuỗi chuy tử."

Được, ta đáp ứng ngài." Đường Tam trịnh trọng gật đầu, đối với hắn mà nói, tu luyện hay không tu luyện vũ hồn hay sử dụng hồn hoàn đều không có vấn đề, chỉ cần tìm được phương pháp đột phá bình cảnh huyền thiên công vậy là đủ rồi. Với ám khí của Đường môn hắn không cần dùng vũ hồn phụ trợ.

Người khác có thể cho rằng Lam ngân thảo chỉ là một cái phế vũ hồn, nhưng Đường Tam không có vì vậy mà buồn bực. Tu luyện Đường môn ám khí tới trình độ nhất định, phi hoa trích diệp cũng đã thương người không phải là nói láo, vốn là sự thật tồn tại. Lam ngân thảo do hồn lực cũng chính là nội lực Huyền thiên công ngưng tụ thành, chỉ cần nội lực đủ cơ hồ chính là có vô hạn ám khí.

"Tốt lắm, đi ăn cơm." Đường Hạo nói.

Nói trong nhà nghèo xơ xác cũng không quá, Đường Tam căn bản không có cái gì hảo chuẩn bị, chỉ thu thập vài bộ quần áo một chút đã hoàn thành.

Bất quá lúc này hắn cũng không có nghe Đường Hạo thu thập đồ đạc, thanh âm như trước vẫn vang lên trong phòng rèn, vì sau này có thể chế xuất các loại ám khí Đường Tam hiểu được hết thảy cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, chú tạo thuật phụ thân truyền thụ tuyệt đối cần phải gia tăng luyện tập. Tuyệt kỹ ám khí không tu luyện tới đỉnh thì bản thân chất lượng ám khí cũng có tính quyết định, đặc biệt siêu cấp ám khí Phạt Nộ Đường Liên càng phải tinh chuẩn một chút sơ xuất cũng có thể ảnh hưởng cực lớn.

Đường Tam từ khi tới thế giới này lần đầu tiên bản thân có chút trở mong đối với thế giới bên ngoài. Hắn cũng có chút sợ hãi, bất luận là ở Đường môn hay là đang ở Thánh Hồ thôn hắn đều chưa từng có kinh nghiệm lịch lãm ở bên ngoài, điểm này thật sự cùng tiểu hài tử không khác gì nhau. Hắn một mực suy tưởng, thế giới bên ngoài đến tốt cùng có thể mang lại cho chính cái dạng gì sợ hãi cùng tuyệt vời đây?

Cơm chiều xong, Đường Hạo câu đầu tiên nói xuất môn đi uống rượu, tựa hồ hoà

cùng ngày thường cũng không có cái gì bất đồng. Hắn nói cho Đường Tam, buổi sáng ngày mai đi sớm không nên gây ảnh hưởng tới giấc ngủ của hắn.

Sáng sớm, trên đỉnh núi Đường Tam đang ngồi trên một tảng đá lớn, trong tay cầm một chiếc là cây, tử ý trong mắt bừng lên*, không biết có đúng hay không bởi vì thân thể tráng kiện hơn so với trước kia một chút, Tử Cực Ma Đồng tiến bộ tốc độ rất nhanh, trong tay chiếc là cây sợ rằng bất luận là gân vắn nhỏ nhất hắn cũng có thể quan sát rõ ràng. Hắn biết bản thân Tử Cực Ma Đồng đã tiến vào cảnh giới Nhập Vi.

Hoà cùng cửu trọng Huyền Thiên công bất đồng, Tử Cực Ma Đồng chỉ có bốn tầng, Túng Quan, Nhập Vi, Giới Tử, Hạo Hãn. Đường môn nội môn đệ tử sử dụng ám khí chỉ cần yêu cầu tiến vào Nhập Vi cảnh giới vậy là đủ rồi. Bởi vì Đường Tam tu luyện từ rất sớm, sau khi sinh ra tiên thiên khí vẫn chưa tán đi, mới bắt qua chưa tới sáu tuổi đã cảm giác tiến vào cảnh giới Nhập Vi. Nhưng Hãn cũng biết Đường môn nội môn đệ tử cơ hồ Tử Cực Ma Đồng của mỗi người cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới Nhập Vi, kể cả môn chủ Đường Đại tiên sinh ở bên trong, rất ít người có thể tiến vào cảnh giới sau của Tử Cực Ma Đồng.

Đạt tới Nhập Vi, tốc độ tu luyện Tử Cực Ma Đồng trở nên cực kỳ chậm rãi, mà mỗi ngày không thể gián đoạn hấp thu Đông Lai Tử Khí, cũng không thể dùng hai chữ nghị lực có thể giải thích được. Cho nên bình thường đệ tử Đường môn sau khi tiến vào cảnh giới Nhập Vi cũng rất ít người tiếp tục tu luyện. Trong truyền thuyết Đường môn từng có một vị trưởng lão Tử Cực Ma Đồng đạt tới Giới Tử chi cảnh, nhưng cũng không có thành tựu đặc thù, chỉ là so với cảnh giới Nhập Vi nhìn càng thêm rõ ràng một chút mà thôi, mà vị trưởng lão kia tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã vượt qua ba mươi năm.

Huyền Thiên công lực dũng khởi rót vào bên trong chiếc là, lá cây mềm lại tại tác dụng của nội lực nhất thời trở lên thẳng tắp, ngón trở tay phải cùng ngón giữa Đường Tam búng nhẹ, lá cây xoay tròn bay ra ngoài.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 16: Nhất Kiện Âm Khí (3)

Ngắt một chiếc là cây phóng ra, ngoài khoảng cách một thước đã không cách nào bảo trì trạng thái xoay tròn, bởi vì nó vốn không cứng rắn, rời ngón tay Đường Tam nội lực Huyền Thiên công tự động tiêu thất.

"Công lực vẫn còn quá yếu." Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu chuyển thân trở về, hôm nay chính thức bản thân rời thôn, lần sau trở lại đỉnh núi cũng không biết chính xác là khi nào mới được.

Cước chạm đất, tiểu thối phát lực Đường Tam thi triển quỷ ảnh mê tung, hướng chân núi đi xuống.

Trong phòng bếp quen thuộc, đây là lần cuối nấu cho cha bữa cơm, Đường Tam đương nhiên không có lười biếng. Nhìn củi trong lò vẫn còn đỏ lửa, đổ thêm chút nước vào ấm cứ như vậy khi cha tỉnh ngủ dậy cũng có chút nước sôi để uống.

Lão Kiệt Khắc đã tới, có lẽ vì nguyên nhân muốn đi Nặc Đình thành, hôm nay lão đặc biệt bận một thân quần áo mới, nhìn qua cũng tăng thêm vài phần quắc thước.

"Tiểu Tam đi thôi, người cứ như vậy quỷ ba ba người lại bắt người quay lại." Lão Kiệt Khắc bắt chuyện nói với Đường Tam.

Đường Tam hướng Kiệt Khắc làm một cái ra hiệu cấm thanh: "Gia gia ngài nhỏ tiếng một chút, ba ba không thích nhất khi đang ngủ mà bị người khác làm phiền." Vừa nói hắn vừa rút trong lò ra một miếng gỗ cháy dở viết vài chữ lên mặt đất rồi quay đầu lưu luyến nhìn thoáng qua cửa phòng phụ thân, lúc này mới xách bao quần áo cùng lão Kiệt Khắc yên lặng rời đi.

Đối với văn tự của thế giới này Đường Tam nhận thức cũng không nhiều lắm, đều là những lúc Lý Tư Thực dạy bọn nhỏ hắn ngẫu nhiên nhìn qua, dù sao cũng đã trải qua một đời cho nên hắn cũng nắm giữ được một chút ít văn tự trụ cột.

Màn cửa nhấc lên, một thân ảnh cao lớn từ trong phòng đi ra, Đường Hạo trong mắt không có một chút thuy ý, khi hắn đi tới cửa thì y vẫn có thể nhìn thấy lão Kiệt Khắc cùng thân thể gầy yếu của Đường Tam.

Đường Hạo không nhúc nhích, mãi cho đến khi Đường Tam cùng thôn trưởng Kiệt Khắc tiêu thất hắn vẫn ngây ngốc đứng ở

trước cửa một thời gian dài.

Phảng phất nhớ tới chuyện gì, Đường Hạo đột nhiên xoay người trở vào phòng rèn, nhìn xuống chữ Đường Tam lưu lại dưới đất cho hắn.

Rất đơn giản chỉ có hai câu nói: <i>"Ba ba, ta cùng Kiệt Khắc gia gia đi, ngài ở nhà nhớ bảo trọng thân thể, ít uống rượu. Nước trong ấm, đừng quên uống."</i>

Ánh mắt từ dòng chữ dưới đất chuyển hướng sang bên ấm nước, Đường Hạo mạnh mẽ đi sang hai tay trực tiếp bung ấm nước lên dốc vào trong miệng. Bởi vì Đường Tam vừa mới cho thêm nước, nước trong ấm còn chưa có sôi, nhưng Đường Hạo cũng không để ý cứ như vậy cầm ấm nước hướng trong miệng đổ xuống, từng ngụm từng ngụm uống, nhìn vào mắt hắn không biết từ lúc nào đã thêm một tầng thủy ý.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đi ở trên đường, Đường Tam yên lặng đi theo lão Kiệt Khắc, thỉnh thoảng lại quay đầu hướng thôn trang nhìn lại.

<i>"Tiểu Tam, không muốn rời xa thôn hay không muốn rời xa lão tửu quý ba người?"</i> Kiệt Khắc sờ đầu Đường Tam mỉm cười hỏi.

<i>"Cả hai đều có một chút."</i> Đường Tam thấp giọng trả lời.

Kiệt Khắc mỉm cười nói:<i>"So sánh người cùng mấy đứa cháu ta, người cái đứa nhỏ này hiểu chuyện hơn chúng nhiều lắm, nếu người là cháu ta thì có phải tốt bao nhiêu. Đường Hạo cái tên tửu quý thật sự là may mắn. Đừng nghĩ nhiều, bên ngoài thiên địa rộng lớn, tới học viện người sẽ quen biết rất nhiều bằng hữu, còn học được nhiều tri thức. Chờ người có phong hàm hồn sư, quốc gia mỗi tháng đều phát cho người tiền bổ trợ, đến lúc đó cuộc sống gia đình người cũng có thể tốt hơn một chút."</i>

Đường Tam dù sao đây cũng là lần thứ hai làm người, nghe lão Kiệt Khắc nói tâm tình cũng đã từ từ khôi phục bình thường, trong lòng đối với khát vọng thế giới bên ngoài cũng khó nhịn nổi, hỏi:<i>"Kiệt Khắc gia gia, ngài có thể nói cho ta chuyện học viện được không? Đó cuối cùng là địa phương nào?"</i>

Kiệt Khắc mỉm cười nói:<i>"Học viện đương nhiên là địa phương để học tập, mặc dù ta cũng chưa tới đó, nhưng đại để cũng có chút rõ ràng. Thôn chúng ta hàng năm cũng có một danh ngạch học viên tham gia, nhưng đã qua nhiều năm không có học

viên đi học tập. Điều kiện ưu đãi của học viên cũng có rất nhiều như miễn trừ học phí cùng trụ phòng phí chỉ cần bỏ tiền ra ăn là đủ rồi. Người có thể tại học viện làm một chút công việc đơn giản để đổi lấy thức ăn, tẩy như dọn dẹp phòng học hay đại loại như vậy. Tổng thể mà nói học viên tại học viện gần như là miễn phí, chứ nếu phải đóng tiền học phí chúng ta loại cùng nhân(người nghèo) làm sao chịu nổi gánh nặng đó.

Đường Tam nói: "</i>Ba ba nói đợi ta tới học viện rồi tìm một lò rèn rồi làm công.<i>"

"</i>Người?<i>" Tới lò rèn làm công? Nói chuyện buồn cười! Ta xem Đường Hạo thật là điên rồi."</i> Lão Kiệt Khắc tức giận nói: "Người được bao nhiêu tuổi, còn chưa cao bằng chiếc chú tạc chuy. Có cái lò rèn nào chịu thu một cái người làm công như ngươi, càng huống làm thợ rèn cũng không thu được bao nhiêu, người chỉ cần tại học viện học tập tốt là đủ rồi.<i>"

"</i>Bất quá nếu như ngươi tại học viện có thành tựu, thì nói với tửu quỷ ba người để dành cho người chút tiền. Sau này tới trung cấp hồn sư học viện không có danh ngạch học viên, vậy phải tốn không ít tiền mới có thể đi học mà tiền bổ trợ còn xa xa không đủ."

Bởi vì Đường Tam thân là Tiên Thiên mã hồn lực, trong mắt lão Kiệt Khắc đã đưa hẳn trở thành hồn sư.

Đường Tam nghi hoặc nhìn lão Kiệt Khắc nói:<i>"Còn có trung cấp hồn sư học viện hay sao? Cùng sơ cấp hồn sư học viện có gì khác nhau? Đều là học viện hẳn là cùng dạy tri thức về hồn sư đúng không?"</i>

Lão Kiệt Khắc rất có kiên nhẫn giải thích: "Đương nhiên không giống, sơ cấp hồn sư học viện dạy chỉ có một chút trụ cột cùng một chút văn hoá phải học tập. Hài tử sau khi tiếp nhận vũ hồn giác tỉnh đã là đệ tử của học viện, học trong sáu năm. Đợi sau khi tới mười hai tuổi nếu không có tiền đồ thì cũng chỉ là một hồn sư bình thường, nhưng nếu tiềm lực không tồi đại bộ phận đều lựa chọn vào trung cấp hồn sư học viện tiến tu(học nâng cao), học tới mười tám tuổi. Trung cấp hồn sư học viện dạy một ít chi thức cao thâm hơn một chút, nhưng khó khăn trong học tập gia tăng rất lớn. Nếu không thể đạt được yêu cầu của học viện sẽ không có cách nào thuận lợi tốt nghiệp, điểm này hoàn toàn khác biệt với sơ cấp hồn sư học viện.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 17 Nhất Kiện Âm Khí (4)

Đường Tam nói:<i>"Có sơ cấp cùng trung cấp, vậy nhất định có cao cấp?"</i>

Lão Kiệt Khắc gật đầu, trong mắt toát ra vài phần hâm mộ:<i>" Cao cấp hồn sư học viện người không cần suy nghĩ , đấy không phải là nơi mà ai cũng có thể tùy tiện đi vào. Tại đại lục của chúng ta cũng chỉ có hai sở cao cấp hồn sư học viện, số lượng đệ tử được chiêu thu hằng năm cũng không vượt qua một trăm người, quả thật ít ỏi. Phạm là đệ tử cao cấp hồn sư học viện tốt nghiệp, bất luận là quốc gia hay chính là Vũ hồn điện đều muốn tranh đoạt, trực tiếp được tứ dư phong hào quý tộc."</i>

<i>"Quý tộc? Được ưu đãi tốt như vậy."</i> Đường Tam kinh ngạc hỏi.

Lão Kiệt Khắc nói:<i>" Đó là đương nhiên. Hồn sư là chức nghiệp rất cao quý, cao cấp hồn sư đều là nhân tài, cho nên bình dân chúng ta muốn một bước đăng thiên, trở thành cao cấp hồn sư hiển nhiên là biện pháp tốt nhất, chỉ có điều xuất thân bình dân thì có bao nhiêu người bản thân có thể sở hữu vũ hồn tốt đây? Cho dù có nhưng không có một đại gia tộc phụ trợ, cũng rất khó có thể từ cao cấp hồn sư học viện tốt nghiệp."</i>

<i>"Khảo thí(kiểm tra) tốt nghiệp là việc của mình, tại sao phải nhờ người hỗ trợ?"</i> Đường Tam có chút không rõ.

Lão Kiệt Khắc thở dài một tiếng nói:<i>"Đây chính là chênh lệch giữa bình dân và quý tộc. Tốt nghiệp sơ cấp hồn sư học viện yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần vũ hồn có thể đạt tới mười cấp, tại học viện sư phụ trợ giúp đưa đi thu được một cái hồn hoàn, thành công tiến vào xưng hào hồn sư là xong. Cái này cũng không quá khó khăn, chỉ cần tại thời điểm giác tỉnh sở hữu vũ hồn lực thì hài tử nào cũng có thể làm được, từ hồn sĩ thăng cấp lên hồn sư, mười cấp hồn lực rất dễ dàng tăng lên."</i>

<i>"Nhưng từ trung cấp học viện lại không giống, muốn từ đây tốt nghiệp, vũ hồn cần phải đạt tới hai mươi cấp, hơn nữa cần phải thu cái hồn hoàn lần thứ hai thì tự nhiên có thể đạt được xưng hào đại hồn sư. Từ mười cấp tới hai mươi cấp có rất nhiều hồn sư cả đời không thể đạt tới. Hơn nữa sau khi đạt tới hai mươi cấp muốn thu được hồn hoàn phải dựa vào thực lực bản thân đi liệp sát hồn thú thu được hồn hoàn, đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Nếu xuất thân từ gia đình quý tộc có đông đảo vũ sĩ bồi đồng(đi cùng), nguy hiểm tự nhiên nhỏ hơn nhiều, mà chúng ta xuất thân từ bình dân hồn sư,

chỉ có thể dựa vào chính bản thân thôi."

"Điều kiện tốt nghiệp cao cấp hôn sư học viện lại càng thêm hà khắc, chỉ có thông qua ba mươi cấp bình cảnh, thu được cái hôn hoàn thứ ba, mới có thể từ xưng hào đại hôn sư có thể thăng lên xưng hào hôn tôn. Nghe nói cấp ba mươi là một đạo cánh cửa, trong quá khứ những quý tộc là cường đại hôn sư cũng rất khó đột phá, hơn nữa ba mươi cấp muốn thu hôn hoàn cũng bị hạn chế, chi tiết cụ thể người tại học viện hẳn là sẽ được hội học. Dù sao đệ tử cao cấp hôn sư học viện chính thức số lượng được tốt nghiệp còn không đạt tới một phần ba."

Nghe xong Lão Kiệt Khắc nói, Đường Tam đối với Đấu La đại lục cùng hôn sư giáo dục cũng có chút trụ cột.

"Kiệt Khắc gia gia, ngài chẳng phải đã nói qua, xưng hào hôn sư chỉ cần trên mười cấp đứng không? Cao cấp học viện hôn sư đệ tử tốt nghiệp được gọi là hôn tôn, vậy sau đó muốn thu được xưng hào thì làm thế nào chứ?

Lão Kiệt Khắc cười khổ nói: "Ta làm sao biết, siêu việt xưng hào hôn tôn đều là những đại nhân vật, giống như thôn của chúng ta đã từng xuất hiện quá vị hôn thánh, lúc trước cũng chính là quốc gia trực tiếp cung dưỡng. Ta nghe người ta nói qua, hôn sư tu luyện tới phía sau càng lúc càng khó, càng nguy hiểm, chính thức có thể đạt tới phong hào Đấu La cao nhất tồn tại, có thể có mấy người chứ? Thậm chí có thể nói Thiên Đấu đế quốc chúng ta cùng Tinh La đế quốc có hay không nhân vật như vậy tồn tại ta cũng không dám khẳng định."

Lão Kiệt Khắc đối với hôn sư cũng chỉ hiểu được chút ít mà thôi, cho nên giải thích cũng không rõ ràng. Đường Tam hiểu được những tri thức này bản thân cũng chỉ có thể chậm rãi lục lọi trong học viện, nhất là về hôn thú, hôn hoàn gì gì đó.

Từ Thánh hôn thôn tới Nặc Đình thành cũng không xa, hai người đi bộ chỉ mất nửa ngày thời gian, trên đường đơn giản ăn chút lương khô, tới buổi chiều xa xa đã có thể chứng kiến thành tường.

Mặc dù Nặc Đình thành cũng không tính là thành thị lớn, nhưng bởi vì cách biên giới Thiên Đấu đế quốc rất gần cho nên thành tường kiến tạo cũng rất dày. Đường Tam cùng lão Kiệt Khắc giống người đi đường khác sau khi tiếp nhận kiểm tra xong trực tiếp tiến vào trong thành.

"Tiểu tam a! Đợi gia gia đưa người tới học viện ta sẽ quay trở về, người một

mình tại học viện cần phải nghe lời sư phụ nói, ngàn vạn lần không nên tự tiện rời học viện. Đợi sau khi chấm dứt học kỳ gia gia quay lại đón người, khi đó không sai biệt lắm cũng qua một năm.<i>"

Đường Tam dù sao cũng là lần đầu tiên rời nhà, trong lòng cũng có chút bối rối, hạ ý thức nói: "</i>Kiệt Khắc gia gia, ngài tại sao lại rời đi nhanh như vậy?<i>"

Lão Kiệt Khắc cười khở nói:</i> Lữ quán không phải là nơi những người nghèo khổ như chúng ta có thể ở lại. Người nhất định không được phụ kỳ vọng ta, đợi gia gia lần sau gặp người, hy vọng người đã thành hôn sư, như vậy Thánh Hồn thôn chúng ta cũng vì người mà tự hào.<i>"

Học viện Nặc Đình sơ cấp hôn sư tọa lạc tại phía tây thành, lão Kiệt Khắc hướng người dân trong thành hỏi vài lần rồi trực tiếp mang Đường Tam đi tới.

Xa xa, bọn họ đã chứng kiến một tòa cổng môn, cổng môn rộng chừng hai mươi thước, cao cũng hơn mười thước, đều được tạo thành từ nham thạch cứng rắn, phía dưới là hai phiến cửa thiếc dày màu đen, Đường Tam liếc mắt một cái tựa nhìn ra do tinh thiết tốt đã tạo mà thành.

Đằng sau thiết sách có thể chứng kiến không khí u tĩnh, một con đường rộng nổi thẳng vào trong, hai bên đường rất nhiều cây cối cao lớn.

Giữa cổng môn có bốn chữ to:</i>Nặc Đình học viện.<i>"

Tới gần đại môn học viện là có thể nhìn ra chức nghiệp hôn sư tại đại lục quan trọng cỡ nào, cái này cũng chỉ là một cái sơ cấp hôn sư học viện mà thôi.

Lão Kiệt Khắc mang theo Đường Tam vừa tới đại môn lập tức đã bị một thanh niên gác cổng cản lại:</i>Có chuyện gì? Địa phương này là nơi hạ nhân các người có thể tới hay sao?"

Lão Kiệt Khắc tại Thánh Hồ thôn xem như cũng phong quang, nhưng tới Nặc Đình thành nhìn bộ dáng giống như hạ nhân, ngay cả hắc cái tên gác cửa từ ánh mắt cũng có thể nhìn ra vài phần khinh thường.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 18 Nhất Kiện Âm Khí (5)

Lão Kiệt Khắc cười đả bôi nói: <i>"Vị tiểu huynh đệ này, chúng ta từ Thánh Hồn thôn tới, hài tử này là danh ngạch học viên năm nay thôn chúng ta đưa tới, ngài xem chúng ta cần phải làm những thủ tục gì?"</i>

Môn phòng(gác cổng) nhíu mày, có chút âm dương quái khí nói: <i>"Nhà tranh còn có thể xuất Phượng Hoàng sao?"</i> Một cái thôn nhỏ cũng có người bản thân sở hữu hồn lực? Chính là đã nhiều năm học viện chưa từng có danh ngạch học viên. Các người không phải mạo danh chứ.<i>"

Lão Kiệt Khắc trong mắt hiện lên một tia tức giận, nhưng vẫn còn nhẫn xuống xuất ra khai cụ chứng minh do chấp sự vũ hồn điện Tố Vân Đào đưa cho môn phòng.

Môn phòng tiếp nhận chứng minh, thượng hạ nhìn(nhìn trên, nhìn dưới) một chút: <i>"Vũ hồn Lam ngân thảo? Còn Tiên Thiên mãn hồn lực? Buồn cười, cái này thực là trò cười lớn nhất thiên hạ, ta ở học viện cũng đã làm việc được bốn năm còn không có nghe qua đệ tử sở hữu Tiên Thiên mãn hồn lực, tiểu tử này vũ hồn lại còn là Lam ngân thảo, còn có thể mãn hồn lực? Ta xem, cái chứng minh do vũ hồn điện cấp này nhất định là người nguy hại rồi.</i>"

<i>"Người....</i>" Cho dù tính tình lão Kiệt Khắc có tốt, lúc này chút nhẫn nại cũng không còn: <i>"Người đây là cố ý làm khó dễ. Hào, người chờ, ta đi tìm Vũ Hồn phân điện chấp sự đại nhân tới. Tiểu tam, chúng ta đi.</i>" Nói xong Kiệt Khắc xoay người mang theo Đường Tam hướng bên trong thành đi đến.

Chứng minh của Vũ Hồn phân điện tự nhiên không có khả năng là giả, chuyện này môn phòng cũng biết, bất quá bình thường tân sinh đến đây ít nhiều đều có chút ý tứ, nhất là gia đình bình dân. Tiểu quỷ khó qua ải Diêm Vương chính là cái đạo lý này.

Lão Kiệt Khắc xuất thân hương thôn, mặc dù là thôn trưởng nhưng làm sao có thể hiểu được cái đạo lý này.

Môn phòng trong lòng ít nhiều cũng có chút bất an, nếu người Vũ Hồn điện thật sự tới, chuyện này hẳn làm sao có thể đảm đương, đương nhiên hẳn cũng tin tưởng người Vũ Hồn điện tuyệt sẽ không vì hai cái người hương thôn này mà chắt vẩn học viện.

Trong lòng buồn bực, tự nhiên miệng xuất lời khó nghe: "Còn cái gì Thánh Hồn thôn, ta xem giống Khất Cái thôn cũng không sai biệt lắm."

"Người nói cái gì?" Lão Kiệt Khắc mạnh bạo xoay người, lời nói của môn phòng đã xúc phạm tới kiêu ngạo lớn nhất trong lòng của hắn, lúc trước cũng vì vậy mà hắn hoà cùng Đường Hạo trở mặt. Mà môn phòng là người ngoài thôn càng làm cho hắn không cách nào chịu được, mới bước được vài bước đã quay lại cảm tức nhìn đối phương.

Môn phòng bị khí thế hung dữ của lão Kiệt Khắc dọa hoảng sợ, nhịn không được lui về phía sau vài bước, bất quá hắn rất nhanh phản ứng lại, trong lòng thầm mắng chính mình, chẳng qua chỉ là một lão đầu nhi có cái gì đáng sợ.

"Như thế nào? Không phục khí à, ta nói các ngươi là từ Khất Cái thôn tới, chẳng lẽ sai sao? Người xem cái tên tiểu quỷ này, y phục tất cả đều là bố đinh, ta xem các ngươi tốt nhất lên tìm địa phương khác khất thực, chúng ta Nặc Đĩnh học viện còn không phải là Thiện đường. Khoái cú, khoái cú."

Vừa nói môn phong đưa tay trái lên hướng ngực lão Kiệt đẩy mạnh.

Ngay khi lão Kiệt Khắc khí nộ công tâm, đột nhiên một đạo tiểu nhân ảnh chen vào giữa hai người, đồng dạng một cánh tay trái đưa lên, cánh tay nhỏ bé của hắn miễn cưỡng cản tay môn phòng lại, tay trái hướng tới dùng sức nhất thời đẩy cánh tay trái môn phòng ra, tiểu nhân ảnh chân phải rất nhanh tiến lên trước một bước, cước chưởng vừa lúc đá vào mặt sau chân trái của môn phòng, đồng thời tay phải đưa lên hoà cùng tay trái đang giáp trụ tay của môn phòng vận một cái. Vốn một chưởng này đáng lẽ phải đặt tại khuỷu tay trái của đối phương để đối phương không thể có cách nào phát lực, có điều người thi triển chiêu này vóc người thực sự là nhỏ, cho nên cũng chỉ có thể chế trụ cổ tay của môn phòng. Động tác của hắn cực tốc, thân thể đồng thời di chuyển nhanh, hai tay chế trụ cánh tay của môn phòng nhịp nhàng dùng sức đẩy về phía trước, vừa lúc thôi mạnh vào tiểu phúc gã.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Phía sau chân trái của môn phòng trúng một cước, mặc dù một cước lực đạo cũng không có quá mạnh, nhưng cũng đủ đáp ứng hiệu quả của hắn, tiểu phúc thụ lực (trúng chiêu), dưới chân ăn cước, chỉ nghe một tiếng "bịch", môn phòng đã ngã ngổ trên mặt đất. (đoạn này tui dịch theo ý tui một chút)

"Tiểu Tam, ngươi...." Kiệt Khắc trợn mắt há mồm nhìn người che trở ở phía

trước mình.

Người ra tay đúng là Đường Tam, hẳn sử dụng một thức này thậm chí còn không phải là tuyệt học của Đường môn, chỉ bất quá là một thức đơn giản Thôi Song Vọng Nguyệt ở thế giới kia, đương nhiên từ vóc người của hắn thi triển tự nhiên là phải có một chút biến hình, chẳng những hắn không có cách nào thiết trụ khuỷu tay của đối thủ, vốn là thoi vào ngực đối phương nhưng cũng đổi thành tạt tiểu phúc, đương nhiên kết quả là giống nhau.

Đường Tam mặc dù không lớn, có điều lực lượng tuyệt đối không nhỏ, mấy tháng huy chuy tử(búa rèn) không phải là bạch bạch lãng phí, mặc dù không có sử dụng Huyền Thiên công nhưng cũng đủ để đánh ngã môn phòng.

"Xú tiểu tử, ngươi muốn chết." Bị một cái tiểu hài tử đánh ngã, môn phòng điên cuồng từ mặt đất đứng lên nhằm phía Đường Tam phóng tới.

"Được rồi, dừng tay lại đi." Đúng lúc này thì một âm thanh mạnh mẽ vang lên, ngăn cản động tác của môn phòng lại.

Môn phòng đầu tiên có chút sửng sốt, ngay sau vẻ mặt tức giận của hắn biến thành su nịnh, biến hoá cực nhanh kẻ khác khó có thể tưởng tượng, quay lại đối diện với người mới đến cúi người gật đầu nói: "Đại sư, ngài trở lại."

Đường Tam quay đầu nhìn lại, trong lúc đó một người có tầm vóc trung đẳng thoảng có chút yếu ớt. Nam tử không biết từ lúc nào đã đi tới bên người bọn họ. Nhìn qua bộ dáng người này ước chừng bốn năm mươi tuổi, tóc ngắn màu đen, tướng mạo rất bình thường, hai tay ở khoanh tại phía sau, trên người nhìn qua có chút đặc thù khí chất, hai mắt lúc đó mở lớn trong đó mang theo vài phần hoà hoãn dễ gần.

"Đại sư" chỉ liếc mắt nhìn môn phòng một cái, cũng không để ý tới hắn, hướng lão Kiệt Khắc nói: "Lão tiên sinh, có thể hay không đưa chứng minh của Vũ Hồn điện cho ta xem?"

Lão Kiệt Khắc dù sao cũng xuất thân là thôn trưởng, ánh mắt cũng có chút dùng được, từ thái độ và vẻ mặt của môn phòng là có thể nhìn ra địa vị của người trung niên trước mắt này tại học viện tuyệt đối không thấp, càng huống chi người đó còn có danh hào đại sư. Đưa tay cầm chiếc chứng minh qua, đại sư nhìn một chút chứng minh, ánh mắt lần nữa nhìn qua trên người Đường Tam, cao thấp đánh giá hắn vài lần.

Không biết tại sao mặc dù ánh mắt đại sư cũng không lợi hại, nhưng Đường Tam có

cảm giác bị nhìn thấu tới tận đáy lòng.

"Chứng minh là thật, lão tiên sinh, chuyện vừa rồi ta đại biểu cho học viện hướng ngài xin lỗi. Đứa nhỏ này giờ giao cho tao đi."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 19: Đại Sư? Sư Phụ? (1)

Một gã ít nhất là Hôn sư hướng về chính mình xin lỗi, tâm hư vinh (1) của lão Kiệt Khắc được thỏa mãn cực đại, căn lại phe phẩy hai tay nói: <i>"Không cần xin lỗi, không cần xin lỗi. chúng ta cũng không đúng. Đại sư, đứa nhỏ này đành làm phiền ngài vậy. Tiểu Tam, người hãy theo đại sư đi, nhất định phải nghe lời."</i>

Đường Tam gật đầu nhưng cũng không có mở miệng.

Lúc trước, trong khi vị Đại sư trước mắt này ngăn cản môn phòng (trông cửa) tiến lại phía hắn, tay trái hắn đã được đưa lên, chốt bảo hiểm (2) trên tụ tiễn đã mở. Nếu vị Đại sư trước mắt này nói chậm một bước, nói không chừng, cổ họng của môn phòng này đã hơn một cây đoản tiễn (tên ngắn).

[Đường môn Huyền Thiên Bảo Lục tổng cương, điều thứ ba, xác định đối thủ là địch nhân, chỉ cần có cách khiến đối phương phải chết, thì không nên hạ thủ lưu tình, nếu không nó sẽ làm cho chính mình thêm phiền toái]

Tại Đường Tam xem ra, môn phòng hướng về phía lão nhân như lão Kiệt Khắc động thủ, hơn nữa sự đối xử không tốt của hắn, bản thân đã có đủ tư cách giết đối phương. Đồng thời, hắn cũng có tuyệt đối nắm chắc, kể cả lão Kiệt Khắc ở bên trong, không ai có thể phát hiện thanh tụ tiễn là hắn phát ra,. Không có chứng cứ, ai có thể nói là hắn giết người? Tụ tiễn của Đường môn có tốc độ bắn cực nhanh mà không có tiếng động, chỉ biết có một cái bóng, lại là môn phòng hóa sắc (3) như vậy có khả năng né tránh?

Kiệt Khắc sau lại dặn dò Đường Tam vài câu nữa mới rời đi.

Đại sư nhàn nhạt liếc mắt nhìn môn phòng một cái: <i>"Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, nếu còn tái phạm, người cũng không cần lưu lại nữa."</i> Thanh âm sa ách (khàn khàn) của hắn mang theo sự bình tĩnh, nhưng có một loại cảm giác làm người khác vô pháp phản bác.

Sau lưng môn phòng mồ hôi lạnh tuôn ra, nhanh chóng đáp ứng và vọt sang một bên đứng

Đại sư cúi đầu nhìn về phía Đường Tam, trên mặt xuất hiện một tia mỉm cười, cơ nhục trên mặt hắn tựa hồ có chút cứng ngắc, bộ dáng lúc cười lên khiến kẻ khác có chút không dám cung duy (nịnh bợ, nịnh hót). Kéo tay Đường Tam, nói: <i>"Chúng ta đi thôi."</i>

Tay đại sư mềm mại khô ráo, nắm lấy rất thoải mái, vô hình trung gây cho Đường Tam vài phần cảm giác tính nhiệm.

Dưới sự hướng dẫn của hắn, Đường Tam rốt cục đã đi vào tòa học viện này.

<i>"Sư phụ, cảm ơn ngài."</i> Đường Tam hướng về đại sư nói.

<i>"Sư phụ? Ta không phải sư phụ của học viện."</i> Đại sư cúi đầu liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, nhàn nhạt nói.

<i>"Không phải sư phụ? Ngài không phải mới vừa nói là đại biểu của học viện sao?"</i>

Đại sư lắc lắc đầu, hắn luôn luôn không hề có tính nhẫn nại nhưng hôm nay lại phá lệ khoan dung, lại lộ ra một nụ cười khó coi: <i>"Ai nói nhất định phải là sư phụ của học viện mới có thể đại biểu cho học viện?"</i>

Đường Tam chợt nói: <i>"Ta hiểu được rồi, vậy ngài nhất định là hiệu trưởng của học viện, hoặc là lãnh đạo?"</i>

Đại sư bật cười nói: <i>"Ngươi là một đứa nhỏ sáu tuổi, nhưng lại rất thông minh. Bất quá, ngươi vẫn chính là vẫn còn đoán sai."</i>

Đường Tam nghi hoặc nói: <i>"Vậy ngài là?"</i>

Đại sư nói: <i>"Ta chỉ là một người khách ở chỗ này ăn nhờ uống nhờ mà thôi. Ngươi và những người khác giống nhau, gọi ta là Đại sư đi. Mọi người đều xưng hô với ta như vậy. Ta thậm chí đã quên cả tên của chính mình. Trên chứng minh của Vũ hồ điện viết tên của ngươi là Đường Tam sao, ngươi phải hiểu được, ý tứ của Đại sư và sư phụ thiên soa địa viễn (khác nhau một trời một vực), sau này không nên gọi sai nữa, trừ phi..."</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
Nói tới đây, trong mắt hắn lại lóe ra quang mang nóng rực: <i>"Trừ phi ngươi thật sự nguyện ý để cho ta làm sư phụ của ngươi."</i>

<i>"Ngài có thể dạy ta tu luyện vũ hồn không?"</i> Đường Tam hỏi

Đại sư dừng chân lại, đứng lại đối mặt với Đường Tam: <i>"Vậy ngươi có nguyện ý hay không?"</i>

Đường Tam tự nhiên cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn vị Đại sư trước mặt, quan sát trong khoảng cách gần, vừa là nhìn từ dưới lên trên, hắn phát hiện miệng Đại sư có chút lớn, môi cũng rất dày. Hắn không

hề mở miệng, chưa nói đáp ứng, cũng chưa nói không đáp ứng.

Đại sư nhìn Đường Tam dùng nhãn tình kinh ngạc kia nhìn mình, loại nụ cười cứng ngắc lại xuất hiện: *"Tốt, người quả nhiên là đứa nhỏ thông minh."*

Không mở miệng có hai tầng nghĩa, một là không vội cự tuyệt, để tránh đắc tội với Đại sư. Hai là chỉ dùng hành động để hỏi lại Đại sư, ta tại sao lại phải bái người làm vi sư đây?

Đại sư giống như lão Kiệt Khắc vậy, đặt tay lên đầu Đường Tam xoa xoa: *"Thiên phú dị bẩm, lại thông minh như thế, xem ra, ta cũng phải làm thêm một lúc nữa. Nói như thế nào thì người cùng là người thứ ba trong trăm năm qua có song sinh vũ hồn."*

Nghe đại sư nói xong, Đường Tam chấn động, ánh mắt nhìn Đại sư nhất thời thay đổi, cổ tay trái lặng yên ngược lên, trong mắt toát ra thần sắc kinh nghi bất định.

Đại sư nhìn hắn, môi mỉm cười nói: *"Người có đúng hay không rất kì quái rằng ta tại sao biết người là song sinh vũ hồn?"* Vừa nói, hắn vừa phe phẩy cái chứng minh mà lão Kiệt Khắc đưa cho hắn: *"Chính là vì cái chứng minh này. Có lẽ người khác không nhìn ra sơ hở trong đó, nhưng nếu ta cũng nhìn không ra, ta đây cũng không xứng với hai chữ Đại sư này."*

"Ta từng điều tra qua sáu trăm bốn mươi bảy người có vũ hồn là Lam ngân thảo, trong đó, mười sáu người có hồn lực, tỷ lệ không tới ba phần trăm. Mà cho dù là mười sáu người có hồn lực cũng không có một hồn lực nào có thể vượt qua một bậc, mà người lại là tiên thiên mãn hồn lực cấp mười. Dựa theo một cái nghiên cứu của ta về vũ hồn thập đại hạch tâm cạnh tranh lực, tiên thiên hồn lực lớn nhỏ cùng vũ hồn tố chất mà so sánh. Lam Ngân thảo hiển nhiên không cách nào thỏa mãn, cho nên, ta có thể dám chắc, người hắn là còn có một vũ hồn khác, hơn nữa là một vũ hồn phi thường cường đại."

Ánh mắt Đường Tam dần dần yên tĩnh trở lại, biện bác nói: *"Mọi việc đều có ngoại lệ, tại sao ta lại không thể là một trong số đó?"*

Đại sư nghiêm trang gật gật đầu nói: *"Đúng vậy, mọi việc đều có ngoại lệ, nhưng vũ hồn của người là Lam ngân thảo, cho nên người hiển nhiên không phải cái ngoại lệ kia. Thiên Đẩu đế quốc cùng Tinh La đế quốc trong gần một trăm năm trở*

lại đây, song sinh vũ hồn mặc dù xuất hiện không quá hai người, nhưng trời sinh
mãn hồn lực lại xuất hiện mười chín vị,
ta cẩn thận nghiên cứu qua vũ hồn của mỗi người bọn họ, không ai là không cường
đại, người nhỏ tuổi nhất, bây giờ cũng
đã đạt tới tầng Đại hồn sư. Ngoại trừ mười bốn người được huyết thống của gia tộc
di truyền cường đại vũ hồn, còn lại
năm người là ngoại lệ."</i>

Chú Thích của anhdendem:

(1) tâm hư vinh: Cái này giải thích ra thì hơi khó vì nó không có một định nghĩa cụ thể. Nhưng đại ý của nó giống như một người có một cái áo mới được mọi người khen, anh ta cảm thấy rất thích - có lẽ thế.

(2): Chỗ này thực ra chỉ có là bảo hiểm, nhưng mình lại để là chốt bảo hiểm là để cho câu văn xuôi một chút.

(3) Hóa sắc: Mình không hiểu lắm chỗ này, có lẽ là ý nói tên môn phòng có thực lực cực yếu!!!

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 20: Đại Sư? Sư Phụ? (2)

"Bọn họ xuất thân cũng không cao quý, nhưng chính mình cũng có tiên thiên mắn hồn lực. Mà loại ngoài ý muốn này, hay chính là tồn tại biến dị vũ hồn. Mà ta căn cứ vào nhiều năm nghiên cứu của ta đối với biến dị vũ hồn, không có một loại vũ hồn gì cùng Lam ngân thảo sinh ra biến dị. Mà Lam ngân thảo vũ hồn của người lại là Lam ngân thảo bình thường, cho nên, ta hoàn toàn có thể dám chắc, phán đoán của chính mình là chính xác."

"Biến dị vũ hồn, nó là cái gì?" Đường Tam hỏi.

Đại sư kiên nhẫn giải thích: "Trước tiên là nói về vấn đề vũ hồn tiến hành truyền thừa như thế nào. Vũ hồn của một người cùng Vũ hồn của cha mẹ có liên quan trực tiếp, tình huống bình thường nhất, chính là truyền thừa vũ hồn từ một phương cha hoặc mẹ. Đây chính là vũ hồn truyền thừa của gia tộc. Mà một ít ngoại lệ trong đó, chính là biến dị vũ hồn. Nơi phát ra đồng dạng cũng là vũ hồn của cha mẹ, chỉ bất quá bởi vì vũ hồn của cha và mẹ trong đó có nhất định tính biến dị, cho nên người được kế thừa vũ hồn mới gặp phải biến dị, sinh ra một loại vũ hồn mới. Biến dị vũ hồn có thể là cường đại biến dị, thậm chí xuất hiện tiên thiên mắn hồn lực. Nhưng tuyệt đại bộ phận biến dị vũ hồn lại chỉ trở nên nhỏ yếu. Biến dị vũ hồn tựa như là kết quả của cận thân kết hôn, tỷ lệ ngu ngốc rất lớn, nhưng cũng có thể xuất hiện trí giả (người uyên bác) hơn hẳn người bình thường."

Đường Tam gật gù đầu, đột nhiên, hấn lui về phía sau một bước, mở rộng khoảng cách của mình và Đại sư trong lúc đó, ngay sau đó, hai gối quỳ xuống trên mặt đất, hướng về Đại sư cung kính dập đầu lạy ba lạy.

Lúc này, đến phiên Đại sư sẽ sờ: "Người làm gì?"

"Sư phụ." Đường Tam cung kính kêu lên: "Xin ngài thu ta làm đồ đệ."

Đại sư nở nụ cười, nở nụ cười rất hài lòng, khom lưng kéo Đường Tam đứng lên: "Sỏ tiểu tử (đứa bé ngốc), bái sư tại sao phải dập đầu, người không biết đây là lễ tiết bái quân vương cùng cha mẹ sao? Chỉ cần cúi cung (cúi chào) là được."

Thói quen của Đấu la đại lục hiển nhiên cùng tình huống thế giới trước của Đường Tam bất đồng, nhưng Đường Tam cũng không nghĩ rằng mình quá lễ tiết, trịnh trọng nói: "Một ngày là thầy, cả đời là

cha. Ta hẳn là phải quỳ lạy ngài."

Đường môn đối với việc dạy lễ tiết thập phần nghiêm khắc, lúc trước đã lớn lên trong cái loại giáo dục này, sớm đã khắc thật sâu ở sâu trong nội tâm của Đường Tam.

Đại sư động dung nhìn Đường Tam: "Một ngày là thầy, trọn đời là cha, hảo, hảo, xem ra, ta quả nhiên không chọn sai." Sở vị kiến vị tri trứ ***, tử mĩ quyết định thành bại, mặc dù thầy trò hai người này tiếp xúc không lâu, nhưng Đại sư đối với đứa nhỏ trước mắt này đã có nhận thức không nhỏ.

"Đi thôi, ta dẫn người đi gặp giáo vụ trình diện." Đại sư lại kéo tay Đường Tam, bàn tay hắn vốn khô ráo bởi vì kích động nên có chút mồ hôi xuất ra.

Nặc đình sơ cấp hỗn sư học viện cũng không có lớn như bề ngoài vừa nhìn qua, chủ yếu chia làm mấy khu vực, chủ giáo học lâu (tòa nhà dạy học chính), thao trường cùng với túc xá lâu phía đông của thao trường.

Mặc dù chỉ là sơ cấp hỗn sư học viện, nhưng nơi này đối với đệ tử yêu cầu phi thường nghiêm khắc, sợ là nhà bên cạnh học viện, đệ tử cũng phải vào ở trong học viện, tiếp nhận quản lý thống nhất.

Giáo vụ nằm ở tầng một Chủ giáo học lâu, chuyên môn phụ trách tiếp đãi tân sinh chính là một gã sư phụ nhìn qua đã hơn sáu mươi tuổi, còn có hai gã thanh niên cỡ ba mươi tuổi làm thủ hạ cho lão sư phụ.

Đại sư đặt chứng minh ở trên bàn, hướng về lão sư lớn tuổi nói: "Tô chủ nhiệm, đây là công độc sanh năm nay Thánh Hồn thôn đưa tới, phiên người giúp hắn đăng kí một chút."

Tô chủ mặt đầy tiểu ý nói: "Đại sư, ngài như thế nào lại tới, hi khách (có lẽ là khách hiếm - anhdendem) a! ngồi đây đi."

Đại sư lắc lắc đầu, hướng Đường Tam nói: "Người tự mình ở chỗ này đăng kí, mấy vị sư phụ này sẽ nói cho người biết phải làm thế nào. Ta đi trước, ta sẽ tự quay lại tìm người."
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đường Tam gật đầu, cung kính nói: "Sư phụ tái kiến."

Đại sư mặt lộ vẻ mỉm cười, xoa xoa đầu hắn, xoay người đi.

Nghe được Đường Tam xưng hô với Đại sư như vậy, Tô chủ nhiệm tựa hồ cảm thấy

rất hứng thú: <i>"Tiểu tử, người gọi đại sư là sư phụ? Hắn không phải là sư phụ của học viện chúng ta."</i>

Đường Tam nói: <i>"Nhưng ông ấy là sư phụ của ta"</i>

Tô chủ nhiệm sững sốt: <i>"Người bá Đại sư làm sư phụ?"</i> Thần sắc hắn có chút cổ quái, đó là vẻ mặt vừa muốn cười nhưng lại cố nén lại.

Đường Tam nói: <i>"Có gì không ổn sao? Sư phụ."</i>

Tô chủ nhiệm cuống quýt lắc đầu, cười nói: <i>"Không có, không có. Không nghĩ tới đại sư cũng biết thu đồ đệ. Bất quá, người vẫn còn là đệ tử của học viện, sau này đồng dạng phải tuân thủ quy định của học viện, người hiểu không?"</i>

Đường Tam gật gật đầu.

Hai gã sư phụ trẻ bên cạnh Tô chủ không có khả năng hàm dưỡng tốt như hắn, trong đó một người cầm qua chứng minh của vũ hồn điện một chút, cười nói: <i>"Là Đường Tam sao, làm sư phụ của học viện, ta phải nhắc nhở người một chút. Sư phụ không thể nhận tùy tiện như vậy. Một gã hồn sư, bất luận có hay không từ học viện tốt nghiệp, cũng chỉ có thể nhận một người sư phụ, nếu không, sẽ bị người đời bắt dung (không tha). Người thật sự cho rằng Đại sư rất thích hợp sao? Nga, người chính là tiên thiên mãn hồn lực. Đáng tiếc vũ hồn lại là Lam ngân thảo."</i>

Thấy mấy chữ trên chứng minh là tiên thiên mãn hồn lực, sư phụ ở đây đều toát ra vẻ kinh ngạc, nhưng Lam ngân thảo lại làm bọn họ từ kinh ngạc biến thành tiếc hận (thương tiếc - regret).

Đường Tam có chút kì quái nhìn ba gã sư phụ trước mặt của học viện, <i>"Có cái gì không thích hợp sao?"</i>

Tô chủ nhiệm trừng mắt liếc người sư phụ trẻ bên cạnh, nói: <i>"Đại sư mặc dù tính cách cổ quái một chút, nhưng từ góc độ nào đó mà nói, hắn tại phương diện vũ hồn chính là "</i>vô địch<i>". Dù sao vũ hồn của người cũng là Lam ngân thảo, bá ông ta làm thầy cũng không có quan hệ gì. Tốt lắm, cứ như vậy đi. Thứ này là của người, học viện miễn phí phát cho. Người ở tại túc xá lâu, phòng bảy. Sư phụ phụ trách nơi đó sẽ an bài công việc của công độc sanh cho người. Hãy đi đi."</i>

<i>"Cám ơn ngài."</i> Tiếp nhận từ Tô chủ nhiệm cái gì đó, Đường Tam hành lễ rồi xoay người đi ra văn phòng giáo vụ.

Tô chủ nhiệm cho hần chính là giáo phục (quần áo học viên - đồng phục) tiêu chuẩn của Nặc đình sơ cấp hồn sư, chất liệu màu trắng nhìn qua rất sạch sẽ. Vừa mới đi ra khỏi phòng giáo vụ, Đường Tam mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện bên trong truyền đến, chính là thanh âm của người sư phụ trẻ.

*** Sở vị kiến vi tri trứ: Câu này mình cũng không hiểu nghĩa lắm, có gì mong mọi người góp ý, có lẽ là: thường nhìn những việc nhỏ bé - anhdendem

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 21: Đại Sư? Sư Phụ? (3)

"Đại sư quả thật là vô địch", bất quá, chỉ là vô địch trên lý luận (theory - lý thuyết). Đương nhiên, còn phải lý luận này có thể trở thành sự thật mới được. Chủ nhiệm, ta còn nhớ kĩ Đại sư có một thuyết pháp gì đó về vũ hân thập đại hạch tâm cạnh tranh lực. Nó quả thực quá buồn cười."

"Đủ rồi, Đại sư là bằng hữu của viện trưởng, không được vọng tự đánh giá. Mặc dù không có người nào chứng minh lý luận của hắn là chính xác, nhưng cũng không có người chứng minh qua lý luận của hắn là sai lầm. Tại vũ hân giới, Đại sư chính là nhân vật hách hách hữu danh (nổi tiếng ai cũng biết)."

"Không đúng sao, chủ nhiệm, hắn là tiểu sư (clown - hề, anh hề) hách hách hữu danh mới đúng. Ai cũng xem nó là một chuyện cười mà thôi."

Nghe được thanh âm của cuộc nói chuyện bên trong, cước bộ của Đường Tam chỉ thoáng dừng lại một chút, rồi tiếp tục hướng về phía bên ngoài mà đi. Khóe miệng toát ra một tia cười nhạt khinh thường, đương nhiên không phải cười sư phụ mình vừa nhận, mà là nhằm vào ba vị sư phụ nọ trong phòng giáo vụ.

Từ một phần chứng minh đơn giản là có thể nhìn ra mình là song sinh vũ hân, hơn nữa kết luận mình vũ hân kia của mình phi thường cường đại, chỉ là một cái nói đùa sao?

Lý luận vô địch? Bây giờ cái mình cần nhất chính là lý luận. Lực lượng của sư phụ không cách nào truyền thụ lại cho đệ, truyền thụ chính là tri thức. Những người này ngay cả điểm này cũng không rõ ràng, thật uổng là sư phụ của học viện.

Chỉ có một tòa túc xá lâu, rất dễ tìm, đệ tử của học viện cùng sư phụ đều ở chỗ này. Theo như lời lão Kiệt Khắc, người có thể trở thành Hôn sư ít lại càng ít (nhân thiếu chi hựu thiếu), nhất là tại loại thành thị hẻo lánh như Nặc Đình này càng như thế. Số lượng cả đệ tử và sư phụ cũng không nhiều, một tòa túc xá lâu đã hoàn toàn có thể chứa hết.

Túc xá của đệ tử tổng cộng có bảy gian, bởi vì đệ tử của sơ cấp hôn sư học viện tuổi đều tương đối nhỏ, vì để thống nhất quản lý cho tốt, nên đệ tử của mỗi niên cấp đều thống nhất ở tại một phòng lớn (big dorm room - phòng ngủ tập thể lớn). Mà đệ tử của mỗi niên cấp ở Nặc Đình sơ cấp hôn sư học viện cũng bất quá trong khoảng 40 người mà thôi.

Túc xá lâu có ba tầng, đã có bảy gian phòng lớn mà đệ tử ở, mỗi gian túc xá đều có một gã sư phụ phụ trách.

Gian số bảy gian phòng trong bảy gian túc xá của đệ tử tồn tại tương đối đặc thù, điều kiện cũng là kém nhất, là địa phương chuyển môn cấp công độc sanh ở. Dù sao, học viện không phải thiện đường, học phí công độc sanh mặc dù giảm miễn, nhưng đãi ngộ cũng không có khả năng tốt như đệ tử bình thường.

Bảy gian cũng là túc xá duy nhất có tuổi tác hỗn tạp, bất luận là cấp nào, tất cả đều công độc sanh ở lại chỗ này

Đường Tam vừa mới đi tới trước cửa phòng số bảy, đã nghe được bên trong truyền đến thanh âm huyền ảo, cửa mở, hắn đi tới cửa nhìn vào bên trong.

Đây là một phòng rất rộng, chừng gần ba trăm thước vuông (300 square meters - 300 m²), bên trong đặt tổng cộng năm mươi cái giường, nhưng cũng chỉ có giường, chỉ có mười một giường có bị nhục (bedding - bộ đồ giường "chăn, ga, gối, đệm"), lúc này, bên trong đang có bảy tám đứa nhỏ tuổi từ tám đến mười hai đang huyền ảo.

Đường Tam gõ cửa, ánh mắt của bọn nhỏ đang nói chuyện nhất thời vòng vo hướng hắn nhìn lại, trong đó một đứa nhỏ tuổi có vẻ lớn nhất nhìn trang phục đầy mảnh vá của Đường Tam, hướng hắn đi tới.

Đứa nhỏ này cao hơn so với Đường Tam đến gần hai cái đầu, vóc người của hắn coi như tương đối khôi ngô với tuổi của hắn, đi tới trước mặt Đường Tam, có chút cư cao lâm hạ*** nhìn hắn nói: "Công độc sinh mới tới?"

Trên mặt Đường Tam toát ra một tia mỉm cười thiện ý: "Người hảo, ta là công độc sinh từ Thánh Hồn thôn tới."

"Ta gọi là Vương Thánh, vũ hồn là chiến hổ, là Chiến hồn sư tương lai. Cũng là người đứng đầu ở nơi này, tiểu tử, người tên là gì? Vũ hồn là cái gì?"

"Ta gọi là Đường Tam, vũ hồn là Lam ngân thảo"

"Lam ngân thảo? Lúc nào Lam ngân thảo vũ hồn cũng có thể tu luyện vậy?" Vương Thánh bày ra một bộ dạng giật mình cực độ, những đứa trẻ trong gian túc xá đều cười rộ lên, nhìn Đường Tam bằng ánh mắt giống như là nhìn ngu ngốc.

Đường Tam như trước, mặt vẫn mang theo nụ cười: "</i>Xin để cho ta vào được không?<i>"

Vương Thánh không để ý đến Đường Tam nói: "</i>Tiểu Tam tử, ta là lão đại nơi này, sau này ngươi phải nghe ta, có biết không?<i>"

Nụ cười trên mặt Đường Tam dần dần biến mất: "</i>Ta gọi là Đường Tam, không gọi là Tiểu Tam tử.<i>" Trưởng bối gọi hắn thân thiết là Tiểu Tam hắn sẽ không để ý, hoặc là thiện ý xung hồ cũng không có gì, nhưng vị lão đại trước mắt này hiển nhiên là cấp cho hắn một cái hạ mã uy (kiểu như dẫn mặt).

Vương Thánh giơ tay để trên đầu Đường Tam đẩy một cái, làm hắn lùi về phía sau vài bước: "</i>Ta gọi ngươi là Tiểu Tam tử thì làm sao? Khổng phục hả?<i>"

Đường Tam nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, giáo phục cầm trong tay đặt xuống bên cạnh một cái giường, trong khi Vương Thánh có chút buồn bực hắn đang làm gì, đột nhiên hắn phát hiện Đường Tam trước mắt đã biến mất.

Những đệ tử khác thấy rõ ràng, Đường Tam tốc độ cực nhanh đạp xuất một bước cũng đã đi tới sau lưng Vương Thánh, cũng không quay đầu lại, nhắc cánh tay phải lên, một trảo đánh vào bên hông Vương Thánh, đồng thời chân phải của hắn cũng đang hoàn hảo dừng lại trước chân phải của Vương Thánh.

Vương Thánh thậm chí còn không có phản ứng kịp, cả người đã ngã ra ngoài, lão đảo lao ra ngoài cửa, may mắn là lực lượng hạ bàn của hắn không tồi, cũng không có ngã xuống, nếu không kết cục chính là cầu cật tử (cái tư thế này nghĩa đen hình như là: chó ăn ph...)

"</i>Xú tiểu tử, ngươi dám đánh ta?<i>" Vương Thánh giận dữ, vừa chuyển thân giống như mãnh hổ hạ sơn, hướng về phía Đường Tam đánh tới.

Đường Tam chỉ là hy vọng trong tương lai, cuộc sống tại học viện không nên gặp nhiều phiền toái, ít nhất cuộc sống bình thường không nên bị quấy nhiễu, cho nên, hắn dám chắc cho rằng, hắn là cấp cho vị lão đại trước mắt này một chút giáo huấn. Đây chính là giết gà dọa khỉ.

Mắt nhìn Vương Thánh đánh tới, một quyền hướng về ngực mình đánh tới, Đường Tam không lùi mà tiến lên trước một bước đón Vương Thánh. Hắn một bước tới trước người Vương Thánh, đồng thời tả thủ nhất dẫn, hữu thủ nhất đái (cái chiêu thức này không dịch!!!). Hoàn thành một cái động tác đơn giản mà hữu hiệu.

Vương Thánh chỉ cảm thấy hữu quyền của mình chém ra hình như bị một cổ lực lượng đặc thù kéo đi, phương hướng cũng thay đổi, đồng thời, một cổ đại lực từ tay phải Đường Tam truyền đến, dưới chân lại vừa lúc bị bán đảo, thân thể nhất thời lại bay ra ngoài. Bình hành lần này khả năng không nắm giữ tốt như vậy. Động tác đơn giản trong hai tay Đường Tam đã dùng tới Đường môn tuyệt học là phương pháp Khổng Hạc Cầm Long, mượn lực lượng của Vương thánh, hơn nữa lực lượng của chính mình, Vương Thánh "phốc thông" một tiếng, nhất thời ngã trên một cái giường.

*** cư cao lâm hạ: nghĩa đen là: có chút cúi mình nhìn xuống. Nghĩa bóng (ko biết có không: lấy thế người trên nhìn người dưới, thấp kém hơn mình.

P/S: Có lẽ rất nhiều bạn sẽ thắc mắc "Công độc sinh" có nghĩa là gì, nhưng nói thật là bạn cũng rất mù mờ, trong tiếng Anh nó là: work-study students. Còn bản thân mình thì nghĩ nó là một loại chính sách ưu tiên để cho học sinh đi học (VD như: trường bạn có n suất đi du học chẳng hạn.) - Do mình không chắc chắn về nghĩa của nó nên mình cũng không dịch ra mà để đó để các bạn có thể hiểu theo cách hiểu của mình - anhdendem.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 22: Đại Sư? Sư Phụ? (4)

Nếu nói lần đầu tiên là ngẫu nhiên, vậy cả hai lần tương Vương Thánh đẩy ra thì hiển nhiên không phải đơn giản như vậy, ánh mắt của những đứa trẻ khác nhìn Đường Tam nhất thời xuất hiện một chút biến hóa.

Một tiếng tê hống trầm thấp từ cổ họng Vương Thánh vang lên, rõ ràng không nên xuất hiện tại trong miệng một đứa nhỏ, trong mơ hồ, có thể thấy trên người hắn bốc lên một tầng nhàn nhạt màu vàng quang mang, thân thể ngã trên giường trong nháy mắt bắn lên, bất luận là tốc độ hay là lực lượng, rõ ràng đều không phải lúc trước có khả năng so sánh.

Vũ hồn. Hắn vận dụng lực lượng của vũ hồn. Ý niệm này như điện quang thạch hỏa hiện lên trong đầu Đường Tam.

Chính là, vũ hồn lại như thế nào đây?

Mắt nhìn hai tay của Vương Thánh chụp vào bả vai của mình, Đường Tam đồng dạng nâng hai tay mình lên, đồng dạng thành hình trảo, đón nhận tay Vương Thánh. Hai mũi chân đồng thời hướng vào phía trong, chân hơi gấp lại, làm ra một tư thế đứng tấn tiêu chuẩn.

Bốn tay tiếp xúc, nếu nói vừa rồi là sử dụng kỹ xảo, vậy trước mắt chính là hoàn toàn biến thành giác lượng lực lượng.

Hai đôi bàn tay lớn nhỏ bất đồng đã chộp vào nhau.

Vương Thánh hiển nhiên đã bị Đường Tam chọc giận, trên mặt toát ra một tia dữ tợn, lúc này, hắn đã sử dụng lực lượng của vũ hồn chiến hổ của mình, mặc dù hắn cũng biết không có thể thực sự làm thương tổn Đường Tam, nhưng ít ra muốn bằng lực lượng này để làm cho tên tiểu quỷ đã làm mình mất thể diện phải ngã trên đất.

Hổ trảo phát lực, Vương Thánh hoàn toàn có lý do tin tưởng, bằng vào mình đứng trong năm tên đệ tử có lực lượng mạnh nhất, áp đảo tên tiểu tử trước mắt mà hắn là chuyện dễ dàng.

Chính là, sự thật là như vậy ư?

Đường Tam mặc dù nhỏ gầy, nhưng ngay cả búa rèn hắn đều có thể huy động gần ngàn lần một ngày, lực lượng như thế nào lại bình thường?

Đồng thời ngay lúc Vương Thánh phát lực, hắn rõ ràng cảm giác được đôi bàn tay kia rõ ràng so với chính mình nhỏ hơn

một chút cũng cứng rắn giống như cương thiết, cơ hồ trong nháy mắt, trên lực lượng lấy được thắng lợi áp đảo. Hai ngón cái của Đường Tam đồng thời dùng sức, Vương Thánh chỉ cảm thấy hồ khẩu một trận tê dại, hồn lực của mình hoàn toàn bị đối phương áp chế. Ngay sau đó Đường Tam cứ như vậy mang theo tay hắc nháy lùi lại.

Thân mình Vương Thánh chính là từ trên không trung lao tới, một cú nháy lùi này của Đường Tam, nhất thời mang đi của hắc sự bình hành (cân bằng). Mắt hắc nhìn thấy chân của Đường Tam phóng đại trước mặt mình, trong lòng nhất thời kêu to <i>"bất hảo"</i>.

Một cước này của Đường Tam hướng tới cái mũi của hắc, Vương Thánh biết, sợ rằng không tính lực lượng của thân thể Đường Tam, chỉ bằng vào sức nặng của thân thể mình cứ như vậy mà đập xuống, sợ rằng xương mũi của mình khó mà giữ được. Trong nháy mắt này, trong lòng hắc không khỏi có chút hối hận.

Mà ngay trong khi mắt thấy có thể làm trọng thương đối thủ, hai tay Đường Tam lại đột nhiên buông ra, trên lực lượng hắc chiếm cứ chủ động, tự nhiên có thể nói lùi là lùi, đồng thời, chân phải gập hạ xuống, thay đổi thành chân phải đá vào ngực Vương Thánh.

Đây là một cú đá nhanh, dụng lực hành trình không dài (có lẽ là thời gian tích sức ko dài), nhưng lực lượng trong nháy mắt bộc phát cũng tuyệt đối không kém, sợ rằng Đường Tam mang càng nhiều lực lượng đá chuyển hóa thành đẩy, thì cũng vẫn như trước.

Mắt các đệ tử trong phòng nhìn thân thể Vương Hạo (1) tại không trung không chịu sự khống chế làm ra một cái động tác cực khó, <i>"phanh"</i> một tiếng, cả người đã nằm trên mặt đất.

Đường môn mặc dù ám khí nổi tiếng, nhưng trên thực tế, Cầm nã thủ của Đường môn cũng cực kỳ lợi hại, chỉ bởi vì quang hoàn (vòng ánh sáng) của ám khí vô cùng chói mắt mới bị che dấu đi mà thôi. Khổng Hạc Cầm Long không chỉ là pháp môn vận lực, đồng thời cũng là một loại Cầm nã thủ pháp vô cùng bá đạo, trong đó thủ đoạn của Phần cân thác cốt cực kỳ độc ác. Đương nhiên, Đường Tam sẽ không tại tình huống loại này dụng xuất là được.

Lúc này đây, Vương Thánh bị ngã không nhẹ, giãy dụa nửa ngày mới từ mặt đất đứng lên, ánh mắt nhìn Đường Tam đã trở nên nảy ra tia kinh sợ. Bất luận nói như thế nào, hắc cũng chỉ là một đứa nhỏ mười hai tuổi, đối mặt với người so với mình mạnh hơn, e ngại hay là muốn tròng động (??? impulsiver – thôi thúc, thúc đẩy).

Đường Tam cầm lấy giáo phục của mình: <i>"Bây giờ ngươi có thể nhường được chưa?"</i>

Mắt nhìn Đường Tam hướng mình đi tới, Vương Thánh hạ ý thức tránh ra khỏi đường, Đường Tam mang giáo phục của mình đặt tại trên chiếc giường cách cửa không xa.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

<i>"Tiểu, nga, không, Đường Tam, ngươi vừa rồi dùng chính là hồn kỹ?"</i> Vương Thánh hỏi dò.

<i>"Hồn kỹ?"</i> Cái xưng hô này không phải là lần đầu tiên Đường Tam nghe thấy: <i>"Hồn kỹ là cái gì?"</i>

Vương Thánh gãi gãi đầu, nói: <i>"Chính là kỹ xảo bằng vào việc sử dụng vũ hồn. Bất quá, vũ hồn của ngươi thật sự là Lam ngân thảo?"</i>

Giơ tay phải lên, nhàn nhạt màu lam quang mang từ trong lòng bàn tay dũng xuất ra, Đường Tam dùng hành động nói cho những đệ tử trong phòng, hẳn cũng không có nói hoang.

Nghe được hai chữ hồn kỹ, các đệ tử khác mặc dù sợ sự lợi hại của Đường Tam, nhưng vẫn còn xông tới: <i>"Vậy thật là hồn kỹ sao? Thật là lợi hại, ngay cả Vương Thánh đại ca cũng không phải là đối thủ."</i>

Đường Tam lắc lắc đầu: <i>"Nó không phải hồn kỹ, nó chỉ là một loại kỹ xảo chiến đấu mà thôi (bác kích - fighting). Chúng ta nơi này không có bộ đồ giường sao?"</i>

Một đệ tử có tuổi so với Đường Tam lớn hơn không được bao nhiêu, ánh mắt buồn bã: <i>"Chúng ta chỉ là công độc sinh, học phí cũng là được miễn trừ, nơi đâu lấy bị nhục (bedding- đồ dùng giường - chăn, ga gối đệm v.v...) à! Đây đều là chúng ta mang từ nhà tới. Nếu không, ngươi trước cứ dùng của ta đi."</i>

Đường Tam khoát tay nói: <i>"Không cần đâu, cảm ơn. Ta sẽ tự mình nghĩ biện pháp."</i>

Vương Thánh đi tới trước mặt Đường Tam: <i>"Ngươi tại sao vừa rồi hạ thủ lưu tình?"</i> Hắn ở tại Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện cũng được năm năm thời gian, nếu ngay cả Đường Tam thu tất cả thích (2) là vì tránh cho hắn trọng thương đều cũng nhìn không ra, vậy thì bạch học (3) rồi.

Đường Tam lạnh nhạt nói: <i>"Chúng ta là đồng học, không phải cừ nhân."</i>

Trong mắt Vương Thánh hiện lên một đạo quang mang phức tạp: <i>"Vừa rồi xin lỗi. Mỗi một công độc sinh tới nơi này, đều phải đổi mặt với nó. Công độc sinh chúng ta vốn đã bị các đệ tử khác khan bắt khởi (4), cho nên, chúng ta phải đoàn kết lại. Ta chỉ là hy vọng người vừa mới tới có thể cùng chúng ta đoàn kết cùng một chỗ..."</i>

Đường Tam cười nói: <i>"Cho nên, phải cấp cho ta một cái hạ mã uy sao?"</i>

Mặt Vương Thánh đỏ lên, toát ra ý cười hàm hậu (lương thiện, thật thà): <i>"Là người cho ta một cái hạ mã uy mới đúng, bắt quá, người thật sự là lợi hại. Người vừa mới được sáu tuổi sao?"</i>

Đường Tam gật gật đầu.

(1)Chỗ này bản Hán - Việt là Vương Hạo, Tiếng Anh cũng là Wang Hao, nên mình giữ nguyên, nhưng theo mình chỗ này phải là Vương Thánh.

(2) thu tất cả thích: (Cao thủ không cần giải thích -Alex -LHBG) Nói vậy thôi chứ nghĩa nó đại khái là <i>"thu chân"</i>.

(3) bạch học: nghĩa đen là chả học được cái gì cả.

(4): Khán bắt khởi: cái này mình chả biết giải thích thế nào, trong tiếng Anh nó là thành ngữ <i>"down on"</i> - ỉu xìu, chán nản, thất vọng.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 23: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (1) (Ta gọi là Tiểu Vũ, Vũ trong nhảy múa)

Vương Thánh kéo một gã đệ tử bên giường ra, cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Đường Tam: *"Đường Tam, người đánh bại ta, sau này người chính là lão đại của phòng số bảy này."*

Đường Tam cản lại khoát tay, nói: *"Ta là tới để học tập."*

Vương Thánh chính sắc nói: *"Đây là quy củ, nắm tay ai nghẹn, người đó chính là lão đại. Người tưởng rằng lão đại dễ làm? Ta không khiêm nhường với người. Người xem."*

Vừa nói, hắn vừa mở hai ống tay áo của giáo phục.

Đường Tam giật mình chứng kiến, trên hai cánh tay này của hắn, có chừng bảy, tám vết thương màu tím.

Vương Thánh cười khở nói: *"Đây là vừa mới hôm qua tới học viện thì bị, công độc sinh chúng ta đều xuất thân từ gia đình bản cùng, đệ tử ở các phòng túc xá khác thường xuyên khi dễ người ở túc xá số bảy chúng ta, làm lão đại của túc xá, phải thay các huynh đệ xuất đầu. Ta phải mang trách nhiệm này chuyển cho người."*

Các đệ tử khác đều gật đầu, nhìn Đường Tam, trên mặt toát ra một tia quang mang đầy hy vọng.

Ý thức chính nghĩa là yếu tố cơ bản của hiệp khách. Bảo vệ nhỏ yếu tự nhiên cũng bao hàm trong đó, Đường Tam nằm đó tại Đường môn về phương diện này đã bị giáo dục có thể nói là nhiều không kể hết, nghe vậy cũng không hề từ chối: *"Vậy được rồi. Ta sẽ không nhìn đồng học trong cùng túc xá bị khi dễ."*

Chính tại đây thì một thanh âm thanh thúy từ bên ngoài truyền đến: *"Nơi này là túc xá số bảy sao?"*

Mọi người đồng thời hướng ra phía cửa, ánh mắt nhất thời có chút trực (ý nói nhìn thẳng - straight).

Chỉ thấy một tiểu cô nương tiểu sanh sanh (???) đứng ở cửa, nhìn bộ dáng, tuổi cùng Đường Tam không sai biệt lắm, thân cao cũng cơ hồ giống nhau. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn bạch lý thấu hồng (1), bộ dáng phần nộm (2) tựa như thực thấu đích thủy mật đào (3), làm cho người ta có loại xúc động muốn cắn một cái. Mặc dù quần áo nàng phi thường đơn giản, nhưng nhìn qua lại hết sức sạch sẽ.

Tóc dài màu đen được bện lại thành một dải như con bọ cạp dài quá mỏng. Một đôi mắt to, đẹp lộ ra vẻ tò mò. Tay nàng cũng đang cầm một bộ giáo phục mới tinh.

Đệ tử bên trong phòng đều là nam hài nhi, đột nhiên thấy được một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy xuất hiện, cả đám đều lộ ra bộ dáng trợn mắt há hốc mồm.

Đường Tam nhin không được thấp giọng hướng Vương Thánh hỏi: *"Chúng ta ở nơi này nam nữ có thể ở chung?"*

Wương Thánh gật gật đầu, đồng dạng áp thấp thanh âm, nói: *"Mọi người đều là hài tử, mỗi tú xá của trường học đều không phân biệt giới tính. Nghe nói, đến trung cấp Hồn sư học viện mới có thể tách ra. Thật sự là lạ, năm ngoái một công độc sinh đều không có, nhưng năm nay lại tới hai người. Lão đại, lên, cấp cho nàng một cái hạ mã uy."*

"Ách....không cần đâu." Đường Tam không nghĩ tới mình vừa mới thành lão đại của tú xá số bảy này, lập tức gặp phải một cái nan đề. Để hân khi dễ một cái nữ hài tử, hân thật sự không làm được.

Cô bé đứng ở cửa nháy nháy đôi mắt to, nhìn bên trong không ai để ý tới mình, lại ngẩng đầu nhìn xem biển hiệu tú xá số bảy trên cửa, trên mặt toát ra nụ cười nhè nhẹ: *"Các người hảo, ta gọi là Tiểu Vũ, Vũ trong nhảy múa."*

Wương Thánh đứng tại phía sau lưng Đường Tam đẩy hân, ý bảo không thể phá hư quy củ của tú xá.

Đường Tam bất đắc dĩ phải đứng người lên, hướng phía nữ hài nhi đi tới: *"Người hảo, ta gọi là Đường Tam. Là, là nơi này..."* Hai chữ lão đại hân thật sự có chút nói không ra khỏi miệng, trong đầu linh cơ chợt động: *"Là xá trưởng*

(4) của nơi này, người gọi tên ta là được. Xin hỏi, vũ hồn của người là cái gì?"

</div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Tiểu Vũ nháy nháy đôi mắt to, mỉm cười nói: *"Vũ hồn của ta là thổ. Là loại tiểu bạch thổ rất đáng yêu. Người thì sao?"* Trong khi nàng cười lên, trên mặt hiện ra hai má lúm đồng tiền nhỏ nhắn đáng yêu, nói không lên lời động lòng người.

Đường Tam nói: *"Vậy chính là người vừa đúng khắc ta, vũ hồn của ta là thực vật của vũ hồn người. Lam ngân thảo."*

Cho tới bây giờ không có kinh nghiệm cùng nữ hài tử giao lưu, lúc trước tại Đường môn, hân mỗi ngày cũng chỉ đều trăm

mê trong ám khí, lúc này cũng có chút khẩn trương.

Tiểu Vũ cười, nói: <i>"Người thật có ý tứ, không cho ta đi vào sao?"</i>

<i>"Này.... là như thế này, túc xá bảy chúng ta có quy củ, công độc sinh mới tới phải thi triển một chút thực lực vũ hồn của mình. Cho nên, ta muốn cùng người luận bàn một chút."</i>

Đường Tam âm thầm an ủi chính mình, luận bàn, không phải khi dễ người. Chính mình cần thận một chút, không làm nàng bị thương là được. Coi như là giữ lại truyền thống của túc xá.

Tiểu vũ nhìn Đường Tam có chút quái dị: <i>"Người xác định?"</i>

<i>"Đường Tam gật gật đầu, nói: "</i>Xác định.<i>"

Tiểu Vũ mang giáo phục của mình đặt ở một bên, trên mặt toát ra vài phần hưng phấn: "</i>Hảo a, vậy đến đây đi."

Không đợi Đường Tam phản ứng lại, chân phải nàng đã dựng lên, mũi chân trong nháy mắt bắn ra, trực đá vào cằm Tiểu Tam. Lực lượng nhìn qua cũng không lớn, nhưng tốc độ lại phi thường nhanh, dọa Đường Tam kinh hãi.

Thân thể chợt lóe hướng bên trái, tránh ra bàn chân đá tới, đồng thời thay phải chộp vào cổ chân Tiểu Vũ, chân phải theo thói quen tính đập ra, bả vai hướng vào ngực Tiểu Vũ. Một thức Thiết Sơn Khảo tiêu chuẩn. Tại dưới tình huống bình thường, một chân chống đỡ thân thể của Tiểu Vũ thật sự là sẽ bị Đường Tam khảo (có lẽ là chặn lên) lên, vậy, nàng tất nhiên sẽ phi ngã ra ngoài.

Đương nhiên, Đường Tam rất có phân tặc, trong lòng hẳn đã chú ý rất tốt, chỉ cần Tiểu Vũ mất đi cân bằng, với tốc độ của mình, tuyệt đối kịp thời giữ nàng lại, đồng thời một khảo của hắn cũng không dùng bao nhiêu lực. Chỉ cần xem như đã tỷ thí qua, cũng tính là đã vượt qua cửa này rồi.

Các đệ tử khác đều hết sức chú ý Đường Tam và Tiểu Vũ động thủ, mắt Vương Thánh nhìn động tác của Đường Tam, những tia sáng kỳ dị trong mắt toát ra liên tục, cố gắng ghi nhớ. Hắn phát hiện, động tác của Đường Tam mặc dù rất đơn giản, nhưng phi thường hiệu quả.

Nhưng là, chuyện cũng không phải tiến hành dựa theo kịch bản mà Đường Tam đã lập ra.

Tay phải của Đường Tam vừa mới nắm cổ chân Tiểu Vũ thì, đột nhiên cảm giác được trong tay trơn tuột, tình thế một trận

tất đắc (chắc chắn được) cánh nhiên cũng thất thủ. Ngay sau đó, Tiểu Vũ đã không trúng, thuận thế nhất hoành (đá ngang), đỡ dựng lên vai hấn. Đối mặt với vai phải Đường Tam đánh tới, hai tay nàng nhẹ nhàng cản, chân phải tại đầu vai Đường Tam mượn lực, chân kia cũng tiếp nối mà lên, thuận thế trèo lên đầu vai kia của Đường Tam.

(1) Bạch lý thấu hồng: khuôn mặt trắng trẻo, hai má hồng hào.

(2) Phấn nộm: béo mập

(3) thực thấu đích thủy mật đào: Cái này mình không rõ nghĩa lắm, tuy nhiên theo nghĩa Tiếng Anh thì là: tựa như được làm (nấu) ra từ quả đào – có lẽ đây là ý nói hình dáng cô bé dễ thương giống như một cây kẹo.

(4) Xá trưởng: có thể là tức xá trưởng.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 24: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (2) (Ta gọi là Tiểu Vũ, Vũ trong nhảy múa)

Bộ dáng lúc này nhìn qua thập phần quái dị, hai chân của Tiểu Vũ quặp tại cổ Đường Tam, tá trợ thế của đầu vai Đường Tam trước, thân trên hướng phía sau, hai tay chống trên mặt đất, hai chân mềm mại như đạn hoàng (1), cũng tựa giảo trụ (xoắn vào) cổ Đường Tam đưa hẳn ném về phía sau.

May là Tiểu Vũ còn nhỏ tuổi, lúc này mặc chính là quần, nếu đổi thành váy, vậy sợ rằng....

Đường Tam chưa bao giờ có kinh nghiệm cùng nữ hài tử giao thủ, trong khi cái chân đầu tiên của Tiểu Vũ quấn quanh cổ hẳn, hẳn vốn có thể làm ra một chút phản ứng, nhưng bởi vì chân giơ lên, ống quần của Tiểu Vũ tự nhiên chảy xuống vài phần, chiếc chân nhỏ trên cổ Đường Tam đã không có gì che lại, chiếc chân nhỏ trắng nõn truyền đến một loại hoạt nị (mượt, mịn - creamy) đặc hữu của nữ hài tử, nhất thời làm tâm tình Đường Tam ba động, phản ứng tự nhiên cũng chậm nửa nhịp.

Khi hai tay Tiểu Vũ trụ xuống đất, hai chân đồng thời phát lực, Đường Tam muốn ngạnh kháng cũng đã chậm. Dù sao, cổ người rất yếu, với lại hẳn chỉ là một đứa nhỏ. Một khi bằng vào công lực ngạnh kháng, cổ rất dễ dàng bị thương. Bất đắc dĩ, hẳn chỉ có thể tùy ý Tiểu Vũ tương thân thể mình ném ra.

Đường Tam phát hiện, cái loại phương pháp hai chân dùng sức của Tiểu Vũ, tay trụ trên mặt đất, mang toàn bộ lực lượng của nàng phát huy một cách hữu hiệu, cũng cùng cha dạy mình phương thức quay chùy, lấy tiểu thối phát lực có chút cùng loại.

Lưng ngã xuống đất, lực lượng của Tiểu Vũ cũng không lớn, Đường Tam lại có Huyền Thiên Công hộ thể, tự nhiên sẽ không bị thương.

Ném Đường Tam ra, Tiểu Vũ đã nhanh nhẹn đứng trên mặt đất, xoay người, cười mà như không nhìn hẳn.

Xoay người đứng dậy, Đường Tam không có giống như Vương Thánh, thua là thua, đại ý (khinh thường) không phải lý do. Hẳn biết, trong khi Tiểu Vũ mang mình sút đi ra ngoài đã hạ thủ lưu tình. Nếu không, hai chân nàng quấn trên cổ mình không đơn giản chỉ là để ném người.

Loại kỹ xảo này vẫn là lần đầu tiên Đường Tam gặp được, trong ấn tượng của hắn, võ thuật ở thế giới kia của mình không có phương thức cùng loại. Bất quá, loại kỹ xảo này cũng phi thường nguy hiểm, nếu lúc đó mình phản ứng nhanh một chút, tiếp xúc khoảng cách gần như thế, công kích thân thể Tiểu Vũ tựa hồ không khó khăn.

<i>"Ta thua, có thể hay không cho ta biết, kỹ xảo người vừa dùng là cái gì?"</i> Mặt Đường Tam đỏ ửng. Trong lòng thầm nghĩ, sợ rằng mình là người làm lão đại của túc xá bảy thời gian ngắn nhất.

Tiểu Vũ cười dài nói: <i>"Cái này của ta gọi là Nhu kỹ. Lợi dụng thân thể mềm mại và cứng cỏi phát động kỹ năng."</i>

Lúc này, đệ tử của túc xá bảy lúc trước đang quan chiến đều lộ ra một bộ dáng trợn mắt há hốc mồm, nhất là Vương Thánh, trước Đường Tam đánh bại hắn đã làm hắn có cảm giác không thể tưởng tượng nổi, mà lúc này Đường Tam bị tiểu cô nương xinh đẹp trước mắt này nhất kích chế thắng, hai mắt hắn sớm đã mở to ra. Trong lòng thầm nghĩ, công độc sinh năm nay như thế nào cũng đều lợi hại như vậy?

Đường Tam đối với vị trí túc xá lão đại vốn không có ý nghĩ, nói: <i>"Dựa theo quy củ của túc xá, người đánh thắng ta, sau này người chính là xá trưởng của túc xá, cũng là lão đại của bọn người chúng ta."</i>

Trong mắt Tiểu Vũ toát ra một tia kinh hãi, kinh ngạc không nhiều lắm, tâm tình mừng rỡ đại thịnh: <i>"Lão đại? Tựa hồ rất nhiều trò vui, hảo. Vậy sau này ta là lão đại của các ngươi. Làm công độc sinh này tựa hồ rất tốt."</i>

Tiểu Vũ lựa chọn chiếc giường bên cạnh Đường Tam, bỏ hành trang của mình từ trên lưng xuống phóng cùng một chỗ với giáo phục.

<i>"Cái...kia, các ngươi ai tới giới thiệu với ta một chút tình huống của học viện chúng ta?"</i> Tiểu Vũ nhìn mọi người không lên tiếng liền hỏi.

Lúc này chúng đệ tử mới từ trong khiếp sợ phản ứng lại, vừa rồi Tiểu Vũ ném Đường Tam ra lợi lạc (rõ ràng, rành mạch, tinh xảo, khéo léo v.v...) cực kỳ, làm trong lòng bọn hắn có chút e ngại.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Vẫn là Vương Thánh đứng dậy.

<i>"Công độc sinh chúng ta kỳ thật chính là phụ trách quét dọn học viện, công tác cụ thể là do sư phụ chuyển môn phụ trách chúng ta an bài. Học viện tổng cộng có sáu niên cấp, mỗi một tuổi một ban. Lão đại, người và Đường Tam là mới tới, hẳn là một niên cấp đệ tử. Còn lại chúng ta những người ở đây, ít nhất là ba niên cấp, ta năm nay tiến lên sáu niên cấp. Học viện mỗi buổi sáng đi học, buổi chiều tự tu luyện. Buổi sáng, bình thường là hai khóa học, một là văn hóa tri thức, một là giảng vũ hồn. Công độc sinh chúng ta vào buổi chiều có một số công tác. Từ đó trao đổi một chút thu nhập để làm hỏa thực phí (tiền mua thức ăn)."</i>

Vương Thánh mang các đệ tử giới thiệu một chút, trong công độc sinh, vũ hồn tiên thiên tốt nhất chính là Vương Thánh, chẳng những là Thú vũ hồn, mà còn là thú trung chi vương có chiến đấu lực rất mạnh, hồn lực của hắn đã có chín cấp, tăng thêm một bậc có thể tại tốt nghiệp thì tham gia hồn thú liệt sát, từ đó hoạch thủ hồn hoàn để thăng xưng hào.

Nghe xong Vương Thánh nói, Tiểu Vũ liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, nói: <i>"Đường Tam, hồn lực của ngươi bao nhiêu cấp? Vừa rồi ta cảm giác lực lượng của ngươi tựa hồ rất mạnh."</i>

Đường Tam cũng không giấu diếm, dù sao trên mặt ngoài thì vũ hồn của hắn là Lam ngân thảo, nhất bô đi: <i>"Ta là tiên thiên mãn hồn lực. Cho nên lực lượng tương đối cường."</i>

<i>"Tiên thiên mãn hồn lực?"</i> Chúng đệ tử nhất thời kinh hô ra tiếng.

Trong lòng Vương Thánh rốt cục cũng bình hành, hồn lực của Đường Tam so với mình mạnh hơn, chiến thắng mình cũng là đương nhiên. Trong điều kiện tiên quyết là tất cả mọi người không có hồn hoàn, hồn lực tự mang tới quyết định tính tác dụng. Khó trách lực lượng của hắn so với mình lớn hơn. Trong lòng Vương Thánh tin tưởng mười phần, trong lòng thầm nghĩ, vũ hồn của mình là chiến hổ, đợi tới khi chính mình cùng Đường Tam đồng dạng thu được hồn hoàn và tiến vào Hồn sư xưng hào, Lam ngân thảo của hắn dám chắc không phải là đối thủ của chính mình chiến hổ.

Tiểu Vũ nháy nháy mắt, thì thào một câu gì đó.

Chính tại đây thì, một gã sư phụ hơn ba mươi tuổi từ bên ngoài đi đến: <i>"Công độc sinh mới tới đâu? Đứng ra một chút."</i>

Đường Tam và Tiểu Vũ đồng thời từ trên giường mình đứng lên.

Vị sư phụ này tướng mạo bình thường, tóc màu đậm lục, trong tay ôm một bộ đồ

giường: <i>"Người nào là Đường Tam?"</i>

Đường Tam đứng lên một chút.

Sư phụ nói: <i>"Ta gọi là Mặc Ngân, các người có thể gọi ta là Mặc sư phụ, Đường Tam, đây là Đại sư cho người bộ đồ giường."</i>

Đường Tam tiếp nhận chúng, mặc dù mặt ngoài cũng không hoa lệ, một cổ khí tức kiên sảng (khô ráo) xông vào mũi, cũng đều là mới tinh. Trong đó còn có một cái gối đầu. Hiển nhiên Đại sư đã vì hắn mà suy nghĩ chu đáo.

(1) đạn hoàng: Bạn không hiểu từ này có nghĩa là gì, tìm cũng không được từ Tiếng Anh của nó nên chịu, mong ai biết xin hãy góp ý cho mình.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 25: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (3)

Mặc Ngân nói: <i>"Đường Tam, ngươi và Tiểu Vũ là công độc sinh một niên cấp, sau này các người phụ trách quét dọn hoa viên phía nam thao trường. Mỗi ngày mười đồng hỗn tệ, nhớ kỹ, mỗi ngày đều phải quét dọn. Nhất là tạp vật nhất định phải thanh lý sạch sẽ. Nếu không sẽ khấu trừ tiền lương của các người. Nếu như có hiện tượng làm việc không tích cực, học viện có quyền đuổi học các người. Nghe rõ rồi chứ?"</i>

Đường Tam và Tiểu Vũ đồng thời gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Mặc Ngân nói: <i>"Ngày mai là lễ khai giảng. Ngày kia bắt đầu chính thức đi học, một niên cấp đi học ở ban một của tầng một giáo học lâu, ngày kia các người chuẩn bị đi học là được. Từ ngày kia bắt đầu, các người bắt đầu công việc bình thường. Ta sẽ không ngừng kiểm tra. Tốt lắm, các người đi nghỉ ngơi trước đi. Vương Thánh, người lớn nhất nơi này, mang quy củ nói cho bọn họ một chút."</i>

Đường Tam ôm chiếc chăn trong ngực, trong lòng cảm thấy thật ấm áp, trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt có chút cứng nhắc của Đại sư.

<i>"Chăn màn? Đây tựa hồ là một vấn đề."</i> Tiểu Vũ ngơ ngác nhìn chăn màn trong tay Đường Tam, trong mắt toát ra vài phần xấu hổ.

Công độc sinh đều là những đứa nhỏ xuất thân bản cùng, cũng hiểu chuyện hơn nhiều so với quý tộc cùng tuổi, mấy đệ tử cơ trí lập tức có người nói: <i>"Lão đại, người trước dùng chăn màn của ta đi, ta mang chăn chia đôi là được."</i>

Tên còn lại nói: <i>"Lão đại, người dùng chăn của ta đi. Ta lấy đệm thay thế cũng miễn cưỡng có thể dùng."</i>

Tiểu Vũ nhìn một chút chăn của công độc sinh, tuy không nói bản cỡ nào, nhưng phần lớn đều phà phà lạn lạn (cực kỳ rách nát), nhúu mày nói: <i>"Các người đừng gọi ta là lão đại, lão đại, đều cũng gọi ta già rồi (1)."</i>

Vương Thánh nói: <i>"Vậy như thế nào được, đây là quy củ."</i>

Tiểu Vũ nói: <i>"Nếu ta là lão đại, lời ta nói là quy củ mới đúng. Như vậy được rồi, sau này các người gọi ta là Tiểu Vũ tỷ."</i>

Vừa nói, ánh mắt nàng rớt cục rơi vào chiếc chăn trên tay Đường Tam: <i>"Đường Tam, chúng ta thương lượng một chút, thế nào?"</i>

Đường Tam sửng sốt một chút, trong lòng hiểu được, sợ rằng Tiểu Vũ coi trọng chiếc chăn trong tay mình. Hắn không phải người hẹp hòi, nhưng chiếc chăn này là Đại sư vừa mới đưa cho hắn, trong lòng có một chút không muốn. Nhưng Tiểu Vũ là nữ hài tử.

<i>"Thương lượng cái gì?"</i>

Tiểu Vũ nói: <i>"Nhìn cái chăn của ngươi rất lớn, hai người cũng không phải vấn đề lớn, như vậy được rồi, chúng ta mang giường để cũng một chỗ, như vậy chúng ta đều có để dùng phải không?"</i>

<i>"A?"</i> Cùng nhau dùng? Đường Tam nhìn Tiểu Vũ, tâm trí hắn không có như đứa nhỏ sáu tuổi, mặc dù bây giờ mình và Tiểu vũ còn rất nhỏ, nhưng ngủ cùng một chỗ như này....

<i>"Nam nữ thụ thụ bất thân, như vậy không tốt."</i>

Tiểu Vũ hừ một tiếng nói: <i>"Có cái gì không tốt, ta còn không quan tâm, ngươi sợ cái gì? Còn sợ ta cưỡng gian ngươi a?"</i>

<i>"Ách...."</i> Đều nói nữ hài tử so với nam hài tử trưởng thành sớm hơn, nhưng nữ hài nhi trước mắt này mới sáu tuổi.

Đường Tam nói không ra lời, các đệ tử khác nhìn bọn họ, có hâm mộ, có xem trò vui, phần lớn mặt đều nở nụ cười, nhưng ai cũng không nói lời nào.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

<i>"Ách cái gì mà ách, nhanh lên một chút, lạp giường lại đây. Ngươi không phải có khá nhiều khí lực sao?"</i> Tiểu Vũ có chút không kiên nhẫn, thúc giục.

Đường Tam hạ ý thức đẩy giường của mình vào bên cạnh giường Tiểu Vũ. Tiểu Vũ tiếp nhận chăn trong tay hắn, đầu tiên mang đệm trải ra trên giường. Cái chăn này là người trưởng thành sử dụng, quả thật rất lớn, mặc dù không cách nào phủ kín cả hai giường, nhưng cũng có thể bao trùm hơn bảy mươi phần trăm.

Tiểu Vũ mang bao y phục của mình đặt ở chỗ tiếp giáp hai chiếc giường: <i>"Mang bao y phục của ngươi cũng đặt tại đây, sau này, đây là biên giới. Nếu ngươi vượt giới, vậy đừng trách ta không khách

khí."</i>

Nhìn Tiểu Vũ bố trí biên giới, Đường Tam ngược lại lại thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu, mang bao y phục của mình cũng đặt tại đó. Lúc này Tiểu Vũ mới mang chăn đặt lên trên, giường đôi đơn giản cứ như vậy mà hình thành, đương nhiên là có phân giới tuyến.

Vương Thánh nói: <i>"Đi ăn cơm trưa thôi, Tiểu Vũ tử, Đường Tam, cùng đi đi."</i>

Vừa nghe thấy ăn, Tiểu Vũ lập tức nhảy dựng lên, hưng phấn nói: <i>"Hảo a. Ăn cái món ngon gì?"</i>

Vương Thánh và các công độc sinh mặt đối mặt (nhìn nhau), cười khở nói: <i>"Công độc sinh chúng ta có thể ăn cái gì tốt? Tại căng tin tùy tiện mua một chút thức ăn rẻ hoặc nhất hạ (2) là được."</i>

Đường Tam lắc lắc đầu nói: <i>"Các người đi đi, ta không đâu."</i> Trong nhà nghèo một đồng không có, tiền của Đường Hạo đều mua rượu uống, vì không để đói bụng, hắn đặc ý mang theo một chút lương khô, là hắn tự mình làm. Đơn giản là no bụng thì không có vấn đề gì. Ngày kia, sau khi bắt đầu công việc thì sẽ có tiền lương.<i>"

Nhìn những miếng vá trên người Đường Tam, Vương Thánh mơ hồ hiểu được ý tứ của hắn, cũng không miễn cưỡng: "</i>Tiểu Vũ tử, vậy chúng ta đi đi.<i>"

Vẻ hưng phấn trên mặt Tiểu Vũ đột nhiên đọng lại một chút: "</i>Ăn cơm có đúng hay không phải tiêu tiền? Chính là cái kia hỗn tề gì gì đó?<i>"

Nếu không phải bởi vì thực lực của nàng không kém, sợ rằng Vương Thánh sẽ mắng người rồi, ăn cơm trả tiền còn phải hỏi sao? Ai sẽ cho người ăn trưa miễn phí? Bất quá, tự nhiên hắn cũng nhìn ra được, vị tân nhiệm lão đại này sợ rằng cùng Đường Tam giống nhau, cũng là thiếu tiền.

Vương Thánh hào khí nói: "</i>Không có việc gì, như vậy đi, tiền thức ăn hai ngày này của các người tính cho ta. Đường Tam, sau này mọi người là cùng túc xá cả, cùng nhau đi đi. Làm như ghê ghớm lắm ấy (Big deal), chờ người có tiền lại mời ta là được."

Đường Tam thoáng chần chờ một chút, nhưng là cần còn đáp ứng. Hắn đối với tiền luôn luôn không có khái niệm. Sự thống khoái của Vương Thánh rất hợp khẩu vị của hắn, mặt mày Tiểu Vũ ngay lập tức hớn hở, đưa mắt đầy ý tứ nhìn Vương Thánh. Bất quá, vừa nghĩ lại nhu kỹ của nàng, Vương Thánh vẫn còn rời nàng xa xa, lúc

trước nàng ném Đường Tam thì trên mặt
nàng còn mang theo nụ cười thì đã rat ay. Ai biết nàng lúc nào hưng phấn lên,
thuận tiện cũng cho mình tới một
chút.

Kể cả Đường Tam và Tiểu Vũ, nhóm mười một người ra khỏi túc xá bảy, dưới sự
hướng dẫn của Vương Thánh đi tới căng tin.
Căng tin ở bên trong giáo học lâu, phải xuyên qua cả thao trường.

Lúc này, trên thao trường đã bắt đầu náo nhiệt, có thể thấy không ít đệ tử mặc giáo
phục của học viện hướng giáo học
lâu đi tới, hiển nhiên cũng tới ăn cơm.

Thực đường của Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện rất lớn, có thể dung nạp sáu ban
cấp thêm cả sư phụ tổng cộng là hơn ba
trăm người ăn cơm. Lúc này, trong căng tin nổi lên từng đợt huyên náo. Căng tin có
tất cả hai tầng, sảnh của một tầng
thì có ba trăm chỗ ngồi.

(1): Ý câu này nói là Tiểu Vũ cảm thấy bị gọi cho già đi.

(2): Nhất hạ: theo mình đây giống như thịt vụn hoặc nước nấu thức ăn (kiểu như là
quý tộc ăn thịt, người nghèo ăn
nước), không biết có đúng ko nữa. Các bạn cứ tạm tưởng tượng như vậy nhé!

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 26: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (4)

Này không phải Vương Thánh cùng (nghèo, bần cùng) tiểu quỷ sao? Vừa mới bước vào cổng tin thì một thanh âm không hài hòa truyền đến.

Đường Tam hướng về phía mà âm thanh truyền đến nhìn lại, chỉ nhìn thấy một đám đệ tử cao niên cấp (giống như lớp 1 nhìn thấy các lớp lớn hơn 2,3,4 v.v...) đứng ở lầu một và trên cầu thang lên lầu hai, chính đang cư cao lâm hạ hướng bọn họ bên này nhìn lại.

Nói chuyện chính là một người nhìn qua có tướng mạo anh tuấn, nam đệ tử ước chừng mười một, mười hai tuổi, trong mắt tràn đầy vẻ kính thường, chính đang hướng bọn Vương Thánh móc ngón tay: *"Cùng quỷ chính là cùng quỷ, sợ rằng vĩnh viễn cũng không có thể lên lầu hai ăn cơm."*

Trên đường đi tới cổng tin, Vương Thánh đã mang quy củ của lão đại tức xá bầy là phải vì công độc sinh xuất đầu nới cho Tiểu Vũ, Tiểu Vũ sẵn khoái đáp ứng. Lúc này thấy có người khiêu khích, nhất thời tức giận lên: *"Người là ai, lầu hai có gì đặc biệt hơn người?"*

Một gã công độc sinh bên người Tiểu Vũ thấp giọng nói vào tai nàng: *"Lầu hai là nơi một mình ăn cơm một chỗ. Giá rất cao, chúng ta quả thật ăn không nổi."*

Vóc người Tiểu Vũ và Đường Tam không sai biệt lắm, trước bị Vương Thánh che ở phía sau, lúc này đi ra, những đệ tử trên cầu thang tất nhiên thấy được bộ dáng của nàng, mắt của nam học viên vừa nói chuyện nhất thời sáng ngời: *"Tiểu la ly (1) thật xinh đẹp a, đáng tiếc là một công độc sinh. Vương Thánh, bây giờ lão tử muốn đi ăn cơm, lần này bỏ qua cho người."*

Nói xong, một đám theo cầu thang đi lên lầu hai.

Tiểu vũ nhắc chân định đuổi theo, lại bị một tay Đường Tam giữ lại: *"Quên đi, chúng ta tới là để ăn cơm."*

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam có chút coi thường: *"Người sợ như vậy ư?"*

Đường Tam không có giải thích, tự mình đi tới cuối đoàn người đang xếp hàng mua cơm.

[Đường môn môn quy: Phàm Đường môn đệ tử, không dễ dàng trêu chọc thị phi,

nhưng nếu có người chủ động xâm phạm, phải lấy lỗi đình hoàn trả.]

Từ ánh mắt người trưởng thành mà nhìn, những đệ tử của học viện này bất luận tính cách như thế nào, bất quá chỉ là một đám hài tử mà thôi, để cho một cái xuyên việt giả tâm đã trưởng thành như hắn đi cùng một đứa nhỏ đối đầu, Đường Tam cũng không có hứng thú.

Bất quá, tính cách của Tiểu Vũ biểu hiện ra ngoài làm Vương Thánh càng thêm hâm thưởng (thưởng thức).

Chính ở đây thì, Đường Tam thấy được một vị người quen, vội vàng đi tới: <i>"Sư phụ, ngài cũng tới ăn cơm."</i>

Tới đúng là Đại sư, hướng hắn gật đầu nói: <i>"Đã thu thập tốt đồ chưa?"</i>

Đường Tam cung kính gật đầu nói: <i>"Cảm ơn chần màn của sư phụ."</i>

Đại sư vỗ vỗ vai của hắn: <i>"Theo ta lên lầu hai ăn cơm đi. Sau đó ta mang người đi tới chỗ ta ở."</i>

Đường Tam lắc lắc đầu, nói: <i>"Dạ không, sư phụ, con và bạn cùng phòng cùng đi ăn."</i> Cho tới bây giờ hắn đều không muốn làm một cái đặc lập độc hành đích nhân (2).

Đại sư cũng không kiên trì, gật đầu nói: <i>"Được, người làm như vậy là đúng. Đi thôi. Ăn cơm xong thì đứng tại cửa căng tin chờ ta."</i> Nói xong cũng tự mình đi lên lầu hai.

Không biết tại sao, Đường Tam cảm giác được Đại sư và cha mình có chút giống nhau, mặc dù cha nói rất ít, Đại sư nói tương đối nhiều, nhưng trên khí chất, bọn họ đều có một loại cảm giác đặc thù. Nhất là Đại sư, ở phương diện biểu hiện càng thêm rõ ràng. Cho dù lúc hắn cười cũng sẽ khiến kẻ khác cảm thấy nghiêm túc.

Vương Thánh đi tới bên người Đường Tam: <i>"Người biết Đại sư?"</i>
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đường Tam gật đầu, nói: <i>"Người là sư phụ của ta."</i>

Vương Thánh với bộ dạng cổ quái nói: <i>"Không thể nào. Người bá Đại sư làm sư phụ? Thực lực của hắn không có gì. Tại học viện chúng ta, Đại sư chỉ là một nhân vật khách khanh mà thôi. Nghe nói bởi có quan hệ với Viện trưởng mới được ở lại học viện. Nói khó nghe một chút, chính là một người ăn nhờ. Nghe nói, đại sư gần năm mươi tuổi rồi mà còn không có

đột phá cảnh giới Đại hôn sư, vũ hôn chỉ có hai mươi chín cấp. Sợ rằng cả đời cũng không có khả năng sẽ đột phá."

Đường Tam ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Vương Thánh: "Nếu người không muốn cùng ta luận bàn (cách nói khác của "đánh nhau") một lần nữa, xin người không nên tự đánh giá sư phụ ta. Đây là lần đầu tiên, ta hy vọng cũng là lần cuối cùng. Cảm ơn ý tốt của người, ta nghĩ chính là không cần người mời nữa."

Nói xong, hắn xoay người hướng bên ngoài căng tin mà đi.

Wang Sheng không nghĩ tới Đường Tam sẽ phản ứng mạnh đến như vậy, nhất thời lảng (kiểu như thất thần) đứng ở đó. Tiểu Vũ và các đệ tử đứng ở bên cạnh cũng chưa rõ tại sao hắn lại như vậy.

Nhất nhất vì sư, chung thân vì phụ, đối với Đường Tam mà nói, tuyệt không chỉ là nói một chút ngoài miệng. Nếu bái Đại sư làm sư phụ, hắn đối với Đại sư chính là tôn trọng phát ra từ nội tâm. Nếu vừa rồi nói Đại sư ăn nhờ không phải là Vương Thánh mà hắn có ấn tượng rất tốt, mà là một người khác, sợ rằng hắn đã trực tiếp động thủ rồi.

Wang Sheng nói có chút ảo não: "Mặc danh kì diệu (???). Tiểu tử này có tật xấu."

Tiểu Vũ nhìn bóng lưng Đường Tam rời đi, mặc dù hắn mặc quần áo đầy miếng vá, nhưng bất tri bất giác, vóc người nhỏ gầy tựa hồ cảm giác đã cao lớn hơn vài phần.

Sau khi uống nước và ăn lương khô, Đường Tam rất nhanh trở lại căng tin, lần này hắn không đi vào mà đứng ở cửa lảng lảng chờ đợi. Có không ít đệ tử qua lại quay đầu hướng ánh mắt tò mò nhìn hắn, nhưng hắn lại như không thấy được bất cứ ai, cũng không thèm nhìn tới bọn họ.

Đợi chừng nửa canh giờ, Đại sư rốt cục từ căng tin đi ra, cùng hắn đi ra còn có một người trung niên nhân cũng tầm tuổi hắn.

Người trung niên mặc một kiện trường bào, tướng mạo so với Đại sư anh tuấn hơn vài phần, cảm có chút hơi nhộn, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

"Đi thôi, Tiểu Tam." Đại sư hướng Đường Tam đang đứng ở cửa gọi.

Người trung niên bên cạnh Đại sư cười nói: "Đây là đệ tử người mới thu?"

Đại sư gật đầu.

Người trung niên vỗ vai Đại sư: <i>"Tốt, chúc người thành công. Ta đi trước."</i>
Nói xong, hắn nhìn Đường Tam một cái,
lúc này mới hướng cái phương hướng kia đi.

Chỗ ở của Đại sư là một phòng trên tầng cao nhất, phòng không lớn, chỉ có chừng ba mươi thước vuông. Mọi thứ bên trong cũng rất đơn giản, chỉ có một giá sách chiếm hai mặt tường chứa đầy các loại bộ sách hấp dẫn ánh mắt Đường Tam.

(1)tiểu la ly: Mình nghĩ đây là một câu chỉ một cô bé rất xinh.

(2)người một mình một đường: ý nói ko muốn khác những công độc sinh khác.

***Có một số câu mình để nguyên Hán Việt, vì như vậy sẽ hay hơn nhiều, như câu: nhất nhật vi sư (một ngày làm thầy).....
Với lại những câu đó cũng rất dễ hiểu.

P/S: Hai ba phần gần đây các bạn thấy mình sử dụng từ <i>"căng tin"</i>. Thực ra gốc của nó là <i>"thực đường"</i> - nhà ăn, nhưng mình dịch ra là <i>"căng tin"</i> vì đây là một trường học nên để như vậy có vẻ hợp hơn, mặc dù không hợp với hoàn cảnh trong truyện lắm(quá cổ).

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 27: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (5)

Đại sư lấy từ ngực ra một cái bọc giấy đưa cho Đường Tam: <i>"Trước hãy ăn đi. Thân thể đang lớn mà thức ăn quá kém là không được."</i>

Đường Tam sửng sốt một chút, mở bọc giấy ra, chỉ thấy bên trong chứa hai cái đùi gà và một cái bánh bao. Chúng vẫn còn ấm.

<i>"Sư phụ...."</i>

<i>"Được rồi, nhanh ăn đi, ăn xong ta còn có chuyện nói với ngươi. Tuổi trẻ thì không nên để mất thời gian."</i> Sắc mặt Đại sư bình tĩnh mà nghiêm túc, nhàn nhạt nói.

Lương khô của bản thân không dễ dàng ăn no, khẩu vị của Đường Tam lại rất tốt, rất nhanh mang thức ăn Đại sư cho hắn đều ăn hết.

Đại sư đưa cho hắn chén nước, còn mình thì đi tới sau bàn bàn làm việc ngồi xuống.

<i>"Năm nay ngươi sáu tuổi, tiên thiên mãn hồn lục, song sinh vũ hồn. Mang vũ hồn kia của ngươi phóng thích ra để cho ta nhìn xem."</i>

Đường Tam gật đầu, Đại sư đã biết hắn là song sinh vũ hồn, vậy không có cái gì phải giấu diếm nữa. Giờ tay trái lên, màu đen quang mang mãnh liệt xuất ra, lại ngưng kết thành cái búa không lớn.

Bởi vì một đoạn thời gian rèn luyện trước khi tới học viện, lực lượng thân thể hắn có tiến bộ không nhỏ, lúc này cũng miễn cưỡng có thể cầm chiếc búa mà không cảm thấy gánh nặng quá lớn.

Thấy chiếc búa trong tay Đường Tam, Đại sư mạnh mẽ từ chỗ ngồi đứng lên, trong mắt toát ra quang mang cực kỳ kích động. Gắt gao nhìn chiếc búa, thì thào nói: <i>"Đường Tam, Đường Tam, họ Đường,..... được rồi, ngươi thu vũ hồn lại đi. Không nên dễ dàng lộ ra trước mặt người khác. Không có ta cho phép, sau này cũng tuyệt không nên thêm hồn hoàn vào vũ hồn này. Người phải nhớ kỹ điểm này."</i>

Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn sư phụ: <i>"Ba ba cũng nói qua với con như vậy. Tại sao không thể cấp cái vũ hồn này phụ gia hồn hoàn."</i>

Quang mang kích động trong mắt Đại sư dần dần mất đi: <i>"Ba ba ngươi làm

gì?"</i>

Đường Tam nói: <i>"Là thợ rèn trong thôn."</i>

<i>"Thợ rèn?"</i> Ánh mắt Đại sư có chút cổ quái, thở dài lắc đầu: <i>"Thợ rèn, búa, nhưng thật ra là tuyệt phối (1)."</i>

<i>"Bây giờ không phải lúc nói cho người, người chỉ cần nhớ kỹ, bây giờ không cho người sử dụng cái hồn hoàn này, hơn nữa không được cấp cho nó phụ gia hồn hoàn, đây chỉ là vì tương lai của người. Người nhất định phải nhớ kỹ."</i>

Phụ thân nói thế, sư phụ cũng nói thế, làm tín nhiệm của Đường Tam đối với Đại sư lại tăng lên vài phần: <i>"Con sẽ làm vậy."</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đại sư nói: <i>"Ngày mai là lễ khai giảng, ngày kia bắt đầu chính thức đi học. Bất quá, cái này đối với người mà nói, chỉ là chậm trễ thời gian mà thôi. Bây giờ việc cần là làm cho vũ hồn của người tiếp tục tu luyện. Buổi sáng, sau khi thu người làm đồ đệ, ta đã cẩn thận suy nghĩ một chút, sáng mai người trước hết theo ta rời đi học viện, ta mang người đi tìm một cái hồn hoàn thích hợp, cho người tiến giai tới cấp bậc Hồn sư."</i>

Đường Tam nghe vậy mừng rỡ, chỉ có thu được hồn hoàn, hắn mới có thể khẳng định Huyền Thiên Công của mình có phải hay không bởi vì hồn hoàn mà bị ước thúc, cách làm cả đại sư cũng cùng ý hắn, hắn vội vàng đáp ứng một tiếng đầy vui mừng.

Đại sư tiếp tục nói: <i>"Bên học viện ta sẽ giúp người xử lí, người không cần lo lắng. Trên đường đi ta sẽ dạy người tri thức về vũ hồn. Đường Tam, đối với vũ hồn Lam ngân thảo của người, người có ý kiến gì không?"</i>

Đường Tam nói: <i>"Tất cả mọi người đều nói nó là phế vũ hồn (vũ hồn bỏ đi), bất quá, con cảm giác được mọi đồ vật gì thì đều có tác dụng nhất định, cũng đều có đặc tính của nó, cho dù là Lam ngân thảo thường nhìn thấy tất nhiên cũng như thế."</i>

Đại sư hài lòng gật đầu, nói: <i>"Không sai, mỗi một vũ hồn đều có đặc tính của mình, trong nghiên cứu của ta, đệ đẳng (yếu kém) vũ hồn chiếm tỷ lệ rất lớn, ta vẫn chủ trương, không có vũ hồn phế vật, chỉ có người phế vật. Ngày mai sẽ mang người đi tìm hồn hoàn, vậy, bây giờ người cần tự mình quyết định phương

hướng phát triển của vũ hồn."</i>

Đường Tam sững sốt: <i>"Phương hướng phát triển của vũ hồn? Sư phụ, đây là ý tứ gì?"</i>

Đại sư nói: <i>"Cái này phải từ phân loại vũ hồn của mình mà nói. Trên tổng thể phân ra, chỉ có hai loại lớn, Thú vũ hồn và Khí vũ hồn. Thực vật loại vũ hồn cũng bao hàm trong khí vũ hồn, như hai cái vũ hồn của người đều được xem như Khí vũ hồn. Khí vũ hồn và Thú vũ hồn bất đồng lớn nhất chính là trên hình thức biểu hiện."</i>

<i>"Thú vũ hồn khi sử dụng thì mang lực lượng của thú phụ gia với bản thân, cũng chính là phụ thể hiệu quả. Bằng vào thân thể cùng Thú vũ hồn kết hợp để tăng cường thực lực của thân mình, đạt tới mục đích nhân hồn hợp nhất phát động công kích. Mà Khí vũ hồn lại hoàn toàn bất đồng, tất cả Khí vũ hồn đều là ly thể (rời thân) phát huy tác dụng. Bởi vậy tính phụ trợ của Khí vũ hồn sẽ nhiều hơn so với Thú vũ hồn. Lấy ví dụ đơn giản, nếu vũ hồn của người là thủy đạo (???) trong trường kiếm (???) mà chúng ta thường ăn (uống?), vậy, vũ hồn của người có thể trở thành thực vật (thức ăn). Hơn nữa, bởi vì nó là do hồn lực hình thành, hiệu quả so với thủy đạo bình thường tốt hơn nhiều."</i>

Đường Tam giật mình nói: <i>"Vũ hồn cũng có thể ăn sao?"</i>

Đại sư gật đầu khẳng định, nói: <i>"Khí vũ hồn loại thực vật đều có thể ăn. Cho nên, cấp bậc cao của thực vật hệ Khí hồn sư luôn luôn là nhân tài mà quân đội khát cầu. Một người vượt qua ba mươi cấp thực vật hệ Khí hồn sư có thể cung cấp thực vật đủ cho trăm tên chiến sĩ dùng. Giảm bớt thật lớn tiêu hao tư nguyên của quân đội."</i>

Đường Tam ngơ ngác nói: <i>"Con còn chưa rõ."</i>

Đại sư kiên nhẫn nói: <i>"Cái đạo lý này kỳ thực rất đơn giản. Thực vật đối với bất cứ sinh vật gì mà nói, đều là bổ sung năng lượng. Mà hồn lực cũng là một loại năng lượng, mà bản thân hồn lực có thể biến hóa thành năng lượng được người hấp thu, vậy, nó đối với thực vật chân chính của chúng ta cũng không có gì khác nhau. Đồng dạng đều là năng lượng người có thể sử dụng."</i>

Đường Tam nghe có cái hiểu, cái không, nhưng ý tứ đại khái vẫn còn rõ ràng: <i>"Nói cách khác, Khí vũ hồn đều dùng để phụ trợ có phải không?"</i>

Đại sư nói: <i>"Không có gì là tuyệt đối, có một chút người có Khí vũ hồn đồng

dạng có thể trở thành Chiến hồn sư. Ví dụ như, nếu Khí vũ hồn của người là một thanh kiếm, có thể sử dụng như vũ khí, vậy, người cũng có thể trở thành Chiến hồn sư, giống như thần khí mà bên ngoài nói, kỳ thật chính là Chiến hồn sư của Khí vũ hồn mang vũ hồn của mình tu luyện tới đỉnh, có thể xưng là thần khí. Mặc dù có phân chia Khí vũ hồn và Chiến vũ hồn, nhưng trong đó hai cái có một chỗ tương thông. Mỗi Hồn sư đều có phương hướng phát triển, như thực vật hệ, trinh sát hệ, chiến đấu hệ, trị liệu hệ, khổng chế hệ v.v... Bây giờ, trước khi hoạch thủ hồn hoàn, người phải quyết định phương hướng phát triển tương lai cho vũ hồn của mình, vũ hồn tu luyện của Hồn sư phải theo một phương hướng tiến hành phát triển."

(1) Tuyệt phối: phối hợp tuyệt vời.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 28: Tiểu Vũ, Nhĩ hoàn yếu a? (1)

<i>"Nói cách khác, tương lai nếu thu được hồn hoàn thì cũng đạt được năng lực của hồn hoàn, có điều không nhất định phải hoàn toàn giống nhau nhưng nói chung là có định hướng tương tự. Để tránh xuất hiện trường hợp hồn hoàn cùng bản thân xung đột, ngược lại còn xuất hiện tình huống hạn chế thực lực bản thân."</i>

Nói tới đây, trên mặt đại sư toát ra một tia cười lạnh: <i>"Rất nhiều người cho rằng Lam Ngân Thảo là một phế vũ hồn, nhưng trải qua ta nhiều năm nghiên cứu, thì Lam Ngân Thảo cũng đồng dạng cũng có tác dụng thuộc về chính nó. Nếu không phải tại thời điểm Lam Ngân Thảo giác tỉnh hồn lực sinh ra vô cùng nhỏ yếu, nếu không cho dù có trở thành chiến hồn sư thì cũng không phải là không có khả năng."</i>

Đường Tam gật đầu nói: <i>"Sư phụ là nghiên cứu vũ hồn đại sư, nếu ngài đối với Lam Ngân Thảo có nghiên cứu vậy ta xin mời ngài chỉ điểm cho ta."</i>

Đại sư cũng không khách khí, dù sao tại trong mắt hắn Đường Tam cũng chỉ là một đứa nhỏ đang truy cầu tri thức.

Vừa nói tới vũ hồn, đại sư tâm tình rõ ràng trở nên hưng phấn, chậm rãi gật đầu nói: <i>"Dựa theo bản thân ta nghiên cứu, tổng hợp, phân tích đối với Lam Ngân Thảo, ta đề nghị người tương lai phát triển theo hướng không chế hệ. Khống chế hệ có thể là chiến hồn sư, cũng có thể nói là khí hồn sư, bản thân nó tồn tại giữa hai hệ."</i>

<i>"Khống chế hệ?"</i> Đường Tam hỏi: <i>"Sư phụ, năng lực của khống chế hệ là cái gì?"</i>

Đại sư nói: <i>"Một vị khống chế hệ hồn sư, chỉ bằng chính vũ hồn của bản thân có thể hạn chế đối thủ, đạt tới mục đích phụ trợ hoặc là công kích. Ví dụ, lấy Lam Ngân Thảo của người mà nói. Lam Ngân Thảo trời sinh nhỏ yếu, nhưng cũng không phải là không có ưu điểm."</i>

<i>"Lam Ngân Thảo cũng có ưu điểm?"</i> Sau khi Vũ hồn Lam Ngân Thảo của bản thân giác tỉnh, Đường Tam nhiều lần quan sát qua loại cỏ này trong thiên nhiên, kết quả chính là không có phát hiện gì, có chăng chỉ là tính mạng tương đối ương ngạnh tùy ý nhìn đâu cũng có thể thấy mà thôi.<i>"

Đại sư giơ tay phải lên vươn một ngón tay nói: "</i>Đầu tiên, sử dụng Lam Ngân Thảo thì hồn lực tiêu hao tương đối thấp,

so với thực vật hệ vũ hồn tiêu hao còn muốn nhỏ hơn. Điều này người có thể tùy ý quyết định sử dụng đại lượng hồn lực nha.<i>"

Đường Tam gật đầu, đại sư nói rất chính xác, mỗi khi phóng xuất Lam Ngân Thảo hồn lực tiêu hao cơ hồ không đáng kể. Nếu rót vào vũ hồn nói, Lam Ngân Thảo chiều dài đạt thập mễ(10 mét) mới có cảm giác được gánh nặng của hồn lực.

Đại sư tiếp tục vươn ngón tay thứ hai: "</i>Tiếp theo, Lam Ngân Thảo vốn rất bình thường, cho nên nó có thể mê hoặc rất nhiều vũ hồn mạnh, đặc biệt là đối với hồn thú có trí tuệ thấp, với hồn thú bình thường sợ rằng người tại bên người chúng gọi về vũ hồn vị tất chúng có thể phát hiện.<i>"

Ngón tay thứ ba vươn lên: "</i>Đệ Tam, Lam Ngân Thảo tương đối nhỏ yếu nên có nhiều phương hướng tiến hành phát triển, hơn nữa bản thân Lam Ngân Thảo nhỏ yếu làm cho nó đối với hồn hoàn không sinh ra bài xích.<i>"

"</i>Vũ hồn còn có thể đối với hồn hoàn sinh ra bài xích?<i>" Đường Tam kinh ngạc hỏi.

Đại sư nói: "</i>Đương nhiên, nếu bản thân vũ hồn cùng hồn hoàn có thuộc tính tương khắc, muốn để hồn hoàn phụ gia cho vũ hồn, tự nhiên gặp phải hiện tượng bài xích. Tỷ như, thú vũ hồn sẽ rất khó hấp thu độc tính hồn hoàn. Vũ hồn mặc dù là năng lượng thể, nói theo cách khác cũng là tính mạng thể hay một dạng biểu hiện khác của tính mạng. Nếu cưỡng ngạnh hấp thụ một cái độc tính hồn hoàn, sợ rằng chính là trước hết bị trúng độc. Trong các loại thú vũ hồn rất ít loại có thể hấp thu độc tố rồi chuyển cho chủ. Nhưng Lam Ngân Thảo lại bất đồng, bản thân là thực vật tương đối yếu ớt cho nên hấp thu độc tố cái loại chuyện này một chút khó khăn cũng không có.<i>"

Đại sư vừa nói vừa vươn ngón tay thứ tư lên: "</i>Tại trên người người còn có ưu điểm thứ tư, đó chính là tiên thiên mẫn hồn lực. Chúng ta Đấu La Đại Lục sở dĩ không có xuất hiện qua một vị cường đại Lam Ngân Thảo hồn sư, nguyên nhân chủ yếu chính là tại vũ hồn Lam Ngân Thảo giác tỉnh nó cấp hồn lực cho chủ nhân quả thực quá ít. Nhưng tiên thiên hồn lực cùng hậu thiên tốc độ tu luyện rất khác biệt. Thiên sinh hồn lực tiểu sẽ rất khó tu luyện tới cao tầng, tại tu luyện hậu kỳ, liệt sát hồn thú lại càng khó làm được. Nhưng người bất đồng, người là tiên thiên mẫn hồn lực, bất luận là vũ hồn Lam Ngân Thảo cấp cho hay chính là vũ hồn Chuy cấp đều không ảnh hưởng tới người khi sử dụng trên Lam Ngân Thảo. Cho nên, tu luyện Lam Ngân Thảo người tuyệt đối không thiệt thòi."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 29: Tiểu Vũ, Nhĩ hoàn yếu a? (2)

Đường Tam trong lòng than thở, không hổ danh xưng là đại sư, bản thân lựa chọn bái ông làm sư phụ một chút cũng không sai. Từ một cây Lam Ngân Thảo bình thường mà có thể phân tích căn kể ra nhiều như vậy ưu điểm. Có thể thấy được ông ta đối với nghiên cứu vũ hồn cao thâm ngàn nào.

Đại sư tâm tình rõ ràng có chút kích động, tiếp tục nói: *"Trải qua ta cẩn thận nghiên cứu khống chế hệ phát triển rất có lợi, cổ rất mềm mại, có thể tùy ý khống chế biến thành các loại hình thái, đơn giản nhất chính là có thể biến thành một sợi tác thành tử(dây thừng), khốn trụ địch nhân."*

Đường Tam nói: *"Chính là Lam Ngân Thảo quá yếu ớt, động nhẹ cũng đoạn liệt, như thế nào có thể khốn trụ người chứ?"*

Đại sư trả lời: *"Đây là phương hướng phát triển khống chế hệ, hồn hoàn của người có hai phương diện lựa chọn, đầu tiên là cứng cõi cái còn lại là độc. Theo hồn lực tăng lên, vũ hồn cũng càng ngày càng trở lên mạnh mẽ, khi người rút càng nhiều hồn lực cung cấp cho Lam Ngân Thảo khi đó nó tự nhiên trở lên cứng cõi nhiều hơn. Sau này còn có hiệu quả phụ gia của hồn hoàn, vậy khốn địch nhân cũng không quá khó khăn. Nếu Lam Ngân Thảo có phụ gia độc tố mà nói, tự nhiên cũng có thể sinh ra tác dụng công kích."*

Cái này Đường Tam xem như hoàn toàn minh bạch, hạn chế địch nhân, bổ xung chất độc. Nếu Lam Ngân Thảo thật sự có thể làm được, vậy bản thân ám khí của mình sau này không phải là vật di động mà là cố định.

Đương nhiên, tất cả những yếu tố đó đều phải xem quan hệ của hồn lực, hồn hoàn cùng huyền công của bản thân mới được. Dù sao hần tiên thiên mãn hồn lực chính là nhờ thông qua tu luyện huyền công mang đến chứ không phải đến từ vũ hồn giác tỉnh.

Kỳ thật ra Đường Tam cũng không biết chính là trong hai cái vũ hồn, truy tử vũ hồn mới mang đến cho hần hồn lực, chỉ là nguyên nhân bởi vì Lam Ngân Thảo, trong lúc hai vũ hồn sinh ra cũng có chút biến dị, hơn nữa bản thân huyền công mà hần tu luyện cùng vũ hồn dung hợp cũng đã trải qua một quá trình, cho nên khi vũ hồn giác tỉnh tựa hồ cũng không có xuất hiện hồn lực.

Cho dù là có, cũng không có khả năng phát triển, bởi vì hắc đạt tới tiên thiên mãn hồn lực, không có phụ gia của hồn hoàn, hồn lực của hắc cũng không có khả năng tiếp tục tăng lên.

Đại sư uống miếng nước nói: <i>"Tạm thời cứ quyết định như vậy, người về trước đi. Sáng mai ta sẽ tới túc xá tìm người."</i>

<i>"Vâng"</i>

Ly khai phòng đại sư, Đường Tam trong lòng thật lâu mới có thể bình tĩnh lại, những gì đại sư giảng thuật về vũ hồn so với hiểu biết trước kia của hắc rõ ràng hơn nhiều. Chỉ một chút thời gian, thông qua đại sư giải thích hắc đối với chức nghiệp hồn sư đã có nhất định hiểu rõ.

Hồn sư được chia làm chiến hồn sư cùng khí hồn sư hai loại, tại hai loại còn được chia làm thực vật hệ, khống chế hệ, chiến đấu hệ, trị liệu hệ và còn vài loại khác. Thực lực hồn sư cùng hồn hoàn, hồn lực có liên quan mật thiết tới nhau, cùng nhau hỗ trợ phát triển.

Trước mắt đây là tất cả những gì Đường Tam hiểu rõ, hắc biết muốn có thêm nhiều tri thức về hồn sư thì bản thân phải đi theo đại sư tiếp tục học tập. Đại sư nhanh chóng quyết định giúp Đường Tam hoạch thủ hồn hoàn càng làm cho hắc cao hứng, đợi sau khi bản thân có một hồn hoàn, bất luận tình huống như thế nào, hắc cũng có thể biết huyền công của bản thân cùng với vũ hồn thế giới đến cuối cùng có cái quan hệ gì.

Trở lại túc xá, những người khác đều vắng mặt, khống biết đi đâu. Đường Tam giữa trưa ăn hai bát cơm, nhìn sắc trời dần dần tối hắc giờ một chút cũng không cảm thấy đói.

Nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, Đường Tam cẩn thận nhớ lại một lần những gì hôm nay đại sư giảng dạy.

Ban ngày chạy đi cũng có chút mệt mỏi, bất tri bất giác hắc cũng đã ngủ.

<i>"Uy."</i> Không biết thời gian qua bao lâu, một âm thanh đột ngột vang lên làm Đường Tam bừng tỉnh. Tu vi Đường Tam bây giờ mặc dù còn không cao, nhưng cảnh giác chính là vẫn không ít. Hạ ý thức mở mắt nhìn thấy một khuôn mặt đáng yêu đang cười.

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam: <i>"Còn chưa tới buổi tối đã đi ngủ, người ban đêm có ngủ hay không ngủ vậy?"</i>

Đường Tam có chút xấu hổ, lúc này Tiểu Vũ đang ở giữa giải phân cách giới tuyến

hai giường cười dài nhìn mình.

Đường Tam lúc này mới phát hiện công độc sanh đều đã quay trở lại, hắc ngời dậy chỉ vào trung gian phân giới tuyến nói:

"</i><i>"Người đừng có vượt giới nha."</i></i>

Tiểu Vũ cười hì hì nói: <i>"Vượt giới thì thế nào? Ta là nữ hài tử, người phải nhường ta có đúng hay không, người đương nhiên là tuyệt đối không được vượt giới."</i></i>

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng nhuận, Đường Tam quả thật muốn đi tới niết một cái nhưng chính là vẫn nhẫn xuống tới.

<i>"Tuỳ tiện người vậy. Tiểu Vũ ngày mai ta có thể đi xa, ta cũng không biết mất bao nhiêu thời gian mới trở lại."</i></i>

<i>"Đi ra ngoài? Đi đâu vậy?"</i></i> Tiểu Vũ tò mò hỏi.

Đường Tam cũng không giấu diếm: <i>"Sư phụ nói ta hồn lực mãn(đầy), hẳn là có thể thu được thứ nhất hồn hoàn, để tiếp tục tu luyện, cho nên chuẩn bị đưa ta đi tìm hoàn hồn thích hợp."</i></i>

Tiểu Vũ coi như là tức xá trưởng, Đường Tam có việc phải ra ngoài vài ngày, hướng nàng nói một tiếng tự nhiên là cần thiết. Đương nhiên, chuyện buổi trưa cùng Vương Thánh xung đột hẳn tâm tình bây giờ cũng không có để ý đến.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Vừa nghe Đường Tam nói muốn đi thu hồn hoàn, ngoại trừ Tiểu Vũ còn lại tất cả đệ tử trên mặt đều hiện ra nét hâm mộ, đối với hồn sư mà nói, không có chuyện gì quan trọng bằng việc tiến giai (thăng cấp, lên lev). Thập cấp hồn sĩ cùng nhất cấp hồn sư tại hồn lực chênh lệch có một bậc, nhưng bất luận là thực lực hay chính địa vị đều chênh lệch một trời một vực. Chuyện này tới cao cấp phân biệt càng thêm rõ ràng.

Tiểu Vũ nhú mày nói: <i>"Còn chưa có bắt đầu học người đã muốn đi. Hồn hoàn thật sự như vậy trọng yếu sao?"</i></i>

Đường Tam còn không có mở miệng, Tiểu Vũ đã phát hiện không khí xung quanh có chút khác thường, tất cả công độc sanh đều dụng ánh mắt như thấy quái vật nhìn mình. Hồn hoàn thật sự trọng yếu? Chuyện này còn phải hỏi sao. Đối với hồn sư mà nói, cơ hồ không có chuyện gì so với hồn hoàn càng thêm trọng yếu.

<i>"Vậy đi đi. Bất quá, không được, công việc của công độc sanh chúng ta làm sao bây giờ? Người đi, công việc một mình"</i></i>

ta đi làm hay sao." Tiểu Vũ tức giận nhìn Đường Tam.

Đường Tam bắt đầu dĩ nói: "Nếu không như thế này, thời gian tới khổ cực ngươi một chút, chờ ta sau này trở lại công việc trong học kỳ toàn bộ đều tính cho ta làm. Tiền công ngươi vẫn lĩnh một nửa, thế nào?" Chiếu thể lực hần mà nói, quét dọn hoa viên căn bản không có tính là cái gì, nhu kỹ của Tiểu Vũ làm hần rất kinh ngạc, sau này còn muốn tìm cơ hội tiếp tục luận bàn, vả lại hần cũng không phải là người thích chiếm tiện nghi của người khác.

Tiểu Vũ lúc này mới mỉm cười: "Được rồi, quyết định như vậy đi."

Đường Tam cảm tối như trước rất đơn giản, khi trời tối hần tắt cả công độc sanh đều đã ngồi trên giường bắt đầu tu luyện hồn lực.

Hoà cùng đệ tử bình thường bất đồng, công độc sanh tu luyện khắc khổ hơn nhiều, mặc dù bọn họ tư chất bình thường nhưng tu luyện vũ hồn có thể nói là con đường duy nhất trong tương lai.

Thông qua quan sát Đường Tam phát hiện, tư thế tu luyện vũ hồn của công độc sanh cùng bản thân cũng không sai biệt lắm, trên người hồn lực ba động nhàn nhạt xuất hiện, chỉ là không biết chính thức bọn họ tu luyện tiến hành như thế nào.

Chỉ có Tiểu Vũ là người nhàn nhã, cũng không có tu luyện, khi Đường Tam vừa ăn lương khô xong, tựa lười kéo hần ra ngoài đi dạo.

Nếu là trước kia, Đường Tam tất nhiên cũng muốn tu luyện huyền thiên công. Nhưng hần bây giờ đã đạt tới bình cảnh, Tử Cực Ma Đồng cũng phải sáng sớm mới có thể tu luyện, nhện không Tiểu Vũ không ngừng thúc dục, cũng chỉ lắc đầu cùng nhau rồi tức xá.

Thời tiết hôm nay cũng rất thoải mái, không khí trong lành không có lạnh lắm. Lúc này trời đã tối, bầu trời đặc biệt quang đãng, nhìn rõ những ngôi sao nhấp nháy phía trên.

"Tiểu tam, ngươi xem bầu trời sao thật nhiều." Tiểu Vũ chân sáo nhảy nhót, những hài tử tuổi này tính cách hoạt bát một chút cũng không ít.

Nghe gọi Tiểu Tam không phải Đường Tam, hơn nữa người gọi lại là một nữ hài tử hần cũng không có phản bác, bắt đầu dĩ nói: "Người gọi ta ra đây là để ngắm sao hay sao?"

Lúc này, bên ngoài tức xá đã rất khó có thể thấy sư phụ hay đệ tử khác, sau này

Đường Tam mới biết được, khi trời tối tu luyện là truyền thống của hồn sư.

Tiểu Vũ cười nói: <i>"Không, đương nhiên không phải. Ta muốn cùng người đánh lại một trận. Ban ngày ta ra tay trước, miễn cưỡng xem như đánh lén đi. Thắng người cũng không thuyết phục. Nhìn bộ dáng người cũng có chút không phục khí, cho nên ta cấp người một cơ hội nữa được chứ."</i>

Nữ hài tử giống Tiểu Vũ thích chiến đấu muốn thấy quả thật cũng không nhiều lắm, nhưng chính thức lại hợp khẩu vị Đường Tam. Nhất thời tinh thần rung lên: <i>"Tốt, tới đây."</i>

Tiểu Vũ cười cười dựng ngón tay chỉ lên mặt mình nói: <i>"Đợi lát nữa bị ta đánh ngã thì đừng có khóc à nha. Chuẩn bị xong rồi chứ?"</i>

Nhìn nàng bộ dáng đáng yêu, Đường Tam không khỏi ngây người một chút, nhưng cũng còn rất nhanh khôi phục bình thường. <i>"Đến đây đi."</i>

<i>"Tốt, ta tới."</i> Vừa nói xong, Tiểu Vũ trên mặt toát ra một tia phiêu tiếu, hướng Đường Tam đi tới. Quả thật là đi tới, nhưng cũng không phải công kích.

Đường Tam nhú mày nói: <i>"Người làm gì? Không phải muốn luận bàn sao?"</i> Lúc này Tiểu Vũ đi tới cách hăm trước mặt cũng không được một thước. Mặc dù bọn hăm hai người đều là hài tử, tứ chi cũng không có dài, nhưng Tiểu Vũ còn đang đi ở phía trước, đã mất đi khoảng cách xuất thối công kích.

Từ vũ hồn nhìn tới, Đường Tam biết, Tiểu Vũ vũ hồn là thổ tử vậy thổ tử địa phương có lực công kích mạnh nhất chính là thối(chân), điểm này từ ban ngày giao thủ đã có thể nhìn ra. Lúc này, mất đi vị trí xuất thối, đến tột cùng muốn làm gì?

Tiểu Vũ gật đầu, cười nói: <i>"Đúng vậy! Ta bây giờ không phải là đang cùng người luận bàn sao?"</i>

Ngay khi Đường Tam trong lòng còn đang nghi hoặc, Tiểu Vũ đột nhiên cúi đầu, bím tóc sau gáy hoá thành một đạo bóng đen bay đến cổ Đường Tam.

Như vậy cũng được? Thủ đoạn dùng tóc công kích là lần đầu tiên Đường Tam chứng kiến. Nhưng hăm vẫn đề phòng công kích của Tiểu Vũ, mắt thấy bím tóc bay đến, lập tức lui lại phía sau một bước, đồng thời tay trái giơ lên bắt về phía bím tóc Tiểu Vũ. Một khi bị Đường Tam khống chế bím tóc, Tiểu Vũ tự nhiên không có

khả năng còn lực chiến đấu.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 30: Tiểu Vũ, Nhĩ hoàn yếu a? (3)

Cánh tay Tiểu Vũ cùng bím tóc đồng thời đưa lên, hướng cánh tay Đường Tam tiến tới. Đột nhiên cánh tay Tiểu Vũ hướng lên phía trên, tay Đường Tam còn chưa có bắt được bím tóc dài của Tiểu Vũ thì bất thần Tiểu Vũ đột nhiên khẽ ngẩng đầu lên, bím tóc đã lướt qua cánh tay Đường Tam, còn bàn tay Tiểu Vũ vươn tới.

Bàn tay mềm mại của Tiểu Vũ vươn tới, động tác giống như ngắt một cánh hoa, có điều Đường Tam bây giờ không có tâm trạng cảm thụ loại cảm giác mỹ diệu này, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện, cánh tay Tiểu Vũ chẳng những kỳ dị vặn vẹo lại còn trong nháy mắt dài ra, quấn quanh cánh tay mình. Đồng thời cánh tay còn lại hướng tay kia của hắn, bím tóc từ trên không rơi xuống giống như một cánh tay thứ ba quấn quanh cổ Đường Tam.

Cánh tay Tiểu vũ nhìn qua mềm mại nhưng cực kỳ cứng cỏi, vốn lực lượng mạnh mẽ như Đường Tam khi bị quấn quanh mà cũng không có cách nào tránh thoát, hắn dưới chân dùng sức muốn bay về phía sau, có điều thân thể Tiểu Vũ giống như cánh hoa bình thường theo sát hắn. Quỷ Ánh Mê Tung mặc dù có tinh diệu, tại dưới tình huống này cũng đã mất đi tác dụng.

Vì né tránh bím tóc của Tiểu Vũ, Đường Tam ngửa đầu về phía sau, dùng nhất thức Thiết Bản Kiều né tránh, đồng thời nhịn không được rốt cục cũng dụng Huyền Thiên công ra tay, nhưng sợ làm bị thương Tiểu Vũ hắn chỉ có dùng năm thành công lực.

Nhưng nào ngờ, ngày khi Đường Tam đang vận lực, hai tay Tiểu Vũ đột ngột buông lỏng, ngay sau đó Đường Tam phát hiện một cổ lực mạnh mẽ từ bên hông truyền đến, nhất thời không cách nào khống chế thẳng bằng trực tiếp ngã ra phía sau.

Phốc thông, Đường Tam ngửa người ngã sấp xuống mặt đất, một đôi tay bé nhỏ mượn trọng lực sinh ra từ cú ngã vừa lúc ấn xuống khớp bả vai Đường Tam cùng các đốt ngón tay làm cho song chưởng của hắn mất đi cảm giác không có cách nào dụng lực. Lúc này, Tiểu Vũ ngồi ở trên hông hắn, dương dương đắc ý.

"Thế nào? Có phục hay không?" Tiểu Vũ cúi đầu nhìn Đường Tam. Khuôn mặt không giấu được vui vẻ.

Nếu nói lần đầu bị Tiểu Vũ đánh ngã, Đường Tam cũng không có quá nhiều cảm giác, lần này quả thật buồn bực. Từ lực lượng nhìn đến, Tiểu Vũ so với mình yếu hơn không ít. Nhưng nha đầu phương pháp chiến đấu quá ư quái dị đi. Đường Tam

thân mình kính nghiệm cũng tính là phong phú, nhất thời nói: <i>"Không phục, làm lại."</i>

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ, trong lòng một trận không phục khí.

Tiểu Vũ dương dương đắc ý nói: <i>"Người còn muốn a? Đối với người ta không cho cơ hội. Có bản lĩnh trước tiên thoát ra rồi hãy nói."</i>

Bả vai, các đốt ngón tay bị khống chế, như thế nào tránh thoát? Vận tuyến của Huyền Thiên công cũng bị ngăn chặn.

<i>"Các người đang làm gì? Còn không mau đứng lên. Giữa chốn đình viện, cư nhiên..."</i> Chính tại đây, một thanh âm hiên hoà truyền tới.

Tiểu Vũ cùng Đường Tam đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ sư phụ đang tức giận vội vàng đi tới chỗ bọn họ.

Quả thật, tư thế lúc này của Đường Tam cùng Tiểu Vũ thật sự có chút bất nhã. Đường Tam nằm trên mặt đất, song chưởng mở ra hai bên, Tiểu Vũ ngồi ở bên hông hắn, hai tay án ở trên vai hắn cúi đầu nhìn xuống. Mặc dù bọn họ hai người chỉ là tiểu hải tử, nhưng động tác thật sự có chút....

Tiểu Vũ đỏ mặt, nhanh chóng từ trên người Đường Tam đứng lên. Đường Tam cũng vội vàng đứng dậy.

Nữ sư phụ đã đi tới, nộ thanh đạo: <i>"Các người hai người, có chuyện gì xảy ra?"</i>

Đường Tam hiểu được bản thân là nam hải tử, đang định đứng ra giải thích, nhưng không đợi hắn kịp mở miệng, Tiểu Vũ đã cướp lời nói: <i>"Sư phụ chúng ta là đang luận bàn."</i>

<i>"Luận bàn? Nằm trên mặt đất luận bàn? Thành cái dạng gì? Người lớn của các người giáo dục các người như thế nào? Nhìn bộ dáng, các người hẳn là một năm công độc sanh. Nho nhỏ tuổi đã học người khác</i>

Sư phụ tức giận, tiếng quở trách vang lên trong tai hai người. Đường Tam lén trộm hướng Tiểu Vũ nhìn lại, Tiểu Vũ cũng đang nhìn hắn, thốt ra đầu lưỡi.

Nghe sư phụ nói tới cha mẹ, Đường Tam không nhịn được nói: "<i>Sư phụ chúng ta thật sự luận bàn hôn kỹ.</i>" Hôn kỹ này là từ ban ngày nghe Vương Thánh nói, lúc này mới nói lại.

Nữ sư phụ có chút khinh thường nhìn hắc liếc mắt một cái nói: "Các người vừa mới vào học viện, có thể có cái gì hồn kỹ. Nói dối cũng không có tim lý do hợp lý. Đi theo ta tới giáo vụ xử lý."

"Không đi." Đường Tam cơ hồ cùng Tiểu Vũ hai miệng đồng thanh nói.

Đường Tam thật sự nói: "Sư phụ, chúng ta thật là luận bàn hồn kỹ. Nếu không, chúng ta luận bàn cho người xem."

Tiểu Vũ vỗ vỗ ngực nói: "Ta đến, sư phụ không tin, ta cùng ngài luận bàn một chút được lắm."

Không đợi nữ sư phụ phản ứng, Tiểu Vũ như đạn pháo bắn tới, không hổ là thỏ tử vũ hồn, hai chân cao cách mặt đất một thước có thừa, hai tay trực tiếp hướng cổ nữ sư phụ vòng tới.

Tiểu Vũ nhảy cao như vậy đã làm nữ sư phụ lấy làm kinh hãi, hạ ý thức song chưởng hướng cánh tay Tiểu Vũ đánh tới.

Đường Tam trong lòng cười thầm, vị sư phụ này sợ rằng bị thiệt thòi.

Toàn bộ thực lực Tiểu Vũ thế nào Đường Tam cũng không biết, nhưng hắc đối với bản thân thực lực rất rõ ràng. Mặc dù Huyền Thiên công của hắc mới nhất giai đỉnh phong, cũng không lo lắng năng lực phụ gia của vũ hồn, dưới tình huống công lực của đối phương cho dù có cao hơn bản thân một chút, nhưng cũng tuyệt không phải là đối thủ của Đường môn vũ kỹ.

Nhưng Tiểu Vũ lại là người vừa đánh bại hắc, nha đầu hồn kỹ kỳ lạ đến kỳ dị, bất luận là ai lần đầu tiên đối đầu sợ rằng đều bị thiệt thòi.

Cũng quả nhiên, hai tay nữ sư phụ cơ hồ trước tiên bị cánh tay Tiểu Vũ quấn quanh, ngay sau đó bím tóc đã quăng ra quăn tới vừa lúc quăn tới cổ nữ sư phụ.

Nơi này mặc dù là sơ cấp hồn sư học viện, sư phụ thực lực phổ biến cũng chỉ là Đại hồn sư, trên dưới hai mươi năm cấp. Bình thường mà nói, không vượt qua ba mươi cấp hồn sư, cơ hồ không có khả năng bản thân có hồn kỹ. Vị sư phụ này về chiến đấu kỹ xảo còn xa không bằng Đường Tam. Nhưng mà trước mắt nữ sư phụ lại là hai tiểu hài tử, tự nhiên không có ý nghĩ sử dụng vũ hồn. Nữ sư phụ này bản thân lại là vị khí hồn sư, chủ yếu phụ trợ là chính. Cho nên chính diện chiến đấu tự nhiên là bị thiệt thòi.

Bím tóc Tiểu Vũ chuẩn xác quăn vòng trên cổ nữ sư phụ, song chưởng giảo trụ hai cánh tay nàng. Hai chân nhảy lên đồng

thời tới tiểu phúc nữ sư phụ, toàn bộ động tác cơ hồ cùng lúc hoàn thành, khi đó cả thân người cùng bím tóc với hai tay toàn bộ dùng sức, có thể chứng kiến bạch quang nhàn nhạt xuất hiện tại trên người Tiểu Vũ.

Ngay sau khi sư phụ mất đi thăng bằng, hai tay Tiểu Vũ tức thì buông ra, hai chân nhất thời đẩy mạnh, thân thể nữ sư phụ nhất thời bay ra ngoài.

Động tác của Tiểu Vũ đối với nữ sư phụ không giống với Đường như vậy ôn nhu, này một chút đẩy văng thân thể nữ sư phụ bay xa ba mét. Cho dù vị nữ sư phụ này có hồn lực hộ thể, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng khó lòng đứng dậy.

Tiểu Vũ đi tới bên người vị nữ sư phụ, đôi mắt mở to, vẻ mặt vô tội hỏi: "Sư phụ ngài không có việc gì chứ?"

Nữ sư phụ thậm vận hồn lực, thật vất vả mới đứng lên được, nhìn bộ dáng Tiểu Vũ, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kinh nghi.

Hồn kỹ, đúng vậy, chính là hồn kỹ, nếu không cho dù chính mình không phải chiến hồn sư, nhìn tiểu hài tử như vậy như thế nào có thể đẩy văng mình bay xa đến thế. Hơn nữa hai cánh tay cuốn lấy tay mình đột nhiên trở lên cực kỳ mềm dẻo, cái này tuyệt đối là vũ hồn phụ gia hiệu quả. Nha đầu này rốt cuộc là ai?

Nữ sư phụ có lẽ có thể không thèm để ý tới Tiểu Vũ, nàng tin tưởng bản thân chỉ cần sử dụng vũ hồn là có thể chế phục được đứa nhỏ này, có điều không thể không lo lắng lai lịch Tiểu Vũ. Bình thường mà nói, những cường đại hồn sư tại đại lục, vũ hồn đều là gia tộc truyền thừa, nhỏ như vậy đã có hồn kỹ, có thể thấy được vũ hồn có bao nhiêu lợi hại. Nữ sư phụ trong lòng không khỏi nhin được thắc thỏm. Nàng bất quá chỉ là một cái Đại hồn sư, mà sau lưng đứa nhỏ này có lẽ có cả một cái lực lượng hồn sư tông môn. Không phải nàng một cái bình dân đại hồn sư có thể trên chọc được.

"Người, các người... sau này nếu muốn luận bàn, tốt nhất nên tới thao trường, phải có sư phụ ở bên bảo vệ, biết rõ không?" Nữ sư phụ đơn giản nói vài câu công đạo, sau đó nhanh chóng đi mất. Trong lòng thầm quyết định ngài mai việc trước tiên phải làm là tra ra lai lịch của nữ hài tử này.

Tiểu Vũ có chút đặc ý nói: <i>"Ta đã lưu tay, nếu không hậu quả còn nghiêm trọng hơn nha. Chiêu đó là Thỏ Đặng Ưng, kỹ xảo mà ta đặc ý nhất."</i> Nói tới đây, nha đầu đột nhiên cảnh giác, nhìn về phía Đường Tam: <i>"Người hỏi làm gì? Tưởng sau này nghĩ đối sách sao?"</i>

Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu nói: <i>"Người rõ ràng là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử mà."</i>

Tiểu Vũ cả giận nói: <i>"Người dám nói ta là tiểu nhân? Hừ chúng ta tiếp tục luận bàn."</i>

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ không khỏi nhin được nghĩ, nha đầu kia rõ ràng là khi dễ mình, vậy mà bây giờ lại thành ra mình khi dễ nàng ta. Bất quá, luận bàn thì luận bàn, chẳng nhẽ ta thế nào lại sợ người chứ? Bàn tay hướng Tiểu vũ vẫy vẫy: <i>"Đến đây."</i>

Tiểu Vũ nhảy tới, một chưởng hướng người hấn phách tới.

Có hai lần kinh nghiệm giáo huấn, Đường Tam đương nhiên không để Tiểu Vũ lại gần, bản thân biết rõ, đối phó với loại cận chiến của Tiểu Vũ căn bản không phải đối thủ, liền nhanh chóng giụt lại khoảng cách. Thân hình chợt loé, cấp tốc lui về phía sau, nhanh chóng cách xa mấy thước.

Tiểu Vũ hừ một tiếng: <i>"So tốc độ? Ta há sợ người sao."</i> Đoạn nhanh chóng hướng Đường Tam đánh tới.

Đường Tam mỉm cười, lần này có thể nói là chuẩn bị đầy đủ, nếu lại dễ dàng để Tiểu Vũ đánh bay ra ngoài, vậy mấy năm luyện công thật sự là uổng phí.

Trong mắt hiện lên một tầng nhàn nhạt tử ý, Tử Cực Ma Đồng đã được dùng ra. Tại tác dụng của Tử Cực Ma Đồng, mỗi động tác của Tiểu Vũ rõ ràng trở lên chậm lại. Cước đạp mê tung, cả thân mình đã cách xa hai mét vừa lúc tránh né công kích của Tiểu Vũ, cho dù nha đầu có dùng bím tóc cùng trường thối cũng không có khả năng tới ngoài hai mét.

Tiểu Vũ rõ ràng sững sốt, bản thân nhanh nhẹn là sở trường, Đường Tam tốc độ mặc dù không nhanh, nhưng vừa vặn có thể tránh né. Có điều đối với nàng mà nói, am hiểu nhất là nhu kỹ đầu tiên là phải tiếp xúc được với thân thể đối thủ thì mới có thể sử dụng ra được. Lần này Đường Tam căn bản là không có cấp cho nàng cơ hội.

Tiểu Vũ tự nhiên không có cam tâm, một cái xoay người, tốc độ đã tăng thêm vài phần, gương nanh múa vuốt hướng Đường

Tam truy tới.

Đường Tam hít một khẩu lương khí, Huyền Thiên công hạ hành, vận nhập hai chân, cước đạp quỹ ảnh mê tung, né tránh Tiểu Vũ đuổi tới.

Quỹ ảnh mê tung cực kỳ thần diệu, động tác Đường Tam tịnh không có nhanh, nhưng mỗi một bước chân đều ám hàm chí lý, bất luận tốc độ Tiểu Vũ có nhanh thế nào, dùng phương pháp gì đuổi tới cũng không thể có cơ hội tới gần người Đường Tam.

Đây mới chính thức là Đường môn công phu, Đường môn võ giả không cần cùng đối thủ trước mặt so võ kỹ, ám khí mới chính là bọn họ tối am hiểu, nương bằng chính khinh công phối hợp với ám khí, Đường môn đệ tử đơn giản chính là sát thủ.

Hai người một đuổi một bắt, trong một hồi đã di chuyển nửa thao trường. Tiểu Vũ bắt đầu có chút mệt mỏi, nhưng không có cách nào đuổi kịp Đường Tam.

"Uy, người xấu lắm." Đuổi không được, Tiểu Vũ tức giận không đuổi tiếp, đứng tại một chỗ hai tai chống nạnh. Mắt trừng to nhìn Đường Tam: "Chúng ta là đang luận bàn, không phải chơi đuổi bắt, người cứ né qua né lại như vậy tính làm gì, có bản lĩnh thì công kích a."

Đường Tam mỉm cười: "Hảo vậy người cẩn thận." Vừa nói xong, tiện tay từ thao trường nhặt lên vài viên thạch tử(đá) nhỏ. "Đánh vai trái người." Một viên thạch tử nhỏ nhanh chóng bay ra ngoài.

Tiểu Vũ hừ một tiếng, thân thể nhoáng lên nhanh chóng tránh ra ngoài.

"Đánh vai phải người, chân phải, chân chái." Tam viên thạch tử nhỏ đồng thời từ tay Đường Tam bay ra.

Viên thạch tử đầu tiên quả thật đánh trúng vai trái Tiểu Vũ, lúc này nha đầu nhìn tam viên thạch tử tựa hồ cùng bay tới một hướng, trong lòng thầm nghĩ, người này dám chắc gạt ta. Không lùi mà tiến, chợt gia tốc, hướng Đường Tam phi tới, đồng thời hai tay che ở trước ngực, bất quá chỉ là viên đá nhỏ mà thôi, đánh rót là được.

Có điều Tiểu Vũ không ngờ, mắt nhìn thạch tử sẽ bay tới trước mặt là có thể đánh rót, nhưng đột nhiên tam viên thạch tử tách ra, vẽ một vòng cung bay về ba phía bất đồng.

Khoảng cách gần như vậy, muốn phản ứng lại cũng không còn kịp rồi.

<i>"Ai ui, ai ui."</i> Tam viên thạch tử chính xác cùng lúc đánh vào vai phải, chân trái cùng chân phải.

Đường Tam mặc dù không có truyền Huyền Thiên công rót vào thạch tử, nhưng bị đánh trúng chính là vẫn còn rất đau.

<i>"Người, người dám dụng tảng đá đánh ta."</i>

Tiểu Vũ cũng không biết, đây là Đường Tam lần đầu đi tới thế giới này chính thức sử dụng âm khí. Nhìn cách dụng đúng là Huyền Thiên bảo lục trong âm khí bách giải Lao Yển Phân Phi thủ pháp. Nhìn qua đơn giản, nhưng trong đó bao hàm kỹ xảo cực kỳ tinh diệu. Âm khí trong bách giải thủ pháp, bởi vì bị Huyền Thiên công chế ước, đến bây giờ bất quá Đường Tam cũng chỉ miễn cưỡng sử dụng hai ba loại mà thôi. Lao Yển Phân Phi đúng là một trong những chiêu thuần thực nhất.

"Chỉ có thể đánh ngã ta, mà không cho phép ta dụng thạch tử sao? Lần này chính là người thua.<i>"

</i>Không tính, không tính, lại một lần nữa..." Tiểu Vũ thầm nghĩ, chỉ cần bản thân có chuẩn bị, tuyệt sẽ không bị Đường Tam đánh trúng một lần nữa.

<i>"Tiểu Vũ người còn muốn tiếp a! Vậy đến đây..."</i>

Luận bàn lại tiếp tục, hơn nữa trong thời gian rất lâu. Về phần kết quả, sáng ngày hôm sau Đường Tam cùng đại sư rời đi sơ cấp hồn sư học viện, miệng vẫn còn ngáp ngáp dài, chính là ngủ vẫn chưa đã a!

Đêm hôm đó, hai người ngủ chung giường cũng không có chuyện gì phát sinh, dù sao bọn họ luận bàn cũng thật sự mệt mỏi.

Sáng sớm, đại đa số mọi người trong học viện vẫn còn đang ngủ, thì hai người một thấp một cao rời đại môn học viện.

<i>"Sư phụ chúng ta phải đi đâu để bắt hồn thú?"</i>

Từ học viện đi ra đúng là Đường Tam cùng đại sư thầy trò hai người.

<i>"Chúng ta bây giờ phải tới đông bắc thành Nặc Đình bốn trăm lý tới liệt hồn sâm lâm. Nơi đó là địa phương nuôi dưỡng hồn thú của đế quốc. Dám chắc có thể tìm được cho người hồn thú thích hợp."</i> Đại sư hôm nay mặc một thân trang phục, nhìn qua tăng thêm vài phần anh khí, chỉ là trông hơi cứng nhắc cho người khác cảm giác khó gần.

<i>"Nuôi dưỡng? Hồn thú cũng có thể nuôi dưỡng sao? Sư phụ người giảng cho ta tri thức hồn thú đi."</i>

Đại sư gật đầu nói: <i>"Cao đẳng hồn thú tự nhiên không thể nuôi dưỡng, nhưng đệ đẳng thì có thể. Hồn thú loại sinh vật này chính là hồn lực dã thú. Tồn tại càng lâu năm, thực lực càng mạnh. Cho nên bình thường mà nói chúng ta dựa theo niên hạn, chia hồn thú làm năm cấp bậc. Thập niên hồn thú, bách niên hồn thú, thiên niên hồn thú, vạn niên hồn thú, cùng thập vạn niên hồn thú. Giống như tên gọi hồn thú tu luyện mười năm chính là thập niên hồn thú. Hồn hoàn cùng hồn thú phân chia giống nhau. Có điều không giống nhau ở chỗ niên hạn hồn hoàn rất khó nhận biết, tuyềnhan sắc là có thể nhìn ra. Trong đó, thập niên hồn thú, hồn hoàn là màu trắng, bách niên hồn hoàn màu vàng, thiên niên hồn thú hồn hoàn màu tím, thiên niên hồn thú có màu đen, còn lại thập thiên niên hồn thú hồn hoàn có màu đỏ. Tại quốc điểm đế quốc nuôi dưỡng đa số hồn sư liệt sát hồn thú đều là thập niên cùng bách niên. Ít có thiên niên hồn thú xuất hiện."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 31: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (1)

"*Sư phụ, Hồn thú tu luyện thời gian càng dài thì thực lực lại càng mạnh, hồn hoàn nó sinh ra hiệu quả cũng càng tốt. Vậy chỗ cường đại của nó đến tốt cùng là biểu hiện ở phương diện nào?*" Đường Tam hỏi.

Khuôn mặt cứng ngắc của Đại sư hiện ra nụ cười khó coi như là tiêu chí của hắn: "*Vấn đề này hỏi hay lắm. Hồn thú cấp bậc bất đồng sẽ sinh ra hồn hoàn khác nhau đối với thuộc tính phụ gia cùng với năng lực kỹ năng trên bản thân Hồn sư. Lấy ví dụ, nếu dùng góc độ lượng hóa mà đánh giá, Lam ngân thảo vũ hồn của người sẽ đi theo lộ tuyến Khổng chế hệ Khí hồn sư, vậy, người có được một cái mười năm hồn hoàn có thuộc tính tương hợp, vậy, Lam ngân thảo của người khổng chế tính sẽ gia tăng mười, nhưng nếu là trăm năm hồn hoàn, vậy khổng chế tính của người với Lam ngân thảo chính là gia tăng một trăm v.v... Bởi vậy, dưới tình huống có thể, tất cả Hồn sư đều sẽ tận lực theo đuổi nhằm tăng càng mạnh vũ hồn.*"

Đường Tam nghi hoặc nói: "*Vậy chẳng phải là người có thể lực càng lớn, có khả năng có được hồn hoàn lại càng tốt sao? Những quý tộc này hoàn toàn có thể bằng vào lực lượng của gia tộc mình đi liệt sát (săn giết) hồn hoàn càng mạnh để cấp cho mình.*"

Trong mắt Đại sư lộ ra quang mang tán dương: "*Có thể nghĩ vậy, chứng minh người đã cẩn thận suy nghĩ qua, nhưng trên thực tế cũng không phải đơn giản như vậy. Hoặc là nói, phụ gia của hồn hoàn có yêu cầu cực kỳ hà khắc.*"

"*Đầu tiên, phải là bản thân tự đánh chết hồn thú mới có thể lấy được hồn hoàn của hồn thú. Thời gian tồn tại của hồn hoàn quá ngắn, nếu trong vòng một canh giờ mà không phụ gia trên người thì sẽ mất đi hiệu quả.*"

"*Tiếp theo, Hồn thú là một loại sinh vật cực kỳ kiêu ngạo, bất cứ hồn thú gì cũng không cho phép mình bị bắt làm tù binh, nếu bị địch nhân đánh thành trọng thương, muốn nhốt (tù binh) chúng nó, vậy, hồn thú sẽ lựa chọn hồn lực tự bạo mà tự sát. Cái này sẽ giới hạn tình huống mà người vừa nói, sợ là mời người liệt sát hồn thú, cuối cùng khổng phải do hắn giết chết, vậy cũng rất khó có được hồn hoàn.*"

"*Đương nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối. Trí tuệ của loài người thì hồn thú sao có thể so sánh. Phương pháp*

liệp sát hồn thú tốt nhất chính là tổ đoàn đi tới chỗ của hồn thú, một kích cuối cùng do mình hoàn thành, như vậy là có thể thu được hồn hoàn. Cho nên, quý tộc và một ít người có thể lực theo như lời người nó thì tại phương diện liệt sát thú hồn quả thật có ưu thế nhất định. "</i>

<i>"Nhưng là, người như vậy có thể dễ dàng có được hồn hoàn nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ trở nên cường đại hơn so với Hồn sư bình thường. Ai cũng không có thể dám chắc mình gặp được hồn thú có thuộc tính thích hợp với mình nhất. Cấp bậc của hồn thú cố nhiên quan trọng, thuộc tính có tương hợp hay không cũng quan trọng tương đương. Cho dù hồn hoàn tốt, nhưng cùng vũ hồn của người tương khắc, cũng không phát sinh tác dụng tốt, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới bản thân. Trọng yếu nhất chính là, một một gã Hồn sư tại bất đồng giai đoạn thì hấp thu hồn hoàn là có hạn chế."</i>

<i>"Tỷ như nói, người bây giờ chỉ là một người mười cấp Hồn sĩ, với hồn lực của người bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ có thể hấp thu hồn hoàn của một đầu trăm năm hồn thú, nếu người vọng đồ hấp thu ngàn năm hồn hoàn, vậy kết quả chỉ có một, thân thể không cách nào thừa nhận, bị lực lượng của hồn hoàn hủy diệt. Trong khi hấp thu hồn hoàn, thì ngoại lực không có cách nào trợ giúp, chỉ có thể dựa vào chính mình. Người ngấm lại, người cần phải có người khác trợ giúp mới có thể liệt sát hồn thú mà mình muốn, thực lực bản thân như thế nào có thể kiên nhận (ngoan cường, cứng cỏi), nói không chừng hấp thu một cái hồn hoàn thích hợp với mình đồng thời cấp bậc cũng trong phạm vi khống chế cũng sẽ sinh ra hủy diệt tính đả kích. Đường Tam, người phải nhớ kỹ, thế giới này là công bằng, muốn đạt được cái gì thì nhất định phải làm ra cố gắng tương ứng. Chủ nghĩa cơ hội chỉ dành cho những kẻ tầm thường (1). Vũ hồn lý luận mà ta nghiên cứu, chính là vì để cho Hồn sư trong quá trình cố gắng trở nên dễ dàng hơn một chút. Dưới tình huống chính mình tương đẳng (như nhau) thực lực trở nên càng cường đại. Người hiểu được không?"</i>

Đường Tam gật gật đầu xác nhận.

Hắn vốn cũng không phải người có thói quen (người) cơ hội, dựa vào sự cố gắng của mình từng bước chân một cố gắng hướng tới mục tiêu mới là chân thực.

Đại sư mang theo Đường Tam cũng không có nóng lòng ra khỏi thành, ngược lại là hướng nội thành mà đi.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script><i>"Sư phụ, chúng ta không phải là muốn ra khỏi thành sao?"</i>

Đại sư nói: <i>"Đi lập sát hồn thú phải chuẩn bị một ít đồ, hơn nữa, chúng ta cũng không thể đi bộ. Bốn trăm dặm lộ trình mặc dù không phải quá xa, nhưng nắm chặt (thêm - more time) một chút thời gian luôn tốt"</i>

Theo mặt trời từ phương Đông đang dần dần mọc lên, người đi đường trong Nặc Đinh thành cũng dần dần nhiều hơn. Hôm nay cũng là một ngày hiếm có mà Đường Tam không có mượn tử khí đông lai (tử khí từ phía đông tới) để tu luyện Tử Cực Ma Đồng.

Chuẩn bị theo như lời của Đại sư cũng không phức tạp, hắn mua hai cái bì nang dùng để đựng nước. Mỗi một cái có khả năng chứa đầy năm thăng nước. Lại mua một ít tịch nhục (thịt hun khói), diện bích (bánh mì) và hoa quả. Vậy mà đựng đầy hai bao lớn.

Nếu nói những thứ này thì Đường Tam còn có thể giải thích, nhưng Đại sư còn mua một thứ làm hắn không cách nào hiểu được, mà vật đó cũng là mua nhiều nhất.

Những hai mươi cân Bạch la bạc (củ cải trắng). Nhiệm vụ của Đường Tam bây giờ chính là ôm chúng. Sức nặng hai mươi cân đối với hắn mà nói, còn không tính là gì. Đương nhiên, nếu là đi bộ bốn trăm dặm đường, thì nó lại là vấn đề.

May là, sau khi Đại sư mua những đồ vật này, lập tức thuê một chiếc xe ngựa ở trong thành, trả cho phu xe năm ngân hôn tệ.

Trao đổi tiền ở Đấu La Đại Lục là như thế này: Một kim hôn tệ bằng mười ngân hôn tệ, bằng một trăm đồng hôn tệ. Một kim hôn tệ đã đủ cho một nhà ba người chi tiêu bình thường sống mấy tháng. Cũng là tương đương với lương mà Đường Tam làm công tại học viên ba năm.

Sở dĩ nói chức nghiệp Hồn sư này là cao quý nhất, thu nhập là một nguyên nhân trọng yếu. Chỉ riêng tiến giai từ Hồn sĩ lên Hồn sư, mỗi tháng cũng có thể hưởng một kim hôn tệ trợ cấp. Cái này cũng đủ cho người thường sống. Đương nhiên, chỉ là cuộc sống cơ bản, muốn xa xỉ là không có khả năng.

Mà khi Hồn sư tu luyện tới cấp bậc càng cao, nhất là vượt qua Đại hồn sư, sau khi tiến vào cảnh giới Hồn tôn, chỉ cần đăng kí tại Vũ hồn điện, có thể được sách phong tước vị trực tiếp từ quốc gia, trở thành đề đẳng (cấp thấp nhất) là quý tộc Nam tước. Thực lực càng cao, quý tộc phong hào cũng lại càng cao. Thu nhập tự nhiên cũng càng cao (nguyên văn: thủy

trường thuyền cao - nước dâng thuyền dâng -hình như thế).

(1) Cái này mình dịch cho dễ hiểu thế thôi, chứ gốc của nó là: đầu ky thủ xảo thị
dòng nhân sở vi

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 32: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (2)

Đường Tam vẫn còn là lần đầu tiên ngồi xe ngựa, mặc dù có chút chòng chành, nhưng cảm giác mới vẫn làm hắn thấy hứng thú, thỉnh thoảng vén rèm cửa lên nhìn ra ngoài. Nhìn dòng người hối hả đi lại, cùng với các dạng cửa hàng, đối với thế giới bên ngoài, trong lòng không khỏi có chút chờ mong. Đời này, mình nhất định sẽ không đơn giản giống kiếp trước. Không biết sau này đi vào xã hội sẽ như thế nào.

<i>"Tiểu Tam, cái này là cho ngươi."</i> Thanh âm nhàn nhạt của Đại sư mang Đường Tam từ trong tư tưởng bừng tỉnh, khi ánh mắt của hắn nhìn về phía Đại sư thì hắn phát hiện, không biết từ lúc nào, trong tay Đại sư đã hơn một cái đai lưng. Đai lưng nhìn qua rất đẹp.

Toàn thân đai lưng màu đen, mặt trên có những văn lộ màu đen huyền, không nhìn kỹ thì không cách nào phân biệt, trên toàn bộ đai lưng, khảm đều đều hai mươi bốn khối ngọc thạch màu nhũ bạch, mỗi một khối ngọc thạch đều chỉ có kích thước như móng ngón tay cái của người trưởng thành, hình tròn. Màu sắc ôn nhuận, vừa nhìn là biết mỹ ngọc này là hiếm có.

<i>"Cảm ơn Sư phụ."</i> Đường Tam cũng không khách khí, đưa tay tiếp lấy, tưởng giả cho không thể từ chối **, trong khi ở tại Đường môn hắn đã thấy qua, Đường môn nội môn trưởng lão sau khi thụ đệ tử đều sẽ cho một kiện lễ gặp mặt. Đại sư đưa cho mình chiếc đai lưng, hắn cũng là có hàm ý tương tự.

** trưởng giả tứ bất khả từ

Đại sư nói: <i>"Đai lưng này đã theo ta rất nhiều năm rồi, cũng bị mai một rất nhiều rồi. Hy vọng trong tương lai, nó có thể ở trong tay ngươi phóng xuất ra quang thải nên có."</i>

Vừa cầm đai lưng vào tay, Đường Tam chợt cảm giác được nó không bình thường, đai lưng tựa hồ có rất nhiều khí lưu mỏng manh đang lưu chuyển, mà khí lưu của bản thân đai lưng như dòng không khí, lấy ngọc thạch để chứa đựng.

<i>"Ba mươi năm trước, trong khi ta có được nó cũng không biết tên của nó là gì, nhưng với nhiều năm nghiên cứu của ta, nó có thể xem như Hồn đạo khí đứng đầu, tác dụng là chứa vật. Chỉ cần hồn lực của ngươi rót vào trong đó, mỗi một khối ngọc thạch đều cấp cho ngươi không gian chứa vật là một thước vuông. Rất tiện để chứa các loại vật phẩm."</i>

Hồn đạo khí, đối với Đường Tam mà nói, đây lại là một danh từ hoàn toàn mới, mặc dù còn không biết hàm ý của Hồn đạo khí đến tột cùng là cái gì, nhưng giải thích của Đại sư đã là hấn tâm thần đại chấn.

Hai mươi bốn khóa ngọc thạch, chính là có thể có hai mươi bốn thước vuông không gian để chứa vật, đối với mình mà nói, thì phải là có chỗ có thể tồn phóng hai mươi bốn loại ám khí. Ánh mắt Đường Tam trở nên nóng bỏng, nội tâm đối với khát vọng tăng lên Huyền Thiên Công đã đạt tới trình độ lớn nhất từ trước tới giờ. Hận không được đầy đủ nội lực để tu luyện sử dụng các loại ám khí. Có đai lưng này, sẽ không cần lo lắng vấn đề chứa đựng ám khí nữa.

Không cần Đường Tam hỏi, Đại sư đã giải thích: <i>"Hồn đạo khí, danh như ý nghĩa, bằng vào vũ hồn lực để sử dụng khí cụ. Hồn đạo khí truyền xuống rất ít, phần lớn đều không có tác dụng công kích. Bản thân Hồn sư cũng không cần vũ khí. Hồn đạo khí đều có thể dùng đồ vật để hình dung, về phần chúng nó sinh ra như thế nào, như thế nào chế tác, sớm đã thất truyền. Cái đai lưng này là ta vào mấy vị bằng hữu trong một lần thám hiểm có được. Làm thủ lao phân phối cho ta. Đối với ta mà nói, nó không có tác dụng gì quá lớn, sau này hấn là người có thể sử dụng được. Đặt cho nó cái tên đi."</i>

Nhìn hai mươi bốn khóa ngọc thạch ôn nhuận, Đường Tam cơ hồ là không suy nghĩ đã nhớ tới một bài thơ nổi tiếng của kiếp trước: <i>"Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Vậy gọi nó là Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ đi."</i>

Đại sư có chút sửng sốt, khuôn mặt cứng ngắc nhìn không ra biểu tình, gật đầu nói: <i>"Tên rất dễ nghe, nhưng hơi dài một chút."</i>

Trong lòng Đường Tam thâm than, có lẽ, coi như đây là một chút hồi ức của mình đối với kiếp trước.

Đại sư nói: <i>"Sử dụng nó rất đơn giản, người mang hồn lực rót vào bên trong khóa ngọc thạch là có thể cảm giác được sự tồn tại của không gian, nếu người phản ứng nhanh, thứ ở trong đó cũng như là trống rỗng xuất hiện. Nhưng muốn mang đặc tính của nó nắm giữ tốt, còn cần luyện tập nhiều hơn. Đây cũng là một môn công khóa sau này của người."</i>

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Không cần Đại sư nói thì Đường Tam cũng hiểu được tầm quan trọng của việc luyện tập tốt cách lấy vật ra từ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, gật đầu đáp ứng.

Vốn Đường Tam còn nghi hoặc, Đại sư mua nhiều đồ như vậy, sau khi tiến vào Liệp hồn sâm lâm thì như thế nào mang chúng đi liệp sát hồn thú, bây giờ có Nhị thập tứ kiểu minh nguyệt dạ này thì đều không còn vấn đề gì nữa. Dọc theo đường đi không có chuyện gì, hắn đã bắt đầu luyện tập khống chế cất, lấy vật trong Nhị thập tứ kiểu minh nguyệt dạ dưới sự chỉ đạo của Đại sư. Mà vật phẩm dùng để luyện tập, chính là Bạch la bạc....

Bốn trăm dặm đường, nói dài thì không dài, nhưng cũng không tính ngắn, thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai, bọn họ mới đi tới mục tiêu, Liệp hồn sâm lâm.

Trong khi Đường Tam xuống xe ngựa, hắn phát hiện Liệp hồn sâm lâm hoàn toàn không giống với trong tưởng tượng của mình.

Sâm lâm, tại trong ấn tượng của Đường Tam, hắn là tràn ngập khí tức của đại tự nhiên, âm u yên tĩnh, không khí thanh tân, người ở rất thưa thớt.

Nhưng Liệp hồn sâm lâm trước mắt này, ít nhất là tại ngoài sâm lâm, nhưng lại cảm giác như là một cái chợ rộng lớn.

Ngoài sâm lâm, xây dựng rất nhiều phòng ốc, hoặc là nói cửa hàng, các loại âm thanh hỗn tạp vang lên, người người đi qua đi lại qua các cửa hàng đơn giản trên một con đường nhỏ, không khí huyền ảo không khỏi làm Đường Tam nhíu mày.

<i>"Có thủ lệnh, lực lượng nhóm liệp sát hồn thú, còn thiếu hai người."</i>

<i>"Liệp sát nhanh hình hồn thú, bảy người, đợi thủ lệnh. Mười kim hồn tệ."</i>

Những âm thanh cùng loại vang lên, trong các cửa hàng rậm rạp phần lớn là bán một ít vũ khí, áo giáp và các loại thực vật tiếp tế.

Đại sư mang theo Đường Tam đi vào trấn nhỏ giống như cái chợ lớn này: <i>"Có biết tại sao ta tại Nặc Định thành đã mua hết những đồ này không?"</i>

Đường Tam lắc lắc đầu.

Đại sư chỉ vào bảng giá ở trong cửa hàng: <i>"Bởi vì tới nơi này, giá cũng đều tăng ít nhất là gấp đôi. Người có phải cảm thấy rất kỳ quái, bên ngoài một sâm lâm như thế nào lại náo nhiệt như vậy. Kỳ thật rất đơn giản. Chỗ có hồn thú thì có ích lợi. Nhất là sâm lâm này chuyên môn do quốc gia nuôi dưỡng hồn thú thì càng như thế. Hồn sư là một quần thể có

tiền, người muốn kiếm tiền của Hồn sư nhiều lắm."</i>

<i>"Sư phụ, vừa rồi người này kêu tổ đoàn là ý tứ gì?"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 33: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (3)

Đại sư nói: <i>"Hồn thú cũng không phải dễ dàng liệt sát như vậy. Có một ít hồn thú trời sinh cường đại, sợ là tu luyện thời gian không dài, nhưng lực công kích vẫn rất mạnh. Loại tổ đoàn liệt sát hồn thú này, chính là do nhiều người phối hợp với nhau. Phân biệt liệt sát hồn thú mà mình cần để thu được hồn hoàn. Có những người khác trợ giúp, chỉ cần bản thân tới công kích hồn thú một kích cuối cùng là có thể được. Là trên đại lục phổ biến nhất liệt sát hồn thú cũng là phương pháp an toàn nhất. Chỉ là, tổ đoàn là dễ dàng vậy sao?"</i>

Nói đến đây, Đại sư nhìn những Hồn sư đang mời gọi, trong mắt toát ra một tia kinh thường.

<i>"Chính thức mà vĩ đại liệt hồn đoàn thể, ít nhất phải do năm bộ phận tạo thành, thực vật hệ Khí hồn sư phụ trách bổ cấp, khôi phục hệ Khí hồn sư phụ trách trạng thái, hồn lực khôi phục. Mẫn tiệp hệ Chiến hồn sư phụ trách trinh sát, lực lượng hệ Chiến hồn sư phụ trách ngăn cản, công kích hệ Chiến hồn sư phụ trách tiêu diệt. Đoàn thể có năm bộ phận này tạo thành, mới được tính là một đoàn thể đầy đủ. Hơn nữa trong lúc phối hợp với nhau, cũng không phải ngày một ngày hai là có thể hình thành. Chỉ riêng quá trình để không ảnh hưởng lẫn nhau, thì phải qua không ít năm phối hợp. Càng trọng yếu chính là, thành viên trong đoàn thể phải đồng nhất, nhất định phải tín nhiệm lẫn nhau. Tuyệt đối tín nhiệm. Nếu không, trong khi gặp phải nguy hiểm, rất dễ dàng bại trong nháy mắt."</i>

Đường Tam kinh ngạc hỏi: <i>"Tại sao lại thất bại? Bởi vì thực lực không đủ sao?"</i>

Đại sư lắc đầu, lạnh nhạt nói: <i>"Tương lai, người có lẽ cũng có cơ hội gia nhập một đoàn thể như vậy. Trong khi lựa chọn đoàn thể, người thậm chí có thể không cần đi lo lắng thực lực các thành viên như thế nào, nhưng có một chút phải ghi nhớ, người gia nhập trong một đoàn thể, lưng của người có thể hiện ra trước mặt bất cứ kẻ nào."</i>

Đường Tam vẫn còn không quá hiểu được ý tứ của Đại sư, nhưng Đại sư cũng không có giải thích quá nhiều. Mang theo hắc hướng phía sâu trong chợ mà đi.

Chợ mặc dù ồn ào hỗn loạn, nhưng khi bọn hắn đi ra khỏi chợ, trong khi thấy phiến đại sâm lâm trước mặt này, Đường Tam vẫn không khỏi có chút rung động.

Cây cối cao lớn biểu hiện tuổi của chúng, bên ngoài sâm lâm, có một hàng rào lớn bằng sắt, chạy hướng một bên của sâm lâm, lộ ra lượng lớn gai nhọn. Độ cao của hàng rào vượt qua mười thước, nhìn qua cực kỳ vững chắc.

Đây là còn chưa tính, bên ngoài hàng rào, một đội trăm người đang tuần tra tới lui ở nơi này, tất cả những binh lính này toàn thân mặc một bộ áo giáp bằng tinh thiết, cầm trong tay trường thương, quân dung nghiêm chỉnh, trăm tên cương thiết chiến sĩ đứng một chỗ làm cho người ta có một loại cảm giác ớn lạnh.

Đại sư thấp giọng nói: <i>"Liệp hồn sâm lâm không phải ai cũng đều có thể đi vào. Chỉ có Hồn sư thu được Vũ hồn điện phát cho thủ lệnh, mới có thể tiến vào liệt hồn sâm lâm liệt sát hồn thú. Mặc dù cũng có người vào trộm, nhưng những người đó rất khó có kết quả tốt. Những binh lính này chỉ phòng ngự bên ngoài, tại trong liệt hồn sâm lâm, còn có Chấp pháp đoàn của Vũ hồn điện chuyên môn, tùy thời kiểm tra thủ lệnh. Những người đó sẽ không nói đến tình."</i>

Đường Tam nói: <i>"Sư phụ, vậy liệt hồn sâm lâm tới cùng xem như của Vũ hồn điện hay là của quốc gia?"</i>

Đại sư sắc mặt hơi đổi, hướng Đường Tam xuất ra một cái dấu tay im lặng: <i>"Ở bên ngoài không nên hỏi lại vấn đề cùng loại. Về quan hệ của Vũ hồn điện và quốc gia, sau này ta sẽ nói cho người. Thu được một cái thủ lệnh cũng không khó, đầu tiên phải được sự thừa nhận của Vũ hồn điện, xác nhận thực lực của người quả thực đạt tới đỉnh của một giai đoạn, cần hồn hoàn để tiến giai. Tiếp theo, cần phải có sự đảm bảo của ít nhất là ba gã quý tộc."</i>

Vừa nói, trong tay đại sư đã có thêm một khối lệnh bài, lệnh bài màu đen không biết làm bằng chất gì, đồ án phía trên do ba loại đồ hình hợp lại mà thành, ở giữa là một thanh lợi kiếm có mũi hướng xuống dưới, hai bên lợi kiếm phân biệt là một thanh chủy tử và một đầu quái thú mà Đường Tam chưa bao giờ gặp qua.

Đại sư nhìn ra sự tò mò trong mắt Đường Tam, đưa tấm lệnh bài tới tay Đường Tam: <i>"Nhớ kỹ tiêu chí này, đây là dấu hiệu đặc hữu của Vũ hồn điện. Trong Vũ hồn điện, có sáu loại dấu hiệu. Phương thức phân biệt mỗi một loại lệnh bài rất đơn giản, chính là nhìn các hình đồ án phía trên. Trên lệnh bài đề đẳng nhất chỉ có một thanh kiếm, nó tượng trưng cho một vị Thánh điện thủ tịch của Vũ hồn điện Vũ hồn chấp chính quan, trên lệnh bài cao hơn một đẳng thì bên cạnh trường kiếm có thêm một thanh chủy tử. Tượng trưng một gã trưởng lão cực kỳ cường đại của Vũ hồn điện."</i>

Năng lực học hỏi của Đường Tam chính là rất tốt: <i>"**Sư phụ, địa vị của hai người kia trong Vũ hồn điện hẳn là rất trọng yếu. Chính là, trước kia con nghe nói, Thụ vũ hồn so với Khí vũ hồn thì cường đại hơn, hai vị Hồn sư này hẳn là Khí vũ hồn.**"</i>

Đại sư sờ sờ đầu Đường Tam, mỉm cười nói: <i>"**Người nói Thụ vũ hồn cường đại hơn so với Khí vũ hồn thì đối với vũ hồn hiểu biết hiển nhiên là không đủ. Vũ hồn mạnh hay yếu đều có hai điểm mấu chốt, một cái là giác tỉnh thì hồn lực phụ gia bao nhiêu, cái kia chính là phương pháp tu luyện và quá trình. Có lẽ, tại trước ba mươi cấp, Thụ vũ hồn bởi vì có thể phụ gia trên bản thân mà so với Khí vũ hồn cường đại hơn một chút. Nhưng sau khi tới cao bậc, hai người không có gì khác nhau. Mạnh yếu chỉ nhìn vào tu luyện.**"</i>

<i>"**Khối thủ lệnh này của ta, là thủ lệnh đệ tam đẳng của Vũ hồn điện. Có nó, trên cơ bản có thể tiến vào đại bộ phận liệt hồn sâm lâm của Thiên Đẩu đế quốc. Tiêu chuẩn thì liệt hồn sâm lâm này không có xuất hiện qua ngàn năm hồn thú. Hơn nữa không giống hai loại lệnh bài trước, khi hoàn thành hồn thú liệt sát phải trả lại Vũ hồn điện, cái này của ta có thể giữ lại bên người. Trên khối lệnh bài này có hơn một con Lam điện phách vương long, trong Thụ vũ hồn, nó là tồn tại cao nhất. Mặc dù chủ nhân của nó không phải người trong Vũ hồn điện, nhưng đại biểu của gia tộc lại được Vũ hồn điện hết sức tôn kính.**"</i>

Không biết tại sao, trong khi Đại sư nói đến Lam điện phách vương long, trong mắt toát ra một tia cô đơn khó có thể nói ra.

Đường Tam nói: <i>"**Vậy ba loại lệnh bài càng cao cấp phía sau, phân biệt chính là lại thêm một dấu hiệu của vũ hồn nữa sao?**"</i>

Đại sư gật gật đầu, nói: <i>"**Đúng là như thế. Sáu loại vũ hồn dấu hiệu này, phân biệt đại biểu cho gia tộc của sáu Hồn sư cường đại. Trong đó, ba tại Thiên Đẩu đế quốc của chúng ta, mặt khác có ba tại Tinh La đế quốc.**"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 34: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (4)

Vừa nói, Đại sư mang theo Đường Tam tới lối vào của Liệp Hồn sâm lâm.

Đội trưởng đội lính phụ trách kiểm tra thủ lệnh vừa nhìn thấy ba loại dấu hiệu trên lệnh bài, trên mặt nhất thời toát ra quang mang tôn kính, nhanh chóng ra lệnh cho binh lính tránh ra một lối đi, mời Đại sư mang theo Đường Tam tiến vào. Thậm chí cũng không có hỏi tại sao nhỏ như Đường Tam cũng muốn tiến vào Liệp hồn sâm lâm.

Xuyên qua hàng rào sắt tiến vào bên trong sâm lâm, tất cả tiếng ồn ào tựa hồ như đã biến mất, rốt cục không khí cũng trở nên thanh tân giống như trong tưởng tượng của Đường Tam. Mang cho lòng người một cảm giác thoải mái.

Sau khi tiến vào sâm lâm, Đại sư cũng không có vội vã đi tới, mà im lặng hướng xung quanh quan sát.

Đường Tam phảng phất như đột nhiên nhớ tới cái gì: *"Sư phụ, sáu vị được Vũ hồn điện tôn trọng theo như lời người nói vừa rồi, cũng là người được khắc trên lệnh bài, Hồn sư xưng hào của bọn họ là cái gì? Hồn thánh? Đâu la? Hay là Phong hào đấu la?"*

Đại sư nhìn Đường Tam một cái thật sâu: *"Là Phong hào đấu la. Hơn nữa là sáu vị Phong hào đấu la cường đại nhất."*

"Cường đại nhất?" Trong mắt Đường Tam hiện lên một tia hưng phấn.

Đại sư than nhẹ một tiếng: *"Cấp bậc đồng dạng, bất đồng hồn hoàn, bất đồng vũ hồn, thực lực là hoàn toàn bất đồng. Sáu vị Phong hào đấu la này, không thể nghi ngờ đều là cường giả trong cường giả. Sợ là những Hồn sư khác tu luyện tới hơn chín mươi cấp, tiến vào lĩnh vực Phong hào đấu la, cũng vô pháp dao động địa vị của bọn họ. Cái này bây giờ đối với người mà nói còn quá xa xôi. Được rồi, chúng ta phải chuẩn bị tiến vào sâm lâm thôi, từ bây giờ bắt đầu, người không nên rời ta một bước."*

"Vâng, Sư phụ."

Ánh mắt đại sư vốn có chút đôi phé đột nhiên trở lên sáng ngời, hai tay hợp lại trước ngực, rất nhanh hướng phía dưới tách ra: *"Ra đi, La tam pháo."*

<i>"Phốc"</i> một tiếng, một cỗ hồn lực màu tím nhạt từ trong song cửa sổ xuất ra, Đường Tam chỉ cảm thấy trên người Đại sư truyền ra một trận hồn lực ba động, tại trước mặt hắn đã có thêm một sinh vật.

Đúng vậy, là một sinh vật, bộ dáng nó nhìn qua rất giống một con chó, nhưng kích cỡ của nó lại như một con lợn. Thân dài quá một thước năm, vòng eo cũng không sai biệt lắm*.

*: Vòng eo cũng là một thước năm.

Toàn thân bộ lông màu tím nhạt, hai cái tai nhỏ, một đôi mắt màu lam đậm nháy nháy, ánh mắt rất hiền lành. Thân thể mập mạp bồng nhúc nhích, chiếc mõng to lớn nhất thời lắc lắc. Bốn chiếc tiểu thối ngắn, to, rất khó tưởng tượng động tác của nó chạm chạm như thế nào.

Đỉnh đầu có một cái cổ bao**, hình tròn, không biết là cái gì. Nó vừa hiện ra tự hướng phía Đại sư chạy lại, dùng chiếc đầu to của nó cọ cọ trên đùi Đại sư.

**:: Cổ bao – drum kits – bộ trống, dàn trống ????

Dưới chân Đại sư mọc lên hai đạo quang hoàn, tại thân hắn du động lên xuống, quang hoàn đều hiện ra màu vàng, hiển nhiên là trăm năm hồn hoàn.

<i>"Tiểu Tam, người không phải muốn biết vũ hồn của ta là cái gì sao? Đây là vũ hồn của ta, người có thể gọi nó là La tam pháo, cũng có thể gọi nó trực tiếp là Tam pháo."</i>

La tam pháo tựa hồ nghe hiểu những gì Đại sư nói, một đôi mắt to nhìn về phía Đường Tam, trong ánh mắt cũng có vài phần thiện ý.

<i>"Sư phụ, đây là vũ hồn của người?"</i> Đường Tam giật mình nói: <i>"Nhưng là, phương thức biểu hiện của Thú vũ hồn không phải phụ thể sao? Nó tại sao..."</i>

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Trước không nói La tam pháo này là loại sinh vật gì, vũ hồn của Đại sư đã vượt qua hạn chế của phạm trù Thú vũ hồn.

La tam pháo hiển nhiên có chút bất mãn, hướng Đường Tam kêu <i>"la la"</i> hai tiếng.

Trên mặt Đại sư toát ra một tia đau khổ: <i>"Bởi vì vũ hồn của ta là biến dị vũ hồn. Có nhớ ta và người nói về vũ hồn"

biến dị không, chính là Tam pháo. Chỉ bất quá, biến dị của nó hiển nhiên là theo hướng không tốt. Tại trong khi nó vừa mới giác tỉnh, hồn lực của ta mới chỉ có nửa cấp thủy chuẩn. Nếu không, như thế nào có sẽ dạng giống như này. Cho dù ta cố gắng nữa, cả đời này cũng không có khả năng đột phá ba mươi cấp, cuối cùng cũng chỉ có thể nghiên cứu vũ hồn trên lý luận."

Lúc bắt đầu thì Đường Tam đã nghe lời đồn về Đại sư, hẳn chỉ biết Đại sư là một người chấp nhất, hẳn đối với vũ hồn chấp nhất, tựa như mình đối với ám khí. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Đường Tam không hối hận khi bái Đại sư làm Sư phụ.

"Xin lỗi, Sư phụ, con đã nhắc tới chuyện thương tâm của người"

Đại sư lắc đầu tự giễu: "Không có gì, ta đã sớm quen rồi. Tới đây, ta giới thiệu một chút cho người với Tam pháo. Sở dĩ gọi cái tên này, bởi vì tiếng kêu của nó là tiếng "la la", mà công kích của nó cũng chỉ có thể phát động ba lần. Cho nên gọi là Tam pháo."

"Tam pháo, đi trước mở đường."

"La la."

La tam pháo mập mạp hướng về phía trước mà đi, mặc dù thân thể béo một chút, nhưng động tác của nó cũng coi như nhanh nhẹn. Vừa đi vừa ngửi.

Quang mang của hồn hoàn trên người Đại sư lóe ra, mang theo Đường Tam đi sau La tam pháo, hướng phía trong của Liệp hồn sâm lâm mà đi.

"Khứu giác của La tam pháo rất linh mẫn, có thể phát hiện tung tích và sự mạnh yếu của hồn thú, mặc dù nó bị biến dị mà trở nên nhỏ yếu, nhưng đối với hồn lực tiêu hao cũng rất nhỏ. Cho nên ta có thể để nó bên ngoài trong thời gian dài. Cái này cho người. Một kích cuối cùng để giết hồn thú phải do người tự mình hoàn thành."

Đại sư lấy một thanh đoản kiếm hoa lệ từ trong lòng đưa cho Đường Tam.

Toàn thân của vỏ đoản kiếm màu lam, phía trên khảm bảy khóa lam bảo thạch. Chuôi kiếm có một khối ngọc thạch màu nhũ bạch, kiếm dài một thước hai tấc, mặc dù vẫn chưa rời vỏ, nhưng cầm trong tay cũng có thể cảm giác được nhẹ nhàng.

Đi không xa, đột nhiên La tam pháo dừng lại, đôi mắt hướng một phía mà nhìn, trong miệng phát ra hai tiếng kêu <i>"la la"</i>.

Một con vật nhìn qua có điểm giống một con mèo xuất hiện ở hướng mà mắt nó có thể nhìn thấy, chính đang trên cây, cảnh giác nhìn Đại sư và Đường Tam.

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: <i>"Là một con mười năm Ba lan miêu. Tam pháo, không nên quấy rầy nó. Tiếp tục đi."</i>

Đại sư mỗi khắc đều không quên dạy Đường Tam, một bên đi về phía trước, một bên nói với hắn: <i>"Ba lan miêu vừa rồi thuộc loại Miêu khoa hỗn thú ***. Thân nó có tính công kích rất mạnh, nhưng chỉ cần người không chủ động công kích nó, nó cũng sẽ không dễ dàng phát động công kích. Nếu là Hỗn sư có hỗn thú là Miêu khoa, dùng nó làm hỗn hoàn đầu tiên của mình coi như là một lựa chọn rất tốt. Người không nên xem nhẹ con Ba lan miêu vừa rồi. Nếu là một con Ba lan miêu đã hơn ngàn năm, dùng nó là chúng ta, cho dù số lượng gấp mười thì cũng không đủ để nó giết."</i>

***: hỗn thú họ mèo

(Hết chương)

Chương 35: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (1)

"Tu luyện Hồn sư tại trước hai mươi tuổi là một quá trình cực trọng yếu, có thể nói, thành tích của trước hai mươi tuổi sẽ quyết định thành tựu tương lai. Ba mươi cấp, là một cái cánh cửa của hai trọng thiên băng hỏa. Trước hai mươi tuổi, có thể qua được ngưỡng cửa này, vậy, tiền đồ trong tương lai không hạn lượng. Nếu hai mươi tuổi mà không cách nào vượt qua, vậy, cũng là vĩnh viễn không thể vượt qua. Tuổi trẻ chính là ưu thế, tuổi trẻ mới có tiềm lực. Cho nên người bây giờ, một phút cũng không thể chậm trễ. Thứ nhất, thứ hai hồn hoàn của người thì sư phụ còn có thể giúp người, chờ tới khi người phải xong hồn hoàn thứ ba, sợ rằng sư phụ đã không còn năng lực nữa, đến lúc đó người cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi. Tu luyện hồn lực là không có cách nào thủ xảo, chỉ có thể bằng mình tư vận chuyển hồn lực của mình để gia tăng. Người mặc dù có ưu thế là tiên thiên mãn hồn lực, những cũng càng không thể buông lỏng, nếu không, người không xứng thành đệ tử của ta."

"La la." Chính tại đây thì, âm thanh của biến dị vũ hồn La tam pháo đột nhiên vang lên.

Vũ hồn cùng túc chủ * là một thể, Đại sư ngay lập tức hiểu rõ, cơ thể mạnh mẽ đứng lên, hướng một phương hướng nhìn lại.

*: Túc chủ - Host- chủ nhà, động vật hoặc thực vật mà vật ký sinh bám vào (Ở đây mình nghĩ La tam pháo là vật ký sinh.).

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối, trong mơ hồ, hơn mười cái quang điểm màu xanh biếc đang hướng tới gần bọn họ.

"Là U minh lang." Thanh âm Đại sư có chút trầm thấp. Nhưng không có nửa phần kinh hoảng: "Tiểu Tam, ở chỗ này, không nên cử động."

Trong miệng La tam pháo không ngừng phát ra tiếng kêu "la la", tựa hồ đang uy hiếp kẻ tới gần, Đại sư không có thấy, bên cạnh, trong mắt Đường Tam hiện lên một tầng tử ý, sự vật trong bóng tối trở nên rõ ràng hơn trong mắt hắn.

Tổng cộng có sáu con Lang hình hồn thú, thân dài khoảng một thước sáu, toàn thân hiện lên màu thiết hỏa, quang mang u lùc đúng là mắt của bọn chúng. Lúc này chính đang hướng La tam pháo chậm rãi

tới gần.

Khí tức của La tam pháo tựa hồ làm chúng nó cảm thất bất an, trong quá tình tới gần, bảo trì trận hình nửa vòng cung đi tới.

Đại sư hừ lạnh một tiếng: *"Một đám tiểu lang mười cấp cũng dám tới quấy rầy ta. Tam pháo."*

La tam pháo gầm nhẹ một tiếng, tiếng hấp khí vang lên tựa như cơn lốc gào thét, cái bụng vốn mập mạp của nó, với tốc độ kinh người phồng ra, nhìn qua tựa như là một quả cầu từ từ phóng đại.

Đại sư vung tay lên, màu vàng quang hoàn trên người bay ra một cái, hợp tại trên người La tam pháo, hét lớn một tiếng nghiêm túc: *"Phóng thí như đả lồi, oanh thiên liệt địa La tam pháo."*

Cặp mắt màu lam của La tam pháo chột sáng lên, màu vàng quang mang quán trên người phảng phất biến thành một cái màng ánh sáng, thân thể chột bắn lên, bắn lên kinh người tới năm thước độ cao, thân hình tại không trung xoay nhanh, chỉ nghe thấy một tiếng sấm nổ vang trong nháy mắt bộc phát.

Không biết từ lúc nào, trong tay Đại sư đã có hơn hai cái khăn che mặt, trước tiên cho Đường Tam một cái, cái kia che trên mặt mình.

</div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đường Tam hạ ý thức đeo khăn bịt mặt vào, con mắt như trước không rời nhìn La tam pháo hành động. Nương theo một tiếng oanh minh đó, chỉ thấy một màn hào quang chột phóng thích, như lồi đình vạn quân, mang toàn bộ sáu con mười năm U minh lang bao trùm vào bên trong.

Thân thể sáu con U minh lang dưới sự công kích của La tam pháo giống như những bao tải bị ném đi, trực tiếp bị ném ra xa hơn mười thước, phần eo của hai con U minh lang bị đập vào thân cây, một trận rên rỉ vang lên, nhưng thế nào cũng không đứng dậy được.

Những con U minh lang khác quay cuồng một trận trên mặt đất, Đường Tam bằng vào Tử Cực Ma Đồng rõ ràng thấy miệng, mũi U minh lang này đều có máu tươi chảy ra, có thể thấy được chấn động trước đó mạnh mẽ cỡ nào. Nương theo một trận tiếng ô ô, ngoại trừ hai con U minh lang ngã trên mặt đất không cách nào đứng dậy, những con khác chạy nhanh như bay.

Lúc này Đại sư vẫn như trước không quên dạy Đường Tam: *"Lang và cầu có kết*

cấu thân thể rất giống nhau, được xưng là đồng đầu thiết cốt đầu hũ yếu, eo của chúng là phần yếu nhất trong toàn thân". Vừa nói, Đại sư đi nhanh tới, trên tay không biết từ lúc nào đã thêm một thanh đoản đao, lướt qua trên cổ hai con U minh lang không thể động đậy, lại rắc một ít phấn hùng hoàng trên người chúng để che mùi máu tươi.

"Nhìn, hồn hoàn sẽ xuất hiện." Dưới sự nhắc nhở của Đại sư, Đường Tam chú ý tới, sau khi hai con U minh lang chết đi, trên người chúng dần mọc lên một tầng bạch quang nhàn nhạt, bạch quang tại không trung uốn lượn mờ ảo, tựa hồ tùy thời có thể phiêu tán đi.

"Đây là hồn hoàn, chúng nó là do ta giết chết, nếu hồn lực của ta vừa vặn điều kiện tiến giai, bây giờ có thể hấp thu hồn hoàn của chúng đạt tới mục đích tiến giai. Cách làm cụ thể, chính là dụng hồn lực của mình tới khiến dẫn (lôi kéo) hồn hoàn tới trên người mình, sau đó lập tức minh tư, hấp thu năng lượng của hồn hoàn."

Tử quang nhàn nhạt từ trong tay Đại sư bay lên, hướng hồn hoàn của một con U minh lang sinh ra vẫy tay, hồn hoàn đó bay tới, vây quanh người Đại sư, nhưng cũng không thể rót vào.

"Hồn lực của ta bây giờ không đủ để tiến giai, cho nên, hồn hoàn không cách nào bị ta hấp thu. Trong một canh giờ nó sẽ tự tán đi. Tiểu Tam, lấy hai cây Bạch la bạc cho ta."

"Vâng." Đường Tam sờ vào bên hông, từ trong Nhị thập tứ kiểu minh nguyệt dạ lấy ra hai cây Bạch la bạc đưa cho Đại sư.

Đại sư tiện tay hướng La tam pháo, theo một trận tiếng la la hưng phấn, nó nhanh chóng ăn hai cây Bạch la bạc.

"Đặc tính của biến dị vũ hồn đã không phải lý luận vũ hồn bình thường có khả năng giải thích. Tam pháo có thể bằng vào ăn thực vật để giảm bớt tiêu hao hồn lực của ta. Hơn nữa, nó chỉ có lực để công kích ba lần, mỗi một lần dùng công kích đều phải bổ sung ngay lập tức."

"Tam pháo phải ăn Bạch la bạc sao?" Đường Tam hỏi.

Đại sư khổ sáp liếc hắt một cái, nói: "Người cũng thấy được, thủ đoạn công kích của Tam pháo là phóng thích, nếu không mang khăn che mặt, sợ rằng bây giờ người đã không chịu được mùi đó. Hồn thú cũng đồng dạng như vậy không chịu được, cho nên U minh lang này mới chạy nhanh như vậy. Bạch la bạc, tại phương diện tạo ra thì có rất ít thực vật có thể so

sánh. Có hai cây bồ sung, ước chừng sau nửa canh giờ, một lần công kích của Tam pháo dùng vừa rồi sẽ khôi phục."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 36: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (2)

Như vậy cũng được? Đường Tam có điểm muốn cười, nhưng nhìn tia khổ sấp trong mắt sư phụ, rồi lại không dám cười ra tiếng nữa. Hắn có thể tưởng tượng được, có một vũ hồn lấy phóng thí làm thủ đoạn công kích như vậy, tại trong giới Hồn sư là một sự kiện xấu hổ cỡ nào. Mà tính cách Đại sư lại kiêu ngạo, trong lòng hắn sao có thể cảm thấy tốt đây.

<i>"La la, la la, la la ....."</i> một trận tiếng kêu dồn dập đột nhiên vang lên, tia khổ sấp trong mắt Đại sư lập tức bị hàn quang thay thế, giữ chặt tay Đường Tam.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, một tia thanh âm <i>"sa sa"</i> chuyển vào trong tai Đường Tam một cách rõ ràng, trong mơ hồ, trong không khí tựa hồ thêm vài phần tinh khí, tinh khí cũng không nùng trọng, thậm chí còn mang theo nhàn nhạt một vị dễ chịu và hương trà.

Cái mũi Đường Tam giật giật, bật thốt lên: <i>"Có độc vật."</i>

Tay phải Đại sư vung lên, lúc này, hắn mang cả hai cái quang hoàn của mình bố trí toàn bộ trên người La tam pháo, cảnh giác nhìn hướng có tiếng <i>"sa sa"</i>: <i>"Đêm nay dĩ nhiên cũng không yên tĩnh."</i>

Tiếng <i>"sa sa"</i> ngừng lại, Đường Tam thúc dục Huyền Thiên Công, mang Tử Cực Ma Đồng vận chuyển đến cực hạn, hướng về chỗ kia, trong mơ hồ, hắn thấy được một cái đầu rắn hình tam giác màu xanh đen trong bụi rậm nhô lên, một đôi mắt nhỏ màu hồng bảo thạch chính đang hướng về phía bọn họ. Có lẽ là do tác dụng của phần hùng hoàng, nó cũng không tiếp tục đến gần.

<i>"Sư phụ, ở kia."</i> Đường Tam chỉ hướng đầu rắn đang nhô lên. Lúc này, Đại sư cũng đã vội không kịp nghĩ tại sao Đường Tam có thể nhìn thấy mà mình thì không thấy. Nhanh chóng lấy từ Hồn đạo khí tại cổ tay lấy ra một cái hỏa chiết tử * hướng phía đó ném ra.

*: Cái này là dụng cụ chiếu sáng

Hỏa chiết đón gió cháy lên, quay cuồng trong không trung, chiếu sáng cả khu vực đó, lần này, Đại sư cũng thấy được sự tồn tại của chiếc đầu rắn. Miệng hít một ngụm lương khí: <i>"Là Mạn đà la xà, như thế nào cái loại mãnh ác này xuất hiện ở bên ngoài rừng rậm. Hy vọng là con mười năm."</i>

Ti ti, ti ti, phảng phất như là bị Hỏa chiết tử chọc giận, đầu rần chậm rãi rung lên, hướng La tam pháo phát ra thanh âm *"ti ti"*. Nhưng lực uy hiếp của phấn hùng hoàng vẫn còn, nó cũng không có tiến lên.

Đại sư trầm giọng nói: *"Độc tính của Mạn đà la xà rất mạnh, chẳng những có hiệu quả ma túy làm ta mất cảm giác, hơn nữa tính phá hư đối với hệ thần kinh rất mạnh. Là một trong những loại kinh khủng nhất trong Độc thuộc tính hỗn thú. Thân thể nó cực kỳ cứng cỏi, đao kiếm bình thường khó làm bị thương, chỉ có nhược điểm là miệng và mắt. Nhưng Mạn đà la xà đối với hai vị trí này bảo vệ rất tốt, tốc độ lại nhanh vô cùng. Tính công kích của nó chính là đáng sợ nhất. Gặp loài người, nó cơ hồ đều sẽ phát động công kích. Phấn hùng hoàng vị tất có thể khắc chế nó lâu dài, nó đang đợi chờ cơ hội."*

Đường Tam cũng không bởi vì sự giới thiệu của Đại sư mà cảm thấy sợ hãi, kiếp trước tại Ba Thục Đường môn, rắn tại Ba Thục rất nhiều loại, mặc dù không có Mạn đà la xà, nhưng Đường Tam cũng không thiếu kinh nghiệm giao đạo cùng rắn. Từ đầu lưỡi của nó có thể nhìn ra nó là kịch độc, mà chiếc cổ trắng kiện cũng biểu hiện ra rằng nhược điểm của nó cũng không phải tại khu bảy tấc. Chính là không biết loại rắn có hỗn lực này có phương thức công kích là như thế nào.

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Đại sư mang Đường Tam che sau lưng mình: *"Tiểu Tam, bây giờ ta dạy ngươi một cái lý luận. Hoàn đa cốt đa, kỹ lực nhất ba, hoàn thiếu cốt thiếu, tất thối tự bào. Hoàn ở đây là chỉ hồn hoàn, cốt là chỉ hồn cốt, về hồn cốt thì sau này ta sẽ hướng ngươi giải thích. Nói cách khác, khi hồn hoàn và hồn cốt của ngươi có số lượng rõ ràng vượt qua đối thủ thì ngươi sẽ bằng vào hồn kỹ và hỗn lực của mình toàn lực phát động công kích, mang địch nhân hoàn toàn đánh tan. Mà hồn hoàn và hồn cốt của ngươi rõ ràng ít hơn đối thủ, vậy, không nên do dự, lập tức bỏ chạy. Bảo tồn tính mạng mới là trọng yếu nhất. Thể diện vĩnh viễn không trọng yếu bằng tiểu mệnh. Nếu Mạn đà la xà này là mười năm hỗn thú, vậy thì chúng ta có thể đánh một chút, nếu là trăm năm, lập tức đào tẩu."*

"Phóng thí như đả lôi, oanh thiên liệt địa La tam pháo." Nói xong việc này, Đại sư lập tức hướng La tam pháo hạ lệnh, phát động công kích.

Quang hoàn màu vàng lại lóe sáng, trong khi hấp thu khí một cách điên cuồng, La tam pháo bắn thân lên, nó mặc dù đã ăn

Bạch la bạch, nhưng một lần công kích tiêu hao tại U minh lang còn chưa khôi phục, lúc này cũng chỉ còn thực lực để công kích hai lần.

Trong tiếng oanh minh lôi đình, siêu cấp lôi chấn thí của La tam pháo mệnh mông xuất ra. Mặc dù tốc độ của Mạn đà la xà rất nhanh, nhưng công kích của La tam pháo là có tính phạm vi, nó có muốn đào thoát cũng không có khả năng.

Chỉ thấy một thân rắn thật lớn từ mặt đất bị quăng ra ngoài xa.

<i>"Chạy mau."</i> Đại sư chỉ là nhìn thoáng qua Mạn đà la xà bị nhấc lên thì không có ý nghĩ gì nữa. Năm tu luyện của Mạn đà la xà và thân thể lớn nhỏ có liên quan. Trước khi tiến hóa lên ngàn năm hồn thú, hơn một năm tu vi, chiều dài thân thể cũng dài hơn một ly. Mà thân thể con Mạn đà la xà bị ném đi này tuyệt đối vượt qua ba thước, thậm chí đã đến gần bốn thước, nói cách khác, tu vi của nó đã đến gần bốn trăm năm. Đại sư sẽ không nhận bằng vào thực lực hai mươi chín cấp Đại hồn sư như mình có thể cùng một con Hồn thú như vậy đối kháng. Càng hưởng chi, vũ hồn của hắn cũng không tính là cường đại.

<i>"Oa oa"</i> thanh âm thê lương truyền đến, Đường Tam một bên bị Đại sư lôi về phía trước mà chạy, một bên quay đầu nhìn lại, trong lúc đó, Mạn đà la xà bị La tam pháo đánh bay cũng không tổn hao gì, thân thể vừa rơi xuống đất, lập tức bắn ra, bay nhanh mà đến. Thân thể như chiếc roi của nó mỗi lần cũng mặt đất tiếp xúc, lập tức như chiếc lò xo bắn lên, tốc độ nhanh vô cùng, không ngừng hướng mình và Đại sư phóng tới gần.

Tốc độ chạy của La tam pháo một chút cũng không chậm, theo sát bên người Đại sư và Đường Tam, trong đôi mắt to lộ ra vẻ kinh hoàng.

<i>"Phóng thí như yên vụ, thôi miên trầm thụ La tam pháo."</i> Đại sư lại phóng đại chiêu, La tam pháo tại không trung xoay một cái, <i>"phốc"</i> một tiếng, một chùm khí thể màu vàng từ phía mông phun ra, tràn ngập trong không trung.

Hai cái hồn hoàn của Đại sư, phân biệt có thể phụ gia cấp cho La tam pháo hai loại hiệu quả kỹ năng chính là lôi chấn và thôi miên. Lúc này đã hoàn toàn dùng đến.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 37: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (3)

Mạn đà la xà rất nhanh nhảy ra khỏi vùng sương khói màu vàng, nhưng nó cũng không bị thôi miên, trong thân mình độc vật có chất độc, kháng tính của nó so với hồn thú bình thường mạnh hơn rất nhiều, lúc này tốc độ chỉ là thoáng chậm hơn một chút.

"Tam pháo" của La tam pháo cũng đều đã phóng ra, thân thể rõ ràng rút nhỏ rất nhiều, lúc này mà cho nó ăn La bạc bổ sung cũng không còn kịp nữa rồi.

Hai cái hồn hoàn một lần nữa lại trở về trên người Đại sư, toàn thân hồn lực quang mang ẩn hiện, tốc độ tăng lên đến cực hạn, một tay kéo Đường Tam, nhanh như sao xẹt chạy đi. Hy vọng có thể đào thoát khỏi sự truy kích của Mạn đà la xà.

Đại sư đối với tập tính của Mạn đà la xà rất rõ ràng, loại Hồn thú hung tàn này có một khuyết điểm, thì phải là không có tính kiên trì, nếu một đoạn thời gian không thể bắt được mục tiêu, con mồi, nó sẽ rất dễ dàng buông tha.

Nhưng là, hôm nay bọn họ gặp con Mạn đà la xà này cũng là vô cùng kiên trì, không biết có phải bởi vì bị thí của La tam pháo và phần hùng hoàng chọc giận hay không mà truy hướng Đại sư và Đường Tam không tha, tốc độ nhanh vô cùng. Mắt thấy đã càng ngày càng gần.

"Tam pháo, chặn nó một chút." Dưới mệnh lệnh của Đại sư, thân thể mập mạp của La tam pháo xoay lại, hướng về phía Mạn đà la xà vọt tới. Cố gắng dùng thân thể để ngăn cản nó phi tới.

Nhưng con Mạn đà la xà này chẳng những tốc độ nhanh vô cùng, phản ứng cũng nhạy cảm cực kỳ, thân thể nhoáng lên, vòng qua cú đánh của La tam pháo, đồng thời cắn lên người nó một cái.

"La la --" La tam pháo kêu thét lên một tiếng, thân thể ngã xuống mặt đất. Hai tay Đại sư vung lên, thân thể La tam pháo nhất thời hóa thành một đạo tử quang, một lần nữa dung hợp vào trong cơ thể hắn.

Trong lòng Đại sư lúc này đã lộ một vẻ sầu thảm, những ký ức từ khi sinh tới nay không ngừng quanh quẩn trong đầu. Hắn rất muốn hỏi thượng thiên, tại sao cả đời mình đều xui xẻo vậy? Tại sao? Đây đến tận cùng là tại sao? Thậm chí còn liên lụy tới hài tử Đường Tam này.

Ngay khi Đại sư đã cận hồ tuyệt vọng, thậm chí cảm giác được hàn ý trên răng của Mạn đà la xà thì đột nhiên, Đường Tam mà mình đang nắm giết giết, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tay trái Đường Tam sờ vào Nhị thập tứ kiều mình nguyệt dạ ở bên hông, ngay sau đó cũng không quay đầu, hướng phía sau ném ra.

Một cây Bạch la bạch lớn bay nhanh ra, <i>"phốc"</i> một tiếng, đánh trên thân của Mạn đà la xà, làm nó vốn đã gần trong gang tấc, vốn có thể phát động công kích của Hồn thú chột đình chệ một chút, một lần nữa lại bị mở rộng ra vài phần khoảng cách.

Nghe âm thanh đoán vị trí tại Đường môn chỉ là một năng lực thô thiển nhất mà thôi, Đường Tam tự nhiên sẽ có, một màn kế tiếp làm cho trong lòng Đại sư tràn ngập rung động. Chỉ thấy tay trái của Đường Tam không ngừng tại bên hông vung ra thu vào, một cây tiếp một cây Bạch la bạch không ngừng bắn ra, mặc dù lực đạo không đủ để thương tổn Mạn đà la xà, nhưng có thể để cho Mạn đà la xà trong khi đuổi bọn họ bị ngăn trở một chút.

Thủ pháp thật chuẩn.

```
<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
```

Đại sư phát hiện, trong khi mỗi lần Đường Tam vãi ra Bạch la bạch, ngón cái của tay trái đều là siết vào bên trong, lòng bàn tay hướng xuống phía dưới, mặt khác bốn ngón cũng hợp lại phía trước. Động tác đơn giản hữu hiệu. Mà khôn mặt nhỏ bé của Đường Tam mặc dù cũng có vài phần kinh hoàng, nhưng tựa hồ cũng không sợ hãi.

Nếu là đang ở kiếp trước của Đường Tam, ai trong giang hồ cũng có thể gọi ra tên của loại thủ pháp này, đúng là trong Đường môn ám khí, thủ pháp cấp nhập môn, sủy thủ tiễn. Lợi dụng quán tính của cánh tay sủy động để phát ra ám khí. Loại thủ pháp này là trực tiếp nhất, mặc dù nói nó không tinh diệu, nhưng hiện tại thì cũng cực kỳ hữu hiệu.

Hai mươi cân Bạch la bạch mặc dù không ít, nhưng tốc độ mà Đường Tam sử dụng sủy thủ tiễn cũng không chậm, trong một lát công phu, tổn hóa trong Nhị thập tứ kiều mình nguyệt dạ đã dùng hết.

Lúc này đã tới mấu chốt thời khắc sinh tử tồn vong, Đường Tam rất rõ ràng bị một cái thể tích khổng lồ như vậy, nhìn qua lực lượng, tốc độ, độc tính của Hồn thú dính phải có hậu quả gì. Lúc này đã không phải là lúc che dấu thực lực.

Hắn đột nhiên buông tay Đại sư ra, thân thể tại không trung vừa chuyển, tay trái

vừa nhắc, một đạo hắc mang đã không một tiếng động xạ ra nhanh như điện. Tụ tiễn chế tạo khổ cực rốt cục lần đầu tiên ra tay.

Hai mắt Đường Tam lúc này đã hoàn toàn biến thành màu tím, bằng vào hiệu quả của Tử Cực Ma Đồng, hẳn có thể thấy mỗi một động tác của Mạn đà la xà.

Phản ứng của Mạn đà la xà còn nhanh hơn so với tưởng tượng của Đường Tam, một căn tụ tiễn bắn về phía mắt phải của Mạn đà la xà, chỉ thấy thân thể của nó tại không trung vắn vẹo một chút, đầu rắn hạ xuống, cũng tránh được chỗ yếu hại. Nhưng tốc độ của tụ tiễn thực sự quá nhanh, vẫn còn bắn lên trên người nó.

"Đang", một tiếng thúy hưởng, trên vẩy cứng rắn của Mạn đà la xà xuất hiện trận trận tia lửa. Đau đớn kịch liệt làm nó lại phát ra một tiếng "oa oa" quái khiêu.

Trong lòng Đường Tam thầm kêu đáng tiếc, tụ tiễn dựa vào cơ quan phát ra, tốc độ, lực lượng đều không có vấn đề. Nhưng chính là không đủ xảo diệu. Chỉ có công kích đối thủ theo đường thẳng. Đây cũng là bệnh thường thấy của các loại ám khí dùng cơ quan. Bất quá, phòng ngự của Mạn đà la xà cũng làm hắn phải kinh hãi, phải biết rằng, tụ tiễn của hắn chỉ có ba căn, nhưng cũng đều do thiết mẫu chế tạo mà thành, lực của cơ quan bắn ra lại rất mạnh. Nhưng vẫn như trước không có thể làm thương tổn chính thức tới con Hồn thú trước mắt này.

Mạn đà la xà đã bị chọc giận hoàn toàn, vẩy trên người đồng thời sáng lên, trên vẩy màu lục bao trùm một tầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, tốc độ chợt gia tăng, cơ hồ trong nháy mắt đã phi tới trước mặt Đường Tam.

Đường Tam đột nhiên buông tay, Đại sư theo quán tính đã chạy thêm hơn mười thước, hết thấy đây đều là phát sinh trong khoảng thời gian điện quang hỏa thạch, lúc này muốn cứu Đường Tam đã không còn kịp nữa rồi.

Thời khắc mấu chốt, tâm của Đường Tam ngược lại lại trở nên cực kỳ tỉnh táo. Huyền Thiên Công vận chuyển toàn thân, loại chính tông thượng thừa đạo gia nội công lúc này làm hắn tiến vào cảnh giới tâm tĩnh như mặt nước. Mắt nhìn miệng mở rộng của Mạn đà la xà, không có chút bối rối nào. Tay phải vừa lộn, đoản kiếm mà Đại sư cho hắn đã nằm trong lòng bàn tay.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 38: Lam Ngân Thảo Địch Đệ Nhất Hồn Hoàn (4)

Vô luận là tốc độ hay lực lượng của Mạn đà la xà, bây giờ đều không phải Đường Tam có khả năng chống lại, mắt nhìn chiếc đầu rắn phác tới, chân Đường Tam đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, thân thể có chút nhoáng lên, đã bước sang ngang ba thước. Đường Tam biết, đối với mình mà nói, cơ hội chỉ có một lần, nếu không thể thành công, vậy, Mạn đà la xà tuyệt sẽ không đối mặt chính diện một lần nữa.

Thời khắc mấu chốt quyết định thật nhanh, Đường Tam mang tất cả công lực Huyền Thiên Công của mình cơ hồ toàn bộ vận tới trên hai tay, trong chưởng tâm lam quang lóe ra, tay trái một hút một đẩy, thân thể dưới tác dụng của Quỷ Ảnh Mê Tung lại biến hóa một phương vị.

Mạn đà la xà chỉ cảm thấy một cổ hấp lực từ phía đầu truyền đến, đầu rắn không chịu khống chế chuyển tới, lúc này, bởi vì nó đang phác tới Đường Tam, miệng rắn mở lớn, đang muốn đóng lại.

Một đạo quang mang lam nhạt phảng phất như xuất hiện từ trong hư vô, lẳng lặng đợi ở nơi này, ngay trong nháy mắt lúc đầu của Mạn đà la xà chuyển tới, ngay tại sát na trước khi miệng nó đóng lại, <i>"phốc --"</i>

Thân rắn dài gần bốn thước cơ hồ trong nháy mắt cứng ngắc một chút, thanh đoản kiếm dài một thước hai này đã ngập hoàn toàn vào trong miệng rắn. Sau một khắc, thân thể của Mạn đà la xà kịch liệt rung động, trong nhất thời, trên mặt đất cát bay đá chạy, chỗ mà thân thể cứng rắn của nó đảo qua, bất luận là bụi cây hay là cây nhỏ, đều như là bị long quyển phong tẩy lễ, cành lá bị tàn phá bay tán loạn tứ phía.

Sau khi toàn lực đâm ra một kiếm đó, chân Đường Tam đạp Quỷ Ảnh Mê Tung đã nhanh chóng thối lui, cũng may là dẫn được khoảng cách với đuôi của Mạn đà la xà đang đảo qua. Bởi vì Bách túc chi trùng tử nhi bất cương *, Đường Tam đối với đặc tính của rắn giải thích vô cùng rõ ràng nên tuyệt sẽ không cho rằng Mạn đà la xà sẽ chết ngay lập tức.

*: Cái này là tên sách của Đường môn.

<i>""</i>Tiểu Tam.<i>"</i> Tiếng kêu vội vàng của Đại sư làm Đường Tam tỉnh lại. Hắn biết, hết thầy mình làm vừa rồi, đã không thể tránh cho hiện ra trước mắt Đại sư. Linh hồn của mình không thuộc thế giới này, hết thầy cái này, hiển nhiên là không thể bị bất cứ kẻ nào biết. Làm sao bây giờ?

Giết Đại sư diệt khẩu ư? Đường Tam tin tưởng, bằng vào đặc thù tính và lực công kích của vô thanh tụ tiễn, mình có thể nắm chắc làm được bảy thành, lúc này La tam pháo đã không có năng lực công kích. Nhưng hẳn lại như thế nào có thể làm vậy đây? Đại sư là sư phụ của hắn, mặc dù thời gian ở chung chỉ có vài ngày, nhưng đã được Đường Tam thực tình tôn trọng. Không có biện pháp, chỉ có thể nói dối thôi.

Chân cố ý lão đảo một cái, Đường Tam trực tiếp lăn trên mặt đất.

Đại sư đưa tay ra, hẳn dù sao cũng là Đại hồn sư hai mươi chín cấp, mặc dù vũ hồn kém một chút, nhưng hồn lực vẫn còn, nắm lấy Đường Tam: "</i>Tiểu Tam, ngươi thế nào?<i>"

"</i>Sư phụ, làm con sợ muốn chết. Con rắn đó như thế nào lại không đuổi theo?<i>"

Đại sư hướng Mạn đà la xà đang phá hư một cách kinh khủng, trách cứ: "</i>Vừa rồi ngươi như thế nào đột nhiên lại buông tay ra, ngươi có biết rằng vậy có bao nhiêu nguy hiểm?<i>"

Kỳ thật, Đại sư chứng kiến cũng không nhiều như trong tưởng tượng của Đường Tam, dù sao, đây đang là trong đêm khuya, Đại sư lại không có năng lực thị giác như Tử Cực Ma Đồng như hắn. Trong bóng tối, Đại sư chỉ mơ hồ thấy thân thể Đường Tam lui về sau, còn có trên thân đoản kiếm màu lam lóe ra quang mang. Về phần tiếng tụ tiễn oanh kích trên thân rắn, Đại sư cũng không có chú ý tới.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

"</i>Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, trên tay có mồ hôi, hình như đột nhiên trơn một chút. Sư phụ, con vừa rồi loạn vùng đoản kiếm người cho, hình như là đâm trúng con rắn đó.<i>"

Kéo tay Đường Tam, quả nhiên trong lòng bàn tay hắn đều là mồ hôi lạnh, Đại sư cũng phòng chừng Đường Tam đã đâm trúng Mạn đà la xà, hơn nữa rất có thể là đâm trúng chỗ yếu hại của Mạn đà la xà, nếu không, loại Hồn thú hung mãnh ác độc có thù tất báo này như thế nào có thể đột nhiên không truy kích nữa.

"</i>Đừng qua đó, chờ một chút xem. Tính mạng lực của xà loại Hồn thú cực kỳ ương nghạnh, không phải dễ dàng chết.<i>"

Đường Tam thở hào hển từng hơi từng hơi, đây không phải là hắn cố ý nguy trang, hẳn đã có chút thoát lực.

Đối mặt với Hồn thú trăm năm Mạn đà la xà cường đại như vậy, trong nháy mắt vừa rồi hắn đã dùng ra toàn lực, nếu một chút Khổng Hạc Cầm Long không hút được đầu Mạn đà la xà lại gần, vậy, kết cục sẽ hoàn toàn biến thành một dạng khác.

Trải qua lần kinh hiểm này, Đường Tam đã âm thầm quyết định, sau này trở về, nhất định phải nghĩ biện pháp tấn tươg vũ trang của mình tăng lên. Tại trước khi Huyền Thiên Công thành, các loại ám khí dùng cơ quan hiển nhiên là sự lựa chọn tốt nhất, nó cũng là thứ Đường Tam am hiểu nhất.

Thấy trò hai người cứ như vậy đứng ở xa xa cẩn thận quan sát, Mạn đà la xà từ điên cuồng giãy dụa dần dần trở lên yên tĩnh lại, thân thể không ngừng vắn vẹo trên mặt đất, làm thực vật trên mặt đất bị nghiền nát, lộ ra bùn đất phía dưới.

Đại sư cấp cho Đường Tam chính là một thanh bảo kiếm, một thước hai mặc dù không dài, nhưng để đâm xuyên đại não của Mạn đà la xà vậy là đủ rồi. Đó chính là thương thế trí mạng.

Mắt nhìn Mạn đà la xà giãy dụa càng ngày càng yếu, lúc này Đại sư mới dần dần thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, thần sắc trên mặt bắt đầu phát sinh biến hóa, sư kinh hoảng lúc trước dần dần biến thành mừng như điên: "Thật tốt quá, này thật sự là tốt quá. Tiểu Tam, người có hồn hoàn rồi."

"Sư phụ, ngài nói cái gì? Ngài sẽ không nói là con rắn này chứ?" Đường Tam giật mình nhìn Đại sư.

Đại sư gật gật đầu xác nhận: "Đúng vậy, chính là nó. Mạn đà la xà trước khi tu vi đạt tới ngàn năm, sống thêm một năm, thân thể sẽ dài ra một ly, thân con Mạn đà la xà này đã có gần tới bốn thước, nói cách khác nó có tu vi gần bốn trăm năm. Vừa đến đoạn cực hạn của Hồn sĩ chuyển lên Hồn sư để hấp thu hồn hoàn thứ nhất. Với tiên thiên mãn hồn lực của người hoàn toàn có thể hấp thu hồn hoàn của nó mà không có vấn đề gì."

"Nhưng là, Sư phụ. Vũ hồn của con là thực vật, Mạn đà la xà này là thú hình Hồn thú. Con có thể cho nó trở thành hồn hoàn không? Sẽ không sinh ra xung đột?" Đường Tam nghi hoặc nói.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 39: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (5)

Lúc này Đại sư đã bình tĩnh lại, trong mắt lộ ra quang mang tự tin: <i>"Một trong những đề xuất về nghiên cứu Vũ hồn giới thập đại cạnh tranh lực của ta chính là lý luận về vũ hồn giống. Thực vật vũ hồn vị tất nhất định phải hấp thu hồn hoàn của thực vật hồn thú, thú vũ hồn cũng vị tất không thể hấp thu hồn hoàn thực vật hệ. Dưới đủ loại điều kiện tiên quyết, hai cái này có thể hấp thu lẫn nhau. Trước kia ta đã nói với người, Lam ngân thảo có một loại ưu thế lớn chính là nó không có tính bài xích. Bởi vì tự thân vô cùng nhỏ yếu, nó đối với thuộc tính gì của hồn hoàn phụ gia đều sẽ không sinh ra bài xích, mà sẽ bị dung nhập một cách bị động. Cho nên, hấp thu hồn hoàn của Mạn đà la xà này không là vấn đề. Đồng thời, còn nhớ kỹ chúng ta muốn tìm kiếm hồn hoàn có dạng gì không?"</i>

Mắt của Đường Tam sáng lên: <i>"Phụ gia cứng cõi hiệu quả, tốt nhất là có độc tính. Đúng vậy, hai loại đặc tính này Mạn đà la xà đều có."</i>

Đại sư nhìn đệ tử mình thật sâu, nói: <i>"Bất luận là bình thường Hồn sư, hay là những tên gia hỏa của Vũ hồn điện, đối với Thập đại hạch tâm cạnh tranh lực đều coi thường, không ai tin tưởng. Trước kia cũng không có Hồn sư sẵn lòng hấp thu hồn hoàn loại bất đồng để cường hóa bản thân, Tiểu Tam, người nguyện ý thử xem không? Mặc dù trên lý luận ta nắm chắc tuyệt đối, nhưng thứ này lại chưa bao giờ có người thử qua. Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý, ta chỉ đưa ra lý luận Thập đại hạch tâm cạnh tranh lực mà không phải chân lý, chính là bởi vì không có ai nguyện ý đi thực tiễn nó."</i>

Từ trong mắt Đại sư, Đường Tam thấy được sự cuồng nhiệt, bởi vì vũ hồn biến dị, cả đời Đại sư cũng không có khả năng trở thành một gã Hồn sư cường đại, nhưng hắn vẫn chấp nhất như trước, mang tinh lực cả đời mình để nghiên cứu vũ hồn.

Đối với một người như vậy, Đường Tam có một sự tôn trọng phát ra từ nội tâm, tôn trọng con người Đại sư, cũng tôn trọng thành quả nghiên cứu của hắn: <i>"Sư phụ, để con tới làm người thử cho người đi. Con tin tưởng nghiên cứu của người không có sai."</i>

Thân thể Mạn đà la xà đã dần dần bất động, chỗ yếu hại là chiếc đầu bị lưỡi đao sắc bén xuyên qua, cho dù tính mạng lực

của nó có ương ngạch hơn nữa, cũng khó chạy thoát được kết cục là cái chết.

Những quang điểm màu vàng nhạt bắt đầu ngưng tụ phía trên thân rắn, cùng với hồn hoàn của U minh lang mà lúc trước Đường Tam gặp bất đồng, màu vàng quang hoàn mà Mạn đà la xà sinh ra phi thường rõ ràng, quang mang so với quang hoàn của U minh lang cũng sáng hơn rất nhiều. Cho dù không tiếp xúc, cũng có thể cảm giác được một cách rõ ràng trong đó ẩn chứa khổng lồ năng lượng.

Nghe xong Đường Tam nói, trong mắt Đại sư tràn đầy sự vui mừng: <i>"Tiểu Tam, bắt đầu đi."</i>

Đường Tam gật gật đầu, giơ tay phải mình lên, cố nén cảm giác suy yếu vì thoát lực, mang hồn lực còn sót lại của mình chậm rãi ngưng tụ vào lòng bàn tay, theo vầng sáng màu lam nhạt xuất hiện, Lam ngân thảo từ trong lòng bàn tay hần sinh trưởng ra, tản mát ra nhàn nhạt tính mạng khí tức, theo sự ba động của hồn lực nhẹ nhàng du đưa.

Đến đây đi, hồn hoàn đầu tiên của ta, ngươi sẽ quyết định ta có thể hay không tu luyện thành Đường môn tuyệt học, cũng quyết định ta có thể hay không kế thừa hy vọng của Sư phụ.

Dưới sự khiến dẫn của quang mang màu lam nhạt, hồn hoàn của trăm năm Mạn đà la xà hướng phía Đường Tam bay tới.

Hai mắt Đại sư gắt gao hồn hoàn đang bay tới, trầm giọng quát: <i>"Ngồi xuống khoanh chân, ý thủ vũ hồn."</i>

Đường Tam theo lời khoanh chân ngồi xuống, mang tất cả chú ý lực tập trung trên vũ hồn trong tay phải của mình, lúc này, theo sự đến gần của hồn hoàn trăm năm Mạn đà la xà, hần cảm nhận được một loại áp lực chưa từng có, thậm chí là cốt cách toàn thân dưới áp lực cũng phát ra tiếng kêu rất nhỏ.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Rất nhanh, quang hoàn màu vàng đi tới phía trên đỉnh đầu Đường Tam, không cho hần có cơ hội phản ứng, quang hoàn màu vàng đột nhiên co rút lại, biến thành kích cỡ như một cái vòng tay nhưng vô cùng ngưng thật, trực tiếp rơi xuống hợp với Lam ngân thảo vũ hồn trong lòng bàn tay phải của hần.

Đường Tam chỉ cảm thấy tay phải giống như nhúng vào dung nham, một cỗ năng lượng nóng bỏng điên cuồng dũng nhập vào, trong nháy mắt, dòng nhiệt kịch liệt nhảy vào trong cơ thể, trong phút chốc, nội thể như bị chia ra. Thân thể không nhận được run rẩy một trận kịch liệt.

<i>"Bất luận lực lượng của hồn hoàn va chạm vào thân thể người như thế nào, ghi nhớ rằng nhất định phải bảo trì tinh tảo, chỉ có như vậy thì trong tương lai mới có thể lợi dụng lực lượng của hồn hoàn một cách tốt nhất."</i>

Đây là câu nói cuối cùng của Đại sư mà Đường Tam có thể nghe được, một giây tiếp theo, hai mắt nhắm lại, ý thức của hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào trong hải dương sôi trào.

Nội lực của Huyền Thiên Công trong cơ thể bất thành linh phảng phất như bị lực lượng thiêu đốt, nhiệt lưu trong nháy mắt truyền mọi góc ngách của thân thể, Đường Tam chỉ cảm thấy mình mở miệng ra là có thể phun ra lửa.

Lực lượng thật bá đạo.

Trong khoảnh khắc lực lượng của Hồn hoàn đổ xô vào đã tẩy lễ thân thể Đường Tam, nhưng làm Đường Tam có chút kỳ quái chính là năng lượng nóng bỏng như vậy, nhưng cũng không có phá hủy Lam ngân thảo vũ hồn.

Trong ý thức đột nhiên sáng lên, Đường Tam tựa hồ thấy mình đắm chìm trong một biển lửa, mà tại chính giữa biển lửa, một gốc Lam ngân thảo cô độc tùy ý ngọn lửa thiêu đốt, bất luận ngọn lửa mạnh mẽ như thế nào, nhưng đều không thể phá hủy được nó.

Trong lòng Đường Tam mừng rỡ, đây tựa hồ là nội thị cảnh giới trong nội thị, kiếp trước bởi vì hắn tu luyện Huyền Thiên Bảo Lục khi tuổi đã quá lớn nên thủy chung không có cảm giác qua loại cảnh giới này, cũng không nghĩ tới trong khi hấp thụ hồn hoàn đầu tiên lại xuất hiện.

Dưới sự nung nấu của ngọn lửa, Lam ngân thảo bắt đầu xảy ra biến hóa. Vốn mảnh khảnh lá cây bắt đầu biến dài, màu lam nhàn nhạt cũng bắt đầu đậm lên, chiếc là màu lam đậm lan tràn ra trong biển lửa, uốn éo linh động, tựa hồ như có vài con Mạn đà la xà đang nhảy múa trong lửa.

Những chiếc lá màu lam nhạt bắt đầu biến thành màu lam sẫm, phía trên có vài đường kẻ màu đen, cùng với những đường kẻ trên thân Mạn đà la xà lúc trước giống nhau như đúc.

Oanh—Tất cả nhiệt lưu tràn ra, Đường Tam cảm giác như khí tức nóng cháy đỏ phảng phất như đưa thân thể của hắn hòa tan.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 40: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (1)

Mà ngay sau một khắc, hắc phản phát nghe được một âm thanh vỡ tan thanh thúy, ngay sau đó, cổ nhiệt lưu nộ tán ra một cách điên cuồng, lại dung hợp. Dung hợp vào trong một cổ khí lưu màu nhũ trắng. Vốn là dòng suối nhỏ uốn lượn trong nháy mắt biến thành dòng sông nhỏ, tông tông chảy xuôi, chỗ nó chảy qua, nóng cháy và thống khổ biến mất, chỉ còn lại sự thoải mái.

Thành công rồi, cảm giác mừng như điên lại phủ xuống, cảm giác đổ vỡ này đối với Đường Tam không có gì quen thuộc hơn, nó rõ ràng là cảm giác bình cảnh của Huyền Thiên Công đệ nhất trọng thiên bị phá vỡ, nội lực cùng hồn hoàn dung hợp làm một chỗ, biến thành một cổ lực lượng càng cường đại, trong một thời gian ngắn, nhanh chóng di chuyển vài vòng trong kinh mạch của cơ thể, sau đó lại chảy vào đan điền của mình.

Giống như dự đoán của Đường Tam như vậy, đi tới cái thế giới này, Huyền Thiên Công của hắc vô hình trung đã cùng hồn lực của hồn sư hình thành một loại khế hợp kì dị. Mỗi một trọng của Huyền Thiên Công đối ứng với một cái xung hào của Hồn sư. Đạt được cái hồn hoàn đầu tiên, hắc rút cục đột phá bình cảnh của Huyền Thiên Công đệ nhất trọng.

Đương nhiên, lực lượng của hắc tuyệt không đơn giản chỉ là tiến vào Huyền Thiên Công đệ nhị trọng, hắc còn có lực lượng của vũ hồn mà Đường môn không có, cùng với kỹ năng mà hồn hoàn đầu tiên mang đến.

Cảm giác thoải mái sau khi hấp thu hồn hoàn là không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, phản phát như không chịu lực hút mà hòa trộn vào trong đám mây, lại phản phát như tiến vào đỉnh của cực lạc. Toàn thân, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông đều bị mở ra, tham lam hít thở không khí, chất biến làm thân thể Đường Tam đã phát sinh kỳ dị biến hóa.

Đường Tam tận lực làm dịu đi tâm tình kích động của mình, đột phá của Huyền Thiên công với sự trợ giúp của hồn hoàn đã nói cho hắc phương hướng phát triển sau này, hắc biết, bất luận như thế nào, cuộc đời của mình ở cái thế giới này, sợ rằng rất cuộc không cách nào phân khai với vũ hồn. Hồn lực là nội lực của Huyền Thiên Công, nội lực cũng chính là hồn lực. Chính mình nhất định phải đi lên con đường của Hồn sư. Đương nhiên, hắc là thuộc loại Hồn sư của Đường môn.

Khi Đường Tam chậm rãi mở hai mắt thì sắc trời đã rạng lên, sinh cơ mà một ngày

mới mang đến phảng phất như đang kêu gọi thân thể hắn.

Đường Tam cúi đầu nhìn thân thể mình, hắn phát hiện, thân thể mình tựa hồ bởi vì có được hồn hoàn nên đã sinh ra một chút biến hóa, vốn vóc người gầy nhỏ tựa hồ cao hơn một ít, bắp vai cũng rộng hơn vài phần, trên da càng hơn một tầng sáng bóng ónh nhuận

Trong lúc giờ tay nhắc chân, cảm giác lực lượng tràn ngập, nhẹ nhàng mà thư thích, không cần chủ tâm thử nghiệm, hắn cũng biết, không chỉ nội lực của mình đột phá bình cảnh, phương diện kỹ năng của thân thể cũng tại hồn hoàn của trăm năm Mạn đà la tác dụng đạt tới đại phúc độ gia tăng.

<i>"Sư phụ."</i> Sau khi tỉnh táo, điều đầu tiên Đường Tam nghĩ đến là Đại sư, hắn nóng lòng nói cho Đại sư, hồn thú giống lý luận của Đại sư đã thành công. Trong cả quá trình dung hợp, mặc dù cũng phải thừa nhận không nhỏ thống khổ, nhưng không có cảm giác xung đột gì.

Khi ánh mắt hắn tìm được Đại sư thì không nhận được chấn động

Đại sư nằm trên mặt đất, thân thể tựa hồ cứng ngắc, không nhúc nhích. Xung quanh hắn cùng Đại sư, phấn hùng hoàng vây tròn xung quanh, tình huống giống như nơi cắm trại trước.

<i>"Sư phụ, người làm sao vậy?"</i> Trong lòng Đường Tam khẩn trương, chuyển thân, đi tới bên người Đại sư, đỡ thân thể hắn ngồi lên.

Thấy mặt của Đại sư, Đường Tam bật thốt lên: <i>"Độc."</i>

Trên khuôn mặt vốn cứng ngắc của Đại sư hắc khí vờn quanh, hít khí vào thì nhiều mà khí xuất thì ít, thân thể cứng cứng, đã mất đi tất cả cảm giác.

<i>"Sư phụ như thế nào lại trúng độc vậy?"</i> Mang theo nghi vấn, Đường Tam đột nhiên cảm giác được thân thể Đại sư có chút dị thường, nhanh chóng giật ống tay áo trên tay phải của hắn.

Chỉ thấy cánh tay phải của Đại sư đã phình hơn gấp ba so với bình thường, toàn bộ da tay bị biến thành màu tím sáng, cũng may ở cuối cánh tay buộc chặt một dây vải, hiển nhiên sau khi Đại sư phát hiện mình trúng độc thì tự sơ cứu. Mặc dù như thế, dưới tình huống đại bộ phận độc tố không có lan tràn, nhưng hắn lại vẫn hôn mê, có thể thấy được độc tố này bá đạo như thế nào.

Trong đầu linh quang chợt lóe, Đường Tam đột nhiên hiểu được nguyên do mà Đại sư trúng độc. Lúc trước, trong khi hấn cùng với Đại sư bị Mạn đà la xà truy sát, vũ hồn La tam pháo của Đại sư từng bị Mạn đà la xà cắn một cái. Đúng là cắn vào chân trước bên phải của La tam pháo, lúc ấy bị Đại sư nhanh chóng thu về. thú vũ hồn cùng túc chủ là một thể, sợ rằng thú vũ hồn biến dị của Đại sư cũng giống như vậy. Vũ hồn trúng độc, tương đương với túc chủ cũng trúng độc. Mà đại sư lại một tâm giúp hấn hấp thu hồn hoàn, một chút cũng không để ý tới an nguy của bản thân, đợi sau khi mình tiến vào trạng thái tu luyện, hồn lực của hấn không khắc chế được độc tố nên độc tố phát tác.

Tương đối mà nói, tại phương diện này thì Khí vũ hồn tương đối có ưu thế, Khí vũ hồn bị dính độc tố sẽ không ảnh hưởng tới thân của túc chủ.

<i>"May là sư phụ ngăn chặn độc tính lan tràn, nếu không ta cũng không có biện pháp nữa."</i> Sau khi Đường Tam sờ sờ mạch ở tay trái Đại sư, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Độc tố chưa công tâm, còn kịp cứu.

Xuất thân Đường môn, đối với việc xử lý độc thương hấn rất rõ ràng. Lúc này, hấn cũng bất chấp là ngọn lửa có dẫn hồn thú tới hay không, nhanh chóng từ xung quanh nhặt một ít nhánh cây và lá cây khô, dùng hỏa chiết tử đốt lên một đồng lửa, sau đó xé rách ống tay áo trên tay phải Đại sư, dùng đoạn kiếm mà Đại sư cho hấn đào một cái hố trên đất, sau đó lấy nước rửa sạch thân kiếm.

Đồng lửa dần dần cháy mạnh lên, sau khi Đường Tam mang đoạn kiếm hơ trên đồng lửa, lúc này mới kéo thân thể Đại sư tới gần cái hố nhỏ, để tay phải của hấn vào trong hố.

Hít một hơi thật sâu, cổ tay Đường Tam vừa lộn, liên tiếp ba kiếm, phân biệt cắt tại mạch môn, khuỷu tay và nách của Đại sư.

Nhất thời, ba cổ máu màu tím đen mang theo nồng nặc tinh khí và nhàn nhạt trà hương bắn ra, như ba con sông nhỏ chảy vào trong hố.

Chương 41: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (2)

Dịch: anhdendem

Một tay Đường Tam đặt trước ngực Đại sư, thúc dục nội lực của Huyền Thiên Công vừa mới tăng lên xuất ra, tay trái điểm liên tiếp, phong trụ bốn kinh mạch ở ngực Đại sư để độc không lan tràn, đồng thời,

tay phải bắt đầu xoa trước ngực Đại sư, bằng vào nội lực thúc dục khí huyết trong cơ thể Đại sư vận hành. Mang độc tố chậm rãi bức ra một chỗ.

Huyền Thiên Công là tâm pháp nội công cao nhất của Đường môn, nó có tác dụng khu độc rất mạnh, nó không phải là nội lực cương mãnh, nhưng cực kỳ nhạy cảm, như những sợi tơ xâm nhập vào trong thân thể Đại sư, không lưu lại một tia hậu hoạn.

Cởi áo của Đại sư, Đường Tam cẩn thận quan sát hắc khí trên người Đại sư, dưới sự tác dụng của Huyền Thiên Công, hắc khí từ từ tụ tập một chỗ, hướng cánh tay của Đại sư mà chạy, lúc này, Đường Tam vẫn như trước không cử động vải buộc trên cánh tay của Đại sư.

Máu độc chảy ra, cánh tay phình to của Đại sư dần dần hồi phục, màu sắc da tay cũng dần dần bình thường, trên mặt Đại sư toát ra thần sắc thống khổ, trong miệng đã bắt đầu phát ra âm thanh rên rỉ.

Theo máu tím đen dần dần hết, bắt đầu có máu đỏ xuất hiện, cánh tay của Đại sư cũng đã trở nên nhợt nhạt. Lúc này Đường Tam mới tháo miếng vải trên cánh tay của Đại sư, bằng vào nội lực nhanh chóng mang độc tố cuối cùng một lần toàn bộ đẩy ra, sau đó lập tức che lại huyết mạch trên cánh tay Đại sư, xé trên áo của mình mấy mảnh vải băng lại vết thương.

Sở dĩ lúc trước hắn không vội cởi miếng vải trên cánh tay Đại sư là bởi vì sợ Đại sư mất quá nhiều máu, dù sao thời gian hắn trúng độc cũng không ngắn.

Khu trừ độc tố xong, người Đường Tam đã đầy mồ hôi, mặc dù Huyền Thiên Công tiến vào đệ nhị trọng, nhưng còn chưa tính là cường đại, mà lợi dụng nội lực phụ trợ khu trừ độc là hao phí nội lực và tinh lực nhất, lực lượng mang đến bởi hấp thu hồn hoàn lúc này có chút hư yếu đi.

Đường Tam dùng nước sạch giúp Đại sư rửa sạch sẽ cánh tay, sau đó dùng đất lấp lại cái hố đầy máu độc. Lúc này mới xem như hoàn thành toàn bộ công việc.

Kế tiếp, Đại sư hôn mê suốt ba ngày, trong lúc đó cả người hắn nóng dần lên, Đường Tam mỗi ngày cũng chỉ có thể cho hắn uống chút nước, vì để cho cơ thể của Đại sư bổ sung một chút dinh dưỡng, hắn thậm chí lấy một cây gỗ khô rồi tạo một cái ca, lấy ra một ít thịt khô mang theo dùng nước làm chút canh thịt. Bởi vì nơi này là liệt hồn sâm lâm, Đường Tam không dám rời xa Đại sư một bước.

May là vận khí của bọn họ coi như rất tốt, mặc dù thỉnh thoảng có hỗn thú đi qua nơi này, nhưng đều là mười năm hỗn thú, hơn nữa công kích tính cũng không mạnh, cũng không cấp phiền toái gì cho Đường Tam.

<i>"Ta đây là làm sao vậy?"</i> Khi Đại sư tỉnh lại thì đã là giữa trưa của ngày thứ tư.

Thân thể suy yếu dùng không ra một chút khí lực, Đại sư chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, cảm giác trời đất quay cuồng làm hắn không tìm được phương hướng, sợ là nhắc tay cũng phải cố hết sức.

<i>"Sư phụ, người tỉnh rồi."</i> Đường Tam kinh ngạc tới bên người Đại sư, mang một cỗ nội lực tinh thuần truyền vào trong cơ thể Đại sư.

Dưới sự trợ giúp của Huyền Thiên Công, tinh thần của Đại sư phấn chấn lên vài phần, đôi mắt rốt cục cũng tập trung được.

<i>"Tiểu Tam, ta còn sống?"</i> Đại sư có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam bên cạnh.

Đường Tam gật gù đầu, nói: <i>"Sư Phụ, người vẫn sống khỏe. Bất quá, lần này sợ rằng phải nghỉ ngơi rất lâu."</i>

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đại sư miễn cưỡng nghiêng đầu, nhìn tay phải của mình một chút: <i>"Là người cứu ta sao."</i>

Đường Tam gãi gãi đầu, nói: <i>"Khi còn nhỏ ba ba đã dạy qua cho con phương pháp đơn giản xử lý độc thương, lúc đó con nhìn người hôn mê, chỉ có thể thử xem. Thử một chút nói chung có cơ hội, tử mã đương hoạt mã y *"</i>

*: làm ngựa chết sống lại.

<i>"Không biết lớn nhỏ, còn nói sư phụ là ngựa ư?"</i> Đại sư xuất ra một nụ cười, đương nhiên, khuôn mặt vốn cứng nhắc của hắn hơn nữa bây giờ tái nhợt, nụ cười này của hắn so với khóc còn muốn khó coi hơn vài phần.

Còn sống, vĩnh viễn là sự việc tốt nhất, sợ là ngay cả người tâm cao khí ngạo cả đời cống hiến cho vũ hồn nghiên cứu như Đại sư cũng không ngoại lệ.

Đường Tam a a cười, nói: <i>"Sư phụ, ngài trước hãy nghỉ ngơi một chút, con làm cho người chút canh thịt. Ngài tỉnh"

rồi, nghỉ ngơi thêm mấy giờ là có thể ăn chút lương khô. Chúng ta cũng có thể rời đi lập hồn sâm lâm sớm một chút, hoàn cảnh của nơi này quá kém, không khí lại tương đối ẩm ướt, không có lợi cho việc khôi phục vết thương của người."</i>

Đại sư phảng phất đột nhiên nhớ tới cái gì: <i>"Tiểu Tam, người thành công rồi?"</i> Đối với hắn mà nói, lý luận mà mình nghiên cứu thậm chí so với tính mạng còn trọng yếu hơn.

Đường Tam mỉm cười nói: <i>"Sư phụ, người yên tâm đi. Con thành công rồi. Người xem."</i>

Vừa nói, tay phải Đường Tam giơ lên, bạch quang nhàn nhạt hiện ra bên ngoài da tay, ngay sau đó, Lam ngân thảo màu lam sẫm từ trong lòng bàn tay tràn ra. Màu vàng quang hoàn rõ ràng từ dưới chân hắn mọc lên, vây tròn quanh thân từ dưới lên trên. Đúng là đặc điểm phân biệt một hoàn Hồn sư **.

**<: Hồn sư có một hồn hoàn

Lam ngân thảo trước kia rộng không được nửa ngón tay, mà Lam ngân thảo lúc này đã rộng thành ba ngón tay, lá cũng dày hơn mấy lần so với trước kia, mang theo văn lộ kỳ dị, hơn mười căn Lam ngân thảo nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, đầu lá nhọn ngẩng lên, tựa như là hơn mười con Mạn đà la xà tại mọi nơi tìm kiếm thức ăn.

Trên Lam ngân thảo cũng không mang theo tinh khí của Mạn đà la xà, mà chỉ có nhàn nhạt mùi hương trà, trong hương khí làm kẻ khác say mê lại tràn ngập nguy hiểm.

Trong mắt Đại sư lóe ra quang mang cực kỳ kích động, cố nén hưng phấn, nói: <i>"Tính bền như thế nào?"</i>

Mắt thấy là thật, Đường Tam dùng hành động trả lời Đại sư, trong hơn mười căn Lam ngân thảo thoát ly bàn tay hắn có một căn đột nhiên bay lên, quán quanh vào gốc một cây nhỏ có thân như cánh tay, một đầu trong tay Đường Tam, tay phải hắn dùng sức kéo, thân cây nhất thời cong xuống, làm Lam ngân thảo căng thẳng tắp, nhưng lại không có chút dấu hiệu nào là sắp đứt đoạn.

<i>"Tốt, thật sự là quá tốt. Xem ra phán đoán của ta là hoàn toàn chính xác, Lam ngân thảo sau khi rút vào Mạn đà la xà hồn hoàn trở nên cứng cõi hơn, nếu ta đoán không sai, nó hẳn là còn kèm theo nhất định độc tính của Mạn đà la xà. Chỉ là, kỹ năng của nó bây giờ là cái gì?"</i>

Sau khi Vũ hồn thu được hồn hoàn, kỹ năng đều phải trải qua một quá trình biến dị mới có thể sinh ra, bất đồng vũ hồn cùng với cùng một loại hồn hoàn thì kỹ năng sinh ra tuyệt đối bất đồng, sợ rằng số năm của hồn hoàn bất đồng thì kỹ năng cũng khác nhau rất lớn.

Cho nên, mặc dù Đại sư đối với nghiên cứu về vũ hồn đã tương đối sâu, nhưng cũng không thể đảm bảo hiệu quả của hồn hoàn đầu tiên mà Đường Tam thu được đến tốt cùng là cái gì.

Đường Tam nói: <i>"Sư phụ, mấy ngày hôm nay con đã sử dụng một ít mười năm hồn thú nhỏ yếu để thử qua. Người nói không sai, Lam ngân thảo quả thực kế thừa một ít độc tính của Mạn đà la xà, nhưng công kích không có mang kịch độc trí mạng, mà là tác dụng gây mê trong độc tính của Mạn đà la xà. Nhưng phải trực tiếp tiếp xúc mới có hiệu quả, độc tính cũng không tính là mạnh, nhưng tác dụng hạn chế rất rõ ràng, mà kỹ năng của Lam ngân thảo là quấn quanh. Bằng vào hồn lực khống chế, quấn trụ thân hình địch nhân, làm cho không có cách nào nhúc nhích."</i>

Vừa nói, Đường Tam bằng vào hồn lực khống chế Lam ngân thảo mà mình thả ra để thi triển kỹ năng.

Chỉ thấy hơn mười đạo lá cỏ màu lam sẫm từ trong bụi cỏ xông ra, nhanh chóng quấn quanh trên thân một cây thô to, những nhánh cỏ tỏa ra thành hình tròn, bao trùm phạm vi mười thước vuông, chỉ cần là trong phạm vi này thì không có khả năng tránh né.

Trong phút chốc, hơn mười căn Lam ngân thảo đã mang cái cây to đó quấn quanh chặt chẽ.

Trong mắt Đại sư tỏa ra một tia quang mang suy tư: <i>"Cũng quả nhiên như vậy, đặc điểm của Khống chế hệ hồn sư. Nếu có thể có một gã cường lực công kích thủ cùng phối hợp với người thì vũ hồn của người càng phát huy rõ ràng tác dụng của nó. Vì Khống chế hệ hồn sư chính là khống chế hành động của đối thủ, có thể chế ước đối thủ tốt nhất, tác dụng quấn quanh này nó là như vậy. Thân nó lại phụ gia thêm hiệu quả gây mê, trừ phi địch nhân vượt qua người hai cái hồn hoàn, nếu không muốn tránh thoát quấn quanh kỹ năng này là không có khả năng. Tiểu Tam, chúng ta thành công rồi."</i>

Vừa nói tới vũ hồn, Đại sư căn bản là không giống người bị trọng thương, thần thái trong hai mắt sáng láng, trong ngữ khí nói không nên lời hưng phấn.

Đặc điểm kỹ năng quán quanh này của Lam ngân thảo chính là tính chất đột ngột của nó, Đường Tam đã thử qua, trong phạm vi năm mươi thước, hẳn có thể khống chế Lam ngân thảo tấn công từ bất cứ vị trí nào. Khó lòng phòng bị. Nhất là trong thâm lâm có đông đảo thực vật, Lam ngân thảo thì có càng tốt yểm hộ.

Đường Tam lại nấu một bát canh thịt, hơn nữa mang thịt khô xé nhỏ cho Đại sư ăn.

Trong bụng có chút thức ăn, tốc độ khôi phục của Đại sư cũng trở nên nhanh hơn, nhưng bọn hắn không thể không rời đi lập hồn thâm lâm, vì đồ ăn và nước uống mang theo trong mấy ngày nay đã tiêu hao hầu như không còn.

Đây còn là dưới tình huống Đường Tam đã hết sức tiết kiệm.

Đại sư còn không có khôi phục năng lực hành động, cho nên hẳn được Đường Tam cống ra khỏi lập hồn thâm lâm, bởi vì vóc người của hai người chênh lệch quá lớn, dọc theo đường đi, hai chân Đại sư đều kéo trên mặt đất, bằng vào lực lượng và nội lực hơn người, dưới sự chỉ dẫn của Đại sư, Đường Tam từng bước từng bước cống Đại sư đi ra lập hồn thâm lâm, đi xe ngựa về với Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện.

Dọc theo đường đi, bất luận là trong khi Đường Tam chăm sóc Đại sư hay là quá trình hẳn cống Đại sư đi ra khỏi thâm lâm, Đại sư thủy chung chưa nói qua một từ cảm ơn, nhưng ánh mắt hẳn nhìn Đường Tam tựa hồ không hề là chỉ nhìn một đồ đệ thay thế mình hoàn thành giấc mộng, càng giống như là tâm tình xuất hiện tại trong mắt Đường Hạo.

Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ. Tám chữ đơn giản này càng khắc sâu trong lòng của Đại sư.

Trải qua vài ngày nghỉ ngơi và sự chăm sóc tỉ mỉ của Đường Tam, trong khi bọn hắn trở lại học viện, Đại sư đã có thể miễn cưỡng đi bộ với sự giúp đỡ của Đường Tam, bất quá, căn cứ theo sự ước lượng của Đường Tam, lần này Đại sư bị độc thương làm nguyên khí đại thương, muốn hoàn toàn khôi phục, ít nhất phải cần một tháng mới được.

Thân phận của Đại sư tại Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện chỉ là Khách khanh, quan hệ cùng với viện trưởng cũng rất tốt, nhưng không có một người thân, trong khoảng thời gian tới, Đường Tam tự nhiên phải phụ trách chăm sóc Sư phụ của mình, điểm này hẳn đã sớm suy nghĩ tốt rồi. Thậm chí mỗi ngày chăm sóc Đại sư như thế nào thì Đường Tam cũng đã tính toán cả rồi.

Lúc này đúng là thời gian mà các đệ tử đi học buổi sáng, bên trong Nặc Đinh học viện có vẻ rất yên tĩnh, Đường Tam giúp Đại sư trực tiếp đi về phòng để hắc nằm ở trên giường

<i>"Rốt cục đã trở lại, Sư phụ, người cũng có thể nghỉ ngơi cho thật tốt. Trong khoảng thời gian này, Người phải dưỡng thương cho tốt, ngàn vạn lần không nên làm việc nặng nhọc, có chuyện gì Người trực tiếp phân phó cho con là được."</i>

Đại sư gật gật đầu, nói: <i>"Không nghĩ còn có thể thoát chết, thân thể ta khôi phục trọng yếu, nhưng việc tu luyện của người không thể gián đoạn. Đồng thời, người còn phải đi làm một việc. Tiểu Tam, người lấy quyển sách thứ hai từ bên trái, tầng ba, giá sách bên trái mang tới đây cho ta."</i>

<i>"Vâng."</i> Đường Tam dựa theo sự phân phó của Đại sư mang một quyển sách dày cầm lại. Làm hắc kỳ quái chính là trên quyển sách này không có tên sách.

Đại sư không có tiếp nhận quyển sách trong tay hắc, nói: <i>"Trên quyển sách này ghi lại một số nghiên cứu của ta đối với hồn lực, mặc dù hồn lực là thông qua minh tư vận chuyển hồn lực của mình để tu luyện, nhưng kỹ xảo trong đó lại phi thường nhiều. Vận hành lộ tuyến theo dạng gì để dễ dàng tăng lên thực lực, vũ hồn gì trong thích hợp tu luyện trong hoàn cảnh nào nhất, trên đây đều có ghi lại, trong khoảng thời gian này ta không có cách nào tự mình chỉ đạo cho người, nhưng người nhất định không thể buông lỏng."</i>

<i>"Vâng."</i> Đường Tam cung kính đáp ứng một tiếng, mặc dù hắc còn chưa nhìn nội dung quyển sách, nhưng trong lòng đã có rung động vô cùng.

Trải qua lần đột phá này của hồn hoàn, hắc đối với vũ hồn coi như đã có hiểu rõ một cách toàn diện, dựa theo sự giải thích của hắc, hồn lực chính là một loại nội lực, chỉ bất quá phương pháp đại đa số mọi người tu luyện đều là vận hành chúng một cách đơn giản mà không có quy luật.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 41: Độ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (2)

Dịch: anhdendem

Đường Tam có phương pháp tu luyện Huyền Thiên Công, tốc độ tu luyện trong tương lai tất nhiên so với đại bộ phận Hồn sư thì tốt hơn nhiều. Mà theo như lời Đại sư nói, phương pháp tu luyện mà hắn nghiên cứu, hắn là cùng loại vận hành lộ tuyến với tu luyện nội lực. Có thể nghiên cứu tới bước này, Đại sư đã phải cố gắng biết bao nhiêu? Phải biết rằng, Huyền Thiên Công chính là kinh nghiệm của vô số Đường môn tiền bối toàn tâm toàn ý mà đạt được. Mà Đại sư lại chỉ có một người.

<i>"Mặt khác, bây giờ người đi tới Vũ hồn điện của Nặc Đình thành đi. Trên đường tùy tiện hỏi là có thể tìm được vị trí của Vũ hồn điện, nó nằm ở khu vực trung tâm thành, người tới nơi đó tiến hành một chút Hồn sư giám định, một là trắc thí hồn lực tình huống của mình, mặt khác, coi như là chính thức đăng kí tại Vũ hồn điện, sau này mỗi tháng có thể lĩnh tiền trợ cấp. Cũng không cần tiếp tục làm công độc sinh."</i>

Đường Tam cẩn thận thu quyển sách Đại sư cho hắn vào trong Nhị thập tứ kiểu minh nguyệt dạ, bản thân Nhị thập tứ kiểu minh nguyệt dạ không biết chế tác bằng cái gì, nó cực kỳ đàn hồi, rút lại nhỏ nhất, vóc người còn nhỏ của Đường Tam đều có thể miếng cường đeo ở trên eo, nhưng nếu kéo dài ra, sợ là đại hán có eo hơn bốn thước cũng đồng dạng có thể đeo lên, hơn nữa độ rộng của đai lưng thủy chung không thay đổi.

Lúc này, Đường Tam mặc giáo phục của Nặc Đình sơ cấp Hồn sư học viện, bên hông lại mang đai lưng mà Đại sư cho hắn, cả người tinh khí thần cùng với lúc vừa mới tới học viện thì hoàn toàn bất đồng, cái gọi là nhân cần quần áo, mặc dù hắn không tính là anh tuấn, nhưng nhìn qua sạch sẽ cũng làm cho người ta cảm giác vài phần nhẹ nhàng khoan khoái.

<i>"Sư phụ, vậy người hãy ngủ đi trong chốc lát, con đi. Giữa trưa con quay lại sẽ mang thức ăn cho người."</i>

Từ phòng Đại sư ra, Đường Tam vừa nghe thấy tiếng <i>"keng keng"</i> báo hiệu kết thúc buổi học, thời gian đi học của Nặc Đình sơ cấp Hồn sư học viện cũng không dài, giữa trưa sau khi hết buổi học thì còn có thời gian nghỉ ngơi nửa canh giờ căng tin mới phục vụ bữa trưa.

Vừa lúc hết giờ, Đường Tam quyết định trước về túc xá cùng chúng bạn cùng phòng

nói một tiếng rằng mình đã trở lại.

Nhưng là, trong khi hần trở lại tức xá, lại kinh ngạc phát hiện, cả tức xá trống rỗng, một bóng người cũng không có, giường của mình vẫn giống như lúc mới đi, cùng giường của Tiểu Vũ ghép cùng một chỗ, ở giữa có bao y phục ngăn cách.

Sau khi hết giờ không có một người quay lại? Trong lòng Đường Tam không khỏi nghi hoặc. Xoay người đi ra khỏi tức xá, đi tới thao trường.

Những đệ tử cuối cùng đang từ bên trong giáo học lâu phía đối diện đi về hướng phía tức xá, trong khi Đường Tam đang chuẩn bị tới đi tới Vũ hồn điện tiến hành Hồn sư nhận chứng theo như lời Đại sư thì, trong mơ hồ nghe được mấy đệ tử cao niên cấp hơn so với mình tựa hồ nói tới ba chữ Công độc sinh.

Vội vàng tập trung tinh thần, thông qua nội lực lấy phương thức Thính thanh biệt vị nghe nội dung bọn hần nói chuyện với nhau.

<i>"Công độc sinh này thật sự là không biết tự lượng sức mình, cư nhiên muốn đi gặp Tiêu lão đại sáu niên cấp để khiêu chiến. Phỏng chừng trong khi đi học ngày mai khó thấy thân ảnh của công độc sinh rồi."</i>

<i>"Cũng không có thể nói như vậy, công độc sinh giám khiêu chiến Tiểu phách vương của học viện chúng ta cũng có chút dựa vào, nghe nói, một đệ tử công độc sinh mới tới một niên cấp rất lợi hại. Tất cả công độc sinh đều gọi nàng là Tiểu Vũ tỷ. Sự việc lần này hình như chính là nàng chủ động khơi ra. Lần này đánh cược của bọn họ cũng rất tuyệt, nếu Tiêu lão đại thắng, sau này tất cả công độc sinh đều là sủng vật của hần, nếu bên công độc sinh thắng, sau này Tiểu Vũ tỷ đó sẽ là Tiểu Vũ tỷ của toàn học viện chúng ta."</i>

<i>"Những công độc sinh này tuyệt đối là muốn chết, một tiểu nha đầu một niên cấp dù có lợi hại đi nữa thì có thể lợi hại tới như thế nào. Tiêu lão đại là một trong vài người của học viện chúng ta sáu niên cấp đệ tử đạt tới cảnh giới Hồn sư. Xem ra, sau này Tiêu lão đại lại muốn thêm một đám người hầu rồi. "</i>

Nghe hai người cao niên cấp đệ tử đối thoại, Đường Tam trong lòng căng thẳng. Mặc dù thời gian tiếp xúc cùng Tiểu Vũ không dài, nhưng hần đối với tính cách của Tiểu Vũ còn có hiểu rõ nhất định, tỳ khí của tiểu nha đầu nhìn qua phần nộ này tuyệt không giống nàng nhìn qua ôn nhu như vậy, ngược lại có điểm mạnh mẽ. Hơn nữa trước kia Vương Thánh nói qua về

việc công độc sinh bị khi dễ, hẳn có thể dám chắc, hai gã cao niên cấp đệ tử nói nhất định là thật.

Đường Tam cũng là một thành viên của công độc sinh, hẳn tự nhiên không thể nhìn bạn cùng túc xá của mình bị khi dễ.

<i>"Hai vị học trưởng, xin hỏi Tiêu lão đại và công độc sinh đang ở chỗ nào?"</i> Đường Tam nghênh đón hai gã đệ tử đang nói chuyện.

Hai gã đệ tử rõ ràng sững sốt một chút, gã đệ tử bên trái nói: <i>"Làm gì vậy? Tiểu học đệ, người cũng muốn đi xen một chân vào sao? Nhân thủ của Tiêu lão đại cũng đủ dùng rồi, nhìn bộ dáng của người hẳn là hai, ba niên cấp, ta khuyên người chính là đừng đi nữa, bị ngộ thương thì không tốt đâu."</i>

Từ trang phục sạch sẽ và phẩm chất chiếc đai lưng rất tốt ở bên hông của Đường Tam, hai gã đệ tử này hiển nhiên là không đoán được thân phận của hẳn là công độc sinh.

<i>"Học trưởng, ta chỉ là muốn đứng ở xa xa nhìn xem thôi."</i> Đường Tam tự nhiên sẽ không cho thấy chính mình thuộc loại công độc sinh.

<i>"Bọn họ hẳn là tại trong rừng cây phía sau núi của học viện quyết đấu."</i>

Có được tin tức chuẩn xác, Đường Tam nhanh chóng chạy đi, hướng phía sau học viện mà chạy.

Cái gọi là núi phía sau của học viện cũng không tại trong Nặc Đinh học viện, mà là một tòa núi nhỏ phía bên ngoài cửa sau của học viện, Đường Tam thấy bốn bề vắng lặng, lập tức triển khai Quỷ Ảnh Mê Tung hướng trên núi chạy như điên.

Trong rừng cây yên tĩnh, nhưng cũng không phải đại biểu bình tĩnh, ngược lại hào khí có vài phần kiêu bạt nở trướng.

Ngoại trừ Đường Tam thì tất cả công độc sinh đều đứng ở sau lưng Tiểu Vũ, phía đối diện bọn họ, là đội ngũ do tổng cộng hơn hai mươi cao niên cấp đệ tử tạo thành.

Người cầm đầu, thân mặc giáo phục của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, thân hình cao lớn, mặc dù vẻ mặt vẫn ngây thơ, nhưng đã có điểm bộ dáng của người lớn. Nhìn qua, hẳn ít nhất phải cao hơn so với Tiểu Vũ nửa thân, trông cũng tính là anh tuấn. Chỉ là vẻ kinh miệt và coi thường ở trên mặt đã phá hủy sự hài hòa.

<i>"Tiểu nha đầu, bây giờ người hối hận còn kịp. Đương nhiên, ta cũng không ngại

thêm một con thỏ làm sủng vật. Vũ hồn của người là thỏ, không sai chứ?"

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đường Tam có phương pháp tu luyện Huyền Thiên Công, tốc độ tu luyện trong tương lai tất nhiên so với đại bộ phận Hồn sư thì tốt hơn nhiều. Mà theo như lời Đại sư nói, phương pháp tu luyện mà hắn nghiên cứu, hắn là cùng loại vận hành lộ tuyến với tu luyện nội lực. Có thể nghiên cứu tới bước này, Đại sư đã phải cố gắng biết bao nhiêu? Phải biết rằng, Huyền Thiên Công chính là kinh nghiệm của vô số Đường môn tiền bối toàn tâm toàn ý mà đạt được. Mà Đại sư lại chỉ có một người.

"Mặt khác, bây giờ người đi tới Vũ hồn điện của Nặc Đinh thành đi. Trên đường tùy tiện hỏi là có thể tìm được vị trí của Vũ hồn điện, nó nằm ở khu vực trung tâm thành, người tới nơi đó tiến hành một chút Hồn sư giám định, một là trắc thí hồn lực tình huống của mình, mặt khác, coi như là chính thức đăng kí tại Vũ hồn điện, sau này mỗi tháng có thể lĩnh tiền trợ cấp. Cũng không cần tiếp tục làm công độc sinh."

Đường Tam cẩn thận thu quyển sách Đại sư cho hắn vào trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, bản thân Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ không biết chế tác bằng cái gì, nó cực kỳ đàn hồi, rút lại nhỏ nhất, vóc người còn nhỏ của Đường Tam đều có thể miểng cứng đeo ở trên eo, nhưng nếu kéo dài ra, sợ là đại hán có eo hơn bốn thước cũng đồng dạng có thể đeo lên, hơn nữa độ rộng của đai lưng thủy chung không thay đổi.

Lúc này, Đường Tam mặc giáo phục của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, bên hông lại mang đai lưng mà Đại sư cho hắn, cả người tinh khí thần cùng với lúc vừa mới tới học viện thì hoàn toàn bất đồng, cái gọi là nhân cần quần áo, mặc dù hắn không tính là anh tuấn, nhưng nhìn qua sạch sẽ cũng làm cho người ta cảm giác vài phần nhẹ nhàng khoan khoái.

"Sư phụ, vậy người hãy ngủ đi trong chốc lát, con đi. Giữa trưa con quay lại sẽ mang thức ăn cho người."

Từ phòng Đại sư ra, Đường Tam vừa nghe thấy tiếng "keng keng" báo hiệu kết thúc buổi học, thời gian đi học của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện cũng không dài, giữa trưa sau khi hết buổi học thì còn có thời gian nghỉ ngơi nửa canh giờ căng tin mới phục vụ bữa trưa.

Vừa lúc hết giờ, Đường Tam quyết định trước về túc xá cùng chúng bạn cùng phòng nói một tiếng rằng mình đã trở lại.

Nhưng là, trong khi hắn trở lại túc xá, lại kinh ngạc phát hiện, cả túc xá trống rỗng, một bóng người cũng không có, giường của mình vẫn giống như lúc mới đi, cùng giường của Tiểu Vũ ghép cùng một chỗ, ở giữa có bao y phục ngăn cách.

Sau khi hết giờ không có một người quay lại? Trong lòng Đường Tam không khỏi nghi hoặc. Xoay người đi ra khỏi túc xá, đi tới thao trường.

Những đệ tử cuối cùng đang từ bên trong giáo học lâu phía đối diện đi về hướng phía túc xá, trong khi Đường Tam đang chuẩn bị tới đi tới Vũ hồn điện tiến hành Hồn sư nhận chứng theo như lời Đại sư thì, trong mơ hồ nghe được mấy đệ tử cao niên cấp hơn so với mình tựa hồ nói tới ba chữ Công độc sinh.

Vội vàng tập trung tinh thần, thông qua nội lực lấy phương thức Thính thanh biệt vị nghe nội dung bọn hắn nói chuyện với nhau.

<i>"Công độc sinh này thật sự là không biết tự lượng sức mình, cứ nhiên muốn đi gặp Tiều lão đại sáu niên cấp để khiêu chiến. Phỏng chừng trong khi đi học ngày mai khó thấy thân ảnh của công độc sinh rồi."</i>

<i>"Cũng không có thể nói như vậy, công độc sinh giám khiêu chiến Tiểu phách vương của học viện chúng ta cũng có chút dựa vào, nghe nói, một đệ tử công độc sinh mới tới một niên cấp rất lợi hại. Tất cả công độc sinh đều gọi nàng là Tiểu Vũ tỷ. Sự việc lần này hình như chính là nàng chủ động khơi ra. Lần này đánh cược của bọn họ cũng rất tuyệt, nếu Tiều lão đại thắng, sau này tất cả công độc sinh đều là sủng vật của hắn, nếu bên công độc sinh thắng, sau này Tiểu Vũ tỷ đó sẽ là Tiểu Vũ tỷ của toàn học viện chúng ta."</i>

<i>"Những công độc sinh này tuyệt đối là muốn chết, một tiểu nha đầu một niên cấp dù có lợi hại đi nữa thì có thể lợi hại tới như thế nào. Tiều lão đại là một trong vài người của học viện chúng ta sáu niên cấp đệ tử đạt tới cảnh giới Hồn sư. Xem ra, sau này Tiều lão đại lại muốn thêm một đám người hầu rồi."</i>

Nghe hai người cao niên cấp đệ tử đối thoại, Đường Tam trong lòng căng thẳng. Mặc dù thời gian tiếp xúc cùng Tiểu Vũ không dài, nhưng hắn đối với tính cách của Tiểu Vũ còn có hiểu rõ nhất định, tỳ khí của tiểu nha đầu nhìn qua phần nộm này tuyệt không giống nàng nhìn qua ôn nhu như vậy, ngược lại có điểm mạnh mẽ. Hơn nữa trước kia Vương Thánh nói qua về việc công độc sinh bị khi dễ, hắn có thể dám chắc, hai gã cao niên cấp đệ tử nói

nhất định là thật.

Đường Tam cũng là một thành viên của công độc sinh, hẳn tự nhiên không thể nhìn bạn cùng túc xá của mình bị khi dễ.

<i>"Hai vị học trưởng, xin hỏi Tiêu lão đại và công độc sinh đang ở chỗ nào?"</i>
Đường Tam nghênh đón hai gã đệ tử đang nói chuyện.

Hai gã đệ tử rõ ràng sững sốt một chút, gã đệ tử bên trái nói: <i>"Làm gì vậy? Tiểu học đệ, người cũng muốn đi xen một chân vào sao? Nhân thủ của Tiêu lão đại cũng đủ dùng rồi, nhìn bộ dáng của người hẳn là hai, ba niên cấp, ta khuyên người chính là đừng đi nữa, bị ngộ thương thì không tốt đâu."</i>

Từ trang phục sạch sẽ và phẩm chất chiếc đai lưng rất tốt ở bên hông của Đường Tam, hai gã đệ tử này hiển nhiên là không đoán được thân phận của hắn là công độc sinh.

<i>"Học trưởng, ta chỉ là muốn đứng ở xa xa nhìn xem thôi."</i> Đường Tam tự nhiên sẽ không cho thấy chính mình thuộc loại công độc sinh.

<i>"Bọn họ hẳn là tại trong rừng cây phía sau núi của học viện quyết đấu."</i>

Có được tin tức chuẩn xác, Đường Tam nhanh chóng chạy đi, hướng phía sau học viện mà chạy.

Cái gọi là núi phía sau của học viện cũng không tại trong Nặc Đinh học viện, mà là một tòa núi nhỏ phía bên ngoài cửa sau của học viện, Đường Tam thấy bốn bề vắng lặng, lập tức triển khai Quỷ Ảnh Mê Tung hướng trên núi chạy như điên.

Trong rừng cây yên tĩnh, nhưng cũng không phải đại biểu bình tĩnh, ngược lại hào khí cổ vài phần kiếm bạt nổ trương.

Ngoại trừ Đường Tam thì tất cả công độc sinh đều đứng ở sau lưng Tiểu Vũ, phía đối diện bọn họ, là đội ngũ do tổng cộng hơn hai mươi cao niên cấp đệ tử tạo thành.

Người cầm đầu, thân mặc giáo phục của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, thân hình cao lớn, mặc dù vẻ mặt vẫn ngây thơ, nhưng đã có điểm bộ dáng của người lớn. Nhìn qua, hẳn ít nhất phải cao hơn so với Tiểu Vũ nửa thân, trông cũng tính là anh tuấn. Chỉ là vẻ kinh miệt và coi thường ở trên mặt đã phá hủy sự hài hòa.

<i>"Tiểu nha đầu, bây giờ người hối hận còn kịp. Đương nhiên, ta cũng không ngại thêm một con thỏ làm súng vật. Vũ hồn"

của người là thỏ, không sai chứ?"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 42: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (p3)

<p> </p>

<p>Trên vẻ mặt Tiểu Vũ một điểm cũng không thua đối phương, đồng dạng là vẻ mặt khinh thường, chỉ là vẻ khinh thường này của nàng phối hợp với vẻ mặt phẫn nộ nhìn như thế nào đều có bộ dáng đáng yêu, chỉ tay vào đối phương nói:

<i>"Tiêu lão đại, ngươi sợ? Sợ rồi thì sau này tự làm tiểu đệ của ta."</i>

<i>"Ha ha."</i> Tiêu lão đại cười lớn một tiếng làm ra vẻ tiêu sái: <i>"Ta sẽ sợ? Ta nói, tên Vương Thánh kia, đầu óc công độc sinh các ngươi có phải là đều bị nước vào rồi hay không, cũng kiếm ra một tiểu nha đầu như vậy hướng ta khiêu chiến. Thật sự là buồn cười. Tiểu nha đầu, ngươi cũng không nghe xem Tiêu lão đại ta là ai. Tại trong Nặc Đinh thành này, cho dù ta hoành tảo cũng không ai dám ngăn trở, càng không cần phải nói tại trong học viện này."</i>

Tiểu Vũ rõ ràng đã có chút không nhịn được: <i>"Ít nói nhảm, bắt đầu đi. Người nói, như thế nào đánh."</i>

Tiêu lão đại nhăn chau vừa chuyển, thần sắc toát ra vài phần xấu xa: <i>"Yên tâm, ta cũng không khi dễ các ngươi. Nơi này các ngươi không phải là có mười người sao, chúng ta đây cũng chỉ xuất mười người. Luân lưu xuất tràng, người xuất tràng chỉ cần thắng, có thể giao thủ cùng đối thủ kế tiếp. Cho tới khi tất cả mọi người của một phương bị đánh bại."</i>

Có thể lên làm lão đại trong các đệ tử, Tiêu lão đại này không có thể là người hấp tấp, vội vàng như vậy, trái ngược, hắn rất thông minh. Mặc dù từ ngoài nhìn vào, Tiểu Vũ tựa hồ không có uy hiếp gì. Nhưng Tiêu lão đại này đấu với Vương Thánh cũng không phải ngày một ngày hai, hắn đối với tính cách của Vương Thánh chính là vẫn hiểu rất rõ, nếu tiểu nha đầu trước mắt này không có vài phần bản lĩnh, Vương Thánh sao có thể thừa nhận nàng làm đại biểu của công độc sinh.

Cho dù nha đầu kia mạnh thì thế nào? Toàn bộ bên mình đều là cao niên cấp đệ tử, hơn nữa thực lực đều không kém, công độc sinh bên kia chỉ có mình Vương Thánh coi như có vài phần bản lĩnh, thêm cả tiểu nha đầu này thì nhiều nhất cũng chỉ là hai người mà thôi. Để cho thủ hạ của mình mang bọn họ toàn bộ đánh tan, thậm chí không cần mình ra tay, tràng chiến đấu này đã giành thắng lợi rồi. Nhìn qua phương thức quyết đấu công bằng, thật sự công bằng sao?

Vương Thánh tự nhiên cũng nhìn ra tính toán của Tiêu lão đại, nhưng không đợi hắn mở miệng, Tiểu Vũ đã nói một cách sáng khoái: *"Được, quyết định như vậy đi, người thứ nhất của các ngươi là ai, đến."*

Lúc này, Vương Thánh có muốn ngăn cản Tiểu Vũ đáp ứng cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Tiêu lão đại hướng những thủ hạ đứng sau lưng bữu bữu môi, một cao niên cấp đệ tử thân hình cao lớn lập tức đi ra.

Vương Thánh căn rằng: *"Tiểu vũ tử, để cho ta lên trước đi."* Cao niên cấp đệ tử của bên đối phương này hẳn tự nhiên là nhận ra, người này và hắn đồng ban, Vương Thánh từng cùng hắn đấu qua nhiều lần, kết quả của mỗi lần đều rất thê thảm. Vũ hồn của người đệ tử này là một cây côn. Nhưng không có thể như cây côn đơn giản vậy.

Tiểu Vũ rất có bộ dáng của đại tử đứng đầu, gật gật đầu, đáp ứng thỉnh cầu cầu Vương Thánh.

Vương Thánh hít sâu một hơi, đi tới song phương trận tiền: *"Liễu Long, đến đây đi."*

Màu vàng quang mang trên tay Liễu Long tỏa ra, một cây trường côn dài hơn hai thước trong nháy mắt xuất hiện trong lòng bàn tay: *"Kẻ bại tướng dưới tay ta, hôm nay ta không đánh cho ngươi nằm vài ngày, ta sẽ không mang họ Liễu."*

Vương Thánh còn không có trả lời, Tiểu Vũ ở sau lưng đã cười nói: *"Vậy nếu người thua, sau này gọi là "*Tàn Hoa Bại Liễu*" là được."*

Thần sắc trên mặt Liễu Long phát lạnh, cũng không lên tiếng, rất nhanh tiến lên phía trước một bước, trường côn trong tay giơ lên đỉnh đầu, trực hướng Vương Thánh nện xuống.
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Trên người Vương Thánh đồng dạng nổi lên quang mang của hồn lực, một tiếng hồ gầm, không tránh không né, hai tay hợp lại phía trên, nghênh đón trường côn của đối phương.

"Phanh" một tiếng muộn hưởng, Vương Thánh kêu lên một tiếng đau đớn, nhất thời lui về phía sau hai bước, hai tay tràn ngập hồn lực chột phản ngược về, hai tay chụp vào trường côn của đối thủ, mặc dù có hồn lực bảo vệ, nhưng chỉ mới tiếp xúc sơ sơ, trên cánh tay của hắn đã bị trường côn của đối phương đập vào tạo thành một vết máu. Ư thương là khó

tránh khỏi.

Liễu Long bĩu môi: <i>"Trí nhớ của người vẫn là chưa phát triển. Cái này của ta chính là vũ hồn."</i>

Quang mang chợt lóe, trường côn bị Vương Thánh nắm được đột nhiên biến mất, ngay sau đó trường côn lại hiện ra phía trước, vừa lúc xuyên qua cánh tay của Vương Thánh, một lát tựa đánh trên ngực hắn. Đưa thân thể của hắn ném về phía sau.

Ý chí chiến đấu của Vương Thánh là không có gì phải nghi ngờ, lực lượng của hắn cũng rõ ràng mạnh hơn đối thủ, nhưng điểm bất lợi chính là tại hắn không có cách nào có thể có hồn hoàn của chính mình, không cách nào tiến hành vũ hồn phụ thể, mặc dù dưới sự trợ giúp của hồn lực thì lực lượng tăng nhiều, nhưng nhanh nhẹn không đủ. Gặp phải loại đối thủ sử dụng trường côn này, bị đối thủ lợi dụng đặc tính <i>"nhất thốn trường nhất thốn cường"</i>, bị đánh mà không có lực hoàn thủ.

Nhất thốn trường nhất thốn cường: Dài một tấc mạnh một tấc.

Bắn thân lên, tiếng hồ gầm lại vang lên, nhưng là rất nhanh, thân thể hắn đã lại bị trường côn ném đi ra ngoài.

Bất quá, Vương Thánh coi như là da thịt dày, bình thường đánh nhau cũng nhiều, chịu đòn so với đệ tử bình thường cũng mạnh hơn rất nhiều. Mặc dù hoàn toàn ở vào hạ phong, nhưng đối thủ muốn hắn mất đi năng lực chiến đấu cũng không phải việc đơn giản. Trước khi Tiểu Vũ và Đường Tam tới Nặc Đinh học viện, tất cả công độc sinh chính là dựa vào một mình hắn bảo vệ. Không có điểm bản lãnh, sớm bị người khi dễ chết rồi.

<i>"Vương Thánh vẫn còn quá xúc động, chính diện đối kháng, hắn vô pháp lại gần người, mà chỉ có gần người, hắn mới có thể chiến thắng đối thủ."</i>

Khi Tiểu Vũ đang nhìn đến cau mày lại thì một thanh âm nhỏ đột nhiên vang lên bên tai nàng, nghiêng đầu nhìn lại, đôi mắt to xinh đẹp không khỏi toát ra quang mang kinh hãi: <i>"Tiểu Tam, người đã trở lại."</i>

Đi tới bên người Tiểu Vũ đúng là Đường Tam, chạy nhanh qua núi phía sau học viện, hắn tựa nhìn thấy cảnh tượng trong rừng cây, lập tức không lên tiếng, lặng yên đi tới bên người Tiểu Vũ, vóc người hắn không cao, Tiêu lão đại một phương thậm chí không có chú ý tới sự xuất hiện của hắn.

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Tiểu Vũ nhìn ra bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn: *"Làm gì? Lại muốn nói ta xúc động?"*

Đường Tam lắc lắc đầu, nói: *"Công độc sinh chúng ta không thể luôn luôn bị người khi dễ, loại phương thức quyết đấu này với lão đại của các đệ tử cũng coi như là nhất lao vĩnh dật, người làm đúng. Bất quá, người cần phải chờ ta trở về rồi hãy hướng bọn họ đưa ra khiêu chiến. Như vậy thì cũng nắm chắc hơn một chút."*

Nhất lao vĩnh dật: Làm một lần nghỉ ngơi mãi mãi (đại ý)

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 43: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử (1) (Tiểu vũ, nguyên lai người thật là một con thỏ)

Dịch: anhdendem

Tiểu Vũ trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, vừa nghĩ tới thảm dạng lần trước của mình bị hòn đá đập, nàng tự tức giận
đáp lại: <i>"Chờ cái gì mà chờ, ai biết người khi nào thì quay lại. Người ta đều đã khi dễ đến cửa rồi. Cái tên Tiêu lão đại vương bát đản kia nói để cho ta làm sủng vật thỏ của hắn, ta còn có thể nhẫn thì ta tự không gọi Tiểu Vũ."</i>

Đường Tam nhú nhú mày, trong lòng thầm nghĩ, đứa nhỏ này mới bao nhiêu tuổi mà đã có loại ý nghĩ xấu xa này, xem ra, thật sự phải giáo huấn bọn họ một chút, để cho bọn họ biết công độc sinh không phải dễ khi dễ.

Nghĩ vậy, ngón tay hắn sờ vào bên hông, ánh mắt chuyển hướng lên chiến trường.

Lúc này, trên người Vương Thánh đã nhiều chỗ tím xanh, trong tiếng hổ gầm không ngừng, hồn lực của hắn càng ngày càng yếu, mà đối thủ của hắn nhưng lại không có bị hắn đánh trúng một chút, bộ dáng mèo vờn chuột.

Phương thức công kích của Vương Thánh chính là quá đơn giản, thừa dịp hồn lực chưa tiêu hao hết, hắn phát động thế công lần cuối cùng, đến gần hai bước, lại hướng Liễu Long chạy tới, lần này hắn đã hạ quyết tâm, cho dù bị đối phương đánh cho thảm hơn nữa, nói thế nào thì nói cũng muốn cấp cho đối thủ lưu lại một điểm gì đó.

Liễu long và Vương Thánh đánh nhau cũng không phải một ngày hai ngày, tự nhiên sẽ nhìn ra mục đích của hắn, mắt thấy Vương Thánh đánh tới, thần sắc trên mặt cũng trở lên ngưng trọng, trường côn trong tay huy vũ, liên tiếp ba côn phân biệt đập vào đầu và hai vai của Vương Thánh, chỉ cần mang tên Vương Thánh cường nỗ chi mạt này đánh lui, hắn tự không có khả năng phát động lại một lần công kích như vậy nữa.

Cường nỗ chi mạt: Cung mạnh hết sức

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên trong lúc đó, Liễu Long cảm thấy hai tay cầm côn của mình phẳng phất như bị muỗi đốt một cái, công kích nhất thời xuất thủ chậm một nhịp.

Công kích của hắn vốn đã tính toán tốt, lúc này vừa chậm, lập tức lộ ra sơ hở. Côn

đầu tiên mặc dù nện ở trên đầu Vương Thánh, nhưng Vương Thánh lại ngạnh kháng xông lên, làm hai côn sau của hắn đều rơi vào khoảng không.

Bị một gã Chiến hồn sư sở hữu thú vũ hồn gần người, đối với Khí hồn sư sử dụng binh khí dài mà nói, nó tuyệt đối là đã kích trí mạng. Sợ là thực lực của Liễu Long cao hơn Vương Thánh một bậc, kết quả là vẫn như trước.

"Phanh", một hồ trào của Vương Thánh phách lên trên đầu Liễu Long, đưa cả người hắn bay đi, ngay sau đó thân thể vừa lộn, chân phải tiếp lên, cuối cùng trọng trọng đập trên lưng Liễu Long, đưa hắn đập mạnh trên mặt đất.

Liễu Long khôn có năng lực chịu đòn tốt như Vương Thánh, hồn lực của hắn đều trên trường côn, lực phòng ngự của bản thân cũng không xuất sắc, hai đòn công kích này của Vương Thánh lại là dùng hết sức, khi Liễu Long đập mạnh trên mặt đất thì lập tức bị va đập làm ngất đi.

Vương Thánh ngửa mặt lên trời rống giận một cách hung phẫn, phảng phất phải đem oán khí trong lòng mấy năm đều hô xuất ra.

Tiêu lão đại vốn đang nhàn nhã nhìn Liễu Long trêu đùa Vương Thánh, tình thế trên tràng diện đột nhiên nghịch chuyển, nhất thời làm hắn chấn động.

Phải biết rằng, Liễu Long trong số thủ hạ của hắn, thực lực cũng là bài danh trong ba vị trí đầu. Nếu không phải hắn đã có hồn hoàn đầu tiên của bản thân, cũng không có thể cam đoan là có thể thắng được Liễu Long.

Tiểu Vũ nói một cách trêu chọc: "Tàn Hoa Bại Liễu cũng quả nhiên là tàn hoa bại liễu, thực sự là không chịu nổi một kích. Tiêu lão đại, người nói thế nào?"

Tiêu lão đại vung tay lên, để mấy thủ hạ mang Liễu Long xuống khẩn cấp cứu trị, bọn họ chỉ là đệ tử của sơ cấp Hồn sư học viện, bằng vào điểm này hồn lực còn chưa mất được nhân mạng.

"Trận đầu tính chúng ta thua. Lăng Phong, người lên."

Người thứ hai bị Tiêu lão đại phái xuất chính là một gã cao niên cấp đệ tử có vóc người nhỏ cao, mũi nhỏ, mắt nhỏ, vóc người cao gầy một chút cũng không nhìn ra hắn đã mười hai tuổi. Ngược lại, giống như cùng lứa tuổi với bọn Tiểu Vũ và

Đường Tam.

<i>"Gọi Vương Thánh quay lại đi. Ta lên."</i> Đường Tam thấp giọng nói bên tai Tiểu Vũ.

Ánh mắt của Tiểu Vũ cũng rất tốt, hẳn tự nhiên nhìn ra được người thứ hai xuất tràng của đối phương chính là một một
mẫn tiệp hình Hồn sĩ, vừa lúc khắc chế Vương Thánh. Lúc trước hồn lực của Vương Thánh lại tiêu hao quá lớn, tất bại không thể nghi ngờ.

<i>"Vương Thánh, ngươi quay lại đi. Tràng này để cho Tiểu Tam lên. Ngươi có thể nghỉ ngơi rồi."</i>

Lúc này Vương Thánh còn chưa từ trong hưng phấn của sự chiến thắng Liễu Long hoàn toàn khôi phục lại, nghe được thanh âm của Tiểu Vũ mới phát hiện Đường Tam không biết lúc nào đã trở lại. Chính mình biết tình huống của bạn thân, mặc dù chiến thắng được Liễu Long, nhưng hẳn quả thật không còn lực để tái chiến nữa. Hẳn nào biết đâu rằng, nếu không phải Đường Tam lặng lẽ bắn ra ba hòn đá nhỏ, hạn chế công kích của Liễu Long, hẳn như thế nào có thể thu được thắng lợi lúc trước.

<i>"Ngươi là công độc sinh?"</i> Lăng Phong nhìn Đường Tam, trong mắt toát ra thần sắc do dự.

Đường Tam chỉ là hướng hần gật gật đầu: <i>"Mời ra tay đi."</i>

Mặc dù vóc người Lăng Phong nhỏ gầy, nhưng cũng cao hơn so với một niên cấp Đường Tam một chút, đây là quyết đấu có quan hệ đến ai có thể trở thành đệ tử lão đại, hẳn cũng không hề suy nghĩ nhiều, sau khi lại nhìn thoáng qua đai lưng của Đường Tam, phóng người lên, tại không trung xoay người một cách linh xảo, hai tay mở ra, cũng lướt đi được hai thước, hướng đỉnh đầu của Đường Tam mà đánh tới.

Thú vũ hồn, Đường Tam liếc mắt một cái tự nhiên nhìn ra vũ hồn của đối thủ là cái gì. Đại sư dạy mấy ngày nay không thể uống phí như vậy. Tên đệ tử Lăng Phong này là một gã Mẫn tiệp hình Chiến hồn sư. Thú vũ hồn của hắn hẳn là phi hành thú. Từ ngoại mạo không cương mãnh và công kích phương thức của hắn mà xem, hẳn là không phải ưng. Vậy, vũ hồn chính là một loại yến, quạ đen.

Mắt nhìn đối phương hướng mình đánh tới, Đường Tam nhưng vẫn không nhúc nhích, phảng phất như đối phương căn bản là không tồn tại.

Tốc độ của Lăng Phong rất nhanh, trong sáu niên cấp đệ tử, được tôn là người có tốc độ nhanh nhất, là tử đảng của Tiêu lão đại, hơn nữa thân hình của hắn phi thường linh xảo, mắt nhìn sắp đi tới trước mặt Đường Tam, đột nhiên trong lúc đó, thân thể hắn cũng lại chuyển hướng, hai tay rung lên mạnh mẽ thay đổi phương hướng, đi tới phía sau lưng của Đường Tam, hai tay đồng thời huy động, hướng hai bên cổ Đường Tam bổ tới.

Tới khi Lăng Phong bay qua trên đỉnh đầu mình, Đường Tam đều cũng không có động, đối mặt với đối thủ mà không biết năng lực, dĩ bất biến ứng vạn biến, là lựa chọn tốt nhất.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 44: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử (2)

Dịch: anhdendem

Nếu như là trước khi thu được hồn hoàn đầu tiên, có lẽ Đường Tam sẽ không làm ra việc sai lớn như vậy, nhưng từ sau khi đạt được hồn hoàn đầu tiên, tốc độ của hắn, lực lượng, phản ứng, năng lực các phương diện đều tăng vọt về chất, cảm giác và các loại phản ứng chính là thứ Đường môn đệ tử nhạy cảm nhất, tốc độ cũng là một trong những ưu thế, so tốc độ, hắn sẽ sợ ai chứ?

Lăng Phong tại không trung biến hóa thân hình, muốn chính là một cái tính bất ngờ, mắt thấy Đường Tam bắt quá là một, hai niên cấp đệ tử, trong lòng hắn cũng có một chút xem thường, chuẩn bị nhất kích chế thắng, trực tiếp bức bách Tiểu Vũ ra tay.

Nhưng là, khi hai tay hắn vừa hợp, trong khi sắp tập trung trên cổ Đường Tam, Đường Tam đã động.

Một cái Phượng điểm đầu, vừa lúc tránh được hai tay của Lăng Phong, theo thân trên hạ xuống, chân phải của Đường Tam như bị gãy, mạnh mẽ hướng sau lưng đá ra, trong cả quá trình, căn bản hắn không có quay đầu lại nhìn.

Tĩnh như xử nữ, động như thoát thổ, Đường Tam mang điểm này diễn dịch tới cảnh giới hoàn mỹ, tốc độ trong nháy mắt bộc phát, ngay cả mọi người của song phương đang xem cuộc chiến cũng không có mấy người có thể nhìn rõ ràng.

Gót chân của Đường Tam tiếp xúc với cằm của Lăng Phong, Lăng Phong tại không trung làm ra chuyển động thứ ba, nhưng lại là liên tục lộn ngược ra sau.

<i>"Phanh"</i> một tiếng, nặng nề ném ra mấy thước phía ngoài, theo bước Liễu Long, trực tiếp hôn mê. Cằm của hắn đã bị Đường Tam đá làm sai quai hàm. Đây vẫn là dưới tình huống Đường Tam không thúc dục nội lực, nếu không với một cước này ít nhất có thể đưa cằm của hắn đá vỡ.

Như ý đảo chiết đan chi thối*, một loại thối pháp cơ bản trong võ thuật, phối hợp với cảm giác nhạy cảm của Đường Tam, ngay trong nháy mắt đạt tới hiệu quả miểu sát đối phương.

*: Đại ý là: gặp người đá 1 chân ra sau.

Các cao niên cấp đệ tử của một phương Tiêu lão đại cơ hồ đồng thời mở to hai mắt ra nhìn, bộ họ căn bản không thể tin hết thầy phát sinh trước mắt là sự thật.

Lăng Phong tại trong đám bọn họ, thực lực chỉ dưới Tiêu lão đại, nhưng đối mặt với đệ tử nhìn qua chỉ một, hai niên cấp, lại bị một kích làm hôn mê, thậm chí ngay cả công kích mà mình am hiểu nhất cũng chưa kịp phát ra.

Tiêu lão đại thì thào nói: <i>"Mẹ nó, chẳng lẽ trời thay đổi rồi, nhỏ như thế mà cũng lợi hại như vậy?"</i>

Cho tới sau khi nghe thấy thanh âm Lăng Phong rơi xuống đất, chân phải Đường Tam ở phía sau mới chậm rãi thu hồi, lạnh nhạt nói: <i>"Kế tiếp."</i>

Tiêu lão đại kinh hãi, công độc sinh bên này, Tiểu Vũ cũng đồng dạng kinh ngạc, nàng cùng Đường Tam giao thủ không chỉ một lần, lúc này lại nhìn hắn ra tay, rõ ràng phát hiện Đường Tam có tiến bộ không nhỏ, hơn nữa, nàng hoàn phát hiện, Đường Tam tiến vào trạng thái chiến đấu và bình thường rất khác nhau. Đường Tam bình thường nhìn qua chỉ là một tiểu hài tử ôn hòa, nhưng vừa đến chiến đấu, hắn ra tay lại trở nên cực kỳ sắc bén.
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Vương Thánh bất chấp đau đớn trên người, mắt nhìn Lăng Phong bị Đường Tam một cước đá bay, nhất thời cười ha hả nhìn có chút hả hê: <i>"Thế nào, Tiêu lão đại, phục hay không phục, Đường Tam của chúng ta ngay cả hồn lực đều không dùng. Ta xem các ngươi hay là nhận thua đi. Giảm chút đau khổ về da thịt."</i>

Tiêu lão đại âm trầm nghiêm mặt đi ra, liên tục bại hai tràng, hắn đã không thể không xuất tràng, hắn tự hỏi từ trong ra ngoài phương bên mình, ngoại trừ mình, cũng không có ai lại mạnh hơn so với Lăng Phong, nếu sĩ khí suy nhược không thể kịp thời văn hồi, các trận quyết đấu còn lại cũng không cần đánh nữa. Chỉ có với thủ đoạn sắc bén đánh bại tiểu tử trước mắt này, lại mang Tiểu Vũ đánh bại, mới có thể văn hồi mặt mũi.

Tiêu lão đại lạnh lùng nhìn Đường Tam, lúc này sự khinh miệt và coi thường trên mặt hắn đã biến mất, thay thế chính là vẻ ngưng trọng.

<i>"Tiêu Trần Vũ, sáu niên cấp đệ tử, vũ hồn, Lang. Mười một bậc một hoàn Chiến hồn sư."</i>

Thông báo vũ hồn và cấp bậc của mình, là một loại biểu trưng tôn trọng đối với đối thủ.

Vừa nói, một tầng thanh quang từ trên người Tiêu Trần Vũ xông ra, trong khi thanh quang lóe ra, cơ nhục của thân thể hắn bắt đầu bành trướng, hai mắt dần dần biến thành màu xanh nhạt, hai tay chậm rãi đưa lên, móng tay trở lên sắc bén. Một vòng hồn hoàn màu trắng từ dưới chân mọc lên, đúng là bộ dáng của vũ hồn phụ thể.

Tiêu Trần Vũ là lão đại của các đệ tử, lúc này đã biểu hiện ra chỗ thông minh của hắn. Vũ hồn của hắn là gì, trong cả Nặc Đinh học viện cũng không có mấy người không biết, nhưng Đường Tam phía đối diện hắn thì không giống vậy, đối với hắn mà nói, vũ hồn của Đường Tam đến bây giờ vẫn còn bí ẩn. Trước báo xuất vũ hồn của mình, vì chính là tại trước khi động thủ biết được vũ hồn của Đường Tam là cái gì. Như vậy cũng có một chút để có thể chuẩn bị.

Quy củ báo vũ hồn này Đường Tam đã nghe đại sư nói qua, trừ phi đối với đối thủ khinh thường, không sợ đối phương trở thành tử địch vĩnh viễn, trong khi tại đối thủ báo xuất vũ hồn, bình thường cũng phải báo xuất vũ hồn của mình, tỏ vẻ tôn trọng lẫn nhau, luận bàn kỹ nghệ.

<i>"Đường Tam, một niên cấp công độc sinh, vũ hồn, Lam ngân thảo. Mười một bậc một hoàn Khí hồn sư."</i>

Khi Đường Tam báo xuất vũ hồn của mình là Lam ngân thảo thì, các cao niên cấp đệ tử sau lưng Tiêu Trần Vũ cơ hồ đồng thời hống lên cười to, vẻ khinh thường trên mặt ngay lập tức biến mất. Thậm chí không có nghe Đường Tam báo xuất cấp bậc phía sau.

Lam ngân thảo là phế vũ hồn, đây sớm đã được cả đại lục công nhận, sợ là thực lực bản thân Đường Tam không kém, nhưng chênh lệch của vũ hồn cũng làm bọn hắn căn bản không cần tái lo lắng cho Tiêu lão đại, người mà cao hơn một tầng thứ.

<i>"Người vừa rồi nói, người bao nhiêu cấp?"</i> Tiêu Trần Vũ sẽ không đại ý giống những thủ hạ của hắn, bởi vì sau lưng ồn ào làm hắn không có nghe rõ ràng Đường Tam báo xuất cấp bậc.

<i>"Mười một bậc, một hoàn Khí hồn sư."</i> Vừa nói, bạch quang nhàn nhạt từ trên người Đường Tam sáng lên, tay phải giơ lên, Lam ngân thảo yên lặng sinh trưởng ra từ lòng bàn tay, theo tay phải hắn huy xuất, Lam ngân thảo tại dưới chân phiêu tán. Một vòng màu vàng hồn hoàn sáng ngời từ dưới chân Đường Tam mọc

lên, xoay quanh thân thể hắn từ dưới lên trên một cách nhịp nhàng.

Sự xuất hiện của màu vàng hồng hoàn giống như là kéo mạnh miệng của những cao niên cấp đệ tử này, cười lớn lập tức tỉnh lại, có mấy người thậm chí còn há hốc mồm, nhìn Đường Tam tựa giống như là nhìn quái vật.

<i>"Trăm năm hồng hoàn."</i> Tiêu Trần Vũ hít một hơi khí lạnh.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 45: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử (3)

Dịch: hondabenle

Biên dịch: anhdendem

Kể từ chương này, các tên gọi thay đổi một chút:

*Mười năm hồn hoàn => Thập niên hồn hoàn

*Trăm năm hồn hoàn => Bách niên hồn hoàn

các từ này tương đối đơn giản nên mình nghĩ mọi người ai cũng hiểu mà không cần dịch ra, để thế vẫn hay hơn.

Màu trắng, đại biểu thập niên hồn hoàn, màu vàng chính là đại biểu bách niên hồn hoàn. Chênh lệch một cấp bậc hồn hoàn, dưới điều kiện hồn lực hai bên cùng cấp bậc, có tác dụng đóng vai trò quyết định.

Này... Điều này sao có thể, hồn hoàn xuất hiện trên người Đường Tam, điều này có thể nói là lật đổ nhận thức của đệ tử đối với vũ hồn. Nhất niên cấp, đại biểu chỉ có sáu bảy tuổi, nhất niên cấp mà tu luyện được hồn sư cảnh giới, điều này ngay cả trong lịch sử của Nặc Đình sơ cấp hồn sư học viện cũng chưa từng có. Càng huống chi, vũ hồn của hắn vốn được xưng là phế vũ hồn Lam Ngân thảo.

<i>"Lão Đại, phế hắn đi, bất quá chỉ là Lam Ngân thảo, hồn hoàn lợi hại một chút thì có ích gì."</i> Một gã đệ tử cao niên cấp nhện không được nói.

<i>"Ngu xuẩn, câm miệng."</i> Tiêu Trần Vũ hét lớn một tiếng, cắt ngang lời tên thủ hạ.

Bất quá là một cái Lam Ngân thảo? Tiêu Trần Vũ trong lòng nghĩ tuyệt không đơn giản như vậy. Lam Ngân thảo đúng là phế vũ hồn, nhưng Lam Ngân thảo tới cảnh giới hồn sư thì có điểm không giống vậy. Hơn nữa trên người hắn vẫn còn một cái bách niên hồn hoàn, cái này căn bản không phải là hắn có khả năng đạt được. Đã có người giúp hắn thu được một cái bách niên hồn hoàn, hơn nữa trợ giúp hắn tu luyện tới cảnh giới hồn sư, vậy, tiểu tử nhất niên cấp này sau lưng có thể lực lớn bao nhiêu đây?

Cha Tiêu Trần Vũ chính là thành chủ Nặc Đình thành, nếu không hắn cũng sẽ không

tại học viện kiêu ngạo như vậy, ngay cả các sư phụ cũng rất ít quan đến hắn. Từ nhỏ nhìn đủ loại hành vi của cha trong quan trường, hắn ít nhiều cũng dính vài phần hơi thở của quan trường, cho nên đầu tiên là nghĩ tới xuất thân của Đường Tam. Cha hắn đã từng <i>"ngàn đình ninh, vạn dân dò"</i> trên thế giới này, có vài người thuộc đại gia tộc tuyệt đối không được đắc tội. Bọn họ so với Hoàng thất đế quốc còn kinh khủng hơn. Hoàng thất đế quốc còn cố kị chuyện mặt mũi, nhưng đại gia tộc căn bản không cần. Chọc giận bọn họ, chính là mang lại tai ương chết người.

<i>"Người thật là công độc sinh?"</i> Tiêu Trần Vũ nhin không được hỏi.

Đường Tam nhàn nhạt gật gật đầu, sau khi mở ra hồn hoàn, cái loại cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng này làm nhiệt huyết hắn có chút sôi trào, bây giờ cũng muốn tìm một đối thủ hảo hảo giao đấu, nhìn xem sau khi biến đổi, thực lực của mình đến tột cùng là đạt tới trình độ nào. <i>"Động thủ đi!"</i>

Tình hình lúc này đã tiến đến độ không đánh không được, Tiêu Trần Vũ trong lòng vẫn để mắt cảnh giác, cho dù mình chiến thắng nhất niên cấp công độc sinh trước mắt này, cũng tuyệt đối không thể thương tổn hắn.

Nếu nói Lăng Phong dựa vào linh xảo để tấn công, vậy Tiêu Trần Vũ tấn công dựa vào phác kích hay là tính nổ mạnh vô cùng bá đạo. Sau khi thu được một hồn hoàn, lực lượng của hắn căn bản không phải Vương Thánh có khả năng so sánh, sợ là vũ hồn của Vương Thánh chính là thú trung chi vương, trong tình huống vũ hồn đồng đẳng cấp cũng còn xa xa mới bằng Tiêu Trần Vũ.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đối mặt với sự tấn công của Tiêu Trần Vũ, Đường Tam sẽ không nhàn nhã như đối với Lăng Phong, có một hồn hoàn và không có hồn hoàn tuyệt đối là hai khái niệm khác nhau. Thân thể Tiêu Trần Vũ mạnh mẽ phi đến, hồn lực từ trên người phát ra đã bao phủ ba thước vuông xung quanh Đường Tam, đây tuyệt đối là tấn công bằng lực lượng, căn bản là không có kỹ xảo gì. Chính là lấy cứng đối cứng.

Cứng đối cứng sao? Vậy tới đi. Mặc dù lực lượng cũng không phải là thứ mà đệ tử Đường môn am hiểu, trong khi Đường Tam bây giờ cũng muốn thấy Huyền Thiên công của mình đến tột cùng là đạt tới trình độ gì. Lập tức vận công lên song chưởng, chậm rãi đưa ra trước ngực, nghênh tiếp lang thảo của Tiêu Trần Vũ.

Trên mặt thủ hạ của Tiêu Trần Vũ lúc này đều toát ra nụ cười thắng lợi, bách niên

hồn hoàn lại như thế này, tên ngu
xuẩn này dùng tay mình cùng với lang trảo của Lão Đại ngạnh đấu, vậy quả thực là
muốn chết. Bọn họ chính là đã từng
chứng kiến Tiêu Trần Vũ sau khi vũ hồn phụ thể bằng vào trảo lực đánh nát khối đá.

Tay của Tiêu Trần Vũ so với Đường Tam to hơn rất nhiều, trong lòng hắn kì thật
đang do dự, có nên hay không dùng trảo
lực của mình, hắn tin tưởng, bằng vào trảo lực của mình nhất định có thể bóp nát
bàn tay của Đường Tam, trảng tỉ thí
này cũng có thể kết thúc. Nếu làm như vậy, người sau lưng hắn có thể hay không...

Tốc độ tấn công là cực nhanh, không đợi Tiêu Trần Vũ suy nghĩ rõ ràng, song trảo
của hắn cùng song chưởng của Đường Tam
đã đồng thời chạm nhau.

Phanh một tiếng vang lên, xanh cùng trắng, lưỡng sắc quang mang đồng thời sáng
bùng lên, một vòng khí kinh bạo phát sản
sinh ra luồng khí lưu khiến cho mọi người quan chiến xung quanh chẳng thể đứng
vững.

Hai chân Đường Tam lảo lảo đứng yên đó, thân trên Tiêu Trần Vũ nhoáng lên, bị
chấn lùi về phía sau. Cơ hồ là hạ ý
thức, lang trảo của Tiêu Trần Vũ đã chụp vào tay của Đường Tam. Bại trên hồn lực
của đối phương khiến hắn nảy ra kinh
sợ mà quên mất cố kỵ.

Nhưng, chuyện xảy ra khiến Tiêu Trần Vũ càng thêm giật mình.

Khi lang trảo của hắn bắt trên song thủ của Đường Tam thì rõ ràng cảm giác được,
hai tay Đường Tam cứng rắn như thiết,
bất luận mình dùng sức như thế nào, đều không thể làm hắn thương mảy may,
ngay sau đó, hai tay Đường Tam chia ra, mạnh
mẽ từ trong lang trảo của hắn rút ra, trở tay lại nắm lấy cổ tay Tiêu Trần Vũ, không
cho hắn bị đẩy lui như vậy, hai
tay kéo về phía sau, thân hình tiến về phía trước, vai phải trực tiếp đánh lên tiểu
phúc của Tiêu Trần Vũ.

Thân thể to lớn của Tiêu Trần Vũ bị va chạm trực tiếp bay thẳng lên, ném ra xa bên
ngoài đủ ba thước.

Những thủ hạ của Tiêu Trần Vũ chuẩn bị kêu <i>"hảo"</i>, lại thấy lão đại của
mình bay ra, lúc này đây, ánh mắt bọn họ
nhìn Đường Tam hoàn toàn thay đổi. Tiểu tử này vẫn còn là người sao?

Ngọc sắc oánh nhận chậm rãi từ hai tay thối lui, thử nghiệm nội công Huyền Thiên
Cống của mình hắn là cao hơn mười một
cấp hồn lực, Đường Tam nhàn nhạt nói: <i>"Ta còn có việc, không rảnh rồi chơi
cùng người, cứ chấm dứt như vậy đi. Lam
Ngân thảo, quán quanh."</i>

Tiêu Trần Vũ mạnh mẽ bắn dậy từ trên mặt đất, va chạm với Đường Tam cũng không có dùng toàn lực, hơn nữa hắn có thú vũ hồn phụ thể, lực phòng ngự tương đối tốt, cũng không có thụ thương, vừa lúc nghe được Đường Tam nói.

Hơn mười căn Lam Ngân thảo thô to không hề báo trước từ dưới chân hắn đột nhiên dâng lên, xoắn quanh mà lên, không đợi Tiêu Trần Vũ phản ứng lại, đã gắt gao cuốn lấy hai chân hắn.

<i>"Đây là cái gì?"</i> Tiêu Trần Vũ kinh hãi thất sắc. Dem hết toàn lực giãy dụa, sau khi tấn cấp thì Lam Ngân thảo lại cực kì cứng cỏi, bất luận hắn dùng sức như thế nào đều không thể tránh thoát.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 46: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá thỏ Tử (4)

Đường Tam từng bước từng bước đi tới trước mặt Tiêu Trần Vũ: <i>"Không cần thử. Người không có khả năng thoát đầu. Đệ nhất hồn hoàn của ta chính là Mạn đà la xà, cho nên Lam Ngân thảo của ta có tính cứng cỏi của mạn đà la xà. Đương nhiên cũng có một chút độc tính của nó. Nếu người nghĩ còn có lực để tái chiến, ta không ngại cho người thưởng thức một chút vị độc của Mạn đà la xà. Nga, thuận tiện nói một chút, ta sẽ không giải độc."</i> Lại là mười căn Lam Ngân thảo vươn lên sau lưng Đường Tam, những chiếc lá trôi nổi sau lưng hắn, tựa như là mười con Mạn đà la xà chần bị chọn người mà cắn. Tâm tình sợ hãi bắt đầu xuất hiện trên người đám đệ tử cao niên cấp, những thủ hạ của Tiêu lão đại cơ hồ không tự chủ rất nhanh lui lại đằng sau. Bọn họ cho dù chưa thấy qua Mạn đà la xà, cũng tuyệt đối có nghe nói qua. Người nào lại nguyện ý cùng loại độc rắn kinh khủng như vậy tiếp xúc chứ.

<i>"Đừng phóng độc rắn! Ta nhận thua!"</i> Tiêu Trần Vũ mặc dù là lão đại trong đám đệ tử, nhưng hắn dù sao cũng chỉ có mười hai tuổi, đồng dạng cũng có sự sợ hãi của một đứa bé, trong lúc nhất thời đã hoàn toàn rối loạn.

Kì thật, Lam Ngân thảo của Đường Tam mặc dù có độc, nhưng dù sao cũng là hồn hoàn đầu tiên, cũng không phải là hấp thu Mạn đà la xà cường đại, cho nên độc tính phụ trợ chỉ có hiệu quả gây mê mà thôi, cũng không có kịch độc trí mạng. Nhưng Tiêu Trần Vũ làm sao dám dùng chính thân thể mình để thử nghiệm đây?

Lam Ngân thảo lặng yên biến mất dưới chân Tiêu Trần Vũ, trên mặt Đường Tam lại toát ra nụ cười ôn hòa mà các công độc sinh vẫn quen thuộc: <i>"Nếu người đã nhận thua, vậy, hãy án chiếu theo ước định của người và Tiểu Vũ mà làm."</i>

Tiêu Trần Vũ ngơ ngác nhìn Đường Tam: <i>"Ta đây phải nhận người làm lão đại hay nhận nàng?"</i> Hắn như thế nào cũng không tin, thực lực của Tiểu Vũ có thể vượt qua Đường Tam. Hồn sư sáu tuổi, đây đã vượt quá nhận thức của hắn.

Đường Tam mỉm cười nói: <i>"Đương nhiên tiểu Vũ là lão đại của người. Ta không đánh lại nàng. Nếu không, phòng số bảy của túc xá trường là ta chứ không phải nàng rồi."</i>

<i>"A?"</i> Tiêu Trần Vũ miệng mở thành hình chữ O, trong lòng thầm than, người đã mạnh như vậy rồi, nàng so với người còn lợi hại hơn, các người thật sự là công độc sanh, thật sự chỉ có sáu tuổi sao?

Tiểu Vũ chậm rãi đi đến bên người Đường Tam, vỗ vỗ lên vai hắn, bày ra bộ dáng một đại tỷ: <i>"Tiểu Ba biểu hiện thật tốt, khổ cực rồi."</i>

Đường Tam a a cười, nói: <i>"Sư phụ còn để ta đi làm một việc, sự tình còn lại người tự mình xử lý đi. Sau này người chính là đại tỷ của học viện rồi."</i>

Tiểu Vũ cười hướng đầu vai Đường Tam vỗ một cái: <i>"Được rồi, người đi đi, còn lại để cho ta."</i>

Nói xong, ánh mắt nàng chuyển hướng Tiêu Trần Vũ <i>"Như thế nào? Người còn không phục? Được rồi, ta tự giới thiệu một chút. Ta gọi là Tiểu Vũ, nhất niên cấp công độc sinh, vũ hồn, thổ, thập nhị cấp một hoàn Chiến hồn sư."</i>

Đừng nói Tiêu Trần Vũ, ngay cả Đường Tam chưa đi cũng lấy làm kinh hãi, hắn cũng là bây giờ mới biết Tiểu Vũ đồng dạng cũng là Hồn sư, hơn nữa so với mình còn cao hơn một bậc, nhưng tuổi của nàng và mình không sai biệt lắm, chẳng lẽ nói, nàng cũng là Tiên thiên mãn hồn lực?

Trên người Tiểu Vũ bắt đầu phát ra quang mang màu đỏ, dưới sự bao phủ của hồng quang nhàn nhạt, hai con mắt nàng bắt đầu biến thành màu đỏ, lỗ tai chậm rãi biến dài ra mang theo bạch mao hai bên đầu mọc ra. Vóc người tựa hồ cao lên một chút. Khí tức hồn lực nhu hòa vòng quanh thân thể nàng ba động. Hồn hoàn dưới chân dâng lên cũng giống như Đường Tam, cùng là màu vàng bách niên hồn hoàn.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Tiêu Trần Vũ dùng sức vỗ vào đầu mình một cái: <i>"Tiểu Vũ tỷ, ta phục rồi. Sau này tỷ chính là đại tỷ của Nặc Đình sơ cấp hồn sư học viện chúng ta. Tất cả lại đây, ra mắt Tiểu Vũ tỷ."</i>

Một cái Lam Ngân thảo thập nhị cấp khí hồn sư đã mạnh như vậy, đây là một cái thập nhị cấp một hoàn Chiến hồn sư, hơn nữa cũng là bách niên hồn hoàn. Tiêu Trần Vũ không cần đánh cũng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ có chút đặc ý nhìn đám đệ tử cao niên cấp trước mặt mình cúi cung hành lễ, liếc nhìn Đường Tam đang đứng gần người một chỗ <i>"Người không phải có việc gì sao? Như thế nào còn không đi. Người có được tiên thiên mãn hồn lực, ta lại không được sao?"</i>

Đường Tam từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, cẩn thận liếc mắt nhìn Tiểu Vũ một cái, tay

phải sờ sờ trên đôi tai dài mềm mại
của nàng, gật gật đầu: <i>"Tiểu Vũ, nguyên lai người thật là một con thỏ."</i>

<i>"Người..."</i> Tai thỏ chính là nơi mẫn cảm nhất, vũ hồn biến thân, hiệu quả này đồng dạng cũng xuất hiện trên người
Tiểu Vũ, khuôn mặt tiểu cô nương này nhất thời đỏ ửng, nâng tay lên muốn đánh, nhưng Đường Tam cũng đã chạy đi rồi.

Không nói Tiểu Vũ bên này xử lý như thế nào, Đường Tam chạy ra sau học viện, tâm tình không nhìn được một trận sương
khoái, ngoại trừ sự phụ thuộc thương để cho hắn lo lắng ra, hết thấy so với tưởng tượng của hắn đều tốt đẹp hơn. Vấn
đề tu luyện của Huyền Thiên công rốt cục cũng giải quyết, hơn nữa mình còn hơn một kỹ năng quán quanh của Lam Ngân
thảo, thực lực có một tiến bộ lớn. Đường Tam tin tưởng, chỉ cần mình cố gắng không ngừng tu luyện, Huyền Thiên công tất
nhiên sẽ tăng mạnh. Nhiều nhất là mười năm, chỉ cần mình có thể tiến vào Huyền Thiên công đệ ngũ trọng cảnh giới, coi
như là có chút thành tựu rồi, tới khi đó, đại bộ phận ám khí ghi lại trong Huyền Thiên bảo lục đã có thể đem ra sử dụng
rồi.

Sự phụ không phải nói thế giới này có rất nhiều tông môn của vũ hồn gia tộc sao, chính mình tại dị giới này một lần nữa
thành lập một Đường môn thì có gì là không thể?

Trên Đấu La đại lục, bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay Tinh La đế quốc, trong bất cứ một tòa thành thị nào, Vũ hồn điện
đều là tiêu chí kiến trúc của tòa thành thị. Đường Tam chỉ tùy tiện hỏi một người qua đường cũng có thể thuận lợi tìm
đến chỗ của Vũ Hồn điện.

Vừa rồi trợ giúp công độc sanh quyết đấu đã chậm trễ một ít thời gian, còn phải đi về đưa cơm trưa cho sự phụ nữa, cho
nên Đường Tam dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Vũ Hồn điện, không muốn chậm trễ nữa.

<i>"Đứng lại. Tiểu bằng hữu, nơi này là vũ hồn điện, không thể xông loạn vào."</i>
Đường Tam vừa tới được Vũ Hồn điện
đã bị người canh cửa ngăn lại.

Vũ Hồn điện của Nặc Đinh thành là một tòa kiến trúc thật lớn. Chỉ riêng mặt trước đã rộng hơn trăm thước, độ cao đạt
hai mươi thước, tổng cộng chia làm ba tầng.

Cả kiến trúc là một màu nâu, mặt trước đại môn là tiêu chí của vũ hồn điện trên đó có hình một thanh trường kiếm. Thông
qua lời giải thích của đại sư lúc trước, Đường Tam biết, trên tiêu chí chỉ có một đồ án, đại biểu cho vũ hồn điện của

Nặc Đinh thành là Vũ Hồn điện cấp thấp nhất.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 47: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (1)

Hai gã môn vệ nhìn qua đều cỡ hai mươi tuổi, hồn lực ba động trên người cũng không hiện rõ, theo cảm giác, tựa hồ như ngay cả cấp bậc Hồn sư cũng không đạt tới. Xem ra, Nặc Đinh thành quả nhiên là nơi hẻo lánh, từ cấp bậc của Vũ Hồn điện là có thể nhìn ra tòa thành thị này tại Thiên Đẩu đế quốc có trọng yếu hay không.

<i>"Thúc thúc, ngài hảo, ta là đệ tử nhất niên cấp của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, sư phụ bảo ta đến nơi này kiểm tra một chút về cấp bậc vũ hồn."</i> Đường Tam chỉ chỉ giáo phục trên người mình, hướng về môn vệ nói.

Vừa nhìn thấy tiêu chí của Nặc Đinh học viện trên giáo phục của Đường Tam, trong mắt hai gã môn vệ đều toát ra quang mang hâm mộ, người môn vệ lúc trước lên tiếng nói: <i>"Nguyên lai là như vậy, vậy người vào đi. Đến tầng một quầy tiếp đón, ở nơi đó tìm Đại hồn sư Mã Tu Nặc, ông ấy sẽ trợ giúp người."</i>

<i>"Cám ơn."</i> Đường Tam đáp một tiếng rồi nhanh chóng đi vào Vũ Hồn điện.

Ánh mắt hâm mộ của hai gã môn vệ vẫn nhìn theo hắn đi vào Vũ Hồn điện, một người trong đó nói: <i>"Nếu lúc trước ta có thể vào được Nặc Đinh học viện, nói không chừng bây giờ cũng có thể trở thành một gã Hồn sư rồi. Di, Nặc Đinh học viện hắn là có công cụ kiểm tra hồn lực của mình a, chỉ trong khi tiến giai mới đến nơi này của chúng ta, đứa nhỏ này như thế nào lại chạy đến Vũ Hồn điện này?"</i>

<i>"Ai biết được? Chắc không có gì, đứa nhỏ này bao nhiêu tuổi, có lẽ sư phụ hắn để hắn tới đưa tin gì đó, lại không thể nói rõ."</i>

Trần cao hai mươi thước là một loại khí thể như thế nào, khi Đường Tam đi vào đại sảnh của Vũ hồn điện thì, lập tức đã bị khí thể hoành tráng này lây nhiễm. Trên toàn bộ trần của đại sảnh, hoàn toàn che kín bởi những bức tranh. Trong một khoảng nhỏ được ngăn cách, vẽ đầy các dạng các loại đồ hình của vũ hồn. Ở phía dưới là màu vàng xám, nhìn qua làm cho người ta cảm thấy một loại kim bích huy hoàng nhưng không mất đi cảm giác cổ phác.

Chung quanh Vũ Hồn điện có những ô cửa thủy tinh lớn, ánh mặt trời chiếu qua thủy tinh trong suốt bị khúc xạ chiếu lên bức bích họa, cảm giác kim quang lóng lánh làm kẻ khác phải rung động không thôi.

Phòng tiếp đón, phòng tiếp đón ở chỗ nào? Ảnh hưởng bởi hào khí trong đại sảnh, Đường Tam bắt đầu tìm kiếm mục đích chuyển đi của mình.

Người trong vũ Hồn điện không nhiều, chung quanh cũng chỉ có vài người đi quét dọn. Đang lúc Đường Tam không biết tìm phòng tiếp đón ở chỗ nào, chuẩn bị tìm người hỏi thì hần lại thấy được một người quen. Đúng là vị Đại hồn sư lúc trước đã giúp hần thực hiện Vũ Hồn giác tỉnh, Tố Vân Đào người mà có vũ hồn độc lang.

Đường Tam bước nhanh tới, lúc này đang ở cùng Tố Vân Đào còn có một nữ Hồn sư, vóc người cao cao đầy đặn, tướng mạo coi như là xinh đẹp. Hai người vừa nói vừa cười, một chút cũng không chú ý tới Đường Tam nhỏ bé đang tới gần.

<i>"Tố Vân Đào đại sư."</i> Đường Tam gọi một tiếng.

Lúc này Tố Vân Đào mới phát hiện hần đến, nữ hồn sư bên người hần <i>"di"</i> một tiếng, nói: <i>"Vũ Hồn điện chúng ta như thế nào còn có một tiểu hài tử như vậy. Chẳng lẽ là vị công tử quý tộc nào lại đến Vũ Hồn điện chúng ta tiến hành vũ hồn giác tỉnh sao?"</i>

Tố Vân Đào liếc mắt một cái cũng không nhận ra Đường Tam tới. Dù sao, những đứa nhỏ trải qua hần giác tỉnh vũ hồn thật sự nhiều lắm, hơn nữa trang phục của Đường Tam mặc bây giờ cũng không hề giản dị như trước kia.

<i>"Người là...?"</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Tố Vân Đào, Đường Tam nhanh chóng giải thích: <i>"Tố Vân Đào đại sư, ta là Đường Tam, chính là Đường Tam có lam ngân thảo vũ hồn lần trước ngài giác tỉnh tại Thánh Hồn thôn, tiên thiên mãn hồn lực Đường Tam."</i>

<i>"Nguyên lai là người, người như thế nào lại chạy đến nơi này?"</i> Tiên thiên mãn hồn lực dù sao cũng dễ dàng làm cho người ta ghi nhớ, Tố Vân Đào lập tức nhớ tới Đường Tam.

Đường Tam nói: <i>"Sư phụ để cho ta tới Vũ Hồn điện tiến hành kiểm tra tiến giai, thuận tiện kiểm tra một chút chỉ số của vũ hồn lực."</i>

Tố Vân Đào lấy làm kinh hãi <i>"Người đã có hồn hoàn thứ nhất rồi? Nhanh vậy sao. Giáo phục này là của Nặc Đinh học viện, không hổ là học viện tốt nhất Nặc đinh thành, sư phụ thật sự là có trách

nhiệm."

Người bạn gái của Tố Vân Đào tựa hồ bị quên mà có chút bất mãn: "Vân Đào, người không giới thiệu cho ta một chút sao?"

Tố Vân Đào mắt thấy người bạn gái có chút hờn giận, nhanh chóng lấy lòng nói: "Ti Ti, đây là đứa nhỏ có tiên thiên mãn hồn lực mà ta nhắc tới với người. Đáng tiếc vũ hồn của hắc lại là Lam Ngân Thảo, nếu không tiền đồ sau này chính là không thể hạn lượng a! Hắc bây giờ đã có hồn hoàn rồi, coi như là một phần tử trong Hồn sư. Phiền người ở chỗ này chờ ta một chút, ta đưa hắc đến phòng tiếp đón của Mã Tu Nặc đại sư bên kia."

Trong khi Ti Ti nghe được Tố Vân Đào nói Đường Tam là tiên thiên mãn hồn lực, ánh mắt rõ ràng sáng hơn một chút, nhưng khi nàng nghe được Đường Tam này tiên thiên mãn hồn lực nhưng lại là trên vũ hồn Lam Ngân thảo, vẻ kinh hãi trên mặt lại biến thành một tia khinh miệt, gật gật đầu nói: "Người đi đi, ta ở chỗ này chờ người."

"Cám ơn ngài." Tố Vân Đào cấp cho Đường Tam một ấn tượng cũng không tệ lắm, xem như là một vị chấp sự phụ trách trong Vũ hồn điện.

Tố Vân Đào mang theo Đường Tam đi lên cầu thang bên cạnh lên lầu hai của Vũ Hồn điện. Đi tới hành lang lầu hai, Đường Tam mới nhìn các phòng xung quanh, mà từ nơi này cũng có thể trực tiếp nhìn thấy đại sảnh của tầng một, không cần hỏi, nơi này chính là ban công của Vũ Hồn điện.

Tố Vân Đào hiển nhiên là nóng lòng xuống tiếp Ti Ti, mang Đường Tam đi nhanh tới phía trước cửa một gian phòng, cũng không gõ cửa, đẩy cửa mà vào.

"Là ai vậy, thật lỗ mãng." Thanh âm có chút già nua từ trong phòng vang lên. Đây chính là một gian phòng làm việc sáng ngời, phía sau bàn làm việc rộng rãi có một lão giả đang ngồi, trang phục hồn sư sạch sẽ, cùng với tiêu chí ba kiếm tiêu chuẩn trên người hắc, biểu hiện hắc là một vị Chiến hồn sư có cấp bậc là Đại hồn sư.

"Nguyên lai là Vân Đào, tiểu tử người như thế nào vẫn còn lỗ mãng vậy. Tu luyện hồn sư chính là phải tự tinh hội thần, tính cách trầm ổn một chút mới tốt. Nếu không, người sẽ giống ta, như thế nào cũng không thể vượt qua cánh cửa tam thập cấp."

Tố Vân Đào có chút bất mãn nói: "Mã Tu nặc đại sư, ngài đừng mắng ta. Đứa

nhỏ này là đến tiến hành kiểm tiến giai,
phiền ngài rồi."

Hiển nhiên quan hệ của Tổ Vân Đào cùng lão hồn sư này rất tốt, lão hồn sư a a cười, khi ánh mắt hắt rơi vào người Đường Tam thì không khỏi có chút kinh ngạc <i>"Vân Đào, người xác định đứa nhỏ này là đến tiến hành kiểm tra tiến giai mà không phải là Vũ hồn giác tỉnh chứ?"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 48: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (2)

Dịch: anhdendem

Tổ Vân Đào cười khở nói: <i>"Ta đương nhiên xác định, vũ hồn của đứa nhỏ chính là ta giác tỉnh. Hẳn chính là cái đứa nhỏ ta đã đề cập qua với ngươi, tiên thiên mãn hồn lục, vũ hồn lại là Lam ngân thảo. Hẳn đã có hồn hoàn, cho nên phiền toái ngươi rồi. Ti Ti còn đang đợi ta, ta đi trước."</i> Nói xong, vỗ vỗ trên vai Đường Tam, vội vã đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Tổ Vân Đào rời đi, lão hồn sư Mã Tu Nặc bất đắc dĩ lắc lắc đầu: <i>"Lại là một người tuổi trẻ bị tình yêu làm cho đầu óc rối loạn. Đáng tiếc, Ti Ti cũng không thích hợp với hẳn. Tâm của nha đầu đó quá lớn, người sao có khả năng trói buộc."</i>

Đường Tam đứng ở phía trước bàn làm việc của Mã Tu Nặc, nghe Mã Tu Nặc thì thào tự nói lo âu trong lòng: <i>"Ngài hảo, Mã Tu Nặc đại sư."</i>

Mã Tu Nặc mỉm cười nhìn Đường Tam, nói: <i>"Hài tử, không cần gọi ta là đại sư, ta cũng tính không được là cái gì đại sư, ngươi cứ gọi ta là Mã Tu Nặc gia gia đi. Ta năm nay tám mươi một tuổi, nói về tuổi làm tổ phụ ngươi hẳn là không có vấn đề gì."</i>

Thanh âm thân thiết hòa ái của lão nhân nhất thời làm hảo cảm của Đường Tam tăng nhiều, nhanh chóng nói: <i>"Ngài hảo, Mã Tu Nặc gia gia."</i>

Mã Tu Nặc mỉm cười, nói: <i>"Đến đây đi, ta mang ngươi đi tiến hành kiểm tra tiến giai. Ngươi là một hài tử rất có lễ phép. Đáng tiếc rằng vũ hồn lại là Lam ngân thảo."</i>

Vừa nói, Mã Tu Nặc kéo tay Đường Tam tựa như dẫn cháu mình đi ra khỏi phòng làm việc, theo hành lang lầu hai hướng vũ hồn nội điện đi đến.

Khi bọn hắn đi tới cuối hành lang thì, ba phiến cửa hình vòm cung cao lớn xuất hiện tại trước mặt Đường Tam.

Mã Tu Nặc mỉm cười nói: <i>"Nơi này chính là vũ hồn thực nghiệm thất của Vũ hồn điện, nơi tiến hành kiểm tra tiến giai. Đến đây đi hài tử."</i>

Nói xong, hắn đẩy ra cánh ngoài cùng bên trái, mang theo Đường Tam đi vào.

Vừa vào gian phòng này, Đường Tam liền có một loại cảm giác đặc thù, nội lực của Huyền Thiên Công trong cơ thể tựa hồ theo một loại tiết tấu đặc thù nhẹ nhàng chuyển động.

Phòng này vừa lớn vừa cao, chừng hai trăm thước vuông, một ô cửa sổ lớn cấp cho bên trong phòng đủ ánh sáng.

Đường Tam lập tức tìm được nguyên nhân khiến động nội lực của mình, trên vách tường bốn phía, khảm một loại đá lớn chừng nắm tay, màu đen, nhìn bộ dáng, chất liệu của nó hẳn là giống với hòn đá mà lúc trước Tổ Vân Đào dùng để giúp hắn giác tỉnh vũ hồn.

Trên mặt đất, khắc họa một cái tiêu chí lớn hình lệnh bài, một thanh trường kiếm chỉ xuống, vừa đúng chỉ vào lối vào của đại môn.

Tiêu chí này và cái treo ở ngoài Vũ hồn điện là giống nhau.

```
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>
```

Đại hồn sư Mã Tu Nặc nhìn Đường Tam chú ý tới hoa văn trên mặt đất, mỉm cười nói: *<i>"Vũ hồn điện của chúng ta ở nơi này là cấp thấp nhất, được gọi là Vũ hồn Phân điện. Trên đại lục, sợ là thành thị nhỏ nhất, đều có loại Vũ hồn điện với quy mô giống chúng ta tồn tại. Trên Phân điện, là Vũ hồn Tử điện, cao thêm một bậc nữa chính là Vũ hồn Chủ điện rồi. Tới cấp bậc Vũ hồn Chủ điện, đều là đại thành thị mới có thể có. Mà Thủ đô của hai đại đế quốc, lại là đệ tứ cấp của Vũ hồn Thánh điện. Đệ ngũ cấp là Giáo hoàng điện, nơi đó là nơi tối cao thượng của vũ hồn điện chúng ta. Trên Giáo hoàng điện, chính là Đấu la cung phụng điện chỉ có trong truyền thuyết. Chỉ có Hồn sư đạt tới cấp bậc Đấu la mới có tư cách tiến vào nơi đó, mà nơi đó cũng là nơi trở lại cuối cùng* của tất cả Hồn sư cấp bậc đã ngoài Đấu la tại vũ hồn điện đăng kí. Là nơi mà tất cả hồn sư đều ước mơ."*</i>

*chung đích quy túc (final home to return): câu này mình không rõ nghĩa lắm, có lẽ là: nơi cuối cùng để trở về.

Sáu loại cấp bậc của Vũ hồn điện mà Mã Tu Nặc nói vừa hợp với sáu loại tiêu chí mà Đại sư đã nói, Đường Tam trong lòng đã hiểu được.

<i>"Cảm ơn ngài đã nói cho con biết, Mã Tu Nặc gia gia, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?"</i>

Mã Tu Nặc nhìn hắn, nói: *<i>"Người trẻ tuổi bây giờ tính tình đều là vội vã như vậy."*

Được rồi. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu. Thi triển ra vũ hồn và phóng thích hồn hoàn của người."</i>

Đường Tam đi tới, đứng ở trung ương tiêu kí hoa văn trên mặt đất, nâng tay phải lên, ngưng thần tĩnh khí, nội lực của Huyền Thiên Công phối hợp với vũ hồn Lam ngân thảo mang nhiệt lưu tới tay rồi từ lòng bàn tay chậm rãi xuất ra.

Những chiếc lá Lam ngân thảo cứng cáp chen nhau mà ra, trong nháy mắt đã hạ xuống tới trên mặt đất, hồn hoàn sáng rực của bách niên Mạn đà la xà từ dưới chân Đường Tam mọc lên, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, di động lên xuống.

Vẻ mặt của Mã Tu Nặc vốn là mỉm cười ôn hòa, khi hắn chứng kiến Lam ngân thảo từ trong lòng bàn tay Đường Tam mạnh mẽ mọc ra thì, thần sắc trên mặt đã biến thành ngạc nhiên: <i>"Đây là Lam ngân thảo?"</i>

Trong mắt Đường Tam lóe ra lam quang nhàn nhạt, đây là hiệu quả đặc hữu khi sử dụng vũ hồn Lam ngân thảo: <i>"Có vấn đề gì sao? Mã Tu Nặc gia gia."</i>

Mã Tu Nặc xoa xoa mắt của mình, xác định mình không có nhìn lầm, lúc này, chú ý lực của hắn dời tới màu vàng hồn hoàn trên người Đường Tam: <i>"Bách niên hồn hoàn, nguyên lai là bách niên hồn hoàn. Khó trách, ngay cả Lam ngân thảo cũng sẽ phát sinh biến hóa lớn như vậy. Hài tử, ta còn chưa biết ngươi tên là gì?"</i>

<i>"Con gọi là Đường Tam."</i>

Mã Tu Nặc thở dài một hơi, bình phục kích động trong lòng: <i>"Ta có thể dám chắc, người tại Nặc Đình học viện có một vị đạo sư rất tốt. Bất quá, đạo sư của Nặc Đình học viện có thể giúp người hoàn thành lập sát bách niên hồn thú cũng đã rất không dễ dàng rồi. Đáng tiếc tiềm lực phát triển của Lam ngân thảo quá kém, nếu không, nói không chừng người thật sự có thể trở thành một gã Hồn sư vĩ đại, dù sao vũ hồn của người mới vừa mới giác tỉnh được mấy tháng thời gian mà thôi."</i>

Mã Tu Nặc từ trên chiếc bàn ở bên cầm lấy một viên thủy tinh cầu màu vàng đi tới trước mặt Đường Tam: <i>"Mang hồn lực của người rót vào trong đó, để cho ta xem người đã đạt tới bao nhiêu cấp. Dựa theo lý luận mà nói, người hẳn là mười một ..... "</i>

Một chữ <i>"cấp"</i> của Mã Tu Nặc còn không có nói ra, thủy tinh cầu mà hắn đưa tới trong tay Đường Tam đã nổi lên một tầng quang thái màu vàng nhạt. Quang mang cũng không tính là mạnh mẽ, nhưng

cực kỳ rõ ràng.

<i>"Đây, đây là ....., hồn lực mười ba cấp."</i> Mã Tu Nặc nhìn Đường Tam có điểm như là đang nhìn một tiểu quái vật:

<i>"Chẳng lẽ là bởi vì bản thân của hồn hoàn mạnh mẽ, trợ giúp hồn lực gia tăng, chính là, cũng không nên nhảy hai cấp

a. Hài tử, người có thể nói cho ta biết hồn hoàn này của người là liệt sát hồn thú gì mà có được hay không?"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 49: Loạn phi phong chuy pháp (3)

Đường Tam không có giấu diếm, nói: <i>"Là Mạn đà la xà."</i>

Mã Tu Nặc thất kinh: <i>"Khó trách, khó trách, dĩ nhiên là Mạn đà la xà khó đối phó nhất trong đề cấp hỗn thú. Còn là bách niên Mạn đà la xà, trách không được sẽ có hiệu quả như vậy. Không, không đúng a, vũ hồn của người rõ ràng là thực vật hệ, như thế lại có thể sử dụng hồn hoàn của động vật hệ? Hài tử, người sẽ không phải là nói sai chứ?"</i>

Lúc trước, Tiêu lão đại dù sao chỉ là đứa nhỏ, sự hiểu biết đối với vũ hồn còn chưa đủ sâu, nhưng vị Mã Tu Nặc này đã chấp sự tại Vũ hồn điện công tác mấy chục năm, đối với cơ bản quy tắc của hồn hoàn sẽ rất rõ ràng, bất quá, một chút tự ý thức được điểm mấu chốt.

Đường Tam lắc đầu, nói: <i>"Mã Tu Nặc gia gia, con cũng không có nói sai. Vũ hồn của Thực vật hệ tại sao không thể sử dụng hồn hoàn của Động vật hệ chứ? Tại dưới điều kiện nhất định đó là có thể thực hiện. Sự phụ của con gọi nó là vũ hồn nghĩ thái lý luận."</i>

Sắc mặt Mã Tu Nặc đại biến: <i>"Xin hỏi, sự phụ của người là vị nào?"</i>

Đường Tam đạo: <i>"Mọi người đều gọi người là Đại sư."</i>

<i>"Đại sư? Chính là vị Đại sư đã từng phát biểu "vũ hồn thập đại hạch tâm cạnh tranh lực", sau lại bị Vũ hồn điện trừ danh? Hẳn dĩ nhiên cũng tại Nặc Đình thành chúng ta?"</i>

Nghe xong Mã Tu Nặc nói, Đường Tam cũng mới biết được Đại sư dĩ nhiên cũng có thân phận tại Vũ hồn điện, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Vẻ mặt của Mã Tu Nặc đột nhiên trở nên nghiêm túc lên: <i>"Đường Tam, người có nguyện ý gia nhập Vũ hồn điện hay không?"</i>

Đường Tam sửng sốt một cái: <i>"Mã Tu Nặc gia gia, con đây không phải tới Vũ hồn điện đăng kí sao?"</i>

Mã Tu Nặc lắc đầu, nói: <i>"Không, này không giống. Tại vũ hồn điện đăng kí, thì việc tuyệt đại bộ phận hồn sư đều phải làm. Từ đó mà thu được trợ cấp của quốc gia. Mà gia nhập Vũ hồn điện, là trở thành Hồn sư chuyên chúc của Vũ hồn điện đích. Hồn sư cũng trực tiếp tiến vào trường học đặc biệt của Vũ hồn điện bắt đầu

tiến hành tu luyện."

Đường Tam lắc đầu, nói: "Vây sợ rằng không được, con đã bắt đầu học tập tại Nặc Đình sơ cấp hồn sư học viện rồi."

Mã Tu Nặc thở dài một tiếng, nói: "Quả thật là chậm một bước, chúng ta cho dù là Vũ hồn điện, cũng không có đạo lý mạnh mẽ lấy người của học viện. Quên đi. Đây đều do tiểu tử Tố Vân Đào kia, hắn vốn nên trực tiếp mang người tới Vũ hồn điện. Sợ rằng Đại sư cũng sẽ không đồng ý người gia nhập Vũ hồn điện, dù sao ....."

Đường Tam mỉm cười, nói: "Cũng không có thể nói như vậy, con nếu tới Vũ hồn điện, nói không chừng cũng không có được hồn hoàn tốt như vậy. Ngài nói có phải không, Mã Tu Nặc gia gia?"

Mã Tu Nặc sửng sốt một chút, cười nói: "Người nói rất có lý. Được rồi, kiểm tra tiến giai của người xem như kết thúc. Bắt đầu từ bây giờ, người chính là một gã Hồn sư danh giá của Thiên Đấu đế quốc rồi. Hoan nghênh người gia nhập đội ngũ của Hồn sư. Sau này mỗi tháng người có thể bằng vào huy chương ta đưa cho người tới Vũ hồn điện lĩnh trợ cấp, mỗi tháng trợ cấp của Hồn sư là một kim hồn tệ. Chờ người đạt đến cấp bậc Đại hồn sư, trợ cấp sẽ biến thành mười kim hồn tệ. Về chuyện Động vật hồn hoàn dùng trên Thực vật vũ hồn thượng này, ta sẽ nhanh chóng báo lên trên."

"Cám ơn!"

Khi Đường Tam rời đi Vũ hồn điện, bên trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ của hắn đã có thêm một chiếc huy chương do Vũ hồn điện đặc biệt chế tạo, huy chương hình tròn, mặt sau có khắc tên của hắn, còn lại mặt trước là hai đạo kinh **** so le nhau, tượng trưng cho cấp bậc của Hồn sư, ngay cả Đường Tam xuất thân là thợ rèn cũng nhìn không ra chiếc huy chương này dùng kim chúc gì để chế tạo mà thành.

*Kinh ***: Bụi gai

Ra khỏi vũ hồn điện, Đường Tam rất nhanh hướng phía Nặc Đình học viện chạy đi, được Mã Tu Nặc chỉ điểm, đường hắn đi lần này là một con đường gần hơn, có thể tiết kiệm ít nhất một nửa thời gian.

</div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Mắt nhìn thấy tới học viện, đột nhiên, Đường Tam nghe được một trận thanh âm quen thuộc. Cước bộ vô ý thức ngừng lại.

<i>"Đinh đương, đinh đương, đinh đương ..."</i>

Dấu hiệu của chuy tử, phòng ốc cao lớn có chút thô kệch, bên trong không ngừng truyền đến những âm thanh va đập có tiết tấu, đây đúng là một cái tiệm rèn.

Từ bên ngoài nhìn vào, quy mô của tiệm rèn này so với trong nhà Đường Tam thì lớn hơn rất nhiều, có không ít khách nhân ra vào.

Tiệm rèn, Đường Tam không khỏi nhớ tới lời cha nói, Đường Hạo từng nói qua với hắn, sau này để cho hắn tìm một tiệm rèn làm công để chi trả cho cuộc sống của chính mình.

Chỉ là, bây giờ có công việc của công độc sinh cần phải làm, còn có thời gian tới nơi này làm công sao?

Từ nhỏ sanh sống ở bên trong tiệm rèn, đối với cái nghề nghiệp thợ rèn này, Đường Tam coi như là cố cảm tình, liếc mắt nhìn tiệm rèn một cái thật sâu, lúc này mới hướng học viện chạy đi.

Thân thể của Đại sư đang rất nhanh khôi phục, Đường Tam sử dụng tiền Đại sư cho hắn tới thực đường mua chút thức ăn mang trở về, cùng ăn với Đại sư. Đại sư bây giờ đã có thể đi được, nói cho hắn không cần chiếu cố. Để cho hắn những ngày này trước cứ đi học bình thường. Xem quyển sách mà Đại sư cho hắn nhiều hơn một chút.

Rời phòng của Đại sư, Đường Tam trở về túc xá của công độc sinh, lần này túc xá bảy đã không hề trống rỗng, các công độc sinh trên cơ bản đều có mặt, chính đang mi phi sắc vũ** nói cái gì đó.

**Mi phi sắc vũ: ý nói khuôn mặt vui mừng, vui vẻ

<i>"Tiểu Tam, ngươi đã quay lại!"</i> Tiểu Vũ ngồi dựa ở trên giường, đương nhiên, sau lưng nàng dựa chính là chăn màn của Đường Tam và nàng bây giờ đang cùng dùng.

<i>"Tiểu Vũ, đưa ta đi tới chỗ mà chúng ta phải quét dọn đi. Nói thì giữ lời, bắt đầu từ hôm nay, nhiệm vụ quét dọn cứ giao cho ta."</i> Giữ lời đúng hứa là gốc rễ để làm người. Điểm này Đường Tam luôn luôn làm rất tốt.

Tiểu Vũ liếc hắn một cái, nói:: <i>"Còn quét dọn cái gì a, tiện nghi cho ngươi rồi, sau này đều không cần quét dọn nữa."</i>

Đường Tam sững sốt, nói: <i>"Tại sao?"</i>

Tiểu Vũ cười có chút đắc ý đích nói: <i>"Người nghĩ rằng ta làm Tiểu Vũ tử là vô nghĩa sao? Công tác của tất cả công đồng sanh chúng ta đã được tên Tiêu Trần Vũ kia tìm người an bài rồi. Sau này không cần chúng ta làm, còn chiếu theo lúc trước lấy tiền lương. Tính ra người cũng xuất không ít lực, lần này tự tiện nghi cho người đi."</i>

Đường Tam mặc dù nói là giữ lời, nhưng cũng không phải là một người cổ hủ, a a cười, nói: <i>"Này thật tốt. Sau này người chính là Tiểu Vũ tử của cả Nặc Đinh học viện rồi."</i>

Tiểu Vũ ngồi dậy, ôm đầu gối của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn hồng tò mò nhìn Đường Tam, nói: <i>"Kết quả người đi vũ hồn điện kiểm tra thế nào?"</i>

Đường Tam nói: <i>"Thành. Ta bây giờ đã là Hồn sư rồi."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 50: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (4)

Dịch: anhdendem

Trong mắt các công độc sinh xung quanh đều toát ra quang mang hâm mộ, đương nhiên, cũng chỉ là hâm mộ mà thôi. Một màn lực bại Tiêu Trần Vũ hôm nay của Đường Tam đã khắc thật sâu trong đầu bọn họ, cho dù là Vương Thánh, cũng bội phục hân không thối. Tự hỏi cho dù là chính mình cũng có được một cái hồn hoàn cũng vị tất có thể thắng được hân.

Tiểu Vũ tò mò hỏi: <i>"Trở thành hồn sư có cái gì tốt ? Không phải chỉ là để có cái hư danh sao."</i>

Đường Tam a a cười, nói: <i>"Chỗ tốt vẫn còn có một chút, ít nhất sau này ăn cơm có thể ăn ngon một chút. Trọ cấp mỗi tháng của Hồn sư là một kim hồn tệ."</i>

<i>"Một kim hồn tệ? Nhiều như vậy?"</i> Tiểu Vũ bây giờ cũng hiểu rõ tầm quan trọng của kim tiền, mặc dù Tiêu Trần Vũ đã nói, sau này tiền cơm của công độc sinh đều tính cho hân, nhưng trong tay mình có tiền tổng so với người khác thì tốt hơn.

Vừa nói vậy, Tiểu Vũ từ trên giường nhảy xuống, vội vàng hướng ra phía ngoài chạy.

<i>"Tiểu Vũ, ngươi đi làm gì?"</i>

<i>"Ta cũng đi đăng kí Hồn sư a, một kim hồn tệ, có thể mua nhiều thức ăn ăn ngon a."</i>

<i>"Vậy cũng không cần gấp như vậy chứ."</i>

<i>"Như thế nào có thể không gấp, ngươi đã quên hôm nay là cuối tháng sao? Bây giờ đến, cả tháng sau, nói không chừng là có thể lấy được hai kim hồn tệ."</i>

<i>"Nhưng là, ngươi có thể đi hài vào rồi hãy đi."</i>

<i>"Ách ....."</i>

Tiểu Vũ vẫn còn vội vàng đi Vũ hồn điện, Đường Tam trong lòng cười thầm, sợ rằng vị Mã Tu Nặc gia gia kia lại bị một hồi khiếp sợ rồi, dù sao, Tiểu Vũ chính là thú vũ hồn Chiến hồn sư chánh tông. So sánh điều kiện bẩm sinh, thì so với giả mạo hồn lực này của mình còn muốn tốt hơn nhiều

Không cần phải làm công tác của công độc sinh, trong đầu Đường Tam lập tức hồi tưởng tới âm thanh búa nện thanh thúy.

Thôn trưởng Kiệt Khắc từng nói qua, sau này lên trung cấp Hồn sư học viện đương nhiên sẽ cần một số tiền không nhỏ, rất nhiều đồ vật trong nhà cũng nên thay đổi, vì vậy có thể lời thêm ít tiền tự nhiên là tốt. Hơn nữa, đây cũng là yêu cầu của cha. Càng trọng yếu chính là, chỉ có tại tiệm rèn, hắn mới có cơ hội võ trang cho chính bản thân mình. Trải qua quá trình tự tay chế tạo tự tiện, Đường Tam phát hiện, khi toàn bộ một kiện ám khí do chính mình chế tạo mà thành thì, cảm giác quen thuộc đối với ám khí sẽ trở nên càng mạnh.

<i>"Đường Tam, sự việc ngày đó ta xin lỗi, người sẽ không còn đang tức giận chứ?"</i> Đang trong lúc Đường Tam suy tư, Vương Thánh đi tới bên người hắn, nói với vẻ mặt thành khẩn.

Nhìn vẻ mặt tươi cười thực thà của Vương Thánh, Đường Tam lắc đầu, mỉm cười nói: <i>"Như thế nào lại vậy, ta đã sớm quên rồi. Vương thánh đại ca, ta phải đi ra ngoài, có thể buổi tối mới trở về."</i>

Vương Thánh gật đầu, nói: <i>"Người đi đi. Đúng rồi, chúc mừng người thành Hồn sư."</i>

Đường Tam mỉm cười nói: <i>"Không lâu nữa người cũng sẽ đột phá thôi."</i>
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Lại rời Nặc Đinh học viện, Đường Tam thoáng cảm thấy có vài phần mệt mỏi, từ sau khi cùng Đại sư trở về hôm nay, còn không có nghỉ ngơi tốt, lại cùng bọn Tiêu Trần Vũ đó đánh mấy trận, khiến cho Huyền Thiên Công của hắn đã tiến vào đến đệ nhị trọng, nhưng cảm giác mệt mỏi vẫn còn xuất hiện.

Bất quá, việc tới tiệm rèn vẫn phải làm, cùng lắm thì từ ngày mai sẽ bắt đầu công việc là được. Bây giờ Đường Tam sợ nhất chính là người ta không thu một tên tiểu thợ rèn như hắn.

Đi tới tiệm rèn, Đường Tam trực tiếp đi vào. Vừa vào cửa, một cỗ nhiệt khí xông tới đập vào mặt, tại tiệm rèn nào cũng đều là như thế, đương nhiên, nhiệt độ của cái tiệm rèn cũ nát nhà Đường Tam so với nơi này thì kém hơn rất nhiều.

Bước qua cửa chính là một đại sảnh trống trải, bên phải đại sảnh giắt các loại các loại dụng cụ chế tạo hoàn thiện, nơi này cũng không phải chỉ có nông cụ, mà càng có nhiều chính là các loại khôi giáp, vũ khí. Dù sao, ở trên cái thế giới này thì Hồn sư chỉ là số ít, vũ khí vẫn còn rất cần thiết. Mà giá của vũ khí so với nông cụ thì tự nhiên cũng phải cao hơn nhiều.

Thấy những vũ khí này, Đường Tam không khỏi nhớ tới công việc ở kiếp trước của mình phải làm. Khi đó, cơ quan loại ám khí mà Đường môn chế tạo có thể nói là thu nhập chính của cả Đường môn. Quy củ của Đường môn rất nhiều, mặc dù có thể bán ra bên ngoài các loại ám khí cơ quan, nhưng cũng chỉ bán loại không độc cùng một ít hàng hóa bình thường, chân chánh bí truyền là không có khả năng bán ra ngoài. Mặc dù như vậy, nhưng ám khí của Đường môn xuất sản ở trên giang hồ vẫn là cung không đủ cầu.

Nếu mình ở cái thế giới này cũng mở một cái xưởng chế tạo ám khí, sẽ có thu nhập như thế nào chứ?

<i>"Tiểu bằng hữu, người tới nơi này làm chi, mua đồ thì bảo người lớn trong nhà người tới. Mau đi ra, nơi này nguy hiểm."</i> Trong lúc Đường Tam đang suy tư, một thanh âm lớn mà khỏe khoắn cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên, một người đại hán to lớn xích lửa thân trên lúc đó cũng chính đang nhìn mình, dưới làn da ngăm đen là từng khối cơ bắp, nhìn qua cực kỳ rắn chắc, trong tay nắm một thanh chùy cổ lớn, trên trán ướt đầm mồ hôi.

<i>"Đại thúc, chào ngài. Ta là nghĩ đến hỏi một chút xem nơi này có cần người học việc không?"</i> Đường Tam còn nhỏ, thanh âm trong trẻo, mặc dù trong tiệm rèn tràn ngập âm thanh cương thiết va đập, nhưng mỗi người đều nghe được rõ ràng.

Đại bộ phận thợ rèn đang làm việc đều ngừng lại, nhìn Đường Tam lộ ra nụ cười thiện ý. Thợ rèn xem như là một trong những nghề nghiệp thấp kém nhất, đều là người xuất thân cùng khổ, dựa vào sức khỏe cùng tay nghề để kiếm cơm, vẽ ngoài mặc dù thô lỗ, nhưng đại đa số đều cực kỳ thiện lương.

Đại hán lúc trước nói chuyện nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Đường Tam vài lần, nói: <i>"Tiểu bằng hữu, không nên náo loạn nữa. Đi nhanh đi. Nơi này không an toàn. Thân trang phục này của người giống như là bộ dáng của người làm thợ rèn sao? Huống chi, chúng ta nơi này cũng không chiêu thu người học việc nhỏ như người. Sợ rằng ngay cả chiếc chùy người cũng không nâng lên được. Ha ha."</i>

Lúc này Đường Tam mới phát hiện, trên người mình còn mặc giáo phục sạch sẽ, đúng vậy, mặc như vậy như thế nào làm thợ rèn đây. <i>"Xin lỗi, đại thúc, ta sẽ trở lại."</i> Nói xong, hắn xoay người tự hướng ra phía ngoài chạy đi.

Khoảng cách giữa tiệm rèn và Nặc Đinh học viện rất gần, khi Đường Tam trở lại thì đã đổi bộ quần áo bản đầu của hắn, trên người vết vá lớn vết vá nhỏ, bộ trang phục này, cho dù đi ăn mày cũng tuyệt đối không cần hóa trang.

Vừa vào cửa, Đường Tam cũng không tìm người khác, lại tìm tới trước vị đại hán kia:
<i>"Đại thúc, ngài xem, ta như vậy
có thể làm người học việc phải không?"</i>

Đại hán thấy Đường Tam một thân trăm vết vá, nhất thời sửng sốt một chút,
<i>"Tiểu bằng hữu, ngươi không phải mang ta
ra đùa chứ?"</i>

Đường Tam thành thật nói: <i>"Đương nhiên không phải. Đại thúc, là như thế này.
Ta là công độc sinh của Nặc Đinh học
viện, chiều nào ta cũng có thời gian rồi, ba ba ta là thợ rèn trong thôn. Từ nhỏ ta đã
cùng ba ba học rèn, muốn tới nơi
này của ngài để kiếm bát cơm."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 51: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (5)

Dịch: hondabenle

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Nghe Đường Tam nói xong, sắc mặt đại hán nhất thời hòa hoãn xuống, đều là xuất thân cùng khổ, trong lòng nhất thời cảm thấy đồng tình, huống chi, đứa nhỏ này lại còn đang học ở Nặc Đinh học viện, đại hán thẳng thắn nói: <i>"Được rồi, nếu người nguyện ý tới thì cứ như vậy đi. Xem như làm tạp dịch cho chúng ta, rót trà bưng nước người chắc có thể làm được chứ. Bất quá, tiền lương sẽ không cao, nhưng cơm đảm bảo no. Thế nào?"</i>

<i>"Này không có vấn đề gì."</i> Đường Tam vui sướng, liền đáp ứng ngay.

Các thợ rèn đều hướng về Đường Tam cười thiện ý, đại hán trừng mắt liếc mọi người một cái, nói: <i>"Nhìn cái gì mà nhìn, không cần làm việc sao. Khẩn trương lên, tối nay ta mời mọi người uống một bữa."</i>

Nghe đại hán nói xong, chúng thợ rèn nhất thời tinh thần làm việc đại tăng, họ nâng chuy tử của mình lên tiếp tục bắt đầu công việc của bọn họ.

Đại hán giơ chiếc chùy trong tay lên, một bên rèn khối kim loại trước mặt, một bên hướng về Đường Tam nói: <i>"Ta tên là Thạch Tam, thạch trong tảng đá, người có thể gọi ta một tiếng Tam thúc. Tiệm rèn này của ta là gia truyền. Sau này người tới nơi này của ta làm việc, mỗi ngày cơm trưa cùng cơm chiều hai bữa ta lo, lại cho người mười đồng hỗn tệ, hay chính là một ngân hỗn tệ. Nếu làm việc tốt, sẽ cho người thêm một chút. Nga, đúng rồi, người tên là gì?"</i>

<i>"Tam thúc, ta gọi là Đường Tam."</i>

<i>"Đường Tam? Ha ha, hảo, tên chúng ta đều có chữ "</i>Tam<i>", xem ra thật có duyên. Người là người từ thôn nào tới?"</i>

Đường Tam nói: <i>"Ta từ Thánh Hồn thôn tới."</i>

Thạch Tam nói: <i>"Người vừa rồi nói học làm thợ rèn từ nhỏ cùng ba ba người, người còn nhỏ như vậy, ba ba người có thể dạy người cái gì?"</i>

Đường Tam nói: <i>"Đương nhiên là dạy rèn đồ rồi, Tam thúc, ngài đừng xem ta là

một đứa nhỏ, ta rất có khí lực, rèn sắt cũng không có vấn đề gì."

Thạch Tam cười ha hả: "Các huynh đệ, tiểu tiểu nhị* mới tới của chúng ta nói hẳn cũng có thể rèn. Các người có tin hay không?"

*tiểu tiểu nhị: người hầu bàn nhỏ

Các thợ rèn nhất thời cười rộ lên, bộ dáng Đường Tam nhìn qua mới sáu bảy tuổi, đây vẫn còn là sau khi lấy được hồn hoàn đầu tiên, thân thể hẳn có cao lên một chút. Nhìn từ bề ngoài, ai có thể tin tưởng hẳn có thể rèn?

Bị xem nhỏ luôn là một cảm giác không tốt, Đường Tam nói: "Tam thúc, ta thật sự có thể rèn, không tin, thúc để cho ta thử xem."

Thạch Tam ngừng công việc lại, đem chiếc chùy dựng trên mặt đất: "Như vậy đi, nếu người có khả năng nâng nổi chiếc chùy tử này, ta sẽ tin người." Vừa nói vừa đưa chùy tử cho Đường Tam. Bởi vì đầu chùy tiếp xúc với mặt đất, hẳn cũng không sợ Đường Tam không nâng được mà bị nện vào.

"Tam thúc, thúc là đang trừ bỏ tạp chất của khối kim loại này sao. Ta sẽ giúp thúc hoàn thành tốt nó." Đường Tam tiếp nhận chuôi chiếc chùy tử trong tay Thạch Tam.

Thạch Tam trời sinh thần lực, hẳn dùng chiếc chùy này so với người khác đã lớn hơn một chút, so với thân Đường Tam còn muốn cao hơn nửa thước. Lúc này, hẳn lại trở thành tiêu điểm trong cả tiệm, các thợ rèn nhìn hẳn, đều tỏ vẻ buồn cười. Nhưng là, rất nhanh bọn họ đều cười không nổi, bởi vì, Đường Tam đã đem chiếc chùy này giơ thẳng lên, hơn nữa là giơ lên từ phía trước.

So với chiếc chùy bình thường nặng hơn ba thành. Khi chiếc chùy còn chưa rời mặt đất, Đường Tam đã có phán đoán. Mặc dù nặng một chút, nhưng cho dù lúc trước mình chưa lấy được hồn hoàn, cũng miễn cưỡng có thể sử dụng, càng không cần phải nói đến bây giờ.

Mắt nhìn Đường Tam đem chiếc chùy chậm rãi giơ lên, Thạch Tam cũng mở to hai mắt nhìn, than một tiếng: "Hảo khí lực, không hổ là nhi tử của thợ rèn chúng ta."

Hai mắt Đường Tam sáng rực nhìn chăm chăm vào khối kim loại trong lò, thở ra một

tiếng, mạnh mẽ vung chiếc chùy của Thạch Tam lên.

<i>"Hắc"</i>

Hai bàn chân gấn chặt xuống mặt đất, tiểu thối chợt phát lực, lực lượng truyền lên trên, chiếc chùy cự đại tại không trung tà tà xoay một vòng, nặng nề đánh lên trên khối kim loại.

Một tiếng <i>"đương"</i> lớn vang lên, làm nụ cười của tất cả các thợ rèn biến thành kinh ngạc, ngay sau đó, theo thiết chùy bắn ngược lên, Đường Tam rất nhanh xoay người, thiết chùy trong tay lại quay tròn, lại là một tiếng nổ, thiết chùy đánh vào khối kim loại nóng đỏ so với lần trước còn mạnh hơn.

<i>"Tam Thúc, phiền người giúp ta kéo ống bể, nhiệt độ không đủ."</i> Đường Tam rất nhanh nói một câu, chùy thứ ba của hắn vừa lại quay một vòng. Lúc này đây, chiếc chùy ngày càng nhanh, tiếng gió ô ô phát ra.

Thạch Tam cũng là thợ rèn thâm niên, tự nhiên cũng hiểu được hậu quả của việc nhiệt độ không đủ, nhanh chóng qua một bên ngồi xuống, kéo ống bể.

Một màn kế tiếp khiến thợ rèn ở đây suốt đời khó quên. Chiếc chùy nặng nề trong tay Đường Tam phảng phất như vật sống, tại không trung hóa ra một vòng tròn, tràn ngập tiết tấu, âm thanh kim thiết va chạm giống như cuồng phong bạo vũ tại bên trong tiệm rèn vang lên.

Bọn họ đều không chú ý tới, hai tay Đường Tam đã trắng sáng như ngọc, nương theo tiếng <i>"đình đương"</i>, khối kim loại không ngừng nhảy lên dưới chiếc chùy.

Thạch Tam một bên toàn lực đẩy ống bể, một bên gắt gao nhìn Đường Tam đang vung chùy, ánh mắt của hắn đã không thể dùng giắt mình để hình dung nữa.

Các thợ rèn khác đều biết chiếc chùy của Thạch Tam nặng bao nhiêu, tự nhiên biết liên tục đập xuống như vậy khó khăn thế nào. Nhất là giống Đường Tam một chùy sau lại mạnh hơn một chùy trước, càng khó khăn tới cực điểm.

<i>"Đương"</i>, một kích cuối cùng hoàn thành, Đường Tam mang chiếc chùy tại chỗ quay hai vòng, hóa giải trùng lực trên chiếc chùy, đầu chùy hướng xuống dưới, một lần nữa nằm trên mặt đất, làm tiệm rèn và tâm của các thợ rèn đồng thời rung động một chút.

Hai mươi bảy chùy, nện suốt hai mươi bảy chuy liên tục không dừng, hình dạng khối kim loại lúc trước Thạch Tam rèn thay đổi chút nào, nhưng chính thể thì rút nhỏ một vòng.

Đây là Đường Tam làm được, Thạch Tam tự hỏi cũng có thể làm được, nhưng phải mất suốt một ngày. Phải biết rằng, Thạch Tam trở thành thợ rèn chính thức cũng đã có mười lăm năm thời gian rồi.

Nhìn Đường Tam có chút thờ dốt, trán thấm mồ hôi, Thạch Tam lắp bắp hỏi: "Đây, đây chẳng lẽ chính là Loạn Phi Phong Chuy pháp? Kỹ thuật rèn liên tục trong Kỹ thuật rèn?"

"Loạn Phi Phong Chuy pháp? Nó là cái gì vậy?" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Thạch Tam bởi vì hưng phấn quá nên hai gò má đã đỏ lên: "Gọi là Loạn Phi Phong Chuy Pháp, bởi vì nó là một loại phương pháp đập liên tục để rèn, tá lực dụng lực, có thể đem lực lượng của thợ rèn chúng ta phát huy hoàn mĩ nhất. Nghe nói thợ rèn lợi hại nhất có thể liên tục đập ra tám mươi mốt chùy, trực tiếp đem khối kim loại chế tạo thành bộ dạng mình muốn. Trọng yếu nhất chính là Loạn Phi Phong chuy pháp này là loại kỹ thuật rèn loại bỏ tạp chất trong kim chuc cực mạnh, ta còn tưởng đã sớm thất truyền, không tưởng hôm nay lại được chứng kiến trên tay người."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 52: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (1)

Dịch: anhdendem

Biên dịch: anhdendem

Thật là Loạn Phi Phong Chuy pháp sao? Trước mắt Đường Tam hiện ra thân ảnh đôi phế của cha, chẳng lẽ nói cha vốn chính là một vị thợ rèn xuất sắc sao?

"Tam thúc, ta cũng không biết nó có đúng là Loạn Phi Phong Chuy Pháp hay không, đây là cha dạy cho ta."

Thạch Tam thở dài một hơi, cười bộc trực nói: "Xem ra, lần này ta là bắt gặp bảo bối rồi. Điều kiện thuê vừa rồi bỏ đi, tạm thời tiền công của ngươi sẽ giống mọi người, mỗi tháng một ngân hồn tệ. Nếu việc buôn bán tốt, sẽ lại tăng thêm."

Cứ như vậy, Đường Tam chính thức thành một viên trong tiệm rèn của Thạch Tam, bắt đầu cuộc sống no đủ.

Khóa trình trong học viện đối với hắn mà nói cũng không có chỗ nào trọng yếu, Đại sư dạy lý luận trụ cột so với sự phụ của học viện hữu dụng hơn nhiều.

Quyển sách mà Đại sư cho thì hắn cũng đọc kỹ qua, chính giống như hắn đoán trước, phương pháp tu luyện hồn lực mà Đại sư đưa ra, rất cùng loại với lộ tuyến vận hành của tu luyện nội lực. Đương nhiên, đây dù sao cũng chỉ là suy nghĩ trên lý luận của Đại sư, cùng so sánh với phương pháp tu luyện nội công chính thức còn có nhất định khoảng cách, càng không cần phải nói Huyền Thiên Công của Đường môn thiên chuy bách luyện mà ra.

Tiểu vũ thuận lợi có được danh hiệu Hồn sư, mà sau khi trở thành Tiểu Vũ tử được học viên công nhận, cuộc sống của công độc sinh cũng trở nên dễ dàng hơn.

Mỗi ngày vào sáng sớm, Đường Tam đều theo thói quen thừa dịp ánh sáng mặt trời mới lên để tu luyện Tử Cực Ma Động của hắn. Buổi sáng bình thường đi học, buổi chiều tới tiệm rèn làm công, buổi tối lại nghe Đại sư dạy. Ban đêm tu luyện Huyền Thiên Công. Có thể nói mỗi một ngày đối với hắn mà nói đều là tuyệt đối phong phú.

Tại tiệm rèn của Thạch Tam, Đường Tam dùng một thời gian rất ngắn để được mọi người chấp nhận, Thạch Tam mang nhiệm vụ để luyện kim chúc giao cho hắn, thời gian rồi, Đường Tam lợi dụng một ít mảnh kim loại bỏ đi để tiến hành tinh chế, bắt đầu đại nghiệp chế tạo ám khí của hắn. Đương nhiên, trong tiệm rèn hắn chỉ chế tạo một ít linh kiện, lắp ráp chính thức phải sau khi trở lại học viện.

Tiểu Vũ bằng vào thực lực mạnh mẽ của bản thân cùng sự trợ giúp của Tiêu Trần Vũ, rất nhanh trở thành lão đại của cả Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện được tất cả các đệ tử chấp nhận, nàng so với Đường Tam thì nhàn nhã hơn rất nhiều, có lúc thậm chí ngay cả khóa học đều không đi. Đường Tam thậm chí cũng nhìn không tới nàng tu luyện như thế nào. Nhưng thực lực của Tiểu Vũ lại một mực ổn định tăng lên.

Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, thời gian của một học kỳ chính là một năm, trong cả quá trình, đệ tử không được phép về nhà, nhưng thân nhân lại có thể tới thăm. Đường Tam không chỉ một lần chờ đợi cha đến, nhưng thẳng đến cả học kỳ chấm dứt, cũng không thấy được bóng dáng của Đường Hạo. May là cuộc sống của hắn cũng đủ phong phú, cũng không có nhiều thời gian lẩm cẩm tư niệm.

Về phần Vũ hồn điện, sau khi Đường Tam tiến hành kiểm tra đánh giá Hồn sư không lâu, người của Vũ hồn điện đã tới Nặc Đinh học viện tìm Đại sư, Đại sư không có nói cho Đường Tam về chuyện mà bọn họ đã nói, Đường Tam cũng không có hỏi. Nhưng từ nụ cười trên mặt Đại sư so với bình thường nhiều hơn, Đường Tam đoán rằng, quan hệ của Vũ hồn điện và đại sư hẳn là đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

"Tiểu Vũ, ngày mai là nghỉ rồi, ngươi phải về nhà chứ?" Đường Tam một bên thu thập hành trang của mình một bên hướng Tiểu Vũ nói.

Tiểu Vũ tựa ở trên giường, trong mắt toát ra vài phần cô đơn, cùng với vẻ hoạt bát sáng sủa của nàng lúc bình thường thì bất đồng thật lớn: <i>"Ta không trở về nhà, có lẽ, cứ ở lại học viện đi."</i>

Đường Tam sững sốt một chút: <i>"Cũng được một năm rồi, người cũng không trở về thăm nhà sao?"</i>

Đôi mắt của Tiểu vũ đột nhiên sáng ngời, nói: <i>"Tiểu Tam, nhà của người có đúng là cách học viện không xa phải không?"</i>

Nếu không, ta cùng trở về chơi với người, thế nào? Dù sao bọn Vương Thánh và Tiêu Trần Vũ đều đi tham gia khảo thí trung cấp Hồn sư học viện rồi, không ai chơi cùng ta."</i>

Đường Tam cười cười, trải qua một năm ở chung, hẳn đối Tiểu Vũ coi như là tương đối hiểu rõ, Tiểu nha đầu này hoạt bát

hiếu động, luôn một bộ dáng e sợ cho thiên hạ không loạn, trong khi giả ôn nhu, nhìn như thế nào đều giống một con búp

bê đáng yêu, chỉ khi nào nổi điên lên, xưng hào Tiểu Vũ tỷ của nàng ở Nặc Đinh không có thể chỉ gọi không như vậy.

Trong cả học viện, đã không biết có bao nhiêu đệ tử ăn đau khổ từ nàng rồi.

<i>"Nhà của ta rất nghèo, không có gì thích hợp để khoản đãi người."</i>

Tiểu Vũ hai tay chống eo, mắt mở to trừng trừng nhìn Đường Tam nói: <i>"Mỗi tháng trợ cấp của người đều rất nhiều, lại không tiêu, còn sợ chiêu đãi ta sao?"</i>

Đường Tam vươn tay phải ra, mặt mang theo nụ cười: <i>"Nói đến trợ cấp, ta đột nhiên nhớ ra, có người hình như còn nợ ta sáu ngân tệ còn không có trả."</i>

Tiểu Vũ sững sốt một chút, trên khuôn mặt phẫn nộ nhỏ nhắn toát ra vài phần xấu hổ, trợ cấp mỗi tháng một kim tệ tuyệt

đối không tính là ít, bất quá, nàng tiêu tiền cũng thật sự là đại thủ đại cước*, thấy cái gì tốt là mua về, một chút

cũng không để ý xem có hữu dụng hay không, bây giờ nàng sớm đã có chần mản của chính mình, không cần dùng chung cùng

Đường Tam. Nàng cho tới bây giờ đều không để ý tới tiền tài, một khi không có tiền tiêu liền hướng Đường Tam mượn, đó đã thành thói quen.

*lãng phí

<i>"Không phải chỉ là sáu ngân tệ sao? Chờ ta có trợ cấp liền trả lại người. Người còn chưa nói, tới cùng có nguyện ý để cho ta đi theo người hay không."</i>

Đường Tam mỉm cười nói: <i>"Nếu người muốn đi thì hãy cứ đi. Bất quá, tính tình của ba ba ta có thể không quá

tốt."</i>

Tiểu Vũ không thềm để ý nói: <i>"Người ta đáng yêu như vậy, dám chắc ba ba người sẽ thích ta."</i> Vừa nói còn bày ra bộ dáng ôn nhu hướng Đường Tam nháy nháy mắt.

Người khác có lẽ sẽ bị bề ngoài của nàng mê hoặc, Đường Tam nhìn tình cảnh nàng bộc phát sự tức giận thật sự quá nhiều, chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, một chút cũng không ăn cái bộ dáng này của nàng:<i>"Mỹ nhân kế không cần dùng đối với ta đi. Hoàn hảo là người bây giờ mới bảy tuổi, nếu lớn thêm một chút nữa, có lẽ thật khó có điểm để phân biệt với hồ ly tinh."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 53: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (2)

Dịch : anhdendem

Tàng ThuViện

<i>"Hồ ly tinh? Là cái gì?"</i> Tiểu vũ tò mò hỏi.

Đường Tam cười nói: <i>"Chính là một loại hồn thú thành tinh, chuyên môn câu dẫn nam nhân."</i>

Tiểu vũ sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn Đường Tam đột nhiên trở nên có chút quái dị, thình lình, tâm tình của nàng đột nhiên trở nên kích động: <i>"Người đi chết đi, dám nói ta là hồ ly tinh, ta muốn cùng người quyết đấu."</i> Vừa nói, nàng đã giương nanh múa vuốt từ trên giường mình nhảy dựng lên, hướng Đường Tam đánh tới.

Các công độc sanh khác đối với một màn này sớm đã nhìn quen rồi, Tiểu Vũ tỷ và Đường Tam nào loạn đối với bọn họ mà nói, đã sớm quen thộc rồi. Nếu là có ngày nào đó hai người không nào loạn vài lần, có lẽ bọn họ ngược lại sẽ không được tự nhiên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Tam ra đi thì bên người đã hơn một người, một tiểu cô nương bộ dáng đáng yêu, mặc giáo phục của Nặc Đinh học viện, rời đi Nặc Đinh thành, hướng Thánh Hồn thôn mà đi.

Một năm thời gian vừa rồi đối với Đường Tam mà nói, chính là cực kỳ phong phú, cũng là phi thường thỏa mãn, đột phá bình cảnh của Huyền Thiên Công đệ nhất trọng, dưới sự khắc khổ cố gắng tu luyện của hắn, Huyền Thiên Công có tiến bộ rất lớn. Dựa theo tính toán của hắn, lúc này thực lực hắn là đã đạt tới đỉnh của trung đoạn của đệ nhị trọng, dựa theo hồn lực tính toán, nên có khoảng mười sáu cấp tới mười bảy cấp.

Trong học viện, nói về hồn lực có thể cùng hắn so sánh, cũng chỉ có một mình Tiểu Vũ, mặc dù không thấy Tiểu Vũ tu luyện như thế nào, nhưng hai người trong khi so sánh hồn lực luôn tương soa không xa, có khi Đường Tam chiếm được thượng phong, có những khi lại sẽ bị Tiểu Vũ vượt lên. Mặc dù đều là đứa nhỏ, nhưng hai người ai cũng không phục ai, vì vậy luận bàn là khó tránh khỏi.

Trong khi vừa mới bắt đầu, bọn Tiêu Trần Vũ và Vương Thánh cao niên cấp đệ tử thỉnh thoảng còn gia nhập một chút, nhưng theo hồn lực của Đường Tam và Tiểu Vũ tăng lên nhanh, liền không có ai trở lại

quấy rầy bọn họ nữa, thử hỏi, người nào hy vọng mình biến thành bao cát đây?

Cho nên, mặc dù trên danh nghĩa thì Tiểu Vũ là lão đại của tất cả các đệ tử trong Nặc Đinh học viện, nhưng trên thực tế, bọn Tiêu Trần Vũ trong khi xưng hô Đường Tam, cũng sẽ biết gọi lên một tiếng Tiểu Tam ca.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ luận bàn, ăn đau khổ nhiều hơn là chiến thắng, thủ đoạn công kích của Tiểu Vũ tăng xuất bất tận, nhất là nhu kỹ của nàng, làm cho người ta một loại cảm giác giống như bánh mật vậy, nếu tại dưới tình huống song phương cũng không mượn lực lượng của hồn hoàn, Đường Tam cơ hồ là thất bại. Sợ là ngay cả sử dụng hồn hoàn, bằng vào hiệu quả quấn quanh và gây mê của Lam ngân thảo, nhiều nhất cũng là cùng Tiểu Vũ chiến thành một trận ngang tay.

Về phần ám khí mà Đường Tam âm thầm luyện tập nhưng cũng không có dùng trong luận bàn, một là bởi vì sát thương lực của ám khí quá lớn, quá dễ dàng đã thương người, mặt khác, hẳn cũng là hy vọng có thể tại trong khi luận bàn cùng Tiểu Vũ ma luyện năng lực cận chiến của mình. Có lẽ là bởi vì hai người hỗ trợ nhau bồi luyện nên sinh ra tác dụng xúc tiến rất tốt, tại chiến đấu phương diện, cùng nhau tiến bộ. Sư phụ của học viện cũng không quản bọn họ, tại Nặc Đinh, Đường Tam cùng Tiểu Vũ mặc dù vẫn còn chỉ là nhất niên cấp, nhưng đã thành thiên tài nổi danh của học viện.

<i>"Còn có xa lắm không a?"</i> Tiểu vũ nhìn đông nhìn tây hỏi.

<i>"Cũng nhanh tới. Thấy ngọn núi bên kia không? Thánh Hồn thôn của ta ngay chân núi."</i> Sắp về đến nhà, trong tâm tình của Đường Tam không khỏi có chút hưng phấn, nếu không phải Nặc Đinh học viện quy định buổi tối phải trở lại học viện để ở, mỗi ngày đều có sư phụ kiểm tra phòng, nói không chừng Đường Tam đã sớm về nhà thăm cha mình rồi. Một năm không thấy, ba ba, người có khỏe không?

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân đời trước thân là cô nhi, mà một đời này, Đường Tam đối với phần thân tình này cực kỳ quý trọng.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
Sờ sờ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ bên hông, nơi đó có chiếc chùy mới mà hẳn sắm cho cha, quần áo mới tinh, thậm chí còn có vài bình rượu ngon.

Tiểu sơn thôn mà hẳn sinh sống sáu năm đã tại trong tầm nhìn, không biết tại sao,

trong lòng Đường Tam có loại tâm tình không thể giải thích được dần dần hiện lên. Nếu phải cần một câu nói để hình dung, vậy, hẳn sẽ nói, cảm giác có nhà thật tốt. Ngay cả nhà này chỉ có mình và cha.

Rất nhanh, hai người đã đi vào Thánh Hồn thôn, nhà Đường Tam ngay đầu thôn, đưa ngón tay hướng ký hiệu dưới chiếc mái nhà tàn tạ, Đường Tam cười nói với Tiểu Vũ: <i>"Nhìn kìa, đó là nhà của ta."</i>

Nhà tại trước mắt, tâm tình của Đường Tam không tự giác trở nên kích động, chân bước nhanh hơn, ba bước biến thành hai, bước nhanh về đến cửa nhà.

Đại môn giống như lúc hắn rời đi, không có khóa, đây vẫn là thói quen của đường hào, dù sao, tiệm rèn này của hắn cũng không có cái gì để trộm.

<i>"Ba ba, con đã về."</i> Đường Tam hưng phấn hô to một tiếng.

Tiểu Vũ còn chưa từng thấy qua tâm tình như vậy ở Đường Tam, đứng ở sau lưng hắn có chút tò mò mà nhìn, tại trong ấn tượng của nàng, Đường Tam là một bằng hữu ôn hòa, bình thường nói không nhiều lắm, nhưng trên cảm giác luôn bận rộn, luôn có chuyện gì đó để làm. Chỉ có tại trong lúc cùng hắn luận bàn, mới có thể thấy sự nghiêm chỉnh trên mặt hắn. Mà sợ là bại bởi mình, cũng chưa bao giờ thấy bộ dáng phẫn nộ hoặc là kích động của hắn.

Một bên gọi lớn, Đường Tam bước nhanh hướng bên trong đi đến.

Hết thảy tựa hồ đều không có đổi, trong tiệm rèn vẫn loạn như vậy, thậm chí so với trước khi hắn đi càng loạn hơn, mọi thứ bừa bãi phóng đầy trên đất, rách nát, cũ kỹ, nhưng lại gây cho hắn càng nhiều cảm giác thân thiết.

<i>"Nga, Tiểu Tam, là người trở lại."</i> Thanh âm ôn hòa vang lên. Từ gian trong đi ra một người.

Thấy hắn, Đường Tam không khỏi sửng sốt một chút: <i>"Kiệt Khắc gia gia, ngài cũng tại a, ba ba con đâu?"</i>

Từ bên trong đi tới đúng là lão Kiệt Khắc thôn trưởng của Thánh Hồn thôn, trên mặt mang theo một tia cười khổ, đưa tờ giấy trong tay cho Đường Tam, nói: <i>"Người xem đi, đây là ba ba người lưu lại. Buổi sáng ta đến tìm hắn, vốn là muốn để hắn cùng ta cùng đi đón người, không nghĩ tới người nhưng lại đã trở về."</i>

Một tia tâm tình khẩn trương xuất hiện tại trong lòng của Đường Tam, nhanh chóng tiếp nhận tờ giấy lão Kiệt Khắc đưa

tới, cúi đầu nhìn xuống.

Trên mặt giấy chỉ có mấy hàng chữ đơn giản có chút khó đọc, nhưng khó che được vẻ mạnh mẽ và khí chất hào phóng.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 54: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (3)

Dịch : anhdendem

Tàng ThuViện

<i>"Tiểu Tam:

Trong khi người xem được phong thư này, ta đã đi. Không nên đi tìm ta, người không có khả năng tìm được ta.

Người mặc dù còn nhỏ, nhưng đã có năng lực tự chăm sóc cho bản thân. Chim cất chỉ có tự mình mở cánh mới có thể sớm hơn bay cao.

Không cần lo lắng cho ta, trong tính cách của người, kế thừa rất nhiều sự tinh tế của mẹ người. Ba ba thì một người vô dụng. Người dần dần lớn, ba ba phải đi lấy về một số thứ vốn hẳn là thuộc về ta. Một ngày nào đó, phụ tử hai người chúng ta sẽ lại gặp.

Ta hy vọng người trở nên cường đại, nhưng cũng lại không hy vọng người trở nên cường đại, con đường của mình, người tự mình lựa chọn.

Nếu có một ngày người hiểu được chức nghiệp Hồn sư này là không tốt, vậy hãy trở lại Thánh Hồn thôn, giống như ta, làm một thợ rèn đi.

Đừng lo lắng.

Đường Hạo."</i>

Nhìn bức thư trong tay, cả người Đường Tam đã ngây dại, cảm giác mừng rỡ tràn đầy trong phút chốc biến thành sự mất mát.

Ba ba đi, ba ba, người tại sao phải đi?

Lão Kiệt Khắc nhìn bộ dáng thất thần của Đường Tam, cười khổ nói: <i>"Tên Đường Hạo này đi một chút điểm báo hiệu đều không có, hôm trước ta còn tới để cho hắn làm công cụ, hắn này vừa đi, sau này chúng ta còn muốn phải tìm một gã thợ rèn mới được. Người này, thật sự là quá không có trách nhiệm rồi."</i>

Đường Tam chậm rãi phục hồi lại tinh thần: <i>"Kiệt Khắc gia gia, người là nói, ba ba con vừa mới đi trong khoảng hai

ngày này?"

Lão Kiệt Khắc gật gật đầu: "Hắn là trong hai ngày này mới đi. Tiểu Tam, đừng buồn bã, vì một người ba ba như vậy không đáng giá có được. Cùng gia gia đi thôi, đi tới nhà của ta."

Đường Tam yên lặng lắc lắc đầu, cẩn thận gấp bức thư trong tay, để vào trong ngực của mình.

"Cám ơn ngài, Kiệt Khắc gia gia, cả nhà loạn như vậy, con sẽ không mời ngài lưu lại nữa. Con còn muốn thu thập một chút."

Lão Kiệt Khắc sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới Đường Tam nhỏ nhỏ này cũng hạ lệnh trục khách, thở dài một tiếng, nói: "Được rồi. Bất quá, người có cái gì cần cứ tới tìm ta." Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xoay người hướng ra phía ngoài mà đi.

Lão Kiệt Khắc đi, bên trong tiệm rèn chỉ còn lại có hai người Đường Tam và Tiểu Vũ. Đường Tam cũng không mở miệng, cứ như vậy bắt đầu thu thập căn phòng bữa bộn, thu thập các loại đồ vật trong phòng.

Thần kỳ chính là, Tiểu Vũ ngày thường hoạt bát hiếu động là vậy mà ở đây lại bảo trì trầm mặc, đi tới bên người Đường Tam, lặng lẽ trợ giúp hắn mang từng kiện đồ sắp xếp, lấy nước từ trong chum nước bên ngoài, trợ giúp hắn lau chùi tro bụi bên trong phòng.

Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện.

Cửa mở, một thân ảnh cao lớn từ bên ngoài đi đến. Hắn mặc một thân đơn giản màu xám trường bào, mái tóc đen rối loạn phi tán tại trên vai, trên khuôn mặt già nua có khắc đầy tang thương, một đôi mắt hồn trọc tựa hồ đã tới những năm tháng cuối cùng của cuộc sống, cùng ngoại mạo mới khoảng năm mươi tuổi của hắn có chút không tương xứng.

<i>"Chào ngài, Đại sư."</i> Thanh âm của người đến trầm thấp mà có chút khàn khàn.

Không biết tại sao, khi người này trong khi vừa bước vào cửa, toàn thân Đại sư đều hạ ý thức khẩn trương lên, ngay cả hồn lực cũng không tự giác được trải rộng toàn thân.

<i>"Người là?"</i> Chậm rãi đứng lên, trong mắt Đại sư toát ra vài phần nghi hoặc.

Người áo xám nhàn nhạt nói: <i>"Nói ra, chúng ta hẳn là có hai mươi năm không gặp rồi. Với bộ dáng đồi bại của ta hiện nay, cũng khó trách người không nhận ra ta. Ta gọi là Đường Hạo."</i>

<i>"Đường Hạo?"</i> Vẻ mặt luôn luôn cứng ngắc không dao động của Đại sư chợt đại biến, đồng tử ở hai mắt cơ hồ là trông nháy mắt tập trung, gắt gao nhìn chằm chằm người trước mắt này, hai tay chộp vào bàn làm việc, ngón tay đã biến thành màu trắng xanh: <i>"Người, người là Hạo ....."</i>

Đường Hạo phát phát tay, ngăn cản Đại sư, lạnh lùng nói: <i>"Xung hào của quá khứ không cần nhắc lại nữa. Năm đó, chúng ta cũng tính có duyên gặp mặt vài lần, người khác có lẽ sẽ nghĩ người chỉ là người điên, nhưng ta lại biết, người là một người chấp nhất."</i>

Tâm tình của Đại sư dần dần tỉnh táo lại, vẻ mặt cứng ngắc bỗng thoáng nhúc nhích: <i>"Xem ra ta đoán không sai, người quả nhiên chính là cha của Tiểu Tam. Hắn đã về nhà rồi, tại sao người còn ở chỗ này?"</i>

Đường Hạo gật đầu, nhàn nhạt nói: <i>"Đúng là bởi vì hắn về nhà rồi, ta mới có thể ở chỗ này. Ta biết, người thu hắn làm đồ đệ. Làm cha, ta nên sớm tới gặp người. Ta phải đi rồi, duy nhất lo lắng cũng chỉ có hắn, cho nên, ta hy vọng mang Tiểu Tam phó thác cho người."</i>

<i>"Người phải đi? Đi đâu? Hắn chính là nhi tử của người."</i> Đại sư gắt gao nhìn Đường Hạo, ánh mắt trở nên sắc bén.

Bộ dáng của Đường Hạo vẫn một bộ lạnh lùng như trước: <i>"Hắn cũng là đồ đệ

của người. Ta phải đi, có rất nhiều sự việc phải đi làm. Hắn đi theo ta sẽ không có được vui vẻ. Ta không có yêu cầu gì khác, cuộc đời của hắn, do hắn tự mình lựa chọn. Mười năm, ta đã rời đi thế giới này mười năm, bây giờ hắn đã lớn lên, có một số việc, ta cần phải đi làm."

Đại sư hít một hơi sâu: "Ta không biết trên người người đã phát sinh cái gì, nhưng là, ta nhìn ra được, Tiểu Tam đối với người thập phần quyến luyến, người không biết là cứ như vậy rời đi, đối với hắn mà nói là quá tàn nhẫn sao?"

Đường Hạo nhàn nhạt nói: "Hắn tự mình quyết định đi một con đường không tầm thường, cùng ở một chỗ với ta mới là tàn nhẫn với hắn. Được rồi, những gì muốn nói ta đã nói xong, bất luận lúc nào, xin nhớ kỹ, hắn là nhi tử của ta."

Nói xong những lời này, Đường Hạo vung tay lên, "đương", một khối lệnh bài đen nhánh rơi lên trên bàn ở trước mặt Đại sư, lệnh bài cư nhiên cùng khối mà lúc trước Đại sư mang theo Đường Tam tiến vào liệt hồn sâm lâm thì xuất ra giống nhau, chỉ bất quá, đồ án trên khối lệnh bài này cũng là đầy đủ sáu .....

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 55: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (4)

Dịch: anhdendem

Phanh< i>", cửa phòng đóng lại, thân ảnh cao lớn của Đường Hạo đã biến mất. Nhìn cửa phòng, Đại sư đứng ở nơi đó cả nửa ngày cũng không có động tác gì.

Một lúc lâu, hắn mới chậm rãi cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên khối lệnh bài kia, khóe miệng toát ra một tia cười khổ:

"< /i>Không nghĩ tới, thân tượng của ta đã biến thành bộ dáng này.< i>"

Mặt trời hạ xuống phía tây, trước cửa tiệm rèn, hai thân ảnh nhỏ bé đang ngồi, bọn họ mặc đồng dạng quần áo, cứ như vậy lẳng lặng mà ngồi.

Những tia sáng còn sót lại của Mặt trời mang theo màu đỏ nhạt rơi lên trên người bọn họ, phẳng phất làm cho trên thân thể bọn hấn khắc một vòng màu vàng đỏ.

Nữ hài nhi ở bên trái nghiêng đầu, nhìn nam hài nhi, hai tay chống trên cằm của mình, muốn nói cái gì đó, nhưng rốt cục nàng vẫn còn nhịn lại.

Mở miệng ngược lại là nam hài nhi, trong tay hấn nắm một thanh chùy mới tinh: "< /i>Tiểu Vũ, cảm ơn người.< i>"

"< /i>Cảm ơn ta cái gì ?< i>" Tiểu Vũ tò mò hỏi.

"< /i>Cám ơn người vẫn ở cùng ta.< i>" Đường Tam cúi đầu, nhìn mặt đất dưới chân, ánh mắt của hấn có chút mê ly, cũng có chút mờ lung, nhưng cuối cùng không cổ nước mắt nhỏ xuống.

Tiểu Vũ "< /i>phốc xích< i>" cười, đẩy đầu vai Đường Tam một chút, một chút này dùng sức rất lớn, suýt nữa mang Đường Tam đẩy ngã: "< /i>Đừng buồn bực nữa. Ba ba người chỉ là tạm thời rời đi mà thôi. Một ngày nào đó, các người sẽ lại gặp mặt nhau. Có lẽ, hấn rời đi, chính là vì cho người phát triển càng tốt, cho người càng thêm kiên cường. Nếu người còn tiếp tục như vậy, chẳng phải là phụ sự khổ tâm của hấn sao?< i>"

Trên mặt Đường Tam toát ra một tia cười khổ: "< /i>Có lẽ đúng vậy, nhưng là tại sao người cũng không cho ta gặp mặt lại một lần. Tiểu Vũ, người biết không, ba ba là thân nhân duy nhất của ta. Trong nhà không có ba ba, cũng không hề là một

cái nhà nữa.<i>"

Tiểu Vũ lắc đầu, mang chiếc bím tóc dài của mình quăng lên trước người: "</i>Không có ba ba, người còn có bằng hữu là ta mà. Nếu người muốn tìm một thân nhân, ta không ngại làm tử tử của người. Nhanh, gọi một tiếng Tiểu Vũ tử nghe xem. Tất cả mọi người đều gọi như vậy, chỉ có người là ngoại lệ.<i>"

Nhìn bộ dáng mềm mại và khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào bị ánh hoàng hôn chiếu rọi của Tiểu Vũ, Đường Tam không khỏi nở nụ cười, khi bên người có người làm bạn đang lúc nội tâm yếu ớt nhất, luôn là một việc cực kỳ tốt.

"</i>Nếu người nguyện ý làm muội muội của ta, ta không phản đối. Ta nhớ không sai thì chúng ta mặc dù là cùng năm, nhưng người tựa hồ ít hơn so với ta mấy tháng. Ta là tháng một xuất sinh, người cũng là tháng tám, đúng không?<i>"

"</i>Mơ tưởng. Ta chỉ làm tử tử, không làm muội muội.<i>" Tiểu Vũ không tức giận nâng tay hướng đầu của Đường Tam mà cốc.

Thân thể Đường Tam chợt lóe, đã thoát đi ra ngoài, đứng ở trước người Tiểu Vũ ba thước: "</i>Tiểu Vũ, theo ta lên núi đi, ta cho người xem một số thứ.<i>"

Thần sắc Đường Tam rất chăm chú, phảng phất như là quyết định cái gì đó.

Tiểu Vũ cũng không tiếp tục hi nháo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra vài phần nhu thuận, hướng hân gật gật đầu.

Đường Tam chủ động kéo tiểu thủ phần nộm của Tiểu Vũ, hướng núi ở ngoài thôn chạy đi. Hai cái bóng tại trời chiều chiếu rọi xuống trên mặt đất dần dần dài ra.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
Đường Tam mang theo Tiểu Vũ chạy đến đỉnh núi mới ngừng lại, tại dưới tình huống toàn lực thúc dục Huyền Thiên Công, hân cũng không khỏi có chút thở dốc.

Đứng ở đỉnh núi, mặt Đường Tam hướng mặt trời chiều, hai mắt đã bị màu tím che kín: "</i>Tiểu Vũ, đây là chỗ trước kia ta luyện công. Ta muốn hỏi người một vấn đề nghiêm chỉnh, cũng hy vọng người có thể trả lời thật cho ta.<i>"

Tiểu Vũ bĩu môi: "</i>Người có biết không, bộ dáng của người bây giờ rất giống mấy lão nhân trong học viện.<i>"

Đường Tam chậm rãi xoay người, nghiêm chỉnh nhìn Tiểu Vũ: "Người nguyện ý làm muội muội của ta không? Ta thật sự hy vọng có thể lại có một thân nhân."

Tiểu Vũ vừa muốn nói gì, lại bị Đường Tam cắt đứt: "Trước hết nghe ta nói xong đã. Ta cái gì cũng không có, tình huống của nhà ta thì người cũng thấy được, xuất thân của ta chỉ là một bình dân cùng khổ. Ta không thể cho người tài phú cũng không thể cho người thế lực. Người cũng là tiên thiên mất hồn lực, nhưng người và ta không giống nhau, ta nhìn ra được, thân thể của người hẳn là có cố sự. Nhưng cho tới bây giờ ta đều không hỏi, bởi vì ta sợ xuất thân của chúng ta chênh lệch quá lớn, ngay cả bằng hữu cũng không làm được. Nhưng là, ta thật sự hy vọng có thể có một muội muội giống như người, mặc dù ta không cách nào cho người nhưng thứ quý tộc có, nhưng là, ta lại có thể cho người lời hứa hẹn của ta. Ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ muội muội của mình, sẽ không để cho nàng đã bị một chút thương tổn."

Nhìn mắt Đường Tam lóe ra lệ quang, hai mắt của Tiểu Vũ dần dần hồng lên: "Nếu có một ngày, có rất nhiều người muốn giết ta, những người đó người lại đánh không lại, vậy làm sao bây giờ?"

Đột nhiên trên mặt Đường Tam toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt: "Vậy xin mời bọn họ trước hãy bước qua thi thể của ta đi."

Tiểu Vũ trầm mặc, Đường Tam cũng không có tiếp tục nói nữa, ánh hoàng hôn dần dần rút đi, lúc này những ngôi sao trên bầu trời đã lặng yên mọc lên.

"Ca." Tiểu vũ dùng một chữ đơn giản phá vỡ sự bình tĩnh của hai người trong lúc đó.

Vẫn cố nén nước mắt, tại giờ khắc này rốt cục nó chảy xuống, hai tay run rẩy của Đường Tam kéo tay của Tiểu Vũ: "Cám ơn người, muội muội."

Cha đi, nhưng hẳn lại có một người muội muội, Đường Tam ngửa đầu nhìn phía bầu trời, hướng về những ngôi sao trên bầu trời yên lặng phát hạ lời thề của cả cuộc đời.

Màn đêm phủ xuống, hai người ngồi ở đỉnh núi, cảm thụ sự ấm áp của ngọn núi xuy phát, nhìn trăng và sao trên bầu trời, hào khí thân mật, không khí tươi mát, mang theo đến cảm giác thư thích.

"Ta có thể không gọi người là ca ca?" Tiểu Vũ quay đầu nhìn về phía Đường Tam ở bên người.

Đường Tam sửng sốt: "</i>Tại sao?<i>"

Trên mặt Tiểu Vũ toát ra một tia đỏ ửng: "</i>Nói như thế nào thì ta cũng là lão đại của tất cả các đệ tử tại Nặc Đinh, đột nhiên thêm một ca ca, bọn họ sẽ nhìn ta như thế nào?<i>"

Đường Tam nở nụ cười: "</i>Được, người cứ gọi ta Tiểu Tam là được. Chỉ cần trong lòng ta biết người là muội muội của ta, xưng hô thế nào thì có quan hệ gì?<i>"

Vừa nói, Đường Tam nâng tay lên, chậm rãi vén ống tay áo, mang tỳ tiển trên cổ tay trái tháo xuống.

"</i>Chúng ta kết làm huynh muội, ta không có cái gì đáng giá tiền, cái này sẽ đưa cho người phòng thân ba đi. Nó là kiện tác phẩm đầu tiên của ta.<i>"

Tiểu vũ tò mò nhìn Đường Tam đưa tới tỳ tiển: "</i>Đây là cái gì?"

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 56: Tà Mâu Bạch Hồ Đái Mộc Bạch (1)

Dịch: anhdendem

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Ta gọi nó là tụ tiễn, cũng có thể xưng là vô thanh tụ tiễn, chỉ cần phát động chốt mở, ba căn tiểu tiễn bên trong sẽ dựa theo người khống chế mà bắn ra, có thể xạ một căn, cũng có xạ ba căn cùng một lúc. Bởi vì khi phát động thì thanh âm rất nhỏ, không dễ dàng bị đối thủ phát hiện, cho nên, tại đối mặt với địch nhân có thực lực tương đương thì có thể sinh tác dụng rất tốt."*

Tiểu Vũ kinh ngạc nói: *"Trước kia, trong khi chúng ta luận bàn, như thế nào không thấy người dụng tới vật này?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Đứa ngốc, chúng ta là đồng học, vừa là bằng hữu. Ta như thế nào có thể xử dụng loại vũ khí có tính sát thương thế này đây? Còn nhớ kỹ ta dùng hòn đá ném người không? Người cho rằng nó chỉ là trùng hợp sao? Người xem, chỗ kia có một con muỗi."*

Tiểu Vũ theo hướng ngón tay của Đường Tam nhìn lại, ở ngoài ba thước, quả nhiên có một con muỗi đang *"vo ve"* bay qua, mượn ánh trăng mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ ràng.

"Nếu ta nói cho người, ta có thể đánh trúng cánh bên trái của nó, mà không thương tổn đến tính mạng của nó, người tin hay không?"

Tiểu Vũ trừng mắt nhìn hắn nói: *"Người đang nói đùa sao?"*

Trong mắt Đường Tam tử quang chợt lóe, tay phải đột nhiên vung lên, một đạo sáng nhàn nhạt lặng yên léo lên rồi biến mất, con muỗi cũng trống rỗng biến mất.

Giữ chặt tay của Tiểu Vũ, Đường Tam nói: *"Theo ta tới."* lôi nàng đi tới phía trước một cây đại thụ cách đó không xa thì ngừng lại, không cần Đường Tam chỉ, Tiểu Vũ cũng có thể rõ ràng thấy, trên thân cây có một cây cương châm dài ba tấc, dưới ánh sáng của trăng sao chiếu xuống lờ lờ tỏa sáng.

Châm đóng đinh tại trên cây, tựa hồ có cái vật gì đó đang ra sức giãy dụa.

Tiểu Vũ cúi đầu nhìn kỹ, không nhận được giạt mình suýt nữa kêu thành tiếng. Dưới

chiếc châm chính đang đóng đinh con muỗi, cương châm đâm xuyên qua cánh trái của con muỗi, mang nó đóng đinh vững vàng trên cây, mà con muỗi vẫn đang giãy dụa, hiển nhiên là tính mạng không bị nguy hiểm.

<i>"Người, người là như thế nào làm được?"</i> Tiểu Vũ hoảng sợ nhìn về phía Đường Tam. Nếu không phải bởi vì nàng vẫn cùng ở một chỗ với Đường Tam, nàng thậm chí sẽ cho này là đã chuẩn bị từ trước.

Đường Tam nhổ cương châm, khi hần mở lại bàn tay, cương châm đã tiêu thất: <i>"Đây là bí mật của ta, ta gọi nó là ám khí, cho dù là bà ba cũng không biết. Ta chỉ là nghĩ nói cho người, ta có năng lực bảo vệ muội muội của mình."</i>

Đối với những sự vật mới lạ, Tiểu Vũ luôn cảm thấy rất hứng thú, lắc qua lắc lại tay của Đường Tam vui mừng nói: <i>"Hào ca ca, vậy người có thể dạy ta hay không?"</i>

Đường Tam cười khổ nói: <i>"Với khuynh hướng bạo lực của người, nếu lại học được ám khí, còn không biết có bao nhiêu người gặp phải tai ương đây. Hơn nữa tu luyện ám khí không phải một việc một sớm một chiều. Ta cho người tự tiện chính là một loại của ám khí, người trước cứ đem nó dùng là được rồi."</i>
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Muốn học tập Đường môn ám khí cũng không dễ dàng, điểm đầu tiên, phải có Huyền Thiên Công làm trụ cột, mà hồn lực của Tiểu Vũ đã không kém, một lần nữa tu luyện Huyền Thiên Công hiển nhiên là không có khả năng, Đường Tam đã âm thầm quyết định, sau này sẽ chế tác một ít cơ quan loại ám khí võ trang tại trên người nàng. Như vậy cũng tính là đủ rồi.

Đường Tam tự tay mang tự tiện đeo tại trên tay trái của Tiểu Vũ, chỉnh sửa lại vòng dây của tự tiện, làm cho nó hoàn toàn dán tại trên tay Tiểu Vũ, sau đó hần mang phương pháp sử dụng vô thanh tự tiện hướng Tiểu Vũ giảng một lần, để cho nàng thử vài lần. Tiểu Vũ cơ hồ ngay lập tức thích cái bảo bối này.

Tiểu Vũ đi tới một bên thử xạ tự tiện, Đường Tam chậm rãi ngược đầu lên, nhìn những vì sao trên không trung, lẩm bẩm tự nói: <i>"Ba ba, người thật là sợ ta ở lại bên người thì không cách nào trở nên kiên cường sao? Người yên tâm đi, ta sẽ cố gắng tu luyện, trở thành một người nam nhân chính thức. Một ngày nào đó, ta sẽ thành niềm kiêu hãnh của người."</i>

<i>"Đường môn, ta đã rời đi sáu năm, nhưng ta vĩnh viễn đều là người của Đường môn, tại Đấu La đại lục này, ta nhất

định sẽ mang hết thảy của Đường môn phát dương quang đại."

Hai tay oánh nhuận như ngọc chợt vãi ra, vô số đạo ngân quang ti tuyến phóng lên cao, trong mắt Đường Tam đã thành một mảnh tử mang.

Năm năm sau.

Ba Lạp Khắc vương quốc, phía nam Thiên Đẩu đế quốc, cùng Pháp Tư Nặc hành tỉnh tiếp nhượng, nói là vương quốc, kỳ thật diện tích của nó chỉ có lớn bằng ba phần tư của Pháp Tư Nặc hành tỉnh, phụ thuộc vào Thiên Đẩu đế quốc, một trong tứ đại vương quốc trong cảnh nội của Thiên Đẩu đế quốc. Ba Lạp Khắc quốc vương Côn Đức Lạp là đường đệ của quốc vương Thiên Đẩu đế quốc Áo Khố Lạp.

Nam phương của Ba Lạp Khắc vương quốc, trực tiếp cùng Tinh La đế quốc tiếp nhượng, bởi vậy, tại trong tứ đại vương quốc của Thiên Đẩu đế quốc, lực lượng quân sự của Ba Lạp Khắc vương quốc là cường đại nhất, cũng có thể nói là môn hộ của Thiên Đẩu đế quốc.

Thiên Đẩu đế quốc vốn có mười cái hành tỉnh, sau lại cấp cho tứ đại vương quốc, hình thành sáu phương thế lực, bản thân đế quốc trực tiếp khống chế năm hành tỉnh, tứ đại vương quốc khống chế một cái, còn có một công quốc tiếp cận vương quốc, chiếm cứ một hành tỉnh nhỏ nhất ở phía đông đế quốc.

Trên mặt ngoài, tứ đại vương quốc và một cái công quốc cũng chịu sự thống trị của Thiên Đẩu đế quốc, nhưng trên thực tế, năm quốc gia này sớm đã trở thành quốc trung chi quốc, ngoại trừ cần phải tiến cống, hết thảy hoàn toàn tự chủ. Nếu không phải hoàng thất của Thiên Đẩu nắm giữ trọng binh, có lẽ nội loạn sớm đã kinh xuất hiện rồi.

Tinh La đế quốc cũng có tình huống cùng loại, bởi vậy, thế của hai đại đế quốc nhìn qua thì mạnh, nhưng trên thực tế, lại đều đang đi xuống dốc. Nói không tốt, là một ngày cục diện của cả đại lục đột nhiên sẽ thay đổi.

Cảnh nội của Ba Lạp Khắc vương quốc có hai tòa thành thị trọng yếu nhất, một tòa chính là Ba Lạp Khắc vương Côn Đức Lạp ở lại cũng thành Ba Lạp Khắc thành, nơi này là trung tâm chính trị và kinh tế của cả Ba Lạp Khắc vương quốc. Mà một tòa thành thị còn lại là Ba Lạp Khắc vương quốc cảnh nội, trung ương của Lạp Mã bình nguyên nơi phì nhiêu nhất, có Tác Thác thành của Ba Lạp Khắc được xưng là vựa lúa.

Hai tòa thành thị này đều có trọng binh đóng, là trọng trung chi trọng của cả vương

quốc.

Tác Thác thành là một tòa đại thành thị, điểm này từ phối trí đệ tam cấp của Vũ hồn chủ điện là có thể nhìn ra.

Lúc này vừa qua giữa trưa, trời nóng như hỏa, cửa tây của Tác Thác thành đi vào hai người tuổi trẻ. Nhìn qua, bộ dáng của bọn họ đều chỉ có hơn mười tuổi, trên người cũng không có mang hành lý gì, một nam một nữ.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 57: Tà Mâu Bạch Hồ Đái Mộc Bạch (2)

Đứa bé trai quần áo đơn giản, bộ dáng nhìn qua mười hai, mười ba tuổi, thân cao khoảng một thước bảy, mặc một bộ trang phục màu lam nhạt, rất lạnh lợi. Bên hông quần quanh một cái đai lưng có hai mươi bốn khóa ngọc thạch, tóc dài màu đen miễn cưỡng buông xuống bả vai, tướng mạo tuy không tính anh tuấn, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác rất dễ dàng thân cận. Khóe miệng thủy chung mang theo một tia cười nhàn nhạt.

Nếu nói đứa bé trai nhìn qua là hòa nhã mà bình phàm, vậy, cô bé gái tại bên người hẳn nhìn qua liền chẳng phải bình phàm nữa.

Tóc dài màu đen mượt mà được tết thành chiếc đuôi sam, cho dù là đã tết nhưng vẫn như trước dài quá tiểu thối, nàng so với đứa bé trai kia còn muốn cao hơn nửa phần, trên thân mặc một kiện y phục nhỏ màu phấn hồng, mang vóc người đã bắt đầu phát dục bó chặt, nếu nói trước ngực còn chưa đủ lớn, vậy chiếc eo thon, nhỏ nhắn không đủ một vòng tay của nàng sẽ làm vô số cô gái hâm mộ rồi.

Đai thối thon dài được che dấu bên trong chiếc quần dài màu trắng, tỷ lệ vàng thật hoàn mỹ, mặc dù nàng nhìn qua tuổi không lớn, trên mặt còn mang theo vẻ ngây thơ, nhưng chiếc đồn bộ* tròn nhỏ lại đã có vài phần vị đạo.

*: bucks - mông

Lông mi cong cong tự nhiên thành hình, một đôi mắt to sáng và lạnh lợi phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộm, chẳng những xinh đẹp, còn làm cho người ta có cảm giác vài phần mềm yếu, hai chữ đáng yêu tựa hồ chính là vì bản thân nàng mà có. Đứa bé trai đứng ở bên người nàng sớm đã bị quang huy vô hình của nàng che chắn.

Bé gái giơ tay lên, tại cái trán có chút ướt át nhẹ nhàng lau qua, có chút bất mãn nói: <i>"Rất cục cũng tới Tác Thác thành gì đó rồi. Thật không biết Đại sư nghĩ như thế nào, rõ ràng có tới vài toà Trung cấp hồn sư học viện đều tỏ vẻ sẽ vô điều kiện chiêu thu chúng ta, nhưng hẳn lại để cho người tới cái phá học viện ngay cả cấp bậc đều không có phân chia này để khảo thí."</i>

Đứa bé trai mỉm cười, nói: <i>"Sư phụ để cho ta tới khảo hạch, nhưng cũng không nói cho người tới. May là Ba Lạp Khắc vương quốc và Pháp Tư Nặc hành tinh cạnh nhau, nếu không người chẳng phải là

càng bất mãn sao?"</i>

Bé gái trợn mắt liếc đứa bé trai: <i>"Thật không có lương tâm, người ta còn không phải là vì người sao. Ai bảo người là ca ca của ta. Dù sao ngày kia mới khảo thí. Mặc kệ, hai ngày này người phải theo ta đi chơi trong Tác Thác thành, đền bù cho tâm hồn non nớt của ta bị thương tổn."</i>

Đứa bé trai bật cười nói: <i>"Đường đường là đại tử của Nặc Đình học viện liên tục sáu năm còn tâm hồn non nớt? Cho đám tiểu đệ kia của người thấy, không biết bọn họ có thể lập tức đi nhảy sông hay không?"</i>

Một nam một nữ này chính là Đường Tam và Tiểu Vũ từ Nặc Đình sơ cấp hồn sư học viện đi tới.

Năm năm thời gian đã trôi qua, bọn họ rốt cục cũng từ Nặc Đình sơ cấp hồn sư học viện thuận lợi tốt nghiệp, vốn với thiên phú của bọn họ, Nặc Đình học viện chuẩn bị đưa bọn họ trực tiếp tiến vào trung cấp hồn sư học viện, thậm chí có vài học viện nổi tiếng đều đưa tới thư mời, có rất nhiều chỗ để lựa chọn.

Nhưng Đại sư lại yêu cầu Đường Tam cự tuyệt tất cả lời mời, tới một tòa học viện tên là Sử Lai Khắc phía nam Tác Thác thành này để khảo thí.

Sáu năm dạy dỗ, đối với Đại sư, Đường Tam sớm đã tôn trọng giống như cha, càng hưởng chi, hẳn hiểu được, Đại sư để cho hắn làm như vậy nhất định là vì tốt cho hắn. Cho nên, hắn đáp ứng không chút do dự.

Sáu năm qua đi, quan hệ của Đường Tam và Tiểu Vũ sớm đã thân thiết giống như là huynh muội ruột thịt, Đường Tam lựa chọn nơi này, Tiểu Vũ tự nhiên cũng đi theo.

Lúc rời đi học viện, Đại sư nói cho Đường Tam, hắn phải tới đế đô, sau này sẽ đến nơi này tìm bọn họ.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Sáu năm tại Nặc Đình, là sáu năm cực kỳ trọng yếu của Đường Tam, buổi sáng đi học, buổi chiều làm công, buổi tối tu luyện, cơ hồ không có thời gian rỗi. Mười hai tuổi, nhìn qua hắn đã không yếu đuối giống lúc trước nữa. Mỗi ngày tại tiệm rèn làm việc, làm hắn có cơ thể và tinh thần cường tráng, mặc dù nhìn qua không tính to lớn, nhưng dưới trang phục lại bao trùm cơ thể tràn ngập lực lượng.

Tiểu Vũ bĩu môi nói: <i>"Mặc kệ, người có đáp ứng không?"</i>

Đường Tam a a cười, nói: <i>"Tùy ngươi là được. Bất quá, đi đường xa như vậy, ngươi không mệt sao? Chúng ta có đúng là nên tìm một chỗ ở lại đã hay không? Cũng nhanh tới giữa trưa rồi, trước ăn cơm đã."</i>

Tiểu Vũ cười nói: <i>"Này còn được."</i> Đường Tam rất ít làm trái những lời nàng nói, từ sau khi hai người xác lập quan hệ huynh muội, hẳn thủy chung giống một đại ca che chở nàng, mặc dù hẳn bề bộn công việc, nhưng sự ân cần trong lúc vô ý thể hiện ra vẫn còn làm Tiểu Vũ rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Tác Thác thành so với Nặc Đinh thành thì lớn hơn rất nhiều, tự nhiên cũng sẽ náo nhiệt hơn nhiều, trên ngã tư đường, tùy ý có thể thấy được binh lính tuần tra, dòng người hối hả xuyên qua không ngừng.

Hai người trước đơn giản ăn một chút, sau đó là tìm kiếm chỗ trọ lại, không lâu sau, Tiểu Vũ phát hiện ra một tòa tửu điểm rất đáng chú ý.

Tửu điểm cao ba tầng, quy mô nhìn qua mặc dù không tính quá lớn, nhưng trang sức bên ngoài lại hoàn toàn đều là hoa hồng màu đỏ, phong cách kiến trúc của cả tòa tửu điểm cũng như là một đóa hoa hồng thật lớn, rất dễ dàng có thể gây cho người trước mặt cảm giác rục rở.

<i>"Mân côi tửu điểm. Tiểu Tam, chúng ta trọ ở nơi này đi."</i> Tiểu Vũ chỉ chỉ.

Đường Tam bình thản nói: <i>"Cứ theo lời ngươi."</i> Mấy năm làm công, hơn nữa trợ cấp của Vũ hồn điện, bây giờ hẳn coi như là có một chút tích góp rồi. Tiểu Vũ không bao giờ quan tâm đến có bao nhiêu tiền, tiêu tiền rất lãng phí, vì không cho mình thường xuyên tiêu quá, liền mang tất cả thu nhập đều đưa cho Đường Tam, để cho hắn cất giữ, có Đường Tam khổng chế một chút, nàng còn có thể tiết kiệm được một ít.

Đi vào mân côi tửu điểm, cảm nhận đầu tiên chính là một mùi thơm của hoa hồng đón chào, mùi thơm thấm lòng người mang theo vài phần cảm giác mập mờ, làm thân tâm con người thoải mái.

Bên trong của tửu điểm chỉ có ba loại màu sắc, trắng, bạc và hoa hồng hồng, dĩ thường ấm áp, hoàn cảnh tạo nhã rất dễ dàng làm cho người ta có hảo cảm.

Đường Tam đi tới trước quầy: <i>"Phiền toái cho chúng ta thuê hai gian phòng."</i>

Người phục vụ sau quầy nhanh chóng đứng lên, hết nhìn Đường Tam lại nhìn Tiểu

Vũ, trong mắt toát ra vài phần quang mang
hâm mộ: *"Tiên sinh, ngài xác định đúng là phải hai gian phòng sao?"*

Đường Tam gật gật đầu: *"Có cái gì không đúng sao?"*

Trong mắt người phục vụ toát ra vài phần mập mờ: *"Xin lỗi, nơi này của chúng tôi chỉ còn lại có một gian phòng thôi."*

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 58: Tà Mâu Bạch Hồ Đái Mộc Bạch (3)

"Một gian?" Đường Tam nhíu nhíu mày, hẳn hai kiếp làm người, kiếp này trong khi còn nhỏ cùng Tiểu Vũ đồng sàng cộng chẩm còn không có cảm giác gì, nhưng bây giờ dù sao hai người đều dần dần có thân hình của người trưởng thành, nam nữ thụ thụ bất thân, những lời này hẳn nhớ kỹ rất rõ ràng.

Người phục vụ nhấn mạnh nói: "Đúng vậy, chỉ còn một gian. Bất quá, ngài yên tâm, phòng của chúng tôi đều là rất lớn, tiện nghi đầy đủ, có thừa để cho hai người ở." Nói xong, hẳn còn hướng Đường Tam xuất ra một cái ánh mắt chỉ có thể nắm được ý mà không thể nói thành lời. Đương nhiên, Đường Tam nhìn thì không hiểu.

Tiểu Vũ lơ đãng nói: "Vậy một gian được rồi. Trong khi chúng ta tại Nặc Đình, không phải vẫn đều ở cùng một gian túc xá sao? Đây có là cái gì. Còn có thể tiết kiệm chút tiền để mua quần áo đẹp mà."

Đường Tam lắc đầu bất đắc dĩ, hẳn cũng không phải là một người cố chấp, tệ nhất là chính mình ngủ trên đất là được, bình thường ban đêm cũng là phải tu luyện, đó mới là giấc ngủ tốt nhất.

"Được rồi, vậy phiền toái người cho ta thuê gian phòng này."

Trong khi người phục vụ đang chuẩn chuẩn bị giúp Đường Tam làm thủ tục, một cái thanh âm đột nhiên cắt đứt hành động của người phục vụ.

"Ta nói, gian phòng này hẳn là thuộc về ta chứ."

Đường Tam và Tiểu Vũ đồng thời xoay người lại nhìn, chỉ thấy ba người xuất hiện tại phía sau bọn họ, chính đang hướng chỗ này đi tới.

Ba người này một nam hai nữ, hai người nữ hài tử trang điểm xinh đẹp, bộ dáng nhìn qua đều có mười bảy, mười tám tuổi, vóc người cao cao, so với Tiểu Vũ còn muốn cao hơn một chút, làm kẻ khác ngạc nhiên nhất chính là dung mạo của các nàng giống nhau như đúc, cư nhiên là một đôi song bào thai.

Nhưng là, ánh mắt của Đường Tam cũng không có rơi vào trên người hai gã tuyệt sắc giai lệ, hấp dẫn sự chú ý của hẳn cũng là nam tử đi giữa.

Nam tử cao khoảng một thước tám, so với hấn phải cao hơn nửa cái đầu, nhìn qua tuổi không lớn, thậm chí so với hai cô gái sau lưng hấn còn muốn nhỏ một chút, bả vai rộng lớn, trong tướng mạo anh tuấn mang theo vài phần cương nghị, tóc dài màu vàng phi tán tại sau lưng, dài gần tới eo. Tóc hấn tóc cũng không buộc, mà là gọn gàng nằm ở đó.

Hấp dẫn người chú ý nhất là đôi mắt của hấn, đó là một đôi mắt tà dị, hai con mắt cứ nhiên đều là con ngươi kép, đồng tử bên trong là màu lam thâm, ánh mắt rất lạnh, đó là một loại băng lãnh phát ra từ sâu trong nội tâm, trong lúc nửa khép nửa mở lóe ra tà quang, bị hấn liếc mắt thì trên người giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt.

Nam nhân có tướng mạo cực kỳ anh tuấn phối hợp với một đôi mắt như vậy, bất luận ở chỗ nào đều sẽ trở thành tiêu điểm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hấn rất mạnh, đây là ý niệm đầu tiên sau khi Đường Tam thấy người này.

Hai cô gái song bào thai phân biệt ôm hai cánh tay của song đồng nam tử, hấn cũng không để ý tới Đường Tam, ánh mắt từ trên người Tiểu Vũ xẹt qua thì lóe ra một tia quang mang kỳ dị, nhưng cũng chỉ là chợt lóe mà thôi.

Đi tới trước quầy, nhìn người phục vụ, thanh niên nói: *"Người là mới tới sao. Không biết nơi này luôn lưu một gian phòng cho ta sao?"*

Người phục vụ sững sốt một chút, hỏi dò: *"Ngài là?"*

Song đồng nam tử có chút không kiên nhẫn nói: *"Gọi quản lý của các người đến."*

Người phục vụ nhìn về ánh mắt của song đồng nam tử, đáy lòng một trận phát lạnh, nhanh chóng chạy ra phía sau gọi cấp trên của mình.

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Đường Tam nhàn nhạt nói: *"Vị đại ca này, tựa hồ là chúng ta tới trước."*

Song đồng nam tử thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ là lạnh lùng nói: *"Vậy thì sao?"* Hấn cho tới bây giờ không có thói quen hướng người khác giải thích.

Tính tình của Đường Tam coi như ôn hòa, nhưng Tiểu Vũ không có thể dễ bị khi dễ như vậy, thân chột lóe, đã đi tới bên

người Đường Tam: <i>"Không sao cả, cho người nhanh cú."</i>

Song đồng nam tử rốt cục quay người lại, ánh mắt tà dị lạnh như băng rơi lên trên người Tiểu Vũ, gật gật đầu: <i>"Rất tốt, thật lâu không ai dám cùng ta nói như vậy. Các người trên người cũng có hồn lực ba động, hẳn là Hồn sư đi. Vậy các người hãy cùng tiến lên đi, đánh thắng được ta, ta lập tức sẽ đi, nếu không, mời các người biểu diễn một chút chữ "cút" này."</i>

Nghe song đồng nam tử nói, hai cô gái song bào thai bên người hẳn không nhịn được nở nụ cười si ngốc, nhưng bộ dáng cũng không có một chút lo lắng, nhu thuận buông tay song đồng nam ra, lùi qua một bên.

Chính tại đây thì, người phục vụ lúc trước đã mang theo một người trung niên từ phía sau đi ra, cuộc nói chuyện của song đồng nam tử và Đường Tam, Tiểu Vũ hẳn hiển nhiên cũng nghe được, vẻ mặt lo lắng: <i>"Hữu thoại hảo thuyết, hữu thoại hảo thuyết, ngàn vạn lần đừng động thủ."</i>

Song đồng nam tử liếc một cái: <i>"Vương quản lý, các người bây giờ càng ngày càng biết làm ăn a?"</i>

Vương quản lý lau lau mồ hôi trên trán, cười trừ nói: <i>"Đái thiếu gia, ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, đều là kẻ thủ hạ không tốt, tiểu tử vừa mới tới ngày hôm qua, không biết quy củ, xin lỗi, xin lỗi. Ta lập tức an bài phòng cho ngài."</i>

Nói xong hẳn quay đầu hướng Đường Tam và Tiểu Vũ, vẻ mặt áy náy nói: <i>"Xin lỗi rồi, hai vị khách nhân. Gian phòng đó là Đái thiếu gia đặt trước, vậy xin hai vị chọn một chỗ khác thôi."</i>

Nếu là theo tính cách của Đường Tam, nhượng thì nhượng, tửu điểm nhiều như vậy, tới một chỗ khác cũng không có gì. Nhưng tính cách của Tiểu Vũ cũng là e sợ cho thiên hạ không loạn, đâu dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

<i>"Chúng ta không đi, thế nào? Mắt chó không biết nhìn người. Đừng cho chúng là nhỏ là dễ bắt nạt."</i>

Đái thiếu gia hừ lạnh một tiếng: <i>"Các người cho dù muốn nhường cũng không dễ dàng như vậy, mắng ta, còn muốn chạy phải không."</i>

<i>"Đái thiếu gia, Đái thiếu gia, ngài ..."</i> Vương quản lý khẩn trương, vẻ mặt cầu khẩn.

Đái thiếu gia trong mắt hiện lên một tia quang mang sắc bén: <i>"Ít nói nhảm. Hết thấy tổn thất tính cho ta."</i>

Tại Nặc Đình học viện làm đại tỷ đã quen rồi, Tiểu Vũ sao nhìn được loại ánh mắt kiêu ngạo này của đối phương, lập tức sẽ xông lên động thủ.

Tay Đường Tam nắm bả vai của Tiểu Vũ: <i>"Để cho ta tới đi."</i>

Tiểu Vũ bất mãn nói: <i>"Tại sao? Ta tự mình tới, ta muốn đánh cho ngay cả mẹ hắn đều cũng không nhận ra hắn."</i>

Đường Tam nhíu nhíu mày, nói: <i>"Người một cái nữ hài tử, nói chuyện phải cẩn thận một chút. Đã quên trước kia ta nói thế nào sao, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ ngươi. Đây là việc giữa nam nhân."</i>

Hắn không cho Tiểu Vũ ra tay, một là bởi vì cảm nhận được sự cường đại của đối phương, sợ Tiểu Vũ bị thương tổn, hai là, nếu thật sự bị thua, thì là chính mình chịu nhục, cũng không có thể để cho Tiểu Vũ bị đối phương vũ nhục.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 59: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (4)

Nghe xong câu <i>"ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ ngươi"</i>, vẻ mặt phần nộ của Tiểu Vũ mới hòa hoãn xuống, nhìn Đường Tam một cái, nói: <i>"Vậy ngươi cẩn thận."</i>

<i>"Không cần tranh tới tranh lui, ta nói rồi, hai người các ngươi cùng tiến lên là được."</i> Đái thiếu gia không kiên nhẫn nói.

Đường Tam không kiêu ngạo không vội vàng, tiến lên hai bước: <i>"Xin chỉ giáo."</i>

Tà quang trong mắt Đái thiếu gia chợt lóe, hữu quyền chợt giơ lên, nương theo thân người vọt tới trước, trực đánh tới ngực của Đường Tam. Động tác của hắn rất đơn giản, không có gì phô trương, nhưng sắc mặt của Đường Tam lại biến đổi. Bởi vì khí thể một quyền này của đối thủ trong nháy mắt dưới tác dụng của lực lượng và tốc độ đã đạt tới đỉnh. Không có kinh nghiệm thực chiến phong phú sao có thể nào làm được điểm này.

Lúc này Đường Tam tuyệt không thể lùi, nếu hắn lùi, khí thể của đối thủ sẽ theo đó mà tăng vọt, sẽ làm uy lực một quyền này càng tăng, cho nên, hắn chẳng những không có lùi, ngược lại là ngênh tiếp. Chân phải trong nháy mắt tiến lên trước một bước, một bước này tiến ra những ba thước, trực tiếp rút ngắn khoảng cách của mình cùng đối thủ, mục đích của Đường Tam rất đơn giản, chính là muốn phá hư tiết tấu công kích của đối thủ.

Đồng dạng là đánh ra hữu quyền, tay của Đường Tam trong nháy mắt biến thành màu nhũ trắng óng nhuận.

<i>"Phanh"</i> một âm thanh vang dội, thân thể của Đái thiếu gia vọt tới trước đột ngột dừng lại, mà Đường Tam lại không khống chế được lùi về phía sau bốn, năm bước mới đứng vững thân hình.

Đái thiếu gia trong mắt toát ra một tia quang mang kinh ngạc, hắn hiển nhiên không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này nhìn qua so với mình còn muốn nhỏ hơn vài tuổi lại có thể tiếp được một quyền của mình.

Làm Đái thiếu gia kinh ngạc nhất chính là nắm tay của Đường Tam, tính trên lực công kích thì hắn rõ ràng chiếm cứ thượng phong, nhưng lúc này tay phải lại đau đớn muốn nứt ra, nắm tay của Đường Tam cứng rắn phảng phất như là sắt luyện được bọc bằng đồng.

Đường Tam sao không sợ đây? Phải biết rằng, nắm tay của hắn chẳng những bao hàm nội lực của Huyền Thiên Công, hơn nữa lực lượng bản thân hắn cùng tuổi của bản thân tuyệt không tương xứng, nhiều năm làm công việc thợ rèn, làm lực lượng của hắn mạnh hơn nhiều so với người thường, hơn nữa đặc tính của Huyền Ngọc Thủ, ba ưu thế lớn dung hợp cùng một chỗ, nhưng hắn vẫn thất bại.

Lực lượng của đối thủ rất cứng, nhưng cũng không phải cái loại cứng mãnh liệt này, mà là sự cứng của ngưng tụ, tất cả lực lượng phảng phất đều ngưng tụ thành nắm tay, chấn động lực bộc phát trong nháy mắt đã làm khí huyết trong cơ thể Đường Tam nhộn nhạo một trận.

<i>"Tốt, có thể tiếp ta một quyền, người có tư cách trở thành đối thủ của ta."</i> Đái thiếu gia quát lạnh một tiếng, thân hình lại triển khai, lúc này đây, công kích của hắn liên chẳng phải đơn giản nữa, cả người từ trên mặt đất phóng lên, trong phút chốc đã tới phía trên Đường Tam, tứ chi mở rộng ra một cách kỳ dị, nhìn qua từ trên xuống dưới toàn thân đều là sơ hở, nhưng tứ chi của hắn lại đều có động tác rất nhỏ, phảng phất có vô hạn hậu chiêu.

Sắc mặt của Đường Tam đã trở nên cực kỳ ngưng trọng, hai chân hơi uốn, mũi chân đồng thời hướng vào trong, tiểu bối trong nháy mắt phát lực, cánh tay trái từ phía ngoài vòng vào bên trong, cánh tay phải từ bên trong hướng ra phía ngoài, làm ra một cái tư thế rất kỳ lạ.

Một kích này của Đái thiếu gia có thể nói là tuyệt kỹ thành danh của hắn, bất luận đối thủ ngăn cản hoặc là công kích như thế nào, hắn đều có rất nhiều loại phương pháp ứng đối, trong động tác nhìn như tràn ngập sơ hở nhưng lại bao hàm thủ đoạn công kích huyền ảo, tứ chi đều trở thành lợi khí.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Nhưng ngay trong khi công kích của hắn chuẩn bị triển khai, trong đột nhiên, một cỗ tiềm lực vô hình từ phía dưới truyền đến, cỗ lực lượng đó tựa hồ rất dính (niêm trù), cũng không có trùng kích lực cường đại, nhưng bền bỉ mười phần, Đái thiếu gia đang ở không trung không có chỗ mượn lực, chỉ cảm thấy thân thể của mình thành linh bị cỗ lực đạo đó đẩy rời đi quỹ đạo vốn có, hướng một bên rơi xuống, tất cả công kích tự nhiên mất đi mục tiêu.

Đây là lực lượng gì? Cảm giác ngạc nhiên từ trong đầu Đái thiếu gia chợt lóe mà qua. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn cực kỳ phong phú, eo hồ tại không trung chợt xoắn, thân thể xoay tròn một

vòng, vững vàng rơi trên mặt đất.

Mà ngay lúc này, công kích của Đường Tam phát động rồi. Hắn lựa chọn thời cơ cực tốt, đúng là trong nháy mắt lúc hai chân Đái thiếu gia rơi xuống đất, cũng là lúc khó phát lực nhất.

Cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, nhìn qua ba lần nhấp nhô, Đường Tam đã đi tới bên cạnh Đái thiếu gia, song chương đồng thời đánh ra, hướng hai vai Đái thiếu gia.

Tà quang trong mắt Đái thiếu gia chợt lóe, bốn cái đồng tử tựa hồ đồng thời lóe sáng một chút, âm thanh thổ khí vang lên, hai vai hơi nâng lui về phía sau, hai tay phát sau tới trước, đồng thời đi lên, đánh về phía khuỷu tay của Đường Tam. Quyền kinh rắn chắc tại không trung liên tiếp phát ra, có thể thấy được lực lượng ẩn chứa trong hai quyền này của hắn mạnh như thế nào.

Đồng thời tại lúc hai quyền đánh ra, đùi phải của Đái thiếu gia trong nháy mắt bắn lên, tại dưới tình huống khoảng cách gần như thế, cũng là trực tiếp hướng cằm của Đường Tam mà đá, có thể thấy được sự mềm dẻo của hắn tốt cỡ nào. Bất luận là hai quyền của hắn, hay là đùi phải, có một cái công kích gì trúng, với lực công kích của hắn vượt qua Đường Tam, lập tức sẽ làm Đường Tam mất đi lực chiến đấu.

Nhưng là, Đường Tam có thể để cho hắn như ý nguyện sao? Chớ quên, đây chính là công kích của Đường Tam.

Bàn tay theo hướng hai vai của Đái thiếu gia co về sau mà mất đi mục tiêu, nhưng tay của Đường Tam cũng không có thu hồi, mà là đồng thời hướng xuống phía dưới đánh ra, một hút một đẩy, lực niêm trù lúc trước Đái thiếu gia cảm giác được lại xuất hiện, hai tay của hắn nhất thời bị đá động hướng hai bên tách ra, hai quyền đánh ra cũng từ hai cánh tay của Đường Tam xẹt qua, không thể trúng mục tiêu.

Đồng thời tại thời điểm hai tay đánh ra, chân trái của Đường Tam trong nháy mắt tiến lên trước một bước, thân thể hơi nghiêng, đầu vai trực tiếp đánh tới ngực Đái thiếu gia, hơi nghiêng thân mình này của hắn, cũng chính là để cho một cước đá tới của Đái thiếu gia sượt qua, hết thảy phảng phất như đều là đã tính toán từ trước.

Lúc này, Đái thiếu gia chỉ còn một chân trên đất, đã không có không gian né tránh, công kích lại bị hai tay đối phương phá hủy, lực lượng dùng hết, lập tức bị vây vào thế yếu.

<i>"Phanh"</i> một âm thanh vang dội, đầu vai của Đường Tam chợt đánh lên trên ngực của Đái thiếu gia, trong tiếng kinh

hồ của hai cô gái song bào thai đang xem cuộc chiến, thân thể của Đái thiếu gia trong nháy mắt bay ra sau, thân trên ngửa ra sau, làm ra một cái đích động tác lộn ngược ra sau, bay ra những năm thước mới hạ xuống.

Đường Tam không có truy kích, lẳng lặng nhìn Đái thiếu gia rơi trên mặt đất, khi cùng ngực của đối phương tiếp xúc, hẳn biết, chính mình cũng không có chiếm được nhiều tiện nghi.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 60: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (5)

Trong nháy mắt lúc hấn đánh lên, cơ ngực của Đái thiếu gia đột nhiên trở nên cứng rắn như sắt, một chút cứng đối cứng đó mặc dù bởi vì ưu thế nên đưa Đái thiếu gia đánh bay, nhưng đầu vai của chính hấn cũng đau đón một trận mãnh liệt.

Sắc mặt của Đái thiếu gia có chút khó coi, hấn không thể không thừa nhận, chính mình vừa rồi đã khinh địch, thiếu niên trước mắt này nhìn qua so với mình còn muốn nhỏ hơn vài tuổi, thực lực so với trong tưởng tượng phải cao hơn nhiều.

<i>"Còn muốn tiếp tục sao?"</i> Đường Tam nhàn nhạt hỏi.

Đái thiếu gia tà mâu sáng lên: <i>"Đương nhiên. Rất tốt, người có thể bức bách ta dụng xuất hồn lực, tràng tỷ thí này là ta đã thua. Bất quá, không cùng người luận bàn một chút, ta như thế nào có thể cam tâm đây? Bất luận kết quả tỷ thí sau đây như thế nào, phòng này hôm nay ta đều tặng cho các người."</i>

Trong tà mâu của Đái thiếu gia không phải bộc lộ sự phẫn nộ và căm hận, mà là một loại quang mang đặc thù, nếu phải cần dùng từ tới để giải thích, <i>"kiến lập tâm hỉ"</i> bốn chữ này có lẽ là thích hợp nhất. Ánh mắt của hấn lúc này, giống như là đang nhìn một tuyệt sắc mỹ nữ, bả vai rung nhẹ, hai tay giơ lên.

Con mắt của Đường Tam cũng dần dần sáng lên, hấn phát hiện, Đái thiếu gia trước mắt trở nên khác rồi, nếu nói trước hấn là một cỗ khinh thường và lạnh như băng, vậy, hấn lúc này, trên người lại tràn ngập chiến ý rực cháy.

<i>"Bạch hổ, phụ thể."</i> Một tầng quang mang màu trắng nhạt chột từ trên người hấn mãnh liệt bộc phát ra, hai tay Đái thiếu gia đồng thời hướng hai bên mở rộng, ngực nhô cao, cốt cách toàn thân truyền ra từng âm thanh <i>"ba ba"</i>, cơ thể chột bành trướng, mang quần áo trên người căng ra. Mỗi một khối cơ thể dưới y phục cũng trở nên cực kỳ rõ ràng, ngay cả không khí bên người hấn tựa hồ cũng đã trở nên hỗn loạn.

Tóc vàng đầy đầu trong nháy mắt liền biến thành đen trắng giao thoa, màu trắng chiếm đại bộ phận, lượng ít tóc đen ở trong đó nhưng lại hết sức rõ ràng. Trên trán hiện ra bốn đạo hoa văn nhàn nhạt, ba ngang một dọc, vừa lúc hợp thành một cái chữ Vương.

Hai tay của hấn biến hóa lớn nhất, so với trước tăng lên những hai lần, bộ lông màu

trắng bao trùm trên cả bàn tay, trong lúc mười ngón tay rung động, lợi trảo như dao găm bén nhọn không ngừng từ trong bàn tay lộ ra rồi thu hồi. Mỗi một căn lợi trảo đó đều như là lưỡi đao, chiều dài chừng tám tấc. Lóe ra hàn quang lạnh lẽo.

Thân trên của Đái thiếu gia chậm rãi nằm xuống phía trước, hai tròng mắt bốn đồng tử đều biến thành màu lam thâm, làm cho người ta có cảm giác như là một cỗ máy giết chóc.

Dưới chân hắn, ba đạo quang hoàn liên tiếp lóe sáng mọc lên, lặng yên bay lên, hai vàng một tím, trong lúc hỗn hoàn lưu chuyển, hỗn lực mệnh mông hình thành từng đợt sóng áp lực phi tới đập vào mặt.

"Thiên niên hỗn hoàn." Tiểu Vũ kinh hô một tiếng, nhất thời trong ánh mắt hơn vài phần bối rối. Muốn tiến lên cùng Đường Tam sóng vai tác chiến, lại bị Đường Tam ngăn lại.

Trong hỗn hoàn, màu trắng đại biểu thập niên, màu vàng đại biểu bách niên, màu tím đại biểu thiên niên. Thanh niên được xưng là Đái thiếu gia ở trước mắt này, chính bản thân cũng đã có ba hỗn hoàn, hơn nữa trong đó còn có một là thiên niên. Phải biết rằng, nhìn qua bề ngoài của hắn, tuổi cũng chỉ bất quá so với Đường Tam và Tiểu Vũ lớn hơn ba, bốn tuổi mà thôi.

Ba hỗn hoàn đại biểu cấp bậc của Đái thiếu gia ít nhất đã vượt qua ba mươi, nói cách khác, hắn là một gã Hỗn tôn, chính là bản thân lại là cường lực thú vũ hỗn Chiến hỗn tôn.

"Đái Mộc Bạch, vũ hồn: Bạch hổ, ba mươi bảy cấp Chiến hỗn tôn. Xin chỉ giáo." Trong bá khí mạnh mẽ, Đái thiếu gia báo ra vũ hồn và cấp bậc của bản thân, đây là đại biểu cho ý tứ chính thức khiêu chiến.

Quang mang màu nhũ trắng từ thân Đường Tam dâng lên, lá cỏ màu lam thâm phảng phất nhận được cái gì kích thích mà chợt phóng đại, trong chớp mắt đã biến thành to như tay người, tựa như những cây dây leo. Hoa văn uốn khúc màu đen lóe ra quang mang nhàn nhạt, linh động giống như hơn mười con rắn lớn xoay xung quanh thân thể Đường Tam.

Hai vòng màu vàng hỗn hoàn đồng thời từ dưới chân Đường Tam mọc lên, xoay quanh trên thân thể của hắn.

<i>"Đường Tam, vũ hồn: Lam ngân thảo, hai mươi chín cấp khí hỗn Đại sư. Xin chỉ giáo."</i>

Lông mi của Đái Mộc Bạch cùng tóc giống nhau đã biến thành màu trắng bóng nhúc nhích: <i>"Vũ hồn của người chỉ là Lam ngân thảo?"</i>

Đường Tam nói ra nguyên lời nói của Đại sư: <i>"Không có vũ hồn phế vật, chỉ có hồn sư phế vật."</i>

Đái Mộc Bạch là Đường Tam từ sau khi tiến vào Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện, gặp được vũ hồn người mạnh thứ hai, chỉ có lúc trước viện trưởng của Nặc Đinh học viện, dưới lời mời của Đại sư trợ giúp hắn đồng thời có được đệ nhị hồn hoàn thì triển hiện quá thực lực bốn mươi hai cấp khí hỗn tông. Nhưng tuổi của vị viện trưởng kia sớm đã vượt qua năm mươi, mà Đái Mộc Bạch trước mắt, sợ rằng cũng chỉ là mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi.

Khó trách, khó trách, mình bằng vào việc mượn lực lượng, nội lực hơn nữa Huyền Ngọc Thủ trong khi lần đầu tiên cùng hắn va chạm cũng chịu tổn hại, đây là tuyệt đối chênh lệch về lực lượng.

Người trước mắt này, có thể nói là Đường Tam gặp được qua đối thủ cường đại nhất, chênh lệch của hơn kém một cái hồn hoàn có bao nhiêu uy lực Đường Tam rất rõ ràng, nhất là cấp bậc đệ tam hồn hoàn của đối phương là thiên niên. Thuộc tính và kỹ năng gắn liền với nó cũng không phải hai hồn có khả năng chống lại. Đánh một trận này, Đường Tam không có gì nắm chắc, có lẽ, để cho hắn mang năng lực bí ẩn nhất của bản thân thi triển ra, mới có thể có lực chống lại.

<i>"Nói thật là hay, không có vũ hồn phế vật, chỉ có Hồn sư phế vật. Vậy để cho ta lĩnh giáo vũ hồn Lam ngân thảo này của người có chỗ gì kỳ lạ."</i>

Đái Mộc Bạch động rồi, hắn sau khi vũ hồn phụ thể, phảng phất hoàn toàn biến thành một người khác, tóc bạc vừa mới bay lên là lúc, thân thể tràn ngập lực lượng bộc phát của hắn đã đi tới trước mặt Đường Tam.

Lợi trảo trên hai tay mười ngón đồng thời bắn ra, chụp vào thân thể của Đường Tâm.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 61: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (6)

Dịch: anhdendem

Đường Tam cơ hồ không chút do dự nhanh chóng phi về phía sau, cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, nhanh chóng thoát khỏi công kích của Đái Mộc Bạch, đồng thời, vũ hồn Lam ngân thảo mà hắn phóng thích cũng rất nhanh bắt đầu hoạt động, từng vòng những chiếc dây màu lam sẫm to lớn xoay quanh, từ bốn phương tám hướng hướng thân thể của Đái Mộc Bạch hợp lại. Mà bản thân Đường Tam lại như là ẩn nhập vào trong đám dây leo mà lặng yên biến mất.

Quang mang từ tà mâu của Đái Mộc Bạch liên tục lóe ra, hồn lực mệnh môn bao trùm toàn thân, dưới sự huy vũ của hai tay, mang từng chiếc dây leo đang vọt tới bên người nhất nhất đẩy ra.

Hắn vốn là định mang những dây leo hình thành từ Lam ngân thảo này trực tiếp chặt đứt, nhưng hắn lại giật mình phát hiện, những dây leo này cũng cực kỳ cứng cỏi, với hổ trảo của hắn phụ gia thêm ba mươi bảy cấp hồn lực tại trong khi đẩy dây leo ra cũng chỉ có thể cắt sâu vào một nửa, mà không cách nào hoàn toàn cắt đứt. Mà một khi dây leo rời đi phạm vi của hổ trảo, tự thân sẽ nhanh chóng khép lại.

Mang theo mùi hương trà nhàn nhạt trong dây leo lan tràn, những sợi dây leo này phảng phất như vô cùng vô tận, không ngừng từ bốn phương tám hướng lao tới, mặc dù lực lượng, tốc độ của Đái Mộc Bạch đều dưới tác dụng của vũ hồn mà gia tăng lớn, nhưng như thế nào cũng không xông ra được phạm vi của dây leo.

Đây là Lam ngân thảo? Trong lòng Đái Mộc Bạch cực kinh ngạc, hắn chưa bao giờ nghĩ đến Lam ngân thảo lại có thể lợi hại như thế, đối thủ so với mình ít hơn một cái hồn hoàn, Lam ngân thảo lại có thể tạm thời ràng buộc mình, nếu là hắn cùng mình có tương đương hồn hoàn, vậy thắng lợi của tràng chiến đấu này sẽ rất khó nói.

Đái Mộc Bạch cho tới bây giờ đều không phải là một người có kiên nhẫn, nhưng tâm chiến thắng của hắn lại cực kỳ mạnh, bạch quang mãnh liệt chợt sáng lên, tà mâu của Đái Mộc Bạch đột nhiên biến thành liễu màu trắng, trong ba hồn hoàn trên người hắn, quang mang trên hồn hoàn thứ nhất chợt đại phóng, hình thành một màn hào quang màu trắng, mang dây leo chung quanh đều ngăn lại bên ngoài không cách nào gần người.

Ngay sau đó, hồn hoàn thứ hai trên người hắn lại sáng lên, bạch quang khổng lồ trong nháy mắt ngưng tụ, theo một tiếng

hổ hồng của Đái Mộc Bạch, một quang cầu màu nhũ trắng từ trong miệng hắt phun ra.

Hai cái hồn hoàn đầu của Đái Mộc Bạch mang theo kỹ năng, phân biệt là bạch hổ hộ thân tráo cùng với bạch hổ liệt quang
bà, lúc này đồng thời phát động, nhất thời triển hiện ra uy lực kinh khủng.

Từ bên ngoài nhìn, thân thể Đái Mộc Bạch đã bị những dây leo to lớn vây ở trong, trong khi Tiểu Vũ đang buông lỏng, đột nhiên, vô số bạch quang từ khe hở của dây leo chọt bắn ra, ngay sau đó, một tiếng nổ mạnh trầm muện chọt vang lên.

Dây leo do Lam ngân thảo hình thành trong nháy mắt bị nghiền nát, trùng lực cường đại mang đại sảnh của môn côi tửu điểm cuốn qua biến thành một mảnh lang tạ.

Vũ hồn cùng tức chủ là một thể đích, sắc mặt của Đường Tam nhất thời trở nên tái nhợt, lui về phía sau một bước mới đứng vững thân hình.

Bạch quang dần dần thu liễm, lộ ra thân hình hùng tráng của Đái Mộc Bạch, Lam ngân thảo bị nghiền nát cũng bắt đầu ngưng tụ một lần nữa tại bên người Đường Tam, nhưng số lượng đã ít hơn rất nhiều so với trước.

<i>"Đường Tam, lực công kích của Thú vũ hồn vĩnh viễn đều mạnh hơn so với Khí vũ hồn. Lam ngân thảo của ngươi uy lực mặc dù nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng là vẫn còn không vây khốn được ta."</i>

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: <i>"Đó cũng không nhất định."</i> Đột nhiên trong lúc đó, hồn hoàn thứ hai trên người

Đường Tam chọt sáng lên, thân thể của Đái Mộc Bạch chọt cứng ngắc một chút, một tầng dây leo dày đặc không biết lúc nào đã xuất hiện trên người hắn, theo quang mang hồn hoàn thứ hai của Đường Tam đại phóng, trong nháy mắt sinh trưởng, mang thân thể của Đái Mộc Bạch trói lại một cách vững chắc.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Gai trên dây leo mặc dù chỉ có dài một tấc, nhưng dưới sự siết chặt không ngừng lại gây cho toàn thân Đái Mộc Bạch một trận đau đớn kịch liệt, đồng thời, hắt phát hiện thân thể của mình cũng bắt đầu trở nên tê liệt đi.

Sớm trong khi Đường Tam còn chưa đạt tới hai mươi cấp, Đại sư đã suy nghĩ tốt về hồn hoàn thứ hai của hắn cần bắt là loại hồn thú nào.

Hồn hoàn thứ hai của Đường Tam có được từ một loại thực vật hệ hồn thú tên là

quỷ đăng, giới hạn hấp thu hồn hoàn thứ hai lớn nhất có thể là bảy trăm sáu mươi bốn năm, quỷ đăng hồn hoàn này mà Đường Tam có được thì tu vi bản thân ít nhất vượt qua sáu trăm năm.

Quỷ đăng là một loại thực vật hệ hồn thú cực kỳ kinh khủng, thân mình có rất mạnh thần kinh tính độc tố, chỉ cần bị vài chiếc gai đâm trúng, độc tố sẽ lập tức phát ra, cho đến khi hóa thành nước đặc, trở thành thức ăn cho quỷ đăng. Hơn nữa, làm cho các Hồn sư e ngại nhất chính là năng lực ký sinh của quỷ đăng. Tại trong khi nó công kích, sẽ tự động tản mát ra vô số mầm móng rất nhỏ, trực tiếp ký sinh tại trên người địch nhân, chỉ cần quỷ đăng cung cấp đủ năng lượng, hoặc là mầm móng này hấp thu đủ chất dinh dưỡng, liền sẽ ở trên người ký chủ sinh trưởng lên, thần kinh tính độc tố một khi lan tràn, hiệu quả cũng sẽ giống nhau.

Vì có được hồn hoàn quỷ đăng hơn sáu trăm năm này, cho dù là viện trưởng Nặc Đinh học viện, vị Khí hồn tông bốn mươi hai cấp kia, cũng là giết tới khổ tâm, bằng vào thân mình cùng với vũ hồn tương khắc, mới thật vất vả mang nó chế phục, để cho Đường Tam hoàn thành cú kích sát cuối cùng.

Sau khi có được hồn hoàn quỷ đăng, toàn bộ thuộc tính của bản thân Đường Tam tăng lên mạnh mẽ, Lam ngân thảo trở nên càng thêm cứng cỏi, hơn nữa bề ngoài biến thành cùng loại với quỷ đăng, chỉ bất quá màu sắc và hoa văn còn bảo trì bộ dáng vốn có. Mà độc tố của nó cũng biến thành thần kinh tính gây mê, hiệu quả tăng nhiều, sợ là tại trong không khí phát ra mùi cũng có thể sinh ra hiệu quả nhất định.

Mà hồn hoàn quỷ đăng mang đến cho Đường Tam hồn hoàn kỹ năng chính là ký sinh.

Sau khi rót vào hồn lực, hiệu quả năng lực ký sinh của quỷ đăng phát huy còn vượt qua bản thân mà quỷ đăng vốn có, dưới sự thúc đẩy của hồn lực, mầm móng ký sinh sẽ trong nháy mắt sinh trưởng, trực tiếp đạt tới hiệu quả quán quanh, làm kẻ khác khó lòng phòng bị. Có thể nói là một cái kỹ năng khổng chế cực kỳ âm hiểm.

Sự cứng cỏi của Lam ngân thảo hai hoàn, lấy bạch hổ nhận của Đái Mộc Bạch ba mươi bảy cấp đều không thể hoàn toàn cắt được là có thể nhìn ra, hẳn đúng là vẫn còn coi thường Đường Tam, coi thường Lam ngân thảo, cho nên mới có kết cục đó.

Nhìn quang mang kinh ngạc trong mắt Đái Mộc Bạch, Đường Tam nói: <i>"Lam ngân thảo của ta có độc, người hẳn là đã hít vào một ít trước đó, lại vừa phát động hồn lực phát ra cường lực công kích kỹ năng

phá vỡ Lam ngân thảo quấn quanh của ta, tất nhiên huyết khí trong cơ thể gia tốc vận hành, vì vậy độc tố phát tác nhanh hơn, như vậy, bản thân người mặc dù cũng không có cảm giác gì, nhưng thực tế bên ngoài da đã bắt đầu trở nên có chút mất cảm giác, không cách nào phát hiện mầm mống Lam ngân thảo ký sinh. Chờ đến, người thua."

Đái Mộc Bạch nhìn Đường Tam, hắn bây giờ ngoại trừ đầu ra, toàn thân đều bị Lam ngân thảo trói chặt, trong tà mâu hung quang lóe liên tục: "Hay, hay cho một cái Lam ngân thảo. Nếu ta và người giống nhau, chỉ có hai hoàn mà nói, ta quả thật thua, thân thể của ta đã mất cảm giác, rất khó tránh thoát Lam ngân thảo trên người. Nhưng là, ta dù sao so với người nhiều hơn một hoàn. Cũng chỉ có thể để cho người xem kỹ năng hồn hoàn thứ ba của ta thôi."

Quang hoàn màu tím trong nháy mắt lóe sáng, không khí xung quanh thân thể Đái Mộc Bạch đều trở nên vận vẹo, tà mâu của hắn đột nhiên biến thành màu đỏ máu, ngay sau đó, Lam ngân thảo quấn quanh trên người hắn đột nhiên căng ra, trong tiếng nổ "ầm ầm", tất cả Lam ngân thảo quấn quanh tại trên người hắn, kể cả mầm mống Lam ngân thảo ký sinh, toàn bộ nổ thành bụi phấn.

Thân thể của Đái Mộc Bạch cũng xuất hiện lần thứ hai biến thân.

Đường Tam hít một hơi khí lạnh: "Đây là kỹ năng của thiên niên hồn hoàn sao?"

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 62: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (1)

Dịch: anhdendem

Trong khi Đái Mộc Bạch bị đệ nhị kỹ năng của vũ hồn Lam ngân thảo của Đường Tam vây khốn, rốt cục dùng ra đệ tam hồn hoàn kỹ năng của hắn.

Lúc này, Đái Mộc Bạch xuất hiện tại trước mặt Đường Tam và Tiểu Vũ lại thay đổi bộ dáng, vốn bởi vì vũ hồn bạch hổ phụ thể mà thân thể trở nên hùng tráng lại bành trướng, cơ bắp trên người nổi lên một cách khoa trương, quần áo trên thân hoàn toàn bị phá nát, lộ ra cơ bắp cường tráng kinh khủng, quỷ dị nhất chính là, trên da của hắn cũng xuất hiện từng vệt từng vệt vân ngang màu đen, nếu như mà có thêm bộ lông, quả thực cùng với da hổ không có gì khác nhau.

Một đôi hồ chưởng lại lớn thêm một vòng, những lưỡi kiếm sắc bén ở phía trên bắn ra đều biến thành màu bạc, kỳ lạ nhất chính là, trên dưới toàn thân hắn đều bao phủ trong một tầng kim quang mãnh liệt, phẳng phất bản thân như được mạ bằng vàng. Hai tròng mắt màu đỏ huyết lộ ra quang mang màu máu, toàn thân đều mang theo cái loại khí phách của Thú trung chi Vương.

Mặc dù Đường Tam không biết trước mắt biến hóa như vậy đại biểu cho cái gì, nhưng này nếu là đệ tam hồn hoàn, lại là kỹ năng của thiên niên hồn hoàn phú dư, hiệu quả nhất định không tầm thường.

Đồng dạng, Tiểu Vũ cũng cảm giác được nguy cơ, cơ hồ là trước tiên phóng thích ra hồn hoàn của bản thân, và Đường Tam giống nhau, hai vòng màu vàng quang hoàn xuất hiện tại nàng trên người, đôi tai màu trắng đáng yêu kia lại dựng đứng lên, vốn nàng đã rất đẹp, lúc này nhìn qua tất cả đường cong tựa hồ đều trở nên mềm mại.

Thú vũ hồn phụ thể, bất đồng thú vũ hồn hiệu quả cũng bất đồng, giống như bạch hổ phụ thể của Đái Mộc Bạch, sẽ làm hắn trở nên càng thêm uy mãnh bá đạo, mà thú vũ hồn phụ thể của Tiểu Vũ, mang đến cho nàng cũng là các đường cong càng thêm mềm mại, cùng với hai chân trở nên càng thêm thon dài. Cùng đặc điểm của thân thú càng gần.

Hồn hoàn của Tiểu Vũ là hồn thú gì ngay cả Đường Tam cũng không biết, trong cái năm hắn và Tiểu Vũ chấm dứt ba niên cấp, Đường Tam dưới sự trợ giúp của Đại sư và Nặc Đình viện trưởng thu được đệ nhị hồn hoàn của mình, đoạn thời gian đó

Tiểu Vũ lại về nhà, sau khi nàng trở lại, đã có đệ nhị hồn hoàn của chính mình rồi, lại là một cái bách niên hồn hoàn.

Lam ngân thảo màu đen thâm từ thân thể Đường Tam điện xạ ra chung quanh, vũ hồn là không cần từ trong lòng bàn tay phát ra, đằng mạn mang theo tiềm thức tại không trung cấp tốc lao ra, ngăn trở tầm mắt của Đái Mộc Bạch, đồng thời hướng tứ chi, cổ của hắn quần quanh. Tại Đường Tam tự thân hồn lực, cũng chính là dưới sự thúc dục của Huyền Thiên Công nội lực, quần quanh kỹ năng của đệ nhất hồn hoàn lúc này đã bị hắn phát huy tới cực hạn.

Đồng thời tại lúc phát động công kích, Đường Tam nắm lấy Tiểu Vũ đang muốn lao ra, hướng nàng lắc lắc đầu.

Trong lúc nam nhân chiến đấu là không thể để cho người khác nhúng tay, nếu không chính sẽ bị đối phương khinh bỉ. Nội tâm của Đường Tam không giống mặt ngoài chỉ là mười hai tuổi, thật sâu hiểu được điểm này. Càng hướng chi, hắn từ trên người Đái Mộc Bạch mặc dù có thể cảm thấy băng lãnh, bá đạo, nhưng cũng không có địch ý.

Đồng thời ngay tại Đường Tam giữ chặt Tiểu Vũ, đồng tử của hắn cũng chợt co rút lại một chút, trong miệng phát ra một tiếng muện hừ trầm thấp.

Mười đạo ngân quang tại không trung lần lượt thay đổi hiện lên, Lam ngân thảo đang phi nhanh quần quanh đi tới chốt đình trệ ở giữa không trung. Ngay sau đó, Lam ngân thảo, cứng cỏi vô cùng này cứ như vậy hóa thành tể phẫn tại không trung tiêu tán, thân hình hùng tráng của Đái Mộc Bạch từng bước bước hướng tới phương hướng của Đường Tam, những lưỡi kiếm sắc bén màu bạc trên hổ trảo không ngừng lóe lên, phóng thích ra áp lực kinh người.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

<i>"Lam ngân thảo của ngươi quả thật là rất được, cứng cỏi xa sự dự đoán của ta. Cho dù là hồn lực bình thường của ta, đều không thể tại dưới một lần công kích mang chúng nó cắt đứt. Nhưng là, bây giờ ta sử dụng, là đệ tam hồn hoàn kỹ năng của ta, Bạch Hổ Kim Cương Biến. Lúc trước, vì có được hồn hoàn này, ta có thể nói là lịch kinh gian hiểm, rất cực liệt sát một đầu hồn thú thiên niên kim cương hổ. Nó chẳng những làm lực lượng, công kích, phòng ngự của ta đại phúc độ gia tăng, đồng thời còn phú dư cho ta kỹ năng Bạch Hổ Kim Cương Biến này."</i>

Cước bộ của Đái Mộc Bạch cách Đường Tam và Tiểu Vũ còn có mười thước thì ngừng lại, cũng không có tiếp tục phát động

công kích.

<i>"Thời gian biến thân Bạch Hồ Kim Cương Biến của ta có thể duy trì nửa giờ, tại trong nửa canh giờ này, chống đỡ lực của ta đối với dị thường trạng thái sẽ cùng với lực công kích, phòng ngự lực, lực lượng, đồng thời gia tăng gấp đôi. Lấy hồn lực ba mươi bảy cấp của ta, dưới tác dụng tăng phúc này, độc tố của người còn chưa đủ để thương tổn tới ta, cho dù hồn kỹ tinh diệu của người, khống chế hệ vũ hồn hiệu quả cũng rất tốt, nhưng cuối cùng cũng không là đối thủ của ta. Đây là lực lượng chênh lệch một cách tuyệt đối."</i>

Hồng quang trong tà mâu của Đái Mộc Bạch liên tục lóe lên, đột nhiên, cơ bắp cường tráng trên người hắn chậm rãi co rút lại, hồng quang trong mắt cũng lặng yên tán đi. Trên người hết thấy hiệu quả bởi vì bạch hồ vũ hồn phụ thể cũng lặng yên thu liễm trở lại.

Đái Mộc Bạch lúc này nhìn qua có chút buồn cười, quần áo trên người không có chỗ nào trọn vẹn, áo hoàn toàn nổ tan, trên quần cũng tổn hại rất nhiều, trước bị Lam ngân thảo mang theo gai quần quanh một chút đó, thiết cắt y phục của hắn không ít chỗ.

Tà mâu khôi phục lại bình thường, Đái Mộc Bạch nhìn Đường Tam và Tiểu Vũ thật sâu một cái: <i>"Ta nghĩ, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại. Tối Sứ Lai Khắc học viện, nếu có người tìm các người gây phiền toái, báo tên ta Tà Mâu Bạch Hồ Đái Mộc Bạch."</i>

Nói xong, hắn hướng một đôi song bào thai mỹ nữ nọ vẫy vẫy tay, dẫn đầu hướng ra phía ngoài tử điếm.

Tiểu Vũ nhin không được hướng về bóng lưng của Đái Mộc Bạch nói: <i>"Người như thế nào biết chúng ta là muốn tới Sứ Lai Khắc học viện ?"</i>

Đái Mộc Bạch dừng lại cước bộ, thanh âm lạnh lùng nói: <i>"Các người chỉ có khoảng mười hai tuổi đi, tuổi như vậy, hồn lực của bản thân đã có hơn hai mươi cấp, tại đây khoảng thời gian này, không phải tới Sứ Lai Khắc học viện báo danh, còn có thể là làm gì? Mười hai tuổi, ha ha, mười hai tuổi, ta đã mười lăm tuổi rồi. Đường Tam, ta tại Sứ Lai Khắc học viện chờ người."</i>

Cuối cùng một chữ biến mất thì, thân ảnh của Đái Mộc Bạch đã đi ra khỏi tử điếm.

Nhìn bóng lưng của hắn rời đi, Tiểu Vũ hừ một tiếng có chút không phục khí: <i>"Người này thật sự là khó hiểu. Vừa nhìn

đã biết không là người tốt gì. Tiểu Tam, sau này cho dù chúng ta tới Sử Lai Khắc học viện, cũng không nên qua lại với hắn."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 63: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hồ Kim Cương Biến (2)

Dịch: anhdendem

Đường Tam mỉm cười, hắn đồng dạng đang nhìn phương hướng Đái Mộc Bạch rời đi:
<i>"Tại sao? Ta cảm giác người này cũng không tệ lắm. Mặc dù bề ngoài lạnh một chút, nhưng rất thẳng thắn."</i>

Tiểu Vũ không tức giận nói: <i>"Không sai? Ta xem ra là sai đến không thể sai thêm. Người nói, hắn dẫn hai người nữ hài tử tới tửu điểm thuê phòng, còn có thể làm gì chuyện tốt? Ban ngày giở trò dâm đảng, vẫn còn người tốt? Còn cái gì tà mầu bạch hổ đây, ta xem ra là dâm hổ thì đúng hơn."</i>

Đường Tam nhú nhú mày: <i>"Tiểu Vũ, ta phát hiện người hiểu càng ngày càng nhiều rồi."</i>

Tiểu Vũ cũng không có nhìn ra một tia bất mãn nọ trong mắt Đường Tam, ngược lại dương dương đắc ý nói: <i>"Đó là, đừng quên, ta chính là lão đại của các đệ tử trong Nặc Đình học viện."</i>

Lắc lắc đầu một cách bất đắc dĩ, Đường Tam nói: <i>"Sở thích cá nhân của Đái Mộc Bạch ta không đánh giá. Nhưng từ một trận đánh vừa rồi cùng với hắn mà xem, mọi mặt của hắn đều không sai. Thực lực của hắn mạnh hơn chúng ta, nhưng cũng không có cây mạnh bắt nạt yếu. Chẳng những nhường phòng cho chúng ta, ý tứ lúc gần đi tựa hồ là muốn tại trong học viện chiếu cố chúng ta."</i>

Tiểu Vũ nghi hoặc nói: <i>"Được rồi, vừa rồi hắn không ngừng nói cái gì là chúng ta mười hai tuổi, hắn mười lăm tuổi, còn có, trước hắn nói là hắn đã thua, đây là ý tứ gì?"</i>

Đường Tam nói: <i>"Trước khi hắn sử dụng vũ hồn nói chính mình đã thua, một là bởi vì ta tại kỹ xảo thắng hắn, mặt khác, hắn là bởi vì tuổi của chúng ta. Sau chúng ta lại đều sử dụng ra vũ hồn, hắn lại lặp lại đồng dạng câu nói, mạnh hơn vì chênh lệch tuổi. Nếu ta đoán không sai, trong khi hắn mười hai tuổi, thực lực hắn là không bằng chúng ta bây giờ, cho nên hắn nói chính mình đã thua. Sư phụ từng nói qua, hồn sư có thiên phú thượng giai, tại trước hai mươi tuổi, mỗi một năm đều phi thường trọng yếu, hơn kém một tuổi, tu vi chênh lệch sẽ rất lớn. Chúng ta và hắn chênh lệch những ba tuổi, nhưng thực lực chênh lệch cũng không lớn giống như tuổi vậy, cho nên hắn cho rằng chính mình đã thua, đây cũng là chỗ hơn người của hắn."</i>

Tiểu Vũ thu hồi vũ hồn biến thân của mình, đột nhiên thấp giọng nói: <i>"Ca, vừa rồi nếu hần thực sự đánh bại người, chúng ta đây thật sự phải "</i>cút<i>" đi ra ngoài sao?"</i> Nàng còn chưa quên lời nói kiêu ngạo lúc trước của Đái Mộc Bạch.

Đường Tam lạnh nhạt nói: <i>"Cho dù là cút, cũng chỉ là một mình ta. Đây cũng là nguyên nhân tại sao ta không cho người ra tay. Hần nói đúng, hơn kém một cái hồn hoàn, thực lực chênh lệch chính là thật lớn. Bất luận là hồn lực, thuộc tính mà hồn hoàn phú dư hay còn là kỹ năng thiên niên hồn hoàn đó của hần, đều áp đảo chúng ta. Sau khi sử dụng ra Bạch Hổ Kim Cương Biến, cho dù hai người chúng ta liên thủ, cũng vị tất là đối thủ của hần. Chẳng lẽ ta thật sự nhìn người "</i>cút<i>" đi ra ngoài sao? Nếu hần cố chấp làm như vậy thì ta cũng chỉ đành liều chết bồi tiếp. Nói về thực lực, ta không bằng hần, nhưng nếu liều mạng mà nói, ta có bảy thành nắm chắc để cho hần và ta chết cùng nhau."</i>

Nói xong những lời này, Đường Tam tiến bước hướng quây đi đến, hoàn hảo, thời gian hần cùng Đái Mộc Bạch chiến đấu cũng không có kéo dài, sau khi Đái Mộc Bạch sử dụng Bạch Hổ Kim Cương Biến cũng không có toàn lực công kích, nếu không, tòa môn côi tửu điểm này sẽ không chỉ đơn giản là hư hao một ít đồ trang trí trong đại sảnh giống như bây giờ.

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam đi hướng quây, cúi đầu, trong miệng thì thảo lặp lại lời nói lúc trước của hần: <i>"Dĩ tử tương bính. Vì tôn nghiêm."</i>

Vị Vương quản lý kia từ phía sau quây hiện ra nhìn trước nhìn sau, mắt nhìn Đường Tam đi tới, nhanh chóng lộ ra một bộ mặt tươi cười: <i>"Tiểu tử, người thật sự là lợi hại a, ngay cả Đái thiếu gia cũng khẳng khái mang phòng nhường cho người. May là người không có bị tổn thương gì, nếu không chúng ta khó ăn nói rồi."</i>

Đường Tam nhìn đại sảnh lang tạ, cười khổ nói: <i>"Quản lý, chữa trị nơi này cần bao nhiêu tiền?"</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Vương quản lý nhanh chóng lắc lắc đầu, nói: <i>"Không, không, cùng ngài không có quan hệ. Đái thiếu gia lúc trước đã nói, những cái này đều tính cho hần. Hần là khách quý của chúng ta ở đây, chỉ cần ghi chép lại là có thể được rồi."

Trước thật sự không tốt, chậm trễ mất thời gian của hai vị, còn suýt nữa tạo thành thương tổn cho hai vị, ta quyết định vì hai vị miễn giảm ba ngày tiền phòng, nếu hai vị ở tại nơi này của chúng ta không

vượt quá ba ngày, vậy thì không cần trả tiền nữa."

Vừa nói, hắn mang một cái chìa khóa màu vàng đưa tới trong tay Đường Tam, vẻ mặt cười cười.

Đường Tam sửng sốt một chút, tổn thất của tửu điểm hắn thấy cũng không có gì, Đái Mộc Bạch hiển nhiên là người có tiền, nhưng miễn giảm tiền phòng làm hắn có chút bối rối, dù sao, phá hư đại sảnh của người ta cũng có một phần của hắn.

"Vậy sao được. Chúng ta cứ chiếu theo giá mà trả đi."

Vương quản lý nhanh chóng lắc đầu nói: "Vậy sao được? Đã mang đến cho hai vị rất nhiều phiền toái rồi. Sau này chỉ cần hai vị có thời gian rồi thì quang lâm bốn điểm, chính là trợ giúp lớn nhất đối chúng tôi rồi. Phòng của nhị vị tại tầng trên cùng, bảng tên là màu đỏ."

Đường Tam bất đắc dĩ, không thể làm hơn là gật gật đầu, nói: "Vậy cảm ơn ngài."

Trải qua một phen trắc trở, Đường Tam cũng thấy có chút mệt mỏi, xoay người mang theo Tiểu Vũ hướng lầu trên đi đến.

Một đường đi tới Tác Thác thành, lại cùng Đái Mộc Bạch đánh một hồi, bất luận là áp lực tinh thần hay là tiêu hao nội lực, hắn đều phải nghỉ ngơi. Dù sao, Lam ngân thảo bị Đái Mộc Bạch phá hư vài lần đối với nội lực của hắn là tiêu hao không nhỏ.

Nhìn hai người đi lên lầu, Vương quản lý mới thở phào nhẹ nhõm, thì thào nói: "Cuối cùng cũng giải quyết xong."

Quay đầu nhìn về phía người phục vụ bên cạnh đang mang vẻ mặt vô tội, thở dài một tiếng, nói: "Đều trách ta đã quên nói cho người. Các phòng khác đều có thể, duy độc phòng màu đỏ là không thể tùy tiện cấp cho người khác ở, đó là Đái thiếu gia bao thời gian dài."

Người phục vụ nói: "Quản lý, phòng phí một ngày của phòng màu đỏ của chúng ta chính là mười kim hỗn tệ, ngài cứ như vậy để cho hai người đó ở không sao? Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là cởi mở, mới mười hai, mười ba tuổi, cũng ....."

"Ít nói nhảm, cẩn thận họa là từ miệng mà ra." Vương quản lý giận dữ nói:

<i>"Người thì hiểu cái gì, Hồn sư cao quý ra sao, người không thấy được trên người hai người vừa rồi đều đã có chính mình hai cái hồn hoàn sao? Người nhỏ tuổi như vậy đã đạt tới Đại hồn sư rồi, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Nói không chừng chính là hậu đại của cái đại gia tộc nào, chúng ta không có thể đắc tội."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 64: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hồ Kim Cương Biến (3)

Dịch: hoaanhung

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Trang hoàng của tửu điểm Hoa hồng làm người ta rất dễ sinh hảo cảm, cách phối màu đơn giản mà thoải mái, bên trong tửu điểm còn nhàn nhạt mùi hương của hoa hồng làm mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Trên tầng cao nhất, Đường Tam đã tìm ra được môn bài của màu đỏ Hải Dương. Tầng đỉnh này chỉ có mấy gian phòng mà thôi, môn bài phía trước có màu lam Yêu Cơ, màu phấn Nhu Tình, màu vàng Chân Chí, màu trắng Thuần Chân, màu xanh biếc Biệt Ly v.v... Tận cùng bên trong mới là gian màu đỏ Hải Dương. Sau này hắn mới biết, tên của mỗi môn bài cũng là đại biểu cho màu sắc vài loại hoa hồng.

Cửa cùng với danh tự trên môn bài đều có màu sắc giống nhau, trên cửa lớn màu đỏ, trang hoàng mấy bông hoa hồng màu đỏ sậm bằng thủy tinh, bên cạnh hoa hồng bằng thủy tinh còn có một dòng chữ nhỏ, màu đỏ Hải Dương, Hải Dương của tình yêu.

Cho dù Đường Tam có trì độn hơn nữa, lúc này cũng cảm giác được vài phần quái dị, quay đầu nhìn về phía Tiểu Vũ, phát hiện Tiểu Vũ cũng đang nhìn hắn, có chút xấu hổ nói: <i>"Tửu điểm này sẽ không là nơi chuyên dành cho các đôi tình lữ ước hẹn chứ?"</i>

Tiểu Vũ nháy nháy đôi mắt to nhìn Đường Tam, một tay giật lấy chiếc chìa khóa từ trong tay Đường Tam: <i>"Mặc kệ nó, có chỗ ở là tốt rồi được."</i> Vừa nói, trực tiếp mở cửa đi vào.

Đường Tam đi theo phía sau Tiểu Vũ vào phòng, nhưng ai biết, Tiểu Vũ phía trước hắn đột nhiên ngừng lại, thân thể hắn nhất thời đụng vào lưng Tiểu Vũ một chút, bị co dãn mà nhu nệm ngăn trở.

<i>"Như thế nào không đi nữa?"</i> Đường Tam lui về phía sau nửa bước giãn khoảng cách với Tiểu Vũ. Mấy lời này vừa hỏi xong thì hắn cũng đã tìm được câu trả lời. Trong khi hắn hỏi những lời này, kỳ thật chính bản thân đã tìm được đáp án của vấn đề.

Mặc dù trong lòng đã có một chuẩn bị một chút, nhưng khi liếc mắt hết thấy bên trong căn phòng thì, Đường Tam vẫn còn tràn ngập cảm giác rung động.

Phòng rất lớn, chỉ phòng khách trước mắt thì đã hơn năm mươi thước vuông, trong đại sảnh, tất cả các gia cụ đều màu bạc, có hoa văn điêu khắc tinh mỹ, trên thảm lớn màu đỏ, che kín cánh hoa hồng đỏ, cái làm hấn giật mình nhất chính là ngay trung tâm đại sảnh, có một lượng lớn hoa hồng được xếp thành hình một trái tim màu đỏ thật lớn.

Diện tích của hình trái tim gần hai thước vuông, như vậy ít nhất phải hơn một ngàn đóa hoa hồng mới có thể hoàn thành.

Phía trên có một dải lụa, trên lụa có một hàng chữ, <i>"một ngàn không trăm linh một, em là duy nhất của anh"</i>.

Ngoại trừ một ngàn không trăm linh một đóa hoa hồng ra, chung quanh phòng đều có các bình hoa bài trí rất cao nhã, trong bình đều cắm hoa hồng màu đỏ, hương hoa hồng thơm ngát trải rộng tại mỗi góc ngách trong căn phòng, sự trang hoàng mê người khiến người ta phải ý loạn thần mê.

Đường Tam cười khở nói: <i>"Xem ra ta đoán đúng rồi. Khó trách Đái Mộc Bạch muốn dẫn nữ hài tử tới nơi này. Tiểu Vũ, nếu người không thích không khí nơi này, ta sẽ để cho phục vụ mang bỏ hết hoa này đi."</i>

Tiểu Vũ lúc này cũng đã dần từ trong rung động tỉnh lại, quay đầu liếc nhìn Đường Tam một cái, trong mắt lại tràn đầy sự say mê: <i>"Ca, người thật sự là ngốc a, có nữ hài tử nào không thích hoa hoa hồng chứ? Người cứ như vậy, sau này như thế nào tìm lão bà?"</i>

Đường Tam sờ sờ mũi mình: <i>"Ta mới mười hai tuổi, giờ nói chuyện này là còn quá sớm."</i>

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Tiểu Vũ tiến lên, cầm lấy một đóa hoa hồng, đưa lên ngửi: <i>"Phòng này bố trí thật đẹp quá, ta phát hiện, ta đã có chút thích nơi này rồi. Ca, sau này chúng ta thường tới đây có được không?"</i>

Đường Tam nhú mày nói: <i>"Tốt cái gì mà tốt. Chúng ta là huynh muội, tới cái loại địa phương này định tính làm gì. Được rồi, đi đường cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trong chốc lát đi"</i>.

Nhìn Đường Tam hướng phòng ngủ đi tới, Tiểu Vũ ở sau lưng hấn ới đầu lưỡi ra, nhưng vẫn còn đi theo hấn.

Đi tới phòng ngủ, hai người lại bị rung động một chút, bên trong phòng ngủ không ngoài sở liệu của mình, chỉ có một cái giường, nhưng cái giường lớn cũng hình trái tim này cơ hồ chiếm một nửa diện tích

cửa căn phòng. Một cái rèm màu đỏ nhạt treo trên đỉnh phòng, ngăn cản không gian phía trên chiếc giường lớn, làm cho người ta một loại cảm giác đẹp đẽ tựa như ảo mộng.

Chăn nệm hoa hồng, hoa văn hoa hồng trên gối, hết thảy tất cả, đều mang theo một thứ mập mờ mãnh liệt, làm người ta có cảm giác máu chảy nhanh hơn.

Đường Tam quay đầu hướng Tiểu Vũ nói: <i>"Ta phát hiện, nghe lời người tới đây thật là một sai lầm. Người ở chỗ này nghỉ ngơi, ta ra ghế bên ngoài."</i>

Tiểu Vũ cũng không ngăn cản Đường Tam, hoan hô một tiếng, một con thỏ nhỏ nhảy ngay lên trên chiếc giường hình trái tim tran ngập co dãn, nằm ở trên lật qua lật lại, hưng phấn nói không nên lời.

Thấy bộ dạng nàng, trên mặt Đường Tam cũng không khỏi toát ra một tia mỉm cười, tiểu cô nương dù sao cũng là tiểu cô nương. Y đi ra tiện tay đóng cửa phòng ngủ lại, đi tới chiếc ghế bên ngoài ngồi xuống, lập tức bắt đầu vận công điều tức.

Vài năm trở lại đây, mặc dù cuộc sống của Đường Tam khá đơn giản, nhưng cũng nuôi dưỡng thành cho hắn thói quen rất tốt, không chỉ thực lực tăng lên, tâm trí cũng càng trở nên trầm ổn. Mặc dù chỉ mới mười hai tuổi, nhưng cách cư xử lại có chút phong phạm của người trưởng thành. Đương nhiên, rơi vào miệng của Tiểu Vũ thì được hình dung là ông cụ non.

Nội lực tinh thuần của Huyền Thiên Công chậm rãi lưu động khắp trong cơ thể, trong đầu Đường Tam bắt đầu hồi tưởng đến từng chi tiết trong cuộc chiến cùng với Đái Mộc Bạch. Trọng phục hình ảnh chiến đấu, biết rõ được mất trong quá trình chiến đấu, đây là tố chất mà Đại sư dạy hắn làm một gã Chiến hồn sư cần phải có. Ngày thường, hắn cơ hồ đều là cùng Tiểu Vũ đối luyện, lần này thay đổi đối thủ, chính là một đối thủ mạnh hơn mình. Mặc dù quá trình giao thủ không dài, nhưng là đối với kinh nghiệm chiến đấu của Đường Tam cũng có không ít chỗ tốt.

Vũ hồn thiên kỳ bách quái, cùng giao thủ với Hồn sư có các loại vũ hồn cực trọng yếu.

Trí nhờ dần dần đi tới cảnh Đái Mộc Bạch dùng Bạch hổ kim cương biến, Đường Tam trong lòng thầm nghĩ, công kích của Bạch hổ kim cương biến tăng lên không biết có thể tới trình độ nào, nhưng sau khi phòng này tăng lên, kim quang phụ gia trên người hắn là cùng loại với hộ thể cương khí bình thường. Chính mình cũng có mấy món ám khí đặc biệt chuyên phá

cương khí, không biết đối với hắc có hữu dụng hay không.

Lam ngân thảo cũng không phải nơi dựa lớn nhất của Đường Tam, ám khí mới đúng. Máy năm gần đây, theo nội lực tăng lên, tu vi ám khí của hắc cũng tăng lên rất lớn, trong Ám khí bách giải, đã có không ít loại ám khí hắc có thể sử dụng được. Nhưng hắc đối với dạ bảo của Huyền Thiên Bảo Lục Tổng Cương thì không dám quên, nếu không gặp nguy cơ, tuyệt sẽ không dễ dàng mà sử dụng. Đây là bí mật của hắc, sợ là ngay cả Tiểu Vũ cũng chỉ biết rất ít.

*: Các phòng ở đây dựa theo mỗi một loại hoa hồng cùng ý nghĩa của nó: Màu lam-quyến rũ; màu hồng - dịu dàng; màu vàng - chân thành, thẳng thắn; màu trắng - tinh khiết; màu xanh biếc - sự biệt ly; màu đỏ - mãnh liệt--> Các màu và ý nghĩa của Hoa hồng là do tác giả viết (Biên dịch lại không biết có đúng không nữa).

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 65: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (4)

Dịch: hoanhung

Biên dịch+Biên Tập: anhdendem

Lần này Đường Tam tu luyện trong thời gian rất lâu, trên đường cũng chỉ là cùng Tiểu Vũ tùy tiện ăn chút cơm chiều, tu luyện thời gian dài, một là bởi vì Huyền Thiên Công của hắn đã tới tương đương với hồn lực hai mươi chín cấp hậu kỳ, sắp tiến vào cánh cửa của cấp ba mươi. Cho nên hắn tu luyện cực kỳ nỗ lực, chỉ mong nhanh chóng đột phá cấp ba mươi đi tìm hồn hoàn thứ ba cho chính mình.

Một nguyên nhân khác, là liên quan mật thiết đến chuyện giao thủ cùng Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch cũng nhắc nhở Đường Tam, cho dù kỹ xảo tốt cũng phải có thực lực làm hậu thuẫn. Tựa như bọn họ chiến đấu lúc đó, trong khi lúc bắt đầu ai cũng không dùng ra Vũ hồn, Đường Tam bằng vào sự tinh diệu của Khống Hạc Cầm Long cùng đặc tính của Huyền Ngọc Thủ đã làm Đái Mộc Bạch gặp khó khăn. Nhưng sau khi Đái Mộc Bạch sử dụng Vũ hồn Bạch hổ phụ thể thì Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam cũng rất khó phát huy tác dụng. Đây là sự chênh lệch của thực lực.

Sau khi cẩn thận phân tích phán đoán thực lực của Đái Mộc Bạch, Đường Tam phát hiện, chính mình muốn chiến thắng hắn, biện pháp tốt nhất là nhanh chóng để thăng hồn lực, để cho hồn lực của mình tiếp cận Đái Mộc Bạch, ít nhất cũng phải đạt được đệ tam hoàn hồn kỹ năng, mới có thể chống lại y. Ngay cả nếu là ám khí, cũng sẽ có càng cao thêm một tầng. Huyền Thiên Công chống đỡ, uy lực cũng sẽ được tăng cường rất lớn.

<i>"Tiểu Tam, ca, theo ta ra ngoài chơi có được không? Suốt ngày ở trong phòng, người không thấy chán sao?"</i> Sáng sớm, Tiểu Vũ thừa dịp Đường Tam dùng điểm tâm nhin không được liền than phiền.

Đường Tam mỉm cười nói: <i>" Ta và người không giống nhau, người thiên phú dị bẩm, không cần tu luyện thực lực cũng có thể không ngừng tăng lên, ta đây là "</i>bốn điều tiên phi<i>" a. Người cũng thấy được, Đái Mộc Bạch cũng là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, thực lực hắn như thế nào? Đã có một người có thực lực như vậy, nói không chừng cũng sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Mà Sử Lai Khắc học viện này nguyên lai vốn bất đồng với Nặc Đinh học viện chúng ta, sẽ không lại nghe lời một mình người. Không nhanh tăng lên thực lực, sau này ta làm sao có thể giữ lời hứa bảo vệ người được?"</i>

*: Bốn điều tiên phi: Chim ngu phi trước (nghĩa đen)

Tiểu Vũ bữu môi bất mãn, cũng không nói lời nào, cứ như vậy lôi tay Đường Tam, trong đôi mắt tràn ngập u oán nhìn hẩn chăm chăm. Tổ ý nếu người không đáp ứng theo ta ra ngoài, ta nhất định không buông tay.

Đường Tam đối với nàng thực sự là không có một chút biện pháp nào, bất đắc dĩ gật đầu, nói: *"Được rồi, dù sao thì ngày mai mới đến Sử lai khắc học viện báo danh. Để ta đi cùng người ra ngoài, nhưng bất quá giữa trưa là phải quay về, buổi chiều càng không được quấy rầy ta tu luyện."*

"Hảo" thanh âm thanh thúy của Tiểu Vũ tràn ngập khoái ý, sự u oán trong mắt tựa như có ma thuật làm biến mất, diễn xuất của nàng này thực đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Phục vụ của tửu điểm hoa hồng rất tận tình, khi Đường Tam cùng Tiểu Vũ ra ngoài thì thấy người phục vụ đã đẩy một xe hoa hồng mới đi tới, sau khi hỏi mới biết được hoa hồng trong phòng màu đỏ hải dương đều thay đổi mỗi ngày. Cho dù hoa hồng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng dưới tình huống với một số lượng nhất định, giá cả là không hề rẻ. Đường Tam thử thăm dò giá phòng một chút, lúc đó mới phát hiện, chính mình ngày hôm qua đã đáp ứng với vị Vương quản lý kia mấy ngày nay miễn phí là một quyết định sáng suốt cỡ nào.

Ra khỏi tửu điểm hoa hồng, Đường Tam hỏi Tiểu Vũ: *"Người muốn đi đâu?"*

Tiểu Vũ làm ra một cái vẻ mặt tỉnh bơ nói: *"Tùy tiện thôi, đi đâu cũng được. Chỉ cần không ở trong phòng buồn chán đó là tốt rồi."*

Trước kia tại Nặc Đình, bình thường bên cạnh nàng đều có một đoàn tiểu đệ vây quanh, thực sự là một tiểu phách vương, vị tiền nhiệm đệ tử lão đại là Tiêu Trần Vũ kia mặc dù đã sớm tốt nghiệp đi trung cấp hồn sư học viện, nhưng thế lực của nhà hẩn tại Nặc Đình thành cũng không nhỏ, hẩn đối với Tiểu Vũ rất khâm phục, tự nhiên cũng để gia đình chiếu cố một chút, bởi vậy, cuộc sống tại Nặc Đình của Tiểu Vũ có thể xem như cá gặp nước

</div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Quen sống náo nhiệt rồi, bây giờ bên cạnh chỉ có một mình Đường Tam, nàng tự nhiên có chút không thích ứng.

Hai người chậm rãi thả bộ vào trong thành, Tác Thác thành không hổ là thành thị cấp chủ thành, mặc dù vẫn còn buổi sáng

nhưng đã hiện ra một cảnh tượng phần hoa vô cùng.

Tiết tấu cuộc sống trong thành rõ ràng so với Nặc Đinh thành thì nhanh hơn nhiều, người qua lại trên đường đều có một bộ dáng vội vàng.

Các loại, các dạng cửa hàng nhìn hoa cả mắt, sau khi Đường Tam bị Tiểu Vũ lôi kéo vòng vo mấy cửa hàng bán trang phục, đã có chút cảm giác đầu vầng mắt hoa.

May là Tiểu Vũ phát huy đầy đủ nghĩa của từ đi dạo, chỉ nhìn chứ không mua, lúc này mới không để cho tiền chung của hai người bị giảm xuống.

Giá cả ở Tác Thác thành so với Nặc Đinh thành ít nhất là cao hơn ba thành, nhất là trên vật phẩm càng thể hiện rõ ràng, những chất lượng so với Nặc Đinh thành thì tốt hơn một chút. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì nguyên nhân là Nặc Đinh thành là thành thị biên cảnh, nếu là tiểu thành thị ở bên trong, vậy thì càng xa xa không cách nào so sánh với Tác Thác thành rồi.

<i>" Di, Tiểu Tam, người nhìn chỗ đó."</i> Tiểu Vũ đột nhiên kêu lên ngạc nhiên. Bên ngoài nàng thường gọi Đường Tam là Tiểu Tam, chỉ lúc có hai người nàng mới gọi hắn là ca. Mỹ kỳ danh viết*, đây là bí mật của hai người. Đường Tam cũng cũng không quan trọng lắm vấn đề này, vì vậy tùy nàng.

*: Nghĩa là cách nói và viết khác nhau nhưng có cùng một ý nghĩa.

<i>"Lại là cửa hàng trang phục nữa a? Đại tiểu thư, chúng ta có đúng là nên tìm chỗ nào ăn trưa, sau đó trở về không?"</i> Đường Tam chỉ chỉ mặt trời đang ngay chính Ngọ.

Tiểu Vũ kéo tay hắn, hoạt bát nói: <i>" Người xem a, mau nhìn. Nơi này hình như cùng Hồn sư có liên quan"</i>

Đường Tam lúc này mới nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, chỉ thấy một cửa hàng cách đó không xa, mặt tiền cũng không lớn, nhưng biển quảng cáo của hàng này lại bất đồng với những cửa hiệu chung quanh.

Trên biển có khắc một dấu hiệu hình tròn, trên đó có mấy ký hiệu đặc thù. Người thường có thể không hiểu hàm nghĩa mấy dấu hiệu này, nhưng Đường Tam cùng Tiểu Vũ đều biết. Bởi vì dấu hiệu này cùng với lệnh bài của Vũ Hồn điện là giống nhau.

Phân biệt là một thanh kiếm, một thanh chủy tử cùng một lam điện phách vương

long. Ba dấu hiệu này hợp cùng một chỗ, cùng lên bài của Đại sư mà Vũ Hồn điện cấp cho thật giống nhau. Không biết tại sao lại có thể bắt gặp ký hiệu này tại chiêu bài của một cửa hàng.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 66: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hồ Kim Cương Biến (5)

Dịch: hoaanhung

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

<i>"Đi xem"</i> Đường Tam mang theo Tiểu Vũ hướng cửa hàng đi đến.

Cửa hàng đang mở cửa, nhìn qua bên trong có chút hôn ám, hai người đi vào, một cỗ năng lượng ba động đặc thù nhất thời lập tức hấp dẫn chú ý của bọn họ, loại năng lượng ba động này rất giống với Vũ hồn điện, nhưng yếu hơn một chút. Trải qua Đại sư dạy dỗ, Đường Tam biết, lý do là vì đây có hồn đạo khí.

Trong hồn đạo khí đều là hồn lực của chính nó ba động, nếu không bị người sử dụng và liên kết chặt chẽ với hồn lực của bản thân, thì sẽ xuất hiện tình huống hồn lực phóng thích ra ngoài.

Đa phần hồn đạo khí không có tác dụng công kích, chỉ có thể làm một ít phụ trợ đơn giản, mặc dù như thế, hồn đạo khí cũng cực kỳ hiếm thấy. Tất cả hồn đạo khí truyền xuống tới giờ có thể nói là rất cổ, bởi vì phương pháp chế tác chúng đã bị thất truyền rồi.

Bên trong cửa hàng chỉ có một người, cũng không thấy quầy hàng, trên ba mặt tường treo một ít vật phẩm, nhìn qua đều đã rất cũ rồi, bộ dáng một chút cũng không giống là có giá trị cả.

Người duy nhất nọ ngồi trên một cái ghế tựa bằng gỗ, mắt nhắm lại du đưa theo nhịp chiếc ghế

Bộ dáng người này nhìn qua ước chừng khoảng năm mươi tuổi, mặc dù tuổi không nhỏ, nhưng vóc người khá to lớn, chiếc ghế nhìn có vẻ vững chắc theo nhịp lay động, dưới tác dụng thể trọng của y phát ra tiếng dạt dạt.

Người này có khuôn mặt dài khá đặc biệt, cằm nhô ra phía trước, xương gò má rất rộng, khuôn mặt rất phẳng, còn có điểm mũi ưng. Nếu cần một thứ để hình dung thì chỉ có thể nói khuôn mặt hần giống như cái đế giày. Mặc dù nhắm mắt lại nhưng thoát nhìn lại cảm giác có vài phần gian hoạt.

Trên mặt mang theo một bộ kính mắt thủy tinh gọng đen, gọng kính này là loại gọng vuông bình thường, nhưng nhìn thế nào cũng có loại cảm giác quái dị.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến vào bên trong cửa hàng cũng không thể đánh thức

hắn, hô hấp của hắn đều đều như trước theo nhịp đu đưa của chiếc ghế.

Tiểu Vũ tò mò nhìn mọi phía: *"Tiểu Tam, những cái này đều là hồn đạo khí sao?"*

Đường Tam ánh mắt chuyển dần từ trung niên nhân sang các vật phẩm treo trên tường, thành thực nói: *"Này ta cũng không biết, trừ phi mỗi cái đều phải dùng hồn lực thí nghiệm, nếu chỉ dùng mắt nhìn thì không nhìn ra."*

Hắn vừa nói vừa đi tới cạnh tường, ánh mắt dồn vào một khối đầu người lớn nhỏ bằng thủy tinh treo bên trên. Ánh mắt nhất thời có chút đọng lại.

Khối thủy tinh nọ nhìn qua cũng rất bình thường, có thể nhìn xuyên qua được, bên trong có một tảng lớn tạp chất màu vàng xám, được đặt gần cửa ra vào nhất. Có lẽ chính khối thủy tinh này làm trống ngực Đường Tam đập lên dồn dập, trong mắt ánh lên quang mang. Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, cư nhiên có ở một cửa hàng như vậy, một vị trí như vậy, nhìn thấy một khối thủy tinh như vậy.

Tiểu Vũ cũng phát hiện được những biến hóa của Đường Tam: *"Tiểu Tam, người xem khối thủy tinh rách nát đó làm gì? Muốn tìm trong đồng thủy tinh so với cái này còn kém hơn thì cũng không dễ dàng. Khối thủy tinh này một chút sáng bóng cũng không có, độ trong suốt cũng kém, lại vừa không có mang thêm màu sắc nào, tử thủy tinh mới là loại trân quý nhất. Người không định mua món đó chứ?"*

Làm Tiểu Vũ không thể nghĩ đến chính là, Đường Tam lại gật đầu một cách chắc chắn: *"Ta phải mua khối thủy tinh này, chỉ là không biết bao nhiêu tiền."*

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

"Không đắt, chỉ một trăm kim hồn tệ." Một giọng nó uể oải, mang theo chút khàn khàn vang lên. Không biết có phải là chủ nhân của giọng nói này bị ngọng hay không mà có một số âm không rõ ràng. May là nơi này chỉ có Đường Tam cùng Tiểu Vũ, bên trong cửa hàng lại rất yên tĩnh, mới có thể phân biệt được rõ ràng hắn nói cái gì.

Đường Tam không nói gì, nhưng Tiểu Vũ lại mạnh mẽ quay đầu lại: *"Cái khối thủy tinh nát này mà muốn tới một trăm kim hồn tệ, không bằng người đi cướp là được rồi đó."*

Trung niên nhân trên ghế mở to mắt, nhưng không rời khỏi chỗ ngồi của mình:

<i>"Một trăm kim hồn tệ, đã là giá rẻ nhất ở nơi này rồi. Mua thì đưa tiền, không thì xin mời đi."</i>

Nói xong lại nhắm mắt lại.

Tiểu Vũ tức giận, định tiến lên lý luận, lại bị Đường Tam kéo lại: <i>"Được, ta mua."</i>

Mấy năm gần đây, Đường Tam cũng để dành được chút ít, bình thường hắt lại tiêu xài rất ít, đại bộ phận thu nhập đều đem để dành. Nhất là sau khi đạt đến cấp Đại hồn sư, mỗi tháng từ Vũ hồn điện đều được lãnh mười kim hồn tệ, hiện tại toàn bộ tài sản Đường Tam hơn nửa cả Tiểu Vũ, cũng có hơn bảy trăm kim hồn tệ.

<i>"Tiểu Tam, ngươi không bị gì chứ."</i> Tiểu Vũ sờ tay trên trán Đường Tam, xác định xem đầu hắt có nóng lên hay không.

Đường Tam liếc mắt với Tiểu Vũ, lại nhẹ nhàng lắc đầu, tay phải sờ nhẹ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ bên hông, tức thời trong tay hắt liền xuất hiện một trăm kim hồn tệ. Hắt liền xoay người đưa hướng phía trung niên nhân.

Trung niên nhân mắt cũng không mở ra: <i>"Tiền của ngươi không đủ."</i>

Đường Tam nói: <i>" Đây đúng là một trăm kim hồn tệ."</i>

Thanh âm mơ hồ của trung niên nhân nhàn nhạt cất lên: <i>" Khối thủy tinh này đối với ngươi phải bán hai trăm kim hồn tệ."</i>

Lần này Tiểu Vũ không thể kìm được nữa: <i>"Ngươi đúng là tên lừa đảo, vừa rồi còn nói một trăm, nay lại biến thành hai trăm. Khó trách tiệm ngươi không có một chút sinh ý nào. Tiểu Tam, chúng ta không mua nữa, chúng ta đi."</i>

Đường Tam hướng Tiểu Vũ lắc đầu, lại nhìn trung niên nhân nói: <i>"Ngươi xác định sẽ thay đổi nữa chứ?"</i>

Khối thủy tinh nọ đối với người khác có lẽ là không có tác dụng gì, nhưng đối với hắt mà nói, so với thiên tài địa bảo còn quan trọng hơn. Đừng nói là hai trăm kim hồn tệ, cho dù là một vạn, chỉ cần hắt có, nhất định sẽ mua cho bằng được.

Trung niên nhân uể oải nói: <i>"Được rồi, năm trăm kim hồn tệ, không thay đổi nữa. Đưa tiền xong mang đi, nếu không xin mời đi cho."</i>

Từ một trăm đến hai trăm, lại từ hai trăm đến năm trăm, lúc này đây, ngay cả Đường Tam cũng không thể nhẫn nại được nữa. Thu hồi lại tiền, hướng Tiểu Vũ nói: <i>"Chúng ta đi đi."</i>

Tiểu Vũ hung hăng trừng mắt với trung niên nhân một cái: <i>"Són nên đi, giao lưu với hạng người giáo nguyệt này, quả thật là vũ nhục trí tuệ của chúng ta mà."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 67: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (1)

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Năm trăm kim hồn tề Đường Tam không phải không có, nhưng hắn cùng với Tiểu Vũ sắp báo danh vào Sử Lai Khắc học viện, một khi được sẽ cần rất nhiều tiền. Cũng còn chưa biết học phí của Sử Lai Khắc là bao nhiêu. Hắn không thể chỉ bởi vì do mình mà ảnh hưởng đến việc báo danh vào học viện của mình và Tiểu Vũ. Dù sao, lần này bọn họ đã là công độc sinh được miễn giảm học phí nữa.

Có chút luyến tiếc nhìn khối thủy tinh ô trọc một cái, Đường Tam trong lòng thầm than, chỉ có thể sau này sẽ tìm cơ hội thôi. Lúc này mới hướng ra bên ngoài mà đi.

"Nếu người vì không đủ tiền mà đi, ta có thể thu trước của người hai trăm kim tề, còn lại người có thể từ từ trả. Mỗi tháng trả 10 kim tề là được. Bất quá, người phải chịu lợi tức là mười phần trăm.

Tiểu Vũ phát hiện thanh âm mà mình rất chán ghét của tên nói ngọng đó: "Gian thương, người như thế nào không chết đi. Quả thực là đến chết vẫn háms tiền.

Tiểu Vũ dễ dàng xúc động, nhưng Đường Tam không phải là người dễ dàng xúc động, nghe trung niên nhân nói vậy, trong lòng hắn nao nao, mỗi tháng trả mười kim tề? Hắn chẳng lẽ biết ta là Hồn sư có cấp bậc là Đại hồn sư? Nếu không, tại sao có thể nói chính xác thu nhập của ta?"

Đường Tam có thể khẳng định, trước đó trên người trung niên nhân không hề phóng thích một tia hồn lực, không có khả năng dò xét cường độ hồn lực của mình và Tiểu Vũ, dưới tình huống như vậy hắn vẫn có thể đoán chính xác cấp bậc vũ hồn của mình và Tiểu Vũ, vậy, người này thật đáng sợ.

Nếu như nói Đái Mộc Bạch mang lại cho hắn cảm giác là mũi nhọn tứ phía, vậy, trung niên nhân nhìn giống gian thương thực là thâm bất khả trắc.

Đường Tam nắm lấy vai Tiểu Vũ, nhìn nàng lắc lắc đầu, ý bảo nàng không nên xúc động, chính mình một lần nữa trở lại bên trong cửa hàng, đi tới trước mặt trung niên đại thúc: "Thành giao."

"Tiểu Tam-" Tiểu Vũ bất mãn kêu một tiếng, tay phải Đường Tam đưa về

phía sau hướng nàng lắc lắc, ý bảo nàng không nên nói chuyện.

Con mắt của trung niên đại thúc rất cục lại mở, vừa lúc thấy Đường Tam trong khoảng cách gần, ánh mắt hần rơi vào bên hông Đường Tam: "</i>Di, đai lưng này người từ nơi mà có được?<i>"

Đường Tam trong lòng vừa động: "</i>Là sư phụ của ta đưa cho. Ngài nhận biết đai lưng này?<i>"

Trung niên nhân đại thúc từ trên ghế ngồi dậy, nhìn Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ bên hông Đường Tam, trong mắt lóe ra quang mang cổ quái, cả nửa ngày cũng không lên tiếng.

"</i>Người sẽ không<i>lại muốn thay đổi giá chứ.<i>" Tiểu Vũ tức giận từ sau lưng Đường Tam nó đầu ra.

Quang mang cổ quái trong mắt trung niên dần dần biến mất: "</i>Người là đệ tử của hần. Vậy khối thủy tinh này người đem đi đi.<i>"

Đường Tam âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tay phải tại Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ sờ nhẹ, lấy ra túi kim tệ đưa cho

trung niên nhân: "</i>Sau này ta mỗi tuần trăng sẽ đem mười kim tệ lại đây.<i>"

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Trung niên nhân phát phát tay, một lần nữa ngồi trở lại ghế: "</i>Không cần, thủy tinh cho người. Nó vốn cũng không phải cái gì có giá trị. Các người đi thôi, không nên quấy rầy ta ngủ.<i>"

"</i>Cho?<i>" Đường Tam sửng sốt một chút, trung niên nhân này trước sau khác biệt quá lớn, lúc trước thì giá cao bằng trời, lúc này lại ngược lại muốn mang cho. Trong tiềm thức, Đường Tam hiểu được, trung niên nhân có vẻ gian hoạt này, hẳn là cùng Đại sư quen biết.

Trong lúc Đường Tam đang suy tư, Tiểu Vũ không khách khí cầm lấy khối thủy tinh ôm trong lòng. "</i>Tiểu Tam, chúng ta đi đi, đỡ cho một số người lại phải hối hận.<i>"

Đường Tam có chút khóc cười không được nhìn nàng, nói: "</i>Chúng ta sao có thể tùy tiện lấy vật của người ta. Đại thúc, xin người hay vẫn nói giá cả đi.<i>"

Trung niên nhân nằm trên ghế lại bắt đầu đung đưa , nhưng lần này ngay cả nói cũng không, căn bản là không để ý tới hần.

Đường Tam nhìn khối thủy tinh trong lòng Tiểu Vũ, lại nhìn trung niên nhân, nếu dựa vào tính tình của hắn, khối thủy tinh này dám chắc sẽ không nhận, nhưng chính là, khối thủy tinh này đối với hắn mà nói thật sự quá trọng yếu, bỏ qua cơ hội lần này, chẳng may để người khác mua, chỉ sợ hắn sẽ hối hận cả đời.

Các loại ý niệm trong đầu hắn hiện lên như điện quang hỏa thạch, cuối cùng vẫn đưa túi kim hồn tề trong tay lặng lẽ phóng trên mặt đất, rồi cùng Tiểu Vũ rời khỏi cửa hàng.

Sau khi hai người rời đi, trung niên nhân mới lại mở hai mắt, vẻ gian hoạt trên mặt biến mất, thất vọng lắm lắm:

"Đồ đệ của hắn cũng tới Tác Thác thành, thời gian này, hồn lực như vậy. Xem ra, bọn họ là muốn tới Sử Lai Khắc học viện rồi. Đại sư a Đại sư, người lần này không tránh ta sao?"

Rời khỏi cửa hàng cổ quái đó, Tiểu Vũ rốt cục nhìn không được hỏi: "Tiểu Tam, người tại sao nhất định phải có khối thủy tinh này? Ta chưa từng thấy qua người đối với đồ vật nào lại khát vọng muốn có như thế. Phẩm chất khối thủy tinh này kém vậy, đối với người có thể có tác dụng gì?"

Đường Tam tiếp nhận khối thủy tinh từ trong tay Tiểu Vũ, thừa dịp chung quanh không có người khác chú ý, rất nhanh thu vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, kéo tay Tiểu Vũ, nói: "Đi mau, trước tiên về tửu điểm rồi nói."

Hai người ngay cả bữa trưa cũng chưa ăn, Đường Tam vội vã mang theo Tiểu Vũ nhanh chóng trở lại tửu điểm. Lúc này tâm tình hắn cực kỳ hưng phấn, bàn tay kéo Tiểu Vũ đã đầy mồ hôi.

Tiểu Vũ bình thường mặc dù nháo loạn một chút, nhưng một khi Đường Tam trở nên nghiêm túc, nàng lại trở lên rất nhu thuận, đi theo Đường Tam cùng về môn cô tửu điểm.

Đóng chặt cửa phòng, Đường Tam rất nhanh kéo hết rèm cửa sổ xuống: "Theo ta vào phòng ngủ"

Tiểu Vũ khó hiểu cùng hắn đi vào phòng ngủ, Đường Tam kéo rèm cửa sổ phòng ngủ xuống, mang cửa đóng chặt, rốt cuộc không che giấu được vẻ hưng phấn trên mặt. Trên mặt toát ra vài phần thần sắc si mê, trên mặt hiện ra một tia ửng hồng.

Tiểu Vũ theo ý thức ôm lấy ngực mình, trong đầu hiện lên một ý niệm, "hắn sẽ không phải bị hào khí của tửu điểm lây nhiễm chứ, thú tính muốn đại phát sao? Không, dám chắc sẽ không, hắn mới mười hai tuổi. Ta đây suy nghĩ cái gì a, hắn là ca ca của ta, như thế nào sẽ có cái loại ác niệm này trong đầu."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 68: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (2)

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Đường Tam tự nhiên không biết Tiểu Vũ bởi vì hành động quỷ dị của hắn mà suy nghĩ miên man, hắn cẩn thận đem khối thủy tinh lớn cỡ đầu người từ trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ lấy ra, đặt ở trên giường. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khối thủy tinh có bề mặt không bằng phẳng, tựa như là vuốt ve một bảo bối trân quý nhất.

Tiểu Vũ biết Đường Tam luôn luôn là một người không dễ xúc động, nếu hắn trọng thị khối thủy tinh như thế, chắc chắn trong đó có bí mật gì đó, nàng ngồi xuống bên người hắn, chờ giải thích của hắn.

<i>"Trong các loại thủy tinh, tử thủy tinh cũng không phải là trân quý nhất."</i>
Đường Tam cả nửa ngày mới nói một câu như vậy.

Tiểu Vũ tò mò nói: <i>"Vậy loại thủy tinh nào mới là quý nhất?"</i>

Đường Tam trịnh trọng đáp: <i>"Là Phát tinh"</i>

*: Phát Tinh – Tên khoa học là Quartz Rutilated - Thạch anh tóc. <i>"Phát tinh? Nó là cái gì?"</i> Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hắn, từ này nàng thậm chí ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Cũng khó trách Tiểu Vũ không biết, khái niệm này vốn không thuộc về thế giới này. Mà là Đường Tam mang đến từ Đường môn.

Trong khi còn ở Đường môn, ngoại trừ phụ trách chế tác cơ quan loại ám khí, Đường Tam còn từng phụ trách trợ giúp nội môn đệ tử chế tạo các loại ám khí, hắn đối với tài liệu ám khí và các loại tài liệu trân quý đều cực kỳ rõ ràng.

<i>"Được gọi là Phát tinh, chính là một chút thủy tinh thiên nhiên dưới tình huống nhất định, bị ngoại giới ảnh hưởng, bên trong thủy tinh sinh ra một chút vật thể có dạng sợi kim quang (kim ti), loại kim ti này được gọi là tinh phát cũng gọi là phát kim, tựa như thủy tinh tóc. Bất luận là thủy tinh có màu sắc gì, chỉ cần trong đó xuất một cây tinh phát, thì giá trị cũng sẽ vượt qua thủy tinh thiên nhiên tốt nhất. Thủy tinh mà bản thân có tinh phát, thì tên là Phát tinh.</i>

Tiểu Vũ mặc dù dễ xúc động, nhưng cũng rất thông minh, nhìn khối thủy tinh trong tay Đường Tam, nói: "Người sẽ không nói cho ta biết, khối này chính là phát tinh chứ. Ta như thế nào không thấy được kim ti, hơn nữa, ta cho tới bây giờ không nghe người ta nói qua có cái gì là phát tinh, cho dù nó có, nhưng không ai biết thì cũng vô dụng. Người tiêu hai trăm kim tệ thật không đáng giá."

Mặt Đường Tam mang theo nụ cười: "Không, đây không phải là một khối phát tinh, mà là một khối bản tinh, cực phẩm trong Phát tinh"

Tiểu Vũ tò mò hỏi: "Bản tinh lại là cái gì?"

Đường Tam kiên nhẫn giải thích: "Bình thường phát kim trong phát tinh đều có số lượng rất thưa thớt. Mà một chút Phát tinh tồn tại thời gian cực dài, cơ hội có tăng phát kim là tăng lên nhiều. Khi phát kim đạt tới một trình độ nhất định, tại trong bản thân thủy tinh tụ tập lại cùng một chỗ, hình thành dạng kim bản, phát tinh như vậy được gọi là Bản tinh. Bởi vì số lượng phát kim bên trong rất đông đảo, hơn nữa lại có quy luật, cho nên, Bản tinh được xưng là cực phẩm trong Phát tinh."

"Khối thủy tinh này nhìn bên ngoài có vẻ ô trọc, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể phát hiện kim quang ẩn hiện trong đó, khối kim bản bên trong bị tạp chất bên ngoài thủy tinh che giấu, nhưng ta cơ hồ có thể dám chắc, số lượng kim phát bao hàm trong đó chừng hơn vạn căn. Đây là Bản tinh tồn tại ít nhất hơn mười ngàn năm mới có thể xuất hiện kỳ tích này. Đừng nói hai trăm kim hồn hồn tệ, chỉ cần ta có, cho dù hai vạn kim hồn hồn tệ, nó cũng tuyệt đối đáng giá. Ta muốn nó, cũng không phải vì nó có thể bán lại kiếm tiền, mà là nó có ý nghĩa đặc thù."

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đường Tam không có trực tiếp nói ra ý nghĩa đặc thù là cái gì, mà là từ trong Nhị thập tứ kiều mình nguyệt dạ lấy ra cây búa của mình.

Chú tạo chuy của hắn so với thợ rèn bình thường sử dụng to hơn hai phần, sau lần đầu tiên sử dụng qua loại chùy lớn này tại tiệm rèn của Thạch Tam, Đường Tam cũng không có sửa đổi.

"Tiểu Vũ, ngươi tránh ra một chút." Đường Tam quát khẽ một tiếng.

Tiểu Vũ lui qua một bên, Đường Tam đặt khối thủy tinh trên mặt đất, bạch quang nhàn nhạt chậm rãi tỏa ra, từ trong hai

tay hần rút vào chú tạo chuy, sắc mặt hần trở nên cực kỳ ngưng trọng, giữa thời khắc đó, nội lực Huyền Thiên Công đã bị hần tăng lên tới cực hạn.

<i>"Tiểu Tam, ngươi đây là ..."</i> Tiểu Vũ giật mình nhìn hần, nàng đã dự cảm được Đường Tam muốn làm gì, nhưng lại không rõ tại sao hần muốn làm như vậy.

Tiểu thối chợt phát lực, thân thể xoay nửa vòng, lần hạ thứ nhất của loạn phi phong chuy pháp chợt đập ra, đây là một búa phụ gia toàn bộ nội lực của Đường Tam. Trên chú tạo chuy bạch quang đại thịnh, trong không khí truyền ra liên tiếp tiếng nổ vang. Đầu búa lớn nặng nề hướng về khối bản tinh nện xuống.

Tiểu Vũ vô thức bịt lỗ tai của mình.

<i>"Phanh - "</i>, trong âm thanh vang dội, cả tửu điểm đều chấn động, âm thanh vỡ tan thanh thúy vang lên dưới thiết chùy, dưới sự oanh kích toàn lực của Đường Tam, khối bản tinh nhất thời bị đập vỡ thành bụi phấn.

Nhưng đồng thời ngay lúc bản tinh hóa thành bụi phấn, một màn kỳ dị xuất hiện, vô số quang điểm kim quang từ bên trong bản tinh bắn ra, tại bên trong phòng ngủ có chiếc giường lớn hình trái tim bay tứ tán. Phảng phất cả phòng đều bị che phủ một tầng kim quang sáng bóng nhàn nhạt.

Tiểu Vũ lại càng hoảng sợ, nhanh chóng thúc dục hồn lực của mình, đem quang điểm kim quang ngăn cách bên ngoài, hoàn hảo, lực bắn ra của những vật kim quang này cũng không mạnh nên không gây cho nàng thương tổn gì.

Vô số kim quang huyễn lệ làm cho người ta một loại cảm giác mục huyễn thần mê, thanh âm <i>"đình đình đương đương"</i> thanh thúy dễ nghe, có đánh vào trên vách tường, có đánh trên cửa sổ, cũng có chút trực tiếp rơi vào giường trái tim, bên trong cả phòng ngủ, đều bị một tầng quang mang kim quang bao phủ.

Thủy tinh biến thành một đám bụi phấn, nhưng khi kim quang trong không trung dần dần rơi xuống, Tiểu Vũ lại phát hiện, mặt đất và trên giường bên trong phòng đều phủ một tầng quang điểm kim quang. Hoặc nói là một tầng viên tròn kim quang.

Kích thước mỗi một viên đều phi thường bằng nhau, so với hạt gạo cũng không sai biệt lắm, toàn thân tròn đều, lóe ra kim quang nhàn nhạt, Tiểu Vũ cầm lấy một viên vào tay bóp bóp, nàng phát hiện viên kim sắc này có chút dẻo, nhưng mười phần đàn hồi, với hồn lực của nàng cũng không có biện pháp mang nó niết phẳng.

*"Ca, cái này không phải là vàng nguyên chất chứ. Cho dù là vàng nguyên chất cũng không có giá trị bằng hai trăm kim
hồn tệ của người"*

Đường Tam rất hưng phấn, thật sự rất hưng phấn. Từ lúc tới thế giới này, đây là lần đầu tiên tâm tình hân phấn khích như thế, thậm chí so với lúc trước có được hồn hoàn đầu tiên làm cho Huyền thiên công đột phá bình cảnh thì còn muốn hưng phấn hơn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 69: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (3)

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Bởi vì, hắc rớt cục có thể có được một kiện bài danh mười ám khí đứng đầu trong Huyền thiên bảo lục bách giải. Hơn nữa, phẩm chất lại cao như thế. Sợ là lúc trước tại Đường môn, cũng không ai có thể có Bản tinh có phẩm chất cao để chế tạo loại ám khí này.

<i>"Tiểu Vũ, nhanh, giúp ta thu thập kim sắc khóa lạp vào cùng một chỗ, không nên bỏ sót cái nào, đợi lát nữa ta sẽ giải thích với người"</i>

Vừa nói, Đường Tam đã đứng lên dùng nội lực xuất ra Khống Hạc Cẩm Long xoay vòng quanh vòng, chỗ xoay qua, những viên kim sắc này toàn bộ bị hắc hút vào trong tay, sau đó lại để vào một không gian trống trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Không lâu sau, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

<i>"Tôn kính khách nhân, làm phiền ngài một chút"</i>

Đường Tam biết, đây là chính là hậu quả của một chuy vừa rồi, hoàn hảo, hắc phát lực trên bản tinh, dùng chính là chấn lực, cũng không có cấp cho sần tạo thành hư hỏng gì.

<i>"Chuyện gì?"</i>

Người phục vụ bên ngoài nói: <i>"Vừa rồi trong tửu điểm có tiếng động lạ, tôn kính khách nhân, ngài có nghe thấy không?"</i>

Người phục vụ là Vương quản lý phân phó đến hỏi một chút, dù sao, vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, không có thể là người thường có thể làm ra như vậy được.

Đường Tam lạnh nhạt nói: <i>"Chúng ta nghe được, chỉ là không biết là chuyện gì xảy ra."</i> Vì bảo bối trong tay, hắc cũng không thể không nói dối.

Người phục vụ cũng không nói thêm gì, hắc không có quyền tiến vào trong kiểm tra.

Số lượng của kim sắc khóa lạp so với Đường Tam dự đoán còn muốn nhiều hơn, hẳn cẩn thận kiểm tra mỗi ngõ ngách, tận lực để không bỏ sót bất cứ một viên nào. Cẩn thận thu toàn bộ chúng vào bên trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ. Cẩn cứ theo hẳn thận trọng phỏng chừng, thu hoạch lần này chỉ ít vượt qua hai vạn kim sắc khóa lạp.

<i>"Ca, tới cùng đồ vật này là cái gì, mà làm cho người khấn trương thành như vậy?"</i> Tiểu Vũ cầm một viên cuối cùng trong lòng bàn, nhìn Đường Tam.

Thu tốt tất cả bảo bối, Đường Tam rốt cục có thể buông lỏng, cầm kim sắc khóa lạp từ trong tay Tiểu Vũ: <i>"Còn nhớ ta nói với người về ám khí không? Phát kim bên trong phát tinh có thể chế tạo thành một loại ám khí cực kỳ bá đạo, hơn nữa là thiên nhiên hình thành. Số lượng phát kim bên trong khối bản tinh này nhiều như thế, cũng đủ để ta lưu giữ đối với loại ám khí này. Người xem."</i>

Mở lòng bàn tay ra, Đường Tam đem kim sắc khóa lạp đặt trong lòng bàn tay, bắt đầu vận khởi nội lực Huyền Thiên Công, mặt ngoài bàn tay hẳn xuất hiện một lớp quang mang màu nhũ trắng, một màn kỳ dị xuất hiện. Kim sắc khóa lạp dưới sự rút vào của Huyền Thiên Công nội lực từ từ kéo dài ra, trong chốc lát công phu, đã hóa thành một sợi tơ màu vàng (kim ti). Nhìn qua so với sợi tóc còn muốn nhỏ hơn vài lần, dài chừng hơn ba tấc. May là nó có màu vàng, trong lòng bàn tay của Đường Tam mới dễ dàng phân biệt.

<i>"Đây là phát kim mà người nói sao? Tiểu Vũ kinh ngạc nói.</i>
<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
<i>Đường Tam gật gật đầu, nói: "</i>Đúng vậy, đây là phát kim, rời khỏi lớp thủy tinh bảo vệ, phát kim sẽ tự động co cuộn lại, hình thành một viên tròn. Khi rút vào hồn lực, nó mới có thể một lần nữa hóa thân thành phát kim. Một khi mất đi hồn lực, nó lại sẽ khôi phục co cuộn lại.

Tiểu Vũ nghi hoặc nói: <i>"Này có ý nghĩa gì vậy?"</i>

Đường Tam mỉm cười, tiếp tục rút nội lực vào phát kim, đem phát kim cầm lấy, tại đầu ngón tay mình nhẹ nhàng đâm một chút, nhất thời một giọt máu dần dần chảy ra.

<i>"Phát tinh nhỏ như thế, đầu của nó tự nhiên so với châm càng nhỏ hơn, lực đâm xuyên dưới sự rút vào của hồn lực sẽ trở nên rất mạnh. Thể tích của bản thân lại rất nhỏ. Người tưởng tượng một chút, nếu nó đâm vào thân thể, sẽ có hiệu

quả như thế nào?"

Vừa nói, Đường Tam vừa thu hồi nội lực, để cho phát kim biến về bộ dáng của kim sắc khóa lập, sau đó bàn vừa lộn, kim sắc khóa lập liền tiêu thất.

"Như thế nào không thấy nữa?" Tiểu Vũ quan sát trong khoảng cách gần như vậy, cũng không phát hiện Đường Tam làm thế nào mà phát kim đó biến mất.

Đường Tam lạnh nhạt cười, tay phải vừa nhấc, ngón giữa đột nhiên bắn ra, chỉ thấy một đạo kim quang rất nhỏ lặng yên hiện lên, không tiếng động xuyên vào trong chần trên giường.

Tình huống quỷ dị xuất hiện, theo kim ti đó bắn vào, chần mềm cũng rất nhanh trở nên vận vẹo, nháy mắt công phu đã xuất hiện một khu nhô lên.

"Phát kim cực kỳ cứng cỏi, lại đàn hồi kinh người, một khi không có hồn lực rút vào, tự thân nó sẽ một lần nữa co cuộn lại."

Tiểu Vũ đột nhiên hiểu ra, nàng nhào lên giường, nắm đóng chần bị vận vẹo nhô lên, dùng sức đè ép, lộ ra một điểm kim quang, dùng móng tay niết trên kim quang, cố gắng rút hồn lực vào, lại chậm rãi lùi ra. "Đình" một tiếng vang nhỏ, kim sắc khóa lập lại xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

"này, này nếu bắn lên trên người ..."

Đường Tam nhàn nhạt nói: "Có thể tưởng tượng được. Hơn nữa, ta có thể dám chắc, người nhất định không có khả năng tìm được điểm bắt đầu của nó để mang nó rút ra. Muốn mang nó lấy ra, vậy, chỉ có thể mang cả khối thịt chứa viên đó đồng thời cắt ra."

Tiểu Vũ rốt cục biết tại sao Đường Tam khát vọng đối với khối thủy tinh như thế, ám khí kinh khủng ác động như thế, đừng nói là thấy qua, cho dù là nghe trước kia nàng cũng đều chưa từng nghe qua.

"Ca, loại ám khí này quá ác độc." Tiểu Vũ phát hiện, thanh âm của mình thoáng có chút run rẩy, trong đầu đã tưởng đến hậu quả kinh khủng khi bị nó tiếp nhập thân thể.

Đường Tam cầm lấy kim sắc khóa lập trong tay Tiểu Vũ, nói: "Ta gọi nó là Long tu châm. Trên thế giới này, vũ khí có ác độc hay không, cũng không phải bản thân vũ khí quyết định, mà là do người sử dụng quyết định, dụng chính tắc chính, dụng tà tắc tà. Nếu dùng nó để trừng phạt ác nhân thì chẳng phải là quá thích hợp

sao?"</i>

Hắn cũng không có nói là, Long tu châm, trong Huyền Thiên Bảo Lục bách giải, bài danh thứ tám, hơn nữa, loại ám khí này cũng không phải là loại ác độc nhất trong châm loại ám khí. Dù sao, Long tu châm nếu không bắn trúng vị trí yếu hại thì sẽ không gây tử vong.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 70: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (4)

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Trong ám khí bách giải có chú thích Long tu châm là như thế này hình dung: Chuyên phá nội gia cương khí, phải đủ nội lực để phát động, tấn công địch nhân không phòng bị, gây cho địch nhân thống khổ thật lớn. Chỉ là, thu thập tài liệu khó khăn, đối với nội lực tiêu hao lại lớn, cần phải có đủ nội lực chống cự mới có khả năng sử dụng liên tục.

Với nội lực của Đường Tam bây giờ, chỉ có thể cam đoan Long tu châm trong vòng phạm vi ba thước mới có thể đạt được lực công kích đồng dạng, ngoài ba thước, Long tu châm còn chưa trúng địch nhân sẽ co lại vì không đủ nội lực. Mà theo khoảng cách công kích gia tăng, đối với nội lực yêu cầu cũng sẽ càng ngày càng cao. Loại uy lực kinh người này, thả ra ám khí bá đạo mười phần, không có thể dễ dàng sử dụng như vậy.

Rốt cục có được một kiện bài danh trong mười loại đứng đầu trong các loại ám khí, Đường Tam tự tin, trong khoảng cách nhất định, cho dù là Bạch hổ kim cương biến của Đái Mộc Bạch cũng vô pháp ngăn cản Long tu châm đâm vào.

Móng tay của Đường Tam cũng không dài, nhưng bên trong mỗi móng tay để một cái Long tu châm cũng không có vấn đề gì, trong cận chiến, đây chính là sát thủ trong sát thủ.

Đương nhiên, Long tu châm cũng không phải ám khí mà hẳn khát khao nhất, ba loại ám khí đứng đầu trong ám khí bách giải, đều cần Huyền Thiên Công đạt tới đệ thất trọng trở lên mới có thể sử dụng, đó còn phải trường kỳ cố gắng tu luyện.

"Tiểu Tam, người biết ta suy nghĩ cái gì không?" Tiểu Vũ nháy nháy mắt, nhìn Đường Tam có điểm hoảng hốt.

"Nghĩ cái gì vậy?"

Tiểu Vũ cười hì hì, nói: "Ta đang nghĩ có nên tự phế hồn lực hay không, cùng học ám khí với người. Đồ vật này của người thiên kỳ bách quái, chơi rất vui."

Đường Tam nhất thời không biết nói gì, chơi vui, nhưng chúng đều là lợi khí giết người. Ám khí của Đường môn mà chỉ dùng hai chữ "chơi vui" để hình dung.

Nhìn sắc mặt bất đắc dĩ của Đường Tam, Tiểu Vũ không nín được cười, nói: <i>"Ca, cất bộ mặt khổ của người đi, ta là giống với người thôi. Ta có thể nào không muốn hôn lực do chính mình khổ cực tu luyện đây."</i>

<i>"Khổ cực? Người ?"</i> Đường Tam nhìn Tiểu Vũ từ trên xuống dưới như là vừa phát hiện một đại lực mới.

Tiểu Vũ có ngượng ngùng nói: <i>"Nhìn cái gì? Chẳng lẽ ta tu luyện không cố gắng sao? Chỉ là người không chú ý tới mà thôi."</i>

Nhìn bộ dáng nàng đáng yêu như vậy, Đường Tam không nhịn được cười ha ha, có được bản tính trần quý, từ đó có được kiện ám khí đầu tiên cấp bậc nội môn, làm cho tâm tình của hắn lúc này trở nên rất tốt.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người rời khỏi Môn coi tửu điểm. Từ cửa nam rời Tác Thác thành, hướng mục đích chuyến đi này mà đi.

Môn coi tửu điểm cấp cho Đường Tam ấn tượng không tệ lắm, chỉ là giá thực sự đắt một chút, trong khi hắn cùng Tiểu Vũ rời đi tửu điểm thì đại sảnh bị phá hư cũng được tu sửa xong.

Đối với Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam và Tiểu Vũ đều không hiểu rõ, Đại sư chỉ là nói cho Đường Tam, để hắn tới nơi này tiếp tục học tập, ngoài ra cái gì cũng đều không nói. Nhưng từ vẻ mặt của Đại sư lúc ấy, Đường Tam mơ hồ có thể cảm thấy học viện này cùng Đại sư tựa hồ có chút quan hệ không bình thường.
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Dựa vào tuổi mà phân tích, Đường Tam và Tiểu Vũ hẳn là tới trung cấp hôn sư học viện, với thực lực của bọn họ bây giờ, đừng nói là trung cấp, cho dù là cao cấp hôn sư học viện thì khoảng cách tốt nghiệp cũng không xa. Nếu Sử Lai Khắc học viện chỉ là một tòa trung cấp hôn sư học viện, vậy có cần phải tới nơi này sao?

Đường Tam tin tưởng, Đại sư tuyệt sẽ không làm chuyện vô vị, nếu để cho hắn tới nơi này, nhất định là có đạo lý của Đại sư.

<i>"Tiểu Tam, người biết Sử Lai Khắc học viện ở nơi nào không?"</i> Rời khỏi Tác Thác thành, vẫn hướng phía nam, hai bên đường, có rất nhiều ruộng, Tác Thác thành có mỹ dự là Lương thực chi đô của Ba Lạp Khắc vương quốc không chỉ có thể để gọi không như vậy.

Nhưng, ngoại trừ lượng lớn đồng ruộng ở ngoài, phóng mắt nhìn quanh, tại trong tầm quan sát của mắt, lại không thấy có cái gì như là kiến trúc của học viện.

Địa chỉ mà Đại sư nói cho Đường Tam, là ra khỏi cửa nam thành Tác Thác không xa sẽ thấy Sử Lai Khắc học viện.

<i>"Cụ thể ta cũng không rõ, chúng ta tiếp tục theo hướng nam đi, cuối cùng sẽ tìm được. Cái tên Đái Mộc Bạch kia nếu là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, thì điều đó chứng minh học viện này quả thực tồn tại."</i>

<i>"Ca."</i> Âm thanh ngọt ngào của Tiểu Vũ đột nhiên vang lên.

Đường Tam tựa hồ hiểu được ý tứ của nàng, bất đắc dĩ nói: <i>"Người cũng không còn nhỏ nữa, cũng không phải là không đi được."</i>

Tiểu Vũ cười hì hì, nói: <i>"Mặc kệ, ai bảo người là ca của ta đây."</i> Vừa nói, mạnh mẽ lao về phía Đường Tam

Đường Tam đối với động tác của nàng đã sớm quen thuộc, hai tay đưa về sau, thân trên thoáng cúi xuống phía trước, đem Tiểu Vũ công trên lưng mình.

Thân thể của Tiểu Vũ rất nhẹ, đối với Đường Tam mà nói, căn bản không tạo thành gánh nặng gì. Mà tu vi của Tiểu Vũ không kém Đường Tam, tự nhiên sẽ không vì đi đường mà cảm thấy khổ cực, nhưng nàng chính là vẫn thích Đường Tam cõng nàng. Tại trên lưng Đường Tam tự đắc hướng xung quanh chỉ chỉ, tiếng cười như chuông bạc trong không trung quanh quẩn.

Mỗi lúc thế này, trong lòng Đường Tam đều có cảm giác ấm áp, đó là một loại cảm giác ấm áp thuộc loại của gia đình.

Thân thể tiếp xúc, có loại cảm giác trái tim cạnh trái tim, hẳn hiểu được lòng mình thật thoải mái, ít nhất này đã chứng minh, hẳn cũng không phải chỉ có một mình.

Sáu năm đã trôi qua rồi, từ lần đầu tiên rời Thánh Hồn thôn đến Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện học tập đến bây giờ, Đường Tam vẫn không có gặp qua cha của mình. Đường Hạo vừa đi đã đi liền sáu năm, chẳng những không có quay lại, hơn nữa lại là biệt vô âm tín.

Trong mỗi đêm dài yên tĩnh, Đường Tam nhớ tới cha của mình, trong lòng cảm thấy ần ần nhói đau. Mặc dù hẳn hai kiếp làm người, nhưng đối với thân tình vẫn như trước, đều vô cùng khát vọng.

Mà Tiểu Vũ tại trong lòng Đường Tam, tương đương với lấp đầy khoảng trống khi Đường Hạo rời đi, đối với Tiểu Vũ, Đường Tam cực kỳ nuông chiều, tựa như nàng là thân muội muội của hắn. Trước kia, khi còn ở Nặc Đinh, phương thức nghỉ ngơi duy nhất của Đường Tam chính là nhìn Tiểu Vũ. Bất luận nàng làm cái gì, hắn thủy chung đều yên lặng nhìn nàng, hưởng thụ phần cảm giác ấm áp đó trong lòng mình.

Nụ cười làm người say mê của Tiểu Vũ tràn ngập ánh mặt trời, vui sướng phát ra từ nội tâm, mỗi thời khắc đều lây nhiễm trong tâm của Đường Tam, sợ là tu luyện dù khô khan hơn nữa, chỉ cần vừa nhìn thấy má lúm đồng tiền của Tiểu Vũ, thì mọi phiền não trong lòng Đường Tam cũng sẽ biến mất ngay lập tức.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 71: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (5)

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

"Ca, người xem bên kia có cái thôn nhỏ." Tiểu Vũ được Đường Tam cõng trên lưng là thời điểm miệng nàng ngọt ngào nhất, nàng dám chắc sẽ gọi Đường Tam là ca ca, mà không trực tiếp hô là Tiểu Tam.

Đường Tam nhìn theo phương hướng ngón tay Tiểu Vũ, chỉ thấy phía trước, ước chừng ngoài một dặm, có một thôn nhỏ, dựa vào mục lực của Tử Cực Ma Đồng, hẳn có thể rõ ràng nhận ra, thôn nọ ước chừng có khoảng một trăm hộ dân, quy mô so với Thánh hồn thôn thì nhỏ hơn một chút. Bên ngoài thôn được vây bọc bởi hàng rào gỗ, tựa hồ dùng để phòng ngừa dã thú. Tại cổng thôn tựa hồ tụ tập không ít người, không biết xảy ra chuyện gì.

Đường Tam mỉm cười nói: "Chúng ta đi qua đó hỏi, có lẽ người trong thôn sẽ biết Sử Lai Khắc học viện ở đâu. Hồn sư học viện hẳn là rất có danh mới đúng."

Tiểu Vũ chỉ ngón tay về phía trước, cười nói: "Ca, nhanh nào."

Đường Tam không tức giận trở tay đánh nhẹ lên mông nàng, dưới chân có chút dùng sức, nhắm hướng thôn nhanh chóng đi tới.

Đi tới gần, Đường Tam và Tiểu Vũ đều phát hiện có chút không đúng, cổng thôn quả thật tụ tập không ít người, đại đa số đều là thiếu niên cỡ tuổi bọn họ, trong đó đại bộ phận đều có cha mẹ đi theo.

Tại chỗ cổng thôn để một cái bàn, phía sau bàn có một lão giả hơn 60 tuổi đang ngồi, làm cho Đường Tam và Tiểu Vũ tròn mắt há hốc mồm chính là, trên cửa thôn dùng gỗ tạo thành có treo một tấm biển nhìn qua có chút đồ nát, phía trên có khắc năm chữ đơn giản "Sử Lai Khắc học viện". Phía trước năm chữ này còn có một hình cái đầu màu xanh biếc, nhìn qua như là một cái đầu của loại quái vật hình người. Xanh xanh, có chút đáng yêu. Trước ngực lão giả ngồi sau chiếc bàn nọ cũng mang theo một tấm huy chương hình tròn màu xanh biếc, hẳn là giáo huy của Sử Lai Khắc học viện.

"Không thể nào." Tiểu Vũ từ trên lưng Đường Tam nhảy xuống, giật mình nhìn tấm biển, lại quay đầu nhìn Đường Tam, trong lòng hai người đều có chút ngạc nhiên.

Sợ là ngay cả quy mô của Nặc Đinh sơ cấp hỗn sư học viện so với nơi này còn lớn hơn, hơn nữa, đây rõ ràng là một cái thôn nhỏ bình thường, cổng vào chẳng những làm bằng gỗ, lại không lớn bằng một phần ba của Nặc Đinh học viện. Đây cũng có thể gọi là hỗn sư học viện sao?

<i>"Ca, đại sư có lầm hay không? Ta nhìn thế nào cũng không thấy đây giống như là một tòa học viện. Sẽ không phải gặt người chứ."</i>

Đường Tam cười khổ nói: <i>"Điều cũng đã tới rồi, xem đã rồi nói."</i>

Lúc này, xếp hàng phía trước bọn họ ước chừng hơn một trăm người báo danh, trong đó không ít người cũng đều cau mày, hiển nhiên trong cũng nghĩ giống Tiểu Vũ.

Xếp hàng phía trước Đường Tam và Tiểu Vũ là một gã thiếu niên cùng cha mẹ. Chỉ nghe mẫu thân của thiếu niên nọ nói:

<i>"Có lầm hay không, đây mà được gọi là hỗn sư học viện, chính là được xưng là học viện khi tốt nghiệp là có thể trở thành Tử Tước của đế quốc?"</i>

Phụ thân của thiếu niên có chút không xác định nói: <i>"Đây là người của Vũ hỗn điện nói, chắc là không sai. Nhưng học viện này cũng thật sự rách nát một chút."</i>

Thiếu niên nói: <i>"Ba ba, con không muốn học ở đây, quá dọa người. Con muốn tới Tác Thác trung cấp hỗn sư học viện. Dù sao, con cũng coi như là thiên tài tại sơ cấp học viện."</i>

Phụ thân thiếu niên nhíu nhíu mày: <i>"Nếu đã tới, vậy ráng đợi thêm lát nữa đi, nói không chừng đây là một loại khảo nghiệm. Học viện chánh thức không ở chỗ này."</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Trong đám người tuyệt đối có không ít cùng loại đối thoại, trên mặt đại bộ phận thiếu niên cùng cha mẹ đều lộ vẻ thất vọng nặng nề.

Ánh mắt của Đường Tam cũng không có dừng lại trên những người báo danh quá dài, ánh mắt hắn nhìn về phía trước nhất, cũng chính là nơi báo danh, mục lực cùng thính giác dưới tác dụng của Huyền thiên công đều trở nên linh mãnh hơn, mơ hồ có thể nghe được đối thoại ở nơi đó.

Lão giả ngồi ở sau bàn phụ trách tiếp nhận báo danh nhìn qua có bộ dáng uể oải, quần áo trên người nói cho dễ nghe một

chút là đơn giản, nhìn thế nào cũng như là một lão nhân ở thôn quê, thậm chí tinh thần nhìn qua còn không bằng như lão Kiệt Khắc ở Thánh Hồn thôn.

Lúc này, một thiếu niên đi tới trước bàn báo danh. Lão giả uể oải nói: <i>"Phí báo danh mười kim hôn tệ, đặt ở trong cái rương kia là được."</i>

Phụ thân người thiếu niên nhanh chóng móc ra mười kim hôn tệ đặt bên trong chiếc rương do mấy tấm gỗ tạo thành.

<i>"Đưa tay ra"</i>

Thiếu niên theo lời đưa tay đến trước mặt lão giả, lão giả niết niết hai cái trên tay hắn, hướng hắn lắc lắc đầu, nói: <i>"Tuổi của ngươi không phù hợp, có thể đi."</i>

Thiếu niên sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía cha của mình, đứa nhỏ hơn mười tuổi sớm thành thực như Đường Tam chính là không nhiều lắm.

Phụ thân thiếu niên nhanh chóng cười nói: <i>"Sur phụ, con trai ta chỉ là vừa mới qua sinh nhật mười ba tuổi, ngài xem, có khả năng nổi lông một chút hay không?"</i>

Lão giả có chút không nhịn được nói: <i>"Không nên ảnh hưởng đến người ở sau. Quy củ của học viện người không biết sao? Chúng ta nơi này chỉ nhận những đứa nhỏ từ mười ba tuổi trở xuống. Hơn mười ba tuổi, nhất luật không thu. Các người có thể đi."</i>

Phụ thân của thiếu niên nói: <i>"Vậy phí báo danh của chúng ta ..."</i>

Lão giả không chút khách khí nói: <i>"Một khi đã báo danh, sẽ không hoàn."</i>

Người đất sét còn có ba phần thổ tính, cha của thiếu niên nhịn không được cả giận nói: <i>"Các người rõ ràng là lừa tiền. Trả lại phí báo danh cho chúng ta, nếu không chúng ta quyết không đi. Sớm biết Sử Lai Khắc học viện tồi tàn thế này, chúng ta đã không đến."</i>

Lão giả liếc hắn một cái nhàn nhạt nói: <i>"Mộc Bạch, có người muốn lấy lại phí báo danh, người xử lý một chút."</i>

Ở bên cạnh, một đạo nhân ảnh chợt đứng lên: <i>"Muốn lấy lại phí báo danh cũng được, đánh thắng ta, sẽ nhận được tiền."</i>

Người này đúng là Đái Mộc Bạch, trước vì ngồi một bên, bị đám người ngăn trở, Đường Tam cũng không có thấy hắn. So với ngày đó Đường Tam và Tiểu Vũ thấy hắn có chút bất đồng chính là, bây giờ thần sắc trên mặt hắn có chút bất đắc dĩ.

Đái Mộc Bạch cũng không nói nhảm, lập tức thúc giục hồn lực của mình, thả ra toàn bộ ba hồn hoàn, hai cái bách niên một cái thiên niên. Hồn lực mệnh mệnh trong không khí sinh ra áp lực vô hình, lãnh quang trong tà mâu lóe ra, nhìn về phía phụ tử đối diện.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 72: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (1)

Dịch: vh1602

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Giữa các Hồn sư, hồn hoàn vĩnh viễn là quyền được nói tốt nhất, mắt nhìn ba hồn hoàn trên người Đái Mộc Bạch kể cả một cái thiên niên bên trong. Cha của người thiếu niên sắc mặt đại biến, bỏ lại câu nói <i>"tính chúng ta xui xẻo"</i>, rồi lập tức kéo con mình bước nhanh đi.

Đái Mộc Bạch quay lại một bên ngồi xuống, tà mâu lạnh lùng liếc mắt về những thiếu niên đến báo danh cùng các gia trưởng ở phía sau, ý tứ uy hiếp rất rõ ràng. Ba hồn hoàn mang đến áp lực không phải người thường có thể thừa nhận. Hắn lúc này đã không còn giống một đại thiếu gia quần áo lụa là, ngược lại lại giống một tên ác ôn.

Sau một màn này chấm dứt, hàng người đang đợi lập tức bớt đi ít nhất một phần ba, ai cũng không muốn mất không tiền, càng huống chi, vẻ ngoài của Sử Lai Khắc học viện trước mắt này thật là làm cho người không dám mơ cao.

Lại là một thiếu niên đến trước mặt lão giả báo danh, cha mẹ hắn cũng cùng đi tới. Người mẹ tin tưởng tràn đầy bỏ mười kim tệ vào hộp gỗ, người thiếu niên nhu thuận đưa tay ra.

Lão giả nhéo nhéo tay hắn, ánh mắt mờ mờ nhìn thiếu niên một cái, nói: <i>"Vừa mới mười hai tuổi. Đem vũ hồn của người phóng thích ra, cấp cho ta xem."</i>

Thiếu niên gật gật đầu, một đạo hồn lực màu xanh biếc từ trong cơ thể phóng thích ra, một cái bách niên hồn hoàn vòng quanh cơ thể chuyển động lên xuống.

Khí tức của bách niên hồn hoàn rõ ràng không kém, vũ hồn xuất hiện, một cây đằng mạn to và dài xoay quanh thân thể hắn.

Vũ hồn này cùng với Lam ngân thảo của Đường Tam có chút điểm tương đồng, chỉ bất quá, vũ hồn của hắn không phải là thảo mà là một loại đằng mạn, cùng loại với đệ nhị hồn hoàn quý đằng của Đường Tam, chỉ bất quá thiếu độc tố của quý đằng.

Lão giả lắc đầu nói: <i>"Không hợp cách, người có thể đi."</i>

Cha mẹ thiếu niên với vẻ mặt rất tin tưởng vào bản sự của con mình, nghe lão giả nói con họ không hợp cách, thần sắc nhất thời cứng lại, người mẹ không nhịn được hỏi: *"Tại sao? Con ta tại sơ cấp học viện chính là người ưu tú, ngài không thấy là hần có bách niên hồn hoàn sao? Hồn sư có được bách niên hồn hoàn cũng không có nhiều lắm đâu."*

Lão giả nhàn nhạt nói: *"Hồn hoàn thứ nhất là bách niên quả thực rất tốt, bất quá hần chỉ là một người thường."*

Người cha của thiếu niên nhíu mày nói: *"Ta không rõ ý tứ của ngài."*

Lão giả có chút không nhịn được từ sau bàn đứng lên, chẳng hướng về phía cha mẹ người thiếu niên phía trước, đồng thời cũng hướng những người báo danh đang xếp hàng phía sau: *"Tới Sử Lai Khắc học viện của chúng ta báo danh, các người hần là đã rất rõ ràng quy củ. Không rõ quy củ mà tới nơi này, chỉ là tặng không báo danh phí mà thôi. Bây giờ hỏi còn kịp. Các người có biết Sử Lai Khắc trong cái tên Sử Lai Khắc học viện thì có hàm nghĩa là gì không?"*

Đại bộ phận người báo danh nghe lão giả nói xong, trên mặt đều mờ mờ mịt mịt.

Lão giả lãnh đạm nói: *"Sử Lai Khắc là một loại quái vật, cho dù tại trong hồn thú cũng là tồn tại một cách cực kỳ cổ quái. Hàm nghĩa của Sử Lai Khắc học viện chúng ta chính là quái vật học viện. Nói cách khác, chúng ta nơi này chỉ thu nhận quái vật, không thu người thường. Tuổi trên mười ba, hoặc là không có hồn lực ngoài hai mươi một cấp, vậy không cần ở chỗ này lãng phí thời gian nữa."*

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Tâm tình của Đường Tam cùng Tiểu Vũ vốn giống nhau, đối với Sử Lai Khắc học viện có chút thất vọng, nhưng vừa nghe thấy lão giả nói, hứng thú trong lòng hần lại nổi lên, học viện chỉ thu quái vật? Hàm nghĩa khác của hai chữ quái vật này chẳng phải chính là thiên tài sao?

Vừa nói, lão giả trên người đột nhiên phóng thích ra một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ, với thực lực của Đường Tam và Tiểu Vũ cũng nhịn không được toàn thân run sợ. Quang mang màu đỏ trên người lão giả phát ra nồng đậm, một cây trường côn dày đặc những đạo hoa văn xuất hiện trên tay phải, kinh khủng nhất chính là tổng cộng có sáu cái hồn hoàn từ hần mọc lên, quang mang huyền lệ nhất thời trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Màu sắc của sáu cái hồn hoàn phân biệt là một trắng, một vàng, ba tím, một đen. Cũng chính là, một cái là thập niên hồn hoàn, một cái là bách niên hồn hoàn, ba cái thiên niên hồn hoàn cùng một cái là vạn niên hồn hoàn. Lão giả này thoát nhìn như một lão nông hết sức bình thường, không ngờ lại là một Hồn đế ngoài sáu mươi cấp.

Sau mười cấp, chính là sáu mươi cấp a, cho dù tại cả Ba Lạp Khắc vương quốc, Hồn sư có cấp bậc như vậy cũng tuyệt đối chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Trường côn trong tay lão giả dựng trên mặt đất, một âm thanh trầm đục hướng bốn phía tán ra, cơ hồ chân của mọi người đều lảo đảo một chút.

Hướng về phía trước một nhà ba khẩu đang trợn mắt, há mồm, khoát khoát tay: <i>"Kế tiếp."</i>

Quang mang hồn hoàn thu liễm, tất cả hồn lực biến mất trong nháy mắt, lão giả khôi phục bộ dáng uể oải lúc trước, phảng phất như khí tức của Hồn đế vừa rồi không phải là do hắn phát ra vậy.

Nếu như lúc trước còn có chút người nhà bởi vì lời của lão giả có chút bực tức, vậy bây giờ đều là một bộ dáng câm như hến, ai dám đắc tội với một cường giả có cấp bậc Hồn đế? Mà lại là Hồn đế có vạn niên hồn hoàn.

Phải biết rằng, trong chiến tranh, thực lực của một hồn đế, ít nhất có thể địch lại hơn một ngàn chiến sĩ ưu tú.

Ánh mắt khinh thường của người nhà và những đệ tử báo danh trong phút chốc đã biến mất, thực lực của một người sư phụ phụ trách báo danh đã là ngoài sáu mươi cấp, vậy, lực lượng bản thân của Sử Lai Khắc học viện này cường đại đến trình độ nào?

Nhưng là, rất nhanh đại bộ phận người nhà trên mặt đều toát ra vẻ luyến tiếc, yên lặng dẫn hài tử của mình rời đi.

Mười hai tuổi đạt tới hơn hai mươi cấp hồn lực, như vậy theo như lời lão giả nói, vậy sợ rằng thực sự chỉ có quái vật mới đạt được.

Vốn có hơn trăm nhóm trong chớp mắt tự chỉ còn mười mấy người báo danh.

Lão giả tựa hồ cũng không thèm để ý đến số lượng đệ tử, tiếp tục bắt đầu công việc của hắn.

Người có thể lưu lại, hiển nhiên đều là một cách tự tin thông qua một cửa này của

lão giả. Kế tiếp mấy người thiếu niên
báo danh đều có hồn lực vượt qua hai mươi cấp, bản thân có hai cái hồn hoàn. Sau
khi giao mười kim tệ báo danh phí, lão
giả nói cho bọn họ cửa khảo thí thứ nhất để nhập học xem như đã vượt qua, có thể
tiến vào học viện để tiến hành khảo
thí cửa thứ hai. Người nhà không thể tiến vào học viện cùng thí sinh.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 73 Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (2)

Dịch giả: anhdendem

Đứng một bên nhìn những người báo danh phía trước, tâm tình của Tiểu Vũ trở nên hưng phấn, thấp giọng nói bên tai Đường

Tam: *"Học viện nhìn qua rất có ý tứ a, nhất là câu nói của vị sư sư kia, chỉ lấy quái vật, không thu người thường, thực sự là quá hay."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Giờ ngươi sẽ không hoài nghi lời Sư phụ dặn dò chứ. Sử Lai Khắc học viện này tuyệt không tầm thường."*

Bởi vì đã tiến gần về phía trước, bọn họ tự nhiên cũng có thể thấy Đái Mộc Bạch ngồi ở phía sau lão giả, Đái Mộc Bạch chẳng những là phụ trách giữ trật tự, đồng thời cũng phụ trách mang những đệ tử đã qua vòng kiểm đi vào trong học viện.

Đái Mộc Bạch lúc này cũng trông thấy được hai người Đường Tam, khuôn mặt lãnh khốc lộ ra một tia mỉm cười, hướng bọn họ gật đầu, mở ra hai tay, làm ra một cái vẻ mặt bất đắc dĩ. Hiển nhiên là đang nói cho bọn họ, báo danh này phải dựa vào cố gắng của bản thân, ta không có biện pháp hỗ trợ.

Trong khi bọn họ đang dùng ánh mắt để trao đổi, đột nhiên, âm thanh kinh thu hút ánh mắt của Đường Tam.

Trên mặt lão giả phụ trách tiếp đón người báo danh lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, lúc này, đứng trước mặt hắn là một cô gái, chính đang thu bàn tay lại.

Cô gái này cũng không có cha mẹ đi theo, chỉ là một mình đơn độc. Trên người mặc một bộ đồ màu trắng đơn giản, làm cho người ta có cảm giác sạch sẽ. Tóc ngắn tới tai, gọn gàng, chiều cao so với Tiểu Vũ thấp hơn nửa cái đầu, bởi vì nàng ta quay lưng về phía Đường Tam và Tiểu Vũ cho nên nhìn không rõ khuôn mặt, nhưng từ làn da trên gáy có thể phát hiện, làn da của cô gái này cực kỳ đẹp, cực kỳ trắng mịn.

"Xin hỏi, ta có thể thông qua sơ thí không?" Thanh âm của cô gái nhẹ nhàng dễ nghe, thiếu vài phần anh khí, nhưng nghe rất êm ái, làm người khác có cảm giác mềm yếu.

Đường Tam từ ánh mắt của Đái Mộc Bạch nhìn về phía cô gái nọ là có thể đoán được nữ hài tử này nhất định rất đẹp, bởi vì trong tà mâu của Đái Mộc Bạch, hiện ra đã không phải là băng lãnh nữa, mà là quang mang giống như con sói. Đường nhiên là loại sắc lang.

Sự kinh ngạc trên mặt lão già dần dần thu liễm, nhú mày nói: <i>"Người tới đây, người nhà người có biết không?"</i>

Cô gái không trả lời trực tiếp mà chỉ mỉm cười nói: <i>"Đều nói là dạy những người đến mà không có phân biệt, chỉ cần ta phù hợp với yêu cầu của học viện, các người không có lý do không thu ta?"</i>

Lão già tựa hồ do dự một chút, hướng Đái Mộc Bạch phát phát tay nói: <i>"Mang nàng ta đi vào đi."</i>

Lang quang trong mắt Đái Mộc Bạch rất nhanh biến mất, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, mang theo cô gái đi về phía bên trong học viện.

Các đệ tử còn lại cũng rất nhanh thông qua vòng kiểm tra thứ nhất của lão giả, rốt cuộc tới phiên Đường Tam và Tiểu Vũ. Lúc này, Đái Mộc Bạch sau khi dẫn đường cho mấy đệ tử đến khảo thí cũng đã trở về bên cạnh lão giả.

Đường Tam đột nhiên phát hiện, ánh mắt của Đái Mộc Bạch thay đổi, nhìn chăm chăm về phía sau lưng của mình, tựa hồ như nhìn thấy sự vật cực kỳ kỳ lạ.

Đường Tam xoay người lại nhìn một cách vô thức, mặc dù không thất thố như Đái Mộc Bạch, nhưng trong lòng cũng thầm chấn động.

Tại phía sau của hắn và Tiểu Vũ chỉ còn lại có một đệ tử tới đăng ký, hơn nữa tựa hồ là vừa tới không lâu, đó cũng là một nữ hài tử, nhìn qua so với hắn và Tiểu Vũ còn nhỏ hơn một chút, mái tóc dài màu đen buông xõa trên vai, khuôn mặt cúi xuống, dáng người cao cũng tầm cô gái mặc quần trắng khi nãy, làn da cũng trắng gần như vậy. Nhưng là, cô gái này làm cho người ta có một loại cảm giác khác với những người khác.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Vóc người cực kỳ đầy đặn nhìn có chút không phù hợp với tuổi của nàng, nếu không nhìn mặt mà nói, rất có thể sẽ bị cho rằng là một cô gái trưởng thành, vuu kỳ thị na vĩ ngạn đích hung hoài*, càng sẽ hấp dẫn tất cả ánh mắt của nam nhân.*

(nhất là) vĩ ngạn đích hung hoài: vĩ- đuôi; ngạn - bờ; hung hoài - bộ ngực. Mình

cũng chẳng biết dịch thế nào nữa (có lẽ là bộ ngực lớn đi)

Trái ngược với vóc người hỏa bạo chính là vẻ mặt của cô gái rất lãnh đạm, đó là một loại lạnh phát ra từ nội tâm, cực kỳ lãnh đạm, trong đôi mắt màu đen thậm chí không mang theo một tia sinh khí. Cùng với vẻ ngoài vốn cực kỳ xinh đẹp của nàng có chút xung đột.

Chân tay thon dài, hai tay để xuôi một cách tự nhiên tại hai bên người, trên người phóng thích ra cái loại băng lãnh tràn đầy tử tịch làm cho kẻ khác rất khó thích ứng.

<i>"Các người có báo danh hay không? Không nên đứng ngáng ở chỗ này."</i> Thanh âm của lão giả mang Đường Tam từ trong tư duy tỉnh lại. Trên tay Đường Tam tê rần, quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiểu Vũ đang trợn mắt nhìn mình.

<i>"Chúng ta cùng báo danh."</i> Đường Tam cố nén đau đớn trên tay, bỏ hai mươi kim hồn tệ đã chuẩn bị từ trước vào trong hộp gỗ. Đồng thời cùng Tiểu Vũ gơ bàn tay ra.

Lão giả trước tiên nhéo nhéo ở trên tay Tiểu Vũ, gật đầu nói: <i>"Tuổi người thích hợp"</i>. Khi tay lão chuyển sang tay Đường Tam thì âm thanh ngạc nhiên lúc trước không nhận được lại xuất hiện.

Lão giả tựa hồ có chút không tin, lại niết vài cái trên tay Đường Tam, thần sắc trên mặt nhất thời trở nên cổ quái. Ngẩng đầu nhìn về phía Đường Tam, nói: <i>"Trên tay người có đúng là luyện tập hồn kỹ gì đó đúng không?"</i>

Lão giả sờ dĩ niết niết tay những người đăng ký chính là để thông qua xương bàn tay xác định tuổi chính thức, đây là không thể làm giả. Nhưng là niết tay của Đường Tam lại cực kỳ mềm dẻo, như thế nào cũng không cảm giác rõ tình trạng của xương cốt.

Đường Tam trong lòng rung mình, gật gật đầu, nói: <i>"</i>Đúng vậy.<i>"

Lão giả nhíu nhíu mày: "</i>Giờ tiểu thối của người lên.<i>"

Đường Tam theo lời giờ tiểu thối của mình lên, đặt ở trên bàn, lão giả cách lớp vải niết tiểu thối hần vài cái, Đường Tam nhất thời cảm giác được một trận tê nhói.

Lão giả hướng hần gật đầu, nói: "</i>Bắp thịt phát triển rất tốt. Tuổi xương thích hợp. Được rồi, phóng thích vũ hồn của hai các người đi.<i>"

Đường Tam và Tiểu Vũ liếc nhau, đồng thời thúc dục hồn lực trong cơ thể.

Lam, hồng hai màu quang mang đồng thời dựng lên, bách niên hồn hoàn đồng thời xoay quanh mà lên.

Tai thổ sinh ra, lông trắng xuất hiện trên hai tay Tiểu Vũ, thân hình theo đó mà cũng trở nên càng thêm thon dài. Vũ hồn Ngọc thổ phụ thể.

Trong lòng bàn tay Đường Tam sinh trưởng ra Lam Ngân Thảo bình thường nhất, theo hồn hoàn rút vào liền nhanh chóng biến hóa thành thảo đằng giống ngày trước khi chiến đấu cùng Đái Mộc Bạch.

Lão giả đối với Tiểu Vũ chỉ là tùy tiện nhìn, ánh mắt liền rơi vào trên người Đường Tam: "Dĩ nhiên là Lam ngân thảo. Lam Ngân Thảo cũng có thể tu luyện nhanh như vậy sao?"

Đường Tam mỉm cười, nói: "Sư phụ, các người nơi này không phải chỉ lấy quái vật sao? Ta này có tính là quái vật hay không đây?"

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 74 Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (3)

Dịch giả: anhdendem

Trên khuôn mặt lão già hiện ra vẻ tươi cười: <i>"Quả thực là tiểu quái vật! Mộc Bạch, dẫn bọn họ vào."</i>

<i>"Dạ!"</i> Đái Mộc Bạch bước tới, hướng Đường Tam lộ ra nụ cười, nhưng ánh mắt của hắn tựa hồ là nhìn về hướng phía sau lưng Đường Tam.

Đi theo sau Đái Mộc Bạch, Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến vào Sử Lai Khắc học viện, cũng chính là cái thôn kia.

Đái Mộc Bạch nói: <i>"Biết các ngươi có thể thuận lợi thông qua mà, cửa sau hắn là cũng không có vấn đề gì"</i>. Vừa nói, hắn vừa không kiềm chế được phải quay đầu nhìn về phía cửa học viện.

Tiểu Vũ tức giận nói: <i>"Nhìn cái gì? Lại muốn hại nữ hài tử nhà người ta sao?"</i>

Đái Mộc Bạch nhíu mày nói: "</i>Người thì biết cái gì. Ta cảm nhận trên người nữ hài kia có khí tức rất thân thiết với ta, chẳng những là cùng loại mà lại có một loại cảm giác có thể hỗ trợ nhau. Trong vũ hồn, gặp được người có vũ hồn có thể hỗ trợ lẫn nhau cực kỳ khó khăn. Khi gặp được người như vậy, nếu liên thủ với nhau thì thực lực của vũ hồn bản thân nhất định sẽ gia tăng vài thành. Đây chính là Vũ Hồn dung hợp kỹ<i>"</i>

Tiểu Vũ thất thanh cười lớn, nói: "</i>Nói như vậy thì vũ hồn của nữ hài tử kia hẳn là con hổ cái rồi?<i>"</i>

Trên mặt hiện ra vài nét xấu hổ, Đái Mộc Bạch nói: "</i>Cũng có thể như vậy lắm.<i>"</i>

Tiến vào thôn, có thể thấy, tất cả đều là kiến trúc làm bằng gỗ, kiến trúc nơi này dùng bốn chữ giản đơn phác tố để hình dung là thích hợp nhất.(giản đơn phác tố: simple simple – đơn giản đơn giản)

Đi thêm một không quá xa, Đái Mộc Bạch dẫn bọn họ tới một mảnh đất trống. Vòng quanh là những gian nhà gỗ, khu đất trống này ước chừng năm trăm thước vuông, đây chính là trung tâm của Sử Lai Khắc học viện.

Các thí sinh thông qua lần sơ thí lúc trước đều tụ tập tại đây, hồn lực ba động là cho không khí run rẩy không có quy

tắc.

Đái Mộc Bạch chỉ về phía trước nói: "</i>Cửa thứ hai của các người sẽ tiến hành tại chỗ này, sự phụ sẽ nói cho các người rõ cần làm như thế nào. Ta còn muốn đi ra xem, nếu vũ hồn của nữ hài kia thực sự cùng ta khế hợp mà nói, thì bằng giá nào ta cũng muốn bắt nàng ta lại.<i>"

Nói xong, Đái Mộc Bạch vội vã rời đi. Nghe theo lời hắn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến về phía trước, đứng ở sau hàng các thí sinh đang đứng.

Đúng lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

"</i>Bán Hương Tràng, bán hương tràng đây. Tiểu nhất tiểu, khán nhất khán, tẩu quá lộ quá bất yếu thác quá. Hương tràng nhãn hiệu Áo Tư Tạt hương vị thơm ngon. Giá rẻ mà số lượng lại nhiều. Chỉ năm đồng tệ một cái. Ăn hương tràng thương hiệu Áo Tư Tạt, cam đoan các người càng dễ dàng thông qua khảo thí nhập học.<i>"*: hương tràng - cái này mình sẽ không giải nghĩa luôn ở đây mà để phần sau sẽ giải thích một thể vì phần sau nó liên quan nhiều hơn và sẽ hay hơn.- "</i>Tiểu nhất...thác quá<i>": Đây có lẽ là một bài đồng dao hoặc một bài hát mà Áo Tư Tạt dùng để quảng cáo cho món hàng của mìnhà Nhìn một chút, ngó một chút, đi qua đường thì đừng bỏ lỡ.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cách đó không xa có một người đang đẩy một cái xe và rao bán.

Từng đợt mùi thơm từ trên xe truyền ra, đã có một chút đệ tử đang đứng xếp hàng đi đến mua.

Sau chiếc xe đẩy là một người mặc bộ đồ xám đơn giản, mái tóc ngắn chỉnh tề, râu quai nón đầy mặt, nhưng lại có một đôi mắt đào hoa thật lớn, ánh mắt không ngừng lưu chuyển, chuyên môn nhìn về phía những nữ hài tử trong đội ngũ. Tiểu Vũ tự nhiên cũng khó chạy khỏi ánh mắt đảo qua của hắn. Rất khó tin tưởng, cái loại âm thanh nhẹ nhàng của nữ tử lại là từ trong miệng của một đại hán có ngoại mạo thô hào như thế phát ra.

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ nói: "</i>Phía trước còn mấy người, điểm tâm người cũng không ăn nhiều lắm, có muốn ăn hương tràng không?<i>"

Tiểu Vũ nghiêng đầu nói: "</i>Ngửi mùi cũng không tệ lắm. Vậy thử xem sao.<i>"

Đường Tam gật đầu, để cho Tiểu Vũ đứng xếp hàng còn mình tiến lại xe hàng ở phía xa.

Tới gần, Đường Tam nhận thấy chiều cao của người bán hương tràng cũng tương

đương với mình, trên xe đẩy còn gắn một cái
biển gỗ, trên đó có khắc bốn chữ "</i>Chuyên bán Hương Tràng<i>".
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js"
type="text/javascript"></script>

Người bán vừa nhìn thấy có người bước tới, lập tức nhiệt tình nói: "</i>Tới mua
hương tràng sao? Hương tràng thương
hiệu Áo Tư Lạp, đồng tẩu vô khi, mùi vị được bảo đảm.<i>": đồng tẩu vô khi -
thành ngữ: mua bán công bằng

Đường Tam mỉm cười nói: "</i>Đại thúc, phiền người bán cho ta hai cái.<i>"

Thần sắc trên khuôn mặt chủ tiệm đột nhiên trở nên cứng ngắc: "</i>Người, người
vừa gọi ta là gì?<i>"

Đường Tam cũng sửng sốt: "</i>Ta gọi ngài là đại thúc, có gì sao?<i>"

Chủ tiệm cười khổ nói: "</i>Đương nhiên có vấn đề, mà còn là vấn đề rất lớn nữa.
Huynh đệ, năm nay ta mới mười bốn
tuổi, người lại gọi ta là đại thúc?<i>"

"</i>Ách .... , Người mới mười bốn tuổi?<i>" Đường Tam giật mình nhìn người trước
mặt này.

Chủ tiệm khẳng định nói: "</i>Đúng vậy, ta tên là Áo Tư Lạp, năm nay mười bốn
tuổi, là sơ kỳ sinh của Sử Lai Khắc học
viện, người không thể bởi vì bộ râu của rậm rạp một chút mà gọi ta là đại thúc
chứ.<i>"

Đường Tam im lặng không nói, nhìn vẻ mặt đầy râu của Áo Tư Lạp, trong lòng nghĩ
thăm, bộ râu của người không thể chỉ có
thể nói là tươi tốt một chút như vậy.

"</i>Người thực sự mới mười bốn tuổi?<i>" Đường Tam nhin không được hỏi.

Áo Tư Lạp gật gật đầu khẳng định, nói: "</i>Đương nhiên, ta chính là đệ tử của học
viện, người hỏi ai cũng biết là ta
mười bốn tuổi.<i>"

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ, không hổ là quái vật học viện, một thiếu niên
mười bốn tuổi mà bộ râu có thể dài tới
loại trình độ này, cũng tuyệt đối được tính là một đóa kỳ hoa.

Áo Tư Lạp từ trên xe đẩy của mình lấy ra hai que xiên, xiên lấy hai căn hương tràng
dài chừng mười ly đưa cho Đường
Tam, một đầu của hương tràng vẫn đang đặt trên bếp lửa của xe đẩy để nướng, tản
ra hương khí nồng đậm.

Đường Tam lấy ra một ngân tệ đưa cho hắn: "</i>Học trưởng, thật ngại quá, vừa rồi

ta đã thất lễ rồi.<i>"

Áo Tư Táp nhẹ nhàng nói: "</i>Không sao, sau này nhớ ghé thăm <i>"Chuyên bán Hương Tràn"</i> của ta nhiều hơn là được rồi.<i>"

Đường Tam sáng khoái nói: "</i>Không có vấn đề.<i>"

"</i>Đường Tam, ngươi đang làm gì vậy?<i>" Đái Mộc Bạch dẫn theo vị đệ tử báo danh cuối cùng, cũng là cô gái lạnh như băng mà lúc nãy hắn nhìn chằm chằm nửa ngày đang đi tới.

Áo Tư Táp vừa nhìn thấy Đái Mộc Bạch, trên mặt lộ vẻ khổ não: "</i>Đái lão đại, ngươi tới mua hương tràn để ăn sao?<i>"

"</i>Đi chết đi!<i>" Đái Mộc Bạch tức giận, trừng mắt lên: "</i>Ngươi làm mất mặt học viện quá. Ta hình như không chỉ cảnh cáo ngươi một lần, không được bán hương tràn trong học viện. Chẳng lẽ ngươi muốn cho tất cả mọi người bị nôn mửa sao? Đường Tam, hương tràn này không thể ăn.<i>"

Đường Tam nghi hoặc hỏi: "</i>Tại sao?<i>"

Đái Mộc Bạch thần sắc có chút cổ quái: "</i>Tiểu Áo, ngươi làm căn hương tràn mới ra.<i>"

Thần sắc của Áo Tư Táp nhất thời trở nên xấu hổ: "</i>Đái lão đại, không cần được không. Nói như thế nào chúng ta cũng đã học chung vài năm, ngươi làm như vậy sẽ khiến cho tiểu học đệ mới tới oán niệm ta mất."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 75: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (4)

Dịch: lhd_sm

Đái Mộc Bạch hừ lạnh một tiếng <i>"Ta chỉ nhắc nhở Đường Tam mà thôi, Đường Tam là huynh đệ của ta, không thể để người làm vậy. Nhanh một chút, đừng để ta phải động thủ."</i>

Áo Tư Lạp hiển nhiên không chống nổi Đái Mộc Bạch, bắt đắc dĩ đưa tay phải của mình ra, có chút bối rối dùng giọng điệu yếu điệu kéo dài của hắn kêu lên một tiếng <i>"Lão tử có cây xúc xích to."</i>

Quang mang màu vàng chợt ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, hai cái quang hoàn màu vàng từ dưới chân Áo Tư Lạp mọc lên, ngay sau đó, một cây xúc xích cùng cây trong tay Đường Tam giống nhau như đúc hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

<i>"Ách..."</i> Đường Tam vừa nghe cái câu <i>"Lão Tử có cây xúc xích to"</i> của hắn thì có chút cứng người lại. Câu này cũng thật là có nhiều nghĩa rồi. Trước không nói xúc xích phẩm chất thế nào, có thể ăn hay không. Chỉ vì lời này của Áo Tư Lạp cũng làm người khác không dám ăn. Nhất là cây xúc xích này định đưa cho Tiểu Vũ.

Cảm thấy ánh mắt của Đường Tam bắt đầu trở nên phẫn nộ, Áo Tư Lạp vội vàng giải thích <i>"Ta cũng không có biện pháp a. Thực vật vũ hồn trong lúc sử dụng muốn làm cho thực vật biến hóa phải phối hợp hồn chủ bất đồng. Cái kia là chú ngữ, không phải ta nghĩ ra, cũng không muốn niệm đâu. Hơn nữa, xúc xích của ta phẩm chất tuyệt không có vấn đề."</i>

Đường Tam nhanh chóng đem xúc xích trong tay đưa trở về trong nôi <i>"Xúc xích của người, người lưu lại cho chính mình ăn đi. Đái đại ca, cảm ơn người nhắc nhở."</i>

Quái vật, quả là quái vật. Đường Tam có chút khóc cười không được, may mà chính mình không có ăn xúc xích đó, nếu không cũng bị đau to rồi.

Thiếu nữ lạnh như băng bên cạnh Đái Mộc Bạch từ nãy giờ, chỉ lạnh lùng liếc Áo Tư Lạp một cái, lại hướng đến chỗ đội ngũ đi đến. Áo Tư Lạp vô tội hướng Đường Tam nhún nhún vai <i>"Đáng thương cho ta, xúc xích mỹ vị như vậy, cứ nhiên không ai thèm ăn. Ai.."</i>

Đái Mộc Bạch trừng mắt với hắn một cái <i>"Người cẩn thận một chút cho ta, bán xúc xích thì cũng phải đi ra ngoài học"

viện mà bán. Đường Tam, ta dẫn người đi qua khảo thí."

Hai người trở lại đội ngũ, Tiểu Vũ nhìn hai tay trống trơn của Đường Tam "Xúc xích của ta đâu?"

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, nhìn không được nhất thời cùng phóng thanh cười ha ha.

Thiếu nữ lạnh như băng đứng phía sau Tiểu Vũ, trong mắt cũng hiện lên vẻ cười, thấp giọng nhàn nhạt nói "Vô vị."

Tiểu Vũ bị bọn họ cười mặt danh kỳ diệu "Tối cùng là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ xúc xích nọ không thể ăn?"

Đường Tam che miệng Tiểu Vũ lại, mang nàng kéo đến bên người, đem chuyện lúc nãy thap65t giọng nói bên tai nàng.

Nghe Đường Tam nói xong, khuôn mặt của Tiểu Vũ nhất thời trở nên đỏ bừng "Nam nhân các người, đúng là xấu chết được. Như thế nào lại có vũ hồn kỳ quái như thế."

Đái Mộc Bạch cười nói "Chúng ta nơi này chính là quái vật học viện, vũ hồn tự nhiên cũng thiên kỳ bách quái rồi. Bất quá, Áo Tư Lạp tên gia học này trong học viện cũng tính là một đóa kỳ hoa. Vũ hồn của hắn không có công kích lực gì cả, nhưng trong vũ hồn thực vật hệ lại là cực phẩm. Dù sao, hắn cung cấp chính là thức ăn. Chỉ là người này trong lúc sử dụng vũ hồn có cái câu chú ngữ thật sự quá ác tâm đi. Hiểu được con người của hắn thì tuyệt đối sẽ không ăn xúc xích hắn tạo ra đâu. Không biết có phải tại vì thực vật vũ hồn hay không, bộ râu của hắn so với người thường thì tươi tốt hơn nhiều. Râu mép một ngày không cạo sẽ biến thành bộ dáng như thế, cho nên, trong học viện hắn cũng có biệt danh Xúc xích thúc thúc. Hắn cũng tự mình gọi là "Chuyên bán xúc xích".

Lúc này, ngay cả Tiểu Vũ cũng không nhịn được nở nụ cười "Đại hương tràng thúc thúc, thực sự là vũ hồn đáng xem a."

Đái Mộc Bạch vỗ vỗ vai Đường Tam nói "Đi thôi, ta mang mọi người vào khảo thí. Không cần xếp hàng."

Đường Tam nói "Như vậy không tốt a."

Đái Mộc Bạch đáp "Yên tâm, ta không có thiên vị, cái này chính là đãi ngộ các người được nhận." Vừa nói vừa văng

theo hai người hướng đội ngũ phía trước đi tới.

Phụ trách đội khảo thí thứ 2 là một gã sư phụ lớn tuổi, bởi vì mua hương tràng, Đường Tam còn không biết bên này khảo thí là cái gì.

Đái Mộc Bạch đi đến bên người lão sư, bên tai hắn nói mấy câu gì đó, lại chỉ chỉ Đường Tam cùng Tiểu Vũ.

Sư phụ nọ gật gật đầu nói "Được. Người dẫn bọn họ trực tiếp đến đệ tứ quan. Thông qua là trúng tuyển."

Đái Mộc Bạch trở lại bên người Đường Tam cùng Tiểu Vũ, dẫn hai người hướng phía trong học viện đi tới. Cả bọn thí sinh đang xếp hàng cũng mặc kệ.

Một gã nam thí sinh nói "Sư phụ, chuyện này là sao? Tại sao bọn họ lại có thể vào thẳng vòng 4. Chúng ta lại phải thông qua từng cửa?"

Lão sư lớn tuổi lạnh nhạt nói "Nếu người có hồn lực vượt qua 25 cấp vậy cũng trực tiếp đến vòng 4 khảo thí, không cần ở nơi này làm chậm trễ thời gian. Mà người khi kiểm tra hồn lực chỉ có 21 cấp, vậy phải lưu lại từng cửa mà thông qua."

Nam thí sinh nghi hoặc "Hồn lực của bọn họ ngoài 25 cấp? Không có khả năng, chúng ta mới có 12 tuổi, nhưng thế nào có thể có hồn lực cao như thế?"

Có thể đến nơi này, đều là hồn lực vượt qua 21 cấp, hơn nữa tuổi cũng không quá 12, trong sơ cấp học viện cũng coi như là một nhân vật trung tâm. Mà đến Sử Lai Khắc học viện này lại liên tục đụng vào tường đá, tâm tình cũng khó trách được có chút biến hóa."

Đái Mộc Bạch lạnh lùng hừ một tiếng "Chính mình không được, đừng nghĩ rằng người khác cũng không được. Khi ta tiến vào học viện hồn lực cũng là 25 cấp, Đường Tam, cho bọn chúng thấy hồn lực của người đi." Vừa nói, hắn vừa cầm lấy một khối thủy tinh màu trắng trên bàn cấp cho Đường Tam.

Thủy tinh kiểm tra căn cứ vào cấp bậc bất đồng biểu hiện màu sắc bất đồng. Loại thủy tinh màu trắng này là kiểm tra hồn lực dưới 30 cấp, nếu hồn lực trên 30 cấp sẽ làm thủy tinh nổ.

Đường Tam lúc này mới hiểu tại sao Đái Mộc Bạch nói thông qua cửa này cũng là đãi ngộ của bọn hắn, hiển nhiên, một cửa này là thi kiểm tra hồn lực của thí sinh chuẩn xác là bao nhiêu.

Lập tức hắn cũng không mở miệng, tiếp nhận lấy thủy tinh màu trắng, trực tiếp đem huyền thiên công nội lực nhập vào trong đó

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 76: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (5)

Trong phút chốc, chỉ thấy trong tay Đường Tam phát ra bạch quang mạnh mẽ, thủy tinh màu trắng trở nên sáng như ngọc, quang mang mãnh liệt từ thủy tinh phát ra chiếu khắp mọi nơi, rõ ràng là sắp đạt tới cấp ba mươi.

Trên mặt vị sư phụ phụ trách việc kiểm tra toát ra nụ cười hài lòng: <i>"Xem ra, học viện Sử Lai Khắc năm nay lại nghênh đón thêm một tiểu quái vật không tồi rồi."</i>

Trên mặt Đường Tam lộ ra một nụ cười mỉm và đưa thủy tinh cầu cho Tiểu Vũ, hẳn không sợ Tiểu Vũ bị người ta đàm tiếu, đối với Tiểu Vũ hẳn tuyệt đối tin tưởng .

Bạch quang đồng dạng lại lóe sáng lên, hoàn toàn ngăn cản cái miệng đàm tiếu của các thí sinh. Ánh mắt đang nhìn Đường Tam và Tiểu Vũ của những người đó nhất thời trở nên quái dị.

Cấp hai mươi chín, mười hai tuổi hồn lực đã đạt tới cấp hai mươi chín, đây là mức mà con người có khả năng đạt tới sao ?

Có điều, danh hiệu quái vật chẳng phải chỉ xuất hiện trên người Đường Tam và Tiểu Vũ.

Một thanh âm trong trẻo vang lên: <i>"Sư phụ, Con nghĩ con cũng có thể vượt qua cửa thứ ba"</i>

Mở miệng chính là người báo danh kiểm tra trước Đường Tam và Tiểu Vũ, cũng là cô gái khiến cho vị sư phụ trong cửa thứ nhất kinh ngạc. Lúc này, Đường Tam và Tiểu Vũ chính thức nhìn thấy dung mạo của nàng, tóc ngắn ngang tai, da cực trắng, dung nhan đẹp đẽ, tuy vóc người không bốc lửa như nữ tử lạnh lùng kia nhưng vô cùng hài hòa, nhìn qua khiến cho người ta có cảm giác thoát tục. Trông thế nào cũng là một cô gái đã qua giáo dục quý tộc cao cấp.

Nếu nói cô gái đến cuối cùng kia là một tòa băng sơn, vậy thì nàng chính là trận gió xuân ấm áp, nụ cười xinh đẹp ấy làm cảm nhiễm tất cả mọi người xung quanh.

Mỉm cười đi tới bên Tiểu Vũ, gật đầu với hắn một cái. Tiểu Vũ liền đưa quả tinh cầu cho nàng.

Bạch quang sáng ngời lại xuất hiện, mặc dù không mãnh liệt bằng Đường Tam và Tiểu Vũ nhưng cũng tuyệt đối vượt qua hồn lực cấp hai mươi lăm, trông ước chừng khoảng hai mươi sáu cấp.

Đang lúc nàng tính hỏi sư phụ liệu mình có được thông qua tới đợt khảo thí thứ tư hay không, nàng đột nhiên phát hiện thủy tinh cầu trong tay không thấy đâu nữa, một thân ảnh không một tiếng động đã xuất hiện bên cạnh nàng, ngay sau đó, bạch quang sáng ngời lại lóng lánh. Quang mang so với nàng khi rót hồn lực vào còn mạnh mẽ hơn vài phần, chính là tiêu chuẩn hồn lực cấp hai mươi bảy.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Nhân vật đột nhiên xuất hiện chính là người cuối cùng đi với Đái Mộc Bạch tới nơi này, cô gái lạnh như băng kia.

Trên mặt vị sư phụ phụ trách khảo thí không che dấu được vẻ kinh ngạc: <i>"Quái vật hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Một lần có tới bốn người. Tốt, tốt, xem ra có vẻ hay ho đây. Mộc Bạch, dẫn bọn họ đi tới cửa kiểm tra số bốn đi."</i>

<i>"Vâng!"</i> Đái Mộc Bạch cung kính đáp lời. Tà mâu có chút phức tạp nhìn cô gái lạnh lùng kia, lúc này mới xoay người đi vào phía trong của học viện. Lúc này không còn lời phàn nàn của thí sinh nữa, thực lực đã nói lên tất cả.

Trong bốn thí sinh, cũng chỉ có quan hệ giữa Đường Tam cùng Mộc Bạch coi như có chút thân mật, một bên đi theo hẫn vào bên trong, một bên hỏi: <i>"Đái đại ca, khảo thí tổng cộng chỉ có bốn đề mục thôi sao?"</i>

Đái Mộc Bạch gật đầu, nói: <i>"Tổng cộng chỉ có bốn cửa. Cửa thứ nhất người đã thông qua, chính là hồn lực không đủ hai mươi một cấp, hoặc là quá mười ba tuổi thì bị loại. Cửa này loại nhiều người nhất. Cửa thứ hai, chính là tiến hành khảo nghiệm hồn lực cùng vũ hồn. Hồn lực cho dù cường đại cũng không đủ chứng minh tiềm lực phát triển trong tương lai, cửa này chính là kiểm tra vũ hồn, chỉ có vũ hồn có tiềm lực phát triển mạnh mẽ, hơn nữa trước khi tu luyện có phương hướng phát triển vũ hồn chính xác thì hồn sư mới có thể tiến vào cửa thứ ba. Đương nhiên, nếu có vũ hồn cực kì đặc thù, quái dị thì cũng có thể được thông qua. Tiểu Áo chính là vì vũ hồn đặc biệt mà được nhận."</i>

Đối với lời Đái Mộc Bạch nói, Đường Tam rất dễ dàng hiểu được, dù sao, về phương diện này đại sư cũng đã giảng dạy cho hẫn rất kĩ càng. Đồng dạng vũ hồn, nhưng lựa chọn phương hướng phát triển khác

nhau, thành tựu trong tương lai cũng bất đồng. Cửa thứ hai chính là kiểm tra vũ hồn của bản thân thí sinh mạnh yếu thế nào cùng với hai cái hồn hoàn có hay không phát sinh xung đột có thể ảnh hưởng đến sự tu luyện của bản thân sau này.

<i>"Đái đại ca , nhưng vũ hồn của ta là Lam Ngân Thảo, hẳn là thuộc loại không có tiềm lực phát triển nhất. Tại sao..."</i>

Đái Mộc Bạch sang sảng cười, nói: <i>"Người cũng không cần khiêm tốn, thực lực của người như thế nào ta lại còn không biết? Học viện quy định, nếu thí sinh báo danh có hồn lực vượt qua cấp hai mươi lăm, vậy bất luận vũ hồn là gì, đều có thể trực tiếp thông qua cửa thứ hai và thứ ba. Như là một loại ưu tiên, mặc dù phẩm chất vũ hồn có chênh lệch một ít, nhưng người có hồn lực cường đại, nhờ vào ưu thế hồn lực, như trước đều có thể trở thành một gã hồn sư cường đại."</i>

Tiểu Vũ nhin không được hỏi: <i>"Vậy cửa thứ ba khảo thí cái gì?"</i>

Đái Mộc Bạch nói: <i>"Cửa thứ ba khảo nghiệm cách ứng dụng vũ hồn của bản thân thí sinh. Có được hồn lực cùng tiềm lực phát triển vẫn không đủ, đồng thời còn phải tự mình khống chế vũ hồn. Cấp bậc càng cao thì vũ hồn càng khó điều khiển, rất dễ dàng xuất hiện nhiều vấn đề. Nếu với vũ hồn, không thể khống chế được đến một trình độ nhất định, vậy chứng tỏ hồn sư tự mình tu luyện không chăm chỉ. Đệ tử như vậy cũng không được thu nhận."</i>

Đường Tam lập tức hiểu được ý hẩn, như Đái Mộc Bạch nói, vũ hồn rất khó khống chế, tựa như vũ hồn thứ hai của hẩn chính là chuỗi Chuy Tử quái dị, bản thân nó nặng vô cùng, hơn nữa theo hồn lực của hẩn gia tăng thì sức nặng của Chuy Tử cũng không ngừng tăng lên. Đường Tam tự hỏi, cho dù có sử dụng Loạn Phi Phong Chuy Pháp, dưới trạng thái đỉnh phong nhất, hẩn cũng chỉ có thể đem chuỗi chuy tử này huy động ba lần.

Không đợi Tiểu Vũ hỏi lại, Đái Mộc Bạch trực tiếp nói về cửa khảo thí thứ tư: <i>"Thứ tư là khảo nghiệm kinh nghiệm thực chiến. Có vài vị đệ tử vũ hồn bản thân rất tốt, đối với vũ hồn khống chế cũng tốt. Nhưng từ nhỏ sinh sống trong gia đình quý tộc, lớn lên trong nhung lụa. Đối với thế giới bên ngoài căn bản là không hiểu một cái gì, càng không phải nói tới chiến đấu. Đệ tử như vậy học viện cũng không thu. Viện trưởng đại nhân đã nói qua, kiểu sanh quán dưỡng (chiều chuộng quá mức) là một điều không nên!"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 77 Bất động minh vương Triệu Vô Cực (1)

Nghe Đái Mộc Bạch nói xong, bốn người đều trầm mặc, nhưng chỉ trong chốc lát Tiểu Vũ nhìn không được mở miệng trước:

<i>"Các người đây là tuyển đệ tử hay tuyển lão bà. Sao mà nghiêm khắc! Khó trách vị sư phụ ở cửa trước nói các người nơi này chỉ lấy quái vật. Có thể thông qua 4 cửa khảo hạch này, sợ là cũng chỉ có quái vật a. Ta muốn hỏi 1 chút, học viện Sử Lai Khắc hiện giờ có bao nhiêu đệ tử? Hàng năm có thể chiêu thu được bao nhiêu đệ tử?"</i>

Lần này đến phiên Đái Mộc Bạch cười khở: <i>"Học viện Sử Lai Khắc của chúng ta từ khi thành đến bây giờ, qua 20 năm, tổng cộng thu 42 đệ tử. Chia đều 1 năm hơn 2 người 1 chút. Năm nay các người 4 người nếu đều được thu, chính là kỷ lục. Từ 2 năm trước học viện không thu được đệ tử. Trước mắt đang học tập ở học viện còn có 3 đệ tử."</i>

<i>"Ba?"</i> Ngoại trừ bằng lãnh thiếu nữ, Đường Tam, Tiểu Vũ cùng nhu mỹ thiếu nữ gần như đồng thời kinh hô.

Đái Mộc Bạch tự giễu, cười cười: <i>"Cả Đấu La đại lục, chỉ duy nhất học viện chúng ta là sư phụ nhiều hơn đệ tử. Cho dù sau này, có chiêu thu các người, số lượng đệ tử của học viện cũng tuyệt không vượt qua sư phụ."</i>

Đường Tam hỏi: <i>"Như vậy, học viện làm sao tồn tại ? Không có người học sẽ không có nguồn thu."</i>

Đái Mộc Bạch đáp: <i>"Nếu không vậy, người nghĩ tại sao học viện lại ở tại thôn nhỏ này. Chính là vì thiếu ngân quỹ. Nếu không phải gia đình ta hỗ trợ 1 chút, sợ rằng học viện đã đóng cửa từ năm ngoái. Năm nay nếu không chiêu thu được đệ tử, vậy 3 người chúng ta chính là nhóm đệ tử cuối cùng của học viện Sử Lai Khắc."</i>

<i>"Vậy tại sao học viện không hạ thấp yêu cầu nhập học? Ta xem người báo danh cũng không ít đâu."</i> Nhu mỹ thiếu nữ nghi hoặc nói.

Đái Mộc Bạch toát ra 1 tia thần sắc tôn kính: <i>"Viện trưởng đại nhân nói, bất luận thế nào cho dù học viện Sử Lai Khắc phải đóng cửa cũng tuyệt không thu phế vật, chỉ cần quái vật. Người biết điều

kiện tốt nghiệp học viện là gì không? Chúng ta nơi này không phải là trung cấp hôn sư học viện, cũng không phải cao cấp hôn sư học viện. Bởi vì yêu cầu của chúng ta cùng bọn chúng không giống nhau. Chúng ta chỉ cần đệ tử dưới 13 tuổi có thiên phú dị bẩm. Mà điều kiện tốt nghiệp học viện là trước 20 tuổi phải vượt qua cấp 40, đạt tới trình độ hôn tông."

"Học viện tổng cộng có 62 đệ tử, nhưng chính thức tốt nghiệp lại chỉ có 14 người. 14 người này sau khi rời học viện, không một ai không phải là đại nhân vật. Trong đó xuất sắc nhất chính là 1 vị, bây giờ là trưởng lão trẻ nhất của Vũ hôn điện, quyền uy gần bằng giáo hoàng. Còn lại, đều là không cách nào trước 20 tuổi hoàn thành 40 cấp và tử vong khi liệt sát hôn thú. Viện trưởng đại nhân từng nói, không đủ 40 cấp không nên đi ra ngoài, làm mất thể diện của ông ta."

Nói xong lời cuối cùng, tâm tình Đái Mộc Bạch rõ ràng trở nên kích động, đối với viện trưởng học viện Sử Lai Khắc, hẳn hiển nhiên cực kỳ tôn kính.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đường Tam nở nụ cười hướng Đái Mộc Bạch: "Ta rất may mắn vì đã tới nơi này."

Đái Mộc Bạch thở dài 1 tiếng: "Vương thất của vương quốc Ba Lạp Khắc vốn định tài trợ học viện, nhưng yêu cầu đệ tử tốt nghiệp học viện phải hướng vương thất thuần phục, bị viện trưởng đại nhân trực tiếp cự tuyệt. Học viện Sử Lai Khắc chúng ta hoàn toàn khác học viện khác, cho nên mới biến thành bộ dáng này."

Đường Tam đột nhiên phát hiện chính mình rất mong được nhìn thấy vị viện trưởng trong lời Đái Mộc Bạch, hẳn muốn xem đến tột cùng là cái dạng người gì có thể kiên trì cố chấp trong 20 năm thành lập 1 tòa học viện như vậy.

"Đến nơi rồi." Đái Mộc Bạch dừng lại. Lúc này, bọn họ đã đi tới 1 mảnh đất trống, nơi này so với đệ nhị quan lúc trước nhỏ hơn rất nhiều, chỉ khoảng 200 thước vuông. 1 người trung niên khoảng 50 tuổi ngồi ngủ trên ghế.

"Triệu sư phụ, ta dẫn người đến tiến hành đệ tứ quan khảo hạch."

"Oh? Năm nay có người tiến tới đệ tứ quan? Mà lại có tới 4 người?" Trung niên nhân mở đôi mắt vẫn còn có vẻ ngái ngủ, có chút kinh ngạc nhìn 4 người trước mặt, tựa hồ gặp chuyện không thể tin nổi.

Đái Mộc Bạch nói: <i>"Chẳng những bọn họ 4 người tới đệ tứ quan, hơn nữa bọn họ đều là miễn trừ kiểm tra ở đệ nhị và đệ tam quan."</i>

Triệu sư phụ con mắt sáng ngời, từ ghế đứng lên, vóc người hần không cao, tướng mạo rất bình thường, nhưng nhìn qua lại cực kỳ rắn chắc. so với Đường Tam 12 tuổi còn thấp hơn 1 chút, làm cho người ta có cảm giác hùng tráng.

Bả vai rộng lớn như tường thành, áo khoác căn bản không cách nào che giấu cơ thể hùng tráng như cương thiết chú tảo của hần. Vẻ mặt dù hòa khí, nhưng vóc người hùng tráng vô hình trung gây mọi người áp lực mãnh liệt.

<i>"4 người đều vượt qua 25 cấp. Không tệ, không tệ, xem ra năm nay tiểu quái vật không ít a. Thông qua cửa của ta, các người chính thức trở thành đệ tử của học viện Sử Lai Khắc. Bất quá, khảo nghiệm của ta không có dễ dàng thông qua. Kinh nghiệm thực chiến của mỗi hồn sư phải dựa vào thực lực của chính mình. Ta khảo hạch chính là năng lực tại phương diện này."</i>

Ánh mặt tươi cười đảo qua 4 người Đường Tam: <i>"Ta gọi là Triệu Vô Cực, nếu các người 4 người đều là miễn kiểm thông qua đệ nhị, tam quan. Ta đây tự mình cùng các người thử một chút. Bây giờ ta cho các người thời gian 1 nén hương để hiểu rõ nhau. Sau 1 nén hương, kiểm tra bắt đầu. Nội dung kiểm tra là các người 4 người liên thủ ngăn cản ta công kích trong thời gian 1 nén hương. Chỉ cần có 1 người có thể kiên trì đến cùng, đều tính là các người vượt qua kiểm tra. Ta hy vọng các người hiểu được, không nên cố gắng giở trò, không ai có thể dụng tốc độ thoát khỏi phạm vi này. Đồng thời ta cũng nhắc nhở các người, bằng vào sức lực 1 người không có khả năng ngăn trở công kích của ta. Cơ hội thành công duy nhất của các người là phối hợp hỗ trợ lẫn nhau."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 78 Bất động minh vương Triệu Vô Cực (2)

Dịch giả: anhdendem

<i>"Triệu sư phụ, như vậy không được."</i> Đái Mộc Bạch chần chờ nói.

Triệu Vô Cực trừng mắt nhìn hắn: <i>"Có cái gì không được? Viện trưởng vắng mặt, ta lớn nhất ở học viện. Ta nói được là được. Được rồi, ta sắp đốt hương rồi, các người không còn nhiều thời gian, tự mình chuẩn bị đi. Tiểu Bạch người cũng có thể đem thực lực của ta nói cho bọn họ biết, để bọn họ chuẩn bị."</i>

Nói xong những lời này, cũng không biết hắn từ nơi nào lấy ra 1 cây nhang, dùng đầu ngón tay bắn ra, trực tiếp cắm nhang xuống đất, không 1 chút rung động.

Làm xong việc này, Triệu Vô Cực 1 lần nữa ngồi lại ghế của mình, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

4 người Đường Tam cũng không có thấy phương pháp thi kiểm tra của vị Triệu sư phụ có gì đặc biệt, ngược lại Đái Mộc Bạch vẻ mặt ngưng trọng, hướng 4 người: <i>"Các người lại đây 1 chút."</i>

4 người vây quanh hắn bên người.

Đái Mộc Bạch vẻ mặt nghiêm túc: <i>"Lần này ta cũng không giúp được các người. Không nghĩ tới Triệu sư phụ cũng muốn tự mình ra tay."</i>

Tiểu Vũ cười nói: <i>"Vị Triệu sư phụ này sẽ không giống với vị sư phụ ngoài cửa kia là 1 vị cường giả cấp hồn đế chứ?"</i>

Đái Mộc Bạch lắc lắc đầu: <i>"Không phải."</i>

Tiểu Vũ cười nói: <i>"Vậy thì không sợ, thực lực chúng ta 4 người cũng đều đến gần 30 cấp, 4 người đánh 1, chỉ cần thực lực không phải các xa thái quá, chẳng lẽ không chống nổi trong thời gian 1 nén hương?"</i>

Đái Mộc Bạch liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt có điểm như là nhìn thấy 1 người ngu: <i>"Nếu các người tưởng rằng có thể ngăn cản công kích của Triệu sư phụ, vậy thì quá sai rồi. Không sai, Triệu sư phụ không phải là 60 cấp hồn đế hồn sư, hắn là 76 cấp hồn thánh. Thú vũ hồn, chiến hồn thánh. Chính là phó viện trưởng học viện,"</i>

tổng hợp thực lực đã tiếp cận viện trưởng đại nhân."

Đồng tử Đường Tam 4 người cơ hồ đồng thời co rút lại: "76 cấp? Trong ấn tượng bọn họ, đừng nói bọn họ chưa tới 30 cấp, cho dù đối mặt đại quân vạn người hồn thánh hồn sư vẫn có thể tung hoành tự nhiên."

Tiểu Vũ không dám tin: "Hắn đã 76 cấp? Nhìn hắn còn ít tuổi hơn vị sư phụ ở cửa rất nhiều."

Đái Mộc Bạch lạnh nhạt: "Tuổi không thể đại biểu thực lực. Thời gian không còn nhiều. Ta nói cho các người biết năng lực của triệu sư phụ, sau đó các người phải lập tức nghĩ ra chiến thuật đối phó hắn, nếu không đừng nói là 1 nén hương, chỉ cần các người có thể đứng vững trước 3 lần công kích của hắn đã là tốt rồi."

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

4 người Đường Tam sắc mặt trở nên ngưng trọng, đối mặt với 1 gã 76 cấp, thánh cấp cường giả, không phải là chuyện đùa.

Trong truyền thuyết của Thánh hồn thôn có 1 vị hồn thánh, nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, còn trước mắt vị này chính là hồn thánh chân thực, nhưng lại là khảo quan tiến hành kiểm tra bọn họ.

Đái Mộc Bạch cười khở nói: "Triệu sư phụ vốn chỉ là giám khảo phụ trách đệ tứ quan mà thôi, đối thủ của các người hẳn là ta. Chỉ cần có thể cầm cự với ta trong thời gian 1 nén hương là thông qua. Nhưng ai biết tại sao hôm nay hắn lại đòi tự mình ra tay."

"Vũ hồn của Triệu sư phụ chính là Kim cương hùng, là 1 loại thú vũ hồn cực mạnh. Toàn thân không hề sơ hở, phòng ngự lực cực kỳ kinh khủng, chỉ sợ là cùng cấp bậc hồn sư rất khó phá vỡ được phòng ngự của hắn. Mặc dù Triệu sư phụ không am hiểu tốc độ, nhưng hồn lực của các người và hắn chênh lệch thật sự quá lớn, tại phương diện này cũng không có khả năng nhanh hơn so với hắn. Triệu sư phụ cực mạnh chính là lực công kích và khả năng phòng ngự. Tại học viện nổi danh là Bất động minh vương. Đừng nói là các người bốn người, cho dù có thêm ta, cũng vị tất có thể ngăn trở hắn công kích trong 1 nén hương, bây giờ ta chỉ hy vọng là Triệu sư phụ không quá chăm chú công kích các người."

Không có nhược điểm. Bốn chữ đơn giản đủ để nói lên thực lực cường đại của Triệu Vô Cực.

Thiếu nữ tóc ngắn nhu mỹ đột nhiên kinh hô: <i>"Hắn chính là Bất động minh vương Triệu Vô Cực đã mất tích 10 năm trước, không nghĩ tới hắn lại là sư phụ ở học viện Sử Lai Khắc. Lúc trước Bất động minh vương Triệu Vô Cực từng có xích mích với Vũ hồn điện, Vũ hồn điện muốn trừng phạt hắn, phái 16 giáo chủ vây công hắn, nhưng lại bị hắn phá vây chạy thoát. Sau sự kiện đó cũng chẳng để ý gì đến nữa. Vũ hồn điện giáo chủ đều là ngoài 60 cấp hồn đế hồn sư cường giả, khi đó Triệu Vô Cực hắn là khoảng 60 cấp. Bây giờ hắn chắc chắn là càng lợi hại hơn."</i>

Đái Mộc Bạch yên lặng gật đầu: <i>"Ít nhất, ta chưa bao giờ thấy Triệu sư phụ toàn lực ra tay. Cho nên các người tự cầu phúc đi. Triệu sư phụ đạt 7 hồn hoàn, trong đó 2 cái đầu là bách niên hồn hoàn, cái thứ 3 và thứ 4 là thiên niên hồn hoàn, còn lại 3 hồn hoàn đều là thiên niên (?) hồn hoàn. Hơn nữa 7 hồn hoàn đều là công kích và phòng ngự. Các người có thể tưởng tượng được hắn kinh khủng như thế nào. Bây giờ các người nhận biết lẫn nhau trước đi, từ tính danh cho đến kỹ năng, xem như thế nào phối hợp mới có thể tốt nhất vượt qua khảo nghiệm của Triệu sư phụ."</i>

Đường Tam mở miệng trước tiên: <i>"Ta gọi là Đường Tam, khí vũ hồn Lam ngân thảo, 29 cấp chiến hồn sư hệ khổng chế"</i>

Tiểu Vũ tiếp theo Đường Tam nói: <i>"Tiểu Vũ, thú vũ hồn thổ tử, 29 cấp chiến hồn sư hệ cường công."</i>

Thiếu nữ tóc ngắn do dự 1 chút mới nói: <i>"Trữ Vinh Vinh, khí vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp, 26 cấp khí hồn sư hệ phụ trợ."</i>

Cuối cùng thiếu nữ băng lãnh như trước lạnh lùng nhàn nhạt: <i>"Chu Trúc Thanh, thú vũ hồn U minh linh miêu, chiến hồn sư cấp 27, hệ miễn công (công kích nhanh nhạy)"</i>

Trong lúc 4 người tự giới thiệu, kể cả Đái Mộc Bạch, ánh mắt đều tập trung tại một người. Hấp dẫn mọi người chú ý chính là thiếu nữ tóc ngắn, Trữ Vinh Vinh.

Đường Tam giật mình: <i>"Vũ hồn của người là Thất bảo lưu ly tháp. Nói như vậy, người xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông?"</i>

Tương truyền, tại Đấu La đại lục, chỉ có trực hệ đệ tử của Thất bảo lưu ly tông mới có Thất bảo lưu ly vũ hồn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 79: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (3)

Dịch: doctruyenke

Biên dịch: vodanh

Đại sư đánh giá Thất bảo lưu ly tháp chỉ đơn giản một câu: <i>"Đệ nhất cường đại phụ trợ khí vũ hồn. Người bạn tốt nhất của tất cả hồn sư hệ chiến đấu."</i>

Trong sáu tiêu chí của Vũ hồn điện, khối lệnh bài của Đại sư không có ba cái, trong đó một cái chính là Thất bảo lưu ly tháp. Có thể thấy được uy danh của tông môn này trong vũ hồn giới.

Trữ Vinh Vinh lè lưỡi: <i>"Đừng như vậy, ta và người thường cũng không có gì khác nhau. Ta là lén bỏ nhà đi. Chờ chúng ta vượt qua khảo nghiệm trước mắt rồi nói. Vũ hồn của ta đúng là Thất bảo lưu ly tháp, hai hồn hoàn. Có thể giúp cho mọi người tăng cường tốc độ và lực lượng. Tăng phúc khoảng 30%. Chăm cự khoảng thời gian một nén hương tuyệt không vấn đề."</i>

Tăng 30%, đây là 1 con số không tệ. Nhưng Đường Tam lại biết, Thất bảo lưu ly tháp được sở dĩ được Đại sư nhận là Đệ nhất cường đại phụ trợ vũ hồn chính là vì mỗi khi tăng thêm 1 hồn hoàn, chẳng những có thể gia tăng 1 loại thuộc tính, đồng thời còn có thể làm cho tất cả hồn hoàn trước đó có khả năng tăng lên 10% hiệu quả.

Nói cách khác, nếu hồn lực Trữ Vinh Vinh đạt tới 30 cấp, chẳng những có thể tăng phúc thêm 1 loại thuộc tính, hơn nữa còn tăng tất cả các thuộc tính đều đạt 40%. Riêng việc này thôi, nếu đạt tới 70 cấp thì có thể trong nháy mắt gia tăng 80% cho 7 thứ thuộc tính. Hiệu quả thật là kinh khủng.

Nếu có 1 Thất bảo lưu ly tháp hồn sư như vậy phụ trợ, cơ hồ có thể trong nháy mắt đem tự thân lực lượng tăng lên gấp đôi. Đối với hồn sư càng mạnh, hiệu quả tăng phúc của Thất bảo lưu ly tháp lại càng cao.

Tại bất kỳ địa phương nào thuộc 2 đế quốc, chỉ cần có Thất bảo lưu ly tông hồn sư xuất hiện, đều lập tức trở thành đối tượng tranh thủ của tất cả tổ chức hồn sư.

May là, hiệu quả tăng phúc của Thất bảo lưu ly tháp không thể tính chống lên, nói

cách khác, nếu có 2 gã Thất bảo lưu ly hồn sư, tăng phúc cũng chỉ có thể sinh ra hiệu quả theo của vị có hồn lực cao nhất.

Nhược điểm lớn nhất của Thất bảo lưu ly vũ hồn chính là không có lực công kích, phải được chiến hồn sư bảo vệ, nhưng người tự nguyện bảo vệ Thất bảo lưu ly tông tuyệt đối không ít. Trong đó ít nhất có 2 vị phong hào Đấu la hồn sư. Trên đại lục, Thất bảo lưu ly tông tuyệt đối bài danh trong 3 tông môn hàng đầu.

Về phần Thất bảo lưu ly tháp tới 80, 90 cấp sinh ra cái dạng hiệu quả tăng gì cũng chỉ có hạch tâm tông môn bọn họ mới biết được. Đó là bí mật lớn nhất của Thất bảo lưu ly tháp.

Đái Mộc Bạch hít sâu 1 hơi, nói: <i>"4 người các ngươi phối hợp không tệ, không lặp lại hệ thống vũ hồn. Làm thế nào ngăn cản công kích của Triệu sư phụ các ngươi tự mình quyết định đi."</i>

Đường Tam suy nghĩ 1 chút rồi nói: <i>"Trữ Vinh Vinh phụ trách phụ trợ, Tiểu Vũ phụ trách chủ công, ta phụ trách khống chế công kích của Triệu sư phụ, cố hết sức chế trụ hắn, đồng thời phụ trợ tiểu Vũ tiến hành trực diện công kích. Chu Trúc Thanh, phiên toái người từ bên hông, dựa vào tốc độ tiến hành kiểm chế."</i>

<script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh đều gật gật đầu, Chu Trúc Thanh nhìn Đường Tam liếc mắt 1 cái, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý đề nghị của hắn.

Trong khoảng ngắn thời gian, bọn họ cũng chỉ có thể sử dụng loại chiến thuật đơn giản này. Về phần hiệu quả như thế nào, chỉ có thể dùng thực chiến kiểm nghiệm. Bất kể nói thế nào, bọn họ cũng chưa bao giờ gặp được đối thủ cường đại như thế. Đối thủ cường đại tới trình độ nào cũng phải đánh xong mới biết được.

<i>"Thương lượng tốt lắm."</i> Thanh âm to, rõ của Triệu Vô Cực truyền đến, 4 người xoay người nhìn lại, cây hương trên mặt đất đã cháy tới cuối.

<i>"Sư phụ, có thể bắt đầu."</i> Đái Mộc Bạch hướng Triệu Vô Cực gật gật đầu, đồng thời bước nhanh sang 1 bên xem cuộc chiến. Mặc dù đây là 1 cuộc chiến đấu không đúng đẳng cấp, nhưng có thể chứng kiến triệu Vô Cực ra tay, là lực lượng cường công hồn sư, hẳn sẽ hông bỏ qua cơ hội học tập này.

Triệu Vô Cực 1 lần nữa đứng lên, song thủ hổ bác, cổ tay hoạt động một chút, phát ra những tiếng động liên tục khiến người ta phải rung mình, áp lực vô hình tăng lên vài phần.

Triệu Vô Cực lại lấy ra 1 cây hương, không đợi hần đốt, Trữ Vinh Vinh đã bắt đầu hành động.

<i>"Thất bảo chuyển xuất hữu lưu ly"</i> thân thể phiêu nhiên xoay tròn 1 vòng, thất thải quang mang huyền lệ nhất thời từ trong cơ thể nàng phóng thích ra, chỉ thấy Thất thải quang mang ngưng tụ, lòng bàn tay Trữ Vinh Vinh đã có 1 tòa Thất thải bảo tháp cao hơn 1 thước.

Bảo quang lóe ra quý khi bức nhân, Trữ Vinh Vinh mặt mỉm cười, cả người nhìn qua phiêu nhiên như tiên. Từ dưới chân nàng mọc lên 2 hồn hoàn màu vàng, xoay tròn quanh quanh người nàng.

<i>"Thất bảo hữu danh, nhất viết: Lực"</i> Hồn hoàn thứ nhất bay lên, bao phủ tại thất thải bảo tháp, tay trái Trữ Vinh Vinh chỉ xuống dưới, ba đạo thải quang đồng thời phóng thích ra, phân biệt bao phủ 3 người Đường Tam.

Tức thời, 1 cỗ năng lượng ầm áp từ tứ chi bách hài dũng mãnh tràn vào, ba người cảm giác được toàn thân tràn ngập lực lượng, trong cơ thể hồn lực cũng sôi trào.

Triệu Vô Cực có chút giật mình nhìn Trữ Vinh Vinh: <i>"Hảo gia hỏa, năm nay cũng có thí sinh từ Thất bảo lưu ly gia tộc. Tốt, tốt, lần này, Phất Lan Đức lão quỷ nhất định là hưng phấn."</i> Vừa nói, hần vừa điểm hương [đốt nhang], tiện tay cầm lên trên mặt đất.

<i>"Thất bảo hữu danh, nhị viết: Tốc."</i> Ba đạo thải quang đồng thời phóng ra, đệ nhị hồn hoàn Trữ Vinh Vinh bắt đầu phát huy tác dụng.

Đường Tam cảm giác thân thể mình tựa hồ mất đi sức nặng, trong lòng than thở: <i>"Thất bảo lưu ly tháp quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là đệ nhất vũ hồn phụ trợ"</i>. Tốc độ và lực lượng đồng thời gia tăng 30%, nhất thời làm hần cảm giác thực lực mình tăng nhiều.

Ngay lúc này, Triệu Vô Cực đã động, cũng không phải hướng 4 người Đường Tam tấn công lại, mà là 2 chân nửa quý, hai đấm đồng thời hướng mặt đất nện xuống.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 80: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (4)

Dịch: doctruyenke

Biên dịch: vodanh

"Không hay." Đường Tam hô lên, ngay tại lúc triệu Vô Cực phát động, hắn đã hiểu đối phương muốn làm gì.

Đại sư từng nói qua, nếu có một ngày người gặp đối thủ là Thất bảo lưu ly tông hồn sư, vậy nhất định phải giải quyết hồn sư của Thất bảo lưu ly tông trước tiên.

Triệu Vô Cực hiển nhiên không phải chỉ nhằm vào Trữ Vinh Vinh công kích, nhưng hắn làm vậy rõ ràng là muốn cắt đứt phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp.

Một sợi dây mây lam hắc sắc chợt phóng ra, trên bụi mây chẳng hề có gai, bởi vì nó là hiệu quả của hồn hoàn thứ nhất của Đường Tam, trường đằng như tia chớp quán quanh hông Trữ Vinh Vinh, Đường Tam nhảy lên không trung đồng thời đem theo Trữ Vinh Vinh.

Oanh - âm thanh vang rền, mặt đất chấn động kịch liệt, một vòng màu vàng lan tỏa trên mặt đất hướng bốn người Đường Tam phóng đến.

Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh phản ứng rất nhanh, Tiểu Vũ nhảy lên phía trước, Chu Trúc Thanh từ mặt bên xuất động, Đường Tam cơ hồn cùng Tiểu Vũ nhảy lên, ngay cả độ cao cũng không sai biệt lắm.

"Tiểu Vũ, lên" Đường Tam khẽ quát một tiếng, hai tay tại trước ngực ngửa lên.

Tiểu Vũ căn bản không cần dùng mắt nhìn, cũng biết tay Đường Tam tại vị trí nào, hai người ở cùng nhau 6 năm, sớm đã đạt thành một phần ăn ý. Hai mũi chân điểm một chút lên lòng bàn tay Đường Tam, dựa vào lực đẩy của Đường Tam, giống như mũi tên hướng Triệu Vô Cực phía trước vọt tới.

Tấn công mới là cách phòng ngự tốt nhất, tại lúc này nếu bị động phòng ngự, để cho Triệu Vô Cực đem toàn bộ thực lực phát huy, bọn họ chắc chắn không có cơ hội. Không bằng lấy công làm thủ, có lẽ còn có thể trì hoãn một chút thời gian.

Triệu Vô Cực chứng kiến hai đấm của mình không tạo được hiệu quả gì, ngược lại trên mặt lại càng tươi cười. Mắt thấy Tiểu Vũ phóng tới cũng không tránh, hai tay ngược lại thu vào trong người, làm ra bộ dáng tùy người công kích.

Tiểu Vũ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, thân thể co lại, từ không trung quay cuồng vọt tới trước, ngay tại lúc sắp tới Triệu Vô Cực, thân thể mềm mại lúc này mới mở rộng ra, chớp mắt nàng đã hoàn thành vũ hồn phụ thể tại không trung, hai chân đồng thời hướng đến cổ Triệu Vô Cực.

Hai tiếng rên đau đớn đồng thời vang lên, hai chân Tiểu Vũ chuẩn xác dẫm lên vai Triệu Vô Cực, nhưng Triệu Vô Cực lại không hề lo lắng, nhếch miệng cười: *"Tiểu nha đầu, hình như không có khí lực nhỉ?"*

Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng không khí lực sao? vậy cho người xem có khí lực. Hai chân nàng giống như là dấn trên vai Triệu Vô Cực, mũi chân đột nhiên thu vào bên trong điểm lên hai đại động mạch tại cổ Triệu Vô Cực, thân thể mềm mại vặn vẹo một cái, chuyển động không ngừng trên không trung.

```
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>
```

Nếu chỉ là lực lượng của Tiểu Vũ, tựa hồ không cách nào lay động thân thể Triệu Vô Cực, nhưng giờ phút này, động thủ không chỉ là nàng.

Triệu Vô Cực đột nhiên cảm giác được toàn thân căng thẳng, tràn ngập đẳng mạn gai nhọn đã điên cuồng quấn quanh thân thể hắn, bất luận là cánh tay hay là hai chân, đều bị quấn chặt. Đẳng mạn quấn chặt cực độ, chợt phóng thích độc tố gây mê. Đồng thời trên mặt đất đẳng mạn mọc lên, đưa thân thể hắn lên cao, làm hai chân hắn rời khỏi mặt đất.

Một người dù mạnh, nhưng nếu chân không có chỗ đặt thì cũng vô pháp ổn định thân thể. Thân thể Triệu Vô Cực dưới sự điều động hai chân Tiểu Vũ nhất thời xoay tròn trong không trung. Lúc này, trên người hắn vẫn còn bị Lam ngân thảo của Đường Tam quấn quanh, giống như một cái bánh tét màu lam.

Có phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp, bất luận là Đường Tam hay Tiểu Vũ, lúc này hồn lực phát huy đã ngoài ba cấp. Thân thể Tiểu Vũ cấp tốc xoay tròn tại không trung, cố gắng kéo động thân thể của Triệu Vô Cực.

Hai tay chống trên mặt đất, trực tiếp đưa chân làm đao chém đến, nếu đổi là người thường khác, đầu tiên cổ sẽ bị hai

chân Tiểu Vũ bẻ gãy, cuối cùng đầu sẽ bị quật xuống đất.

Một đòn này là Tiểu Vũ đã sử dụng toàn lực.

<i>"Chuyển động chút cũng vui đấy."</i> Thanh âm Triệu Vô Cực vang lên trong không trung, Tiểu Vũ cảm giác thân thể đang xoay tròn chột cứng đờ, hai chân cũng không cách nào chạm được đối thủ, một cổ lực lượng chột truyền đến, thân thể vốn lộn về sau của nàng không ngờ lại bị kéo trở lại.

Bồng – Đẳng mạn quanh thân Triệu Vô Cực bể tan tành, bay tán loạn, hai chân Triệu Vô Cực vững vàng đứng trên mặt đất.

Ngay lúc này, sắc mặt Triệu Vô Cực hơi đổi, gầm nhẹ một tiếng, thân thể chột bành trướng, toàn thân vốn đã kinh khủng, giờ cơ hồ bành trướng gấp đôi, trong phút chốc đã cao thêm một thước, cả người trở nên cực kỳ hùng tráng.

Bảy vòng hồn hoàn huyền lệ đồng thời mọc lên, đúng như lời Đái Mộc Bạch nói, hai hoàng, hai tử, ba hắc, 7 phụ gia hồn hoàn kinh khủng trên người hắn.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh

Liên tiếp những tiếng vang trong trẻo từ sau lưng Triệu Vô Cực truyền đến, Tiểu Vũ nhân cơ hội này, mũi chân điểm nhẹ lên đầu vai Triệu Vô Cực, thân thể mềm mại dán lên lưng Triệu Vô Cực nhẹ nhàng đi xuống đi xuống, đuôi bộ cạp thò ra thăm dò, giống như linh xà quấn ở mắt cá chân trái Triệu Vô Cực, toàn thân đồng thời dùng sức.

Tiếng vang trong trẻo dày đặc nọ chính là công kích của Chu Trúc Thanh.

Ngay lúc vừa bắt đầu, tốc độ kinh khủng của nàng đã triển hiện, không hổ là chiến hồn sư thuộc miễn công hệ, tốc độ của nàng cực nhanh, ngay cả Đái Mộc Bạch cũng có chút khâm phục. Đáng sợ nhất chính là bất kỳ hành động nào của Chu Trúc Thanh đều không có phát ra tiếng động nào, cả người lặng yên phát ra công kích, không có nửa phần năng lượng hao phí, cũng không có thanh âm phá không của hồn lực.

Đái Mộc Bạch sau khi được vũ hồn phụ thể, mười ngón tay lộ ra lưỡi dao sắc bén như là hổ trảo, mà Chu Trúc Thanh sau khi tiến hành vũ hồn phụ thể, miêu trảo của nàng cũng là dạng nhọn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 81: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (5)

Dịch: doctruyenke

Biên dịch: vodanh

Sau khi phụ thể, hai mắt Chu Trúc Thanh đồng thời chuyển màu, mắt trái màu lục, mắt phải màu lam, tóc dài xỏa trên lưng, trong quá trình di động thân thể tạo thành ảo ảnh làm kẻ khác rất khó biết vị trí chính xác của nàng. Mà công kích của nàng cũng kỳ ghê gớm. Lợi trảo luôn tìm chỗ yếu hại hạ thủ. Triệu Vô Cực buộc phải phóng ra vũ hồn của mình.

Chu Trúc Thanh ra tay rất đúng thời cơ, đúng lúc Triệu Vô Cực phát lực chấn vỡ Lam ngân thảo của Đường Tam, sau khi đẩy lùi Tiểu Vũ, trong nháy mắt bị thoát lực, công kích của nàng cũng không đủ phá vỡ công kích của Triệu Vô Cực.

Nhưng ngay sau khi Triệu Vô Cực hoàn thành vũ hồn phụ thể, công kích của Chu Trúc Thanh liền không dễ dàng sinh hiệu quả. Thân thể Triệu Vô Cực như là chế tạo từ cương thiết, dưới sự huy kích toàn lực của nàng, miêu trảo cũng chỉ phá được y phục trên người Triệu Vô Cực.

Nhu kỹ của Tiểu Vũ lần đầu thất bại. Bất luận nàng phát lực như thế nào, cũng không cách nào làm thân thể Triệu Vô Cực di động chút nào. Kể cả sau khi nàng lật về phía sau, hai tay đánh vào bộ vị quan trọng nơi đùi Triệu Vô Cực, nhưng cũng vẫn chẳng thu được hiệu quả gì.

Tiểu Vũ trong lòng khẩn trương nhưng nàng không có biện pháp đối phó.

Kỳ thật, cũng không phải nhu kỹ của Tiểu Vũ không mạnh, mà bởi vì nhu kỹ của nàng hoàn toàn bị Triệu Vô Cực khắc chế. Kỹ năng hồn hoàn thứ nhất của Tiểu Vũ phải dựa vào thân thể mềm dẻo không chế được đối thủ mới có thể phóng thích, thuộc loại nhất kích tất sát (một đòn là giết). Nhưng lực lượng của nàng so với Triệu Vô Cực chênh lệch quá lớn, cho dù có Đường Tam trợ giúp, cũng không khống chế được Triệu Vô Cực. Trừ khi hồn lực của nàng có thể đạt tới trình độ của Triệu Vô Cực, nếu không đối với Triệu Vô Cực [không hiểu], nhu kỹ của nàng đúng là hiệu quả kém cỏi nhất.

Lam ngân thảo bị phá, sắc mặt Đường Tam nhất thời trở nên tái nhợt, nhưng hần

không có chút nào do dự vọt tới trước, đằng mạn thô to lại xuất hiện trên người Triệu Vô Cực, làm cho thân thể đang chuẩn bị phát lực của hắn trì trệ trong chốc lát - đúng là hiệu quả của lam ngân thảo đệ nhị hồn hoàn kỹ năng.

Dựa vào thời cơ trong chớp mắt này, Đường Tam đã đi tới trước mặt Triệu Vô Cực, mà Chu Trúc Thanh cũng vô thanh xuất hiện tại sau lưng Triệu Vô Cực, một trảo hướng cổ họng, một trảo hướng bên tai, đều là vị trí hiểm yếu của con người.

Thừa dịp Triệu Vô Cực còn không có tránh thoát lam ngân thảo, Đường Tam chợt hướng ngực Triệu Vô Cực huy xuất một quyền.

Triệu Vô Cực cười to sang sảng, cũng không vội tránh thoát Lam ngân thảo, ngực vươn ra, rõ ràng là hắn muốn nhìn xem Đường Tam có bao nhiêu lực lượng.

Đường Tam đáy mắt hiện lên một tia ánh sáng, Triệu Vô Cực tiếng cười tắt ngấm, bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, một quyền nhìn như toàn lực của Đường Tam đánh vào ngực mình, nhưng lại nhẹ vô cùng, mà hắn lại đem hồn lực tập trung tại trước ngực, nhất thời có cảm giác dùng sai lực xuất hiện.

Đương nhiên lực lượng của Đường Tam và Tiểu Vũ không đủ lay động thân thể Triệu Vô Cực, nhưng nếu là lực lượng của chính hắn thì lại khác.

Đường Tam đánh ra một quyền đột nhiên biến thành chưởng, chưởng hút ngược về phía sau, Khổng hạc cầm long xuất ra ngay lúc Triệu Vô Cực dụng sai lực, nhất thời kéo thân thể Triệu Vô Cực lao đảo một cái. Đồng thời chân phải đưa ra phía trước, đá vào chân Triệu Vô Cực. Cho dù hồn lực Triệu Vô Cực mạnh mẽ, dưới tình huống này cũng mất đi thăng bằng.

Đường Tam nắm bắt thời cơ một điểm cũng không thua Chu Trúc Thanh, dựa vào Khổng hạc cầm long xảo diệu, hắn đem lực lượng của mình cộng với Triệu Vô Cực đã lay động được thân thể Triệu Vô Cực.

</div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script><i>"Khởi"</i> Đường Tam hét lớn một tiếng, hai vai dùng sức đem thân thể Triệu Vô Cực nhấc lên.

<i>"Tiểu Vũ"</i>. Lần đầu tiên Triệu Vô Cực hoàn toàn cách mặt đất, rốt cục kỹ năng của Tiểu Vũ có không gian phát huy.

Hai chân thon dài trong nháy mắt quán quanh bên hông Triệu Vô Cực, hai tay nắm cổ hân, trên người quang mang hồn hoàn thứ nhất đại phóng, mang theo thân thể Triệu Vô Cực kịch liệt xoay tròn tại không trung ba vòng, hướng đỉnh đầu Triệu Vô Cực xuống phía dưới nặng nề nện xuống mặt đất.

Công kích lúc trước của Chu Trúc Thanh mặc dù không tạo được phá hư hiệu quả, nhưng cũng quấy nhiễu Triệu Vô Cực. Hợp lực ba người rốt cục hoàn thành một đợt công kích.

một cây Lam Ngân thảo khá to hình thành trước mặt sát na lúc Tiểu Vũ mang theo thân thể Triệu Vô Cực sắp đánh xuống đất quán quanh eo nàng, đỉnh đầu Triệu Vô Cực xoay tròn đâm xuống đất, mà Tiểu Vũ được Lam ngân thảo giữ lại, tại không trung xoay người một cái phiêu nhiên hạ xuống.

Oanh!

Thân thể khổng lồ sau khi vũ hồn phụ thể của Triệu Vô Cực nện thẳng xuống đất, cả đầu hoàn toàn ngập vào trong bùn đất.

Tiểu Vũ phiêu nhiên hạ xuống phía trên đầu Đường Tam, mũi chân điểm tại vai phải Đường Tam, song chưởng giang ra giữ thẳng bằng, từng ngậm từng ngậm thở hào hển.

Công kích vừa rồi nàng đã sử dụng toàn lực, nếu không nhờ sự xảo diệu của Khống hạc cầm long của Đường Tam, nàng cũng vô pháp hoàn thành kỹ năng mà bản thân phải tập trung hai hồn hoàn.

<i>"Tiểu Tam, có phải chúng ta ra tay quá nặng ?"</i> Tiểu Vũ có chút khẩn trương hỏi.

Đường Tam lắc lắc đầu: <i>"Triệu sư phụ còn chưa có dùng hoàn kỹ mà."</i>

Hắn liếc mắt nhìn cây nhang bên kia. Lúc này cây nhang chỉ mới cháy được một phần ba mà thôi. Nhưng đợt liên thủ vừa rồi, Đường Tam, Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh ba người đã đem hết toàn lực sử dụng rồi.

Lam ngân thảo ký sanh trên người Triệu Vô Cực rất nhanh bị Đường Tam thu hồi, hân hoàn toàn không muốn Lam ngân thảo của mình lại bị đối thủ phá nát, mặc dù Lam ngân thảo tiêu hao hồn lực không nhiều lắm, nhưng nếu luôn bị phá hư đối với hồn lực Đường Tam vẫn còn là tiêu hao phi thường lớn.

Song chưởng Triệu Vô Cực chống lên mặt đất, đem đầu mình kéo lên.

Lúc trước mấy người Đường Tam không có nhìn kỹ, lúc này mới thấy hình dáng vũ

hồn phụ thể.

Triệu Vô Cực toàn thân đều bao trùm một tầng tông mao dày đặc, thân cao hơn hai thước rưỡi, toàn thân cơ bắp nổi cuộn, con ngươi màu vàng phóng thích khí tức bá đạo, bảy hồn hoàn toàn không ngừng chuyển động quanh thân thể.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 82: Âm khí của Đường Tam (1)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Đôi bàn tay Triệu Vô Cực trở nên to lớn vô song, nhìn giống như hai cái quạt

Theo như lời ước hẹn với Đường Tam, Triệu Vô Cực cũng không xuất hồn lực, hắn chọn người yếu nhất trong bọn là Chu Trúc Thanh đánh tới trước, thậm chí hắn cũng chưa từng nghĩ phải dùng tới vũ hồn phụ thể.

Đối với bảy mươi sáu cấp hồn lực như hắn mà nói, mấy người hai mươi bảy cấp hồn lực quả thật là rất yếu ớt, hắn chỉ hướng bọn nhỏ xem xét tí thôi, có chăng là hoạt động cơ thể một chút.

Ví ý nghĩ khinh thường như vậy, hơn nữa, Đường Tam ba người cùng Trữ Vĩnh Vinh có Thập Tháp Lưu Ly hỗ trợ, đều đã vượt qua ba mươi cấp, cũng nhờ tập trung mà đạt tới trình độ phối hợp hoàn hảo, làm cho Bất Động Minh Vương gặp thất bại nhất thời.

Triệu Vô Cực dấm hai bàn tay vào mặt đất, tức giận nói :<i>"Mẹ nó, xem ra phải cùng các người đánh thật rồi. Tiểu Bạch, người cười cái gì, ngày mai tìm ta thật chiến, nghe không??"</i>

<i>"Á..."</i> đang ở một bên nhìn Triệu Vô Cực đo đất, Đái Mộc Bạch vốn cười trộm, lúc này nghe xong rốt cuộc không còn cười được nữa.

<i>"Bọn nhỏ, đến đây. Chúng ta tiếp tục đánh"</i>. Triệu Vô Cực đi nhanh tới phía bọn Đường Tam, Tiểu Vũ. Hai người này phối hợp ăn ý, gây ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn.

<i>"Tiểu Vũ, Lưu Tinh Nhân Chuy"</i>. Đường Tam khẽ quát một tiếng.

Tiểu Vũ nhấn mũi chân vào đầu vai Đường Tam nhảy lên, nhưng lúc này không phải giơ tay đánh về phía trước mà là dùng chân đá về phía đầu Triệu Vô Cực.

Cùng lúc đó, hơn mười căn Lam Ngân Thảo đồng thời từ thân thể Đường Tam phát ra, từ mọi hướng phóng về Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực phách một chương về Tiểu Vũ, nhưng không ngờ được Tiểu Vũ còn chưa tới gần hắn đã đột nhiên thay đổi phương hướng, một chương này của hắn, đương nhiên cũng đánh vào khoảng không. Tiểu Vũ từ một hông phóng qua, một cước đá vào đầu vai Triệu Vô Cực.

Bởi vì, Lưu Tinh Chùy nghĩa là lấy người làm ám khí, bằng Lam Ngân Thảo quán quanh, Đường Tam khống chế thân thể Tiểu Vũ tại không trung, linh hoạt phát động công kích, đáng tiếc, bọn họ đối mặt với Triệu Vô Cực có lực phòng ngự cực mạnh, mặc dù hắn né tránh không có gì đặc sắc, nhưng muốn tổn thương thân thể thì không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bình thương, ám khí chia làm bốn loại: cầm , ném, cơ quan, phun. Lưu Tinh Chùy mặc dù có hiệu quả như ám khí, có thể ném ra (ý là có thể điều khiển như là cánh tay nối dài), có uy lực lẫn hiệu quả bất ngờ, nhưng cũng không thể xem giống như là loại ám khí thông thường khác được.

```
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>
```

Triệu Vô Cực bị dính một cước này cũng sưng sờ, đôi mắt rớt cục cũng toát ra vài phần chăm chú, mấy đứa nhỏ này có thể là đệ tử sau này của hắn, nếu cứ như thế này phát sinh, chính mình sau này làm sao mà dạy dỗ chúng được?(Ý là thầy giáo mà đánh thua học sinh thì sao có uy?)

Chu Trúc Thanh cũng không chịu đứng yên, mắt thấy Triệu Vô Cực tập trung chú ý tới Đường Tam hai người, nàng liền phóng ra hồn hoàn , hai mắt một lam một lục mở to (đúng là quái vật, mắt hai màu khác nhau àh), không một tiếng động vọt tới trước thân thể trong nháy mắt bay lên không, cả người xoay tròn, phóng về phía Triệu Vô Cực.

Tại cơ thể nàng xuất hiện hai trảo ảnh, chính là đệ nhị hồn hoàn,U Minh Trảo (cả trăm bàn tay đồng thời đánh ra). Bằng vào thân thể xoay tròn, cộng với trảo bén nhọn, lực xuyên thấu gia tăng cực hạn, trong thời gian tích tắc công kích trăm lượt, lại tập trung cùng một chỗ, uy lực cực kỳ kinh người.

Triệu Vô Cực bị Tiểu Vũ đá trúng, lại thêm Chu Trúc Thanh dùng trảo đánh sau lưng. U Minh Trảo trăm cái tựa như một , cấp tốc xoay tròn như xỉ luân (cái răng cửa tròn tròn, vũ khí rất lợi hại, đánh vào cơ thể là cửa ra vài khối thịt, he he),nhANH chóng cắt vào sau lưng Triệu Vô Cực.

<i>"Hống...."</i> một tiếng rống giận của Triệu Vô Cực vang lên, trong mắt phát ra tia lạnh lẽo, hai nắm đấm co lại, trên người hồn hoàn thứ bảy chợt phóng ra , sáng bừng lên.

Mãnh liệt kim quang cơ hồ trong nháy mắt bộc phát, thi triển U Minh Trăm Trảo là Chu Trúc Thanh bị chấn kích bay ra xa, trong không trung phát ra tiếng kêu thảm.

Đái Mộc Bạch dùng tốc độ cực nhanh,, xuất hiện tại nơi nàng rơi xuống, đón lấy nàng rơi vào tay, nhưng lại phát hiện Chu Trúc Thanh bị chấn kích ngất xỉu, hai tay buông thõng.

Đồng thời, gặp phải tai ương còn có Tiểu Vũ, nàng một cước đá trúng Triệu Vô Cực, thân thể bị Lam Ngân Thảo của Đường Tam quán lấy, khi Triệu Vô Cực phát động, Đường Tam cũng dùng Lam Ngân Thảo quán lấy thân thể Triệu Vô Cực.

Dưới tác dụng của kim quang mãnh liệt, mọi lực công kích đều vô hiệu. Tiểu Vũ mặc dù không thảm như Chu Trúc Thanh nhưng bị chấn kích trong khoảng cách gần bị bay ra, Lam Ngân Thảo của Đường Tam bắt luận gần hay xa, trong khoảng cách ba thước đều bị Triệu Vô Cực chấn động bay ngược về, gần thì bị chấn động nát hết.

Ba âm thanh đau đớn cơ hồ phát ra đồng thời. Bị thương nặng nhất chính là Chu Trúc Thanh, tiếp theo là Tiểu Vũ.

Bị chấn động mạnh, Tiểu Vũ tại không trung còn lơ lửng phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân run rẩy, truyền sang Lam Ngân Thảo truyền vào tâm khảm Đường Tam.

Đường Tam mặc dù bị thương nhẹ nhất, nhưng Tiểu Vũ bị chấn động trong Lam Ngân Thảo truyền tới làm hắn không còn giữ được bình tĩnh.

Triệu Vô Cực thi triển chính là đệ nhất kỹ năng Bất Động Minh Vương bảo thân, mặc dù chỉ là trăm năm hồn hoàn, nhưng cùng với hồn kỹ phát động, hiệu quả lớn hơn rất nhiều. bằng bảy mươi sáu cấp hồn lực, trăm năm hồn hoàn này cũng đủ hiệu quả, chấn bay bọn Đường Tam ba người hợp kích.

Đây là hồn thánh chính thực lực.

Trữ Vinh Vinh cũng khẩn trương trong lòng, lúc này căn hương mới đốt được một nửa, Thất Thập Lưu Ly mặc dù có tác dụng hỗ trợ khác, lại chưa có khả năng trị liệu. Nàng chỉ có hai cái hồn hoàn, hoàn toàn chưa có khả năng trị thương.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 83: Âm khí của Đường Tam (2)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Triệu Vô Cực nhanh chóng đứng lên, từng bước tiến dần về phía Đường Tam, trong lòng bàn tay phát ra hồn hoàn thứ hai, ngửa mặt cười lớn, bàn tay trong nháy mắt biến thành màu vàng, thể tích tăng lên gấp hai, trực tiếp hướng về Đường Tam đánh tới.

Tiểu Vũ lúc này đang ở trong lòng Đường Tam, tự nhiên không thể để nàng chịu đòn này, và cũng làm hấn mất đi khả năng tránh né.

Lúc này hai mắt của Tiểu Vũ đột nhiên sáng lên, biến thành màu đỏ trực tiếp nhìn về Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy trong đầu rung động, một chương tự nhiên cũng chậm lại, hồn lực mới phát được phân nửa, trong mắt kim quang lại phóng ra: *"Tốt, đây là Mê hoặc hồn kỹ a."*

Tiểu Vũ trong mắt màu đỏ đang nhìn trừng vào Triệu Vô Cực mắt hiện kim quang, đột nhiên kêu hừ một tiếng, xuất huyết trong lòng Đường Tam.

Đường Tam nhân cơ hội này, xuất phát Quỷ Ảnh Mê Tung thoát ra khỏi phạm vi công kích.

Triệu Vô Cực, do vậy một chương cũng khoong đánh ra, hấn sợ làm thương tổn mấy đứa nhỏ này.

"Tiểu Vũ, Tiểu Vũ". Đường Tam kêu lên vài tiếng, mang Huyền Thiên Công trút vào cơ thể Tiểu Vũ, nhưng Tiểu Vũ một chút đông tĩnh phản ứng cũng không có.

Triệu Vô Cực cũng không truy kích, đứng tại chỗ nói: *"Nàng ta không có việc gì, Mê Hoặc hồn kỹ tuy có hiệu quả lớn, nhưng thi trên với người có đẳng cấp chênh lệch cao như ta, thì đương nhiên bị hồn lực cản trở. Tựa như Lam Ngân Thảo của người với ta vô tác dụng vậy. Để cho nàng nghỉ một đêm, mai sẽ tỉnh lại"*

Ánh mắt hướng về phía Trữ Vĩnh Vinh, Triệu Vô Cực mỉm cười nói: *"Không cần ra tay. Thập Lưu Ly Bảo nha đầu. Các*

người thua rồi, mấy người các người vẫn còn quá kém. Ngay cả một nén hương cũng không trụ được. Đây là vấn đề chênh lệch thực lực quá lớn."

Ôm Tiểu Vũ mềm mại trong lòng, Đường Tam trong mắt lộ rõ tình cảm trìu mến, lại thập phần thánh khiết (khúc này dịch thoáng ra tiếng Việt, hihi)

Hắn vẫn ôm Tiểu Vũ trong lòng, chậm rãi xoay người đi tới Trữ Vĩnh Vinh <i>"Có thể chiếu cố Tiểu Vũ giúp ta một tí chăng??"</i>

Trữ Vĩnh Vinh sửng sốt một chút, rồi thu hồi Thập Tháp Lưu Ly, đón Tiểu Vũ vào lòng, có vũ hồn hỗ trợ, đương nhiên ôm một nữ hài thì không khó nhọc gì.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Giao Tiểu Vũ cho Trữ Vĩnh Vinh, Đường Tam xoay người hướng Triệu Vô Cực đi tới.

Triệu Vô Cực sửng sốt một chút nói: <i>"Thế nào? Người còn muốn tiếp tục sao. Ngay cả ta cũng chưa công kích một lần nào. Hồn hoàn thứ hai Kim Cương Chương của ta không chỉ như vậy thôi đâu "</i> (Ý là còn có tác dụng công kích mạnh mẽ, mà hắn chưa tấn công lần nào)

Triệu Vô Cực đương nhiên là chưa xuất toàn lực, nhưng mấy đứa nhỏ trước mắt muốn gia nhập học viện này, thực lực của chúng cũng làm hắn kinh hãi. Chẳng những mỗi người có đều có sở trường đặc sắc, lại không cùng tập luyện trước mà phối hợp ăn ý như thế, tương lai tiền đồ không thể lường được. So với ba gã đệ tử của học viện không thua kém gì.

Hắn sờ dĩ nghiêm khắc một tí, chẳng qua muốn đập tan sự kiêu căng của mấy đứa nhỏ này, trước đây Sử Lai Khắc học viện cũng không phải chưa từng có học viên kiêu căng, nhưng vì kiêu căng mà hạn chết phát triển. Triệu Vô Cực không hy vọng mấy đứa nhỏ này đi vào con đường sai lầm đó. Chỉ là hắn không nghĩ tới, Đường Tam thể hiện dũng khí làm hắn rất hài lòng.

Đường Tam lắc đầu nói <i>"Ta cũng không phải cùng ngài tiếp tục khảo thí"</i>

Triệu Vô Cực có chút thất vọng, nói <i>"Vậy người nhận thua à?"</i>

Đường Tam vừa lắc đầu vừa nói: <i>"Ta hy vọng có thể cùng ngài thật sự đánh. Một lần nữa bắt đầu. Xin mời ngài đốt một cây hương mới, nếu ta có thể duy trì trong một nén hương. Vậy xin ngài cho phép chúng ta bốn người đồng thời tiến vào Sử"

Lai Khắc Học Viện" </i>

Triệu Vô Cực khuôn mặt cười cợt nhìn Đường Tam nói: <i>"Vậy nếu người không làm được thì sao? Đừng quên, vừa rồi bốn người các người cùng tiến lên mà còn thua ."</i>

Đường Tam có thể chính mình cùng Tiểu Vũ ra quyết định, nhưng chưa thể đại diện cho hai người còn lại, hán quay đầu về Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh.

Lúc này, Chu Trúc Thanh được Đái Mộc Bạch định khớp cánh tay lại, cũng tỉnh táo đôi chút, chỉ là hơi thở mỏng manh, mặc dù không muốn nằm trong lòng Đái Mộc Bạch, nhưng cũng không có khả năng tự đứng lên.

Trữ Vinh Vinh nhìn Đường Tam cười: <i>"Đường Tam, chúng ta là chiến hữu, từ nhỏ ta đã được dạy, không thể nghi ngờ chiến hữu. Nếu không được, chúng ta cùng đi khỏi, dù sao chúng ta cũng đã không đạt đợt kiểm tra vừa rồi. Để đô học viện chắc cũng thu nhận chúng ta."</i>

Đường Tam nhìn hướng Chu Trúc Thanh, Chu Trúc Thanh tựa hồ không có nói chuyện có chút do dự, lưỡng lự nhưng cũng hướng Đường Tam gật đầu.

Mặc dù hôm nay mới là lần đầu gặp mặt, nhưng đồng đội đã tín nhiệm Đường Tam , vả lại năng lực của Đường Tam lại trội hơn nên cũng phần nào tin tưởng (khó dịch quá, mình dịch thoáng nghĩa, có thể không đúng đâu, hehe). Xoay người, đối mặt với Triệu Vô Cực <i>"Nếu chúng ta thất bại, chúng ta cùng nhau rời đi"</i>

Triệu Vô Cực nhìn mấy đứa nhỏ trước mắt, càng nhìn càng thấy thích, ha ha cười to: <i>"Được, Tốt lắm. Đến đây cho ta xem, rốt cuộc người còn có năng lực gì. Không thể để các người thất vọng được"</i>

Đường Tam hai chân đứng hình chữ bát, toàn thân chậm rãi ngưng tụ công lực. Lúc này hán không thèm che dấu thực lực của chính mình nữa. Tiểu Vũ đang bị hôn mê gây nên kính động mạnh mẽ trong lòng hán, nội tâm tự trách bản thân mình, không thể bảo vệ hảo muội, nếu không thu hồi chút công đạo, thì sao xứng với hai chữ đại ca.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 84: Âm khí của Đường Tam (3)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh mặc dù lần đầu gặp mặt, nhưng tín nhiệm của các nàng làm cho các nàng thấy sức mạnh thực sự, như Đái Mộc Bạch, không hiểu sao cũng muốn so sánh hồn lực với bốn vị trẻ tuổi kia, nhất là với Đường Tam, lại có niềm tin lớn hơn.

Đường Tam nhớ kỹ Huyền Thiên Lục có một câu nói, vĩnh viễn không nên mơ mộng giả Heo ăn cợn, rất dễ trở thành miếng mồi thiệt.

Bây giờ hắn mới hoàn toàn hiểu được những lời này, nếu vừa rồi đối mặt không phải là Sử Lai Khắc sư phụ, mà là địch nhân thì Tiểu Vũ rất khó mà tránh thoát, mà chính mình không còn ra tay thì phải chăng sẽ hối hận cả đời? Cho nên Đường Tam quyết định không che dấu, hắn xung nghi thông suốt, đối với vị Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực này thực lực chính mình đã đạt tới trình độ nào ?

Không có Thất Lưu Ly hỗ trợ tốc độ cùng sức mạnh, Đường Tam rõ ràng cảm thấy cơ thể mình trầm xuống một chút, hai tay đóng đưa lên xuống, cho cơ thể thích ứng trạng thái, đồng thời hai tay hắn dần biến thành màu trắng, trắng như ngọc, mười ngón lúc đó tựa hồ có khí lưu chuyển nhàn nhạt. Nhắm hờ hai mắt, để đối thủ không phát hiện đã hoàn toàn đổi thành màu tím

Triệu Vô Cực rõ ràng cảm giác hơi thở của Đường Tam có chút thay đổi, rõ ràng hồn lực cũng không có, nhưng do đâu làm cho hồn thánh như hắn lại cảm thấy có chút nguy hiểm ??

Một đứa trẻ hai mươi chín cấp cũng làm cho mình có cảm giác nguy hiểm sao ? Triệu Vô Cực có chút không tin, thúc dục Bất Động Minh Vương đệ nhất hồn hoàn kỹ năng, hướng Đường Tam đi đến, bước tới từng bước, đi cẩn thận, mỗi bước xem chừng có chút run rẩy.

<i>"Triệu sư phụ, Cẩn thận"</i> Đường Tam đột nhiên ngời đầu lên, tử quang trong mắt phát ra cường đại, chứng kiến hai mắt màu tím, Triệu Vô Cực lại càng hoảng hốt, bước chân chậm lại. Dù sao, cũng có

kinh nghiệm bị ánh mắt mê hoặc của Tiểu Vũ làm khốn đốn rồi.

Nhưng rất nhanh, Triệu Vô Cực phát hiện hai mắt tím của Đường Tam không có chức năng công kích, mà ngay lúc hấn vừa chậm lại, Đường Tam nhạ hai cánh tay buông lỏng hai bên hông, ngược nhìn lên .

Vút... vút, mười đạo hàn quang từ hai tay Đường Tam phóng ra, phân biệt hai mắt, vai, cổ họng, trái tim, đầu gối, bụng dưới của Triệu Vô Cực phóng tới. Mười đạo hàn quang công kích các vị trí khác nhau, hơn nữa là những vị trí yếu hại.

Tiếng xé gió chói tai vang lên, Triệu Vô Cực lại càng hoảng sợ, hấn.. đối với các loại khả năng thì không am hiểu nhất là nhanh nhen, mặc dù có vũ hồn phụ thể, tốc độ cũng gia tăng đôi chút, nhưng vì hình thể to lớn, hơn nữa lại ỷ vào lực phòng ngự kinh người, hấn thường lựa chọn phương cứng đối cứng với những đối thủ bình thường.

Đối mặt với sự công kích kỳ lạ, cùng với sự chính xác của mười đạo hàn quang, Triệu Vô Cực phản ứng rất nhanh, đôi hùng chưởng giơ lên một chút, chắn ngay cặp mắt yếu hại và phần bụng dưới, găm nhẹ, toàn thân hồn lực phát ra, toàn thân Bất Động Minh Vương căng lên.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đường Tam bắn ra mười đạo hàn quang, thân thể không ngừng chút nào, lập tức bước theo Quỷ ảnh Mê Tung, lui về phía sau.

Mười âm thanh cơ hồ cùng vang lên, mười đạo hàn quang đều đâm trúng Triệu Vô Cực, nhưng đều bị bắn ngược lại, không tạo cho thân thể Triệu Vô Cực chút xú thương tổn gì.

Đường Tam trong lòng thầm giật mình, phải biết rằng hấn vừa bắn ra mười căn Thấu Cốt Đinh, Tại Tiểu Hình ám Khí thư, Thấu Cốt Đinh xem như là một loại ám khí nặng, hơn nữa hấn thúc nội lực, tăng thêm khả năng xuyên thấu, nhưng cũng không làm thương tổn Triệu Vô Cực tí nào, có thể thấy rằng Triệu Vô Cực có lực phòng ngự mạnh mẽ. Đái Mộc Bạch nói rằng hấn không có chút sơ hở nào cũng là có đạo lý.

Không hề có sơ hở sao? Đường Tam hiện lên một tia hàn ý, không có sơ hở thật ra toàn thân đều sơ hở, chỉ có khác một chút chính là tự mình tận dụng được sơ hở đó.

Lui về phía sau, Đường Tam vung hai tay như cánh bướm xuyên hoa, từ trong tay

hắn hoặc tiền, hoặc đạn (chắc là lưu đạn-phích lịch đơn của ĐM, he he) không ngừng nhắm vào các trí yếu hại của Triệu Vô Cực mà bắn ra.

Triệu Vô Cực trong lòng giật mình, so với Đường Tam càng ngạc nhiên. Đối thủ như vậy lần đầu tiên hắn gặp phải, nếu song phương thực lực ngang bằng, hắn biết chính mình hẳn là thất bại. Đường Tam bắn ra ám khí, không những chính xác mà còn công kích các vị trí khác nhau, làm cho né tránh cực kỳ khó khăn.

Liễu Diệp Dao, Phi Hoàng Thạch, Kim Tiễn, Thấu Cốt Đinh các loại ám khí được Đường Tam dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ (hoa bay đầy trời) phóng ra, có bay thẳng, có bay xéo, lại vòng sau lưng, nhưng mục tiêu chỉ có một, là thân thể của Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực cảm giác được lực xuyên thấu của ám khí rất mạnh, nếu không vận chuyển Bất Động Minh Vương, ngay cả chính mình cũng có thể bị thương.

Bất quá, trải qua tiếp xúc rất nhanh, Triệu Vô Cực cũng biết được lực công kích của ám khí Đường Tam, toàn thân óng ánh kim quang của Bất Động Minh Vương hộ thể, phóng về phía Đường Tam.

Nhìn thấy Triệu Vô Cực phóng tới, với Kim Cương Chưởng hùng hậu, nhưng hắn không chút bối rối, dưới chân bộ pháp biến đổi, lui nhanh về phía sau, Lam Ngân Thảo phiêu phiêu xuất hiện ngăn trở giữa hắn và Triệu Vô Cực.

Độ cứng của Lam Ngân Thảo không thể ngăn cản Triệu Vô Cực, nhưng trì hoãn chút thời gian thì vẫn được, không chỗ nào không có Lam Ngân Thảo quấn quanh, mỗi lần cũng chỉ là một Lam Ngân Thảo bám vào chân Triệu Vô Cực, làm tốc độ của hắn chậm lại, cho chính mình cơ hội điều tiết lại nội lực

Bằng vào Lam Ngân Thảo cùng Quỷ Ảnh Mê Tung, Đường Tam mặc dù tốc độ không bằng Triệu Vô Cực nhưng chính Triệu Vô Cực cũng không thể đuổi kịp hắn, Kim Cương Chưởng vài lần sượt đánh trúng.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 85: Âm khí của Đường Tam (4)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Đường Tam sau khi bắn ra một lượt âm khí thì không tiếp tục công kích, chỉ chuyên lo chạy, né công kích của Triệu Vô Cực.

Đường Tam sở dĩ yêu cầu cùng Triệu Vô Cực đối chiến, một vì thông cảm với bốn người kia, phần vì muốn có không gian rộng lớn để né tránh, và cũng không cần cố kị điều gì.

Lúc này, với những người chung quanh đang xem cuộc chiến, tất cả đều tập trung chăm chú, nhất là tại Đường Tam trên người liên tục phát ra âm khí trong thời gian ngắn, làm bọn họ trong lòng ngập tràn ngạc nhiên. Bất luận là Chu Trúc Thanh hay Trữ Vĩnh Vinh và còn Đái Mộc Bạch đều âm thầm phát lạnh trong lòng, bọn họ đều phát hiện, nếu là chính mình thay Triệu Vô Cực, nhất định đã bị trúng âm khí.

Âm khí của Đường Tam trăm ngàn kỳ quái, lộ tuyến càng kỳ dị, muốn né tránh thật sự là chuyện khó khăn.

Cho dù xuất thân là Thất Lưu Ly dòng tộc, kiến thức sâu rộng, Trữ Vĩnh Vinh cũng không biết tới một loại gia tộc chuyên lấy âm khí làm phương tiện công kích như vậy, nhưng có thể cảm giác được hiệu quả cường đại của âm khí.

Cây hương như vậy đã đốt cháy được một phần ba chiều cao của nó.

Đang truy đuổi Đường Tam, Triệu Vô Cực dừng lại mắng :<i>" Hay cho tiểu tử người, muốn trì hoãn thời gian sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Đệ tam hồn hoàn kỹ, Gia tăng trọng lực"</i>

Triệu Vô Cực xuất ra đệ tam hồn hoàn, màu tím đích thị ngàn năm hồn hoàn phóng ra, nhưng không phải tác dụng lên cơ thể hắn, mà là rót xuống phía dưới, đi vào trong lòng đất.

Đường Tam chợt cảm thấy hai chân trĩu nặng, cơ thể trở nên chậm chạp, phảng phất như chính mình gia tăng trọng lượng gấp đôi, mà Triệu Vô Cực rõ ràng không bị ảnh hưởng, hướng về hắn vọt tới mang theo ý cười nhàn nhạt, tựa hồ như muốn bảo xem người trốn tránh được tới khi nào ?

Thật là hồn kỹ mạnh mẽ, Dưới tác dụng của trọng lực tốc độ của Đường Tam chậm lại rõ ràng, mặc dù Quỷ Ảnh Mê Tung cũng tỉnh điều, nhưng với ảnh hưởng của trọng lực, đã có chút khó khăn khi tránh né công kích của Triệu Vô Cực. Đã vài lần súýt lãnh đủ Kim Cương Chương cực mạnh của Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực liếc liếc mắt qua cây hương đang cháy, đã qua được một nửa thời gian. Hắn trong lòng cũng có chút lo lắng.

Chính mình, đường đường là Bất Động Minh Vương, đối phó với một thiếu niên mười hai tuổi cũng phải lao lực, chuyện này truyền ra ngoài không phải là đề tài đàm tiếu của mọi người sao? Đứa nhỏ này nhất định thu nhận, nhưng tròng khảo thí này cũng phải chấm dứt thôi.

Nghĩ vậy, Triệu Vô Cực phóng ra hồn hoàn thứ tư.

Tử quang lóng lánh phát ra, kẻ khác ngạc nhiên chính là Triệu Vô Cực cũng xuất ra hồn hoàn thứ tư, tựa như một con mắt bám theo người Đường Tam.

Đây là cái gì? Đường Tam trong lòng chấn động, màu tím bao bọc cơ thể hắn, nhưng không gây cho hắn chút cảm giác có hại gì.

`<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>`
Triệu Vô Cực hả hả cười *<i>" Ép ta xuất ra bốn hồn hoàn, người có đủ tư cách trúng tuyển."*

Vừa nói, hắn vừa dụng lực xuống hai chân, cả người từ mặt đất nhảy lên.

Đường Tam nhanh chóng chuyển vị trí, nhưng hắn giật mình phát hiện, tại không trung, Triệu Vô Cực cũng theo phương hắn di chuyển mà đổi hướng, như cùng chính hắn luôn đối diện.

Hắn cũng biết đây là hồn hoàn kỹ năng thứ tư của Triệu Vô Cực, Định Vị Truy Tung, một khi tập trung, tại trong vòng trăm thước hắn đều có thể trong nháy mắt thu hẹp khoảng cách.

Kỹ năng này đối với sự tu luyện hồn sư mà nói là vô tác dụng, nhưng đối với Triệu Vô Cực thì tác dụng cực lớn, trong nháy mắt thu hẹp khoảng cách với đối thủ, phát động công kích. Vì muốn chấm dứt trận đấu, hắn mới phát ra kỹ năng này.

Đường Tam trong mắt hàn quang đại phóng (mk, chả nhớ hàn quang đại phóng bao

nhiều lần rồi, sao mà kém từ ngữ quá tác giả? Lúc nào đánh nhau cũng hàn quang đại phóng ???) xem ra kế hoạch của mình có chút không ổn.

Mắt thấy không thể nào thoát khỏi Triệu Vô Cực, hắn không hề né tránh. Mắt nhìn Triệu Vô Cực đang hạ xuống chỗ mình, lập tức phát động đệ nhị hồn hoàn kỹ năng, Ký Sinh.

Nhân lúc dùng Lam Ngân Thảo truy cản Triệu Vô Cực trước kia, hắn đã âm thầm phóng ra Ký Sinh trên người, lúc này đột nhiên siết chặt Triệu Vô Cực trên không.

Đường Tam chọn lựa đúng thời cơ phát động Ký Sinh, như vậy, có thể ngăn cản công kích của Triệu Vô Cực.

Đường Tam hai tay nhấc lên, chỉ nghe tang.. tang ..vài tiếng phát ra, sáu đạo hàn quang từ ống tay áo mạnh mẽ xé gió, hướng về phía mặt Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực mặc dù lực phòng ngự mạnh mẽ, nhưng đột nhiên xuất hiện nỏ tiễn bay ra, dọa hắn nảy người lên, Phanh một tiếng nổ, kim quang tán loạn, chẳng những tránh thoát Lam Ngân Thảo đang trói buộc, mà còn đánh bay sáu tụ tiễn.

Đường Tam am hiểu nhất thứ gì?? Trước kia, không chỉ là phóng ám khí mà là các loại ám khí.

Đột nhiên nỏ tiễn phát ra, Triệu Vô Cực cả người phát lạnh, hắn, Bất Động Minh Vương mặc dù đánh bay được tụ tiễn, nhưng cũng biến sắc, lực tụ tiễn thật là cường đại.

Khổng Hạc Cầm Long đồng thời xuất ra, cản trở tấn công của Triệu Vô Cực, Đường Tam cũng đồng thời nhảy lùi, nhưng vẫn chưa thoát được tầm chưởng pháp không của Triệu Vô Cực đang đánh tới.

Song chưởng thu lại, ngực chuyển động, một loạt tiếng ong.. ong vang lên, một chùm hàn quang lờ lờ của cương châm mang theo một cổ phong vụ từ ngực Đường Tam xuất ra, đón nhận chiêu thức của Triệu Vô Cực.

Đường Tam đời trước được coi như là một đại sư ám khí, máy bắn ám khí mà hắn chế tạo chính là loại không cần chốt mở, chỉ cần cơ thể co rút lại cổ thể kích động ám khí phóng ra. Kẻ khác khó lòng phòng bị.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 86: Âm khí của Đường Tam (5)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Làn hơi mà trà hương mang theo làm cho Triệu Vô Cực trong đầu choáng váng. Phòng ngự của Bất động minh vương thân tự nhiên giảm xuống một nửa. Cũng ngay lúc ấy, Triệu Vô Cực rõ ràng cảm giác được trên ngực một trận đau đớn. Hắn cúi đầu nhìn xuống, hoảng sợ phát hiện một chùm cương châm do Đường Tam bắn ra đã xuyên qua phòng ngự của Bất động minh vương thân, toàn bộ đâm vào trên ngực hắn.

Cảm giác tê liệt và đau nhức trong nháy mắt thông qua hệ thống thần kinh truyền vào trong não Triệu Vô Cực.

"Có độc!" Triệu Vô Cực trong lòng chấn động. Nhanh chóng thúc động bất động minh vương thân của mình, mạnh mẽ chấn rơi toàn bộ cương châm ra ngoài cơ thể. Nhưng độc tố đã theo hơi thở cùng với máu truyền vào trong cơ thể hắn

Đường môn không chỉ có âm khí, độc dược của Đường môn cũng là nhất tuyệt. Mặc dù Đường Tam mấy năm nay cũng không có cơ hội thu thập độc vật, nhưng hắn cũng không có lãng phí con rắn mạn đà la lúc trước. Từ rắn mạn đà la lấy ra chất độc rồi bôi vào âm khí. Vào thời khắc mấu chốt, phát huy tác dụng lớn nhất. Kiện âm khí này của hắn là một trong số ít những loại âm khí có thể phá hộ thân cương khí hắn mang theo. Tên là "hàm sa xạ ảnh"

Đương nhiên, với phòng ngự quá mạnh mẽ Bất động minh vương thân của Triệu Vô Cực, 64 thanh cương châm mà hàm sa xạ ảnh bắn ra cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm xước da hắn mà thôi.

Nhưng như vậy là đã đủ rồi, tốc độ của "Mạn đà la" mặc dù không đủ để làm cho Triệu Vô Cực mất đi năng lực chống cự, nhưng làm cho hắn phải chia bớt một bộ phận hồn lực ra ngăn cản chất độc lan tràn. Điều này đã cho Đường Tam có được thời gian thở dốc

Bất quá, thân hình Triệu Vô Cực tuy dừng lại nhưng cũng không để Đường Tam tiếp tục đào thoát. Ngược lại, hắn đón Triệu Vô Cực vọt lên. Mười ngón tay đồng thời bắn ra, mười đạo kim quang tại

không trung chợt lóe lên rồi biến mất. Nếu không nhìn kỹ, thậm chí không thể phát hiện sự tồn tại của chúng

Làm một cao thủ ám khí thì việc nắm chắc thời cơ phóng ám khí tất nhiên là cực kỳ quan trọng. Đường Tam không thể nghĩ ngờ là đã làm được điều này, hắn lựa chọn thời điểm đúng lúc Triệu Vô Cực vừa mới thúc động *"bất động minh vương thân"* chấn rơi ám khí trên người, lực phòng ngự khi đó bị yếu đi một lúc.

Nhờ vào khả năng nhìn rõ ràng của *"Tử cực ma đồng"*, Đường Tam không chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi động tác của đối thủ, thậm chí có thể thấy được dao động mạnh yếu của hồn lực xung quanh người Triệu Vô Cực. Nếu không hắn làm sao có thể tìm được sơ hở của đối thủ một cách hoàn hảo như thế? Đây mới chính là tác dụng lớn nhất của *"tử cực ma đồng"*

Mười đạo kim sắc hào quang mạnh mẽ xuyên thấu phòng ngự của *"Bất động minh vương thân"*, lặng lẽ đâm sâu vào thân thể Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy trên người từng đợt đau nhức đồng thời truyền đến. Với tinh thần kiên cường của hắn mà cũng không nhận được hít sâu một hơi, toàn thân bùng lên sự đau đớn

"Người ..." Triệu Vô Cực có chút phạm nộ, miệng gầm nhẹ một tiếng, Đệ ngũ hồn hoàn, hồn hoàn màu đen lấp lánh thân bí kia chợt sáng bùng lên. Tiếng gầm mạnh mẽ khiến cho cả học viện Sử Lai Khắc run rẩy

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Đường Tam chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến áp lực thật lớn, thân thể không chịu nổi chế phồng về phía Triệu Vô Cực. Xung quanh thân thể truyền đến áp lực tựa hồ nghiền nát thân thể của mình. Cổ lực lượng này đã nằm ngoài khả năng chống lại của hắn

Triệu Vô Cực ra sức dùng kim cương hùng vũ đệ ngũ hồn kỹ: Trọng lực đè ép

Đường Tam sẽ khuất phục như vậy sao? Đương nhiên không

Hắn cúi mạnh đầu, một âm thanh trong trẻo vang lên, kèm theo đó là một mũi tên dài đến bảy tấc chợt bắn ra từ sau lưng hắn. Đích đến chính là cái miệng đang gầm lớn của Triệu Vô Cực. Trong tình huống thân thể đã bị đối phương khống chế mà vẫn có thể giữ được sự chính xác như thế, thật khiến cho người khác phải vỗ tay hoan hô

Khẩn bối hoa trang nỗ , trung hình nỗ tiến , dùng lưng để khống chế phát xạ .Tuy chỉ bắn được một lần nhưng vì nỗ có thể tích lớn , lấy nỗ có lực đàn hồi lớn nên trong các loại ám khí nó là loại có lực phá hoại cực mạnh . Đây không phải thứ mà tự tiễn có thể so sánh được

Cùng lúc đó , hai chân của Đường Tam giao nhau ,ở mũi chân lộ ra lưỡi dao sắc bén dài khoảng ba tấc . Một chân bay lên đâm vào cổ họng Triệu Vô Cực , chân còn lại nhẹ nhàng không một tiếng động đâm vào vị trí yếu hại bên dưới□ Dưới tình huống rơi vào thế kém , hãn vẫn có thể làm ra phản ứng công kích như thế thì tuyệt đối là kinh khủng

Tốc độ bắn ra của khẩn bối hoa trang nỗ cực kỳ nhanh , tay của Triệu Vô Cực thậm chí còn chưa kịp đưa lên thì phòng ngực của <i>" bất động minh vương thân đã bị mũi tên mạnh mẽ xuyên qua, hướng vào miệng của hãn mà bay đến.

Trong nguy cấp , Triệu Vô Cực biểu hiện ra kinh nghiệm thực chiến của một hồn thánh cường đại . Hãn không một chút hoảng loạn , hai hàm răng cắn chặt lại giữ mũi tên của khẩn bối hoa trang nỗ ở trong miệng.

Khẩn bối hoa trang nỗ có lực trùng kích cực kỳ mạnh mẽ . Mặc dù Triệu Vô Cực cắn được mũi tên nhưng hàm răng cũng bị một trận lung lay.Đồng thời ,một làn hương ngọt ngào từ mũi tên tỏa ra tiến vào trong miệng , làm cho trong đầu hãn nhất thời một trận mê muội.

Khẩn bối hoa trang nỗ chỉ có một cái , Đường Tam như thế nào có thể không ở mặt trên động chân tay? Mũi tên được khoét rỗng , bên trong chứa một ít độc dịch của rắn mạn đà la .Một khi mũi tên đâm vào thân thể của địch nhân sẽ bị đè ép , độc dịch liền bắn ra ngay lập tức . Tuy mũi tên lúc này không có đâm vào thân thể Triệu Vô Cực nhưng hàm răng của Triệu Vô Cực cũng cho nó đủ tác dụng đè ép . Một miệng độc dịch này tự nhiên là không khách khí tổng cho hãn

"</i> Phi<i>" Triệu Vô Cực nhổ một miếng nước bọt xuống đất, hai tay đồng thời , hóa giải công kích của hai chân Đường Tam. Lúc này , Đường Tam đã bị đè ép đến trước mặt hãn.

"</i>Người là con nhím sao?" Triệu Vô Cực nổi giận gầm lên một tiếng .Bất quá , vì trong miệng hãn còn độc tố của rắn mạn đà la , đầu lưỡi có chút tê cứng , nói chuyện cũng có chút ngọng nghịu

Đừng nói là sau này đi tới học viện Sử Lai Khắc, cho dù là trước kia trong giới hồn sư hồn tạp hãn cũng chưa bao giờ chịu thua thiệt nhiều như thế . Nhất thời trong mắt hung quang lóe lên , như muốn

phát tác.

Nhưng công kích của Đường Tam còn không có hoàn toàn chấm dứt .Không biết từ lúc nào , trên tay trái hắn đột nhiên xuất hiện một cây búa nhỏ đen nhánh. Sau khi Triệu Vô Cực đỡ lấy hai chân hắn, tay trái cầm chùy đập về phía mặt Triệu Vô Cực.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 87: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (1)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: polonezvn

<i>"Không xong rồi!"</i>. Triệu Vô Cực trong lòng phẫn nộ, quyết định ra tay giáo huấn <i>"con nhím"</i> Đường Tam này. Tay phải hắn che phía trước, tay trái vỗ một chưởng phách không vào ngực Đường Tam. Đương nhiên một chưởng này của hắn cũng không dùng quá nhiều lực, chỉ là bản thân đã chịu đau khổ, không trả thù một chút thì trong lòng hắn thực sự không thoải mái được. Đây là một chưởng hắn đánh ra khi đã thu hồi ngàn năm hồn hoàn Trọng Lực hỗ trợ, nếu không Đường Tam muốn không chết cũng khó.

Phanh! Phanh!

Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời truyền đến.

Thân Đường Tam bị chưởng của Triệu Vô Cực vỗ bay ra ngoài, một tiếng kêu tự nhiên là do hắn phát ra, giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi.

Trước lúc công kích, phải nói là hắn đã tận lực sử dụng cả tâm trí lẫn sức lực, lúc này thân thể đã cạn kiệt, lại bị Triệu Vô Cực cho một chưởng, không bị chấn bay mới là lạ.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh phóng lên mặt đất, thân hình chớp động phi thân về hướng Đường Tam đang rơi xuống.

Tiếng kêu đau đớn còn lại đương nhiên là của Triệu Vô Cực, vốn hắn chỉ nghĩ là một loại âm khí khác của Đường Tam thôi, ngăn cản Đường Tam phóng ra cây chùy nọ chẳng phải là chuyện dễ dàng sao? Nhưng khi tay hắn tiếp xúc với âm khí kia, lại nảy sinh cảm giác không đúng.

Cây chùy nọ nhìn tuy có vẻ nhỏ bé nhưng lại có lực hùng hậu, mặc dù Triệu Vô Cực kịp thời thúc giục hồn lực, nhưng dù sao cũng có ý khinh thường, lại bị độc của Mạn Đà La lúc trước ảnh hưởng hòa cùng lực chùy thì hồn lực đã có chút không đủ.

Cây chùy nhỏ tiếp xúc với chưởng trái, đẩy bàn tay vào mặt Triệu Vô Cực, khiến cho hắn nhất thời phun máu, hơn nữa lòng

bàn tay cảm thấy đau đớn khôn tả khiến cả thần trí mơ mơ hồ hồ.

Vậy mà cây chùy nhỏ đen đuôi đỏ, sau khi va chạm với tay hắn, thì đã hoàn toàn biến mất.

Đường Tam được Đái Mộc Bạch đỡ lấy, lại vừa phun ra một ngụm máu tươi, mặc dù thương thế không nhẹ, nhưng nếu chỉ nhìn bề ngoài mà nói, không ai có thể xem là Triệu Vô Cực đã thắng.

Lẽ dĩ nhiên không thể nào nói là thực lực của Triệu Vô Cực không mạnh. Dù sao khi cùng thí sinh động thủ, vì sợ thật sự đã thương Đường Tam, lại muốn xem tới tột cùng Đường Tam có thể hiện trình độ cỡ nào, nên tay chân có chút bó buộc. Tuy lực lượng hắn cường mãnh, nhưng lại không quá am hiểu về tốc độ, đã vậy ám khí của Đường Tam quá sức quái dị, tính toán chính xác làm cho Triệu Vô Cực xao nhãng. Coi như là mất hết thể diện. Nếu thực sự là động thủ, Triệu Vô Cực chỉ cần trực tiếp phát động đệ ngũ hồn hoàn kỹ năng, Đường Tam sẽ bị hắn giết chết. Dù sao thì thực lực hai người vẫn chênh lệch quá lớn.

Nếu chỉ là khảo thí, Đường Tam đương nhiên sẽ không liều mạng, nhưng Tiểu Vũ bị hôn mê khiến tâm trạng hắn nổi khùng lên. Lại còn áp lực quá lớn của Triệu Vô Cực gây ra nhất thời làm hắn bộc phát. Đừng nói những người ở đây, cho dù là Tiểu Vũ cũng từng chưa thấy Đường Tam xuất toàn lực như hôm nay.

Đái Mộc Bạch, nhìn vẻ mặt vương máu của Triệu Vô Cực, vừa muốn cười lại không dám, cao giọng hô to: <i>"Áo Tư Tạt, Áo Tư Tạt! Mau lại đây, có sinh ý cho người nè"</i>.

Thông qua hồn lực khuếch đại âm thanh, chỉ sợ là bên trong học viện không ai không nghe được.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Rất, rất nhiều năm sau này, khi Tà Mâu Bạch Hồ Đái Mộc Bạch đã công thành danh toại, trở thành lão Đại của Sử Lai Khắc

Thập Quái, có người hỏi hắn trong thập quái, ai là người đáng sợ nhất, Đái Mộc Bạch không chút do dự trả lời, là Nhu

Cốt Đấu La Tiểu Vũ, nguyên nhân rất đơn giản, vì nàng là cái vảy ngược của Đấu La Đường Tam, dù người trực tiếp trêu

chọc Đường Tam cũng không nguy hiểm, nhưng nếu trêu chọc Tiểu Vũ mà làm Đường Tam tức giận. Vậy chính người sẽ gặp phải

chuyện kinh khủng rồi, lúc ấy Đường Tam không còn là Thiên Thủ Đấu La nữa mà trở thành Thiên Thủ Tu La.

Đái Mộc Bạch cả đời phong lưu đa tình, thậm chí trong nội bộ Sử Lai Khắc Thập Quái cũng đùa gọi hắn là Cái thế dâm

oa. Nhưng hắn cho tới giờ cũng không dám trêu chọc đến Tiểu Vũ, bởi vì người thông minh như hắn tuyệt không muốn đối mặt với một Đường Tam thịnh nộ, mà hết thấy đều do những gì trước mắt hắn bây giờ nhắc nhở.

<i>"Sinh ý ở chỗ nào? Sinh ý ở chỗ nào?"</i>. Thanh âm mềm mại của Áo Tư Tạp mang theo vài phần kích động từ xa vang tới, rất nhanh hắn xuất hiện trước mắt mọi người.

Có lẽ bởi vì phản ứng quá nhanh nhẹn mà hắn bỏ chính sạp hàng của mình ở xa mà chạy vội tới.

<i>"Tiểu Áo, lại đây"</i>. Đái Mộc Bạch gọi hắn.

Áo Tư Tạp vội vàng chạy tới: <i>"Đái lão đại, là người gọi ta?"</i>

Đái Mộc Bạch gật đầu: <i>"Mau lên, tạo hương tràng, bọn họ đều bị thương."</i>

Áo Tư Tạp rất mừng rỡ: <i>"Năm hồn tề một cây, cuối cùng đừng quên trả tiền cho ta. Lão tử là một cây đại hương tràng"</i>. Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một hồn thú quái dị, ánh sáng lóe lên, một cây hương tràng xuất hiện.

Ánh mắt Đái Mộc Bạch chuyển sang Đường Tam: <i>"Người ăn đi, người này mặc dù tâm bất thiện, nhưng hương tràng của hắn quả thật rất hiệu quả. Đây chính là đệ nhất hồn hoàn phụ gia hương tràng, có thể giúp cơ thể nhanh chóng hồi phục"</i>.

Hương tràng thì không vấn đề gì, nhưng Đường Tam vì câu nói kia của Áo Tư Tạp mà nhịn không được bao tử quặn lên, nhanh chóng khoát tay <i>"Ta không bị thương nặng, chỉ có chút mệt mỏi thoát lực, nghỉ ngơi chốc lát là tốt rồi. Người mang hương tràng cho ba người còn lại ăn đi."</i>

Nói xong, hắn lập tức ngồi xuống khoanh chân lại, vận công điều tức

Đường Tam không ăn, không có nghĩa là người khác không ăn. Ví như cái vị vừa mất thể diện. (là cha sư phụ đánh thua đệ tử đó, he he - dịch giả)

<i>"Áo Tư Tạp, lại đây, cho ta một cây hương tràng."</i>

Thanh âm Triệu Vô Cực có chút mơ hồ. Cũng khó trách hắn, mặc dù nhờ vào hồn lực tinh thuần cố gắng không cho độc lan tràn, nhưng độc tố ở đầu lưỡi của hắn cũng còn gây ảnh hưởng .

Áo Tư Tạp tròn xoe cặp mắt: <i>"Người là ai? Như thế nào lại vào Sử Lai Khắc học viện chúng ta, mà lại còn biết đến tên

ta?"</i>

<i>"Hồn lảo, người muốn bị phạt à? Ta là Triệu Vô Cực!"</i>. Triệu Vô Cực giận dữ, hơi thở hỗn loạn, suýt chút nữa đã phun máu ra.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 88: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạt (2)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: polonezvn

Giờ đây vị đại gia được gọi là sư phụ này chỉ muốn nhanh chóng xử lý thương tích, sau đó uy hiếp mấy đứa nhỏ, ngăn cản chuyện xấu truyền ra ngoài, nếu không, Bất Động Minh Vương hấn sau này sao còn dám lẫn lộn giang hồ.

"A..." Áo Tư Tạt rất muốn hỏi một chút, thực lực Triệu Vô Cực hẳn biết rõ, lại sao bị thê thảm mức này. Nhưng hấn rất nhanh thấy được ánh mắt của Đái Mộc Bạch. Là người thông minh, Áo Tư Tạt lập tức thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, thể hiện như không có gì xảy ra, đi tới Triệu Vô Cực, bỏ qua hương tràng vừa rồi, đồng thời ngân xướng lên một tràng chú ngữ, mà mọi người chẳng biết là giọng khóc hay cười.

"Lão tử là gốc của hương tràng". Mặc dù bản thân Áo Tư Tạt nhìn qua không bị ối, nhưng khi hấn nói câu này thì vẻ hèn mọn không giấu đâu được.

Một cây hương tràng nhỏ xíu như ngón út xuất hiện trong không trung, hấn bắt lấy rất nhanh rồi đưa cho Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực cũng không khách khí, nuốt toàn bộ hương tràng. Sắc mặt nhanh chóng trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Đái Mộc Bạch cố nén cười, đi về bên Chu Trúc Thanh, lập tức thu hút ánh mắt mãnh liệt của Tru Chúc Thanh.

Chu Trúc Thanh thương tích không nhẹ, nhưng ánh mắt rõ ràng đang nói cho Đái Mộc Bạch, người mà để cho vị Hương Tràng thúc thúc kia lại đây, ta sẽ giết chết người.

Đái Mộc Bạch ra vẻ bất đắc dĩ, hướng nàng lắc đầu: "Yên tâm đi, ta sẽ không để người ăn thứ này đâu. Ta thiết không cổ cách mà".

Chu Trúc Thanh mắt trở nên sắc lạnh, nhắm lại, không thèm nhìn Đái Mộc Bạch.

Ăn hương tràng của Áo Tư Tạt xong, mặt Triệu Vô Cực có chút khởi sắc, quần áo trên người do chiến đấu đã bị rách tả

tôi, hắn trực tiếp xé một mảng đưa lên chùi vết máu trên mặt.

Tác dụng của hương tràng Áo Tư Lạp còn có tác dụng giải trừ trạng thái bất thường, hai loại tác dụng của hương tràng đều hiệu quả. Tác hại nhìn thấy được của Mạn Đà La dần dần tiêu mất nhưng vẫn làm Triệu Vô Cực đau đớn đến nỗi có quắp cả người lại, ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy trên hai tay, khắp thân thể nơi nơi đều phát mụn nhọt, toàn thân đau nhức chính là từ những mụn nhọt này gây ra.

<i>"Triệu Sư Phụ, chúng ta có được tính đã vượt qua đợt kiểm tra này không?"</i>
Bốn gã thí sinh đứng bên, chỉ có mình Trữ Vinh Vinh lên tiếng hỏi .

Triệu Vô Cực quay đầu nhìn lại, chính mình đã được hương tràng chữa lành, tức giận hừ một tiếng: <i>"Nhóm các người vượt qua kiểm tra"</i>.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Hắn lúc này không muốn ở lại, vừa bực mình vừa buồn cười, quay người bước đi.

<i>"Triệu sư phụ, xin chờ một chút"</i> Lúc này, có một thanh âm suy yếu vang lên, Triệu Vô Cực quay đầu nhìn lại, người vừa lên tiếng chính là Đường Tam.

Trải qua chút ít thời gian nghỉ ngơi, Đường Tam tinh thần tốt hơn một chút, miễn cưỡng đứng lên .

- <i>"Con Nhím"</i> nhà người còn có chuyện gì? Các người đã thông qua khảo thí của ta rồi.

Triệu Vô Cực nhíu mày nhìn thiếu niên, trong lòng vừa giận lại vừa yêu thích. Mặc dù hắn đã mất thể diện, lại bị thương nhẹ, nhưng đứa nhỏ này thể hiện khả năng, chiến lược cùng ý chí kiên cường trong chiến đấu, đích thị là quái vật trong số quái vật.

Đường Tam: <i>"Xin lỗi, vừa rồi ta quá xúc động, lại vì ngài quá cường đại, ta không đủ lực ứng phó nên phóng ám khí vào ngài, vẫn chưa lấy ra, nếu để trong người thì gây ảnh hưởng không tốt"</i>.

Giấu ở trong bàn tay mười sợi Long Tu Châm (râu rồng ấy bà con, đặt tên cho ám khí kêu vãi - dịch giả), lúc này đều ở trong cơ thể của Triệu Vô Cực, cơ thể đang bị thương như vậy tuyệt không có khả năng lấy ra, vì Long Tu Châm có khả năng tiêu tán (xạo quá, ta dịch cũng thấy nổi da gà - dịch giả), nếu không có nam châm hút ra, một khi đã đông cứng lại, chỉ sợ là Đường Tam cũng mất một thời gian lâu mới lấy ra được. Nếu không,

một khi xâm nhập vào mạch máu có thể
cắt đứt các mạch máu, gây xuất huyết nội trầm trọng (kết hợp kiến thức y khoa
dịch thoáng đoạn này - dịch giả)

May là Triệu Vô Cực có khả năng phòng ngự cao, và nội lực của Đường Tam chưa đủ
nên Long Tu Châm chỉ ghim vào hai tay ,
nếu để bắn vào cơ thể, có thể không còn cách nào cứu chữa .

Nghe xong Đường Tam nói, Triệu Vô Cực nét mặt vừa giãn ra vài phần, lại nhin
không được nhú mày lên, dù sao hắn cũng
là một gã hồn thánh. Đối mặt với một đứa nhỏ chưa tới ba mươi cấp đã phải dùng
tới hồn hoàn thứ năm, rõ ràng là ỷ lớn
hiếp nhỏ. Nay lại bị <i>"con nhím"</i> lợi hại này công kích, khiến cho hắn phải
đại khai nhãn giới.

Đường Tam đi tới trước mặt Triệu Vô Cực, xác định vị trí của Long Tu Châm, mắt
thấy Long Tu Châm đều ở trên tay, chưa
xâm nhập vào cơ thể, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đánh cùng Triệu Vô Cực một trận, trong lòng hắn lửa giận cũng nguôi đi, lại
có chút hối hận, dù sao cũng là sư
phụ, không phải địch nhân, mình ra tay như thế có chút trầm trọng. Thật ra, dưới
tình huống lúc này, hắn có muốn nường
tay cũng không làm được.

Tay phải một lần nữa biến thành bạch ngọc, ngón tay nhanh nhẹn lướt trên vết
thương của Triệu Vô Cực xử lý, ngay cả
Khốn Hạc Cầm Long cũng phát xuất, một kim châm màu vàng từ da tay ngoi lên,
Đường Tam dùng sức nắm lấy, kéo ra một cây
Long Tu Châm.

Triệu Vô Cực bề mặt da tay sưng lên, toàn bộ Long Tu Châm trong cơ thể lập tức
nhú ra, lại cùng chất độc bị cùng một
chỗ, mang đến đau đớn tột cùng, ngay cả Bất Động Minh Vương cũng không nén
được đau trên mặt co quắp lại.

Sau khi Đường Tam lấy toàn bộ Long Tu Châm ra, trên người Triệu Vô Cực đã bốc
lên một tầng khí nồng đậm, che kín toàn
thân đầy mồ hôi do đau nhức, bất quá hắn cũng có chút ngạnh khí, một tiếng hừ
cũng không phát ra.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 89: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Táp (3)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: polonezvn

Vừa ăn hương tràng của Áo Tư Táp, vết thương trên người Triệu Vô Cực bắt đầu lành lại, cảm giác đau đớn cũng giảm dần.

Đường Tam vừa mới khôi phục nội lực lại hao hết, lần này một tiếng cũng không phát ra được, ngất xỉu tại chỗ, may là Áo Tư Táp đứng kề bên người vội đỡ lấy hắn.

Triệu Vô Cực thực lực cường đại, thương thế chỉ là ngoài da, cũng không lo ngại mấy, lại dùng hương tràng của Áo Tư Táp, trong chốc lát công phu đã khôi phục chín thành.

Nhìn vào Đường Tam trong lòng Áo Tư Táp, Triệu Vô Cực nhíu mày nói: <i>"Mộc Bạch, người lo cho bọn họ nhập học. Vũ khí quái dị của Đường Tam rơi đầy đất, người chặn lại không cho ai bước vào, đợi khi nào Đường Tam khỏe lại, tự hắn đi thu thập"</i>.

Bỏ lại lời này, Triệu Vô Cực xoay người đi.

Đưa mắt nhìn theo Triệu Vô Cực đi xa, Áo Tư Táp lúc này mới đưa Đường Tam đi đến bên Đái Mộc Bạch, nhìn vào thương thế không nhẹ của Đường Tam, lại thấy Chu Trúc Thanh hôn mê, còn Tiểu Vũ thì đang nằm trong lòng Trữ Vĩnh Vinh. Hắn nhìn không được hỏi: <i>"Hôm nay Triệu sư phụ làm sao vậy? Đại di mục tới sao? Sao lại phát tiết lên mấy người tân sinh này vậy?"</i>

Đái Mộc Bạch giận dữ nói: <i>"Có giỏi thì nói to thêm chút nữa, để cho Triệu sư phụ nghe được mới hay! Ông ta bây giờ đang một bụng tức giận, nộ hỏa không biết tìm ai để phát tiết đó. Cái gì mà đại di mục, ta xem chính người mới đến tìm đó. Một tháng ba mươi ngày người đều đi tìm đủ, tháng hai có 28 ngày lại muốn thêm hai ngày cho đủ hả?"</i>

Áo Tư Táp có chút ai oán nói: <i>"Không nên nói thô tục như vậy có được không, nơi này còn có nữ tử mà"</i>

<i>"Hay. Hồn dân nhà ngươi, đại hương tràng thúc thúc, tại địa phương này, có thể

thiếu sắc được chăng? Chúng ta trước mặt bọn họ nói thẳng, còn có nhiều lần như vậy nữa" </i>.

Vừa nói, Đái Mộc Bạch ôm lấy Chu Trúc Thanh từ mặt đất, đối với ánh mắt có thể giết người của Chu Trúc Thanh lạnh lùng, hắn căn bản là không thấy.

Áo Tư Tạp nhìn Đái Mộc Bạch, lại nhìn Trữ Vĩnh Vinh phía bên kia, thì thầm trong miệng: <i>"Tại sao người người ôm đều là mỹ nữ, còn ta lại phải mang nam nhân?"</i>

Tà Mâu Đái Mộc Bạch xoay ngang nói: <i>"Đây là vấn đề về nhân phẩm."</i>

***

Khi Đường Tam tỉnh lại, ngoài trời đã tối dần, mở hai con mắt mơ màng, hắn phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng.

Căn phòng không lớn lắm, ước chừng hơn mười thước vuông, ngoại trừ cái giường hắn đang nằm, bên cạnh còn có cái giường khác. Áo Tư Tạp đang ngồi trên giường miệng thì lầm bầm chuyện gì không rõ .

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
<i>"Đây là đâu?"</i> Đường Tam khàn khàn hỏi, trong cơ thể thoáng chút hư nhược.

Áo Tư Tạp thấy hắn tỉnh lại, đáp: <i>"Đây là ký túc xá của chúng ta, sau này người cùng ta ở cùng một gian. Người là Đường Tam hả, hôm nay người thật dũng mãnh, ngay cả Triệu sư phụ nổi tiếng anh dũng cũng gặp chút khốn đốn từ tay người a"</i>.

Áo Tư Tạp xoay tròn tròn mắt nhìn Đường Tam có chút hưng phấn.

<i>"Tiểu Vũ đâu? Nàng thế nào"</i>. Đây mới là chuyện Đường Tam quan tâm nhất.

Áo Tư Tạp đáp <i>"Yên tâm đi, nàng không có việc gì, nàng ta với cô gái xinh đẹp Trữ Vĩnh Vinh ở cùng một gian, qua một đêm là khỏe hắn, nàng... Thất Tháp Lưu Ly Trữ Vĩnh Vinh kia thật là xinh đẹp!"</i>, vừa nói hắn vừa nuốt một ngụm nước miếng, trong mắt hiện ra tia sáng kì dị.

Đường Tam chống tay ngồi xuông, nội lực tiêu hao quá nhiều, nếu không cố gắng khôi phục lại, sẽ ảnh hưởng tới tốc độ tu luyện của chính bản thân.

<i>"Ấy, Đường Tam, chúng ta sau này chính là bạn cùng phòng... trước tiên giới thiệu một chút. Thế nào? Ta là Áo Tư Lạp, khí hồn sư cấp hai mươi chín, vũ hồn là Hương Tràng. Ngoại hiệu Hương Tràng Lão Bản, người có thể gọi ta là Lão bản chuyên bán hương tràng Áo Tư Lạp, cũng có thể trực tiếp gọi ta là Tiểu Áo"</i>

Đường Tam cười cười nói <i>" Không phải là Hương Tràng thúc thúc sao ?"</i>

<i>"Phì phì, cái gì mà Hương Tràng thúc thúc. Ngày mai, ta cạo râu mép, để cho người thấy ta anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, phong lưu đích thực. Học viện mới tới có vài vị học muội xinh đẹp, ta không thể là đồ bỏ đi. Đái Mộc Bạch tên kia rõ ràng coi trọng bằng nhân mỹ nữ, Tiểu Vũ là của người. Ta đây miễn cưỡng theo đuổi Trữ Vĩnh Vinh vậy"</i>.

<i>"Ta và Tiểu Vũ chỉ là bằng hữu"</i>. Đường Tam nhú nhú mày, phương pháp nói chuyện của Áo Tư Lạp làm hắn có chút bức bối trong người.

Áo Tư Lạp cười thô bỉ, nói: <i>"Được rồi, không bàn nữa. Tất cả nam nhân ai cũng hiểu. Mặc dù nàng ta tuổi còn nhỏ nhưng đã xinh đẹp như vậy, lại cùng người đồng hành đến học viện, sao lại không có gì phát sinh? Đái lão đại nói, chính là vì Tiểu Vũ bị thương người mới cùng Triệu sư phụ liều mạng , người nói các người chỉ là bằng hữu, ại mà tin được. Yên tâm đi, Tiểu Áo ta rất có nguyên tắc, người của bằng hữu không thể đụng tới, ta sẽ không có ý gì với Tiểu Vũ đâu"</i>.

Nhìn ánh mắt mơ mộng của Áo Tư Lạp, Đường Tam không nói gì, hắn cũng chẳng giải thích, tự mình nhập vào trạng thái tu luyện, bắt đầu khôi phục nội lực.

***

Đêm dài tĩnh lặng, cả Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn yên tĩnh. Ban ngày khảo thí, chính là giống như Đái Mộc Bạch suy đoán, ngoại trừ Đường Tam bốn người, không còn ai có năng lực thông qua ba cửa. Năm nay, là năm Sử Lai Khắc học viên thu được nhiều đệ tử nhất.

Triệu Vô Cực thân là phó viện trưởng, tự nhiên cũng có chỗ ở của riêng mình, lúc này ngồi tại phòng, trong lòng lại có chút phiền muộn không vui.

Hắn đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, vết thương trên người đều đã khép lại, chỉ là vết thương nhẹ, nhưng lại gây dả kích về tinh thần .

Cho dù thế nào hần cũng không nghĩ tới, mình chính là muốn giãn gân cốt, lại bị mất thể diện, nếu là trước kia hần sẽ không nghĩ nhiều lắm, tự mình thu thập Đường Tam, nhưng hiện tại là sư phụ của học viện, chỉ còn cách nuốt cục giận này xuống.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 90: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (4)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: polonezvn

Đồng thời, hắn cũng rất hài lòng với biểu hiện của Đường Tam, từ góc độ thiên phú mà nói, Đường Tam so với Đái Mộc Bạch có phần mạnh hơn, chỉ là hiện tại vũ hồn yếu hơn một tí, nói không chừng, tương lai chính là một đại vũ giả.

Tay phải nắm lại thành quyền, đâm vào lòng bàn tay trái, Triệu Vô Cực bất đắc dĩ thở dài nói: <i>"Ta không may xui xẻo, lại gặp phải con nhím này, xem ra, sau này còn muốn dạy hắn cho tốt, không, nhất định phải thật tốt a."</i> Nói xong cầu cuối cùng, trên mặt hiện lên nụ cười có chút tà ác.

<i>"Triệu Vô Cực"</i>. Triệu Vô Cực đang nghĩ sau này nên dạy dỗ Đường Tam như thế nào, thì một thanh âm đột ngột phát ra, làm nụ cười trên mặt hắn lập tức tắt hẳn.

Phải biết rằng, hắn là một gã hồn thánh cấp bảy mươi sáu, tại Đấu La đại lục hồn sư giới này đã là cao thủ, chính mình xung quanh tồn tại một lớp khí có thể nghe thấy mọi động tĩnh trong vòng một trăm thước, ngay cả lá cây rơi xuống cũng có thể nghe rõ. Vậy mà lúc này hắn lại không cảm giác được chung quanh có người, mà thanh âm lại trực tiếp lọt vào tai hắn, tựa như người bên cạnh đang nói chuyện bình thường, loại thực lực này...

Triệu Vô Cực cảnh giác đứng lên, thanh âm này hắn không nhận ra, nhưng hắn cảm giác được sức mạnh của người này tuyệt không dưới hắn (viết nhầm, có lực như vậy mà không phát hiện được đối thủ tức là thua đối thủ rồi còn gì, lại còn bảo là <i>"tuyệt không dưới .."</i>, đúng là nhầm nhầm nhí - dịch giả)

<i>"Là ai?"</i> Đứng thẳng người lên, Triệu Vô Cực trong mắt hàn quang đại phóng, lúc trước tại hồn sư giới danh tiếng hắn cũng không tốt, cừu gia không ít, mấy năm nay ở ẩn tại Sử Lai Khắc học viện, lòng cũng trầm tĩnh lại, không ngờ bây giờ lại xuất hiện một đối thủ cường đại.

<i>"Ra đây"</i>. Một âm thanh như hơi thở phả lại người Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực không chút do dự, xuyên cửa sổ phóng ra ngoài. Hồn lực chợt tăng lên đỉnh điểm, cẩn thận đề phòng, đồng

thời cũng tìm động tĩnh xung quanh.

Triệu Vô Cực là ai? Bất Động Minh Vương, lúc trước cũng là giết không ít người, bị đối thủ khiêu khích, hơn nữa ban ngày bị một trận buồn bực, làm hấn bùng lên lửa giận, nhắm hướng hơi thở nọ đuổi theo. Trong chốc lát đã đi ra ngoài phạm vi của Sử Lai Khắc học viện, tới một rừng cây nhỏ, hơi thở lạ lúc này cũng biến mất.

"Ra đi. Ta biết người ở chỗ này". Triệu Vô Cực trầm giọng quát, đồng thời hấn phát ra hồn lực phụ thể, bảy hồn lực cao thấp bất đồng đang chuyển động quanh thân thể lóe ra quang mang, nhất là hồn hoàn ngàn năm màu đen tuyền, càng nhìn càng kinh người (cái này mình thắc mắc là trời đang đêm mà nhìn được hồn hoàn màu đen nữa à? - dịch giả)

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Một hắc y nhân chậm rãi đi ra từ sau một cây đại thụ, người này toàn thân hắc y bao phủ (đã gọi là hắc y nhân mà, chẳng lẽ nó mặc đồ màu sắc khác à? Nhiều lúc dịch thấy chán đời với cha tác giả này quá - dịch giả) thậm chí ngay trên đầu cũng có một cái nón đen (chắc là khăn trùm đầu - dịch giả), từ xa nhìn lại hấn chính là một nam nhân.

"Người là ai?" Triệu Vô Cực quát, vũ hồn kim cương hộ thể toàn thân phóng ra dồn dập, không giận mà uy.

Hắc y nhân không trả lời hấn, chỉ lạnh nhạt nói: "Tại địa phương này, ta chỉ muốn cùng Bất Động Minh Vương bàn luận một chút. Đã lâu không hoạt động gân cốt rồi".

Vừa nói, Hắc y nhân chậm rãi nhìn lên tay phải của mình, một đạo quang mang màu đen (trời tối mà cũng nhìn rõ màu đen khác biệt à? - dịch giả) xuất hiện từ lòng bàn tay, ngưng tụ biến thành một vật thật lớn, cùng lúc đó chín hồn hoàn đột nhiên xuất hiện quanh người hấn, hai vàng, hai tím, năm đen. Chín hồn hoàn cũng không chuyển động như của Triệu Vô Cực mà lẳng lặng đứng yên tại vị trí xác định bất đồng trên cơ thể hắc y nhân, bao phủ hoàn toàn cơ thể hấn. Kinh khủng nhất trong chín hồn hoàn chính là cái màu đen bên trong lộ ra sắc đỏ nhợt nhạt.

Nếu có Đại sư ở chỗ này, nhất định nhìn ra các đồng dạng ngàn năm hồn hoàn có chênh lệch cực lớn. Tỷ như, chín hồn hoàn cấp độ vạn năm hồn thú trên người đồng thời xuất ra như thế nào lại giống nhau, như vậy tại hồn hoàn có sắc đỏ chính là ít nhất cũng đạt tới chuẩn chín ngàn năm (tại sao trong bản tiếng Anh lại ghi là "90,000" - chín vạn nhỉ? - dịch giả) (bó tay, có lẽ chỉ có tác giả mới trả lời được - biên tập).

Chúng kiến hắc y nhân trước mặt thả ra chín hồn hoàn, Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy lạnh người, toàn thân rùng mình, là một gã hồn thánh, đối với cao cấp hồn sư thể hiện bên ngoài hẳn hiểu rõ, ngoài sáu mươi cấp, đừng nói một cấp, chỉ cần tiến lên một bậc nhỏ cũng nhất định có chênh lệch. Nhìn qua biểu hiện bên ngoài, hẳn nhất định nhận ra hẳn và hắc y nhân chênh lệch hai mươi cấp, nhưng càng rõ ràng hơn là so với chênh lệch giữa hẳn và Đường Tam, chênh lệch còn nhiều hơn.
(Chết mà chưa, hồi sáng ý lớn hiệp nhỏ, bây giờ nếm mùi vị bị ăn hiếp rồi ^_^ - dịch giả)

<i>"Phong Hào Đấu La"</i>, khó khăn lắm mới phát ra được bốn chữ, Triệu Vô Cực hay là Bất Động Minh Vương thân thể có chút run rẩy, nếu nói hẳn là hồn sư cao cấp thì Phong Hào Đấu La chính là cực đỉnh cao cấp trong giới hồn sư. (dịch thoáng thôi, tğ đặt ra mấy cực so sánh khó quá - dịch giả)

So với lời nói kiêu ngạo trước kia, Triệu Vô Cực khom lưng thi lễ: <i>"Xin hỏi vị tiền bối giá lâm, không biết có gì chỉ dạy tiểu nhân. Ta làm sao dám cùng ngài luận bàn"</i>.

Hắc Y nhân lạnh nhạt nói: <i>"Có cái gì mà không xứng. Người ban ngày khi dễ mấy đứa nhỏ, lúc đó chẳng phải khỏe lắm sao? ta phát hiện, khi dễ người khác có cảm giác rất tốt... không sai, đúng rồi! Để ta khi dễ người xem sao. Tất nhiên người cũng có thể cho rằng ta ý lớn hiệp nhỏ"</i>.

Không có một hơi thở mạnh nào phát ra, hắc y nhân cầm trong tay một vật thật lớn, từng bước từng bước đi tới Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực trong đầu suy nghĩ thật nhanh, Phong Hào Đấu La trong đại lục mỗi người đều có danh, số lượng cực ít, vị phong hào trước mặt này rõ ràng là tu luyện khí vũ hồn lại càng hiếm, rốt cuộc là vị nào đây?

Đột nhiên, hắc y nhân còn cách Triệu Vô Cực mười bước bỗng dừng lại: <i>"Nếu tới rồi thì ra đi. Một hay hai người có khác gì nhau?"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 91: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tập (5)

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: polonezvn

Một thân ảnh lóe lên xuất hiện bên cạnh Triệu Vô Cực, người này vừa xuất hiện, trên mặt Triệu Vô Cực giãn ra vài phần:
<i>"Lão đại, vị tiền bối này ..."</i>

Người vừa đến hướng Triệu Vô Cực khoát tay, ý bảo hẳn không nên nói chuyện, đối mặt với áp lực vô hình, người mới đến cũng phải xuất vũ hồn của chính mình ra.

Một đôi cánh thật lớn phía sau lưng hắn mở ra, toàn thân được bao bọc bởi một tầng lông vũ, ánh mắt chuyển thành màu vàng chanh, đồng tử nở rộng, giống như Triệu Vô Cực, đều có bảy hồn hoàn bay vòng quanh thân thể, di chuyển lên xuống.

<i>"Xin ra mắt điện hạ"</i>. Người này chẳng có ý động thủ, ngược lại còn cung kính hướng hắc y nhân thi lễ.

Triệu Vô Cực hấp tấp hít vào một ngụm khí, nghe đồng bạn hắn nói, rốt cuộc mới biết người trước mắt là ai, trái tim chợt co rút lại. Trời ạ, chính mình sao lại đắc tội với tên kinh khủng này, chính là Phong Hào Đầu La tước vị hồn sư đẳng cấp cao nhất của đại lục. Vũ hồn mặc dù phương hướng phát triển giống nhau, nhưng mình so với hắn khác nào là ngọn lửa so với mặt trời.

Hắc y nhân lãnh đạm nói: <i>"Không cần đa lễ, là ta gây phiền toái. Miêu Ưng vũ hồn, bảy mươi tám cấp, không hổ là Hoàng Kim Tam Giác Chiến Sư Phất Lan Đức ngày trước. Giờ đây lại ở Sở Lai Khắc Học viện này."</i>

Phật Lang Đức gật đầu nói: <i>"Đúng vậy, miện hạ. Chẳng biết Triệu Vô Cực có gì đắc tội với người, có thể cho ta chút thể diện hay không?"</i>

Hắc y nhân lãnh đạm nói: <i>"Đừng nói nhảm, đứng qua một bên. Nếu muốn thì tham gia đánh. Triệu Vô Cực, ta cho người một cơ hội, ta không cần vũ hồn, người trong tay ta có thể duy trì một nén hương, ta đây không nói hai lời, sẽ lập tức bỏ đi. Nếu không, người thay ta làm một số việc"</i>.

Triệu Vô Cực cười khổ nói: <i>"Miệng hạ đại nhân. Ta thật không rõ đã đắc tội với ngài khi nào. Ngài có thể cho ta biết rõ hay không" </i>. Ý hắn rõ ràng, cho ta biết rõ rồi chết cũng cam.

Nhưng kẻ đứng bên cạnh Triệu Vô Cực là Phất Lan Đức, thật là không nghĩa khí đứng lùi qua một bên, rõ ràng không muốn tham gia vào chuyện của Triệu Vô Cực.

Hắc y nhân hừ lạnh: <i>"Còn nói nhiều nữa sao? Đánh tiểu nhân, ta đây tự nhiên phải thi hành công đạo. Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Động thủ đi!" </i>

Hắc y nhân trong tay cầm khí vật cực lớn, chín hồn hoàn trên người biến mất, nhưng chỉ một chớp mắt hắn đã đi tới trước mặt Triệu Vô Cực.

<i>"Ầm ầm, rào rào" </i> (cái gì mà phanh phanh, oanh oanh hả? tiếng Hoa nghe không thực chút nào - dịch giả)

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Một âm thanh va chạm vang lên, khí bay tán loạn, lại nghe có tiếng rên thảm thiết từ trong rừng vang vọng.

Đứng một bên, hai cánh mở rộng, Phất Lan Đức nhìn không được quay đầu lại nhìn, ánh mắt có chút không đành.

Căn bản là không cần một cây hương, chỉ cần vài nhíp hô hấp, trận chiến đã kết thúc.

Hắc y nhân chấp tay đứng đó, phảng phất như chưa có gì xảy ra, trên người thậm chí một tia thở nặng cũng không có, mà đáng thương Triệu Vô Cực, lúc này đang nằm trên đất, tóc tai tán loạn, hai con mắt bị bầm tím, khóe miệng rỉ máu, hơi thở nặng nhọc từng chập.

<i>"Triệu Vô Cực, ngươi hiểu được gì chăng?" </i> Hắc y nhân lạnh nhạt nói.

Phất Lan Đức lúc này mới dám tiến tới nâng Triệu Vô Cực lên. Triệu Vô Cực cảm kích nói :<i>" Đa tạ miệng hạ chỉ điểm hôm nay" </i>.

Hắc y nhân hướng bọn họ gật đầu, môi khẽ nhấp nháy, nói vài câu gì đó.

Triệu Vô Cực và Phất Lan Đức gật đầu lia lịa, trên mặt có chút kinh ngạc

<i>"Vừa rồi xem như là người có chút lợi ích, sau này nhờ các người cẩn thận để ý giúp ta" </i>. Hắc y nhân thanh âm

lãnh đạm, nhưng cặp mắt có chút ôn tình. Nói xong lời này, thân hình lóe lên, lặng lẽ biến mất.

Triệu Vô Cực đứng nơi đó, nhờ sự nâng đỡ của Phất Lan Đức mới có thể gọi là bình ổn.

<i>"Phất Lan Đức, ngươi không có nghĩa khí, đứng im một bên. Nếu miện hạ đại nhân có ác ý, chỉ sợ toàn thân ta tiêu rồi"</i>. Triệu Vô Cực oán giận nói.

Lúc này hai người đều đã thu vũ hồn lại, đứng bên người Triệu Vô Cực là lão nhân thân hình cao lớn, như đang lưỡng lự lựa lời nói. Nếu Đường Tam và Tiểu Vũ có mặt chắc chắn nhận ra người này, đúng là kẻ ngày nào cùng họ thương lượng mua quả tinh cầu với giá hai trăm kim tệ, là lão gian thương.

Phất Lan Đức cũng không tức giận, nhẹ nhàng nói: <i>"Người biết cái gì, nếu hắc có ác ý, với bản lãnh ta và người hợp lại cũng là chết chắc. Uy danh của hắc người không biết à? Ngay cả giáo hoàng cũng dám chọc, hắc nào kiêng kị thứ gì? Vừa rồi hắc đã bảo, đánh thắng người để bắt người làm việc cho hắc, tự nhiên sẽ không ra tay quá nặng. Nếu không người làm sao làm việc được? Rõ là người không hiểu, chỉ bắt quá, hắc ta thật là ... "</i>

Triệu Vô Cực cười khổ nói: <i>"Ta như thế nào lại không rõ ý người, người rõ ràng không muốn chọc giận hắc, bắt quá, ta bị đánh thảm vậy, người cho ta oán thán vài câu không được sao? Thật không ngờ thực lực hắc quả kinh khủng. Nếu không có vũ hồn hộ thể, ta thật không nghĩ dám đỡ đòn của hắc. Sợ rằng hắc đã vượt qua chín mươi lăm cấp rồi, rất gần với trăm cấp, sợ rằng trên đại lục không có ai dám cùng hắc so tài"</i>.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 92: Tà hỏa phượng hoàng (1)

Dịch: vodanh

Biên dịch: froge123

Biên tập: polonezvn

Rốt cuộc người cuối cùng của Sử Lai Khắc thất quái cũng sắp xuất hiện. Có lẽ với tình huống của hắn mọi người có chút khó hiểu, nhưng sự thật thì có rất nhiều nam nhân Trung Quốc cổ đại xuất môn từ rất sớm. Nhất là con cháu của những thế gia. Đây là Đấu La đại lục, người người đều xem độ tuổi đó là tương đối phát dục rồi. Hắc hắc, cuối cùng thì ngày mai hắn cũng sẽ xuất trường.

Sáng sớm.

Ngay từ sáng sớm Đường Tam đã ngủ dậy. Mỗi ngày tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã trở thành thói quen của hắn. Huống chi sáng nay còn vài chuyện quan trọng nhất định phải mau chóng đi làm.

Đi ra khỏi kí túc xá của hắn và Áo Tư Tập, trời bên ngoài còn chưa sáng. Qua một đêm nghỉ ngơi nội lực của Đường Tam đã khôi phục. Dựa vào chỉ dẫn của Áo Tư Tập, hắn mau chóng đi tới địa điểm mà Triệu Vô Cực khảo hạch hôm qua để thu nhặt lại ám khí của mình.

Số lượng mấy loại ám khí này không đổi nên hắn cũng không đành lòng vứt bỏ. Nhất là độc tiễn của khải bối hoa trang nữ và độc châm do hàm sa xạ ảnh bắn ra, chế tác chúng đều đã làm hắn hao tổn không ít tâm huyết.

May mà ám khí dùng hôm qua cơ bản vẫn còn nguyên. Bằng vào sự nhạy cảm của Tử Cực Ma Đồng, hắn rất nhanh thu về được hết ám khí.

Ở Nặc Đinh thành vài năm, Đường Tam đã sớm tự mình trang bị những ám khí này. Mà ngày hôm qua cùng Triệu Vô Cực đánh một trận chính là lần đầu tiên Đường Tam toàn lực thi triển công phu ám khí của mình.

Lúc này, vừa nhặt ám khí Đường Tam vừa tự phân tích chỗ hay và chỗ dở trong trận chiến hôm qua. Triệu Vô Cực phòng ngự thật quá kinh người, may là tốc độ của hắn không tốt, lại không dùng toàn lực, nếu

không Đường Tam hẳn căn bản không thể cầm cự lâu như thế. Đối phó với cường giả, chính mình nên làm như thế nào đây? Nếu sau này mà gặp địch nhân như vậy, có thể dùng biện pháp nào để chiến thắng được?

Đủ loại ý niệm không ngừng thoáng hiện trong đầu Đường Tam. Lúc này hẳn hiểu điều quan trọng nhất là tu vi bản thân còn chưa được tốt, đây không phải là chuyện ngày một ngày hai. Những ám khí bài danh đầu trong một trăm loại ám khí trên Huyền thiên bảo lục cơ hồ đều phải có nội lực cường đại làm hậu thuẫn. Nếu muốn dùng thực lực hiện tại mà đối phó với địch nhân cấp bậc như Triệu Vô Cực, chỉ có một biện pháp, đó là chế tạo ra các ám khí cực mạnh. Ví như một trong tam đại ám khí của Đường môn, Phật nộ đường liên, Bạo vũ lê hoa châm và Khổng tước linh.

Chỉ là ba dạng ám khí này chế tác thật sự quá khó khăn. Loại nào cũng đều yêu cầu nguyên liệu vô cùng ngặt nghèo. Với điều kiện như bây giờ, căn bản là không thể chế tạo được. Mà ba loại này, Đường Tam đều chưa từng chế tạo qua nên chưa có kinh nghiệm. Nhưng nếu để hẳn chế tạo, bất luận một trong ba loại đều cần ít nhất là một năm thời gian với điều kiện nguyên liệu có thể tìm kiếm một cách thuận lợi.

Chán nản, Đường Tam bắt đầu dĩ lắc đầu. Với tình huống bản thân hiện tại, chế tạo ba loại ám khí này là không thực tế, chỉ có thể cố gắng tu luyện, tranh thủ từ từ tăng thực lực sử dụng ám khí. Đồng thời, càng muốn tìm cơ hội để trang bị cho chính mình. Trước tiên là phối trí lại một chút độc dược, hơn nữa phải là một loại độc cực mạnh duy nhất.

Sau khi nhặt hết ám khí, Đường Tam nhảy lên nóc nhà của một gian phòng, quay về phía đông, tiếp tục tu luyện.

Áp lực cũng là một loại động lực. Trải qua trận chiến ngày hôm qua, hẳn đã mơ hồ cảm giác hồn lực của mình bắt đầu đột phá cấp hai mươi chín để tiến nhập cấp ba mươi. Chỉ cần có thể tiến vào cấp ba mươi, thông qua thời gian tu luyện đạt đến đỉnh của cấp ba mươi là có thể liệt sát đệ tam hồn thú, tăng thêm hồn hoàn. Tới lúc đó, thực lực sẽ tăng vọt.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Khi mặt trời bắt đầu mọc, Đường Tam trở về kí túc xá. Lúc này, Áo Tư tạp vẫn như trước ôm chăn ngủ mê man. Sáng sớm, hẳn bị Đường Tam đánh thức để hỏi về cuộc thi sát hạch hôm qua. Vậy mà bây giờ vẫn nằm ngủ chảy cả nước miếng.

<i>"Tiểu Áo, dậy đi!"</i> Đường Tam đẩy đẩy Áo Tư Tạp

<i>"Làm cái gì thế, để ta ngủ thêm một lát."</i> Áo Tư tạp lè nhè nói.

Đường Tam nhíu mày nói: <i>"Còn không mau dậy đi. Đã chẳng còn sớm nữa đâu. Người không thể nằm mãi như vậy được. Không luyện tập gì sao?"</i>

Áo Tư Tạp bất đắc dĩ mở mắt nhìn Đường Tam : <i>"Ta và các người không có giống nhau. Các người là chiến hồn sư, ta là khí hồn sư, thực vật hệ. Không cần giống các người tập luyện phiên toái. Đại ca, làm phiên người không nên làm âm ỉ, để ta ngủ thêm một lát"</i>

Đường Tam đành nói: <i>"Vậy người trước tiên nói cho ta biết Tiểu Vũ giờ đang ở nơi nào, ta muốn đi xem nàng có tốt không?"</i>

Áo Tư tạp nói: <i>"Người đi về phía bên trái kí túc xá của ta, đại khái ba mươi thước. Bên kia có một tòa nhà gỗ. Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh đang ở đó. Tuy vậy, ta nhắc nhở người, học viện cũng có qui định, nam đệ tử không thể tùy tiện quấy rầy nữ đệ tử. Nói cách khác, nội qui là rất nghiêm khắc. Sử Lai Khắc học viện của chúng ta chiếm một phần ba diện tích của thôn. Bình thường không nên đi sang bên đó."</i>

Sử Lai Khắc học viện quả thật không có tiền. Cả học viện là thuê một phần ba diện tích của thôn, sau đó xây dựng đơn giản mà lập nên. Cả trường học cùng với các phòng học đều chỉ là nhà gỗ trước kia của thôn mà thôi. May là cự li chia cắt cũng tương đối gần nên khi mua đồ cũng tương đối thuận lợi.

Đường Tam rửa mặt rửa sang lại quần áo giầy lát rồi mới rời kí túc xá. Lúc này hắn đã đói bụng, nhưng nếu so sánh với Tiểu Vũ thì chuyện cái bụng đành để sau vậy.

Rất nhanh, Đường Tam đến kí túc xá của Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh. Trực tiếp đi vào sao? Nếu là chỉ có Tiểu Vũ thì không vấn đề, nhưng nơi đó lại có thêm Trữ Vinh Vinh. Cùng với Tiểu Vũ thân như huynh đệ còn có thể xem xét, nhưng còn một nữ tử khác, việc đó có lẽ không tiện.

Đường Tam do dự một lát. Không đi vào mà khẽ gọi: <i>"Tiểu Vũ..."</i>

Không phải đợi lâu, cửa mở, Tiểu Vũ từ bên trong đi ra. Nàng vẫn mặc y nguyên phục của ngày hôm qua. Trừ sắc mặt còn lộ vẻ trắng bệch, mọi thứ cũng không có gì không ổn.

Thấy nàng xuất hiện, Đường Tam tức khắc thở phào nhẹ nhõm.<i>" Tiểu Vũ , người tốt chứ?"</i>

Tiểu Vũ hướng về phía Đường Tam ra hiệu một cái, nói: *"Vinh Vinh còn đang tu luyện, không nên làm ồn ỉ kéo ảnh hưởng đến cô ấy. Chúng ta qua bên kia nói chuyện đi."*

Không biết tại sao, Đường Tam nghĩ hôm nay ánh mắt Tiểu Vũ có chút bất đồng. Biến hóa này hẳn cũng không biết nói chính xác như thế nào.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 93: Tà hỏa phương hoàng (2)

Dịch: vodanh

Biên dịch: froge123

Biên tập: polonezvn

Nguyên lai, Tiểu Vũ nửa đêm đã từ hôn mê mà tỉnh lại. Trữ Vinh Vinh sợ nàng có việc, vẫn canh giữ bên người nàng. Chờ nàng tỉnh lại bên đêm chuyện hôm qua phát sinh nói cho nàng nghe.

Đường Tam xoa đầu Tiểu Vũ nói: "<i>"Ngày hôm qua đều là ta không tốt, không bảo vệ được người."</i>"

Tiểu Vũ lắc lắc đầu, lè cái lưỡi đáng yêu nói: "<i>"Không phải, đó là do vị sư phụ kia quá lợi hại. Sao có thể trách người được. Nơi này và Nặc Đinh thật là không giống nhau. Đường như mỗi người đều rất cường đại. May mà không có xuất hiện hồn sư cấp bậc đấu la."

Đường Tam có chút hiếu kì nói: "</i>Người sao biết học viện không có hồn sư cấp bậc hồn đấu la? Triệu sư phụ chỉ là phó viện trưởng, có lẽ viện trưởng là hồn đấu la cũng không chừng.<i>"

Tiểu Vũ sững sốt một chút, có chút giấu diếm nói: "</i>Có lẽ ta đoán sai. Nhưng dù sao hồn đấu la chắc cũng không chịu cam tâm tình nguyện xuất hiện ở một địa phương nhỏ nhỏ như thế này chứ.<i>"

Đường Tam không nghi ngờ, cũng không hỏi nhiều, kéo cánh tay mềm mại của Tiểu Vũ, nói: "</i>chúng ta tìm chút gì đó ăn đi. Người có vẻ cũng đói bụng.<i>"

"</i>Được, ta cũng đói bụng rồi.<i>" Tiểu Vũ gật đầu, lúc này nàng đã khôi phục lại vẻ hoạt bát như xưa, chủ động kéo cánh tay của Đường Tam.

Hai người vừa mới đến ngày hôm qua, cũng bởi vì chiến đấu đến hôn mê nên đối với Sử Lai Khắc học viện không biết tí gì. Cuối cùng cũng chỉ có thể xem nơi nào có khói bếp bay lên mà tìm kiếm thức ăn.

Thôn cũng không lớn, đi tới đi lui, bọn họ bất giác đã đi ra ngoài phạm vi của Sử Lai Khắc học viện.

Bên này Sử Lai Khắc học viện rất yên tĩnh, nhưng bên kia thôn dân đã lu bù trong

công việc. Mặt trời mọc là đã ra đồng.

Đây là thói quen bình thường của nhà nông. Bọn họ dựa vào nông nghiệp mà tạm duy trì được cuộc sống. Nhà ăn của học viện cũng không biết ở nơi nào. Đường Tam quyết định đi vào trong thôn mua ít đồ ăn để hai người lót dạ

Cả hai đang chuẩn bị tìm một nông gia nào đó mua chút đồ ăn thì đã thấy phía trước không xa có hai người, một nam một nữ đang tranh cãi điều gì đó.

Nhìn qua, đôi nam nữ đó tuổi tác cũng không lớn lắm. Nữ hài tử dường như chỉ mười bốn mười lăm, tướng mạo bình thường nhưng tràn ngập vẻ thanh xuân. Cô ta mặc trang phục của nhà nông, hẳn là con của một gia đình nông dân nào đó.

Đang tranh cãi cùng cô gái là một thiếu niên có vẻ còn nhỏ hơn cô gái một chút, dường như cùng với Đường Tam và Tiểu Vũ không sai biệt lắm. Vóc người không cao, cả người mập mạp nhưng toát ra vẻ khỏe khoắn. Tóc hăn cắt ngắn, đôi mắt nhỏ, trên mặt thịt béo hở ra, trông cũng có vài phần đáng yêu. Trên môi có hai hàng ria mép, dường như là dậy thì sớm.

Cô gái nhìn gã béo, trong mắt lộ ra vài phần sợ hãi: "Mã Hồng Tuấn, người từ nay về sau đừng đến tìm ta nữa. Ta muốn chia tay với người!"

Gã mập mạp giọng nói quái dị: "Thúy Hoa, ta đối với nàng có gì không tốt sao? Tại sao lại muốn chia tay với ta?"

Đường Tam cùng Tiểu Vũ liếc nhau, hai người thấy được cảnh vừa rồi, đều lộ tiểu ý. Bây giờ trẻ con yêu nhau sớm thật.

Nhỏ như vậy mà đã nói đến chuyện chia tay rồi. Hai người không khỏi dừng chân, hứng thú nhìn.

Khuôn mặt Thúy Hoa chợt lộ sắc hồng: "Đúng là người đối với ta rất tốt, nhưng ta không chịu nổi nữa. Chúng ta không thích hợp đâu. Người tìm người khác đi. Ta dù gì so với người vẫn là hơn vài tuổi. Van người, từ nay về sau đừng có tìm ta nữa!"

Mã Hồng Tuấn giận dữ nói: "Cái gì làm người không chịu nổi ta? Ta thật không rõ đàn bà các người suy nghĩ cái gì.

Chia tay cũng được, nhưng phải cùng ta một lần nữa. Nếu không thì đừng hòng ta chia tay."

Vừa nói, gã béo vung tay kéo lấy Thúy Hoa.

Thúy Hoa như một con thỏ, kinh hoàng gấp rút luy về phía sau, nhưng gã béo này tốc độ rất nhanh, như trước không phân biệt nặng nhẹ kéo lấy tay nàng.

Thúy Hoa cầu khẩn van xin: "</i>Không, bỏ ta ra. Người hãy bỏ ta ra. Người không phải là người!<i>"

Tiểu Vũ đứng bên ngoài không chịu nổi nữa, bước ra ngoài: "</i>Dừng tay!<i>"

Gã béo cùng Thúy Hoa đồng thời sững sốt, nhìn về hướng nàng. Đôi mắt mập mạp không ngừng đảo qua đảo lại, môi run rẩy, trong ánh mắt toát ra vẻ phóng đảng: "</i>Thật là xinh đẹp! Sao? Người muốn thế chỗ cho cô ấy, trở thành bạn gái của ta hay sao? Được, không thành vấn đề, ta đồng ý.<i>"

"</i>Thối lắm.<i>" Tiểu Vũ giận dữ, một cước đá văng tay hắn vốn đang nắm chặt tay Thúy Hoa: "</i>Người là một tên tiểu lưu manh, nhỏ như vậy mà không lo học. Ban ngày ban mặt còn muốn cưỡng đoạt dân nữ có phải không?<i>"

Nghe Tiểu Vũ nói như vậy, sắc mặt gã béo lập tức trầm xuống: "</i>Đây là chuyện của chúng ta, đừng chõ mũi vào chuyện của người khác. Đã không phải muốn làm đàn bà của ta thì cút ngay!<i>"

"</i>Người...<i>" Tiểu Vũ trừng mắt lên muốn động thủ, nhưng Đường Tam lại xuất hiện trước mặt nàng

"</i>Người tên là Mã Hồng Tuấn phải không? Ta nghĩ người không nên trêu chọc vị cô nương này nữa!<i>" Bị giáo huấn hôm qua, Đường Tam cũng không muốn Tiểu Vũ ra tay. Với lại, trong mắt hắn, có lẽ tên béo kia cũng không đơn giản.

Mã Hồng Tuấn xem thường hừ một tiếng: "</i>Người tính làm gì đây? Chuyện của lão tử cũng dám quản. Không thoả mái thì sao chứ?<i>"

Đường Tam sắc mặt trầm xuống: "</i>Người là lão tử với ai?<i>"

Mã Hồng Tuấn vuốt vuốt tí ria mép nói: "</i>Tên nào xen vào việc của người khác, ta chính là lão tử của tên đó."

Đường Tam tức giận. Hắn cho dù tốt tính thế nào đi nữa cũng không thể để cho người ta vũ nhục như thế. Cước đạp Mê tung quý ảnh, một chân nhắm hướng gã béo mà đá tới. Y không chế lực vô cùng xảo diệu. Nếu gã béo chỉ là người thường thì cũng chỉ bị té ngã. Nếu hắn có năng lực đặc thù thì một cước này, cũng đủ để làm hắn chấn lui.

Quả nhiên giống như Đường Tam đoán, gã béo cũng không đơn giản, mắt thấy Đường Tam một cước đá tới, không chút do dự vùng lên hai đấm về phía trước, ngăn cản cú đá của Đường Tam, trên người lóng lánh tử quang nhàn nhát, rõ ràng là hồn lực ba động.

Đường Tam một cước đá ra đột nhiên ngưng lại trong không trung, sửa thế, chuyển đá thành đập, hướng về phía tiểu phúc (bụng dưới) mập mạp mà phóng tới.

Tốc độ ứng biến của mập mạp cũng rất nhanh. Đồng thời hạ thấp hai đấm, vẫn hướng về phía Đường Tam.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 94: Tà hỏa phượng hoàng (3)

Dịch: vodanh

Biên dịch: froge123

Biên tập: polonezvn

"Phanh" một tiếng vang lên, Đường Tam thu cước lui về phía sau. Gã mập mập cũng bị thụt lùi vài bước. Hai người như vậy mà kẻ tám lạng người nửa cân. Hồn lực của gã mập mập cũng chỉ kém hơn so với Đường Tam một chút.

Tên mập mập sững sốt nói: "Nguyên lai ngươi cũng là hồn sư. Khó trách dám cả gan nhiều chuyện. Cho ngươi kiến thức cái gì gọi là thực lực"

Vừa nói, gã mập mập khẽ quát một tiếng "Phượng hoàng phụ thể"

Nghe được hai chữ phượng hoàng, Đường Tam cùng Tiểu Vũ trong lòng đồng thời rung mình. Trong võ hồn thú, có một vài loại đặc biệt cường đại. Trong đó có một loại là phượng hoàng. Phượng hoàng là loài chim có bảy màu. Võ hồn phượng hoàng chẳng những có thể khiến chủ nhân có năng lực phi hành, lại còn có thể đem đến công kích hỏa thuộc tính vô cùng cường đại. Đây chính là một trong những chiến võ hồn cao cấp.

Tử hồng sắc quang mang từ trong cơ thể gã béo dâng lên, tóc đang ngắn chột biến thành dài. Đồng thời lại tụ tập ở giữa, hình thành nên một kiểu dáng kỳ quái, nhưng khi tử hồng sắc quang mang này lộ ra bên ngoài cơ thể lập tức tỏa ra nhiệt lượng mãnh liệt. Hai hồn hoàng màu vàng đồng thời từ dưới chân đi ra, phơi bày ra cánh tay trắng kiêu. Bên ngoài chìa ra những cái lông vũ thật dài. Cả hai tay cũng dần biến hình.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Tiểu Vũ cười, "Có con phượng hoàng nào béo như con này chưa? Ta thấy hắn giống như một con thỏ kê(gà đất) hơn."

Hình dáng Mã Hồng Tuấn lúc này quả thật có chút khôi hài. Thân thể tròn xoe, mang theo cánh tay đầy tử hồng sắc lông vũ, tóc dựng thẳng đứng. Nếu nói hắn là phượng hoàng, hắn là chẳng một ai tin. Mà đổi lại nói hắn giống như một con gà mái mập mập thì thật là chính xác.

Mã Hồng Tuấn bị trêu đến giận tím mặt: <i>"Người nói ai là thổ kê?"</i> Hai tay hấn vung lên, phía trước thân người hiện lên một hồn hoàn sáng rực đang dần hé miệng. Một ngọn lửa tinh tế mang tử hồng sắc hướng về Tiểu Vũ lóe lên.

Hơi nóng khiến không khí vẩn vèo. Ngọn lửa màu tím nhìn cũng không mãnh liệt, nhưng tại không trung phun ra như một dòng hỏa tiễn.

<i>"Cẩn thận."</i> Đường Tam vung tay phải một cái, một nhánh thực vật màu lam vươn dài ra, phiêu nhiên cuốn quanh cái eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ, đem nàng kéo về phía mình, tránh hỏa quang mà Mã Hồng Tuấn phóng ra.

Nhưng Mã Hồng Tuấn hiển nhiên không có ý buông tha hai người. Ngọn lửa trong miệng phun ra dài đến năm thước, vẫn tiếp tục thiêu đốt mà không dập tắt, đuổi theo thân thể Tiểu Vũ mà phóng tới. Ngọn lửa tựa như một binh khí thông thường vậy.

Đường Tam giữ chặt tay của Tiểu Vũ, lui về phía sau. Đồng thời đem lam ngân thảo vừa xuất ra biến mất. Chỉ quan sát một thời gian rất ngắn, Đường Tam phát hiện nhiệt độ ngọn lửa của Mã Hồng Tuấn phi thường cao, nhưng lại có một khuyết điểm. Đó là chỉ có thể công kích trong khoảng cách năm thước. Chỉ cần hạn chế hành động của hắn thì việc đối phó cũng không khó khăn.

Quả nhiên, khi Mã Hồng Tuấn vừa định truy kích, thì bỗng cảm thấy chân mình cứng đờ. Hai chân hắn bị lam ngân thảo quấn quanh, một trận đau đớn mãnh liệt từ da truyền đến, đồng thời khiến hắn có cảm giác tê dại.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Mã Hồng Tuấn lấy làm kinh hãi, cúi đầu nhìn lam ngân thảo đang quấn quanh, không chút do dự phóng xuất kỹ năng của đệ nhị hồn hoàn kĩ.

Bùng một tiếng, tử diễm từ trên người hắn chọt bùng lên kịch liệt, thân thể mập mạp của Mã Hồng Tuấn trong nháy mắt bộc phát, nháy mắt phình to ra ngoài. Lam ngân thảo đang quấn quanh người hắn gặp phải tử diễm, tức khắc bốc cháy kịch liệt. Trong chớp mắt hóa thành tro tàn.

Thấy như vậy, Đường Tam không khỏi lấy làm kinh hãi. Hắn rõ ràng thấy được võ hồn của Mã Hồng Tuấn chính là tương khắc với mình.

Lam ngân thảo tuy cứng cõi, nhưng dù sao vẫn là thực vật. Gặp lửa tất nhiên là cực kì sợ hãi.

Toàn thân Mã Hồng Tuấn bị tử diễm thiêu đốt. Uy thế bỗng chốc tăng lên nhiều, trong mắt phun ra hỏa quang phần nộ, sải bước hướng về phía Đường Tam và Tiểu Vũ mà tới. Trong miệng ngọn lửa lại lóe lên, trông như Hỏa thân giáng thế.

"Ta tới " Đường Tam chặn không kịp, Tiểu Vũ đã nhảy ra ngoài, đôi tai thỏ nhanh chóng xuất hiện, Hai cái vành tai hơi rung động. Toàn thân tinh quang rạng rỡ, hồn lực hoàn toàn phóng xuất.

Mười ngón tay Đường Tam bỗng nhúc nhích, luôn sẵn sàng phóng ra ám khí. Nếu thấy Tiểu Vũ gặp nguy hiểm, hấn ngay lập tức không do dự mà ra tay.

Vũ hồn của tên mập mập trước mắt mặc dù rất mạnh, nhưng khi tiếp xúc ,Đường Tam nhận thấy hồn lực của hắn so với chính mình còn kém hơn một chút. Không thể có khả năng ngăn cản ám khí của mình như Triệu Vô Cực được.

Mã Hồng Tuấn thấy Tiểu Vũ hướng về phía mình mà vọt tới thật đúng với ý nguyện, cũng không khách khí bắn ra một hơi hỏa tuyến. Hỏa tuyến xuất ra một cái vòng hình tròn, phong tỏa mọi mặt của Tiểu Vũ.

Mã Hồng Tuấn trong lòng thầm nghĩ, nha đầu chết tiệt kia, dám nói ta là thổ kê. Không làm cho người mất mặt, lão tử không phải là Hỏa phượng hoàng. Có điều nàng lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, có lẽ không nên hủy đi. Vừa nghĩ, ngọn lửa của hắn cũng thu liễm vài phần, chỉ đủ đả thương người chứ không trí mạng.

Nhiệt độ của ngọn lửa màu tím giảm xuống, Tiểu Vũ tự nhiên cảm giác được có lẽ tên mập mập này hạ thủ lưu tình. Cũng tốt thôi, ta đây với người cũng ôn nhu một chút.

Mã Hồng Tuấn tưởng rằng Tiểu Vũ muốn đột phá hỏa tuyến của đệ nhất hồn hoàn kĩ. Đột nhiên, thân thể Tiểu Vũ trong không trung nhất mắt cuộn mình lại, đồng thời đang phiêu phiêu trong không trung, bỗng nhúc nhích một cái. Thân thể dường như cực hạn phóng đi. Xuyên qua khe hở của hỏa tuyến mà phóng tới bên người Mã Hồng Tuấn.

Thực lực của Tiểu Vũ như thế nào? Đường Tam trong tình huống không dùng ám khí, nhiều nhất chỉ có thể hòa với nàng. Nhưng đây là với điều kiện không tới gần nàng.

Dục hỏa phượng hoàng đệ nhị hồn hoàn kĩ của Mã Hồng Tuấn đúng là phòng ngự toàn bộ phương diện, đồng thời còn có phụ trợ thêm năng lực công kích, nhưng Tiểu Vũ đem phóng xuất toàn bộ hồn lực ra bên

ngoài, chống đỡ trong thời gian ngắn
tuyệt không vấn đề gì.

Ngay khi mắt Đường Tam thấy Tiểu Vũ phi đến ngay cạnh Mã Hồng Tuấn, ám khí
trong tay đã thu trở lại. Trận chiến này đã
không còn gì lo lắng.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 95: Tà hỏa phượng hoàng (4)

Dịch: vodanh

Biên dịch: froge123

Biên tập: polonezvn

Quả nhiên, Tiểu Vũ không để cho Mã Hồng Tuấn kịp phản ứng. Thân hình vừa di chuyển đã tới ngay sau lưng hắn. Hai tay chống xuống đất, hai chân trong nháy mắt bật lên, trực tiếp kẹp lấy cổ của Mã Hồng Tuấn. Đệ nhất hồn hoàn kĩ Yêu Cung phát động.

Thân thể Tiểu Vũ hết như một chiếc cung lớn, quang mang của đệ nhất hồn hoàn bao trùm toàn thân. Ngay sau đó, thân thể của nàng bỗng nhiên như chiếc cung đã được kéo căng mà phát lực, đem thân thể của Mã Hồng Tuấn ném văng ra ngoài.

Hiệu quả của hồn kĩ Yêu Cung là trong nháy mắt tăng cường 100% lực của eo, đồng thời tăng độ dẻo dai của thân thể lên đến 50%. Từ sau hồn lực cấp 10, mỗi khi hồn lực gia tăng một bậc, độ hiệu quả của Yêu Cung cũng tăng thêm 1%.

Nói cách khác, bây giờ sau khi Tiểu Vũ phát động Yêu Cung, có thể đem lực của eo tăng lên 119%. Trong nháy mắt bộc phát, đủ để đánh ngã hồn lực cấp 50 trở xuống. Đương nhiên, Yêu Cung tuy tốt nhưng cũng có điều kiện, đó là bắt buộc phải tiếp cận đối phương mới phát huy được hiệu quả. Nếu không, có lực eo cũng vô dụng. Rất khó tưởng tượng, eo của Tiểu Vũ còn không to bằng bắp đùi của Mã Hồng Tuấn, vậy mà uy lực lại có thể lớn đến vậy.

Thấy Mã Hồng Tuấn tự thu liễm ngọn lửa, Tiểu Vũ coi như cũng hạ thủ lưu tình, không có đem thân thể Mã Hồng Tuấn trực tiếp đập xuống đất, mà hướng không trung ném đi, cho hắn một chút thời gian để khống chế thân thể.

Tuy vậy, nàng hiển nhiên là đã đánh giá năng lực khống chế thân thể của Mã Hồng Tuấn quá cao. Tên béo lúc này hoa chân múa tay lảo nhão trong không trung, cuối cùng rơi phịch cái mông xuống đất, ngã đến mê muội đầu óc.

<i>"Đừng đánh, các người đừng đánh nữa."</i> Thúy Hoa cô nương đứng bên đột nhiên mở miệng nói. Nàng chạy nhanh về phía

Mã Hồng Tuấn. Ngọn lửa trên người Mã Hồng Tuấn cũng biến mất khi hắn bị quăng đi. Cả người choáng váng, miễn cưỡng từ mặt đất đứng lên.

Thúy Hoa bên cạnh giúp Mã Hồng Tuấn phủi bụi đất dính trên người hắn ta: <i>"Người thế nào rồi?"</i>

Mã Hồng Tuấn hừ một tiếng: <i>"Vẫn còn chưa chết được. Con nhỏ khốn nạn kia, trở lại đây."</i>

Tiểu Vũ đột nhiên nhảy lên khỏi mặt đất, vù vù hai tiếng, chiếc giày nàng đang đi bị nàng ném văng ra ngoài. Cho dù hỗn lực của nàng đã ngăn cản được phần lớn đệ nhị hồn kỹ Dục hỏa phượng hoàng của Mã Hồng Tuấn khá hiệu quả, nhưng hai chiếc giày trên đôi chân đã từng kẹp lấy cổ của Mã Hồng Tuấn đã bị dính mấy tia lửa màu tím.

Điều làm Tiểu Vũ giật mình chính là ngọn lửa màu tím có vẻ rất đặc biệt. Sau khi giày bị bắt lửa cũng khổ thể dập tắt. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể quăng giày của mình quăng đi.

<i>"Thúy Hoa cô nương, cô đang làm gì vậy?"</i> Tiểu Vũ nhìn Thúy Hoa đối với Mã Hồng Tuấn ân cần chăm sóc, không khỏi có chút sững sờ. Vừa rồi không phải tên béo này khi dễ cô ấy sao, như thế nào mà bây giờ lại ....

Thúy Hoa cầu khẩn: <i>"Các người đừng đánh nữa. Kì thực Hồng Tuấn là người tốt. Chỉ là chúng ta không hợp nhau mà thôi. Cho nên ta mới chia tay hắn. Các người đi đi. Chuyện của ta đã nói rõ ràng với hắn rồi."</i>

Mã Hồng Tuấn cả giận nói: <i>"Người đừng quản đến chuyện của ta, tránh ra."</i> Dúi lời liền đẩy Thúy Hoa ra và xông đến, chỉ là hắn sợ làm tổn thương đến Thúy Hoa nên không sử dụng lại hồn kỹ thứ hai.

Đúng lúc này, một giọng nói bất ngờ vang lên: <i>"Đường Tam, béo, các người đang làm gì vậy?"</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đường Tam và Mã Hồng Tuấn cùng nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Đái Mộc Bạch một thân bạch y, tóc chải chuốt chỉnh tề đang hướng phía bọn họ mà đi tới.

Tiểu Vũ hừ một tiếng: <i>"Sao lại thế này? Người hỏi hắn đi, tên béo này ban ngày ban mặt dám khi phụ nữ hài tử. Chúng ta thấy thế mới giáo huấn hắn một chút."</i>

Khuôn mặt Đái Mộc Bạch đang lạnh lùng bỗng nhiên phì cười: <i>"Tiểu Vũ , ta nghĩ là cô hiểu lầm rồi. Thúy Hoa cô nương, người cũng không chịu nổi hấn sao?"</i>

Thúy Hoa đỏ mặt, gật gật đầu, xoay người bỏ chạy. Lầy này Mã Hồng Tuấn cũng không giữ nàng ta nữa, chỉ là về mặt trở nên hơi bạc nhược.

Đường Tam đi tới bên cạnh Đái Mộc Bạch, nghi hoặc hỏi: <i>"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"</i>

Đái Mộc Bạch nhìn về phía tên béo nói: <i>"Tự người nói hay là muốn ta nói thay?"</i>

Mã Hồng Tuấn liếc nhìn Đái Mộc Bạch một cái, cúi thấp đầu nói: <i>"Người nói đi!"</i>

Đái Mộc Bạch cười ha ha nói: <i>"Sao? Tên béo chết tiệt nhà người mà cũng biết thẹn thùng à? Thôi được, ta thay người nói."</i>

Rồi hấn quay sang Đường Tam và Tiểu Vũ nói: <i>"Còn nhớ lời ta đã từng nói không? Trong học viện kể cả ta cũng chỉ có ba học viên."</i>

Đường Tam lập tức hiểu ra: <i>"Người nói hấn chính là ..."</i>

Đái Mộc Bạch vuốt cằm nói: <i>"Đúng vậy, tên béo này chính là người thứ ba. Hấn đến học viện sớm hơn các người. Chuyện vừa rồi dù ta không tận mắt thấy, nhưng đại khái cũng đoán được. Kì thật cũng không thể trách tên béo , có trách cũng chỉ trách cái võ hồn như con gà mái kia thôi."</i>

<i>"Đánh rầm, võ hồn của người là con gà mái thì có, võ hồn của lão tử đây chính là phượng hoàng. Cho dù võ hồn của trưởng bối ta đều là gà, nhưng của ta là phượng hoàng. Người chưa từng nghe qua trong ổ gà mái cũng có phượng hoàng vàng hay sao?"</i> Mã Hồng Tuấn tức giận nói.

Nụ cười trên mặt Đái Mộc Bạch cũng không có giảm: <i>"Phượng hoàng, được thôi, coi như là phượng hoàng cũng được. Đường Tam, tên béo này có võ hồn rất quái dị. Viện trưởng nói, võ hồn của hấn chính là một loại võ hồn biến dị"</i>

<i>"Võ hồn biến dị? Biến dị do võ hồn nào và võ hồn nào sinh ra?"</i> Đường Tam hỏi, đối với võ hồn biến dị, hấn cũng đã nghe đại sư giảng qua rất nhiều. Võ hồn biến dị cũng chỉ có hai loại tình huống, một là trở nên vô cùng cường đại, còn loại kia chính là trở nên suy nhược đi. Bản thân đại sư cũng vì võ hồn biến dị mà

phải chịu khổ. Còn võ hồn của Mã Hồng Tuấn trước mắt hiển nhiên là một loại tốt.

Đái Mộc Bạch giải thích: <i>"Đừng nói là ta, e rằng ngay cả chính Mã Hồng Tuấn cũng không rõ. Võ hồn của mọi người trong cái thôn kia đều chủ yếu đều là các loại gia cầm không có lực công kích. Cũng không biết là có chuyện gì, khi tới hắn thì võ hồn lại sinh biến dị, đến Tiên thiên kỳ đã có năng lực về hỏa diễm. Hắn ta cũng không phải là tự vào học viện mà là trước đây được viện trưởng phát hiện rồi mang hắn về đây. Tuổi của hắn so với các người cũng xấp xỉ."</i>

<i>"Bởi vì võ hồn biến dị nên tên béo có năng lực về hỏa diễm rất mạnh. Loại hỏa diễm này vô cùng quái dị. Chẳng những nhiệt độ cực cao, hơn nữa còn rất khó dập tắt. Viện trưởng nói, võ hồn của hắn sau khi biến dị, thực sự có thể biến thành phương hoàng. Nhưng, võ hồn của hắn cũng có khuyết điểm rất lớn. Biến dị mặc dù mang đến hồn lực cường đại, nhưng đồng thời cũng ảnh hưởng nhất định đến thân thể hắn. Khiến cho năng lực về phương diện nam nữ của hắn rất mạnh, hơn nữa dục vọng còn lớn hơn người thường gấp bội. Nếu không thể áp chế dục vọng này, lúc nào cũng có thể bị ngọn tà hỏa phá tan thân thể mà chết."</i>

Mã Hồng Tuấn vội vàng bổ sung một câu: <i>"Khi tà hỏa nổi lên thì không áp chế nổi đâu!"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 96: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (1)

Dịch: ghitoson

Biên dịch: Tiểu vô vi

Đường Tam lẫn Tiểu Vũ đều sững sờ, ánh mắt cũng trở nên quái dị. Mặc dù đối với biến dị vũ hồn Đường Tam cũng biết không ít, nhưng Mã Hồng Tuấn này tuổi so với bọn họ thì không sai biệt lắm, béo này chắc chỉ tầm mười hai tuổi, chính là một thiếu niên mười hai tuổi muốn tìm nữ nhân để ngăn tà hỏa trong người, chỉ mới nghe đã khiến người ta sợ hãi.

Đái Mộc Bạch tiếp tục nói: <i>"Vì trên người hắn luôn có dục hỏa nếu không được phát tiết ra thì hắn sớm đã chết. Mặc dù vũ hồn của hắn rất cường đại bất quá dục hỏa này không phải là một biện pháp tu luyện tốt."</i>

Tiểu Vũ nhú mày nói: <i>"Nhưng cũng không nên để nữ tử đó gánh chịu chứ, đó chính là một hành vi đê tiện."</i>

Mã Hồng Tuấn tức giận nói: <i>"Gánh chịu cái gì chứ! Hừ, là người tình của ta tự nguyện. Ta mặc dù muốn giải tỏa ham muốn dục vọng của mình nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng bắt buộc ai, đều là do người tình của ta tự nguyện. Sao có thể gọi là hành vi đê tiện được."</i>

Đường Tam nhìn về phía Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch gật đầu nói: <i>"Hắn quả thật không bắt buộc người khác. Vừa rồi cô nương Thúy Hoà kia chính là nữ bằng hữu của hắn."</i>

Tiểu Vũ hừ một tiếng: <i>"Không bắt buộc người khác? Vậy tại sao lại muốn chia tay hắn."</i>

Gã béo liền đỏ mặt, sắc mặt hắn liền trở nên xấu hổ rồi đứng lên.

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng rồi xấu hổ nói: <i>"Bởi vì cô ấy không áp chế nổi tà hỏa của hắn, người có thể chịu cùng hắn mỗi ngày ít nhất ba bốn lần không nhiều đâu, bình thường một tiểu nữ tử sao làm được. Cho nên ở học viện này trong một năm hắn đã thay đổi mấy người rồi, bất quá cuối cùng không ai là ngoại lệ tất cả đều chia tay. Nếu không phải hắn là hồn sư thì e rằng các nữ tử xung quanh hắn ai ai cũng lao碌 a. Công nhận về

phương diện này khó có ai có thể so sánh với một tên béo như hắn. Nguyên nhân là đều do cái hỏa diệm gà mái của hắn."

Mã Hồng Tuấn tức giận nói: "Đó là ngọn lửa phượng hoàng."

Đường Tam trợn mắt há mồm nói: "Không hổ là quái vật của học viện, ngay cả biến dị vũ hồn như vậy cũng có."

Tiểu Vũ mặt thoáng hồng, khẽ gắt một tiếng: "Ai mà chả có."

Mã Hồng Tuấn nhìn Đái Mộc Bạch nói: "Ta thấy ngươi và tiểu Áo rất giống nhau a, đều là những tên mặt dày, một lúc kết giao tới mấy nữ bằng hữu, ta nói không sai chứ? Ngươi không cần phải giả vờ ngoan ngoãn đâu, đừng tưởng ta không biết ngươi trong một ngày hẹn gặp nhiều nữ nhân khác nhau, chính là bắt cá nhiều tay a."

Đái Mộc Bạch ánh mắt đầy quang mang nhìn trước nhìn sau rồi thấp giọng nói: "Béo, ngươi đừng hồ ngôn loạn ngữ, chuyện này sao có thể nói lung tung. Người ít nói cho ta nhờ."

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc nói: "Ngươi không phải luôn rất kiêu căng sao, giờ cũng biết xấu hổ vậy? Chả lẽ mặt trời mọc đằng tây rồi ư? Phải chăng là uống nhầm thuốc?"

Đái Mộc Bạch trừng mắt nhìn hắn: "Ít nói nhảm đi, người mà nói gì ảnh hưởng đến danh tiếng của ta thì đừng trách Mộc Bạch này đối với ngươi không khách khí."

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Đường Tam nhin không được liền nói: "Mã Hồng Tuấn vậy người bây giờ không có nữ nhân nào thì sau này sẽ làm thế nào? Chả lẽ ngừng tu luyện?"

Mã Hồng Tuấn nhún vai nói: "Còn có thể làm sao bây giờ? Tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Có lẽ nên hỏi viện trưởng xem ông ta có biện pháp gì không."

Tiểu Vũ đột nhiên nói: "Ở học viện này ăn cơm chỗ nào vậy, ta sắp chết đói rồi đây."

Đái Mộc Bạch liền nói: "Vậy thì theo ta."

Bốn người liền quay trở lại Sử Lai Khắc học viện, Đái Mộc Bạch đưa họ tới học viện thực đường.

Cái gọi là thực đường kỳ thực ra chỉ là học viện và những thôn dân có thỏa thuận

mời một số thôn dân phụ trách về việc ăn uống của mọi người. Mặc dù các món ăn đều đơn giản nhưng ăn no thì không thành vấn đề.

Lúc bọn họ đi tới vừa hay, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh với vẻ mặt lạnh như băng cũng đến. Chu Trúc Thanh mặt có vẻ tái nhợt tựa hồ có gì đó không ổn.

Có lẽ là vì chuyện đêm qua, hai người thấy Đường Tam và Tiểu Vũ hướng sang phía bọn họ gật gật đầu. Thấy vậy, Chu Trúc Thanh bớt lãnh đạm còn Trữ Vinh Vinh thì thần sắc như muốn tỏ vẻ thân thiết. Cả hai đều mỉm cười rồi lướt qua, quả là động lòng người.

Mã Hồng Tuấn mắt đăm đăm nhìn hai cô gái không che dấu được việc miệng đang chảy nước giãi liên tục.

Đái Mộc Bạch lấy tay đánh vào hăn rồi thấp giọng nói: "</i>Người lương thiện chút đi, tốt nhất là nên áp chế tà hỏa lại.<i>"

Mã Hồng Tuấn cả giận nói: "</i>Tại sao? Chẳng lẽ người lại muốn ra tay, cho dù người là lão Đại thì cũng phải chừa cho anh em huynh đệ ít cháo chứ đừng ăn tất như thế. <i>"

Đái Mộc Bạch liền đánh hăn một phát rồi nhìn trộm hướng Chu Trúc Thanh vừa nhìn lại. Chu Trúc Thanh tựa hồ không chú ý tới bọn họ mà thông thả ăn điểm tâm, sắc mặt lại như lúc trước trở nên lạnh như băng.

Tiểu Vũ lại chỗ Trữ Vinh Vinh rồi ngồi xuống bên cạnh, cười nhẹ, không biết là nàng nói cái gì mà Trữ Vinh Vinh nhìn về phía Mã Hồng Tuấn với ánh mắt kinh ngạc. Mã Hồng Tuấn đương nhiên biết họ đang bàn luận về mình, nhất thời nhụt chí ngồi xuống đập xuống bàn để chút giận.

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng rồi nói: "</i>Tiểu Áo chắc vẫn còn đang ngủ. Hăn vẫn lười biếng. Ngoại trừ tiểu Áo ra, xem ra mọi người đã đến đông đủ, sau này tất cả mọi người sẽ cùng học tập một chỗ. Trong cuộc sống cũng như trong học tập phải giúp đỡ lẫn nhau. Ta giới thiệu với mọi người, tên béo này là Mã Hồng Tuấn là người của học viện chúng ta, vũ hồn cỏ gà, à không, là phượng hoàng.<i>"

Chợt nghe thấy hai chữ phượng hoàng Chu trúc Thanh ngẩng đầu liếc Mã Hồng Tuấn, rồi xẹt qua Đái Mộc Bạch thì tựa hồ thêm vài phần ý tứ.

Mã Hồng Tuấn nói: "</i>Được rồi, Đái lão Đại, nghe nói tân đệ tử ngày hôm qua

mới tới đã gây cho Triệu sư phụ không ít khó khăn là ai?"

Đái Mộc Bạch nói: "Người chả phải vừa cùng hãn giao thủ sao bất quá người quả là may mắn không được gặp Triệu sư phụ để được đãi ngộ a." Vừa nói vừa chỉ vào Đường Tam.

Mã Hồng Tuấn có chút không tin nhìn vào Đường Tam: "Không đúng, người mặc dù hồn lực so với ta có cao hơn, nhưng tựa hồ cũng cao hơn không nhiều lắm hãn là không tới 30 cấp hồn sư sao có thể để Triệu sư phụ phải ra tay. Dù sao ông ấy cũng là hồn thánh cấp bảy mươi sáu, ta không tin."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 97: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (2)

Dịch: MadHung

Đường Tam mỉm cười nói <i>"Chỉ là may mắn mà thôi"</i> Thực lực của bản thân, hẳn không cần người khác tin tưởng làm gì.

Đái Mộc Bạch đem tên và vũ hồn của bốn người mới đến bọn Đường Tam cũng đã nói cho Mã Hồng Tuấn, còn về thực lực thật sự của Đường Tam, hẳn cũng không giải thích nhiều lắm, chỉ ám chỉ với Mã Hồng Tuấn rằng, tốt nhất là không nên trêu chọc hắn.

Giới thiệu xong, Đái Mộc Bạch tiếp tục nói <i>"Mọi người từ nay về sau đều ở cùng một chỗ tu luyện. Xưng hô cũng không nên quá mức cầu nệ, hơn nữa tính cả mới tới bốn người các ngươi, học viện cũng chỉ có bảy người mà thôi. Tiểu Áo cùng Mập Mập gọi ta là Lão Đại, bởi vì tuổi của ta so với bọn hắn nhiều hơn một chút, các ngươi gọi ta Mộc Bạch là được, Mã Hồng Tuấn thì trực tiếp gọi hắn là Mập Mập, tên Áo Tư Tạt kia các ngươi có thể gọi hắn là tiểu Áo hoặc là Đại hương tràng thúc thúc đều được. Đường Tam, sau này ta gọi ngươi là tiểu Tam, thế nào?"</i>

Đường Tam gật gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến gì, đối với Sử Lai Khắc học viện, mặc dù tiếp xúc chưa nhiều lắm nhưng trong lòng hắn cũng đã có vài phần cảm tình. Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạt, Mã Hồng Tuấn, ba người này tuy có nhiều điểm kỳ lạ nhưng cũng không làm hắn phản cảm.

Không đợi Đái Mộc Bạch nói vô ích về chính mình, Ninh Vinh Vinh lập tức đứng lên sảng khoái nói <i>"Các ngươi có thể gọi ta là Vinh Vinh là được, thân nhân cùng bằng hữu của ta đều gọi ta như thế."</i>

Trên mặt nàng vẫn còn đọng lại nụ cười, chỉ một câu đơn giản một câu, vô hình trung kéo khoảng cách mọi người gần nhau hơn.

Cách xưng hô với Tiểu Vũ tự nhiên ko cần thay đổi, lúc ánh mắt Đái Mộc Bạch hướng về phía Chu Trúc Thanh. Chu Trúc Thanh nhưng lại đứng dậy <i>"ta ăn no rồi."</i> Sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

Mã Hồng Tuấn có chút kinh ngạc hướng Đái Mộc Bạch nói <i>"Đái lão Đại, ngươi"

không phải được xưng là đối với đàn bà
không bao giờ gặp bất lợi, được xưng là sát thủ tán gái sao? Như thế nào tình muội
mới tới này chính là cả xem cũng
không nguyện ý nhiều nhìn người liếc mắt?"

Đái Mộc Bạch vẻ mặt cười khổ, lắc lắc đầu, cũng không có giải thích.

Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch nói: "Mộc Bạch, chúng ta đều là người mới tới,
giảng giải cho chúng ta quy củ và khóa
trình của học viện đi".

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer=""
src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đái Mộc Bạch miễn cưỡng thu hồi tâm tư của mình đối với Chu Trúc Thanh nói:
<i>"Học viện không có quy củ gì đặc biệt,
đơn giản mà nói là chỉ cần không được gian dân, ngoài ra còn cổ vũ đánh nhau, cổ
vũ đánh bạc."</i>

Đường Tam trên mặt liền xuất hiện nụ cười, Quái vật học viện không hổ là Quái vật
học viện, ngay cả phương pháp giáo
học cùng với Nặc Đinh học viện quá khác biệt.

Đái Mộc Bạch giải thích <i>"Sư phụ cho rằng, chiến đấu chính là biện pháp tốt nhất
để hoàn thiện vũ hồn, tăng cường
thực chiến kinh nghiệm là cực kỳ quan trọng. Mà đánh bạc chính là tâm lý chiến,
đối với tăng cường tâm lý tố chất, tăng
cường tự thân quan sát năng lực và phán đoán năng lực đều giúp ích rất nhiều. Tuy
nhiên những điều nói trên không phải
là được làm theo ý thích của mình. Đơn giản mà nói đánh nhau không được đánh
chết người, còn đánh bạc đừng để thua cả
khố tử thì cũng không có vấn đề gì."</i>

<i>"Về phần khóa trình, ta cũng không biết lắm, vì giáo trình của chúng ta tùy từng
thời điểm sẽ có sự điều chỉnh, dù
sao chúng chỉ có vài người, số lượng sư phụ thậm chí còn nhiều hơn đệ tử chúng ta,
cho nên học viện căn cứ vào chúng ta
tình huống mà điều chỉnh giáo trình, nhưng mà có một khóa trình mà ta có thể
khẳng định quan trọng nhất chính là thu
tiền. Học phí một năm của học viện là một trăm kim tệ, đối với các người đã là đại
Hồn sư cấp bậc mà nói, đó là không
có vấn đề gì."</i>

Nghe Đái Mộc Bạch nói đến đây, Tiểu Vũ không nhịn được nói chen vào <i>"Đái lão
đại, ngày hôm qua người nói học viện
thực nghèo, nhưng cuối cùng học viện vì sao nghèo đây? Chúng ta đã gặp qua một
vài vị sư phụ có hơn sáu mươi, bảy mươi
cấp. Dựa theo cấp bậc mà nói bọn họ có thể theo Vũ hồn điện lĩnh trợ cấp, với nhiều
tiền như thế, chống đỡ một cái học
viện nhỏ như vậy, hẳn là không tính cái gì mới phải."</i>

Dựa theo Tiểu Vũ phân tích, trợ cấp cho hôn sư mỗi tháng là một kim tệ, Đại Hôn sư là mười kim tệ, tới Hôn tôn là một trăm kim tệ, cao hơn là Hôn tông là một ngàn kim tệ, Hôn vương là một vạn, Hôn đế chắc chắn cũng phải đến mười vạn kim tệ. Không cần phải nói, Triệu Vô Cực mà ngày hôm qua bọn họ gặp mặt đích thị là một gã hôn thánh. một tháng một trăm vạn kim tệ, ngẫm lại đúng là một con số dọa người mà.

Đái Mộc Bạch lắc đầu nói <i>"Nói như muội thì Học viện sẽ không cần lo lắng thu vào vấn đề, nhưng sự thật thì không phải như thế. Trợ cấp của Vũ Hôn điện đều là Đế Quốc ngân sách, chỉ là do Vũ Hôn Điện thay mặt phát ra. Trợ cấp chỉ phát cho đến Hôn tôn cấp bậc, trợ cấp của Hôn Tôn mỗi tháng là một trăm kim tệ giống như ta bây giờ. Mà sau cấp bậc Hôn tôn, chẳng những tiền trợ cấp không được tăng hơn nữa còn có thể biến mất. Nói cách khác, kể cả Hôn Tông, những hôn sư đã vượt qua cấp bậc hôn tông không có cách nào lĩnh trợ cấp từ Vũ hôn điện. Thời điểm các người đến Vũ hôn điện lĩnh trợ cấp mỗi tháng đều sẽ có kiểm tra hôn lực. Để xác định hôn lực của các người có vượt qua bốn mươi cấp hay không, một khi vượt qua bốn mươi cấp, lập tức đình chỉ phát trợ cấp."

Lần này ngay cả Đường Tam cũng không khỏi tò mò, "</i>Tại sao lại như vậy? Hôn sư thực lực càng cao, lễ ra càng có giá trị mới đúng chứ<i>"</i>"

Đái Mộc Bạch nói <i>"Nhưng theo thực tế mà nói, mặc dù hôn sư là một nghề nghiệp cao quý, chính thức là Hôn sư không nhiều lắm. Nhưng ở đây cũng không tính là ít người, các người nên tính toán qua, nếu dựa vào trợ cấp tỉ lệ mà phát, tới Hôn Thánh cấp bậc, mỗi tháng là mười vạn kim tệ tiền trợ cấp, một năm là một trăm hai mươi vạn kim hôn tệ, đó không phải là một con số khổng lồ sao? Đó là còn không tính những địa phương khác, nếu dựa vào thực lực của sư phụ ở học viện chúng ta mà lĩnh trợ cấp. nếu Đế Quốc phát ra trợ cấp mà nói, các sư phụ của Học viện chúng ta thu vào một năm có thể vượt qua Tác Thác thành một phần mười của toàn dân thu vào trong một năm. Đó không phải là là con số khổng lồ sao? Cao cấp hôn sư số lượng tuy ít nhưng nếu dựa theo như vậy mà phát ra trợ cấp thì cũng đủ để đem cả đế quốc suy sụp".

"</i>Bởi vậy đế quốc quy định, trợ cấp chỉ được phát để cổ vũ và trợ giúp cấp thấp hôn sư tu luyện cùng mau chóng tăng lên thực lực. Nhưng khi đã qua bốn mươi cấp, xem như tương đương cường đại hôn sư rồi, hoàn toàn có thể lựa chọn thuận phục đế quốc hoặc gia nhập quân đội. Nói như vậy, Đế quốc sẽ phát với thù lao tương ứng. Đương nhiên Hôn sư cũng có quyền tự do lựa chọn, gia nhập vào một gia tộc cũng có thể kiếm được thù lao xa

xỉ."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 98: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (3)

Dịch: ghitoson

Biên dịch: Tiểu vô vi

Nói đến đây Đái Mộc tỏ vẻ thán phục: <i>"Nhưng các vị sư phụ của học viện chúng ta đều không muốn dựa vào cái danh hồn sư để mà được che chở, nói cách khác là trước khi học viện được thành lập họ đều hành tẩu một mình. Bọn họ thích tự do không muốn bị trói buộc thậm chí cả được đế quốc phong tước vị cũng đều khinh thường. Mọi người nghĩ xem, nếu nhận phong hàm thì họ được cái gì đây."</i>

Tiểu Vũ hỏi: <i>"Tại sao lại không muốn được phong tước vị, có tước vị cũng được không ít lợi a. Ta nhớ rõ là chỉ cần đạt đến ba mươi cấp hồn sư là có thể được phong là nam tước, còn bốn mươi cấp thì có thể là nhất phẩm rồi mà. Sau này sẽ không còn cơ hội nữa."</i>

Trữ Vinh Vinh trả lời hộ Đái Mộc Bạch: <i>"Tiếp nhận tước vị cũng có nghĩ là sau này sẽ phải vì đế quốc mà phục vụ. Một khi có phát sinh chiến tranh, nếu đã là quý tộc thì phải tuân lệnh đế quốc mà ra chiến trường. Bất quá làm quý tộc tuy có nhiều cái lợi nhưng nó cũng gần như một đạo khế ước. Chính vì vậy các cường giả hồn sư sẽ không nhận phong tước vị, vì họ không muốn chỉ vì một thể lực nào đó phải bán mạng của mình."</i>

Đột nhiên, từ bên ngoài truyền đến những âm thanh: <i>"Đình -đong- đình -đong ..."</i>

Đái Mộc Bạch liền đứng dậy nói: <i>"Đây chính là tiếng chuông triệu tập của viện trưởng chúng ta. Bàn tử người dẫn bọn họ đi đến đại thao trường, ta sẽ đi gọi Trúc Thanh. "</i> Nói xong, liền bước nhanh ra khỏi thực đường.

Mã Hồng Tuấn nhìn theo phía hắn rời đi , rồi nói: <i>"Lão Đại hình như có chút khác lạ, trước giờ chưa thấy hắn quan tâm quá đến như vậy đối với một nữ tử."</i>

Trữ Vinh Vinh cười nói: <i>"Người mới từng này tuổi mà đã nói nữ tử này nữ tử nọ. "</i>

Mã Hồng Tuấn hừ một tiếng, ra vẻ tự hào nói: <i>"Ta mặc dù tuổi không lớn, nhưng dù nói thế nào đi nữa cũng có nữ nhân

của mình. Còn không đi mau, viện trưởng ghét nhất là phải chờ người khác đó."</i>
Nói đến đây hấn chợt rung mình, dường như đã nếm trải không ít đau khổ a.

Áo Tư Táp xuất hiện với bộ dạng khác hẳn. Trên mặt hấn không còn một tí râu nào.

Nhìn thấy hấn Đường Tam còn suýt chút nữa không nhận ra, không còn râu trông bộ dạng của hấn thay đổi hẳn.

Trước đó Mã Hồng Tuấn cũng nói qua về Đái Mộc Bạch và Áo Tư Táp với dáng vẻ ghen ghét. Lúc này Đường Tam mới nhận ra mã Hồng Tuấn hàm mộ cái gì.

Đái Mộc Bạch quả thật rất anh tuấn, nhất là ở đôi mắt tà dị, như sinh ra hấp lực cuốn hút người khác, bất quá nói về tướng mạo thì so với dáng vẻ bây giờ của Áo Tư Táp có phần kém hơn.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đôi mắt trong và sâu thẳm, khiến người ta có một cảm giác khó dò, mặt như hoa anh tuấn mà hài hòa, hai hàng long mày lại càng tỏ vẻ bất phàm kết hợp với nụ cười tựa hồ như bao trùm lên tất cả mang phong thái của một công tử quý tộc.

Nhưng cho dù mang vẻ anh tuấn của một quý tộc công tử mà trong tay cầm một miếng hương tràng thì trông cũng không hợp lắm.

<i>"Râu mép của ngươi?"</i> Nhịn không được, Đường Tam chỉ vào hấn mà nói.

Áo Tư Táp cười hắc hắc rồi rất nhanh cầm miếng hương tràng trong tay ăn sống , rồi thấp giọng nói ;<i>"Cài này các người không cần quan tâm, đã bắt được mỹ nữ nào chưa. Ấy xa phải động não đi chứ phải , làm thế nào để các nàng ấy chú ý tới chứ. Về phương diện này ngươi còn ít kinh nghiệm lắm. Đái lão Đại hình như nhắm nha đầu lạnh như băng kia rồi."

Bàn tử ngươi trên người có tà hỏa làm sao có thể cuốn hút các cô gái được, chính vì vậy mục tiêu lần này của ta sẽ là Trữ Vinh Vinh, ngươi đừng hòng tranh của ta."</i>

Đường Tam vỗ vỗ vào trán: <i>"Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"</i>

Áo Tư Táp không do dự nói: <i>" Mười bốn tuổi. Sao? Có chuyện gì? Cha ta có ta khi năm 14 tuổi đó."</i>

Đường Tam đột nhiên phát hiện ra quả thật nếu muốn khảo nghiệm năng lực của mình thì Sử Khắc Lai học viện chính là sự lựa chọn tốt nhất...chưa cần kể đến mấy vị sư phụ, ngay mấy tên đệ tử này đều là quái vật a. Sợ rằng ở cái thế giới này cũng có ám khí tuyệt học.

Đái Mộc Bạch mang theo Chu Trúc Thanh chạy đến. Chu Trúc Thanh rõ ràng vẫn luôn giữ khoảng cách với hắn mà Đái Mộc Bạch sắc mặt đã cho thấy sự khó khăn.

Áo Tư Tạp vười dáng vẻ hả hê cười nói: <i>"Xem ra Đái lão đại cũng phải nếm mùi thất bại a. Hắn đối với tán gái cũng có không ít thủ đoạn mà lần này đã bị đả kích lớn rồi. "</i>

Trong lúc bọn họ còn đang tán gẫu thì một người trung niên đi từ hướng thao trường tới.

Nhìn thấy người đang đi tới, Đường Tam và Tiểu Vũ rất sửng sốt. Người đến khoảng chừng 50 tuổi, vóc người to lớn, khuôn mặt dài và rất đặc biệt, chiếc cằm nhô về phía trước, gò má rộng, khuôn mặt gệp và cái mũi khoằm. Nếu muốn lấy một đồ vật để mà hình dung thì có lẽ là có chút going một chiếc giày. Mặc dù nhắm mắt đi lại đây nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác vài phần xảo trá. Trên mặt đeo một chiếc kính màu đen.

Tiểu Vũ kinh ngạc nói: <i>"Đây chả phải là gian thương đại thúc sao?"</i>

Áo Tư Tạp giật mình nói: <i>"Cái gì gian thương đại thúc? Ông ấy chính là viên trưởng của chúng ta, chính là người sáng lập Sử lai Khắc học viện. Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức bảy mươi tám cấp hồn thánh. So với Triệu sư phụ còn mạnh hơn. Hơn nữa ông ấy còn có phi hành thú vũ hồn. Trong giới chiến hồn sư mà nói là rất hiếm thấy. Tên bàn tử này chính là đệ tử chân truyền của ông ấy. "</i>

Tiểu Vũ thì thào nói: <i>"Còn may, chỉ là cấp 78, thật không ngờ. Cái câu nói chỉ thu quái vật, không nhận người bình thường kia lại xuất ra từ miệng ông ta. Hương tràng thúc thúc, trong học viện của chúng ta không có hồn sư cấp bậc hồn Đấu La sao?"</i>

Áo Tư Tạp lắc đầu nói: <i>"Xin người đừng gắn hương tràng với Áo Tư Tạp. Người tưởng hồn đấu la là người bình thường chắc? Nơi nào cũng có chắc. Cả đại lục này cùng lắm đạt đến hồn đấu la cấp bậc cũng không tới trăm người. Họ đều là những người nắm chức vụ quan trọng của đế quốc và có người khi còn là hoàng đế. Về phần phong hào đấu la hai đại đế quốc mỗi bên cũng chỉ có tầm mười người mà thôi. Đó là điều mà ai cũng biết. "</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 99: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (4)

Dịch: MadHung

Tiểu Vũ tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, <i>""</i> vậy là tốt rồi <i>""</i>

Đường Tam liếc nhìn Tiểu Vũ một cái, <i>""</i> Tiểu Vũ, ngươi làm sao vậy? <i>""</i>

Tiểu Vũ lắc đầu có chút che dấu nói: <i>""</i> không có gì. Tiểu tam, ngươi nói vị gian thương đại thúc này có hay không nhớ rõ chúng ta ?<i>""</i>

Đường Tam cười khổ nói: <i>""</i> mới qua hai ngày, hắn là hắn không quên được chúng ta, bất quá, nếu hắn là viện trường, hắn sẽ không so đo việc ngươi mạo phạm hắn<i>""</i>

Áp Tư Tháp hắc hắc cười nhẹ giọng nói: <i>""</i> lần này ngươi sai rồi, Phất Lan Đức viện trường của chúng ta là một người thù dai. Đương nhiên, ưu điểm lớn nhất của lão chính là lấp liếm điều sai trái của mình.

Chính tại lúc này thì ánh mắt của Phất Lan Đức hướng về bọn hắn, vừa lúc dừng lại tại Áo Tư Tập trên người, trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm quang mang.

Áo Tư Tập kinh hãi thất sắc, <i>""</i>Chết rồi, ta nói có thể bị lão nghe được, lần này thảm thật rồi.<i>""</i>

Phất Lan Đức đi tới trước mặt bảy tên đệ tử, dừng lại cước bộ. Âm thanh khan khan mang vài phần tử tính vang lên, <i>""</i> năm nay rất tốt, chúng ta lại có thêm bốn tên tiểu quái vật. Ta, Sử lai khắc học viện viện trường - Phất Lan Đức, đại biểu học viện chào mừng các người đến. Sau đó, các người mỗi người một trăm kim tệ đóng cho Lý sư phụ phụ trách tài vụ. Mộc Bạch. <i>""</i>

<i>""</i> Viện Trường.<i>""</i> Đái Mộc Bạch tiến lên một bước, hắn tựa hồ rất tôn kính, thậm chí mang theo vài phần sùng bái.

Phất Lan Đức nói: <i>""</i> lại có thêm bốn học đệ, học muội, ngươi mang học viện quy củ nói cho bọn họ. Sau đó các người tự trở về nghỉ ngơi, làm cho trạng thái của mình khôi phục lại tốt nhất trình độ. Buổi dạy đầu tiên tại buổi tối

sẽ bắt đầu. Áo Tư Táp, người cùng Trữ Vinh Vinh ngoại lệ, hai người các người đi theo ta.<i>""</i>

Sắc mặt Áo Tư Táp đột nhiên trùng xuống, có vẻ không cam lòng, không nguyện ý đi tới trước mặt Phất Lan Đức hành lễ.

Nhưng khi thấy Trữ Vinh Vinh đi tới bên người hắn, sắc mặt mới trở nên tốt lên một chút.

Phất Lan Đức phất tay nói: <i>""</i> Những người khác có thể đi nghỉ ngơi. Nhớ kỹ, trước lúc trời tối, làm cho chính

mình đạt tới trạng thái tốt nhất, đừng trách ta không có cảnh tỉnh các người.

Phương pháp dạy của học viện khác với các

nơi khác, các người thậm chí có thể gặp nguy hiểm.<i>""</i>

Chu Trúc Thanh đi không có quay đầu lại, Đái Mộc Bạch lần này cũng không có đuổi theo. Tốc độ của Mã Hồng Tuấn cũng rất

nhẹ, đảo mắt tự không thấy bóng người.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đường Tam cũng không vội rời đi, hắn muốn nhìn trước mặt vị viện trưởng này như thế nào giáo học, vũ hồn của Áo Tư Táp

cùng Trữ Vinh Vinh đều là phụ trợ loại, đây là nguyên nhân bọn hắn không tham gia khóa học buổi tối. Chỉ là làm Đường

Tam cảm thấy kỳ lạ chính là tại sao phải dạy học vào buổi tối?

Đường Tam không đi, tự nhiên Tiểu Vũ cũng không nóng nảy rời đi, đứng cạnh Đường Tam lặng lặng nhìn.

Phất Lan Đức cũng không thêm để ý, hướng về Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh nói: <i>""</i> Mỗi người đều có phương pháp tu

luyện riêng của mình, Vũ hồn bất đồng, phương thức tu luyện cũng bất đồng. Tại Đấu La Đại lục, cơ hồ hoàn toàn không có

giống nhau vũ hồn, cho nên, học viện dạy các người cũng không phải như thế nào để tu luyện vũ hồn, mà là sử dụng vũ hồn

như thế nào. Như vậy làm sao chiến đấu trong tương lai, có thể tốt nhất bảo tồn chính mình, phụ trợ chiến hữu.

Phất Lan Đức nói làm Đường Tam thấy có chút quen thuộc, cẩn thận cân nhắc, đại sư tựa hồ cũng nói qua cùng loại. Chỉ là

đại sư nói so với Phất Lan Đức càng thêm tường tận mà thôi.

Áo Tư Táp tựa hồ đã nghe qua, cúi đầu không ý kiến. Trữ Vinh Vinh nhưng lại đồng ý gật đầu.

Phất Lan Đức tiếp tục nói: <i>""</i> Hai người các người đều là phụ trợ hồn sư, một người thuộc phụ gia thuộc tính,

người còn lại thuộc thực vật hệ vũ hồn. Giống các người như vậy hồn sư, bất luận là ở trên chiến trường hay là ở lúc

bình thường bên người đều cần phải có sự bảo vệ của đồng bọn, nếu không, các người rất khó tồn tại. Áo Tư Táp, người nói cho ta biết, làm một gã phụ trợ hỗn sư, như thế nào tại trên chiến trường mới tốt nhất bảo toàn chính mình ?

<i>""</i>

Áo Tư Táp không chút do dự nói: <i>""</i> Chỉ có khả năng trốn sau lưng đồng đội, lợi dụng tất cả địa hình, kiến trúc xung quanh để tránh né phong hiểm, để có thể rời xa khu vực nguy hiểm.

Phất Lan Đức gật đầu nói: <i>""</i> Nói rất đúng, nhưng có một điểm người không có nói ra. Làm một gã phụ trợ hỗn sư, chạy trốn vốn là một tố chất cần thiết, phụ trợ hỗn sư mà không thể chạy trốn, đó không phải là một hỗn sư tốt. Mà chạy trốn cần cái gì ? đó chính là thể lực. Mặc dù thân là hỗn sư, có tự thân hỗn lực phụ trợ, thân thể của các người so với người bình thường mạnh hơn một chút, nhưng địch nhân đối mặt với các người đều là chiến hỗn sư. Bởi vậy, làm một gã phụ trợ hệ hỗn sư, các người đồng dạng cần phải tiến hành rèn luyện thể lực. Mấu chốt thời khắc, các người có thể chạy thêm nhiều từng bước, có thể sống sót.<i>""</i>

Áo Tư Táp đối với Phất Lan Đức hiểu rất rõ, nghe lão nói vậy trong lòng âm thầm cười khổ, xong rồi, hôm nay chắc nệm không ít đau khổ.

Quả nhiên, sau khi nói một hồi, Phất Lan Đức hướng về Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh gật đầu nói: <i>""</i> khóa trình của các người hôm nay chính là tiến hành huấn luyện thể lực. Từ bây giờ bắt đầu, chạy vòng quanh thôn hai mươi vòng, nếu trước giờ cơm trưa mà còn chưa hoàn thành, không cần ăn cơm trưa nữa. Các người có thể sử dụng chính mình vũ hồn tiến hành phụ trợ. Bây giờ, xuất phát. Áo Tư Táp phụ trách dẫn đường.

<i>""</i> Vâng<i>","</i> Trữ Vinh Vinh ứng một tiếng, không chút do dự chạy đi, Áo Tư Táp có chút u oán nhìn thoáng qua chỗ Đường Tam đứng rồi mới chạy đi.

Thôn nơi Sử Lai Khắc học viên đóng mặc dù không lớn nhưng Áo Tư Táp hiểu được Phất Lan Đức chỉ cả thôn, tức chỉ cả những nơi làm ruộng của thôn. Một vòng ít nhất cũng là ba công lý (km), mà hai mươi vòng thì phải là một con số tương đương kinh khủng.

Hôm nay có được hơn hai mươi cấp hỗn lực, nhưng lại phải hoàn thành khóa trình trước giữa trưa, vẫn còn là một chuyện làm phụ trợ hỗn sư đau khổ không muốn sống. Đối với hơn hai mươi cấp chiến hỗn sư mà nói, chạy khoảng cách như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mắt nhìn Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh chạy đi, Phất Lan Đức chỉ chỉ Đường Tam nói : *""* Người theo ta.*""*

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 100: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (5)

Dịch: MadHung

Đường Tam gật đầu, đồng thời hướng về Tiểu Vũ ở sau lưng đang muốn đi theo hần khoát tay. Lúc này mới nhanh chóng cùng với Phất Lan Đức hướng bên trong học viện đi đến.

Phòng làm việc của Phất Lan Đức cũng là chỗ ở của lão. Cách không xa thao trường ngày hôm qua Đường Tam giao thủ cùng Triệu Vô Cực. Trong phòng bố trí vô cùng đơn giản, chỉ có một ít đồ vật dùng cho cuộc sống mà thôi.

Phất Lan Đức tiến đến phía sau bàn làm việc ngồi xuống, nhìn Đường Tam trong mắt đột nhiên toát ra ánh mắt phức tạp,
<i>""</i> Đại sư vẫn khỏe chứ?<i>""</i>

Đường Tam gật đầu nói: <i>""</i> Sư phụ tốt lắm <i>""</i>

Phất Lan Đức nhìn hần có chút kinh ngạc, <i>""</i> Người là đệ tử của hần? khó trách, khó trách cả cái này đai lưng hần cũng đưa cho người. Ngày đó thấy người mang theo cái này đai lưng, hơn nữa với tuổi của người, ta đã biết người muốn đến Sử Lai Khắc học viện, nhưng chỉ là không nghĩ tới người là đồ đệ của hần. Lúc trước hần từng nói với ta, một ngày nào đó sẽ bồi dưỡng ra một gã thiên tài hồn sư, khiếp sợ đại lục. Xem ra, người là lựa chọn của hần.

Đường Tam đặt tay trên nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ xoa một cái, đem một phong thư đưa tới Phất Lan Đức trước mặt,
<i>""</i> Trước lúc xuất phát, Sư phụ để cho ta thông qua học viện kiểm tra, sau khi được tuyển chọn, đem phong thư này giao cho viện trưởng"

Nghe xong Đường Tam nói, Phất Lan Đức trong mắt hiện lên một tia bi thương, còn có một tia mỉm cười, <i>""</i> Hần vẫn còn quật cường như vậy. Như vậy mới là phong cách của hần. Hần rốt cuộc cũng biết liên lạc với ta sao? <i>""</i>

Vừa nói, lão vừa chậm rãi mang phong thư mở ra, lấy ra bên trong một lá thư trắng thanh khiết. Đường Tam thấy rõ ràng, Bàn tay của Phất Lan Đức run nhẹ trong lúc đọc bức thư.

Bức thư viết cái gì Đường Tam không biết, hần chỉ có thể nhìn sắc mặt Phất Lan Đức không ngừng biến hóa.

Phất Lan Đức khi thì mừng rỡ , khi thì phẫn nộ , Hỉ nộ ái ố tâm tình bất đồng cơ hồ đều theo hắt trên gương mặt xuất hiện qua.

<i>""</i> Tốt, tốt cho lão già này, người là một tên hỗn đản. Không nên chứng minh cái gì? Có cái gì để chứng minh? Chẳng lẽ người không biết, kỳ thật.... <i>""</i>

Phất Lan Đức tựa hồ có chút trở nên điên điên khùng khùng, trong miệng nói những điều Đường Tam nghe không hiểu.

Đột nhiên hắt mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Đường Tam, <i>""</i> Nếu người là chứng minh của hắt, đừng làm cho hắt thất vọng. Người đi đi, nhanh chút chuẩn bị buổi tối khóa trình. Khóa trình cũng không nhẹ nhàng đâu.<i>""</i>

Nhiệm vụ Đại sư giao cho Đường Tam đã hoàn thành, mặc dù Phất Lan Đức viện trường làm cho hắt cảm giác rất quái dị, nhưng hắt cũng không còn tâm tư tự hỏi mấy cái này. Trải qua cùng Triệu Vô Cực đánh một trận, Đường Tam phát hiện mình còn rất nhiều nhược điểm, có thời gian, còn không bằng đi tu luyện.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Không nói đến Đường Tam cùng mọi người tu luyện, hai người Áo Tư Tạt cùng Trữ Vinh Vinh đang ở ngoài học viện chạy bộ.

<i>""</i> Áo Tư Tạt, một vòng này có còn xa lắm không?<i>""</i> Trong giọng nói của Trữ Vinh Vinh mang chút bất đắc dĩ.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, nàng vẫn tin tưởng tràn đầy, mặc dù phụ trợ hệ hồn sư nhưng lúc còn ở nhà, phụ thân cũng vẫn đều yêu cầu nàng rèn luyện thân thể, nói cơ hồ cùng Phất Lan Đức giảng giải giống nhau như đúc. Cho nên thân thể của nàng cũng không kém, mặc dù kém so với chiến hồn sư nhưng thời gian dài rèn luyện chẳng những làm khí lực của nàng trở nên mạnh mẽ, hơn nữa thực tế am hiểu chạy bộ.

Tuy nhiên, từ lúc rời đi học viện đến bây giờ, Trữ Vinh Vinh được Áo Tư Tạt dẫn đường thể nhưng một vòng còn chưa có hoàn thành. Thời gian đã trôi qua không ít. Dựa theo tốc độ này, đừng nói cơm trưa, cơm chiều có thể ăn được hay không cũng là một vấn đề. Huống chi , Thể lực đang không ngừng giảm xuống , căn bản không có khả năng vẫn bảo trì tốc độ này.

Áo Tư Táp cười khổ nói: <i>""</i> Đi ra thời điểm ta có nói quá, nhiệm vụ này căn bản là không có khả năng hoàn thành.

Bất quá người cũng đừng sợ, chúng ta là hai phụ trợ hệ hỗn sư cùng một chỗ còn sợ đối bụng sao? Có muốn ăn chút gì không ..... <i>""</i>

Trữ quang vinh nhìn liếc mắt nhìn hắn , mặc dù tuổi còn nhỏ , Nhưng ánh mắt nhu mì của nàng lại mang theo vài phần phong tình .

Áo Tư Táp bị nàng nhìn xương cốt như có chút nhũn ra, hắc hắc cười thấp giọng nói: <i>""</i> lão tử có căn đại hương tràng<i>".</i> Quang mang chợt lóe, một cây hương tràng thơm phức đã xuất hiện trong tay hắn, hương Trữ Vinh Vinh đưa tới. "Hương tràng của ta, đệ nhất hỗn hoàn kỹ năng vốn là khôi phục . Chẳng những có thể xúc tiến thương thể khép lại , còn có tác dụng khôi phục thể lực. Ăn một chút đi. Có hương tràng của ta duy trì , đừng nói là chạy hai mươi vòng ngay cả chạy hai trăm vòng , chúng ta cũng không cần lo lắng vấn đề thức ăn".

Trữ Vinh Vinh có chút quái dị nhìn Áo Tư Táp, đột nhiên nói ra một câu cực kỳ hung tợn, <i>""</i> lão nương còn có hai miếng bánh mì đây. Ăn cái đầu ngươi <i>""</i>

Nói xong, xuất ra Thất bảo lưu ly tháp, nhanh nhẹn mở lên phụ trợ gia tăng, tốc độ chợt tăng lên hướng về phía trước chạy đi.

<i>""</i> Ách.... <i>""</i> Áo Tư Táp có chút sửng sốt, đừng nói là hắn, cho dù Đường Tam, Đái Mộc Bạch ở đây, nghe được nữ hài tử có khí chất ưu nhã như Trữ Vinh Vinh cư nhiên nói một câu như vậy chỉ sợ cũng không thể tin được. Bọn họ cũng không biết địa vị của Trữ Vinh Vinh tại Thất bảo lưu ly tông như thế nào. Mà Trữ Vinh Vinh rốt cuộc không kiềm chế được, bộc lộ bản chất của mình.

Thất bảo lưu ly tông. Nghị sự đại điện.

Đại điện hướng về phía bắc, chiếc ghế chủ tọa khảm hoa được đặt theo phương bắc nam. Lưng ghế được khảm một khối ngọc thạch rất lớn. Ngọc thạch màu xanh biếc, tản ra hơi thở nhàn nhạt. Đúng là một khối cực phẩm ôn ngọc.

Trên chiếc ghế có 1 người đang ngồi, người này mặt tròn như ngọc, mũi thẳng miệng vuông, tướng mạo nho nhã ôn hòa, một thân trường bào áo trắng không nhiễm chút bụi. Nhìn qua ước chừng hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt nhu hòa, như thế nào nhìn cũng như một người bình thường. Một đầu tóc đen mềm mại thả dài sau lưng. Hết

thấy nhìn qua đều không thấy điểm gì làm bộ. Lúc này, hắn đang nhìn xuống một thanh niên mặc trang phục màu trắng đang quỳ .

<i>""</i> Hồi bẩm tông chủ, tiểu thư đã đến Sử lai khắc học viện, cũng thành công tiến học.<i>""</i> Người tuổi trẻ cung kính nói.

Trung niên nhân gật đầu, trên mặt toát ra một tia bất đắc dĩ, <i>""</i> Tiểu tổ tông này đi ra ngoài ma luyện cũng tốt, bằng không Thất bảo lưu ly tông thêm đau đầu, không Sử lai khắc học viện tình huống thế nào? <i>""</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 101: Bản sắc Ma Nữ (1)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

<i>"Xin tông chủ thứ tội, Sử Lai Khắc có một vị hôn thánh và danh hôn để cực mạnh, thuộc hạ tài kém, không thể nào tiến vào dò xét. Nhưng mà, thuộc hạ đã đưa lời nhắn cho một vị sư phụ trong Sử Lai Khắc học viện, tin chắc là sẽ tới tay vị hiệu trưởng."</i>

Trung niên nhân cười mỉm<i>"Phất Lan Đức ơi, người thật là một người có lý tưởng. Ta để xem người giáo dục nhi tử ta như thế nào? Có lẽ, chỉ có rời khỏi gia đình, tiểu nữ của ta mới có thể hiểu chút chuyện. . . Tốt lắm, không có việc gì nữa, người lui xuống đi."</i>

<i>"Vâng, thưa tông chủ"</i>. Người thanh niên lui nhanh về phía sau , bước đi.

Một thanh âm vang vọng toàn đại sảnh, thanh âm tự như từ bốn phương tám hướng mà đến, âm vang kéo dài khắp nơi.<i>"Phong Trí, người yên tâm để Vinh Vinh một mình bên ngoài sao? Chẳng lẽ Sử Lai Khắc dạy học tốt hơn chúng ta? Không được, ta phải đem Vinh Vinh trở về, nàng ở bên ngoài, ta lo lắng không ngơi."</i>

Theo thanh âm xuất hiện một lão giả râu tóc bạc trắng, cùng một kẻ có da mặt hồng hào giống như trẻ con, từ hậu trường bước ra. Đi lại phía tông chủ, tự chọn một cái ghế ngồi xuống.

Trữ Phong lộ vẻ bất đắc dĩ ,<i>" Thưa Kiểm thúc và Long thúc. Ta cũng không yên tâm để nha đầu ở đó. Nhưng các vị thật sự sủng ái nàng ta, ở nhà chẳng ai có thể dạy nàng, để nàng đi bên ngoài học tập có lẽ có chút tiến bộ"</i>

Kiểm thúc bất mãn nói: <i>"Ai nói ta chiều Vinh Vinh. Người thấy Vinh Vinh phá phách nhưng chẳng thấy mặt nhu thuận của nàng, người có nhiều con, nhưng chỉ có một gái. Người an tâm được sao?"</i>

Trữ Phong Trí quả quyết nói: <i>"Kiểm thúc, lần này bất kể nói rao sao, ra đều sẽ không tìm nàng về, ngài và Long Thúc cũng không nên đi. Không cần lo lắng an toàn của Vinh Vinh. Đứng đầu Sử Lai Khắc học viện là Hoàng Kim Thiết Tam Giác - Đệ Nhất Tiềm Phong , hẳn không có khả năng không biết Thất Bảo Lưu Ly tông của

chúng ta. Có hẳn bảo vệ, Vinh Vinh không có việc gì đâu.

Kiểm thúc tức giận vội vàng lên tiếng: "</i>Vinh Vinh có chuyện gì ta tìm người tính sổ, có sự cố gì, ta và lão Cốt Long hoạt động gân cốt tí cũng được.<i>"

Đừng nói tại Thât Bảo Lưu Ly tông, cho dù cả Đấu La Đại Lục, người có thể nói chuyện với Trữ Phong Trí có mấy ai. Lão nhân là một trong số kẻ có bản lĩnh đó, mặc dù nhìn diện mạo khoảng bốn mươi tuổi, nhưng thực tế hẳn đã quá sáu mươi, Trữ Vinh Vinh đối với hắn như trẻ nhỏ, cũng là đứa cháu gái duy nhất.

Màn đêm phủ xuống học viện Sử Lai Khắc. Tứ Nhã Miêu Ưng Phất Lan Đức đang đứng tại chỗ cao nhất của thảo trường, nhìn xuống bảy tên đệ tử.

Đái Mộc Bach, Đường Tam, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn cùng với vẻ mặt lạnh băng mà chính tề lạnh lẽ của Chu Trúc Thanh, tất cả đều chuẩn bị tốt cho việc học ban đêm, tâm thần hoàn toàn tỉnh táo.

Nhưng mà, Phất Lan Đức lại chú ý tới hai đệ tử còn lại.

"</i>Áo Tư Lạp, các người đã chạy hai mươi vòng rồi?<i>" ánh mắt của Phất Lan Đức làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, kẻ khác không dám nhìn thẳng vào.

Không biết tại sao, mấy hôm nay Đường Tam cũng không thấy các vị sư phụ của học viện xuất hiện, kể cả Triệu Vô Cực, tựa hồ như cả học viện này chỉ có bảy đệ tử bọn họ và vị viện trưởng đại nhân này.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Áo Tư Lạp ho khan một tiếng, gật đầu nói"</i>Viện trưởng, ta chạy xong rồi.<i>"

Phất Lan Đức hừ lạnh,"</i>Ta hỏi là các người, không phải chỉ mình người<i>".

Áo Tư Lạp quay đầu nhìn về Trữ Vinh Vinh. Trữ Vinh Vinh cũng đang nhìn hắn, một đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sự ngây thơ vô tội.

Áo Tư Lạp cắn răng gật đầu, nói"</i>Vâng, chúng ta đều hoàn thành.<i>"

Phất Lan Đức nở nụ cười, nụ cười này mà để Đường Tam nhận xét, chính là Âm Hiểm hai chữ mà thôi.

"</i>Tốt lắm, Áo Tư Lạp, không nghĩ tới người có tinh thần tương trợ, người lại đây<i>". Phất Lan Đức chỉ chỉ vào một vị trí trước mặt mình.

Trên mặt Áo Tư Lạp toát ra vẻ cười khổ, hắn không nhìn Trữ Vinh Vinh nữa, bước đi tới trước mặt Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức chậm rãi giơ tay phải lên, vỗ vỗ vào vai Áo Tư Lạp"Ta rất thích tinh thần tương ái của người, như vậy đi, người chạy thêm hai mươi vòng nữa, để ta xem người tiến bộ đến độ nào, không chạy xong, không cần ăn cơm, ta đã phong trụ hồn lực của người, đừng mong giải trừ, chạy đi."

Áo Tư Lạp không nói gì thêm, chỉ yên lặng gật đầu, xoay người hướng ra phía ngoài chạy đi.

Ánh mắt Phất Lan Đức chuyển về phía Đái Mộc Bạch và Đường Tam. ."Có phải các người đang tự hỏi tại sao ta làm vậy? Tại sao lại muốn hắn tiếp tục chạy?"

Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn rất quen thuộc tính tình Phất Lan Đức nên không dám lên tiếng. Chu Trúc Thanh tính tình lạnh băng, chỉ là thản nhiên nhìn, Đường Tam và Tiểu Vũ lại vô thức gật đầu, bọn họ quả thật không rõ lý do Phất Lan Đức lại yêu cầu làm vậy.

Phất Lan Đức vẫn giữ vẻ mặt khó coi ấy, nhưng lại tươi cười"Bởi vì hắn nói dối , mặc dù vì bất kỳ nguyên nhân tình cảm nào mà nói dối , nhưng đối với việc nói dối, các người vẫn còn nhỏ, nói dối là không tốt. Ta hy vọng các người hiểu rõ."

Hắn hướng ánh mắt trong sách của bọn Đường Tam rồi nhìn qua ánh mắt thương cảm của Trữ Vinh Vinh"Nói cho ta biết, người có hay không hoàn thành khóa trình ban sáng của ta?"

Trữ Vinh Vinh thành thật lắc đầu , nói"Không có, khoảng cách xa vậy, ta không kiên trì nổi."

Phất Lan Đức mỉm cười nói"Cho nên, người chạy tới Tác Thác thành, hơn nữa lại lại ăn uống thoải mái, ngoài ra còn đi vòng tới khu vực buồn bán vui chơi, vừa mới trở về tìm được Áo Tư Lạp, đúng không?"

Trữ Vinh Vinh trừng lớn cặp mắt xinh đẹp kia"Người giám thị ta?"

Phất Lan Đức trầm mặt xuống nói: "Thân là viện trưởng, ta đối với học viên có trách nhiệm. Nếu nói Áo Tư Lạp nói dối vì không muốn người bị phạt, toàn là vì tình hữu nghị. Nhưng sai lầm của người thì không thể thứ, tự tiện rời bỏ học viện, không tuân thủ học viện an bài, để bạn học vì người mà nói dối, đây không phải là sai lầm của một hồn sư vĩ

đại. Nếu tại chiến trường, người chỉ có một con đường là bị quân pháp xử chết mà thôi."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 102: Bản sắc Ma Nữ (2)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Trữ Vinh Vinh nhú mày, vẻ ôn nhu trên mặt biến mất, khóe miệng nhếch lên, toát ra vài nét khinh thường<i>"Nơi này không phải chiến trường, chỉ là một học viện mà thôi."</i>

Phất Lan Đức gật đầu nói: <i>"Đúng, nơi này chỉ là học viện, nhưng là học viện Sử Lai Khắc của ta, bây giờ ta cho người hai lựa chọn. Một, thu thập hành lý của người, đi khỏi học viện, người không xứng là thành viên của học viện này. Cách khác là người như ta nói, chứng minh mình có đủ tư cách ở đây, còn có quyết tâm sau này không vi phạm nội quy nữa."</i>

Trữ Vinh Vinh cười, mặc dù mới mười hai tuổi, nhưng không thể không nhận nàng cười rất đáng yêu, rất đẹp, nụ cười làm người khác cảm thấy yêu mến:

<i>"Phất Lan Đức, người cho người là ai? Bất quá chỉ là một hồn thánh nho nhỏ mà thôi."</i>

Lời vừa nói ra, Đường Tam, Tiểu Vũ và mọi người đều thất sắc, bọn họ không hề nghĩ tới, một cô nương ôn nhu như vậy lại có thể nói ra lời kém văn hóa thế. Lúc này Trữ Vinh Vinh đã không còn vẻ ôn nhu mà biến thành khinh thường, tràn ngập cảm giác cao ngạo.

Phất Lan Đức không vì lời nói của nàng mà tức giận, chỉ mỉm cười nói: <i>"Đúng vậy, ta chỉ là hồn thánh nho nhỏ, khoảng cách ta với người quá xa, Người là anh tài của Thất Bảo Lưu Ly tông, cho dù có thiên phú cực cao, cũng chỉ là một đại hồn sư mà thôi. Người so với ta cũng còn quá xa, khoảng cách khó mà vượt qua. Nếu người cảm thấy không hợp nơi này, thì mau rời đi, Sử Lai Khắc học viện không chào đón hạng người như người, loại đệ tử bất tuân quy củ."</i>

Trữ Vinh Vinh cười lạnh: <i>"Đuổi ta đi? Không dễ dàng như vậy, nếu ta đã tới, sẽ không định ra đi. Phất Lan Đức, ta khuyên người hay là đừng quản ta nữa, nếu không hậu quả người tự gánh chịu."</i>

Phất Lan Đức cười nhạt: <i>"Nếu ta sợ hậu quả, thì không thể làm viện trưởng rồi. Nơi này là địa bàn của ta, mọi chuyện ta đều định đoạt được. Mộc Bạch!"</i>

<i>"Viện trưởng đại nhân."</i> Đái Mộc Bạch tiến lên một bước, lúc này nhìn Vinh Vinh với ánh mắt tràn ngập vẻ nghiã bất dung tình. Hắn ẩn ước rõ ràng, đây mới là Trữ Vinh Vinh thật, là bản tánh của nàng, chỉ là, hôm qua nàng che dấu quá tốt.

Phất Lan Đức nói: <i>"Người mang vị Trữ Vinh Vinh tiểu thư này về phòng của nàng, sau đó đưa nàng rời khỏi đây. Nếu nàng phản kháng, ta cho phép người sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào."</i>
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

<i>"Phất Lan Đức, người dám."</i> Trữ Vinh Vinh quát lớn, hai tay chống nạnh, phát ra khí tức dữ dằn của cô gái mười hai tuổi: <i>"Từ nhỏ tới nay, người là kẻ đầu tiên dám đối xử với ta như vậy."</i>

Phất Lan Đức âm thầm cười: <i>"Cha người không nữ quản giáo người, không có nghĩa là ta không dám, người không phải là nữ nhi bảo bối của ta. Ở trong mắt ta, nơi này bất luận đệ tử nào đều tốt hơn người. Thất Bảo Lưu Ly tháp vũ hồn quả thật là một trong các loại hỗ trợ vu hồn cực mạnh, đáng tiếc , người sẽ làm cho nó tàn phai."</i>

<i>"Người nói bậy!"</i> Trữ Vinh Vinh lại phẫn nộ kịch liệt, ngực không ngừng thổ dốc, cho tới nay, nàng biết mình chính là đệ tử xuất sắc nhất của Thất Bảo Lưu Ly tông, nàng có bao nhiêu vị huynh trưởng, nhưng không một ai có năng lượng mạnh như nàng, tại mười hai tuổi đã đột phá cấp hai mươi. Ngay chính cha nàng, Thất Bảo Lưu Ly tông chủ, cũng nói qua, nàng chính là anh tài kiệt xuất nhất trong vòng trăm năm nay, là người duy nhất có khả năng biến thành Bát Bảo Lưu Ly tháp, lúc này, Phất Lan Đức lại nói nàng là kẻ bỏ đi, cao ngạo như nàng sao chịu được xỉ nhục này.

<i>"Ta nói bậy? Vậy người nói cho ta biết, người mạnh hơn ai ở đây?"</i> Phất Lan Đức khinh thường nói.

Ta là phụ trợ hồn sư, đương nhiên không thể so sánh hồn lực cùng chiến hồn sư bọn họ. Nhưng tại chiến trường, tác dụng của ta so với bọn họ cũng quan trọng như nhau, có ta trợ giúp, một đoàn thể hồn sư thực lực sẽ mạnh mẽ hơn nhiều.

Phất Lan Đức hướng Vinh Vinh phe phẩy ngón tay: <i>"Sai, người sai rồi. Ở đây mỗi cá nhân tại tình huống trên chiến trường đều có tác dụng hơn người. Bởi vì bọn họ tại chiến trường có khả năng sinh

tồn mà người thì không. Với tính cách của người, nếu tới chiến trường, cũng chỉ là kẻ thế mạng mà thôi" </i>.

<i>"Không đúng. Chúng ta Thất Bảo Lưu Ly tông có Thất Bảo Lưu Ly Tháp vũ hồn độc nhất thiên hạ, không có người nào có thể so sánh. Tại sao lại đem ta so với bọn họ được?" </i>

Phất Lan Đức lãnh đạm nói: <i>" Bởi vì tâm của người. bởi vì người cao ngạo, người tự cho mình rất cao. Cho dù là phụ thân người, cũng sẽ không tự cho mình là có một không hai trong thiên hạ. nếu hắn không có đồng bọn vĩ đại cùng đi, cho dù là một gã hồn sư bình thường cũng có thể đánh chết hắn. Mà với tính cách của người, người cho rằng người có thể tìm được người đồng đội phía sau lưng chống đỡ an toàn cho người sao?" </i>

Trữ Vinh Vinh sững sốt một chút, nàng mặc dù từ nhỏ bởi vì cô độc, tính cách cổ quái một chút, nhưng thông minh cực đỉnh, Phất Lan Đức mặc dù nói hơi khó nghe, nhưng nàng cũng đã hiểu rõ ràng ý tứ của Phất Lan Đức, nhất thời không biết nên biện bác thế nào.

Phất lan đức chậm rãi đi tới đám người Đái Mộc Bạch đang chờ người trước mặt, bởi vì hắn cùng Trữ Vinh Vinh tranh luận, Đái Mộc Bạch cũng không đem Trữ Vinh Vinh đi.

Phất Lan Đức chỉ chỉ Đái Mộc Bạch , nói : <i>"Hắn năm nay mười lăm tuổi, vũ hồn bạch hổ, chiến đấu hệ hồn sư, trời sanh song đồng, cấp ba mươi bảy. Trong người mang hai cái trăm năm hồn hoàn và một cái ngàn năm hồn hoàn. Tại Sử Lai Khắc học viện từ trước tới nay là người đệ tử đạt tới ba mươi cấp hồn tôn nhỏ tuổi nhất. Lúc hắn đạt tới hồn tôn là năm mười ba tuổi. Người tự hỏi có thể tại mười ba tuổi đã đột phá ba mươi cấp không?" </i>

<i>"Nếu nói, người có khả năng vượt qua Mộc Bạch, cũng không phải người mà là Đường Tam cùng Tiểu Vũ, năm mười hai tuổi đã đạt tới cấp hai mươi chín đại hồn sư. bọn họ mới có khả năng siêu việt như Mộc Bạch. Cùng Triệu Vô Cực đánh một trận người cũng thấy rồi, người hắn là rất rõ ràng một gã đại hồn sư cùng một gã hồn thánh chênh lệch thế nào. Mặc dù Triệu Vô Cực cũng không có sử dụng toàn lực, nhưng là, Đường Tam hiện ra đích chiến đấu lực thế nào, ta nghĩ người xem rất rõ ràng. Luận thiên tài, bọn họ đều cũng mạnh hơn người." </i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 103: Bản sắc Ma Nữ (3)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Trữ Vinh Vinh không cách nào phản bác. Phất Lan Đức nói rất đúng, Đái Mộc Bạch, Đường Tam, Tiểu Vũ hồn lực đều mạnh hơn nàng.

Phất Lan Đức chỉ tới Mã Hồng Tuấn và Chu Trúc Thanh. *"Mã Hồng Tuấn. Hắn cùng tuổi Đường Tam, Tiểu Vũ, người nên biết, mười một tuổi tiến vào Sử Lai Khắc học viện, mặc dù vũ hồn của hắn có khiếm khuyết, nhưng là, hắn có biến dị vũ hồn cũng là cao cấp nhất thú vũ hồn, luận võ hồn mà nói, cho dù tại cả đại lục cũng không có vài người có thể so với hắn. Hồn lực cũng không kém gì người, toàn là hắn dùng một bộ phận tâm lực đền bù vũ hồn khiếm khuyết."*

"Chu Trúc Thanh, hồn lực yếu hơn người. Nhưng là, nàng không giống người, nàng có một tâm hồn kiên định. Chu Trúc Thanh, Người nói cho ta biết, người tới Sử Lai Khắc học viện là vì cái gì?"

Chu trúc thanh lạnh như băng, thanh âm không chút do dự trả lời : *"Để chính mình trở nên mạnh hơn."*

Phất Lan Đức nói : *"Đối với khóa trình của học viện an bài người làm như thế nào?"*

Chu Trúc Thanh nói : *"Chỉ cần làm thực lực ta tăng lên. Ta sẽ không chút do dự chấp hành."*

Phất Lan Đức thản nhiên nói : *"Trữ Vinh Vinh. Người đều nghe thấy? Người tự hỏi, so với bọn họ ở chỗ này, Người thân mình đã kém cõi nhất rồi. Người còn có tư cách gì mà kiêu ngạo? Ta dám nói, chỉ cần người rời nơi này, hai mươi năm sau, so với người thành tựu của mỗi một người bọn họ đều cường đại hơn nhiều."*

Trữ Vinh Vinh không cam lòng. Nàng thật sự không cam lòng. *"Còn có Áo Tư Lạp. Ta như thế nào cũng mạnh hơn hắn, hắn cũng là loại hồn sư phụ trợ, chỉ là một thực vật hệ hồn sư nho nhỏ mà thôi, so ra hắn còn kém ta"*

Phất Lan Đức lắc đầu, nói : *"Không, người sai rồi, nếu người cho rằng như vậy."*

chính là sai lầm lớn. Áo Tư Lạp có thiên phú, thậm chí còn hơn Mộc Bạch, nếu không ta tại sao cho phép hắn tiến vào học viện. Trữ Vinh Vinh, ta chỉ hỏi người một vấn đề, người gặp qua Tiên thiên mãn hồn lực thực vật hệ vũ hồn chưa?"

Trữ Vinh Vinh mặt mày thất sắc, "Không. Không có khả năng, phụ trợ loại vũ hồn như thế nào có Tiên thiên mãn hồn lực?"

Tại hồn sư giới, Tiên thiên mãn hồn lực giả mặc dù ít, nhưng cũng không phải không có, mà phụ trợ loại vũ hồn lại chưa bao giờ xuất hiện, Trữ Vinh Vinh sợ dĩ cho rằng chính mình thiên phú dị bẩm, là người thiên tài, chính là bởi vì nàng cổ vũ hồn tại Giác Tỉnh, đạt tới rồi chín cấp trình độ so ra chỉ cách tiên thiên mãn hồn lực một bước nhỏ. Đây đã là phụ trợ vũ hồn cực phẩm có tồn tại.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, người...kia có chút bỉ ổi, niệm khởi hồn chú lại hèn mọn vậy, bỉ ổi đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Lạp lại là tiên thiên mãn hồn lực.

Phất Lan Đức lạnh nhạt nói : "Áo Tư Lạp là tiên vô cố nhân (ý là sử sách chưa cho cha nào giống hắn : Tiên vô cố nhân- hậu vô lai giả). Hắn tương lai trưởng thành không thể hạn lượng, thậm chí có thể tại Phụ Trợ Hồn Tôn, thay thế địa vị cao vời của Thất Bảo Lưu Ly tông môn của người. Người có thể không tin lời nói của ta, nhưng ta có thể dám chắc nói cho người, đây là khả năng có thể".

Trữ Vinh Vinh thất thần đứng ở nơi này, từ nhỏ đến lớn, nàng ở bên mọi người bảo hộ mà lớn lên, hơn nữa thân mình chính là thiên tài, đương nhiên được sủng ái cực điểm, nàng vẫn cho rằng, chính mình mới là người xuất sắc nhất. Bây giờ thực lực còn chưa đủ cường cũng là bởi vì nguyên nhân tuổi tác.

Lúc nàng xem Đường Tam cùng Triệu Vô Cực đánh một trận. Trữ Vinh Vinh đã bị rung động liễu, nhưng nàng tiềm ý thức lý vẫn còn nghĩ mình và Đường Tam khác biệt, dù sao vũ hồn tu luyện không phải cùng lộ tuyến.

Nhưng là mỗi một câu nói của Phất Lan Đức đều như là lợi kiếm bình thường đâm vào trong lòng nàng. Làm niềm kiêu hãnh trong lòng nàng tan biến.

Sắc mặt Trữ Vinh Vinh có chút tái nhợt, đột nhiên khóc ròng, quay đầu hướng tức xá của mình chạy đi.

Phất Lan Đức trên mặt toát ra một tia đắc ý, tươi cười trong lòng thầm nghĩ, nếu ngay cả một Tiểu nha đầu mười hai tuổi, ta không dạy được, không chừng, ta cũng không dám tự xưng ra phong hào Hoàng kim thiết tam giác nữa.

Đái Mộc Bạch nhìn Phất Lan Đức đang tươi cười, hỏi dò: <i>"Viện trưởng, ta còn phải đi giúp nàng thu thập đồ vật không?"</i>

Phất Lan Đức trừng mắt nhìn một cái, nói : <i>"Người rất muốn nha đầu này bỏ đi sao? Trữ Vinh Vinh mặc dù bị thương tổn một chút. Nhưng bản tính cũng kiên cường, để nàng chính mình tự hiểu ra. Người đi gọi Áo Tư Lạp quay lại. Nói rằng ta hủy bỏ trừng phạt hắn, để hắn đi an ủi Trữ Vinh Vinh."</i>

<i>"Vâng."</i> Đái Mộc Bạch đáp t, xoay người đi tìm Áo Tư Lạp. Lúc này, trong lòng hắn càng thêm khâm phục Phất Lan Đức.

Đái Mộc Bạch cũng xuất thân từ thế gia, đương nhiên biết địa vị Thất bảo lưu ly tông tại đại lục kinh khủng cỡ nào, cả đầu la đại lục, phong hào đầu la gia cũng chỉ gồm mười vị. Trong đó Thất bảo lưu ly tông chiếm hai, như vậy về thực lực mà nói, cho dù hai đại đế quốc hoàng thất, nhìn thấy thất bảo lưu ly tông chủ cũng phải khách khách khí vài phần. Mà Phất Lan Đức lại cũng không dám cường quyền khi giáo huấn tiểu công chúa của Thất bảo lưu ly tông, không phải là chuyện đơn giản.

Kỳ thật. Đái Mộc Bạch lại nào biết đâu rằng, trong ngực vị viện trưởng đại nhân này có một phong thư của Thất bảo lưu ly tông chủ, ghi rõ luôn tín nhiệm mọi phương pháp của viện trưởng, nếu không Phất Lan Đức thật sự không chút cố kỵ sao?

Tiểu Vũ lặng lẽ lè đầu lưỡi ra. Nàng cũng không nghĩ tới bản chất của Trữ Vinh Vinh lại như vậy, ngày hôm qua nàng tại và Trữ Vinh Vinh cùng nhau nói chuyện, rất thân thiết, lúc này lại mới phát hiện, thì ra tính tình Trữ Vinh Vinh so với chính mình còn dữ dằn hơn.

Phất Lan Đức hai tay để ở sau lưng, nói: <i>"Tốt lắm, chuẩn bị xuất phát, kết quả của Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp các người cũng thấy rồi. Tại chỗ này tu luyện, sẽ phải tuân thủ quy củ của học viện. Tại mỗi khóa học, lời của ta là mệnh lệnh, kế tiếp các người bắt đầu hướng tới đệ nhất khóa của Sử Lai Khắc học viện. Các người, mỗi người đều độc lập hoàn thành khóa trình của chính mình, đừng trách ta không nói trước, nếu các người làm

không tốt, vậy, không chết cũng bị
lột da."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 104: Bản sắc Ma Nữ (4)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Đái Mộc Bạch rất nhanh đã trở lại, hướng phát lan đức gật đầu, ý bảo tự mình đã làm cho Áo Tư Lạp đi tới an ủi Trữ Vinh Vinh.

Phát lan đức phát phát tay, nói : <i>"Xuất phát, đuổi kịp ta."</i>

Nói xong, chỉ thấy mũi chân hần chĩa xuống đất, nhanh chóng bước đi, nhắm phương hướng bên ngoài học viện học viện đi tới.

Mọi người cũng vội vàng đuổi theo.

Phát Lan Đức thủy chung bảo trì tốc độ mau lẹ, lúc này mới thấy sự chênh lệch thực lực của năm tên đệ tử.

Theo sát tại Phát Lan Đức phía sau, là kẻ có hồn lực thâm hậu nhất Tà Mâu Bạch Hồ Đái Mộc Bạch. Phía sau Đái Mộc Bạch cũng không phải Đường Tam, mà là Chu Trúc Thanh.

Quý Ảnh Mê Tung của Đường Tam lợi hại ở chỗ tinh diệu, nói về tốc độ thu ngắn khoảng cách xa, lại không bằng Chu Trúc Thanh là Mẫn công hệ hồn sư. Cho nên hần cùng Tiểu Vũ ngang hàng xếp tại vị trí thứ ba. Mã Hồng Tuấn ở tại vị trí cuối cùng, nhưng cũng không chậm lắm so với Đường Tam.

Dọc theo đường đi, Phát Lan Đức chẳng nói câu nào, bọn Đường Tam cũng không lên tiếng. Trong đầu còn đang hồi tưởng đoạn đối thoại giữa Phát Lan Đức và Trữ Vinh Vinh lúc nãy.

Rất nhanh, Đường Tam phát hiện mục tiêu của Phát Lan Đức, đó là Tác Thác thành.

Từ Sử Lai Khắc học viện tới Tác Thác thành cũng không xa, lúc nhìn thấy cửa Nam của Tác Thác thành, tốc độ Phát Lan Đức mới chậm lại, làm khoảng cách giữa hần và cho năm tên đệ tử gần lại.

Tác Thác thành nằm tại trung tâm Ba Lạp Khắc vương, sẽ không đã bị bất luận ngoại địch nào tới uy hiếp, cho nên nơi này cửa thành ban đêm hoàn toàn mở. một nhóm sáu người thuận lợi tiến vào trong thành.

Mặc dù bây giờ trời đã tối, nhưng Tác Thác thành lại như là vừa mới tỉnh ngủ, thậm chí so với ban ngày càng thêm náo nhiệt. Ngã tư đường hai bên, tất cả cửa hàng đều sáng trưng, thương nhân chỉ buổi tối mới đi ra buôn bán cộng với khách nhân quen thuộc cũng sôi nổi tự mình tìm được địa phương mua bán một chút thức ăn hay hàng hóa nào đó.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ mặc dù ở trong thành này hai ngày trước, nhưng cũng không ra ngoài đi dạo vào buổi tối, Đường Tam nhìn qua mọi vật với ánh mắt bình thường, nhưng Tiểu Vũ lại háng hái nhìn qua lại mọi nơi, nếu thấy cái gì đó hứng thú thì tự mình lặng lẽ đi lại gần hơn. Nếu không nhờ Đường Tam thủy chung lôi kéo, nói không chừng nàng đã tẩu mất.

Chu Trúc Thanh vẫn như trước, vẻ mặt lạnh như băng, tựa hồ ngoại giới hết thảy cùng nàng không có nửa điểm liên quan, ánh mắt thủy chung chỉ dừng lại trên người trước mặt mình là Phất Lan Đức, cũng không có bị ngoại giới ảnh hưởng chút nào.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đái Mộc Bạch ánh mắt nội liễm, biểu hiện ra một bộ mặt, sự trầm ổn bộ dáng cơ hồ cùng Chu Trúc Thanh giống nhau như đúc, chỉ là không có nét băng sương trên mặt, hết thảy đều biểu hiện rất tự nhiên.

Mà Mã Hồng Tuấn có vẻ hai con mắt thì chưa đủ, mặc dù không giống Tiểu Vũ đều có hứng thú với mọi vật, nhưng hai mắt hắn không ngừng liếc ngang liếc dọc, mục tiêu đều là tại phần phía trên của nữ tử tại ngã tư đường.

Già thì sáu mươi, trẻ thì mười sáu, con mắt của Mã Hồng Tuấn nhìn không sót một ai một khi chứng kiến ai đó có vóc người đầy đặn một chút, hắn lại nuốt nước miếng ực ực. May là hắn đi tại vị trí sau cùng của đội, những người khác cũng không phát hiện bộ dáng của hắn bây giờ.

Phất Lan Đức đột nhiên dừng cước, nhìn lên sắc trời, tự nhủ: <i>"Còn có chút thời gian. các người theo ta lại đây."</i>

Nói xong, Phất Lan Đức mang theo năm người đi vào một tiệm trà tại ngã tư đường, sáu người vây quanh hắn ngồi xuống, Phất Lan Đức rót đầy nước trà ra chung.

Tiểu Vũ nhìn trước mặt tràn đầy lá trà cùng nước trà, cau mày nói,<i>"Viện trưởng, đệ nhất đường khóa của chúng ta sẽ"

không ở tại chỗ này chứ?"

Phất Lan Đức nói : "Đương nhiên không phải, địa phương tập huấn của các người là ở phía này." vừa nói, hần giờ ngón tay ra phía ngoài diện chỉ đi tới.

Theo ngón tay hần chỉ, Đường Tam thấy, cách tiệm trà không xa, có một mảng kiến trúc cao lớn, từ góc độ này của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy kiến trúc cao khoảng trăm thước, to lớn vô cùng, dưới màn đêm có cảm giác hùng vĩ thâm trầm. Từ kiến trúc to lớn nọ, mơ hồ có ánh sáng lóe ra từ bên trong.

Đái Mộc Bạch biến sắc, thấp giọng nói: "Viện trưởng, ngày đầu tiên cũng để cho bọn họ đi tới chỗ đó sao?"

Phất Lan Đức thần nhiên đích nói : "Nhớ kỹ, các người đều là quái vật, không phải người bình thường. Nếu thị quái vật, liền có phương thức tu luyện dành cho quái vật."

Nói tới đây, hần dừng một chút, trầm giọng nói: "Các người có vũ hồn bất đồng, từng người cũng có phương pháp tu luyện riêng của bản thân. Học viện chỉ dạy các người chính là như thế nào tự mình vận dụng vũ hồn cách tốt, trợ giúp các người thu được tuyệt phẩm hồn hoàn, có nhiều hơn thật chiến kinh nghiệm, cất lực khai xuất khả năng và tiềm lực. Ngoài ra, chính là cung cấp về tri thức về vũ hồn khắp nơi, cùng với tình huống của đại lục hồn sư. Ở đây, trong tất cả điều các người phải học tập, trọng yếu nhất chính là thật chiến kinh nghiệm."

"Đồng dạng cấp bậc cùng thực lực, thật chiến kinh nghiệm có bao nhiêu, thì quyết định thắng bại bấy nhiêu mẫu chốt giành thắng lợi. Chỉ có thông qua không ngừng thật chiến, mới có thể phát xuất hết khả năng chiến đấu cùng năng lực ứng biến. Cho nên, đệ nhất khóa huấn luyện của các người, chính là thật chiến. Mà địa phương kia, là khóa đường của các người."

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn liếc nhau, Mã Hồng Tuấn ý muốn lên tiếng, Tà Mâu Đái Mộc Bạch ra vẻ bất đắc dĩ, bọn họ hiển nhiên đều biết được đó là địa phương nào. Mà Đường Tam, Tiểu Vũ cùng với lạnh như Chu Trúc Thanh lạnh lùng, đều tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Phất Lan Đức nói : "Cùng loại kiến trúc như vậy, chỉ có cấp bậc thành thị chính mới có thể có. Quy mô của nó có thể nói là một tòa thành thị thậm chí như là thủ phủ trong kinh đô của một quốc gia cường thịnh. Kiến trúc giống như vậy, gọi là Đại đấu hồn tràng, hơn nữa tại thành thị đều có danh tiếng, gọi là Tác Thác đại đấu hồn tràng."

<i>"Cái gọi là đích đại đấu hồn tràng, chính là địa phương cho các vũ hồn sư đánh nhau chết sống, cũng chính là nơi hồn sư đối chiến. Bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay là Tinh La đế quốc, đều có như một loại quy tắc như vậy, đấu hồn tràng quyết định hưng suy của quốc gia."</i>

Đường Tam cao mào nói : <i>"Viện trưởng, hồn sư không phải là chuyên ngành cao nhất, xa hoa nhất sao? Tại sao có địa phương đấu hồn tràng tổ như vậy như vậy tượng như làm cho người ta quan nhìn xem vũ hồn thi đấu, có gì là trang trọng, uy nghiêm?"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 105: Bản sắc Ma Nữ (5)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Phất Lan Đức lắc đầu, nói : <i>"Không, người sai rồi, mặc dù ta cũng không thích đại đấu hồn tràng địa phương như vậy. Nhưng ta không phải không thừa nhận. Đại đấu hồn tràng tuyệt đối thể hiện giá trị hồn sư. Người đem nó suy tưởng ra hình thái đơn giản rồi. Đại đấu hồn tràng có riêng một thế lực và quyền uy của chính nó, là một loại thế lực địa phương đặc thù. Nó do bảy đại gia tộc hồn sư nổi danh của toàn đại lục liên hợp sáng lập. Cũng không thuộc về hai đại đế quốc hoặc là vũ hồn điện, có thể nói là một phương thế lực thứ ba, phú khả địch quốc, tại đại đấu hồn tràng nội thành danh đích hồn sư. Tại tất cả quốc gia đều muốn trở thành minh tinh sáng nhất, chẳng những có thể thu được thật lớn ích lợi, còn có thể thu được thật lớn danh vọng, hơn nữa, đại đấu hồn tràng là một địa phương tương đối công bình, ở chỗ này, cho dù người giết một thành viên hay truyền nhân của đại gia tộc, cũng không cần lo lắng bị trả thù, đây là tính công bằng của nó."</i>

Nói đến nơi đây. Mắt Phất Lan Đức lóng lánh hẳn lên: <i>"Vũ hồn cấp bậc, là mục tiêu của một gã hồn sư dù mạnh hay yếu. Hồn hoàn càng tốt là phương pháp biểu đạt, nhưng lại không thể đại biểu cho năng lực chánh thức của một gã hồn sư, chỉ có thông qua tự thân cố gắng tại đại đấu hồn giữa sân mà xưng hào mới gọi là tự thân thể hiện thực lực tốt nhất a."</i>

<i>"Lúc hồn sư tại tiến vào đại đấu hồn tràng đều chỉ dụng đấu hồn hai chữ Đại biểu, thu được trận đấu thắng lợi nhận một quả huy chương. Mỗi thu được một hồi thắng lợi, sẽ có điểm nhất định. Tích phân - số điểm - đạt tới trình độ nhất định, cấp bậc huy chương tăng lên, Mai huy chương chính là đại biểu cho cấp bậc tại đại đấu hồn tràng, hơn nữa cũng là hình thức đại diện thông dụng ở tất cả các thành trên toàn đại lục. Huy chương cấp bậc cao thì có chỗ tốt rất nhiều. Ta không cần giải thích rõ. Huy chương là cấp bậc, dựa theo loại khoáng vật mà phân ra, thấp nhất là Thiết (sắt) huy chương, cũng chính là Thiết đấu hồn, hướng thượng theo thứ tự là Đồng, Ngân, Kim, Tử kim, Lam bảo thạch, Hồng bảo thạch, Toàn thạch (Kim Cương), tổng cộng tám cấp bậc."</i>

Nói đến nơi đây, Phất Lan Đức đưa ánh mắt theo thứ tự từ trước mặt năm người đảo qua, <i>"Ta cho các người nhiệm vụ, chính là trước khi tốt nghiệp, ít nhất bắt được ngân đấu hồn huy chương, hiểu được chưa?"</i>

<i>"Đừng tưởng rằng thu được ngân đấu hồn huy chương là rất dễ dàng, Mộc Bạch và Hồng Tuấn đã ở chỗ này tham dự hơn một năm trận chiến. Mộc bạch, người nói cho ba người bọn họ, ở chỗ này yêu cầu cấp bậc huy chương tăng lên là cái gì, còn nói chiến tích của các người nữa."</i>

Vừa nói xong, Phất Lan Đức điềm nhiên uống một ngụm nước trà. Hắn thành lập Sử Lai Khắc học viện đã hơn hai mươi năm, tự nhiên biết như thế nào là phương thức giáo dục để đệ tử tiếp nhận dễ dàng, chính là muốn khiến cho bọn họ hứng thú. Bất luận làm chuyện gì, nếu có hứng thú hết thầy đều có thành công nửa phần.

Có thể trúng tuyển Sử Lai Khắc học viện, không thể nghi ngờ đều là mấy đứa nhỏ quái vật, hoặc có thể nói đó là những đệ tử thiên tài, căn bản không có khả năng dùng phương pháp giáo dục bình thường.

Đái Mộc Bạch nói: <i>"Ta bắt đầu tham gia Tác Thác đại đấu hồn tràng là lúc cấp hai mươi chín, tổng cộng tiến hành năm mươi sáu trận chiến, trước mặt chiến tích là hai mươi chín thắng hai mươi bảy thua, chiến tích chia làm hai: từ thiết đấu hồn tăng lên tới đồng đấu hồn cần một trăm tích phân, mỗi thu được một hồi chiến đấu địa thắng lợi, tích phân được thêm một tích phân. Nhưng là, nếu thua một trận chiến, cũng sẽ tương ứng bị khấu trừ một tích phân. Nếu liên tiếp thắng năm tràng, vậy, tích phân sẽ gia tăng thêm mười. Liên tiếp thắng mười trận, sẽ tăng thêm một trăm. Cho dù là tích phân đạt tới đồng đấu hồn thành công, Nhưng chỉ cần tích phân bị hạ dưới một trăm, cũng tương ứng bị hủy bỏ tư cách đồng đấu hồn. Đồng đấu hồn tăng lên tới ngân đấu hồn, phải có một ngàn tích phân, trong giai đoạn đồng đấu hồn mà chiến đấu, mỗi chiến thắng một trận, thu được mười cái tích phân. Thua một trận cũng bị giảm đi mười cái tích phân. Liên thắng thì cũng giống như Thiết đấu hồn thu hoạch."</i>

Đối với thực lực của Đái Mộc Bạch. Đường Tam có chút rõ ràng, nghe xong lời hắn nói, chỉ còn có giật mình.<i>"Mộc bạch. Với thực lực của người, mới có thắng hai mươi chín lần, mà hai mươi bảy thua sao? Điều này sao có thể. Vũ hồn của người là thú vũ hồn rất cường đại mà."</i>

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: <i>"Không có cái gì không có khả năng. Đại đấu hồn tràng không có thể...là nơi tốt đẹp như vậy, nơi này có ba loại phương thức, một loại tên là Bác Dịch, là luận bàn tính chất,

cũng chính là ta quy tắc ta mới nói, dựa theo đẳng cấp phân tổ tiến hành, hoặc là nói là dựa theo hồn hoàn bao nhiêu cấp tiến hành phân tổ. Một khi người chỉ có một cái hồn hoàn, vậy chỉ có thể tham gia hạ tổ bác dịch. Lúc ta hai mươi chín cấp, liên thắng bốn tràng. mắt thấy có thể bắt đầu bắt được liên thắng thêm mười tích phân thì thực lực cũng tăng lên tới liễu ba mươi cấp, thu được hồn hoàn thứ ba, sau đó ta liên liên bại mười tràng. Vì tích chia bằng đầu, ta có đồng dạng là ba hồn hoàn, ta ba mươi cấp đối phó ba mươi tám, ba mươi chín cấp đối thủ, như thế nào có khả năng thắng lợi? Muốn ở chỗ này thu được liên thắng. trừ phi tại hai mươi chín cấp tham gia một đoạn thời gian địa bác dịch, lúc tới ba mươi cấp, tạm đình tham dự, đạt tới ba mươi chín cấp lại tiến hành bác dịch, mới có có thể có khả năng. Nhưng mục đích của chúng ta là thật chiến, tự nhiên không thể làm như vậy, chiến tích của ta có vẻ kém chút. Tích phân còn không bằng mập mập."</i>

Mã Hồng Tuấn tiếp lời nói: <i>"Ta đến bây giờ có ba mươi ba chiến hai mươi một thắng, mười hai thua, chín tích phân."</i>

Phất Lan Đức nhìn sắc trời bên ngoài một lúc: <i>"Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta nên đi thôi, tình huống chính tới hiện trường ta sẽ nói cho các người."</i>

Trả xong tiền trà, nhóm sáu người đi ra khỏi tiệm. Hướng Tác Thác đại đấu hồn tràng đi đến.

Tiến lại gần, Đại đấu hồn tràng mang đến cảm giác kinh ngạc cho người khác. Tại lúc Đường Tam và Tiểu Vũ tới Tác Thác thành, bọn họ cũng không tham quan chỗ này, cho nên cũng không có phát hiện tại đây còn có một kiến trúc vĩ đại đường ấy.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 106: Thành lập Tam Ngũ đội(1)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Tính xong tiền trà, cả nhóm sáu người đi ra khỏi tiệm trà, hướng Tác Thác đại đấu hồn tràng đi đến.

Đến gần nhìn, đại đấu hồn tràng mang cảm giác giật mình cho kẻ khác, lúc Đường Tam và Tiểu Vũ đến Tác Thác, bọn họ không đến khu vực này của Tác Thác thành, cho nên không biết, tại bên trong thành tự nhiên còn có một tòa kiến trúc hoành vĩ như thế.

Tác Thác đại đấu hồn tràng nhìn qua có hình tròn, cao một trăm hai mươi thước, bên trong chia thành một đấu hồn tràng chính và hai mươi bốn đấu hồn tràng phụ. Có thể đồng thời dung nạp sáu vạn người xem. Trong đó kể cả một trăm gian khán phòng cho khách quý. Nơi này chẳng những là nơi hôn sư luận bàn trao đổi, mà cũng là chỗ để thể hiện, phô bày thực lực của cá nhân.

Đi về một bên của Tác Thác đại đấu hồn tràng, Phất Lan Đức nói một chút quy tắc, tình huống đơn giản của đấu hồn tràng cho bọn Đường Tam.

Ở chỗ này, đấu hồn chia làm ba loại, một loại là bác dịch, cũng chính là cùng nhau luận bàn, cấm hạ thủ giết người, một loại khác là sanh tử đấu, dùng để giải quyết điều không thể và là tranh đoạt đích thực, cuối cùng là đúng đồ đấu. Do người của đại đấu hồn tràng làm trọng tài, đồ đấu song phương bỏ ra cùng số lượng tiền, cùng số lượng hôn sư tiến hành trận đấu, cuối cùng kẻ chiến thắng lấy hết. Đồ đấu đầu tiên chính là sanh tử đấu. rất nhiều quý tộc, tông tộc gây ra mâu thuẫn, thù hằn với nhau khi sử dụng phương pháp thi đấu này.

Mà hình thức, quy tắc của trận đấu cũng chia ra làm ba loại, một chọi một, hai chọi hai và quần chiến. Trong đó, quần chiến hai bên thượng ghi số lượng người thi đấu, dựa theo quy củ của đại đấu hồn tràng, bình thường đều là bảy đến mười người một đội.

Đi vào bên trong đại đấu hồn tràng, đập vào mắt đầu tiên là một tấm bia đá thật lớn, mặt trên điêu khắc hàng loạt tên

người. Phất Lan Đức nói cho bọn Đường Tam biết, đây đều là danh tánh của những hồn sư nổi tiếng.

Ở chỗ này tiến hành báo danh hết sức đơn giản, chỉ cần nói ra tên, tuổi, nơi sinh, kiểu vũ hồn là có thể lĩnh huy chương khởi điểm là thiết đấu hồn huy chương, đương nhiên, lệ phí cho mỗi người là mười kim tệ.

Đồng thời, cùng lúc tiến vào vũ hồn điện để kiểm tra vũ hồn lực, nhằm xác định cấp bậc. Đái Mộc Bạch nói cho mọi người, mỗi lần đến đây tham gia thi đấu, hẳn đều tới nơi này kiểm tra lại hồn lực, chủ đích là có thể xác định được đối thủ của mình.

Phất Lan Đức tự nhiên sẽ không đề nghị như thế, hẳn để Đường Tam, Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh tự hoàn thành phương thức của mình.

Làm Đường Tam ấn tượng khắc sâu chính là, tại lúc bọn họ kiểm tra, nhân viên phụ trách không vì bọn họ còn nhỏ tuổi mà cười nhạo hoặc là ra vẻ ngạc nhiên, tất cả đều biểu hiện giống nhau, tốc độ cũng cực kỳ nhanh chóng. Từ chi tiết đơn giản này, tỉ mỉ là có thể nhìn ra, đại đấu hồn tràng này tuyệt không phải nơi bình thường.

```
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>
```

Sau kiểm tra liền tiến hành phân loại thi đấu, Phất Lan Đức mang bọn họ đi tới khu vực đấu hồn loại bác dịch, đơn giản phân phó cho Đái Mộc Bạch vài câu, rồi tự mình đi về phía trong của đấu hồn tràng.

Đái Mộc Bạch nói cho Đường Tam và những người khác biết, tại đại đấu hồn tràng, chỉ có liên tiếp thắng năm trận, hoặc có cấp bậc cao đấu hồn huy chương và trình độ nhất định hoặc là hồn sư cấp bậc cực cao, mới có thể tại đấu hồn tràng chính tiến hành thi đấu. Tân thủ như bọn họ, chỉ có thể tiến hành thi đấu tại phân đấu hồn tràng. Thiết đấu hồn mà chiến thắng có thể nhận được mười kim tệ thưởng, thua đương nhiên là không có.

Rất nhanh, năm người đã chuẩn bị xong, bởi vì bọn họ là đồng thời tới, nên bị phân chia vào khu bác dịch thứ mười bốn tiến hành thi đấu. Chỉ riêng Đái Mộc Bạch có đối thủ cấp bậc là hồn tôn, bọn Đường Tam bốn người còn lại đối thủ đều là đại hồn sư mà thôi.

Đại đấu hồn tràng gây cho Đường Tam một cảm giác hoa cả mắt, ở chỗ này, các loại các dạng phân phối cực kỳ chính xác, là hai mươi bốn cái phân tràng, mỗi một cái phân đấu hồn tràng lại chia làm khu vực không giống nhau, kể cả bác dịch

khu, sanh tử khu hai loại, mỗi một loại lại chia làm ba loại phương thức thi đấu, một đối một, hai đối hai và đoàn chiến. Cho nên, một phân đấu hồn khu thì có sáu đích lôi đài khác nhau. Về phần đồ đấu, căn cứ theo lời Đái Mộc Bạch, bất luận là cấp bậc gì, tất cả đều ở chủ đấu hồn tràng tiến hành.

Mô thức kinh doanh của Đại đấu hồn tràng đã đạt tới mức trình độ phi thường, không giống đấu hồn khu, cả tiện nghi lẫn lượng khán giả cũng khác, như bọn Đường Tam mới tham gia loại bác dịch, nơi tỷ thí một đối một phân tái khu, mặc dù tiện nghi khá tốt, nhưng khán giả là ít nhất.

Hồn sư tham gia đấu hồn được an bài thống nhất tại một phòng nghỉ rộng rãi, mỗi vị đều có một chỗ riêng.

Bên trong khu vực nghỉ ngơi, khi bọn Đường Tam đến, lập tức khiến cho các hồn sư khác chú ý, dù sao, tuổi bọn họ thật sự quá nhỏ, nhưng là, mặc dù ai cũng kinh ngạc, nhưng không ai lại giấu cợt bọn họ, mỗi người đều tập trung thư giãn, để có thể có trạng thái bảo trì tốt nhất, chờ đợi lượt thi đấu của mình.

Tiểu Vũ ngồi ở bên cạnh Đường Tam, thấp giọng nói: <i>"Ca, ta vừa rồi hỏi Đái Mộc Bạch, mỗi hồn sư mặc dù mỗi ngày chỉ có thể tham gia một hồi bác dịch, nhưng có thể đồng thời tham gia nhiều loại hình, chúng ta đều là hai mươi chín cấp, tại đây ở cấp bậc trung, hẳn là không khó chiến thắng, không bằng, chúng ta cũng tham gia hai đối hai đấu hồn, cũng tốt sớm một chút đạt tới tích phân yêu cầu, thế nào?"</i>

Đường Tam mỉm cười, nói: <i>"không thành vấn đề, dù sao chúng ta cũng là đề cao thật chiến kinh nghiệm cho bản thân, nhiều kinh nghiệm chiến đấu một chút vẫn tốt"</i>.

Lập tức, hẳn mang ý nghĩ của mình và Tiểu Vũ đích nói cho Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch tự nhiên sẽ không phản đối, hơn nữa như là được bọn họ nhắc nhở, ánh mắt lại rơi vào người Chu Trúc Thanh, đáng tiếc, vũ hồn của bọn họ đích không cùng đẳng cấp, không có khả năng tiến hành tổ đội hai đối hai đấu hồn, hẳn cũng chỉ có thể bỏ qua mà thôi.

Đái Mộc Bạch nói: <i>"Tiểu Tam, ngươi mang theo Tiểu Vũ cả hai lại bên kia báo danh đi, bên này chiến đấu hẳn là chút nữa mới tiến hành"</i>

Đường Tam gật đầu, tại tiến đến trước, hẳn đã thấy vị trí báo danh ở khu vực hai đối hai, lập tức, hẳn mang theo Tiểu Vũ tạm thời rời khỏi khu một đôi một đấu hồn, đi về khu báo danh hai đối hai đấu hồn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 107: Thành lập Tam Ngũ đội(2)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

"Báo danh phí là mười kim tệ. Thắng một các người được tổng cộng mười cái kim tệ". nhân viên công sự hướng về phía Đường Tam hai người thu phí. Bởi vì bọn họ đã kiểm tra, chỉ cần xuất ra đích thiết đấu hồn huy chương của mình không cần tiến hành lại thủ tục kiểm tra lần nữa.

"Xin mời đặt tên cho tổ đội của mình."

Đặt tên? Đường Tam và Tiểu Vũ liếc nhau. thế mới biết. Hai đối hai và đoàn chiến. Điều tự đặt tên tổ nhóm của mình, làm phương tiện cho người chủ trì của đấu hồn tràng tiến hành giới thiệu.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói: "Vậy kêu là Tam Vũ tổ hợp đi". Hắn phân biệt lấy tên mình và Tiểu Vũ, dù sao ý nghĩa cũng không có bao nhiêu.

"Tốt. Tam Ngũ tổ hợp đã được ghi."

Đường Tam và Tiểu Vũ nhìn vào hàng chữ được khắc vào thiết đấu hồn huy chương, mặt trên ghi Tam Ngũ đội bốn chữ, chỉ là chữ Vũ lại được khắc thành Ngũ.

"Ấy, chữ này không đúng, là Vũ chứ không phải Ngũ." Tiểu Vũ bất mãn nói.

Nhân viên công tác lạnh lùng nói: "Ai biểu các người nói không rõ ràng, muốn sửa đổi tên đội ngũ phải ghi lại sổ sách lần nữa đồng thời, xóa những tên đội ngũ cũ đi".

Đáng lúc Tiểu Vũ định tranh cãi, thanh âm của Đái Mộc Bạch đột nhiên truyền đến: "Tiểu Vũ. Trận đấu một chọi một của người sắp bắt đầu, nhanh lại đây".

Đường Tam vỗ vỗ vai Tiểu Vũ, nói: "Quên đi. Tam Ngũ tổ hợp thì Tam Ngũ tổ hợp, dù sao chỉ là một cái tên mà thôi".

Tiểu Vũ hướng nhân viên công tác làm mặt quỷ. lúc này mới hướng khu một đôi một đấu hồn chạy đi.

Cặp đấu của khu một đối một là chọn ra do hình thức bốc thăm, tại lúc chờ đợi tới lượt mình hồn sư có thể lựa chọn nghỉ ngơi hoặc xem các cặp khác thi đấu. Phân chia các sân là hàng người, trong đó có các hồn sư lẫn nhân viên công tác đang xem thi đấu.

Tiểu Vũ là Đường Tam bọn họ năm người có một người đang ở trên sân, Đường Tam còn chờ tới lượt mình tự nhiên lựa chọn xem cuộc chiến, tại nơi của công tác viên, bọn họ đi tới xem bên cạnh ở khu vực chuyên môn ở mặt bên lối đài, nơi đây có thể thấy lối đài toàn cảnh.

Mặc dù chỉ là nơi đấu hồn sư cấp nhưng diện tích cũng không nhỏ, đường kính đạt tới hai mươi thước. Đủ để cho mỗi cá nhân phát huy hồn lực của mình, đáng tiếc chính là, số lượng người xem tại khu đấu thứ 14 này không nhiều lắm.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Trên đài đấu hồn, một gã trung niên mặc yếm vĩ phục đang đứng ở giữa. Hắn cất cao giọng nói: <i>"Phía dưới, Tại đấu trường thứ mười bốn của chúng ta sắp tiến hành trận đấu, người thi đấu là hai vị đại hồn sư, bọn họ phân biệt là: thú vũ hồn Ngọc thổ (thổ) địa chiến hồn sư Tiểu Vũ, đánh với người đã thắng hai trận liên tiếp Thú vũ hồn Thiết giác ngư chiến hồn sư Khánh Bảo, cuối cùng là Khánh Bảo đại hồn sư có thể tiếp tục huy hoàng lấy được ba trận thắng liên tiếp, hay là chiến hồn đại sư mới đến Tiểu Vũ sẽ giành thắng lợi, kết quả sẽ đến sau trận đấu. Xin mời hai vị đại hồn sư thượng tràng"</i>.

Ngay lúc người trên đài xưng danh, thì có vài người hô vang tên của Khánh Bảo, đại đa số là im lặng quan sát, không mấy hứng thú với tên này.

Một thân ảnh cao to rất nhanh đi lên đấu hồn đài, người này thân cao hai thước. Ngực to eo nhỏ (NV: Kiên khoan bối khoát << dịch thoáng thôi), toàn thân đều bao trùm một cảm giác cứng cáp của đá cứng, da tay ngăm đen gân guốc nổi rõ. Mang một con rắn nhỏ màu xanh quấn thân trên đang để trần, mắt to trợn rõ, nhìn quanh tứ phía rồi ngửa mặt lên trời gào lên phóng ra khí thể bá đạo.

Không cần hỏi, đây là một gã chiến hồn sư, hắn và Bất động minh vương Triệu Vô Cực cùng loại.

Mã Hồng Tuấn ngồi bên cạnh Đường Tam, thấp giọng nói: <i>"Những người kia nhìn qua lực lượng không tồi. Người có lo cho Tiểu Vũ không?"</i>

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: <i>"Người chờ xem đi. Tiểu Vũ có hồn kỹ dường như e ngại hình hồn sư có lực mãnh mẽ, nhưng... là ở tình huống đối phương có lực lượng vượt qua nàng, nếu đồng cấp bậc, như là chiến hồn sư tại nàng trước mặt, sẽ là ....."</i>

Hắn còn chưa nói xong hết một câu, vẻ mặt ngây thơ và hưng phấn nhìn Tiểu Vũ, lúc này cũng đã nhảy tới trên đài. Áo ngắn màu trắng, quần dài màu hồng nhạt, vóc người rõ ràng còn nhỏ chưa phát triển hết, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn có vẻ tràn ngập tức giận, nhất thời hấp dẫn không ít người xem.

<i>"Này Tiểu cô nương bao nhiêu tuổi rồi? Vừa rồi chủ trì nói cái gì? Rằng nàng là đại hồn sư? Thật là không có khả năng "</i>.

Âm thanh nghi hoặc của người xem không ngừng vang lên, tất cả người xem có vẻ cùng một ý nghĩ, hơn nữa Tiểu Vũ nhỏ nhắn lại cùng thiết giáp ngưu hồn sư to lớn thi đấu, ngay lập tức thu hút mọi người chú mục vào.

Khánh Bảo thấy Tiểu Vũ cũng sửng sốt một chút, âm thanh ngập ngừng nói: <i>"Tiểu cô nương. Người có phải đến nhầm chỗ không? Nơi này không phải là nơi nên đến, nhanh lên về nhà đi thôi"</i>.

Tiểu Vũ mỉm cười, mặc dù nàng mới chỉ có mười hai tuổi. Với khuôn mặt đó của nàng mà mỉm cười hoàn toàn hấp dẫn những người nhìn vào, nhất là đối với những kẻ suy nghĩ đơn giản như Khánh Bảo mà nói, rất dễ dàng có những mộng ảo xấu xa.

<i>"Muội tử, đi xuống đi, vạn nhất làm người bị thương thì.. người xem, người yếu ớt như vậy."</i>. Khánh Bảo có chút làm khó, hàm ý Tiểu Vũ nên nhận thua.

Tiểu Vũ hơi nhúu đôi mi thanh tú. Tay chống vào eo nhỏ: <i>"Người nói nhầm nhiều thế? nhanh lên xuất vũ hồn của người ra, đừng trách ta không nhắc nhở người"</i>.

Mắt nhìn Khánh Bảo còn muốn nói gì nữa. tính tình luôn không được nhận xét là ôn nhu của Tiểu Vũ nhìn không được tiến lên một bước, hướng Khánh Bảo đi tới.

Tốc độ của Tiểu Vũ rất nhanh, hơn mười thước khoảng cách đã được thu lại. Chân dài co lại, thân thể nhảy lên cao, hướng cổ Khánh Bảo đá vào.

Phòng ngự là một trong những năng lực cường đại của Hồn Sư, mắt nhìn Tiểu Vũ

đang bay tới đá mình, Khánh Bảo cũng không
muôn né tránh, hoặc nói khác là tốc độ của hắn không kịp né tránh, thậm nghĩ. Tiểu
cô nương này rõ ràng không hiểu sự,
lại tham gia đấu hồn, để nàng đá vài cái, thế nào cũng mệt mỏi mà chịu thua.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 108: Thành lập Tam Ngũ đội(3)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Nhưng mà, Khánh Bảo chỉ nghĩ kịp tới đó, sau một khắc thì trận đấu đã kết thúc.

Tiểu Vũ đá một cước vào trên cổ trảng kiện của Khánh Bảo, lực đạo so với Khánh Bảo tưởng tượng còn muốn nhẹ hơn, một cước trúng đích của nàng đá vào, cũng không dội ngược lại, mà cặp vào cổ của Khánh Bảo, cùng lúc đó, phát ra cước còn lại, kẹp quanh ngực của Khánh Bảo.

Quang mang màu hồng phấn xuất ra, là hai cái trong suốt quang mang màu vàng xuất hiện bên người Tiểu Vũ, giờ khắc này, nàng xuất hồn hoàn ra chứng minh cho mọi người rõ nàng chính là một vị Hồn Sư.

Nhìn vào hồn sư trên đài, Đường Tam thấy Tiểu Vũ đang cặp trên người Khánh Bảo thì khóe miệng chợt cười nhạt <i>"Lại nữa.."</i>.

Đây là đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Tiểu Vũ: Yêu Cung phát động.

Khánh Bảo chỉ cảm thấy ngực và cổ phía sau mình đồng thời truyền đến một cổ lực mạnh, cả người theo một cái nghiêng người của Tiểu Vũ, đã xoay vần giá vũ hướng không trung bay lên.

Ngay sau đó, Tiểu Vũ rơi xuống đất chống nhẹ một chân lại phóng lên, đón Khánh Bảo từ không trung rơi xuống, hai chân chuẩn xác nhắm vào bên hông hắc, dựa vào eo nhỏ của mình làm tựa, thân thể tại giữa không trung xoay tròn một vòng, vừa quán vừa đá thân thể Khánh Bảo đang rơi xuống đích làm cho hắc tà tà bay ra ngoài, vượt quá hai bên bờ bảo vệ của đấu hồn một chút, trực tiếp rơi tới phía dưới lôi đài, phát ra thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

Xung quanh đấu tràng thứ mười bốn hoàn toàn im lặng, đừng nói người xem, ngay cả vị chủ trì cuộc đấu kia..tất cả đều há to miệng.

Ai cũng không nghĩ trận đấu lại kết thúc nhanh như vậy mà chiến thắng lại là tiểu cô nương chỉ có mười mấy tuổi, toàn quá trình chẳng những rất nhanh, hơn nữa Tiểu Vũ lại có thể quăng cái thân hình khổng lồ của đối thủ một cách đẹp mắt,

man ngư Khánh Bảo thậm chí ngay cả vũ hồn còn chưa kịp dùng đến, trận đấu đã kết thúc.

Bởi vì Khánh Bảo khách khí, Tiểu Vũ công kích hẳn cũng không có dụng xuất bao nhiêu hồn lực, hơn nữa hẳn có thân phòng ngự lực mạnh mẽ, lúc này đã từ trên mặt đất lảo đảo đứng lên.

"Muội tử, người thật lợi hại. Ta thua". Khánh Bảo là người thành thật, nhưng cũng không ngốc. Lúc Tiểu Vũ phát lực đích trong nháy mắt, hẳn đã nhận ra hồn lực của Tiểu Vũ hơn xa hẳn, Khánh Bảo có thân hồn lực là hai mươi lăm cấp. Tại cấp bậc hồn lực chênh lệch một tí, hơn nữa kỹ xảo của Tiểu cô nương lại quý dị, hẳn biết, cho dù là mình dụng toàn lực, cũng không có khả năng chiến thắng.

Tiểu Vũ tức giận nói: *"Cái gì muội tử, gọi ta là sư tỷ Tiểu Vũ. Không biết luật năng giả vi đại (người nào mạnh lớn hơn) sao?"*

"Vâng, Tiểu Vũ tỷ". Khánh Bảo rất thành thật kêu một tiếng, vẻ mặt đồ bưng bô đi.

Đang nhìn lên đài, Đường Tam nghe Tiểu Vũ nói không khỏi ngẩn người, nha đầu kia, lại muốn làm Đại tỷ nữa rồi.

Oanh -, tiếng hoan hô lúc này mới chợt vang lên, một Tiểu cô nương xinh đẹp, lại lợi hại như vậy, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người, trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay vang động khắp nơi.

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Tiểu Vũ cười hì hì hướng lên khán đài phát vẫy vẫy tay.

Người chủ trì lúc này cũng tỉnh táo lại, bước nhanh lên trên đấu hồn, lớn tiếng tuyên bố, *"Chiến hồn đại sư Tiểu Vũ chiến thắng, chiến tích, một thắng không thua. Khánh Bảo chiến tích hai mươi một thắng mười bốn thua. Tiểu Vũ đại sư, mời ngài xuống đài phía sau tiến hành đăng ký tích phân"*.

Tiết tấu trận đấu diễn ra rất nhanh, có lẽ là bởi vì Tiểu Vũ cùng Khánh Bảo đánh một trận ngắn ngủi đặc sắc, người xem trên đài lúc này cũng sôi nổi bàn tán hẳn lên.

Nhưng điều Đường Tam và những người khác không nghĩ tới chính là, trận thứ hai đẳng cấp đấu hồn sư, lại là cuộc nội chiến của Sử Lai Khắc học viện, phân biệt là Đường Tam và Chu Trúc Thanh.

Chu Trúc Thanh chỉ nhìn Đường Tam một cái rồi đi tới thông đạo, Đường Tam đang chuẩn bị theo sau, lại bị Đái Mộc Bạch

bắt lấy bả vai.

Đái Mộc Bạch trên mặt toát ra vài phần xấu hổ, thấp giọng nói: *"Huynh đệ, xin hạ thủ lưu tình "*.

Đường Tam mỉm cười, hướng hấn gật đầu, lúc này mới thông qua đấu hồn thông đạo đi ra.

Lại là nam nữ đối chiến, vẫn là Tiểu cô nương có một dung mạo sắc sảo không kém phần xinh đẹp so với Tiểu Vũ thi đấu, đấu hồn chưa bắt đầu, khán trên đài đã vang lên từng tràng hoan hô.

Người chủ trì đơn giản giới thiệu danh tính và vũ hồn của song phương, tựu ý bảo hai người có thể bắt đầu ngay.

"Mời". Đường Tam khách khí hướng Chu Trúc Thanh lịch sự đưa tay thủ thế.

Chu Trúc Thanh lạnh lùng nói: *"Mời toàn lực xuất chiến, để ta xem được thực lực của ta kém người bao nhiêu "*.

Từ ngày thấy tận mắt Đường Tam cùng Triệu Vô Cực đánh một trận, nàng tự nhiên hiểu được mình không có khả năng là đối thủ của Đường Tam, nhưng nàng vẫn muốn biết chính là, đều cùng là đại hồn sư, thực lực của mình và Đường Tam đích chênh lệch đến tốt cùng là bao nhiêu.

Không giống trận trước, trận đấu hồn này đã nóng ngay từ đầu, song phương đều phóng thích ra vũ hồn của chính mình, hai mắt của Chu Trúc Thanh đồng thời biến sắc, mắt trái màu lục, mắt phải màu lam, một đôi miêu nhĩ đáng yêu nhú lên một tí, hai tay mọc ra móng dài, thân thể hạ thấp xuống một tí, lạnh lùng nhìn thẳng Đường Tam, tựa như nhìn thấy con mồi. Hai cái hồn hoàn màu vàng đồng thời xuất hiện ở trên người, toát ra hơi lạnh làm cho người ta có cảm giác vài phần hít thở không thông.

Đồng dạng màu sắc hồn hoàn cũng xuất hiện tại người Đường Tam, hàng loạt dây cỏ dài dài màu xanh đen lan tràn khắp mặt đất, tựa như con rắn lặng yên di chuyển, bao trùm toàn thân thể Đường Tam và hơn mười thước phạm vi chung quanh, cơ hồ chiếm cứ nửa diện tích sàn đấu hồn.

Đường Tam vẻ mặt không đổi nhìn Chu Trúc Thanh, hấn một chút cũng không nóng nảy, mặc dù song phương đích tỷ thí vẫn chưa bắt đầu, Đường Tam chỉ biết, chính mình đã nắm chắc thắng lợi.

Là khống chế hệ chiến hồn sư, hấn chính là khắc chế Chu Trúc Thanh miễn công hệ, thêm nữa tại trên lôi đài này, sự linh

động của Chu Trúc Thanh không cách nào phát huy đến mức tận cùng. Trận chiến ngay từ đầu đã không có chút lo lắng.

Mắt nhìn Lam Ngân Thảo lan tràn lại hướng mình đứng, Chu Trúc Thanh biết, chính mình không thể đợi nữa rồi. Thân hình chợt bắn lên, thậm chí mang theo liên tiếp ảo ảnh, từ mặt trước hướng của Đường Tam đánh tới.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 109: Thành lập Tam Ngũ đội(4)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Lúc này, tất cả đích người xem đều rõ ràng thấy, là Chu Trúc Thanh nhảy vào trong phạm vi Lam Ngân Thảo, thì bốn phương tám hướng Lam Ngân Thảo đồng thời thụ khởi (phát lên cao), tựa như một cái lồng giam thật lớn bao phủ Đường Tam và Chu Trúc Thanh hai người ở bên trong.

Đệ nhất hồn hoàn của Chu Trúc Thanh và Đường Tam đồng thời phát ra.

U minh đột thứ phát động, giữa không trung, lợi trảo của Chu Trúc Thanh chợt mở rộng, thân thể nhanh chóng biến hình, tốc độ cũng tại trong nháy mắt tăng gấp đôi, hướng Đường Tam tà tà phóng ra.

Mắt nhìn nàng đánh đến, Đường Tam chỉ làm một động tác đơn giản. Tránh đi.

Lúc này, hai mắt hắn đã hiện ra một tầng tử sắc, có lẽ, tại trong mắt người khác, thân ảnh của Chu Trúc Thanh rất khó phân biệt, nhưng hắn vẫn khổ luyện ám khí, bằng vào Tử cực ma đồng, lại như thế nào không thấy rõ đây?

Quỷ ảnh mê tung tại không nhỏ hẹp phát ra, mang theo thân thể Đường Tam thoát ly phạm vi công kích của Chu Trúc Thanh, lợi trảo phá không, cơ hồ là xẹt qua sát người Đường Tam, chỉ sau một khắc, Chu Trúc Thanh không có cơ hội phát động đệ nhị hồn hoàn kỹ năng. Thì Lam Ngân Thảo đã thừa dịp nàng đánh không trúng bao quanh rồi.

Đệ nhất hồn hoàn kỹ năng Lam Ngân: quán quanh, được phát động.

Rất nhiều Lam Ngân Thảo xung quanh thân thể Chu Trúc Thanh trói chặt nàng lại. Dù sao là người cùng học, Đường Tam cũng không có phát động Lam Ngân Thảo độc tính, chỉ là khống chế Chu Trúc Thanh mà thôi. Nhưng đệ nhất hồn hoàn phụ trợ tính là tê liệt vẫn còn tác dụng vào người Chu Trúc Thanh, hồn lực ba động trong nháy mắt rơi chậm lại, cuộc chiến đấu của hai người, cũng trong chốc lát thời gian mà chấm dứt.

<i>"Khống chế hệ khắc mẫn công hệ, công kích của ngươi không đủ phá vỡ năng lực khống chế của vũ hồn ta"</i>. Đường Tam sắc mặt ôn hòa, vừa nói vừa phóng mở Lam Ngân Thảo.

Chu Trúc Thanh lạnh lùng như cũ, Đường Tam biết, chính nàng cũng hiểu được lời mình nói. Chỉ là nàng không nghĩ tới Đường Tam sẽ thắng thông dong như thế. Lúc này nàng đã hoàn toàn rõ ràng, Đường Tam lần đó sở dĩ có thể cùng Triệu Vô Cực dây dưa như vậy, nguyên nhân cũng không chỉ là nhờ ám khí tinh diệu. Tại thời gian chiến đấu, nắm chặt thời cơ đồng nghĩa với sức mạnh, mình đứng trước mặt hắn, căn bản là không có một chút cơ hội nào.

"Ta thua". bỏ lại ba chữ đơn giản, nàng lập tức xoay người xuống đi đài, giống tựa như lúc nàng tới.

Đương nhiên, này cũng không phải nói Đường Tam nhất định mạnh hơn Chu Trúc Thanh, hẳn công hệ hồn sư, thân mình nên ẩn nấp trong bóng tối, đánh lén, ám sát, trinh sát, mới là sở trường của họ, loại... này mặt trước lôi đài chiến đấu, đối với hẳn công hệ hồn sư mà nói, tựa như là một thiệt thòi. Nếu tại một địa hình phức tạp, Đường Tam muốn chiến thắng Chu Trúc Thanh, tuyệt không có dễ dàng như vậy.

Lúc Đường Tam đi ra khỏi hồn sư thông đạo, Tiểu Vũ đang ở nơi này chờ hắn, đơn giản đã lấy được đăng ký tích phân rồi, hai người không có quay lại một đối một khán đài. Bọn họ còn có tham gia hai đối hai trận chiến.

Rút thăm đã kết thúc, Đường Tam hỏi một chút, chỉ có hắn và Tiểu Vũ thi đấu, hai người cũng không có đi xem cuộc chiến của đồng bọn, dù sao, trận trước dù có nhanh bao nhiêu cũng tiêu hao hồn lực nên cả hai vào ngay khu vực chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Hai đối hai đấu hồn có thời gian tựa hồ so với một đôi một dài hơn rất nhiều, lúc đến phiên bọn họ xuất tràng, hồn lực hai người đều đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Theo hồn sư thông đạo đi tới đài đấu hồn, Đường Tam trước tiên quan sát chung quanh một chút.

Hai đối hai bên này có người xem ít nhất ngồi đầy một nửa, tiếng nói bàn tán ồn ào hơn một chút. Đối thủ của bọn họ đã đứng đợi ở trên sàn đấu hồn.

Sàn hai đối hai đấu hồn so với một đôi một lớn hơn gấp đôi, dù sao, có số lượng hồn sư áp đôi, cũng cần phải có không gian thi triển lớn.

lúc này, trên đài người chủ trì đang tuyên bố hôn sư tổ hợp.

"....., trận đấu hai đối hai thứ năm, Thiết Huyết tổ đội đánh với Tam Ngũ tổ đội".

Mới vừa lên đài, Tiểu Vũ tự nhin không được trề môi mắng: " sao lại là Chiến hôn sư loại sức mạnh sao, có chút mới mẻ nào ko".

Đối thủ của Đường Tam và Tiểu Vũ, là hai gã thanh niên mười tám, mười chín tuổi, eo cạp vai gấu, tướng mạo cực kỳ giống nhau, vóc người kiện tráng không kém Thiết giác ngưư hôn sư. Mặc dù không có để trần thân trên, nhưng hai cánh tay tráng kiện để lộ ra bên ngoài cũng có thể biểu hiện lực lượng của bọn họ.

Thiết Huyết tổ hợp thấy lên đài là hai hài tử, đều có chút ngạc nhiên không tin vào con mắt. người chủ trì cũng sửng sốt một chút, nhưng đấu hôn còn phải tiếp tục, có thể đứng ở chỗ này, hiển nhiên là cấp bậc vũ hôn tương ứng. Xem ra, Tam Ngũ tổ hợp có phần xuất sắc..."Trận đấu bắt đầu".

Thiết Huyết tổ hợp huynh đệ hai người ngạc nhiên trong chốc lát, bọn họ rất nhanh khôi phục bình thường, không tiến mà lui, đồng thời trầm ổn lùi về phía sau một bước. Cùng đồng thời phát ra một tiếng gầm nhẹ, động tác hai người giống như là một người như vậy.

Đậm đặc màu xám quang mang từ tay phải bọn họ bay lên ra, đồng dạng đích vũ khí cùng lúc xuất hiện trong lòng bàn tay bọn họ.

Thấy vũ khí này, Đường Tam không khỏi sửng sốt một chút, bởi vì, xuất hiện tại trong tay Thiết Huyết tổ hợp là loại vũ khí hẳn thật sự quen thuộc, là hẳn tại thợ rèn phổ thường xuyên sử dụng chính là Tạo Chuy (Búa đập).

Đương nhiên, Tạo Chuy trên tay Thiết Huyết huynh đệ và loại hẳn bình thường sử dụng có chút không giống, chẳng những thể tích lớn hơn, hơn nữa trên vành Tạo Chuy có một ít chữ viết, lại có hai cái trăm năm hôn thú màu vàng dao động.

Khí vũ hôn cũng là chiến hôn sư. mặc dù đồng dạng là lực lượng hình chiến hôn sư, nhưng Đường Tam và Tiểu Vũ lập tức có phán đoán, hai vị đối thủ trước mặt này cùng với đối thủ trước của Tiểu Vũ hoàn toàn không giống. Trọng yếu chính là, hai người trước mặt có thật chiến kinh nghiệm rõ ràng phi thường phong phú, cũng không bởi vì bọn họ tuổi còn nhỏ mà không cảnh giác.

Đại hán bên trái nói: <i>"Ta gọi là Thiết Long"</i>.

Đại hán bên phải nói: <i>"Ta gọi là Thiết Hồ"</i>.

Hai người hai đồng thanh hét lớn một tiếng, <i>"Cẩn thận "</i>.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 110: Thành lập Tam Ngũ đội(5)

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Khí vũ hồn mặc dù sẽ không thay đổi diện mạo thân thể bên ngoài của hồn sư, nhưng hai gã đại hán có vóc người hùng tráng đồng thời rống to ra, lên tiếng, hay là vẫn còn tràn ngập áp lực bức bách cường hãn. Bọn họ cơ hồ như cùng dạng di chuyển tiến đến, hai chân bộ pháp lướt đi, hướng Đường Tam ba và Tiểu Vũ vọt lại. Trong tay thiết chùy đã giơ lên cao.

Tiểu Vũ mũi chân trên điểm nhẹ mặt đất, thân thể từ từ bay lên cao, Đường Tam tay phải chưởng nhẹ vào mũi chân nàng nâng lên, Tiểu Vũ đàn hai chân tại vai phải của Đường Tam, làm ra một thế đứng, là Kim Kê Độc Lập bộ tấn.

Hai người ở cùng một chỗ nhiều năm, phối hợp cực kỳ ăn ý, tại trên vai phải Đường Tam, Tiểu Vũ đã hoàn toàn xuất ra vũ hồn hộ thể Ngọc Thổ của mình, ánh mắt nhạy cảm nhìn rất nhanh hai đối thủ đang đến gần, một khi đối phương xuất hiện sơ hở, chính là thời điểm nàng lăng không phát động nhu kỹ tấn công.

Lam Ngân Thảo xám đen mạnh mẽ xuất ra, hóa thành vô số sợi dây may đón Thiết Huyết tổ hợp huynh đệ hai người đang vọt tới. Tại tình huống cấp bậc thấp sai biệt không lớn lắm, một khi bị Lam Ngân Thảo quần quanh trụ, đối phương căn bản không có cơ hội tránh thoát. Đây là điểm mạnh của khống chế hệ vũ hồn.

Thiết thị huynh đệ một chút cũng không hoảng hốt, rối loạn, nhìn hơn mười căn Lam Ngân Thảo đâm đầu tới, thiết chùy trong tay hai người nhất thời vung lên. Chuy tử thật lớn trong tay bọn họ vung lên trông nhẹ nhàng nhưng cũng tạo thành màn lưới bảo vệ bản thân.

Đường Tam thông qua quan sát phát hiện, Thiết thị huynh đệ chuy pháp nhìn qua cũng giống Loạn Phi Phong Chuy Pháp của mình, chỉ là tại tiết tấu phía trên không có loạn phi phong chuy pháp điều tiết lực, cho nên lực phát ra không mãnh liệt bằng loạn phi phong chuy pháp, nhưng tốc độ lại nhanh hơn một tí.

Đệ nhất hồn hoàn đồng thời ở trên người Thiết Long, Thiết Hổ sáng lên, làm Lam Ngân Thảo vừa tiến vào phạm vi Chuy Tử

của bọn họ để quần quanh, lập tức đã bị chuy tử của bọn họ đẩy ra, ngoại trừ chuy tử va chạm trực tiếp đẩy ra, còn có một loại đặc thù đích chắn động vào những dải Lam Ngân Thảo đang vươn lên cao.

Chấn Động, chính là đệ nhất kỹ năng hồn hoàn của Thiết Thị huynh đệ. Tác động hữu hiệu hóa giải khống chế của Lam Ngân Thảo.

Hai người một tả một hữu, vung vẩy thiết chùy tạo sự phồn nộ của chính mình, đồng thời rất nhanh tiến tới, sáp lại gần Đường Tam và Tiểu Vũ.

<i>"Lên"</i>. Đường Tam hét lớn một tiếng, đầu vai rung động trong lúc đó, đã nâng thân thể Tiểu Vũ đưa vào không trung, lại hướng Thiết thị huynh đệ nhảy lùi lại. Hắn tự mình chân đạp Quỷ ảnh mê tung, nhưng vẫn đối diện Thiết thị huynh đệ. Hai tròng mắt đổi thành màu tím hai tay đồng thời giơ lên.

Nội lực rót vào hai tay, bàn tay bạch ngọc cơ hồ đồng thời đánh về Thiết thị huynh đệ hai hướng, Đường Tam chính mình dưới chân tựa như lực bình trên nước nhịp nhàng di chuyển hai tay khua vòng, không trực tiếp va chạm thiết chùy, mà là từ mặt bên kéo đẩy, nhẹ nhàng tiếp cận mặt bên của Thiết chùy, cố gắng tác động tạo sơ hở trong sự phối hợp nhịp nhàng của Thiết thị huynh đệ tạo chút sai lệch, rồi Đường Tam sẽ lợi dụng cơ hội trong nháy mắt này từ khe hở đánh nhanh vào.

Thiết chùy xẹt qua, tuy nhắm vào người Đường Tam, nhưng cũng chỉ sượt vào vạt áo trên vai mà không đánh trúng người hắn.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Khống hạc cầm long dùng để khống chế ám khí cố nhiên xuất sắc, là một loại phương pháp sử dụng nội lực hiệu quả nhất.

Đường Tam vừa rồi sử dụng chính là ảo diệu của tứ lạng bạt thiên cân.

Bởi vì bị khống hạc cầm long dẫn dụ, phòng ngự dày đặc của Thiết thị huynh đệ nhất thời xuất hiện một tia sơ hở, Đường Tam đích Lam Ngân Thảo cũng không nhàn rồi, nhân cơ hội này đột nhập.

Nhưng Thiết thị huynh đệ không hề có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, xoay nhanh người, lại nhắm Lam Ngân Thảo đẩy ra.

Khí vũ hồn, chỗ thắng tại người, mà khí vũ hồn này không thể giúp năng lực chủ nhân tăng lên được nhưng cũng giúp thân thể cường hãn một chút. Tác dụng thứ nhất của Thiết chùy là hiệu quả chắn động

thậm chí không cần thiết đánh hay tiếp xúc trực tiếp vào Lam Ngân Thảo, chỉ cần Lam Ngân Thảo xâm nhập vào phạm vi một thước của thiết chùy, lập tức sẽ bị đẩy ra, không cách nào hoàn thành hiệu quả quần quanh.

Đường Tam và hai người trao đổi chiêu thức vừa xong, cũng là thời khắc Tiểu Vũ từ không trung hạ xuống, nàng lại đứng ở trên vai Đường Tam động tác trước và sau giống nhau như đúc.

"Tiểu Tam, chấm dứt bọn họ đi". Tiểu Vũ hì hì cười. Vì nàng và Lam Ngân Thảo vũ hồn của Đường Tam giao thủ nhiều nhất, cũng tự nhiên biết sự ảo diệu của vũ hồn Đường Tam.

Ngay lúc Tiểu Vũ mở miệng, chợt lóe sáng trên người Đường Tam, đệ nhị hồn hoàn đã được xuất ra.

Hai cánh tay huy động Chuy tử của Thiết thị huynh đệ chợt cứng đờ, một dây xám đen Lam Ngân Thảo từ trên người bọn họ sinh trưởng ra. Đúng là, Lam Ngân Thảo đệ nhị kỹ năng: Ký sanh.

Đúng là chuy pháp của bọn họ có tính bảo vệ rất cao, phòng hộ đích ngận rất nghiêm mật, chu đáo, nhưng vẫn còn chưa tới cảnh giới giọt nước không lọt, Lam Ngân Thảo vũ hồn do Đường Tam khống chế, không ngừng tại không trung phát tán mầm móng, nhất là lúc Đường Tam lợi dụng Khống hạc cầm long, cũng là lúc Thiết thị huynh đệ lộ ra sơ hở ngẩn ngủ, lặng yên chui vào. Mặc dù mầm móng ký sanh Lam Ngân Thảo trên người bọn họ cũng không nhiều, nhưng chỉ cần chế trụ bọn họ thời gian ngẩn ngủ, Lam Ngân Thảo bên ngoài cũng tự nhiên có thể hoàn thành kỹ năng quần quanh.

Cảm nhận được Lam Ngân Thảo ký sanh mang đến mê muội, mắt nhìn số lớn Lam Ngân Thảo chung quanh hướng hai người mình đánh tới. Thiết thị huynh đệ nhìn nhau, lại rống to. Thừa dịp Lam Ngân Thảo ký sanh trên người còn chưa hoàn toàn hạn chế trụ hành động bọn họ, hai tay vung chuy tử lên, rất nhanh xoay tròn một vòng, đệ nhị hồn hoàn trên người đồng thời lượng khởi, hai thanh thiết chùy thật lớn cũng rời tay ra, phân biệt hai hướng Đường Tam và Tiểu Vũ.

Thiết chùy tại không trung phát ra tiếng xé gió chói tai, không khí có vẻ bị vụn vụn, màu xám phát ra, thể tích hai thanh thiết chùy chợt tăng lên gấp đôi, mặc dù chưa tiếp cận cơ thể nhưng có thể cảm giác được lực đạo kinh khủng

Thiết thị huynh đệ, đệ nhị hồn hoàn kỹ năng, Một chùy ném đến.

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ không tốt, trước tiên tại đẩy thân thể Tiểu Vũ hướng không trung, chính mình chân đạp

Quỷ ảnh mê tung bay nhanh qua một bên.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 111: Uy lực của khí vũ hồn(1)

Đệ nhị hồn hoàn kỹ năng Khí vũ hồn , nhưng lại toàn lực công kích, Đường Tam mặc dù tự nhận thấy hồn lực của mình mạnh hơn Thiết thị huynh đệ , nhưng đối mặt với một kích toàn lực của bọn họ cũng không dám dễ dàng đón đỡ.

Nhưng là, tình huống làm Đường Tam đại kinh thất sắc đã xuất hiện , hai thanh thiết chùy tại giữa không trung đột nhiên tách ra, một thanh truy sát thân ảnh của Tiểu Vũ đang bay lên , một thanh tạo thành hình vòng cung bám sát mình đánh tới, đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của Thiết thị huynh đệ cũng có hiệu quả đó là truy tung .

Lúc này, thân thể Thiết thị huynh đệ đã bị Lam Ngân Thảo gắt gao quấn quanh, tiêm đâm vào cơ thể, độc tố phát tác, mắt thấy không cách nào di chuyển được . Bọn họ trong mắt hiện rõ vẻ hy vọng trở lại , nhìn thấy một chiêu của mình sắp có hiệu quả , chỉ cần có thể đánh bại Đường Tam, thứ quấn quanh trên người tự nhiên được giải trừ .

Làm sao bây giờ? Trong chớp mắt, Đường Tam đã làm ra một quyết định. Một cây Lam Ngân Thảo không mang theo độc tính bay lên trời, chuẩn xác quấn quanh tại eo nhỏ của Tiểu Vũ , dùng sức một giạt một cái , mang nàng quăng ra ngoài .

Thật giống như Đường Tam phán đoán , thiết chùy của Thiết thị huynh đệ mặc dù có thể truy tung đối thủ, cũng chỉ là tại một góc độ nhất định và dưới tình huống nhất định mới có thể làm được. cũng không phải truy tung theo mãi . Hắn mang Tiểu Vũ hướng ngược lại với Đường Tam của thiết chùy quăng tới , quả nhiên thoát ly khỏi phạm vi công kích .

Nhưng là, cũng chính vì Đường Tam tập trung tinh lực giúp Tiểu Vũ , chính mình lại không có thời gian né tránh , một thanh Thiết chùy khác đã xuất hiện trước mặt trong lúc hắn ném Tiểu Vũ ra ngoài.

Trong lúc nguy cấp , Đường môn vũ kỹ phát huy đích tác dụng , mắt nhìn thiết chùy đã đến sát người , kinh phong mãnh liệt bao phủ toàn thân. Đường Tam thúc dục huyền ngọc thủ vào song chưởng, thân thể cấp tốc xoay tròn, toàn bộ nội lực mang vào chiêu thức khổng hạc cầm long đánh ra, cơ hồ tại trong nháy mắt xoay người xuất chưởng, liên tiếp bảy chưởng đồng thời đánh vào trên đầu của thiết chùy .

Thiết chùy bị nội lực huyền thiên công của Đường Tam tác dụng , rốt cục bị khống hạc cầm long đánh bật ra một thước , Đường Tam thân thể mặc dù bị chấn động do lực phản chấn , nhưng dù sao không phải bị đánh trúng trực tiếp .

Ầm ...Một tiếng nổ lớn vang lên , thiết chùy rơi xuống mặt đất, thân thể Đường Tam tại không trung quay cuồng , vẫn còn chưa rơi xuống đất, đã phun ra một ngụm máu tươi.

Tiểu Vũ trên không trung mắt thấy Đường Tam bị thương học máu nhất thời giận dữ, <i>"Khốn kiếp , các người muốn chết"</i> .

Hai tay đồng thời giơ lên, không có tiếng gì xé gió, bốn đạo ám ảnh từ trong miệng nàng bắn ra, phân chia nhắm vào Thiết Long , Thiết Hồ . Ám ảnh mục tiêu, đúng vậy con mắt của hai người .

Tiểu Vũ mặc dù không thể học tập Đường môn ám khí. Nhưng các loại ám khí cơ quan lại không thiếu, Đường Tam có cái gì, trên người nàng cơ hồ cũng có một bộ đồng dạng . Lúc này dưới sự giận dữ, cũng bất chấp hậu quả, trực tiếp phát ra vô thanh tụ tiễn .

Vì Đường Tam chế tác vô thanh tụ tiễn ám khí có lực xuyên thấu rất mạnh, Thiết Long , Thiết Hồ mặc dù thân thể cường tráng thật. Nhưng con mắt một khi bị bắn trúng, sẽ không chỉ là mù đơn giản như vậy, uy lực của tụ tiễn đủ để xuyên thủng đại não của bọn họ .

Mà lúc này Thiết Long , Thiết Hồ đã bị Đường Tam dùng Lam Ngân Thảo hoàn toàn khống chế cử động , lại vừa sử dụng chiêu thức đổi mạng , hồn lực bản thân giảm đi , bị độc tố nhân cơ hội xâm lấn. muốn cử động một đầu ngón tay đã là hy vọng xa vời, dĩ nhiên không có cách nào né tránh tụ tiễn của Tiểu Vũ được nữa . Tụ tiễn còn chưa đến, đã bị độc tố tác động làm cho tê dại , trong lòng hoảng hốt thầm nghĩ chết chắc rồi .

<i>" Tiểu Vũ , không được "</i> . Đường Tam hô lớn tiếng, tay phải trong nháy mắt từ túi vải bên hông rút ra, bốn đạo hàn quang tà tà bay đi.

Đình đình đình đình... bốn tiếng vang lên, bốn cái tụ tiễn ở khoảng cách một tấc cách mắt Thiết Long , Thiết Hồ bị bắn bay ra ngoài .

Bởi vì , Đường Tam tại tình huống khẩn cấp , từ trong Nhị Thập Minh Nguyệt Kiều (NV :hai mươi bốn kiều minh nguyệt dạ trung) lấy ra bốn cái liễu điệp phi đao quăng ra ngoài. Phi châm mặc dù có tốc độ nhanh hơn, nhưng thân sức nặng lại

nhẹ hơn phi đao nhiều lắm , không đủ ngăn cản lực tác động của phi đao .

Cũng thật may Đường Tam có Tử cực ma đồng, mục lực kinh người, hơn nữa hẳn quá hiểu rõ tốc độ của xạ tiễn do chính mình chế tạo, nếu không, cũng không có khả năng cứu được Thiết thị huynh đệ .

Tiểu Vũ từ không trung đáp xuống mặt đất, <i>"Tiểu tam, ngươi làm gì?"</i> lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng đã vì tức giận mà đỏ bừng, hung hăng nhìn trừng trừng Thiết thị huynh đệ hai người.

Đường Tam hướng Tiểu Vũ lắc đầu, <i>"Bọn họ cũng là vì tự cứu mà tấn công địch , thương tích của ta không nặng "</i> .

Ánh mắt chuyển hướng nhìn Thiết Long , Thiết Hổ lúc này sắc mặt đã tái nhợt , <i>"Nhị vị, tràng đấu hỗn này hẳn là chúng ta thắng "</i> .

Thiết Long , Thiết Hổ còn có thể nói gì nữa, gật đầu, Thiết Long nói : <i>"Đa tạ tiểu huynh đệ cứu mạng, chúng ta nhận thua "</i> .

Đường Tam thu hồi Lam Ngân Thảo , hít vào vài hơi dài , kinh mạch trong cơ thể không ngừng truyền đến từng cơn đau đớn, hoàn hảo, hẳn cũng không phải đối diện trực tiếp với công kích của đối phương, hơn nữa huyền thiên công thuộc về đạo gia chánh tông thượng thừa nội công, có sự phòng hộ bản thân , trải qua hơn năm tu luyện, đã cải biến nội phủ từng bước , chỉ cần sau khi trở về điều tức một đoạn thời gian là không có việc gì nữa .

Lúc trận chiến ở đấu tràng của Đường Tam và Tiểu Vũ kết thúc, bọn Đái Mộc Bạch cũng đã hoàn thành đấu hỗn của chính mình , hôm nay có thể nói là gặp vui mừng lớn , ngoại trừ Chu Trúc Thanh thua Đường Tam , những người khác đều có được thắng lợi. Bằng vào hai tràng đấu hỗn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ đều thu được hai cái tích phân và hai mươi kim tệ .

<i>"Viện trưởng đâu?"</i> Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch hỏi.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đái Mộc Bạch bất đắc dĩ đích nói : <i>"Có trời mới biết ông ta đi về địa phương nào, ông ta cũng nói qua, khi đấu hỗn chúng ta chấm dứt hãy tự đi về trước"</i> .

Năm người đi ra khỏi đấu hỗn tràng ,có thể nghe được tiếng hoan hô từ trong vọng ra , hôm nay đấu hỗn, tuy không thể nói thu được nhiều lợi , nhưng thông qua loại thật chiến như vậy ,

Đường Tam hiểu được thu hoạch thật không nhỏ.

Nhất là đối đầu Thiết thị huynh đệ một trận, làm hắn thấy được uy lực chánh thức của khí vũ hồn . Mỗi một loại vũ hồn đều có đích đặc tính riêng của mình , chỉ cần ứng dụng đúng cách , đều có thể tạo được hiệu quả lớn.

Luận về thực lực, mình và Tiểu Vũ rõ ràng biết là hơn đối phương, nhưng vì có chút khinh địch suýt nữa bị thua. Đường Tam trong đầu nhớ lại lời đại sư từng nói qua , hồn sư trong lúc đó chiến đấu, đầu tiên nên biết kỹ năng của đối phương , nếu không cách nào làm được, vậy, hết thảy đều phải có thái độ thật cẩn thận . Cho dù là hồn sư cấp thấp , cũng có thể có hồn kỹ trí mạng .

"Các người về trước đi. Vừa rồi viện trưởng nói rồi, nhưng hãy để ta tìm hắn quanh tửu điểm " . Mã Hồng Tuấn đột nhiên nói. đôi mắt nhỏ vô tình lóe ra vài phần hưng phấn .

Đái Mộc Bạch trên mặt toát ra vẻ cười cợt , " Chúng ta đây đi về trước , người cứ đi tìm quanh xem sao " .

"Đái lão Đại, người có đi không?"

"Không đi, đừng nhiều lời, đi mau đi" . Đái Mộc Bạch không tức giận , chỉ trừng hắn một cái, sau đó lại đảo khước mắt hướng về Chu Trúc Thanh .

Phản ứng của Mập mạp rõ ràng có chút trì độn, cũng không nhìn ra ý tứ trong ánh mắt của Đái Mộc Bạch , lại bởi vì hưng phấn mà mặt có chút đỏ lên, " Đi thôi, cùng đi. Ko phải người nói nữ nhân không tính là nhân khẩu mà tính là tài nguyên sao? Đái Mộc Bạch rất cục nạnh nại không được , "Tầm bậy . Ta đối với người cùng loại thường thức sao ?"

Mã Hồng Tuấn có chút bất mãn , hừ một tiếng, nhưng đối mặt Đái Mộc Bạch tà mầu trung lóe ra nộ quang, hắn chỉ biết há mồm, cuối cùng không dám cùng vị tà mầu Bạch Hổ này giằng co vài câu, xoay người rời đi.

"Đái lão Đại, Mập mạp ...dâm đảng đi làm gì?" Tiểu Vũ hỏi.

Đái Mộc Bạch ha ha cười, nói : "Người đều nói hắn dâm đảng sao , hắn còn có thể làm gì, thì đi phát tiết thôi mà " (NV : tà hỏa áp không được liễu bá) .

Tiểu Vũ tức giận nói : "Lại đi gây tai họa cho nữ tử sao ? Ta đã hoài nghi, vũ hồn biến dị của hắn có đúng hay không vùng trời sanh tính cách có liên quan " .

Đái Mộc Bạch nói :> Tai họa chưa nói tới, người không biết trên thế giới này có loại địa phương tên là câu lan (nhà chứa???) sao?< i>"

Đường Tam có chút không dám tin tưởng , nói :> Người vừa nói, viện trưởng bảo Mã Hồng Tuấn đi chỗ địa phương đó ?< i>" Câu lan hẳn tại kiếp trước từng nghe nói qua, tự nhiên biết đó là địa phương nào.

Đái Mộc Bạch nói :> Đây cũng là không có biện pháp nào khác . Mã Hồng Tuấn bị vũ hồn tác dụng ngược lại ,ngoại trừ lấy chuyện đó (XXX ?) khuyết hãm lại , thì là một trong thú vũ hồn tối cường hẳn tồn tại , lại xem như viện trưởng đích đệ tử đích truyền, tổng không thể để hẳn bỏ bê tu luyện hoặc là nhìn hẳn bạo thể mà chết đi< i>" .

Chu Trúc Thanh kìm không được mở miệng nói , "> Nam nhân đều xấu xa < i>""< i>

Tiểu Vũ hì hì cười, nói :< i>" Trúc Thanh muội muội, đả kích không nên gom hết lại nha , Đường Tam đã có thể rất sạch sẽ, không giống Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn bọn họ như vậy đâu ">.

Đái Mộc Bạch không tức giận , nói :< i>"Tốt, người cho là Tiêu Tam băng thanh ngọc khiết, chúng ta đều xấu xa, được rồi . Bất quá ta so với mập mập có phần khá hơn nhiều"> .

Tiểu Vũ lập tức bày ra một bộ dáng như là đã biết rồi mà, nhìn vẻ mặt Đái Mộc Bạch đang khó xử, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhìn trộm Chu Trúc Thanh , cũng phát hiện Chu Trúc Thanh đang nhìn mình, chỉ bất quá trong đôi mắt , ánh mắt tựa hồ càng thêm lạnh băng . Tiểu cô nương hừ một tiếng, đột nhiên đi tới trước Đái Mộc Bạch , < i>"Người có cách thưởng thức so với hẳn tốt hơn à ?">

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, không biết nên trả lời như thế nào < i>" Trúc Thanh , ta .....">

Hắn lúc này đã ý thức được mình nói sai rồi , so với mập mập thưởng thức hảo, không phải là nói rằng đối với phụ nữ lại có nhiều hơn, tốt hơn sao ? .Bất luận cao cấp hay là thứ cấp, bất luận là phượng hoàng hay là hoa khôi, thì hành động cuối cùng lại có gì khác nhau ?

Ánh mắt Chu Trúc Thanh đột nhiên tràn ngập khinh thường lẫn khinh miệt, < i>"Người mới mười lăm tuổi ? Người làm ta cảm thấy khinh bỉ "> . Nói xong, xoay người ra đi.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 112: Uy lực của khí vũ hồn (2)

Dịch: Manhdungvinhlong

Biên dịch: Tiên Như Mạng

Theo sau Chu Trúc Thanh đi về Sử Khắc Lai học viện , Đái Mộng Bạch luôn tự dẫn vật chính mình.

<i>"Nàng chẳng bao giờ dễ dàng, luôn lạnh nhạt với mình"</i> . Lúc này, lửa giận trong lòng cũng không còn kìm chế được nữa, Đái Mộng Bạch thét lên :

<i>" Người đứng lại cho ta "</i>

Chu Trúc Thanh cũng không màng, chẳng những không dừng lại mà cước bộ còn nhanh hơn , bước thẳng về phía trước.

<i>" Người , người..."</i> Đái Mộng Bạch hất tay phải lên, một luồng sáng mãnh liệt lúc ẩn lúc hiện trên lòng bàn tay, tánh tình hần cũng không lường thiện cho mấy , có thể nói hần so với kẻ khác còn bá đạo hơn nhiều. Nhưng hần vẫn còn ráng nhẫn nhịn, trên tay bạch quang khi có khi không , miệng phát ra tiếng hổ gầm , thoáng chốc lại thở dài lặng lẽ theo sau Chu Trúc Thanh đi về học viện.

Tiểu Vũ trợn mắt nhìn Đường Tam , thấp giọng hỏi nhỏ :

<i>"Bọn họ xảy ra chuyện gì vậy?"</i>

Đường Tam lắc đầu :<i>" ta cũng không biết nữa . Từ ngày báo danh học viện tới giờ , Đái Mộng Bạch xem ra không hiểu được ý niệm trong lòng của Chu Trúc Thanh. Hần và Chu Trúc Thanh có vẻ bất đồng. Chẳng lẽ vũ hồn của bọn họ thực sự có khả năng dung hợp với nhau sao ?Hà..Quên đi, chúng ta cũng không cần can thiệp vào chuyện riêng của họ .

Tiểu Vũ đặt bàn tay lên ngực Đường Tam xoa nhẹ , Đường Tam hốt hoảng thốt lên :<i>" người làm gì vậy ?</i>"

Tiểu Vũ hai má đỏ bừng , e thẹn nói : "</i> còn phải không ? Là tại ta mà người mới bị thương sao?<i>".

Đường Tam lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra nàng chỉ lo cho thương thế của mình , mỉm cười quay đầu lại nói :<i>" Không có

việc gì đâu, ca ca đâu phải là kẻ yếu đuối , mau đuổi theo, bọn họ đi nhanh quá, không thấy tăm hơi nữa rồi<i>".

Bọn người Đường Tam vừa về tới Sử Khắc Lai học viện, bất chợt trông thấy hai bóng nhân ảnh . Dưới ánh trăng sáng , bọn họ liền nhận ra Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạt đang trò chuyện trong màn đêm. Đang ngồi trên tảng đá to trước cửa học viện, Trữ Vinh Vinh hai chân bắt dậy, rất nhanh khôi phục thái độ bình thường , trên khuôn mặt xinh đẹp điểm nhẹ một nụ cười tươi. Còn Áo Tư Tạt nét mặt có chút khó coi, lông mày nhíu lại , thỉnh thoảng liếc trộm về Trữ Vinh Vinh, trong ánh mắt lộ vẻ vài phần không cam lòng

Chu Trúc Thanh như không nhìn thấy hai người, bước thẳng vào trong học viện, không thèm quay lại nhìn về phía kí túc xá của mình.

Đái Mộng Bạch nhíu cặp chân mày lại, trong lòng càng thêm ngượng lạnh .

"</i>các người làm gì ở đây ?<i>". Đái Mộng Bạch ánh mắt loé lên , lạnh nhạt hỏi. Trữ Vinh Vinh từ trên tảng đá nhảy xuống , trả lời bằng giọng :</i>

"</i>Đương nhiên là đang chờ các người.<i>"

Các người tại sao lại về trễ vậy ? Viện trưởng cùng mập mập đâu rồi ?"</i>

Đái Mộng Bạch ngoái đầu lại, lạnh nhạt trả lời : <i>"Bọn họ bận việc rồi. Ở lại hay rời đi tùy theo suy nghĩ của các người?"</i>

Trữ Vinh Vinh không chút do dự đáp :<i>"Đương nhiên là ở lại, chỗ tốt như thế này ta sao nỡ bỏ đi chứ, thái độ của người như vậy là sao , y như xác chết vậy ? Ha ha , vậy mà Áo Tư Tạt còn dám nói người là một gã tình thánh , ngay cả một tiểu cô nương cũng không thèm để mắt tới"</i>.

Trữ Vinh Vinh sau khi bộc lộ hết bản tính , vốn từ nhỏ nàng đã tuyệt đỉnh thông minh, từ sắc mặt của Đái Mộng Bạch đã đoán ra rất nhiều việc, liền không chút ty hiềm mà châm chọc hằn.

Tà mâu Đái Mộng Bạch hàn quang đại thịnh, <i>" Trữ Vinh Vinh, người không nên khiêu khích sự nhẫn nại của ta. Nơi này là Sử Khắc Lai học viện, không phải nhà của người. người khác sợ Thất Bảo Lưu Ly Tông, nhưng ta , Đái Mộng Bạch thì không. Dám chọc giận ta coi chừng ta sẽ đem người tiền dân hậu sát , rồi lại tiền sát hậu gian."</i>

Trữ Vinh Vinh cười hì hì thốt :

<i>"ta sợ ư?"</i>

Rồi cố tình ưỡn ngực ra. <i>"Lại đây đi, để ta xem người như thế nào làm được đây?"</i>

<i>" Người...."</i> Đái Mộng Bạch không ngừng đè nén cơn giận dữ trong lòng ,<i>" Không cho người thấy lợi hại , người còn tưởng cộp là mèo giấy nữa"</i>. Hồn lực nháy mắt phát ra khí thế mãnh liệt.

Trữ Vinh Vinh cả thân thể liền bị hất bay đi ra ngoài. Áo Tư Tạp cuống quýt bước tới đỡ lấy thân hình của Trữ Vinh Vinh, dư lực làm hấn té bệt xuống đất.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

<i>" Mộng Bạch "</i>

Đường Tam bước tới chắn ngang trước người Trữ Vinh Vinh, hai tay dùng thủ pháp Khống Hạc Cầm Long xuất ra , đem hồn lực của Đái Mộng Bạch dạt ra hai bên. <i>" Bỏ đi , chúng ta là đồng môn cả mà "</i>.

Mặc dù là hồn lực của Đái Mộng Bạch chỉ tùy ý phát ra, còn chưa phát động công kích, nhưng cũng khiến cho vết thương của Đường Tam bị chấn động . Đường Tam giật mình thầm nghĩ <i>" sợ rằng đây mới chính là chân chánh thực lực của hấn, ba mươi bảy cấp hồn lực, quả thật so với mình mạnh hơn nhiều "</i>.

Trữ Vinh Vinh từ nhỏ đã quen được nuông chiều, không nghĩ tới Đái Mộng Bạch thực sự dám động thủ với mình , mặc dù là chưa có bị thương nhưng toàn thân cũng cảm thấy đau nhức. Trong lúc nhất thời không kịp được nước mắt chảy dài trên gò má. trừng mắt nhìn Đái Mộng Bạch không nói một tiếng nào.

Đái Mộng Bạch nhìn thẳng Đường Tam , chậm rãi thở ra một hơi dài rồi thu lại hồn lực vào trong trán. <i>"Thôi được, tiểu tam ,ta nể mặt người"</i> Mắt lạnh lùng liếc sang Trữ Vinh Vinh một cái : <i>"Người nên nhớ cho kỹ , nơi này là học viện, không phải nhà của người, đừng nên trêu chọc vào ta, nếu không ta mặc kệ người là ai."</i>.Nói xong hấn cất bước đi thẳng vào trong học viện.

<i>" Đường Tam"</i>.

Trữ Vinh Vinh khôn mặt đầm đìa nước mắt , đột nhiên cất tiếng gọi. Đường Tam cố nén đau xoay người lại. Trữ Vinh Vinh hung hăng bảo : <i>"Dùng độc môn ám khí của người giúp ta giết hấn , chỉ cần người giúp ta, ta sẽ cho người một vạn hồn kim tệ, người sẽ trở thành khách quý của Thất Bảo Lưu Ly Tông, sau này Thất Bảo

Lưu Ly Tông sẽ ủng hộ người một cách vô điều kiện".

Trong trường hợp này , nếu là một gã bình thường hôn sư nhất định sẽ hết sức vui mừng, được Thất Bảo Lưu Ly Tông ủng hộ, mấy chữ này ý nghĩa trọng đại cỡ nào , phải biết đương thời là một trong thất đại tông môn, Thất Bảo Lưu Ly Tông sở hữu thực lực cường đại khó mà tưởng tượng hết. Một gã hôn sư mà được họ ủng hộ sẽ dễ dàng tại đại lục quật khởi. Nhất là đối với một thiên tài như Đường Tam , thật sự là tương lai thu hoạch sẽ vô hạn .

Đường Tam chậm chạp bước tới đối diện Trữ Vinh Vinh, nhìn sâu trong mắt nàng :
"Trữ Vinh Vinh à , trên đời này không phải cái gì cũng có thể mua được bằng tiền . Nơi này đơn thuần chỉ là học viện, chúng ta là bạn học với nhau, nếu người cứ tiếp tục giữ mãi thái độ ngạo mạn như vậy, ta khuyên.. người nên rời đi thì hơn".

" Người... người ...., chẳng lẽ người không biết Thất Bảo Lưu Ly Tông chúng ta cường đại cỡ nào à ?" Trữ Vinh Vinh không cam lòng nhìn hắn .

Đường Tam cười lạnh nhạt, trải qua hai kiếp , hắn như thế nào không hiểu tâm lý của một cô gái mới mười hai tuổi.
"Biết thì sao mà không biết thì sao ? Cái đó đối với ta không có quan hệ. Tiểu Vũ chúng ta đi thôi "

Lắc đầu một cách ngao ngán , Đường Tam cùng Tiểu Vũ cũng đi vào học viện.

Chứng kiến bọn họ rời đi, Trữ Vinh Vinh cả người như chết trân tại chỗ. Nếu nói Đái Mộ Dung Bạch làm nàng cảm tức thì ánh mắt Đường Tam lúc bỏ đi lại khiến nàng bị đả kích thật nhiều .

Từ nhỏ đến lớn , quen sống trong vòng tay nuông chiều của đại trưởng lão Thất Bảo Lưu Ly Tông, tánh tình nàng sớm trở nên cao ngạo. Nhưng hôm nay, trước sau phải chịu 3 lần đả kích làm nàng cảm thấy vô cùng phân vân :
" Tại sao họ lại đối xử với mình như vậy ? Ta đã làm sai thật sao ?"

" Áo Tư Táp". Trữ Vinh Vinh dẫu chết cũng không tin mình sai, quay đầu ngoái nhìn Áo Tư Táp vừa mới ngồi dậy trên mặt đất hỏi :

" Người có nguyện ý giúp ta hay không ?"

Trong cặp mắt si tình của Áo Tư Táp toát ra vài phần lợt lạt,nói :

" Lúc đầu mới nhìn thấy người, ta cảm thấy được một nét đẹp trong sáng. Ta tin tưởng rằng, khi lớn lên người nhất

định là một tuyệt sắc mỹ nữ. Hơn nữa , khi đó ta thích nhất là vẻ ôn nhu của người. Cho nên ta quyết định không để ý hết thầy, một lòng theo dõi người, ta mặc kệ mình xuất thân dân dã , còn người là Thât Bảo Lưu Ly Tông đệ tử , ta cũng không quan tâm. Nhưng bây giờ, ta phát hiện ra mình lầm, mà còn lầm to nữa "</i>.

<i>" Người lầm ? Là sao ? "</i> Trữ Vinh Vinh mơ hồ nhìn hắn.

Áo Tư Tạt mỉm cười đáp :

<i>"Bởi vì người không phải thần tượng trong lòng ta nữa, ta không thể vì một người như vậy mà rũ bỏ tất cả."</i> Ta cho dù có đồng ý giúp người thì cũng không xứng với tiểu công chúa của Thât Bảo Lưu Ly Tông ? Người cho ta là ai ? Bất quá cũng chỉ như người hầu mà thôi . Ta không có nghĩ vậy , ta đối với bản thân mình luôn hài lòng . Ta nghĩ rất có nhiều người tình nguyện ra sức cho Thât Bảo Lưu Ly Tông ,nếu không có ta cũng chẳng hề hấn gì .<i>"

Hắn suy nghĩ kỹ rồi, trước khi bọn Đường Tam trở về , Áo Tư Tạt đã hiểu rõ bản tính của Trữ Vinh Vinh mà trước đây cố giấu diếm. Mặc dù tuổi còn nhỏ , Áo Tư Tạt đã có không ít bạn gái. Đường Tam và kể cả mọi người ai cũng không biết , Áo Tư Tạt ngoại trừ sở hữu đặc thù vũ hồn còn là một gã có đầu óc hết sức sâu sắc. Là một kẻ thông minh lẽ nào hắn không biết khó có thể thực hiện được , vì sao hắn vẫn lựa chọn đối mặt với thử thách ?

Không, hắn cũng không phải là người cố chấp, cũng phải có lúc buông ra mới là lựa chọn tốt nhất.

Mắt thấy Áo Tư Tạt bỏ vào trong học viện, Trữ Vinh Vinh không cam lòng la lớn :

"</i> Không phải là người thích ta sao ? Ngay cả người cũng không chịu giúp ta hả ?<i>"

Áo Tư Tạt dừng lại , cũng không thèm quay đầu thốt :

"</i> vừa rồi Đường Tam nói đúng, nếu người vẫn còn giữ tính cách đó thì nên rời khỏi nơi này đi. Nơi này không thích hợp với người. Có lẽ đối với người , bằng hữu ...đó là một cái khái niệm gì đó quá xa vời. "

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 113: Uy lực của khí vũ hồn (3)

Dịch: Manhduongvinhlong

Biên dịch: Tiên Như Mạng

Áo Tư Táp đã đi, một loạt các loại cảm giác cô độc, bất lực, mất mát, thống khổ không ngừng đánh sấu vào tâm trạng của Trữ Vinh Vinh, cô gái mới 12 tuổi. Nước mắt lặng lẽ chảy dài, nàng bất chợt nhận ra rằng, có lẽ mình thật sự sai rồi. Mình đã từng có bằng hữu sao? Tại tông phái, những đứa trẻ đồng trang lứa khi thấy mình đều e dè khép nép, lẩn trốn từ xa. Bọn nó sau lưng đều kêu mình là Tiểu ma nữ.

Bằng hữu đối với nàng mà nói là cái gì đó xa xôi vời vợi. Không, không, không, Trữ Vinh Vinh đột nhiên có một cảm giác khủng hoảng mãnh liệt trong tim. Có thể nói, đối với bản thân nàng đêm nay là một đêm dài như vô tận. Rất nhiều năm sau này, tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tháp Trữ Vinh Vinh không khỏi cảm thán nhớ lại thời tuổi trẻ, nàng nói với hài tử của mình, đã từng có một đêm, một đêm đau khổ đã làm thay đổi cả cuộc đời của nàng.

Sáng sớm, Đường Tam vừa tu luyện xong, thói quen tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã hình thành một đồng hồ sinh học trong con người hắn. Áo Tư Táp hôm nay không ngủ mà ngược lại, hắn đang tu luyện, chỉ là không còn bình tĩnh nữa. Đường Tam vươn vai bước nhẹ ra khỏi kí túc xá, nhẹ nhàng phóng lên mái nhà, bắt đầu lại tiếp tục tu luyện.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, thương thế đã giảm đi bảy tám phần, nội phủ mặc dù còn chút đau nhẹ, nhưng đã không còn nghiêm trọng nữa, qua một hai ngày nữa là sẽ hoàn toàn bình phục.

Trong lúc tu luyện Tử Cực Ma Đồng, trong đầu Đường Tam hiện ra tràng cảnh ngày hôm qua đã cùng cả hai huynh đệ Thiết Long, Thiết Hồ giao đấu. Nhất là một kích cuối cùng của hai huynh đệ bọn họ.

Vũ hồn bay đi, tập trung toàn bộ lực lượng đuổi theo công kích đối thủ. Bọn họ vũ hồn rõ ràng là không bằng mình, nhưng lại có thể làm cho mình bị thương. Nếu trực tiếp bị kích trúng, sợ rằng thương thế sẽ nặng hơn nữa. Mặc dù đó là hồn kỹ của Thiết thị huynh đệ, nhưng kỹ xảo đó có lẽ cũng không quá khó để mình có thể thực hiện như vậy.

Chính mình cũng có chùy tử giống vậy , nếu đem loại công kích này áp dụng vào chùy pháp của mình không biết hiệu quả sẽ như thế nào ?

Mặc dù chùy tử của Đường Tam không có hồn kỹ phụ trợ, Nhưng hẳn có thể khẳng định chùy tử của mình so với của Thiết thị huynh đệ còn mạnh mẽ hơn nhiều. Về phần đuổi theo địch nhân, trong một phạm vi nhất định , bằng vào thủ pháp Khống Hạc Cầm Long hoàn toàn chán có thể làm được, giống như đem chùy tử của mình trở thành nhất kiện ám khí vậy. Đáng tiếc là hai loại vũ hồn không thể nào đồng thời sử dụng được, chứ nếu không dùng Lam Ngân Thảo quấn quanh thân chùy tử, vậy không phải trở thành Lưu Tinh chùy sao chứ ?

Nghĩ thông suốt điều này, Đường Tam quyết định một lúc nào đó sẽ thử xem sử dụng chùy tử vũ hồn xem có uy lực ra sao. Làm sao có thể đem chùy tử phát ra, dùng thủ pháp như thế nào, điều này phải trải qua thí nghiệm thực tế và luyện tập nhiều lần mới biết được. Bây giờ còn chưa thể được, Hắc sắc chùy tử tiêu tốn rất nhiều hồn lực, hẳn thương thế lúc này còn chưa hoàn toàn bình phục . Tuy tiện luyện tập rất dễ làm cho thương thế nặng hơn.

Tử cực ma đồng vừa luyện xong , Đường Tam tập dợt một số loại ám khí đơn giản rồi đi ăn điểm tâm. Hẳn là người đến sớm nhất, khi vừa ăn xong, Đái Mộng Bạch mới đi tới phòng ăn với nét mặt âm trầm, nhẹ gật đầu với Đường Tam , cũng không nói lời nào . Trẻ hơn Đái Mộng Bạch chút xíu, Tiểu Vũ là người thứ ba xuất hiện , sau đó là Chu Trúc Thanh và Mã Hồng Tuấn.

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ tỏ vẻ mình không có việc gì. Tiểu Vũ lúc này mới yên tâm ngồi xuống ăn cơm.

Mã Hồng Tuấn nét mặt mười phần sáng khoái, cơ thể như nhẹ bớt vài cân. Mập mập mặc thù thô thiển nhưng nhãn tình còn đọng lại chút hưng phấn, mắt thấy Đái Mộng Bạch thần sắc âm trầm, dáng vẻ nghiêm nghị cũng không dám nói tiếng nào, vội vã cầm đầu ăn sáng.

Áo Tư Táp và Trữ Vinh Vinh cũng không tới phòng ăn

<i>" Mập mập , ban đêm bộ ngươi không có đi chơi sao ?"</i> thấy điểm tâm ăn gần xong , Đái Mộng Bạch thỉnh linh mở miệng hỏi.

Mã Hồng Tuấn gật đầu thấp giọng đáp :<i>" Hôm qua tà hoả trong người ta bình thường lại rồi, hai ngày tới hẳn ta không đi nữa ."

Đái Mộng Bạch nói :"/> Tốt lắm , tối nay người ở lại kí túc xá , ta muốn đi ra ngoài tìm song sinh tỷ muội lần trước .<i>"

Mập mạp hai mắt sáng ngời :"/> Đái lão đại, không lẽ người ăn thịt bắt ta húp cháo sao ?<i>"

Đái Mộng Bạch bực mình nói :"/> chuyện này phải tình nguyện mới vui vẻ chứ , cưỡng ép không hay cho mấy.<i>" Nói xong hắn cố ý liếc Chu Trúc Thanh một cái.

Chu Trúc Thanh một chút phản ứng cũng không có, phảng phất như không nghe thấy gì hết, lạnh nhạt bưng chén canh uống hết. Chiến tranh ngầm ngầm cũng không duy trì lâu, một hồi chuông vang lên , mọi người chấm dứt buổi điểm tâm , vội vã đi về sân luyện . Viện trưởng sư phụ bộ môn còn chưa đến, nhưng tại sân tập đã đứng sẵn một người, là Trữ Vinh Vinh. Nhưng không giống như lúc trước, không thấy Áo Tư Táp.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Trên khuôn mặt tăng trẻ xinh đẹp có chút ẩn hiện nét tiêu tụy , cặp mắt đỏ hoe, tinh thần hồ như thất thần.

Hôm nay phụ trách dạy bọn hắn giống như hôm trước là Phát Lan Đức viện trưởng . Đường Tam bảy người đợi được một lát thì viện trưởng mới đứng đỉnh đi tới. Phát Lan Đức đầu tiên rơi trên người Trữ Vinh Vinh , nhưng hắn cũng không nói gì hết. "/> hôm nay là khoá thứ hai . Áo Tư Táp đâu rồi ? Hắn còn đang nướng à ?<i>"

Đường Tam gấp rút lên tiếng :"/> lúc sáng ta đi ra ngoài thì hắn còn đang tu luyện , chắc là đang nhập định nên không kịp thời tỉnh dậy thôi <i>"

Phát Lan Đức nhú mày "/> Bài học hôm nay thiếu hắn là không được. Đường Tam , người đi kêu hắn đi<i>"

Đường Tam vừa định đi thì thấy Áo Tư Táp từ kí túc xá chạy vội tới. Bất quá, trên mặt hắn không có vẻ sợ sệt mà ngược lại còn tràn ngập hưng phấn.

"</i> Áo Tư Táp , không phải người muốn bị phạt chạy vài chục vòng chứ ?<i>" Phát Lan Đức viện trưởng trợn mắt nhìn hắn.

Áo Tư Táp vội vã lắc đầu nói :"/> không , viện trưởng xin ngài nghe ta giải thích đi. Ta vừa đột phá ba mươi cấp

<i>"

"</i> Cái gì ?<i>" Không những là Phất Lan Đức, mọi người đồng thời kinh ngạc nhìn Áo Tư Táp, cả Tiểu Vũ cũng vậy.

Áo Tư Táp so với Đái Mộng Bạch còn nhỏ hơn một tuổi, bất quá hẳn mới chỉ 14 tuổi mà thôi. Mới 14 tuổi đã đạt ba mươi cấp hồn lực, thật khiến cho người khác phải sợ hãi. Quan trọng nhất là Áo Tư Táp là thực vật hệ hồn sư, vũ hồn tu luyện thuộc loại khó khăn nhất. Thực sự có thể nói, hẳn đạt ba mươi cấp so với ba mươi cấp chiến hồn sư khó khăn hơn gấp bội. Mà thực vật hệ hồn sư, mỗi khi tấn giai, tác dụng phụ trợ tăng lên thật lớn hiệu quả.

Tại Đấu La đại lục, hơn ba mươi cấp hồn sư đã tương đối hiếm thấy, nếu gia nhập quân đội, có thể đảm nhận chức đại đội trưởng, được đãi ngộ rất cao. Hơn bốn mươi cấp lại càng ít đến thảm thương. Hơn năm mươi cấp thực vật hệ hồn sư cũng giống như phượng mao lân giác., Ngoài sáu mươi cấp cơ hồ như chưa từng xuất hiện qua, cho dù là có, cũng chỉ có thể là ở trong một đại tông phái hoặc là do vũ hồn điện mới có thể bồi dưỡng ra.

Nếu như một gã thực vật đại hồn sư có thể bổ sung thực vật cho 100 người thì một gã hồn tôn, cho dù là mới đột phá ba mươi cấp hồn tôn, đã có thể duy trì cho hơn 500 người. Tùy theo cấp bậc từ thấp lên cao mà con số này còn không ngừng tăng lên theo cấp số nhân. Hơn nữa, đạt tới 30 cấp cũng có nghĩa là thực vật hệ hồn sư có khả năng cung cấp thực vật có đặc tính phụ trợ thứ ba. Đối với một tổ đội mà nói, hiệu quả phụ trợ thật to lớn.

Phất Lan Đức sáng rỡ hai mắt : "</i> thật tốt quá, tốt quá, Áo Tư Táp người quả thật không làm ta thất vọng. Hiện giờ người là đệ tử thứ hai đạt tới ba mươi cấp, ta đại diện cho học viên chúc mừng người.<i>"

Lúc này, Đái Mộng Bạch vẻ mặt âm trầm cũng tan biến, đi tới bên cạnh Áo Tư Táp, vỗ vai hẳn thốt lên : "</i> Tiểu Áo, chúc mừng người. Mặc dù người đạt ba mươi cấp so với ta vẫn còn chậm hơn đôi chút, nhưng là thực vật hệ hồn sư, có lẽ người là một thiên tài xuất sắc nhất mà ta đã gặp qua. Chẳng lẽ thất tình có thể khiến một gã hồn sư đột phá sao ta... ?

Tiểu Áo có chút xấu hổ tròn mắt nhìn Đái Mộng Bạch một cái, rồi nhìn thẳng vào cặp mắt đỏ hoe của Trữ Vinh Vinh, cười khổ nói :<i>" Cho tới giờ tình cảm còn chưa có, nói chi là thất tình, người đừng chế giễu ta nữa "</i>

Đường Tam, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn, ba người đều tiến lên tỏ vẻ chúc mừng. Trữ

Vinh Vinh đứng tại chỗ , ánh mắt có chút phức tạp nhìn Áo Tư Tạt , còn Chu Trúc Thanh thì cúi đầu , không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"</i> Tốt lắm. giáo trình hôm nay bắt đầu đi "</i> Giọng Phất Lan Đức vang lên khiến mọi người đang chúc mừng Áo Tư Tạt tập trung quay lại. " Hôm nay giáo trình rất đơn giản , Áo Tư Tạt hôm nay là chủ đạo . Giáo trình hôm nay là , ngoại trừ Áo Tư Tạt , các người còn lại ít nhất đều phải ăn hai cây hương tràng khác nhau do Áo Tư Tạt chế tạo"<i>"

"</i> Cái gì ?" Tiểu Vũ vừa nghe xong liền giật cả mình hô to :<i>" Viện trưởng , cái này cũng gọi là giáo trình sao ?"</i>

Phất Lan Đức phẩy tay, đằng hoàng trả lời : " Cái này gọi là huấn luyện để thích ứng. Ta hỏi các người, tánh mạng quan trọng hay sĩ diện quan trọng hơn ? Trong hai điều trên , các người chọn cái nào ? Áo Tư Tạt hồn chủ mặc dù có vẻ hèn mọn 1 chút , nhưng hắn là tiên thiên mãn hồn lực thực vật hệ hồn sư, thiên phú cực cao. Hương tràng do vũ hồn của hắn chế tạo là cực phẩm thực vật hệ vũ hồn. Hắn là một thành viên của học viện , là đồng đội của các người, nếu các người cùng hắn không thể nào phối hợp với nhau được thì sẽ lãng phí mất một tốt nhất phụ trợ đồng đội .<i>"

"</i> Vả lại đây là các người tình nguyện chấp nhận huấn luyện, nếu ngay cả điểm này cũng không làm được , sau này làm sao có thể sinh tồn tại hồn sư giới ? Vì sinh tồn , không cần chấp nhất phương pháp. Đừng nói là nếm thử một cây hương tràng , tới lúc nguy cấp , chu dù là chuột , giun hay gián cũng đều nhai nuốt "

Nghe xong câu nói cuối cùng của Phất Lan Đức, ba nữ hài tử sắc mặt trắng bệch hết sức khó coi , nhất là Trữ Vinh Vinh thiếu điều muốn nôn mửa.

<i>" Giáo trình này các người từng người phải thực hành xong . Nếu không không cần lưu lại đây nữa. Các người không nên hoài nghi lời nói của ta , ngày đầu tiên các người tới đây , chắc hẳn có người đã từng nói với các người là Sử Khắc Lai học viên đào tạo toàn quái vật chứ không phải người bình thường sao. Áo Tư Tạt , bắt đầu đi ."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 114: Tinh Đấu đại sâm lâm.

Dịch: Manhduongvinhlong

Biên dịch: Tiên Như Mạng

Phất Lan Đức nét mặt nghiêm nghị đứng một chỗ, bộ dáng lộ vẻ thiết diện vô tư, vẻ mặt của hắn như nói cho các đệ tử, ai cũng đừng hòng lẫn tránh đợt khảo thí này.

Áo Tư Tạp trong lòng như nở hoa, ánh mắt lộ ra tia bỉ ổi, đặc biệt chiếu cố nhìn về hướng Trữ Vinh Vinh. Có thể nói. Lúc này hắn thật sự muốn đi tới ôm Phất Lan Đức, hôn lão một vài cái, trong bụng thầm nghĩ : <i>"Viện trưởng, ta thật sự yêu người a"</i>.

Phất Lan Đức làm như vậy không chỉ giúp bọn họ đồng cảm với nhau hơn, mà đối với bản thân Áo Tư Tạp cũng cảm thấy hết sức vui vẻ,

Chỉ cần nghĩ tới cảnh Trữ Vinh Vinh nếm thử hương tràng của mình thôi, là trong lòng của Áo Tư Tạp không khỏi dâng nên niềm phấn khích, Áo Tư Tạp hai tay đồng thời vươn ra, miệng cười hắc hắc, lăm lăm đọc hồn chú.

<i>"Lão tử hữu căn đại hương tràng"</i>.

<i>"Lão tử hữu căn tiểu tịch tràng"</i>.

Một nhỏ một lớn, hai cây hương tràng có mùi thơm khác nhau đồng thời xuất hiện trong tay Áo Tư Tạp. <i>"Người nào....trước đây?"</i> Hắn nói xong, miệng cười hắc hắc.

Đái Mộng Bạch và Mã Hồng Tuấn trước kia đã trải qua loại giáo trình như thế này, mặc dù trong lòng vẫn còn ám ảnh, Hai người có chút chần chừ chuẩn bị tiến lên, thôi thì khổ trước còn hơn khổ sau, Bất chợt Trữ Vinh Vinh vọt tới.

<i>"Để ta.."</i>

Hai tiếng thanh thúy vọng lại, Trữ Vinh Vinh bước tới trước mặt Áo Tư Tạp, hai tay đón lấy hai cây hương tràng.

Không ai nghĩ đến Trữ Vinh Vinh đột nhiên lại giành trước, Đái Mộng Bạch và Mã Hồng Tuấn sắp bước ra đều chứng người cả

lại, bọn họ muốn xem thử xem, Trữ Vinh Vinh có ăn hay không ăn hương tràng do vũ hồn Áo Tư Tạt xuất ra.

Trữ Vinh Vinh khuôn mặt hết sức bình tĩnh, có điều cặp mắt tràn ngập vẻ không cam lòng đã bán đứng nàng. Nàng dù sao cũng vẫn chỉ là một tiểu cổ nương, làm thế nào có thể che dấu hoàn toàn nội tâm của mình chứ?

Trải qua một đêm thức trắng, nàng quyết định ở lại. Không phải là thoả hiệp, mà nàng muốn chứng minh cho tất cả mọi người ở Sử Khắc Lai học viện biết rằng mình hơn hẳn bọn họ, so với họ nàng tài giỏi hơn,

Áo Tư Tạt đạt đến ba mươi cấp hồn sư khiến nội tâm Trữ Vinh Vinh kích động vô cùng, vì vậy nàng mới thử trước

Nhìn thẳng vào mắt Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạt bỗng cảm thấy trong lòng rét run lên.

Trữ Vinh Vinh bộ dáng có chút hung hăng cầm lấy đại hương tràng cắn mạnh một cái, Nhìn thấy nét mặt nàng, Áo Tư Tạt cảm thấy cả người như tê dại, bất giác lui ra sau vài bước.

Lúc đầu, trong lòng nàng suy nghĩ mặc kệ tốt xấu ra sao, nhưng sau khi nếm thử hương tràng và tịch tràng, nàng lại phát hiện hai loại thực vật vũ hồn do Áo Tư Tạt xuất ra mùi vị phi thường dễ chịu,

Nhất là đại hương tràng vừa xuống tới bụng liền hoá thành một cỗ nhiệt lưu vận chuyển khắp châu thân, Một đêm không ngủ, nàng vốn rất mệt mỏi nhưng lúc này nàng cảm giác được tinh thần mình phấn chấn lên, cơ thể dường như tràn ngập sức lực, Phất Lan Đức viện trưởng nói phải, hẳn quả thật là một thiên tài thực vật hệ vũ hồn sư,

Xuất thân từ Thất Bảo Lưu Ly Tông, thực vật hệ vũ hồn sư tất nhiên là Trữ Vinh Vinh đã gặp qua không ít. Trước đó nàng cũng đã ăn không ít thực vật hệ vũ hồn nhưng không có cái nào có thể so với nhanh chóng như là hương tràng của Áo Tư Tạt, cho dù là một gà bốn mươi cấp thực vật hệ vũ hồn sư cũng không làm được như vậy, điều này là do thiên phú vũ hồn đem lại,

Hiệu quả đệ nhất hồn hoàn của Áo Tư Tạt---Hương Tràng, là đặc tính khôi phục, khôi phục hoàn hảo.

Ngoài nâng cao tinh thần lực ra, nó còn có công dụng khôi phục thể lực, hiệu quả khôi phục tùy theo mức độ hồn lực của Áo Tư Tạt,

Áo Tư Tạt dò hỏi: <i>"Người có đói bụng không?"</i>

Trữ Vinh Vinh liếm nhẹ bờ môi, mỉm cười ôn nhu đáp<i>"Hương tràng của người cảm giác cũng không tệ lắm"</i>

Áo Tư Tạt cả người như chết sống, hẳn cảm thấy nụ cười của Trữ Vinh Vinh thực là có mị lực kinh người.

Trữ Vinh Vinh xoay người, liếc nhẹ qua những người kia, sau cùng mới dừng lại trên người Phất Lan Đức viện trưởng, nàng hành động như vậy như để chứng tỏ mình có quyền ở lại học viện.

Đái Mộng Bạch cùng Mã Hồng Tuấn kẻ trước người sau đều ăn xong hương tràng của Áo Tư Tạt, Thứ tư là tới lượt Đường Tam, hẳn có vẻ bất đắc dĩ, trên tay cũng cầm lấy hương tràng của Áo Tư Tạt .

<i>"Nữ hài tử Trữ Vinh Vinh cũng có thể làm được, mình có lý do gì để thoái thác chứ?"</i>. Nghĩ xong, Đường Tam liền đem hai cây hương tràng nuốt vào trong miệng.

Rất nhanh hẳn cũng có cảm nhận cùng một loại cảm giác như Trữ Vinh Vinh, Cụ thể hơn là, hương tràng vào trong bụng, đem đến một cổ nhiệt lưu làm toàn thân hẳn thật thư thái, Vết thương trong nội phủ tự nhiên biến mất, cả người như tràn ngập sức lực.

Kinh dị nhìn Áo Tư Tạt, Đường Tam đối với hẳn thái độ cũng biến chuyển không ít.

Lúc này, bài học hôm nay còn chưa kết thúc, nhiệm vụ còn lại cũng chỉ còn có Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh.

Tiểu Vũ ánh mắt có chút dò hỏi nhìn Đường Tam tựa như muốn nói, có nên ăn hay không đây?

Đường Tam mỉm cười<i>"không có việc gì đâu, mùi vị cũng giống như những thực vật bình thường thôi"</i>

Tiểu Vũ do dự bước ra, nàng cơ hồ nhắm nghiền hai mắt lại cố nén cảm giác nôn mửa mà nuốt. May là hương tràng của Áo Tư Tạt sau khi xuống dạ dày liền hoá thành một luồng khí nóng dụng nhập vào cơ thể, cũng không xảy ra điều gì bất ổn, dù đã về tới chỗ nhưng nét mặt Tiểu Vũ vẫn còn có chút khó coi.

Bây giờ , trong tất cả các đệ tử chỉ còn có Chu Trúc Thanh là chưa hoàn thành nhiệm vụ, Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người nàng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Chu Trúc Thanh chợt xanh trắng lại, hàm răng khẽ cắn lên môi dưới, vẫn bất động không chịu bước ra,

Phất Lan Đức viện trưởng đột nhiên nói:<i>"Chu Trúc Thanh, nếu người muốn một ngày nào đó đánh bại Đái Mộng Bạch, đập hấn dưới chân người, bây giờ sao lại do dự chứ?"</i>

Chu Trúc Thanh sững sờ một lát, nhìn về Phất Lan Đức, Phất Lan Đức trên mặt không khỏi cười mỉm, hàm ý khuyến khích nàng.

Đái Mộng Bạch đầu tiên là ngạc nhiên, liền đó khuôn mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Bên cạnh hấn, mập mạp và Áo Tư Tạt cũng cười thầm.

Mọi người đều không nghĩ đến là, ánh mắt của Chu Trúc Thanh trở nên kiên định, bước thẳng tới chỗ Áo Tư Tạt, giật lấy hương tràng cùng tích tràng trên tay hấn bỏ nhanh vào miệng, tốc độ so với Tiểu Vũ còn muốn nhanh hơn vài phần.

Đái Mộng Bạch nhìn nàng thất thần:<i>"Người thật sự rất muốn đánh bại ta sao?"</i>

Chu Trúc Thanh hung hấn trừng mắt ngó hấn, không thềm trả lời.

Phất Lan Đức gật đầu hài lòng nói:<i>"tốt lắm, bài học hôm nay các người đã thông qua, các người nhớ cho kỹ, sau này cùng chung một tổ đội, Áo Tư Tạt là hậu cần của các người, điều này tuy không phải là cái bùa chú gì đó để có thể bảo vệ tính mạng cho các người, nhưng nặng yếu nhất là có thể làm cho các người mạnh hơn, phát huy toàn bộ thực lực, thậm chí là vượt qua hồn lực của bản thân các người."

Các người bây giờ trở về tranh thủ nghỉ ngơi một ngày, chuẩn bị sáng mai tất cả theo Triệu Vô Cực sư phụ, tiến vào "sâm lâm"* giúp Áo Tư Tạt thu phục đệ tam hồn hoàn . Đây không là phải chuyện riêng của Áo Tư Tạt, mà nhân tiện cũng muốn các người mở mang kiến thức. Nếu không gặp phải thiên niên hồn thú, Triệu sư phụ cũng sẽ không ra tay, Hết thấy mọi chuyện phải dựa vào bản thân các người, Tốt lắm, bây giờ giải tán "</i>.

Qua bài học của hai ngày vừa rồi, Đường Tam phát hiện, phương pháp dạy học của Sử Khắc Lai học viện phi thường đặc thù. Nội qui thì không nghiêm ngặt như Nặc Đinh học viện , mỗi ngày bắt buộc phải lên lớp, mà sử dụng một số phương pháp đặc biệt làm cho vũ hồn của bọn hấn tiến triển thông qua khảo nghiệm và thực chiến, Không thể nghi ngờ là so với phương pháp dạy học bằng lý thuyết thì hiệu quả hơn rất nhiều. Hơn nữa, hấn cảm thấy Phất Lan Đức viện trưởng chẳng những tùy vào năng lực từng người để đào tạo bọn họ trở thành những vĩ đại hồn sư, mà còn dạy dỗ bọn họ cách làm người nữa.

Áo Tư Tạt sau khi đột phá ba mươi cấp rõ ràng rất hưng phấn, hồn sư mỗi khi tấn cấp, hồn lực không ngừng tăng lên, nếu có được hồn hoàn phụ trợ trực tiếp hấp thu năng lượng, tu luyện nhất định sẽ nhanh hơn rất nhiều. Cũng giống như Đường Tam thu được đệ nhất hồn hoàn liền trực tiếp thăng tiến tới mười ba cấp, thật sự rất hiếm thấy. Nguyên nhân cũng là do hắn có tiên thiên mãn hồn lực, hoặc có thể là do Huyền Thiên Công của hắn tu luyện đến bình cảnh.

Tất cả đều trở về phòng của mình, mặc dù bọn họ đều là những thiên tài trẻ tuổi, nhưng kể cả thiên chi kiêu nữ Trữ Vinh Vinh, mỗi người đều hiểu được, tu luyện đối với bản thân quan trọng như thế nào. Muốn trở nên cường đại, ngoài một phần trăm thiên phú, chín mươi chín phần trăm còn lại là do cố gắng, Thiên phú tuy quan trọng, nhưng không ngừng cố gắng mới là then chốt.

<i>"Tiểu tam, người nói ngày mai đi Tinh Đấu đại sâm lâm, ta phải thu phục loại hồn hoàn nào thì hiệu quả mới thích hợp cho phụ trợ hương tràng đây?"</i> Áo Tư Tạt không có tu luyện, hắn bây giờ chỉ trông cho mau hết ngày, vừa về tới phòng đã phấn khích hỏi.

Đường Tam khẽ cười <i>"Cái này phải xem cơ duyên thôi, hồn thú trăm thiên bách vạn, không ai biết trước là sẽ gặp được hồn thú như thế nào. Người đã có hai hồn hoàn, một cái là khôi phục, một cái giải độc, cái thứ ba ta nghĩ nên là một loại phụ trợ có hiệu quả khác hoặc cường hoá hai loại phụ trợ trên... Áo Tư Tạt, người hắn là đã vào Tinh Đấu đại sâm lâm rồi phải không? Hãy nói cho ta biết một ít về tình hình trong đó đi."</i>

Áo Tư Tạt gật đầu: <i>"Tinh Đấu đại sâm lâm là một nơi rất thú vị, đương nhiên cũng rất nguy hiểm, ở đó tập trung rất nhiều hồn thú. Những hồn sư cường đại cũng rất thích chỗ này, tất nhiên cũng đã có không ít hồn sư đã tử vong ở đó"</i>

Đường Tam hỏi tiếp: <i>"Đó không phải là rừng rậm nuôi dưỡng hồn thú của Thiên Đấu đế quốc chúng ta hay sao?"</i>

Áo Tư Tạt đáp lại <i>"Đương nhiên là không phải, nơi nuôi dưỡng hồn thú không tính là gì hết, ngay cả thiên niên hồn thú cũng rất ít, vào đó chỉ các cấp bậc như :hồn sĩ, hồn sư mà thôi. Tinh Đấu đại sâm lâm nổi tiếng một trong tam đại Hồn thú sâm lâm trên đại lục, diện tích vô cùng rộng lớn, cơ hồ tương đương với Ba Lạp Khắc vương quốc, nó nằm giữa Thiên Đấu đế quốc và Tinh La đế quốc, hai phần thuộc về đế quốc của chúng ta, ba phần còn lại là của Tinh La đế quốc, Mặt khác, ba

phần thuộc Tinh La đế quốc thì có một mảnh sâm lâm có địa hình nguyên thủy cao thấp rất phức tạp, ao đầm vô số. Chỗ đó hỗn thú cực kỳ đáng sợ, càng đi sâu vào trung tâm thì Hỗn thú càng cường đại. Nghe nói ngay cả thập vạn niên hỗn thú cũng tồn tại, bất luận là hỗn sư cấp bậc như thế nào, nếu vận khí tốt và đủ thực lực thì cũng có thể tìm được hỗn hoàn thích hợp cho mình. Đề nghị hỗn hoàn của ta cũng là tại mảnh sâm lâm này thu được"

Đường Tam hai mắt sáng ngời: "Thì ra là như vậy, hy vọng lần này người có thể thu hoạch thật tốt"

Áo Tư Táp cười tươi nói: "Nếu thực sự như vậy, sau này hương tràng sẽ thoải mái cho mọi người sử dụng, chúng ta là huynh đệ mà, Ha ha"

Một ngày trôi qua, mọi người cũng không chuẩn bị gì nhiều, Sau khi điểm tâm xong, tất cả tập trung tại sân tập thì đã thấy Triệu Vô Cực đứng đợi sẵn ở đó.

Nhìn thấy Triệu Vô Cực, chúng đệ tử có chút ngạc nhiên, cố nén phát ra tiếng cười. Triệu Vô Cực nhìn qua có chút khổ sở, trên mặt ít nhất có ba vết thâm chưa hết, nhất là mắt trái sưng phù lên khiến người khác thấy tội nghiệp,

Mặc dù trong bụng mắc cười nhưng cả bảy người đều không khỏi giật mình, Triệu Vô Cực như thế nào lại biến thành bộ dạng như vậy? Đường Tam nhớ lại ngày đó Triệu Vô Cực mặc dù cho hắn nếm chút đau khổ nhưng cũng không có làm hắn bị thương, mà vết thương trên mặt của Triệu Vô Cực rõ ràng là do lực đạo tạo thành, Bảy mươi sáu cấp hỗn thánh, phòng ngự cực mạnh "Kim Cương Hùng", là ai có thể đánh hắn bị thương chứ, chẳng lẽ là Phát Lan Đức viện trưởng? Nhưng dù là Miêu Ưng vũ hồn, Mẫn Công hệ vũ hồn sư, muốn đánh Triệu Vô Cực bị thương đến như vậy, cơ hồ cũng không có khả năng.

"Nhìn cái gì hả? Đám thỏ con tinh quái này, có phải là muốn ăn đòn không?

Nghe thấy mấy chữ thỏ con tinh quái, Tiểu Vũ có chút hậm hực, khẽ nói: "Nhìn gấu bị mù mắt không được sao?"

Triệu Vô Cực song nhãn trợn lên trắng dã: "Tiểu Vũ, người vừa nói gì?"
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đường Tam bước vội sang, kéo vạt áo Tiểu Vũ, đem nàng che chắn ở sau lưng, ý muốn che chở Tiểu Vũ.

Nhìn thấy gương mặt của Đường Tam, nét mặt Triệu Vô Cực có chút xấu hổ, liền

không thêm truy cứu Tiểu Vũ nữa, hừ nhẹ lên một tiếng: "Được rồi, tất cả xuất phát, Đái Mộng Bạch người phụ trách dẫn dắt mọi người."

Đái Mộng Bạch khẽ gật đầu, khuôn mặt trở nên nghiêm chỉnh nhìn mọi người nói: "Tình Đẩu đại sâm lâm không phải là chỗ có thể đùa giỡn, ở đó hồn thú đông đảo, hơn nữa thú tính hung hãn, đối với loài người chúng ta rất oán hận, mọi người phải hết sức cẩn thận, Đường Tam người đi tiên phong, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh ở giữa, mập mập và Tiểu Vũ ở hai bên tả hữu, ta và Chu Trúc Thanh đoạn hậu. Khi tiến vào sâm lâm, phải luôn duy trì cự ly của đội hình, đề cao cảnh giác. Tất cả xuất phát!"

Đối với sự an bài của Đái Mộng Bạch, Đường Tam cũng khâm phục trong lòng. Không hổ là lão đại của học viện, hẳn thực lực mạnh mẽ mà toan tính cũng sâu sắc, sắp xếp hết sức hợp lý, Đem hai người phụ trợ hồn sư bảo vệ ở giữa, để mình phía trước mở đường, bản thân hẳn thực lực mạnh nhất canh chừng sau lưng, so với mặt trước nhiệm vụ khó khăn hơn nhiều, Chính mình còn có mập mập và Tiểu Vũ ở hai bên tả hữu tùy thời hỗ trợ, còn hẳn chỉ có một mình cảnh giác phía sau,

Triệu Vô Cực đứng một bên lặng lẽ quan sát, cũng không có tham gia đội hình của bọn họ, bảy đồ đệ đồng loạt bước đi, học viện tất nhiên không có xe ngựa, vừa ra khỏi cửa, cả bọn nhất tề phóng đi.

Vừa bắt đầu chạy được một lúc, bọn họ mới hiểu được tầm quan trọng của bài học thứ hai mà Phất Lan Đức viện trưởng hôm qua đã huấn luyện. Cũng bởi nhờ có bài học ngày hôm qua mà bọn họ đối với hương tràng của Áo Tư Tạp không còn ý nghĩ bài xích nữa.

Liên tục di chuyển như vậy cho dù là mạnh như Đái Mộng Bạch và Đường Tam, thể lực cũng không ngừng tiêu hao, Nhưng nhờ có hương tràng của Áo Tư Tạp bổ cấp, cho nên căn bản chuyện đó không còn là vấn đề nữa.

Mỗi người ăn một cây hương tràng do vũ hồn của Áo Tư Tạp biến ra cũng đủ để duy trì sức lực, kể cả Trữ Vinh Vinh cũng miễn cưỡng theo kịp, không tụt lại phía sau.

Không lâm vào hoàn cảnh thiết thực sẽ không bao giờ hiểu được tầm quan trọng của một gã phụ trợ vũ hồn sư. Hiệu quả thần kỳ của hương tràng mà Áo Tư Tạp đem đến, thật khiến mọi người cảm thán, Còn chưa tới sâm lâm mà đã được đãi ngộ tốt như vậy thật khiến người khác cảm động.

Trong đám đệ tử, Đái Mộng Bạch và Đường Tam thực lực mạnh hơn cả, nên hai

người luân phiên nắm tay nhắc lấy thân thể của Áo Tư Táp giúp hắn di chuyển, để hắn nhanh chóng khôi phục hồn lực tiếp tục hỗ trợ cho cả nhóm.

Trữ Vinh Vinh không được quan tâm như vậy, trong mắt nàng lộ vẻ buồn bã. Suốt cả lộ trình không có cơ hội thi triển hiệu quả phụ trợ của Thất Bảo Lưu Ly Tổng, cả người nàng trở nên trầm mặc, nhưng cho dù như vậy, nàng cũng không từ chối hương tràng của Áo Tư Táp, "Vũ hồn của mình còn chưa sử dụng, mọi người dường như muốn tách mình ra khỏi đoàn thể."

Tinh Đấu đại sâm lâm nằm ở phía đông nam tiếp giáp với nhiều vùng của Ba Lạp Khắc vương quốc, mà Tác Thác thành cũng nằm ở phía đông nam, cách sâm lâm cũng không xa lắm, chỉ độ khoảng 500 dặm mà thôi, Cho nên nơi này là lựa chọn tốt nhất để các đệ tử của Sử Khắc Lai học viện thu hoạch hồn hoàn,

Dưới tác dụng phụ trợ của hương tràng, một ngày sắp hết, màn đêm vừa buông xuống thì đám người của Sử Khắc Lai học viện đã đi được hơn 400 dặm, đã đến rất gần sâm lâm, trước mắt hôm nay không cách nào tới nơi được, vừa tới thị trấn nhỏ này, Triệu Vô Cực liền hạ lệnh nghỉ ngơi. Nếu tiếp tục tiến tới phía trước, là lợi hay hại thật khó nói trước

Đi vào bên trong, quy mô thị trấn đại khái là lớn gấp ba lần nơi thôn trang tọa lạc Sử Khắc Lai học viện, nơi này náo nhiệt hơn nhiều so với sự tưởng tượng của Đường Tam. Ngoài việc không có tường thành ra, nơi này cũng xem như là một tòa thành nhỏ, đường xá nhộn nhịp, nườm nượp hàng quán hai bên,

Đường Tam cẩn thận quan sát một chút, cửa hàng ở đây kinh doanh chủ yếu cùng nghề nghiệp hồn sư có liên quan, chẳng hạn như buôn bán vũ khí, khai giáp, thuốc giải độc, đan dược, thậm chí là quần áo cũng có rất nhiều túi để chứa đồ lặt vặt, thích hợp cho trang phục của một hồn sư vào rừng săn hồn thú,

Áo Tư Táp cảm thán "Chim sống nhờ núi, cá sống nhờ sông, đạo lý là như thế, thị trấn nhỏ này hiển nhiên sinh tồn là dựa vào sâm lâm, xung quanh sâm lâm sợ rằng có không ít thị trấn kiểu như thế này"

Đường Tam hơi chút kinh ngạc nói: "Nơi này cách Tinh Đấu đại sâm lâm cả trăm dặm, có phải hơi xa một chút hay không ..?"

Áo Tư Táp cười nói: "Có lẽ là người đã từng quen thuộc với đế quốc bảo dưỡng hồn thú sâm lâm. Ở đó hồn thú tương đối ôn hòa, không có chủ động công kích loài người, khác với sâm lâm, hồn thú chẳng

những hung tợn hơn rất nhiều, mà còn có không ít hỗn thú thường xuyên ra khỏi phạm vi của khu rừng. Nếu thành trấn ở gần sâu lâm quá chỉ sợ là không xong" </i>.

Đường Tam mỉm cười, gật đầu trầm nghĩ, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, quả nhiên không sai, có trải qua mới học được nhiều điều bổ ích.

Lúc này, Triệu Vô Cực chỉ tay về một tửu điểm bình thường, nói: <i>"Chúng ta trú ở đây đã, nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ đi sớm, mọi chi phí do các người tự chi trả" </i>.

Sử Khắc Lai học viện vốn không giàu có gì, Triệu Vô Cực cũng như Phất Lan Đức đều không hề có thêm nguồn thu nhập nào khác, kinh tế thật là thảm thương. Bọn Đường Tam thì ngược lại, riêng chỉ chu cấp của Vũ Hồn điện cũng đã đủ để chi dụng hàng ngày.

Tửu điểm có hai tầng, tầng một là đại sảnh cũng là một phòng ăn giản dị, tầng hai là dãy phòng ngủ, Triệu Vô Cực tự mình chọn lấy một phòng rồi bước thẳng lên tầng hai, Đái Mộng Bạch sau khi thương lượng với cả đám bèn thuê hai phòng, bốn gã nam nhân ở một phòng, phòng còn lại là của ba nữ tử.

<i>"Phải ăn cái gì đó mới được, ăn hương tràng cả ngày khiến ta muốn nôn ra hết." </i> Mã Hồng Tuấn nói toạc ra, ngay cả Chu Trúc Thanh cũng gật đầu đồng ý, bảy người liền đi đến một cái bàn rồi ngồi xuống.

Đường Tam nhìn Đái Mộng Bạch hỏi <i>"Có cần gọi Triệu sư phụ xuống ăn cùng hay không?" </i>

Đái Mộng Bạch lắc đầu nói: <i>"Không cần đâu, sư phụ mặc dù không cho chúng ta lộ phí nhưng cũng sẽ không tiếp nhận hỗn tette của chúng ta, đây là quy định của viện trưởng" </i>

Mập mập cười nói: <i>"Như vậy không phải tốt hơn sao? Thật là tự do tự tại, ta thích nhất là điều này, học viện khiến cho chúng ta không cảm thấy bị trói buộc, thích làm gì thì làm " </i>

Đái Mộng Bạch lãnh đạm nói: <i>"Mập mập xấu xa, bớt nói nhảm đi, kêu vài món rồi ăn nhanh đi thôi" </i>.

Mã Hồng Tuấn cũng không vừa đáp trả: <i>"Hôm nay là người mời a, ở đây người lớn nhất, người nhất định phải khao đó" </i>.

Đái Mộng Bạch mỉm cười nói <i>"Không thành vấn đề, chúng ta cùng học ở Sử Khắc

Lai học viện coi như cũng có duyên phận,
Ta lớn tuổi nhất, hôm nay coi như chúc mừng cho tất cả những ai vừa mới gia nhập học viện."

Mập mập khoái chí cười lớn, khuôn mặt béo núc rung rinh lên: "Tốt quá, Đái lão đại người cứ yên tâm, ta sẽ không phụ lòng người đâu".

Đái Mộng Bạch gương cười: "Tên mập này, người ngoại trừ thích thưởng lãm nữ nhân, không ngờ đối với ăn uống cũng sành sỏi như vậy, Ta nghĩ, nếu như người không phải là một vũ hồn sư, nhất định người sẽ là một tên đầu bếp".

Bảy người tuy ngồi chung một bàn nhưng không khí có vẻ chùng xuống, Chu Trúc Thanh lạnh lùng nghiêm nghị, Trữ Vinh Vinh thì cúi đầu có vẻ mang nhiều tâm sự. Cũng may là còn có mập mập liếng thoắng pha trò nên không khí cũng bớt phần ngột ngạt,

Bên trong phòng ăn lúc này đã có sẵn sáu, bảy hành khách, đột nhiên từ bên ngoài bước vào một đoàn khoảng chừng tám người, cũng tương đương với nhóm của Sử Khắc Lai học viện, Dẫn đầu là một trung niên tuổi chừng bốn mươi, mái tóc thưa vài sợi bạc, khuôn mặt có vẻ tiêu sái, bộ trang phục hồn sư màu trắng thêu hình mặt trăng trên người càng làm tăng thêm phần thoát tục, mặt trước thêu hoa văn màu bạc khiến cử động lấp lóe quang mang,

Đi theo sau trung niên là sáu, bảy thanh niên, nhìn qua khoảng trên dưới hai mươi tuổi, trên người đều mặc trang phục hồn sư màu trắng thêu hình mặt trăng, chỉ khác so với người trung niên kia là không có hoa văn màu bạc, nhưng có điều bất luận là trung niên hay những người kia, trên vai trái đều có cùng một vòng tròn, bên trong là hai chữ "Thương Huy".

Từ trang phục có thể dễ dàng nhận ra họ đều là hồn sư, Đám người đó đi qua bọn Đường Tam, cũng như những người bình thường, không có thái độ gì khác lạ, Chủ khách điểm thấy bọn họ vào, vội vàng chạy ra gật đầu chào hỏi nghênh tiếp, Đúng như Áo Tư Tạt nói, thị trấn này sinh sống là dựa vào sâm lâm, hay nói khác hơn là nhờ vào hồn sư, hồn sư chẳng những là một nghề nghiệp cao quý mà cũng là nghề dễ kiếm được nhiều tiền, lão bản tự nhiên hiểu rõ điều đó,

"Đái lão đại này, cô gái kia chắc là người của Thương Huy học viện rồi" Mập mập hí hóp mắt nhìn trân trân vào thiếu nữ duy nhất trong đám người kia. Công nhận mà nói, nhan sắc của thiếu nữ quả thật vô cùng kiều diễm, có thể xếp vào hàng

tuyệt sắc giai nhân,

Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh mặc dù cũng rất xinh đẹp nhưng dù sao các nàng cũng chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, so sánh với một cô gái đã trưởng thành thì còn non nớt hơn nhiều, đối với mập mạp thì một cô gái trưởng thành rõ ràng là có sức hấp dẫn hơn hẳn. Có lẽ do tà hỏa trong mình thôi thúc, hai mắt hắn tự nhiên sáng rỡ nhìn chăm chú vào cô gái.

Đái Mộng Bạch bĩu môi: <i>"Bất quá chỉ là một Thương Huy học viện nho nhỏ thôi mà, đẳng hoàng chút coi"</i>.

Đái Mộng Bạch và mập mạp trò chuyện cũng không có áp chế âm thanh, mặc dù phòng ăn chỗ chút ồn ào nhưng thính lực của hồn sư so với người thường thì hơn rất nhiều, trung niên nhân và những người kia đều quay đầu nhìn lại, nét mặt khó chịu. Chứng kiến thấy đám nhỏ là của Sử Lai Khắc học viện, sắc mặt bọn họ càng thêm khó nhìn.

Áo Tư Tạp ngồi cạnh Đường Tam, cười khể nói: <i>"Ta có ý này."</i>

Đường Tam nghi hoặc nhìn hắn: <i>"Là ý gì đây?"</i>

Áo Tư Tạp thấp giọng nói: <i>"Phất Lan Đức viện trưởng có nói qua:"</i>Không dám tranh đấu thì không phải là hồn sư<i>"</i>, đó cũng là một cách thức để tu luyện, không phải là gây thù kết oán đâu nhe, mà khiêu chiến với hồn sư học viện là an toàn nhất, bất quá cũng chỉ là giao đấu với nhau mà thôi. "<i>

Đường Tam nhin cười không nổi: <i>"Người và viện trưởng thật giống nhau, toàn là quái vật cả. Nhìn tuổi tác của bọn họ, xem ra Thương Huy học viện chắc hẳn là một cao cấp hồn sư học viện rồi, "</i>

Đám người Thương Huy học viện ngồi cách bọn họ hai dãy bàn ghế, Đường Tam liếc mắt nhìn thấy vị trung niên sư phụ kia ghé tai nói nhỏ vài tiếng với một gã thanh niên đệ tử, lập tức tên đó đứng lên đi thẳng tới chỗ bọn Đường Tam đang ngồi, đứng đối diện Đái Mộng Bạch.

Đái Mộng Bạch <i>"tà mầu"</i>* toát ra một tia khinh thường, Đường Tam thấy hắn đi tới cũng không thêm quan tâm, vừa lúc tiểu nhị bụng thức ăn lên, tên đệ tử của Thương Huy học viện bất ngờ bước nhanh tới đá vào chân của tiểu nhị làm hắn giật mình kinh hô, khay thức ăn tuột khỏi tay rơi ngay trên đầu của Đái Mộng Bạch.

<i>"Không nên lãng phí thức ăn"</i> Đường Tam nhàn nhạt vừa nói, tay trái nhanh như chớp nắm lấy thần thể của tiểu nhị,

tay kia dùng thủ pháp Khổng Hạc Cầm Long hút lại khay thức ăn không làm rơi vãi một tí nào. Nhẹ nhàng đặt khay thức ăn xuống giữa bàn, lúc này mới đẩy nhẹ tiểu nhị dạt sang một bên.

Gã thanh niên của Thương Huy học viện nhất thời sửng sốt, bởi vì bị thân hình của tiểu nhị che khuất nên hắn cũng không thấy rõ động tác của Đường Tam, Bất quá, trên mặt liền nở một nụ cười giả hoạt nói: <i>"Thật là sơ ý quá"</i>.

Miệng thì nói như vậy nhưng khi bước tới ngang người Đái Mộng Bạch, một cước âm thầm được quét ngang ra hướng chiếc ghế của Đái Mộng Bạch đang ngồi.,

Đó chỉ là chiếc ghế bình thường, trúng cước đó hẳn là sẽ gãy tan tành, tất nhiên khi đó Đái Mộng Bạch sẽ không ngồi được nữa, tên thanh niên không có dấu hiệu báo trước, động tác bất ngờ nhanh nhẹn phi thường, nếu không chú ý kỹ, hẳn là không phát giác kịp.

Cùng lúc gã thanh niên một cước đá ra, Đái Mộng Bạch cũng ra tay, không biết trên đời có con hổ nào mà không hung hãn không? Câu trả lời đương nhiên là không, mấy ngày nay bị Chu Trúc Thanh ghẻ lạnh khiến tánh tình của Đái Mộng Bạch hết sức bức bối, trước sự khiêu khích của đối phương, hắn làm sao có thể nhẫn nhịn bỏ qua cơ hội phát tiết chứ.

Chỉ nghe <i>"phanh"</i> một tiếng vang lên, gã thanh niên của Thương Huy học viện cảm thấy chân như chạm vào sắt nguội, cả chân một trận tê dại. Liền đó Đái Mộng Bạch vung tay tát ra một cái, Thanh niên sắc mặt đại biến, vung cả hai tay lên đỡ, nhưng không ngờ cả hai tay của hắn bị hỗn lực của Đái Mộng Bạch chấn văng ra, một chưởng trực tiếp vỗ lên ngực hắn,

Thân thể gã thanh niên cao lớn hơn Đái Mộng Bạch, nhưng bị trúng phải một chưởng này, cả người hắn bị quăng ra phía sau, giống như cây cỏ mất đi trọng lượng liên tiếp đụng ngã hai dãy bàn ghế, bay về hướng đám người của Thương Huy học viện,

Vị sư phụ của Thương Huy học viện vội vàng đứng lên, hai tay chụp lấy bả vai của tên thanh niên rồi đặt hắn xuống, tên thanh niên sắc mặt trắng bệch, oa lên một tiếng phun ra một ngụm máu tươi trông thật thảm.

Đái Mộng Bạch thu lại tư thế, nghiêng mình cung tay nói: <i>"Thật sơ ý quá, lỡ tay thôi."</i> Tà Mâu Bạch Hổ hiển lộ bản sắc, vẻ mặt khinh miệt và coi thường mang theo nét hết sức kiêu ngạo, đừng nói là người ngoài, cho dù là phe mình nhìn

vào cũng chỉ muốn đánh cho hấn một trận.

Không khí trong phòng ăn đột nhiên trầm hẳn xuống, các thực khách vội vàng đứng dậy tránh sang hai bên, liền tạo thành một khoảng trống giữa đám người của Sử Khắc Lai học viện và Thương Huy học viện, tuy vậy đa số vẫn không có rời đi, ánh mắt hưng phấn chờ xem một màn hấp dẫn phía trước. Phải biết rằng, ngày thường muốn xem hôn sư chiến đấu thì phải đến Đấu hồn tràng, tốn không ít hôn tệ, bây giờ có thể xem miễn phí tự nhiên là hứng thú, huống chỉ ở nơi này cũng thường xuyên có không ít hôn sư xuất hiện,

Đám người Thương Huy học viện làm sao nhẫn nhục được nữa, sáu tên đệ tử còn lại đồng loạt đứng lên, trợn mắt nhìn thẳng bọn người Đường Tam vẻ như muốn xông lại nhưng bị vị trung niên sư phụ cản lại. Trung niên nhân đặt gã thanh niên lên ghế, nghiêm nghị nhìn Đái Mộng Bạch quát hỏi: <i>"Đám tiểu hài tử các ngươi là đệ tử của học viện nào?"</i>

Đái Mộng Bạch song nhãn loé xạ quang mang: <i>"Nói đến học viện của chúng ta, ngươi còn chưa xứng để hỏi."</i> Nói xong hấn điềm nhiên ngồi xuống chỗ của mình.

Mập mạp nãy giờ ngón thức ăn lia lịa, bụng cũng sắp no, vừa gấp vừa nói: <i>"Mùi vị cũng tạm được, tiếc là tay nghề còn chưa đủ, mọi người cũng dùng đi chứ.."</i>

Vị sư phụ của Thương Huy học viện nét mặt sạm đen lại: <i>"Khá lắm, để ta giáo huấn đám nhóc ngạo mạn này một phen"</i>.

Đám đệ tử của Thương Huy học viện chỉ chờ có vậy, ngoại trừ tên hồi nãy bị thương cùng thiếu nữ kia, năm người còn lại đều nhắm hướng Đường Tam vọt tới.

<i>"Đánh nhau hả? Ta cũng thích lắm. "</i> Tiểu Vũ hưng phấn nhảy lên, không chút do dự chuẩn bị nghênh tiếp, Tiểu Vũ ra tay, Đường Tam tất nhiên sẽ không ngồi im liền đứng thẳng người lên, hai mắt phảng phất xuất hiện một vầng màu tím nhàn nhạt.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 115: Không gây thị phi mới lạ.(1+2)

Dịch: Manhduongvinhlong

Biên dịch: Tiên Như Mạng

Song phương cũng không trực tiếp phóng xuất vũ hồn ra , năm người thanh niên thấy đối phương dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương dễ thương mà thôi . Tiểu Vũ dù còn nhỏ tuổi nhưng cũng đã cao gần một thước bảy, mở to cặp mắt thủ thế tiến tới . Bọn họ không khỏi nhìn được toát ra ý khinh địch. Áo Tư Tạt khều nhẹ Đường Tam , nói khẽ:<i>" Người còn không nhanh ra phụ một tay , coi chừng Tiểu Vũ bị thương đó "</i>

Áo Tư Tạt chưa từng chứng kiến Tiểu Vũ chân chính giao đấu , tự nhiên không biết thực lực của nàng như thế nào . Mà đối phương xuất thân từ cao cấp hồn sư học viện , người thấp nhất cũng hơn hai mươi cấp hồn lực , lại có tới năm người .

Đường Tam cũng không có phản ứng , chỉ mỉm cười nói : <i>" Người đừng nhìn vào dáng vẻ bên ngoài của Tiểu Vũ mà bị lừa , mấy tên đó coi bộ xui xẻo đây "</i>

Trải qua nhiều năm luyện tập không ngừng , tử cực ma đồng của Đường Tam đã tiến vào cảnh giới Nhập Vi , nhãn lực đương nhiên tăng tiến hơn trước kia rất nhiều . Tử cực ma đồng chia làm 3 cảnh giới là Nhập Vi , Giới Tử và Thức Hải , cấp bậc cao hơn thì thị lực cũng tăng lên hơn trước rất nhiều , hơn nữa mức độ quan sát cũng kỹ càng và tỉ mỉ hơn . Sau khi tiến vào nhập vi cảnh giới , dựa theo Huyền Thiên Bảo Lục ghi lại ,hiệu quả quan sát của Tử cực ma đồng càng trở nên rõ ràng hơn . Kỹ càng , tỉ mỉ nắm rõ từng chi tiết là hiệu quả mà cảnh giới mới đem lại , tất cả trong mắt Tử cực ma đồng dường như tốc độ bị chậm lại , điều này khiến hắc trong nháy mắt đưa ra hành động thích ứng nhất .

Từ lúc Tử cực ma đồng tiến vào cảnh giới mới , hắc phát hiện trong người có chút biến hóa , ngoại trừ nhãn quang tăng tiến thì hồn lực cũng tăng thêm ít nhiều .

Nhưng tác dụng lớn nhất chính là hắc có thể nhìn thấy hồn lực của hồn sư cấp thấp hơn hắc , còn đối với hồn sư cấp cao hơn thì không phát hiện được . Mặc dù hắc không biết tại sao lại như vậy , nhưng đối với Đường Tam mà nói, thật sự là

rất thiết thực , ít nhất hẳn có thể phán đoán hồn lực của đối thủ so với mình mạnh hay yếu hơn .

Lúc này , dựa vào Tử cực ma đồng hẳn dễ dàng phát hiện , ngoại trừ gã sư phụ và thiếu nữ kia hẳn nhìn không thấu , thì những kẻ còn lại hồn lực đều thấp hơn hẳn . Tên thanh niên khiêu khích Đái Mộng Bạch bị đánh trọng thương có hai mươi bảy cấp hồn lực , năm người trước mắt cũng không ai vượt qua hai mươi lăm cấp .

Đường Tam hiểu rõ kinh nghiệm chiến đấu của Tiểu Vũ nhất , với thực lực hai mươi chín cấp của nàng , nếu không có gì bất trắc , Đường Tam nắm chắc Tiểu Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì , huống hồ còn có hẳn đứng một bên sẵn sàng tiếp ứng .

Tiểu Vũ tròn xoe cặp mắt mỉm cười thốt :<i>" Các vị ca ca . các người khỏe không ? "</i>

Năm gã thanh niên sững sờ một lát , không khỏi ngốc trệ nhìn nhau . Bị một tiểu cô nương dễ thương như vậy ngăn cản , bọn họ khí thế dường như chùng lại mấy phần , trong nhất thời không biết phải làm sao .

Không ngờ nhân lúc bọn họ còn lúng túng chưa biết xử trí ra sao thì Tiểu Vũ đột ngột động thủ . Hai chân tựa như dài ra , cả người lao thẳng về một gã thanh niên xuất thủ .

Tên đó cả kinh giơ cả hai tay chặn Tiểu Vũ lại , nhưng bất ngờ phát hiện đã chụp vào khoảng không , chưa kịp phản ứng thì cổ đã bị Tiểu Vũ kẹp chặt . Tiểu Vũ liền cong người chụm lưng vào hẳn dùng sức hất hẳn lên , hai chân đạp thẳng vào ngực hẳn .

Tên thanh niên cổ bị cuốn chặt đang hết sức bối rối , mắt thấy hai chân Tiểu Vũ đã tới nhưng hẳn cũng không cách nào ngăn cản . Hẳn cũng không nghĩ tới , Tiểu Vũ cũng không có dùng hết sức , chỉ điểm nhẹ hai chân lên ngực , khiến hẳn lập tức bay bổng , tuốt ra đến ngoài sân .

Cho dù là Đường Tam , lúc đầu gặp phải nhu kỹ của Tiểu Vũ cũng phải nếm mùi đau khổ , huống chi là bọn hẳn , xuất thân từ cao cấp hồn sư học viện , kinh nghiệm thực chiến còn non nớt lắm .

Tiểu Vũ đông tác cực nhanh , chân không dừng lại mượn sức phản chấn dạng ra phóng tới một người khác . Lúc này , bốn tên còn lại mới tỉnh ngộ ra tay , đối diện với công kích của Tiểu Vũ , hai tay hẳn vùng ra định ngăn cản lại . Nhưng công kích của Tiểu Vũ có thể dễ dàng chế trụ như vậy sao ?

Song chưởng nắm trúng hai chân của Tiểu Vũ , nhưng hắn lại giật mình phát hiện hai chân Tiểu Vũ không có chút sức lực , mềm mại như khúc lụa không thể nắm được , trượt qua hai tay kẹp ngay ngang cổ hắn . Tiểu Vũ cong eo ném mạnh hắn bay ra ngoài .

Kể thì lâu nhưng thực tế mọi chuyện diễn ra trong thời gian quá nhanh , hết thấy thực khách đều kinh ngạc chứng kiến hai trong năm tên đệ tử của Thương Huy học viện trong nháy mắt đã bị tiểu cô nương xinh đẹp đá bay đi . Vị sư phụ của Thương Huy học viện nhìn thấy vũ kỹ của Tiểu Vũ cung lấy làm kinh ngạc , giận dữ hét lớn :<i>" Đồ vô dụng , sử dụng vũ hồn đi "</i>

Áo Tư Táp đứng bên này , lấy hai tay dụi dụi mắt , không khỏi sợ hãi :<i>" Ta thật may mắn chưa làm gì đắc tội với Tiểu Vũ a "</i>

Đường Tam mỉm cười không nói gì cả , Đái Mộng Bạch chợt đứng dậy , trầm giọng :<i>" Tiểu Vũ quay về đi . Có nam nhân chúng ta ở đây há để nữ tử các người vất vả sao . "</i>

Thân hình vừa chộp lên Đái Mộng Bạch đã đến bên cạnh Tiểu Vũ . Tiểu Vũ quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam , thấy Đường Tam gật đầu nàng mới dừng tay , thông thả quay về.

Mã Hồng Tuấn đang ngấu nghiến nhai thức ăn trong miệng , bất đắc dĩ mới đi ra bên cạnh Đái Mộng Bạch , hai tay vỗ vào nhau vang lên ba tiếng <i>" phách phách phách "</i> . Đường Tam thế chỗ của Tiểu Vũ , đứng ở bên kia của Đái Mộng Bạch .

ba thiếu niên chống với năm tên thanh niên , nhìn qua bọn Đường Tam có vẻ yếu thế hơn nhưng thắng thua cũng chưa hẳn dựa vào số lượng mà phân định được .

Lúc này Tiểu Vũ không có sử dụng vũ hồn nên hai tên vừa rồi mặc dù bị đánh cho thất điên bát đảo nhưng cũng không có thương tổn . Năm tên đệ tử của Thương Huy học viện tập trung lại một chỗ , lửa giận bốc lên đỉnh đầu , không hề do dự xuất ra vũ hồn .

Bọn chúng dù sao cũng xuất thân từ cao cấp hồn sư học viện nên làm sao chấp nhận thất bại trước những đứa trẻ này đây ? Chộp mắt thất thải quang mang đã hiện ra ,hồn hoàn của năm tên đệ tử đều có màu sắc giống nhau , một trắng một vàng đại biểu cho thập niên hồn hoàn và bách niên hồn hoàn . Cả năm đều là chiến hồn sư , trong đó có hai người là khí hồn sư , ba người kia là thú hồn sư .

Hai khí hỗn sư phân biệt là trường mâu và ba cổ xoa vũ hỗn . Ba gã thú vũ hỗn sư có vũ hỗn lần lượt là lộc(hươu) , dương(dê) và mã(ngựa) , xem ra vũ hỗn bọn họ cũng không tính là cường đại .

Nhìn đối phương phóng xuất vũ hỗn , Đái Mộng Bạch tà mâu quang mang càng tỏ ra vẻ khinh thường :<i>" Đây là đệ tử của cao cấp hỗn sư học viện sao ? Cổ cả thập niên hỗn hoàn nữa à ? Các huynh đệ , xuất hỗn hoàn ra cho bọn hắc nhìn thử đi . "</i>

Sử Khắc Lai học viện lão đại , Tà Mâu- Đái Mộng Bạch xưa nay vốn tánh ngang tàng , điều này Đường Tam lần đầu tiên gặp hắc đã nhận ra . Trừ phi là có thực lực mạnh mẽ chứ nếu không hắc cũng không coi vào mắt .

<i>" Bạch hổ phụ thể "</i> Một tầng mãnh liệt màu trắng quang mang từ người hắc bộc phát ra . Đái Mộng Bạch song chưởng giang rộng , ngực ưỡn ra , toàn thân xương cốt kê lên lách cách , cơ thể chột lớn lên làm quần áo hắc đang mặc căng cứng như muốn bung ra . Áo quần bó sát người khiến từng thớ thịt cuộn cuộn hiện lên , không khí xung quanh hắc cũng trở nên hỗn loạn .

Mái tóc màu vàng trên đầu phút chốc biến thành 2 màu đen trắng phân biệt , màu trắng chiếm đa số , xen lẫn trong đó là những chùm lông màu đen nổi bật lên hắc . Trên trán hiện ra bốn nét hoa văn nhàn nhạt , ba ngang một dọc , vừa vặn hợp thành chữ vương .

Hai tay của hắc biến hóa rõ nhất , dài gấp hai bình thường , lông trắng bao trùm cánh tay .Ngón tay cử động không ngừng lộ ra mười cái móng vuốt sắc nhọn . Mỗi một móng vuốt giống hệt như một lưỡi dao bén nhọn , dài cỡ tám tấc , lóe ra ánh sáng sắc lạnh .

Hai chi trước tử tử hạ xuống,cả thân người ngồi chồm trên mặt đất , Bốn đồng tử nằm trong hai mắt biến thành màu xanh thẫm phát ra sát khí lạnh lẽo vô hình, tràn ngập khí thế bức người . Ba vòng sáng lạng lẹ bay lên ,hỗn hoàn màu sắc hai vàng một tím lưu chuyển , một làn sóng hỗn lực mạnh mẽ tản phát ra xung quanh .

Có lẽ nguyên do là bởi vũ hỗn tương khắc nên vừa thấy uy thế của Đái Mộng Bạch vũ hỗn phụ thể ,thì cả ba thú vũ hỗn sư đều không cưỡng nổi , toàn thân run lên bần bật lui về phía sau mấy bước .

Trước mắt mãnh hổ thì bất kể là lộc , dương hay là mã làm sao mà không sợ hãi được ? Nhất là màu tím hỗn hoàn kia , đại biểu cho ngàn năm hỗn hoàn càng khiến cho năm tên kia trong lòng chấn động

không dứt .

Cùng lúc Đái Mộng Bạch phóng thích vũ hồn thì Đường Tam và Mã Hồng Tuấn cũng đem thực lực của mình phát ra .

<i>" Phượng hoàng phụ thể "</i>

Tử hồng quang mang từ trong cơ thể của mập mạp mạnh mẽ phóng xuất . tóc ngắn trên đầu bỗng dài ra . Hai cái hồn hoàn màu vàng từ dưới chân bay lên , hai cánh tay trắng nõn dài ra được bao phủ bởi lớp lông dày biến thành đôi cánh , khí lưu nóng rực xoay tròn xung quanh . Thân hình của mập mạp so với đám đệ tử của Thương Huy học viện thấp hơn không ít , nhưng sau khi phóng xuất ngọn lửa màu tím , cả người hắc khí thể trở nên khác hẳn . Phối hợp với Bạch Hổ vũ hồn của Đái Mộng Bạch khiến cho đối phương có cảm giác bị áp chế không thể chống cự .

Chỉ có vũ hồn của Đường Tam có vẻ bình thường , hai cái màu vàng hồn hoàn giống như của Đái Mộng Bạch và Mã Hồng Tuấn , mang theo dày đặc Lam Ngân Thảo từ dưới đất lặng lẽ mọc lên , bao bọc cơ thể hắc rồi từ từ lan ra xung quanh .

Căn bản là không cần phải động thủ , từ lúc Đái Mộng Bạch xuất ra ba cái hồn hoàn , năm tên đệ tử của Thương Huy học viện đã thất kinh thần sắc . Ít hơn một cái hồn hoàn , thực lực chênh lệch đã quá rõ ràng , càng huống chi còn là thiên niên hồn hoàn , càng không phải là bọn hắc có khả năng kháng cự .

Khiến bọn họ thực sự không cam lòng cũng phải , mấy thiếu niên trước mắt rõ ràng là nhỏ tuổi hơn bọn hắc nhiều nhưng thực lực sao có thể mạnh hơn nhiều đến như vậy .

<i>" Dừng tay "</i>Vị sư phụ của Thương Huy học viện rốt cục cũng không nhịn được đứng dậy , phát tay cho đám đệ tử

:<i>" Các người lui ra "</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Vị sư phụ này trong lòng thật sự động tâm , ba thiếu niên trước mặt , hai gã chỉ độ mười hai mười ba , lớn nhất cũng chỉ khoảng mười sáu , có thể nói là thiên tài trong những thiên tài . Mới từng ấy tuổi đầu đã sở hữu những ba cái hồn hoàn , đạt đến cảnh giới hồn tôn . Nếu không tận mắt chứng kiến , nhất là cái thiên niên hồn hoàn kia, hắc cũng không dám tin tưởng .

Vị sư phụ này dù sao cũng là người từng trải , mắt thấy Đái Mộng Bạch xuất ra vũ hồn , hắc trong lòng đã biết đám đệ tử của mình đã không phải là đối thủ . Cho dù là có thể đánh thắng đối phương , hắc

cũng sẽ không để bọn họ ra tay , không
khéo lại đắc tội với trưởng bối của bọn chúng .

<i>"Ta là Thương Huy học viện,viện chủ ngoại viện Diệp Tri Thu , xin hỏi các người
là người của tông phái nào ?
</i>

Mắt thấy Diệp Tri Thu không cần phóng thích ra hồn lực vẫn thản nhiên đứng vững ,
bước tới trước mặt mình . Đái Mộng
Bạch có thể khẳng định người này hồn lực chắc hẳn vượt xa hẳn .

<i>" Chúng ta là học viên của Sử Khắc Lai học viện "</i> Không đợi Đái Mộng Bạch
mở miệng , mập mập dương dương đắc ý
đáp. Vừa nói , hắn vừa gương cặp mắt trơ trẽn nhìn chăm chặp trên người nữ đệ tử
duy nhất của Thương Huy học viện .

Diệp Tri Thu hơi bị bất ngờ một chút , ánh mắt toát ra vẻ suy tư . Cái tên Sử Khắc
Lai học viện đối với hắn thập phần
không quen thuộc . <i>" Sử Khắc Lai học viện à , hình như ta chưa từng nghe qua
</i>."

Đái Mộng Bạch hừ lạnh một tiếng :<i>" Đó là do người cô văn quả lậu "</i>

Biết được đối phương cũng không phải là tông môn đệ tử gì , Diệp Tri Thu thở phào
nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trong
lòng . Trước giờ hắn vẫn luôn cho rằng đệ tử của Thương Huy học viện đã rất xuất
sắc , lần này chuẩn bị tiến vào Tinh
Đấu sâm lâm để trợ giúp nữ đệ tử kia thu hoạch cái hồn hoàn thứ ba . Nhưng mấy
đứa nhỏ này lại khiến hắn hết sức kích
động .

Diệp Tri Thu minh bạch , trước mắt mấy thiếu niên này quả thật có đủ tư cách khinh
miệt đám đệ tử trước mắt của Thương
Huy học viện . Chỉ là , làm cách nào để đào tạo ra những đứa trẻ có hồn lực cường
đại như vậy chứ.Đây thực là một đám
tiểu quái vật a .

Mặc dù thực lực của đám nhỏ cũng khiến hắn động tâm ,nhưng chẳng lẽ lại vì như
vậy mà rút lui? Trước mặt đông đảo thực
khách như thế này mà bỏ đi thì danh tiếng của Thương Huy học viện sẽ bị ảnh
hưởng không ít .

Đệ tử đánh không lại thì chính mình phải ra tay gỡ lại thể diện cho học viện mới
được .

Nghĩ tới đây , Diệp Tri Thu không hề do dự , mắt lộ hung quang phóng xuất ra vũ
hồn của mình :<i>" Huyền quy phụ thể
</i>

Thú vũ hồn , Huyền quy .

Một vòng tròn sóng gợn màu đen từ người Diệp Tri Thu phóng ra , khí thế mạnh mẽ đè ép ngược lại bọn Đường Tam , Đái Mộng Bạch , Mã Hồng Tuấn . Tử chi co rút lại chỉ còn một phần ba , một cái mai giáp thật lớn trôi lên trên lưng . Toàn thân hần bao bọc hắc quang , năm cái hồn hoàn , một trắng , hai vàng , hai tím từ từ bay lên xoay quanh thân thể .

Thương Huy học viện viện chủ là một cao thủ hơn năm mươi cấp-- Hồn vương.

Mặc dù tại cùng cấp bậc , hồn hoàn của Diệp Tri Thu cũng không tính là quá mạnh , nhưng năm mươi mấy cấp hồn lực phát ra cũng đủ để chế trụ đám đệ tử của Sử Khắc Lai học viện .

Bên trong phòng ăn không ngớt vang lên những tiếng kinh hô . Dù sao Hồn vương tại đại lục cũng không phải là nhiều , thực lực ở cấp này tương đối mạnh mẽ , tại một số vương quốc có thể được phong hàm đến Tử Tước , thậm chí có thể là Bá Tước.

Đái Mộng Bạch mặt mày biến sắc , ánh mắt ngằm ra dấu cho Đường Tam bên cạnh . Đường Tam đồng thời cũng ngó lại , đương nhiên hiểu rõ ý hần , hai tay bắt giắc đặt lên Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Để đối phó với đối thủ có hồn lực hơn bọn hần nhiều , sợ rằng chỉ còn cách sử dụng ám khí mà thôi , hy vọng một kích trúng đích . Đối phương dù sao cũng không giống như Triệu Vô Cực , sẽ không hạ thủ lưu tình .

Diệp Tri Thu ra vẻ rộng lượng nói : <i>" Các người nhỏ tuổi không hiểu chuyện nên ăn nói lung tung , mau gọi sư phụ của các người ra đây "</i>

Mập mạp ngoác miệng kêu lên : <i>" Chỉ dựa vào cái lão Vương bát đản nhà người mà cũng muốn gặp sư phụ ta sao ? Mấy người chúng ta cũng đủ thu thập người rồi . "</i>

<i>" Các vị đại nhân , vĩ đại hồn sư a. Ta van xin các người đừng đánh nhau trong tửu điểm mà . Cuộc sống của tiểu nhân chỉ có bao nhiêu đó thôi , van xin các vị mà . "</i> Lão bản vội vã chạy đến , mếu máo khuyên can . Sợ rằng chỉ một chút nữa thôi cả tửu điểm của lão sẽ tan nát hết .

Vũ hồn của Diệp Tri Thu là Huyền quy(rùa đen), trên đời này kỳ nhất là mấy chữ Vương bát đản . Vốn hần chỉ muốn hù dọa đám nhỏ này một chút thôi . Dù sao hần cũng không muốn mang tiếng lớn ăn hiếp nhỏ , hơn nữa hần còn chưa biết gì về thực lực của học viện sau lưng đám nhỏ này .

Mập mạp đã xúc phạm vào điều tối kỵ trong lòng hắn . Diệp Tri Thu giận dữ cười gằn : <i>" Được lắm . Đã như thế ta sẽ thay sư phụ mà giáo huấn các ngươi . Chúng ta ra ngoài kia đi "</i> Nói xong hắn xoay người bước ra bên ngoài , mai giáp màu đen sau lưng khẽ nhúc nhích trông thật buồn cười , nhưng hồn lực phát ra thật sự rất hùng hậu .

Đám đệ tử Thương Huy học viện cũng đồng loạt bước ra . Đái Mộng Bạch thấp giọng nói với Đường Tam : <i>" Lão già này hồn lực hơn năm mươi cấp , hơn nữa lại là Huyền quy-thú vũ hồn sư , chúng ta phải hết sức cẩn thận mới được . Ta ở phía trước chống chọi công kích của hắn , ngươi hành động phải thật nhanh đó , ta sợ không cầm cự được lâu . "</i>

Đường Tam nói : <i>" cũng chưa chắc đã thua đâu . hắn dù hồn lực mạnh hơn chúng ta nhưng vũ hồn còn có điểm yếu "</i>

Lúc này ở ngoài , có mấy người đi ra cũng nghe được Đường Tam nói chuyện . Đường Tam tiếp tục : <i>" Hắn vũ hồn là huyền quy , ta có khẳng định , hắn là một gã phòng ngự hình chiến hồn sư . Ngoài một ít công kích ra, tuyệt đại đa số kỹ năng của hắn chủ yếu để phòng ngự . Bởi vậy , vũ hồn của hắn so với chúng ta mạnh hơn nhiều nhưng sức uy hiếp cũng không lớn lắm . Hồn lực cao chỉ thích hợp cho thủ đoạn công kích , nên hắn cũng không uy hiếp chúng ta được bao nhiêu đâu ? Vì vậy , để đối phó hắn ta có hai phương pháp "</i>

Đường Tam là chân truyền đệ tử của Đại sư , đối với lý luận về vũ hồn nhận thức so với người khác hiểu rõ hơn rất nhiều . Chỉ cần nhìn sơ qua vũ hồn của Diệp Tri Thu thôi hắn đã đoán ra được nhiều điều .

<i>" Phương pháp thứ nhất là dựa vào tốc độ , chúng ta tiến hành vờn công . Hắn dù sao cũng là sư phụ , hồn lực cao hơn chúng ta chắc là sẽ không ngại chúng ta đông người . Cho nên ta đề nghị Đái Mộng Bạch , Chu Trúc Thanh và ta ứng phó , bởi vì chúng ta có tốc độ nhanh nhất "</i>

<i>" Trong lúc giao đấu , chúng ta phải sử dụng tốc độ nhanh nhất để né tránh công kích của hắn , tận dụng cơ hội đánh vào yếu điểm của đối thủ . Huyền quy vũ hồn phòng ngự cực mạnh , chúng ta không nắm chắc có thể thương tổn hắn . Trên người hắn còn có lân giáp bảo vệ nên sợ rằng độc tố của Lam Ngân Thảo cũng không có hiệu quả đối với hắn . Bởi vậy , ta chọn phương pháp thứ hai như sau: "</i>

<i>" Cũng giống như cách thứ nhất vẫn do ba người chúng ta kiềm chế hắn trước .

Huyền quy thuộc tính hệ thủy , cùng với Hỏa phương hoàng- vũ hồn của mập mập tương khắc . Thủy khắc hỏa , ngược lại hỏa cũng có thể khắc thủy . Tà hỏa của mập mập lại có hiệu quả đặc thù , tùy thời cơ mà từ bên ngoài tấn công hẳn . Có hương trằng của Áo Tư Tạt bổ sung hồn lực , ta nghĩ người liên tục tấn công duy trì một thời gian cũng không có vấn đề gì . Chúng ta liên thủ cầm cự đi đằng hẳn , Tiểu Vũ phụ trách tiếp ứng , cứ thay phiên nhau sử dụng xa luân chiến , Áo Tư Tạt phụ trách bổ cấp hương trằng cho mọi người . Mặc dù hồn lực không bằng hẳn , nhưng chúng ta có ưu thế nhiều người, lại được Tiểu Áo hỗ trợ , vả lại công kích của hẳn cũng không thật sự mạnh mẽ để uy hiếp chúng ta "</i>

Nghe Đường Tam đề xuất xong, mọi người không khỏi tán thưởng , chỉ có một người không mấy vui vẻ.

<i>" Đường Tam , còn ta thì sao hả ? "</i> Trữ Vinh Vinh nhú mày , đôi mắt thanh tú thoáng nhìn Đường Tam

Đường Tam ngậy người một lát , hẳn sợ dĩ không xếp Trữ Vinh Vinh vào trận bởi vì biết rõ tánh ương bướng của nàng , không khéo lại phản tác dụng cũng nên . Suy nghĩ một chút , hẳn đáp : <i>" Người có vũ hồn đặc biệt , tùy cơ ứng biến đi nhe "</i>

Trữ Vinh Vinh cắn răng , cảm thấy những người khác đối với mình có thái độ xa lạ , trong lòng mặc cảm rất nhiều . Nàng biết bọn họ tựa như coi mình là người ngoài , cảm giác này quả thật rất khó chịu .

Thảo luận xong , cả đám hướng đi ra bên ngoài . Bằng vào kinh nghiệm đánh với Triệu Vô Cực sư phụ lúc trước , bọn họ rất có tự tin . Khiêu chiến với người mạnh sẽ làm cho thực lực tiến bộ nhanh hơn , hiển nhiên không phải vô ích .

Trữ Vinh Vinh đi ra sau cùng . Đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh : <i>" Muốn mọi người chấp nhận ngươi là thành viên của Sử Khắc Lai học viện thì phải dùng hành động để chứng minh ngươi có đủ tư cách ... "</i>

Trữ Vinh Vinh ngẩng đầu nhìn lên bắt gặp Áo Tư Tạt mặt mũi râu tóc lòa xòa mỉm cười với mình . Không biết tại sao tự nhiên hai gò má nàng đỏ lên , khẽ gật đầu với Áo Tư Tạt .

Rất nhanh , mọi người đã đi ra khỏi thị trấn , Diệp Tri Thu biết nếu như giao chiến ở trong thị trấn chắc hẳn sẽ kinh động rất nhiều người . Trong lúc ra khỏi thị trấn , tâm trạng của Diệp Tri Thu cũng bình tĩnh vài phần . Mắt thấy bảy đứa nhỏ đi tới , hẳn trầm giọng nói : <i>" Ta cho các ngươi một cơ hội , bây giờ nhận lỗi vẫn còn kịp. "</i>

Đái Mộng Bạch cười khà khà : *" Sai ư ? Sai thì sao mà đúng thì sao ? Phải coi nắm tay ai cứng hơn . Đánh thắng chúng ta rồi nói cũng chưa muộn . "*

Tới nước này thì Diệp Tri Thu muốn không ra tay cũng không được , tức giận hừ lên : *" Các người cùng lên đi , ta thay mặt học viên dạy dỗ các người cách làm người vậy . "*

Mập mập cười hắc hắc nói : *" nhớ kỹ nhe . Chúng ta không phải là người , mà là quái vật "*

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 116: Không gây thị phi mới lạ.(3)

Dịch: Manhduongvinhlong

Biên dịch: Tiên Như Mạng

Không đợi Diệp Tri Thu ra tay , Đái Mộng Bạch đã động thủ trước , trên người đệ nhị hồn hoàn phóng ra mãnh liệt,quang mang ngưng tụ thành quả cầu hình tròn . Chính là Bạch Hổ Tà Mâu,đệ nhị hồn hoàn kỹ năng-Bạch Hổ Liệt Quang .

Cùng lúc Đái Mộng Bạch phóng ra Bạch Hổ Liệt Quang , thân hình Chu Trúc Thanh cũng từ hướng khác , trong nháy mắt tăng tốc phóng tới Diệp Tri Thu , Đường Tam từ một hướng khác cũng xông lại .

Mập mạp trên đầu mái tóc dài dựng thẳng lên , đệ nhất hồn hoàn xuất ra một đạo hỏa hồng tử sắc, quang mang phát khởi , chính là Phượng Hoàng Hỏa Tuyến kỹ năng .

Bốn người cơ hồ đồng thời xuất thủ , không hề e ngại đối thủ là một gã hồn vương đã ngoài năm mươi cấp .

Đứng trước sự hợp kích của bốn người , Diệp Tri Thu toàn thân hắc quang đại thịnh . Miệng gầm nhẹ một tiếng . Trên người đệ nhất , đệ nhị hồn hoàn đồng loạt phóng ra , thân hình xoay tròn nửa vòng đưa mai giáp hướng ra trước , đồng thời một luồng dày đặc hắc quang tựa như nước chảy phát ra .

Trận chiến vừa mới bắt đầu , Diệp Tri Thu đã sử dụng hai cái hồn hoàn kỹ năng , một là Huyền quy hộ thể , cái kia là Huyền thủy ngưng băng . Mục đích của hắn rất rõ ràng là trong khoảng thời gian ngắn nhất thu thập mấy tên nhóc này , dạy cho bọn chúng một bài học thật sâu sắc , vừa hả giận lại vừa thể hiện thực lực của Thương Huy học viện .

Chúng đệ tử Sử Lai Khắc học viện mặc dù tài nghệ bất phàm , nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ hồn lực cùng hắn chênh lệch rất lớn , Diệp Tri Thu tin tưởng , bằng vào hồn lực năm mươi ba cấp của mình cộng thêm kỹ năng Huyền thủy ngưng băng,hắn sẽ dễ dàng chế trụ bọn nhỏ .

Bạch hổ liệt quang đập mạnh trên lưng của Diệp Tri Thu , đúng như phán đoán ban đầu của Đường Tam , Huyền quy phòng ngự có thể bài danh một trong những thú vũ hồn phòng ngự mạnh nhất . Hắn hồn lực so với Đái Mộng Bạch cao hơn rất nhiều nên

một kích này không sinh ra hiệu quả gì . Diệp Tri Thu thân hình ngay cả khẽ động chút xíu cũng không có .

Lúc này Đường Tam đã phi thân tới sát người Diệp Tri Thu , ở khoảng cách rất gần như thế , hắn cảm thấy một luồng khí lạnh đánh sâu vào mặt , toàn thân huyết mạch dường như bị đông cứng lại . Trong lòng hắn không khỏi thất kinh , vội vàng thúc dục Huyền Thiên Công vận chuyển chống lại hàn khí , thân hình lao nhanh tới , song chỉ phát ra Lam Ngân Thảo vũ hồn bay tán ra xung quanh , từ bốn phương tám hướng nhắm Diệp Tri Thu quần chặt .

Bất luận là nước hay lửa , băng giá hay nhiệt hỏa đối với thực vật hệ vũ hồn đều có tác dụng khắc chế . Lam Ngân Thảo gặp phải Huyền thủy ngưng băng tốc độ rõ ràng bị chậm lại .

Ngay lúc này , Phượng hoàng hỏa tuyến của mập mập đã tới quy giáp trên lưng của Diệp Tri Thu

Mặc dù nhiệt độ của Hỏa phượng hoàng bị Huyền thủy ngưng băng khắc chế không ít , nhưng ngược lại Huyền thủy ngưng băng cũng bị giảm đi hàn khí rất nhiều . Ngọn lửa Tử hồng hỏa sắc tiếp xúc trên mai rùa mặc dù không cách nào đánh sâu vào, nhưng cũng không chịu tắt đi , giống như keo dính chặt trên lưng vậy .

Mã Hồng Tuấn là biến dị vũ hồn , tự nhiên không thể lấy ngọn lửa bình thường mà so sánh được, Diệp Tri Thu cảm thấy sau lưng nóng rực , nhất thời hết sức kinh hãi .

Nhân cơ hội ngắn ngủi đó , Lam Ngân Thảo liền quần chặt thân người hắn . Thân hình Chu Trúc Thanh không một tiếng động hư huyền đột nhiên lặn lẽ xuất hiện sau lưng Diệp Tri Thu , đệ nhất hồn hoàn U Minh Đột Thử triển khai , nhắm thẳng cổ Diệp Tri Thu đâm tới .

Đột nhiên Diệp Tri Thu rút cổ lại , một màn quỷ dị chợt xuất hiện . Cả đầu hắn thụt vào trong lồng ngực , vừa vặn tránh khỏi miêu trảo của Chu Trúc Thanh . Trên người đệ tam hồn hoàn đột khởi ra , trong miệng phun ra một ngụm nước tràm lầy ngọn lửa-Hoả phượng hoàng trên lưng .

Mặc dù phượng hoàng hỏa có đặc tính thiêu đốt rất mạnh nhưng Huyền thủy ngưng băng của Diệp Tri Thu lại là khắc tinh của nó , hơn nữa hồn lực của hắn lại cao hơn mập mập nhiều .Tử hồng hỏa trên quy giáp liền bị dập tắt .

Hàn khí lại mãnh liệt nổi lên , Đường Tam lập tức thu hồi lại Lam Ngân Thảo , nếu không , để Lam Ngân Thảo bị đóng băng sẽ ảnh hưởng không nhỏ đối với bản thân hắn . Chu Trúc Thanh miêu trảo vô mạnh

trên mai rùa mượn thể bay ngược về .

Nhưng chỉ tiếp xúc trong chốc lát cũng khiến tay phải của Chu Trúc Thanh cũng bị đông cứng lại .

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Thấy vậy , Đái Mộng Bạch hấp tấp chạy tới , không chút do dự khai triển đệ nhất hồn hoàn Bạch hổ hộ thân , Bạch sắc quang mang phát ra ẩn chứa một cặp hổ chưởng to lớn sắc bén, trực tiếp nện thẳng lên lưng của Diệp Tri Thu .

Trong đám đệ tử của Sử Khắc Lai học viện , Đái Mộng Bạch có thực lực mạnh nhất . Ba mươi bảy cấp hồn sư so với hai mươi mấy cấp thì hiệu quả công kích chênh lệch rất nhiều , hai tiếng <i>" bực bực "</i> vang lên , Diệp Tri Thu thân thể hơi lảo đảo về trước hai bước chân . Nhưng hấn lại nhanh chóng vòng người trở lại , đầu từ trong ngực hiển lộ, hé miệng phun ra một ngụm hắc thủy lạnh ngắt , nhắm thẳng vào Đái Mộng Bạch .

Đệ tam hồn hoàn kỹ năng - Huyền thủy kích lãng .

Hàn khí lạnh băng khiến Đái Mộng Bạch toàn thân phát run lên . Bạch hổ hộ thân mặc dù có thể ngăn được một phần hàn khí , nhưng cũng không thể ngăn cản hoàn toàn . Đối phương dù sao hồn lực cũng cao hơn hấn mười mấy cấp .

Đúng lúc đó , ngọn Tử hồng sắc hỏa thứ hai kịp thời hiện ra , che chắn trước ngực Đái Mộng Bạch , va chạm kịch liệt với với cổ hắc thủy .

Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt , nhân lúc Huyền thủy áp chế ngọn lửa , Đái Mộng Bạch bay nhanh lùi lại phía sau.

Ngắn ngủi trong thời gian giao đấu diễn , Đường Tam trong lòng có chút hoang mang . Chẳng lẽ mình phán đoán lầm ư , lẽ nào huyền quy không phải là phòng ngự vũ hồn ? Không đúng . Cái này không có khả năng . Sư phụ nghiên cứu đã nhiều năm không thể sai được .Vị sư phụ của Thương Huy học viện kia, vũ hồn rõ ràng không có biến dị nhưng hàn khí băng lãnh hồn kỹ của hấn thật khó đối phó .

Bất giác , bọn Đường Tam kinh một thì Diệp Tri Thu kinh ngạc đến mười . Bốn đứa nhỏ hợp lực công kích mặc dù không làm hấn bị thương nhưng cũng khiến hấn gặp phải không ít phiền phức . Nhất là phượng hoàng hỏa tuyến của Mã Hồng Tuấn đã khiến Diệp Tri Thu nhận thức sâu sắc , tựa hồ đúng là khắc tinh của hấn . Nếu như tiểu tử kia không phải hồn lực quá thấp , e rằng huyền thủy của mình ngàn lần cũng không ngăn cản nổi ngọn lửa cổ

quái đó .

Mà hai chưởng vừa rồi nện trúng quy giáp trên lưng hấn hồn lực thật hùng hậu và bá đạo , tràn ngập đặc tính bạo liệt .
Mặc dù có quy giáp hộ thể nhưng cũng làm máu huyết trong cơ thể hấn sôi lên . Dù sao Hồn quy phụ thể cũng chỉ là đệ nhất hồn kỹ , mặc dù huyền quy âm hiểu nhất là phòng ngự nhưng chỉ là đệ nhất hồn kỹ nên lực phòng ngự vẫn còn hạn chế

Diệp Tri Thu kinh ngạc nhất là tận mắt chứng kiến bọn họ phối hợp , mặc dù chưa hoàn hảo lắm nhưng hỗ trợ rất tốt cho nhau . Một cường công cận chiến , một mẫn công du kích , một khống chế , một viễn công hỗ trợ lẫn nhau, khiến lực công kích phát huy đến mức tối đa . Sử Khắc Lai học viện này rốt cục là địa phương như thế nào đây chứ ?

Hấn không ngờ rằng , trước mặt hấn bảy nam nữ thiếu niên kia cũng là toàn bộ đệ tử của Sử Khắc Lai học viện .

Đúng lúc đó , một thanh âm hùng hồn vang lên cắt ngang trận đấu : <i>" Ban đêm trời tối , các người không chịu nghỉ ngơi mà chạy đến chỗ này làm gì ? "</i>

Đường Tam hoảng hồn , bàn tay đặt trên nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ vội bỏ xuống . Đái Mộng Bạch đang chuẩn bị thi triển đệ tam hồn hoàn , nghe được âm thanh cũng giật lùi lại, cách xa Diệp Tri Thu mấy bước .

Một thân hình cao lớn xuất hiện trước mắt mọi người , đúng là Triệu Vô Cực sư phụ .

<i>" Tất cả về nghỉ ngơi "</i> Triệu Vô Cực không thèm nhìn đám người Thương Huy học viện bên kia nữa cái , phát tay ra lệnh cho đệ tử Sử Khắc Lai học viện quay về tửu điểm .

Vừa lúc đó , Diệp Tri Thu mở miệng nói : <i>" Đợi một chút "</i>

Triệu Vô Cực cũng chẳng chờ đợi, quay lại hỏi :<i>" Có chuyện gì ?"</i>

Diệp Tri Thu ngữ khí lạnh lùng nói : <i>" Người là sư phụ của Sử Khắc Lai học viện phải không ? Vừa rồi đám đệ tử của người vũ nhục Thương Huy học viện của ta , người phải trả lại cho chúng ta một cái công đạo "</i>

<i>" Công đạo ư ? Cái gì là công đạo ? Thương Huy học viện không phải toàn đồ vô dụng hay sao ? Bọn nó nói cũng có lý,ta không thấy có vấn đề gì cả . "</i>

Triệu Vô Cực là ai ? Lúc trước hấn ở hồn sư giới thanh danh hiển hách là một Hồn

Thế Ma Vương . Mặc dù không phải là cực mạnh hồn sư nhưng cũng là một loại kinh khủng tồn tại . Đối mặt với một hồn vương năm mươi mấy cấp , hẳn đương nhiên không coi vào đâu .

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 117: Phong vĩ kê quan xà ngàn năm (1)

Dịch : hoanghaiha

Bất luận là hắc hay là viện trưởng Sử Lai Khắc học viện Phất Lan Đức, đều là hạng người cao ngạo. Ở phương diện này, tính cách của Đái Mộc Bạch giống với bọn họ nhất.

" Người ..." Diệp Tri Thu giận giữ, cũng không thêm biện hộ, rất nhanh hướng đến phía Triệu Vô Cực mà đi tới, xem bộ dạng cùng khí thế hung hăng của hắn, rõ ràng là không định từ bỏ ý đồ.

Triệu Vô Cực xoay người, hướng đến bảy tên thiếu niên đã tụ tập xung quanh mình, nói : " Các người thật là một lũ phế vật, ngay cả một lão vương bát đản cũng không trị nổi, đến khi về học viện ta sẽ thu thập các người !"

Mập mạp hảo tâm nhắc nhở : " Triệu sư phụ, lão vương bát đản đó tới kìa !"

Triệu Vô Cực hừ lạnh một tiếng : " Tất cả đều trở về đi ngủ đi." nói xong những lời này, hắn mới xoay người lại, đối diện với Diệp Tri Thu toàn thân phát ra hàn khí dày đặc đang đi tới gần.

" Mọi người dùng thực lực nói chuyện nào !" Triệu Vô Cực vẻ mặt cao ngạo, cũng không thêm dùng đến vũ hồn phụ thể, tay phải vung lên, một cái tát hướng đến phía Diệp Tri Thu đánh tới.

Diệp Tri Thu lúc này đã hoàn toàn bị chọc giận, từng trụ thủy bằng toàn lực phóng đi, hàn ý mãnh liệt cuốn cuộn hướng đến Triệu Vô Cực, đồng thời thân thể dịch chuyển, dụng quy giáp hướng đến bàn tay của Triệu Vô Cực đỡ lấy. Trong lòng hắn thầm nghĩ, người cũng kiêu ngạo quá, cho dù hồn lực của người mạnh hơn ta nhưng đến ngay cả vũ hồn người cũng không sử dụng, sẽ khiến cho thực lực người giảm nhiều.

Đáng tiếc, bị hại cũng không phải là Triệu Vô Cực.

Đầu tiên, để cho đám Đường Tam phải chịu không ít đau khổ, còn các băng trụ đánh lên trên người Triệu Vô Cực căn bản là không có tác dụng gì cả. Ngay sau đó, thân thể Diệp Tri Thu như đằng vân giá vũ (cười gió đi mưa) bị Triệu Vô Cực tát cho một cái bay ra ngoài, trên quy giáp xuất hiện một vết rách lớn. Bay vù vù ra ngoài hơn mười trượng mới ngã xuống đất, Triệu Vô Cực hướng đến chỗ Diệp Tri Thu ngã nhìn với một ánh mắt khinh thường, lúc này mới xoay người mang theo đệ

tử Sở Lai Khắc học viện hướng về phía quán rượu, Tẩu Hoàn đi một bên nói thầm :<i>" Không sử dụng vũ hồn đánh người, cảm giác quả nhiên không sai, khó trách..."</i>

Ngay khi bọn Đái Mộc Bạch bị Thương Huy học viện khiêu khích, Triệu Vô Cực ở ngay trên lầu đã thấy được. Hắn vốn không định ra tay, để cho bọn nhỏ này luyện tập phối hợp trong một trận chiến thật. Nhưng về sau nhìn lại, trong khi thấy Đường Tam, Đái Mộc Bạch chờ người vây công Diệp Tri Thu, hắn lập tức nhớ tới trước đó không lâu chính mình cũng bị đặt trong tình cảnh như thế này, trong lúc nhất thời không nhịn được liền ra tay. Chỉ là hắn không nghĩ tới, lão rùa này không ngờ như vậy, nhịn không được tát một cái liền bắn ra xa.

Đương nhiên, nguyên nhân chính thức không phải Triệu Vô Cực không rõ, đối phương chỉ sử dụng kỹ năng phòng ngự của hồn hoàn đầu tiên. Cuối cùng kỹ năng của hai cái hồn hoàn ngàn năm, hai người đều không sử dụng. Bất quá chỉ với một cái tát đã khiến Diệp Tri Thu bắn đi, hắn cũng không có tâm tình đánh tiếp, loại ... này thực lực so với mình yếu hơn nhiều. Lúc này hắn cảm giác giống như là ngày đó chính mình ở trước mặt người kia giống nhau. Diệp Tri Thu trước mặt đông đảo đệ tử học viện miễn cưỡng cố gắng đứng lên, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sau lưng giống như có một toàn núi lớn đè nặng, cảm giác không thở nổi, trong lòng cũng không nhịn được hoảng sợ.

Hắn đối với lực phòng ngự của chính mình rất rõ ràng, chỉ không nghĩ là, đối phương ngay cả vũ hồn cũng không thêm dùng đến, tiện tay vung ra một chưởng cũng có khả năng đánh trọng thương mình. Cho dù đối phương nhìn qua chỉ có lực lượng một gã hồn sư, nhưng thật sự chênh lệch này tuyệt không dưới mười lăm cấp, thậm chí còn có thể nhiều hơn nữa.

Vừa nghĩ đến cấp bậc hồn sư của đối phương, Diệp Tri Thu không nhịn được rung mình một cái, oán độc nhìn thoáng qua hướng mọi người của Sở Lai Khắc học viện vừa rời đi, lúc này liền bám vào một tên đệ tử khỏe mạnh chậm chậm rời đi, trong lúc rút chạy đó nữ đệ tử hướng về phía bọn Đái Mộc Bạch quan sát qua.

Áo Tư Tạt trên mặt có ria mép, Đường Tam cũng không có vẻ gì là xuất chúng, Đái Mộc Bạch cầm tà mâu hiển nhiên ... có lực hấp dẫn nhất, về phần mập mạp, đó luôn luôn là nhân vật bị các nữ tử trực tiếp quên đi.

Đương nhiên Đái Mộc Bạch cũng không có chú ý tới nàng, cũng không phải Đái Mộc Bạch hồ này thuần khiết gì cả, thật sự là do nhãn quang của hắn khá cao, về mặt nữ cao thấp, khả năng thưởng thức của hắn không phải loại người như mập mạp có thể so

sánh.

Trên đường trở về, Triệu Vô Cực ở một bên tức giận nói :<i>" Mấy người các người, thực chỉ cố thể dọa người, lần này... trở về sau, xem ra ta phải cho các người tiến hành huấn luyện đặc biệt."</i>

Mấy người Đường Tam quay sang nhìn nhau, nhưng đều không có phản bác, trên mặt ngược lại lộ ra vài phần tiểu ý, vị Bất Động Minh Vương này rõ ràng quan tâm, sợ bọn họ xảy ra chuyện, nhưng lại không chịu nói rõ.

Hai mươi, ba mươi cấp hồn sư cùng với năm mươi cấp hồn sư đối chiến, không rơi vào thế hạ phong đã là khá lắm rồi, như thế nào cũng không tính là dọa người, càng huống chi trong mấy người bọn họ lớn nhất mới chỉ có mười lăm tuổi mà thôi.

Triệu Vô Cực ánh mắt đột nhiên chuyển qua trên người Trữ Vinh Vinh,<i>" Tại sao vừa rồi người không dùng vũ hồn của mình để phụ trợ mọi người vậy ?"</i>

Trữ Vinh Vinh ánh mắt mở to đầy oan uổng nói :<i>" Khi đó không thích hợp, không ai biết ta là đệ tử của Thất bảo lưu ly tháp, vào thời điểm mấu chốt ta mới phát huy vũ hồn sẽ có hiệu quả cao nhất, rất có tính đột biến."</i>

Mọi người đều hướng nhìn Trữ Vinh Vinh với ánh mắt nghi hoặc nhưng Đường Tam lại gật đầu nói,<i>" Xuất chiêu bất ngờ, không thể phòng bị, hiệu quả rất tốt. Nếu như Đái Mộc Bạch thi triển biến Bạch Hồ Kim Cương, đột nhiên lực lượng cùng tốc độ tăng ba mươi phần trăm, sợ rằng cái ... kia huyền quy hồn vương cũng phải chịu tổn hại."</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Nghe xong Đường Tam nói, Triệu Vô Cực thản nhiên gật đầu, trầm giọng nói :<i>" Các người phải nhớ kỹ, bảy người các người đồng thời tiến vào Sử Lai Khắc học viện, chính là một chỉnh thể. Các người đều là tiểu quái vật của học viện, sau này đi ra ngoài có thể xưng là Sử Lai Khắc thất quái, tương trợ lẫn nhau. Nếu như thiên phú của các người, nếu phối hợp tốt cùng nhau, chiến thắng khi đánh với một hồn sư cường đại hơn mình cũng không phải việc quá khó."</i>

<i>" Vâng, Triệu sư phụ ."</i>

Trong đông đảo ánh mắt hâm mộ của bình dân, đoàn người Sử Lai Khắc học viện trở về tửu điểm.

Sau một đêm không có chuyện gì, sáng sớm ngày thứ hai khi trời còn tờ mờ, Triệu Vô Cực đã dùng âm thanh to lớn của mình kêu tất cả mọi người dậy.

Đường Tam thì không sao cả, hẳn bình thường mỗi ngày đều dậy rất sớm, bây giờ đã hình thành một thói quen tốt, nhưng đối với những người khác, đặc biệt là Áo Tư tạp phải dậy sớm như vậy quả là thống khổ. Trong khi ăn điểm tâm, hầu như mọi người đều trong trạng thái mông lung.

Mặt trời ở phương Đông từ từ mọc lên, đầu tiên như một vòng tròn nhỏ từ từ phóng đại, ngày càng sáng dần lên.

Đường Tam mặc dù mỗi ngày đều chứng kiến qua cảnh này, nhưng bất luận là nhìn bao nhiêu lần, cái loại .... này ánh sáng bình minh xuất hiện mang đến một cảm giác như trước, khiến cho tâm linh của hắn hơi rung động. Quang mang của mặt trời xua tan đi hắc ám, đại biểu cho một ngày mới đã bắt đầu.

Mọi người nhanh chóng rời khỏi trấn nhỏ, nơi này cách Tinh đấu đại sâm lâm rất gần, mọi người toàn lực chạy đi, người hưng phấn nhất tự nhiên chính là người mới có được ba hồn hoàn, Áo Tư Tạp, cũng mong muốn biết được chính mình khi có được hồn hoàn thứ ba sẽ mang lại tốt cùng hiệu quả tăng cường như thế nào.

Hắn biết, không cần mình nhắc nhở, Triệu Vô Cực cũng nhất định mang theo mọi người lập sát một đầu hồn thú ngàn năm cho mình.

Tinh đấu đại sâm lâm nằm ngay ở chính phương Nam của Đấu La đế quốc, rừng rậm chia cách hai đại đế quốc, bởi vì nơi này hồn thú đông đảo, cũng là biên giới của hai nước, chẳng phân biệt được địa phương rõ ràng. Nhìn trên bản đồ, đại bộ phận diện tích của Tinh đấu đại sâm lâm nằm trong Tinh La đế quốc, tất nhiên đến giờ Đấu La đế quốc cũng không có thừa nhận điểm này.

Là một trong tam đại cư địa của hồn thú, nơi này tự nhiên là địa phương mà hồn sư ... hi vọng nhất, bởi vì mỗi lần đến chỗ này cũng đều ý nghĩa việc bọn họ đã tiến giai.

Tinh đấu đại sâm lâm tồn tại trên Đấu La đại lục bao nhiêu năm cũng không một ai có thể nói chính xác, nhưng sau khi đi vào rừng rậm, rừng càng ngày càng rậm rạp đủ để nói cho mọi người thấy được sự tồn tại cứu vãn của nó.

Từ xa xa, Đường Tam mơ hồ cảm giác được một trận thanh khí từ phía trước mặt truyền đến, mang theo thực vật mùi thơm ngát thấm đẫm trong lòng mọi người, một cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Châm chậm hút một ngum không khí trong lành, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông trên cơ thể dường như được mở ra, cái cảm giác sáng khoái này... khó có thể dùng lời mà diễn tả được.

Vận khởi Tử Cực Ma Đồng đổi mắt hướng về xa, Đường Tam thấy một mảng hải dương màu xanh biếc, vừa nhìn qua mảng màu xanh biếc đó đã cảm thấy rung động, những kẻ khác ưa thích không khí trong lành vì vậy mà đến đây.

Rốt cục trước mặt bọn họ đã tới Tinh đấu đại sâm lâm, cây cối cao lớn đã vượt quá hơn hai mươi thước, đây mới chỉ là ... bên ngoài mà thôi, rừng cây rậm rạp căn bản không có đường đi, bóng cây nặng nề, nhìn không ra cảnh tượng chân thật trong đó.

Đi tới phía trước rừng rậm, không khí càng trở nên thoải mái hơn, phẳng phất như nhiệt độ cũng giảm xuống vài phần, một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái cùng mùi bùn đất ẩm ướt không ngừng kích thích khứu giác của mọi người.

<i>" Tất cả dừng lại !" </i> Triệu Vô Cực mở miệng nói .

Mọi người cước bộ dừng lại, di chuyển hơn một trăm dặm cũng đã làm cho thân thể bọn họ nóng bừng lên, nhất là Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh, làm hồn sư phụ trợ, tố chất thân thể bọn họ mặc dù không tệ lắm nhưng thực sự cũng không thể so sánh với bọn Đường Tam được.

Áo Tư Táp thấp giọng ngâm cái chú ngữ hèn mọn, bỉ ổi của hắn, đưa cho mỗi người một cây hương tràng. Trải qua mấy ngày hôm nay phối hợp, mọi người đối với hương tràng của hắn không còn cảm thấy quá phản cảm, còn việc trong khi hắn ngâm xướng chú ngữ thì mọi người làm bộ như không nghe thấy thôi.

Hương tràng vào bụng, hóa thành nhiệt lưu cuộn cuộn, khôi phục toàn bộ thể lực của mọi người, tâm tình của mọi người đều trở nên thoải mái hơn nhiều.

Triệu Vô Cực nghiêm túc nhìn bảy tên đệ tử trước mặt,<i>" Các người đã nghe ta nói rồi chứ, Tinh đấu đại sâm lâm không thể có ... quốc gia có thể nuôi dưỡng ma thú ở cái địa phương này. Ở nơi này, ma thú đều cực kỳ nguy hiểm, các người bất kì lúc nào cũng có thể bị ngàn năm, thậm chí cả vạn năm ma thú cấp bậc công kích. Bởi vậy, sau khi tiến vào rừng rậm, các người cũng không nên cách xa khỏi ta ngoài hai mươi thước. Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Táp hai người các người thân thể yếu hãy đi bên cạnh ta, không được ta ra lệnh, bất kì ai cũng không được phép công kích hồn thú, đã nghe rõ chưa

?"/i>

<i>" Rõ rồi !"/i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 118: Phong vĩ kê quan xà ngàn năm (2)

Dịch : hoanghaiha

Áo Tư Táp nhanh chóng ngâm xương chú ngữ, rất nhanh chóng trên tay hắn đã xuất hiện một bó to tích tràng cùng hương tràng.

Hắn đưa cho mỗi người một cây hương tràng và một cây tích tràng, nói : <i>"Hương tràng của ta có thể duy trì sức sống trong mười hai canh giờ, nói cách khác ăn nó trong vòng mười hai canh giờ sẽ có hiệu quả, hương tràng có tác dụng khôi phục thể lực, trị thương còn tích tràng chủ yếu có tác dụng giải độc .

Mọi người đều tiếp nhận, cẩn thận cất ở trên người, bọn họ hiểu được Áo Tư Táp lo bọn họ bất ngờ phải đối mặt với nguy cơ thì không kịp đưa hương tràng, nên lúc này hắn mới đưa mỗi người một ít trước.

Sắc mặt có chút tái nhợt, may mà có ria mép che bớt đi nên mới không thấy rõ ràng. Hắn huyền hóa tạo ra hương tràng có tác dụng rất tốt với sức khỏe của những người khác nhưng chính mình tạo ra lại chỉ có được tác dụng bằng một phần ba, cùng với hồn lực tiêu hao cơ bản là bằng nhau. Như vậy, sau khi bị tiêu hao hồn lực, hắn chỉ có thể nghỉ ngơi tự khôi phục, đương nhiên hương tràng cũng có tác dụng với hắn.

Triệu Vô Cực nhìn mọi người một lượt, thấy bảy thiếu niên cũng đã chuẩn bị tốt, lúc này mới vung tay lên : "</i> Xuất phát !<i>"

Lúc này, Triệu Vô Cực để Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam đồng thời đi phía trước, hắn tự mình đi sau cùng, bắt đầu từng bước tiến vào trong Tinh đấu đại sâm lâm.

Sau khi tiến vào Tinh đấu đại sâm lâm ... hưng phấn nhất chính là Tiểu Vũ, nàng tựa hồ như không biết đây là một địa phương nguy hiểm chết người, nhảy nhót khắp nơi, vui vẻ không nói lên lời, khiến Triệu Vô Cực cũng nhíu mày lại, nhưng Tiểu Vũ cũng không có vượt qua phạm vi mà hắn hạn chế nên hắn cũng không nói thêm cái gì .

Trong Tinh đấu đại sâm lâm địa hình vô cùng phức tạp, trong rừng căn bản không có đường đi, công tác mở đường này tự nhiên Đái Mộc Bạch phải đảm nhận.

Xuất ra vũ hồn phụ thể, Đái Mộc Bạch trên hồ chuông như những lưỡi dao sắc bén, song chuông huy vũ liên tục khiến những bụi gai phía trước tan nát, một điểm cũng không ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của mọi người.

Đường Tam theo sát sau người Đái Mộc Bạch, dụng thị lực cùng thính lực của mình đạt tới trạng thái mạnh nhất, cẩn thận quan sát chung quanh.

Đại sư đã từng cẩn thận giảng giải cho hắn những tri thức về hồn thú hoang dã. Hồn thú hoang dã công kích rất mạnh, hơn nữa con người sau khi giết bọn chúng thì thực lực tăng lên cực kì đáng sợ... đáng sợ nhất là, trong hồn thú hoang dã, cũng có một số sống thành bầy đàn lớn, rất có thể ở đây sẽ gặp được một đám hồn thú có thực lực mạnh mẽ. Dưới tình huống đó, trừ phi hồn sư có thực lực cực mạnh, nếu không cũng rất khó ngăn cản được.

Cho nên, Đại sư đã dặn ngàn vạn lần, một khi đã tiến vào phạm vi của hồn thú hoang dã, nhất định phải cực kì cẩn thận, không thể sơ suất điều gì nếu không rất có thể sẽ dính phải tai ương.

Đại sư sở dĩ cho Đường Tam đến học tại Sử Lai Khắc học viện, kì thật cũng không phải để hắn học cái gì cả. Khả năng dạy của giáo sư tại Sử Lai Khắc học viện, sao Đại sư lại không thể dạy được chứ, nhưng Đại sư hiểu được thực lực của mình quá thấp, mặc dù có thể dạy được Đường Tam không vấn đề gì nhưng sau khi Đường Tam đạt tới trên ba mươi cấp thì hắn lại không có thể giúp Đường Tam thu được hồn hoàn nữa.

Đạt ba mươi cấp là có thể thu được hồn của hồn thú ngàn năm cấp bậc, địa phương trong đế quốc có thể nuôi dưỡng hồn thú ngàn năm thì vô cùng hiếm thấy, thuộc tính càng ít và thực lực cũng yếu, chỉ có những khu vực của hồn thú hoang dã mới có thể tìm được hồn thú thích hợp.

Bởi vậy, Đại sư mới để Đường Tam tới Sử Lai Khắc học viện, nguyên nhân chủ yếu chính là hi vọng bằng thực lực của sư phụ Sử Lai Khắc học viện sẽ trợ giúp Đường Tam thu được hồn hoàn thích hợp.

Rất nhanh, bọn họ đã gặp hồn thú, hơn nữa lại là một đám hồn thú.

Nghe âm thanh nhắc nhở của Triệu Vô Cực, mọi người liền đình chỉ di chuyển, Đường Tam quan sát đám hồn thú này... trước tiên phát hiện, đây là một đám ngỗng xỉ dứu*. Loại... hồn thú này vóc người không lớn, lực công kích cũng không phải là quá mạnh nhưng bọn chúng lại có một hàm răng phi thường lợi hại, có thể xuyên qua kim thiết.

Đường Tam một tay giữ chặt tay của Đái Mộc Bạch đang mở đường phía trước, một tay đưa ra sau lưng hướng mọi người phe phẩy, ý bảo không có gì nguy hiểm. Bằng những kinh nghiệm mà Đại sư truyền thụ cho hắn, hắn liếc mắt qua một cái liền có thể thấy ngay được đám hai ba mươi con ngỗng xỉ dứu này bất quá chỉ là mười năm hồn thú mà thôi.

Ngỗng xỉ dứu khứu giác rất nhạy bén, tất nhiên với khoảng cách như vậy cũng đã phát hiện ra bọn họ, nhưng cũng không có biểu hiện gì, hiển nhiên là không hứng thú chút nào với bọn họ.

Đường Tam hướng san một bên chỉ chỉ, Đái Mộc Bạch hiểu ý hướng sang bên cạnh tiếp tục dọn dẹp các bụi gai, trợ giúp mọi người đi tiếp.

Vừa đi về phía trước, Đái Mộc Bạch quay lại thấp giọng hỏi Đường Tam, nói : "</i> Chúng ta vừa tại sao phải đi vòng quanh chúng, bọn ngỗng xỉ dứu vừa rồi không mạnh, có thể giết được mà!<i>"

Đường Tam mỉm cười nói : "</i> Chúng nó đối với ta không có gì uy hiếp, cần gì phải hạ sát thủ. Nếu như tất cả các hồn sư đều làm như vậy, nhiều ... năm sau này trong sâm lâm không phải hoàn toàn không có hồn thú yếu sao chứ? Càng hướng chỉ sư phụ ta đã nói qua, với hồn thú hoang dã trong sâm lâm này, cho dù gặp hồn thú đẳng cấp thấp cũng không thể dễ dàng xem thường, bởi vì một khi cùng bọn chúng phát sinh chiến đấu, mùi máu tươi cùng âm thanh sinh ra rất có thể sẽ hấp dẫn hồn thú cường đại đến đây, chúng ta dù sao cẩn thận một chút cũng vẫn hơn.<i>"

Đái Mộc Bạch vô cùng bái phục nói : "</i> Sư phụ người nhất định là một vị trưởng giả phi thường cường đại, đây đều làm những kinh nghiệm quý giá.<i>"

Đường Tam nhớ đến Đại sư, bất đắc dĩ trên mặt không khỏi hiện ra một tia cười khổ. Cường đại? Đại sư cùng hai chữ này có lẽ hoàn toàn không thích hợp, đây cũng là điều nuối tiếc nhất trong cuộc đời Đại sư!

Tinh đấu đại sâm lâm thật sự quá rậm rạp, ngày qua ngày mọi người đều chỉ thấy tối tăm, dùng từ này để hình dung nó cũng không khoa trương một chút nào, tưởng chừng như trong rừng sâu này, có thể thấy được ánh sáng mặt trời quả thực không dễ dàng gì.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Mọi người đi về phía trước ước chừng một hai canh giờ, lúc này đã đến giữa trưa, suốt một canh giờ nay bọn họ cũng gặp

không ít hồn thú nhưng hầu hết là mười năm cùng trăm năm hồn thú, gặp phải hồn thú bọn họ đều tránh ra, cũng không có trực tiếp xung đột. Ngẫu nhiên có kẻ đui mũi muốn tìm cái chết, hổ chưởng của Đái Mộc Bạch liền trực tiếp giải quyết vấn đề, đương nhiên sau khi nghe ý kiến của Đường Tam thì cũng không có ý giết những hồn thú này, chỉ làm cho bọn chúng không dám đuổi theo hoặc đả thương một chút.

"Tốt lắm, mọi người trước tiên nghỉ ngơi trong chốc lát đi !" Triệu Vô Cực lên tiếng nhưng tinh thần trầm tĩnh vẫn bám chặt từng người. Đái Mộc Bạch quét hết những bụi gai tạo thành một vòng tròn, xuất hiện một mảng đất trống gần trăm thước, mọi người ngồi xuống dựa vào cây cối, tạm thời nghỉ ngơi.

Áo Tư Táp vừa đưa ra hương tràng của hắn, lúc này mọi người cũng không có tâm tình cảm thụ, liền cứ thế mà ăn. Ăn hương tràng của Áo Tư Táp, uống nước mang sẵn theo bên người, tạm thời nghỉ ngơi, Triệu Vô Cực yêu cầu mỗi người phải nghỉ ngơi trong một canh giờ. Khu vực này vẫn thuộc loại bên ngoài của Tinh đấu đại sâm lâm, cao cấp hồn thú cũng không gặp nhiều, nên tương đối là an toàn. Mục tiêu của bọn họ chính là giúp Áo Tư Táp liệt sát một hồn thú ngàn năm thích hợp, vì vậy phải tiếp tục xâm nhập bên trong mới được. Nhưng càng vào bên trong càng nguy hiểm, có thời gian nghỉ ngơi là rất tốt bởi vậy tại địa phương tương đối an toàn thế này, cần phải điều chỉnh về trạng thái tốt nhất.

Tiểu Vũ tựa trên vai Đường Tam, không biết tại sao ngay khi tiến vào rừng rậm nàng cảm thấy hoàn toàn hưng phấn. Tại sau khi lần đầu tiên gặp được hồn thú, nàng có vẻ đã không còn hưng phấn như trước, tựa hồ như đang có tâm sự gì đó. Đường Tam cũng hỏi qua nàng vài lần nhưng Tiểu Vũ lại luôn miệng nói mình không có chuyện gì cả.

Trong khi mọi người nghỉ ngơi được khoảng nửa canh giờ, đột nhiên Đường Tam cùng Triệu Vô Cực ánh mắt đồng thời hướng về phía sau lưng.

Triệu Vô Cực quát lớn: "Tất cả đứng lên, có cái gì đó đang tới gần !"

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch hành động vô cùng ăn ý ... che trở ở trước mặt Áo Tư Táp cũng Trữ Vinh Vinh, Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cùng mập mập cũng đứng ở hai bên. Tất cả mọi người đều phóng thích ra vũ hồn của chính mình, kể cả Triệu Vô Cực.

Âm thanh sa sa truyền đến nơi ngày càng lớn, sợ là cả hồn sư phụ trợ như Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh đều có thể cảm nhận được rõ ràng được sinh vật đang đến gần tốc độ nhanh đến mức nào.

"</i> Chu Trúc Thanh, nhìn xem là cái gì !<i>" Triệu Vô Cực trầm trọng ra lệnh.

Chu Trúc Thanh cũng không lên tiếng, lẳng lặng phóng người lên, lợi trảo trên tay bắn ra, thân thể như giẫm trên đất bằng bay nhanh đến trên một gốc cây đại thụ bên cạnh, hướng đến địa phương chỗ âm thanh truyền đến quan sát.

Mèo quả nhiên thị giác vô cùng xuất sắc, sợ là ban đêm cũng không phải ngoại lệ, càng huống chi bây giờ lại là giữa buổi trưa.

Rất nhanh, thanh âm lạnh nhạt của Chu Trúc Thanh từ trên cây truyền xuống,"</i> Tựa hồ như có một con phi xà, chỉ là nó bay không cao, đang phi hành cách mặt đất chừng ba thước ở phía trước, trên đầu nó có một cái mào như mào gà, nhìn qua có vẻ còn lớn hơn cái đầu, đỏ tươi như máu, cái đuôi tương đối đặc thù, trông như hình cái quạt.

Triệu Vô Cực ánh mắt sáng ngời, <i>" Đó chính là Phong vĩ kê quan xà, loại... hỗn thú này khá hiếm thấy, chiếc mào trên đỉnh đầu nó có rất nhiều tác dụng kì diệu. Áo Tư Tạp, người có phúc đó, đáng tiếc không biết con Phong vĩ kê quan xà này là hỗn thú bao nhiêu năm. Chu Trúc Thanh, nhìn kĩ địa phương nó đi tới, nếu có biến hóa lập tức báo cho ta ngay."</i>

<i>" Vâng, nó chính là đang hướng đến chỗ chúng ta mà bay đến, tốc độ rất nhanh, bất quá tựa như thân thể nó có chút không cân bằng."</i>

Đường Tam đột nhiên hỏi:<i>" Phong vĩ kê quan xà này có chiều dài khoảng bao nhiêu, cánh có màu sắc gì ?"</i>

Chu Trúc Thanh trả lời :<i>" Cánh có màu đỏ nhạt, chiều dài đại khái chừng khoảng sáu đến tám thước ."</i>

Đường Tam trong lòng thoáng nghĩ một chút, dùng một ngữ khí chắc chắn nói :<i>" Đây là một con Phong vĩ kê quan xà ngàn năm, màu đỏ nhạt của cánh nó tiến hóa theo tiêu chí từng ngàn năm một. Dựa theo chiều dài của thân nó, từ sáu đến tám thước hẳn là một con từ một ngàn ba trăm năm đến một ngàn tám trăm năm tu vi. Áo Tư Tạp, rất thích hợp với người."</i>

<i>" Phong vĩ kê quan xà thân mình không có độc, là một loại rắn không độc cường đại hiếm thấy. Thủ đoạn công kích là dùng thân thể quấn chặt lấy địch nhân đến khi không hít thở được nữa, phương pháp công kích là một, nhưng tốc độ rất

nhANH, hơn nữa trong kê quan của nó có chứa đựng các loại chất dinh dưỡng, có thể giúp nó trong nháy mắt gia tăng tốc độ. Nếu người có thể thu được hồn hoàn này, thì hồn kĩ kế tiếp của người có liên hệ đến tốc độ, bất luận là tăng thêm tốc độ cho người hay là có phụ trợ tốc độ, đều là lựa chọn không sai rồi. Phong vĩ kê quan xà bởi vì lực công kích thân mình không phải quá mạnh, lại tương đối đơn độc, bởi vậy có tu vi ngoài ngàn năm là rất hiếm thấy, lần này vận khí của người quá tốt rồi."

Áo Tu Táp cặp hoa nhạn kia nhất thời sáng rực lên," Tiểu Tam, người đứng là Vũ hồn giới Bách khoa toàn thư đó, lợi hại, thật sự là lợi hại."

Không chỉ là hắc, ngoại trừ Tiểu Vũ bên ngoài, kể cả Triệu Vô Cực bên trong, ánh mắt mọi người nhìn hắc đều xuất hiện một chút biến hóa. Phải biết rằng hồn thú tựa như vũ hồn, có hàng trăm ngàn loại kì quái khác nhau, số năm tu vi cùng cấp bậc lại càng không dễ phán đoán, Đường Tam chỉ cần nghe xong Chu Trúc Thanh nói lại liền có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác bọn họ đang đối mặt với loại hồn thú gì, thực lực ra sao, cùng với ... các tình huống cụ thể của hồn thú có thể nói ngay ra. Có thể thấy được hắc đối với vũ hồn hiểu rõ đến mức nào, Triệu Vô Cực tự nhủ cũng không làm được như vậy.

Đường Tam cười cười, nói : " Đây đều là công lao của sư phụ ta."

Nếu nói Đường Tam là một quyển Bách khoa toàn thư, thì không bằng nói về Đại sư. Đại sư đối với vũ hồn đã đi khắp nơi, nghiên cứu đến cực hạn, thân là đệ tử của hắc, Đường Tam ngoại trừ thực lực bản thân không kém, về lí luận và tri thức cũng đủ để trở thành một gã sư phụ ở học viện.

Triệu Vô Cực không nhịn được hỏi:" Nếu người đã rõ loại... hồn thú này như vậy, vậy làm thế nào tốt nhất để bắt nó ?"

Đường Tam không chút do dự trả lời : " Loại rắn nào cũng đều y ngại công kích của các loài chim, nhất là các loài chim lớn thuộc họ Hạc. Chúng ta bên trong mặc dù không có Hạc vũ hồn nhưng mập mập là phượng hoàng có thể coi là vua của loài chim bay. Hơi thở của vũ hồn trên người hắc hắc có thể đối với loại Phong vĩ kê quan xà tạo ra tác dụng áp chế nhất định. Phong vĩ kê quan xà công kích cũng không tính là mạnh, nên chúng ta cũng phải cẩn thận, đừng để nó chạy thoát là được."

" Đến rồi !" Đang nói đến đây thì âm thanh của Chu Trúc Thanh truyền tới,

trong tiếng quát khẽ nàng cũng lập tức
từ trên không trung hạ xuống, đối với đối phương là một ngàn năm hồn thú cũng
không sợ hãi chút nào, lợi trảo cùng với
đệ nhất hồn hoàn trên người đồng thời hiện ra, u minh đột thứ phát động. Bổng lao
đến là một con rắn thật lớn, nhìn lại
quả giống với nhưng gì Chu Trúc Thanh miêu tả : chiều dài khoảng sáu bảy thước,
trên đầu là một cái mào đỏ tươi, nhìn
qua có chút nanh ác, thân thể đang bay nhanh về phía trước liền bị Chu Trúc Thanh
bất ngờ tấn công, U minh đột thứ của
Chu Trúc Thanh trực tiếp hướng đến nhục quan trên đỉnh đầu của nó vỗ xuống.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 119: Phong vĩ kê quan xà ngàn năm (3)

Dịch :hoanghaiha

Nguồn :

Phong vĩ kê quan xà phản ứng rất nhanh, mặc dù thân thể đang cấp tốc lao về phía trước nhưng cũng kịp vội vàng lao đầu về trước một đoạn. Một trảo của Chu Trúc Thanh không đánh trúng lên mào của nó mà lại trúng lên người nó, phát ra một âm thanh trầm muộn, khiến cho Phong vĩ kê quan xà đang vọt về phía trước, tốc độ nhất thời chậm lại vài phần.

Phong vĩ kê quan xà tựa hồ như sợ hãi, đầu rắn ngẩng lên, miệng há to hướng đến Chu Trúc Thanh phun ra một ngụm thất thải vụ* đậm đặc, đồng thời nhục quan đỏ tươi trên đầu nó sáng rực lên, tốc độ vừa mới chậm lại trong nháy mắt lại tăng lên.

Đái Mộc Bạch tựa hồ không cần suy nghĩ, hét lớn: <i>" Cẩn thận !" </i>, vì quá quan tâm nên hoảng loạn, dưới sự kinh sợ sinh ra hấn ngay lập tức phát động hoàn hồn kĩ ngàn năm của chính mình, Bạch Hồ Kim Cương biến.

Thân thể chợt to ra, Đái Mộc Bạch dũng mãnh hướng đến chỗ Phong vĩ kê quan xà phóng tới.

<i>" Thất bảo hữu danh, nhị nhật : Tốc. " </i> Trong lúc đó, thanh âm thanh thúy của Trữ Vinh Vinh vang lên, Đái Mộc Bạch chỉ thấy thân thể mình chợt nhẹ đi, tốc độ ngay lập tức được gia tăng, cũng vừa may bắt kịp Phong vĩ kê quan xà vừa tăng tốc ở phía trước.

Phanh một tiếng lớn, Đái Mộc Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bắn ngược về phía sau gần mười thước. Nhưng Phong vĩ kê quan xà thân thể đang bay về phía trước thân hình cũng bị đình chỉ, thân thể khổng lồ vụn vụn trên không trung một lượt, rồi nặng nề rơi xuống mặt đất.

<i>" Nó phun thất thải vụ khí chỉ để hù dọa địch nhân thôi, không có độc !" </i> Âm thanh Đường Tam ngay lập tức vang lên, cùng lúc đó, Lam ngân thảo đã được chuẩn bị sẵn trên mặt đất chợt lao thẳng lên, nhắm vào Phong vĩ kê quan xà đang ngã nằm trên mặt đất, liên vũng vàng quấn chặt quanh thân thể hình trụ của nó, nhất là ở đôi cánh trên người, khiến nó không cách nào bay lên được.

Vũ hồn mập mạp toàn lực phóng thích ra áp lực, Phong vĩ kê quan xà có lẽ cũng cảm nhận được hơi thở của Hỏa phương hoàng, thân thể có chút run rẩy, nhưng dù sao nó cũng là một đầu hồn thú ngàn năm, cũng không cam tâm chịu nhận một cái chết dễ dàng như vậy, mặc dù không có cách nào phi hành nhưng cũng không có hoàn toàn ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển trên mặt đất của nó.

Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể Phong vĩ kê quan xà đột nhiên trở nên linh hoạt hơn, chẳng những những gai nhọn của Lam ngân thảo không cách nào đâm xuyên qua lớp da của nó, ngược lại còn để nó kịch liệt vụn vụn từ dưới Lam ngân thảo chen chui ra ngoài. Mặc dù không phi hành được, nhưng nó nằm trên mặt đất di chuyển tốc độ cũng nhanh vô cùng, trong chớp mắt đã thoát ra ngoài mười hai thước.

<i>" Muốn chạy? Dễ dàng vậy sao ?"</i> Triệu Vô Cực âm thanh trầm thấp vang lên, cùng với đó, hồn hoàn thứ ba trên người hắn chợt lóe lên. Phong vĩ kê quan xà thân thể chợt cứng ngắc lại một chút, tốc độ đại giảm trở nên chậm chạp, đúng là đệ tam hồn hoàn của Triệu Vô Cực, trọng lực tăng cường.

Ngay sau đó, trên người Triệu Vô Cực, đệ tứ đệ ngũ hai cái hồn hoàn đồng thời phát sáng, thân thể hắn chợt nháy dưng lên rồi lại hạ xuống, đệ tứ hồn hoàn kĩ : định vị truy tung, ngay lập tức tác dụng lên Phong vĩ kê quan xà trước mặt. Trọng lực đè ép đồng thời phát động, mặc cho Phong vĩ kê quan xà linh hoạt cỡ nào thì trước mặt hồn lực mạnh mẽ của Triệu Vô Cực cũng không thể có không gian thi triển được.

Đối phó với một đầu hồn thú ngàn năm, Bất Động Minh Vương cũng dễ như trở bàn tay, nhìn qua tựa hồ như hắn không làm cái gì nhưng thực lực trong nháy mắt bộc phát khiến cho lũ đệ tử trong lòng mờ mịt. Đường Tam rốt cục cũng hiểu được ngày đó chính mình đối chiến cùng Triệu Vô Cực cũng có phần may mắn. Nếu Triệu Vô Cực ngày đó vừa đánh dùng hai hồn kĩ này liên hợp lại dùng cũng một lúc, thì e rằng chính mình cơ hội phóng ám khí cũng không hề có.

Hùng chương của Triệu Vô Cực phóng đến, lập tức đè trên đầu của Phong vĩ kê quan xà, đặt nó ngay trước mặt mình, tay kia nắm lấy nhục quan trên đầu của nó. Phong vĩ kê quan xà đối mặt với Kim Cương Hùng bạo lực cực mạnh, trực tiếp bị làm cho ngã người ra, nếu như không phải Triệu Vô Cực lưu cho nó một cái mạng thì chỉ cần dùng một ngón tay cũng khiến nó không thể động đậy nổi.

<i>" Thành công !"</i> Mọi người hưng phấn hoan hô lên một tiếng, Áo Tư Táp cũng chỉ mới mười bốn tuổi mà thôi, biểu

tình hưng phấn không nói lên lời, hai ba bước liền hướng Triệu Vô Cực chạy đến.

Tiểu Vũ đứng ở bên cạnh Đường Tam cúi đầu, trong đôi mắt to lộ ra vẻ không đành lòng :<i>" Nhất định phải liệt sát hồn thú sao ?"</i>

Đường Tam than nhẹ một tiếng, nói :<i>" Mạnh được yếu thua, đó chính là quy tắc sinh tồn. Nếu như con rắn này mạnh hơn chúng ta, người có nghĩ là nó sẽ chấp nhận bỏ qua thức ăn đã đến miệng thế này không ?"</i>

Tiểu Vũ không có mở miệng, nhưng thủy chung nàng vẫn cúi đầu, sắc mặt vẫn có chút tái nhợt như trước.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Triệu Vô Cực lấy bên hông mình ra một thanh đoản nhận đưa cho Áo Tư Tạt, <i>" Đêm dài lắm mộng, động thủ đi, đâm vào cái điểm ngay phía dưới nhục qua ấy là có thể phá được đại não của nó, hồn hoàn này sẽ thuộc về người."</i>

Ngay khi Áo Tư Tạt chuẩn bị hạ một đao trong tay xuống, đột nhiên một tiếng quát chói tai chột vang lên,<i>" Dừng tay !"</i>

Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh từ khu vực phía trước Phong vĩ kê quan xà nhanh chóng lao vọt đến, xuất hiện trước mặt mọi người.

Hai người đến đều là nữ, một già một trẻ. Người già nhìn qua bộ dạng khoảng năm, sáu mươi tuổi, đầu đầy tóc bạc được bó lại cực kì chỉnh tề, mặc dù tuổi đã cao nhưng tinh thần lại cực kì quắc thước, trên mặt mặc dù da dẻ nhăn nheo không ít nhưng vẫn có nét hồng nhuận giống trẻ con bình thường, trong mắt liên tục bắn ra tinh quang, tay phải nắm một quả trượng đầu rắn dài đến ba trượng, trên người sáu cái hồn hoàn cao thấp chuyển động liên tục.

Thân thể không có phát sinh biến hóa nhưng từ hồn hoàn biểu hiện rằng bà đã sử dụng vũ hồn của chính mình, không cần phải hỏi cũng có thể biết quả trượng trong tay bà chính là vũ hồn.

Đi theo bên cạnh lão bà là một cô gái xinh đẹp, mái tóc cắt ngắn, bộ dạng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, một thân trang phục quần quanh người, gắt gao hiện ra thân thể đã phát dục hoàn toàn của nàng. Một đôi mắt to màu nâu đang nhìn chằm chằm vào Phong vĩ kê quan xà trong tay Triệu Vô Cực. Trong tay nàng cũng cầm một thanh quả trượng đầu rắn, bất quá có ngắn hơn so với của lão bà kia một chút, chỉ dài hơn hai trượng, trên người hồn

hoàn cũng chỉ có hai cái trăm năm.

Lão bà cũng tiểu cô nương đồng thời xuất hiện khiến bọn họ cả kinh, nhưng khi bọn hắn nhìn thấy sáu cái hồn hoàn trên người lão bà, liền thở dài một cái. Dù sao, trên người Triệu Vô Cực cũng có bảy cái hồn hoàn, không thể ... như vậy yếu hơn, nhất là có mấy cái hồn hoàn màu đen thâm thúy chính là hồn hoàn ngàn năm, khi thi triển ra cực kỳ uy hiếp.

Nhóm Đường Tam bên này đã buông lỏng một chút, còn lão bà sắc mặt lại có chút thay đổi.

Lúc trước bà nghe Triệu Vô Cực nói với Áo Tư Tạt mới cao giọng ngăn cản, khi tới gần liếc mắt nhìn mới thấy bảy cái hồn hoàn trên người Triệu Vô Cực.

Hồn thánh, đây mới là bên ngoài của Tinh đấu đại sâm lâm, như thế nào lại xuất hiện một gã hồn thánh ? Lão phụ tâm nhất thời trầm xuống, biết là hôm nay sợ rằng không chiếm được lợi thế .

" Có chuyện gì sao ?" Triệu Vô Cực liếc mắt nhìn lão phụ một cái, ánh mắt rơi vào quả trứng đầu rắn trong tay bà, trong lòng không nhịn được nhớ tới một người. Âm thanh của hắn cũng không có chút gì là kiêu ngạo, nghe kĩ lại có chút ôn hòa, Đái Mộc Bạch vốn hiểu rõ hắn liền cảm thấy có chút kinh ngạc. Bất Động Minh Vương đối với người có thực lực không bằng mình, chính là đến này đều không có sắc mặt tốt lắm. Nhất là dưới tình huống này, đối phương rõ ràng có ý định với Phong vĩ kê quan xà ngàn năm này.

Lão phụ ho khan một tiếng, khiến cho khuôn mặt của mình nhu hòa hơn một chút," Ngài hảo thừa hồn thánh tôn kính, ngài không thể cấp Phong vĩ kê quan xà cho đứa nhỏ này được."

Triệu Vô Cực một tay nắm đầu Phong vĩ kê quan xà, hướng Áo Tư Tạt nhìn, ý hắn bảo ...chờ một chút, rồi chuyển hướng lão phụ nói : " Tại sao ?"

Lão phụ lúc này tinh thần tựa hồ đã hòa hoãn lại vài phần, " Nguyên nhân là do chúng ta phát hiện trước, hơn nữa đã triển khai liệt sát trước, nếu không chúng ta thế nào vẫn truy tìm tiếp tục đây?"

Đa tạ lão tap_chung_quoc phiên dịch hộ :

Ngão xỉ dưu : một loại động vật gặm nhấm, như kiểu sóc.

Thất thải vụ : màn khói bảy màu.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 120: Cái thế long xà.

Dịch: Atula23

Biên dịch: Atula23 + Tiên Như Mạng

Áo Tư Táp có chút không nhịn được, <i>"Các người làm sao có thể chứng minh được nó là do các người đã lập sát từ trước?... Lúc chúng ta phát hiện ra nó, còn không thấy bóng dáng các người đâu cả."</i>

Lão bà cười nói: <i>"Tiểu tử, không cần nóng vội. Các người nhìn xem, trên bụng của Phong vĩ kê quan xà có hai vết thương, đó là do quái tượng của ta gây nên, cả phía dưới cánh của nó cũng có. Chỉ là bất cẩn để tiểu tử này chạy mất. Cháu gái ta đã đạt tới ba mươi cấp, rất cần cái hồn hoàn này. Các người cũng thấy đấy, nàng kế thừa vũ hồn xà tượng của ta, loại vũ hồn cao cấp địa xà này là thích hợp nhất đối với nàng."</i>

Triệu Vô Cực cúi đầu nhìn bụng Phong vĩ kê quan xà trong tay mình, quả nhiên như lão bà nói, có vết thương như vậy. Nhưng nếu chỉ có như vậy mà bảo Triệu Vô Cực buông tay, quả thật là chuyện ngàn lẻ một đêm. (Arabian Nights)

Chỉ nghe Triệu Vô Cực lạnh lùng cười, <i>"Còn chưa thỉnh giáo cao danh vị tiền bối này?"</i>.

Lão phụ trả lời: <i>"Không dám, lão thân là Triều Thiên Hương, được các bằng hữu trong giới hồn sư coi trọng, đặt cho xưng hiệu là Xà bà. Trượng phu của ta là Khiếu Mạnh Thực, xưng là Long công. Lần này đến Tinh đấu đại sâm lâm chính là để tìm giúp cho đứa cháu gái một cái đệ tam hồn hoàn thích hợp. Ta thấy lũ trẻ đi với người bộ dáng hình như chưa thể hấp thu hồn hoàn ngàn năm, mặc dù hồn hoàn của Phong vĩ kê quan xà có chút ôn hoà, nhưng bọn chúng làm sao có thể hấp thu nổi đây."</i>

Trong mắt Triều Thiên Hương, những đứa nhỏ trước mắt, lớn nhất là Đái Mộc Bạch còn nhỏ hơn cháu gái mình một vài tuổi, mà nàng đối với thực lực của cháu gái mình lại vô cùng tự tin, căn bản không thể ngờ được rằng đám nhỏ trước mắt có thể có người đạt tới ba mươi cấp sớm hơn cháu gái mình.

Nghe lão bà tự giới thiệu xong, Triệu Vô Cực trong lòng cả kinh, một bên ngăn Áo Tư Táp đang định mở miệng nói, trầm

giọng nói: <i>"Ngài chính là Xà bà tiền bối trong Cái thế Long Xà ư?"</i>.

Triêu Thiên Hương lạnh nhạt cười: <i>"Không dám, đúng vậy. Còn chưa thỉnh giáo cao danh của hồn thánh?"</i>.

Thần sắc Triệu Vô Cực khế biến, Cái thế Long Xà hàng đầu hẳn đã sớm nghe qua rồi. Đôi vợ chồng này xuất đạo rất sớm, thực lực phi phàm, nhất là Long công Mạnh Thực. Khi hẳn được nghe kể, vị Long công kia đã sớm đạt đến cảnh giới hồn thánh, nếu bây giờ có đạt tới cảnh giới hồn đấu la thì hẳn cũng không ngạc nhiên cho lắm.

Vũ hồn của Long công là một cây quả trượng đầu rồng, phối hợp với cây quả trượng đầu rắn của Xà bà, hai vợ chồng này có một loại hồn kỹ dung hợp cực kỳ bá đạo, trừ khi đạt tới thực lực phong hào đấu la, nếu không rất khó ngăn cản.

Triệu Vô Cực bất quá chỉ là một gã hồn thánh, mặc dù Xà bà trước mắt nhìn qua có vẻ yếu hơn hẳn một chút, nhưng chỉ cần Long công xuất hiện, Long công không phải là người mà hẳn có khả năng đối phó nổi.

Quan hệ vợ chồng của Cái thế Long Xà này phi thường tốt, vợ chồng không bao giờ rời xa nhau. Xà bà ở chỗ này, vậy thì Long công hẳn cũng cách đây không xa.

Triệu Vô Cực không phải không nghĩ tới việc đem hai bà cháu trước mắt giết người diệt khẩu. Nhưng làm tiểu nhân cũng đâu phải là đơn giản, muốn giết được Xà bà Triêu Thiên Hương đã là cả một vấn đề. Mặc dù chính mình cao hơn nàng một cấp thực lực, nhưng nếu Triêu Thiên Hương cố ý đào tẩu, căn bản là không có cơ hội nào giữ chân nàng lại, dù sao, Triệu Vô Cực cũng là một lực lượng hình hồn sư, về mặt tốc độ cũng không am hiểu cho lắm. Mà một khi để cho Xà bà thoát đi, vậy thì kết quả chờ đợi là bị Cái thế Long Xà đuổi giết vô tận.

<i>"Tại hạ Triệu Vô Cực"</i> Lập tức, thần sắc trên mặt Triệu Vô Cực trở nên nhu hoà, đem danh tính của mình báo ra.

Triêu Thiên Hương thần sắc cũng có chút đổi, nói: <i>"Khó trách, ta không ngờ lại có thể vô tình gặp được vị hồn thánh trẻ tuổi như vậy. Nguyên lại là Bất Động Minh Vương nổi danh trong giới hồn sư."</i>

Triệu Vô Cực cười có chút xấu hổ, trong lòng thầm nghĩ, nổi tiếng trong giới hồn sư gì chứ, e rằng toàn tiếng xấu mới đúng. Triệu Vô Cực cười nói: <i>"Ta làm sao dám nhận, năm đó tiếng xấu của ta e rằng ai cũng biết, bất quá mấy năm nay"

đã quy ẩn, dạy một vài đệ tử trong học viện. Lần này mang theo mấy đứa nhỏ này đến Tinh đấu đại sâm lâm, một mặt là thu lấy một cái hồn hoàn, mặt khác là đưa bọn nhỏ đi thu chút ít kinh nghiệm, không nghĩ tới lại có thể gặp được tiên bối."

Triêu Thiên Hương cũng không muốn cùng Triệu Vô Cực dây dưa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Ta so với người lớn hơn một vài tuổi, theo thứ tự, gọi người một tiếng là Triệu lão đệ được chứ. Triệu lão đệ, con Phong vĩ kê quan xà ngàn năm này đối với cháu gái ta cực kỳ quan trọng, nàng vừa mới đạt tới cấp ba mươi, phải có một cái hồn hoàn thích hợp. Con Phong vĩ kê quan xà này là do chúng ta ... phát hiện ra trước, hơn nữa còn bị chúng ta đánh bị thương, chỉ là không ngờ còn có thể trốn thoát. Nếu có thể Triệu lão đệ nhường chúng ta một chút, đem con hồn thú này cho bọn ta, nhân tình này lão thân tất sẽ ghi nhớ trong lòng, tương lai sẽ có hồi báo."

Triệu Vô Cực trong lòng cười lạnh một tiếng, chỉ bằng mấy câu nói mà nghĩ mang hồn thú ngàn năm trong tay ta đi sao. Cho dù cái thể Long Xà người lợi hại, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy, càng huống chi dù sao Long công cũng không có mặt ở đây.

Triêu Thiên Hương muốn nhanh chóng đoạt được Phong vĩ kê quan xà trong tay Triệu Vô Cực, đồng dạng Triệu Vô Cực cũng muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề. Hắn cũng không muốn nghĩ tới khi Long công đến đây, cục diện hắn sẽ không thể khống chế nổi nữa.

"Thưa đại tỷ, việc này sợ rằng rất khó a!" Triệu Vô Cực lộ ra vẻ mặt khó khăn.

Cô gái đứng bên cạnh Triêu Thiên Hương có chút không nhịn được mở miệng nói: "Có cái gì mà khó, con Phong vĩ kê quan xà này là do chúng ta ... phát hiện ra trước. Nếu không có bọn ta đánh nó bị thương, các người làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như vậy chứ? Mau đem nó trả lại cho ta nhanh, nếu không ta cũng sẽ không khách khí với các người nữa." Vừa nói nàng vừa giơ quả trứng đầu rắn trong tay lên.

Triêu Thiên Hương đồng dạng nhíu mày, nhìn thẳng Triệu Vô Cực nói: "Triệu lão đệ, người nói như vậy là không muốn đem Phong vĩ kê quan xà trả cho tổ tôn ta ư?"

Triệu Vô Cực mỉm cười nói: "Thưa đại tỷ, lời nói của người không đúng rồi. Trong Tinh đấu đại sâm lâm, tất cả hồn thú đều là vật vô chủ, có lẽ Phong vĩ kê quan xà này là do các người ... phát hiện ra trước, hơn nữa còn đánh trọng

thương nó. Nhưng cuối cùng bắt được nó lại là bọn ta. Người muốn nhấn mạnh nó là thuộc về người, chỉ e là không công bình chút nào. Nó mặc dù rất thích hợp với tôn nhi của người, nhưng đồng dạng cũng rất phù hợp với một đệ tử của ta. Loại hồn thú tương đối ôn hoà này, đối với đệ tử của ta sẽ có sự trợ giúp vũ hồn rất lớn."</i>

Triêu Thiên Hương sững sốt một chút, <i>"Ý người là, trong đám đệ tử này của người, có người đạt đến ba mươi cấp hồn sư sao?"</i>. Triệu Vô Cực gật đầu.

Triêu Thiên Hương trong lòng cả kinh, đám thiếu niên nam nữ trước mắt nhìn qua cũng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, phần lớn mới có bộ dáng mười hai mười ba tuổi, nếu nói bọn chúng đã đạt đến ba mươi cấp, như vậy không phải là nói thiên phú còn cao hơn cả cháu gái mình hay sao?

Nghĩ tới đây, thần sắc Triệu Thiên Hương toát ra vẻ không tin, ánh mắt trực tiếp rơi lên người tên đệ tử lớn tuổi nhất là Đái Mộc Bạch tướng mạo anh tuấn với đôi song nhãn tà dị.

Triệu Vô Cực cười nói: <i>"Nếu người không tin, được thôi, ta sẽ bảo bọn nhỏ xuất ra vũ hồn của chúng để tiền bối nhìn. Sử Lai Khắc chúng đệ tử. Xuất ra vũ hồn, đem tất cả các hồn hoàn của các người thể hiện ra cho vị tiền bối Xà bà này nhìn."</i>

Nghe tiếng Triệu Vô Cực ra lệnh, mọi người đều tự phóng thích ra vũ hồn của mình. Trong đó, khi Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tập và Đường Tam phóng thích vũ hồn, trên người chỉ xuất hiện một cái hồn hoàn, vũ hồn của bọn chúng là gì thì không cho đối phương biết được. Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh tự nhiên có phương pháp ẩn dấu. Đường Tam thì không muốn cho Lam ngân thảo hiện thân, chỉ huy động nó trực tiếp bò trên mặt đất. Về phần hương tràng của Áo Tư Tập thì không thể xuất hiện tùy tiện khi không có hồn chú. Bốn người còn lại đều là thú vũ hồn, một chút thể hiện thực lực của mình, đồng thời hoàn thành vũ hồn phụ thể.

Nhất thời trước mắt Xà bà Triệu Thiên Hương, bảy tên nam nữ thanh niên toàn bộ đều xuất hiện quang mang lóng lánh của hồn hoàn, mỗi người đều có hai cái màu vàng tượng trưng cho bách niên hồn hoàn, Đái Mộc Bạch còn nhiều hơn mọi người một cái màu tím là thiên niên hồn hoàn.

Vừa nhìn thấy đã khiến cho Xà bà Triệu Thiên Hương trong lòng khiếp sợ. Điều này có thể sao? Đó là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu. Lũ nhỏ trước mắt tuổi từ mười hai đến mười lăm đã đạt đến cảnh giới đại hồn sư, riêng đứa nhìn có vẻ

lớn tuổi nhất đã sở hữu ba hồn hoàn, hơn nữa phẩm chất hồn hoàn của mỗi đứa đều rất tốt, một cái hồn hoàn mười năm cũng không thấy. Đây là khái niệm gì? Nếu nói chỉ có một đứa có thiên phú cao hơn so với cháu gái mình, điều này còn có thể chấp nhận được, nhưng lúc này bọn nhỏ thể hiện thực lực, từ tuổi bọn chúng mà phán đoán, ai cũng có thiên phú cao hơn hẳn so với cháu gái mình. Bảy thiếu niên nam nữ này phải dùng từ thiên tài mới có thể hình dung được. Chính là, làm sao cùng lúc xuất hiện nhiều thiên tài như vậy chứ?

Nhìn ánh mắt kinh hãi trên khuôn mặt Triều Thiên Hương, Triệu Vô Cực không khỏi thầm sảng khoái trong lòng, gương mặt xuất hiện vẻ tươi cười, <i>"Tiền bối, ngài thấy đệ tử của ta có hợp nhãn không?"</i>

Triều Thiên Hương hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng hồi phục nội tâm bị kích động, cười có chút không thoải mái nói: <i>"Đương nhiên, không hổ là đệ tử của Bất Động Minh Vương, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên! Không biết là đứa nhỏ nào đạt tới ba mươi cấp đây?"</i>

Triệu Vô Cực vỗ vỗ lên người Áo Tư Tạp đứng bên cạnh, <i>"Là tiểu tử này, hẳn vừa mới đạt ba mươi cấp, không có cách nào khác, ta cũng phải xuất lực, chỉ có thể mang bọn chúng tới nơi này."</i>

Triều Thiên Hương nhìn về phía Áo Tư Tạp, thần sắc càng ngày càng có vẻ khó nhìn, nàng hiểu rất rõ hồn hoàn đối với một gã hồn sư sắp tiến giai quan trọng như thế nào. Bây giờ Phong vĩ kê quan xà trong tay người ta, muốn lấy được từ trong tay Triệu Vô Cực, e rằng không đơn giản chút nào. Tiếng xấu của hắn mình đã nghe qua, nếu không phải có danh tiếng Long Xà trấn áp hắn, nói không chừng tiểu tử này trực tiếp hạ sát thủ hai người tổ tôn mình.

Nhưng Triều Thiên Hương hiển nhiên làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy, đôi con ngươi chuyển động, đã xuất hiện một kế. Một tay vuốt nhẹ mái tóc bạc trên đầu, khuôn mặt Triều Thiên Hương tươi cười nói: <i>"Triệu lão đệ, tình huống bây giờ chúng ta đều không nỡ đưa Phong vĩ kê quan xà cho kẻ khác. Xem ra không bằng chúng ta cứ dựa theo quy củ của hồn sư giới mà làm, cho hai người bọn chúng tự quyết định hồn hoàn thuộc về ai. Người xem có được không?"</i>

<i>"Nga? Quy củ của hồn sư giới? Xin mời tiền bối nói rõ."</i> Triệu Vô Cực không phải làm bộ, hẳn cho đến bây giờ chưa bao giờ coi mình là người thuộc về giới hồn sư, mà hành động hoàn toàn theo cảm giác của bản thân, nếu không cũng không đến nỗi mang tiếng xấu như vậy.

Triêu Thiên Hương lại nói: <i>"Rất đơn giản. Bọn chúng đều cần cái hồn hoàn này, mà trong quá trình bắt con Phong vĩ kê quan xà này hai bên đều xuất lực, bây giờ nếu mọi người đều không chịu bỏ qua, hay là dùng thực lực để quyết định xem con Phong vĩ kê quan xà này sẽ thuộc về ai không phải là hợp lý nhất hay sao chứ? Nếu tên đệ tử này của người có thể chiến thắng cháu gái ta, lão thân không nói hai lời, bọn ta lập tức rời đi. Ngược lại, xin mời Triệu lão đệ đem con Phong vĩ kê quan xà này giao cho bọn ta."</i>

Triệu Vô Cực mở hai bàn tay ra, làm bộ dáng vô cùng bất đắc dĩ. <i>"Không thể được, thừa đại tỷ, điều này e rằng không thể như mong muốn của người."</i>

Triêu Thiên Hương sắc mặt biến đổi, giận dữ nói: <i>"Triệu Vô Cực, ta đã nhượng bộ rồi, người còn muốn gì nữa? Thấy lão gia nhà ta không có ở đây khi dễ ta sao? Hừ!"</i>.

Triệu Vô Cực vẻ mặt cười khổ nói: <i>"Không, đương nhiên không phải. Là vậy, tên đệ tử này của ta không phải là chiến hồn sư, hẳn chẳng qua chỉ là một gã phụ trợ hệ hồn sư mà thôi. Một gã thực vật hệ hồn sư, làm sao có thể tiến hành tỷ thí với cháu gái người chứ?"</i>

Nghe Triệu Vô Cực nói xong, Triêu Thiên Hương lại thất kinh. <i>"Người nói cái gì? Hẳn là thực vật hệ hồn sư ư?"</i>.
Ba chữ Thực vật hệ làm cho nàng đối với Áo Tư Tạp có vài phần nặng nề.

Giống như lời của viện trưởng Sử Lai Khắc học viện Phát Lan Đức đã nói, thân là thực vật hệ hồn sư, Áo Tư Tạp lại còn có tiên thiên miễn hồn lực, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, sợ rằng trên toàn đại lục từ trước tới nay không có ai tu luyện thực vật hệ vũ hồn nhanh hơn hẳn.

Triêu Thiên Hương nhu hòa nhìn về phía Áo Tư Tạp, <i>"Tiểu tử, người thực sự là thực vật hệ hồn sư ư? Không biết xuất thân từ tông môn nào?"</i>

Áo Tư Tạp lắc đầu nói: <i>"Ta không phải xuất thân từ tông môn, viện trưởng nói, vũ hồn của ta xảy ra biến dị nên mới trở thành như vậy."</i>

Thiên tài thực vật hệ hồn sư, không có bối cảnh sau lưng, vũ hồn biến dị, vài điểm cùng tập trung một chỗ khiến cho Triêu Thiên Hương không khỏi có chút khâm trọng. Nếu có thể đem một gã thực vật hệ hồn sư xuất sắc như vậy về cho gia tộc mình, vậy, tương lai có hẳn phụ trợ cháu gái mình, không phải là quá sức hoàn mỹ hay sao?

Bất quá, không đợi Triệu Thiên Hương kịp nói ra vài lời lung lạc, một âm thanh đột nhiên xen vào.

<i>"Triệu sư phụ, không bằng để cho ta thay thế Tiểu Áo ra tay đi. Ta hai mươi chín cấp, hẳn là không chiếm tiện nghi chút nào đâu."</i> Người nói chính là Đường Tam.

Đường Tam quan sát hai người tổ tôn xà bà cũng đã nửa ngày, ở chỗ này chậm trễ thời gian hiển nhiên không phải là một lựa chọn tốt. Hơn nữa hẳn từ trong lời nói của Triệu Vô Cực với Xà bà cũng nghe ra đối phương còn có một nhân vật lợi hại vẫn chưa xuất hiện. Vạn nhất nếu cái lão Long công kia tới đây, e rằng quyền được nói cũng không thuộc về mình, càng huống chi Áo Tư Táp lại là bạn cùng phòng với hắn. Phương thức tỷ thí để đoạt được hồn hoàn này là do đối phương đưa ra, Đường Tam đối với thực lực bản thân rất có tin tưởng. Mặc dù cháu gái của Xà bà hồn lực cao hơn hẳn một cấp, nhưng Đường Tam không nghĩ rằng đối phương có thể thắng nổi hắn.

Vừa nói Đường Tam vừa chạy đến bên cạnh Áo Tư Táp.

Hai mươi chín cấp. Trái tim Xà bà chợt co thắt lại một chút, trong lòng thầm nghĩ. Rốt cuộc là Triệu Vô Cực đến tột cùng là kiếm được nhiều đứa nhỏ như thế này, làm cách nào mà người này lại xuất sắc hơn người kia? Đứa nhỏ này nhìn qua tuổi còn rất nhỏ, nếu ở địa phương khác, bộ dáng chỉ sợ giống như vừa mới tốt nghiệp học viện dành cho sơ cấp hồn sư. Nhưng hắn lại đứng tại đây, nói rằng đạt tới hai mươi chín cấp hồn lực, điều này thực sự là...

Triệu Vô Cực thấy Đường Tam đứng lên, trong mắt không khỏi toát ra quang mang tán dương, hướng Xà bà nói: <i>"Tiên bối, ngài thấy thế nào? Tên đệ tử này của ta là Chiến hồn sư, có thể thay mặt Áo Tư Táp đánh một trận. Nếu hắn thua, Phong vĩ kê quan xà ngàn năm này thuộc về ngài. Ngược lại, xin tiên bối thứ lỗi."</i>

Xà bà gật đầu, nếu cháu gái của nàng ngay cả thắng một kẻ kém một cấp cũng không làm được, vậy thì còn cái gì để nói nữa chứ.

Áo Tư Táp nhìn Đường Tam, âm thầm giơ ngón tay cái lên, thấp giọng nói: <i>"Hảo huynh đệ"</i>.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đường Tam cười cười nói: <i>"Chúng ta là bạn cùng phòng, cũng là bằng hữu, không phải vậy sao? Yên tâm đi, cái hồn hoàn này nhất định thuộc về ngươi."</i>

Vừa nói, Đường Tam vừa bước dài về phía trước, phía đối diện cô gái cũng đi ra, mọi người hai bên chậm rãi lùi về phía sau, nhường cho bọn hắn một khoảng không gian đủ để tỷ thí.

<i>"Ta tên là Đường Tam, vũ hồn Lam Ngân thảo, hai mươi chín cấp, hai hồn hoàn, chiến hồn sư."</i>

Cô gái lạnh lùng nói: <i>"Mạnh Y Nhiên, vũ hồn Xà trượng, ba mươi cấp, hai hồn hoàn, chiến hồn sư"</i>

Ở khoảng cách gần, Đường Tam mới phát hiện, cô gái tên Mạnh Y Nhiên này rất đẹp. Nàng dù sao cũng mười sáu tuổi, thân thể phát dục rất hoàn mỹ, so với nàng, ba nữ hài tử trong học viện trông thanh mảnh hơn vài phần.

Mạnh Y Nhiên hai mắt to tròn, lông mi dài, cao gần bằng Đường Tam, cực kỳ đối xứng, trước ngực là bạo mãn phong doanh hồn viên, vòng eo mảnh khảnh tựa như núp thắt, mặc dù trên mặt giận dữ hơi tái đi, nhưng vẫn không giảm đi chút phong tư nào hết.

Gió nhẹ thổi qua, lá cây trong Sâm lâm kêu lên xào xạc, ánh nắng nhảy nhót xuyên qua các tán cây chiếu xuống. Đường Tam giơ tay phải lên nói: <i>"Mời"</i>.

Mạnh Y Nhiên lúc này lửa giận đã bùng bùng thiêu đốt trong lòng, mắt thấy một cái hồn hoàn hiếm có sắp rơi vào tay lại vượt đi, trong lòng làm sao có thể tốt được, trước mắt chỉ muốn mau chóng giết chết Đường Tam, đoạt lại thiên niên hồn hoàn Phong vĩ kê quan xà, để hấp thu tiến giai.

Kỳ thật Long công Mạnh Thục cũng ở trong Tinh đấu đại sâm lâm, nhưng lúc trước lần theo dấu vết của một con hồn thú khác mà chia tay với Xà bà và Mạnh Y Nhiên, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào tìm lại được nhau. Nếu không, nếu Long công ở ngay phụ cận, Xà bà Triều Thiên Hương làm sao dễ nói chuyện như vậy.

Thân hình chợt loé, Mạnh Y Nhiên rất nhanh đi tới trước mặt Đường Tam, xà trượng dài hai thước thẳng một đường nện vào mặt của Đường Tam. Nhìn qua bộ dáng Mạnh Y Nhiên chỉ là một cô gái mảnh khảnh, thế nhưng khi bắt đầu chiến đấu không nàng không còn giữ được chút vẻ nữ tính nào nữa, chẳng những khí thế cực kỳ sắc bén, mà trong hồn lực cũng tràn ngập hơi thở bá đạo.

Mắt thấy xà trượng phủ xuống, chân Đường Tam đạp Quỷ ảnh mê tung trượt về phía sau, đồng thời trên người hồn hoàn thứ nhất sáng lên.

Lam ngân thảo đệ nhất hồn hoàn kỹ năng: Quán quanh, phát động.

Lam ngân thảo màu xanh đen không hề báo trước từ dưới mặt đất trời lên, trong nháy mắt đã đem Mạnh Y Nhiên đang muốn truy kích Đường Tam trói lại, gai trên thân Lam ngân thảo đột nhiên mọc ra, độc tố tê dại trong nháy mắt phát động.

Đường Tam lúc này chỉ đứng cách Mạnh Y Nhiên chỉ có ba thước, chứng kiến nàng bị Lam ngân thảo của mình quán quanh một cách kiên cố, trên mặt không khỏi toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, <i>"Ta nghĩ tròng tử thí này xem như có thể kết thúc ở đây được rồi."</i>

Đường Tam đối với Lam ngân thảo của mình rất có tin tưởng, đối thủ cường đại hơn nhiều so với hắc mã ra có thể có cơ hội trốn thoát, nhưng nếu là đối thủ đồng cấp bậc với hắc mã mà bị Lam ngân thảo quán chặt thì cơ hội là không có khả năng trốn thoát. Dù sao hồn lực cũng không chênh lệch nhiều lắm, mà Lam ngân thảo thân mình mang độc tố khiến lực lượng đối phương giảm đi, toàn thân tê dại, càng khó để thoát khỏi. Đó cũng chính là ưu thế của khống chế hệ hồn sư đồng cấp bậc, nhất là dưới tình huống hồn lực đối phương không cao, có khả năng thi triển hồn kỹ lại không nhiều, muốn thoát khỏi hồn kỹ của khống chế hệ hồn sư càng thêm khó khăn hơn, đối với người sở hữu hai cái trăm năm hồn hoàn Mạn đà la xà cùng với Quý đẳng cũng không phải dễ dàng trốn thoát chút nào. Dù sao, không phải ai cũng đạt tới cấp bậc như Triệu Vô Cực.

Mạnh Y Nhiên cùng cây quả trượng đầu rắn đều bị Lam ngân thảo quán quanh, nhưng xem ra nàng không có chút ý tứ nào nhận thua cả.

Nương theo một tiếng hừ lạnh, hai cái hồn hoàn trên người Mạnh Y Nhiên đồng thời sáng rực lên.

Chứng kiến hồn hoàn trên người nàng loé sáng, Đường Tam nhất thời lấy làm kinh hãi. Phải biết rằng một khi bị Lam ngân thảo mang trên mình độc tố tê dại quán quanh thì không có khả năng tiếp tục điều động hồn lực, đó cũng là lý do tại sao nói năng lực khống chế Lam ngân thảo của hắc mã rất mạnh. Mà Mạnh Y Nhiên ở trước mặt có thể thi triển hai cái hồn hoàn, vậy tức là nàng không bị trúng độc.

Trong lòng giật mình, đồng thời Đường Tam không chút do dự đạp Mê Tung quỷ ảnh thối lui nhanh về phía sau, cùng lúc đó chứng kiến được một màn quỷ dị.

Chỉ thấy trong vòng trói buộc của Lam ngân thảo, thân thể Mạnh Y nhiên giống như

không có khớp xương, vận vẹo một chút thân thể trở nên mềm mại giống như rắn lạng yên chui ra từ trong vòng Lam ngân thảo, quả trượng đầu rắn trong tay lại nện thẳng vào đầu Đường Tam. Lưỡi rắn từ đỉnh đầu quả trượng ló ra lớn dần lên dài chừng hai thước, trong nháy mắt bay đến sát Đường Tam, trên lưỡi rắn loé lên một màu xanh biếc, hiển nhiên có chất kịch độc. Mạnh Y Nhiên đồng thời phát động hai cái hồn kỹ. Đệ nhất hồn kỹ-Thiệt nhận(lưỡi nhọn), Đệ nhị hồn kỹ-Thân rắn, nhờ hồn kỹ này, nàng nhanh chóng thoát ra khỏi sự trói buộc của Lam ngân thảo, còn đem Thiệt nhận phát ra công kích mạnh mẽ, tình thế trước mắt nhất thời nghịch chuyển.

Nhưng lúc này nhìn bộ dáng Mạnh Y Nhiên có chút chật vật. Độc tố trong gai trên thân Lam ngân thảo mặc dù không có gây ra tổn hại gì cho nàng, thậm chí không cách nào đâm vào thân rắn mềm mại của nàng, nhưng quần áo của nàng lại không có hiệu quả của hồn kỹ đó. Lúc này trang phục trên thân bị hồng trăm ngàn lỗ thủng, thông qua đó có thể mơ hồ chứng kiến bên trong.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao nàng sau khi thoát ra khỏi trói buộc của Lam ngân thảo lại nhất nhất hướng tới Đường Tam hạ sát thủ, lúc này nàng không chỉ phẫn nộ, mà còn là xấu hổ quá mà nảy sinh sát ý.

Đang đứng ngoài theo dõi cuộc chiến, Đái Mộc Bạch thì thảo nói nhỏ: <i>"Lam ngân thảo của Tiểu Tam cởi quần áo mới chỉ có một bộ bên ngoài. Nếu vừa rồi không chế chút nữa, nói không chừng đối thủ đã nhận thua luôn rồi."</i>

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp hay Mã Hồng Tuấn lúc này hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào Mạnh Y Nhiên. Nói như thế nào đi chăng nữa thì Mạnh Y Nhiên cũng là một mỹ nữ xuất sắc, trong lúc động lại càng gây ra một cảm giác đẹp mông lung, Đái Mộc Bạch cùng với Áo Tư Tạp coi như còn thu liễm một chút, tên mập mạp Mã Hồng Tuấn lại chảy cả nước miếng, tà hỏa trong lòng có xu thế dâng lên.

Mắt thấy Lam ngân thảo của mình không phát huy chút tác dụng nào, Đường Tam không khỏi nhíu mày. Thiệt nhận đã tới trước mắt rồi, cực kỳ đột ngột gia tăng chiều dài hai thước, khiến hắn không thể tránh thoát được.

Thân thể nghiêng một chút, Đường Tam không hề lui về phía sau, chân phát lực, cơ hồ là xông thẳng về phía Thiệt nhận trước mặt, đồng thời tay trái xuất thế Khống hạc dẫn dắt, tay phải sử Cầm long để đập bể, mục tiêu là phía dưới đầu rắn trên cây quả trượng, nếu thực sự đây là một con rắn, thì mục tiêu lần này của

Đường Tam là bảy tắc dưới đầu rắn.

Lúc này Đường Tam đã hiểu được tại sao Mạnh Y Nhiên lại có thể miễn dịch với độc tố tề đại trên thân Lam ngân thảo. Đó là vì vũ hồn của nàng cũng có chứa kịch độc, cho nên đối với độc tính tự nhiên sẽ có tính miễn dịch nhất định, do đó nàng mới có thể thành công thoát khỏi kỹ năng quán quan của mình.

Một âm thanh trầm muện vang lên, Phan, quả trượng đầu rắn nâng lên một chút. Hồn lực của Mạnh Y Nhiên so với tượng tượng của Đường Tam còn muốn bá đạo hơn nhiều, mặc dù xà trượng bị đánh văng ra, nhưng Đường Tam lại không thu được cơ hội tiến đến công kích tiếp, Mạnh Y Nhiên mạnh mẽ gìm xà trượng lại, hai tay cầm xà trượng hơi rung một chút, xà trượng đã hoá thành tám đạo quang ảnh hướng thẳng vào người Đường Tam. Tám đạo quang ảnh này hư hư thực thực, mang theo hồn lực cực kỳ bá đạo mênh mông cơ hồ bao trùm mọi phương hướng không gian mà Đường Tam có thể tránh né.

Đúng lúc này, hai mắt Đường Tam chợt loé lên, xạ ra tử sắc thâm trầm, chính là Tử cực ma đồng.

Chứng kiến hai mắt Đường Tam biến thành màu tím, Mạnh Y Nhiên không khỏi có chút sửng sốt, hai tay có chút ngưng trệ. Quả trượng đầu rắn huyền hoá ra tám đạo quang ảnh, có thể nói mỗi đạo đều là thật, cũng có thể nói mỗi đạo đều là giả, thật giả trong lúc đó không ngừng biến ảo mới có thể duy trì được sự tồn tại của bọn chúng. Cho dù là cao thủ như Triệu Vô Cực gặp phải công kích loại này cũng chỉ có một cách là ngạnh kháng. Thế nhưng trước mặt nàng lại là Đường Tam có Tử cực ma đồng, mặc dù cây quả trượng đầu rắn vô cùng nhanh chóng đánh tới, nhưng tất cả quỹ tích đều thông qua ánh mắt Tử cực ma đồng chui vào trong đại não của Đường Tam một cách rõ ràng. Đường Tam hai tay đều động, trước thân phát ra tràn ngập hồn lực đặc tính dính làm cho quả trượng chợt bị kìm hãm, ngay sau đó, tay phải Đường Tam như một tia chớp tóm vào một điểm trên thân quả trượng chính là vị trí bảy tắc mà hắn đã nắm từ trước.

Mạnh Y Nhiên chỉ cảm thấy xà trượng trong tay bị tóm chặt, tất cả quang ảnh hư ảo toàn bộ mất hết, nhưng công kích của nàng vẫn chưa có chấm dứt. Từ trong quả trượng đầu rắn, cái lưỡi nhọn phun ra đột nhiên đổi hướng một cách quỷ dị, trực tiếp cắt về phía tay phải đang giữ quả trượng của Đường Tam, giống như một lưỡi dao sắc bén loé lên ánh sáng màu xanh kịch độc. Ai nhìn cũng biết nếu bị cái này chém trúng thì ...

Mạnh Y Nhiên tốc độ phản ứng rất nhanh, cơ hồ là đồng thời ngay khi Đường Tam bắt được quả trượng, Thiết nhận cũng đã

đổi hướng chém tới, dưới tình huống này cho dù Đường Tam muốn tránh cũng không còn kịp nữa rồi. Nếu hãn buông tay đang giữ lấy xà trượng ra, Mạnh Y Nhiên tất sẽ nhân cơ hội huy động xà trượng đối đánh xuống, mục tiêu công kích của cái lưỡi kia không ngoài cái gì khác trừ thân thể của Đường Tam.

Một tắc dài là một tắc mạnh, Quỷ ảnh mê tung của Đường Tam mặc dù ảo diệu, nhưng dưới tình huống này cơ hồ không có khả năng né tránh công kích của Mạnh Y Nhiên một lần nữa.

Ở bên này, Tiểu Vũ đang xem cuộc chiến kinh hoàng hô một tiếng liền cất bước định xông lên, nhưng lại bị Triệu Vô Cực phát hiện kịp thời giữ lại. Về mặt Triệu Vô Cực cũng âm trầm, nhưng ở loại tỷ thí công bình như thế này nếu tùy tiện ra tay sẽ vi phạm quy tắc của trò chơi, càng huống chi hãn tin tưởng Đường Tam tuyệt đối sẽ không bị đối phương đánh bại một cách đơn giản như vậy. Nhớ lại lúc trước, tiểu tử này bằng ám khí gây cho mình không ít ngạc nhiên, mà bây giờ công kích cực mạnh của hãn vẫn còn chưa có xuất hiện.

Đối mặt với Thiết nhận đang chém xuống, Đường Tam lựa chọn phương pháp giải quyết đơn giản nhất, đồng thời nhìn giống như phương pháp tự sát. Tay phải của hãn không buông xà trượng ra, mà tay trái rất nhanh giơ lên chụp thẳng vào Thiết nhận do xà trượng phun ra.

"Tiểu Tam" Tiểu Vũ lại kinh hoảng hô lên, nàng sợ đến nhắm chặt hai mắt lại, tuyệt đối không muốn nhìn thấy bàn tay của Đường Tam bị cắt rơi xuống đất.

Nhưng liệu bàn tay của Đường Tam có bị chém rơi xuống hay không? Đáp án tất nhiên là không rồi.

Đình, một âm thanh nhỏ vang lên, tay trái của Đường Tam vững vàng đem Thiết nhận kia khống chế trong lòng bàn tay, lúc này, hai tay của hãn đã biến thành trong suốt như ngọc, chính là Đường môn tuyệt học Huyền Ngọc thủ. Huyền Ngọc thủ, tuyệt học được ghi lại trong Huyền thiên bảo lục, đối với cao thủ ám khí Đường môn mà nói, Huyền ngọc thủ là một trong những môn học bắt buộc. Ở kiếp trước của Đường Tam, trừ Đường môn ra, đại đa số các cao thủ sử dụng ám khí khác, nhất là ám khí kịch độc, trên tay đều phải đeo bao tay da, tránh gây thương tổn cho bàn tay. Nếu Đường môn đệ tử cũng làm như vậy, không phải sẽ bị chê cười hay sao chứ?

Huyền ngọc thủ, lấy Huyền thiên công làm trụ cột, làm cho bàn tay trở nên giống như hàn ngọc bình thường, cứng cõi, bách độc bất xâm. Có nó, Đường môn đệ tử khi sử dụng ám khí cũng không có cố kỵ điều gì, càng không sợ gây thương tổn

ngược lại cho bản thân. Đường nhiên Hàn ngọc thủ cũng có cực hạn, nếu như công kích vượt qua cực hạn của nó, bàn tay hẳn sẽ bị thương. Nhưng cực hạn Huyền ngọc thủ của Đường Tam lúc này hiển nhiên không phải là Mạnh Y Nhiên có thể đạt tới, nếu đối lại là quả trượng đầu rắn của xà bà Triều Thiên Hương thì còn có thể.

Thiệt nhận vào tay, Đường Tam nắm ngón tay giữ chắc, hai bàn tay một nắm xà trượng một kẹp thiệt nhận, đem quả trượng đầu rắn của Mạnh Y Nhiên gắt gao giữ trong tay mình, hai người mỗi người một đầu, nhất thời giằng co một chỗ.

Thiệt nhận có thể nói là điểm tinh hoa của xà trượng, rất nhiều kỹ xảo phải thông qua thiệt nhận mới có thể sử dụng được. Thiệt nhận vào tay của Đường Tam, tựa như mối hàn, Mạnh Y Nhiên vài lần phát lực, chẳng những không thể thu lại được xà trượng, mà thậm chí bàn tay đột nhiên trở nên trắng như ngọc của Đường Tam cũng không bị chút tổn hại nào.

Thực lực của Mạnh Y Nhiên hoàn toàn là dựa vào cây trượng này, nàng tự nhiên không có khả năng buông bỏ vũ khí của mình. Đường Tam đương nhiên nắm rõ ràng đạo lý này, vô hình chung xà trượng trở thành điểm mấu chốt trong trận tỷ thí của hai người.

Cơ hồ không chút do dự, hai người đồng thời thúc dục hỗn lực của bản thân thông qua xà trượng công tới đối phương.

Hỗn lực của Đường Tam là màu lam, trong khi đó hỗn lực của Mạnh Y Nhiên là màu xám, hai loại quang mang bất đồng màu sắc này đồng thời hiện ra trên thân xà trượng, mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Lúc này hỗn kỹ đã không còn tác dụng gì nữa, hỗn lực hai người hơn kém nhau không nhiều lắm, đối mặt với đối phương đang dồn hết sức thúc dục hỗn lực như phong ba bão táp đánh sang, đã đành không ra tay được thì chỉ có phương pháp quấy nhiễu đối thủ.

Đường Tam đương nhiên có thể phát động ám khí sở trường của hẳn, nhưng hẳn lại không muốn làm như vậy. Hẳn cần đối mặt với một đối thủ ngang tài ngang sức kể cả về vũ hồn lẫn kỹ xảo chiến đấu, cho dù không thể chiến thắng được.

Hẳn nhiều năm tự tu luyện như vậy, mặc dù năng lực khống chế Lam ngân thảo vũ hồn bị đối phương khắc chế, nhưng Đường Tam muốn chứng minh, mình mạnh hơn đối thủ.

Cứ như vậy Đường Tam cùng Mạnh Y Nhiên trận này tự nhiên biến thành so đấu hỗn lực.

Mạnh Y Nhiên hồn lực vừa cương mãnh vừa bá đạo, hơn nữa trong lòng lại chứa oán khí, vừa mới tiến vào cục diện giằng co
hồn lực, đã lập tức triển khai như sóng lớn vỗ bờ, mãnh liệt đánh sâu vào đối phương.

Huyền thiên công của Đường Tam là chánh tông thượng thừa đạo môn nội gia tâm pháp, đặc điểm của nó là sự mềm dẻo, cường
hãn, liên miên không dứt. Đường Tam biết hồn lực của đối phương cao hơn mình, thế nên khi Mạnh Y Nhiên vừa triển khai
công kích, hãn cũng không nóng lòng phản kích, mà đem hồn lực rút lại chỉ còn một phần ba thanh xà trượng, ương ngạnh
chống cự, cho dù người có thể nào công kích ta cũng bất động như vậy thôi.

Mắt thấy Đường Tam cùng Mạnh Y Nhiên tiến tới cục diện so đấu hồn lực, xà bà Triệu Thiên Hương cùng Triệu Vô Cực không
khỏi khẩn trương. Bọn họ rất rõ ràng, hồn lực đấu là một hình thức quyết đấu vô cùng nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ
xuất nhỏ, thì có thể sẽ bị thương nặng. Ý thức được điều đó, hai người chậm rãi đi tới gần, một khi xuất hiện vấn đề,
bọn họ lập tức ra tay cứu viện.

Thời gian cứ trôi đi, bất luận là Đường Tam hay Mạnh Y Nhiên trên trán đều xuất hiện mồ hôi, hai người đã dốc toàn lực
ra rồi. Đường Tam lợi thế nhờ sự mềm dẻo cùng đặc tính sanh sanh không dứt của Huyền thiên công, tốc độ khôi phục của
bản thân vô cùng nhanh chóng. Còn Mạnh Y Nhiên thì lại lợi thế nhờ hồn lực bản thân cao hơn so với Đường Tam. Nếu hai
người còn tiếp tục bảo trì tình thế, thì tràng so đấu này cuối cùng rất có thể sẽ là cục diện lưỡng bại câu thương.

Nhưng Mạnh Y Nhiên từ đầu đã quá mức nóng vội đem hồn lực cuốn cuộn dồn sang, nên hồn lực của nàng tiêu hao lớn hơn so
với Đường Tam vốn chỉ tập trung phòng ngự. Đứng từ bên ngoài nhìn vào thì thấy hồn lực màu xám của nàng chiếm hai phần
ba cây xà trượng, nhưng trên thực tế, hồn lực của nàng tiêu hao rất nhiều.

Theo thời gian đẩy đi, tình cảnh dần dần thay đổi, Đường Tam từ từ bắt đầu tiến hành phản kích. Hồn lực màu lam dần dần
chiếm cứ thượng phong trên thanh xà trượng, thế cục so đấu của hai người lúc này đang từ từ nghiêng dần.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 121: Đệ tam hồn hoàn của Áo Tư Tạp

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Không. Ta không thể chấp nhận. Mạnh Y Nhiên nghiêng rằng đến chảy máu. Mắt thấy hồn lực của Đường Tam từng bước tới gần, dù nàng nói cái gì cũng không buông tha cho. Một khi thua, Phong vĩ kê quan xà ngàn năm sẽ trở thành đồ trong túi của đối phương.

Từ nhỏ đến lớn, Mạnh Y Nhiên sống tại Long Công phủ, lớn lên trong tình thương yêu của Xà Bà, từ trước tới giờ muốn cái gì cũng có thể chiếm được, cho nên đối với Phong vĩ kê quan xà, dù rơi vào tình thế sắp thua, nàng như thế nào lại chịu buông tay, không ngừng tự ép tiềm lực bản thân kích phát.

Mạnh Y Nhiên kiên trì làm Đường Tam cũng thầm giật mình. Tốc độ khôi phục của Huyền thiên công rõ ràng so với hồn lực ở thế giới này phải nhanh hơn, qua thời gian dài như vậy, hắn đã chiếm được thượng phong, nhưng Mạnh vẫn khẳng khái kiên trì như cũ.

Đấu hồn lực cũng giống như đấu nội lực, Đường Tam biết rất rõ ràng hậu quả. Nếu có một bên hao tổn hết hồn lực thì sẽ bị thương tổn rất lớn mà không thể vẫn hồi được, nhẹ nhất cũng sẽ bị thụ thương nặng, hơn nửa phần toàn thân gân mạch đứt đoạn, có thể gây ra cái chết. Hắn với Mạnh Y Nhiên cũng không có thâm cừ đại hận gì, từ góc độ khác mà nói, thậm chí còn có chút đồng tình, nên cũng không muốn đả thương đối thủ, nhưng đã rơi vào tình huống này, hắn không phải cứ muốn buông tha đối phương là buông tha được.

Xà Bà hướng lên trời thở dài một tiếng, hướng Triệu Vô Cực nói: <i>" Thôi quên đi, xem ra trận này chúng ta thua rồi, các ngươi cùng buông tay được không?"</i>

Triệu Vô Cực mắt nhìn đăm đăm, rồi hướng lên trời, tự nhiên không dám coi thường vọng động.

Lúc này, để bảo vệ cháu gái, thì cũng chỉ còn cách này. Dù sao, hồn hoàn tuy quan trọng, nhưng tính mạng của đứa cháu gái này còn quan trọng hơn nhiều.

Triệu Vô Cực đương nhiên rất mừng rỡ, lập tức gật đầu đáp ứng. Ngay lập tức, hai người phân biệt đem thực lực hồn thánh cùng hồn để nhẹ nhàng đẩy ra, phân biệt đi tới sau lưng Đường Tam và Mạnh, đồng thời thúc dục hồn lực bản thân.

"Buông tay." Triệu Vô Cực trầm giọng quát một tiếng, một lượng hồn lực hùng hậu đổ vào trong cơ thể Đường Tam.

Lúc Triệu Vô Cực hướng lên trời, đã cùng Đường Tam đối thoại, nên khi Triệu Vô Cực đưa hồn lực bảo vệ, Đường Tam lập tức buông hai tay ra, lập tức Triệu Vô Cực mang hấn lui về phía sau mấy bước.

Bên kia, Triệu Thiên Hương đã dùng chính hồn lực bản thân bảo vệ Mạnh Y Nhiên, hơn nữa còn ép buộc thân thể nàng không cho tiếp tục tiến lên công kích.

Mạnh Y Nhiên sắc mặt vẫn một mảng tái nhợt như cũ, oa lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, uỷ khuất ngã, ngổ bệt trên mặt đất.

Lúc trước nàng bị rơi vào thế hạ phong, bị hồn lực của Đường Tam bức bách, phải vẫn khốn khổ chống đỡ, lúc này không bị công kích, tiềm lực bị kích phát, cơn tức giận giống như quả bóng cao xu bị xì hơi, nhanh chóng tiêu tán, nhất thời kiên trì không được, ngã ngổ trên mặt đất, nhờ sự trợ giúp của Xà Bà Triệu Thiên Hương liền lập tức tiến vào trạng thái tu luyện để chữa thương.

Áo Tư Táp bay nhanh đến bên người Đường Tam, đem một thứ đã sớm chuẩn bị sẵn cầm trong tay để phục hồi thể trạng cho Đường Tam, hấn nháy mắt nói: "Huynh đệ, mau ăn đi, trong tương lai, ca ca nếu có tiền đồ, tuyệt đối sẽ không quên ơn người."

Đường Tam cười cười nói: "Người mình cả, nói nhảm làm gì." rồi lập tức tiếp lấy hương tràng cho vào miệng, không quan tâm đến Triệu Vô Cực vẫn hướng lên trời trợ giúp chính mình, tự thân đi tới một bên ngồi xuống tự hành công tu luyện. Có hương tràng của Áo Tư Táp đưa cho, tốc độ khôi phục của hấn cũng rất nhanh. Triệu Vô Cực là người mạnh nhất Sử Lai Khắc học viện ở đây, hiện tại hấn vẫn còn bảo trì thực lực. Ai biết lão rồng kia có thể đột nhiên xuất hiện hay không.

Triệu Vô Cực đối với việc Đường Tam cự tuyệt hấn giúp đỡ khôi phục hồn lực có vẻ rất hài lòng, đi tới một bên, hấn trên mặt không khỏi mỉm cười.

Tiểu Vũ trước tiên đứng ở bên người Đường Tam đang tu luyện khôi phục hồn lực, Đái Mộc Bạch, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn mấy người trước sau đứng xung quanh, đem Đường Tam ở trung tâm, làm hộ pháp giúp hắn. Đường Tam vì Áo Tư Táp mà đã bại Mạnh Y Nhiên, làm cả bọn trong lòng có ít nhiều cảm xúc, lúc này khoảng cách với nhau đã tựa hồ giảm đi vài phần.

Triệu Vô Cực khuôn mặt mỉm cười nhìn về phía Xà bà: <i>"Hương đại tỷ, ngươi nên nói như thế nào đây?"</i>

Xà Bà lạnh nhạt trả lời: <i>"Tự nguyện đánh cuộc, thua là thua. Phong vĩ kê quan xà ngàn năm là của các người. Việc ngày hôm nay lão thân sẽ nhớ kỹ."</i>

Triệu Vô Cực tựa như nghe mà không hiểu phong vị uy hiếp trong đó, quay đầu nhìn Áo Tư Táp đánh mắt. <i>"Xú tiểu tử, còn không nhanh chút đi."</i>

Áo Tư Táp hết sức mừng rỡ, hắn chờ đợi giờ khắc này tưởng như đã lâu lắm rồi, vội vàng vàng tiến về phía Triệu Vô Cực, tiếp nhận đoản nhận trong tay Triệu Vô Cực, không chút khách khí cắm vào chỗ yếu hại trên mình Phong vĩ kê quan xà.

Có Triệu Vô Cực tập trung hồn lực, Phong vĩ kê quan xà sau khi bị đâm trúng chỗ yếu hại mặc dù kịch liệt giãy dụa, nhưng làm sao có thể thoát được. Sinh lực nhanh chóng biến mất, sau một hồi không còn động đậy gì nữa.

Triệu Vô Cực cảm nhận được Phong vĩ kê quan xà quả thật không còn hơi thở, lúc này mới ném xuống đất.

Áo Tư Táp trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Phong vĩ kê quan xà, từ trong tay xuất ra một cái hương tràng thật lớn phủ hồng sắc quang mang, dẫn dắt hồn hoàn Phong vĩ kê quan xà dừng mảnh tiến vào trong cơ thể, bắt đầu thu nạp hồn hoàn thứ ba trong đời.

Triệu Vô Cực cũng không có vì Áo Tư Táp bắt đầu hấp thu Phong vĩ kê quan xà hồn hoàn mà buông lỏng cảnh giác. Ánh mắt hắn vẫn tập trung trên người Triệu Thiên Hương, mặc dù lúc trước là đánh cuộc, nhưng ai có thể khẳng định lão Xà Bà này sẽ không đột nhiên thay đổi ý định, phát động công kích chứ?

Danh tiếng của Long Xà mặc dù không nhỏ, bất quá, cũng không phải là loại chánh nghĩa gì. Cho dù so với Triệu Vô Cực có khá hơn một chút, nhưng cũng không hơn được bao nhiêu.

Triệu Thiên Hương cũng không có dị động gì, chỉ là yên lặng phụ trợ cháu gái chữa thương. Triệu Vô Cực nhìn kỹ nàng, nàng cũng đồng dạng cảnh giác nhìn Triệu Vô Cực. Hai người không một tiếng động nhưng tinh thần cực độ khẩn trương.

Thời gian không dài, Triệu Thiên Hương thu hồi hai tay từ trên người Mạnh Y Nhiên, đỡ cháu gái mình từ mặt đất đứng dậy.

Mạnh Y Nhiên sắc mặt mặc dù vẫn tái nhợt như cũ, nhưng tinh thần tựa hồ đã tốt hơn nhiều, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam đang tu luyện phía xa cùng Áo Tư Tạt đang hấp thụ Phong vĩ quan kê xà ngàn năm, rồi ngẩng đầu lên nhìn nãi nãi. <i>"Nãi nãi, người đã thay ta tác chủ a!"</i>.

Triệu Thiên Hương nhíu mày, <i>"Đi thôi. Chúng ta đã thua. Đợi khi tìm được gia gia của ngươi, hãy nói.."</i> ánh mắt chuyển hướng Triệu Vô Cực, <i>" Bất Động Minh Vương, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại."</i> Nàng nhấn mạnh hai chữ cuối. Trong mắt hàn quang phun ra, hiển nhiên không có chút thiện ý nào. Sở Triệu Vô Cực âm toán, nàng thậm chí không dám giúp cháu gái khôi phục trạng thái hoàn hảo, chỉ là đem thương thế đè ép xuống, trước tiên rời khỏi chỗ này, sau đó mới tiến hành chữa lại thương thế cũng không muộn. Xà Bà kinh nghiệm phong phú, tuyệt không cho Triệu Vô Cực cơ hội động thủ.

Nói xong những lời này, Triệu Thiên Hương lúc này mới mang theo cháu gái mình phóng người về phía rừng cây, biến mất ở phía xa.

Nhìn bà cháu Xà Bà hai người rời đi, Triệu Vô Cực cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Dù sao từ đầu cho tới cuối cùng lão chồng của Xà Bà cũng không có xuất hiện.

Bây giờ, Phong vĩ kê quan xà cuối cùng cũng đạt được, cho dù vợ chồng hai người hẳn có muốn trả thù, trước tiên cũng phải tính toán có đáng giá hay không đã.

Đợi Áo Tư Tạt hấp thụ hoàn hồn xong, để tránh đêm dài lắm mộng, sẽ rời khỏi địa phương này sớm chừng nào tốt chừng đó. Đụng phải cả nhà Cái Thế Long Xà, thật không dễ dàng xử lý chút nào.

Lúc này, sắc trời đã dần dần tối sầm xuống, không khí trong rừng có chút ướt át, mùi thực vật thơm nồng làm con người toàn thân sảng khoái, nếu không phải là chỗ có hồn thú, có lẽ nơi này đủ để trở thành nhân gian tiên cảnh.

Đái Mộc Bạch năm người vây quanh bên người Đường Tam, Triệu Vô Cực đứng bên

cạnh Áo Tư Táp làm hộ pháp cho cả hai người,

Ước chừng qua nửa canh giờ, Áo Tư Táp hấp thu hồn hoàn xong tỉnh lại trước. Đường Tam mặc dù được Áo Tư Táp cho ăn hương tràng khôi phục, nhưng hẳn không giống Mạnh Y Nhiên có Xà Bà trợ giúp, nên thời gian hồi phục cũng dài hơn nhiều.

Thở dài một hơi, Áo Tư Táp chậm rãi mở hai mắt. Trong phút chốc, hồng sắc quang mang trên người hắn xảy ra biến hoá, trở nên rực rỡ hơn, cả người hắn đắm chìm trong màn quang mang.

Ba cái hồn hoà từ dưới chân dâng lên, ngoại trừ hai cái hồn hoàn màu vàng ở ngoài, cái hồn hoàn còn lại màu tím nhanh chóng quay vòng khắp toàn thân, Áo Tư Táp rốt cục đột phát cấp đại hồn sư, tiến tới Hồn tôn cảnh giới.

Thực vật hệ hồn sư Áo Tư Táp, Hồn tôn ba mươi một cấp.

<i>"Chúc mừng ngươi, Tiểu Áo."</i> Triệu Vô Cực mỉm cười nhìn hắn.

Trong khi hấp thu hồn hoàn thứ ba, Áo Tư Táp cả người xảy ra một ít biến hoá vi diệu. Vóc người hắn tựa hồ cao thêm một chút, cả người nhìn qua càng thêm tinh thuần. Biến hoá lớn nhất chính là đôi mắt, trong mắt loé ra quang mang thất sắc, giống như khi Phong vĩ kê quan xà phóng thích năng lượng đe dọa mọi người.

Tiếng cười của Đái Mộc Bạch sang sảng:<i>" Tiểu Áo, ngươi là người thứ hai trong chúng ta đột phá ba mươi cấp. Chúc mừng chúc mừng, mau cho chúng ta nhìn xem hồn hoàn thứ ba này kỹ năng là gì."</i>

Áo Tư Táp thu được hồn hoàn thứ ba, hiển nhiên cũng rất là hưng phấn, bất quá, nghe Đái Mộc Bạch nhắc tới kỹ năng, hắn có chút cười không nổi, xấu hổ nói:<i>" Quên đi, để lúc nào trở về đã."</i>

Mã Hồng Tuấn tức giận nói:<i>" Tiểu Áo, ngươi sợ cái gì, chẳng lẽ còn sợ chúng ta chê cười ngươi sao? Không được, cái hồn hoàn thứ ba này sao có thể đáng buồn cười bằng hai cái trước của ngươi. Các huynh đệ đã xuất lực giúp ngươi không ít, nhanh, nhanh cho chúng ta nhìn thành quả"</i>

Áo Tư Táp bất đắc dĩ gật đầu, <i>" bất quá, nhưng các ngươi phải đồng ý với ta, xem xong hồn hoàn này các ngươi không cười mới được."</i>

Mọi người đồng thanh gật đầu, nhưng trên mặt lại lộ ra vài phần tiểu ý.

Áo Tư Tạt giơ tay phải lên, đọc ra hồn chú:

<i>" Lão tử có cây Ma cô tràng."</i>

Phốc!

Nghe xong hần nói những lời này, cơ hồ mọi người đồng thời cười thành tiếng, trừ Đường Tam còn đang tu luyện, cho dù là Triệu Vô Cực cũng cười ha hả.

Áo Tư Tạt trợn to mắt nhìn mọi người. <i>"Không phải đã nói là không được cười hay sao chứ."</i>

Lời này vừa nói ra, càng tạo ra hiệu quả ngược lại, mọi người càng cười to hơn.

Áo Tư Tạt trong lòng bàn tay phải móc ra một cái cây hương tràng quái dị. Cái này cùng với hồn hoàn kỷ năng hương tràng-Khôi Phục có chút giống nhau. Ít nhất chủ thể đều là giống nhau, nhưng là cái hương tràng này có hình dạng như cái mũ của cây nấm,lại có chút giống cái đầu Phong vĩ kê quan xà gắn thêm con voi ở phía trên. Sợ rằng cái Ma cô tràng này có khi cứ như vậy mà hình thành.

Triệu Vô Cực dù sao cũng là sư phụ, là người đầu tiên dừng lại không cười nữa, nhìn Áo Tư Tạt bộ dáng đang bị phẫn.

<i>" Tiểu Áo, nghe ta nói một chút, cái Ma cô tràng này chắc chắn có tác dụng đặc biệt,thiên niên hồn hoàn sinh ra hồn kỷ, hiệu quả không thể kém đâu."</i>

Áo Tư Tạt tức giận <i>"hừ"</i> một tiếng, nói: <i>"Các người cứ cười đi, không sao, sau này trừ Đường Tam, ta không cho ai ăn Ma cô tràng này hết. Hừ."</i>

Vừa nói xong, hần cầm trong tay Ma cô tràng giơ lên, trên mặt thần sắc tỏ ra có chút quái dị. Sau đó dụng một loại ngữ khí kiêu ngạo lớn tiếng nói:<i>"Ma cô tràng, đệ tam hồn hoàn kỷ năng. Hiệu quả-phi hành."</i>

Tiếng cười lập tức tắt ngúm, tất cả nhìn Áo Tư Tạt bằng ánh mắt ngốc trệ, tất cả chỉ vì hai chữ đơn giản: Phi hành.

Cho dù là có hồn hoàn phụ trợ tự xưng là cực mạnh ở đại lục như Trữ Vinh Vinh, lúc này cũng nhìn Áo Tư Tạt bằng hai con mắt mở to hết cỡ.

Trữ vinh Vinh lúc mới tới học viện, xem thường nhất là cái Áo Tư Tạt hèn mọn cùng với hương tràng vũ hồn của hần. Mặc dù Áo Tư Tạt là người có tướng mạo được nhất, nhưng nàng vẫn cho rằng, không có lực công kích,vũ hồn lại chỉ là hương

tràng, Áo Tư Tạt thực sự không có tiền đồ. Tự nhiên đối với hắn có cảm giác khinh miệt, mà Áo Tư Tạt chủ động ngỏ lời yêu nàng chỉ làm cho nàng cảm thấy như trò hề mà thôi.

Nhưng khi nàng cự tuyệt Áo Tư Tạt, theo viện trưởng Phất Lan Đức, là làm cho Áo Tư Tạt nổi tiếng. Cùng với việc chinh miệng ăn hương tràng của Áo Tư Tạt, ấn tượng của Trữ Vinh Vinh đối với hắn bắt đầu từ từ thay đổi.

Thực vật hồn sư, tiên thiên mãn hồn lực, 14 tuổi đạt tới Hồn tôn cảnh giới, đạt được hồn hoàn thứ ba. Điều này làm cho Trữ Vinh Vinh vốn luôn tự cho mình rất tài giỏi cũng không nhịn được tự ti mặc cảm. Đối với Áo Tư Tạt, nàng đã hoàn toàn biến thành một loại nhận thức khác, đột phá ba mươi cấp thực vật hệ hồ sư trên đại lục vốn đã cực kỳ hiếm thấy, càng huống chi hắn còn quá trẻ. Nếu hắn có thể gia nhập Thất bảo lưu ly tông, đối với tông môn tương lai là một sự trợ giúp rất lớn không thể nghi ngờ. Nếu chính mình cùng hắn.... Mỗi khi Trữ Vinh Vinh nghĩ tới đây thì nàng lập tức chối bỏ ý nghĩ này. Dù sao, sâu trong nội tâm nàng vẫn không cách nào tiếp nhận Áo Tư Tạt từ một hồn sư hèn mọn đã trở thành cực điểm hồn chú.

Chính là, chính giờ phút này, đột nhiên nàng nghe được Áo Tư Tạt nói, đệ tam hoàn hồn kỹ năng là *"Phi hành"* thì Trữ Vinh Vinh cảm giác đại não phảng phất nổ tung ra.

Trong hệ phụ trợ hồn sư, không phải người nào cũng có năng lực phụ trợ phi hành.

Nhưng ngoài việc hắn thuộc hệ phụ trợ hồn sư đã là điều cực kỳ hiếm thấy, trọng yếu nhất chính là, kỹ năng phụ trợ Phi hành, Trữ Vinh Vinh biết phải đạt ít nhất trên đệ lục hồn kỹ.

Mà Áo Tư Tạt lúc này mới chỉ là đệ tam hồn kỹ mà thôi a! Điều này đại biểu cái gì? Đại biểu tiềm lực phát triển của hắn trong tương lai không thể hình dung nổi.

Phi hành, như thế nào mới có thể phi hành?

Trữ Vinh Vinh nhìn Áo Tư Tạt bằng ánh mắt tràn ngập tâm tình phức tạp, lúc này, giờ phút này, nàng rốt cuộc lần đầu tiên nhận thức được rằng, trong các đệ tử của Sử Lai Khắc, mình có lẽ là kẻ kém cỏi nhất.

"Khái khái". Áo Tư Tạt nhìn bộ dáng mọi người trợn mắt há hốc mồm trong lòng cảm thấy thâm sắc khoái. Ho khan hai tiếng, tiếp tục nói: *"Ân, ta còn chưa có nói hết mà. Đệ tam hồn hoàn kỹ năng của ta là phi hành,.... trong một phút."*

<i>"Dựa vào..."</i> Trừ Triệu Vô Cực nhần nhịn chưa nói gì, tất cả những người khác đều rộn lên.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đái Mộc Bạch tức giận nói: <i>"Tiểu Áo, Người không phải định làm cho mấy lão ca chúng ta thêm một mối đầu chửi? Nói chuyện như vậy làm sao bọn ta thở nổi."</i>

Áo Tư Táp cười hắc hắc, rồi nói: <i>"Đái lão đại, người định uy hiếp ta đấy ư? Bay lượn trong vòng một phút thì sao chứ? Có nhiều người có thể làm như vậy sao?"</i>

Đái Mộc Bạch bĩu môi, nói:<i>"Một kỹ năng hiếm có ư? Thì sao chứ? Phi hành trong một phút thì có lợi ích gì? Gặp phải địa phương có rộng lớn một chút như sông hay vách núi thì làm sao đây?"</i>

Áo Tư Táp hai mắt thất thải quang mang trở nên rõ ràng hơn. <i>"Có thật là không có tác dụng chứ? Nếu phi hành trong một phút, bằng vào tốc độ của Phong vĩ kê quan xà thì sao?"</i>

"</i>Cái gì?<i>"

Đái Mộc Bạch thất kinh. "</i>Người nói là ăn cái ma cô trằng này của người là có thể bay một phút với tốc độ của Phong vĩ quan kê xà? Có thể sao?<i>"

Áo Tư Táp ngạo nghễ nói: "</i>Sao lại không được chứ? Đệ tam hồn hoàn của ta có được là do Phong vĩ quan kê xà, hồn kỹ tự nhiên cũng có liên quan đến nó, ta cảm thụ có lẽ không sai đâu. Sau này muốn ăn ma cô trằng của ta, các người phải hảo hảo van cầu ta.<i>"

Trữ Vinh Vinh vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại bị Áo Tư Táp nói làm cho khiếp sợ. Mặc dù chỉ có thể duy trì trong một phút, nhưng chính là lấy tốc độ của Phong vĩ kê quan xà mà tính, sợ rằng ít nhất cũng phải bay được khoảng cách trên hai ngàn thước sao.

Hay là tương đương với tình huống khi gặp nguy hiểm, có thể trong một thời gian ngắn ngủn trong vòng một phút chạy ra ngoài hai ngàn thước, không cần quan tâm đến tình trạng địa hình xung quanh ra sao.

Cái kỹ năng này quả là cường hãn, tuyệt không thể thuần túy so sánh với kỹ năng phụ trợ Phi hành khác, phải biết rằng, bình thường kỹ năng phụ trợ Phi hành mặc dù có hiệu quả nhưng tốc độ phi hành rất chậm.

Triệu Vô Cực hài lòng gật đầu nói: "Cuối cùng cũng không có lãng phí tinh lực chút nào. Tiểu Áo, nghe người nói thì đệ tam hồn hoàn này thì là phi thường tốt. Nếu lấy hồn lực của người bây giờ, có thể chế tạo bao nhiêu cái ma cô tràng?"

Áo Tư Tập suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Cái ma cô tràng này tiêu hao hồn lực so với hai loại hương tràng trước thì lớn hơn nhiều. Lấy tình huống của ta bây giờ, một lần tính nhiều nhất cũng chỉ có thể chế tạo mười cái, lúc đó thì hồn lực sẽ tiêu hao cũng gần như không còn. Phải khôi phục toàn bộ lại mới có thể chế tạo tiếp."

Nhìn chúng đệ tử, Triệu Vô Cực hài lòng nói: "Mười cái như vậy là đủ rồi, sau này hồn lực của người sẽ tăng lên, số lượng cũng sẽ không ngừng tăng lên. Trong hệ thực vật phụ trợ vũ hồn, hương tràng của người từ bây giờ bắt đầu có thể tính là nằm trong nhóm cực phẩm. Tốt lắm, đại gia ta chuẩn bị một chút, đợi Tiểu Tam tu luyện tỉnh lại chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, quay về học viện."

Vừa nói xong, Triệu Vô Cực nhắc chân hướng về phía Đường Tam đi đến. Lúc này Áo Tư Tập đã hấp thu xong hồn hoàn, hắn quyết định để bọn nhỏ có thể nghỉ ngơi, còn chính bản thân hắn thay thế hộ pháp cho Đường Tam. Sau đó lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này, tránh đêm dài lắm mộng.

"Triệu sư phụ, sợ là chúng ta còn chưa thể đi." Đúng lúc này, Đường Tam đang ngồi tu luyện đột nhiên mở mắt, vừa nói vừa nhìn Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực sửng sốt một chút, "Không thể đi? Tại sao? Tiểu Tam, nơi đây là Tinh Đấu đại sâm lâm, không phải là địa phương để chơi đùa. Ta là sư phụ, ta nói rồi, mục tiêu đã hoàn thành, chúng ta phải nhanh nhanh quay về học viện, nếu không, các người nhớ xảy ra chuyện gì, ta làm sao trả ăn nói với Phất Lan Đức đây."

"Chính là..." Đường Tam có chút vội vàng mở miệng thì lại bị Triệu Vô Cực cắt lời, "Không có cái gì chính là ở đây. Người nếu thức dậy, chúng ta cũng không nên tiếp tục nghỉ ngơi nữa. Chúng ta nên ra khỏi Tinh đấu đại sâm lâm, hơn nữa bây giờ thừa dịp sắc trời còn chưa tối hẳn, chúng ta lập tức xuất phát."

"Triệu sư phụ, ngài có thể đợi ta nói nốt hay không?" Đường Tam từ trên mặt đất đứng dậy, có chút bất đắc dĩ nhìn Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực trong mắt hàn quang chột loé lên, nhưng tựa hồ nghĩ tới cái gì, hàn quang lại biến mất. Nếu là trước kia, ai dám ngỗ nghịch chống đối hắn, chỉ sợ hắn đã dùng bàn tay gấu của mình cho kẻ đó ăn một cái bạt tai rồi.

Mà đối với Đường Tam, hắn cuối cùng cũng không dám, ám khí của Đường Tam cố nhiên làm cho hắn có chút cố kỵ. Nhưng quan trọng hơn, chính là...

Đường Tam không đợi Triệu Vô Cực mở miệng, nói nhanh: "Ta cũng cần một cái hồn hoàn, không bằng lần này trực tiếp đi tìm một con hồn thú luôn, sau này đỡ phải đi một chuyến nữa."

"Không được, người không hiểu ta nói gì sao?" Triệu Vô Cực không suy nghĩ nói luôn. Đột nhiên, thân thể hắn có chút cứng ngắc, mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Đường Tam, hỏi: "Người vừa nói cái gì?"

Đường Tam chăm chú trả lời: "Ta nói, ta cần một cái hồn hoàn. Vừa rồi cùng Mạnh Y Nhiên chiến đấu, có lẽ bởi vì nàng gây cho ta áp lực quá lớn, nên hồn lực của ta đột phá hai mươi chín cấp, đã đạt tới ba mươi cấp. Cho nên ta cần phải có một cái hồn hoàn để tiến giai. Triệu sư phụ, ngài xem có thể hay không?"

Triệu Vô Cực trừng mắt nhìn Đường Tam.

Đang dương dương đắc ý cầm ma cô tràng trong tay, Áo Tư Tạt nhất thời đánh rơi ma cô tràng xuống đất.

Đái Mộc Bạch hai con người quái dị dung hợp thành một.

Gã mập mập Mã Hồng Tuấn há to miệng.

Chu Trúc Thanh mặt lạnh như băng biến thành sự ngạc nhiên.

Trữ Vinh Vinh nhu hoà cười cười, trên mặt hiện lên hai má lúm đồng tiền.

Tiểu Vũ kích động, lắc cổ tay Đường Tam.

Mỗi một người bộ dáng khác nhau đều thể hiện sự chấn động. Nguyên nhân chỉ có một, Đường Tam mới có mười hai tuổi.

Mười hai tuổi đạt đến cấp Hồn sư, đối với người bình thường mà nói, có lẽ cũng đã là tồn tại không thể tư nghị. Nhưng nếu chỉ điều đó thì mọi người ở đây cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì bọn họ đều như vậy.

Nhưng là..... mười hai tuổi đạt cấp Hồn tôn. Bọn họ ngay cả nghe cũng không có

nghe nói qua.

Cho dù là thực lực bây giờ cực mạnh, có người đạt tới ba mươi bảy cấp hồn lực là Đái Mộc Bạch cũng không cách nào tưởng tượng, kỷ lục của chính mình tại Sử Lai Khắc học viện mới lập không lâu đã bị phá, mười bốn tuổi hắn trở thành Hồn tôn, mà trước mắt Đường Tam mười hai tuổi đã sắp tiến vào cảnh giới này.

Đột phá ba mươi cấp, đối với Hồn sư là một việc vô cùng trọng đại, có ý nghĩa là tiền đồ không thể hạn lượng. Sở hữu đệ tam hồn hoàn, bản chất thực lực đã tăng vọt lên, đó cũng là nguyên nhân tại sao Trữ Vinh Vinh thay đổi suy nghĩ đối với Áo Tư Táp khi thấy hắn đột phá cấp ba mươi.

Đường Tam, năm nay mười hai tuổi, đã có thể tiến vào đẳng cấp này, hỏi sao mọi người ở đây không giật mình cơ chứ?

Duy nhất có một người là không vì thế mà kinh ngạc, chính là bản thân Đường Tam. Kỳ thật hắn sau khi rời khỏi Nặc Đinh học viện cũng đã đạt tới cấp hai mươi chín, bảo trì cái cấp bậc này, giằng co một thời gian đã rất lâu, so với trước kia hắn tu luyện thực sự đã lâu hơn rất nhiều. Hôm nay cùng Mạnh Y Nhiên đánh một trận, cố nhiên lại gặp được kỳ ngộ. Nhưng trên thực tế, cho dù không có đánh trận này, Đường Tam cũng sẽ như trước, trong thời gian ngắn đột phá trói buộc của cấp hai mươi chín, tiến vào bình diện cấp ba mươi.

Triệu Vô Cực nghiêm túc nhìn Đường Tam, "nói cho ta biết, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi, chính xác cả ngày tháng".

Đường Tam không chút do dự nói: "Mười hai tuổi lẻ bảy tháng".

Triệu Vô Cực gật đầu, ánh mắt nhìn về những người khác. "Các người đều thấy đấy, đặc biệt là những người chưa đạt tới cấp ba mươi, các người có thấy không, Đường Tam cùng các người lớn như nhau, nhưng bây giờ hắn đã tiến vào đẳng cấp kia. Đây là kết quả của sự cố gắng. Mười hai tuổi lẻ bảy tháng. Ta nghĩ, cái này vĩnh viễn là kỷ lục của Sử Lai Khắc học viện, vĩnh viễn."

Đường Tam chắc chắn không phải là học sinh nhỏ nhất của Sử Lai Khắc học viện, ngoài hắn ra còn mấy người so tuổi còn nhỏ hơn Đường Tam, nhưng Triệu Vô Cực tuyệt không tin còn có ai có thể so với Đường Tam đạt cảnh giới ba mươi cấp ở tuổi này.

Áo Tư Táp nói: "Triệu sư phụ, ta không đồng ý với lời nói của ngài. Đường Tam có thể đột phá ba mươi cấp như vậy

không thể nói kết quả đơn thuần là của sự nỗ lực.<i>"

Triệu Vô Cực trừng hắt một cái: "</i>VẬY người nói cho ta biết tại sao?<i>"

Áo Tư Táp cười hắc hắc, nói:</i> Bởi vì chúng ta là Sử Lai Khắc đệ tử, nếu nói chung ta là quái vật thì hẳn là rỗng trong quái vật.<i>"

Nghe Áo Tư Táp nói xong, Triệu Vô Cực cười. Ngoài hẳn, những người khác đều cười, cho dù là Chu Trúc Thanh, trên mặt cũng mang một nụ cười nhàn nhạt.

"</i>Ca. ..Chúc mừng người.<i>" Tiểu Vũ thấp giọng nói bên tai Đường Tam. Lúc này nàng vẫn hưng phấn ôm lấy cánh tay phải của Đường Tam, "</i>bất quá, ta sẽ nhanh chóng đuổi kịp người thôi.<i>"

Đối với Tiểu Vũ mà nói, Đường Tam tuyệt không nghi ngờ. Đã nhiều năm trôi qua, mặc dù là Đường Tam luôn luôn đột phá trước, nhưng dù thế nào thì trong một thời gian ngắn sau, Tiểu Vũ cũng đuổi kịp tới cấp bậc của hẳn. Đường Tam vẫn cho rằng nếu Tiểu Vũ tu luyện khắc khổ hơn một chút, thực lực nhất định sẽ vượt qua chính mình.

"</i>Triệu sư phụ, ngài xem, chúng ta có thể lưu lại giúp ta tìm kiếm một hồn thú thích hợp được không?<i>" Đường Tam dò hỏi.,

Triệu Vô Cực mỉm cười:</i> Đương nhiên có thể, đây là vận mệnh của người, chúng ta không những giúp người tìm đệ tam hồn hoàn, mà còn muốn giúp người tìm kiếm một hồn thú thích hợp nhất cho người. Xem ra chúng ta lần này duyên nợ đối với Tinh Đấu đại sâm lâm còn kéo dài thêm một chút.<i>"

Áo Tư Táp thu được đệ tam hồn hoàn, Đường Tam đột phá hai mươi chín cấp tiến vào cảnh giới ba mươi cấp, có thể nói làm cho mọi người hết sức hài lòng. Đối với những người khác, ngày đầu tiên tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm đã thu được kết quả như vậy, dù thực lực bản thân không tăng lên chút nào nhưng kinh nghiệm lại tăng lên rất nhiều, quan hệ giữa mọi người trong hoàn cảnh nguy hiểm này càng ngày càng xích lại gần nhau.

Triệu Vô Cực không cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ bởi vì hẳn sợ lão Long Công sau khi gặp Xà Bà sẽ đồng thời xuất hiện trở lại, mặc dù chỉ tính là khả năng rất nhỏ, nhưng cũng không thể không đề phòng. Đêm đó, hẳn mang theo bảy tên đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đi phải rẽ trái, thay đổi phương hướng khoảng mười dặm, sau khi đem tất cả dấu vết xóa hết đi, mới cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Một đêm vô sự, trái với những gì Triệu Vô Cực lo lắng. Trải qua một đêm tĩnh tu, tinh lực mọi người đều khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người bắt đầu quá trình tìm kiếm hồn thú, chỉ có điều lần này người sẽ hấp thu hồn thú là Đường Tam, chứ không phải Áo Tư Táp.

Đối với lựa chọn đệ tam hồn hoàn của mình sẽ là hồn thú dạng gì, đại sư đã sớm lên kế hoạch giúp Đường Tam, cho nên Đường Tam cho rằng việc hấp thu hồn thú hẳn là dễ dàng hơn nhiều so với Áo Tư Táp. Dù sao, trong kế hoạch của Đại sư có vài loại hồn thú phù hợp với hắn, lại tương đối dễ kiếm, chỉ cần tu luyện đủ lâu là có thể trở thành đệ tam hồn hoàn cho hắn.

Nhưng sự tình không như ý nguyện, qua hai ngày thời gian, mặc dù chính Triệu Vô Cực dẫn mọi người cẩn thận tìm kiếm, nhưng lại thủy chung không có tìm được hồn thú nào thích hợp với Đường Tam.

Do lần trước gặp phải Xà Bà Triều Thiên Hương tổ tôn hai người, nên Triệu Vô Cực trong lòng có chút kiêng kỵ, hơn nữa Tinh Đấu đại sâm lâm vô cùng nguy hiểm, nên sách lược tìm kiếm hồn thú của Triệu Vô Cực khá bảo thủ, cũng không có xâm nhập sâu bên trong, chỉ mang mọi người theo tìm kiếm ở phạm vi bên ngoài.

Mặc dù theo đường đi, bọn họ vài lần gặp phải hồn thú ngàn năm, nhưng những loại đó lại không thích hợp với Đường Tam, còn những hồn thú khác đều là vài trăm năm.

Cũng không thể trách Triệu Vô Cực dùng thái độ bảo thủ tiến hành tìm kiếm hồn thú, dù sao, chuyến đi này cũng chỉ có một mình hắn là sư phụ. Gặp phải hồn thú cấp thấp, mọi người tự nhiên có thể ứng phó, nhưng khi nào gặp phải hồn thú cường đại, Triệu Vô Cực cũng không nắm chắc có thể bảo vệ từng người thật tốt, mà cái đám đệ tử này đều là tiểu quái vật của Sử Lai Khắc học viện, trong đó có mấy người xuất thân bất phàm. Triệu Vô Cực cũng không dám mạo hiểm, một khi có người gặp vấn đề, thì đó là kết cục trí mạng.

Hai ngày thời gian trôi qua, mặc dù thực vật bổ cho mọi người không là vấn đề, nhưng sống trong hoàn cảnh mỗi ngày đều rình rập nguy hiểm tứ phía bên trong sâm lâm, khiến cho mọi người luôn phải cảnh giác cao độ, khẩn trương, mau có cảm giác uể oải.

Bất quá, trong quá trình tiến vào phía bên trong sâm lâm, cũng bởi hoàn cảnh luôn rình rập nguy cơ này, khiến cho lũ đệ tử phối hợp với nhau dần trở nên ăn ý hơn, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ, Mã

Hồng Tuấn bốn người phụ trách chiến đấu khi gặp phải hỗn thú, Chu Trúc Thanh phụ trách tiến hành dò xét trong một khoảng cách nhất định, Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh đóng vai trò phụ trợ, cho dù không có Triệu Vô Cực giúp sức, chỉ cần không phải hỗn thú hơn ngàn năm, đối với bọn họ không thể sinh ra uy hiếp gì cả.

Ăn ý là phải không ngừng phối hợp chiến đấu mới có thể thành công, ở trong hoàn cảnh nguy hiểm này, hiển nhiên là cách tốt nhất để rèn luyện. Có thể tiến vào học ở Sử Lai Khắc học viện, cũng đã chứng minh lũ đệ tử này cố bản sự, vừa là quái vật, vừa là thiên tài, bọn họ thành công chuyển hoá áp lực thành động lực. Hơn nữa, dưới sự hướng dẫn của Triệu Vô Cực, tốc độ tiến bộ của hỗn lực cũng không có biến hoá gì, nhưng kinh nghiệm thực chiến cùng thực lực không ngừng được tăng cường.

Màn đêm phủ xuống, lại đến thời gian nghỉ ngơi, không thể đốt lửa ở bên trong Tinh đấu đại sâm lâm, mặc dù đại bộ phận hỗn thú đều e ngại ánh lửa, nhưng cũng có một bộ phận không ít hỗn thú cực kỳ thích lửa, mà trong cái phần nhỏ này đều là những hỗn thú tồn tại chí mạng.

Không cần Triệu Vô Cực chỉ huy, nam đệ tử phụ trách dựng trướng bỗng tạm thời, nữ đệ tử lo chuẩn bị chút vật thực, đương nhiên, Áo Tư Táp thuộc ngoại lệ, trực tiếp được Đái Mộc Bạch, Đường Tam bọn họ cho vào đi giúp nữ đệ tử làm việc.

Trướng bỗng không lớn, không đủ chỗ cho mọi người nằm ngủ, nhưng mọi người ngồi tu luyện không thành vấn đề. Đối với bọn họ mà nói, luôn luôn bảo trì trạng thái chiến đấu so với ngủ còn quan trọng hơn nhiều.

Triệu Vô Cực thân là sư phụ, việc gác đêm tự nhiên là do hắn đảm nhận.

Vội vã ăn xong cơm tối, Triệu Vô Cực giục mọi người tiến vào trướng bỗng nghỉ ngơi, chỉ lưu lại Đường Tam ở ngoài với mình. "</i>Tiểu Tam, người không phải sốt ruột đấy chứ?<i>" Triệu Vô Cực mỉm cười nhìn thiếu niên ngồi trước mặt.

Đường Tam lắc đầu, nói: "</i>Tìm kiếm hỗn thú vốn là vận khí, có nóng này cũng vô dụng. Triệu sư phụ, ngài cứ yên tâm, ta vốn rất nhẫn nại.<i>"

Triệu Vô Cực than nhẹ một tiếng, nói: "</i>Bây giờ Tinh đấu đại sâm lâm đã bắt đầu trở nên tiêu điều. Nhiều năm trước kia, ta còn nhớ kỹ cảnh tượng náo nhiệt ở nơi này. Khi đó, mặc dù ở phía bên ngoài sâm lâm, tùy ý có thể thấy được

thiên niên hồn thú, nhưng bây giờ hồn thú ít đi nhiều, không biết chúng đã chuyển vào sống sâu trong thâm lâm, hay còn lý do nào khác.<i>"

Đường Tam nói:</i>"Bất luận là nguyên nhân gì, cũng đều là do con người tạo thành. Hồn thú mặc dù hung mãnh, nhưng con người còn hung mãnh hơn nhiều, không phải sao?<i>"

Triệu Vô Cực sửng sốt một chút:</i>"Người có kiến giải gì sao?<i>"

Đường Tam nói: "</i>Sư phụ từng nói qua, hồn sư số lượng tuy ít, nhưng một gã hồn sư từ khi bắt đầu tu luyện đến khi trở thành cao thủ, thời gian bất quá cũng chỉ vài chục năm mà thôi. Mà trong thời gian vài chục năm này, một gã hồn sư cường đại ít nhất cũng phải thu được sáu cái hồn hoàn, nói cách khác, là phải giết sáu con hồn thú. Mà trong số đó hầu hết là hồn thú trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm. Hồn thú tu luyện so với loài người chúng ta còn khó khăn hơn nhiều, nếu không cũng sẽ không phân cấp dựa theo số năm tu luyện. Mặc dù bọn chúng số lượng đông đảo, nhưng cứ tiếp tục giết chóc như vậy, số lượng hồn thú tất phải không ngừng giảm bớt, nhất là những hồn thú cường đại, giết một con giảm một con. Sau nhiều năm nữa, sợ là khó có thể gặp được thiên niên hồn thú tồn tại.<i>"

Triệu Vô Cực ưu tư nói: "</i>Người nói rất đúng, chỉ là, có hồn sư nào nghĩ đến vấn đề này đâu cơ chứ? Ai không hy vọng bản thân mình trở nên cường đại hơn nữa? Cho dù là Vũ hồn điện có tiến hành ước thúc, chỉ sợ là cũng không có tác dụng."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 122: Sâm lâm chi vương-Thái Thần cự viên

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Đường Tam nói:<i>" Ảnh hưởng lớn hơn nữa chính là khắp nơi xảy ra sự tàn sát vô tội vạ. Một gã hồn sư trong cuộc đời thu hoạch hồn thú, nhiều nhất cũng chỉ bắt quá có chín con, nhưng trong đời một gã hồn sư giết bao nhiêu hồn thú, số lượng tính làm sao đây? Không nói đến người khác, chính chúng ta chuyển này trên đường gặp phải một ít hồn thú mười năm, trăm năm hồn thú chủ động công kích, đều là không nhin được ra tay. Nếu lấy việc giết hồn thú làm việc để sống, số lượng giết chóc càng sẽ tăng lên nhiều hơn nữa. Thời gian trôi đi, nghề nghiệp hồn sư sợ rằng có một ngày không có đất dụng võ."</i>

Triệu Vô Cực nói: <i>"Đúng lắm, người nói không sai chút nào. Lần này không phải chúng ta không kiềm chế được, nhiều nhất chúng ta cũng chỉ giết một vài con mà thôi. Tiểu Tam, ta quyết định rồi, nếu ngày mai không tìm được hồn thú thích hợp cho người, chúng ta sẽ xâm nhập sâu vào trong Tinh Đấu đại sâm lâm, chắc chắn sẽ có hồn hoàn thích hợp cho người, yên tâm đi."</i>

Đường Tam mỉm cười, nói:<i>" Triệu sư phụ, kỳ thật cho tới bây giờ ta cũng không có quá lo lắng về vấn đề đó, mà ta còn chưa kịp hướng tới ngài nói tiếng xin lỗi về việc lần trước cùng ngài tử thí. Ngài vẫn còn nương tay lưu tình, mà ta lại ..."</i>

Triệu Vô Cực cười khở một tiếng, hướng về Đường Tam khoát tay:<i>" Được rồi, cần gì phải nhắc đến việc đã qua chứ, ta đã quên rồi."</i>

Hai người liếc nhau, không khỏi toát ra tiểu ý trên mặt.

Đúng lúc này, đột nhiên, Triệu Vô Cực tiểu ý trong mắt chợt nháy mắt biến mất, một tay dũng mãnh tóm lấy bả vai Đường Tam kéo hẳn lại gần mình, hơi thở lạnh lẽ từ trên người Triệu Vô Cực toát ra, nương theo một tiếng gầm nhẹ, hẳn trực tiếp xuất ra vũ hồn của mình, Đại lực Kim Cương Hùng trong nháy mắt xuất hiện.

<i>"Mọi người rời khỏi trường bông. Mau"</i> Triệu Vô Cực gầm nhẹ một tiếng, âm

thanh hùng hậu truyền vào trong trướng.

Trải qua vài ngày phối hợp chiến đấu, chúng đệ tử sớm đã đạt đến mức vô cùng ăn ý, liền nhanh chóng bay từ trong trướng bỗng ra ngoài.

<i>"Triệu sư phụ, làm sao vậy?"</i> Đái Mộc Bạch tiến bước đi về phía bên cạnh Triệu Vô Cực, nghi hoặc hỏi.

Triệu Vô Cực không có trả lời vấn đề của hắn, mà nói: <i>" Tất cả mọi người ra phía sau lưng ta, trong tình huống bất trắc xảy ra, các người không cần lo cho ta, lập tức rời khỏi nơi này, ... trước tiên ra khỏi Tinh đấu đại sâm lâm, hơn nữa, Mộc Bạch, trong lúc ta không có ở bên cạnh, trách nhiệm bảo vệ mọi người ta giao cho người."</i>

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Đường Tam hay những người khác cũng đều không rõ ràng đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho Triệu Vô Cực vốn luôn luôn tự tin vào thực lực trở nên khẩn trương như vậy. Ngay lúc này, bọn họ đột nhiên thấy được một tràng cảnh kỳ dị.

Theo ánh mắt chăm chú của Triệu Vô Cực, hai thân cây cao lớn đột nhiên chậm rãi hướng hai bên tách ra, một thân ảnh khổng lồ lặng yên không một tiếng động không biết từ đâu đi ra. Chứng kiến thân hình to lớn này, mọi người phảng phất như ngừng thở. Bây giờ ai cũng hiểu được Triệu Vô Cực vốn lo lắng điều gì.

Sinh vật đó tồn tại giống như là một ngọn núi, ánh sáng yếu ớt tại Tinh đấu đại sâm lâm chiếu rọi xuống bộ lông ngăm đen phủ toàn thân tạo nên một thứ ánh sáng nhàn nhạt. Mặc dù bốn chân của nó chạm đất, nhưng bả vai tuyệt đối cao trên bảy thước, nếu đứng thẳng lên, sợ rằng sẽ cao trên mười lăm thước.

Nhìn bề ngoài, nó giống như viên hàu, hoặc hắc tinh tinh, ngoại trừ đôi mắt giống như hai cái đèn lồng lớn loé ra kim sắc quang mang, toàn thân còn lại đen nhánh, trong ban đêm nếu không phải do nó di động, thì thậm chí không thể nhìn thấy rõ thân thể của nó.

Tên gia hỏa này thực sự thân thể quá hùng tráng, chẳng những thân thể to lớn không thể tư nghị, mà mỗi tắc trên cơ thể đều được che kín so với đá hoa cương còn muốn cường hãn hơn, nhìn như một ngọn núi nhỏ. Mà to lớn như vậy nhưng trong khi hành tẩu lại không phát ra một chút tiếng động nào, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không nghe thấy tiếng.

Chứng kiến nó, người đầu tiên nhận ra chính là Đường Tam. Bằng vào kiến thức đại

sư truyền thụ cho hần, hần cơ hồ ngay lập tức nhận biết tên gia hỏa này là loại gì.

<i>"Đó là vua sâm lâm, Thái thần cự viên."</i> Cho dù là người luôn luôn trầm ổn như Đường Tam, lúc này thanh âm cũng có chút thay đổi.

Thái thần cự viên là hồn thú mang ý nghĩa gì trong sâm lâm. Tuyệt đối là bá chủ nơi đây. Không có hồn thú nào dám đắc tội với nó, bởi vì kết quả tất yếu là tử vong. Cho dù là Thái thần cự viên là một bách niên hồn thú, cũng có thể đấu với thiên niên hồn thú khác. Bọn chúng là loài sở hữu lực lượng cùng tốc độ vô cùng khủng bố, công kích phòng ngự cơ hồ không có gì là khuyết yếu, đáng sợ nhất chính là bọn chúng có thể thi triển một vài loại hồn kỹ bình thường. Không một người nào biết Thái thần cự viên chánh thức có kỹ năng gì, bởi vì những người chứng kiến kỹ năng đó đều đã chết.

Cùng là thiên niên hồn thú, thực lực lại bất đồng, đó là vấn đề về thuộc tính bản thân. Mà Thái thần cự viên, trong tất cả các loại hồn thú, hiển nhiên là một trong số ít loài đứng ở trên đỉnh Kim Tự Tháp, có khả năng mang đến ác mộng kinh hoàng cho tất cả mọi hồn sư.

Từng không biết có bao nhiêu hồn sư mơ ước sở hữu được Thái thần cự viên cường đại, hy vọng có thể giết chết nó làm hồn hoàn cho mình. Nhiều người đã cố gắng thực hiện ý đồ cuồng vọng này, nhưng toàn bộ đều đã biến mất khỏi thế gian.

Trong giới hồn sư, tựa hồ chỉ có một người đã từng giết chết một con Thái thần cự viên, chỉ có duy nhất một người mà thôi.

Thái thần cự viên không chỉ có thực lực cường đại, mà bản thân nó có trí tuệ không thua gì loài người. Tại sâm lâm, nó tuyệt đối là vương giả.

Bất luận là Đường Tam hay Triệu Vô Cực đều không nghĩ ra, loại hồn thú cấp bậc này cho dù có tồn tại trong Tinh đấu đại sâm lâm, thì cũng phải sống ở vị trí hạch tâm, vua sâm lâm sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này cơ chứ?.

<i>"Tôn kính vua sâm lâm. Chúng ta không có ý mạo phạm ngài. Nếu đây là lãnh địa của ngài, chúng ta nguyên ý rời đi ngay lập tức."</i> Triệu Vô Cực trầm giọng nói, hần biết, Thái thần cự viên có thể nghe hiểu tiếng nói của loài người, nhất là con Thái thần cự viên trước mắt cường tráng như vậy, rõ ràng tu vi đã vượt qua ngàn năm. Hần thật sự không nghĩ ra trong các loại hồn thú, còn loại nào có cường đại hơn kẻ trước mặt đây.

Thái thần cự viên cũng không có để ý tới lời Triệu Vô Cực nói. Nó chỉ làm một động tác đơn giản khiến cho tim mọi người đập thành thịch: tiến đến từng bước.

Mặc dù chỉ là từng bước, nhưng với thân thể hùng tráng của nó, đã khiến cho khoảng cách giữa nó và đám đệ tử của Sử Lai Khắc học viện thu hẹp lại chỉ còn chút xíu.

Lúc này, đại não của Triệu Vô Cực cấp tốc vận chuyển, hiện ra nhiều thứ, nhưng chung quy chỉ có ba chữ:

Làm sao đây?

Đúng vậy. Hắn nên làm gì bây giờ? Triệu Vô Cực mặc dù tự tin vào thực lực, nhưng hắn rất rõ ràng, trước mặt là Thái thần cự viên còn đáng sợ hơn so với vợ chồng Cái Thế Long Xà, hắn thà đối mặt với một hồn sư đẳng cấp Đấu La, chứ tuyệt đối không muốn đối mặt với vị vua hồn thú này.

Nhớ lại lời Đường Tam có nói, hồn sư đối với việc lạm sát hồn thú làm cho hồn thú đối với con người tràn ngập hận ý, vị vua hồn thú này hẳn là không ngoại lệ.

Đứng trước mặt nó, Triệu Vô Cực biết, ngay cả tự bảo vệ chính mình cũng là vấn đề, đừng nói là bảo vệ những người khác, nhưng giờ phút này, sao có thể bảo hắn lùi bước chứ.

Căn rằng một cái, Triệu Vô Cực trầm giọng nói: <i>"Ta ngăn trở nó, các ngươi lập tức ăn Ma cô tràng của Áo Tư Tập rời đi, ta sợ rằng kiên trì không được lâu, các ngươi phải thật khẩn trương."</i> Bỏ lại những lời này, Triệu Vô Cực hít vào một hơi, trên người bảy cái quang hoàn loé sáng, hướng về phía Thái thần cự viên vọt tới.

Đệ nhất, đệ nhị, đệ tam, đệ ngũ, bốn cái quang hoàn đồng thời loé sáng, đối mặt với địch thủ mạnh mẽ, Bất Động Minh Vương trực tiếp sử dụng toàn bộ bốn trong bảy hồn kỹ của mình.

Bốn cái hồn hoàn đồng thời loé sáng phát ra quang mang chói mắt, Bất Động Minh Vương hộ thân, lấy Triệu Vô Cực làm trung tâm khống chế trọng lực toàn diện bao phủ hướng về phía Thái Thần cự viên. Trọng lực đè ép phối hợp với trọng lực khống chế toàn diện, hẳn hy vọng có thể hạn chế thân thể của Thái Thần cự viên, đồng thời hai bàn tay dựng đứng, Kim Cương chưởng uy mãnh toàn lực thúc dục, năng lượng ba động mạnh mẽ phóng thích. Triệu Vô Cực ở bên cạnh một gốc cây đại thụ tán lá che trời, tích lực bay lên không, hai tay xoay chuyển, không giữ lại một chút hồn lực nào, hướng vào Thái

Thần cự viên trực tiếp đánh tới.

<i>"Đường Tam, người giúp mọi người chạy, ta đi giúp Triệu sư phụ."</i> Đái Mộc Bạch nói hét to một tiếng, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng. Hắn tất nhiên cũng biết Thái Thần cự viên rất cường đại, cho nên hắn chẳng những trực tiếp gọi ra Bạch Hổ vũ hồn của mình, đồng thời trong nháy mắt phát động hồn kỹ mạnh nhất của bản thân --Bạch Hổ kim cương biến.

Đái Mộc Bạch xuất ra Bạch Hổ vũ hồn, thân thể của hắn tự nhiên trở nên bành trướng ra, quần áo nửa thân trên hoàn toàn bị xé vụn, để lộ cơ bắp cuộn cuộn. Quý dị nhất chính là, trên da tay hắn xuất hiện những hoa văn màu đen, nếu có thêm bộ lông vào thì không khác gì một con hổ thực thụ.

Một đôi hổ chưởng(bàn tay) lớn, mặt trên bắn ra những lưỡi dao sắc bén chuyển thành màu bạc, kỳ lạ nhất chính là, toàn thân hắn bao phủ một lớp kim quang mãnh liệt, phẳng phất như được mạ kim loại.

Hai mắt chuyển dần thành màu đỏ máu, toàn thân phát tán ra khí phách vương giả.

Công kích và phòng ngự đồng thời tăng lên, Đái Mộc Bạch gầm lên một tiếng, lấy toàn lực xông vào Thái thần cự viên. Mục tiêu của Triệu Vô Cực là đỉnh đầu của Thái thần cự viên, còn Đái Mộc Bạch lại nhằm vào là cổ, nơi được Thái thần cự viên che chắn .

<i>"Các người mau đi đi, ta phải giúp bọn họ, không thể đi được."</i> Một âm thanh ôn nhu nhưng kiên định vang lên, Thất bảo lưu ly tháp huyền lệ từ trong lòng bàn tay Trữ Vinh Vinh xoay tròn hiện ra.

Mấy ngày này, nàng cùng mọi người phối hợp ăn ý, không tạo nên sai lầm gì, đồng thời không còn bộc phát tính khí tiểu thư nữa, từ từ được mọi người đón nhận. Ai cũng không thể không thừa nhận, Thất bảo lưu ly tháp quả thật có chỗ độc đáo, được xưng làm vũ hồn phụ trợ số một cũng không phải là nói láo.

<i>"Thất bảo nổi danh, đệ nhất: Lực"</i>

<i>"Thất bảo nổi danh, đệ nhị: Tốc"</i>

Theo tiếng ngâm trong trẻo của Trữ Vinh Vinh, bốn đạo quang mang đồng thời bắn ra, trong đó hai đạo rơi vào trên thân Triệu Vô Cực đúng lúc hắn sắp đánh vào đỉnh đầu Thái thần cự viên.

Thất bảo lưu ly tháp vốn là vũ hồn có đặc tính cực mạnh, tính tăng cường của nó không hề phụ thuộc vào thực lực của đối tượng.

Trữ Vinh Vinh bây giờ chỉ có thể tăng cường ba mươi phần trăm, nói cách khác, bất luận đối tượng có thực lực thế nào đều tăng thêm ba mươi phần trăm, Đái Mộc Bạch ba mươi bảy cấp tăng ba mươi phần trăm lực lượng cùng tốc độ, Triệu Vô Cực bảy mươi sáu cấp cũng như vậy.

Quả nhiên, dưới hỗ trợ của Trữ Vinh Vinh với Thất bảo lưu ly tháp, Triệu Vô Cực tốc độ chột gia tăng, hồn lực trên hai hùng chưởng(bàn tay gấu) rõ ràng tăng cường vài phần, trong nháy mắt đã vượt qua lực công kích của tám mươi cấp hồn lực.

Tổng cộng bảy tên đệ tử, hai người đã quyết định lưu lại, những người khác có thật sự bỏ chạy hay không? Mấy ngày tập luyện phối hợp sớm đã hình thành sự ăn ý vô cùng. Đường Tam thậm chí còn chưa kịp nói gì, chỉ vỗ vỗ bả vai tên mập ... liền cũng xông ra ngoài. Ý tứ của hắn rất rõ ràng, nhiệm vụ của lão Đại, giao cho người hoàn thành cũng không sao.

Mục tiêu của Đường Tam cũng giống Đái Mộc Bạch, đều là nhằm vào phía trước cổ Thái thần cự viên. Chỉ có điều, Đái Mộc Bạch là trực tiếp công kích, còn Đường Tam lại sử dụng Lam ngân thảo điên cuồng xuất ra, dụng kỹ năng quán quanh hướng tới cổ Thái thần cự viên, hy vọng có thể hạn chế hành động của nó. Bởi vì Đường Tam rất rõ ràng, Thái thần cự viên không chỉ có cận thân công kích và phòng ngự là mạnh mẽ, thân thể nó mặc dù khổng lồ nhưng tốc độ lại cực kỳ đáng sợ.

Trữ Vinh Vinh lúc này phát huy tác dụng của hệ hồn sư phụ trợ, khi Đường Tam vừa phi thân lao đi, hai đạo phụ trợ quang mang bắn ngay vào người hắn.

Được Thất bảo lưu ly tháp phụ trợ tuyệt đối là một loại hưởng thụ. Lực lượng cùng tốc độ trong nháy mắt tăng cường ba mươi phần trăm, cái loại cảm giác này mới tuyệt vời làm sao, Lam ngân thảo của Đường Tam ngay lập tức trở nên tươi tốt, vững vàng cuốn lấy cổ Thái thần cự viên, đồng thời cố gắng vươn thêm nhiều nhánh, hy vọng có thể bằng vào độc tố, tạo cho Thái thần cự viên một chút thương tổn.

Chu Trúc Thanh nhìn theo thân ảnh Đường Tam lao ra cũng đồng thời biến mất. Nàng đương nhiên sẽ không rời đi, lúc này, nàng đứng gần Triệu Vô Cực, tích tụ lực lượng, chờ thời cơ thích hợp để phát động công kích.

Tên mập mập Mã Hồng Tuấn trong mồm không biết lẩm bẩm cái gì, từ trên người hai cái hồn hoàn đồng thời phóng thích ra

quang mang mãnh liệt, toàn thân toả ra ngọn lửa tím. Đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của hắn là Dục Hoả Phượng Hoàng không chỉ dùng để hộ thể, mà đồng thời có thể phối hợp tăng cường cho đệ nhất hồn hoàn kỹ năng Phượng Hoàng Hoả Tuyến. Một dải Phượng Hoàng Hoả Tuyến từ trong miệng phun ra, bất quá, tên này âm hiểm, mục tiêu là nhằm vào hạ bộ của Thái thần cự viên. Tên Mập này đương nhiên không biết con Thái thần cự viên này là đực hay cái, hắn chỉ biết là, bất luận là giới tính gì thì cái bộ phận này tuyệt đối là yếu điểm của nó.

Tiểu Vũ cơ hồ là động cùng lúc với Chu Trúc Thanh, nhưng nàng lựa chọn lách vào một cây đại thụ. Đối phó với giống Thái thần cự viên này, nàng không am hiểu chút nào, nhưng Tiểu Vũ lại không lùi ra xa mà còn vọt tới gần. Không biết tại sao, trên mặt nàng ngược lại có chút cảm giác dễ dàng, chỉ có điều lúc này không có người nào chú ý tới vẻ mặt của nàng thôi.

Áo Tư Tập thì lại không có vọt tới trước, nhưng trong miệng hắn cũng không có ngừng lẩm nhẩm câu: <i>"Lão tử có cây Ma cổ tràng"</i> cố gắng chuẩn bị chút công cụ giúp mọi người có thể chạy trốn.

Oanh.

Hai phát Kim cương chưởng của Triệu Vô Cực được phụ trợ thêm ba mươi phần trăm sức mạnh, kích thẳng vào đầu của Thái thần cự viên. Trong nháy mắt được hỗ trợ tăng thêm lực lượng và tốc độ, làm cho Triệu Vô Cực đối với lần công kích này cực kỳ hài lòng. Hắn có thể khẳng định hắn vừa có thể phát động tới đa thực lực của đệ thất hồn hoàn.

Nhưng một tràng cảnh xuất hiện làm mọi người sợ hãi. Triệu Vô Cực sau khi hai chưởng đập thẳng vào đỉnh đầu của Thái thần cự viên, cả thân thể như đạn bắn ra ngoài, mà đối với Thái thần cự viên, lực công kích của Triệu Vô Cực phỏng chừng không đủ, cả giận Thái thần cự viên vung văng hai tay đập về phía sau, sau đó vị vua sâm lâm này bộc phát một tiếng rống giận dữ kinh thiên.

Đường Tam dựa vào Tử cực ma đồng chứng kiến rõ ràng, từ trên người Thái thần cự viên bộc phát ra một tầng khí màu đen. Lúc này là ban đêm, cũng chỉ có hắn thấy rõ ràng được tầng khí này, ngay sau đó, bất luận là công kích từ mặt đất của Đái Mộc Bạch cùng hắn, hay cố gắng công kích từ trên cây của Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ, đều là chạm vào làn hắc khí. Làn hắc khí trầm xuống, quán quanh trên người Thái thần cự viên, nghiền nát Lam ngân thảo, công kích căn bản không có một chút tác dụng nào.

Đường Tam bởi vì nhìn thấy được làn hắc khí xuất hiện, phản ứng cũng nhanh nhất, bay lui về phía sau, mặc dù bị chấn bay nhưng miễn cưỡng còn có thể khống chế bản thân đứng được, vừa kịp đem Tiểu Vũ bị đánh bay đón lấy.

Thực lực của Đái Mộc Bạch chỉ đứng sau Triệu Vô Cực là người mạnh nhất trong cả nhóm, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần đối với Thái thần cự viên, cũng bị đánh bay, đồng thời không kịp được phun ra một ngụm máu.

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Không may mắn nhất là tên mập ra tay thâm hiểm. Phượng Hoàng Hoả Tuyến do hấn phun ra gặp phải tầng hắc khí trước mắt toàn bộ bị đánh bật ngược trở lại, mặc dù hấn cố gắng mang đệ nhị hồn hoàn kỹ năng chống chọi, nhưng Hoả phượng hoàng vẫn bị hoả tuyến hung hấn đánh vào ngược vào người khiến cho lão đảo lúi lại đến sát bên Đường Tam, được Đường Tam giúp đỡ mới có thể ổn trụ lại thân hình. Cũng may là ngọn lửa này là của chính hấn phát ra, nên thân thể còn có thể chịu được, không bị đốt cháy.

Thái thần cự viên tự hồ bị chọc giận, đồng thời khi màn hắc khí bộc phát, thân thể khổng lồ của nó làm một vài động tác kịch liệt. Lấy mắt thường mà nhìn thì không phân biệt được tốc độ, thân thể khổng lồ của nó từ trên trời giáng xuống, trực tiếp hướng tới chỗ mọi người đè ép xuống.

Lúc này, thân hình Triệu Vô Cực còn đang bị đánh bật lên trên không trung, cho dù hấn muốn cứu viện cũng không còn kịp nữa.

Đường Tam mặc dù đối với tốc độ của Thái thần cự viên đã có chút phòng bị, nhưng hấn vẫn không nghĩ tới sự kinh khủng của vị vua sâm lâm này, thân thể khổng lồ lao tới bằng tốc độ hư ảo, khí thế thái sơn áp đỉnh kinh khủng làm cho mọi người đều có cảm giác khó thở.

Tại thời khắc mấu chốt, tốc độ phản ứng của mỗi người bất đồng. Phản ứng nhanh nhất là Đường Tam. Luyện tập ám khí nhiều năm giúp cho thần kinh phản xạ của hấn hơn hẳn người thường. Trước tiên trong tay ôm lấy Tiểu Vũ hướng ra phía xa quăng lên trên không trung, thoát khỏi phạm vi công kích của Thái thần cự viên. Cùng lúc ném Tiểu Vũ đi, hấn tung một cước mạnh đá vào mônng béo phì của tên mập, đưa hấn bay sát mặt đất ra ngoài, đồng thời, tại thời khắc cuối cùng mượn lực phản chấn bắn ra ngoài phạm vi công kích của Thái thần cự viên.

Cho dù Đường Tam phản ứng với tốc độ kinh người, nhưng thời gian thực sự quá

ngắn, hắn chỉ kịp cứu Tiểu Vũ cùng Mã Hồng Tuần hai người mà thôi. Đái Mộc Bạch phản ứng chỉ chậm hơn so với Đường Tam một chút, đột nhiên phát hiện Thái thần cự viên từ trên không trung rơi xuống, hắn không có cách nào đạt tốc độ giống như Đường Tam, để giúp chính mình cùng với Chu Trúc Thanh cách đó không xa thoát ra khỏi phạm vi công kích, nhưng hắn lại có biện pháp riêng của chính mình.

Đái Mộc Bạch vung tay, bàn tay hổ bắt ra những lưỡi dao sắc bén, vừa đem Chu Trúc Thanh ôm vào trong lòng, bắt chấp lưu lại trên lưng nàng ba vết thương. Cùng lúc đó, hắn vồ xuống mặt đất một chưởng, đào thành một hố sâu bằng thân người, vút Chu Trúc Thanh vào rồi trực tiếp nhảy vào ôm nàng vào lòng. Trong lúc nguy cấp sinh tử tồn vong này, Đái Mộc Bạch ý nghĩ rất thanh tỉnh. Hắn biết, bất luận Thái Thần cự viên thân thể có lớn đến bao nhiêu đi nữa, chỉ cần mình còn ở trên mặt đất thì sẽ bị nó đè bẹp. Mà cái hố sâu này chính là đào có dụng ý, nói xui xẻo một câu, cho dù chính mình bất hạnh bị đè nát, nhưng Chu Trúc Thanh được mình bảo hộ cũng hoàn toàn có khả năng tránh khỏi bị thương.

Chu Trúc Thanh mặc dù là hệ hỗn sư tấn công, nhưng khi nàng được Đái Mộc Bạch ôm vào trong lòng cũng là lúc tâm trí rối loạn. Đồng thời khi phía sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn, trước mắt bỗng tối sầm. Ngay sau đó toàn thân bị chấn động mãnh liệt, suýt nữa làm nàng bất tỉnh.

Áo Tư Táp phản ứng không nghi ngờ là chậm nhất, nhưng ý nghĩ của hắn một điểm cũng không tệ, thậm chí so với Đái Mộc Bạch còn muốn thông minh hơn. Hắn không có năng lực đem mặt đất đào thành hố, nhưng cùng lúc Đái Mộc Bạch chưởng thành cái hố, rồi dụng hổ trảo bắn ra xa rồi ôm Chu Trúc Thanh vào lòng, Áo Tư Táp không chút khách khí đem Trữ Vinh Vinh ở bên cạnh ôm lấy trực tiếp té trên mặt đất.

Thái Thần cự viên tứ chi dài chấm đất. Áo Tư Táp nghĩ nếu nó lúc rơi, tứ chi chạm đất trước, vậy thì chính mình cùng Trữ Vinh Vinh nằm trên mặt đất nhất định có khả năng sống sót, cho dù nếu không may bị đè chết, bản thân lại đang ôm một mỹ nữ, xinh như hoa mẫu đơn, cho dù có chết, cũng thành quỷ phong lưu. Ôm một mỹ nữ Lưu Ly Tông cùng nhau xuống địa ngục, nếu tính toán ra có lẽ không thiệt thòi gì.

Trữ Vinh Vinh tự nhiên không biết Áo Tư Táp nghĩ như vậy. Nàng thân thể không được cứng cáp như Chu Trúc Thanh, bị Áo Tư Táp chồm ngã, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Phanh.

Thái Thân cự viên rơi ầm xuống đất. Điều làm cho Áo Tư Táp mừng rỡ như điên chính là đúng như hần đoán trước, con Thái thân cự viên này tứ chi chạm đất, mà hần cùng Trữ Vinh Vinh vừa vịn nằm ở phía bụng nó, ngoại trừ chấn động mạnh ra cũng không có bị thương tổn gì.

Mà lúc này, Thái thân cự viên ép xuống nháy mắt, trong lòng Đường Tam bỗng quay cuồng, nổi lên một trận lạnh như băng. Bởi vì hần nhìn thấy rõ ràng con Thái thân cự viên chột ngược cổ lên, vừa lúc đem Tiểu Vũ được mình ném lên trên không trung chộp vào trong tay.

<i>"Không. Buông Tiểu Vũ ra."</i>

Mắt thấy Tiểu Vũ sắp rơi vào tay Thái Thân cự viên, con mắt Đường Tam nhất thời đỏ rực, không đợi thân thể ổn định trên mặt đất, đập một cước mạnh hướng xuống đất, cả người trực tiếp đứng lên, mượn một cây đại thụ bên cạnh nhảy lên, hai tay như chớp từ hông vung ra, hơn mười đạo hàn quang đồng thời bắn thẳng lên, nhằm vào mắt của Thái thân cự viên phi tới. Con mắt, có lẽ là một yếu điểm trong một số ít yếu điểm của Thái thân cự viên.

Lúc này, tâm trạng Đường Tam chìm xuống tận đáy. Hần rất rõ ràng, với lực lượng của Thái thân cự viên, chỉ cần tay hơi dùng sức, Tiểu Vũ không thể may mắn thoát khỏi, sợ rằng cho dù thân thể của nàng rất mềm dẻo cũng không thể sống nổi.

Triệu Vô Cực rốt cục cũng rơi xuống đất. Tiểu Vũ như thế nào bị Thái thân cự viên tóm lấy, hần đã thấy từ đầu đến cuối. Đã tới lúc này, Triệu Vô Cực còn cái gì nữa đâu mà mất. Ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, đệ thất hồn hoàn trên người thâm thủy bộc phát hắc sắc quang mang, hắc sắc quang mang mãnh liệt lan tràn toàn thân hần, ngay sau đó, thân thể hần bắt đầu phát sinh biến hoá thật lớn.

Từ lúc Kim cương hùng phụ thể, thân thể Triệu Vô Cực vốn đã cực kỳ cường tráng, giống như một quả bóng phình to lên vậy. Trong nháy mắt, cả cơ thể đã cao trên năm thước, toàn thân đứng lên toát ra một khí thế khoa trương, bộ lông dài màu vàng nâu, cả người biến thành một cự hùng không lẫn đi đâu được.

Khi toàn thân thể hần hoàn toàn biến thành hình gấu, thì bộ lông vàng trong nháy mắt đổi màu thành kim sắc quang mang lóng lánh. Hoá thân thành gấu, Triệu Vô Cực không chút do dự xuất ra Đại lực kim cương hùng hướng vào bàn tay của Thái thân cự viên đang hướng tới tóm Tiểu Vũ.

Tất cả những hồn sư sở hữu vũ hồn đạt tới bảy mươi cấp sau khi có đệ thất hồn kỹ

đều có chung một khả năng, đó là Vũ Hồn chân thân. Giống như bình cảnh của hồn sư ba mươi cấp, bảy mươi cấp cũng vậy. Một khi hồn sư sở hữu Vũ Hồn chân thân, thực lực được tăng lên rất nhiều, đồng thời kỹ năng này chính là chiêu tối hậu sử dụng để liều mạng với kẻ địch.

Triệu Vô Cực lúc này sử dụng đệ thất hồn hoàn kỹ năng, cũng là kỹ năng bá đạo nhất, Vũ Hồn chân thân thi triển ra, chính là vũ hồn bản thể của Đại lực kim cương hùng.

Một khi sử dụng Vũ Hồn chân thân, có thể không hạn chế sử dụng tất cả bảy hồn kỹ, ngoại trừ Vũ hồn chân thân trong vòng ba mươi phút đồng hồ, uy lực tăng một trăm năm mươi phần trăm. Vũ hồn chân thân Đại lực kim cương hùng hỗ trợ phòng ngự tăng thêm hai trăm phần trăm, Triệu Vô Cực cuối cùng chính là dựa vào tính năng kinh khủng này.

Đương nhiên sau mỗi một lần sử dụng Vũ Hồn chân thân, hồn sư sẽ bị mất đi năm mươi phần trăm thuộc tính, phải mất bảy ngày thời gian mới có thể khôi phục lại bình thường. Cho nên, nếu không trong trường hợp bất đắc dĩ, hồn sư trên bảy mươi cấp tuyệt đối không sử dụng Vũ Hồn chân thân.

Triệu Vô Cực thi triển Vũ Hồn chân thân lập tức chiếm được sự chú ý của Thái Thân cự viên, dù sao, Triệu Vô Cực cũng đã có thể gây cho nó một chút uy hiếp.

Cùng lúc đó, Thái Thân cự viên làm một động tác đơn giản.

Võng.

Hai mắt nó khép vào, làm cho ám khí của Đường Tam toàn lực phát động mất đi hiệu quả.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh....

Liên tiếp chuỗi âm thanh trong trẻo dày đặc vang lên. Tất cả ám khí bay về phía con mắt của Thái thân cự viên, toàn bộ chạm vào mi mắt đều bị rơi xuống đất, đồng thời, thân thể Thái thân cự viên đột nhiên đứng thẳng lên, bàn tay tóm được Tiểu Vũ, đồng thời né đòn tấn công của Triệu Vô cực, đem cánh tay cường tráng còn lại va chạm với thân thể cứng rắn của Triệu Vô Cực.

Oanh.

Triệu Vô Cực thi triển kỹ năng Vũ Hồn chân thân quả nhiên cường hãn. Bản thể Đại lực kim cương hùng, lực phòng ngự được

gia tăng hai trăm phần trăm, lần này hẳn không trực tiếp bị đánh bay, tuy vậy lực lượng của hắn vẫn còn rất kém so với thực lực của Thái Thân cự viên.

Ầm ầm, trong tiếng nổ, Triệu Vô Cực lão đảo lui về phía sau bảy tám bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình, trong khi Thái Thân cự viên vẫn vô sự như cũ, trong miệng phát ra tiếng một rống giận dữ.

Vân dụng làn hắc khí toàn lực đem Đường Tam cùng ám khí của hắn chấn ra xa, mạnh bạo đập vào một thân cây cổ thụ.

<i>"Không nên."</i> Tiểu Vũ nhìn thấy Đường Tam bị đánh bay, kinh hô một tiếng.

Thái thân cự viên cúi đầu nhìn xuống Tiểu Vũ đang bị nắm trong bàn tay, trong miệng lại phát ra một tiếng gầm nhẹ. Lúc này, hắn không có để ý gì đến Triệu Vô Cực đang tiến tới, chợt phóng người lên cao nhảy ra xa trăm thước, biến mất vào trong sâm lâm.

<i>"Tiểu Vũ.."</i> Triệu Vô Cực gào lên một tiếng, muốn đuổi theo, nhưng lại phát hiện tốc độ của bản thân so với Thái thân cự viên còn kém quá xa. Mà vừa rồi Thái thân cự viên đã gây cho hắn chấn động mãnh liệt, chút xíu nữa đã phá vỡ Vũ Hồn chân thân của hắn. Lúc này hồn lực đã gần như cạn kiệt, hắn biết, cho dù chính mình có đuổi theo cũng không có tác dụng gì.

Đường Tam rơi từ trên cây đại thụ xuống, trên khoé miệng đã lộ ra một vết máu, hiển nhiên hắn bị thương không nhẹ.

Tên mập Mã Hồng Tuấn đem thanh kiếm chống lên để đứng dậy, đem tay xoa cái móng bị Đường Tam đá.

Trữ Vinh Vinh đã tỉnh lại, được Áo Tư Tật đỡ đứng dậy, nhưng bởi vì đầu óc vẫn còn choáng váng, nửa thân trên dựa hẳn vào người Áo Tư Tật.

Đái Mộc Bạch ôm Chu Trúc Thanh từ cái hố do hắn đào bước lên, mọi người hai mắt nhìn nhau, đều hiện lên cảm giác sống lại sau kiếp nạn.

Cho dù là một đội ngũ hồn sư chĩnh tể, trong sâm lâm mà gặp vua rừng rậm- Thái Thân cự viên, chỉ tổn thất một đồng đội đã là quá may mắn, mà chính là, bọn họ không phải là đội ngũ hồn sư, mà là đệ tử.

Triệu Vô Cực không thể cam tâm khi thấy chính đệ tử của mình bị Thái thân cự viên bắt đi, sinh tử không biết thế nào, Đường Tam khẳng định cũng không thể chịu nổi.

Cố nén cơn đau nhức trong người, Đường Tam cố gắng đứng dậy, nhưng chưa đứng vững đã lại oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Thái thần cự viên trên người toả ra một loại sóng, làm cho người ta không thể chống đỡ được, mặc dù thần thể Đường Tam rất tráng kiện, nhưng vụ va chạm mạnh lần này làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn cơ hồ đảo lộn tất cả. May là Huyền thiên công trong cơ thể hắn có khả năng tự vận động. Không cần hắn điều khiển đã di chuyển quanh cơ thể giúp hắn hồi phục khí huyết.

Đường Tam yên lặng đi tới trước mặt Áo Tư Tạp. Áo Tư Tạp vội vàng đưa cho hắn một cây khôi phục hương tràng, định nói cái gì nhưng rồi lại thôi không phát ra khỏi miệng.

Đường Tam không chút do dự, đem khôi phục hương tràng nuốt vào. Khôi phục hương tràng quả là có hiệu nghiệm, nhất thời trong cơ thể thương thế hoà hoãn đi vài phần.

Khôi phục hương tràng là đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Áo Tư Tạp, mặc dù có công hiệu trị liệu cùng khôi phục thể lực, nhưng cũng không phải đem tất cả thương thế chữa khỏi trong nháy mắt, mà phải trải qua một quá trình, cùng với cố gắng khôi phục của bản thân.

Triệu Vô Cực lúc này không thể tiếp tục duy trì Vũ Hồn chân thân nữa, hiện ra bản thể. Sắc mặt một mảng xanh đen, hắn nói: <i>"Thái Thần cự viên như thế nào lại có thể xuất hiện bên ngoài Tinh đấu đại sâm lâm cơ chứ. Xin lỗi mọi người, đều do ta kém, không thể ngăn cản, để nó bắt đi Tiểu Vũ. Đường Tam, người, người bình tĩnh đi..."</i>

Không ai nghĩ rằng Tiểu Vũ bị Thái thần cự viên bắt đi có khả năng còn sống sót. Triệu Vô Cực cũng vậy.

<i>"Không, ta không trách ngài, là ta không bảo vệ tốt cho Tiểu Vũ."</i> Đường Tam sau khi đứng dậy, vẫn vúi đầu, âm thanh rất bình tĩnh, tựa hồ không có một tia tâm tình ba động nào.

Triệu Vô Cực thở dài một tiếng. <i>" Mọi người, trước tiên nghỉ tại chỗ một chút, sau đó chúng ta di chuyển qua chỗ khác rồi tính tiếp."</i>

Ngay lúc này, trong tai Áo Tư Tạp đột nhiên vang lên một âm thanh nhỏ nhưng vô cùng rõ ràng. <i>"Tiểu Áo, nếu người vẫn coi ta là huynh đệ, cho ta một cây ma cô tràng, không nên lộ ra. Đừng cho bất luận kẻ nào chứng kiến."</i>

Áo Tư Tạt trong lòng cả kinh, hẳn rõ ràng hơn ai hết, âm thanh này là của Đường Tam. Chỉ là ngay cả Trữ Vinh Vinh đang tựa trong lòng hẳn cũng không có phản ứng, tựa hồ thanh âm này chỉ có mình hẳn nghe thấy được.

Khi hẳn nhìn về phía Đường Tam thì Đường Tam cũng ngẩng đầu lên. Bốn mắt nhìn nhau, Áo Tư Tạt ngay lập tức giơ bàn tay lên bịt kín miệng, mới không làm cho tiếng hô kinh hãi phát ra.

Hai mắt Đường Tam lúc này trở thành một mảng màu đỏ, tựa như bị tụ máu. Nhìn qua không khỏi thấy quái dị. Từ trong mắt hẳn, Áo Tư Tạt không khó khăn có thể thấy một loại ánh mắt lạnh lẽo từ sâu bên trong.

Nhưng Áo Tư Tạt cũng không có ý xuất ra Ma cô tràng. Bởi vì hẳn biết Đường Tam muốn đi đâu. Bởi vì hẳn là huynh đệ của Đường Tam, nên càng không thể để hẳn đi chịu chết. Chỉ có điều, nhìn đôi mắt đỏ như máu của Đường Tam, hẳn không biết phải nói thế nào.

Lúc này hẳn xuất ra Ma cô tràng, bị tầng sóng cả Thái thần cự viên phát ra, chấn bay không biết đi đâu mất, bây giờ muốn có Ma cô tràng thì phải tạo ra. Cũng may, thời gian lúc trước ngăn ngủi, hẳn không có tạo ra nhiều lắm, hồn lực tiêu hao cũng không lớn.

Âm thanh rất nhỏ lại vang lên. <i>"Tiểu Áo, nếu là trường hợp muội muội của người bị bắt đi, người sẽ làm thế nào? Cho dù chỉ còn một tia hy vọng, ta nhất định phải đi thử xem. Coi như ta cầu xin người, nếu bây giờ ta không đi, cả đời ta sẽ phải tiếc nuối. Cho ta một cây Ma cô tràng, chỉ cần lần này ta không chết, Tiểu Tam vĩnh viễn nợ người một phần nhân tình."</i>

<i>"Thôi!"</i>

Áo Tư Tạt thở dài một tiếng. Mặc dù hẳn không biết, nếu là bản thân mình thì có thể làm giống như Đường Tam hay không, nhưng hẳn bây giờ hiểu rất rõ tâm tình của Đường Tam. Là một nam nhân, có một số việc biết rõ là không thể nhưng lại không thể không làm. Áo Tư Tạt nghiêng rằng một cái, lần đầu tiên hẳn cảm thấy khó khăn, như là đang đọc một loại hồn chú bị ối hèn mọn.

Lúc này, âm thanh yếu ớt hèn mọn bay đến tai Đường Tam lại như là tiên nhạc để cứu mạng. Đường Tam thuyết phục Áo Tư Tạt có thể không ai khác nghe được, nhưng Áo Tư Tạt ngâm xướng chú ngữ lại không giống như Đường Tam, có thể che giấu âm thanh của bản thân.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 123: Kẻ giết chóc tà ác-Nhân diện ma chu

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Đang ở bên cạnh Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh từ trạng thái nửa hôn mê tỉnh táo lại, giật mình hỏi: <i>"Tiểu Áo, người đang làm cái gì đấy?"</i>

Giọng nói của Trữ Vinh Vinh nhất thời khiến mọi người đều chú ý, Triệu Vô Cực cũng là người thông minh, hần ngay lập tức ý thức được sự bất ổn, đáng tiếc, bọn họ đã chậm một bước.

Đường Tam là người đầu tiên ăn Ma cô tràng, sáu tấm cánh hư ảo phiêu nhiên xuất hiện sau lưng hắn, trong nháy mắt mang theo hắn bay lên không trung trước khi Triệu Vô Cực kịp đi tới.

<i>"Xin lỗi, Triệu sư phụ. Ta phải đi tìm Tiểu Vũ, cho dù nàng đã chết, ta cũng phải tìm được thi thể nàng về."</i> Lúc này mọi người cuối cùng khi thấy Đường Tam mắt đỏ như máu, tự nhiên thấu hiểu được sự bi phẫn tột cùng trong lòng hắn.

<i>"Thất bảo nổi danh, đệ nhị: Tốc"</i> Tiếng Trữ Vinh Vinh trong trẻo vang lên, một đạo quang mang màu sáng bắn vào người Đường Tam, làm tốc độ của sáu tấm cánh hư ảo sau lưng hắn nhất thời trở nên nhanh hơn.

<i>"Tiểu Tam, mau đi đi, ta cầm cự giúp ngươi. Ta gia tăng tốc độ hồn lực xuất ra, hiệu quả tăng tốc có lẽ đủ để sau khi rời khỏi phạm vi hồn lực của ta vẫn duy trì được thêm thời gian một phút. Nhất định phải tìm được Tiểu Vũ về, nàng là bạn cùng phòng của ta."</i> Trữ Vinh Vinh tựa hồ không phát hiện ra ánh mắt như muốn giết người của Triệu Vô Cực, lớn tiếng nói với Đường Tam.

Đường Tam ánh mắt sâu sắc nhìn Trữ Vinh Vinh, hắn cũng không có thốt ra lời cảm ơn. Bởi vì hắn biết mình cũng không có cơ hội cảm ơn Trữ Vinh Vinh, cả người đã được Ma cô tràng mang hiệu quả Phi hành ,cấp tốc hướng về phía Thái thân cự viên bay đi.

<i>"Người...Các người..."</i> Triệu Vô Cực nhìn Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, tức giận không nói nên lời.

Áo Tư Táp cười khở nói:<i>" Triệu sư phụ, ngài cũng nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Tam rồi đấy, nếu chúng ta không cho hắn đi, chỉ sợ hắn sẽ tự dùng chân đi. Ta có thể lí giải được tâm tình của hắn, ngài nếu trách, hãy trách ta đi."</i>

Triệu Vô Cực cả giận nói: <i>"Trách? Trách cái gì? nhanh chuẩn bị làm cho ta mấy cái Ma cô tràng mau. Đã đi, mọi người cùng đi, chết thì chết. Cùng nhau chết cũng được. Ai không muốn đi có thể rút khỏi Tinh đấu đại sâm lâm."</i>

Triệu Vô Cực âm thanh mặc dù phẫn nộ, nhưng nghe hắn nói xong, trên mặt từng người lại toát lên thần sắc kiên nghị, đến cả tên mập Mã Hồng Tuấn cũng kiên định gật đầu.

Đái Mộc Bạch cầm tay Chu Trúc Thanh bước nhanh lại gần, giản đơn nói: <i>"Áo Tư Táp.. Mau."</i>

Từ lúc hắn ôm Chu Trúc Thanh trèo lên khỏi hố đất thì luôn nắm chặt lấy tay nàng.Tình cảnh Tiểu Vũ bị bắt đi hắn cũng chứng kiến. Hắn một mực nghĩ, nếu người bị bắt đi không phải là Tiểu Vũ mà là Chu Trúc Thanh thì hắn sẽ như thế nào, có khi so với Đường Tam càng kích động hơn. Có lẽ vì lý do đó, hắn thủy chung nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Chu Trúc Thanh, bất luận nàng có giãy giụa như thế nào đi chăng nữa hắn cũng không chịu buông ra.

Chu Trúc Thanh cũng không giãy giụa nhiều. Lúc này, vẻ mặt băng lạnh của nàng đã không còn nữa, thỉnh thoảng liếc nhìn Đái Mộc Bạch một cái, trầm lặng không nói gì.

Thái thần cự viên di chuyển rất nhanh trong sâm lâm, cả địa hình Tinh đấu đại sâm lâm nó dường như đã toàn bộ thông thuộc. Bất luận phía trước có trở ngại nào nó cũng hể chậm lại, cũng không va chạm vào. Thân thể khổng lồ thể hiện sự linh hoạt kinh người, mỗi một lần nhún chân đều có thể tiến xa ngoài trăm mét.

Bên trong Tinh đấu đại sâm lâm, hỗn thú mặc dù số lượng hay chủng loại đều rất đông đảo, nhưng phàm là cảm nhận được mùi của nó, đều không thể không tránh, ai dám cả gan cản đường vị vua sâm lâm kinh khủng này chứ?

Đường Tam mặc dù có Ma cô tràng của Áo Tư Táp hỗ trợ phi hành với tốc độ của Phong vĩ kê quan xà, nhưng so với Thái thần cự viên vẫn còn quá chậm, càng huống chi Thái thần cự viên lại không có di chuyển theo phương hướng nhất định. Đường Tam căn bản không có khả năng đuổi kịp.

Nếu mọi người trong Sử Lai Khắc học viện chứng kiến dáng vẻ của Thái thần cự viên

lúc này nhất định sẽ giết mình, bởi vì, lúc này Tiểu Vũ không phải bị nắm trong bàn tay to lớn của nó, mà là ngồi ngay ngắn trên bả vai rộng lớn của nó. Thái thần cự viên tốc độ tuy mau, nhưng lại cực kỳ vững vàng. Ngồi trên vai hắn, Tiểu Vũ thậm chí không có chút cảm giác chấn động nào.

Tiểu Vũ trên mặt lúc này lộ vẻ lo lắng, bất thời hướng về phía sau nhìn. *"Nhị Minh, dừng lại ở đây được rồi, đừng đi nữa, ta phải mau quay trở về. Nếu không, bọn họ sẽ rất lo lắng. Nhị Minh, đáng lẽ ngươi không nên đi tìm ta."*

Nghe Tiểu Vũ nói xong, Thái Thần cự viên bỗng thần kỳ dừng lại, hơn nữa còn cúi thấp người xuống, để Tiểu Vũ từ trên vai mình tuột xuống dưới đất. Cái đầu to lắc lắc, trong mắt toát ra vẻ vô tội. Tiểu Vũ thì thào tự nói: *"Tiểu Tam bị thương rồi, ta bị người bắt đi, hắn nhất định vô cùng lo lắng. Tiểu Tam, ngươi ngàn vạn lần không nên xúc động à, ta sẽ lập tức trở về ngay. Nhị Minh, lần sau nếu ngươi lại cảm nhận được mùi của ta... trước tiên hãy ở khoảng cách xa quan sát một chút. Ngàn vạn lần không nên tùy tiện ra tay, nếu không vạn nhất tổn thương đến bằng hữu của ta thì rất phiền phức."*

Tiểu Vũ hôm nay gặp nó thật phần đột ngột, nhưng dưới tình huống đó, nàng căn bản không có khả năng giải thích cho Thái thần cự viên biết, chỉ có thể sử dụng phương pháp đặc thù thông báo cho nó biết không được đả thương người khác, cuối cùng vẫn là để Thái thần cự viên đem đi.

Mặc dù Tiểu Vũ biết là nó lo lắng cho mình, nhưng cục diện như vậy tuyệt đối không phải là ý nguyện của nàng, nhất là chứng kiến Đường Tam bị thương nặng càng khiến nàng thêm lo lắng.

Thái thần cự viên tựa hồ có thể hiểu lời nói của Tiểu Vũ, nhãn quang như hai ngọn đèn nhấp nháy, thần sắc ôn hòa dịu dàng.

Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Thái Thần cự viên: *"Nhị Minh, Đại Minh vẫn khỏe chứ?"*

Thái thần cự viên gật gật đầu.

Tiểu Vũ lại nói: *"Vậy thì tốt. Ta sợ mọi người lo lắng, phải nhanh chóng trở về. Lần này được người đem ra ngoài, dứt khoát hoàn thành đệ tam hồn hoàn của ta đi, khỏi phải tìm cơ hội lần sau nữa. Bây giờ ta bắt đầu, người hộ pháp giúp ta. Xin lỗi, Nhị Minh, cho dù ta không trợ giúp bọn họ săn giết hồn thú, nhưng lại cũng không thể ngăn chặn được"*

bọn họ."</i>

Thái thần cự viên Nhị Minh lắc đầu, trong miêng đột nhiên phát ra một tiếng gầm trầm uất. Âm thanh mặc dù không lớn nhưng lại truyền xa ngàn mét. Trong phạm vi này tất cả toàn bộ hồn thú đều bị hù dọa sợ hãi, bay khỏi lãnh địa của mình hướng ra xa chạy trốn.

Tiểu Vũ trong lòng lo lắng tình trạng của Đường Tam, không dám chậm trễ thời gian, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống trước mặt Nhị Minh. Hai tay chấp niệm Lan Hoa Chỉ, tay phải đặt trên đùi, lòng bàn tay hướng lên trên, tay trái đặt trước ngực, trong miệng bắt đầu phát ra chuỗi âm thanh kỳ dị.

Cùng âm thanh kỳ dị đó, hai mắt Tiểu Vũ dần biến thành màu đỏ, hai vòng hồn hoàn màu vàng lấp ló xuất hiện, xoay quanh thân thể nàng, đồng thời, một bạch sắc hư ảnh cực lớn dần dần hình thành sau lưng nàng, chính là hình dạng vũ hồn thổ ngọc của nàng.

Hồng quang nhàn nhạt dần dần từ người nàng lan tỏa ra, theo thời gian, hồng quang ngày càng cường thịnh, quang mang tràn ngập đỏ tươi tựa như màu máu.

Thái thần cự viên nằm rạp xuống bên cạnh Tiểu Vũ, nhìn Tiểu Vũ bên trong hồng quang, đôi mắt to toát lên vài phần khát vọng.

Thời gian dần dần trôi qua, trong vầng quang mang màu đỏ mãnh liệt từ từ lộ ra một tầng tử mang. Tử mang nhờ nhiều điểm tinh quang tụ lại mà thành hình, chính là một vòng viên hoàn.

Tử hoàn rơi xuống, rơi trên mình Tiểu Vũ. Lúc đầu nó không cách nào hợp vào cùng hai quang hoàn kia, nhưng theo hồng quang tăng cường, tử hoàn dần dần bình ổn, lại chính là một hồn hoàn ngàn năm.

Không cần nói người khác, cho dù là thầy giáo của Đường Tam, vị đại sư có nghiên cứu thâm sâu nhất về vũ hồn ở đây, chỉ sợ cũng không cách nào hiểu rõ trên người Tiểu Vũ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, lại càng không thể minh bạch tại sao tự bản thân nàng lại có thể sinh ra hồn hoàn.

Theo sự xuất hiện của đệ tam hồn hoàn, thân hình Tiểu Vũ tựa hồ càng trở nên hài hoà, cả người nhìn có vẻ lớn hơn một chút, bất luận là ngực hay là vai, dường như đều thêm vài phần nữ tính, khiến nàng trở nên càng hoàn mỹ hơn.

Chỉ là nét thơ ngây lại âm thầm giảm bớt. Cùng lúc, sau lưng nàng, hư ảnh ngọc thổ cũng từ sau lúc đệ tam hồn hoàn xuất

hiện càng trở nên rõ ràng hơn.

Dừng lại bên một gốc đại thụ, Đường Tam miệng thở hổn hển. Ma cô tròng phụ trợ phi hành của Áo Tử Táp chỉ có tác dụng trong thời gian một phút, mặc dù được Trữ Vinh Vinh hỗ trợ thêm, nhưng bất quá Đường Tam cũng chỉ bay được không quá ba ngàn mét rồi rơi xuống đất. Trong suốt quá trình phi hành, Đường Tam đem tử cực ma đồng vận dụng tới cực hạn, hy vọng có thể tìm thấy thân ảnh Thái thần cự viên. Nhưng mặc dù hắn đã cố gắng hết sức vẫn không phát hiện được bất cứ tung tích nào của Thái thần cự viên.

Đường Tam không cam tâm, hắn thực sự không cam tâm. Trong suốt quá trình phi hành, một loạt kỷ niệm không ngừng hiện ra trong đầu hắn.

Tiểu Vũ hoạt bát, nhu kỹ thần kỳ, nhận mình làm huynh trưởng rồi lặng lẽ theo sau, đáng vẻ cười nói xinh đẹp..., tất cả đều làm cho Đường Tam lòng đau như cắt.

Đường Tam trước kia không tin vào sự tồn tại của thần linh, nhưng bây giờ hắn lại tin, bởi vì hắn đang hướng tới thần linh cầu khẩn, cầu khẩn kỳ tích để Tiểu Vũ sống sót trở về.

Mặc dù không thể phi hành nữa, nhưng Đường Tam vẫn như cũ không chịu từ bỏ, hắn theo cảm giác hướng về một phương dốc toàn lực chạy, hy vọng có thể tìm được bất kỳ dấu vết nào.

Trong cơ thể, hồn lực nhờ có hương tròng trợ giúp đã dần dần khôi phục, nhưng đến lúc này thể lực đã có chút cạn kiệt, không thể không ngừng lại thở dốc một hồi.

Màu đỏ trong mắt hắn mặc dù giảm đi một chút, nhưng tâm tình hắn không cách nào bình tĩnh lại được.

Tiểu Vũ, nàng nhất định phải sống, nhất định. Đường Tam không ngừng tự nhủ.

Nhìn địa hình chung quanh, Đường Tam tựa vào một gốc đại thụ ngồi xuống, hắn biết, nếu muốn tiếp tục tìm kiếm Tiểu Vũ, trước tiên phải khôi phục một ít thể lực. Dưới ánh trăng sáng đêm hai mươi tư, hắn móc túi nước từ trong người ra, uống vội vàng vài ngụm mà không hề để ý nước đã thấm ướt ra người.

Hơi thở dần trở nên ổn định, Đường Tam không dám tu luyện, bởi vì không ai dám chắc sẽ gặp phải hồn thú hay không. Hắn chỉ muốn đợi khôi phục được một ít thể lực rồi tiếp tục tìm kiếm.

Đột nhiên, một trận âm thanh kỳ lạ thu hút sự chú ý của hắn. Âm thanh tựa như có người đang thay đổi y phục, lại giống

như tiếng lá cây cọ xát vào nhau. Trong lòng cảnh giác, Đường Tam chậm rãi đứng dậy, cẩn thận quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, hắn đã thấy được kẻ đã gây ra âm thanh đó.

Một màu đen, khiến Đường Tam tràn ngập sự chán ghét. Cái thứ đột ngột xuất hiện này giống như Thái thần cự viên trước đó, thân thể cũng hiện ra bởi một màu đen, chỉ có điều thân thể nó bé hơn Thái thần cự viên nhiều, nhưng so với đồng loại, thì nó lại lớn đến đáng kinh ngạc.

Xuất hiện trước mắt Đường Tam chính là một con nhện, một con nhện quái dị đường kính cơ thể hơn một mét rưỡi, tám chân dài hơn ba mét, cả người đen xì. Chân dài mảnh khảnh, mỗi bước đi đều cắm ngập vào đất không một tiếng động, có thể thấy được sự sắc nhọn.

Đường Tam phát hiện ra nó, nó tựa hồ cũng phát hiện ra Đường Tam, tám chân di chuyển rất nhanh, thậm chí tạo thành một chuỗi ảo ảnh liên miên. Trong nháy mắt đã tới trước mặt Đường Tam, hai chân trước giơ lên cao, trực tiếp hướng phía đầu Đường Tam đâm tới.

Chân trước giơ lên cao, không thể tránh khỏi điều động cả người cũng hơi nhấc lên cao, vừa hay để Đường Tam thấy được hạ bộ của nó. Cũng chính lúc này, Đường Tam đã nhận ra nó thuộc loại gì.

Đường Tam cơ hồ không chút do dự ngã người lăn ra, tránh khỏi đôi chân dài của con nhện công kích, trong miệng ngược lại hít một hơi kinh khí. Hắn khổng thể nào ngờ được lại gặp phải nó tại nơi này.

Hạ bộ con nhện có một ít hoa văn bạch sắc, nổi bật lên so với màu đen của cơ thể. Mà hoa văn bạch sắc này hợp thành một khuôn mặt người hiểm ác, tổng cộng có tám con mắt nhỏ loé lên tử quang dán chặt trên hạ bộ nó, chỉ có điều trong đó có hai con mắt tựa hồ bị vật gì đánh vào, một mảng huyết nhục mờ mờ, ngay cả lớp vỏ giáp chỗ hạ bộ cũng có vài vết rách.

Lúc này là ban đêm, nếu không phải Đường Tam có Tử cực ma đồng, thật không cách nào nhìn thấy cảnh này. Chứng kiến hình mặt người nanh ác đó, Đường Tam đã nghĩ ra rất nhiều danh hiệu của con nhện trước mặt. Ác mộng của hồn thú cỡ nhỏ, cắn nuốt tánh mạng khác để tồn tại, đối tượng mà tất cả hồn thú căm ghét, kẻ tà ác giết chóc khủng khiếp.

Tất cả các danh hiệu này đều là để hình dung con nhện chân dài trước mặt. Tên của nó là Nhân diện mã chu, trong các hồn

thú, cũng thuộc vào loại kinh khủng.Đương nhiên, so với Thái thần cự viên vẫn không thể cùng tầng lớp. Thế nhưng, loại Nhân diện ma chu này, lại là sinh vật mà đến hồn thú cũng phải kinh sợ.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Nó có lớp vỏ giáp cứng chắc, tốc độ mau lẹ vô bì, tám chân dài có lực xuyên thấu cực mạnh, hơn nữa lại mang theo kịch

độc. Đáng sợ nhất chính là lưới nhện. Lưới nhện bình thường đều là do nhả tơ để kết thành, nhưng nó thì bất đồng, lưới

nhện của nó thổi trực tiếp mà ra, chẳng những có chất keo dính rất chắc chắn, mà còn vô cùng kiên cố, trên đó lại mang

theo chất kịch độc ảnh hưởng kinh khủng đến thần kinh. Như hồn thú đệ nhất hồn hoàn của Đường Tam là Mạn đà la xà,

trong mắt con Nhân diện ma chu này cũng chỉ đáng để làm thức ăn mà thôi.

Đồng thời, con Nhân diện ma chu này cũng là một trong ba mục tiêu cho đệ tam hồn hoàn của Đường Tam, mà đại sư đã chỉ

điểm. Đại sư từng nói qua, con Nhân diện ma chu này là khó thu được nhất, bảo hần ngàn vạn lần không được cưỡng cầu.

Bởi gặp phải Nhân diện ma chu, cho dù có hồn sư thực lực cường đại ở bên cạnh áp trận, cũng vẫn rất nguy hiểm.

Lưới của Nhân diện ma chu chẳng những nháy mắt phát ra, mà còn có thể bao phủ toàn bộ diện tích gấp mười lần thân thể

nó, gần như vô phương né tránh.Dù là hồn sư cường đại mà bị lưới vây lại, cũng phải mất một thời gian mới có thể thoát

ra, mà khoảng thời gian này đủ để nó làm xong rất nhiều việc rồi.

Đường Tam không thể ngờ bản thân dưới tình huống này lại gặp phải một con Nhân diện ma chu. Từ ngoại hình của nó có thể

thấy rõ ràng đã vượt ngàn năm tu vi. Nhân diện ma chu một ngày có thể phun lưới ba lần, thông thường, nó trông thấy con

mỗi thì việc đầu tiên sẽ phun lưới. Nhưng vừa rồi nó lại dùng chân công kích, hơn nữa với thương thể dưới bụng, khiến

Đường Tam nghĩ tới một khả năng, lưới của con Nhân diện ma chu này hôm nay đã dùng hết rồi.

Đối diện với một con Nhân diện ma chu ở trạng thái hoàn hảo, Đường Tam biết mình sẽ không có bất kì cơ hội nào. Nhưng

nếu Nhân diện ma chu đã bị thương, thì chưa chắc. Suy cho cùng, chỗ yếu hại của Nhân diện ma chu thập phần rõ ràng,

chính là tám đôi mắt của nó,cho dù thế nào cũng không thể so sánh với vua sâm lâm lúc trước được. Nếu bản thân có thể

giết chết con Nhân diện ma chu này, rồi hấp thu hồn hoàn mà nó hình thành, vậy thì có thể khẳng định, thân thể lập tức

sẽ khôi phục đến trạng thái tốt nhất, thực lực còn có thể vì đó tăng lên. Việc tìm kiếm Tiểu Vũ sẽ trở nên dễ dàng hơn

một chút.

Đó chỉ là ý niệm lướt qua trong đầu khi thân thể Đường Tam lăn tròn tránh ra ngoài. Khi hắn xoay người đứng dậy, lam ngân thảo đã được phát động kỹ năng quán quanh. Vô số dây leo thô dài chọt quán quanh thân thể Nhân diện ma chu. Đường Tam biết, bằng vào lực lượng của Nhân diện ma chu, phá hủy lam ngân thảo quán quanh thân không có vấn đề gì, độc tố gây tê liệt của lam ngân thảo đối với nó căn bản cũng chẳng có tác dụng gì. Bản thân nó chính là một thứ kịch độc,

Nhân diện chu ma ngoài độc tố thần kinh ra, còn có hủ thực độc(ăn mòn), cho nên mới có thể bá đạo như vậy. Mấy thuộc tính này Đường Tam đều hy vọng xuất hiện trên Lam ngân thảo của hắn, cho nên, thu được hồn hoàn này đối với hắn là cực kỳ trọng yếu.

Xoay người đứng dậy, Đường Tam tay trái đã xuất hiện thêm một cái hắc hạp tử, tay phải hắn xoay nhanh trên hắc hạp tử, phát ra một loạt âm thanh kim loại cọ xát.

Nhân diện ma chu động tác so với sự tưởng tượng của Đường Tam còn nhanh hơn, bị lam ngân thảo trói buộc hiển nhiên đã làm nó tức giận. Một tầng tử sắc quang mang từ trong cơ thể nó lan ra, toàn bộ lam ngân thảo trên cơ thể nó theo đó mà bị dung hóa, hay nói cách khác, là bị hủ thực(ăn mòn).

Lam ngân thảo bị hủ thực đến một mức nhất định, Nhân diện ma chu không còn bị cản trở nữa liền thoát ra, lần nữa bổ về phía Đường Tam. Lúc này, bốn chân trước đều dựng đứng lên, hiển nhiên muốn một kích giết chết Đường Tam.

Đường Tam thập phần bình tĩnh nhìn Nhân diện ma chu, tay phải từ bên hông phát ra, mười đạo bạch quang đồng thời bắn ra, nhắm thẳng vào mấy con mắt dưới bụng Nhân diện ma chu.

Quả nhiên, Nhân diện ma chu đối với điểm yếu hại của mình cực kỳ coi trọng, thêm nữa đã có hai con mắt trọng thương, bất chấp đang công kích Đường Tam, nhanh chóng bò trên mặt đất. Âm khí va chạm vào lớp vỏ giáp của nó loé lên một loạt hoả tinh. Trong lúc này Đường Tam cuối cùng cũng hoàn thành được cơ quan trên hắc hạp tử trong tay.

Đường Tam bây giờ có thể hoàn toàn khẳng định, con Nhân diện ma chu trước mặt đã phun hết toàn bộ lưới, ngày hôm nay nó có thể sử dụng hết rồi. Nhân diện ma chu ngàn năm có thể phun lưới ba lần một ngày, trừ khi đạt đến cấp bậc vạn năm tu vi, nếu không con số này sẽ không gia tăng, thêm nữa nó đã bị thương, Đường Tam càng có thể khẳng định suy đoán của mình. Nếu không, với cá tính hung bạo của Nhân diện ma chu, đối mặt với khiêu

khích của hắn chắc chắn đã đem lưới phun ra rồi, chứ không phải dùng chân để công kích như bây giờ.

Nhân diện ma chu đã bị triệt để kích nộ, sau khi chặn ám khí, tử quang trước đó hủ thực lam ngân thảo lại được phát động. Lần tử quang chưa tới gần đã truyền tới một mùi vị sộc mũi khiến người khác buồn nôn.

Nhưng lúc này Đường Tam không tránh né nữa, mắt nhìn thấy tám cái chân của Nhân diện ma chu đang cấp tốc hướng hắn bổ xuống, hắn ngược lại còn xông tới. Hắc hạp tử trong tay trái chuyển sang tay phải, tay trái hắc quang loé lên, một thanh tiểu chùy màu đen mang theo hoa văn kỳ dị âm thầm xuất hiện. Gần kề với sinh tử tồn vong, rốt cuộc Đường Tam đã xuất ra vũ hồn thứ hai của mình.

Mặc dù trên vũ hồn thứ hai này không có bất kì hồn hoàn kỹ năng nào phụ trợ, nhưng theo hồn lực của Đường Tam ngày càng tăng cường, trọng lượng của nó cũng không ngừng gia tăng. Hình dáng chùy tử xem ra không có biến hoá lớn, nhưng lúc này thanh tiểu chùy đã nặng tới 500 cân.

Đường Tam biết, cơ hội của hắn chỉ có một lần. Với thể lực của hắn hiện giờ, tốc độ tuyệt đối không thể so sánh với Nhân diện ma chu, cho nên chạy trốn là không có khả năng. Trực tiếp dùng ám khí? Nhân diện ma chu đã có cảnh giác, e rằng cũng rất khó gây thương tổn đáng kể cho nó. Suy cho cùng, dù là loại ám khí chuyên phá giáp cũng cần phải có nội lực hùng hậu để cầm cự, mà Huyền thiên công của hắn mặc dù đã có chút thành tựu nhưng nếu nói đến hai chữ hùng hậu thì còn kém rất xa.

Hắc quang nhấp nháy, Đường Tam thân thể đột nhiên vọt tới trước, mà Nhân diện ma chu bốn chân trước đã giơ lên. Lần này, tốc độ nó càng nhanh hơn, trên chân tràn ngập tử quang hủ thực, thêm nữa còn có độc tố gây tê dại trên thân thể, đừng nói bị trực tiếp đâm trúng, chỉ sợ là nhiễm phải một chút cũng đủ lấy đi tính mạng của Đường Tam.

Là thứ giết chóc tà ác, Nhân diện ma chu sử dụng phương pháp này đã căn nướ không biết bao nhiêu hồn thú cùng với những hồn sư xâm nhập Tinh đấu đại sâm lâm. Dưới bộ hạ, sáu con mắt nhỏ còn lại lúc này đã loé lên quang mang u ám.

Chính vào thời khắc mà bốn cái chân nhện dài ba mét hết như cương thương trường mâu đó nhất thời hạ xuống đất thì Đường Tam động thân.

Động ở đây là tay trái của hắn. Lúc này toàn bộ ba mươi cấp hồn lực ngưng tụ trên tay trái, phút chốc đem hồn lực rót vào hắc sắc tiểu chùy. Trong sát na, tiểu chùy bên trên đột nhiên rõ ràng lên, tỏa ra quang mang màu xanh đen. màu đen to lên gấp đôi, hoa văn

Tay trái toàn lực chém ra, âm thanh tiểu chùy gào thét, thẳng hướng nhân diện ma chu bay tới.

Khải giáp trước ngực Nhân diện ma chu, là bộ vị cứng rắn nhất trên cơ thể nó. Đối diện Đường Tam phát động công kích, nó theo thói quen không thềm ngăn cản.

Hồn sư có thể cảm nhận được thực lực của hồn thú trong phạm vi nhất định, hồn thú đồng dạng cũng có thể cảm nhận được sự mạnh yếu của hồn sư, trong mắt Nhân diện ma chu, thực lực của nó vốn dĩ hơn xa Đường Tam, chỉ là bởi vì bị thương nên mới không đạt được trạng thái tốt nhất, nhưng nó vẫn như cũ có thể phán đoán rõ ràng thực lực của Đường Tam còn xa mới bằng mình, vậy công kích của hắn tự nhiên không có khả năng khiến cho giáp phòng ngự mạnh nhất của mình bị tổn thương. Bởi vậy, Nhân diện ma chu cũng không quan tâm tới chùy tử đang bay đến trước mặt, tám cái chân dài như cũ cắm thẳng xuống, định một đòn giải quyết luôn Đường Tam, đem hắn làm thức ăn cho bản thân. Hồn sư, có hồn lực và hồn hoàn, đối với hồn thú mà nói là đại bổ vật, có thể gia tăng tu vi nhiều năm.

Đáng tiếc, lần này Nhân diện ma chu tính sai rồi, nó mặc dù là hồn thú cao đẳng có đủ trí tuệ, nhưng làm sao có thể so sánh với con người đây?

<i>"Phanh"</i> một tiếng,

Nhân diện chu ma toàn thân đang bổ xuống bị bật ngược lại, cả thân thể bị tấp lên cao.

Nhân diện ma chu phán đoán không sai, mặc dù một chùy ngưng tụ toàn bộ hồn lực của Đường Tam, bản thân chùy sức nặng đã đạt tới con số kinh khủng là năm trăm cân, nhưng vẫn không thể phá vỡ hung giáp phòng ngự trước thân thể nó, giáp xác hoàn hảo không bị tổn hại gì. Tuy nhiên, một chùy này lực lượng thực sự rất lớn, tiểu chùy màu đen quán chú toàn bộ hồn lực của Đường Tam một kích đầu chỉ ngàn cân, mặc dù không cách nào thực sự gây tổn hại cho Nhân diện ma chu, nhưng đem thân thể nó đánh bật ngửa lên vẫn là làm được.

Một kích này là lúc Đường Tam cùng Tiểu Vũ tại đấu hồn đài đối mặt Thiết Thị huynh đệ, cuối cùng từ đối thủ may mắn học được hồn kỹ. Lúc ấy Thiết Thị huynh đệ dùng một chiêu Cô Chú Nhất Trịch này đã

thương Đường Tam, kinh nghiệm đau thương làm cho Đường Tam sau khi trở lại học viện đã cẩn thận tự ngẫm lại cái kỹ năng Cô Chú Nhất Trích này. Hắn nghĩ đến, chính mình cũng có chùy tử. Tuy không có hồn hoàn phụ trợ, nhưng chẳng lẽ không thể sử dụng chiêu này hay sao? Dù Thiết Thị huynh đệ dùng hồn kỹ phụ trợ năng lực truy tung cho chùy tử, nhưng hắn lại có thủ pháp ám khí, bàn về độ chuẩn xác, tuyệt sẽ không kém Cô Chú Nhất Trích của Thiết thị huynh đệ. không cách nào giống T

Chùy tử của Đường Tam bản thân đã nặng tới năm trăm cân, cho dù không có hấp thu toàn bộ hồn lực thì ném đi cũng đã trở thành ám khí tuyệt đối cường hãn, vì vậy Đường Tam kể từ sau đó đem thủ pháp này luyện qua vài lần. Hắc chùy tử mặc dù nặng, nhưng hắn cũng không phải là hài đồng mới giác tỉnh hồn lực, trong vòng mười mét, hắn hoàn toàn có thể khống chế chùy tử một cách chuẩn xác. Tại thời điểm nguy cấp trước mắt Đường Tam đem ra sử dụng, mặc dù tiêu tốn toàn bộ hồn lực của hắn, nhưng đã đạt được hiệu quả đúng như hắn đã dự tính.

Nhân diện ma chu thân bị hất lên cao, hạ bộ tự nhiên lộ ra, hoa văn hình thành bộ mặt nanh ác trong nháy mắt hiện ra trước mặt Đường Tam, sáu con mắt mở to tràn ngập quang mang lạnh lẽo.

Đường Tam trên mặt không một chút dao động, tay phải vốn vẫn đang giơ lên đã động.

Cơ quan ám khí ưu điểm lớn nhất là gì? Đó chính là không cần nội lực phụ trợ vẫn có thể gây ra lực sát thương cực kỳ cường hãn. Kiếp trước của Đường Tam, từng có một người không có võ công cầm ám khí loại lợi hại nhất của Đường Môn là Bạo Vũ lễ hoa châm dễ dàng giết chết một gã tuyệt đỉnh cao thủ. Đây mới chính thức là chỗ lợi hại của Đường Môn. Hấp tử trong tay Đường Tam nhìn qua cũng không có gì nổi bật, chỉ là hắc hấp tử nhỏ bé kia, đã gây khiếp sợ cho Nhân diện ma chu trước mặt.

Dát băng, dát băng, dát băng.....

Một chuỗi âm thanh từ tay phải Đường Tam vang lên, từng đạo hắc ảnh bắn nhanh ra, cổ tay Đường Tam chộp lên, một tay hóa giải lực phản chấn của hắc hấp tử, tay kia chính là thủ chuẩn. Với thủ pháp của hắn thì trong khoảng cách gần như vậy, liệu có thể trượt đi đâu được chứ?

Phải biết rằng, đại đa số cơ quan ám khí Đường Tam chế tạo khi sử dụng là vô với âm thanh kim loại ma sát, như thế là sao chứ? thanh, như vậy mới có thể càng dễ dàng gây thương tổn cho địch nhân, mà tại sao lúc này trong tay hắn lại là

hắc hấp tử

Đương nhiên không phải là cách thức chế tạo của Đường Tam có vấn đề, mà chỉ có thể chứng minh rằng, vì theo đuổi uy lực của hắc hấp tử, Đường Tam từ bỏ yếu điểm phát ra âm thanh kim loại ma sát, làm cho cái ám khí này phát huy lực công kích kinh khủng.

Tổng cộng bay ra mười sáu đạo hắc ảnh trong nháy mắt được Đường Tam khống chế thậm chí ngay cả hai con mắt bị thương của Nhân diện ma chu cũng không buông tha, mỗi con mắt hai đạo ảnh bắn vào, chớp mắt chui vào nội thể Nhân diện ma chu.

Con mắt của Nhân diện ma chu mặc dù là điểm yếu của nó, nhưng cũng không phải không có phòng ngự, phía ngoài con mắt có một tầng phòng hộ trong suốt, lực phòng ngự cũng được coi là không tồi.

Thế nhưng, đối diện hắc hấp tử trên tay Đường Tam, tầng phòng ngự này cũng chỉ so với tờ giấy bình thường, một chút tác dụng cũng không có. Có thể thấy được lực xuyên thấu của hắc ảnh kinh khủng đến mức nào.

Lúc trước đối mặt với Thái thân cự viên, Đường Tam không phải không nghĩ tới sử dụng ám khí này, nhưng lúc ấy tình huống biến hoá quá nhanh, làm hắn không có cơ hội sử dụng. Cái ám khí này mặc dù uy lực cường đại, nhưng bởi khi bắn ra lực vô cùng kinh khủng, cho nên mỗi lần sử dụng thì phải tạm thời phải khởi động cơ quan, hay nói cách khác, yếu điểm của cái ám khí này là cần thời gian dài mới có thể sử dụng.

Bởi vậy, khi đối mặt với Thái thân cự viên thì Đường Tam cũng không có sử dụng nó, mà lúc này, đối mặt với Nhân diện ma chu, hắn rốt cuộc xuất ra loại ám khí có uy lực nhất trong tất cả các loại mà hắn có - Địa Trọng Hình. Đừng thấy cái hắc hấp tử chỉ nhỏ dài thể này, nhưng sức nặng của nó đã vượt ba mươi cân.

Tay phải phóng ra xong, Đường Tam không chút do dự thi triển động tác kế tiếp, thân thể bay nhanh nhảy lùi lại, trực tiếp lăn qua, đem thân thể ra phía ngoài mười mét.

<i>"Tê..."</i> Một tiếng kêu thê lương sắc nhọn chói tai, trong đêm tối vang lên cực kỳ rõ ràng.

Ngay khi mười sáu đạo hắc ảnh chui vào trong cơ thể Nhân diện ma chu, trong nháy mắt bộ giáp xác màu đen bao trùm trên thân thể chợt cứng lên một chút, ngay sau đó cả người lật ngược ra, lăn lộn kịch liệt trên mặt đất.

Thực vật gần đó lúc này thật thập phần xui xẻo, con rết trăm chân nào mà không sống dài, Nhân diện ma chu mặc dù không có trăm chân, nhưng lực sống của nó lại cực kỳ ngoan cường. Mười sáu hắc ảnh bắn vào mắt nó, đã hoàn toàn nhập vào nội thể, thương thể như vậy lại cũng chưa thể làm nó thiệt mạng ngay được.

Tử quang, dịch thể lam sắc, còn cả thân thể cường kiện của Nhân diện ma chu, điên cuồng giãy giụa trên mặt đất. Thực vật yếu mềm trong nháy mắt bị hủ thực, cho dù là cây cối thô to bị thân nó chạm phải cũng bị phá hủy. Trong vòng phương viên mười mét vuông, một mảnh hoang tàn, không còn một loài thực vật nào có thể bảo trì nguyên trạng.

Đường Tam sau khi lặn ra ngoài mười mét cũng không có dừng lại, cố nén sự suy nhược trong nội thể vội vàng lui ra khỏi phạm vi công kích của Nhân diện ma chu. Hắn biết, nếu không phải Nhân diện ma chu này đã bị thương trí mạng, thì cho dù nó không có nhìn thấy, cũng hoàn toàn có thể dựa vào mùi của hắn mà tìm ra vị trí.

Rốt cục cũng đến được nơi mà hắn cảm thấy an toàn. Đường Tam hai chân mềm nhũn, không thể duy trì nổi nữa, ngã ngồi xuống đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, ngay cả hắc hạp tử trong tay cũng nắm không vững nữa.

Không có hồn lực, chùy tử sau khi rời tay Đường Tam đã tự động hoá thành hư vô biến mất. Một chùy này đã rút cạn toàn bộ hồn lực của hắn, lúc này thể lực cũng như hồn lực của hắn đều suy kiệt, nếu không phải ý niệm tìm kiếm Tiểu Vũ thủy chung vẫn cầm cự giúp thân thể hắn, chỉ sợ sớm đã ngắt đi rồi.

Nhân diện ma chu giãy giụa càng lúc càng yếu, một tầng quang thải màu tím bao quanh che kín bộ giáp xác, từ vết thương trên tám con mắt không ngừng chảy ra dịch thể tử hắc sắc, xem ra đã không còn sống được nữa.

Trước khi động thủ Đường Tam đã biết nếu lấy cái hắc hạp tử trong tay bắn vào thân thể Nhân diện ma chu, không chắc có thể xuyên qua lớp giáp xác phòng ngự của nó, nhưng nếu chỉ bắn vào điểm yếu hại trên cơ thể, phòng ngự chỗ tám con mắt của Nhân diện ma chu chắc không thể kinh khủng như Thái thần cự viên.

Bằng vào sự bình tĩnh đặc thù của cao thủ ám khí cùng với ám khí tinh chế, cuối cùng xem như đã vượt qua được cửa ải khó khăn trước mắt.

Sinh mệnh của Nhân diện ma chu dần dần mất đi, khi từng chút quang mang màu tím bắt đầu ngưng tụ lại trên thân thể nó, đây là lúc có thể hấp thu hồn hoàn.

Thiên niên hồn thú sau khi tử vong, hồn hoàn có thể bảo trì thời gian một canh giờ, chỉ cần nội trong một canh giờ có thể hấp thu là được.

Đường Tam cũng không có vội vã đi hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, tình trạng cơ thể của hắn lúc này thực sự quá kém. Tu vi của con Nhân diện ma chu trước mắt hắn không cách nào phán đoán được chính xác, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối là hơn một ngàn năm.

Hồn hoàn của hồn thú cũng có rất nhiều bất đồng, như Áo Tư Tạp lúc trước hấp thu hồn hoàn của Phong vĩ kê quan xà ngàn năm lại thuộc về một loại hồn thú tương đối ôn nhu, nên việc hấp thu hồn hoàn tự nhiên không có gì khó khăn.

Nhưng con Nhân diện ma chu trước mắt lại không giống như vậy. Trong các loại hồn thú nó tuyệt đối là loại tà ác nhất, so sánh mà nói, hồn hoàn của nó mặc dù có thể làm tăng hiệu quả lớn hơn, nhưng quá trình hấp thu cũng gặp nguy hiểm càng nhiều hơn. Bởi vì muốn hấp thu được, hồn sư phải chịu đựng được xung kích của loại năng lượng mạnh bạo này, một khi thần thể hoặc ý chí không kiên trì nổi, rất có thể tạo thành kết quả phản hồi trí mạng.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 124: Mạnh Y Nhiên cũng sử dụng ám khí.

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Đường Tam mặc dù nóng lòng đi cứu Tiểu Vũ, nhưng còn chưa đến mức mất đi lý trí, hẳn hiểu rõ ràng, trước hết bản thân phải khôi phục mới có thể đem hồn hoàn Nhân diện ma chu trước mặt hấp thu. Lúc này, hẳn cũng không quan tâm đến liệu có thể xuất hiện thêm nguy hiểm gì nữa hay không.

Ngồi tại chỗ thở dốc từng hơi, trước tiên miễn cưỡng làm cho tinh thần hồi phục một chút, sau đó mới tiến hành tu luyện để khôi phục hồn lực.

Đúng lúc này, sự lo lắng của Đường Tam đã xảy ra, theo hồn hoàn của Nhận diện ma chu chậm rãi ngưng tụ trên thi thể nó, ba người không được mong đợi từ trong rừng cây bay nhanh ra. Mặc dù không phải là bị hồn thú uy hiếp, nhưng chứng kiến ba người này, trong lòng Đường Tam không khỏi trầm xuống.

Ba người tới đó là ba hồn sư, mà trong đó có hai người mà hẳn biết, chính là hai người mới chia tay cách đây không lâu, xà bà Triều Thiên Hương cùng cô cháu gái xinh đẹp Mạnh Y Nhiên. Mà bên cạnh hai người bọn họ là một lão giả có vóc dáng cao gầy, nhìn qua cũng ít nhất trên bảy mươi tuổi, cũng giống Triều Thiên Hương, đầu đầy tóc bạc, trong tay cầm một cây Long đầu quả trượng dài hơn bốn thước màu bạc nhàn nhạt. Long đầu ở trên quả trượng trông rất sống động, nhìn qua cực kỳ huyền lệ, toàn bộ khuôn mặt đã khai báo số tuổi của hẳn, trên người không ngờ lại có tám cái hồn hoàn cao thấp khác nhau chuyển động theo quy tắc. Hai vàng, ba tím, ba đen, mặc dù từ phẩm chất mà nói, hẳn so với Triệu Vô Cực chỉ nhiều hơn một cái hồn hoàn ngàn năm, chỉ là hẳn có tám cái hồn hoàn. Cái này đại biểu là gì a? Là hồn đầu la tu vi trên tám mươi cấp. Không cần phải hỏi Đường Tam cũng biết người này là ai. Chính là trượng phu của xà bà, là gia gia của Mạnh Y Nhiên, long công Mạnh Thực. Vậy là gia đình bà người đã tụ hợp. Long công căn bản không cần thả hồn lực ra, tám cái hồn hoàn trên người hẳn đã làm cho Đường Tam có cảm giác khó thở. Đừng nói nơi này chỉ có một mình hẳn, cho dù Triệu Vô Cực cùng mọi người cùng ở chỗ này cũng đều bị rơi vào thế hạ phong thôi.

Cả nhà Cái Thế Long Xà vừa mới đến nơi, lúc đầu cũng không có chú ý tới Đường

Tam ngã ngồi cách đó không xa mà trực tiếp tập trung sự chú ý trên thi thể Nhân diện ma chu, sắc mặt nhất thời đại biến. Mạnh Y Nhiên kinh hô lên tiếng:

<i>"Không. Tại sao lại có thể như vậy, tại sao, tại sao? Là ai? Là ai đã giết ma chu của ta?"</i> Mạnh Y Nhiên đã thay đổi trang phục, mặc một thân màu xanh, nhìn qua mười phần tinh anh. Nhưng lúc này Đường Tam cũng không có chút tâm tình nào thưởng thức, nghe Mạnh Y Nhiên nói, hắn không khỏi âm thầm cười khổ. Không phải xảo diệu vậy chứ. Có một số việc cả đời cũng không thể đụng tới, nhưng gặp lúc vận mệnh trêu ngươi, trong khoảng thời gian ngắn có thể liên tiếp đụng đến hai lần.

Đường Tam đương nhiên sẽ không hy vọng gì cả gia đình kia sẽ không phát hiện ra mình. Với hồn lực của long công, chỉ cần hơi chút ngưng thần là có thể nghe được hô hấp của mình, thậm chí là tiếng tim đập. Chạy trốn khẳng định là không thoát. Đường Tam cũng không định chạy, đại trượng phu dám làm dám chịu. Từ lúc Tiểu Vũ bị bắt đi, tâm tính hắn đã xảy ra một ít biến hoá, ngoại trừ tàn nhẫn, còn có một chút kiên quyết.

<i>"Là ta giết đó"</i> Lúc này thể lực của hắn mới khôi phục một chút, bám vào cây đại thụ bên người miễn cưỡng đứng lên.

Âm thanh của Đường Tam nhất thời hấp dẫn cả gia đình Cái Thế Long Xà. Mạnh Y Nhiên chứng kiến bộ dáng chật vật của hắn, đầu tiên nhảy chồm lên, ngay sau đó đôi mắt đỏ lựng lên.

<i>"Là người....., là người....., là người....., lại là người."</i>

Đường Tam cười khổ: <i>"Ta cũng không biết tại sao lại xảo diệu như vậy, bất quá quả thật là do ta. Con Nhân diện ma chu chẳng lẽ cũng là con mồi của người?"</i>

Mạnh Y Nhiên nhìn Đường Tam, khuôn mặt xinh xắn trở nên đỏ bừng, hiển nhiên là phần nộ tới cực điểm. Nhìn thấy Đường Tam, Xà Bà nhú mày, thấp giọng nói bên tai Long Công vài câu gì đó. Ngay sau đó, Đường Tam nhìn thấy con mắt của long công. Long công bề ngoài nhìn qua rất già nua, nhưng con mắt hắn lại rất thần kỳ. Đường Tam thầm nhủ: <i>"Mình chưa bao giờ gặp qua con mắt sáng ngời đến như vậy"</i>.

Từ chỗ hắn đến vị trí Long Công, khoảng cách ít nhất cũng hơn ba mươi thước, nhưng Long Công gây cho hắn cảm giác như gần trong gang tấc.

<i>"Người là Đường Tam?"</i> Long công Mạnh Thục lạnh lùng hỏi. Thanh âm của hắn nghe trong suốt, không có một điểm gì

giống người già nua.

Đường Tam gật đầu. Mạnh Thục lại nói: <i>"Vậy người có biết hay không, vì giết con Nhân diện ma chu này, chúng ta mất một ngày thời gian đuổi theo nó. nếu không phải vì lưới của nó vô cùng đáng ghét, nó đã sớm trở thành hồn hoàn của Y Nhiên. Nhân diện ma chu số lượng cực kỳ thưa thớt, bởi vì nó vốn không chịu tha cho hồn thú nào khác, cho dù là bên trong Tinh đấu đại sâm lâm này đi chẳng nữa cũng thập phần hiếm thấy. So với Phong vĩ kê quan xà còn muốn trân quý hơn nhiều."</i>

Đường Tam sắc mặt lúc này tái nhợt, không còn một tia huyết sắc, nhưng tâm tình hẳn không có nửa phần sợ hãi, nhàn nhạt nói: <i>"Điều ngài nói ta biết, nhưng là ta phải tự vệ. Con Nhân diện ma chu này đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, chẳng lẽ ta để mặc cho nó giết?"</i>

Mạnh Thục nhướng mày, <i>"Người nói, là một mình người giết con Nhân diện ma chu này ư?"</i>

Đường Tam gật đầu khẳng định. Long công cùng xà bà đứng bên cạnh liếc nhìn nhau, hai người đều nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt nhau. Con Nhân diện ma chu này mặc dù không phải là hồn thú cường đại nhất, nhưng trong số hồn thú có ngàn năm tu vi, lực công kích của nó tuyệt đối bài danh trong số mạnh nhất. Mặc dù không thể phun lưới nữa, nhưng với năng lực công kích cùng phòng ngự của nó mà có thể bị đứa trẻ hơn mười tuổi giết, sự thật này đối với phu thê lão cũng không có cách nào giải thích nổi.

Xà bà lúc trước đối với Đường Tam đánh giá rất cao, nhưng lúc này nàng không thể tin tưởng được. Lúc trước Mạnh Y Nhiên bị bại dưới tay Đường Tam, nàng cho rằng có chút không đúng. Nhưng lúc này nàng cũng hiểu được, sợ rằng cháu gái mình thực sự không phải đối thủ của thiếu niên trước mặt.

Long đầu quái trượng trong tay long công Mạnh Thục giờ lên, một đạo hồn lực màu trắng từ đuôi trượng xuất ra, đem thân thể Nhân diện ma chu bay lại gần. Hẳn chúng kiến tám con mắt của Nhân diện ma chu bị đánh thủng, không khỏi âm thầm gật đầu. Mặc dù hẳn không biết Đường Tam làm điều này bằng cách nào, nhưng từ cách hẳn công kích yếu điểm của con Nhân diện ma chu này có thể thấy được sự tinh táo của hẳn khi đối mặt với cường địch. Ngẩng đầu nhìn Đường Tam, trong mắt Mạnh Thục không khỏi toát ra vài phần tán thưởng.

<i>"Gia gia, người phải tác chủ cho ta a!"</i> Mạnh Y Nhiên dù sao cũng vẫn chỉ là cô gái mười sáu tuổi, mắt thấy hồn

hoàn cường đại sắp tới tay lại bị mất, hơn nữa lại bị cùng một người phá hỏng, trong lòng nàng lửa giận không thể nhẫn nại chế trụ được nữa.

Mạnh Thục xoa xoa đầu cháu gái, ý bảo nàng an tâm không cần phải lo lắng, ngẩng đầu nhìn Đường Tam nói: <i>"Đường Tam, ta bây giờ cho người hai lựa chọn. Ta Long công Mạnh Thục trở thành hồn sư nhiều năm như vậy, cũng không phải không biết lý lẽ. Đối diện với Nhân diện ma chu, bất luận là kẻ nào cũng phải tự vệ, cho nên người giết chết nó cũng là chuyện tất nhiên. Tuy vậy, trước sau hai lần bị người phá hư, làm cháu gái ta không thu được hồn hoàn, chuyện này cũng không thể bỏ qua được."</i>

Đường Tam một mặt cố gắng khôi phục hồn lực và thể lực, mặt khác nhẹ nhàng chuẩn bị trong tay hắc hạp tử. Hắc hạp tử này cũng không phải chỉ có thể phóng ra một lần, mà bên trong có tổng cộng bốn mươi tám mũi phi tiễn, có thể phóng ra ba lần. Tại kiếp trước của Đường Tam, cái hắc hạp tử này vốn rất nổi tiếng với cái tên Chư cát thần nổ. Thân dài, cổ mười sáu lỗ, một lần có thể phóng ra mười sáu mũi phi tiễn, trong vòng năm mươi thước có thể xuyên thủng đá vàng. Cực kỳ bá đạo.

Lúc trước Đường môn từng đắc tội với một môn phái, bị đối phương tập kết tới tận cửa. Thế mà chỉ với một trăm môn nhân đệ tử, cũng không thèm xuất động ra khỏi cửa, mỗi người cầm một Chư cát thần nổ, dễ dàng giết toàn bộ kẻ địch, không lưu lại một mạng nào. Từ đó Chư cát thần nổ nổi tiếng toàn giang hồ. Trong số các loại ám khí, ngoại trừ mấy loại cấp cao nhất như Phật nộ đường liên, Bạo vũ lê hoa châm, Khổng tước linh thì Chư cát thần nổ trong tay Đường Tam là lợi hại nhất.

Đường Tam đương nhiên biết, Chư cát thần nổ đối với long công xà bà còn không đủ để tạo thành uy hiếp, nhưng Mạnh Y Nhiên lại không có khả năng ngăn cản. Hắn đã nghĩ thông suốt, trong trường hợp bị đối phương áp bức quá, trước tiên dùng cái này bắt họ phải trả một cái giá thật đắt.

<i>"Chẳng biết tiên bối cho ta hai sự lựa chọn như thế nào?"</i> Đường Tam lạnh nhạt hỏi.

Chư cát thần nổ trong tay hắn chỉ cần chùi hoãn thêm chốc lát là có thể cản trả một phát trước khi chết. Càng hướng chỉ trên người hắn ngoài vài loại ám khí khác, muốn giết hắn cũng đâu có dễ dàng.

Mạnh Thục nói: <i>"Ta cho người hai lựa chọn rất đơn giản. Lựa chọn thứ nhất, người gia nhập gia tộc ta, trở thành

thành viên của gia tộc ta. Đã trở thành người một nhà, việc người hai lần phá hư Y Nhiên thu hồn hoàn cũng như mất đi Nhân diện ma chu trên quý ta đều quên hết.."

Gia nhập gia tộc? Nói thì đơn giản, mỗi hồn sư chỉ được một lần trong đời, nhưng một khi đã gia nhập, vĩnh viễn hồn sư không được phản bội, trở thành phần tử của gia tộc. Sau này phải chịu ước thúc của gia tộc, làm mọi việc vì gia tộc.

Đương nhiên, hồn sư gia nhập đại gia tộc đều được đãi ngộ cực kỳ trọng hậu. Ngoại lệ cũng không phải không có. Điều kiện tiên quyết là thực lực phải đạt đến trình độ nhất định. Với tình huống Đường Tam mà nói, nếu như gia nhập vào một gia tộc, vậy là hẳn chỉ có thể trở thành người của gia tộc đó. Đây là Mạnh Thục hết sức coi trọng tư chất của hắn, thiên tài như vậy làm sao mà có nhiều được chứ.

Đường Tam lắc đầu, "Xin lỗi, tiền bối. Tính ta vốn thích tự do, không muốn bị ước thúc. Hơn nữa ngài nói có chút không đúng. Con Nhân diện ma chu này mặc dù do ta giết, nhưng hồn hoàn của nó cũng không có lãng phí. Nếu không phải mấy vị xuất hiện, có lẽ lúc này ta đã bắt đầu hấp thu rồi."

"Cái gì?" Xà bà Triều Thiên Hương kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn Đường Tam nhất thời trở nên quái dị, đồng thời lấy tay huých trượng phụ của mình một cái..

Cái Thế Long Xà ở với nhau đã vài chục năm, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của thê tử.

"Đường Tam, người có lẽ còn chưa có rõ ràng. Nếu không có sự đồng ý của ta, hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này người không có khả năng hấp thu đâu." Mạnh Thục giọng nhàn nhạt, mặc dù tâm tình ba động không lớn, trong giọng nói mơ hồ toát ra sát khí khiến cho Đường Tam cảm thấy áp lực bị gia tăng.

Đường Tam nói: "Nếu như vậy, hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này thực sự là lãng phí a."

Mạnh Thục nói: "Đối với chúng ta mà nói, hồn hoàn tốt như vậy, mặc dù lãng phí, nhưng cũng không dễ dàng cho ngoại nhân hấp thu. Tại hồn sư giới mà nói, có một loại quy tắc ngầm. Nếu người gia nhập gia tộc ta, ta chẳng những có thể cho người hấp thu hồn hoàn này, mà còn có thể hộ pháp giúp người. Người nghĩ thế nào?"

Lấy địa vị của Long công, hai lần mời Đường Tam xem như đã là quá ôn hoà. Hẳn cùng Xà bà thật sự coi trọng tư chất của Đường Tam, dù sao tiểu tử này vẫn còn là một đứa nhỏ, tiền đồ tương lai căn bản không thể ước lượng nổi.

Đường Tam đột nhiên mở miệng nói: <i>"Muốn ta gia nhập gia tộc của ngài cũng không phải không thể, nhưng ngài phải đáp ứng với ta một việc."</i>

Mạnh Thục nhướn mày: <i>"Người bây giờ có tư cách đặt điều kiện với ta sao?"</i>

Triệu Thiên Hương lại huých trượng phu một cái, cướp lời nói: <i>"Điều kiện gì, người cứ nói đi."</i>

Đường Tam trong mắt toát ra vẻ buồn bã: <i>"Lúc trước chúng ta đụng phải một hồn thú cực kỳ cường đại, nó bắt đi một đồng bọn của ta. Nếu hai vị tiền bối có thể giúp ta cứu đồng bọn trở về, ta đáp ứng gia nhập gia tộc của người. Nếu bằng hữu của ta đã chết, ta muốn hai vị tiền bối giúp ta báo thù."</i>

<i>"Chỉ là giết một con hồn thú thôi sao?"</i> Mạnh Thục nhìn Đường Tam, có chút ngoài ý liệu.

Triệu Thiên Hương tâm tư so với trượng phu kín đáo hơn một chút. <i>"Triệu Vô Cực không phải cùng đi với các người sao? Chẳng lẽ hãn cũng không đánh nổi con hồn thú đó ?"</i>

Đường Tam gật đầu.

Mạnh Thục khinh thường hừ một tiếng, <i>"Triệu Vô Cực đánh không lại, không có nghĩa là ta cũng đánh không lại, huống chi, chúng ta cùng ra tay, trong Tinh Đấu đại sâm lâm này có con hồn thú nào có thể chống lại được chúng ta? Đường Tam, con hồn thú đó là cái dạng gì?"</i>

Đường Tam vội vàng nói: <i>"Là một con Thái thần cự viên, cấp bậc đại khái là hơn vạn năm."</i>

Mạnh Thục là hồn sư cấp cao nhất mà hãn từng gặp qua, nếu Mạnh Thục chịu ra tay cứu Tiểu Vũ, dĩ nhiên là dễ dàng hơn nhiều so với mình. Tóm được cơ hội như vậy, làm sao Đường Tam chịu buông tha.

Nhưng khi vợ chồng Cái Thế Long Xà nghe bốn chữ <i>"Thái thần cự viên"</i>, thân thể hai người đồng thời cứng ngắc một chút. Mạnh Thục trong ánh mắt vẻ ngạo mạn cũng như khinh thường đều biến mất, ánh mắt có chút xấu hổ. Triệu Thiên Hương đầu mày nhăn lại, thở dài lắc đầu, lời nói thốt ra làm Đường Tam cực độ thất vọng:

<i>"Chúng ta làm không được."</i>

<i>"Với thực lực của hai vị tiền bối, chẳng lẽ không có cách nào đối phó với con Thái thần cự viên đó sao?"</i> Đường Tam vội vàng nói.

Mạnh Thục tức giận nói: <i>"Người thì biết cái gì. Thái thần cự viên chính là thượng cổ thần thú dị chủng, thực lực cực mạnh. Đừng nói là chúng ta, cho dù có là Phong hào đấu la cũng không dám nói là thắng được nó. Hơn nữa, theo ta được biết, trong Tinh đấu đại sâm lâm chỉ có duy nhất một con Thái thần cự viên, tu vi của nó không phải chỉ có đơn giản là vạn năm, tính ra ít nhất cũng hơn sáu vạn năm tu vi, cũng là bá chủ của sâm lâm này. Hơn nữa, Thái thần cự viên còn có một huynh trưởng còn kinh khủng hơn nhiều, trừ phi hiện tại tụ tập hết thầy Phong hào đấu la của hai đại đế quốc ở chỗ này, nếu không, ai dám tới tìm giết bọn chúng?"</i>

Cái thế long xa đối với phiến Tinh Đấu đại sâm lâm này hiểu rất rõ, hiển nhiên rõ hơn nhiều so với Triệu Vô Cực. Đường Tam cũng biết, với thân phận của hắn không có khả năng lừa gạt mình, chỉ có điều, lời nói của Mạnh Thục làm cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn đối với Thái thần cự viên vốn đã phán đoán rất cao, nhưng nghe Mạnh Thục nói xong mới hiểu được rằng, phán đoán của mình còn chưa đủ, Thái thần cự viên so với tưởng tượng của hắn còn kinh khủng hơn nhiều. Hơn nữa còn có một huynh trưởng còn cường đại hơn nữa, phải gom tất cả Phong hào đấu la mới có khả năng giết bọn chúng, vậy là không phải tương đương với việc phán tử đối với Tiểu Vũ sao. Đến bây giờ Đường Tam cũng không thể hiểu được tại sao hồn thú cường đại như thế lại có thể ngẫu nhiên gặp ở bên ngoài sâm lâm.

Đối với việc chính mình không có cách nào đối phó với Thái thần cự viên, Long công Mạnh Thục tựa hồ cũng có chút xấu hổ. <i>"Tiểu tử, người không phải cố ý đem Thái thần cự viên ra dọa ta đấy chứ. Ta không có thời gian cùng người ở chỗ này tán chuyện. Nếu người gia nhập gia tộc ta, ta có thể giúp người hấp thu cái hồn hoàn này. Nếu không, người chỉ có thể lựa chọn cách thứ hai, lưu lại cho ta một cánh tay, coi như bồi thường cho cháu gái ta."</i>

Đường Tam từ trong thất thần tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn về phía vợ chồng Cái Thế Long Xà. Hắn hiểu rõ ràng, bản thân cùng đối phương cách biệt quá xa, thậm chí không có tư cách bàn luận điều kiện với đối phương. Nhưng lúc này, bản tính quật cường trong lòng hắn dâng lên, như thế nào cũng quyết không thoả hiệp.

Chậm rãi giơ Chư Cát thần nỗ trong tay lên: <i>"Nếu hai vị không thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện cứu Tiểu Vũ, ta cũng không thể gia nhập gia tộc của hai vị. Muốn cánh tay của tao sao, vậy hãy tự đến lấy đi."</i>

Hồn lực mặc dù không khôi phục được bao nhiêu, nhưng thể lực của Đường Tam lúc này đã khôi phục được một chút, ít nhất để phát động cơ quan ám khí cũng không thành vấn đề.

Mạnh Thục không nghĩ tới một hồn sư nho nhỏ như vậy lại dám chống lại ý của mình, Long đầu quả trứng trong tay đập xuống đất, phát ra một tiếng oanh minh phảng phất như động đất, nếu không phải Đường Tam đang dựa vào cây đại thụ, sợ rằng trực tiếp bị hồn lực cường đại của lão đánh ngã.

"Nếu người đã muốn chết, ta đây sẽ thành toàn cho người". Mạnh Thục trong mắt nổi lên sát khí. Thiếu niên thiên tài như người, nếu không thuộc về ta, thì cũng không cần tồn tại trên thế giới này làm gì nữa.

Ngay lúc long công chuẩn bị ra tay, đột nhiên một âm thanh hùng hậu vang lên "Long công tiên bối, hạ thủ lưu tình."

Một chuỗi thân ảnh liên tiếp bay tới. Cầm đầu đoàn chính là Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực, phía sau hắn là đám chúng đệ tử của Sở Lai Khắc học viện. Mọi người đều có vẻ mệt mỏi, nhưng vì truy tìm Đường Tam nên vẫn cố gắng không ngừng.

Con Nhân diện ma chu khi chết đã thu hút sự chú ý của vợ chồng Cái Thế Long Xà đồng thời cũng như đám Sở Lai Khắc học viện, nhưng bởi vì khoảng cách xa quá nên không thể trực tiếp tìm đến được. Lúc quả trứng của Long công đập lên mặt đất, rốt cuộc lại chỉ rõ phương vị giúp Triệu Vô Cực mang theo mọi người tới nơi này.

Chứng kiến đồng môn chạy đến, tinh thần Đường Tam nhất thời buông lỏng vài phần, thân thể nhoáng lên suýt nữa ngã sấp xuống. May là Đái Mộc Bạch bay nhanh tới bên người hắn, đỡ thân thể hắn mới giúp cho hắn không có bị ngã xuống.

Lúc chiến đấu cùng Thái thân cự viên, thương thế của Đường Tam vốn đã không nhẹ, mặc dù ăn vào một cây khôi phục hương tràng, nhưng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hơn nữa lúc đi đường lại bị tiêu hao, còn phải đấu trí, đấu dũng với Nhân diện ma chu. Có thể nói là đã đem hồn lực cùng thể lực của hắn vắt kiệt kiệt, nếu không phải dựa vào ý chí để chống đỡ, sợ rằng hắn đã sớm ngã xuống từ lâu.

Áo Tư Táp vội vàng chạy tới, trực tiếp đưa cho Đường Tam hai cái hương tràng. Sau khi ăn, Khôi Phục hương tràng hình thành một luồng nhiệt lưu tràn ngập trong cơ thể, lúc này Đường Tam nhất thời cảm giác thư thái hơn rất nhiều. Áo Tư

Tập bây giờ đã đạt tới cảnh giới hồn tôn, khôi phục hương tràng hiệu quả cũng vì thể gia tăng. Ăn xong hai cái này, mặc dù đối với hồn lực không có hiệu quả đột biến, nhưng đối với khôi phục thể lực thì tốt hơn rất nhiều so với ăn một cái.

Chứng kiến đám người Triệu Vô Cực xuất hiện, Long công Mạnh Thục thần sắc trên mặt cũng không có thay đổi chút nào. Vợ chồng Cái Thế Long Xà ở đây, tự nhiên chẳng việc gì phải e ngại một tên Triệu Vô Cực cả.

```
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>
```

Nhìn Long đầu quả trứng trong tay Mạnh Thục, Triệu Vô Cực trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, nhất là tám cái hồn hoàn kia. Lúc trước hắn đã sử dụng Vũ Hồn chân thân một lần, bây giờ so với trạng thái đỉnh phong cũng chỉ còn được khoảng năm mươi phần trăm, đừng nói là Mạnh Thục, cho dù là xà bà Triệu Thiên Hương hắn cũng không cách nào ứng phó nổi.

<i>"Vị này chính là Long công tiên bối ư. Văn bối Triệu Vô Cực ngưỡng mộ đã lâu."</i>

Đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại, Mạnh Thục liếc Triệu Vô Cực một cái: <i>"Bất Động Minh Vương không cần khách khí. Người nên dạy dỗ tốt đệ tử của người. Dám để chúng khi dễ người của Mạnh gia chúng ta sao? Phong vĩ kê quan xà, cho dù đã bỏ qua, nhưng đệ tử của người lại vừa giết con mối Nhân diện ma chu của cháu gái ta. Người phải trả cho ta một cái công đạo chứ."</i>

Triệu Vô Cực nói: <i>"Tiên bối, ta xem trong việc này có chút hiểu lầm, hơn nữa, ta mặc dù là sư phụ của đứa nhỏ này, nhưng Đường Tam lại không tính là đệ tử của ta, Sư phó của hắn là một người khác, chứ ta còn chưa dám."</i>

<i>"Nga?"</i> Mạnh Thục sửng sốt một chút, trong lòng thầm nghĩ. Đường Tam mới chỉ là đứa nhỏ mà thực lực đã kinh người như vậy, chẳng lẽ sư phó của hắn là ...

Triệu Vô Cực tinh ranh khôn khéo, lập tức nhìn ra vẻ do dự trên mặt Mạnh Thục, liền từ từ nói:

<i>"Long công tiên bối, chúng ta có thể ra xa một chút nói chuyện?"</i>

Mạnh Thục nhú mày, nhưng hoàn toàn không có lo lắng. Lúc này hắn đang chiếm ưu thế áp đảo về mặt tinh thần, tự nhiên không sợ Triệu Vô Cực giở trò. Long đầu quả trứng điểm lên mặt đất, thân thể liền

bay ra ngoài xa hai mươi thước.

Triệu Vô Cực vội vàng đuổi theo, thấp giọng nói với long công cái gì đó.

Ban đầu vẻ mặt Mạnh Thục toát ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc, dần dần trở nên có chút khó coi.

Triệu Vô Cực lại tỏ ra hết sức bình tĩnh, cực kỳ khách khí. Sau một hồi, hai người kết thúc nói chuyện.

Mạnh Thục đi trở về bên cạnh thê tử cùng cháu gái, thấp giọng nói với Xà bà vài câu, thần sắc Xà bà đồng dạng lộ vẻ kinh ngạc. Ánh mắt phu thê hai người rơi lên người Đường Tam có chút thay đổi, mà tất cả những điều này, Đường Tam đều nhận thấy.

<i>"Triệu sư phụ cùng bọn họ nói cái gì đó? Nói cho bọn họ mình là đệ tử của đại sư hay sao? Chỉ có điều, đại sư mặc dù đối với vũ hồn có nghiên cứu rất sâu, nhưng thực lực bản thân lại không cao, tựa hồ không đủ khả năng tạo ra uy hiếp đối với Cái Thế Long Xà trước mắt."</i>

Quả nhiên, Mạnh Thục nói:<i>"Nguyên lai là đệ tử của đại sư. Không nghĩ tới đại sư rất cực cũng có đệ tử. Hôm nay nề mặt đại sư, ta bỏ qua, bất quá, tiểu tử nhà ngươi hãy nhớ kỹ. Sau này nếu còn phát sinh ra chuyện gì tương tự, ta cũng mặc kệ sư phó ngươi là ai. Chúng ta đi..."</i>

Nói xong liền xoay người rời đi.

<i>"Gia gia"</i> Mạnh Y Nhiên nhìn gia gia, nãi nãi đang rời đi, nhất thời nóng nảy.<i>"Gia gia, hẳn hai lần đoạt hồn thú của ta, mối thù này quên đi làm sao được?"</i>

Mạnh Thục có chút bất đắc dĩ, nhìn cháu gái mình một cái, nói: <i>"vậy ngươi muốn như thế nào đây? Gia gia ngươi lớn tuổi rồi, không thể lấy lớn hiếp nhỏ được. Quên đi thôi."</i>

Mạnh Y Nhiên quật cường nhìn gia gia của mình, <i>"Không, không thể cứ như thế mà bỏ qua được. Ta không chịu. Tuyệt đối không thể tha cho hắn. Nếu các ngươi không muốn ra tay, ta tự mình làm cũng được. Đường Tam, nếu ngươi là nam nhân, hãy so tài với ta."</i>

Đường Tam nhú nhú mày, <i>"ngươi còn muốn cùng ta so tài ư? Ngươi đã quên rằng, ngươi từng là kẻ bại tướng dưới tay ta sao?"</i>

Hương tràng của Áo Tư Táp quả thật có chỗ độc đáo, trong thời gian ngắn ngủi, hồn

lực của Đường Tam đã khôi phục được ba thành, tốc độ khôi phục thể lực còn nhanh hơn, sắc mặt của hắn đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

Mạnh Y Nhiên kiên định gật đầu, <i>"Phải, ta muốn so tài với ngươi một lần nữa. Đừng tưởng lần trước ngươi thắng ta được thì lần này lại có thể thắng ta nhé. Ta cũng không khi dễ ngươi, vì hồn lực của ngươi đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại toàn bộ, chúng ta hãy so tài mà không sử dụng hồn lực. Nhưng ngươi hai lần đoạt hồn thủ của ta, vậy lần này phải để ta quyết định phương thức so tài."</i>

Đường Tam hít vào thật sâu, cảm thấy tình huống cơ thể đã tốt hơn rất nhiều, chậm rãi tiến lên

<i>"Đánh cuộc cái gì?"</i>

Nếu chỉ đúng như Mạnh Y Nhiên nói, hắn nắm chắc phần thắng, mặc dù hồn lực không đủ, nhưng hắn còn có thể thi triển ám khí để đối địch, Chư Cát thần nổ trong tay đã hoàn hảo sẵn sàng. Mặc dù hắn biết bây giờ cùng Cái Thế Long Xà thoả hiệp, hắn không được phép giết Mạnh Y Nhiên, nhưng hắn có nhiều phương pháp, như có thể sử dụng ám khí làm mất đi năng lực chiến đấu của Mạnh Y Nhiên.

Mạnh Y Nhiên hai mắt tràn ngập hận ý, mở to nhìn Đường Tam, nói <i>"Nếu như ngươi thua, ngươi không được phép hấp thu hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này. Nếu như ngươi thắng, tự nhiên nó thuộc về ngươi."</i>

Đối với hồn hoàn của Nhân diện ma chu, Đường Tam có thể nói là rơi vào tình thế bắt buộc. Chỉ có chiếm được nó, hắn mới có đủ khả năng mau chóng khôi phục thể lực để đi tìm Tiểu Vũ.

<i>"Tốt, So tài về cái gì?"</i>

Vợ chồng Cái Thế Long Xà lúc này cũng không vội vàng rời đi, đứng một bên không lên tiếng. Nhìn cháu gái mình áp trận, hai vợ chồng thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu, cũng không biết đang nói điều gì.

Đám Sử Lai Khắc học viện bên này, Triệu Vô Cực không khỏi nhíu mày. Hắn không nghĩ lúc cuối Mạnh Y Nhiên lại gây ra tình huống này. Để Long công buông tha Đường Tam, hắn đã đem một ít bí mật nói cho Mạnh Thục biết, nếu không, với tính cách bá đạo của Cái Thế Long Xà, làm sao đơn giản rời đi như vậy chứ?

Mạnh Y Nhiên vừa muốn mở miệng, Áo Tạt Tư bên cạnh Đường Tam đã cướp lời: <i>"Chờ một chút, như thế là không công bình."</i>

Mọi ánh mắt đều tập trung lên người Áo Tư Tạp.

Hắn lững thững đi tới, khàn khàn nói: <i>"Con Nhân diện ma chu này rõ ràng là do Đường Tam đánh chết. Cho dù người lấy nó làm mục tiêu, cũng coi như mỗi người giết một nửa, mà bây giờ lại chỉ có Đường Tam mới có thể hấp thu hồn hoàn này, rõ ràng người đánh cuộc như vậy không công bình."</i>

Mạnh Y Nhiên trong mắt loé sát khí <i>"Vậy người muốn như thế nào?"</i>

Áo Tư Tạp cười hắc hắc nói <i>"Cũng không muốn như thế nào. Nếu người thua, tất nhiên không thể cản trở hắn hấp thu hồn hoàn, đồng thời, người cũng nên tỏ ra chút thành ý. Chúng ta yêu cầu không cao, đến lúc đó, chỉ cần người hồn Đường Tam một cái là được."</i>

<i>"Tiểu Áo"</i> Triệu Vô Cực khẽ quát một tiếng, hắn không hy vọng lại chọc giận Cái Thế Long Xà.

Nhưng có chút ngoài ý muốn của Triệu Vô Cực, Long công Mạnh Thục đột nhiên mở miệng nói:

<i>"Được, cứ như vậy quyết định đi, tuổi trẻ thật là thú vị."</i> vừa nói xong, vị Long Công này lần đầu tiên toát ra vẻ cười cười, mà Xà bà bên cạnh hắn, sắc mặt hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Áo Tư Tạp cũng không biết, hắn đưa ra yêu cầu này, làm đôi Cái Thế Long Xà trước mặt, nhớ lại một màn thời trẻ tuổi.

Lúc ấy, khi Long công Mạnh Thục lần đầu tiên gặp xà bà Triệu Thiên Hương, cũng nhờ một lần đánh cuộc mà chiếm tiện nghi của Xà bà, cuối cùng sau một loạt cơ duyên mới thành công, nhưng lần đánh cuộc kia lại đóng vai trò quan trọng nhất.

Khi đó, Mạnh Thục đưa ra điều kiện giống y như đúc so với Áo Tư Tạp bây giờ.

Trong mắt Long công, Xà bà, Đường Tam mặc dù bề ngoài có chút bình thường, không có khả năng so sánh với Đái Mộc Bạch, nhưng theo lời của Triệu Vô Cực vừa tiết lộ, bọn họ thập phần xem trọng đứa nhỏ này. Đối với tương lai của cháu gái, phu thê hai người cũng đã có dự định. Bọn họ cũng muốn nhìn xem dưới tình huống này, Đường Tam có thể chiến thắng cháu gái của mình hay không.

Đối với quyết định của gia gia, Mạnh Y Nhiên không khỏi có chút kinh ngạc. Nhưng nàng không có phản bác, bởi vì đối với phương thức chiến đấu mình sắp đưa ra, nàng tuyệt đối tin tưởng.

Đường Tam thì chỉ nóng lòng hấp thu hồn hoàn cho xong, đối với chuyện này hắn cũng không quan tâm. Dù sao chuyện đánh

cuộc này với hắn mà nói cũng không có gì là khó xử. Tay hướng phía Mạnh Y Nhiên, làm một động tác thủ thế.

Hung hăng nhìn Đường Tam một cái, Mạnh Y Nhiên lúc này mới giơ tay phải lên, chỉ thấy cổ tay nàng đeo một cái Dương chỉ bạch ngọc hoàn(vòng) loé ra quang mang màu trắng sáng bóng.

Quang mang chợt loé, một cái trường điều bố nang(túi dài nhiều ngăn) đã xuất hiện trong tay nàng. Tay kia của nàng cũng xuất hiện một kiện hỗn đạo khí.

Chiều dài bố nang ước chừng hai thước, bề rộng chừng nửa thước, Mạnh Y Nhiên hai tay chìa ra, bố nang đã được chia làm hai nửa. Lúc nàng chìa cái bố nang ra, mọi người đều thấy rõ, bố nang nhìn có vẻ như đã cũ, bên trong là vô số thanh đoản nhận giống hết nhau.

Đoản nhận không có chỗ bảo vệ tay, dưới ánh mắt chuyên nghiệp của Đường Tam, rõ ràng là phi đao, bất quá phi đao trên tay Mạnh Y Nhiên có chút đơn sơ, trừ bỏ hai cái rãnh màu máu, thì không có chút đặc thù nào. Chuôi đao dài ba tấc, lưỡi đao dài năm tấc, chất liệu rất tốt, loé ra quang mang nhàn nhạt.

<i>"Ta nơi này có ba mươi sáu mũi Phá hỗn đao, ta và ngươi mỗi người mười tám mũi. Ta sẽ bảo gia gia ta đứng cách xa hai mươi thước chấn rung một cây đại thụ, sẽ có lá cây rơi xuống. Ngươi và ta đồng thời ra tay, ai dùng Phá hỗn đao phi trúng nhiều lá cây hơn thì người đó thắng. Nhưng bất luận là trúng bao nhiêu lá cây, Phá hỗn đao cuối cùng phải cắm trên thân cây. Mũi Phá hỗn đao nào không trúng thân cây sẽ không được tính."</i>

Mạnh Y Nhiên tự tin nói ra phương pháp tỷ thí, sau khi nói xong câu cuối cùng, mới phát hiện ra, đám người Sử Lai Khắc học viện trước mặt mình trở nên có chút quái dị.

Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực hai mắt mở to nhìn không chớp.

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch hai con ngươi trong nháy mắt biến thành một.

Áo Tư Táp lấy tay bịt mồm lại.

Mã Hồng Tuấn như bị choáng , suýt nữa té ngã xuống đất.

Chu Trúc Thanh khuôn mặt lạnh như băng biến mất, chỉ còn lại vẻ ngạc nhiên.

Trữ Vinh Vinh bật cười thành tiếng.

Mà Đường Tam đang đứng đối diện Mạnh Y Nhiên, trên mặt lúc này lộ ánh mắt cười cười. Từ khi Tiểu Vũ bị Thái thần cự

viên bắt đi, thần sắc hần lần đầu tiên được buông lỏng, thậm chí cổ tay vừa lộn, đem Chư Cát thần nỗ trong tay, đưa trở về cát bên trong Nhị Thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

"Các người choáng váng xong cả chưa ? Có tham chiến hay không đây?" Mạnh Y Nhiên nhìn ánh mắt đám đệ tử Sử Lai Khắc học viên bên này, nhất thời cảm giác như bị cười nhạo, âm thanh bức bối cất lên.

Áo Tư Táp buông tay che miệng, cố gắng nén cười nói: "Tại sao lại không ứng chiến chứ? Phương pháp tỷ thí của người tốt lắm. Thực sự rất tốt." Lúc này hần lại đang suy nghĩ, chút nữa để cho Mạnh hôn vào chỗ nào của Đường Tam mới tốt đây.

Cùng Đường Môn đệ tử so tài ám khí, quả thật là rất tốt.

Lúc này, cả Triệu Vô Cực trên mặt cũng toát ra tiếu ý.

Mạnh Y Nhiên tự nhiên không biết mọi người đang nghĩ cái gì, nhìn về phía Đường Tam, "Người có cần nghỉ ngơi một chút nữa không, đừng nói là ta khi dễ người."

Đường Tam tự nhiên không có giáo hoạt như Áo Tư Táp, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Chỉ cần người đừng nói ta khi dễ người là được. Có thể bắt đầu được rồi?"

Nếu là tỷ thí bình thường, Đường Tam có lẽ phải khôi phục lại thêm một chút, nhưng Mạnh Y Nhiên đưa ra phương thức tỷ thí, chính là sở trường của hần. Đường môn ám khí tuyệt học mà hần tu luyện từ nhỏ. Đừng nói hần mới chỉ khôi phục được vài phần hồn lực, cho dù một tia hồn lực cũng không có, Đường Tam tuyệt đối sẽ không thua Mạnh Y Nhiên.

Mạnh Y Nhiên cầm trong tay hai điều bồ nang, đưa một cái cho Đường Tam. Lúc này nàng tràn ngập tin tưởng, chỉ vào một cây đại thụ cách đó ước chừng hai mươi thước, nói: "Lấy nơi đó làm mục tiêu đi."

Đường Tam liếc nhìn cây đại thụ một cái, rồi nói: "Tốt"

Mạnh Y Nhiên trong tay cầm bồ nang, Phá hồn đao nàng sử dụng chuôi có màu đỏ, còn Đường Tam sử dụng loại chuôi màu lam, không sợ nhầm lẫn.

Mạnh Y Nhiên không nhìn ra vẻ mặt của đám Sử Lai Khắc học viên, nhưng vợ chồng Mạnh Thục như thế nào lại không nhận ra chứ. Nhưng bọn họ trong lòng không hiểu là tại sao đám Sử Lai Khắc học viện này lại tự tin cười cợt đến như thế.

Mạnh Y Nhiên từ nhỏ ưa thích các loại vũ khí, đặc biệt là binh khí ngắn. Ba mươi sáu mũi Phá hồn đao này là long công
Mạnh Thục cẩn thận tìm người rèn cho. Mạnh Y Nhiên đối với phi đao này cực kỳ yêu thích, thường xuyên luyện tập, trong vòng ba mươi thước, nắm chắc trúng trăm phần trăm. Đương nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể phát ra mười tám mũi phi đao. Trận đấu này nàng đưa ra cũng chính là cực hạn của mình.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 125: Hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu vượt qua cực hạn.(1)

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Lần trước lúc đấu với Đường Tam, bởi vì hai người nhanh chóng tiến vào so đấu hồn lực, nên Mạnh Y Nhiên không có cơ hội xuất ra Phá hồn đao. Mạnh Thục không tin rằng, lần đầu tiên sử dụng loại vũ khí này, Đường Tam có thể so sánh với cháu gái xuất sắc của mình.

Mạnh Y Nhiên nhìn gia gia, gật đầu. <i>"Gia gia, bắt đầu đi."</i>

Mạnh Thục hướng Đường Tam nói: <i>"Người chuẩn bị kỹ chưa?"</i>

Đường Tam gật đầu. So về ám khí, hẳn còn cần chuẩn bị hay sao chứ? Đường nhiên, với tính cách của hắn, tự nhiên sẽ không nói mấy lời như vậy.

Mạnh Y Nhiên nhanh chóng đem bố nang trong tay dính vào bên hông quần, mặt sau của bố nang có chỗ cài dính. Có thể gắn,dính vào bất kỳ chất liệu nào để tiện sử dụng. Trong lúc bố trí bố nang cho tiện lợi nàng vẫn cố ý nhìn Đường Tam một cái, phát hiện ra Đường Tam có chút ngẩn ngơ nhìn bố nang trong tay, nhìn hắn như thế nào cũng y như bộ dáng của người lần đầu tiên sử dụng loại vũ khí này. Chứng kiến một màn này, Mạnh Y Nhiên trong lòng không khỏi sinh ra một chút đắc ý.

Long công Mạnh Thục ra tay, cả người hắn cũng không có di động, mà là tiện tay vung ra, đem long đầu quả trứng dài bốn thước trong tay ném ra ngoài. Âm thanh rỗng ngâm từ trong quả trứng vang lên,ngân sắc quả trứng giống như một con rồng bạc sống động đánh vào cây đại thụ cách ngoài hai mươi thước.

Phanh một tiếng, Mạnh Thục dụng lực vừa đủ chấn rung cây nhưng lại không làm thương tổn đến thân cây,lá cây rơi xuống như mưa.

Mạnh Y Nhiên khẽ kêu một tiếng, hai tay đồng thời xuất động, từng đạo hàn quang bay nhanh ra từ bố nang, động tác liên lạc, một hơi đem mười tám mũi Phá hồn đao ném đi.

Có lẽ bởi vì trong lòng tràn ngập lửa giận đối với Đường Tam, từ đó kích nộ đạt tới

trạng thái đỉnh phong, Mạnh Y Nhiên rõ ràng cảm giác được hôm nay bản thân ném Phá hồn đao phi thường tốt. Nàng có thể khẳng định, mỗi thanh Phá hồn đao của mình đều chuẩn xác trúng mục tiêu, thậm chí còn có mũi đâm trúng đến hai lá cây.

Khi Mạnh Y Nhiên tập trung tinh thần ném phi đao, lúc Mạnh Thục ném Long đầu quả trứng xong, ánh mắt liền rơi ngay trên người Đường Tam. Long đầu quả trứng của hắn là khí vũ hồn, rời khỏi tay, chỉ cần bằng vào hồn lực là có thể thu hồi, không cần quá để ý khống chế. Hắn muốn xem một chút, thiếu niên Đường Tam trước mặt có thể lại gây cho mình chút ít ngạc nhiên nào hay không.

Mạnh Thục nhìn kỹ, nhưng Đường Tam chỉ làm một động tác làm cho vợ chồng Cái Thế Long Xà hết sức khó hiểu.

Lúc Long đầu quả trứng vừa bay ra, Đường Tam cũng vừa xoay người, nhưng không phải là xoay mặt về phía cây đại thụ, mà là đưa lưng về phía đó. Ngay khi Mạnh Y Nhiên ra tay, đồng thời tay của Đường Tam đang cầm bố nang cũng động, cả bố nang trong tay hắn nhảy mắt triển khai, liền đó, bố nang phát lên. Mười tám đạo hàn quang cơ hồ cùng một thời điểm rời khỏi vị trí vốn có.

Phá hồn đao của Mạnh Y Nhiên tự nhiên là từ mặt trước bắn thẳng ra, nhưng Mạnh Thục nhìn rõ ràng, Phá hồn đao của Đường Tam lại bay theo hướng vòng cung. Xuất ra một thanh phi đao theo hướng vòng cung cũng đã tương đương với thủ pháp xảo diệu, cao minh, mà Đường Tam thậm chí còn không dùng tay trực tiếp khống chế, chỉ dùng cả bố nang phát ra, đã khiến cho tất cả Phá hồn đao phát sinh hiệu quả như vậy. Cho dù bản thân là Hồn đấu la, Long công Mạnh Thục cũng không khỏi thất kinh, cẩn thận nhìn lại hướng Phá hồn đao của Đường Tam đang bay.

Đốt đốt. Lưỡi dao sắc bén đâm vào thân cây khiến âm thanh dày đặc vang lên, trong không trung, lá cây dần dần rơi hết, trận tử thí đến đây chấm dứt.

Mạnh Y Nhiên quay đầu nhìn về phía Đường Tam, vừa lúc thấy Đường Tam quay đầu lại, không khỏi có chút kinh ngạc nói:
<i>"Người không ra tay sao?"</i>

Đường Tam lắc lắc tay, chỉ thấy hiện ra bố nang trống không, nói: <i>"Ta đã ra tay rồi"</i>.

Trong lúc Mạnh Y Nhiên còn sững sốt, vợ chồng Cái Thế Long Xà đã đi tới bên người

nàng, Mạnh Thục thở dài một tiếng, nói: <i>"Kỹ thuật thần kỳ. Ý Nhiên, là người thua."</i>

Mạnh Ý Nhiên không hiểu, nhìn về phía gia gia. Mạnh Thục nhìn nàng lắc đầu nói: <i>"Không cần nhìn kết quả đâu. Chúng ta đi thôi."</i>

<i>"Không, Ta không tin."</i> Do không được chứng kiến tình cảnh trước đó, Mạnh Ý Nhiên làm sao có thể tin tưởng kỹ năng ném ám khí mà mình am hiểu nhất, lại có thể thất bại trước một tên Đường Tam không còn vài phần thể lực chứ? Không để ý tới sự ngăn cản của tổ phụ mẫu, nàng phi tới chỗ thân cây đại thụ. Nàng không cách nào tin rằng mình lại bị thất bại.

Mạnh Thục thở dài một tiếng, thì thảo lẩm bẩm: <i>"Lần này sợ rằng đối với Ý Nhiên là một đả kích không nhỏ. Bất quá phải cho nó thấy rõ đạo lý, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.Hà.. Cũng không phải là chuyện không tốt."</i>

Đi tới phía dưới tàng cây, Mạnh Ý Nhiên đầu tiên chứng kiến phi đao do mình ném ra, đúng như nàng phán đoán, mười tám mũi phi đao toàn bộ cắm trên thân cây, hơn nữa trên đầu mỗi thanh Phá hồn đao vốn rất nhỏ, đều có một chiếc lá, nhiều cái thậm chí còn có ba chiếc lá. So với mọi khi nàng ném thậm chí còn tốt hơn vài phần.

Nhưng khi ánh mắt Mạnh Ý Nhiên di động, chuyển sang nhìn Phá hồn đao màu lam thì cả người như ngốc trệ.

Mười tám mũi Phá hồn đao màu lam xếp hàng chỉnh tề cắm trên thân cây, chia làm ba hàng, mỗi hàng sáu mũi, tạo thành hình một chữ Tam. Không một mũi Phá hồn đao nào cắm một lá cây. Thậm chí ngay cả độ nông sâu của mũi đao cắm vào thân cây cũng giống nhau như đúc. So với mười tám mũi phi đao của Mạnh Ý Nhiên không may mắn xếp lộn xộn trên thân cây, quả thật sự so sánh quá khập khiễng.

Âm thanh Mạnh Thục truyền vào tai Mạnh Ý Nhiên: <i>"Nha đầu, nhận thua đi thôi. Thủ pháp của Đường Tam ngay cả bản thân ta cũng không thể làm được. Đồng thời bay ra, đồng thời cắm vào thân cây, thậm chí chỉ tạo ra có một âm thanh, mỗi một thanh Phá hồn đao đều cắm mười phiến lá cây, hơn nữa, lúc ra tay, hần hoàn toàn quay lưng về phía cây đại thụ, cũng không cần dùng mắt nhìn. Kỹ xảo như vậy chỉ có thể dùng hai từ "</i>thần kỳ<i>" để hình dung thôi."</i>

Mạnh Ý Nhiên chậm rãi xoay người lại, nhìn gia gia của mình, ánh mắt nàng mặc dù

không hề ngốc trệ, nhưng lại giống như người mất hồn, ngay cả Phá hồn đao của mình cũng không thu lại, bước từng bước về phía tổ phụ mẫu. Đúng như lời Mạnh Thục nói, sử dụng năng lực mình am hiểu nhất mà vẫn bị đánh bại, đối với Mạnh Y Nhiên thực sự là đả kích rất lớn. Trong vòng vồn vèn có ba ngày, trước sau hai lần bị Đường Tam đánh bại, hơn nữa, lần này so với lần trước còn thua thê thảm hơn. Hồn thú hai lần bị cướp mất, lòng tự tin từ trước tới nay của nàng đã bị Đường Tam đả kích đến mức không còn chút nào.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 126: Hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu vượt qua cực hạn.(2)

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Đường Tam bước tới phía trước, bàn tay bên hông xoa một cái, một cây cương châm xuất ra, đem toàn bộ Phá hồn đao trên thân cây đánh rớt. Khi cương châm quay trở lại trên tay hắn, Phá hồn đao cũng bị hắn nhất nhất toàn bộ thu vào trong tay, dùng bố nang bao lấy. Xong việc, hắn bước nhanh tới trước mặt Mạnh Y Nhiên.

<i>"Mạnh tiểu thư, Phá hồn đao của ngươi."</i>

Mạnh Y Nhiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lúc này, dung nhan có một chút tái nhợt, xuất hiện vài giọt lệ, <i>"Ngươi tới đây để cười nhạo ta sao?"</i>

Đường Tam lắc đầu, nói: <i>"Không, kỳ thật ngươi không cần phải khổ sở. Ta từ khi ba tuổi đã luyện tập phóng ám khí. Mặc dù ta năm nay còn chưa đến mười ba tuổi, nhưng đã có chín năm toàn lực tập luyện sử dụng ám khí, đó là lý do tại sao ta bây giờ có thể sử dụng thủ pháp tinh diệu như vậy."</i>

<i>"Ám khí?"</i> Mạnh Y Nhiên bị cái danh từ mới này hấp dẫn vài phần chú ý.

Đường Tam đem Phá hồn đao đặt vào tay nàng.

<i>"Ám thâm sử dụng, vũ khí này mới phát huy hiệu quả. Ta gọi nó là ám khí. Ám khí không phải dùng để tỷ thí, mà là dùng để xuất kỳ bất ý chế địch."</i>

Lúc Mạnh Y Nhiên đưa ra phương pháp muốn so tài ám khí với hắn, Đường Tam ngoại trừ cảm giác cười không ra, còn có một loại cảm giác thân thiết. Dù sao, hắn đi tới cái thế giới này, lần đầu tiên chứng kiến ám khí xuất hiện trong tay một người khác. Hơn nữa hồi tưởng lại, hắn đã gây cho cô gái chỉ lớn hơn hắn vài tuổi này không ý phiền toái, mặc dù không phải cố ý đoạt của nàng hai cái hồn hoàn, nhưng trong lòng cũng có ít nhiều áy náy. Lúc này đại cục đã định, hắn không nhịn được nhắc nhở Mạnh Y Nhiên vài câu. Hắn không hy vọng Mạnh Y Nhiên bởi vì đã kích hôm nay mà buông bỏ tập luyện ám khí.

Mạnh Y Nhiên mắt mở to, nói: <i>"Vậy tại sao ngươi có thể sử dụng ám khí tới trình

độ này?"</i>

Đường Tam nói: <i>"Luyện tập ám khí phải có phương pháp. Kỳ thật, loại phi đao này không thích hợp với người. Đối với người mà nói, thể tích của nó có chút hơi to, sức nặng cũng hơi lớn. Ta cảm giác được nếu người đem phi đao cải biến thành phi trâm, có lẽ sẽ rất hiệu quả, giống như thế này này."</i>

Vừa nói, hắn vừa xoa tay lên Nhị thập tứ kiểu minh nguyệt dạ, một cây Thấu Cốt trâm dài năm tấc đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Đường Tam đem Thấu Cốt trâm đưa cho Mạnh Y Nhiên, nói: <i>"Loại châm này ta gọi là Thấu Cốt trâm, dài năm tấc, nhìn thì có vẻ thô, nhưng sức nặng chỉ bằng một phần năm phi đao của người, lại có thể bay rất xa, lực xuyên thấu cũng rất mạnh. Bởi vì thể tích của nó nhỏ, nên việc mang theo càng dễ dàng. Lần này mặc dù trùng hợp, nhưng ta quả thật đã hai lần phá hư cơ hội thu được hồn thú của người, nếu người nguyện ý, ta có một phương pháp tu luyện ám khí có thể nói cho người. Lúc về người có thể thử một chút, chắc chắn so với lúc trước tốt hơn rất nhiều."</i>

Mạnh Y Nhiên sửng sốt một chút, <i>"Người muốn dạy ta?"</i> Nàng vẫn nhớ rõ ràng, vừa nãy gia gia nàng có nói, bắt Đường Tam để lại một cánh tay. Nhưng ngẩng đầu nhìn Đường Tam, lại phát hiện ánh mắt hắn cực kỳ trong suốt, không có một chút tạp chất nào, hiển nhiên không phải giả bộ.

Đường Tam nói: <i>"Ám khí chi đạo, bác đại tinh thâm, người nguyện ý học không?"</i>.

Mạnh Y Nhiên hạ ý thức, gật gật đầu.

Đường Tam mỉm cười, nói: <i>"Vừa rồi ta không có dùng mắt để nhìn, nhưng lại có thể ném chính xác. Đây là một loại kỹ năng cơ bản để sử dụng ám khí, gọi là "</i>Thính Thanh Biện Vị<i>"*, bằng vào thính lực để phát hiện vị trí của mục tiêu. Dưới tình huống gặp phải ánh sáng bất hảo, hoặc là góc độ không thích hợp, con mắt nhiều khi không thể xác định chính xác vị trí của mục tiêu, khi đó thính lực lại có thể phát huy tác dụng trọng yếu. Luyện tốt Thính Thanh Biện Vị, ám khí của người khi phóng ra không có chỗ nào không bắn được, lại cực kỳ bí mật."</i>

Thính Thanh Biện Vị là phương pháp trụ cột để luyện tập ám khí, không coi là bí mật gì cả. Lập tức, Đường Tam cũng không ngại ngừng mà lắng tránh vợ chồng Cái Thế Long Xà đứng bên cạnh. Ngắn gọn đem phương pháp luyện tập nói một lần, hơn nữa còn giải thích qua về phương pháp luyện tập sử dụng ám khí.

Mạnh Y Nhiên lúc bắt đầu trong lòng còn có chút giới bị, nhưng dần dần theo sự giảng giải của Đường Tam, nàng cuống quýt gật đầu. Trong thời gian uống một chén trà, Đường Tam làm cho nàng đối với thế giới ám khí có nhận thức hoàn toàn mới.

"... nếu người có thể luyện thật tốt, ám khí sẽ có tác dụng phụ trợ rất lớn đối với người." Đường Tam dùng lời nói đơn giản nhất để kết thúc sự chỉ bảo đối với Mạnh Y Nhiên, không phải là hấn ích kỷ, mà là nóng lòng hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, rồi còn đi tìm Tiểu Vũ.

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Lúc này thể lực cùng hồn lực của hấn đã khôi phục lại một chút, tự cảm giác có thể hấp thu hồn hoàn được rồi.

Long Công cùng Xà Bà một mực đứng bên cạnh nhìn Đường Tam và Mạnh Y Nhiên, không có chen vào. Khuôn mặt Long công vốn có chút bức bối bởi vì lời nói của Triệu Vô Cực lúc này, bây giờ đã nổi lên nụ cười.

Mạnh Y Nhiên nhìn Đường Tam thật sâu, *"Ta sẽ không nói cảm ơn đối với người."*

Đường Tam lạnh nhạt cười, *"Ta cũng không trông cậy vào điều đó"*

"Phốc... xích". Thanh âm vang lên ,

Mạnh Y Nhiên cười. Nàng vốn rất đẹp, lúc cười nhất thời giống như xuân phong đông giải (gió xuân xua tan đi giá lạnh của mùa đông) động lòng người, *"Người mới mười hai tuổi ư? Thật đúng là quý nhỏ trưởng thành. Đến đây, để tỳ tỳ hôn một cái."* Vừa nói xong đột nhiên hôn lên gương mặt Đường Tam một cái.

Đường Tam hiển nhiên không ngờ tới việc bị Mạnh Y Nhiên *"đánh lén"*, chỉ cảm thấy một trận ôn nhuận trên mặt, trong lúc nhất thời không chỉ gương mặt đỏ ửng, ngay cả lỗ tai cũng nhuộm một mảng màu hồng.

Mạnh Y Nhiên nhìn bộ dáng xấu hổ của hấn, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nghiêm mặt nói: *"Người không nên có ý nghĩ gì cả, đây là đánh cuộc giữa ta và người. Tự nguyện đánh cuộc, thua người, ta cũng không có gì xấu hổ cả. Tốt lắm, chúng ta đi đây, người nên mau chóng hấp thu cái hồn hoàn kia đi, lần sau nếu ta đi liệp sát hồn thú, mà còn gặp người phá hoại, hư hừ"*

Vừa nói vừa đưa nắm tay lên dọa Đường Tam, đương nhiên không có chút uy hiếp nào cả.

Long công, Xà bà nhìn nhau cười, hướng Triệu Vô Cực gật đầu, sau đó mang cháu gái đăng thân lướt đi. Bọn họ còn phải mau chóng tìm kiếm hồn thú thích hợp cho cháu gái, sau đó sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Dù sao còn có Thái thần cự viên, không thể không đề phòng.

Áo Tư Táp đến bên người Đường Tam, cười hắc hắc, <i>"Tam nhi, sẵn khoái chứ?"</i>

Đường Tam trừng mắt nhìn hắc một cái. <i>"Sẵn cái gì? Cho ta một cây Khôi Phục hương tràng nữa đi."</i>

Áo Tư Táp cười ha ha:

<i>"Lão tử có cây đại hương tràng."</i>

Dưới câu hồn chú bí ối, một cây hương tràng trực tiếp xuất hiện, đưa cho Đường Tam.

Xoay người nhìn thi thể Nhân diện ma chu, lúc này quang mang màu đen nồng nặc ngưng tụ thành hình phía trên thi thể Nhân diện ma chu, đúng là thời cơ tốt nhất để hấp thụ. Nhìn nó, Đường Tam sắc mặt vừa có chút buông lỏng lại trở nên ngưng trọng, thời khắc này hắc nhớ đến Tiểu Vũ còn đang đợi hắc tới cứu.

Ăn hương tràng xong, hắc đi tới bên thi thể Nhân diện ma chu ngồi xuống, nói: <i>"Phiền toái mọi người rồi."</i>

Triệu Vô Cực hướng Đường Tam gật đầu, phát phát tay ý bảo chúng đệ tử đem Đường Tam làm trung tâm, cẩn thận đề phòng. Có sự bảo vệ của họ, Đường Tam không cần lo tới bị hồn thú bình thường gây uy hiếp. Rốt cục có thể toàn tâm toàn ý hấp thu hồn hoàn cường đại trước mặt.

Giơ tay phải lên, vũ hồn Lam ngân thảo mang theo quang mang màu lam chậm rãi xuất hiện trong lòng bàn tay Đường Tam. Hít một hơi thật sâu, Đường Tam hướng tới hồn hoàn Nhân diện ma chu triệu hoán.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 127: Hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu vượt qua cực hạn.(3)

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Hắc sắc quang mang như bị đè nén đã lâu, rốt cục tìm được lỗ hổng để xâm nhập, vừa cảm nhận được vũ hồn của Đường Tam, nhất thời giống như trăm ngã đổ ra biển(trăm sông đổ biển) hướng tới Đường Tam ùn ùn đổ vào.

Chứng kiến hắc sắc quang mang trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân thể Đường Tam, Triệu Vô Cực cũng không khỏi cả kinh, <i>"Hồn lực ba động thật mạnh mẽ, con Nhân diện ma chu này đến tột cùng là có bao nhiêu năm tu vi?"</i>

Thân làm người trong cuộc, Đường Tam cảm thụ càng rõ ràng hơn. Hắn chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu khổng lồ chột dững mãnh xâm nhập vào cơ thể mình, không đợi hắn phản ứng lại, nhiệt lưu giống như ngọn lửa hùng hực bắt đầu thiêu đốt thân thể hắn.

Hồn thú Nhân diện ma chu quả bá đạo, đã quyết định sự hình thành hồn hoàn bạo lệ, luồng nhiệt lưu cường đại vừa tiến vào trong cơ thể Đường Tam, bắt đầu điên cuồng cải tạo thân thể hắn.

Mặc dù trong hồn hoàn ẩn chứa năng lượng không có ý thức, nhưng căn bản là ý thức Đường Tam không có khả năng khống chế. Dưới sự ba động cường đại của hồn lực, Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể mình như là muốn bị xé tan, thống khổ kịch liệt làm hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người đang vây quanh người hắn đồng thời lấy làm kinh hãi, bọn họ đều đã từng hấp thu hồn hoàn, nhưng tình huống như vậy thì mới lần đầu tiên gặp phải, ánh mắt không khỏi đều hướng Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực trầm giọng nói: <i>"Hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này thực sự vô cùng bá đạo, muốn hấp thu cũng không phải dễ dàng. Bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân hắn. Hấp thu hồn hoàn không thể mượn ngoại lực, nếu không sẽ sinh ra phản tác dụng. Chúng ta bây giờ chỉ có thể tin tưởng là Đường Tam có thể kiên trì khống chế được nó."</i>

Có điều Triệu Vô Cực đã không nói là, hồn hoàn càng khó hấp thu, tác dụng mang lại càng lớn. Dù sao nó cũng mang theo

năng lượng khổng lồ, hồn kỹ được sinh ra cũng sẽ cực kỳ lợi hại.

Ở chỗ khác, lúc này Mạnh Thục, Triều Thiên Hương mang theo Mạnh Y Nhiên hướng sâu trong Tinh đấu đại sâm lâm đi tới.

Triều Thiên Hương một mực quan sát cháu gái mình, từ lúc rời khỏi đoàn người Sử Lai Khắc học viện, Mạnh Y Nhiên thấy chung cúi đầu không nói, tựa hồ đang suy nghĩ về vấn đề gì.

<i>"Y Nhiên, người đang suy nghĩ cái gì vậy?"</i> Triều Thiên Hương hỏi.

Mạnh Y Nhiên bị thanh âm làm cho tỉnh lại, <i>"Ta đang suy nghĩ về lời nói của Đường Tam. Nãi nãi, ngài nói xem sau này ta có nên sử dụng Thấu Cốt châm kia không?"</i>

Triều Thiên Hương nhìn cháu gái, cười nói: <i>"Nếu người cảm thấy tốt thì dùng. Châm kia mặc dù hình dáng có nhiều đặc thù, nhưng muốn tìm người chế tạo thực sự không thành vấn đề. Chỉ là,ta lần đầu tiên nhìn thấy một cái châm dài như vậy, không nghi ngờ gì nó khoảng chừng năm tấc."</i>

Long công Mạnh Thục đột nhiên nói: <i>"Đứa nhỏ Đường Tam quả thật rất được, chẳng những thiên phú tốt, hơn nữa lại không có khí thế kiêu căng, thực sự là nhân tài khó kiếm. Đáng tiếc là hắn không chịu gia nhập gia tộc ta, nếu không, không tới hai mươi năm, có thể đưa gia tộc ta bước lên một bậc thang mới."</i>

Triều Thiên Hương than nhẹ một tiếng, nói: <i>"Kim lân khởi trong ao vạt, ngộ phong vân biến hoá long (Chép vàng quạt khởi trong ao tù,gặp khi mây gió sẽ biến hoá thành rồng), không chỉ là Đường Tam, ta xem mấy đứa nhỏ kia đều như vậy. Thật không biết Triệu Vô Cực từ đâu kiếm được nhiều đứa nhỏ có thiên tư xuất sắc như vậy. Nghe Triệu Vô Cực nói, bọn họ tựa hồ là đệ tử Sử Lai Khắc học viện, như thế nào mà ta chưa từng nghe thấy cái tên này chứ?"</i>

Mạnh Thục nói: <i>"Việc này cũng không trọng yếu, Ngoài Đường Tam thì mấy đứa kia mặc dù nhìn cũng rất được, nhưng ta cho rằng, so với Đường Tam còn có chút chênh lệch. Y Nhiên, người cảm thấy Đường Tam thế nào?"</i>

Mạnh Y Nhiên sững sốt một chút, trong mắt quang mang có chút lẩn tránh. Cuối cùng vẫn không nhìn được, nói: <i>"Cũng chỉ là tiểu hài tử già đầu mà thôi."</i> Nhớ tới gương mặt nghiêm túc của Đường Tam, nàng không nhìn được bổ sung một câu. <i>"Hắn nhìn qua thật không giống như mới chỉ mười hai tuổi."</i>

Mạnh Thục mỉm cười nói: <i>"Ta muốn hỏi cảm giác của người đối với hắn kìa."</i>

Mạnh Y Nhiên cũng đã mười sáu tuổi, đúng là độ tuổi bắt đầu để ý đến giới tính khác, lại cực kỳ thông minh, trong giọng nói gia gia mơ hồ hiểu được vài phần.

"Gia gia, người sẽ không phải là muốn ghép đôi đó chứ? Ta so với hần còn lớn hơn ba tuổi, làm sao có thể?" Nàng vừa qua sinh nhật thứ mười sáu, quả thật so với Đường Tam còn lớn hơn ba tuổi.

Mạnh Thục a a cười. "Tuổi không là vấn đề. Nữ hơn ba "được vàng bỏ gạch".

Mạnh Y Nhiên mặt cười đỏ bừng, "Gia gia, người..."

Mạnh Thục lại nói: "Như thế nào? Người không muốn ư? Cảm thấy tướng mạo của hần quá bình thường ư?"

Mạnh Y Nhiên hừ một tiếng, trả lời "Hần vốn là bình thường, cũng chẳng có vẻ gì giống danh gia đệ tử, thật không rõ, tạ sao hần lại dùng Lam Ngân thảo, cái loại phế vũ hồn này sao lại tu luyện được với tốc độ nhanh như vậy."

Mạnh Thục nhíu nhíu mày, "Nha đầu, từ lúc nào ngươi trở nên nhìn tướng mạo mà xét người thế? Đứa nhỏ Đường Tam kia không thể đơn giản như người nói được. Sao ngươi biết hần xuất thân không phải danh môn? Lam ngân thảo thì sao? Người đã gặp hồn sư nào có thể tu luyện Lam ngân thảo tới ba mươi cấp chưa? Còn ám khí như lời hần nói, một điểm này cũng đủ để chứng minh đứa nhỏ này quả là bất phàm."

Mạnh Y Nhiên thấy gia gia có chút tức giận, không khỏi le lưỡi. "Gia gia, ngài đừng nóng giận, việc này để sau hãy nói đi. Sau này có thể gặp lại hần hay không, còn chưa biết mà."

Mạnh Thục than nhẹ một tiếng, "Mỗi người đều có phúc phận riêng, việc của người để người quyết định đi. Bất quá, gia gia tự mình cả đời trải qua nói cho người hiểu, cơ hội chỉ đến một lần, hoặc là thập phần ngàn người, nếu không biết nắm lấy, thì sẽ mất rất nhiều."

Triệu Thiên Hương cầm tay Mạnh Thục, "Được rồi, lão gia, đừng có nghiêm trọng như vậy chứ. Chúng ta vẫn còn phải tìm giúp Y Nhiên tìm một cái đệ tam hồn hoàn. Việc của hần sau này hãy nói đi, sau khi trở về, chúng ta trước hết tìm hiểu xem Sử Lai Khắc học viện là cái gì."

Lúc này, đám đệ tử Sử Lai Khắc học viện ánh mắt trở nên thập phần ngưng trọng. Khoanh chân ngồi giữa vòng tròn do mọi người tạo thành, thân hình Đường Tam đã không còn rõ ràng nữa, cả người đều bị một tầng sương mù màu đỏ nhạt bao phủ

lấy. Mà tầng sương mù này không phải là quang mang của hồn lực, mà là máu của Đường Tam.

Không lâu trước đó, theo sự ba động kịch liệt của hồn lực trên người, da Đường Tam bắt đầu tràn ra một tầng huyết châu, theo hồn lực tán trong không khí, hình thành một tầng sương mù màu đỏ nhạt.

Đường Tam cau mày, môi mím chặt, thân thể thủy chung không ngừng rung động, hơn nữa trên da lại tràn ra huyết châu, có thể tưởng tượng được sự thống khổ của hắn lớn kịch liệt đến chừng nào.

Trong sương mù, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh xương cốt bị gãy. Mỗi một lần đều gây cho mọi người xung quanh cảm giác kinh tâm động phách. Đệ tam hồn hoàn bị hấp thu thủy chung không có hiện hình ra, điều này chứng tỏ Đường Tam còn chưa đem hồn hoàn của Nhân diện ma chu hoàn toàn hấp thu.

Đái Mộc Bạch lo lắng hướng Triệu Vô Cực thấp giọng hỏi: "</i>Triệu sư phụ, nếu cứ tiếp tục như vậy, Đường Tam sợ rằng sẽ có nguy hiểm.<i>"

Triệu Vô Cực đồng dạng cau mày. "</i>Ta biết, nhưng là, bây giờ không thể dừng hắn lại, nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Bây giờ chỉ có thể đứng nhìn ý chí lực của hắn. Hồn hoàn này chứa rất nhiều năng lượng, hắn là hắn có thể hấp thu được. Chỉ là trạng thái thân thể hắn bây giờ không phải tốt nhất, mà năng lượng trong hồn hoàn của Nhân diện ma chu lại vô cùng bạo lệ, nên mới xảy ra tình huống này. Hy vọng Đường Tam có thể qua cửa, nếu không ...<i>".

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đường Tam lúc này đang phải chịu nỗi thống khổ mà chỉ mình hắn tự biết. Đối với năng lượng hồn hoàn của Nhân diện ma chu trước mặt, hắn cảm giác được toàn thân tựa hồ bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt vào, lực phủ ngũ tạng không chỗ nào không đau, năng lượng mạnh mẽ không ngừng xé toạc thân thể hắn ra, làm hắn thủy chung bị vây trong sự thống khổ đến cực độ.

Kỳ thật Triệu Vô Cực cũng nói sai một chút. Bởi vì số lượng của Nhân diện ma chu rất thưa thớt, cho dù là có đại sư ở đây, cũng khó có thể phán đoán tu vi chính thức của nó. Một hồn sư có thể hấp thu đệ tam hồn hoàn cao nhất là một ngàn bảy trăm năm tu vi, đệ tứ hồn hoàn mới có thể hấp thu hồn hoàn đạt tới năm ngàn năm tu vi. Đệ ngũ hồn hoàn tối đa có thể hấp thu một vạn hai ngàn năm, đệ lục hồn hoàn tối đa là hai vạn năm. Đệ thất hồn hoàn dao động trong khoảng ba vạn đến năm vạn năm tu vi, còn phụ thuộc vào thuộc tính bất đồng của hồn sư. Đến đệ

bát hồn hoàn mới có thể hấp thu hồn hoàn ngoài năm vạn năm tu vi. Cuối cùng là đệ cửu hồn hoàn, có thể hấp thu hồn thú mười vạn năm tu vi. Tuy nhiên, trong giới hồn sư, chưa có ai có thể thu thập được hồn thú có mười vạn năm tu vi làm hồn hoàn cuối cùng cho mình.

Đường Tam giết chết con Nhân diện ma chu này, tu vi thật sự của nó đã hơn hai ngàn năm, mặc dù vừa mới vượt qua, nhưng như vậy là đã quá khả năng hấp thu cực hạn đối với đệ tam hồn hoàn. Đó cũng là lý do chủ yếu, tại sao đại sư mặc dù biết rõ Nhân diện ma chu đối với Lam ngân thảo của Đường Tam trợ giúp rất lớn, nhưng không tán thành việc hắt đi tìm kiếm loại hồn hoàn này.

Lúc chiến đấu, Đường Tam cũng đã đoán được gần chính xác tu vi của con Nhân diện ma chu này, nhưng hắt quên mất một điểm. Con Nhân diện ma chu này dù sao cũng đã bị Long Công Mạnh Thục đánh trọng thương từ trước. Thực lực của Mạnh Thục là sao chứ, thương thế của Nhân diện ma chu là do hắt gây ra, đương nhiên mức độ ảnh hưởng đến thực lực của nó là không hề ít.

Tình huống Đường Tam cùng đại đa số các hồn sư lại không giống nhau, bởi vì hắt là song sanh vũ hồn. Hơn nữa lại tu luyện Huyền Thiên công ghi trong Huyền Thiên bảo lục, trình độ cường đại của thân thể so với người bình thường không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Theo lý mà nói, nếu là hồn thú bình thường, vấn đề hấp thu hồn hoàn hai ngàn năm làm đệ tam hồn hoàn, đối với hắt cũng không phải là vấn đề quá lớn, dù sao, hắt cũng có ưu thế là thân thể. Nhưng con Nhân diện ma chu này lại không phải là một hồn thú bình thường, thân hình bạo lệ và cường hắt làm cho hồn hoàn của nó trở nên vô cùng bá đạo, hơn nữa, lúc này trạng thái thân thể Đường Tam cũng không phải ở trạng thái tốt nhất, nhất thời đã lâm vào nguy cơ cực lớn.

Nếu tình huống Đường Tam có thể tính toán mà nói, kết cục cuối cùng của hắt chỉ có thể là một. Thân thể không cách nào thừa nhận năng lượng của Nhân diện ma chu ồ ạt tiến vào đến bạo thể mà chết. Dù sao, cỗ năng lượng này cũng đã vượt quá khả năng hấp thu của hắt.

Nhưng có những thứ lại không cách nào tính toán được, thí dụ như : Ý chí cùng niềm tin.

Một người có ý chí đạt đến một trình độ kiên định nhất định, hoặc là sở hữu niềm tin cứng rắn, thì thường gặp phải kỳ tích.

Lúc này, Đường Tam mặc dù đang phải chịu nỗi thống khổ vô cùng, nhưng sâu trong nội tâm, hắn lại có một niềm tin cực kỳ cứng rắn, đó chính là đi cứu Tiểu Vũ. Chính nhờ niềm tin đó, mà hắn cường ngạnh, trụ vững chống lại nỗi thống khổ đó. Sợ rằng trên người lúc này chẳng có chỗ nào không chảy ra máu tươi, nhưng hắn quyết đối kháng với cỗ năng lượng bá đạo từ hồn hoàn của Nhân diện ma chu. Từ góc độ khác mà nói, Tiểu Vũ bị Thái thần cự viên bắt đi, ngược lại lại thành toàn cho Đường Tam. Hấp thu hồn hoàn vượt quá khả năng cố nhiên mang đến nguy cơ rất lớn, nhưng khi thành công, tiền lời đồng dạng cũng lớn không kém.

Năng lượng không ngừng ba động mạnh mẽ hơn, chung quanh Đường Tam, huyết vụ (làn sương máu) đã trở nên ngày càng rõ ràng. Trong màn huyết vụ, thậm chí còn có mùi tanh nhàn nhạt toát ra, không biết có phải là tạp chất vẫn còn trong cơ thể Đường Tam hay là độc tố của Nhân diện ma chu hay không nữa.

Đang lúc mọi người như ngồi trên đống lửa, đột nhiên có tiếng bước chân người nhẹ nhàng khiến Triệu Vô Cực chú ý.

"Người nào?". Triệu Vô Cực ánh mắt lạnh như băng nhìn về hướng đó, hồn lực ngay lập tức đề tụ. Lúc này Đường Tam đã tới thời khắc mấu chốt, Triệu Vô Cực quyết không cho phép bất luận kẻ nào hay hồn thú nào quấy rầy đến hắn.

"Triệu sư phụ". Một thân ảnh nhỏ nhắn từ trong rừng cây chạy ra. Nhìn thấy nàng, không chỉ là Triệu Vô Cực sửng sốt, những người khác cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Người từ trong rừng cây chạy ra chính là Tiểu Vũ.

Lúc này Tiểu Vũ nhìn qua vẻ như có chút chật vật, quần áo trên người nhiều chỗ bị tổn hại, búi tóc đuôi ngựa cặp trên đầu trở nên rối loạn, nhưng sắc mặt lại thập phần hồng nhuận, nhìn qua tựa hồ so với trước kia thành thực hơn vài phần.

"Tiểu Vũ, ngươi không chết ư?". Áo Tư Tạp nói ra những lời này mới ý thức được bản thân nói có chút khó nghe.

Tiểu Vũ tức giận, nói: "Người có phải rất mong ta chết đúng không?..... Đây là làm sao vậy? Sương mù này là.... trời ạ, Tiểu Tam hắn làm sao vậy?".

Thấy rõ Đường Tam trong màn sương mù màu đỏ nhạt, Tiểu Vũ trong lòng nhất thời khẩn trương, bước tới ba bước rồi nhảy bổ tới.

Nàng được Thái Thần cự viên đưa tới đây. Tinh Đấu đại sâm lâm mặc dù diện tích

rất lớn, nhưng là vua sâm lâm, Thái Thản cự viên ở nơi đây tìm kiếm đám đệ tử Sử Lai Khắc học viện lại không khó khăn chút nào, tất cả hồn thú đều có thể là con mắt của nó. Sau khi đem Tiểu Vũ đến gần chỗ này, Thái thản cự viên mới yện lặng rời đi.

"Không nên kinh động đến hắn, hắn đang hấp thu đệ tam hồn hoàn." Triệu Vô Cực vội vàng ngăn cản Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ thất thanh nói: "Sao lại có thể như thế? Hấp thu đệ tam hồn hoàn như thế nào lại biến thành thế này?"

Quay đầu nhìn về phía thi thể Nhân diện ma chu bên cạnh, nàng liền hiểu rõ ràng: "Là Nhân diện ma chu, không hay rồi, con Nhân diện ma chu này tu vi đã vượt qua hai ngàn năm, đại sư đã từng nói, cực hạn để có thể hấp thu đệ tam hồn hoàn là một ngàn bảy trăm sáu mươi năm, Tiểu Tam hắn ...."

Triệu Vô Cực sửng sốt, "Người như thế nào biết con Nhân diện ma chu này là hơn hai ngàn năm tu vi?"

Tiểu Vũ lúc này mới ý thức được chính mình đã nói sai, "Tu vi của Nhân diện ma chu muốn xem thì phải xem từ chiều dài chân. Các người nhìn xem, chân của con Nhân diện ma chu này đã dài hơn ba thước, đây là dấu hiệu của tu vi vượt qua hai ngàn năm. Chẳng lẽ các người không biết những hồn thú có tu vi ngàn năm, mỗi lần vượt qua một ngàn năm sẽ có một chút biến hoá rõ rệt ư? Giống như hồn thú có trăm năm tu vi thì cứ trăm năm lại biến hoá, mà hồn thú vạn năm tu vi cũng biến hoá như vậy."

Triệu Vô Cực có chút khâm phục nói: "Cái này quả thật ta không nắm rõ lắm. Không nghĩ tới người đối với kiến thức về hồn thú lại am hiểu như vậy."

Tiểu Vũ nói: "Cái này đều là do đại sư dạy." Nàng đem câu nói sai của mình đổ cho người có nghiên cứu đối với vũ hồn sâu rộng như đại sư, hiển nhiên là biện pháp tốt nhất. Quả nhiên, nghe xong lời nàng nói, sự nghi hoặc trong lòng mọi người được giải toả.

Triệu Vô Cực cười khổ nói: "Tiểu Tam đã bắt đầu hấp thu cái hồn hoàn này, bây giờ không thể nào dừng lại được. Chúng ta chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào hắn đứng vững qua cửa ải khi bị năng lượng trong hồn hoàn đánh sâu vào. Phải rồi, Tiểu Vũ, người làm thế nào lại thoát khỏi bàn tay của Thái Thản cự viên thế? .... Trước hết hãy nói cho chúng ta biết chuyện gì xảy ra đi."

Nàng đương nhiên không thể nào khai ra cho mọi người biết là bởi vì Thái thản cự

viên cảm nhận được hơi thở của nàng mới cố ý đến đem nàng đi. Trước khi quay lại, Tiểu Vũ tự nhiên đã nghĩ ra cách giải thích tốt rồi. Một mặt lo lắng nhìn Đường Tam trước mặt, một mặt lập tức giải thích: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa. Con Thái thần cự viên đó túm lấy ta hướng vào sâm lâm chạy cũng không xa thì tựa hồ có một tiếng như tiếng bò rống từ một hướng truyền lại, con Thái Thần cự viên đó có vẻ rất khẩn trương, nhìn ta một chút, rồi đem ném ta sang một bên, sau đó bỏ chạy."

"Âm thanh bò rống? Loài bò nào có thể làm cho Thái Thần cự viên khẩn trương vậy? Sau đó thì sao?" Triệu Vô Cực không khỏi nhíu mày.

Tiểu Vũ trong mắt toát ra quang mang sợ hãi, "con Thái Thần cự viên đó bỏ ta xuống, trước khi đi còn phát ra một tiếng hống. Ta chỉ cảm thấy một trận trời rung đất chuyển rồi hoa mắt chóng mặt ngất đi. Khi ta tỉnh lại đã không thấy bóng dáng nó đâu nữa. Lúc ấy tình hình rất kinh khủng. Chung quanh ít nhất có vài chục con hồn thú bị chấn ngất, những con thực lực yếu thì trực tiếp bị chấn đến mũi miệng xuất huyết mà chết, không biết là vận khí ta tốt hay xấu nữa..., ta đột nhiên phát hiện, hồn lực của mình đã đột phá tới ba mươi cấp rồi."

Triệu Vô Cực cả kinh, "Cái gì? Người đã đạt ba mươi cấp? Người với Đường Tam, ai lớn hơn?"

Tiểu Vũ nói: "Ta so với hắn ít hơn mấy tháng."

Triệu Vô Cực không biết nói gì hơn. Kỷ lục Đường Tam vừa mới sáng tạo ra đã được sửa đổi. Bất quá, lời nói tiếp theo của Tiểu Vũ càng làm hắn mở to hai mắt mà nhìn.

Tiểu Vũ nói: "Lúc ấy ta rất sợ hãi, có lẽ hồn lực tăng lên cũng bởi vì nguyên nhân chính là được ngoại giới kích thích. Vừa lúc đó ta phát hiện có một con hồn thú ngàn năm tương đối thích hợp đang hôn mê tại đó, bèn giết nó thu được đệ tam hồn hoàn."

"Như vậy cũng được sao?" Mập mập trừng mắt nhìn Tiểu Vũ, trong ánh mắt lộ ra vẻ như: "Mèo mù vớ được cá rán."

Tiểu Vũ vẻ mặt toát ra sợ hãi, "Cứ coi như ta mạng lớn đi cũng được. Ta vốn tưởng chết chắc, vì không muốn bị hồn thú chung quanh sau khi tỉnh lại tập kích, ta không thể không giết hết những hồn thú chung quanh vốn đã bị chấn ngất. Sau khi hấp thu đệ tam hồn hoàn, khôi phục thể lực, lúc này ta mới dựa theo trí nhớ quay lại, lại nghe thấy âm thanh

nên tìm được đến đây, rốt cục là cũng tìm được mọi người."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 128: Đệ tam cường đại hồn hoàn của Đường Tam.(1)

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Trong lời nói của Tiểu Vũ mặc dù có một số điểm nghi vấn, nhưng dù sao nàng cũng sống sót trở về, mà ai có thể tưởng tượng được nàng cùng Thái Thân cự viên có mối quan hệ đây chứ. Mọi người tự nhiên là tin tưởng.

Triệu Vô Cực gật đầu nói: *"Quay lại là tốt rồi, lúc ngươi bị bắt đi, hai mắt của Tiểu Tam đỏ lừ, đòi Áo Tư Táp đưa cho Ma cô tròng để đuổi theo ngươi..."* Lập tức, hắc ngấn gợn đem sự tình phát sinh, hết thảy nói một lượt.

Nghe Triệu Vô Cực nói, Tiểu Vũ hai mắt đỏ ửng, nước mắt giống như điều đứt dây không ngừng chảy xuống. Nhìn màn huyết vụ vây xung quanh Đường Tam, thì thảo lắm bầm: *"Ca, ngươi ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì. Đều là do ta không tốt. Đều do ta làm cho ngươi lo lắng, làm cho ngươi phải chạy đến đây. Chỉ cần ngươi có thể tỉnh lại, ta có thể làm bất kỳ điều gì."*

Tiểu Vũ thực sự rất hối hận, chỉ vì nhất thời quên thu liễm hơi thở của mình mà bị Nhị Minh phát hiện chạy tới gặp nàng. Nếu không phải nàng được Nhị Minh đưa đi, cũng không có phát sinh ra nhiều chuyện phía sau như vậy, Đường Tam bây giờ cũng sẽ không rơi vào trạng thái hấp thu hồn hoàn như vậy. Nhưng lúc này có nói gì cũng muộn rồi, chỉ có thể gửi hy vọng, mong ý chí Đường Tam đủ kiên định để vượt qua được cửa ải khó khăn.

Lúc này trong đầu Đường Tam chỉ có một ý nghĩ. Tiểu Vũ, ta nhất định sẽ đi cứu ngươi. Chính nhờ có ý niệm này trong đầu, bất luận là thống khổ có lớn đến chừng nào đi chăng nữa, hắc cũng cố gắng hết sức chống đỡ, không cho tinh thần ý chí bản thân bị sụp đổ. Đến thời điểm sống chết trước mắt, bản lĩnh trụ cột của Đường Tam tu luyện từ nhỏ đã hiển lộ ra. Thân thể hắc vốn so với người cùng lứa bình thường cường tráng hơn rất nhiều, sau khi tu luyện nội công chánh tông Huyền Thiên công, lại càng trở nên dẻo dai hơn nữa.

Nếu cỗ năng lượng từ hồn hoàn của Nhân diện ma chu có ý thức, nhất định sẽ phát hiện, mỗi lần năng lượng bạo lộ của nó tựa hồ muốn đem thân thể Đường Tam phá tan, nhưng cuối cùng với sức dẻo dai

của thân thể hần, khiến cho nó không thể làm gì được. Mà trong mỗi lần gặp ngăn cản như vậy, năng lượng trong hồn hoàn ngược lại, lại bị thân thể Đường Tam hấp thu từng chút từng chút một, khiến cho nó không ngừng suy yếu đi.

Đường Tam bây giờ gặp phải vấn đề mấu chốt là sau khi hấp thu năng lượng của hồn hoàn, làm thế nào dung nhập được với Huyền thiên công và vũ hồn Lam Ngân Thảo. Mặc dù Lam ngân thảo thân hình nhỏ yếu, đối với lực lượng bên ngoài không hề có bài xích. Nhưng năng lượng hồn hoàn của Nhân diện ma chu lại vô cùng bá đạo, vũ hồn Lam ngân thảo dường như có chút không muốn hấp thu, chính quá trình xung đột giữa hai lực lượng này gây ra cho Đường Tam sự thống khổ đến cùng cực.

May là trước khi hấp thu hồn hoàn hần đã ăn một cây Khôi Phục hương tràng của Áo Tư Táp, nếu không lúc này e rằng thể lực của hần không chịu nổi.

Xương cốt trên người Đường Tam lúc này bắt đầu rung động phát ra âm thanh, mặc dù không lớn nhưng khiến cho người ta có cảm giác kinh tâm động phách, phảng phất như cơ thể hần tùy thời vỡ tan.

Bên ngoài lớp da, tràn ra một tầng huyết châu nhàn nhạt màu xám, theo quá trình hấp thu hồn hoàn. Năng lượng bên trong hồn hoàn đang lấy một loại phương thức cực kỳ cường ngạnh tiến hành tẩy cân dịch tuỷ đối với cơ thể Đường Tam, gây ra nỗi thống khổ kịch liệt mà người ngoài không cách nào tưởng tượng nổi.

Rốt cục, trước ý chí kiên định của Đường Tam, các loại năng lượng trong cơ thể bắt đầu thoả hiệp, quá trình hấp thu chuyển thành quá trình dung nhập lẫn nhau. Huyết châu không còn tràn ra nữa, lông mày Đường Tam giãn ra vài phần, một tầng quang mang màu lam nhàn nhạt bắt đầu lặng lẽ từ trong cơ thể hần tràn ra.

Triệu Vô Cực vui mừng lẫn sợ hãi nói: <i>"Thành công rồi. Thời khắc nguy hiểm nhất đã qua rồi. Bây giờ là quá trình chuyển hoá hồn lực. Tiểu tử Đường Tam này quả nhiên không hổ là kẻ sáng tạo ra kỳ tích, có thể đứng vững như thế trước hồn hoàn Nhân diện ma chu hai ngàn năm tu vi. Cái thể long xà bọn họ quả thật cũng đã may mắn. Nếu như cháu gái họ hấp thu cái hồn hoàn này, sợ rằng đã bị tan xác không chừng."</i>

Nương theo quang mang màu lam được phóng thích, một cây lam ngân thảo bắt đầu xuất hiện sinh trưởng chung quanh thân thể Đường Tam, thể tích Lam ngân thảo cũng không có biến hoá gì lớn so với lúc trước có hai hồn hoàn. Ngược lại còn nhỏ hơn một chút, nguyên bản trước là màu lam đen giờ biến thành màu lam tím, đó là một loại dung hợp màu sắc, cũng không hề có hoa văn xuất hiện.

Lúc này, Lam ngân thảo đại khái lớn bằng hai ngón tay, so với trước kia bất đồng là, nó có màu sáng bóng, phẳng phất như có một lớp men trắng trên thân, lập loè toả sáng.

Triệu Vô Cực bảo mọi người tắt cả lúi về phía sau một chút, hẳn biết, đây là bởi vì lực lượng Đường Tam mới tăng lên, có chút khống chế không được nên mới tạo thành tình trạng tràn hỗn lực ra ngoài. Với tình huống thân thể Đường Tam, có thể khống chế được năng lượng này mới là kỳ quái.

<i>"A"</i>

Mọi người ở đây cho rằng đại cục đã định, đột nhiên, lông mày vốn đã giãn ra của Đường Tam chợt nhíu lại. Trong miệng phát ra một tiếng hét thảm, thân thể đang khoanh chân ngồi bỗng rung động một trận kinh liệt, ngực nhô lên, cả nửa thân trên nhô lên, hình dáng kinh khủng làm cho mọi người sợ hãi.

<i>"Ca"</i>.

Tiểu Vũ bật hô một tiếng, nước mắt chảy ra, nắm tay gắt gao, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không hay.

Triệu Vô Cực cũng kinh hãi.

Vừa xảy ra vấn đề gì ?

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đang lúc mọi người giật mình, đột nhiên, nương theo âm thanh của tiếng vải bị xé. Quần áo sau lưng Đường Tam trong nháy mắt bị xé rách. Đái Mộc Bạch đứng sau lưng hẳn chứng kiến rõ ràng, từ sau lưng Đường Tam, hai bên của xương sống, mỗi bên có bốn cái nắm tay lớn nhỏ nổi lên.

<i>"Đây là cái gì?"</i>

Theo âm thanh của Đái Mộc Bạch, mọi người mới phát hiện ra biến hoá sau lưng Đường Tam.

Lúc này Đường Tam phẳng phất lại phải chịu một nỗi thống khổ vô cùng lớn, huyết châu lại từ dưới da tràn ra ngoài, toàn thân rung động kịch liệt. Ngay sau đó tám cái cục nhỏ vừa nổi lên chợt vỡ tan, kỳ dị hơn chính là, da lưng Đường Tam cũng không có co lại, rồi tám vật thể màu tím từ tám vết thương chui ra với tốc độ kinh người.

Sau khi tám cái cục nhỏ vỡ tan rồi lại mọc ra vật thể màu tím, Đường Tam cả người

đường như buông lỏng, nét mặt giãn ra, nhưng thân thể vẫn tiếp tục rung động kịch liệt như cũ.

Mọi người nhìn kỹ lại, vật thể màu tím trong chớp mắt đã dài hơn một thước, hơn nữa với tốc độ kinh người như cũ, tiếp tục dài ra đến một thước rưỡi thì thoáng dừng lại một chút, rồi lại dài ra, giống như các đốt ngón tay vậy, từ khớp nối lại kéo dài ra theo nhiều hướng.

<i>"Này, đây là..."</i>

Tám vật thể màu tím kéo dài đến quá ba thước mới ngừng lại. Toàn thân mỗi vật thể màu tím đậm, mặt ngoài nhìn qua cực kỳ sáng bóng, vị trí ở sát sau lưng Đường Tam thô và dày nhất, theo hướng ra ngoài từ từ nhỏ lại, cuối cùng giống như một mũi dùi sắc bén.

<i>"Đó không phải là chân của Nhân diện ma chu hay sao?"</i>

Nhìn Đường Tam, lại quay ra nhìn thi thể Nhân diện ma chu bên cạnh, mọi người giật mình phát hiện, vật thể xuất hiện sau lưng Đường Tam không khác gì chân của Nhân diện ma chu, chỉ có điều nhỏ hơn một chút, nhưng sáng bóng hơn, thậm chí còn toả ra mùi thơm ngào ngạt.

Triệu Vô Cực tự nhủ thầm, hắn đã từng gặp qua không ít tình huống hồn sư hấp thu hồn hoàn, nhưng tình cảnh này thì từ khi sinh ra đến nay hắn mới lần đầu tiên chứng kiến. Trong lúc nhất thời không khỏi mất đi năng lực phán đoán.

Chuyện kỳ dị còn chưa có chấm dứt. Tám cái chân sau lưng Đường Tam kéo dài ra phía sau, bắt đầu dựng lên, bốn chân phía dưới chậm rãi cắm xuống đất, dĩ nhiên đem thân thể Đường Tam đang khoanh chân ngồi trên mặt đất nâng lên không trung. Lúc này Đường Tam giống như có tám cánh tay dài hơn ba thước, nhìn cực kỳ quý dị.

Thân thể Đường Tam cuối cùng cũng ngừng rung động, quần áo trên người toàn bộ bị xé rách, dần dần, Lam ngân thảo chậm rãi quấn quanh cơ thể, tựa như một cái kén khổng lồ đem Đường Tam dấu bên trong, chỉ còn lại mấy cái chân chậm rãi động đậy để bên ngoài.

Đám đệ tử Sử Lai Khắc học viện căn bản không rõ tại sao lại biến thành như vậy, đối với bọn họ mà nói, bây giờ chỉ có khả năng chờ đợi, trong mơ hồ, bọn họ có thể nghe được từ trong cái kén không ngừng phát ra âm thanh xương cốt va chạm, còn về phần Đường Tam rốt cục là bị làm sao thì không ai biết.

Mã Hồng Tuấn nhin không được, nói: <i>"Đường Tam sẽ không biến thành một con nhện chứ?"</i>

Tiểu Vũ hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái. <i>"Không có khả năng, Tiểu Tam làm sao có thể biến thành nhện. Nhất định là hắn hấp thu hồn hoàn sinh ra biến dị mới xuất hiện loại tình huống này. Hắn nhất định sẽ không có việc gì."</i>

Ngay cả Tiểu Vũ cũng biết lời nói của nàng để an ủi mọi người, đồng thời cũng an ủi chính bản thân mình.

Chờ đợi, là điều duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ. Nhưng không ai ngờ lần chờ đợi này lại kéo dài đến như vậy.

Lúc Áo Tư Tạt hấp thu hồn hoàn, trước sau cũng chỉ mất gần nửa canh giờ là hoàn thành, nhưng sau khi Đường Tam bị Lam ngân thảo ngu ngốc nhốt bên trong, thời gian như đọng lại, thủy chung không có một động tĩnh gì. Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua, sắc trời từ hắc ám từ từ trở nên sáng ngời, rồi lại từ sáng ngời trở nên hắc ám. Suốt mười hai canh giờ chờ đợi, mọi người đều uể oải không chịu nổi, nhưng cũng không ai dám phân tâm. Bọn họ chỉ có thể ....chờ đợi.

Điều duy nhất làm cho bọn họ cảm thấy vui mừng là tám chân sau lưng Đường Tam thủy chung vẫn động đậy, biểu hiện có tính mạng.

Theo lệnh của Triệu Vô Cực, mọi người luân lưu nghỉ ngơi. Chỉ riêng Tiểu Vũ có nói cách nào cũng không chịu, một mực đứng phía dưới thân thể Đường Tam chờ đợi. Trong lòng nàng âm thầm khẩn cầu, khẩn cầu Đường Tam nhất định phải vượt qua cửa ái khó khăn này.

<i>"Ân"</i>

Một tiếng rên rỉ yếu ớt khiến thần chí Tiểu Vũ đang có chút mơ hồ bỗng choàng tỉnh, nàng vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 129: Đệ tam cường đại hồn hoàn của Đường Tam.(2)

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Lam ngân thảo thon dài chậm rãi bung ra ngoài, dần dần lộ ra thân thể bên trong. Trên người Đường Tam bao trùm một tầng vảy màu đen, theo Lam ngân thảo đang tản ra, lớp vảy này dần rơi xuống, lộ ra thân thể hắc bên trong, khiến cho Tiểu Vũ không khỏi xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng.

Đường Tam lúc này trên thân không có một cái gì che đậy, toàn thân loã lồ, trên người toát ra một cảm giác cực kỳ rõ ràng, không phải là cảm giác khoa trương, nhưng lại tràn ngập cảm giác lực lượng. Dưới lớp da màu cổ đồng, mơ hồ có vàng sáng tử sắc luân chuyển, cả người lơ lửng trên không trung, hai chân lúc trước khoanh tròn giờ đã duỗi ra. Cả người hắc tràn ngập một loại cảm giác tà dị.

Trong mái tóc đen rối của Đường Tam lộ ra một búi màu tím, thân mình tựa hồ có thể tự phát sáng, khiến cho Tiểu Vũ có thể nhìn phi thường rõ ràng.

Tiếng rên rỉ trước đó đúng là từ miệng Đường Tam phát ra, lúc này, hai mắt hắc chậm rãi mở ra, trong đôi mắt lộ ra một mảnh mê mang.

Bản thân Đường Tam cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Hắn chỉ cảm giác được mình đã phải chịu một loại thống khổ cùng cực, niềm tin cứu Tiểu Vũ thủy chung vẫn chống đỡ giúp ý chí hắn, và khi sự thống khổ kịch liệt đột nhiên biến mất, thì một loại cảm giác sáng khoái khó có thể mô tả trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Thống khổ có thể chịu đựng, sau khi thống khổ qua đi, sáng khoái tới, Đường Tam cảm thấy rơi vào một trận buồn ngủ dữ dội. Khi hắn khôi phục ý thức thì đã thấy Tiểu Vũ đứng trước mắt đang nhìn hắn.

Trước mắt một mảnh mờ lung, như là bị bao phủ bởi một tầng lụa trắng, các loại cảm giác dần dần trở lại trên người, thần trí cũng dần dần tỉnh lại, cảnh vật trước mắt Đường Tam từ từ trở nên rõ ràng hơn. Thân thể thoải mái không lời nào tả xiết, tựa hồ trong cơ thể mỗi một tế bào vui mừng nhảy múa, chỉ có sau lưng có chút ngứa ngáy, tựa hồ có cái gì từ sau lưng mình kéo dài ra phía sau. Hắn có thể cảm nhận được bùn đất ướt át,

cũng có thể cảm nhận được không khí chuyển động chung quanh. Nhưng Đường Tam lại mơ hồ phát giác, tựa hồ có cái gì thay đổi.

Lúc này những người khác cũng đều đã chú ý tới biến hoá của Đường Tam. Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh chứng kiến hẳn xích lô toàn thân vội vàng xoay người ngược ngù không dám nhìn nữa. Tiểu Vũ mặc dù đồng dạng thẹn thùng, nhưng安危 của Đường Tam đối với nàng mà nói còn quan trọng hơn, cố nén tâm trạng ngược ngù, nàng chăm chú nhìn kỹ Đường Tam như cũ.

Hai vàng một tím, ba cái hồn hoàn cao thấp xoay vòng quanh thân thể Đường Tam. Cái hồn hoàn màu tím nhìn cực kỳ rõ ràng. Ánh sáng tím từ trong phát ra, khiến cho thân hình xích lô của Đường Tam trở nên càng thêm rõ ràng, mà lúc này toàn bộ Lam ngân thảo bên người Đường Tam đã biến mất, chỉ còn lại tám cái chân dài ba thước sau lưng hắn vẫn tồn tại như cũ.

<i>"Ca"</i> Tiểu Vũ nhin không được nhỏ giọng kêu một tiếng.

Âm thanh đột ngột vang lên làm Đường Tam giật mình. Cái âm thanh này đối với hắn mà nói, thật sự hết sức quen thuộc, mà cũng tựa như xa cách quá lâu rồi. Hạ ý thức nhìn về phía âm thanh truyền đến, vừa gặp Tiểu Vũ đang ngẩng đầu nhìn lên. Đường Tam toàn thân có chút run rẩy, muốn nhảy tới ôm Tiểu Vũ. Lúc này thân thể hắn đang được bốn cái chân treo lơ lửng trên không trung, bốn cái chân giống như bộ phận trên cơ thể hắn, theo ý niệm hắn vừa động, tự nhiên thu chân, rút ra khỏi mặt đất.

Biến hoá của cơ thể, ngay cả bản thân Đường Tam cũng không rõ ràng, toàn thân lập tức mất đi thăng bằng, từ trên không té xuống.

<i>"Cẩn thận."</i> Tiểu Vũ kinh hô một tiếng, mở hai tay ra tiếp lấy thân thể Đường Tam. May mắn thực lực của nàng không thấp, Đường Tam ước chừng rơi từ độ cao hai thước, xung lượng cũng không quá lớn, vừa lúc được Tiểu Vũ đỡ lấy.

Sau lưng tám cái chân đồng thời hướng vung lên trời, nhìn qua mặc dù quái dị, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến cử động của Đường Tam.

Một mùi quen thuộc truyền vào đầu mũi, Đường Tam trước tiên là trở tay ôm lấy thân thể Tiểu Vũ,

<i>"Ta, ta không phải là đang nằm mơ đấy chứ? Tiểu Vũ, thật là người sao?"</i>.

Tiểu Vũ đồng dạng ôm chặt lấy Đường Thanh, không nói nên lời.

Lúc này Đường Tam vừa mới từ mộng lung dần dần thanh tỉnh lại, mùi của Tiểu Vũ đối với hắn hết sức quen thuộc, hơn nữa thân thể mềm mại trong lòng lại ấm áp lạ thường. Hắn biết hết thấy đều là sự thật, Tiểu Vũ đã trở lại. Nàng đã trở lại.

<i>"Tiểu quý, không được khóc. Quay lại là tốt rồi, quay lại là tốt rồi."</i> Nhẹ nhàng vuốt lưng Tiểu Vũ, Đường Tam cũng không ngăn cản nỗi lệ chảy ra, tất cả lo lắng trong phút chốc bỗng tan rã. Gặp lại Tiểu Vũ cảm giác giống như lạc ra khỏi thế giới này, khiến cho cơ thể và tâm hồn của hắn không ngừng run rẩy. So với Tiểu Vũ, cái đệ tam hồn hoàn mới hấp thu căn bản chẳng đáng cái giá gì. Trong lòng hắn, không có cái gì có thể quan trọng hơn so với táng mạng của Tiểu Vũ.

<i>"Ca, đều là tại ta không tốt, làm cho người lo lắng."</i> Tiểu Vũ nghẹn ngào nói.

Đường Tam lắc đầu. <i>"Ngốc ạ, là ta không tốt mới đúng. Là ta không có bản lĩnh, không bảo vệ tốt người."</i>

<i>"Khụ.... khụ...."</i>

Tiếng ho khan làm hai con người đang trong tâm trạng buồn vui bưng tỉnh lại.

Người ho khan là Đái Mộc Bạch. <i>"Tiểu Tam, mặc dù ta thừa nhận, tiền vốn(tiểu huynh đệ) của người quả là không tồi. nhưng người ít nhất cũng phải mặc quần áo vào chứ, dù sao ở đây còn có nữ hài tử."</i>

Đường Tam sững sốt một chút, ý thức nhìn lại toàn thân mình, lúc này hắn mới phát hiện ra, trên người ngay cả một mảnh vải cũng không có.

Tiểu Vũ lúc này đã tỉnh lại, nhất thời mặt đỏ bừng cười xấu hổ, vội vàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn không chịu rời khỏi ngực Tiểu Tam, đầu như chôn vào trong ngực hắn không chịu ngẩng lên.

<i>"Cái này ... Ta làm sao lại biến thành như thế này? Người nào cởi quần áo của ta thế?"</i> Đường Tam ngây ngốc hỏi.

Áo Tư Tạp từ bên cạnh chui ra, <i>"Không ai cởi quần áo của người cả, ai mà biết tại sao nó biến mất?"</i>

Đường Tam sờ xuống hông, hoàn hảo, Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ vẫn còn đó. Ngay lập tức vội vàng đẩy Tiểu Vũ ra, nhanh chóng lấy một bộ quần áo mặc vào. Mặc quần xong, nhưng khi hấn khoác áo vào thì lại xuất hiện vấn đề. Đường Tam lúc này mới phát hiện dị trạng sau lưng mình. Khi hấn chứng kiến sau lưng mọc ra tám cái chân dài và nhọn, lập tức lặng người vì sốc.

Mập mạp Mã Hồng Tuấn tiếp lời một cách hiểu ý: <i>"Đừng hỏi chúng ta tại sao lại như vậy, chúng ta không ai biết, đây là phát sinh trong quá trình hấp thu hồn hoàn của con Nhân diện ma chu. Đường Tam, có phải cái hồn hoàn kia của người xảy ra biến dị hay không?"</i>

Đường Tam lúc này ít nhất cũng đã mặc quần vào, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh cũng xoay người lại. Một ngày một đêm chờ đợi, thấy lúc này Đường Tam rốt cục không có vấn đề gì, nhưng trên người lại có chút biến hoá quái dị, không khỏi khiến mọi người tò mò, cho dù là Triệu Vô Cực cũng không ngoại lệ.

<i>"Để ta tự cảm nhận một chút."</i> Đường Tam đứng đó chậm rãi nhắm liền hai mắt vào.

Bình thường mà nói, hồn sư trong lúc hấp thu hồn hoàn, bản thân cũng có thể cảm nhận được mình mới sở hữu hồn kỹ là gì. Tựa như Áo Tư Táp hấp thu đệ tam hồn hoàn xong, liền lập tức biết được loại hồn chú hương tràng thứ ba cũng giống như những cái cũ.

Đường Tam trong quá trình hấp thu hồn hoàn phải đón nhận thống khổ cực lớn, nửa thời gian sau ở quá trình hấp thu chuyển hoá thì hấn lại vượt qua trong sự hôn mê, lúc này mới có thể định thần cảm thụ hết thủy đệ tam hồn hoàn.

Đường Tam trầm tư suy nghĩ mất khoảng non nửa canh giờ thời gian, khi hấn mở mắt, vẻ mặt trở nên có chút quái dị.

<i>"Thế nào?"</i> Tiểu Vũ lo lắng hỏi.

Đường Tam nghi hoặc nói: <i>"Có lẽ không có vấn đề gì. Hồn hoàn không biến dị. Sư phụ từng nói qua, biến dị chỉ có vũ hồn, vũ hồn khác nhau nếu cố hấp thu cùng loại hồn hoàn sẽ sinh ra hiệu quả bất đồng. Ta hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu cũng thu được một kỹ năng, hết thủy đều bình thường, chỉ là..... tám cái chân sau lưng thì không cách nào giải thích."</i>

<i>"Ai ui"</i> Một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên. Mọi người hoảng sợ, tưởng

có hồn thú tập kích, lập tức cảnh giác
đứng lên, khi bọn hắc hướng nhìn về phía phát ra tiếng kêu thì lại không thấy có gì
khác lạ xảy ra.

Người phát ra tiếng kêu thảm thiết chính là Mã Hồng Tuấn. Tay phải của hắn đang
gắt gao nắm chặt lấy tay trái, vẻ mặt
vô cùng thống khổ. Chỉ thấy tay trái đã biến thành một mảnh màu tím, hơn nữa da
tay tựa hồ bị hoại tử, đang có nước đen
chảy xuống, một luồng khí đen từ cánh tay hắn bốc thẳng lên trên.

<i>"Không tốt rồi, hắn bị trúng độc. Áo Tư Tạt, mau"</i> Triệu Vô Cực gầm nhẹ
một tiếng, tiến về bên cạnh Mã Hồng Tuấn,
một tay trực tiếp đặt lên đầu vai hắn, dùng hồn lực hùng hậu của bản thân giúp hắn
áp chế độc tố xâm nhập cơ thể.

<i>"Lão tử có căn tiểu tích tràng"</i>

Một lá nhỏ kịp thời nhét vào miệng tên mập, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ
nhõm.

Đáng tiếc, thời gian bọn họ được buông lỏng cũng không quá dài.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer=""
src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zonei
d=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Tiểu tích tràng vào bụng, hiệu quả giải độc ban đầu phát huy hiệu quả, cổ khí lưu
màu đen theo hướng cánh tay leo lên
nhất thời đình chỉ lan tràn, bị đẩy lùi xuống dưới. Nhưng cái quá trình này chỉ giằng
co trong một thời gian ngắn, hắc
khí chưa kịp lui xuống phía dưới khuỷu tay của mập mập thì đột nhiên dừng lại, một
lát sau lại tiếp tục lan lên phía
trên.

Áo Tư Tạt sắc mặt đại biến. <i>"Bất hảo. Tiểu tích tràng không giải được độc tố
này. Quá mãnh liệt. Mập mập, người rút
cuộc làm sao mà lại trúng độc?"</i>

Từng giọt từng giọt mồ hôi lớn trên trán Mã Hồng Tuấn không ngừng chảy xuống,
hiển nhiên là hắn đang phải chịu thống
khổ vô cùng, mặc dù có Triệu Vô Cực giúp đỡ, nhưng hồn lực của hai người đối với
việc bài trừ độc tố cũng không có hiệu
quả mấy, hắc khí như trước lan tràn dần lên, mà bàn tay hắn đã bắt đầu hoại tử. Từ
lúc tên mập phát ra tiếng kêu đến
lúc này bất quá chỉ chốc lát công phu mà thôi, độc tính kịch liệt đến mức này làm
mọi người không khỏi kinh hãi thất
sắc. Mập mập một bên cắn răng chịu đựng thống khổ một bên miễn cưỡng nói:
<i>"Ta tò mò sờ soạng cái chân sau lưng Đường
Tam một chút, ai ngờ lại ra nông nỗi này. Đường Tam, cái chân nhện thối tha của
người có độc."</i>

Đường Tam sửng sốt một chút, trong đầu linh quang chợt loé, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó: <i>"Mập mập, đừng nhúc nhích, mọi người mau tránh ra, ngàn vạn lần không nên đụng đến chu thối(chân nhện) của ta nữa."</i>

Vừa nói, hắn vừa bước lại phía trước mặt tên mập. Hắn không có quan tâm đến bàn tay đang bị hoại tử của tên mập, trực tiếp cầm lấy, lúc này, bàn tay Đường Tam trong nháy mắt biến thành ngọc sắc. Một màn kỳ dị xuất hiện, mặc dù ngay cả Tiểu tịch tràng của Áo Tư Tịch cũng không thể giải quyết được chất kịch độc này, nhưng khi Đường Tam nắm bàn tay tên mập, hắc khí nhanh chóng theo đường cũ lùi xuống, một chất lỏng màu đen nhàn nhạt không ngừng chảy vào bàn tay Đường Tam biến mất không thấy đâu nữa. Chỉ sau vài lượt hô hấp, cánh tay tên mập đã khôi phục bình thường. Vết thương trên bàn tay bắt đầu chảy ra máu đỏ tươi, nét thống khổ trên mặt đã biến mất.

<i>"Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?"</i> Nghi vấn đồng dạng xuất hiện trong lòng mọi người, ngoại trừ Đường Tam.

Mất thấy tên mập không có việc gì nữa, Đường Tam thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết mọi người trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng không vội vã giải thích, sau khi buông bàn tay tên mập ra bèn bước nhanh đi tới thi thể của con Nhân diện ma chu, đặt tay lên xác nó.

Thi thể của con Nhân diện ma chu lúc này đã hoàn toàn biến thành màu xám, không còn một chút sinh cơ nào cả. Đường Tam vận hồn lực, truyền đến một chuỗi dày đặc âm thanh vỡ vụn, thi thể Nhân diện ma chu biến thành vô số mảnh vụn.

<i>"Ta hiểu rồi"</i> Kết hợp với cảm thụ lúc trước, Đường Tam rốt cục đại khái hiểu rõ đầu đuôi sự tình.

<i>"Bắt đầu từ bây giờ, mọi người không nên động vào chu thối sau lưng ta, trên đó có chứa chất kịch độc của Nhân diện ma chu. Lúc trước khi ta hấp thụ hồn hoàn, không biết tại sao toàn bộ độc tố của con Nhân diện ma chu lại bị ta hấp thụ vào cơ thể. Tại sao lại có thể phát sinh sự tình như vậy, e rằng chỉ có thể gặp sự phụ mới có thể biết được. Nguyên nhân ta cũng không có biết rõ, nhưng đối với tình trạng cơ thể ta miễn cưỡng có thể đoán được một chút. Ta sở hữu đệ tam hồn kỹ là của Nhân diện ma chu, chính là kỹ năng phun lưới mà nó am hiểu nhất. Mà Lam ngân thảo sau khi dung hợp với hồn hoàn Nhân diện ma chu lại sinh ra một chút biến dị. Về phần biến dị rốt cuộc là đạt đến trình độ nào, chỉ có thể trở về chậm rãi thử nghiệm, chỉ biết rằng thuộc tính ta chiếm được tăng lên không nhỏ, nhất là về hai phương diện

lực lượng cùng tốc độ. Hồn lực tăng lên rất nhiều, cảm giác tựa hồ đã đạt đến ba mươi một cấp."

Triệu Vô Cực hỏi: "Vậy chu thối sau lưng ngươi là cái gì vậy?"

Đường Tam cười khổ nói: "Cũng giống như toàn bộ độc tố của Nhân diện ma chu bị hấp thu, ta cũng không biết tại sao lại phát sinh ra tình huống này. Chu thối này tựa hồ cũng không khác gì với việc ta hấp thu hồn hoàn, ta có thể khống chế hành động của bọn chúng, chỉ là có chút không được tự nhiên."

Đái Mộc Bạch nói: "Vậy thì ngươi có thể thu hồi bọn chúng hay không? Ngươi nếu không làm được, không phải sẽ trở thành quái vật ư?"

Đường Tam bất đắc dĩ nói: "Trong chúng ta có ai không phải là quái vật chứ? Để ta thử xem sao."

Vừa nói xong, hắn ngưng tụ hồn lực truyền vào xương sống sau lưng, hướng tới tám cái chu thối phát ra mệnh lệnh thu hồi.

Một màn kỳ dị xuất hiện, chu thối mở rộng đang dài ba thước chậm rãi gấp vào, cứ đem 2 đoạn gấp vào thành một, sau đó mỗi cái hướng vào mỗi điểm trong cơ thể Đường Tam dung nhập.

Đường Tam chỉ cảm giác được sau lưng có chút ngứa ngáy, chứ không có gì không ổn. Trong cả quá trình, trên người hắn ba cái hồn hoàn toàn bộ rực sáng, Đường Tam có thể cảm giác rõ ràng được, hồn lực của bản thân đang bị tiêu hao nhanh chóng. Hiển nhiên, thu hồi chu thối như vậy là phải dùng hồn lực.

Đến khi hồn lực Đường Tam tiêu hao mất một phần ba thì tất cả chu thối rốt cục đã chui vào sau lưng hắn. Đường Tam có thể cảm giác rõ ràng được, tám cái chu thối sau khi vào trong cơ thể cũng không có biến mất, mà biến thành tám đạo năng lượng kỳ dị, lấy xương sống làm trụ cột, tạo thành tám cái xương sườn.

"Có thể thu hồi lại là tốt rồi." Triệu Vô Cực hướng Đường Tam gật đầu. "Chu thối này rất tốt đấy, nếu thực sự giống chu thối của Nhân diện ma chu, vậy, Tiểu Tam, thực lực của ngươi sẽ rất mạnh. Tám cái chu thối dài ba thước có thể tùy ý khống chế, hoàn toàn có thể tương đương với tám cây trường mâu. Còn mang kịch độc, nếu độc tính giống như Nhân diện ma chu, tức là mang tinh thần kinh độc tố và hơn nữa lại là hủ thực kịch độc, ngay cả Tiểu tích tràng của Tiểu Áo cũng không thể giải trừ, có thể thấy độc tố cực kỳ kịch liệt."

Đường Tam một mực suy tư. Hắn thu được hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này

đã phải trải qua không biết bao nhiêu thống khổ. Bây giờ hấp thu xong, hỗn lực của hắn so với hỗn sư bình thường không biết hơn bao nhiêu lần. Thuộc tính bản thân tăng lên không nói, mà hắn sở hữu cái quý nhất là kỹ năng. Chỉ có tám cái chu thối sau lưng Đường Tam thì không biết nên cao hứng hay lo lắng. Dù sao, hắn cũng không biết tình huống này liệu có mang lại hậu quả gì sau này không.

Lúc này Đường Tam càng mong mỏi được gặp sư phụ hơn. Nếu có đại sư ở đây, có lẽ vấn đề này đã có đáp án rồi.

<i>"Tốt lắm, trước mắt không nên suy nghĩ gì nữa. Trở về trước đã."</i>

Triệu Vô Cực gương mặt mỉm cười nhìn mấy đứa nhỏ trước mặt, tâm tình buông lỏng, nói: <i>"Mặc dù lần này chúng ta gặp không ít rắc rối, trải qua mấy lần nguy hiểm, nhưng cuối cùng cũng rốt cục đã đạt được mục đích. Áo Tư Táp, Đường Tam, Tiểu Vũ ba người các người thuận lợi thu được hỗn hoàn, tiến nhập cảnh giới Hỗn tôn, thực sự là rất tốt. Giờ đã đến lúc nên trở về Sử Lai Khắc học viện, chúng ta xuất phát."</i>

Mọi người reo lên hoan hô. Sau mấy lần trải qua thập tử nhất sinh, bây giờ mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa, rốt cục đã có thể trở về nhà. Bảy tên đệ tử nhìn nhau, vô hình trong lòng mọi người đều có một cảm giác ăn ý. Trải qua vụ Tinh đấu đại sâm lâm lần này, bất luận là có thu được hỗn hoàn hay không, suy nghĩ duy nhất lúc này trong đầu mọi người là trở lại học viện, nằm trên giường ngủ một giấc thật thoải mái.

Nếu nói, lúc đi, bảy người còn có chút xa cách, thì bây giờ, quan hệ giữa bọn họ không thể nghi ngờ đã xích lại gần nhau rất nhiều. Lúc trước Trữ Vinh Vinh không được mọi người đón nhận, bằng hành động của mình đã chiếm được cảm tình của mọi người. Trong sanh tử, nàng cảm nhận rõ được hai từ <i>"bằng hữu"</i> có hàm nghĩa như thế nào. Giữa một đám bằng hữu so với mình còn xuất sắc hơn, thiên tài hơn đang đứng trước mặt, cảm giác cao hơn người khác của nàng đã biến đi đâu mất hết?

Mặc dù đã trải qua một đoạn thời gian, nhưng Triệu Vô Cực bởi vì đã sử dụng Vũ Hồn Chân Thân, thực lực so với lúc đỉnh phong chỉ còn năm phần, bởi vậy, mọi người trong quá trình ly khai Tinh đấu đại sâm lâm hết sức cẩn thận, chẳng những mỗi người đều dùng một cái Khôi Phục hương tràng lẫn Ma cô tràng, mà còn duy trì đội hình phòng ngự một cách tốt nhất.

Trong quá trình đi ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, Tiểu Vũ đem sự việc lúc trước đã

thuật lại cho mọi người, kể lại với Đường Tam, đem tin tức bản thân đã có đệ tam hồn hoàn nói với hắn.

<i>"Tiểu Vũ, thể đệ tam hồn hoàn kỹ năng của ngươi là gì?"</i> Đường Tam tò mò hỏi.

Tiểu Vũ hì hì cười, nói: <i>"Giữ bí mật, sau này trở về sẽ nói cho ngươi. Tiểu Tam, Ngươi làm sao có thể giết được con Nhân diện ma chu đó? Khi đó ngươi chỉ có một mình, cho dù là nó đã bị thương, lực công kích cũng phi thường kinh khủng, hơn nữa, nó còn có kịch độc."</i>

Nghe nghi vấn của Tiểu Vũ, Đường Tam đột nhiên bừng tỉnh, <i>"Được rồi, thiếu chút nữa đã quên mất một việc. Triệu sư phụ, dừng lại một chút được không?"</i>

Lúc này bọn họ đã gần đến bên ngoài Tinh Đấu đại sâm lâm, mặc dù có thể gặp một ít hồn thú, nhưng đều là mười năm, trăm năm cấp bậc, không đủ gây lo lắng cho mọi người.

Triệu Vô Cực dừng bước, nhìn về phía Đường Tam, <i>"Làm sao vậy?"</i>

Đường Tam tay xoa nhẹ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, lấy ra Chư Cát thần nổ. Tiểu Vũ nhắc tới cái chết của Nhân diện ma chu hắn mới nhớ ra, Chư Cát thần nổ lúc đó lần thứ hai phát động cơ quan vẫn chưa phóng ra, nếu cứ kéo dài thời gian như vậy, sẽ khiến cho thần nổ bị tổn hại. Cũng may là chưa có quá một ngày, bây giờ thả dây nổ ra vẫn còn kịp.

Chư cát thần nổ một khi đã lên dây thì bắt buộc phải phóng nổ mới có thể giải trừ. Đó chính là một trong những yếu điểm của nó.

Nhìn thấy Chư Cát thần nổ trong tay Đường Tam, Tiểu Vũ lúc này mới chợt nghĩ ra, <i>"Nguyên lai là ngươi dụng nó đánh chết Nhân diện ma chu, cái này uy lực quả thật rất lớn, con mắt của Nhân diện ma chu làm sao có thể chịu đựng nổi."</i>

Tiểu Vũ nói, tự nhiên những người khác cũng nghe thấy. Lúc trước bởi vì luôn luôn bị vây trong trạng thái khẩn trương, mọi người cũng không có chú ý Nhân diện ma chu như thế nào mà chết. Khi Đường Tam bắt đầu hấp thu hồn hoàn, mọi người chỉ quan tâm đến an nguy của hắn, lúc này nghe Tiểu Vũ nhắc lại, bọn họ mới nhớ tới sự kinh khủng của Nhân diện ma chu. Nhìn Chư Cát thần nổ trong tay Đường Tam, ánh mắt mọi người không dấu nổi sự ngạc nhiên.

Đường Tam dùng hành động nói cho mọi người biết Chư Cát thần nổ có tác dụng gì,

trải qua sự việc lần này ở Tinh Đấu đại
sâm lâm, hẳn trong lòng đã thầm chấp nhận lũ bạn đồng học này. Loại ám khí cơ
quan này vốn cũng không phải chánh thức
là Đường môn bí quyết, nên hẳn cũng không có gì cần phải giấu diếm.

Giơ tay lên, đem Chư Cát thần nổ quay về bên cạnh một cây đại thụ, Đường Tam
mở chốt.

Dát dát băng, dát băng.....

Liên tiếp chuỗi âm thanh máy móc chuyển động vang lên, mọi người chỉ cảm thấy
hoa mắt, ngay sau đó là liên tiếp chuỗi
âm thanh <i>"phốc phốc"</i> truyền đến.

Tốc độ trong nháy mắt bộc phát như vậy, đừng nói là chúng đệ tử, ngay cả Triệu Vô
Cực cũng phải biến sắc. Trong những
người ở đây, tốc độ nhanh nhất không nghi ngờ là Mẫn công hồn sư, loại hồn sư như
Chu Trúc Thanh, nhưng nàng cũng thâm
nhủ , tuyệt đối không có cách nào chạy thoát khỏi tốc độ bắn của Chư cát thần nổ .
Mọi người sắc mặt đều biến, lộ ra nỗi
hoảng sợ.

Mọi người đi tới trước cây đại thụ, chứng kiến rõ ràng, trên thân cây chu vi phải ba
người ôm mới xuể, lúc này xuất
hiện tổng cộng mười sáu lỗ nhỏ bằng ngón tay xuyên qua, từ bên này có thể nhìn
thấy bên kia.

Triệu Vô Cực không nhịn được hỏi: <i>"Đường Tam, đây là vật gì vậy? Người làm
thế nào mà có được nó?"</i>

Đường Tam đem Chư cát thần nổ đưa ra trước mặt sư phụ, <i>"Ta gọi nó là Chư Cát
thần nổ, là một loại cơ quan
ám khí phi thường bá đạo. Bất luận kẻ nào cũng có thể sử dụng, bên trong có bốn
mười tám cây nổ tiễn, mỗi lần lên dây
có thể thông qua cơ quan trong nháy mắt bắn ra mười sáu mũi, giống như vừa rồi
vậy. Một khi đã lên dây cơ quan thì phải
phóng ra, nếu không sau một thời gian dài, dây cơ quan để ở trạng thái căng chặt,
sẽ sinh ra tổn hại đối với thân nổ.
Bởi vì loại này lực đạo quá lớn, kim loại bình thường không chịu nổi, đó chính là yếu
điểm tệ hại của Chư cát
thần nổ."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 130: Đại sư đến. (1)

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Đái Mộc Bạch nghi hoặc nói: *"Người muốn nói, vừa rồi là dùng nỗ tiễn bắn ra? Nhưng mũi nỗ tiễn bay đi đâu rồi?"*

Đường Tam mỉm cười, chỉ một cây đại thụ khác nấp phía sau, *"Đây này"* vừa nói hẳn vừa đi tới trước cây đại thụ đó. Khoảng cách giữa hai cây cũng khoảng mười thước, khi mọi người đi đến trước cái cây đó, mới nhìn thấy những mũi nỗ tiễn do Chư Cát thần nỗ bắn ra.

Mười sáu mũi nỗ tiễn, chính tề hai hàng, không có mũi nào chìm hẳn vào trong thân cây hết.

Triệu Vô Cực nhìn cái cây cũ, rồi lại nhìn cái cây trước mặt. *"Tiểu Tam, mũi nỗ tiễn của người trước tiên bắn xuyên qua cái cây kia, sau đó mới cắm vào thân cây này ư?"*

Đường Tam gật đầu nói: *"Chư Cát thần nỗ uy lực rất mạnh, chuyên dùng để phá hồn lực phòng ngự, nếu lực phòng ngự không phải phi thường mạnh mẽ, người đó trong nháy mắt sẽ bị đánh chết."*

Nghe Đường Tam giải thích xong, mọi người không khỏi hít một hơi thật sâu. Lực xuyên thấu mạnh mẽ như vậy, trong đám người ở đây, ngoại trừ Triệu Vô Cực, ai cũng biết bản thân không thể đỡ được. Đái Mộc Bạch lẩm bẩm thì thào: *"Thực sự quá sức bá đạo. Cho dù ta dùng Bạch hổ kim cương biến, e rằng cũng bị thương nặng."*

Đường Tam dùng tay vỗ nhẹ lên thân cây, bằng vào Huyền thiên công gia tăng lên Cầm long thủ, rút từng mũi nỗ tiễn từ trong thân cây ra. Mũi nỗ tiễn của Gia cát thần nỗ không phải dễ chế tạo, lúc trước bắn vào trong cơ thể Nhân diện ma chu, hiển nhiên là không thể thu lại, còn trước mắt thì hẳn không thể bỏ phí.

Vừa vượt thân cây, Đường Tam vừa nói với Đái Mộc Bạch: *"Chư Cát thần nỗ có thể nói chính là cơn ác mộng của những chiến sĩ bình thường, hơn nữa, đặc điểm lớn nhất không phải là uy lực của nó, mà là tính bí mật, cũng cũng như sự xuất hiện bất thành hình là tính năng đặc hữu của ám khí. Chỉ cần có một bộ phận cơ*

quan tốt, khi phóng ra không cần sử dụng một chút hồn lực nào, cho dù là người bình thường cũng có thể dễ dàng sử dụng. Theo ta tính toán, hồn sư dưới bốn mươi cấp nếu bị đánh trực diện, tỷ lệ còn sống thực sự rất nhỏ, tác dụng khắc chế đối với những hồn sư không có phòng ngự mạnh mẽ, quả là cực lớn.

"Đường Tam, cái này đều là do người nghiên cứu ra ư?" Trữ Vinh Vinh hỏi.

Đường Tam sửng sốt một chút, cười khổ nói: "Cứ coi như vậy đi." Hắn cũng không thể nói với mọi người, cái kỹ xảo này là hắn mang được từ thế giới khác đến.

Trữ Vinh Vinh hỏi dò: "Đường Tam, người có thể bán cho ta cái này? Giá cả không thành vấn đề. Người cũng biết đấy, ta là phụ trợ hệ hồn sư, không có năng lực tự bảo vệ mình. Lúc mọi người liễu mạng, ta ngoài việc xuất ra hồn kỹ phụ trợ cũng chỉ có thể đứng nhìn. Nếu có thêm vật này, ta cũng có thể có lực công kích rồi."

Đường Tam cười thoải mái, nói: "Bán cái gì chứ. Lúc nào về ta tặng người một cái là được, bất quá, tài liệu để chế tạo cái này rất quý, nên phí mua tài liệu thì người bỏ ra nhé."

Lúc này, toàn bộ mũi nỏ tiến đã được Đường Tam lấy ra từ trong thân cây, mọi người mới có dịp nhìn kỹ hình dáng của Gia cát thần nỏ. Thân nỏ dài tám tấc, không có lông vũ ở đuôi, bốn tấc phía sau hình trụ tròn, bốn tấc phía trước là đỉnh nhọn sắc, trong đó ba tấc sau có mười hai cái huyết tào (rãnh máu), mũi nỏ cực kỳ sắc bén loé ra hàn quang nhàn nhạt, không bởi vì cắm xuyên vào thân cây mà có chút tổn hại nào. Đường Tam quay mặt bên Chư Cát thần nỏ mới bắn tên ra, mở rãnh gài tên, đem mười sáu mũi nỏ tiến lần lượt gài lại vào bên trong.

Áo Tư Táp lúc này dường như đã rút ra điều gì, mang theo vẻ mặt tươi cười nịnh bợ. "Tiểu Tam, chúng ta có phải là hảo huynh đệ hay không?"

Đường Tam nhìn nụ cười của hắn, làm sao lại có thể không hiểu rõ ý tứ của hắn được, "Đương nhiên, yên tâm đi. Ta sẽ tặng mỗi người một bộ Chư Cát thần nỏ là được, cũng như Vinh Vinh, tài liệu phí các người bỏ ra, ta phụ trách chế tạo.

Chỉ có điều, cái đồ này chế tạo rất là phức tạp, ta một tháng cũng chỉ có thể làm được một cái. Các người đừng nên nóng vội. Hơn nữa, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên sử dụng. Mũi nỏ tiến chế tạo cũng không dễ dàng, sau khi bắn ra sẽ rất khó thu hồi lại. Ta dù sao cũng chỉ có một mình, chắc chắn không thể nào cung cấp đủ cho mọi người sử dụng.

Huống chi, Gia cát thần nỏ này bản thân rất bá đạo, lực sát thương quá lớn, rất dễ

tạo thành vết thương trí mạng.<i>"

"</i>Tiểu Tam, như vậy không được.<i>" Triệu Vô Cực đột nhiên mở miệng.

Đường Tam sững sốt một chút, "</i>Tại sao, Triệu sư phụ?<i>"

Triệu Vô Cực trên mặt toát ra một tia cười xảo trá, nhìn đám đệ tử của hắn, nói: "</i>Bọn chúng cũng không phải là người không có tiền, cứ cho là Chư Cát thần nỗ người có thể chế tạo dễ dàng, nhưng cũng không thể bán rẻ tiện nghi cho bọn chúng được. Dù sao cũng có những kẻ không quan tâm đến tiền, ta nghĩ người nên đưa ra một cái giá rồi bán cho bọn chúng.<i>"

Đái Mộc Bạch gật đầu nói: "</i>Ta đồng ý với Triệu sư phụ. Tiểu Tam, cái món Chư Cát thần nỗ này người muốn bán bao nhiêu tiền một cái?<i>"

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, "</i>Mọi người đều là người của mình, không nên lấy tiền.<i>"

Đái Mộc Bạch nói: "</i>Đúng là người của mình, nên mới không thể để cho người bị thiệt được. Một cái hạp tử nhỏ nhỏ như vậy lại có thể phóng ra nỗ tiền uy lực lớn như vậy, có thể thấy được cách chế tạo cực kỳ phức tạp. Không thể để người lao tâm lao lực vô ích được, càng huống chi, sau này chúng ta sử dụng nó, còn cần bổ sung mũi nỗ tiền, chẳng lẽ mỗi lần đó người lại làm miễn phí hay sao chứ? Người không nên khách khí với bọn ta, vậy thế này đi, bộ Chư Cát thần nỗ đầu tiên này thì cứ coi như người cho bọn ta, bọn ta trả tiền tài liệu. Sau này nếu cần cái gì, người phải bán cho bọn ta, người xem thế nào?<i>"

Áo Tư Táp cười a a, nói: "</i>Đúng vậy, cứ như vậy đi. Dù sao mọi người chúng ta mỗi tháng cũng có không ít tiền trợ cấp, mà vật này vào lúc mấu chốt lại có thể cứu mạng, phải bán mới đúng.<i>"

Đường Tam lúc này mới gật đầu nói: "</i>Vậy cũng tốt. Nếu mọi người đối với loại cơ quan ám khí này có hứng thú, sau này ta tranh thủ giúp các người trang bị bên người. Dù sao, thêm một loại vũ khí là thêm một vệ sĩ bảo mệnh.<i>"

Mọi người hiển nhiên đối với ám khí cũng cảm thấy rất có hứng thú, đương nhiên, việc đó với việc Đường Tam sử dụng ám khí sinh ra hiệu quả rất lớn cũng có quan hệ, dù sao, ngày đầu tiên hắn tới Sử Lai Khắc học viện, chỉ bằng ám khí đã khiến cho Triệu Vô Cực hồn lực cao hơn hắn đến 40 cấp cũng phải nể quả đấng. Không chỉ có đệ tử, mà ngay cả Triệu Vô

Cực cũng có chút động tâm.

Rốt cuộc cũng ra khỏi phạm vi của Tinh Đấu đại sâm lâm, mặc dù không còn được hít thở làn không khí trong lành, nhưng mọi người lại như phảng phất bỏ đi được một tầng áp lực, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

"Chúng ta quay lại đường này, đến trấn nhỏ là có thể nghỉ ngơi." Triệu Vô Cực mỉm cười nói.

Đái Mộc Bạch nói: "Mọi người vừa phải trải qua một quãng thời gian khẩn trương, tới trấn nhỏ, ta mời mọi người uống rượu. Triệu sư phụ, lần này ngài cũng không nên từ chối. Nếu không có sự trợ giúp của ngài, sợ là chúng ta đều không còn sống mà bước ra khỏi sâm lâm."

Triệu Vô Cực cười nói: "Tiểu Bạch, biết là ngươi có tiền, nhưng, tửu lượng ta rất lớn đó."

Đái Mộc Bạch cười ha ha, "Triệu sư phụ, ngài chưa từng nghe nói hay sao? Chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết vấn đề, thì sẽ không còn vấn đề gì cả."

Lần này tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm, thu hoạch thật không nhỏ. Chẳng những Áo Tư Tạt thành công tiến vào cảnh giới Hồn tôn, mà Đường Tam cùng Tiểu Vũ đồng dạng hoàn thành dung hợp đệ tam hồn hoàn. Quan trọng hơn chính là quan hệ ngày càng ăn ý giữa mọi người, cả Sử Lai Khắc học viện cũng chỉ có bảy người bọn họ, mâu thuẫn được giải trừ đối với sự tu luyện của mọi người sau này cực kỳ có lợi.

Đoàn người nghỉ tại trấn nhỏ hai ngày, hồn lực cùng thể lực bị vây trong trạng thái căng thẳng được khôi phục đầy đủ, tinh thần cũng thả lỏng. Đái Mộc Bạch cực kỳ hào khí, trong hai ngày hấn bao toàn bộ mọi người, không ai tu luyện, mỗi ngày cùng nhau uống rượu, chơi nháo, sảng khoái không thể nói thành lời, ngay cả Chu Trúc Thanh vốn lạnh như băng, bây giờ thần sắc cũng đã nhu hòa rất nhiều, chỉ là, nói thế nào nàng cũng không chịu cho Đái Mộc Bạch cầm tay. Đái Mộc Bạch cũng không ép buộc, dù sao, người ta cũng chỉ là tiểu cô nương mười hai tuổi, hấn không cần vội vàng.

Sau hai ngày, mọi người lại lên đường, trải qua một ngày, thuận lợi về Sử Lai Khắc học viện.

"Rốt cuộc đã trở lại, cảm giác về nhà thật là tuyệt a!" Áo Tư Tạt có chút khoa trương lớn tiếng.

Triệu Vô Cực trừng mắt nhìn hắn, "Người nói nhỏ thôi, không thấy trời tối rồi sao? Được rồi, các người tự về túc xá nghỉ ngơi đi, ta đi gặp viện trưởng, hỏi báo tình hình đã qua."

Đi suốt một ngày mọi người cũng đều mệt mỏi, tất cả đều tự đi về túc xá của mình.

"Đường Tam, chờ một chút." Đường Tam đang chuẩn bị quay về túc xá cùng Áo Tư Tạt thì bị Trữ Vinh Vinh gọi lại.

Đường Tam sững sốt một chút, "Vinh Vinh, có chuyện gì vậy?"

Trữ Vinh Vinh khẽ cắn hàm răng, nói: "Ta muốn nói chuyện một mình với người. Có thể được không?"

Áo Tư Tạt đứng cạnh Đường Tam, sắc mặt có chút cứng ngắc. "Các người cứ nói đi, ta về trước."

Từ ngày hắn cứu Trữ Vinh Vinh trước công kích của Thái Thân cự viên, tâm tình vốn đã chết lại bắt đầu hồi phục, dù sao, tướng mạo Trữ Vinh Vinh cũng khiến người khác mê mẩn, mặc dù mới có mười hai tuổi, nhưng khuôn mặt như trăng rằm, mỹ nữ như vậy kiếm đâu ra chứ. Mấy ngày nay hắn đối xử rất ân cần, Trữ Vinh Vinh cũng không còn cự tuyệt hắn nữa, ngược lại còn thân cận hơn rất nhiều. Nhưng lúc này Trữ Vinh Vinh đột nhiên nói, muốn cùng Đường Tam nói chuyện một mình, trong lòng Áo Tư Tạt không khỏi quặn đau, nhưng lại không thể làm gì.

Tiểu Vũ có chút tò mò nhìn Trữ Vinh Vinh, "Vinh Vinh, người tìm Tiểu Tam làm gì? Ta có thể nghe cùng được không?"

Trữ Vinh Vinh do dự một chút, vẫn không gật đầu. Tiểu Vũ mím môi rồi hướng Trữ Vinh Vinh bày ra bộ mặt quý, sau đó chạy về túc xá. Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cùng Chu Trúc Thanh vừa rồi cũng đã đi về túc xá, lúc này tại cửa học viện cũng chỉ còn hai người Đường Tam với Trữ Vinh Vinh.

"Vinh Vinh, rốt cuộc là chuyện gì?" Đường Tam hỏi.

Trữ Vinh Vinh nói: "Đường Tam, ta muốn cùng người bàn chút sinh ý."

"Sinh ý?" Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Trữ Vinh Vinh lại muốn khôi phục cái tính cách cũ?

Trữ Vinh Vinh gật đầu một cách chăm chú. "Mặc dù ta biết người không thiếu tiền, nhưng ta lại phi thường muốn cùng

người hoàn thành chút sinh ý này. Chỉ là chuyện này ta không thể làm chủ, nên trước tiên muốn hỏi, xem người có nguyện ý hay không.<i>"

Đường Tam nhìn kỹ lại, Trữ Vinh Vinh tựa hồ không phải nổi lên tính cũ, vẻ mặt nàng rất chăm chú, còn có chút hưng phấn.

"</i>Người cứ nói thẳng ra đi, là chuyện gì?<i>"

Trữ Vinh Vinh nói: "</i>Người cũng biết, ta xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông. Thất bảo lưu ly tông chúng ta mặc dù hiện tại là một trong bảy đại tông môn, có địa vị rất cao, nhưng, trực hệ đệ tử tông môn chúng ta lại đều là phụ trợ hệ hồn sư. Vũ hồn Thất bảo lưu ly thấp năng lực phụ trợ mặc dù rất mạnh, nhưng lại không đủ để bảo trụ tính mạng của chúng ta. Một khi ngộ địch, chúng ta là đối tượng đầu tiên để địch nhân công kích. Ta có cảm giác loại cơ quan ám khí này của người sẽ có trợ giúp rất lớn đối với chúng ta, ít nhất có thể cho tộc nhân của ta một chút năng lực tự vệ. Vì vậy, nếu có thể, ta hy vọng thay mặt tông môn đề xuất nhờ người chế tạo một vài cơ quan ám khí.<i>"

Nguyên lai là như vậy, Đường Tam cũng hiểu rõ ý của Trữ Vinh Vinh. "</i>Nhưng ta nghe nói Thất bảo lưu ly tông của người có rất nhiều chi nhánh tông môn đệ tử khác, chuyên môn bảo vệ trực hệ đệ tử có vũ hồn Thất bảo lưu ly thấp. Thậm chí còn có hai Phong hào đấu la cường đại. Như vậy còn chưa đủ hay sao

?<i>"

Trữ Vinh Vinh nói: "</i>Dù sao cũng là ngoại lực, không thuộc về mình, hơn nữa, ai có thể cam đoan rằng sẽ không có kẻ phản bội. Trước kia trong tông môn từng xảy ra một việc, một vị thúc thúc của ta bị một gã tông môn hộ pháp dùng vũ lực bắt đi, sau này mặc dù bên trong tông môn đưa ra không ít quy củ khống chế, nhưng dù sao cũng chỉ là bị động.<i>"

Đường Tam nói: "</i>Vinh Vinh, xin lỗi, chỉ e ta làm người thất vọng. Nếu chỉ có mấy người chúng ta, vấn đề không lớn, ta hẳn là có thể chế tạo đủ ám khí. Nhưng các người là một tông môn, trực hệ đệ tử cũng có hơn một trăm người, ta thật sự không cách nào chế tạo ra nhiều ám khí đến như vậy.<i>"

Trữ Vinh Vinh lo lắng nói: "</i>Cũng không cần chất lượng phi thường tốt. Chỉ cần có thể phòng thân là được, phẩm chất kém một chút, có phải là sẽ tiết kiệm được một chút thời gian hay không?<i>"

Đường Tam nghiêm mặt nói: "</i>Vinh Vinh, những lời này đừng nên nhắc lại, ta đã

không làm thì thôi, đã làm thì phải
đem toàn lực làm ra món đồ tốt nhất.<i>"

Trữ Vinh Vinh le lưỡi, nói: "</i>Vậy không có biện pháp nào hay sao?<i>"

Đường Tam trong lòng cũng có chút động, đột nhiên hiện lên mô hình kinh doanh của Đường môn trước kia, nếu mình có thể bắt chước, có thể hay không...</i>Biện pháp cũng không phải không có, bất quá ta muốn cẩn thận nghĩ lại mới có thể cho người một câu trả lời thuyết phục.<i>"

Trữ Vinh Vinh mỉm cười nói: "</i>Vậy được rồi. Đường Tam, không bằng như vậy đi, người có thể chế tạo ra một loại ám khí cho ta trước, ta phải đem về cho ba ba nhìn mới được. Chỉ có ba ba mới có thể tác chủ việc cho phép hay không cho phép trực hệ đệ tử trang bị ám khí của người, nếu thật sự có thể, người nhất định phải lấy giá thật cao, ngàn vạn lần đừng khách khí, hì hì, ta cũng phải về ngủ đây. Không chừng còn phải giải thích với Tiểu Vũ của người nữa, yên tâm đi, ta sẽ không làm cho nàng ghen đâu.<i>"

Nói xong, mang theo một chuỗi cười duyên, Trữ Vinh Vinh chạy về túc xá.

Nhìn bóng lưng Trữ Vinh Vinh rời đi, trên mặt Đường Tam nở nụ cười dễ dãi. Tiền là hảo vật, hắc tặc thiên nhiên sẽ không cự tuyệt. Đối với hắc tặc mà nói, sau này muốn chế tạo càng nhiều ám khí mạnh, phải có tiền cầm cự, Đường Tam quyết định trở về suy nghĩ cẩn thận một chút, xem có thể hay không đem phương thức kinh doanh của Đường Môn áp dụng. Dù sao, số lượng ám khí lớn như vậy không phải là việc mà một mình hắc tặc có thể hoàn thành được.

Trở lại túc xá, Tiểu Áo vẫn chưa có nghỉ ngơi, chỉ nằm trên giường, nhìn lên trần, mắt thấy Đường Tam đi tới vội vàng ngồi dậy. "</i>Tiểu Tam, Vinh Vinh tìm người có chuyện gì vậy?<i>"

Nhìn bộ dạng khẩn trương của hắc tặc, Đường Tam không khỏi cười thầm, nhin không được trêu hắc tặc một chút: "</i>Cũng không có gì, chỉ là trao đổi tình cảm một chút mà thôi.<i>"

"</i>Trao đổi tình cảm?<i>"

Âm thanh Áo Tư Táp trở nên quái dị. "</i>Tiểu Tam, Tiểu Vũ có phải là thân muội muội (em ruột) của người không?<i>"

Đường Tam lắc đầu nói: "</i>Tiểu Vũ là em kết nghĩa của ta.<i>"

Áo Tư Táp nói: "</i>Vậy người đã có Tiểu Vũ, không phải là định tranh đoạt Vinh Vinh của ta đấy chứ?<i>"

Đường Tam nhìn Áo Tư Tật, có chút cân nhắc: "*Không phải người đã quyết định buông rồi sao?*"

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 131: Đại sư đến. (2)

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Áo Tư Táp có chút xấu hổ nói: <i>"Nhưng lần này chúng ta đi Tinh Đấu đại sâm lâm, người không có cảm giác rằng Vinh Vinh đã thay đổi một chút hay sao? Tựa hồ không khiến cho người ta chán ghét nữa, hơn nữa, tuổi nàng còn nhỏ. Ta tin tưởng rằng tính cách của nàng sẽ trở nên tốt hơn."</i>

Đường Tam nằm xuống giường của mình, <i>"Vậy người cần phải cố gắng, Yên tâm đi, nàng tìm ta có chút chuyện về ám khí mà thôi."</i>

Áo Tư Táp mừng rỡ, <i>"Thật sao? Vậy thì tốt quá, Tiểu Tam, người quả nhiên là hảo huynh đệ của ta."</i>

Đường Tam hai mắt trắng dã, <i>"Nói nhảm ít thôi, sao không mau ngủ đi, không mệt ah?"</i>

Nhắm hai mắt lại, trong đầu Đường Tam không ngừng hiện lên thân ảnh đồng bọn trong Sử Lại Khắc học viện. Những người này có thể nói từng người đều là thiên tài quái vật, ngay cả tâm trí so với đứa nhỏ cùng tuổi cũng thành thục hơn rất nhiều. Vừa nghĩ tới Mã Hồng Tuấn mới mười hai tuổi đã bắt đầu biết câu gái, còn Đái Mộc Bạch kia cũng có đôi tỷ muội song sinh, hẳn có cảm giác không thể tư nghị, chẳng lẽ thành thục chuyện ấy lại sớm như vậy sao?

Chạy suốt một ngày đường không tránh khỏi mệt nhọc, thật là vất vả mới trở lại được, Đường Tam quyết định tự thưởng cho bản thân một ngày buông lỏng, hẳn không ngồi xuống tu luyện, mà trực tiếp tiến vào mộng đẹp. Nếu tinh thần luôn khẩn trương, đối với tu luyện sẽ có phản tác dụng, cần phải nghỉ ngơi, ngược lại tiến hành tu luyện sẽ hiệu quả. Đây là phương pháp đại sư truyền thụ cho Đường Tam, kết hợp tu luyện với nghỉ ngơi.

Phòng làm việc của Viện trưởng.

Phất Lan Đức tràn ngập kinh ngạc, ngồi nghe Triệu Vô Cực kể lại tình hình chuyến đi đến Tinh Đấu đại sâm lâm lần này, sắc mặt vài lần thay đổi. Cuối cùng, nghe nói mọi người bình an trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

<i>"Xem ra, chúng ta vẫn còn quá sơ suất."</i>

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, trong lòng vẫn còn sợ hãi. <i>"Lần sau nếu còn đi liệp sát hồn thú, ta và người sẽ dẫn đội đi, đồng thời mang thêm hai gã sư phụ nữa. Lũ nhỏ này đều là thiên chi kiêu tử, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, sẽ mất đi một thiên tài."</i>

Triệu Vô Cực ngồi trên ghế bên cạnh, hần so với Phất Lan Đức thậm chí còn sợ gặp chuyện không may hơn, cười khổ nói:

<i>"Chuyện này cũng không thể trách người được. Ai mà ngờ bây giờ Tinh Đấu đại sâm lâm trở nên như vậy chứ, ngay cả ở bìa sâm lâm mà cũng xảy ra nhiều chuyện bất ngờ như thế. Mà ngoài chuyện gặp vợ chồng Cái thế Long Xà, ta vẫn không hiểu tại sao Thái Thân cự viên lại xuất hiện nữa. Nói thế nào đi chăng nữa, địa vị của nó trong đám hồn thú cũng không dễ dàng gì đi ra ngoài bìa sâm lâm. Cũng may Tiểu Vũ vận khí tốt, nếu không, lần này chúng ta gặp không ít tổn thất. Thăng thân mà nói, cho dù theo lời người, chúng ta bốn vị sư phụ đi bảo vệ lũ nhỏ, gặp phải Thái Thân cự viên thì cũng xong đời thôi."</i>

Phất Lan Đức gật đầu. <i>"Nhưng Tinh Đấu đại sâm lâm là khu vực hồn thú sinh sống gần học viện nhất. Chúng ta cũng không có sự lựa chọn nào khác. Bất quá, theo ý của người, con Thái Thân cự viên đó tựa hồ không có chút địch ý nào, không hạ sát thủ đối với bọn người. Nếu không, cho dù người có dùng Vũ Hồn Chân Thân cũng vô ích mà thôi. May mắn của Tiểu Vũ càng khiến kẻ khác kinh ngạc. Nàng kể tiếng bò rống đến tột cùng là cái gì nhỉ? Chẳng lẽ trong Tinh Đấu đại sâm lâm, còn có hồn thú nào có thể đánh thức sự thương cảm của nó hay sao?"</i>

<i>"Tiếng bò rống đó hẳn là của Thiên Thanh ngư mẫn."</i> Một âm thanh nghe có chút cứng ngắc và rất quái dị từ ngoài cửa truyền đến.

Triệu Vô Cực cả kinh. Trước đó hẳn đã nghe được tiếng bước chân đến gần, nhưng hẳn cũng không quá để ý, còn tưởng vị sư phụ nào trong học viện. Lúc này nghe được thanh âm mới có cảm giác không đúng, trong học viện không có ai có giọng nói như vậy cả.

<i>"Ha ha, biết ngay là người đến mà, Tiểu Cương, mau vào đây."</i> Cửa mở, một gã trung niên từ bên ngoài bước vào, khuôn mặt cứng ngắc, lưng thẳng tắp, ánh mắt có chút ngốc trệ, nhưng trên thực tế hai con ngươi đen lại tràn ngập thâm thúy, lộ vài phần lộ lảng. Nếu Đường Tam ở chỗ này, ngay lập tức có thể nhận ra người này, bởi vì, hẳn chính là sư phụ

của Đường Tam, vị đại sư nổi tiếng trong giới hồn sư.

<i>"Lại đây, Vô Cực, người chưa từng gặp hẳn phải không. Ta giới thiệu với người, đây là lão hữu bằng tuổi với ta, cũng là sư phụ của Đường Tam, người cứ gọi hẳn là Đại sư cũng được, cơ hồ trong giới hồn sư tất cả mọi người đều gọi hẳn như vậy."</i>

Triệu Vô Cực trong lòng vừa động, kinh ngạc nhìn đại sư. <i>"Nguyên lai ngài chính là đại sư. Ngài hảo, ta là Triệu Vô Cực."</i>

Đại sư ngữ khí vĩnh viễn vẫn bình thản, khuôn mặt cứng ngắc miễn cưỡng nở nụ cười:

<i>"Bất Động Minh Vương không cần khách khí, người đã quay về, hẳn là Đường Tam cũng quay về cùng với người. Bình an cả chứ?"</i> Hẳn vừa rồi ở cửa chỉ nghe được vài câu cuối cùng của Triệu Vô Cực là Tiểu Vũ được Thái Thân cự viên buông tha, những lời trước đó hẳn cũng không có nghe được.

Triệu Vô Cực cười a a, nói: <i>"May mắn, chúng ta lần này vận khí tốt, tất cả mọi người đều bình an trở về. Lần này còn may mà có Đường Tam. Đại sư, ngài quả nhiên dạy được một đồ đệ giỏi. Ngài đến học viện lúc nào vậy?"</i>

Phất Lan Đức thay thế đại sư trả lời câu hỏi của Triệu Vô Cực, <i>"Hẳn a, ngày hôm kia vừa mới tới, nếu không phải vì Đường Tam, chỉ sợ cả đời hẳn cũng không chịu bước vào ngưỡng cửa nhà ta. Tiểu Cương, ngồi đi."</i>

Đại sư nghe Triệu Vô Cực nói Đường Tam không có việc gì, sắc mặt thư thái vài phần, cũng không khách khí lôi cái ghế ở bên cạnh ra ngồi xuống. Triệu Vô Cực lúc này mới biết, tên thật của đại sư là Tiểu Cương, chỉ không ngờ là lại có chút lạnh lùng, trong khi cái tên lại tràn ngập khí dương cương. Trước kia hẳn cũng nghe nói không ít tin đồn về đại sư, mặc dù bản thân đại sư nhìn qua có chút gầy yếu, thực lực cũng không mạnh, nhưng tính tình của hẳn lại nổi danh là cương nghị, đã từng vì một việc mà rời xa gia tộc của mình, sau đó mới gặp Phất Lan Đức cùng một người khác, hợp thành Hoàng Kim thiết tam giác uy danh hiển hách.

Lời nói của đại sư từ lúc vào cửa gây cho Triệu Vô Cực cảm giác rất hứng thú, vội vàng hỏi tới: <i>"Đại sư, ngài vừa rồi nói về hồn thú nào lại có thể hấp dẫn Thái Thân cự viên vậy?"</i>

Đại sư trên mặt toát ra một tia trang nghiêm, <i>"Nếu Tiểu Vũ nghe được chính là tiếng bò rống, vậy, điều này giải

thích rất hợp lý tại sao Thái Thần cự viên buông tha cho nàng rời đi. Trong Tinh đấu đại sâm lâm, không chỉ có Thái Thần cự viên là một vị vua sâm lâm, còn có một tồn tại cường đại hơn nhiều so với nó. Tồn tại đó mới chính là kẻ mạnh nhất trong Tinh đấu đại sâm lâm. Nếu nói Thái Thần cự viên là vương, thì kẻ đó là hoàng đế. Loại hồn thú này tên là Thiên Thanh ngư mẫn."</i>

Bất luận là Triệu Vô Cực hay Phất Lan Đức thần sắc đều chăm chú lắng nghe, đồng thời trong lòng âm thầm than thở. Bàn về kiến thức, e rằng không ai có thể so với vị đại sư trước mặt này. Triệu Vô Cực rất cục cũng hiểu rõ, tại sao hẳn lại được gọi là đại sư.

<i>"Chúng ta đều biết hồn thú mạnh yếu ngoại trừ dựa vào số năm tu luyện của bản thân, thiên phú cũng là một yếu tố cực kỳ quan trọng. Giống như hồn sư chúng ta, ngoại trừ cấp bậc tu vi cùng hồn hoàn, Vũ hồn Tiên thiên mạnh yếu sẽ quyết định tiềm lực tương lai phát triển của một người, mà trong đám hồn thú, nếu đem thiên phú phân chia theo cấp bậc mà nói, Thiên Thanh ngư mẫn với Thái Thần cự viên đều thuộc loài siêu cấp cường đại, bọn chúng sở hữu thiên phú vô địch, thể phách và tinh thần cường đại. Giống như bây giờ trong Tinh Đấu đại sâm lâm tồn tại hai con, tu vi ít nhất cũng hơn năm vạn năm, mặc dù không có hồn thú nào đạt tới mười vạn năm tu vi, nhưng sự cường đại của bọn chúng có thể so sánh với Phong hào đấu la trong giới hồn sư của chúng ta. Một khi để tu vi bọn chúng đạt tới mười vạn năm, e rằng sẽ trở thành tồn tại siêu việt Phong hào đấu la."</i>

Triệu Vô Cực nói: <i>"Đại sư, Thái thần cự viên trước kia ta đã nhiều lần nghe nói, nhưng cái tên Thiên Thanh ngư mẫn ta mới nghe lần đầu tiên. Nó không nghi ngờ cường đại hơn so với Thái Thần cự viên, vậy năng lực của nó là gì?"</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đại sư khe khẽ thở dài. <i>"Cũng không có ai biết được toàn bộ các kỹ năng của Thái Thần cự viên, và không ai biết được

kỹ năng chánh thức của Thiên Thanh mẫn ngư là gì. Từng có một vị Phong hào đấu la xâm nhập vào Tinh Đấu đại sâm lâm.

Hắn tự tin vào thực lực, muốn xem nơi hạch tâm của sâm lâm đến tột cùng có bộ dáng gì. Thực lực của hắn quả thật rất

cường đại, cuối cùng cũng có thể đi vào sâu vào trong, đến nơi trung tâm. Hắn kinh ngạc phát hiện, ở nơi đó không phải

là sâm lâm, mà là một cái hồ nhỏ, diện tích không lớn. Hồ nước trong suốt, chung quanh được sâm lâm ôm lấy, giống như nhân gian tiên cảnh vậy."</i>

<i>"Hả....?"</i>

Triệu Vô Cực kinh ngạc nhìn đại sư.

Phất Lan Đức lại có chút trầm tư suy nghĩ.

Đại sư lại tiếp tục nói: <i>"Ngay bên cạnh cái hồ nhỏ đó, vị Phong hào đấu la nhìn thấy một con hồn thú đang uống nước, mà con hồn thú này có lẽ chính là con Thái Thân cự viên mà các người mới gặp. Vị Phong hào đấu la kia nhìn thấy Thái thân cự viên thì rất là hưng phấn, hẳn vẫn nghe nói có tồn tại một loại hồn thú cường đại, lập tức nổi lên tâm tư muốn giao thủ cùng Thái Thân cự viên. Nhưng, cuối cùng hẳn lại không thể so tài với Thái thân cự viên một cách bình thường, bởi vì ngay sau đó hẳn đã rời khỏi nơi ấy trong kinh hoàng."</i>

<i>"Tại sao? Tại vì Thiên Thanh ngư mãng?"</i> Triệu Vô Cực mở to hai mắt nhìn.

Đại sư gật đầu. <i>"Đúng là bởi vì Thiên Thanh ngư mãng. Ngay khi vị Phong hào đấu la đó chuẩn bị ra tay, đột nhiên, nước trong cái hồ nhỏ đó sôi trào lên, liền đó, hẳn chứng kiến một cái đầu trâu vô cùng lớn từ mặt nước nhô lên, áp lực khổng lồ khiến cho vị Phong hào đấu la đó không khỏi giật mình. Một con hồn thú đầu ngư thân mãng (trần) từ từ thoát ly mặt nước, lộ ra thân hình khổng lồ dài đến hơn trăm thước. Lúc đó là buổi tối, con hồn thú toàn thân màu xanh, ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài. Ánh trăng trong không trung chiếu mờ mờ ảo ảo tựa hồ như bị nó cắn nuốt. Mà việc chính thức hù dọa vị Phong hào đấu la kia lại là .....con Thiên Thanh ngư mãng đó có thể nói tiếng người. Nó nói với vị Phong hào đấu la đó:

"</i>Loài người, người tu luyện không dễ, mau rời khỏi nơi này.<i>"

Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức hai mắt nhìn nhau, Phất Lan Đức nhin không được nói: "</i>Tại sao trước kia ta không thấy người kể chuyện này?<i>"

Đại sư lạnh lùng liếc nhìn hẳn một cái. "</i>Chuyện người không biết còn rất nhiều. Người có biết lúc Thiên Thanh ngư mãng xuất hiện, Thái Thân cự viên biểu hiện như thế nào không? Nó đứng trước mặt Thiên Thanh ngư mãng, tâm tình sợ hãi, mà hôm đó khi Thiên Thanh ngư mãng xuất hiện thì, trong miệng nó đúng là đã phát ra một tiếng bò rống đinh tai nhức óc. Bởi vậy, thông qua câu chuyện của Tiểu Vũ, ta có thể phán đoán ra, con Thái thân cự viên đó nhất định là đã bị Thiên Thanh ngư mãng kêu gọi, nên mới buông bỏ mọi việc, chạy đi gặp nó. Thiên Thanh ngư mãng sở dĩ không nổi danh giống Thái thân cự viên, bởi vì nó rất ít khi rời khỏi hồ nước ở trung tâm Tinh Đấu đại

sâm lâm, câu chuyện này qua vị Phong hào đấu la kia truyền vào giới hồn sư, nên mới có một số người biết sự tồn tại của nó, mà ta là một trong những người đó.<i>"

"</i>Nguyên lai như thế, xem ra, vận khí của Tiểu Vũ thực sự rất tốt.<i>"

Đại sư nói: "</i>Triệu sư phụ, ta đã xem qua tư liệu của đám đệ tử này. Lần này các người đến Tinh Đấu đại sâm lâm là vì tìm kiếm đệ tam hồn hoàn cho đứa nhỏ thực vật hệ hồn sư, không biết cuối cùng hẳn chiếm được hồn hoàn của hồn thú nào?<i>"

Triệu Vô Cực cười a a, nói: "</i>Lần này vận khí không tệ, coi như là đoạt mất miếng thịt béo của người ta, Áo Tư Tạt tên tiểu tử đó chiếm được một cái hồn hoàn ngàn năm của Phong vĩ kê quan xà, sở hữu một cái đệ tam hồn kỹ tương đương.<i>"

"</i>Phong vĩ kê quan xà ngàn năm?<i>"

Gương mặt đại sư cứng ngắc có chút giật giật. "</i>Quả nhiên là rất tốt. Vốn ta suy nghĩ một vài hồn hoàn thích hợp cho đứa nhỏ thực vật này, nhưng cũng không nghĩ hồn thú nó thu được lại tốt như vậy. Phong vĩ kê quan xà trời sinh tính tương đối ôn hoà, nhưng thập phần狡 hoạt, am hiểu nhất là chạy trốn, tu vi bản thân cũng khá. Nếu ta đoán không sai, đệ tam hồn hoàn của Áo Tư Tạt có liên quan đến tốc độ.<i>"

Triệu Vô Cực than thở nói: "</i>Không hổ là đại sư, ngài nói không sai, đệ tam hồn hoàn của Áo Tư Tạt đúng là có liên quan đến tốc độ. Đệ tam hồn kỹ của hắn là một loại Ma Cô tràng, sau khi ăn có thể phi hành trong một phút, tốc độ bằng với tốc độ phi hành của Phong vĩ kê quan xà.<i>"

Đại sư tựa hồ lấy làm kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới Áo Tư Tạt lại thu được hồn kỹ như thế, quả quyết nói:

"</i>Đứa nhỏ này có thiên phú thực vật hệ vũ hồn từ trước đến nay chưa từng có, là người xuất sắc nhất trong số thực vật hệ hồn sư ta đã gặp qua. Tiền đồ không thể hạn lượng.<i>"

Phất Lan Đức cười hắc hắc, nói: "</i>Sở Lai Khắc học viện của ta luôn luôn chỉ thu quái vật, hôm nay người mới biết sao? Đáng tiếc, đây là khoá cuối cùng, bảy đứa nhỏ này là đệ tử cuối cùng trước khi đóng cửa học viện. Ta nhất định phải đem bọn chúng bồi dưỡng. Lần này có người tương trợ, huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực, không đến mười năm, nhất định phải làm ba chữ Sở Lai Khắc chấn động giới hồn sư.<i>"

Đại sư tức giận trừng mắt nhìn Phất Lan Đức một cái, "Nếu không phải vì Tiểu Tam, ta sẽ không lưu lại đây. Phất Lan Đức, đừng quên người đã đáp ứng ta, sau này Tiểu Tam đi lập sát hồn thú thì người phải tự mình đi theo giúp đỡ."

Phất Lan Đức phát tay nói: "Việc này không có vấn đề, bất quá cũng phải chờ khi hắc đạt đến bốn mươi cấp mới được."

Đại sư dù sao cũng là người thông minh, hai mắt vô thần trong nháy mắt toả quang mang rực rỡ, quay sang Triệu Vô Cực nói: "Triệu sư phụ, chẳng lẽ Tiểu Tam hắc đã đạt ba mươi cấp rồi hay sao?"

Triệu Vô Cực gật đầu, nói: "Vừa lúc ta cũng muốn hỏi đại sư một chút về biến hoá trên người Tiểu Tam có bình thường hay không. ...". Lập tức hắc đem những lời đã nói với Phất Lan Đức nói lại một lần nữa, đem hết quá trình tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm lần này nói một cách chi tiết cho đại sư nghe.

Đại sư nghe rất chăm chú, không có chen ngang một câu nào, trong mắt thủy chung lộ quang mang suy tư. Mặc dù với tính cách trầm ổn của đại sư, nhưng mỗi lần Triệu Vô Cực kể Đường Tam gặp cử tử nhất sinh thì sắc mặt cũng không khỏi biến, nhất là khi nghe Triệu Vô Cực nói Đường Tam hấp thu con Nhân diện ma chu tu vi hơn hai ngàn năm thì sắc mặt càng đại biến. Không ai rõ hơn hắc hấp thu siêu việt vượt quá hạn chế hồn hoàn thì hậu quả nghiêm trọng đến mức nào, rất có thể là phải chết.

Cho đến khi Triệu Vô Cực nói xong hết, đại sư mới chậm rãi thở dài một hơi. "Tiểu Tam đứa nhỏ này ý chí so với ta tưởng tượng còn kiên cường hơn nhiều. Không nghĩ tới, hắc còn có thể quay về đây. Đứa nhỏ này tiền đồ tương lai sợ rằng so với phán đoán của ta còn xuất sắc hơn."

Triệu Vô Cực nói: "Đường Tam sở dĩ có thể kiên trì trụ vững, có lẽ có liên quan đến Tiểu Vũ. Ý chí của con người nhiều khi bị ảnh hưởng bởi ngoại giới. Có thể nhìn ra được, Tiểu Vũ trong lòng Đường Tam chiếm địa vị thập phần quan trọng."

Đại sư gật đầu nói: "Người nói rất đúng, rất có thể là như thế, bất quá nó có liên quan rất lớn đến tâm chí của hắc. Đứa nhỏ Đường Tam này suy nghĩ đã sớm thành thục hơn đám bạn cùng lứa rất nhiều."

Triệu Vô Cực nói: "Đại sư, sau lưng Đường Tam xuất hiện bát điều chu thối (tám cái chân vằn, xọc) đến tột cùng là

xảy ra chuyện gì? Đó tựa hồ không phải là năng lực phụ gia của hồn hoàn. Hồn là Khí vũ hồn, như thế nào lại gặp phải tình huống cải biến bản thân như vậy chứ? Có thể là hồn hoàn biến dị hay vũ hồn biến dị hay không?

Đại sư nói: "Ta bây giờ cũng không dám khẳng định hẳn đến tột cùng là gặp tình huống gì. Hồn hoàn biến dị là không có khả năng, hồn hoàn của hồn thú là cố định không bao giờ thay đổi. Mặc dù vũ hồn khác nhau kết hợp sẽ sinh ra hiệu quả khác nhau, nhưng hồn hoàn bản thân không thể nào biến hoá quá lớn. Đường Tam đã chiếm được một cái hồn kỹ, chu thối xuất hiện sau lưng hẳn không phải là hồn hoàn phú dư (giao phó cho). Về phần vũ hồn biến dị, cũng không phải là không thể, nhưng ta không cho rằng hẳn rơi vào tình huống này."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 132: Uy lực Lam ngân thảo sau khi tiến hoá.

Dịch: Hoanghaiha + ATula23

Biên:Tiên Như Mạng + ATula23

"Bình thường mà nói, vũ hồn biến dị nhất định là tiên thiên vũ hồn, bởi vậy trong khi vũ hồn giác tỉnh, nếu là vũ hồn biến dị sẽ biểu hiện ra ngay. Nhưng sự thật trên đời này sinh ra vũ hồn biến dị quả thật quá ít, vũ hồn của Đường Tam là Lam ngân thảo, thân thể mềm mại nên hấp thu hoàn hồn nào cũng tương đối dễ dàng, sẽ không sinh ra bài xích quá lớn. Hồn hoàn của Nhân diện ma chu mặc dù cường đại, thế nhưng cũng không xuất hiện loại tình huống vũ hồn biến dị này. Quan trọng nhất là, vũ hồn Lam ngân thảo trên người hắn cũng không có biến mất, vẫn như trước có thể phóng thích ra, từ điểm này ta có thể kết luận hắn không phải là vũ hồn biến dị."

Phất Lan Đức nói : "Vậy đã xảy ra chuyện gì? Tất cả chu thối cũng không phải từ hư vô mà sinh ra, Vô Cực vừa rồi cũng nói, chu thối trên lưng Đường Tam có mang chất kịch độc của Nhân diện ma chu, nếu quả thực như vậy, không những không mất đi vũ khí của bản thân, mà lại có thêm tính bất ngờ."

Đại sư trong mắt quang mang lóe lên, thân hình lập tức đứng dậy, "Ta phải tận mắt chứng kiến mấy cái chân nhện đó đã, sau đó mới có thể phán đoán tốt cùng là nó thuộc loại gì !"

Phất Lan Đức hướng Đại sư khoát tay nói : "Quên đi, dù sao đứa nhỏ này cũng đã quay trở lại, ngày mai người qua chỗ Tiểu Tam cũng không muộn, cứ để cho hắn nghỉ ngơi đi đã !"

Đại sư do dự một chút, cuối cùng cũng ngồi lại vị trí của chính mình, "Nếu quả thực giống như những gì ta phán đoán thì lần này Đường Tam trong Tinh Đấu đại sâm lâm đã có được thu hoạch cực kì lớn, thậm chí so với việc có được hồn hoàn còn tốt hơn."

Phất Lan Đức cả kinh : "Ý người muốn nói là ...."

Đại sư gật đầu: "Nhưng ta cũng chưa hoàn toàn chắc chắn, nếu quả thật là như vậy, ta sẽ đáp ứng người mà lưu lại đây."

Phất Lan Đức ha ha cười : "Tốt, ta rất mong đợi người có thể ở lại đây, huynh

đệ chúng ta rốt cục cũng có thể lại ở cùng một chỗ, chỉ tiếc có nàng là vắng mặt !<i>"

Nghe thấy Phất Lan Đức nhắc đến ... nàng kia, Đại sư sắc mặt khẽ biến đổi, nhú nhú mày,"</i> Phất Lan Đức, không nên nhắc về nàng, lúc này ta không muốn cùng người lại âm lên.<i>"

Phất Lan Đức có chút bất đắc dĩ nhún vai nói,"</i> Được rồi, ta cũng không muốn lại âm ỉ lên nữa. Bất quá ta thật sự rất hi vọng người có thể ở lại, nhiều năm trôi qua như vậy, ta đối với Sử Lai Khắc học viện coi như là đã tận tâm rồi, bây giờ quyết định chấm dứt tương lai học viện, ta hi vọng nhóm đệ tử cuối cùng này có thể cho ta một cái kết cục hoàn mỹ. Nếu người ở lại nơi này, thì hết thảy đều trở nên dễ dàng hơn.<i>"

Từ trong mắt Phất Lan Đức, Đại sư thấy được chút mệt mỏi, đang cứng ngắc đứng trên mặt đất, nhưng thần sắc Đại sư cũng không nhìn được toát ra vài phần nhu hòa, gật đầu nói :"</i> Hết thảy chờ ngày mai, ta gặp Tiểu Tam hãy nói.<i>"

Phất Lan Đức hướng Triệu Vô Cực nói :"</i> Vô Cực, người đi cả ngày cũng đã mệt mỏi rồi, mau mau nghỉ ngơi, lần này khổ cực cho người quá rồi.<i>"

Triệu Vô Cực mỉm cười nói:"</i> Học viện không chỉ có một mình người, chúng ta nếu không phải tràn ngập hi vọng với nơi này, hơn nữa cũng thích với loại cuộc sống thoải mái này, làm gì có ai ở chỗ này nhiều năm đến như vậy chứ? Nơi này chính là tâm huyết của chúng ta cùng mọi người. Những lời khách khí như vậy không cần nhắc lại nữa, Đại sư, Phất Lan Đức, ta đi trước đây.<i>"

Nói xong, Triệu Vô Cực đứng lên rời khỏi phòng của Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức vẫn đưa mắt nhìn theo Triệu Vô Cực đang rời đi, trong mắt toát ra vài phần vui mừng,"</i> Mấy năm nay, nếu không phải có lão huynh đệ trợ giúp, có lẽ học viện của ta đã sớm chống đỡ không nổi nữa. Sau khi đám đệ tử này tốt nghiệp, ta cũng muốn buông lỏng một chút, đi thăm các nơi trong đại lục, cho tinh thần thoải mái. Tiểu Cương, đến lúc đó người có đi cùng ta không ?<i>"

Đại sư sửng sốt một chút, lắc đầu nói :"</i> Ta không biết !<i>"

Phất Lan Đức thở dài một tiếng,"</i> Mặc dù ta biết người không muốn nhớ về quá khứ, nhưng là ta không nhìn được có điều muốn nói, năm đó chúng ta cùng chung sống một chỗ, cả đời ta cũng không thể quên được. Đoạn trí nhớ đó trong cuộc đời ta chính là quãng thời gian vui sướng nhất. Nếu vẫn có thể tiếp tục như vậy,

không lo không nghĩ mà sống, thật là tốt biết bao.<i>"

Nghe Phất Lan Đức nói, Đại sư trong mắt tựa hồ có chút biến đổi, nhàn nhạt nói :</i> Con người, ai cũng phải già đi, rồi dần dần trưởng thành lên, quá khứ nếu đã trôi qua, nhắc lại còn có ý nghĩa gì? Nhân sinh mãi mãi như ban đầu. Nói thì dễ dàng như vậy nhưng có khả năng thực hiện được hay không ?<i>"

Phất Lan Đức thở dài lắc đầu :</i> Tiểu Cương, tính cách của người rất ương ngạnh, nếu như người mềm dẻo hơn một chút nữa, có lẽ bây giờ cũng không biến thành bộ dạng này. Người thực sự không thể tiếp nhận nàng hay sao? Dù sao cũng không phải là nàng nhờ cậy ta. Huống chi, có thực là người quan tâm đến ánh mắt của thế tục hay không?<i>"

"</i> Câm miệng !<i>"

Tâm tình của Đại sư đột nhiên trở nên kích động, lăng lệ quát một tiếng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phất Lan Đức:</i> Không nên ở trước mặt ta nhắc lại về nàng. Người ở đâu? Người làm gì? Nhiều năm như vậy trôi qua, tại sao người lại không ở cùng một chỗ với nàng. Nói thật cho ta biết, người không thích nàng. Vậy tại sao người vẫn còn độc thân, vẫn kiên trì ở lại Sử Lai Khắc học viện này? Chẳng qua, đó chỉ là một câu nói đùa lúc trước của nàng mà thôi.<i>"

Ánh mắt Phất Lan Đức dần trở nên lạnh lẽo,</i> Tiểu Cương, người vẫn còn mãi cố chấp như vậy, nhiều năm qua như vậy cũng không có thay đổi. Không sai, ta thừa nhận, ta có thích nàng nhưng người mà nàng chính thức yêu chính là người. Quân tử không đoạt vợ bạn, càng huống chi trong lòng ta, người chính là huynh đệ tốt nhất. Ta không quên được nàng nhưng ta cũng tuyệt đối không có hành động gì với nàng, thực chất ta chỉ nhớ lại về nàng mà thôi. Đâu như một người đang tự tại ở đây chứ ?<i>"

Đại sư mạnh mẽ đứng thẳng lên tại vị trí của mình,</i> Tự tại? Chó má cái tự tại ấy. Nguyên vọng của ta chính là người đem lại hạnh phúc cho nàng, không nghĩ tới nhiều năm trôi qua như vậy, sau khi gặp lại người, người lại nói cho ta rằng người chỉ có nhớ lại. Nếu ta có năng lực, ta phải giết người ngay bây giờ!<i>"

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, "</i> Tiểu Cương, người không nên kích động. Ta biết lúc trước người lựa chọn rời đi, là vì ba người chúng ta. Nhiều năm trôi qua người vẫn hoàn toàn bất vô âm tín, là do không muốn quấy rầy cuộc sống của chúng ta. Chỉ là nàng chỉ có thích một mình người, mặc dù quan hệ lúc đó của các

người có như thế nào, nhưng nàng vẫn thích chỉ mình người. Chúng ta đều có người mình yêu, chẳng lẽ người lại bắt ta phải miễn cưỡng nàng, hỏi nàng tại sao không đón nhận tình yêu của ta? Có thể nói, nếu ta làm như vậy, nàng cũng sẽ đáp ứng nhưng rồi cả đời nàng sẽ không được vui sướng. Mấy năm nay ta một mực tìm người, nàng cũng vậy, trước khi nàng đi, ta có nói thẳng với nàng, ta vĩnh viễn là đại ca của nàng và cũng vĩnh viễn nguyện ý làm đại ca của nàng. Nàng cho tới tận bây giờ cũng không quên được người, cũng không có quên đi cái chí hướng thực sự trong lòng, chẳng lẽ người vẫn không thể ...?<i>"

Đại sư nở nụ cười, trên khuôn mặt cứng ngắc của hắn nở nụ cười khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo,"</i> Ta cùng nàng có thể yêu sao? Nếu có thể, ta phải chờ đến bây giờ sao? Nếu như không phải trong lúc đó, giữa chúng ta có tồn tại mối quan hệ đặc thù, người nghĩ rằng ta có thể nhường nàng cho người sao? Ta sẽ không làm vậy. Ta có thể không để ý đến cái nhìn của trần tục, nhưng...là ta không thể khiến cho ta và nàng đồng thời thừa nhận. Phất Lan Đức, nếu người thật sự coi ta là huynh đệ, thì không nên nói cho ta tin tức của nàng, nếu không...người cứ nói ra, ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này, vĩnh viễn cũng không gặp các người.<i>"

Phất Lan Đức tựa hồ cũng rất tức giận, "</i> Như vậy người hẳn tâm nhìn nàng một mực tìm kiếm người, nhìn nàng phải cô độc cả đời hay sao?<i>"

Ánh mắt Đại sư có chút ngây đại,"</i> Hai mươi năm qua, suốt hai mươi năm qua, tất cả đều đã muộn rồi. Ta bây giờ chỉ hi vọng bồi dưỡng Tiểu Tam thành tài, còn tình cảm kia, ta thực sự không dám hi vọng xa vời. Lúc trước ta rời đi như vậy, chẳng lẽ người còn cho rằng, nàng còn có thể tha thứ cho ta hay sao? Cả đời này của ta cho tới bây giờ chưa từng sợ cái gì, nhưng ta bây giờ thật sự sợ, ta sợ phải đối mặt với nàng. Thẳng thắn mà nói, lần này ta tìm người, cũng là khi thấy không có nàng ở bên cạnh người, trong lòng ta cũng có chút vui vẻ, nhưng trong khi ta tỉnh táo lại, lại phát hiện nội tâm hoàn toàn trống rỗng. Ta đã thiếu nàng quá nhiều, không cách nào bồi hoàn lại hết được, ta....ta không có dũng khí đối mặt với nàng.<i>"

"</i> Người ....<i>"

Phất Lan Đức trừng trừng nhìn Đại sư, cả nửa ngày không nói được một câu: "</i>Quên đi, đây là việc riêng của hai người các người, ta sẽ không nói tin tức người xuất hiện cho nàng, nhưng nếu một ngày nàng tìm được người, Tiểu Cương, nghe ta khuyên một câu, đừng trốn tránh nữa, nếu người vẫn muốn là huynh đệ của

ta.<i>"

Đại sư cũng không có đáp ứng, nhưng Phất Lan Đức lại thấy nhẫn tình của hắn đỏ rực lên, hắn hiểu lúc này Đại sư vô cùng thống khổ, nên cũng không nói thêm gì nữa.

"</i> Người đã về qua nhà chưa ?<i>" Phất Lan Đức thay đổi chủ đề.

Đại sư lắc đầu : "</i> Ta đã không còn gia đình.<i>"

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, "</i> Dù sao đó cũng là nhà của người, mặc dù bọn họ không chào đón người, nhưng mà ...<i>"

Đại sư khoát tay áo, ý bảo Phất Lan Đức không nên nói thêm gì nữa: "</i> Cho dù phải đi về, ta cũng sẽ không trở về với bộ dạng như bây giờ. Ta sẽ chứng minh ta không giống như trước nữa, ta sẽ không để những người đó đùa cợt nữa.<i>"

Phất Lan Đức trên mặt đột nhiên xuất hiện vẻ tươi cười: "</i>Người thật sự đã đem toàn bộ tâm tư đặt lên người Tiểu Tam.Người biết không?Vĩ Tiểu Tam,Vô Cực còn bị đánh một trận

Đại sư cũng cười, lần này nụ cười của hắn không có chút lạnh lẽo nào, "Ta mặc dù không biết, nhưng ta có thể đoán được.Người đó không phải là người dễ đắc tội chút nào.<i>"

"</i>Người đoán được?" Phất Lan Đức cả kinh, ánh mắt nhìn đại sư nhất thời có chút quái dị.

Đại sư lấy trong lòng ra một khối lệnh bài ném cho Phất Lan Đức, mặt sau có sáu dấu hiệu rõ ràng, ngay lập tức đập vào mắt hắn.

<i>"Cái này là người đó đưa cho ta. Phất Lan Đức, người có biết, tất cả những gì người đã chứng kiến trên người Tiểu Tam không phải là toàn bộ thực lực của hắn. Tiềm lực chánh thức của hắn còn xa mới có thể hiển lộ. Chẳng lẽ người cho rằng, vũ hồn thực sự của hắn chỉ là Lam ngân thảo hay sao? Nếu là như thế, hắn làm sao trở thành đệ tử của ta được."</i>

Phất Lan Đức trong lòng cả kinh, <i>"Chẳng lẽ vũ hồn của hắn là biến dị?"</i>

Đại sư lắc đầu, "Không, không phải biến dị, chỉ là song sanh mà thôi.<i>"

"</i>Cái gì?"

Bóng đêm tràn ngập, đêm nay bầu trời đêm mang theo vài tia sáng nhàn nhạt,

phảng phất khiến cho bóng tối xuất hiện vài tầng sương mỏng, tạo cho con người một cảm giác mờ lung huyền ảo.

Bóng đêm dần tan, xa xa trên bầu trời những tia sáng đầu tiên xóa đi màn đêm, cánh cửa túc xá bật mở. Sự mệt mỏi không gây ảnh hưởng đến thói quen, Đường Tam lặng lẽ không một tiếng động ra khỏi túc xá, mặc dù bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, nhưng đây là thời điểm mà hắn thích nhất trong ngày. Bởi vì bình minh đã bắt đầu, một sự mới tinh bắt đầu. Sau những lúc như thế này, hắn tự cảm thấy, mọi thứ trong hắn đều sống lại, một cảm giác thực sự hạnh phúc.

Phía sau lưng một thiên tài là cả một sự cố gắng, nếu không cố gắng khắc khổ tu luyện thì cho dù là thiên tài hồn sư cũng không thể có thành tựu. Phía sau sự cường đại của Đường Tam, là cả mười năm cố gắng.

Thuần thực định nhảy lên nóc nhà, Đường Tam suýt nữa té xuống, bởi vì lúc hắn vừa mới nhảy lên, hắn nhìn thấy một người đang ngồi, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn.

Bình minh, tinh thần mọi người thường buông lỏng, Đường Tam cũng không ngoại lệ, cho nên trước đó hắn không cẩn thận nghe ngóng hết thấy xung quanh, cho nên khi nhìn thấy hắn lại càng hoảng sợ.

Người ngồi trên nóc nhà nắm lấy bả vai hắn, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình, tay kia ra hiệu cho hắn, chớ có lên tiếng.

Sau sự giật mình là mừng rỡ, Đường Tam lập tức nhận ra, người ngồi trên nóc nhà này chính là đại sư.

<i>"Sư phụ, ngài đến đây lúc nào?"</i> Đường Tam vui mừng lẫn sợ hãi hỏi.

Lúc Đường Tam bảy tuổi, Đường Hạo rời khỏi Thánh hồn thôn chỉ để lại một phong thư, từ đó về sau, hoàn toàn không có một chút tin tức nào cả. Đại sư là người đã bù đắp tình cảm cho hắn, mặc dù đại sư cũng không phải người thiện lương gì cả, nhưng lại dành cho Đường Tam rất nhiều sự quan tâm và tình thương. Nếu không có đại sư cùng Tiểu Vũ, tâm cảnh Đường Tam tuyệt đối không được như bây giờ, đối với hắn, người đã sống ở hai thế giới mà nói, ngoại trừ cha hắn, bọn họ chính là người quan trọng nhất đối với hắn.

Xoa xoa đầu Đường Tam, đây là thói quen của đại sư, <i>"Ta đã nói là sẽ đến đây tìm ngươi mà. Ta đến vài ngày rồi, biết ngươi đi Tinh Đấu đại sâm lâm. Bất quá, ngươi làm cho ta vui mừng lẫn sợ hãi, không nghĩ rằng ngươi đột phá cửa ải ba mươi cấp nhanh như vậy."</i>

Đường Tam cười nói: <i>"Đó cũng là nhờ người dạy dỗ tốt mà thôi."</i>

Sắc mặt đại sư chợt trầm xuống, <i>"Ta có dạy người hấp thu hồn hoàn không xác định được số năm tu vi hay không?"</i>

Đường Tam sửng sốt một chút, ngay lập tức hiểu rằng đại sư đã biết rõ mọi chuyện, xấu hổ lắc đầu: <i>"Không có."</i>

Đại sư hừ lạnh một tiếng, <i>"Thế tại sao người lại dám tùy tiện như vậy? Người đã quên ta từng nói với người, Nhân Diện ma chu nguy hiểm như thế nào sao? Nếu lần này người xảy ra chuyện gì, ta làm sao trả lời với ba ba của người đây? Người là đệ tử duy nhất, cũng là niềm hy vọng duy nhất của ta, không được ta cho phép, người không được chết. Người có hiểu không?"</i>

Mặc dù lời đại sư nói ra rất khó nghe, nhưng Đường Tam vốn quen thuộc với, làm sao lại không nhận ra sự ân cần cũng như nỗi sợ hãi trong lời nói của đại sư chứ. Sư phụ lo cho mình gặp nguy hiểm mà thôi. Hai hốc mắt nóng bừng, cung kính cúi đầu, <i>"Sư phụ, con sai rồi."</i>

Đại sư trừng mắt nhìn Đường Tam một lúc không nói gì, sau đó thở dài một hơi, nói: "Tiểu Tam, người có một khuyết điểm cực kỳ lớn, cái khuyết điểm này e rằng tương lai sẽ gây cho người không ít nguy hiểm.<i>"

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

"</i>Là cái gì? Người nói nhanh đi, ta nhất định sẽ sửa đổi ." Đường Tam vội vàng nói.

Đại sư lắc đầu cười khổ nói: <i>"Cái này có thể nói là khuyết điểm, nhưng cũng có thể nói là ưu điểm của người. Lần này nếu không phải Tiểu Vũ bị bắt đi, có lẽ suy nghĩ của người cũng sẽ không rối loạn, để rồi hấp thu một cách cưỡng ép như vậy."</i>

Đường Tam lúc này mới hiểu rõ ý tứ của đại sư, nhất thời không biết nói gì. Đại sư nói không sai, nếu không phải vì Tiểu Vũ, tuyệt đối hẳn sẽ không xúc động như vậy, lúc đó, trong đầu Đường Tam đã mất đi phần lớn năng lực phán đoán, trong lòng chỉ có suy nghĩ làm sao có thể đem Tiểu Vũ quay trở về.

Lại xoa xoa đầu Đường Tam, ánh mắt đại sư lại một lần nữa trở nên ôn hòa,<i>"Ta hôm nay giáo huấn người, là hy vọng

người nhớ kỹ, lúc nào cũng phải bảo trì sự tỉnh táo. Cho dù là người quan trọng nhất đối với người gặp nguy hiểm, người lại càng phải tỉnh táo hơn. Chỉ có ... trước tiên bảo vệ được bản thân mình, thì mới có cơ hội cứu người. Có rất nhiều việc, không phải cứ xúc động là có thể giải quyết được. Người có rõ hay không?"

Đường Tam vội vàng gật đầu, "Sư phụ, ta nhớ kỹ."

Đại sư mỉm cười, đối với đứa đệ tử rất biết nghe lời này thập phần hài lòng, "Đi thôi, chúng ta ra ngoài học viện, để ta xem xem, sau khi xúc động, người đã thu hoạch được những gì."

Đường Tam mừng rỡ, hẳn cũng đang muốn hỏi đại sư một chút về tình huống thân thể mình, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Hai thầy trò từ trên nóc nhà lặng lẽ nhảy xuống, không gây kinh động đến ai, đi ra khỏi thôn, đến một mảng rừng cây nhỏ thì dừng lại.

Đại sư giơ tay hướng về phía Đường Tam, làm thế thủ. Thầy trò nhiều năm, Đường Tam tự nhiên hiểu rõ ý tứ của hẳn, vội vàng thúc dục hồn lực trong cơ thể, đem vũ hồn phóng thích ra ngoài.

Quang mang màu tím lóng lánh, Lam ngân thảo lặng yên xuất hiện, ùn ùn chuyển động xung quanh thân thể Đường Tam. Đại sư nhìn Đường Tam đang gọi ra Lam ngân thảo một cách cẩn thận, miệng thì thào: "Lam ngân thảo nhìn qua thì sáng bóng hơn lúc trước rất nhiều, ngoại trừ mùi hương trà, vẫn còn rất nhiều điểm sáng nhàn nhạt, chắc là độc tố của Nhân diện ma chu bị hút vào. Cứ lấy sự cứng cáp của sợi lưới của Nhân diện ma chu mà tính thì đáng lẽ Lam ngân thảo của người phải càng thêm cứng cõi mới đúng, Tiểu Tam, quần quanh cái cây bên kia, dùng toàn lực kéo thử xem nào."

"Vâng."

Đường Tam khoát tay, một nhánh Lam ngân thảo như điện bay ra, trong chớp mắt đã quần quanh thân cây đại thụ cách xa mười thước, hai tay đồng thời dùng sức, toàn lực thúc dục Huyền thiên công.

Cây đại thụ to bằng một vòng tay người ôm kia bị Đường Tam toàn lực kéo, thân cây thô to bắt đầu bị bẻ cong. Đại sư đi tới chỗ cái cây, cẩn thận quan sát Lam ngân thảo quần quanh thân cây.

Theo Đường Tam dùng sức, Lam ngân thảo đã dần dần nghiêng vào bên trong vỏ thân cây, một tầng khối nhạt tản mát bay ra từ chỗ tiếp xúc giữa Lam ngân thảo với thân cây, có thể chứng kiến rõ ràng Lam

ngân thảo đang dần dần ăn sâu vào thân cây. Đường Tam dụng lực càng nhiều, thân cây càng bị kéo oằn.

<i>"Tốt lắm, có thể ngừng."</i> Đại sư ra dấu cho Đường Tam biết.

Lúc này, Đường Tam thả lỏng, Lam ngân thảo quấn quanh thân cây như một con linh xà nhanh chóng bay về, trên thân mềm mại của nó không có một chút biến hoá nào hết.

<i>"Tiểu Tam, người tới đây xem đi."</i> Đại sư gọi Đường Tam đến bên mình.

<i>"Sự cứng cỏi của Lam ngân thảo tăng lên rất rõ ràng, mặc dù hình dáng mảnh khảnh, nhưng người đã dụng hết toàn lực mà nó cũng không có một chút dấu hiệu nào bị dẫn hay đứt, tức là hồn lực ba mươi cấp của người không đủ khả năng làm cho nó đứt. Hơn nữa trên thân Lam ngân thảo độc tính rõ ràng gia tăng, nếu người dùng Quỷ đằng kết hợp với độc tính, hiệu quả chắc chắn sẽ rất tốt. Ngoại trừ độc tính còn có độc tố mang tính hủ thực của Nhân diện ma chu."</i>

Đường Tam nhìn theo hướng ngón tay đại sư chỉ, thấy thân cây bị Lam ngân thảo quấn quanh bị lún vào khoảng hai tấc, xung quanh giống như bị đốt cháy. Mặc dù Lam ngân thảo đã bị thu hồi, không còn làn khói toả ra nữa, nhưng từ đó có thể thấy độc tính hủ thực trên thân Lam ngân thảo mãnh liệt đến mức nào.

<i>"Sư phụ, độc tính của Lam ngân thảo đã gia tăng không ít, bây giờ đã có khả năng gây tê dại hồn lực, đau nhức thần kinh, tính hủ thực tổng cộng là ba hiệu quả lớn. Một hồn sư bình thường nếu chỉ bằng hồn lực vốn đã rất khó ngăn cản, lại còn thêm tính hủ thực mới này nữa, một khi đâm vào da tay đối phương, sẽ giúp cho hai loại độc tố còn lại phát huy tác dụng lớn hơn. Hơn nữa thân mình càng thêm cứng cáp, giúp Quấn quanh càng phát huy hiệu quả hơn rất nhiều."</i>

Đại sư nói: <i>"Lần này hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu mặc dù gặp nhiều nguy hiểm, nhưng nguy hiểm luôn có bù đắp tương đương, chỉ cần nhìn Lam ngân thảo được tăng cường đã kinh người, thêm vào đó là lực lượng cùng tốc độ đều tăng lên không ít, thu hoạch quả không nhỏ. Nhưng ta muốn nhắc nhở người một lần nữa, không nên có sai lầm lần thứ hai như vậy. Ta tuyệt đối không muốn chứng kiến cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chút nào."</i>

Đường Tam cười a a nói: <i>"Sư phụ, ta biết rồi, lần sau ta tuyệt đối sẽ không để bị xúc động nữa."</i>

Đại sư vuốt cằm mỉm cười nói: <i>"Đến đây, người xuất đệ tam hồn kỹ ra cho ta xem một chút."</i>

Đường Tam gật đầu, nhìn xung quanh, lựa chọn vị trí hai cây. Lúc này hắn xuất ra vũ hồn, ba cái hồn hoàn cũng chuyển động quanh người hắn. Thúc dục Huyền thiên công, đệ tam hồn hoàn chợt loé sáng, tử quang tràn ngập toàn thân, che mờ đi hai cái hồn hoàn còn lại.

Đại sư vui mừng âm thầm gật đầu, đồng thời cũng có chút hâm mộ, dù sao, đệ tam hồn hoàn cũng là kỳ vọng cả đời của hắn, nhưng thủy chung không thực hiện được.

Đường Tam sắc mặt chăm chú, giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay lam quang loé sáng, hồn lực toàn thân xuất ra, áp lực vô hình khiến cho các bụi cây thấp xung quanh không khỏi kêu run rẩy phát ra âm thanh sột soạt.

<i>"Đi"</i>

Đường Tam quát khẽ một tiếng, chỉ thấy lam quang trong lòng bàn tay hắn chói sáng, ngay sau đó vô số các tia lam quang bắn vào không trung, trong nháy mắt đã bay đến trước năm thước. Nhờ có lam quang chói sáng, đại sư có thể nhìn rõ hình ảnh thật của chùm lam quang đó. Đó là một cái lưới nhện rất lớn, các mắt lưới liền nhau, cực kỳ san sát, cả lưới nhện đều do Lam ngân thảo hình thành, chỉ có điều, Lam ngân thảo lần này so với trước đó Đường Tam phóng ra thì mảnh hơn một chút, hơn nữa toàn thân là một màu lam biếc.

Chu lưới(lưới nhện) mở rộng, khi nó chạm vào hai cây đại thụ thì ngay lập tức khép vào, hình thành một cái lưới thật lớn hơi hé ra treo trên không, đường kính năm thước, ánh bình minh rọi xuống loé lên ánh lam biếc sáng bóng.

Đường Tam sau khi phóng xuất Chu lưới sắc mặt rõ ràng có chút tái nhợt, hiển nhiên là do dụng quá lực. Đây chính là đệ tam hồn kỹ của Đường Tam. Chu lưới trói buộc.

<i>"Tiểu Tam, nói cho ta nghe cảm giác của ngươi đối với cái hồn kỹ này đi."</i>
Đại sư vừa cẩn thận nhìn cái Chu lưới đang bám chặt trên hai cây đại thụ, vừa hỏi Đường Tam.

Đường Tam nói: <i>"Khi con hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, thì xuất hiện đệ tam hồn kỹ này. Căn cứ vào cảm nhận của con đối với hồn kỹ này, nó có mấy đặc điểm. Thứ nhất, nó do Lam ngân thảo cấu thành, cho nên nó có toàn bộ thuộc tính của Lam ngân thảo, cả độc tố và sự cứng cáp. Thứ hai là trên chu lưới có đặc tính bám dính rất mạnh, một khi bám vào một điểm lập tức quấn quanh và trói chặt lại. Thứ ba là đặc tính thuận phát (bắn ra tức thời), với hồn lực bây giờ

của con, một lần phát động hồn kỹ này phải tiêu hao một phần ba hồn lực."

Đại sư nhíu mày, "Chỉ như thế thôi sao? Còn đặc tính nào khác không?"

Đường Tam nói: "Còn một đặc tính quan trọng nhất, là sự dẻo dai gấp đôi so với Lam ngân thảo. Tương lai diện tích, sự dẻo dai cùng với số lần sử dụng có lẽ sẽ tăng lên theo thực lực, nói cách khác, Lam ngân thảo càng cứng cỏi, Chu lưới này càng cứng cỏi. Độc tính của Lam ngân thảo cũng đi kèm theo đó."

Đại sư mỉm cười nói: "Vậy là tốt rồi. Đối với hồn kỹ này người có ý kiến gì không?"

Đường Tam nói: "Mặc dù nhìn qua nó không hề đẹp mắt, nhưng ta cảm giác được nó phi thường hữu dụng, đối với năng lực khống chế vũ hồn rất có ích. Chu lưới có tính dẻo dai gấp đôi so với Lam ngân thảo, đặc tính như vậy không dễ dàng né tránh chút nào."

Đại sư mỉm cười nói: "Không, người vẫn còn xem thường nó, nó không sử dụng đơn giản như vậy đâu, mà là một hồn kỹ phi thường cường hãn. Người hấp thu Nhân diện ma chu vượt qua siêu việt cực hạn, làm sao lại thu được hồn kỹ không lợi hại chứ? Ta cơ hồ có thể khẳng định, trừ phi người gặp đối thủ có kỹ năng khắc chế, nếu không, cùng cấp bậc, thậm chí là hồn sư cao hơn người mười cấp, không ai có khả năng tránh thoát sự trói buộc của nó. Có nó, người chính thức có năng lực của một khống chế hệ hồn sư cường đại."

Nhìn ánh mắt Đường Tam có chút trầm ngâm, đại sư tiếp tục nói: "Hồn sư trong tình huống một chọi một, mạnh nhất không phải là lực lượng hình hồn sư, cũng không phải cường công hay mãnh công hệ hồn sư, mà là khống chế hệ hồn sư. Bởi vì khống chế hệ hồn sư có khả năng hạn chế hoặc khống chế hành động của đối thủ, khi đó, chỉ cần đối phương không thoát ra khỏi hồn kỹ khống chế hệ của người, thì làm sao phát động tấn công người được? Trong hồn sư giới, khống chế hệ hồn sư thủy chung đều là tồn tại kinh khủng, chỉ có điều khống chế hệ hồn sư bình thường mà nói cần phải có đồng đội tiến hành phối hợp, cho nên cũng không nổi danh. Nhưng những hồn sư chánh thức cường đại, đều hiểu rõ sự quan trọng cũng như sự cường đại của khống chế hệ hồn sư."

Đường Tam nói: "Sư phụ, ý của ngài là, hồn sư dưới bốn mươi cấp dưới tình huống một chọi một không thể thoát ra khỏi trói buộc dưới chu lưới của ta ư?"

Đại sư gật đầu nói: "Về cơ bản là như thế, nhưng cũng không phải không có

ngoại lệ. Thế giới này rất công bằng, mỗi loại vũ hồn đều có ưu điểm của mình. Không phải lúc đầu người cho rằng vũ hồn Lam ngân thảo của mình là phế vũ hồn hay sao? Cũng giống như vậy, mặc dù ba hồn hoàn cùng với thuộc tính của người bây giờ phi thường cường đại, nhưng đồng dạng cũng vẫn có khắc tinh tồn tại."

Vừa nói, đại sư vừa lấy từ trong người ra một cái gì đó, chậm rãi bước tới phía dưới chu lưới do Đường Tam mới phóng ra. Trong tay đại sư chính là một cái hoả chiết tử (hoả tập), nhoáng một cái, một ngọn lửa từ trong hoả chiết tử phun ra. Đại sư đem đặt hoả chiết tử phía dưới chu lưới, dùng ngọn lửa để đốt chu lưới.

Ban đầu Đường Tam còn không cảm giác được điều gì, nhưng một lúc sau, hắn chứng kiến rõ ràng chu lưới cứng cỏi đã bắt đầu bị ngọn lửa đốt chảy ra. "Ta hiểu rồi, ngài muốn nói khắc tinh của ta là lửa." Đường Tam chợt hiểu ra, đồng thời liên tưởng đến tình thế lúc mình lần đầu tiên gặp Mã Hồng Tuấn. Lúc đó Mã Hồng Tuấn bằng Phượng hoàng hoả diễm dễ dàng hoá giải Lam ngân thảo vũ hồn quán quanh của Đường Tam, mặc dù lúc sau cũng ném quả đặng, nhưng cũng khiến cho Lam ngân thảo của Đường Tam thành vật vô dụng.

Đại sư gật đầu nói: "Bất luận là thực vật hay chu lưới của người đều sợ lửa. Cái hoả chiết tử này chỉ sinh ra ngọn lửa nhỏ, tất nhiên khó uy hiếp chu lưới, nhưng nếu người gặp một gã hồn sư am hiểu sử dụng lửa, thì vũ hồn của người bị đối phương khắc chế hoàn toàn. Cơ hồ mỗi một khổng chế hệ hồn sư đều có một nhược điểm, so với thuộc tính vũ hồn cường đại của khổng chế hệ hồn sư trong giới hồn sư. Mà của người là Lam ngân thảo, khắc tinh là lửa, bởi vậy sau này nếu người có gặp hồn sư có thuộc tính loại này, người phải cực kỳ cẩn thận."

Đường Tam suy nghĩ một chút rồi nói: "Sư phụ, như vậy nếu sau này khi thu hồn hoàn ta có thể nghĩ ra biện pháp phụ gia cho nó để chống lại ngọn lửa, khuyết điểm đó chẳng phải có thể xoá đi sao?"

Đại sư nói: "Không nên làm như vậy, mặc dù điều đó có thể giúp cho Lam ngân thảo đối với lửa có sức đề kháng cao hơn, nhưng người nghĩ xem, nếu người đem một, thậm chí hai cái hồn kỹ để tạo ra kháng tính đối với ngọn lửa, thì khi hồn lực của người đạt đến cấp bậc nhất định, người có đủ hồn kỹ để chống lại đối thủ hay không?"

Nhưng nếu không gia tăng kháng tính với ngọn lửa, thì sau này hễ gặp hồn sư loại này ta lại vô pháp đánh lại hắn ư?" Đường Tam nghi hoặc hỏi, hắn không phải không hiểu ý của đại sư, nhưng vũ hồn của hắn lại có một khuyết điểm lớn

như vậy là điều hiển nhiên hẳn không muốn thấy chút nào.

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: <i>"Khống chế hệ hồn sư rất ít khi hành động một mình, biện pháp tốt nhất là để cho đồng bọn thay người giải quyết. Đường nhiên không phải người cũng không có cách giải quyết. Người khống phải vẫn một mực tu luyện ám khí hay sao? Mặc dù trong đầu ta vẫn coi nó chỉ là đồ chơi, nhưng ta không thể không thừa nhận ám khí của người có uy lực quả thật kinh người. Hơn nữa, người không nên quên, người không phải chỉ có một vũ hồn là Lam ngân thảo."</i>

Được đại sư nhắc nhở, Đường Tam mới nhớ ra là mình còn một cái vũ hồn là chuy tử, trong lòng vừa động, <i>"Đại sư, ý ngài là ta có thể tu luyện chuy tử này?"</i>

Đại sư kiên định lắc đầu, <i>"Không được, nhất định phải nhớ kỹ, không có sự đồng ý của ta, người tuyệt đối không thể đem hồn hoàn phụ gia lên chuy tử này. Nhất định không thể. Việc này đối với tương lai của người thập phần quan trọng. Bây giờ lựa chọn của người chỉ có thể là Lam ngân thảo mà thôi."</i>

Mặc dù không rõ tại sao đại sư lại kiên trì như vậy, nhưng Đường Tam vẫn phải gật đầu đáp ứng.

Đại sư nói: <i>"Đường Tam, không nên quá cầu toàn. Mục tiêu trước mắt của người là đề cao hồn lực, Lam ngân thảo bây giờ đã sở hữu hồn kỹ vượt qua dự đoán của ta, tương lai người sẽ càng mạnh. Người là hy vọng của sư phụ, người rõ ràng chưa? Được rồi, bây giờ cho ta xem điều nghi vấn nhất trong lòng người, người trước tiên cởi áo ra đi."</i>

Đường Tam trong lòng căng thẳng, từ lúc rời khỏi Tinh đấu đại sâm lâm đến giờ, không có sự uy hiếp của hồn thú, Đường Tam vẫn luôn tự hỏi tám cái chu thối sau lưng mình rốt cuộc là cái gì. Bây giờ gặp đại sư, hẳn tự nhiên không kiên nhẫn nổi muốn có câu trả lời ngay lập tức. Riêng với vũ hồn, hồn thú, hồn hoàn, hẳn tin tưởng không ai quen thuộc hơn so với sư phụ của hắn.

Cởi áo ra, Đường Tam xoay lưng về phía sư phụ. Đại sư đi tới sau lưng hắn, hai tay sờ lên xương sống. Đường Tam chỉ thấy một cổ hồn lực ấm áp nhu hòa từ sau lưng dũng mãnh tiến vào, ngay sau đó, cổ lực lực bắt đầu di chuyển tới lui xem xét trên xương sống của hắn. Về mặt đại sư rất chăm chú, cẩn thận kiểm tra từng xương cốt trên xương sống Đường Tam. <i>"Tiểu Tam, khi người đem chu thối thu hồi lại, người có cảm giác được nó chui vào đâu không?"</i>

Đường Tam thò tay phải ra chỉ vào xương sườn phía sau lưng, nói: <i>"Ở tám cái xương này, ta có thể cảm nhận được chúng bám trên xương sườn một cách bình thường, đối với thân thể ta cũng không gây ra ảnh hưởng gì, ngược lại cảm giác lực lượng ở lưng so với trước kia mạnh hơn một chút."</i>

Đại sư dựa theo vị trí Đường Tam chỉ, lập tức phát hiện, tám cái xương sườn này so với những cái khác có vẻ trắng kiết hơn một chút, đồng thời điểm tiếp giáp giữa chúng với cột sống cũng mạnh hơn các chỗ khác, hơn nữa còn có tính dẻo dai, khiến cho lưng của Đường Tam tựa hồ dẻo hơn không ít.

Thần sắc vui mừng lẫn sợ hãi dần dần xuất hiện trên gương mặt đại sư, nhưng hắn không nói gì, chỉ lui nhanh về phía sau vài bước, cách lưng Đường Tam năm thước, <i>"Dùng hồn lực thúc dục đem tám cái chu thối phóng thích ra đi."</i>

Huyền thiên công vận chuyển, ban đầu Đường Tam có chút khấn trương, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn chủ động phóng thích tám cái chu thối quái dị này. Thẳng thắn mà nói, mặc dù hắn cảm nhận được có tám cái chu thối này, lực lượng của hắn được tăng cường, nhưng hắn không thể nào có cảm giác thích đối với chúng. Hắn cảm giác, mang theo tám cái chu thối này, hắn tựa hồ biến thành quái vật.

Đại sư mắt nhìn chăm chăm không rời khỏi lưng Đường Tam, chỉ sợ bị sót một chi tiết nào đó.

Lam quang nhàn nhạt bắt đầu hiện ra sau lưng Đường Tam. Ngay sau đó, đại sư nhìn thấy rõ ràng, xương sống Đường Tam tựa hồ tách ra khỏi cơ thể, phóng thích ra tử quang, hắn liền chú ý tới tử quang trên một vài cái xương sườn cực kỳ rõ ràng, ngay sau đó, tám cái xương sườn cuối cùng cũng mạnh mẽ nhô ra, hình thành tám cục bướu.

Một chút đau đớn và tê dại xuất hiện sau lưng khiến Đường Tam có chút cảm giác bất hảo, nhưng hắn vẫn không đành chỉ kích phát hồn lực.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 133: Ngoại phụ hồn cốt.

Dịch: Tiên Như Mạng

Biên: Tiên Như Mạng

Đường Tam phát hiện, để thúc giục biến dị sau lưng cũng không tiêu hao nhiều hồn lực cho lắm. Tại chỗ đoạn xương sống tựa như ẩn chứa luồng năng lượng nhất định.

Nương theo tám cái bướu nhô ra. Làn tử quang xuất hiện sau lưng Đường Tam cũng trở nên càng lúc càng rõ ràng.

Đột nhiên, thân thể Đường Tam run lên, tám cục bướu rớt cuộc phá thể nhô mạnh lên, tám cái chân màu tím từ sau lưng lưng hẳn kéo dài ra.

Nếu như lúc này các đồng học của Đường Tam tại Sử Lai Khắc học viện ở đây. Nhất định sẽ phát hiện, lúc này đây, tốc độ chu thối mọc ra so với lần trước nhanh hơn rất nhiều.

Cơ hồ chỉ là mấy lần nháy mắt công phu. Chu thối tráng kiện đã duỗi thẳng ra, kéo dài tới một thước năm. Ngay sau đó. Chu thối chột lại giãn tiếp. Từ chu thối đang dài một thước năm thông qua các khớp nối bản dài thêm một thước năm nữa, cuối cùng lộ ra một bộ phận sắc nhọn.

Đường Tam không nhịn được phát ra một tiếng gầm nhẹ, tám cái Chu thối đồng thời hướng hai bên thân thể vươn ra mang theo tử quang lóng lánh dày đặc. Tựa như tám cánh tay cự đại đem thân thể hẳn hộ vệ tại trung ương.

Trên thân Chu thối, mơ hồ có thể thấy một tầng tử khí nhàn nhạt hiện lên, tử quang lưu chuyển trên thân mình trong suốt của nó tựa hồ như thủy tinh màu tím.

<i>"Hảo."</i>

Đại sư than thở một tiếng. <i>"Tiểu Tam. Dụng lực khống chế Chu thối của người đâm vào một gốc cây đại thụ cho ta xem."</i>

Đường Tam mặc dù đối với Chu thối của mình xem ra vẫn có cảm giác rất mới lạ. Nhưng chỉ là đâm trúng một thân cây hẳn vẫn có thể làm được. Nghiêng một bên thân. Cái Chu thối ở bên trái chột bản ra.

<i>"Phốc"</i> một tiếng, Đường Tam kinh ngạc phát hiện, Chu thối như là không có đụng phải bất cứ chướng ngại gì. Dễ dàng đâm vào thân cây to một người ôm không hết. Hơn nữa xuyên thấu ra tận đằng sau.

Một màn càng làm người ta kinh ngạc còn ở phía sau. Từ chỗ Chu thối xuyên qua, Đường Tam cũng đại sư đều rõ ràng thấy, một tầng màu tím từ trên Chu thối lặng lẽ lan ra. Lấy tốc độ kinh người truyền khắp cả thân cây.

Chẳng những cành cây rất nhanh biến thành màu tím. Mà trong chốc lát. Mà ngay cả các nhánh cùng lá cây cũng biến thành đồng dạng một màu.

Một mảng lá từ trên cây rơi xuống. Chưa kịp rơi chạm đất, tại giữa không trung đã liên tiếp hóa thành tử sắc bột phấn, tan biến không dấu vết. Ngay lúc đó gốc đại thụ cũng như băng tuyết tan rã, lặng lẽ hóa thành tử sắc bột phấn. Ngay cả trên mặt đất phụ cận nơi gốc đại thụ, một vài bụi cây tiếp xúc với bột phấn tím cũng lần lượt bị màu tím phủ lên mà biến mất, phương viên trong mấy thước, toàn bộ biến thành một mảnh màu tím tĩnh mịch.

Một cỗ năng lượng yếu ớt theo Chu thối truyền vào trong cơ thể Đường Tam. Mặc dù năng lượng không nhiều lắm. Nhưng phi thường rõ ràng.

Lần trước sau khi Mã Hồng Tuấn chạm vào Chu thối mà trúng độc, Đường Tam cũng có cùng loại cảm giác như này, chỉ là lần đó rất mong manh. Hắn cũng không chú ý quá nhiều, nhưng lần này cực kỳ rõ ràng. Giống như là Chu thối hấp thu năng lượng tiềm ẩn trong cây đại thụ truyền vào thân thể của Đường Tam.

Tử sắc bột phấn rơi trên mặt đất dần dần biến thành vô sắc. Trong chốc lát đã cùng bùn đất hỗn hợp cùng một chỗ không cách nào phân biệt được. Mà gốc đại thụ tựa như từ trước tới nay chưa hề tồn tại, Chu thối của Đường Tam đâm ra theo quán tính, nhưng là.....nơi đó đã trống không.

<i>"Đây, đây đến tột cùng là....."</i>

Đường Tam ngơ ngác nhìn Chu thối của mình. Mặc dù hắn đã đoán được lực công kích của Chu thối là không vừa, nhưng không nghĩ tới Chu thối mang độc tính kinh khủng đến như vậy.

Đại sư chậm rãi đi tới bên người Đường Tam. Vòng qua Chu thối của hắn. <i>"Xem ra phán đoán của ta không sai, Tiểu Tam. Lần này thu hoạch lớn nhất của ngươi. Không phải đệ tam hồn hoàn, lại càng không

phải là đệ tam hồn kĩ Chu lưới trời
buộc, mà là tám cái Chu thối này, hoặc có thể nói là khối ngoại phụ hồn cốt
này."

"Ngoại phụ hồn cốt?" Đường Tam nhìn về phía đại sư.

Đại sư gật gật đầu, "Mấy năm nay ta đã một mực dạy người phân biệt hồn thú
cùng hồn hoàn là như thế nào. Các phương
pháp tu luyện vũ hồn cùng với các loại hữu ích của chúng. Nhưng vẫn chưa nói qua
gì những tri thức về hồn cốt. Chủ yếu
là bởi vì ta không nghĩ tới, người có thể sớm tiếp xúc đến hồn cốt như vậy. Xem ra,
hiện tại nên nói cho người một chút
về sự huyền bí của hồn cốt. Trước hết điều cần phải nói, cái gì là hồn cốt."

Theo lời Đại sư, Đường Tam khống chế hồn lực đem tám cái Chu thối thu hồi trong
cơ thể, cũng giống lần trước. Thu hồi
Chu thối làm tiêu hao không ít hồn lực của Đường Tam. Hoàn toàn trái ngược với khi
phóng thích không tiêu hao chút hồn
lực nào.

Đại sư nghiêm mặt nói: "Hồn cốt là một loại vật thể cực kì đặc thù. Có thể nói. Nó
là giấc mộng của những hồn sư, là
vật phẩm mà bọn họ hy vọng chiếm được nhất. Cũng cùng loại với hồn hoàn, hồn
cốt cũng xuất phát từ hồn thú. Nhưng nó
cùng hồn hoàn khác nhau rất lớn. Đầu tiên. Tỷ lệ xuất hiện hồn cốt chỉ trong ngàn
phần có một (1/1000), thậm chí còn thấp
hơn, nói đại khái, chỉ có khi thực lực cực kì cường đại, hơn nữa trong tình huống tử
vong của một vài loại đặc thù hồn
thú, hồn cốt mới có thể xuất hiện sau khi chết, khác hẳn các hồn thú sau khi chết
đều tồn tại hồn hoàn. Bởi vậy. Hồn cốt
là cực kì hi hữu, cực kì trân quý."

"Hồn cốt cùng hồn hoàn khác nhau là nó không cần phải như hồn hoàn, là ai
giết chết hồn thú người đó mới có thể sử
dụng. Còn hồn cốt sau khi có được thậm chí có thể buôn bán. Còn nhớ rõ không, ta
trước kia đã nói qua với người, là nên
tận lực tích góp kim tiền. Chính là vì, có thể ở tương lai, tại một vài đặc thù địa
phương, sẽ mua được hồn cốt mà người
cần. Mà bất cứ một khối hồn cốt nào. Cho dù là loại hồn cốt bình thường, cũng là có
giá trên trời. Hơn nữa còn có thể là
vô giá."

Đường Tam hỏi: "Vậy hồn cốt hẳn là có cách sử dụng riêng của nó? Theo ý của
ngài? Tám cái Chu thối sau lưng ta
chính là tám cái hồn cốt phải không?"

Nghe xong Đường Tam nói. Đại sư không nhịn được cười, "Người không quá
tham lam chứ. Tám cái hồn cốt! Có thể có một
cái hồn cốt đã là may mắn cực độ, càng huống chi của người là Ngoại phụ hồn

cốt.Mức độ trân quý cơ hồ có thể so sánh với loại hồn cốt cao nhất . Khối ngoại phụ hồn cốt của người là xương sống,là đã liên quan tám cái xương sườn.Tác dụng của nó, chính là chứa đựng tất cả độc tính chết người của Nhân diện ma chu , hơn nữa tám cái Chu thối sau lưng sẽ kết hợp với năng lực mạnh dần của người mà càng ngày càng biến hoá."

"Hồn hoàn Nhân diện ma chu cùng vũ hồn của người kết hợp, đối với thân thể và các phương diện khác đều sẽ mạnh lên.Độc tính của Lam ngân thảo đã gia tăng không ít rồi, nhưng dù sao thì độc tính của Nhân diện ma chu trên tám cái Chu thối của người không giống vậy . Chẳng những có được độc tố của Nhân diện ma chu, thậm chí còn xuất hiện biến dị nhất định. Mới vừa rồi hiệu quả ăn mòn siêu cường của nó, người cũng đã thấy được. Nếu như đây là đâm trúng cơ thể con người, sẽ như thế nào?"

Đại sư nói tới đây.Toàn thân có chút hưng phấn."Tiểu Tam. Ta hỏi người, một gã hồn sư nhiều nhất có thể có được đến mấy cái hồn hoàn?"

Đường Tam nói:"chín cái, được đến chín cái là cực hạn , cũng là Phong hào đấu la."

Đại sư gật gật đầu,"Vậy nếu như tất cả mọi người đều có chín cái hồn hoàn, hơn nữa dưới tình huống số năm đạt được không có chênh lệch gì nhiều.Vậy thì như thế nào quyết định được ai mạnh hơn ai ?"

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:"Thế thì phải xem vũ hồn của song phương là cái gì, có hay không có khắc chế. Còn phải xem kinh nghiệm chiến đấu của song phương. Tổng hợp cùng một chỗ. Mới có thể phán đoán ai mạnh hơn ai."

Đại sư gật gật đầu, nói:"Người nói không sai. Ta nói cho người điều này,người nên nhớ kỹ cho rõ ràng.Khi song phương dưới tình huống hết thấy đồng cấp bậc. Nếu có một người có được một khối hồn cốt, như vậy, theo như lời người nói vừa rồi,thì cũng chẳng cần giải bày gì thêm nữa, bởi vì nếu có được hồn cốt ,hồn sư ấy chắc chắn chiếm ưu thế tuyệt đối."

"A? Hồn cốt có tác dụng lớn vậy sao?" Đường Tam có chút giật mình nhìn đại sư.

Đại sư gật đầu, nói:"Hồn hoàn phụ gia còn cần hơn hồn kĩ. Mặc dù cũng đúng đối với tăng cường thuộc tính cho thân thể hồn sư , nhưng tác dụng chủ yếu của nó dù sao cũng là phụ trợ cho hồn hoàn, mà hồn cốt lại hoàn toàn trái ngược.Hồn

cốt không phụ trợ kỹ năng, nhưng đối với thân thể hồn sư thì có tăng cường cự đại. Càng thêm quan trọng là, tính phát triển của hồn cốt so với hồn hoàn càng thêm quý giá, kỹ năng của hồn hoàn đều là theo sự gia tăng của hồn lực mà tăng lên, đây là điều người đã biết. Nhưng người cũng nên biết thêm là. Hồn hoàn theo cực hạn của hồn sư mà hạn chế sự tăng tiến. Cho dù là một vị Phong hào đầu la trên chín mươi cấp, thì đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của hắn cũng sẽ không thể tăng cường đại hơn được, đó là đạo lý. Mà đạo lý này, đối với hồn cốt là không giống. Hồn cốt không bị hạn chế bởi hồn thú sinh ra nó, chỉ biến hoá theo thực lực tăng cường của hồn sư. Nói cách khác, càng sớm có được hồn cốt. Thời gian tiến hoá của nó sẽ càng dài."

Đường Tam nói: "Trên mỗi thân thể con người, đầu khớp có nhiều như vậy, nếu như có thể có hấp thu nhiều loại hồn cốt, chẳng phải là thiên biến vạn hoá....."

Đại sư lắc đầu, nói: "Trên mỗi thân thể, đầu khớp mặc dù nhiều. Nhưng thật ra chia làm vài bộ phận lớn. Nói đại khái. Hồn cốt có thể hấp thu cũng chỉ có vài loại, tứ chi, đầu cùng thân thể, nói cách khác. Người bình thường có thể hấp thu là sáu khối hồn cốt, cũng tựa như hồn sư có thể hấp thu đến chín cái hồn hoàn, hấp thu nhiều hồn cốt chưa hẳn đã có tác dụng lớn, chủ yếu là hấp thu hồn cốt có cùng thuộc tính hỗ trợ lẫn nhau hay không."

Đường Tam chợt hiểu nói: "Khối hồn cốt đến từ Nhân diện ma chu này không nghi ngờ là cùng thân thể của đệ tử tương hợp, vậy có phải nó chính là thuộc về loại thân thể hồn cốt ?"

"Câu trước của người thì đúng. Phương pháp có được hồn cốt thích hợp nhất, chính là hồn cốt trên người mình có được là từ một cái hồn hoàn của hồn thú sinh ra nó, nhưng khối hồn cốt này của người lại không thuộc về loại thân thể hồn cốt. Cho nên ta mới nói, nó là Ngoại phụ hồn cốt."

Đường Tam tò mò hỏi: "Vậy, Ngoại phụ hồn cốt là gì?"

Đại sư rất có kiên nhẫn giải thích, nói: "Ngoại phụ hồn cốt là một loại tồn tại thần kỳ, ngoại trừ sáu loại hồn cốt bình thường, nó là một tồn tại đặc thù. Nếu như nói, bình thường hồn cốt từ trên người hồn thú tỉ lệ xuất hiện là một phần một ngàn. Thì tỉ lệ xuất hiện của loại Ngoại phụ hồn cốt đến ngay cả một phần vạn cũng không được. Hơn nữa điều kiện hấp thu ngoại phụ hồn cốt, đầu tiên chính là phải hấp thu hồn hoàn chính hồn thú sinh ra cái hồn cốt này mới được, theo như ta thấy. Bình thường chỉ đều là ngục cốt. Mà khối hồn cốt người hấp thu lại là xương sống. Thông qua quan

sát lúc trước của ta, ta có thể khẳng định, nó chính là một khối ngoại phụ hồn cốt. Hài tử, người biết không. Tại hồn sư giới. Đối với hồn sư mà nói. Đồ vật trên quý này được bài danh trong mộng bảng, là Hồn Sư Mộng Bảng, trong đó. Ngoại phụ hồn cốt ngang nhiên chiếm vị trí thứ hai trong Hồn Sư Mộng Bảng. Chỉ thấp hơn cái bài danh đứng ở vị trí đầu tiên cơ hồ khó có khả năng tồn tại-Thập vạn niên hồn hoàn."

Đại sư dễ dàng nhất nhất giải thích cho Đường Tam hiểu, tám cái Chu thối mà chính hẳn tưởng là quái vật có độ trên quý đến mức nào.

"Tám cái Chu thối này... Thật sự cường đại như vậy sao?" Đường Tam không nhận được, trong lòng âm thầm nghi hoặc.

Đại sư nói nhiều lời như thế, miệng cũng có chút khô. "Sáng sớm khí trời khá lạnh, người mặc quần áo vào trước đi. Nhớ kỹ. Hôm nay ta nói với người về Ngoại phụ hồn cốt, người nghìn vạn lần không được nói cho bất cứ ai, mặc dù Ngoại phụ hồn cốt không giống hồn cốt bình thường, là có thể bị hấp thu. Nhưng chính cái gọi là "nhiều cây mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ". Càng ít người biết người có được Ngoại phụ hồn cốt thì càng tốt, để tránh có người bởi vì ghen ghét mà xuống tay với người."

Đường Tam mặc áo ngoài, hướng đại sư hỏi: "Sư phụ, cái Ngoại phụ hồn cốt của ta đến tột cùng là có ích lợi gì?"

Đại sư nói: "Cụ thể có ích lợi gì ta hiện tại cũng chưa thể nói rõ. Phải trải qua một thời gian nghiên cứu mới có thể tìm hiểu rõ ràng, bắt đầu từ hôm nay. Người nên gia tăng thêm tu luyện. Đó chính là phải nhanh nắm vững cách sử dụng Ngoại phụ hồn cốt, từ đó mới có thể quan sát tình hình ra sao. Ngoại phụ hồn cốt này có lực công kích rất mạnh, chẳng những có thể lặng lẽ đâm ra, mà còn mang theo kịch độc. Nếu như ta nghĩ không sai. Độc tố trên Chu thối có thể khống chế. Có thể tùy theo tâm ý của người phóng thích. Đồng thời, với chiều dài của tám cái Chu thối, người đã nghĩ tới hay không, nếu như dùng chúng thay thế hai chân của người để di chuyển?"

Đường Tam là người thông minh, có đại sư chỉ điểm, hẳn liền nhất thời hiểu được. "Nếu như là như thế. Chẳng những tốc độ sẽ gia tăng, hơn nữa địa hình thế nào thì mức độ ảnh hưởng đối với tốc độ trên diện rộng sẽ giảm đi."

Đại sư mỉm cười, nói: "Cho nên, tám cái Chu thối cho người năng lực của một người không cần nhìn địa hình mà vẫn có

thể di chuyển nhanh như trước. Về phần chỗ tốt của nó. Người sau này sẽ thấy rất nhiều cả vui mừng lẫn sợ hãi. Càng hưởng chi, nó còn có thể theo người, mỗi một lần thông qua hồn hoàn tiến giai mà biến hóa, uy lực thậm chí sẽ vượt quá sự tưởng tượng của người, có nó, người hiện tại đã có thể tự tin giao thủ cùng đối thủ chênh lệch đến mười cấp, hơn nữa. Bởi vì Ngoại phụ hồn cốt là hi hữu. Trừ phi chính người nói ra, nếu không, chẳng ai biết được tám cái Chu thối này chính là Ngoại phụ hồn cốt, cùng lắm thì chỉ có thể tưởng là một trong những hình thức biểu hiện của Lam ngân thảo mà thôi. Dù sao. Nó ngoại trừ sự cứng rắn. Bề ngoài thì cùng Lam ngân thảo hết sức tương tự. Về phần sau này có thể khống chế nó phát huy tới trình độ nào, cần phải nhìn vào cố gắng của người, nếu như người có thể để cho tám cái Chu thối biến thành tám cái kịch độc trường mâu dễ dàng sai khiến. Có thể nghĩ được. Lực chiến đấu của người sẽ gia tăng đến trình độ như thế nào."

Lúc Đường Tam cùng đại sư trở lại Sử Lai Khắc học viện. Trời cũng đã sáng hẳn, đại sư hôm nay nói rất nhiều tri thức về hồn cốt, mặc dù chỉ là những tình huống đại thể. Nhưng Đường Tam cũng phải đem mới tri thức đó từ từ tiêu hóa.

"Tiểu Tam. Đi ăn cơm đi. Bắt đầu từ hôm nay. Ta sẽ an bài cho người một thời gian biểu tu luyện khác."

Đường Tam ngẩng đầu nhìn hướng đại sư. "Sư phụ, ngài phải đi sao?" Hắn nghĩ rằng. Sau khi Đại sư an bài cho mình phương pháp tu luyện, chỉ sợ là phải rời khỏi. Trong lòng không khỏi một trận mất mát.

Đại sư mỉm cười, nói: "Yên tâm đi. Sư phụ không đi. Ta vẫn lo sợ người trong lúc luyện tập Ngoại phụ hồn cốt gặp phải vấn đề, Ngoại phụ hồn cốt này đã là một bộ phận thân thể của người. Cùng xương sống của người hoàn toàn hòa hợp thành một thể, vạn nhất xuất hiện vấn đề gì. Rất có thể sẽ trí mạng. Cho nên. Ta cũng chỉ có thể lưu lại."

"Sư phụ không đi? Vậy thật sự là thật tốt quá." Đường Tam vừa nghe đại sư nói, lưu lại tiếp tục chỉ đạo mình tu luyện. Không khỏi trong lòng mừng rỡ.

Đại sư trên mặt toát ra một tia tâm tình: "Tiểu Tam. Người biết không, ta hiện tại rất muốn nhìn bộ dáng hai mươi năm nữa của người. Ta quyết định lưu lại cũng không chỉ là vì người. Còn có các đồng học của người ở học viện này. Các người mỗi một người ai cũng là thiên tài. Nếu như không có phương pháp tu luyện thích hợp. Chẳng phải là lãng phí cả sao? Phát Lan Đức mặc dù có không ít kinh nghiệm tu luyện. Nhưng còn rất nhiều

chi tiết trong đó vẫn chưa được hoàn hảo, ta hy vọng, sau này các người có thể trở thành một đoàn thể cường đại, cho nên, nhất định phải bắt đầu từ bây giờ, dùng những phương pháp tu luyện ưu tú nhất chỉ đạo các người."

Đối với Đường Tam mà nói, vì lý do gì Đại sư lưu lại cũng không trọng yếu. Mấu chốt là Đại sư quyết định lưu lại, vậy là đủ rồi.

Thầy trò hai người đi tới phòng ăn của học viện. Không biết có phải hay không vì ngày hôm qua hành trình vất vả, lúc này điểm tâm trong phòng ăn mặc dù đã chuẩn bị tốt, nhưng vẫn không có một bóng người.

Đường Tam vội vã múc hai cái chén cháo loãng, phân biệt cho mình cùng đại sư, Sử Lai Khắc học viện kinh tế cũng không giàu có. Dù đến sớm một chút cũng không có gì thịnh soạn. Điểm tâm hôm nay cũng đơn giản. Bánh bao, rau, cháo, mỗi người còn có thêm một quả trứng gà.

Nhìn Đường Tam vội vàng bung đến trước mặt mình. Đại sư liền cau mày.

"Phất Lan Đức cho các người ăn như thế này ư?" Nét mặt cứng ngắc của Đại sư nhìn qua thấy xạm lại.

Đường Tam nói: "Đây đã rất không tồi a. Bánh bao ăn thoải mái. So với đệ tử khi còn bé thì còn tốt hơn nhiều."

"Hồ đồ."

Đại sư buông chiếc bánh bao trong tay xuống, tức giận dâng lên, tính tình của hắn luôn luôn kiên cường. "Đây là thời khắc quan trọng nhất để cho các hài tử như các người phát triển. Thân thể chính là tiền vốn của vũ hồn. Một người không có thân thể tốt. Như thế nào có thể kiên trì, nhẫn nại tu luyện, như thế này đối với ta và Phất Lan Đức thì không sao, nhưng đối với các hài tử các người còn xa mới đủ."

Đang lúc Đại sư phát hỏa. Thanh âm lười biếng của Phất Lan Đức từ bên ngoài truyền đến. "Đại sư, người đứng nói chuyện mà không đau thắt lưng hả, người cũng biết bây giờ là lúc các hài tử này phát triển. Người biết bọn họ một ngày muốn ăn bao nhiêu thức ăn sao? Sơn hào hải vị tại Tác Thác thành có bán đó, nhưng điều kiện kinh tế học viện như thế nào có thể cho phép bọn hắn ăn sơn hào hải vị. À mà ....nếu người nguyện ý tài trợ, ta không ý kiến."

Theo thanh âm, Phất Lan Đức từ bên ngoài đi tới.

Nhìn hần. Sắc mặt Đại sư thoáng hoà hoãn vài phần,<i>"Học viện có cái gì khó khăn ta mặc kệ, nhưng nếu ta quyết định lưu lại làm một gã sư phụ ở nơi này, sẽ tuyệt không để bọn nhỏ phải khổ, Phất Lan Đức, chuyện này người giao cho ta toàn quyền xử lý đi. Sau này mỗi bữa cơm,các hài tử ăn cái gì, sẽ do ta quyết định."</i>

Phất Lan Đức trong lòng nhất thời mừng rỡ:<i>"Như thế nào, tiểu Cương, người đã quyết định lưu lại ?"</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đại sư gật đầu.<i>"Bất luận là vì Đường Tam, hay là vì tên quái vật người mời chào, ta quyết định sẽ ở lại chỗ này một thời gian. Hai ngày qua, ta cũng đơn giản hiểu rõ một chút về phương pháp giảng dạy của các người,ta có rất nhiều cái muốn cải thiện.Người cũng đã từng nói với ta, chỉ cần ta nguyện ý lưu lại. Người có thể giao hết quyền hành cho ta. Có phải hay không?"</i>

Phất Lan Đức hiểu rất rõ đại sư . Nhìn bộ dáng của hần, hần hiểu được,vị lão huynh đệ đã phải quyết tâm.Mặc dù biểu hiện của Phất Lan Đức không có gì lộ ra, nhưng trong lòng như đã sớm nở hoa.Tri thức lý luận của Đại sư chính là độc bộ thiên hạ . Lập tức, hần e sợ đại sư hối hận, liền thống khoái nói:<i>"Không thành vấn đề, người muốn làm gì chỉ cần cho ta biết trước một chút là được. Các sư phụ của học viện này tùy theo người điều phối, đương nhiên.Chỗ nào muốn động đến tiền, người cần phải nói cho ta trước. Tình trạng kinh tế của học viện, khẳng định, nếu so với người tưởng tượng còn kém hơn."</i>

Đại sư khẽ nhú mày. nói:<i>"Ta biết các người đều là những hạng người cao ngạo. Nhưng tại sao mà đến nỗi không thể tùy cơ gia tăng một ít thu nhập chứ?"</i>

Phất Lan Đức sững sốt một chút, bật cười nói:<i>"Kiên cường như người cũng biết tùy cơ ứng biến ư ?"</i>

Đại sư ánh mắt nhu hòa liếc mắt một cái nhìn Đường Tam,<i>"Vì các hài tử . Biến đổi một chút thì có là cái gì ?"</i>

Phất Lan Đức a a cười,<i>"Được. Chỉ cần không đi ngược lại nguyên tắc làm người của ta. Tùy tiện người muốn làm thế nào thì làm."</i>

Sau bữa sáng, tiếng chuông đúng lúc vang lên.Triệu tập toàn bộ đệ tử đến thao

trường của học viện.

Hôm nay có vẻ đặc biệt náo nhiệt, chẳng những chính, phó hai vị viện trưởng Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực tới. Còn có đại sư cùng mấy vị sư phụ khác của học viện cũng đều có mặt ở thao trường.

Ngoại trừ hai vị viện trưởng, nguyên bốn học viện còn có ba vị sư phụ khác. Cũng là ba vị sư phụ phụ trách các cửa quan khi các thí sinh nhập học. Đường Tam cũng chỉ gặp qua một vị trong đó. Chính là vị lão giả lúc đầu bằng vào Trường côn vũ hồn hù dọa không ít người bỏ đi.

<i>"Hảo. Tất cả mọi người đều đã đến đông đủ. Sau đây ta có vài điều muốn tuyên bố."</i>

Phất Lan Đức đi tới trước mặt bảy tên đệ tử. Ánh mắt nghiêm túc đảo qua cả bảy người.

<i>"Đầu tiên. Ta giới thiệu cho bốn đệ tử mới tới về các vị sư phụ của học viện."</i> Vừa nói, Phất Lan Đức chỉ hướng vị lão giả mà Đường Tam từng gặp qua-Trường côn vũ hồn lão giả.

<i>"Vị này là Lý Úc Tùng sư phụ, vũ hồn Long Vân côn. Sáu mươi ba cấp hồn đế."</i>

Chỉ hướng vị lão giả thứ hai tuổi lớn hơn một chút, tựa hồ đã ngoài bảy mươi, nói tiếp:<i>"Vị này là Lô Kỳ Bân sư phụ, vũ hồn Tinh La kì, sáu mươi sáu cấp hồn đế."</i>

Vị sư phụ cuối cùng tuổi tác so với hai vị trước như còn trẻ một chút. Bộ dáng không sai biệt lắm gần giống bộ dáng của Phất Lan Đức.

<i>"Vị này là Thiệu Hâm, Thiệu sư phụ. Vũ hồn Đường Đậu. Bảy mươi mốt cấp hồn thánh. Thực vật hệ hồn sư, Thiệu sư phụ là người mà ta biết, trong thực vật hệ hồn sư, tuyệt đối bài danh một trong năm vị cường giả đứng đầu."</i>

Nếu như hai vị sư phụ trước còn chưa đủ làm cho người ta rung động. Vậy mà khi nói đến vị bảy mươi mốt cấp thực vật hệ hồn thánh, liền làm cho bốn gã đệ tử mới tới cơ hồ đồng thời khiếp sợ. Vị Thiệu sư phụ kia nhìn qua vóc dáng không cao. So ra cùng với Tiểu Vũ mới mười hai tuổi thì không sai biệt lắm. Thậm chí còn lùn hơn một chút, mắt nhỏ, mũi to, vẻ ngoài cũng không có gì đặc biệt, nhưng ai có thể nghĩ đến, hắn lại là một vị cao cấp thực vật hệ hồn sư đây chứ? Bảy mươi mốt cấp thực vật hệ hồn thánh. Bất luận là ở Vũ hồn điện hay là bất cứ hồn sư gia tộc nào. Đều tuyệt đối là cấp cung phụng.

Ba gã sư phụ trong khi Phất Lan Đức giới thiệu, đều hướng tới các đệ tử gật đầu. Chỉ có điều khác nhau là. Vị thứ nhất, Lý lão sư mặt không chút thay đổi, vị thứ hai Lô sư phụ mặt có chút mỉm cười. Còn lại vị Thiệu sư phụ. Trên vẻ mặt có chút long trọng kì dị. Ánh mắt của hắn thủy chung rơi vào trên người Áo Tư Tạp. Ánh mắt thậm chí mang theo vài phần si mê.

Cuối cùng, Phất Lan Đức đi tới bên người Đại sư, ôm bả vai của đại sư, nói: <i>"Vị cuối cùng này, ta xin long trọng giới thiệu với mọi người. Hắn, chính là bằng vào tự mình nghiên cứu. Đã cho ra Thập đại vũ hồn cạnh tranh lực, được vinh dự là người đứng đầu của Vũ hồn lý luận. Là một vị hồn sư trí tuệ, đồng thời cũng là sư phụ của Đường Tam-Ngọc Tiểu Cương tiên sinh. Đương nhiên. Hắn cũng là lão huynh đệ của ta. Chúng ta đã quen biết nhau vài chục năm. Có lẽ nhắc tới tên của hắn các ngươi không rõ lắm. Nhưng danh hiệu của hắn, ta nghĩ các ngươi đều hẳn là đã nghe qua. Sau này, các ngươi cứ gọi hắn là Đại sư là được."</i>

Nghe được hai chữ <i>"Đại sư"</i>, tinh thần mọi người đều không khỏi rung lên, ánh mắt sôi nổi quay về hướng Đường Tam, mặc dù bọn họ đối với đại sư không hiểu rõ nhiều lắm. Nhưng có thể dạy dỗ ra Đường Tam, đệ tử xuất sắc đến như vậy, sư phụ như thế nào không ưu tú đây chứ?

Đường Tam cũng có chút kinh ngạc. Bởi vì. Vì bây giờ hắn mới biết tên của Đại sư, trước kia đại sư cũng chưa từng nói, hắn tự nhiên cũng không dám hỏi, nguyên lai tên sư phụ mình là Ngọc Tiểu Cương.

Phất Lan Đức nói: <i>"Bắt đầu từ hôm nay. Quá trình dạy các ngươi sẽ do đại sư toàn quyền phụ trách. Chúng ta sẽ phối hợp với đại sư, các ngươi hôm qua vừa trở về, ta nghĩ mọi người cũng xem như tương đối uể oải. Hôm nay sẽ cho các ngươi buông lỏng một ngày. Ngày mai bắt đầu đi học như cũ. Lần này hành trình đến Tinh Đầu đại sâm lâm, có ba người đạt tới Hồn tôn cảnh giới, chưa đột phá ba mươi cấp còn Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn. Chu Trúc Thanh, các ngươi cũng phải cố gắng, tranh thủ sớm đuổi theo mấy người kia. Đại sư. Người có cái gì cần nói không?"</i> Cuối cùng hướng tới đại sư hỏi một câu.

Đại sư gật đầu. Gương mặt cứng ngắc trước sau như một. Nhìn bảy tên đệ tử trước mặt, nhàn nhạt nói: <i>"Học viện chỉ có bảy đệ tử các ngươi. Trong mắt của ta. Các ngươi cũng là một chỉnh thể, ta đã xem qua lại lịch đơn giản của các ngươi. Ta đã có sẵn các phương pháp phù hợp dành cho mỗi người. Có thể là tách ra, có thể là phối hợp. Ta không hy vọng"

nghe được bất cứ thanh âm dị nghị gì. Bất luận là ai. Ta đều đối xử như nhau. Các người nếu đã là đệ tử của quái vật học viện, chắc chắn có sự quái dị so với các hồn sư bình thường. Sau này để cho mọi người nhắc tới các người, chỉ có thể nghĩ đến hai chữ "Quái vật". Bắt đầu từ bây giờ. Các người bảy người, những gì trước kia hãy coi như chưa biết, quá trình học sẽ được phân ra hai phần là sơ cấp và cao cấp, hoàn toàn tiến hành thống nhất giáo trình, dựa theo số tuổi ta sắp xếp vị trí tiến hành cho các người. Nhất hào (số một), Đái Mộc Bạch, nhị hào, Áo Tư Tạp. Tam hào. Đường Tam, Tứ hào, Mã Hồng Tuấn. Ngũ hào. Tiểu Vũ, lục hào, Trữ Vinh Vinh. Thất hào. Chu Trúc Thanh."

Đại sư ánh mắt đảo qua tất cả bảy người, nói tiếp: "Tốt lắm. Hiện tại các người có thể giải tán, ngày mai sáng sớm ở chỗ này tập hợp. Hãy nhớ khi điểm tâm, ta không hy vọng chứng kiến bất luận kẻ nào vắng mặt. Nếu không, sẽ bị đem ra đặc biệt huấn luyện."

Nghỉ ngơi một ngày đương nhiên là chuyện tốt, bất quá đại sư đến, cũng làm cho các đệ tử có chút tò mò không yên.

Đưa mắt nhìn các sư phụ lần lượt rời đi, Áo Tư Tạp đứng cạnh Đường Tam, thấp giọng nói: "Tiểu Tam. Nhìn qua vị sư phụ này của người tựa hồ so với Phát Lan Đức viện trưởng còn lợi hại hơn a!"

Đường Tam mỉm cười, nói: "Sư phụ làm việc luôn cẩn thận tỉ mỉ, chỉ cần nghiêm khắc dựa theo phân phó của người mà làm, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì cả."

Đái Mộc Bạch cười nói: "Ngoại trừ ta cùng Tiểu Áo, các người năm người đều là cùng tuổi, không nghĩ tới Tiểu Tam là tiểu tam, Tiểu Vũ là tiểu ngũ. Thật là xảo diệu."

Mập mập cười hắc hắc, nói: "Tam vị muội muội. Gọi thử "tứ ca" cho ta nghe một tiếng chút nào."

Tiểu Vũ lém mắt, vươn tay, nói: "Không thành vấn đề, cho ta hồng bao (lì xì), ta sẽ gọi."

Mập mập sững sốt. "Cái này....."

Trữ Vinh Vinh càng dứt khoát, nói: "Mập mập. Chỉ cần thực lực của người có thể cùng phân cao thấp được với tam ca, ta liền gọi người một tiếng."

Chu Trúc Thanh trả lời càng ngắn gọn. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mã Hồng Tuấn. Chỉ nói ba chữ: "Đánh thắng ta."

<i>"Quên đi. Ta nhin."</i>

Mập mập có chút buồn bực,khoát khoát tay.<i>"Các ngươi có ai vào thành không? Được nghỉ ngơi một ngày, ta đi Tác Thác thành dạo đây."</i>

Đái Mộc Bạch mấy ngày này cũng có chút khổ cực, bất quá thông qua hành trình Tinh Đấu đại sâm lâm. Quan hệ của hắn cùng Chu Trúc Thanh thật vất vả mới hoà hoãn một ít, lúc này tự nhiên sẽ không phá hư hình tượng chính mình vừa mới thành lập. Ngẩng đầu nhìn trời,bộ dáng như việc không liên quan đến mình.

Áo Tư Tạp ngáp một cái.<i>"Không đi , ta trở về ngủ một giấc. Rốt cuộc cũng đạt ba mươi cấp . Sau này có thể thanh nhàn một chút ."</i>

Ba nữ hài tử đều trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn. Các nàng hiển nhiên là biết tên Mập mập này vào thành là không có chuyện gì tốt đẹp.

Đúng lúc này, Đường Tam đột nhiên mở miệng nói:

<i>"Ta cùng đi với ngươi."</i>

Mập mập nhăn nhĩ sáng lên. Len lén liếc một cái nhìn Tiểu Vũ mặt đang khế biến sắc:<i>"Lão tam, ngươi cũng thông suốt rồi hả ?"</i>

Đường Tam sững sốt một chút.<i>"Thông cái gì mà thông? Ta muốn tìm một cửa hàng rèn. Xem có thể thuê được hai vị thợ rèn có thể chế tạo một ít đồ vật hay không, nếu không,lực lượng một mình ta,nếu muốn cấp cho các ngươi mỗi người một trang bị,vậy phải chờ tới lúc nào a!"</i>

Trữ Vinh Vinh buột miệng cười,<i>"Ta biết tam ca sẽ không giống như loại người xấu xa ngươi."</i>

Sắc mặt Tiểu Vũ cũng lặng lẽ khôi phục bình thường,<i>"Ta và ngươi cùng đi."</i>

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, nói:<i>"Quên đi.Để ta tự đi. Lần này ngươi cũng trải qua không ít kinh hiểm. Tại học viện nghỉ ngơi một chút đi. Ta rất nhanh sẽ trở lại."</i>

Tiểu Vũ cũng không kiên trì, gật đầu đáp ứng.

Mập mập tức giận nhìn Trữ Vinh Vinh,<i>"Cái gì gọi là xấu xa? Ta giải quyết vấn đề về tà hoả, đây chính là được viện trưởng đặc biệt phê chuẩn mà, Tiểu Tam. Chúng ta đi thôi."</i>

Đường Tam cười khổ nói:<i>"Người chốc lát là lão tam, chốc lát lại Tiểu Tam , có thể thống nhất xưng hô được hay không hả?"</i>

Mập mập cười hắc hắc, nói:<i>"Ta vẫn gọi ngươi là Tiểu Tam , ngươi cũng bắt quá so với ta lớn hơn một hai tháng mà thôi.Đi ....Đi thôi."</i> Hắn tựa hồ sớm đã có chút không thể chờ đợi được . Dắt Đường Tam hướng phía ngoài cổng học viện đi ra.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Trữ Vinh Vinh lại bên tai Tiểu Vũ hạ giọng nói:<i>"Người không sợ Tiểu Tam nhà ngươi bị mập mập mang phá hủy sao? Nếu là ta,ta khẳng định sẽ đi theo."</i>

Tiểu Vũ mỉm cười. nói:<i>"Nam nhân phải nên có một chút không gian tự do, hơn nữa. Ta không tin Tiểu Tam sẽ bị mập mập làm hỏng."</i>

Trữ Vinh Vinh cười nói:<i>"Nhìn bộ dáng đặc ý của ngươi kìa... trông như một đôi tình chàng ý thiếp...a."</i>

Tiểu Vũ khuôn mặt đỏ lên. Nâng tay luồn dưới nách Trữ Vinh Vinh,<i>"Không nên nói lung tung. Ta cùng Tiểu Tam là quan hệ huynh muội."</i>

Trữ Vinh Vinh ha ha cười. Một đằng hướng túc xá chạy đi, một đằng cười trêu nói:<i>"Được rồi, không cần phải phân bua như thế đâu.Ta biết các ngươi là huynh muội. So với thân huynh muội còn hơn nữa là khác ấy chứ."</i>

<i>"Chán ghét."</i> Tiểu Vũ tựa như đứa trẻ, nhất thời cười đùa đuổi theo, nhị nữ đều ở cùng túc xá, tự nhiên cũng là cùng hướng chạy về.

Áo Tư Táp ngáp ngáp đi về phía túc xá.Ánh mắt Đái Mộc Bạch thì rơi trên người Chu Trúc Thanh.

<i>"Trúc Thanh."</i>

Chu Trúc Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái,<i>"Ta đi tu luyện ."</i> Nói xong,liền xoay người rời đi.

Đái Mộc Bạch một bước chặn trước người Chu Trúc Thanh.<i>"Chúng ta có thể hay không nói chuyện một chút? Ta còn nhớ kỹ. Khi còn bé ngươi đâu phải như thế."</i>

Chu Trúc Thanh trên mặt toát ra một tia cười lạnh.<i>"VẬY còn ngươi? Khi còn bé ngươi cũng như bây giờ sao? Song sinh"

tỷ muội..... hừ."

Hừ lạnh một tiếng, liền xoay người rời đi. Mặc dù lời nàng so với mấy ngày hôm trước hơn nhiều một ít. Nhưng kiểu nói lạnh như băng này, vẫn là vững vàng cự tuyệt Đái Mộc Bạch.

Nhìn Chu Trúc Thanh bước nhanh rời đi. Đái Mộc Bạch không có đuổi theo. Trên mặt lộ nụ cười khổ. "Chẳng lẽ đây là báo ứng của ta? Nghĩ ra phong lưu có một ngày như vậy, ai dè. Báo ứng. Có lẽ thật là báo ứng."

Đái Mộc Bạch chưa từng cùng người khác nói về mối quan hệ thừa bé của hắn với Chu Trúc Thanh. Nếu quả như bọn họ thừa bé không có bất cứ quan hệ gì, cho dù Chu Trúc Thanh có xinh đẹp đến mức nào, thì với Tà Mâu Bạch Hổ luôn luôn cao ngạo như thế nào lại ă nói khép nép đến vậy chứ?

Tác Thác thành.

Vừa vào thành, Mập mập lập tức cùng Đường Tam chia tay, rồi vội vàng đi giải quyết tà hỏa vấn đề của mình. Trên đường hắn mấy dụ dỗ Đường Tam. Hy vọng có thể kéo hắn xuống nước, bắt quả Đường Tam rõ ràng ý chí kiên định không có bị hắn mê hoặc, đồng dạng là mười hai tuổi, nhưng tâm chí chênh lệch vẫn như trước rất lớn.

Tác Thác thành vẫn luôn là nơi chốn phồn hoa, lúc này là giữa trưa, các cửa hàng đều đã mở cửa buôn bán, đám người rộn ràng nhộn nháo thật là cùng sự thanh tịnh của Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn bất đồng.

Mục đích chuyến đi này của Đường Tam rất đơn giản, chính là muốn tìm kiếm một cửa hàng rèn thích hợp. Buổi tối ngày hôm qua mặc dù ngủ sớm, nhưng hắn cũng đã cân nhắc lời đề nghị của Trữ Vinh Vinh. Nếu như chỉ là bản thân cần dùng, một mình hắn cũng đủ để chế tạo ra nhiều loại ám khí, nhưng nếu muốn cung cấp cho người khác. Như vậy. Lực lượng một mình hắn hiển nhiên là không đủ.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 134: "Thiết" tượng phô.

Dịch: FairyMoon

Biên: Tiên Như Mạng+FairyMoon

Lúc còn ở Đường Môn, Đường Tam vốn phụ trách chế tạo ám khí, cũng đạt tới cấp bậc ngoại môn chủ quản, việc chế tạo ám khí đối với hắn mà nói là rất tinh tường. Tinh túy của Đường Môn chủ yếu là dựa vào độc dược cùng ám khí. Sau một lúc suy tính, hắn quyết định mang phương pháp chế tạo đó đến đại lục này. Hiển nhiên là sẽ có chút khó khăn, nhưng những bước tiến hành đơn giản là không có vấn đề.

Bởi vậy, hắn quyết định nhân lúc hôm nay nhàn rỗi, vào trấn tìm một xưởng rèn để hợp tác.

Tiến vào hồn tôn cảnh giới, chỉ cần cuối tháng này đến Vũ hồn điện nhận trợ cấp, đồng thời làm thêm một việc là kiểm tra cấp bậc, Đường Tam đã có thể mỗi tháng thu vào trăm kim hồn tệ. Việc làm thêm tại lò rèn cũng thật hữu ích, hàng tháng đều có thể kiếm thêm chút thu nhập, đồng thời còn tranh thủ chế tạo được chút ám khí. Sở dĩ lần này muốn hợp tác với người khác, chẳng qua là hắn muốn chế tạo vài loại ám khí có lực công kích mạnh mẽ một chút. Cái thế giới này so với cái thế giới trước kia dù sao bất đồng. Tất cả các nguyên liệu để chế tạo, hắn đều phải tự tìm kiếm lấy. Chế tạo ám khí càng mạnh, hiển nhiên là tốn càng nhiều thời gian cùng tâm lực.

Công nghệ chế tạo ám khí, hắn đương nhiên sẽ không tiết lộ ra. Lần hợp tác này, giao cho xưởng rèn bất quá chỉ là các loại linh kiện. Đích thân Đường Tam sẽ tổ hợp lại. Đừng nói đám thợ rèn có thể biết được phương pháp chế tạo, chỉ sợ rằng bọn họ ngay cả đang chế tạo cái gì, cũng sẽ không biết.

Sau khi hỏi đường vài vị khách bộ hành, Đường Tam rốt cuộc cũng tìm được đến lò rèn lớn nhất của Tác Thác Thành. Cái xưởng rèn này tên cũng rất đơn giản, <i>"Xưởng rèn"</i>, cũng không dùng thêm từ ngữ hoa mỹ nào.

Còn chưa đi tiến vào xưởng đã nghe được âm thanh nện búa cùng với tiếng nước xèo xèo, hiển nhiên là đang có nhiều thợ làm việc trong đó.

Từ bề ngoài mà xem, quy mô của cái xưởng này so với cái xưởng mà hắn làm thuê

lúc còn tại Nặc Đinh thành thì lớn hơn rất nhiều. Gian phòng để rèn phôi sắt cũng đã lớn hơn năm sáu lần. Đại sảnh tiếp khách rộng rãi, bên trong còn treo nhiều loại sản phẩm được xưởng chế tác, được chia làm ba phân khu gồm dụng cụ sinh hoạt, vũ khí và phòng cụ. Trong đó, các dụng cụ sinh hoạt hằng ngày đã chiếm hơn nửa diện tích trưng bày. Còn lại mới là vũ khí, phòng cụ các loại. Trong xưởng, từ gian trưng bày sản phẩm ở phía trước đến các gian chế tác đằng sau, cứ mỗi ba thước lại được dựng một tấm bảng thiết đường kính chừng một mét, trên có khắc chữ. Nhìn qua rất có khí thế.

Đại sảnh của xưởng được dùng để tiếp đón khách hàng, đang tập trung sáu bảy nhân viên, được phân công rất rõ ràng. Có nhân viên phụ trách tiếp nhận sinh ý, có người phụ trách đem thành phẩm giao cho khách nhân, còn có một gã trung niên, vóc người khô ngô, ngồi sau quầy, chuyên phụ trách tính tiền.

Đường Tam vừa vào trong cửa hàng, trực tiếp tiến đến cái quầy đó.

Một gã nhân viên lập tức tiến đến, ngăn lại Đường Tam, <i>"Tiểu tiên sinh, ngài cần mua gì chăng?"</i>. Đường Tam trong lòng buồn cười. Tiên sinh thì cứ gọi là tiên sinh, cứ gì phải thêm một chữ tiểu vào. Tên nhân viên này đáng người tuy có cao to nhưng khuôn mặt vẫn còn khá ngây thơ, nhìn qua cũng biết đó là một gã thiếu niên.

<i>"Ta muốn cùng các người bàn chút sinh ý."</i> Đường Tam mỉm cười nói.

Tên nhân viên nhìn Đường Tam vài lượt. Đường Tam lúc này ăn mặc cũng rất đơn giản, áo bằng vải bố, cũng không có gì nổi bật. Tướng mạo thì bình thường. Nhìn qua có thể nghĩ ngay hắn là bình dân.

<i>"Khách nhân muốn chế tạo gì? Trực tiếp nói cùng ta là được."</i>

Đường Tam nói: <i>"Sợ rằng người không làm chủ được."</i> Vừa nói Đường Tam từ trong lòng lấy một mảnh giấy, <i>"Cái này người xem có nhận ra được không?"</i>

Đó là bản thiết kế của một số linh kiện ám khí được Đường Tam vẽ ra trước đó. Hắn cũng không có khả năng nhớ tất cả các linh kiện để miêu tả lại cho đám thợ rèn, vì vậy việc vẽ ra là cần thiết.

Tên tiểu nhị cầm bản thiết kế, nhìn một cái tựa choáng váng. Trên bản thiết kế vẽ rất nhiều chi tiết, đừng nói xem hiểu, hắn ngay cả cái này là đồ vật gì cũng nhìn không ra.

<i>"Cái này....."</i> Tiểu nhị lại nhìn Đường Tam một cái, lúc này mới nói: <i>"Phiền toái quý khách chờ một chút. Ta vào thỉnh giáo chương quỹ một chút. Xem chúng ta có thể làm hay không."</i> Nói

xong, lập tức chạy hướng về phía quầy

Gã trung niên ngồi tại quầy nhanh chóng cầm bảng thiết kế của tên nhân viên kia lên xem. Với kinh nghiệm của hắn, trên mặt cũng toát lên vẻ kinh ngạc. Cùng tiểu nhị nói vài câu, liền từ phía sau quầy đi ra, đến trước mặt Đường Tam.

<i>"Tiểu tử, đây là thiết kế người mang đến? Vật người muốn chế tác là gì, có thể giản lược cho ta một chút không? Ta nhìn không ra."</i>

Đường Tam nói: <i>"Các vị không cần biết cái này là vật gì, ta chỉ là muốn hỏi các vị có thể làm được hay không. Nên nhớ là dùng tinh thiết tốt nhất để chế tác."</i>

Trung niên nhú nhú mày, <i>"Ta là lão bản của xưởng này. Ta gọi là Thiết Tâm. Tiểu tử, người có biết tinh thiết thượng hạng giá là bao nhiêu tiền không? Hơn nữa thêm vào chi phí chế tác cũng không phải là con số nhỏ. Người tốt nhất là nên mời vị đại nhân nào đó đến để bàn chuyện."</i>

Đường Tam trong lòng đột nhiên rung động. Từ trên người gã trung niên trước mặt, hắn cảm nhận được hồn lực ba động. Lão bản này thực là một vị hồn sư?

<i>"Giá của tinh thiết ta đương nhiên biết, không dối ngài, ta cũng là một gã thợ rèn. Chỉ là ta thể đơn lực bạc, không có khả năng chế tạo nhiều vật như vậy, cho nên mới tìm tới nơi này. Tinh thiết cách tính là dựa theo sức nặng, một cân tinh thiết là mười kim hồn tệ. Lấy quy mô nơi này, ta nghĩ, hẳn là có thể luyện ra được tinh thiết."</i>

Trung niên nhân gật đầu, nói: <i>"Giá quả như là người nói. Nhưng người hẳn là cũng biết, độ cứng cỏi của tinh thiết là hơn hẳn sắt thép bình thường, chế tác hẳn nhiên là khó khăn hơn nhiều. Để chế tạo những thứ theo thiết kế của người mang đến, chi phí gia công so với giá của tinh thiết là gần như nhau. Nói cách khác, để chế tạo những thứ này, tổng chi phí sẽ là mười kim hồn tệ cộng với giá của số lượng tinh thiết sử dụng. Nếu muốn chế tạo số lượng nhiều, ta có thể xem xét giảm vài phần kim hồn tệ cho người."</i>

Nếu người bình thường ở chỗ này, nghe được giá của vài món đồ vật đã lên hơn mười kim hồn tệ, nhất định sẽ giật mình. Nhưng Đường Tam lại biết, vị trung niên trước mặt đã tính cho hắn cái giá hợp lý nhất, trong lòng cũng cảm thấy có chút cảm kích.

<i>"Đại thúc, ngài vừa nói là không thành vấn đề. Nếu ta yêu cầu chế tạo số lượng lớn, ngài có thể bớt được bao nhiêu?"</i>

</i> Đường Tam mặc dù không rành mặc cả, nhưng hắn cũng tranh thủ tiết kiệm chút ít kim tệ.

Thiết Tâm trầm ngâm nói: <i>"Đây là hiển nhiên, nếu người muốn chế tác những món này với số lượng lớn, phí vật tư là không thể giảm bớt, ta chỉ có thể giảm tiền công cho người. Nếu số tinh thiết vượt quá một cân, ta có thể tính chi phí chế tác cho người là chín phần. vượt quá mười cân, vậy, là tám phần. Đây cũng là giá thấp nhất, cho dù người có dùng nhiều tinh thiết hơn nữa thì cũng vậy."</i>

Đường Tam sáng khoái gật đầu, nói: <i>"Quyết định vậy đi. Phiền toái ngài dựa theo bản thiết kế này chế cho ta thành mười bộ. Ta cũng đã tính sơ qua. Mỗi bộ sẽ tốn khoảng hai cân tinh thiết. Mười bộ sẽ là trên dưới hai mươi cân."</i>

Thiết Tâm giật mình nhìn Đường Tam, <i>"người muốn làm nhiều như vậy? Đây chính là hai mươi cân tinh thiết, hơn nữa công phí là năm trăm kim hồn tệ. Cho dù công phí ta giảm tám phần, cũng phải bốn trăm bốn mươi kim hồn tệ."</i>

Xem bộ dáng của Thiết Tâm, Đường Tam biết là hắn sợ mình không có nhiều tiền như vậy.

<i>"Đại thúc, ngài cũng là hồn sư sao?"</i> Đường Tam đột nhiên hỏi.

Thiết tâm trong lòng rung mình, nhú mày nhìn Đường Tam.

Đường Tam nói: <i>"Ta muốn một mình cùng ngài nói chuyện, không biết có được không?"</i>

Sinh ý hơn bốn trăm kim hồn tệ ,cho dù đây là xưởng rèn lớn nhất Tác Thác Thành cũng tuyệt đối là đại sinh ý. Phải biết rằng, cả năm bọn họ cũng chỉ thu vào không quá ba ngàn kim hồn tệ.

Thiết Tâm gật đầu, nói: <i>"Vậy thì mời người đi theo ta."</i> Lập tức, hắn mang theo Đường Tam, hướng phía sau đi đến.

Xuyên qua các dãy phòng, Đường Tam nhất thời thấy kinh ngạc. Gian đón khách phía trước đã rất lớn, phía sau các gian để chế tác lại càng lớn hơn. Tại một lò rèn, ngọn lửa đang bùng cháy, có ít nhất năm mươi tên thợ đang làm việc.

Đường Tam bằng vào Tử Cực Ma Công, ánh mắt đơn giản đảo qua một lượt, trong lòng âm thầm gật đầu. Cánh thợ rèn ở đây

mặc dù không cường tráng, nhưng ánh mắt hay cánh tay điều cực kỳ trầm ổn. Hiển nhiên đều là thợ rèn có kinh nghiệm. Có thể duy trì một cái xưởng lớn như vậy, quả nhiên là có nhiều thợ rèn kinh nghiệm.

Đột nhiên, Đường Tam trong miệng phát ra một tiếng hô nhẹ, lầm bầm nói: <i>"Bọn họ như thế nào lại ở chỗ này?"</i>

Thiết Tâm dừng lại cước bộ, nghi hoặc nhìn về phía Đường Tam, <i>"Tiểu tử, có vấn đề gì?"</i> Trong nội tâm, Thiết Tâm đối với Đường Tam không thể nào tín nhiệm, dù sao nhìn qua hãn tuổi quá nhỏ. Nhưng Đường Tam khi xuất ra cái bảng thiết kế cũng không giống như đang nói giỡn. Hơn nữa, đây dù sao cũng là hơn bốn trăm kim hỗn tệ. Thiết Tâm không muốn bởi vì chính hãn đa nghi mà buông tha cho cái đại sinh ý này. Bọn họ tại Thất Thành, mặc dù là xưởng rèn lớn nhất nhưng không phải là duy nhất.

Theo ánh mắt Đường Tam nhìn lại, Đường Tam chú ý tới chính là hai gã thợ rèn tuổi còn trẻ. Bọn họ nhìn qua là mười tám mười chín tuổi, tướng mạo cực kỳ giống nhau, vóc người hùng tráng., da ngăm đen, cơ thể giống như núi nhỏ với những cơ nổi bật. Mặc dù trong tay đang là cây chùy lớn nhất của giới thợ rèn nhưng sử dụng lại cực kỳ trầm ổn. Thậm chí so với một ít trung niên chung quanh hiệu suất còn muốn cao hơn.

Thiết Tâm thấy Đường Tam chú ý đến bọn họ, không khỏi có chút đắc ý cười, nói: <i>"Hai tên tiểu tử kia ngày càng tiến bộ. Thế nào, cái xưởng này của ta tốt nhất không sai chứ. Hai người bọn họ là anh em sinh đôi và cũng là con ta. Một người tên là Thiết Long, một người tên là Thiết Hổ. Mặc dù tuổi không lớn nhưng được ta chân truyền, điều là những thợ rèn giỏi nhất."</i>

Đúng vậy, Đường Tam chứng kiến hai người kia, chính là Thiết Thị huynh đệ hay còn gọi là Thiết Huyết đội mà lần trước trên đài bị hãn và Tiểu Vũ đánh bại. Một cái kỹ năng ném kia, lúc đó đã làm Đường Tam bị thương.

Nghe Thiết Tâm nói như vậy, Đường Tam nhất thời rõ ràng tại sao Thiết Tâm trên người có hồn lực ba động. Dựa trên hồn lực ba động mà đoán, thực lực của Thiết Tâm không phải rất mạnh, thậm chí còn không bằng hai người con của hãn. Mặc dù Thiết Long cùng Thiết Hổ vũ hồn bên trong có thể có chút biến dị. Lấy bọn họ tuổi, hồn lực đã đạt được hơn hai mươi cấp. Cho dù tại cao cấp hồn sư học viện, bọn họ cũng tương đương với các đệ tử khác.

<i>"Nếu chúng ta bàn bạc thành công, ta muốn mời bọn họ chế tác những vật này."</i> Đường Tam bản thân là thợ rèn cũng

là hồn sư, hẳn đương nhiên rõ ràng, có hồn lực làm hậu thuẫn việc chế tác so với thợ rèn bình thường là tốt hơn rất nhiều. Cho dù là dùng lực hay khống chế, người bình thường cũng không cách nào so sánh được.

Thiết Tâm nhìn thật sâu Đường Tam, lạnh nhạt cười, nói: <i>"Nếu thật sự hợp tác thành công, chuyện này không thành vấn đề."</i> Hắn mang theo Đường Tam đi đến một gian phòng khác nằm sau các gian chế tác. Bên trong là bộ bàn ghế với khoảng bảy tám cái ghế, còn có một cái giường gỗ bên trong với kiểu dáng cũng bình thường. Hiển nhiên đây là phòng làm việc của vị lão bản này, bình thường có thể dùng để nghỉ ngơi. Từ cửa sổ trực tiếp có thể chứng kiến tình huống các gian chế tác bên ngoài.

Thiết Tâm tự đi tới cái bàn phía sau ngồi xuống, đồng thời hướng Đường Tam làm một cái động tác mời ngồi. Từ lúc gặp cái thiếu niên này, ấn tượng đầu tiên là Đường Tam này thật chất phác, không giống là đang đùa giỡn, nhưng nếu để bàn chuyện hợp tác làm ăn, hẳn cảm thấy có chút buồn cười. Nếu không phải hy vọng có thể làm một chút sinh ý, hẳn cũng không mời Đường Tam vào đến đây.

Một gã thiếu niên nhìn qua còn chưa đến mười lăm tuổi, có thể mang đến bao nhiêu sinh ý đây? Hơn nữa hẳn còn muốn phải là tình thiết.

<i>"Tiểu tử. Người nói người cũng từng là thợ rèn?"</i> Thiết Tâm hỏi.

Đường Tam trong lòng âm thầm cười khổ, đối với tâm tính Thiết Tâm hẳn đã rõ ràng một ít. Dù sao chính mình tuổi quá nhỏ, lúc này không giống là bàn chuyện làm ăn, ngược lại càng giống với việc đang bị chất vấn.

<i>"Đúng vậy. Ta trước kia là thợ rèn. Phụ thân ta cũng là một thợ rèn. Kỹ thuật của ta là học từ phụ thân."</i>

Vừa nghe gia đình Đường Tam có truyền thống là thợ rèn, Thiết Tâm không khỏi gia tăng thêm vài phần hảo cảm, <i>"Nguyên lai là như vậy. Nghe khẩu âm người, hẳn là không phải người nơi này. Người là đi theo người nhà đến đây?"</i>

Đường Tam lắc đầu, <i>"Không. Ta đến đây để nhập học."</i>

<i>"Nhập học? Chẳng lẽ ngươi là hồn sư?"</i> Thiết Tâm nhìn Đường Tam có chút kì vọng. Mặc dù đại lục có các loại học viện khác nhau nhưng không thể nghi ngờ, hồn sư học viện là được mọi người quan tâm hơn hết. Nơi này, thành thị lớn, hữu duyên là đang tồn tại một cái cao cấp hồn sư học viện.

Hơn nữa, Thiết Tâm nhận thấy tuy quần áo bình thường nhưng khẩu khí của Đường Tam cơ hồ vượt qua số tuổi của hắn. Hắn đương nhiên hy vọng Đường Tam là đệ tử của một cái hồn sư học viện nào đó. Nhìn bộ dáng Đường Tam mà đoán, hắn có lẽ là vừa nhập học, mặc dù vậy thân phận hồn sư so với người thường vốn bất đồng. Tại vũ hồn điện đều có ghi chép lại nên việc buôn bán chỉ cần chứng thực danh phận của hồn sư, cũng không sợ có gì bất trách.

Đường Tam gật đầu, nói: *"Ta vừa mới vào học viện không lâu. Ngài còn có vấn đề gì cần hỏi?"*

Thiết Tâm đặt bảng thiết kế lên bàn, vừa cẩn thận đích nhìn một chút, mới nói: *"Từ bản thiết kế này, có thể thấy món đồ chế tác là thập phần tinh xảo. Làm sẽ không dễ dàng, hơn nữa, giá trị cũng không nhỏ. Chúng ta tuy là xưởng lớn nhất ở đây nhưng bốn trăm bốn mươi kim tệ đối với chúng ta mà nói vẫn là con số rất lớn. Người là chuẩn bị hợp tác với chúng ta nhưng thế nào đây?"*

Đường Tam trên đường cũng đã nghĩ qua, bèn trả lời: *"Thiết đại thúc, như vậy tốt lắm. Ta ...trước để lại ít kim tệ, phiên toái các người đem này vật chế tác thành một bộ. Nếu chất lượng không thành vấn đề, thì cứ như vậy mà làm. Ta lần đầu có thể chi ra khoảng hơn trăm kim hồn tệ mà thôi."*

Thiết Tâm nhú mày, nói: *"Tiểu tử, người nếu từng là thợ rèn, nên biết, đồ càng tinh xảo thì việc chế tạo lại khuôn mẫu hay dụng cụ là không tránh khỏi. Những thứ này tốn cũng không ít. Nếu chỉ là làm một bộ, đừng nói ta không cách nào cho người chiết khấu, thậm chí tiền còn có thể cao hơn. Trăm kim hồn tệ kia dù là đủ nhưng ta hy vọng có thể gia tăng thêm một phần bảo đảm. Nếu người là hồn sư, vậy có thể đem Hồn Sư Trát của người cho ta xem một chút. Chỉ cần xác định không có vấn đề, chúng ta lập tức bắt đầu."*

Nghe Đường Tam nói ...trước chi ra trăm kim hồn tệ, Thiết Tâm đã có chút tin tưởng thiếu niên trước mắt này. Bất quá hắn kinh doanh không phải một vài năm, vật chế tác lại càng không nhận ra, nếu bất thành có lẽ cũng chẳng bán lại được cho ai. Bởi vậy, để mọi việc ổn thỏa, hắn đương nhiên hy vọng có thể ...trước thăm dò một ít chi tiết từ Đường Tam. Chỉ cần thân phận hồn sư của Đường Tam không có vấn đề gì, chuyện làm ăn này hắn có thể tiếp nhận.

Về phần Hồn Sư Thủ Trát sẽ được nhận khi lần đầu đến vũ hồn điện nhận trợ cấp. Có thể nói Thủ Trát tượng trưng cho thân phận của hồn sư. Mặt trước có ghi một số thông tin quan trọng về hồn sư đó đồng

thời cũng có số hiệu chuyên môn do vũ hồn điện cấp. Chỉ cần bằng vào cái số hiệu này, có thể thông qua vũ hồn điện để điều tra thân phận của hồn sư.

Đường Tam không do dự, tay phải tại Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra Hồn Sư Thủ Trát của chính mình. Hắn là muốn hợp tác lâu dài với vị lão bản này, tự nhiên là muốn làm đối phương tính nhiệm.

Hồn Sư Thủ Trát cũng không phải là trang giấy hay bằng vải, mà là một khối kim loại bằng cái bàn tay. Nghe nói cái khối kim loại này chỉ vũ hồn điện mới có, rất khó bắt chước. Hồn Sư Thủ Trát lựa chọn loại kim chước này để chế tạo, cũng là để phòng ngừa tình huống giả mạo. Dù sao, dưới tình huống bình thường, cái Thủ Trát này là đi theo hồn sư cả đời.

Tại phía trên cùng của Thủ Trát, khắc họa thời điểm mỗi lần hồn sư lên cấp. Tổng cộng có mười cột. Đầu tiên là ghi chú thời gian cùng địa điểm cùng với vũ hồn của hồn sư. Kế đến là thời gian thăng cấp cùng với cấp bậc của hồn sư lúc đó. Tại mặt còn lại của Thủ Trát có khắc dấu hiệu của vũ hồn điện, một thanh trường kiếm. Mọi Thủ Trát của các hồn sư là giống nhau, chỉ có nhân tài của vũ hồn địa là có chút khác biệt.

Mắt thấy Đường Tam lấy ra Hồn Sư Thủ Trát đưa tới, Thiết Tâm vội vàng đứng lên, từ cái bàn phía sau đi ra, trình trọng dùng hai tay tiếp nhận. Hồn Sư Thủ Trát là tượng trưng thân phận của hồn sư cùng với tấn giai ghi chép, bình thường sẽ không dễ dàng mang ra. Quan trọng tựa như tôn nghiêm của hồn sư. Mặc dù Đường Tam nhìn qua tuổi không lớn, nhưng Thiết Tâm vẫn không dám chậm trễ.

Cầm lấy miếng kim loại lạnh lẽo, Thiết Tâm cẩn thận hướng mặt trên nhìn lại, đầu tiên đập vào mắt là một dãy chữ nhỏ. Chỉ thấy mặt trên viết: Tính danh: Đường Tam, giới tính: Nam, Đấu La lịch 2637, cấp bởi Nặc Đinh thành vũ hồn phân điện, vũ hồn Lam Ngân Thảo.

Nhìn qua một lượt, Thiết Tâm không khỏi có chút thất vọng. Hắn bản thân mặc dù thiên phú không cao, đến giờ bất quá hai mươi mấy cấp, thuộc về dạng cả đời không cách nào đột phá ba mươi cấp; nhưng hắn vẫn biết, Lam Ngân Thảo là tiêu chuẩn cho phế vũ hồn... Chẳng lẽ sở hữu vũ hồn Lam Ngân Thảo còn có thể trở thành hồn sư sao?

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Thiết Tâm hướng mặt sau của Hồn Sư Thủ Trát nhìn một lượt.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Thập cấp hồn sư, thời gian: Đấu La lịch 2637. Được ghi chú bởi Nặc Đinh Thành vũ hồn phân điện.

Thiết Tâm nheo lại hai mắt của mình, không nhìn lầm chứ, như thế nào vẫn là 2637, Lam Ngân Thảo vũ hồn thật sự có thể tu luyện đến cảnh giới hồn sư hay sao? Cái này có ghi sai hay không?

Ngẩng đầu nhìn Đường Tam, mang theo nghi hoặc ánh mắt, <i>"Tiểu tử, cái Thủ Trát của ngươi có phải hay không là có chuyện? Tại sao lại ghi chú thời gian người thành hồn sỹ cùng hồn sư là như nhau?"</i>

Đường Tam mỉm cười, <i>"Không, nó không có ghi sai, bởi vì ta là Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực."</i>

Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực? Thiết Tâm thất kinh, nhìn Đường Tam, ánh mắt nhất thời thay đổi. Trước, bất kể hắn là cái dạng gì vũ hồn, nhưng Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực là đã đủ gây cho Thiết Tâm một trận chấn động. Ít nhất dựa theo kinh nghiệm cùng hiểu biết của hắn, vẫn chưa gặp hay nghe qua người nào có Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực. Khó trách Đường Tam ở cùng năm trở thành hồn sư. Chính mình như thế nào không nghĩ tới tình huống Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực a. Một hồn sư với vũ hồn Lam Ngân Thảo nhưng có Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực, khó trách Thiết Tâm không nghĩ ra.

Có chút vội vàng, hắn nhìn về cột thứ ba của Thủ Trát. Trước mắt hắn là ba hàng chữ viết, đề:

Hai mươi cấp đại hồn sư, thời gian: Đấu La lịch 2639. Ghi chú bởi Nặc Đinh Thành vũ hồn phân điện.

Trên Thủ Trát hiển nhiên sẽ không ghi lại chính xác cấp bậc cùng với hồn hoàn thu được hoặc hồn kỹ. Cái đó dù sao cũng là bí mật của hồn sư. Cho dù là Vũ hồn điện chính mình ghi lại, nhiều nhất cũng chỉ là thêm phần hồn hoàn cấp bậc. Về phần hồn kỹ tuyệt đối sẽ không lộ ra.

37, 38, 39.

Thời gian gần ba năm, hắn đã trở thành đại hồn sư? đại hồn sư đã ngoài hai mươi cấp? Nhìn qua hắn bây giờ, cũng không vượt qua mười lăm tuổi. Bây giờ là năm 2643, nói cách khác, hắn tại bốn năm trước đã đột phá hai mươi cấp.

Cái này.....

Thiết Tâm là hoàn toàn khiếp sợ. Trừ trước mắt đứa nhỏ này sở hữu phế vũ hồn Lam Ngân Thảo, chỉ xét về hồn lực, hắn tuyệt đối là thiên tài. So với hai người con mình của mình càng thêm xuất sắc.

<i>"Thiết thúc thúc, ngài xem xong chưa? "</i> Đường Tam khách khí hỏi.

Thiết Tâm yên lặng đem Hồn Sư Thủ Trát trả lại cho Đường Tam, hắn đã nhớ kỹ biên hiệu ở mặt trên, tùy thời có thể tiến hành kiểm tra.

<i>"Đường Tam đại hồn sư, ta trước đã mạo muội xin người thứ lỗi."</i> Thiết Tâm trịnh trọng nói.

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, <i>"Không có gì, ta biết việc buôn bán cũng không phải dễ dàng. Có thể ngài còn không yên tâm, dù sao tuổi ta vẫn còn nhỏ một chút."</i>

Thiết Tâm nhin không được hỏi, <i>"Có thể hay không nói cho ta biết, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"</i>

Đường Tam cũng không giấu diếm, <i>"thêm mấy tháng nữa ta là mười ba tuổi"</i>.

Thiết Tâm đảo hấp một ngụm không khí. Không được mười ba tuổi, nói cách khác, hắn mới chỉ có mười hai tuổi, hơn nữa là bốn năm trước, lúc hắn tám tuổi đã trở thành đại hồn sư, đây là sự thật sao? Có thể là sự thật sao?

<i>"Đường Tam đại hồn sư, ta còn có một cái thỉnh cầu cuối cùng. Có thể hay không cho ta xem hồn hoàn của người."</i>

Mười hai tuổi làm đại hồn sư, đối với Thiết Tâm, quả thật không biết phải nói gì. Dù sao, quái vật trong Sử Lai Khắc cũng chỉ có bảy người, chuyện này cũng không phải người bình thường có thể giải thích.

Thiết Tâm nói ra những lời này, cũng hiểu được chính mình có chút quá phận, tựa hồ là đã quá đa nghi, trên mặt đã lộ ra chút khó xử.

Đường Tam cũng không thèm để ý, hắn cần chính là một địa phương có thể hợp tác lâu dài nên việc làm cho mọi người tin tưởng lẫn nhau là rất cần thiết. Thiết Tâm ngôn ngữ, cử chỉ làm cho người ta cảm giác hắn là người trầm ổn, hơn nữa quy mô của xưởng rèn làm Đường Tam thập phần hài lòng.

<i>"Hảo."</i> Đường Tam chậm rãi giơ lên tay trái của mình, quang mang màu lam lặng lẽ bắt đầu khởi động.

Thiết Tâm trấn tĩnh tinh thần nhìn Đường Tam, cùng đợi hồn hoàn nương theo vũ hồn đồng thời xuất hiện.

Hồn Sư Thủ Trát bằng cách nào đó có thể làm giả, nhưng hồn hoàn tuyệt đối không

giả được. Đó mới là tượng trưng chính xác cho cấp bậc của hồn sư.

Mang theo ánh sáng màu xanh lam phát ra từ Lam Ngân Thảo, lúc này đang trên tay của Đường Tam. Trong nháy mắt phát sáng, trên mặt đất đã xuất hiện một lớp Ngân Thảo phủ gần hết ba mặt của căn phòng. Cùng lúc đó, ba cái hồn hoàn tinh lệ đồng thời từ dưới chân hắn dâng lên. Lưỡng hoàng nhất tử, ba cái hồn hoàn cực kỳ rõ ràng, quanh thân thể hắn phát động.

Ngay giờ khắc này, không khí phảng phất đã động lại, phòng bên trong hết thảy đều trở nên có chút kỳ huyền.

Thiết Tâm há to miệng, nhìn ba cái hồn hoàn trên người Đường Tam, hai tay không tự giác run rẩy một chút.

<i>"người. người....."</i>

Đường Tam nói: <i>"Ta mới vừa thu được cái hồn hoàn thứ ba. Còn chưa kịp tới Vũ hồn điện ghi chú, cho nên, trên Hồn Sư Thủ Trát vẫn chưa ghi chép ta trở thành Hồn tôn."</i>

Ba cái hồn hoàn, thực sự là ba cái hồn hoàn? Thiết Tâm trong lòng đang run rẩy. Mười hai tuổi, Hồn tôn, vượt qua ba mươi cấp, Lam Ngân Thảo, những từ này, xoay quanh không ngừng trong đầu Thiết Tâm. Đại não của hắn lúc này đã trống rỗng, một cảm giác không thể nói lên lời tràn ngập trong ngực hắn.

Từ Đường Tam, Thiết Tâm cảm nhận được áp lực, áp lực đặc thù giữa cao cấp hồn sư đối hồn sư có cấp bậc thấp hơn.

<i>"Người thật sự chỉ có mười hai tuổi?"</i> Trong lòng hắn có chút điều khó lý giải, hỏi.

Đang ở lúc này, đột nhiên, cửa phòng mở ra, một cái thân ảnh cao lớn từ ngoài tiến vào.

<i>"Phụ thân, ta nghe phía trước tiểu nhị báo lại, chúng ta có đại sinh ý? A, đây là....."</i>

Cao lớn thân ảnh chợt động lại, tại áp lực do Lam Ngân Thảo mang đến, hắn trước tiên phóng thích ra vũ hồn, hai cái màu vàng trăm năm hồn hoàn từ dưới chân dâng lên.

<i>"Là người."</i>

Người vào là Thiết Long, khi hắn nhìn thấy Đường Tam, nhất thời kinh hô lên tiếng. Nhìn thấy đệ tam hồn hoàn màu tím

trên người Đường Tam, sắc mặt hắc nhất thời thay đổi.

Thiết Tâm dù sao cũng từng trải, lúc này đã từ khiếp sợ khôi phục lại bộ dáng thường ngày, <i>"A long, người biết Đường Tam hôn hôn?"</i>

Thiết Long trừng lớn con mắt, nhìn vào đệ tam hôn hoàn của Đường Tam, có chút chán nản nói: <i>"Phụ thân, người còn nhớ lần trước, huynh đệ bọn con, tại đấu hôn trận, bại trong tay hai người thiếu niên chứ? Chính là Đường Tam cùng vị nữ hài tử kia tạo thành Tam Ngũ đội. Lúc ấy Đường Tam vì ngăn trở Tiểu Vũ nên bị bọn con đả thương."</i>

Ngừng một chút, hắc lại hỏi tiếp: <i>"Đường Tam, người đã đột phá ba mươi cấp?"</i>

Đường Tam thu hồi vũ hồn bản thân, Lam Ngân Thảo cùng hôn hoàn đồng thời biến mất, hướng Thiết Long mỉm cười, gật đầu, <i>"Thiết đại ca, người vẫn khỏe. Lần trước, tại đấu hôn trận, ta cũng đã hai mươi chín cấp, mấy ngày hôm trước cơ duyên xảo hợp, nên đột phá ba mươi cấp. "</i>

Thiết Long cười khở nói: <i>"Cùng người so sánh, huynh đệ chúng ta quả thực là phế vật. Tiểu nhị nói có người mang đại sinh ý đến, không phải là người chứ."</i>

Đường Tam a a cười, nói: <i>"Như thế nào không phải ta. Lần này, ta là cố ý phiền toái các người. Chỉ là không nghĩ tới cư nhiên là đến xưởng rèn của gia đình người. "</i>

Thiết Tâm trong lòng thầm than một tiếng, nhìn Đường Tam ánh mắt đã hoàn toàn xảy ra biến hóa, mười hai tuổi đã là hôn tôn đại biểu cho cái gì, hắc có lẽ không rõ lắm. Nhưng hắc có thể biết chắc, tương lai của Đường Tam là vô cùng sáng lạng . Cùng một vị hôn sư như vậy hợp tác, còn có cái gì phải suy nghĩ nữa đây?

<i>"Đường Tam hôn hôn, ta lúc trước đối với người là hoài nghi, ta xin lỗi. Chuyện hợp tác là không thành vấn đề. Cứ dựa theo những lời người nói trước mà làm đi. "</i>

Đường Tam âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rốt cục việc hợp tác đã thành công. Cứ như vậy, bản thân mình thì có nhiều thời gian để tu luyện cùng chế tạo thêm các loại ám khí cường đại khác.

<i>"Thiết đại thúc, ta còn muốn nhờ ngài làm dùm ta một bộ dụng cụ thợ rèn, chất lượng phải tốt nhất. Phiền toái ngài, nhờ người đưa đến học viện giúp ta. Ta sẽ nói cho ngài địa chỉ. "</i>

Thiết Tâm nhanh chóng trả lời: <i>"Không thành vấn đề. Sau này người có cái gì

cần, chúng ta có thể làm, cứ mặc nhiên tới tìm chúng ta. Để người yên tâm, linh kiện người cần sẽ do hai huynh đệ Thiết Long và Thiết Hổ này phụ trách. Chất lượng khẳng định không có vấn đề. "

Đường Tam nói: "Vây phiền toái hai vị Thiết đại ca rồi."

Lưu lại địa chỉ của Sở Lai Khắc học viện, thanh toán một trăm kim hồn tệ xong, Đường Tam được Thiết Thị phụ tử ba người trực tiếp tiễn ra cửa.

"Thiết đại thúc, hai vị Thiết đại ca, các vị không cần tiễn. Vật kia đã phiền toái các người rồi. Sau khi làm xong, cho người đến học viện báo ta biết một chút, ta tới lấy. Bộ dụng cụ kia thì phiền các vị làm nhanh một chút. Về giá cả tài liệu cho bộ dụng cụ kia...."

"Yên tâm đi, ngày mai ta sẽ cho người đưa bộ dụng cụ ấy đến học viện cho người. Nhân tiện hỏi, Đường Tam hôn tôn, học viện các người vẫn thu đệ tử chứ? Hai người con này của ta nếu có thể đến quý học viện tu luyện, ta nghĩ, thực lực nhất định nhanh chóng gia tăng."

Thiết Tâm thấy qua thực lực của Đường Tam, có thể bồi dưỡng Đường Tam thành hôn sư như vậy, tuyệt đối làm kẻ khác tâm động.

Đường Tam nói: "Sợ rằng không được, học viện yêu cầu tương đối nghiêm khắc, chỉ lấy đệ tử không quá mười hai tuổi. Hai vị Thiết đại ca tuổi đã vượt qua khỏi."

Thiết Long liền nói: "Quên đi, Phụ thân. Chúng con tại cao cấp hôn sư học viện của Tác Thác Thành cũng giống nhau. Chúng con sẽ cố gắng, tranh thủ sớm ngày đạt tới ba mươi cấp. "

Mã Hồng Tuấn đã nói qua với Đường Tam không cần chờ hắn cùng về. Vì vậy sau khi rời khỏi xưởng rèn, Đường Tam cũng không lưu lại, trực tiếp trở về học viện. Đối với hắn mà nói, thời gian mấy ngày kế tiếp này cần cố gắng tu luyện cũng cố thêm. Hắn chưa bao giờ cho rằng bản thân là thiên tài. Đi đến thế giới này, hành trang của hắn là Đường Môn tuyệt học trong đó có Huyền Thiên Bảo Lục. Cho dù Tiên Thiên Mãn Hồn Lục trợ giúp hồn lực của hắn sau này tăng lên nhanh chóng, kỳ thật, đều là kết quả của việc tu luyện Huyền Thiên Bảo Lục.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Tam theo thói quen rời khỏi phòng từ sớm, tu luyện Tử Cực Ma Động, hấp thu đông phương tử khí do ánh sáng mặt trời mang đến.

Khung cảnh rất đẹp, nhìn mặt trời từng từng dâng lên như đang trôi nổi giữa bầu trời, còn có từng mảng mây bị nhuộm vàng đang ở chân trời xa xa, Đường Tam chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, ánh mắt sáng lên. Tinh, khí, thần cơ hồ đạt tới trạng thái tỉnh táo nhất. Hắn biết, bản thân lại có tiến bộ. Từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm trở về, cho tới bây giờ, hắn mới hoàn toàn khôi phục lại thực lực.

Mặc dù mỗi ngày đều dậy sớm tu luyện, nhưng trên thực tế mỗi lần tu luyện thời gian cũng không dài. Ánh sáng tím xuất hiện cùng với mặt trời ở phương Đông chỉ tồn tại trong khoảng thời gian rất ngắn.

Đến giờ dùng điểm tâm, Đường Tam xoay người rời khỏi, trực tiếp đi tới thực đường.

Còn chưa đi vào thực đường, Đường Tam cảm thấy một cỗ mùi hương khác thường, mùi thịt đậm đà đến mê người, trong đó tựa hồ vẫn hỗn tạp một ít mùi từ cơ thể hắn.

Đi vào thực đường, Đường Tam nhất thời trước mắt là một trận màn rung động, hắn luôn là đệ tử tới đây sớm nhất, nhưng lúc này, ở đó cũng đã có một cái thân ảnh đang vội vàng qua lại.

Cái thân ảnh đó không ngừng thêm củ vào lò, nêm nếm các món ăn, hơn nữa vội vàng chuẩn bị các loại rau quả. Trên đầu đội một cái mũ làm bằng gỗ, bộ dáng cứng ngắc, trán đang đầy mồ hôi, cũng chẳng phải ai xa lạ mà là Đại Sư. Hiển nhiên là Đại Sư đích thân xuống bếp để chuẩn bị bữa sáng.

<i>"Sư phụ."</i> Đường Tam từng bước, bước vào thực đường.

Đại Sư ngẩng đầu nhìn thấy người đi vào quả nhiên là Đường Tam, trên mặt nhất thời ôn hòa mỉm cười, <i>"Người vẫn luôn dậy sớm như vậy."</i>

Đường Tam bước nhanh đi tới một bên, trước, rửa sạch tay của mình, trở lại bên cạnh Đại Sư, <i>"Để đệ tử giúp người một tay."</i> Hắn biết, chuyện sư phụ muốn làm, hiển nhiên không ai có thể ngăn cản. Vì vậy hắn cũng không hỏi Đại Sư vì sao tự thân xuống bếp để chuẩn bị bữa sáng.

Đại Sư mỉm cười lắc đầu, <i>"Không cần, mình ta làm đã tốt lắm rồi. Lại đây, xem thử tay nghề của ta thế nào."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 135: Bắt đầu cấp tập huấn thứ nhất.

Dịch: FairyMoon

Biên: Tiên Như Mạng+FairyMoon

Đại Sư cầm lấy một cái chén lớn, từ nồi thịt lớn đang không ngừng toát ra mùi thơm, múc vào đầy chén của Đường Tam, lại lấy thêm hai cái bánh bao lớn và hai quả trứng gà đặt ở trước mặt hắn.

<i>"Ăn đi, thân thể các người đang trong giai đoạn phát triển, quan trọng nhất là phải cung cấp đầy đủ dinh dưỡng. Thân thể khỏe mạnh đối với việc tu luyện là hết sức cần thiết. Thân thể không khỏe như thế nào các người có thể tiếp nhận hồn lực mạnh mẽ chứ? Hôm qua ta đã suy ngẫm kỹ về chuyến đi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lúc trước của mọi người cùng với việc người thu nhận hồn hoàn từ Nhân Diện Ma Chu trên hai ngàn năm. Ngẫm nghĩ người có thể thành công, cố nhiên nói chí ý người kiên định là không sai, nhưng thân thể tráng kiện cũng là một nguyên nhân trong đó. Rất nhiều hồn sư chỉ lo tu luyện hồn lực cùng kỹ xảo bản thân nhưng lại quên việc rèn luyện thân thể. Trong khoảng thời gian ngắn có lẽ là không xảy ra chuyện gì, nhưng sau này mà nói, đối với cấp bậc càng cao hồn lực sẽ vượt quá sự chịu đựng của cơ thể mà sinh ra tác dụng phụ."</i>

Tiếp nhận bữa sang từ tay Đại Sư, Đường Tam trên miệng đã đầy nước miếng. Mùi hương thịt nồng, đậm, hiển nhiên là được ninh rất lâu. Cắt thành những miếng nhỏ, bên trong tỏa ra một hương thơm ngào ngạt làm bụng Đường Tam không khỏi sôi lên.

Trù nghệ của Đại Sư so với hắn tưởng tượng còn hơn rất nhiều. Chén thịt kho đang tỏa hương ngào ngạt, thêm vào hai bánh bao, một quả trứng gà, có thể nói đây là bữa sáng ngon nhất của Đường Tam từ lúc vào học viện đến nay. Ăn vào, cảm giác không ngừng từ bụng truyền ra, thoải mái không nói lên lời.

Đường Tam mới vừa ăn xong, đã nghe tiếng của Tiểu Vũ từ bên ngoài truyền vào, <i>"Thơm quá a, bữa sáng nay quả là có không ít món ngon."</i>

Đi vào thực đường chính là hai người, ngoài Tiểu Vũ còn có bạn cùng phòng với nàng Vinh Vinh. Người khác không biết tính tình Đại Sư, Tiểu Vũ như thế nào lại không biết. Đường Tam là đệ tử của Đại Sư,

qua nhiều năm như vậy, nàng đối với Đại Sư đã có chút hiểu rõ.

<i>"Đại Sư, ngài vẫn khỏe."</i> Tiểu Vũ cung kính hướng về phía Đại Sư hành lễ.

Đại Sư hướng nàng gật đầu, nhưng cũng không tươi cười như với Đường Tam. Chuẩn xác mà nói, trừ Đường Tam ra, rất ít có người khác thấy Đại Sư tươi cười.

Trữ Vinh Vinh cái mũi giật giật. Nàng vốn là bị Tiểu Vũ mạnh mẽ kéo tới. Lúc đến, Vinh Vinh mắt còn vẻ mông lung, lúc này mùi vị của các món ăn đã làm nàng dần dần tỉnh táo lại.

Đại Sư đưa cho các nàng mỗi người một chén thịt, một cái bánh bao cùng một quả trứng, so với Đường Tam là ít hơn một chút. Nữ hài tử dù sao ăn cũng không nhiều.

<i>"Nhanh ăn đi, hết thì lấy thêm."</i>

Tiểu Vũ cùng Vinh Vinh bị cái hương thơm kia thúc đẩy, cũng không lên tiếng đáp lại lời Đại Sư, trực tiếp ngồi xuống dùng bữa.

Chứng kiến Tiểu Vũ mang Vinh Vinh lại đây, Đường Tam nhất thời bưng tỉnh. Đúng vậy, mình phải gọi Áo Tư Tập tới mới phải. Hắn so với Tiểu Vũ càng thêm hiểu rõ Đại Sư. Tự biết sư phụ hắn tính tình cũng như tên, cực kỳ cương mãnh, không như vẻ ngoài trầm tĩnh.

Nghĩ tới đây. Đường Tam gấp gáp hướng Đại Sư cáo từ. Hắn không chỉ muốn đi kêu Áo Tư Tập mà còn cả những người kia.

Dưới sự cố gắng của Đường Tam, tất cả mọi người điều đã có mặt tại thực đường. Nếu lúc đầu có vài người tỏ vẻ bất mãn, sau khi ăn xong, cũng không ít người khen ngợi Đường Tam có nghĩa khí.

Sau nửa canh giờ, tiếng chuông báo giờ học vang lên, đã đến lúc tập hợp.

Ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, mang đến hơi thở ấm áp. Vạn vật dưới ánh sáng càng thêm rực rỡ, một ngày mới lại bắt đầu.

Đại Sư hai tay sau lưng, đứng ở giữa thao trường, nhìn trước mặt bảy tên đệ tử dựa theo tuổi sắp hàng. Hôm nay học cũng chỉ có một vị sư phụ. Phát Lan Đức viện trưởng đã nói qua, tất cả học viện sư phụ bắt đầu từ hôm nay đều phối hợp Đại Sư tiến hành dạy học.

Ánh mắt Đại Sư lạnh lùng nhìn qua một lượt, nói <i>"Ngày mai vào lúc bữa sáng, ta

hy vọng các người điều có mặt sớm tại thực đường. Sau khi ăn xong cần phải có thời gian tiêu hóa, không thể lập tức tiến hành vận động mạnh. Mặt trời vừa lên, ta sẽ chuẩn bị tốt bữa sáng, trong vòng nửa canh giờ còn không có đến, vậy không cần nói nhiều, sẽ không được ăn sáng. "</i>

Ánh mắt mạnh mẽ từ trên người Đại Sư lướt qua một lượt. Hắn đương nhiên nhìn ra có vài người không để lọt tai nhưng cũng không nói thêm nhiều.

<i>"Ta đã hiểu rõ vũ hồn cùng năng lực của các người. Bắt đầu từ hôm nay, ta triển khai cường hóa huấn luyện cho các người. Đái Mộc Bạch, bước ra khỏi hàng. "</i>

Đái Mộc Bạch tiến lên phía trước, ánh mắt vốn được coi là tà mầu của hắn đã thu điểm lại. Cuộc sống trước kia của hắn có thể là không người kiềm chế, nhưng khi vào học viện, cũng đã thay đổi nhiều. Lời của sư phụ đối với hắn mà nói là mệnh lệnh.

Đại sư nhìn thân hình cao lớn của Mộc Bạch, nói: <i>"Cho người một cái nhiệm vụ, bắt đầu từ bây giờ, chỉ cần không ảnh hưởng đến gân cốt, trực tiếp đem sáu người bọn họ đánh ngã."</i>

<i>"A?"</i> Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, giật mình nhìn Đại Sư.

Đại Sư trên mặt thần sắc cứng đờ, <i>"Người hồn lực đã ba mươi bảy cấp. Bọn họ cao nhất chỉ mới ba mươi một cấp, có chuyện gì sao?"</i>

Đái Mộc Bạch quay đầu nhìn về phía mọi người. Ánh mắt đầu tiên là rơi vào trên người Đường Tam. Người khác hắn có thể không quan tâm, nhưng Đường Tam trên người bao nhiêu là ám khí khiến hắn không thể không có chút cảnh giác.

<i>"Đường Tam bước ra khỏi hàng."</i> Âm thanh Đại Sư lại vang lên.

Đường Tam lập tức tiến lên phía trước, đến bên cạnh Đái Mộc Bạch.

Đại sư nhìn Đường Tam, nói: <i>"Không được sử dụng đệ tam hồn kỹ cùng với các loại vũ khí đặc thù của người. Các người có thể bắt đầu rồi. "</i>

<i>"Chờ một chút."</i> Mở miệng chính là Đái Mộc Bạch, <i>"Đại sư, cái này không công bình, nếu Đường Tam không thể toàn lực phát huy, vậy, chúng ta đánh còn có ý tứ gì. Hồn lực của hắn so với ta thấp hơn, nếu vẫn hạn chế hồn kỹ của hắn, ta chiếm tiện nghi so với hắn là nhiều hơn. Mặc dù đệ tam hồn hoàn của

Đường Tam là cường hãn nhưng ta cổ đủ tự tin đối phó. "

Đại sư lạnh nhạt nói: "Nếu hãn sử dụng đệ tam hồn hoàn, ta nghĩ là người không có cơ hội. Khống chế hệ hồn sư mà gặp phải vũ hồn khắc chế, người làm thế nào đánh bại. Nếu người đã yêu cầu, vậy cứ để Đường Tam sử dụng đệ tam hồn hoàn. Làm đồng đội của nhau, các người cũng nên hiểu rõ lẫn nhau một chút."

Những người khác lập tức lui về phía sau cả Đại sư cũng không ngoại lệ. Hồn tôn đã ngoài ba mươi cấp, uy lực cũng là nhất định. Hơn nữa với việc bọn họ chưa khống chế tốt hồn lực, rất dễ dẫn đến việc ngộ thương.

Đái Mộc Bạch tà mâu dần dần biến thành màu hồng, đối thủ trước mắt thấp hơn hãn sáu cấp nhưng hãn không dám có chút kinh suất. Đệ tử Sử lai khắc học viện đều là quái vật, nhưng chánh thức làm cho hãn kiêng kỵ cũng chỉ có Đường Tam trước mắt.

"Tiểu Tam, cẩn thận. Ta là sẽ không hạ thủ lưu tình đâu. "

Đường Tam chỉ là khẽ gật đầu, cũng không có nói gì. Hãn có thể cảm giác một cách rõ ràng là Mộc Bạch toàn thân đang căng thẳng, tinh thần vô cùng tập trung, đứng thủ thế tựa như một đầu mãnh hổ chuẩn bị xuống núi.

Đái Mộc Bạch vũ hồn Bạch Hổ, đã hoàn thành việc nhập thể.

Ánh sáng xanh lam từ trên người Đường Tam xuất ra, sau khi được Nhân Diện Ma Chu cải tạo, Lam Ngân Thảo lặng lẽ từ dưới chân Đường Tam trải rộng ra.

Đường Tam chậm rãi giơ lên tay phải của mình, hướng Mộc Bạch trịnh trọng nói: "Mộc Bạch, nếu người có thể phá vỡ đệ tam hồn kỹ của ta. Vậy người thắng".

Đái Mộc Bạch tinh thần rung lên. Không chỉ là hãn, ngay cả các đệ tử đang quan chiến bên ngoài, tinh thần đều tập trung trên người Đường Tam. Bọn họ muốn nhìn một chút, Đường Tam lúc tiếp nhận Nhân Diện Ma Chu vô cùng thống khổ, vậy sẽ có uy lực như thế nào.

Tà mâu Đái Mộc Bạch trong nháy mắt hợp nhất, căn bản không có lo lắng. Trên người màu tím trong suốt của đệ tam hồn hoàn trong nháy mắt phóng thích. Đệ tam hồn kỹ Bạch Hổ Kim Cương Biến đã bộc phát.

Vũ hồn Bạch Hổ nhập thể, thần thể Mộc Bạch nhờ đó bành trướng, trở nên cứng

rắn. Quần áo trên thân bị chấn rách một phần, lộ ra một phần cơ thể với cơ nhục khủng khiếp. Trên da tay đã xuất hiện những vân đen như vân hổ. Một đôi hồ chưởng vẽ thành một vòng tròn lớn, trên, bắn ra những lưỡi dao sắc bén màu trắng bạc. Toàn thân hắn được bao phủ bởi một tầng kim quang mãnh liệt. Hai tròng mắt lộ ra sắc đỏ như máu. Toàn thân trên dưới lộ ra phí phách, vua của muôn loài.

Trước cùng Đường Tam đấu qua, hắn là dùng Bạch Hồ Kim Cương Biến chấn vỡ đệ nhị hồn hoàn <i>"Kí Sinh"</i> của Đường Tam. Lúc này lại đối mặt Đường Tam, hắn lại dùng hồn kỹ cực mạnh của bản thân. Mục đích là muốn bẻ vào hồ trảo sắc bén phá vỡ Lam Ngân Thảo của Đường Tam.

<i>"Cẩn thận."</i>

Lam Ngân Thảo dưới chân Đường Tam trong nháy mắt phát động, vô số Ngân Thảo được xuất ra. Có cây bay trên không, cũng có cây chạy là xà dưới đất. Có cây từ bên trái xuất ra cũng có cây từ bên phải. Bốn phương tám hướng tiến đến Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch thuộc về cường công hình hồn sư, nhanh nhẹn cũng không phải sở trường của hắn. Mắt thấy Lam Ngân Thảo quấn quanh lan tới, hắn cũng không có né tránh. Trên người kim quang chợt càng thêm cường thịnh vài phần, cả người đón Lam Ngân Thảo tiến đến.

Đái Mộc Bạch chỉ tiến lên được ba bước, thân thể liền dừng lại. Lam Ngân Thảo đệ nhất hồn kỹ, quấn quanh, đem thân thể hắn bao lại ở bên trong.

Đái Mộc Bạch ý thức chính là muốn dùng lực lượng của hắn chấn nát cái kia Ngân Thảo, tựa như lần trước. Nhưng trong nháy mắt hắn tự phát hiện có điều không đúng.

Thêm vào thuộc tính của đệ tam hồn hoàn, Lam Ngân Thảo mặc dù không xảy ra biến hóa về hình dạng, nhưng sự cứng cỏi đã gia tăng thêm vài phần. Mộc Bạch dùng hết sức cũng không chấn nát được. Ngược lại còn làm Ngân Thảo quấn chặt thêm vài phần vào cơ thể hắn.

Quý Đằng mang theo mũi nhọn lạnh yên đột ngột xuất hiện, nếu không phải Đái Mộc Bạch, tại Bạch Hồ Kim Cương Biến, da dẻ trở nên cứng rắn vô cùng, thì hắn đã bị Quý Đằng mang theo độc tố của Nhân Diện Ma Chu xâm nhập vào cơ thể.

Ba mươi bảy cấp, Đái Mộc Bạch cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy. Mắt thấy

không thể bằng vào sức mạnh thoát khỏi
Lam Ngân Thảo. Hai tay đang bị trói buộc của hắn nhất thời khởi động.

Hổ Trảo Phong Nhận chợt bắn ra. Dưới tần suất công kích kịch liệt, Lam Ngân Thảo cũng bị dao động mạnh. Đường Tam mắt thấy Phong Nhận kia đã cắt vào Lam Ngân Thảo, một khi để cho Mộc Bạch hai tay xuất ra toàn lực, Ngân Thảo dù trải qua tăng phúc cũng khó lòng chế trụ được.

Đáng tiếc, Đường Tam không có trông chờ kháng trụ được Mộc Bạch bằng vào cái này Ngân Thảo. Dù sao hồn lực của Mộc Bạch là ba mươi bảy cấp. Mục đích của Đường Tam là dùng cái này Ngân Thảo để tạm thời giữ chân Mộc Bạch, làm hắn có thêm thời gian chuẩn bị cho đệ tam hồn kỹ mà thôi. Ý nghĩa của khống chế hệ hồn sư chính là từ bắt đầu trận đấu, có thể khống chế được đối thủ, cho đến lúc kết thúc trận đấu mới thôi.

Một cái quang cầu xanh biếc, nhân lúc Mộc Bạch bằng vào hổ trảo sắc bén chấn rách Ngân Thảo, lao vút đến. Mộc Bạch hiển nhiên là thấy cái quang cầu kia. Thân thể hắn mặc dù bị khốn trụ, nhưng không phải là không thể di chuyển.

Hắn biết, cái quang cầu từ tay Đường Tam xuất ra chính là đệ tam hồn hoàn. Lập tức bắt chấp hình tượng, thân thể hơi nghiêng, hướng bên cạnh đảo đi.

Hắn bây giờ cần là thời gian. Chỉ cần đủ thời gian để thoát ly Lam Ngân Thảo đang quấn trên người, bằng vào ba mươi bảy cấp hồn lực và công kích được gia tăng từ Bạch Hổ Kim Cương Biến, hắn tự tin đẩy lùi được đệ tam hồn hoàn của Đường Tam.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, quang cầu xanh biếc trong nháy mắt giãn ra, đường kính hơn năm thước từ trên trời giáng xuống. Mộc Bạch dù đã nghiêng người tránh nhưng vẫn không thoát khỏi phạm vi năm thước này. Quang cầu rất nhanh biến thành một cái Chu Vồng, tốc độ bành trướng càng nhanh hơn. Thêm vào đó, quang cầu là được Đường Tam bằng vào thủ pháp sử dụng ám khí sử ra, tốc độ đã đạt tới hai từ ..kinh khủng.

Chu Vồng màu xanh thật lớn trong nháy mắt phủ xuống. Đái Mộc Bạch chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng. Cả thân thể khổng lồ của hắn đã bị bao vào bên trong.

Hổ trảo của hắn lúc này đã chấn khai được Lam Ngân Thảo. Ngay lúc hắn chuẩn bị chấn khai tiếp cái Chu Vồng kia, đột nhiên truyền đến một trận tê dại mãnh liệt. Dù Bạch Hổ Kim Cương Biến có thể cường hóa thân thể hắn nhưng vô pháp xua tan cái cảm giác khó chịu kia.

Chất độc mãnh liệt xâm nhập vào thân thể Đái Mộc Bạch. Chu Võng không ngừng buộc chặt. Trảo phong tiếp xúc cùng Chu Võng, trực tiếp bị chấn văng ra, ngay cả một tia dấu vết cũng không có lưu lại.

Đái Mộc Bạch toàn lực phát động hồn lực bản thân, hy vọng trong tình huống bị tê dại và trói buộc có thể ly khai. Nhưng hần càng dùng sức Chu Võng trên người lại càng quấn chặt. Cảm giác có sức nhưng không dùng được khiến hần không khỏi cảm thấy buồn bực.

Cảm giác tê dại càng ngày càng mãnh liệt. Kháng lực từ Mộc Bạch cũng không còn mạnh mẽ như trước. Chu Võng màu xanh trong suốt không ngừng buộc chặt hơn, khiến xương trên người Mộc Bạch xuất hiện những tiếng kêu nhỏ.

<i>"Dừng lại được rồi."</i> Đại sư lạnh nhạt nói.

Đường Tam vội vàng tiến lên, đưa tay thu lại Chu Võng. Có chút kỳ quái, cái Chu Võng kia bỗng chốc biến đổi trở lại thành quả cầu sáng, lặng lẽ dung nhập vào trên tay Đường Tam. Lam Ngân Thảo đang quấn trên người Mộc Bạch hóa thành vài tia sáng rồi biến mất không dấu vết.

<i>"Đây là đệ tam hồn kỹ Chu Võng Trói Buộc."</i> Đường Tam một bên đỡ Đái Mộc Bạch đứng dậy, một bên hướng hần giải thích, đồng thời sử dụng tay kia để thu hồi chất độc của Chu Võng đang trên người Mộc Bạch.

Đại Sư đi tới hai người trước mặt, nhìn vẻ mặt buồn bực của Đái Mộc Bạch, lạnh nhạt nói: <i>"Khống chế chính là năng lực vốn có của khống chế hệ hồn sư. Bình thường mà nói, khống chế hệ hồn sư công kích là rất yếu nhưng khống chế lực lại cực kỳ cường hãn. Tại dưới sáu mươi cấp, một gã khống chế hệ hồn sư xuất sắc hoàn toàn có thể khống chế được đối thủ có hồn lực cao hơn mười cấp. Tất nhiên là không tính việc vũ hồn bị khắc chế. Đối mặt với khống chế hệ hồn sư biện pháp tốt nhất chính là không để cho hần có cơ hội ra tay. Lực lượng của người là cường công hình hồn sư, khống chế hệ hồn sư đúng là khắc tinh của người. Ở loại này tình huống, người hần là nên giữ khoảng cách với khống chế hệ hồn sư mới đúng."</i>

Ánh mắt quét về phía những người khác, đại sư tiếp tục nói: <i>"Mỗi một gã hồn sư đều có ưu điểm cùng khuyết điểm. Trên thế giới này không có hoàn mỹ hồn sư. Nhưng là....."</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Nói tới đây, Đại Sư dừng lại một chút. <i>"Nhưng là, sẽ có đoàn thể hoàn mỹ. Một người lực lượng không cách nào đạt tới trình độ tuyệt đối, nhưng nếu một đoàn thể phối hợp ăn ý sẽ có thể đạt tới hoàn mỹ. Bằng vào việc hỗ trợ lẫn nhau, địch nhân với bất kì thuộc tính nào, mọi người đều có thể chống lại. Đệ tam hồn kỹ của Đường Tam có khống chế lực rất mạnh, nhưng cũng có nhược điểm cực kỳ rõ ràng chính là hạn chế ở số lần sử dụng cùng phạm vi khống chế. Nếu là mẫn công hệ hồn sư, chỉ cần tận lực chú ý tới thời điểm hấn ra tay, vẫn có thể thoát ly phạm vi công kích của hấn, Chu Vồng cũng không cách nào hoàn thành trời buộc. Các ngươi là một tập thể thống nhất, lúc đối mặt địch nhân, điều đầu tiên nên làm chính là bổ khuyết lẫn nhau, đem ưu thế từng người phát huy ra. Khi đó, tại tình huống không quá cách biệt, các ngươi chính là vô địch. Mộc Bạch, tiếp tục khóa trình hôm nay của ngươi. Kế tiếp, ngươi sẽ lần lượt nghênh chiến với tổ hai người Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạt cùng Mã Hồng Tuấn."</i>

Đái Mộc Bạch lúc này đã thu hồi Bạch Hổ Kim Cương Biến. Ánh sáng phun ra nuốt vào trên đôi mắt Tà Mâu của hấn. Nghe Đại Sư nói, hấn cũng không nói gì thêm, chỉ yển lặng gật đầu.

Ánh mắt Đại Sư chuyển hướng nhìn Đường Tam. <i>"Bởi vì ngươi trước sử dụng đệ tam hồn kỹ đối với Đái Mộc Bạch. Vậy để công bằng, Tiểu Vũ, cho ta xem đệ tam hồn kỹ của ngươi."</i>

Tiểu Vũ hì hì cười, hướng Đường Tam đi tới, <i>"Tam ca, ca cũng nên cẩn thận đó."</i>

Hai tràng chiến đấu cơ hồ đồng thời bắt đầu. Đường Tam đối mặt là Tiểu Vũ. Đái Mộc Bạch đối diện chính là Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạt.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn trong lòng không khỏi có chút chột dạ, <i>"Đái lão đại, ngươi sẽ không đem tà hỏa phát tại trên người ta chứ?"</i>

Đái Mộc Bạch tức giận nói: <i>"Chỉ có ngươi mới có tà hỏa. Ít nói nhảm, đến đây đi."</i> Nói xong liền hướng Mã Hồng Tuấn nhào tới.

Mã Hồng Tuấn không dám chậm trễ, một bên nhanh chóng hoàn thành vũ hồn nhập thể, đồng thời xoay tay lại tiếp nhận từ Áo Tư Tạt hai cây hương tràng. Cả hai đồng thời nhanh chóng lui về phía sau.

Đối mặt khí thế hung hăng của Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cũng không dám để cho hấn áp sát, lập tức phát động đệ nhị hồn hoàn kỹ năng Dục Hỏa Phượng Hoàng.

Tử diễm mãnh liệt tỏa ra, sức nóng nhanh chóng lan tràn trong không khí. Cường độ của ngọn lửa so với lúc ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có thêm vài phần mạnh mẽ.

Tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm gặp phải nguy hiểm, tiềm lực của bọn họ được kích phát. Không chỉ có thực lực của Đường Tam cùng Tiểu Vũ thăng tiến, Sử Lai Khắc đệ tử điều là thiên tài, dưới tình huống bị thúc ép, thực lực mỗi người đều là có tiến bộ.

Cảm thụ sức nóng của ngọn lửa Phượng Hoàng trên người Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch cũng không có ý tránh né, đón Mã Hồng Tuấn nhào tới. Ngọn lửa trên người mập mạp dù có thể tạo ra thương tổn đối với hắn nhưng vẫn chưa phải là nghiêm trọng. Ngược lại, nếu mập mạp để hắn đến gần phát ra công kích, vậy sẽ rất thảm.

Trước kia, chứng kiến Đái Mộc Bạch đến gần, Mã Hồng Tuấn là sẽ kinh hoàng thất thố. Hắn hồn lực mặc dù không thấp nhưng kinh nghiệm thực chiến không bằng Đái Mộc Bạch, đám người Đường Tam như vậy phong phú. Hắn trước giờ vẫn luôn dựa vào sự bá đạo của ngọn lửa.

Lúc này đối mặt công kích của Đái Mộc Bạch, hắn chẳng những không có lộ vẻ kinh hoàng, trên mặt ngược lại còn lộ ra mỉm cười.

Đái Mộc Bạch tự nhiên sẽ không vì vẻ mặt đối phương mà buông tha công kích. Trong nháy mắt khi hắn tiến sát lại Hồng Tuấn, đệ nhất hồn hoàn của Hồng Tuấn đột nhiên sáng lên. Phượng Hoàng Hỏa Tuyến thô to bằng cánh tay được phun ra.

Trở về từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Mã Hồng Tuấn phát hiện, dưới tác dụng của Dục Hỏa Phượng Hoàng thì triển Phượng Hoàng Hỏa Tuyến, uy lực được tăng cường mấy lần. Mặc dù đối hồn lực việc tiêu hao là khá lớn nhưng hiệu quả của ngọn lửa là rất tốt. Thậm chí có thể so sánh với đệ tam hồn kỹ của một số hồn sư khác.

Đái Mộc Bạch hừ lạnh một tiếng, hắn tựa hồ sớm đã đoán ra Hồng Tuấn sẽ sử ra chiêu này. Trên người đệ nhất, đệ nhị hồn hoàn đồng thời sáng lên, Bạch Hổ Hộ Thân Chương cùng Bạch Hổ Liệt Quang Ba đồng thời được phát động.

Luồng sáng trắng giao phong mãnh liệt với ngọn lửa tím tại một chỗ. Dù rằng Phượng Hoàng hỏa tuyến đã được tăng phúc lên nhiều lần dưới tác dụng của Dục Hỏa Phượng Hoàng, chỉ bằng việc thấp hơn Mộc Bạch đến bảy cấp, mập mạp trước giờ điều là chịu lép vế. Kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể hắn cấp tốc thối lui.

Đái Mộc Bạch kinh nghiệm chiến đấu vốn rất phong phú. Hổ trào phóng ra, hình

dáng hẳn lúc đó tựa như một đầu Bạch Hổ thực sự. Trong nháy mắt đã nhào tới mập mạp.

<i>"Đái lão Đại, chiến đấu không chỉ có mình ta."</i> Mã Hồng Tuấn không hốt hoảng chút nào, mắt thấy Đái Mộc Bạch phóng tới, đột nhiên hẳn trong nháy mắt thân thể đã xuất hiện ở phía sau cả chục thước, thoát khỏi công kích của Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch một trảo vỗ vào không khí, nhất thời có chút hụt hẫng. Mã Hồng Tuấn dù là sở hữu vũ hồn có năng lực phi hành, tuy vậy hồn lực bây giờ của hắn là chưa đủ. Nhớ tới câu nói kia của hắn, Mộc Bạch nhất thời hiểu ra.

Là Ma Cô Tràng của Áo Tư Tạt.

Bằng vào Ma Cô Tràng, Mã Hồng Tuấn là có thể phi hành trong một khoảng thời gian nhất định. Năng lực phi hành thừa hưởng từ Phong Vĩ Kê Quan Xà, nói về tốc độ, Đái Mộc Bạch là không cách nào theo kịp.

<i>"Cũng chỉ được khoảng vài tuần chung"</i>

Đái Mộc Bạch trong lòng cười lạnh một tiếng. Thân thể hắn uyển chuyển tránh thoát một tia Phượng Hoàng hỏa tuyến khác của Mã Hồng Tuấn từ trên không đánh xuống. Chuyển người, Mộc Bạch tựa như mảnh hổ chụp mồi, hướng Áo Tư Tạt cách đó không xa, công tới.

<i>"Trước là đem gã phụ trợ giải quyết. Sau phần này, trận đấu cũng sẽ kết thúc."</i>

Đáng tiếc, công kích của hắn cũng như trước rơi vào khoảng không. Áo Tư Tạt sớm có chuẩn bị, mắt thấy Đái Mộc Bạch chuyển mục tiêu sang mình không đợi hắn đến gần, Tư Tạt đã dùng ngay một cây Ma Cô Tràng.

Bạch Hổ Liệt Quang Ba của Đái Mộc Bạch mặc dù có thể công kích ở xa nhưng khoảng cách bị giới hạn trong hai mươi thước. Nếu muốn tấn công ở khoảng cách xa hơn, hồn lực tiêu hao là rất lớn. Trước đó, hắn đã cùng Đường Tam đánh qua một trận. Bạch Hổ Kim Cương Biến cũng đã sử ra, hồn lực tiêu hao vốn đã là không nhỏ. Lúc này hẳn hiển nhiên là không muốn lãng phí hồn lực.

Áo Tư Tạt cùng Mã Hồng Tuấn tại không trung mỗi người ăn một cây Khôi Phục Hương Tràng. Từng đạo Phượng Hoàng hỏa tuyến được Mã Hồng Tuấn phóng ra, bên cạnh hắn Áo Tư Tạt cũng đang tạo ra vô số Hương Tràng. Có Khôi Phục Hương Tràng này trợ

giúp, hồn lực tiêu được bổ sung dần. Trong khoảng thời gian ngắn, chuyện tiêu hao là không cần lo lắng.

Được tăng phúc bởi Dục Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến uy lực cực kỳ cường hãn. Ngọn lửa tím phóng xuống chạm vào mặt đất, lưu lại từng mảnh cháy xém lớn. Càng làm Đái Mộc Bạch bức bối hơn chính là việc hỏa tuyến không ngừng được mập mập từ trên không quét qua quét lại. Nhanh nhẹn vốn không phải là sở trường của hắn, lúc này bộ dáng là rất chật vật. Chỉ bằng đề nhất hồn hoàn kỷ Bạch Hổ Hộ Thân Chương là đỡ không được ngọn lửa của mập mập. Bất đắc dĩ, trong lúc không còn chỗ tránh né, hắn cũng chỉ có thể dụng Bạch Hổ Liệt Quang Ba để đối chọi.

Một bên có Khôi Phục Hương Tràng để cầm cự, một bên trước vừa mới tiêu hao không ít hồn lực. So sánh tình huống, lúc mập mập phục dùng cái Hồi Phục Hương Tràng thứ hai, Đái Mộc Bạch hồn lực lúc đó đã có chút không bằng.

Nếu tại trạng thái sung mãn đối mặt mập mập, Đái Mộc Bạch còn có thể bằng vào hùng hậu hồn lực của bản thân cùng đối phương đấu sức. Dù sao khôi phục hương tràng của Áo Tư Táp một lần cũng chỉ có thể khôi phục một lượng nhỏ hồn lực, trong khi việc chế tạo Ma Cô Tràng đối với hắn mà nói hồn lực bị tiêu hao cũng không nhỏ. Kiên trì thêm một đoạn thời gian, hai gã này tự nhiên là sẽ rơi xuống mặt đất.

Không may là Đái Mộc Bạch trước đó đã sử dụng qua Bạch Hổ Kim Cương Biến làm hồn lực hắn tiêu hao thật lớn. Thêm vào việc Áo Tư Táp đã là ba mươi cấp nên việc chế tạo Khôi Phục Hương Tràng cơ hồ là trong nháy mắt, tựa như không cần hao phí hồn lực, không ngừng rút cho Mã Hồng Tuấn. Có lượng lớn khôi phục hương tràng cầm cự, khả năng duy trì năng lực chiến đấu của mập mập rõ ràng càng tăng thêm.

Đến khi Mã Hồng Tuấn phục dùng cái Ma Cô Tràng thứ ba, Bạch Hổ Liệt Quang Ba của Đái Mộc Bạch có chút đỡ không được. Phượng Hoàng hỏa tuyến của mập mập, hồn lực của hắn đã không đủ để duy trì liên tục như vậy.

Mà lúc này, Đường Tam cùng Tiểu Vũ cũng không nhàn rồi. Cùng lúc với Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn, Đường Tam và Tiểu Vũ bên này đã bắt đầu trận đấu.

Cả hai đã đấu với nhau không biết bao nhiêu lần, Lam Ngân Thảo trước tiên xuất hiện rậm rạp tại xung quanh thân thể, chỉ cần Tiểu Vũ tiến vào khu vực này, lập tức sẽ phát động Quán Quan kỹ năng.

Đường Tam đối với Tiểu Vũ quen thuộc, Tiểu Vũ đối hắn chẳng lẽ lại không? Mặc dù

Đường Tam sở hữu đệ tam hồn hoàn làm Lam Ngân Thảo xảy ra không ít biến hóa, nhưng thông qua việc quan sát trận đánh của hắn cùng Mộc Bạch, Tiểu Vũ đại khái hiểu được những biến hóa đó.

<i>"Tam ca, ca cần phải cảnh giác đến vậy sao?"</i> Tiểu Vũ thanh âm có chút u oán vang lên, mang theo vài phần ủy khuất.

Đường Tam bất giác ngẩng đầu lên nhìn nàng. Mặc dù trong lúc ngẩng lên hắn ý thức được có chuyện không hay, nhưng xem ra vẫn còn chậm. Vừa nhìn vào, hắn lập tức thấy được cặp mắt màu phấn hồng của Tiểu Vũ.

Đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của Tiểu Vũ, Mị Hoặc được phát động.

Đường Tam chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng, may là hắn kịp thời nhắm lại hai mắt, không để Tiểu Vũ có cơ hội bộc phát hoàn toàn kỹ năng. Dù vậy, đả đột phá ba mươi cấp, hồn kỹ của Tiểu Vũ cũng có tiến bộ nhất định. Chỉ một thoáng nhìn qua cũng đủ làm đại não của Đường Tam rơi vào trống rỗng.

Đường Tam thầm mắng chính mình hồ đồ. Từ lúc tới Sử Lai Khắc học viện, chưa cùng Tiểu Vũ đối luyện qua, hắn cũng có chút buông lỏng. Nếu lúc này vừa lên, hắn sử ra Tử Cực Ma Công thì sẽ không như bây giờ rơi vào thế bị động. Tử Cực Ma Công chính là khắc tinh của Mị Hoặc.

Ngay cả Tiểu Vũ cũng chưa từng nghĩ đến chính mình cư nhiên thành công. Thấy Đường Tam nhắm lại hai mắt, Lam Ngân Thảo mất đi độ sáng, nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, chân điểm nhẹ, lặng yên không một tiếng động hướng Đường Tam tiến tới.

Nghiêm khắc mà nói, Tiểu Vũ gần như là một gã mẫn công hệ hồn sư. Bất quá, nàng cùng Chu Trúc Thanh bất đồng chính là cách thức công kích. Trong khi nàng phải tiếp cận đối phương mới có thể công kích, Trúc Thanh là vô thanh vô thức. Cách thức của Trúc Thanh gần như là của một gã thích khách.

Đại não ngăn ngủi lâm vào khoảng trắng, tuy vậy theo bản năng để bảo vệ bản thân, Đường Tam lập tức giơ lên tay phải. Lam Ngân Thảo màu sắc xanh biếc lại được phát động.

Quang mang trong nháy mắt khuếch trương, Chu Võng đường kính hơn năm thước xuất hiện che chắn Đường Tam với xung quanh, các phương đều bị phong kín, ngay cả Tiểu Vũ đang tiến vào cũng không ngoại lệ.

Lúc này nhìn qua, Tiểu Vũ các chiêu thức đã hoàn toàn dùng hết, căn bản không có

phương pháp thay đổi tình huống. Nháy mắt Tiểu Vũ đã lọt vào trong phạm vi của Chu Vồng mà bằng hồn lực của Đái Mộc Bạch cũng không thể thoát khỏi. Một khi bị quán quanh, hiển nhiên Tiểu Vũ sẽ bị chất độc công kích, mất đi khả năng chiến đấu.

Tiểu Vũ mặc dù không như Mã Hồng Tuấn được trợ giúp bởi Ma Cô Tràng tuy vậy cũng không thấy trên mặt nàng lộ chút lo âu nào. Giống như theo lời Đại Sư từng nói <i>"hồn kỹ nào đều có thể khắc chế."</i>

Mắt thấy Chu Vồng đã tới người, đệ tam hồn hoàn trên người Tiểu Vũ chợt lóe sáng. Lần đầu tiên mọi người được chứng kiến đệ tam hồn hoàn của nàng.

Ánh sáng màu tím trên người Tiểu Vũ chớp động. Nhưng bất đồng với những người khác, đệ tam hồn kỹ sau khi phát động ánh sáng cũng không biến mất mà còn sáng mạnh hơn, đem thân hình Tiểu Vũ bao vào bên trong. Sau một khắc, Tiểu Vũ bỗng nhiên biến mất.

Mà lúc này Đường Tam cũng đã thoát khỏi kỹ năng Mị Hoặc của Tiểu Vũ. Dựa vào Tử Cực Ma Công cùng nghị lực kiên định, hơn nữa tâm pháp chánh tông Huyền Thiên Công đối Mị Hoặc kỹ năng vốn là khắc chế, Đường Tam cũng chỉ ngốc trệ trong chốc lát. Lúc hẳn khôi phục lại bình thường, vừa lúc chứng kiến một màn biến mất của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ biến mất, Chu Vồng của Đường Tam nhất thời nhào vào khoảng không. Khi ánh sáng tím một lần nữa xuất hiện thì nàng đã tại phía sau Chu Vồng. Chuẩn xác mà nói, Tiểu Vũ là đang trước người Đường Tam. Cặp chân nhỏ thon dài kia đồng thời đáp trên bả vai Đường Tam. Cùng lúc truyền đến tiếng cười duyên dáng: <i>"Tam ca, ca đã thua."</i>

Tại các trận đấu cùng Tiểu Vũ trước đó, một khi bị Tiểu Vũ đến gần, lại không thể sử dụng ám khí, Đường Tam là không có biện pháp.

Đã ngoài ba mươi cấp, hồn lực Tiểu Vũ rõ ràng tăng cường. Mặc dù cách lớp vải, nhưng Đường Tam có thể cảm nhận được độ co giãn của chân nàng. Chân kia của Tiểu Vũ đã đặt trên cổ Đường Tam, đệ nhất hồn kỹ Yêu Cung trong nháy mắt phát động, trực tiếp đem thân thể Đường Tam nâng lên khỏi mặt đất.

Nên biết rằng, theo cấp bậc hồn lực gia tăng, Yêu Cung hồn kỹ của Tiểu Vũ cũng đã được tăng phúc thêm hai mươi phần trăm. Lực lượng ấy, không phải hồn sư cùng cấp bậc nào cũng có thể chống đỡ nổi.

Cảm thấy sức nặng của Tiểu Vũ đang dồn về sau cùng với lực của chân trên cổ

đang tăng cường. Đường Tam giật mình bỗng hét lớn một tiếng <i>"Còn chưa."</i>

Ánh sáng xanh biếc trên người lại hiện ra. Lúc này là hướng chính trên người Đường Tam phóng đến.

Chu Vồng có chất độc thật lớn đem thân thể Đường Tam cùng Tiểu Vũ quấn quanh cùng một chỗ. Yêu Cung hồn kỹ của Tiểu Vũ mặc dù phát động thành công, nhưng hai người đều bị quấn quanh, tự nhiên cũng không cách nào đem Đường Tam hất văng, nghe bịch một tiếng, đồng thời cùng té xuống đất.

Đường Tam là lần đầu tiên nhận ra sự kinh khủng của Chu Vồng Trói Buộc. Dùng Lam Ngân Thảo tạo thành Chu Vồng, trong nháy mắt đem hai người buộc chặt, làm thân thể cả hai bị dán vào cùng một chỗ.

Lúc này, một chân của Tiểu Vũ là đang ở trên cổ Đường Tam, cả người nàng đang hướng ra sau. Khi bị quấn quanh, vừa lúc là kiểu đồn dán tại hạ thân Đường Tam. Cảm giác ấm áp kéo tới. Thêm vào đó cả hai thân thể là toàn diện tiếp xúc, làm Đường Tam trong lòng cảm thấy bức rức.

Tiểu Vũ cho dù muốn phát ra tiếp đệ tam hồn kỹ cũng là vô pháp. Độc tố trên Chu Vồng mặc dù không ảnh hưởng đến Đường Tam nhưng đối phó với Tiểu Vũ đã quá dư. Trong nháy mắt toàn thân nàng cảm thấy tê dại, mất dần kiểm soát, không cách nào phát động được đệ tam hồn kỹ. Tiểu Vũ lúc này là cùng cảnh ngộ với Mộc Bạch, không có khả năng phát động hồn kỹ của bản thân.

<i>"Tốt lắm, các người có thể ngừng."</i> Âm thanh của Đại Sư vang lên, ngay lúc đó Áo Tư Tạp cũng đã rơi xuống đất<i>"</i>.

Lúc này Đái Mộc Bạch mới nhớ tới, Áo Tư Tạp sử dụng hương tràng của bản thân, hiệu quả dĩ nhiên là không lớn. Đáng tiếc, hồn lực hẳn không đủ, nếu không bây giờ là cơ hội tốt nhất.

Thu hồi Chu Vồng, Đường Tam đỡ Tiểu Vũ đứng lên, vẻ mặt hai người đều có ít nhiều xấu hổ. Khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Vũ đã hồng lên tựa như trái anh đào. Cái mùi đặc trưng của nam nhân trên người nàng là chưa tan hết. Cúi đầu, hai tay nàng chấp phía sau, cũng không dám nhìn vào vị ca ca trên danh nghĩa này.

Đại Sư tựa hồ không có chứng kiến tình huống đáng xấu hổ của Đường Tam cùng Tiểu Vũ trong lúc đó, ra dấu cho Hồng Tuấn đáp xuống, đảo một vòng quanh năm người bọn họ.

"</i>Nói một chút cảm nhận của các người.<i>"

Đái Mộc Bạch lúc này tâm tình cực độ buồn bực. Thua bởi Đường Tam lại thua tiếp trong tay Hồng Tuấn. Đường Tam dù sao cũng là khống chế hệ hồn sư thêm vào đó đệ tam hồn kỹ mạnh mẽ. Nhưng mạt mạt trước giờ chưa từng là đối thủ của hắn. Lần này thất bại, khiến hắn nhất thời tức giận, nói: "Nếu hồn lực ta ở trạng thái sung mãn, bọn họ không có cơ hội."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 136: Không rút bỏ, không từ bỏ.

Đại sư liếc hắt một cái nhìn nhợt nhạt nói: <i>"Địch nhân sẽ chọn thời điểm hỗn loạn của người cực đại để giết người hay sao chứ?"</i> Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, đơn giản một câu nói của đại sư nhưng hắn không biết trả lời bằng cách nào.

Đại sư lại tiếp tục nói:<i>"Biết rõ Áo Tư Táp có thể cung cấp Ma cô tròng, tại sao người lại cho Mã Hồng Tuấn cơ hội ăn nó? Nếu ngay từ đầu người ngăn cản hắn, hoặc tận lực vận hỗn lực của bản thân, thì chiến thắng này đáng lẽ thuộc về người."</i>

Mã Hồng Tuấn với tay nắm lấy bả vai Áo Tư Táp, <i>"Sảng khoái, thật là sảng khoái. Không nghĩ tới có một ngày ta có thể thắng được Đái lão đại. Tâm tình thật là sảng khoái. Tiểu Áo, hương tròng của người tác dụng quả nhiên rất tốt."</i>

Áo Tư Táp cười hắc hắc. <i>"Đó là đương nhiên, nói như thế nào thì chúng ta bây giờ cũng đều là hồn tôn."</i>

Đại sư lạnh lùng nhìn hai người, <i>"Các người đặc ý cái gì chứ? Mã Hồng Tuấn, ta hỏi người, lúc Ma cô tròng của Áo Tư Táp mất đi hiệu lực phi hành, người và hắn rơi xuống mặt đất, nếu lúc này Đái Mộc Bạch còn khả năng xuất một kích để giết người, thì người sẽ làm gì?"</i>

<i>"Ta..."</i> Mã Hồng Tuấn trợn mắt, há hốc mồm nhìn đại sư.

Đại sư chuyển hướng Áo Tư Táp, <i>"Còn cả người nữa. Một hồn sư hệ thực vật, điều quan trọng nhất dưới mọi tình huống là có thể bảo trụ tính mạng của bản thân. Hắn không chủ động giúp người, người không biết tự mình phi hành hay sao mà còn phải bám lấy hắn? Nếu dưới tình huống đó Đái Mộc Bạch vẫn còn sung túc hỗn lực, đem người thứ nhất rơi xuống là người giải quyết, giả sử người là địch nhân thì bây giờ người đã chết rồi. Hồn tôn? Cho dù là thực vật hệ hồn sư cấp bậc Phong hào đầu là, trước mặt chiến hồn sư cũng là yếu ớt không chịu nổi."</i>

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Táp, Mã Hồng Tuấn ba người đối mặt nhìn nhau, không ai nói nên lời. Âm thanh của đại sư nhẹ nhàng, bình thản, trực tiếp xoáy thẳng lỗi của bọn chúng.

<i>"Tiểu Tam"</i> Đại sư chuyển hướng sang tiểu tử họ Đường.

Đường Tam bước tới phía trước từng bước một, <i>"Sư phụ, ta đây"</i>

<i>"Nói một chút cảm thụ của ngươi trong trận đánh với Tiểu Vũ đi"</i>

Đường Tam đỏ mặt lên, <i>"Sư phụ, ta sai rồi. Ta không nên coi thường, đối mặt với đệ nhị hồn kỹ Mị Hoặc của Tiểu Vũ, lại bị rơi vào tình huống bị động. Dưới tình huống không biết đệ tam hồn kỹ của nàng là cái gì mà tùy tiện phóng ra Chu lưới, làm cho bản thân càng trở nên bị động."</i>

Đại sư gật đầu, <i>"Biết sai là tốt rồi, sai lầm của ngươi mới là quan trọng nhất. Sư tử cho dù sẵn thủ cũng phải dùng toàn lực. Tội của ngươi trong lúc động thủ lại coi thường đối thủ thì không thể tha thứ được. Nếu địch nhân lại xuất ra một đợt công kích sắc bén lần nữa, ngươi cũng đã chết. Nhớ kỹ, hồn sư hệ khống chế không những phải khống chế địch nhân, mà còn phải khống chế bản thân mình."</i>

Cuối cùng, đại sư nhìn về phía Tiểu Vũ, <i>"Đệ tam hồn kỹ của ngươi hẳn là Thuấn di, bất quá lại bị hạn chế về khoảng cách. Nếu ta đoán không sai, đây là năng lực của Thiểm điện thổ. Đệ tam hồn hoàn của ngươi là một con Thiểm điện thổ ngàn năm. Loại hồn kỹ Thuấn di này, trong tất cả các loại hồn kỹ, là một loại khó sở hữu nhất, người làm cho ta thực sự vui mừng lẫn sợ hãi. Đồng thời, Thuấn di phối hợp với nhu kỹ của ngươi, lực sát thương tăng lên gấp bội. Nhưng tại sao lúc ngươi kẹp cổ Đường Tam, ngươi đã dám kết luận là mình đã chiến thắng? Nếu khi đó ngươi bất cẩn một chút, nhân lúc Đường Tam thi triển Chu lưới trói buộc lần thứ ba, không nên nóng lòng cầu thắng, ... trước tiên thuấn di thoát ra khỏi phạm vi công kích của hắn, sau đó mới tiếp tục phát động tấn công, thì ngươi chắc chắn sẽ thắng, mà không sợ bị khống chế thêm lần nào nữa."</i>

Tiểu Vũ lặng lẽ le lưỡi, nhưng một câu nói cũng không dám thốt ra phản bác.

Sắc mặt đại sư cứng ngắc, rất khó xem, <i>"Đây là những quái vật thiên tài ư? Biểu hiện của các ngươi hôm nay làm ta rất thất vọng. Mỗi người đều phạm những sai lầm không thể tha thứ. Các ngươi đều đáng bị trừng phạt. Bây giờ bắt đầu chạy, người này giám sát người kia, không được sử dụng hồn lực, từ học viện chạy đến Tác Thác thành rồi quay lại. Đến bữa trưa, ta yêu cầu các ngươi hoàn thành mười vòng, lúc nào chạy xong mới được ăn cơm. Đường Tam, sai lầm của ngươi nghiêm trọng nhất, cho nên phạt ngươi chạy mười hai vòng. Lập tức hành động, bắt đầu."</i>

Đường Tam là người đầu tiên chạy ra ngoài. Đối với hắn, lời nói nói của đại sư không khác gì mệnh lệnh. Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Táp, Mã Hồng Tuấn theo sát sau đó. Đại sư đối với đệ tử đích truyền còn phạt, hơn nữa lại phạt nặng nhất, bọn họ có gì để nói đây chứ? Càng hướng chi sai lầm mà đại sư chỉ ra, đối với bọn họ đều là những sai lầm rất lớn.

<i>"Đại môn của học viện có chuẩn bị đá nham thạch rất tốt. Các ngươi mỗi người đeo một khối trên lưng, mang phụ trọng mà chạy. Các ngươi phải nhớ kỹ, các ngươi là một tập thể, nếu có một người không hoàn thành trừng phạt này, vậy thì tất cả đều nhین đối đi."</i> Đại sư nhấn mạnh.

Mặc dù không sử dụng hồn lực, nhưng bọn hắn đều là hồn sư, sau nhiều năm thân thể được hồn lực cải tạo, giúp cho cơ thể so với người bình thường khỏe hơn rất nhiều. Nhưng nếu chỉ là chạy thì không đạt được mục đích của đại sư. Từ học viện tới Tác Thác thành khoảng cách không quá xa, nhưng cũng đến ba bốn dặm, qua lại mười lần, vị chi là sáu bảy mươi dặm, lại có thêm phụ trọng, hoàn toàn không phải là việc dễ dàng.

Nhìn thân ảnh nhóm Đường Tam năm người bắt đầu chạy, Trữ Vinh Vinh không khỏi nuốt nư cười vào trong bụng, tuy nhiên, khuôn mặt tươi cười cũng không duy trì quá lâu.

<i>"Các ngươi tại sao không chạy?"</i> Âm thanh đại sư lạnh lùng vang lên.

<i>"Ách..., chúng ta cũng phải chạy?"</i> Trữ Vinh Vinh giật mình nhìn đại sư.

Đại sư nói: <i>"Ta không phải vừa mới nói là, toàn bộ các ngươi bị phạt ư?"</i>

Trữ Vinh Vinh nhất thời có chút nóng nảy, <i>"Điều này không công bằng, ta cùng Trúc Thanh không có phạm sai lầm a!"</i> Đại sư lạnh nhạt nói: <i>"Ta hỏi ngươi, bọn chúng là gì của ngươi?"</i>

Trữ Vinh Vinh sững sốt một chút, <i>"Đồng học, đồng bọn"</i>

Đại sư lại nói: <i>"Có một câu nói đồng cam cộng khổ, ngươi có nghe qua không? Các ngươi là đồng bọn, muốn có thể đem lưng của mình giao cho bọn chúng, ngươi có thể ngồi đây nghỉ ngơi nhìn bọn chúng bị trừng phạt hay sao chứ?"</i>

<i>"Ta.."</i> Trữ Vinh Vinh á khẩu, mà Chu Trúc Thanh lúc này đã chạy ra ngoài.

Lúc bảy người trước sau chạy tới đại môn của học viện, bọn chúng phát hiện, trừng phạt của đại sư đối với bọn chúng có sự khác nhau, hay nói cách khác là đã được chuẩn bị kỹ từ trước. Bảy cái giỏ tre, bên trong mỗi cái giỏ tre là một tảng

đá lớn bé bất đồng, trên mỗi tảng đá đều viết tên một người. Trong đó, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn ba người nhận 3 giỏ tre trong có 3 tảng đá lớn nhất, tiếp theo là Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cùng Áo Tư Táp ba người. Tảng đá trong giỏ tre của Trữ Vinh Vinh là nhỏ nhất. Trữ Vinh Vinh chứng kiến giỏ tre cùng tảng đá ghi tên mình, bất mãn trong lòng nhất thời giảm đi vài phần. Trong lòng thầm nghĩ, vị đại sư này cũng không quá mức bất cận nhân tình.

Đại sư nhìn bảy cái giỏ tre sau lưng mọi người, khuôn mặt cứng ngắc không khỏi toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

<i>"Không cho dùng hồn lực dưới tình huống chạy khoảng cách dài cộng thêm phụ trọng, trừng phạt này liệu có nặng quá không? Tính ra là tương đương mấy trăm dặm, đừng nói giữa trưa, cho dù khi trời tối đen, chỉ sợ bọn chúng cũng không hoàn thành được. Không nghĩ tới người so với ta còn nhẫn tâm hơn."</i> Phất Lan Đức không biết từ lúc nào đã đi tới bên người đại sư, giọng nói có chút lo lắng.

Đại sư lạnh nhạt nói: <i>"Chỉ có cam chịu vất vả, mới có thể hơn người. Ta đã cẩn thận tính toán trạng thái thân thể bọn chúng để có thể vắt kiệt sức lực của bọn chúng. Huống chi, người cho rằng bọn chúng ăn bữa sáng tốt như vậy, ăn mà không phải trả tiền ư? Nếu không phải trải qua gia đoạn đồng cam cộng khổ, bọn chúng làm sao có thể chính thức tin tưởng đem lưng của mình giao cho đồng bọn?"</i>

Phất Lan Đức giơ hai tay lên, ra dấu đầu hàng, <i>"Được rồi, nghe lời người. Giao cho người quản lý đi. Ta biết so với ta thậm chí người còn coi trọng mấy đứa nhỏ này hơn, bất quá ta phải nhắc nhở người một lần nữa, kinh phí học viện có hạn."</i>

Đại sư hừ lạnh một tiếng, <i>"Người sống có thể để bị tiểu vào chân ư? Người nghĩ rằng ta là người ư, đường đường là một hồn thánh, ngay cả kinh phí học viện cũng chuẩn bị không nổi."</i>

Phất Lan Đức hơi giận nói: <i>"Đó là ta không muốn khuất tất phụ ý người kia, nếu không, với thực lực của ta, đại phú đại quý cũng không phải là việc khó. Ta chỉ muốn nhìn xem người làm thế nào giải quyết cái vấn đề này. So sánh với da mặt của người, da mặt của ta mỏng hơn nhiều.."</i>

Đại sư liếc Phất Lan Đức một cái, <i>"Vậy thì người cứ chờ xem"</i>.

Đeo giỏ tre trên lưng, Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch hai người hăng hái chạy như ngựa điên, sau một lúc, bọn chúng mới ý thức được trừng phạt này quả nhiên rất nặng. Nếu có thể sử dụng hồn lực, thời gian

chạy với khoảng cách sáu bảy mươi dặm đối với bọn chúng cũng không thành vấn đề, thậm chí có thể hoàn thành một cách rất nhẹ nhàng. Tuy nhiên, nếu không được sử dụng hồn lực, dưới tình huống lại có thêm phụ trọng, việc này không thể dễ dàng hoàn thành được.

<i>"Mộc Bạch, chúng ta .... trước tiên nghỉ một chút có sao không?"</i> Đường Tam trong lúc chạy đột nhiên ngừng cước bộ.

Lúc này, mặc dù mới chạy không xa, nhưng trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi. Hai tên này trước đó mặc dù đã tiêu hao không ít hồn lực, nhưng lúc này lại không phải sử dụng hồn lực để chạy, mà là dùng thể lực, bọn chúng hiển nhiên là tốt nhất trong Sử Khắc Lai thất quái. Lúc này, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Táp đã tụt lại đằng sau vài trăm thước, theo sát phía sau là Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh rơi vào vị trí cuối cùng.

<i>"Tiểu Tam, làm sao vậy?"</i> Đái Mộc Bạch ngừng lại, có chút nghi hoặc nhìn Đường Tam. <i>"Mười vòng cũng không có ngắn chút nào, sao không mau chạy nhanh đi."</i>

Đường Tam nói: <i>"Mộc Bạch, có nhớ rõ hay không? Sư phụ vừa rồi trước khi chúng ta xuất phát có nói qua, chúng ta là một cá thể, người yêu cầu chúng ta hoàn thành tập thể lần trùng phạt này. Người xem, Trúc Thanh cùng Vinh Vinh cũng đồng thời cùng chúng ta chịu phạt. Ngoài việc ta phải hoàn thành mười hai vòng, thì các người phải đồng thời hoàn thành. Đối với sư phụ ta hiểu rất rõ, lần này người không chỉ muốn trùng phạt chúng ta, mà đồng thời giúp chúng ta rèn luyện thân thể. Hôm qua sư phụ có nói với ta, thân thể là trụ cột của hồn sư. Ta có thể hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu nhanh hay chậm, là liên quan tới tổ chất thân thể. Càng quan trọng hơn chính là, lần trùng phạt này chỉ sợ là một khảo nghiệm của sư phụ đối với chúng ta. Người muốn khảo nghiệm tính tập thể của chúng ta. Tính riêng lẻ, bàn về thể lực, ta và người có thể cầm cự được, nhưng bọn chúng thì chưa chắc. Ta xem, chúng ta phải tìm một vài biện pháp, giúp cho mọi người cùng hoàn thành khảo nghiệm lần này."</i>

Là đệ tử duy nhất của đại sư, Đường Tam hiển nhiên là hiểu rất rõ đại sư. Nghe hắn nói xong, Đái Mộc Bạch chậm rãi gật đầu, <i>"E rằng đây là sự thật, chờ bọn chúng đi lên, chúng ta ... trước tiên thương lượng một chút."</i>

Rất nhanh, năm người phía sau đã đuổi kịp, Đường Tam đem cái nhìn bản thân đối với trùng phạt hôm nay nói ra một lượt.

Áo Tư Táp nhíu mày nói: <i>"Ta cho rằng Đường Tam nói rất đúng. Đại sư hẳn là muốn khảo nghiệm chúng ta. Phụ trọng của"

chúng ta đều bất đồng, hẳn là đại sư đã có tính toán cực hạn thể lực mà chúng ta có thể chịu đựng được. Giống như trường hợp của Đường Tam và Đái lão đại, hẳn là vừa đạt tới cực hạn để có thể hoàn thành, thậm chí còn có thể dư thể lực. Giống như mập mập hẳn là vừa đẹp chạm tới mức cực hạn, tự nhiên cũng có thể vượt qua phạm vi cực hạn có thể thừa nhận. Chỉ cần các người thông qua việc hợp lực, mới có thể hoàn thành. Quá khả năng chịu đựng phụ trọng, chỉ sợ không chỉ có mình ta, mà còn có Vinh Vinh."

Nói xong câu cuối cùng, trên mặt hẳn không khỏi lộ vẻ cười khổ. Chạy mới được hai dặm, hẳn đã cảm giác được giỏ tre trên lưng ngày càng trầm xuống, trán nhễ nhại mồ hôi, mà còn một khoảng cách rất lớn đang đợi phía trước, hẳn có thể tự khẳng định là không thể kiên trì nổi.

Mập mập Mã Hồng Tuấn lẩm liệt nói thật to: "<i>"Không bằng chúng ta gian lận đi. Chúng ta len lén dùng một chút Khôi phục hương tràng của Tiểu Áo, còn sợ thiếu thể lực sao?"</i>"

"<i>Gian lận?"</i> Áo Tư Táp tức giận trừng mắt nhìn mập mập. Hẳn là người thông minh, tuyệt đối sẽ không làm chuyện điên rồ, "<i>"Mập mập, ta chỉ hỏi người một câu, người có thể khẳng định được đại sư không nhờ sự phụ khác giám sát chúng ta hay không? Nếu vạn nhất việc gian lận bị phát hiện, e rằng trừng phạt lúc đó không đơn giản như bây giờ đâu. Hơn nữa đại sư đối với chúng ta tiến hành trừng phạt, nhất định có thâm ý của người, chỉ biết rằng đối với chúng ta là tốt. Bây giờ chúng ta nếu muốn có biện pháp, nhất thiết phải biết tiết kiệm thể lực."</i>"

Đường Tam đột nhiên mở miệng nói: "<i>"Sư phụ mặc dù bắt chúng ta mang phụ trọng chạy, không thể sử dụng hồn lực, bảy người chúng ta tổng phụ trọng lớn như vậy, nhưng chỉ cần có thể mang theo hết chỗ phụ trọng này là tự nhiên hoàn thành trừng phạt. Áo Tư Táp, đem tảng đá của người đưa cho ta đi."</i>"

Áo Tư Táp sửng sốt một chút, cười hắc hắc. "<i>"Hảo huynh đệ, bất quá, bây giờ không cần. Ta xem không bằng như vậy, chúng ta bảy người từ bây giờ bắt đầu, dựa theo tốc độ người nào chậm nhất mà chạy, như vậy mọi người sẽ chạy cũng một chỗ, mà cách này còn có thể tiết kiệm thể lực. Đợi đến khi kẻ nào không thể kiên trì nổi nữa, thì chúng ta sẽ hỗ trợ điều chỉnh phụ trọng, cứ như vậy là có tiếp tục chạy đồng thời tiết kiệm thể lực. Các người thấy sao?"</i>."

Trữ Vinh Vinh ở một bên, cười nói: "<i>"Tiểu Áo, người trông không có vẻ thông minh đến như vậy a"</i>."

Áo Tư Tạt trên mặt hiện lên vẻ đương nhiên, <i>"Không biết khi còn bé ta được gọi là Tiểu vương tử thông tuệ sao? Việc này thì ăn nhằm gì."</i>

Đái Mộc Bạch là người lớn tuổi nhất, thực lực cũng là cực mạnh, thể hiện uy thế của lão đại, <i>"Đừng nhiều lời nữa, nói chuyện cũng sẽ lãng phí thể lực, chúng ta chạy tiếp thôi, cứ dựa theo cách của Tiểu Áo mà làm."</i>

Lập tức bảy người bắt đầu có một khởi đầu mới trong cuộc hành trình dài.

Không thể nghi ngờ, trong bảy người, phụ trợ hệ hồn sư Áo Tư Tạt và Trữ Vinh Vinh tự nhiên có thể lực kém cõi nhất, mọi người cứ dựa theo tốc độ của hai người mà chạy, đồng hành thẳng hướng Tác Thác thành, với tốc độ trung bình của cả nhóm chạy hết vòng đầu.

Trong lúc chạy, mọi người từ từ cảm giác được áp lực do phụ trọng mang lại. Nếu chỉ là chạy bình thường, cho dù không sử dụng hồn lực, một vòng sáu dặm lộ trình đối với bọn chúng không là vấn đề gì. Hồn lực đã cải tạo thân thể giúp bọn chúng có khả năng chịu đựng tốt hơn nhiều lần so với người bình thường, ngay cả Áo Tư Tạt với Trữ Vinh Vinh là phụ trợ hệ hồn sư cũng vậy. Nhưng có phụ trọng, thân thể rõ ràng trở nên không thích ứng, sau vòng đầu tiên, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạt hai người mồ hôi chảy đầm đìa, những người khác cũng không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Trữ Vinh Vinh không nghi ngờ là người có thể lực kém nhất. Áo Tư Tạt mặc dù cũng là phụ trợ hệ hồn sư, nhưng dù sao hẳn cũng đã đột phá ba mươi cấp, thân thể có ba hồn hoàn gia trì thuộc tính, thể trạng so với Trữ Vinh Vinh tốt hơn không ít. Phụ trọng trên lưng Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch là một khối đá mười lăm cân. Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn trên người mang phụ trọng mười cân. Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạt mặc dù chỉ mang năm cân, nhưng cảm giác của bọn chúng lúc này như vác một toà núi lớn trên lưng, thân thể ngày càng trầm xuống, chỉ có thể cắn răng duy trì tốc độ đồng hành.

Nhìn thấy đại môn học viện trước mặt, làm mọi người có chút ngạc nhiên, đó là đại sư đang đứng nhìn họ hoàn thành vòng đầu tiên chạy ngược về học viện. Bên người đại sư hé ra một cái bàn, trên mặt bàn là một cái thùng to.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

<i>"Từng người uống nước, sau đó lại tiếp tục."</i> Lời nói của đại sư luôn luôn đơn giản đi thẳng vào vấn đề.

Bên trong thùng là nước ấm, mùi vị tựa hồ có cho muối vào. Dưới sự giám sát của đại sư, mỗi người được phép uống một cốc nước mát, sau đó lập tức bị đốc thúc tiếp tục thi hành án phạt .

Theo thời gian trôi qua, đại hoả cầu trên không trung dần dần hướng chính giữa đỉnh đầu, mang đến sức nóng ngày một gia tăng. Mọi người sau khi uống nước muối, thể lực được bổ sung một ít, Đường Tam và Đái Mộc Bạch không cảm thấy gì, nhưng Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh lại cảm giác rõ ràng được khí lực bản thân được khôi phục vài phần.

Nhìn bóng lưng chúng đệ tử dần dần đi xa, đại sư đứng tại chỗ khuôn mặt không chút thay đổi, nhưng khi chúng kiến bảy người bọn chúng đồng thời quay lại, sâu trong ánh mắt hắc rõ ràng toát ra vài phần hài lòng. Vác theo thùng nước bước vào phía trong học viện, lúc này, hắc không chỉ là sư phụ dạy đệ tử, mà còn là trưởng giả quan tâm đến bọn chúng. Hắc cũng không phải muốn ngược đãi đệ tử, mà là để cho bọn chúng trải qua chánh thức rèn luyện.

Lần thứ hai quay lại, lần thứ ba quay lại, lần thứ tư...

Trước mỗi một lần mọi người trở lại học viện, nước uống đã được đại sư chuẩn bị đầy đủ, độ ấm thích hợp có pha thêm chút muối. Nước ấm dễ dàng hấp thu, muối bổ sung thể lực mất đi vì toát mồ hôi, cho dù là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Táp đều cảm giác chính mình kiên trì có chút kỳ tích, chạy xong bốn vòng, ngoại trừ lúc uống nước, còn lại đều chưa có dừng lại lần nào.

Nhưng là lần thứ năm lúc quay về, tốc độ Áo Tư Táp với Trữ Vinh Vinh bắt đầu chậm lại rõ rệt, cảnh vật trước mắt trở nên mờ hồ, hai chân trĩ trĩ giống như đeo chì, mang giỏ trúc sau lưng giống mang theo trọng lực của một quả núi. Dưới tình huống chạy tập thể như thế này, nhuần ngoi khác thể lực còn được bảo trì khá tốt, mặc dù lúc này mồ hôi chảy đầm đìa, nhưng tinh thần lại rất tốt.

<i>"Tiểu Áo, đem tảng đá của ngươi cho ta đi."</i> Đường Tam hướng Áo Tư Táp nói.

Đái Mộc Bạch đồng thời vươn tay ra hướng Trữ Vinh Vinh.

Lúc này đây, Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh cũng không có cự tuyệt. Bọn họ rất rõ ràng, thể lực của bản thân đã có chút cạn kiệt, nếu còn không chịu, sợ rằng lần này không thể kiên trì nổi để quay về tới học viện.

Phụ trọng của Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch trực tiếp từ mười lăm cân biến thành hai mươi cân, mỗi giỏ trúc chứa hai tảng đá. Năm cân nhìn qua không quá nặng, nhưng dưới tình huống thể lực đang bị tiêu hao, năm cân này lại gây cho hai người một gánh nặng rõ ràng. Mặc dù vẫn có thể bảo trì đồng hành, nhưng hô hấp hai người trở nên nặng nề hơn.

Trái ngược lại, mất đi áp lực của năm cân phụ trọng, Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh trong nháy mắt sinh ra một loại cảm giác siêu thoát, phảng phất toàn thân trở nên nhẹ nhàng có thể bay lên, miệng thở dốc vài tiếng, việc chạy nhất thời trở nên dễ dàng hơn nhiều, chẳng những khôi phục lại tốc độ đồng hành vốn có, thậm chí còn có chút cảm giác dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

Vòng thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, ba lần quay về đều kết thúc như vậy. Bắt đầu lần quay về thứ tám thì đã gần hai canh giờ thời gian trôi qua, lúc này mặt trời đã chéch đỉnh đầu, đã trôi qua giữa trưa. Hô hấp từng người trở nên gian nan hơn, phổi tựa như bị hoả thiêu nóng rực, mỗi một bước chạy, trên mặt đất lưu lại một vệt nước, đó là vệt mồ hôi chảy từ trên người xuống. Bắt đầu từ vòng trước, khi quay lại học viện, mỗi người được bổ sung biến thành hai chén, hơn nữa còn có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi. Đại sư cũng không có thúc giục bọn chúng, vẫn như cũ trước khi bọn chúng quay lại đã chuẩn bị sẵn nước muối ấm.

<i>"Không được, ta không được."</i> Người nói chính là Mã Hồng Tuấn, bước chân loạng choạng, suýt nữa thì gục xuống mặt đất. Mập mạp ngừng lại, hai tay chống đầu gối, thở hổn hển từng ngụm, da mặt hằn tái nhợt, tựa hồ mỗi lần hô hấp đều rất khó khăn.

Mọi người trước sau ngừng lại, giờ khắc này, mọi người đều không nói nên lời, nhìn nhau, bọn chúng phát hiện quần áo trên người đồng bọn đều như được ngâm bằng mồ hôi. Đáng chú ý nhất là Chu Trúc Thanh, mặc dù tuổi nàng là nhỏ nhất, nhưng trong ba nữ hài tử lại là người phát dục sớm nhất, quần áo ướt đầm dính chặt vào da thịt, lộ ra đường cong mê người. Đáng tiếc chính là, bây giờ không có ai có tinh lực mà chú ý mỹ cảnh, ai cũng đứng tại chỗ không ngừng thở dốc. Vốn Đường Tam và Đái Mộc Bạch không đến nỗi uể oải như thế, nhưng bọn hắn trên người mang thêm phụ trọng của Áo Tư Táp và Trữ Vinh Vinh, so với mọi người nặng hơn rất nhiều. Trong bảy người, duy nhất chỉ có Tiểu Vũ là có vẻ thoải mái. Tiểu Vũ đã đạt tới ba mươi cấp, nhưng phụ trọng của nàng cùng Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn là giống nhau. Hơn nữa, thân mình nàng thể trọng lại nhẹ, lúc này cũng chỉ có nàng có cảm giác hoàn thành nổi mục tiêu.

Liên tục thở dốc gần năm phút thời gian, mọi người mới dần dần khôi phục ý thức. Mã Hồng Tuấn nhìn không được nói:

<i>"Dù sao cơm trưa cũng không được ăn rồi, không bằng chúng ta chạy chậm một chút được không? Ta không được, nếu lại chạy tiếp, sợ rằng sẽ bị chết vì kiệt sức."</i>

Đái Mộc Bạch nhíu mày nói: <i>"Chậm? người không phát hiện đại sư mỗi lần chuẩn bị cho chúng ta nước muối độ ẩm giống nhau ư? Đối với việc tốc độ của chúng ta chậm lại, rõ ràng là đã sư đã tính toán được tình trạng thể lực của chúng ta."

Nếu chạy quá chậm, sợ rằng còn có thể có thêm trừng phạt xuất hiện. Mặc dù đại sư đối với chúng ta huấn luyện nghiêm khắc, nhưng người cũng chỉ muốn tốt cho chúng ta mà thôi. Nhất định phải kiên trì. Mập mập, dựa phụ trọng của người cho ta đi."</i>

Mã Hồng Tuấn có chút giật mình, nhìn Đái Mộc Bạch, <i>"Đái lão đại, người vẫn chạy được chứ?"</i>

Đái Mộc Bạch ưỡn ngực, <i>"Mập mập, nhớ kỹ, nam nhân không thể nói không được. Mang lại đây."</i>

Cùng lúc Đái Mộc Bạch đem hòn đá sau buộc vào giỏ tre sau lưng mình, Đường Tam đi tới bên cạnh Chu Trúc Thanh. Mặc dù hẳn không rõ tại sao Đái Mộc Bạch không giúp Chu Trúc Thanh gánh chịu phụ trọng, nhưng trạng thái thân thể hẳn lúc này cũng không sai biệt lắm so với Đái Mộc Bạch, mà Chu Trúc Thanh mặc dù ngoài miệng không nói ra, nhưng rõ ràng thể lực đã tiêu hao rất lớn.

<i>"Để ta giúp người đi, Trúc Thanh"</i> Đường Tam thân thủ hướng tới giỏ tre sau lưng Chu Trúc Thanh tìm kiếm. Chu Trúc Thanh xoay người tránh khỏi tay của Đường Tam, <i>"Không cần, ta còn có thể kiên trì, người so với bọn ta còn phải chạy nhiều hơn hai vòng, bây giờ tiêu hao lớn như vậy, làm sao có thể kiên trì đến cuối cùng?"</i> Đường Tam sững sờ nhìn Chu Trúc Thanh một chút, hẳn đột nhiên phát hiện, nàng tựa hồ không còn lạnh lùng như trước nữa.

Mọi người lại bắt đầu, lúc này, tốc độ đã giảm xuống, Đái Mộc Bạch mặc dù không rên rỉ một tiếng nào, nhưng có thể rõ ràng nhìn ra, bước chạy của hắn trở nên trầm trọng hơn rất nhiều, mỗi bước lưu lại mồ hôi nhiều nhất trong bảy người.

Mang giúp phụ trọng cho mập mập là mười cân, mà lúc này thể lực vốn cũng không còn nhiều, dưới tình huống gia tăng phụ trọng lên đến ba mươi cân sinh ra ảnh hưởng lớn tới sự tiêu hao thể lực của hắn.

Vòng thứ tám đã kết thúc, khi đại sư đưa cho bọn chúng nước muối ấm, nhìn thoáng

qua giỏ tre sau lưng mọi người, nhưng lại không nói gì.

Vòng thứ chín lại tiếp tục, mặc dù không có phụ trọng, nhưng thể lực của Áo Tư Tập cùng Trữ Vinh Vinh đã đạt gần tới khả năng cực hạn, Ma Hồng Tuấn thì khôi phục được một chút, Tiểu Vũ vẫn còn có thể kiên trì, Chu Trúc Thanh bước chạy ngày càng chậm, ngược lại Đường Tam tựa hồ căn răng cố gắng vượt qua cực hạn của bản thân, nhìn qua cũng không có dấu hiệu gì kiệt sức. Mắt nhìn thấy Tác Thác thành, vòng thứ chín đã hoàn thành một nửa, đột nhiên, đôi chân Đái Mộc Bạch lao đảo một cái, cả người gục xuống phía trước.

Nếu trong quá khứ, với thực lực của Đái Mộc Bạch, động thân một cái là có thể đứng thẳng, nhưng lúc này, thể lực của hắn đã thực sự tiêu hao quá độ. Đường Tam vẫn chạy bên cạnh Đái Mộc Bạch, mắt thấy hắn sắp ngã sắp xuống, vội vàng chạy vọt tới một bước, đỡ lấy bả vai hắn. Đôi đồng tử màu tím của Đái Mộc Bạch đã tụ vào giữa, gần như hợp thành một. Tình huống này bọn chúng đã gặp qua lúc nguy hiểm, đây là một loại biểu hiện của sự cực hạn.

Đái Mộc Bạch không tự thân đứng vững được, cả người tựa vào vai Đường Tam, ngực phập phồng mãnh liệt, trạng thái toàn thân tựa như bị thoát lực.

<i>"Đái lão đại, người sao rồi?"</i> Mọi người vội vàng chạy tới, ân cần hỏi thăm. Đường Tam cũng không có lên tiếng, nhưng lại trực tiếp lấy hòn đá mười lăm cân nặng nhất trong giỏ trúc của Đái Mộc Bạch ra, để vào trong giỏ tre của mình.

<i>"Tiểu Tam, không cần, ta còn có thể kiên trì."</i> Đái Mộc Bạch miễn cưỡng đứng thẳng lên, trong mắt lộ vẻ kiên nghị, nhìn Đường Tam, <i>"người ngay cả thống khổ cực đại do hôn hoàn của Nhân diện ma chu đem lại cũng có thể cầm cự, tại sao ta lại không thể kiên trì được. Ta có thể. Các huynh đệ, nhất định chúng ta không ai được ngã xuống."</i>

Vừa nói, Đái Mộc Bạch mạnh mẽ lấy tảng đá mười lăm cân từ trong giỏ trúc của Đường Tam ra, một lần nữa bỏ lại vào giỏ trúc của mình.

<i>"Đái lão đại, đem hòn đá của ta trả lại cho ta đi"</i> Mã Hồng Tuấn đột nhiên mở miệng. Lúc này toàn bộ trùng phạt đã gần như hoàn thành, chỉ còn một vòng rưỡi nữa, nhưng ai cũng biết, Đái Mộc Bạch vác ba mươi cân phụ trọng thì không có khả năng hoàn thành. Trữ Vinh Vinh đột nhiên tiến lên từng bước, <i>"Còn có ta nữa, ta khá hơn nhiều rồi, có thể"

mang được rồi."

Đường Tam nói: "Thôi Vinh Vinh, để cho mập mập kiên trì một lúc đi."

Mã Hồng Tuấn một lần nữa nhận lại phụ trọng của mình, giúp cho sức nặng trên vai Đái Mộc Bạch giảm bớt mười cân. Dưới yêu cầu của Đường Tam, tảng đá phụ trọng năm cân của Trữ Vinh Vinh cũng từ bên giỏ trúc của Đái Mộc Bạch chuyển sang giỏ của hắn, lúc này phụ trọng trên vai hắn đạt tới hai mươi lăm cân.

Hành trình lại được tiếp tục, mỗi lần cất bước đều gian nan, Đái Mộc Bạch dưới tình huống giảm bớt mười lăm cân phụ trọng, với nghị lực cứng cỏi kiên trì quay về.

Vòng thứ chín, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, lúc này mặc dù vẫn chạy như cũ, nhưng trên thực tế, tốc độ so với bước đi không nhanh hơn bao nhiêu. Từ lúc bắt đầu thi hành hình phạt đến bây giờ, đã trải qua ba canh giờ. Uống từng ngụm từng ngụm nước muối ấm, bảy người như được vớt ra từ trong nước, đại sư vẫn như cũ đứng bên cạnh không nói lời nào.

Đái Mộc Bạch tinh thần tích cực, "Các huynh đệ, còn một vòng cuối, mọi người phải cố gắng kiên trì." Áo Tư Tập đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu Tam, đem phụ trọng của ta trả lại cho ta đi. Còn một vòng cuối nữa thôi, ta có thể cầm cự được." Đường Tam sững sốt một chút, hắn đột nhiên phát hiện, trong mắt Áo Tư Tập tựa hồ chứa rất nhiều thứ, nhưng nhìn xuống hai chân hắn đang không ngừng run rẩy, Đường Tam lắc đầu, "Không cần, ta có thể chạy được." Áo Tư Tập đi tới bên người Đường Tam, mồ hôi không ngừng chảy xuống, nhưng lúc này ánh mắt hắn trở nên vô cùng kiên định, "Nếu là huynh đệ của tam thì hãy trả lại cho ta. Ta có thể làm được."

Trữ Vinh Vinh ở một bên thở dốc một cách khó khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhưng nhìn thấy Áo Tư Tập lấy tảng đá năm cân từ trong giỏ trúc của Đường Tam ra, nhìn không được nói: "Tiểu, tiểu ....Áo....., người .... Hôm nay .... Nhìn thực sự ..... giống một nam nhân."

Áo Tư Tập lúc này cười cũng không còn sức, chỉ có thể vỗ nhẹ vào ngực, tỏ ra bộ dáng tất nhiên.

Lúc này đây, Sử Lai Khắc thất quái thể lực đã cạn kiệt, nhưng ánh mắt bọn chúng không có chút thư thả. Đôi khi, thiên tài và người thường khác nhau là ở điểm đó. Ý chí lực có kiên định hay không, chỉ cần trải qua một lần cực hạn là có thể thay đổi hết..

Vòng trừng phạt thứ mười rốt cuộc bắt đầu. Lúc này, mọi người thực sự quá mệt để

có thể cử động thêm nữa, miễn cưỡng chuyển động đôi chân, từng bước từng bước tiến về phía trước. Không được sao? Không, đi được, chúng ta đều đi được. Vác hòn đá sau lưng, bước từng bước nặng nhọc, bọn chúng từng chút một tiến tới mục tiêu.

Đi được một dặm, Áo Tư Tạt suýt nữa té xỉu, hòn đá sau lưng một lần nữa chuyển sang giỏ trúc của Đường Tam.

Đi được hai dặm, hòn đá sau lưng Chu Trúc Thanh được chuyển sang giỏ trúc của Tiểu Vũ.

Đi được ba dặm, Trữ Vinh Vinh té xỉu, Đường Tam đem tảng đá của mình chuyển cho Đái Mộc Bạch, ôm Trữ Vinh Vinh bước tiếp.

Quay lại một dặm, Áo Tư Tạt té xỉu, Chu Trúc Thanh nhận lại tảng đá của mình, tảng đá của Tiểu Vũ chuyển sang cho Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh chuyển sang lưng của Tiểu Vũ, Đường Tam cõng Áo Tư Tạt.

Quay lại hai dặm, Chu Trúc Thanh té xỉu, Đái Mộc Bạch miễn cưỡng ôm lấy nàng.

Khoảng cách chỉ còn năm trăm thước, Đường Tam trước ngực đeo giỏ trúc, phụ trọng trong đó khoảng mười lăm cân chuyển từ bên Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch sang, sau lưng cõng Áo Tư Tạt. Đái Mộc Bạch cõng Chu Trúc Thanh. Tiểu Vũ cõng Trữ Vinh Vinh. Mã Hồng Tuấn vác hai mươi cân phụ trọng. Bọn chúng cơ hồ là lê từng bước từng bước đến đích.

<i>"Thả, thả ta xuống đi..."</i> Âm thanh suy yếu của Trữ Vinh Vinh từ sau lưng Tiểu Vũ cất lên, hai chân Tiểu Vũ lảo đảo một cái, suýt nữa té ngã xuống đất. Mà Trữ Vinh Vinh từ trên lưng nàng trườn xuống, hai người đỡ nhau, từng bước từng bước tiến về phía trước. Áo Tư Tạt từ trong hôn mê tỉnh lại, giãy dụa nhảy xuống khỏi lưng Đường Tam, được Đường Tam đỡ cánh tay bước tiếp. Chu Trúc Thanh còn chưa có tỉnh lại. Nàng mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng so với Áo Tư Tạt cùng Trữ Vinh Vinh còn mệt hơn nhiều. Mã Hồng Tuấn mặc dù béo, nhưng thể lực so với Chu Trúc Thanh lại tốt hơn nhiều, hơn nữa, Đái Mộc Bạch lại giúp hắn mang phụ trọng một đoạn, tình huống tự nhiên tốt hơn rất nhiều. Đương nhiên, lúc này Mã Hồng Tuấn đã đạt tới trạng thái cực hạn, hợp lại với Đường Tam và Áo Tư Tạt, ba người đỡ nhau bước từng bước về đích.

Nếu trùng phạt chỉ dành cho từng người một, thì với thể lực của Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạt, sợ rằng đã sớm không kiên trì được. Nhưng trùng phạt lần này dành cho bảy người, tương trợ lẫn nhau, và dưới

sự tương trợ này, sự kiên cường
trong trái tim bọn chúng đã được kích phát.

Cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, không thể nhìn ra đích đến, thân thể bọn chúng
lúc này hoàn toàn dựa vào ý chí chống
đỡ mới có thể tiếp tục bước.

Đường Tam lung mang tảng đá nặng, hai tay đồng thời dìu Mã Hồng Tuấn cùng Áo
Tư Tạp, giúp bọn hắn chống đỡ một phần thể
trọng, mặc dù không thể sử dụng hỗn lực, nhưng dưới trạng thái cơ thể suy kiệt cực
hạn như vậy, đặc tính dẻo dai bền bỉ
của Huyền Thiên công đã từ từ phát huy, nếu không hẳn cũng không cách nào duy
trì đến tận bây giờ.

Eo lưng Đái Mộc Bạch oằn xuống, hai con ngươi tím đã có vài phần màu đỏ, mỗi
một bước đi phảng phất như có trọng lực
ngàn cân đặt trên người.

Bốn trăm thước....., ba trăm thước....., hai trăm thước ....., một trăm thước.

Khuôn mặt đại sư cứng ngắt đã xuất hiện trước mặt mọi người. Mắt nhìn thấy bộ
dáng bọn chúng dìu nhau đi tới đích, ngay
cả đại sư cũng không khỏi động dung.

Vòng cuối cùng này, bọn chúng đi suốt một canh giờ, nhưng cuối cùng cũng kiên trì
đến đích.

Phốc thông, phốc thông... Bảy người cơ hồ trước sau ngã xuống đất, Áo Tư Tạp, Trữ
Vĩnh Vĩnh, Mã Hồng Tuấn cơ hồ cùng lúc
bất tỉnh.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 137: Đại sư là ma quỷ.

Dịch: ATuLa23

Biên: ATuLa23

Nguồn:

Đái Mộc Bạch ngã bên người Chu Trúc Thanh, thở hổn hển từng ngụm, toàn thân run nhè nhẹ. Tiểu Vũ tóc tai trên đầu tán loạn, mồ hôi không ngừng chảy xuống, đôi môi đỏ run nhẹ. Đường Tam dìu thân thể Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Táp, cho bọn chúng tựa vào giỏ tre của chính mình, sau đó lấy ra phụ trọng dư thừa, lúc này trước mắt hắc đồng dạng là một mảnh mỏng lung, nhưng trong ý thức còn có một vài thứ chống đỡ hắc. Đối với người khác mà nói, trùng phạt, hay nói cách khác là huấn luyện đã chấm dứt, nhưng đối với hắc thì chưa. Tay chống lên cái bàn để thùng nước, lưng đeo mười lăm cân phụ trọng, Đường Tam miễn cưỡng đứng lên, từng bước từng bước di chuyển về phía trước. Mặc dù không cần phải đỡ người khác nữa, nhưng bước chân hắc hoàn toàn lảo đảo.

<i>"Ca, ta đi cùng người"</i>

Tiểu Vũ đồng dạng chống bàn đứng lên, nhưng mới bước được một bước, cả người lại ngã sấp xuống đất. Tình trạng thân thể nàng mặc dù so với Chu Trúc Thanh tốt hơn không ít, nhưng vừa rồi phải công Trữ Vinh Vinh một đoạn không ngắn, đồng dạng cũng đạt tới cực hạn.

<i>"Tiểu Tam, ta đi cùng người"</i>

Người nói chính là Đái Mộc Bạch, đồng dạng đeo phụ trọng sau lưng, lảo đảo đuổi tới bên người Đường Tam. Hai người đối mặt nhìn nhau, khuôn mặt tái nhợt miễn cưỡng lộ ra tia cười có chút quái dị, đồng thời vươn tay phải của mình lên vỗ vào nhau.

Sau một khắc, hai kẻ nhận nhiều <i>"trùng phạt"</i> nhất trong đám đồng thời ngã xuống, nằm ngay bên cạnh đồng bạn.

Sử Lai Khắc thất quái, bảy người thụ phạt, lúc này cả bảy người đều nằm gục xuống.

Đại sư mắt nhìn thấy bọn chúng từng người từng người lần lượt ngã xuống, nhưng thủy chung không động. Cho đến khi Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch cuối cùng đồng thời té xỉu, hắc trên mặt mới toát ra một

tia cười nhàn nhạt.

<i>"Không từ bỏ, không rút bỏ. Tốt lắm, tốt lắm."</i>

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực và mấy vị sư phụ khác yên lặng xuất hiện bên cạnh đại sư. <i>"Đại sư, người làm tốt lắm. Đủ nhẫn tâm."</i>

Đại sư cũng không để ý đến trong lời nói Phất Lan Đức có chút bất mãn, phất phất tay, <i>"Mau dẫn bọn chúng đi đi."</i>

Kể cả đại sư, chúng sư phụ vội vàng tháo giỏ tre trên người bọn nhỏ, ôm bọn chúng đi vào học viện.

Khi Đường Tam tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong túc xá, cảm giác ấm áp từ bốn phương tám hướng truyền vào trong cơ thể làm hắn rên rỉ suýt thành tiếng. Lấy lại bình tĩnh, Đường Tam phát hiện bản thân đang xích lõa nằm trong một cái thùng gỗ lớn, bên trong tràn đầy chất lỏng màu nâu. Áo Tư Tạp ở bên kia, còn đang bất tỉnh trong cái thùng gỗ. Bên trong túc xá lúc có nhiều hơn hai cái thùng gỗ lớn, trông giống như nuôi cá vậy. Tiện tay khuấy chất lỏng quanh người, mùi vị dược thảo nồng đậm xộc lên mũi. Cái mũi Đường Tam giật giật, trong lòng nhất thời rõ ràng vài điểm.

Sau khi đi tới thế giới này, hắn mặc dù không có cẩn thận nghiên cứu dược vật nơi đây, nhưng đại khái cũng biết một ít. Dược tài ở cái thế giới này so với thế giới trước của hắn có rất nhiều điểm giống nhau, mà cái chất lỏng bên trong cái thùng gỗ hắn đang nằm này hắn chỉ dùng một vài loại dược tài tự nhiên đun nóng mà thành, có tác dụng thư cân hoạt huyết cùng với bồi nguyên. Khó trách lúc trước thể lực tiêu hao cạn kiệt, mà bây giờ tỉnh lại cũng không có cảm giác thống khổ gì mấy. Chỉ có hai chân thoáng đau nhức, thân thể có chút như nhũn ra.

Sau đó Đường Tam mới biết được, đại sư vì duy trì nước ấm bên trong thùng gỗ, cứ sau một khoảng thời gian nhất định lại đổ thêm một ít nước nóng vào. Đối với nữ đệ tử thì nhờ nữ hài tử trong thôn hỗ trợ.

Ngay gần thùng gỗ dán một tờ giấy, mặt trên có chữ viết của đại sư. <i>"Sau khi tỉnh lại thì đến thực đường ăn cơm"</i>

Chứng kiến hai chữ ăn cơm, Đường Tam nhất thời cảm giác trong bụng mình sôi ùng ục, vừa nghĩ đến đã nổi lên cơn đói cồn cào.

Sau khi từ trong nước đứng dậy, hắn mới phát hiện ngoài hai cái thùng gỗ to còn có hai cái thùng gỗ nhỏ hơn một chút, bên trong là nước sạch, hiển nhiên là cho bọn chúng tẩy rửa thân thể. Nước trong không được làm ấm, khiến cho Đường Tam trong lúc ngâm người không khỏi run mình, thần chí linh mẫn, nhất thời cảm giác

sảng khoái vô cùng. Cảm giác bủn rủn toàn thân dần dần biến mất.

Vội vã rửa sạch được thủy trên người, thay một bộ quần áo sạch sẽ, Đường Tam lúc này mới đi ra túc xá. Hắn kinh ngạc phát hiện bên ngoài trời đã đầy sao. Trong ban đêm yên tĩnh, tiếng côn trùng và tiếng chim kêu vang, làm cho người ta có một cảm giác yên tĩnh.

Dùng sức cơ đuổi thân thể một chút, tiếng xương cốt toàn thân lách cách liên tiếp phát ra, khiến cho toàn thân phẳng phất dẫn ra, hít hai hơi không khí trong lành thật sâu thay thế troc khí bên trong cơ thể, hướng thực đường bước nhanh tới.

Xa xa đã có thể chứng kiến ánh đèn thực đường toả sáng, khi Đường Tam đi vào bên trong, phát hiện ra một người đang ngồi ăn mạnh mẽ. Nghe được tiếng bước chân, đang ngồi ăn uống quay lại nhìn về phía Tiểu Tam, chính là Đái Mộc Bạch. Tu vi hồn lực giúp hắn tỉnh sớm hơn Đường Tam.

<i>"Tiểu Tam, mau tới ăn đi, mùi vị đúng là không chê được."</i>

Hai con người tà dị trong mắt Đái Mộc Bạch đã khôi phục bình thường, nhìn thấy Đường Tam, vẻ mặt nhất thời mỉm cười. Bọn chúng đã hơn một lần đồng cam khổ, chia hoạn nạn, cái loại cảm giác này không cần ngôn ngữ biểu đạt, chỉ cần nhìn nhau đã có thể thấy tình bạn của đối phương.

Đi tới bên người Đái Mộc Bạch rồi ngồi xuống, trên bàn ăn trong thực đường còn có sáu phần thức ăn để riêng biệt, hiển nhiên là chuẩn bị sẵn cho hắn cùng những người khác. Trên bàn đồng dạng lưu lại mẫu giấy có chữ viết của đại sư.

<i>"Cơm nước xong, đem bát đĩa rửa sạch sẽ. Dọn dẹp thùng gỗ trong phòng, thanh tẩy sạch sẽ. Không được ngủ, phải tu luyện hồn lực cho đến lúc hùng đồng. Sáng sớm tập hợp đi học."</i>

Bữa cơm thập phần thịnh soạn, một chén lớn thịt bốc mùi thơm nức mũi, năm cái bánh bao lớn trắng như tuyết, còn có một chén súp, rau vào một ít hoa quả.

Sự kháng nghị của dạ dày làm cho Đường Tam không kịp nói chuyện với Đái Mộc Bạch, bắt đầu nhai nhồm nhoàm, đem thức ăn trước như phong quỳện tàn vân(gió cuốn mây tàn) giải quyết triệt để.

Sảng khoái, rất sảng khoái, phi thường sảng khoái. Sau khi toàn bộ thể lực bị tiêu hao, bổ sung thực vật tựa hồ làm cho người ta cảm nhận được thân thể hấp thu nhanh chóng chất dinh dưỡng trong đó.

Đái Mộc Bạch trong lúc đó cũng đã ăn xong, tựa bàn nhìn Đường Tam, mắt thấy hắn ăn xong mới nói: <i>"Tiểu Tam, đại sư thật là nhẫn tâm, so với viện trưởng Phất Lan Đức còn muốn hơn. Xem ý tứ đại sư nhẫn lại, sợ rằng cuộc sống của chúng ta sau này không dễ chịu lắm. Trước kia đại sư cũng dạy người như vậy hả?"</i>

Đường Tam lắc đầu nói: <i>"Sư phụ trước kia dạy ta đều là kiến thức lý luận, huấn luyện như vậy ta mới lần đầu tiên gặp phải. Bất quá, ngày hôm qua sư phụ có nói với ta, là một gã hồn sư, thân thể là trụ cột. Ta có thể thừa nhận siêu việt cực hạn năng lượng hồn hoàn của Nhân diện ma chu đánh sâu vào, không thể không có liên quan đến trạng thái thân thể được. Chỉ có thân thể càng mạnh mẽ mới có thể chứa đựng càng nhiều hồn lực. Có thể là bởi vì lý do này, sư phụ mới quyết định tăng cường huấn luyện thân thể chúng ta làm trụ cột."</i>

Đái Mộc Bạch cười khở nói: <i>"Việc tăng cường này e rằng không đơn giản như vậy. Đại sư huấn luyện hoàn toàn dựa theo cực hạn của chúng ta mà an bài, nếu tố chất thân thể chúng ta không tốt, e rằng năm vài ngày nữa cũng không dậy nổi. Bất quá chất lỏng kỳ quái kia tựa hồ cũng có tác dụng nhất định."</i>

<i>"Chết đói rồi, thức ăn ở đâu vậy?"</i>

Một đạo thân ảnh nhanh như gió chạy từ bên ngoài vào, cũng không chào Đường Tam và Đái Mộc Bạch một câu, trực tiếp lao về phía đồ ăn trên bàn. Đó là Tiểu Vũ, nhìn khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn của nàng, Đường Tam nhất thời toát ra một tia mỉm cười. Hiển nhiên, Tiểu Vũ sau khi bị cực độ tiêu hao đã khôi phục hoàn toàn.

Tiểu Vũ vừa ăn, vừa nhìn tờ giấy trên bàn, đồng thời hướng về phía Đường Tam làm mấy động tác ra hiệu đợi ăn xong rồi mới nói. Từ sau khi bất tỉnh tới khi tỉnh táo lại, ăn xong thức ăn, Đường Tam lúc này cảm giác được thân thể lại ưỡn oải, không muốn động, bắt chước động tác của Đái Mộc Bạch, tựa vào bàn ăn nhìn Tiểu Vũ không có một chút bộ dáng thực nữ nào với đồng đồ ăn trước mặt.

Lượng thức ăn cho nữ đệ tử ngoại trừ bớt đi hai cái bánh bao thì giống mọi người. Tiểu Vũ mặc dù miệng không lớn, nhưng ăn cũng không có hàm hồ, sau một hồi công phu cũng đem đồ ăn trước mặt toàn bộ tiêu thất.

Người thứ tư đi tới thực đường, không phải là kẻ đã đạt tới ba mươi cấp-Áo Tư Tạp, mà là Chu Trúc Thanh. Chu Trúc Thanh đi vào, trên mặt thần sắc hết sức bình tĩnh, đến lúc nhìn thấy Đái Mộc Bạch khuôn mặt mới có chút biến đổi, nhưng từ trong mắt của nàng, Đường Tam rõ ràng không có tìm ra chút tâm tình bài xích nào hết.

Động tác ăn của Chu Trúc Thanh ưu nhã hơn nhiều so với Tiểu Vũ, nhai kỹ càng, mỗi một động tác càng nhìn càng thấy đẹp, mà đằng sau mỗi động tác thanh tú đó lại ẩn chứa một thứ, đó là tốc độ. Nếu không phải mắt nhìn thấy vật thực trước mặt nàng nhanh chóng giảm bớt, Đường Tam thật sự rất khó tin rằng những động tác chậm rãi như thế mà có thể ăn với tốc độ nhanh không ngờ.

<i>"Thoải mái thật. Ăn no rồi."</i>

Tiểu Vũ không chút tị hiềm trực tiếp tựa vào vai Đường Tam, <i>"Đường Tam, người lúc sau có chạy thêm hai vòng không?"</i>

Đường Tam cười khổ lắc đầu, <i>"Không, sau khi người té xỉu, ta cùng Đái Mộc Bạch cũng hôn mê bất tỉnh. Tỉnh lại thì đã thấy đang nằm trong thùng gỗ chứa dược thủy."</i>

Tiểu Vũ mặt cười đột nhiên đỏ lên, ngồi thẳng người, thấp giọng hỏi: <i>"Lúc đó người không mặc quần áo đúng không?"</i> Đường Tam sững sốt, gật đầu.

Tiểu Vũ le lưỡi, <i>"Tại túc xá chúng ta có lưu lại tờ giấy, trên đó viết, không cần kinh hoàng, quần áo các người là do thôn nữ hỗ trợ cởi ra. Đến thực đường ăn cơm."</i>

Đường Tam cười a a, nói: <i>"Tiểu Vũ, bộ dáng người đỏ mặt thật đáng yêu, giống như quả táo chín vậy."</i> Vừa nói hẳn vừa đưa tay ra nhéo má Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ bất mãn trừng mắt nhìn hẳn một cái, nhưng cũng không ngăn cản động tác của hẳn.

Đái Mộc Bạch nói: <i>"Áo Tư Tạp bọn họ ba người còn chưa có dậy, xem bộ dáng có vẻ rất mệt. Chúng ta trở về tu luyện đi, không biết ngày mai đại sư còn cho chúng ta huấn luyện ma quỷ như thế nào nữa đây."</i>

Đường Tam gật đầu, liền thu thập bát đĩa của mình, nhưng bị Tiểu Vũ ngăn cản. <i>"Đi đi, việc rửa chén bát này không thể để nam nhân các người làm được. Giao cho bọn ta được rồi."</i>

Đường Tam mỉm cười, xoa xoa đầu Tiểu Vũ, xoay người bước ra ngoài.

Ánh mắt Đái Mộc Bạch lạc sang người Chu Trúc Thanh. Chu Trúc Thanh lúc này vẫn chưa ăn xong, nhưng một tay nàng đem bát đĩa của Đái Mộc Bạch để vào một chỗ. Miệng không nói ra, nhưng hành động đã chứng tỏ ý tứ của mình. Đái Mộc Bạch mừng

rõ, hẳn tự nhiên biết da mặt Chu Trúc Thanh mỏng, nên cũng không lên tiếng, bước vội vàng đuổi theo Đường Tam.

Lúc hai người bữa ra tới cửa thực đường, sau lưng truyện đến âm thanh của Tiểu Vũ.
<i>"Việc rửa chén bát không phải việc nam nhân các người nên làm, bắt quá, thùng nước thuốc lưu lại cho các người. Sáng mai nhớ dậy sớm giúp chúng ta nhé."</i>

Đường Tam nghe xong hai chân lão đảo, suýt nữa bước hụt ngưỡng cửa, quay đầu nhìn Tiểu Vũ thì vừa lúc chứng kiến trên mặt nàng hiện ra nét tươi cười giảo hoạt, hướng hẳn phất phất tay. Một đêm không nói chuyện, lúc Đường Tam tỉnh táo lại cũng là lúc bình minh, đồng hồ sinh học đã đánh thức hẳn dậy. Tối hôm qua lúc tu luyện, hẳn nhập định rất sâu, cả người hoàn toàn đắm chìm trong hải dương nội lực Huyền Thiên công. Thậm chí ngay cả khi Áo Tư Táp tỉnh dậy đi ăn cũng không biết. Tối qua, trước khi tu luyện, hẳn cũng đã rửa sạch thùng nước của mình, lúc này bên trong phòng trống rỗng, Áo Tư Táp đang ngồi trên giường tu luyện, thùng nước của hẳn cũng đã được rửa sạch.

Lặng lẽ ra khỏi cửa, tu luyện Tử cực ma đồng, ăn điểm tâm, sau khi hoàn thành mọi việc Đường Tam mới bước tới cửa phòng Tiểu Vũ. Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh cũng đã đi ăn, Đường Tam giúp hai người đem thùng gỗ xử lý sạch sẽ.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, Sư Lai Khắc thất quái cơ hồ cùng lúc chạy đến thao trường.

Đại sư đã đứng ở giữa thao trường đợi bọn chúng. Nhìn khuôn mặt bình tĩnh nhưng cứng rắn của đại sư, ngoại trừ Đường Tam, những người khác không tự giác cảm thấy có chút khấn trương, thậm chí có chút e ngại.

<i>"Tốt lắm. Hôm nay các người đến đây rất nhanh."</i>

Đại sư gật đầu, ánh mắt theo thói quen đảo qua mặt từng người một. <i>"Hành động ngày hôm qua của các người làm ta rất hài lòng, mặc dù có người không hoàn thành trừng phạt, nhưng điều làm ta hài lòng chính là, ta thấy được trên người các người tinh thần không từ bỏ, không vút bỏ. Là đồng bọn, như thế nào mới có thể làm cho mọi người yên tâm giao hậu tâm của mình cho người khác? Phải là hai chữ tín nhiệm. Các người làm tốt lắm, tín nhiệm lẫn nhau, cho nên các người đã hoàn thành rất tốt bài kiểm tra ngày hôm qua."</i>

<i>"Trước khi khoá trình hôm nay bắt đầu, Đường Tam, đi hoàn thành trừng phạt của người ngày hôm qua đi."</i>

<i>"Vâng"</i> Đường Tam đáp ứng một tiếng, xoay người hướng học viện chạy đi.

<i>"Tiểu Tam, ta chạy cùng người, ngày hôm qua đã nói rồi mà."</i> Tiểu Vũ nhanh nhẩu đuổi theo.

Trữ Vinh Vinh đột nhiên nói: <i>"Chúng ta cùng đi đi, chúng ta không phải là một chính thể hay sao?"</i>

Áo Tư Táp mở rộng cánh tay, <i>"Làm nóng người cũng tốt, lần này chúng ta không phải là bị phạt, mà chỉ là chạy cùng, dù sao cũng không cần mang phụ trọng."</i>

Mập mạp có chút buồn rầu nói: <i>"Xem ra nếu thật sự phải giảm béo, tưởng ta nuôi béo chỗ thịt này đơn giản lắm sao?"</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã chạy đi, <i>"Nói nhảm ít thôi, mau đi nào."</i>

Chỉnh thể, là một chỉnh thể tốt. Đại sư có chút ngạc nhiên nhìn đám đệ tử chạy đi, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác xúc động. Trong đầu hần thoáng hiện lên bốn chữ <i>"Thiên chi kiều tử"</i> (The God<i>"s favored one). Mặc dù bảy đứa nhỏ này mới ở cùng với nhau chưa đầy một tháng, nhưng từ hành động lúc này có thể nhìn ra, tình bạn của bọn chúng kéo dài cả đời.

Hai bàn tay nắm chặt, Đại sư âm thầm quyết định, nhất định phải cố gắng hết sức mình bồi dưỡng đám nhỏ này thật tốt. Cũng từ ngày hôm nay, đại sư khiến cho Sử Lai Khắc thất quái hiểu rõ ràng ý nghĩa của hai từ "<i>ma quý</i>".

Quái vật mà gặp ma quý thì sẽ như thế nào?

Đại sư đối với đám đệ tử huấn luyện rất đơn giản. Mỗi ngày hai canh giờ đối chiến, tình huống đối chiến mỗi ngày cũng không giống nhau, song đấu tiến hành theo tổ hợp ngẫu nhiên, có khi lại là một chọi một, có khi một đấu hai, hai đấu hai, thậm chí là ba đấu ba, ba đấu bốn. Trong khi đối chiến, mỗi ngày đại sư lại đưa ra một ít yêu cầu đặc thù, tỷ như cho phép sử dụng hồn kỹ dạng gì, không cho phép sử dụng cái gì, hoặc phương thức hạn chế nào đó.

Sau khi chấm dứt huấn luyện đối chiến, thì tiến hành huấn luyện thể năng. Giống như ngày đầu tiên, lúc huấn luyện không cho phép sử dụng hồn lực, đồng thời phải là bảy người cùng nhau hoàn thành. Phương pháp huấn luyện thể năng đại sư có

thể tăng dần lên. Đơn giản nhất là chạy mang phụ trọng, còn có phương pháp leo núi mang phụ trọng, nhưng bất luận là phương pháp nào cũng làm cho đám Sử Lai Khắc quái vật có chịu đựng tới cực hạn. Trải qua một đoạn thời gian, bọn chúng đã quen với việc tỉnh dậy trong thùng gỗ có chứa dược thủy.

Huấn luyện ma quỷ mặc dù gian khổ, nhưng đại sư lại không có tiết kiệm, trong phương diện ẩm thực, mang khả năng cao nhất thoả mãn khẩu vị của mọi người.

Do mật độ huấn luyện rất cao, sau ba tháng, Mã Hồng Tuấn đã có thể sử dụng Tà hoả hết sức lợi hại trong huấn luyện.

Đường Tam, Áo Tư Tạp, Tiểu Vũ ba người chánh thức trở thành hồn tôn. Vì không muốn gây kinh động, lúc đi đăng ký cho bọn chúng ở Tác Thác Thành, đại sư cố ý để cho bọn chúng mỗi người đeo một cái mặt nạ đặc thù đã được chế tạo từ trước.

Mặc dù nhất định sẽ gây ra sự hoài nghi, nhưng đối với tình huống, hồn sư muốn ẩn dấu dung mạo bản thân đã từng phát sinh qua, nên bọn chúng vẫn thành công nhận được tiền trợ cấp.

Ba tháng huấn luyện ma quỷ, đối với hồn lực của Sử Lai Khắc Thất quái cũng không tăng lên nhiều, trong đó chỉ có hồn lực của Mã Hồng Tuấn tăng lên một bậc mà thôi. Nhưng trong ba tháng huấn luyện cực hạn như vậy, tổ chất thân thể thay đổi rất nhiều.

Bây giờ, Đường Tam với Đái Mộc Bạch không còn như ngày đầu tiên nữa, phụ trọng mang theo đã vượt quá năm mươi cân, kết quả vẫn còn cảm thấy dư sức. Phải biết rằng, dưới tình huống không sử dụng hồn lực, đó cũng là một sự đáng sợ rồi. Tình huống thân thể đều có cải thiện rất lớn, dưới cường độ vận động cực lớn và bổ sung dinh dưỡng sung túc, trước tiên là nói về vóc người.

Đái Mộc Bạch rõ ràng trở nên thêm phần cường tráng, đôi con ngươi tà dị phát ra thêm vài tia uy thế. Cả người nhìn qua giống như tràn ngập lực lượng sẵn sàng bùng nổ, bây giờ thật sự giống một mãnh hổ xuống núi.

Áo Tư Tạp biến hoá càng rõ ràng hơn, cả người gầy hơn một chút, nhưng nếu bây giờ nhìn vào đường nét trên cơ thể hắn, tuyệt đối không có ai nghĩ rằng hắn là phụ trợ hệ hồn sư. Thân hình cường tráng giống như đại đa số chiến hồn sư, đương nhiên giọng nói của hắn vẫn mềm nhũn như cũ, trên mặt, bộ râu quai nón rậm rạp cùng cặp mắt hoa đào đều không có gì biến hoá.

Bề ngoài Đường Tam biến hoá rất nhỏ, tướng mạo vẫn bình thường như trước, nhưng cả người nhìn qua càng thêm nội liễm,

vóc người cũng không có phô trương thái quá, chỉ cao hơn một chút. Cảm giác giống như là một thiếu niên bình thường, nhưng lại tuyệt đối là dạng hiếm có khó tìm.

Điều khiến người khác phải vui mừng lẫn sợ hãi chính là, hồn lực của Đường Tam đã đạt tới ba mươi hai cấp, cái này không phải là kết quả của ba tháng huấn luyện mang đến, mà đến từ hồn hoàn của Nhân diện ma chu lúc đầu. Có lẽ bởi vì đã đột phá cực hạn, mặc dù hồn hoàn của Nhân diện ma chu gây cho Đường Tam sự thống khổ thật lớn, nhưng tiền lời cũng đồng dạng không hề ít chút nào. Ngoại trừ hồn hoàn, hồn cốt ra, ngay cả hồn lực cũng trực tiếp tăng lên tới ba mươi hai cấp, khiến cho những người khác hâm mộ không thôi, đường nhiên, chỉ là hâm mộ thôi, bọn chúng ai cũng không dám làm như Đường Tam mà đi hấp thu hồn hoàn vượt cấp.

Mã Hồng Tuấn thì gầy đi khá nhiều, nhìn qua không giống như tên béo trước kia, mặc dù vẫn còn mập mạp nhưng khiến cho người khác cảm giác mạnh mẽ. Hồn lực tăng lên tới hai mươi tám cấp, theo xu hướng bước thẳng tới mức đạt ba mươi cấp. Biến hoá thân thể khiến toàn thân hắn nhìn qua vô cùng sắc bén.

Tiểu Vũ vẫn bộ dáng như cũ, trong tất cả đám đệ tử thì nàng ngay cả biến hoá bên ngoài nhỏ nhất cũng khó thấy, ngay cả da tay cũng không có sạm đen đi, suốt ngày đều là bộ dáng vui sướng hoạt bát. Bất quá, mỗi ngày khi tiến hành đối chiến, nàng khiến cho mọi người nể không ít đau khổ. Đệ tam hồn kỹ của nàng là Thuần Di xuất quỷ nhập thần, ngay cả Đái Mộc Bạch với Đường Tam cũng gặp không ít đau khổ. Cũng may là khoảng cách thuấn di của nàng bây giờ chỉ có thể duy trì năm thước, mặc dù như vậy nhưng phối hợp với Yêu cung cùng Mị hoặc, ba hồn kỹ phát huy tác dụng cận chiến đủ để kẻ khác cảm thấy khinh khủng.

Trữ Vinh Vinh so với lúc mới tới học viện thì không thể nói là đã hết kiêu căng, nhưng so với trước kia thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Trên đôi mi toát vài phần anh khí, tính cách nội liễm làm nàng càng trở nên tràn ngập mị lực, khiến cho Áo Tạt Tư vốn đã buông bỏ không còn theo đuổi nàng nữa lại có hy vọng, tất nhiên là trong ba tháng này, cho dù Áo Tư Tạt có lòng theo đuổi nàng, cũng không có chút khí lực nào để làm điều đó cả.

Về phía Chu Trúc Thanh, không thể không nói, nghị lực của nàng không kém nam tử chút nào, trong ba tháng huấn luyện ma quỷ chưa bao giờ thốt ra một tiếng khổ, chẳng những cắn răng kiên trì đến cùng, mà thậm chí còn từng chủ động yêu cầu gia tăng cường độ. Người gầy đi một chút, nhưng là miễn công hệ hồn sự, dưới tính hưởng thân thể mạnh mẽ, tốc độ của

nàng gia tăng lên rất nhiều.

Ba tháng huấn luyện ma quỷ rốt cục kết thúc ngày hôm qua, đại sư cho phép Sử Lai Khắc thất quái nghỉ ngơi bảy ngày, để cho bọn chúng tự mình điều chỉnh trạng thái. Rốt cục cũng có cơ hội nghỉ ngơi, Áo Tư Tập ngay lập tức ôm lấy cái giường làm một giấc, Đường Tam tiếp tục luyện tập như mọi khi, còn Chu Trúc Thanh kiên trì rèn luyện trụ cột thân thể, nên Đái Mộc Bạch cũng chủ động yêu cầu được giúp đỡ. Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh không khác biệt lắm so với Áo Tư Tập, tranh thủ bảy ngày nghỉ ngơi thật tốt. Chỉ có Mã Hồng Tuấn là không có việc gì làm, trong đợt huấn luyện ma quỷ vừa rồi, hẳn là người chịu khổ nhiều nhất, nhưng lúc này là nghỉ ngơi, gã mập này lập tức ra ngoài học viện, vào Tác Thác thành giải quyết vấn đề tà hoả.

Một bên là tiếng ngáy của Áo Tư Tập, một bên Đường Tam thu thập các bộ phận lẻ được thợ rèn đưa tới từ trước, hôm nay mới có dịp động đến. Công nghệ rèn của Thiết thị huynh đệ làm hắn rất hài lòng, đến bây giờ, tụ tiễn không tiếng động, hàm sa xạ ảnh, một vài linh kiện tối mật của ám khí cũng đã hoàn thành, chỉ có Chư cát thần nõ yêu cầu khá cao, nên vẫn đang tiếp tục trong giai đoạn chế tạo.

Đường Tam định thừa dịp này có vài ngày nghỉ ngơi, ngoại trừ tu luyện thì sẽ đem một vài bộ ám khí đã làm hoàn chỉnh phát cho mọi người, hơn nữa còn dạy mọi người phương pháp sử dụng. Tập trung lắp ráp ám khí, thời gian trôi qua thật nhanh, cho đến khi Áo Tư Tập tỉnh dậy gọi hắn đi ăn cơm, Đường Tam mới phát hiện ngoài trời mới lúc nào sáng rực đã biến thành ánh trăng, như vậy là một ngày đã trôi qua. Hai người ra khỏi túc xá, cùng nhau đi tới thực đường. Đang đi, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một người hốt hoảng lão đảo đi tới.

"Ai thế này, sao lại biến thành bộ dạng đầu heo như thế?"

Áo Tư Tập âm thanh có chút khoa trương kinh hô một tiếng. Đường Tam nhìn kỹ lại cái thân thể loạn xạ kia, bộ dáng có chút tập tễnh đi tới, chính là Mã Hồng Tuấn, chỉ có điều lúc này hắn thoát nhìn cực kỳ chật vật. Chẳng những quần áo trên người nhếch nhác bẩn thỉu, đồng thời khuôn mặt tròn trịa của hắn sưng phồng, trên vòng mắt mang theo hai vòng thâm tím, khoé miệng vẫn còn lưu lại một vệt máu khô.

"Mập mập, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Đường Tam vội vàng bước tới đỡ lấy Mã Hồng Tuấn đang lão đảo như muốn ngã, Áo Tư Tập ngay lập tức xuất ra khôi phục hương trảng đưa tới. Mã Hồng Tuấn cũng không khách khí, vội vàng nhai hai cái

hương tràng, nhìn qua mới đỡ hơn một chút.

"Con mẹ nó, lần này thật là mất mặt."

Mã Hồng Tuấn trong mắt tràn ngập hận ý, đôi mắt vốn đã nhỏ, lần này bị đánh đến mắt mày sưng húp, đôi mắt tựa hồ bị thịt che đi không còn thấy đâu nữa.

"Là kẻ nào đã đánh người ra nông nổi này?"

Trong giọng nói của Đường Tam rõ ràng có vài phần hàn ý. Trong ba tháng huấn luyện mà quý, mọi người đều giúp đỡ lẫn nhau mà hoàn thành, tình cảm sớm đã không còn chỉ là tình cảm đồng học đơn thuần. Mắt thấy huynh đệ bị đánh ra nông nổi này, Đường Tam làm sao mà không phẫn nộ cơ chứ?

Mã Hồng Tuấn uất hận nói: "Ta bị một gã trung niên hèn mọn đánh, nhục nhã, thật sự là quá mất mặt mà."

Áo Tư Tạp nhíu nhíu mày, "Mập mạp, không phải là người cùng người ta tranh gái mà bị đánh đấy chứ?"

Mã Hồng Tuấn cả giận nói: "Cái gì mà tranh gái, rõ ràng là ta và tiểu muội đó hợp ý nhau trước, vậy mà cái tên hèn mọn kia thật không biết xấu hổ chen vào."

Nghe Mã Hồng Tuấn nói vậy, Đường Tam nhất thời hiểu một chút, rất rõ ràng, giống như Áo Tư Tạp nói vậy, tên mập này đúng là bị ăn đòn khi đang muốn giải quyết vấn đề tà hoả đây mà.

Đường Tam vỗ vỗ vai Mã Hồng Tuấn, "Đi thôi, tới thực đường ăn một chút gì đi, rồi từ từ kể lại cho bọn ta nghe."

Có khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp trợ giúp, tình trạng thân thể Mã Hồng Tuấn tốt hơn rất nhiều, ba người đi vào thực đường. Trong thực đường, Đái Mộc Bạch đang ngồi ăn uống như hổ, Chu Trúc Thành không có bên cạnh hẳn.

"Mập mạp, ...người bị làm sao thế?"

Chứng kiến bộ dáng chật vật của Mã Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch cũng vô cùng hốt hoảng. Tính tình của hắn so với Đường Tam thì nóng nảy hơn nhiều, hung dữ đứng dậy, đôi mắt tà dị loé sáng.

Mã Hồng Tuấn vẻ mặt dài ra, nói: "Đái lão đại, người phải vì huynh đệ tác chủ a. Người xem, bọn chúng đánh ta, khiến cho khuôn mặt anh tuấn của ta méo mó, sau này ta làm sao mà tán gái"

a!<i>"

Áo Tư Tạt phì cười. "</i>Khuôn mặt anh tuấn của người vẫn còn nguyên vẹn đây mà, có khác gì cái đầu heo đầu. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trước tiên người kể đầu đuôi cho chúng ta nghe đi đã.<i>"

Mã Hồng Tuấn lôi cái ghế ngồi xuống, lúc này mới đem sự tình trải qua nói ra.

"</i>Sáng nay ta đã tới Tác Thác thành chuẩn bị giải quyết một chút tà hoả trong người. Tới nơi, ta phát hiện ra một ả phượng hoàng trong Thanh lâu, ngay khi ta chuẩn bị rử tiểu muội muội đi giải quyết vấn đề, ai ngờ xuất hiện một gã hèn mọn. Hắn nhìn qua cũng hơn bốn mươi tuổi, tóc ngắn, nhìn có vẻ hung dữ, trông qua như chân thật và giản dị, nhưng nhìn kỹ lại thì trong đôi mắt lộ ra tia âm quang, một tay của hắn dùng vải sa bao lại. Đúng ra hắn không nên tranh đoạt tiểu muội kia với ta mới phải chứ. Lúc ấy, ta còn hỏi hắn: <i>"Đại thúc, tay người như vậy, còn làm gì được?"</i>. Các người đoán xem hắn nói cái gì? Hắn thản nhiên nói: <i>"Lão tử không cần dùng đến tay."</i> Ta chưa từng gặp qua người nào hèn mọn như vậy.<i>"

Đái Mộc Bạch nói: "</i>Sau đó người đánh nhau với hắn?<i>"

Mập mạp khí tức tràn ra, nói: "</i>Điều đó là đương nhiên, hắn khi dễ ta, chẳng lẽ ta phải chịu? Vốn ta thầm nghĩ đuổi hắn đi, ai mà ngờ nổi, hắn cũng là hồn sư, lại là Hồn tôn bốn hồn hoàn, nhanh chóng và gọn gàng cho ta nếm đòn, rồi ném ta ra khỏi Thanh lâu. Nhưng điều khiến ta không thể chịu nổi chính là, hắn còn ngang nhiên bung vào <i>"con gà con"</i> của ta, còn chê của ta nhỏ. Một nam nhân chân chính, bị vũ nhục như vậy làm sao ta có thể chịu được. Sau đó ta lại đứng lên đánh nhau với hắn tiếp, rồi trở thành bộ dạng như thế này đây. Các người không nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của hắn đâu, Đái lão đại, Áo nhị ca, Đường Tam ca, các người phải vì huynh đệ làm chủ a! Nếu không phải là mới huấn luyện xong, nói không chừng ta còn không về nổi đó.<i>"

Mã Hồng Tuấn lần này hiển nhiên bị đòn không nhẹ, nhất là tinh thần bị đả kích càng nghiêm trọng, nước mắt nước mũi tùm lum, hướng ba người Đường Tam nhăn nhó.

Đường Tam hỏi: "</i>Hắn tên là gì?<i>" Mã Hồng Tuấn dùng ống tay áo lau mặt mũi, "</i>Ta nghe lão bản Thanh lâu gọi hắn là Bất Nhạc, phỏng chừng không phải là tên thật.<i>"

"</i>Bất Nhạc? Một gã hồn tôn mà dám khi dễ huynh đệ ta? Đi, Mập mạp, người dẫn đường, chúng ta phải đi xem sao. Tiểu tam, Tiểu Áo, hai người có đi không?<i>" Đái Mộc Bạch hoàn toàn có thể hiểu được

tâm trạng của mập mập, lúc trước hẳn cũng không ít lần tranh gái, chỉ có điều hẳn toàn chiếm tiện nghi mà thôi, từ khi Chu Trúc Thanh tới, hẳn mới kiểm chế lại, càng huống chi mập mập bị đánh thật là thảm, mặc dù nhìn qua không có tổn thương gân cốt, nhưng tội này đủ lớn rồi. Đường Tam gật đầu,

"</i>Đi, cùng đi xem sao<i>"

Loại chuyện này căn bản không thể nói ai đúng ai sai, nhưng phải đứng về phía huynh đệ mình. Mắt thấy huynh đệ mình bị đánh, nếu không ra tay thì không phải là nam nhân.

Áo Tư Táp cười hắc hắc, nói: "</i>Ta đương nhiên là đi, ta muốn nhìn xem, ai có thể hèn mọn hơn cả tên mập mập này. Cho dù đánh không lại, có Ma Cô trằng của ta, chẳng lẽ lại không kịp chạy sao.<i>"

Mã Hồng Tuấn vừa nghe ba người khẳng định sẽ vì mình xuất đầu lộ diện, nhất thời mừng rỡ, "</i>Hảo huynh đệ, đi, chúng ta bây giờ phải đi ngay, nói không chừng còn có thể tóm được hẳn.<i>"

Nói xong hẳn lập tức nhảy dựng lên, xoay người chạy ra ngoài, tựa hồ trên người không có chút thương tích nào.

Đái Mộc Bạch kéo tay Mã Hồng Tuấn, "</i> Gấp cái gì, muốn đi cũng phải ăn no đã, như vậy mới có khí lực. Thuận tiện người kể một chút về vũ hồn của tên kia đi. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.<i>"

Mã Hồng Tuấn mặc dù có vẻ rất vội, nhưng trong bụng quả thật trống rỗng, một lần nữa mọi người lại ngồi xuống, vừa ăn cơm tối, Mã Hồng Tuấn vừa đem mọi chuyện kể ra. "</i>Hắn vóc người không cao, ước chừng chỉ khoảng một thước sáu, mặt mũi đen xì, trông như mới bước ra từ hố than. Vũ hồn của hắn rất kỳ quái, không phải công kích, phòng ngự hay tốc độ, có cảm giác như ...<i>"

Ánh mắt mập mập chuyển sang người Đường Tam, "</i>Tựa hồ có tác dụng không sai biệt lắm so với Tam ca, chỉ là hình dạng khác.<i>" Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, hai người cơ hồ đồng thanh nói: "</i>Khống chế hệ hồn sư?<i>"

Mập mập gật đầu, "</i>Chính là khống chế hệ. Vũ hồn của hắn nhìn bên ngoài là hai nửa vòng tròn giống cái lồng tử (lồng chim lồng gà), cỡ cái bánh bao hấp, màu hồng phấn. Khi hắn xuất ra vũ hồn ngang hông, bộ dáng trở nên rất độc ác. Lúc đánh với ta, tổng cộng hắn sử dụng hai hồn kỹ. Hồn kỹ thứ nhất biến hai cái lồng tử to dần, ngăn chặn Phượng Hoàng Hoả Tuyến của ta. Hồn kỹ thứ hai dùng hai cái lồng tử một trước một sau vây khốn thân

thể ta. Cái lồng tử kia cảm giác rất mềm dẻo, không biết làm bằng chất gì, ngay cả Phượng Hoàng Hoả Diễm của ta cũng không thể phá hư nó. Đem ta bao vây trói buộc không khác gì hấp bánh bao, sau đó biến ta thành bao cát.<i>"

Hai cái lồng tử màu phấn hồng? Đây là vũ hồn loại gì? Cho dù theo đại sư học đã nhiều năm, với kiến thức rộng rãi như Đường Tam cũng không nghĩ ra được.

Đường Tam nói: "</i>Nói như vậy, hẳn còn hai hồn kỹ khác chưa có thi triển ra.<i>"

Mập mạp nói: "</i>Tam ca, với ba người đều là hồn tôn, hơn nữa còn ta là đại hồn sư hai mươi bảy cấp, chẳng lẽ còn sợ không làm gì được hẳn? Huống chi, ngươi cũng là khống chế hệ hồn sư a!<i>"

Hắn hiểu sai ý, tưởng rằng Đường Tam sợ.

Đường Tam nói: "</i>Khống chế hệ hồn sư tương đối đặc thù. Dưới tình huống một chọi một, khống chế hệ hồn sư có ưu thế rất lớn. Mập mạp, nếu chúng ta gặp hẳn, ngươi phụ trách công kích xa quấy nhiễu, ta cùng Đái lão đại tấn công trực diện. Tiểu Áo phụ trách hỗ trợ. Hẳn khẳng định không phải là đối thủ của chúng ta. Khống chế hệ không giống với cường công hệ, chỉ cần hẳn không thể khống chế đồng thời tất cả chúng ta, thì hẳn sẽ thua. Nếu ta đoán không sai, vũ hồn của hẳn trời sinh đã khắc chế lửa, nếu không tà hỏa của ngươi không đến nổi một điểm tác dụng cũng không có. Khi động thủ, ta sẽ khống chế lại hẳn, mặc dù hồn lực của ta không bằng hẳn, nhưng ít ra có thể quấy nhiễu khiến cho hẳn không cách nào khống chế được chúng ta. Năng lực cận chiến của khống chế hệ hồn sư hoàn toàn không có khả năng ngăn cản công kích của chúng ta, cho dù hẳn có bốn mươi cấp cũng vậy thôi."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 138: Bất Nhạc-Gã thúc thúc bỉ ối

Dịch: ATuLa23

Biên: ATuLa23+Tiên Như Mạng

Hơn kém nhau mười cấp, Đường Tam hoàn toàn tự tin có thể gây trở ngại năng lực khống chế của đối phương. Đại sư từng nói qua, đối phó với Khống chế hệ hồn sư thì biện pháp tốt nhất là lấy khống chế đối khống chế. Nếu nói trong đội ngũ hồn sư hệ Cường công là hạch tâm, hồn sư hệ Phụ trợ là trụ cột, hồn sư hệ Mẫn công là con mắt, thì hồn sư hệ Khống chế là linh hồn. Trải qua ba tháng huấn luyện ma quỷ, thân thể Đường Tam không ngừng được cường hoá, đồng thời, mỗi buổi tối đại sư vẫn tiến hành đặc huấn riêng đối với hắn, mục tiêu huấn luyện là tám cái Chu mâu nằm ẩn trong xương sống của hắn.

Bát Chu mâu là tên đại sư đặt, nguyên nhân là do mấy cái Ngoại phụ hồn cốt (additional soul bones) có được từ Nhân diện ma chu, vừa giống tám cái trường mâu (giáo dài). Trải qua thời gian huấn luyện này, Đường Tam từ chỗ không thích ứng, đến bây giờ hắn đã có thể khống chế bát chu mâu làm lợi khí công kích và phòng ngự cho bản thân, đồng thời đã có thể khống chế độc tố bên trong bát chu mâu phóng ra hoặc ẩn đi. Đại sư nói qua, với Ngoại phụ hồn cốt này, hơn nữa với lam ngân thảo thuộc về khống chế hệ vũ hồn của hắn, hoàn toàn có thể đối kháng với một hồn sư dưới bốn mươi cấp.

Ba người vội vã ăn xong cơm tối, Mập mập lại ăn thêm hai cái khôi phục hương trảng của Áo Tư Tạp, bốn người lúc này mới lặng lẽ rời khỏi học viện. Mã Hồng Tuấn cũng không định nói với người khác, dù sao, đánh nhau tại Thanh Lô cũng không phải là việc gì đáng tự hào.

Đúng lúc bốn người vừa bước tới cửa học viện, đột nhiên, một bóng đen nhẹ nhàng lách tới, chắn ngang đường bọn chúng. Mã Hồng Tuấn sau khi bị đánh, có chút mất cảm với tiếng gió, cơ hồ phóng thích vũ hồn ra đầu tiên. Nhờ ánh lửa màu hồng chiếu sáng màn đêm, bốn người lúc này mới nhìn rõ người ngăn cản phía trước là ai. Mã Hồng Tuấn thở phào nhẹ nhõm, thu hồi Phượng hoàng hoả diễm, <i>"Sao lại là ngươi, ngươi muốn hù chết người ư?"</i> Người đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người chính là Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ hôm nay mặc một cái quần dài màu nâu, thân trên là tiểu y màu trắng đơn giản bó sát người, vóc người nàng mặc dù không gây cảm giác kích thích mạnh như Chu Trúc Thanh, nhưng cảm giác toàn thân thon dài tạo cho người khác phong vị khác, nhất là sự mảnh khảnh kinh người. Lại còn cái eo thon nhỏ thập phần co giãn, cùng với bím tóc như một cái đuôi con bọ cạp đen nhánh dài đến chân ở sau lưng, tạo cảm giác rất giống tiểu muội nhà hàng xóm. Một đôi mắt đen nháy mở to mang theo vài tia nghi hoặc, trừng lên nhìn bốn người Đường Tam.

<i>"Các người lén lén lút lút muốn đi đâu thế? Mập mập, sao mặt của người lại sưng lên thế? Bị ai đánh ư?"</i>

Mã Hồng Tuấn vội vàng ho một tiếng. Đường Tam ba người dù sao cũng là nam nhân giống hần, hần không ngại ngùng cái gì, nhưng Tiểu Vũ lại là nữ hài tử, trước nay vẫn luôn bát măn với phương thức giải quyết tà hoả của hần. Trong lúc nhất thời, có chút không muốn kể lại sự tình mình bị người khác đánh.

Tiểu Vũ tiến lên vài bước, nương theo ánh trăng thấy rõ thương thế trên khuôn mặt của Mã Hồng Tuấn, nhất thời nháy dưng lên một cách đầy cảm phẫn. <i>"Ai lại độc ác đem người đánh thành ra nông nỗi này? Đái lão đại, không phải là người đấy chứ?"</i>

Đái Mộc Bạch bấu môi, <i>"Ta làm sao ra tay ác độc với huynh đệ của mình như vậy chứ? Mập mập hần cùng người khác tranh cãi nên bị đánh. Chúng ta đang chuẩn bị đi tìm cho hần một cái công đạo."</i>

<i>"Vậy thì còn chần chờ cái gì nữa, thêm ta cũng đi nữa. Dám đánh huynh đệ của ta, phải cho hần sống một cuộc sống không tự chăm sóc nỗi bản thân mình."</i>

</i> Tính tình Tiểu Vũ vốn là e thiên hạ bất loạn, lúc mới vào học viện, nàng với Mập mập có chút thành kiến, nhưng trải qua nhiều ngày mọi người chiếu cố lẫn nhau vượt qua giai đoạn huấn luyện ma quỷ, thành kiến đã sớm biến mất. Càng chờ hướng chi, lúc đầu nàng ở tại Nặc Đình học viện vốn là Đại tử cầm đầu, vốn đã không ít lần tụ tập bè bạn đánh nhau. Bình thường khi mọi người luận bàn ra tay vẫn là có chút hình thức, lần này rốt cục cũng có cơ hội đánh nhau, bộ dáng nàng nhìn qua còn muốn nóng vội hơn cả Mã Hồng Tuấn.

<i>"Ngũ muội, người thật sự quá tốt. Hay là, để ta lấy thân báo đáp, được không."</i>

Mắt thấy Tiểu Vũ chẳng nhưng không ngăn cản mọi người đi trả thù, ngược lại còn đòi gia nhập, Mập mập nhất thời rất cảm động, buồn bực trong lòng cũng tiêu đi vài phần, câu cuối cùng lại lộ rõ bản tính

hèn mọn bỉ ổi của mình.

<i>"Người lấy thân báo đáp ai?"</i>

Đường Tam nhìn Mập mạp, âm thanh có chút quái dị.

Mập mạp nhìn Đường Tam một cái, vội cười hắc hắc, <i>"Coi như ta chưa nói gì, Tam ca, chúng ta mau đi đi."</i>

Bốn người biến thành năm người, thừa dịp bóng đêm, không cần để ý xung quanh, năm người thúc dục hồn lực nhanh như chớp phóng về phía Tác Thác thành.

Sau gần nửa canh giờ.

<i>"Mập mạp, người bình thường tới nơi này giải quyết vấn đề tà hoả hả?"</i> Đái Mộc Bạch nhủ thầm hỏi.

Lúc này trước mắt năm người là một dãy bình phòng (nhà một tầng). Chỗ này là một khu hẻm lách bên trong Tác Thác thành.

Bình phòng trước mắt cao chỉ khoảng ba thước, nhìn qua thấy không ít chỗ bị tổn hại, trên cửa treo vài cái đèn lồng màu hồng phấn, dưới đèn lồng có mấy người đàn bà trang điểm lòe loẹt, rõ ràng là phong trần nữ tử không còn nhỏ tuổi chút nào, đang hướng người đi đường mời chào.

Áo Tư Táp khó miệng giật giật, <i>"Khó trách người người luôn nói, ổ cỏ(thảo oa) cũng có kim phượng hoàng, cái này thật đúng là cái ổ cỏ à!"</i>

Đối với sở thích của Mã Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Táp thật sự có chút không dám nghĩ tới. Tiểu Vũ với Đường Tam là lần đầu tiên đi tới địa phương kiểu này, ngoại trừ tò mò, không có cảm giác đặc thù gì hết.

Mập mạp chỉ cười hắc hắc hai tiếng quái dị, thấp giọng nói:

<i>"Nơi này tiện nghi a, giá tiền lại vừa phải, một ngân tệ có thể "</i>đến<i>" một lần, mà hai ngân tệ ba lần. Chất lượng so với giá cả thì khá được. Hơn nữa các người nhất định phải tin tưởng ta, đạo lý trong thảo oa cũng có kim phượng hoàng, cái này là dựa vào vận khí a."</i>

Đái Mộc Bạch tức giận trừng mắt nhìn hắn, <i>"Sau này ra ngoài, đừng nói với ai là ta quen người. Mặc dù biết người không kén cá chọn canh, nhưng lại không nghĩ tới người có gan tới những nơi như thế này. Loại địa phương rác rưởi này mà người cũng có thể đến, những kim phượng hoàng này so về tuổi cũng đủ để làm a di người đó."</i>

Mập mạp có chút then quá hoá giận nói: <i>"Đái lão đại, người không cần phải khinh ta quá mức như thế. Làm chính sự trước đã. Các người chờ ở đây để ta đi hỏi xem tên hỗn đản đó đã đi chưa."</i> Vừa nói xong, mập mạp bước nhanh về hướng Thảo oa.

Áo Tư Tạp nhìn quanh một chút, <i>"Nơi này thực sự hẻo lánh, thích hợp để động thủ. Lão tử hữu căn đại hương tràng, lão tử hữu căn tiểu tịch tràng, lão tử hữu căn ma cô tràng...."</i> Nghe Áo Tư Tạp đọc hồn chú, chuẩn bị trước khi chiến đấu, Tiểu Vũ không khỏi khẽ gắt một tiếng,

<i>"Thật không hổ là đại hương tràng thúc thúc."</i>

Trong chốc lát, Mã Hồng Tuấn hưng phấn chạy quay lại, <i>"Thật tốt quá, tên kia còn chưa đi, bắt quá đang tính tiền, có lẽ sẽ lập tức đi ra. Các huynh đệ, lần này giúp ta báo thù thành công, quay lại học viện, ta mời mọi người một bữa thật ngon."</i>

Đái Mộc Bạch khoát tay, <i>"Không cần nhiều lời, người mời chúng ta cũng không dám đi, với sở thích này của người, quên đi."</i>

Nghe Đái Mộc Bạch nói xong ngay cả Tiểu Vũ cũng không gật đầu. Nàng với Đường Tam đã từng chứng kiến Đái Mộc Bạch buông bỏ đôi tỷ muội song sinh, đôi cực phẩm song sinh tỷ muội đó, so với đám <i>"A di"</i> trước mắt thật đúng là một trời một vực.

Đang lúc nói chuyện, từ trong thảo oa bước ra một người. Năm người Đường Tam đứng trong một chỗ tối đối diện thảo oa, lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối đen, từ phía đối diện rất khó nhìn được bên này.

<i>"Chính là hắn"</i> Mập mạp nghiêng rằng nói.

Giống như mập mạp mô tả, từ trong <i>"thảo oa"</i> bước ra là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, da tay đen xì, cao khoảng một thước sáu, trên mặt lộ nụ cười thâm dật vài phần thoả mãn, trên tay phải có băng bó, hạ thân mặc một cái quần rộng có nhiều mảnh vá, hai chân đi giày làm bằng vải gai, bước về phía ngã tư đường, vừa đi vừa lẩm nhẩm một bài dân ca (folk song): <i>"Hôm nay đại gia tâm tình hảo, lêu lổng lêu lổng làm con chim non."</i>

<i>"Lên chưa?"</i> Mập mạp hai tay đập vào nhau thành tiếng động.

<i>"Đợi một chút"</i> Tiểu Vũ một tay nắm lấy bả vai của Mã Hồng Tuấn, tay kia

đem bím tóc trước người vẩy ra đằng sau,
trên mặt nở một nụ cười vô hại,

<i>"Mọi người đợi chút xem ta ra tay."</i>

Vừa nói, Tiểu Vũ bước vài bước nhỏ hướng tới gã đại thúc hèn mọn Bất Nhạc đi đến.

<i>"Tiểu Vũ muốn làm gì thế?"</i> Mã Hồng Tuấn có chút nghi hoặc nhìn về phía Đường Tam. Ai cũng biết Đường Tam hiểu rõ nàng nhất.

Đường Tam vỗ vỗ lên trán mình, có chút bất đắc dĩ nói: <i>"Người cứ chờ xem rồi sẽ biết."</i>

Nhìn Tiểu Vũ tựa hồ đi cũng không nhanh, vừa lúc chắn trước mặt gã đại thúc hèn mọn kia.

<i>"Chào ngài, thúc thúc. Xin hỏi, phụ cận có chỗ nào bán kẹo hồ lô không vậy?"</i>

Bất Nhạc mới từ trong thảo oa đi ra, cả người đắm chìm trong thoả mãn. Đột nhiên nghe thấy âm thanh làm hắn sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, nhất thời trên mặt hắn toát ra một loại phong thái đặc biệt, tỏ ra con người thành thật và dễ tính, bộ vị trên người vẫn không dấu được có chút xuẩn động.

Không thể phủ nhận, ban đêm, một Tiểu Vũ nhìn qua thật động lòng, đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn trắng nõn, bím tóc thon dài, vóc người tuy không quá đầy đặn nhưng cũng có chút quy mô, nhất là trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng kia không có chút phấn sáp nào cả, đối với loại lão dân trùng như Bất Nhạc mà nói càng thêm tràn ngập hấp lực. Bất Nhạc hai mắt sáng rực nhìn Tiểu Vũ, trong lòng thầm nghĩ: <i>"thật là một cô nhóc xinh đẹp đáng yêu. Thiên a, địa a, chẳng lẽ đây là lễ vật các người dâng cho ta hay sao?"</i>

Ho khan một tiếng, Bất Nhạc nhanh chóng thu hồi tia dâm quang trong mắt, ưỡn ngực, bày ra một bộ dáng nghiêm chỉnh. Biến hoá cực nhanh, nên không phải Tiểu Vũ nhìn kỹ hắn, sợ rằng cũng bị hắn lừa gạt.

<i>"Tiểu cô nương, đã trễ thế này rồi còn ra ngoài mua kẹo hồ lô ư? Chỗ này hẻo lánh, người không sợ gặp kẻ xấu hay sao chứ?"</i> Khuôn mặt Bất Nhạc tỏ vẻ nghiêm trang, hơn nữa bộ dáng còn ra vẻ thành thực, nhìn vào thật sự có vài phần đạo mạo đoan chính.

Tiểu Vũ chớp chớp đôi mắt tròn to xinh đẹp, <i>"Thúc thúc, vậy người ... là người

xấu ư?"

Bộ dáng tức giận, âm thanh ngạt ngào khiến cho trái tim Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Táp đứng cách đó không xa không khỏi co quắp. Tiểu Vũ trong lúc đối chiến đánh bọn họ như đánh bao cát với Tiểu Vũ quyền rũ trước mắt đây là một người ư? Thực quá sức giả tạo mà.

Chỉ có Đường Tam trên mặt lộ ra nụ cười khổ không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả. Tình trạng này, tại Nặc định học viện hẳn đã sớm gặp qua. Bàn về tính mê hoặc, Tiểu Vũ so với Trữ Vinh Vinh lúc vừa đến Sử Lai Khắc học viện còn hơn nhiều. Nhất là khi nàng đóng giả bộ dáng tiểu muội hàng xóm như thế này, cơ hồ không có nam nhân bình thường nào có thể miễn dịch. Điểm bất đồng chính là, người tốt chứng kiến thì sinh ra lòng thương xót, còn loại người như Bất Nhạc chứng kiến thì lại chỉ biết chảy nước miếng.

Bất Nhạc nghe Tiểu Vũ hỏi, lập tức định đặc nói một cách đầy nghĩa khí: "Thúc thúc đương nhiên là người tốt. Tiểu cô nương, người tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi rồi a?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ như phủ lên một lớp phấn màu hồng, "Ta gọi là Tiểu Vũ, sắp được mười ba tuổi."

Bất Nhạc ngây người một chút, trong lòng thầm nghĩ "sắp được mười ba tuổi, nói như vậy tức là mới có mười hai tuổi?" Yết hầu theo nước miếng nuốt xuống giật giật, thật đưa đến miệng còn không ăn, thật là có lỗi với bản thân.

"Người mới mười hai tuổi mà đã cao như vậy, tương lai nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nữ. Tiểu Vũ, chỗ này không có bán kẹo hồ lô, theo thúc thúc, thúc thúc mang người đi mua, sau đó sẽ đưa người về nhà. Có được hay không?"

Tiểu Vũ cười cười, nhu thuận gật đầu nói: "Hảo a!"

Bất Nhạc cũng không nghĩ rằng tiểu cô nương này dễ gạt như vậy, mắt thấy nàng đáp ứng đi cùng mình, nhất thời trong lòng mừng rỡ, đôi mắt nhỏ nhìn xung quanh một chút, dựa theo trí nhớ đi về một nơi hẻo lánh. Không muốn dả thảo kinh xa, hẳn cố nén không nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tiểu Vũ.

Áo Tư Táp dùng hết sức dụi dụi mắt, ôm lấy Đường Tam đang đứng bên cạnh.

"Tiểu Tam, đây có thật là Tiểu Vũ không? Ta có cảm giác có điểm bất đồng a?"

Đường Tam nói có chút quái dị: <i>"Lúc trước tại Ninh Đặc học viện, có một nữ hài tử bị một tên đại thúc la mạt khi dễ, Tiểu Vũ cũng dùng chiêu này, đem người kia lừa gạt đến một địa phương tối tăm, sau đó xài Bát đoạn té."</i>

<i>"Bát đoạn té? Đó là cái gì?"</i> Đái Mộc Bạch cũng không nhin nổi tò mò.

Đường Tam trong mắt toát ra một tia sợ hãi, <i>"Té pháp là một trong những loại nhu kỹ cuồng bạo nhất của Tiểu Vũ, trong đó bao gồm cả bát đoạn té. Chỉ cần xuất ra một chút té pháp cơ hồ đối phương không thể phản kháng được. Đó mới chính là thực lực chân chính của Tiểu Vũ, cho nên, ngàn vạn lần không nên đến gần người nàng. Ta xem cái gã hèn mạt đại thúc Bất Nhạc này, sợ rằng đã sử dụng hết may mắn của mình rồi. Chúng ta cũng đi tới đó đi, để phòng phát sinh việc ngoài ý muốn."</i>

Bất Nhạc lúc này tâm đại động, với thực lực đạt bốn mươi sáu cấp hồn lực như hắn, vào lúc bình thường có một chút cảnh giác, không chừng có thể phát hiện đám người Đường Tam đang theo dõi. Nhưng lúc này tâm tư hắn hoàn toàn đặt vào tiểu cô nương non nớt bên cạnh, làm gì còn chú ý xung quanh. Hắn làm sao biết, lúc nữa đây, tiểu cô nương sẽ biến thành la sát. Trộm nhìn Tiểu Vũ, cái eo mảnh mai thon nhỏ vừa đi đường vừa khẽ lay động, mông nàng cũng không quá lớn, nhưng thực sự là quá mảnh dẻ, được thắt lưng bó sát tạo vẽ nên những đường cong làm cho lão dân trùng Bất Nhạc len lén nuốt nước miếng không ngừng. Hơn nữa, dung nhan Tiểu Vũ gần như hoàn mỹ, giống như lá sen treo trước gió, mái tóc lướt thướt đung đưa, khiến cho cỗ tà hỏa trong lòng hắn vốn cố gắng kìm chế đã từ từ dậy lên. Đối với tuổi của lão dân trùng hắn mà nói, bộ dáng này đặc biệt kích thích, cái đám gà đất kia làm sao có khả năng so sánh được với Tiểu Vũ trước mặt cơ chứ.

Càng đi càng hẻo lánh, xung quanh rất ít gặp người đi đường, Bất Nhạc mang theo Tiểu Vũ đi một mạch tới một cái hẻm nhỏ âm u tối tăm.

<i>"Thúc thúc, rốt cuộc là chỗ nào có bán kẹo hồ lô a, chỗ này tối quá, ta hơi sợ."</i> Tiểu Vũ nhỏ giọng nói, tựa hồ trong thanh âm có chút kinh hoảng.

Bất Nhạc cười hắc hắc, nói: <i>"Tiểu Vũ a, tối như thế này rồi, ăn đồ ngọt không tốt cho sức khỏe đâu. Hay để thúc thúc mang người đi xem cá vàng được không?"</i>

<i>"Xem cá vàng? Nơi nào có cá vàng?"</i> Tiểu Vũ tò mò hỏi.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Bất Nhạc dừng chân, hai tay tựa hồ bắt đầu cởi thắt lưng, <i>"Lập tức có đây"</i>

Tiểu Vũ đột nhiên cười, <i>"Thúc thúc, không phải người định nói: Lão tử hữu căn đại hương tràng đấy chứ?"</i>

<i>"Ách..."</i>

Bất Nhạc hai tay cứng đờ, động tác nhất thời ngừng lại, hắn thấy được một đôi mắt màu đỏ, tràn ngập mỉa mai hoặc, cả người hắn nhất thời căng thẳng, chỉ sau một khắc, ngay trước mặt hắn chỉ còn một tàn ảnh màu tím nhàn nhạt.

Bám khít trên cổ, không đợi Bất Nhạc phóng thích vũ hồn, bím tóc màu đen đã lặng yên bám lên cổ hắn, ngay sau đó, Bất Nhạc chỉ cảm thấy một cỗ cường lực từ trên cổ truyền xuống, cả người không tự chủ rời khỏi mặt đất.

Nếu Bất Nhạc là Lực lượng hình hồn sư, có lẽ còn có cơ hội ổn trụ thân thể mình, đáng tiếc, hắn lại là Khống chế hệ hồn sư. Mà nếu hồn sư không thể đem vũ hồn phóng thích ra, thực lực giảm đi quá nhiều, hơn nữa hắn <i>"Tân cần canh vân"</i> suốt một ngày, thể lực đã giảm xuống phân nửa. Lúc này, Bất Nhạc chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, ngay sau đó, trước mắt chỉ thấy một mảng tinh quang.

Kim tinh, ngân tinh, sao lớn sao nhỏ không ngừng chớp động trước mắt, chấn động kịch liệt làm hắn không tài nào tập trung hồn lực để phóng thích vũ hồn ra. Thậm chí thân thể còn không biết cảm giác đau đớn, chỉ thấy một sự tê dại mãnh liệt.

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Đường Tam, Mã Hồng Tuấn bốn người lúc này đã từ chỗ tối bước ra. Ngoại trừ Đường Tam, ba người kia đều mở to hai mắt nhìn. Nhìn thân thể vốn trước kia ngây thơ non nớt mềm mại hiện ra trước mắt đang làm ra những động tác hết sức cuồng bạo, bọn chúng lần đầu tiên được chứng kiến Bát đoạn té hoàn mỹ của Tiểu Vũ.

Sử dụng kỹ năng Thuấn di, ngay khi Tiểu Vũ biến mất trước mắt Bất Nhạc, lợi dụng tâm lý không hề chuẩn bị của hắn, bím tóc của Tiểu Vũ đã thành công quấn quanh cổ của Bất Nhạc. Ngay sau đó, cuộc sống bi thảm của thúc thúc hèn mọn Bất Nhạc chính thức bắt đầu.

Quấn quanh cổ Bất Nhạc, một chân Tiểu Vũ đạp vào lưng hắn, đè nhất hồn hoàn kỹ năng Yêu Cung phát động, nửa thân trên

tự lực, cổ hướng về phía sau, ngay khi chân duỗi thẳng về phía trước, thân thể Bất Nhạc đã bay lên trên không trung. Bím tóc lặng yên thoát ly, Tiểu Vũ nhảy lên đuổi theo thân thể Bất Nhạc đang bị vút lên trên không, lực lượng trong kỹ năng Yêu cung của nàng thật sự kinh khủng, ba mươi mốt cấp hồn lực, tăng phúc đến một trăm hai mươi phần trăm, trực tiếp đem Bất Nhạc vút thẳng lên cao năm thước.

Ngay khi thân thể Bất Nhạc bay lên đến điểm cao nhất, Tiểu Vũ đuổi kịp đến nơi, hai tay nắm lấy hông Bất Nhạc, Yêu cung lại được phát động, cái eo thon nhỏ tựa như bị bẻ gãy mang theo thân thể Bất Nhạc trong nháy mắt xoay tròn về phía sau, lúc này Bất Nhạc vẫn bị vây trong kỹ năng Mị hoặc của Tiểu Vũ, ngoại trừ cảm giác trời rung đất chuyển, hắn vẫn không làm được gì. Tiểu Vũ sau khi tóm lấy quần áo bên hông Bất Nhạc, ngay giữa không trung xoay tròn hai vòng, đến khi bắt đầu rơi trở lại mặt đất, lại dùng Yêu cung cấp tốc xoay tròn mang theo thân thể Bất Nhạc tạo ra một tiếng rít kinh tâm động phách nện thẳng xuống mặt đất.

Lúc này, bốn người Đường Tam cơ hồ đồng thời nhắm hai mắt lại. Lực lượng của loại lăng không xoay tròn này có thể tưởng tượng được, Tiểu Vũ trong lúc cùng mọi người tỷ thí cũng từng dùng qua, chỉ có điều khi đó, giữa không trung nàng đều đem mọi người ném tiếp lên không trung. Mà không phải như lúc đánh thật, ném thẳng xuống dưới mặt đất.

Bất Nhạc hôm nay coi như gặp bất hạnh, đụng phải tiểu sát tinh Tiểu Vũ, hơn nữa Tiểu Vũ ghét nhất cái bộ dáng hèn mọn của hắn, nên lúc ra tay, căn bản không có một chút ý nào hạ thủ lưu tình. Trong lòng Tiểu Vũ, thúc thúc giống như hắn, ngay cả một tiểu cô nương mười hai tuổi cũng không định buông tha, thì cho dù có giết cũng không có gì quá đáng.

Bất quá, Bất Nhạc dù sao cũng là một gã hồn tôn bốn mươi ba cấp, trong lúc xoay tròn nhanh hai vòng, rốt cuộc hắn cũng tỉnh táo lại từ kỹ năng Mị hoặc của Tiểu Vũ, vũ hồn mặc dù không kịp xuất ra, nhưng cũng miễn cưỡng đem hồn lực trải rộng khắp toàn thân, bảo vệ thân thể của mình. Nhưng ngay sau đó, chấn động kịch liệt lại đánh cho hồn lực hắn vừa đề tụ trở nên tan tác.

Oanh..

Thân thể Bất Nhạc nặng nề nện vào mặt đất, hắn bị Tiểu Vũ ném nằm ngang xuống, nằm chi gổm đầu, 2 chân, 2 tay hoàn toàn tiếp xúc với mặt đất, thậm chí Bất Nhạc ngay cả tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra, máu mũi đã xị toé loe, cả người có chút mơ màng. Nhưng, đó mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Tiểu Vũ không dừng lại chút nào, hai tay nắm hai bên hông Bất Nhạc, hai chân trực tiếp kẹp hai bên đầu hắn, Yêu cung lại một lần nữa được phát động, mang theo thân thể Bất Nhạc té về phía trước. Tay buông lỏng ra, nhưng chân lại có thể phát huy lực lượng mạnh hơn, thân thể Bất Nhạc theo hai chân của Tiểu Vũ vung ra, lại một lần nữa bị nện xuống mặt đất.

Tiểu Vũ thể hiện yêu lực cơ bản của mình, mượn lực phản chấn từ cú ném thứ hai này, thân thể lộn một vòng quay lại, đem Bất Nhạc đập ngược trở lại vị trí cũ. Thân thể Bất Nhạc, giống như một bao tải bị Tiểu Vũ dùng chân đập qua đập lại, tổng cộng sáu lần, trước sau ba lần nện xuống đất khiến cho cốt cách toàn thân hắn không ngừng phát ra tiếng kêu lách cách.

Đái Mộc Bạch ba người ánh mắt không ngừng di chuyển theo thân thể Bất Nhạc bị Tiểu Vũ dùng toàn lực quăng quật, mỗi một lần bị nện xuống, cả bọn không nhịn được đều hô lên một tiếng, máu tươi đã văng đến chân bọn chúng, rốt cục, Tiểu Vũ lại một lần đem thân thể Bất Nhạc quăng đi, không phải ném xuống đất mà là lên không trung sáu lần mới thôi, tính thêm lần lúc đầu là bảy lần tất cả.

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp hay Mã Hồng Tuấn, trong lòng đều đang suy nghĩ, nếu người bị ném là chính mình, thì sẽ ra bộ dạng như thế nào đây. Cho dù là Đái Mộc Bạch thực lực cực mạnh cũng ý thức được, cho dù là mình dùng Bạch Hổ kim cương biến, một khi bị Tiểu Vũ quăng quật như thế, chỉ sợ rằng hồn lực cũng bị đánh cho tan tác.

Tiểu Vũ lại một lần nữa nhảy lên, ngay cả ba người Đái Mộc Bạch cũng tưởng rằng nàng lại muốn thi triển lăng không kiếp sát xoay tròn một lần nữa, nhưng Tiểu Vũ lại không làm như vậy. Lúc này Bất Nhạc đã hoàn toàn lâm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Tiểu Vũ đuổi kịp thân thể Bất Nhạc, đồng thời hai chân lại kẹp vào cổ hắn, đem cơ thể xoay nhanh một ngàn không trăm tám mươi độ (3 vòng), Bất Nhạc bị nàng kẹp cổ, tự nhiên cũng chuyển động theo nàng, trên cổ không ngừng phát ra tiếng lách cách, xương sống cổ cho dù không bị đứt đoạn, cũng không còn khá khẩm gì cho lắm.

Hết một ngàn không trăm tám mươi độ, Tiểu Vũ lộn ngược một vòng ra phía sau, phát động Yêu Cung lần cuối cùng, đem thân thể Bất Nhạc trực tiếp nện thẳng xuống đất, bản thân lợi dụng phản lực, xoay tròn vài vòng trên không rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Oanh.

Thân thể của hèn mọn thúc thúc Bất Nhạc bị nện xuống đất trong một tư thế cực kỳ quái dị, cả người co quắp, không còn một chút động tác nào khác.

Mã Hồng Tuấn nhìn vào Tiểu Vũ còn đang có chút thờ hốt hển hạ xuống cách hăn không xa, hỏi dò: <i>"Tiểu Vũ, không phải người giết hăn rồi đấy chứ?"</i>

Tiểu Vũ khinh thường liếc mắt nhìn thân thể co quắp của Bất Nhạc, <i>"Giết hăn chỉ làm ô uế tay của ta. Ta có phân tặc. Tiểu Tam không cho ta tùy tiện giết người. Chỉ cho hăn một sự giáo huấn mà thôi. Bất quá, phỏng chừng hăn không nằm trên giường ba tháng không được. Ta cũng tính toán kỹ rồi, các đốt khớp xương trên người hăn đều bị ta làm trật ra, một thời gian nữa, chỉ sợ hăn muốn tự sống cũng không thể."</i>

Đái Mộc Bạch có chút buồn bực nói: <i>"Chúng ta tới đây là để đánh nhau, mà người đem hăn đánh ra nông nổi này, chúng ta làm bù nhìn hã. Bất quá, Tiểu Vũ, Bát đoạn té của người thật là uy mãnh."</i>

Áo Tư Tạp bổ sung nói: <i>"Mấu chốt là thuận di của người quá sức biến thái, một khi vào trong phạm vi nắm thước của người, muốn chạy cũng không chạy nổi. Còn nữa, Tiểu Vũ, kỹ năng Yêu Cung của người sử dụng liên tục được ư? Không phải ngưng tụ hồn lực nữa ư?"</i>

Tiểu Vũ cười hì hì, tựa hồ cục diện vừa rồi căn bản không phải là do nàng tạo ra.

<i>"Trước kia thì có phải ngưng tụ hồn lực, bất quá, sau khi đạt tới ba mươi cấp, thì không cần nhiều thời gian nữa, hơn nữa, cho dù có ngưng tụ hồn lực, khoảng cách giữa mỗi lần phát động yêu cung cũng đủ rồi. Bát đoạn té của ta đối với lực lượng hình hồn sư không có tác dụng gì cả, khống chế hệ hồn sư như hăn bất hạnh mới bị ta trực tiếp đánh lên thành công."</i>

Đột nhiên Đường Tam nói: <i>"Tiểu Vũ, sau này không nên dùng lại phương pháp này để hấp dẫn địch nhân, thực sự là quá nguy hiểm."</i> Tiểu Vũ sửng sốt một chút, hai mắt chăm chú nhìn Đường Tam, le lưỡi, nhưng lại nhu thuận gật đầu. Đường Tam cũng không nói gì thêm, chỉ có điều, khi hăn tận mắt nhìn thấy Tiểu Vũ đi hấp dẫn Bất Nhạc, không biết tại sao, tâm tình phi thường không thoải mái.

Đái Mộc Bạch phát phát tay, nói: <i>"Tốt rồi, chúng ta đi thôi. Mập mập, hăn so với người còn thảm hơn nhiều, coi như người đã trả thù được rồi nhé."</i>

Mã Hồng Tuấn dù sao cũng chưa phải chính mình ra tay, lúc này còn chưa hết giận, chạy đến bên người Bất Nhạc, nhắc chân dùng sức đạp hấn vài cái, vừa đạp vừa hét:

<i>"Người dám đánh ta này, đánh nữa đi. Dám nói gà của ta nhỏ hả..... A, được rồi."</i> Tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì, Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc. <i>"Các người cứ đi trước đi, ta sẽ lập tức đuổi theo"</i>

Đái Mộc Bạch nhú mày, nói: <i>"Đừng đùa quá, hấn mặc dù đánh người, dù có không phải loại tốt lành gì, nhưng tội chưa đến mức chết. Làm nhanh lên một chút."</i>

<i>"Biết rồi."</i>

Mắt thấy Đái Mộc Bạch, Đường Tam, Tiểu Vũ, Áo Tư Tạp bốn người khuất dạng ở góc đường, trên khuôn mặt Mã Hồng Tuấn toát ra một nụ cười quái dị, giơ tay phải lên, một đạo hỏa diễm tử hồng sắc từ trong lòng bàn tay xuất ra, ánh mắt của hắn, lại hướng về hạ thân của Bất Nhạc,

<i>"Quái đại thúc, không phải người chê kê kê của ta nhỏ hay sao? Được thôi, để ta biến người thành khảo kê (gà nướng) rồi xem."</i>

<i>"A..."</i>

Bốn người Đường Tam còn chưa đi quá xa, chỉ nghe một âm thanh thảm thiết không giống tiếng người truyền đến, bốn người liếc nhau, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Rất nhanh, mập mạp hưng phấn đuổi đến, không đợi mọi người đặt câu hỏi, đã chủ động nói: <i>"Yên tâm, ta không làm hấn chết đâu. Tiểu Vũ nói rất đúng, giết hấn chỉ làm ô uế tay chúng ta. Ngũ muội, hôm nay đa tạ người, sau này nếu cần ta cứ nói, chỉ cần ta làm được, quyết không chối từ."</i>

Tiểu Vũ cười cười, <i>"Không cần báo đáp. Vừa rồi ta đánh thật sảng khoái, đã lâu rồi không được sảng khoái như vậy."</i>

Đường Tam có chút tư lự nói: <i>"Kỳ thật, chúng ta làm như vậy không được."</i>

<i>"Không được? Tiểu Tam, không phải người mềm lòng đấy chứ?"</i>.

Đái Mộc Bạch nghi hoặc nhìn Đường Tam. Mặc dù Đường Tam bình thường rất trầm ổn, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống người dễ mềm lòng. Hắn còn nhớ rõ bộ dáng khi Đường Tam thi triển ám khí, ngay

cả Triệu Vô Cực cũng phải nể khổ đầu.

Đường Tam lắc đầu, nói: <i>"Ta muốn nói, diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân đến lại mọc ra."</i>

<i>"A?"</i>

Mấy người còn lại nhìn Đường Tam, ánh mắt có chút biến hoá. Bọn chúng mặc dù đều là hồn sư thiên tài, nhưng dù sao cũng chỉ mới có hơn mười tuổi, nói giết người, e rằng cũng chỉ có Đái Mộc Bạch có thể tiếp nhận một chút. Không ai nghĩ tới Đường Tam lại nói ra những lời này.

Đường Tam chưa bao giờ quên những điều ghi trong Huyền thiên bảo lục tổng cương. Đường môn Huyền thiên bảo lục tổng cương, điều thứ ba, khi đã xác định đối thủ là địch nhân, chỉ cần có cơ hội xuống tay, thì không được hạ thủ lưu tình, nếu không sẽ tự gây phiền phức cho mình.

<i>"Lần này cái gã đại thúc hèn mọn Bất Nhạc không chết, e rằng sẽ không từ bỏ định trả thù. Hẳn dù sao cũng có hồn lực ngoài bốn mươi cấp, nếu đem người tới đây trả thù, mập mạp người cũng nên cẩn thận. Mặc dù hẳn bị đánh cho mờ hồ, thính lực cũng vậy, nhưng lúc trước hẳn và người xảy ra xung đột, khẳng định có thể đoán được là người dẫn người đến trả thù."</i>

Lúc trước nếu không phải Đái Mộc Bạch nói một câu vô ích là Bất Nhạc tội không đáng chết, Đường Tam đã ra tay rồi. Bây giờ cũng chỉ là nhắc nhở Mã Hồng Tuấn một câu, tránh cho hắn sau này gặp nạn.

Mã Hồng Tuấn nuốt một ngụm nước bọt, <i>"Không nghĩ tới, Tiểu Tam người lại tàn nhẫn như vậy a! Xem ra, có thể đắc tội với ai chứ không thể đắc tội với người."</i>

Đường Tam nhướn miệng cười, <i>"Lúc này người xưng hô với ta không phải như vậy mà."</i>

<i>"Ách..., được rồi, ba vị ca ca, còn có Tiểu Vũ muội muội, lần này rất cảm ơn, mong mọi người giữ bí mật giúp huynh đệ cái nha."</i>

Đái Mộc Bạch vỗ nhẹ lên đầu mập mạp, <i>"Đã là huynh đệ, nói nhiều như vậy để làm gì? Mau trở về thôi. Đừng để đại sư phát hiện ra chúng ta khuya như vậy còn ở bên ngoài, trừ phi người muốn quay lại huấn luyện ma quý."</i>

Sở Lai Khắc học viện, phòng làm việc của viện trưởng.

<i>"Ta đã nói với người rồi, mặc dù ta không muốn quấy rầy người dạy bảo lũ tiểu quái vật của chúng ta, nhưng ta không thể không nói với người, tiền của học viện đã bị người xài hết."</i>. Phất Lan Đức vẻ mặt buồn bã, có chút bất đắc dĩ nói ra những lời này. Thân là một gã hồn thánh cường đại, nhưng bởi vì sự cao ngạo của bản thân mà bị tiền tài ước thúc, thật là đau đớn.

Vốn như bình thường, đệ tử nộp học phí cũng đủ chống đỡ tiêu phí trong một năm học tập của bọn chúng, thậm chí còn có thể thừa một chút. Nhưng phương pháp dạy của đại sư lại cực kỳ tốn kém, chẳng những tiền ăn tăng lên, mỗi ngày hắn còn mua vật thực cùng với dược vật pha vào nước tắm cho lũ đệ tử càng đắt tiền dọa người. Mới có ba tháng trôi qua, học phí của Sử Lại Khắc học viện thu được năm nay đã không còn dư mấy.

Đại sư gật đầu, sắc mặt cứng ngắc không thay đổi như cũ, nhàn nhạt nói: <i>"Ta biết rồi."</i>

Phất Lan Đức cười khổ nói: <i>"Người biết rồi thì hãy nghĩ ra biện pháp gì đi."</i>

Đại sư nói: <i>"Bọn chúng nghỉ ngơi bảy ngày, sau đó ta sẽ cho bọn chúng tiến hành giai đoạn tu luyện thứ hai, người không cần bận tâm, vấn đề tiền bạc ta sẽ giải quyết."</i>

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, nói: <i>"Nếu không phải mấy đứa nhỏ này đặc biệt như vậy, ta thật sự không muốn duy trì nữa, cuộc sống trước kia của chúng ta, cùng nhau đi rong chơi khắp đại lục thật khiến kẻ khác phải động tâm."</i>

Đại sư toát ra sự thất thần ngắn ngủi, <i>"Có lẽ, có một ngày chúng ta sẽ quay lại cuộc sống khoái hoạt như trước kia."</i>

Phất Lan Đức nhìn không được hỏi: <i>"Tiểu Cương, người định giai đoạn này chuẩn bị dạy gì cho lũ nhỏ? Thử giản đi, ba tháng vừa rồi bọn chúng nắm không ít khổ đầu rồi. Dù sao cũng mới mười mấy tuổi, cứng quá cũng dễ gãy, đừng nên quá mức quá."</i>

Đại sư lại khôi phục vẻ mặt vốn thuộc về trạng thái bình thường của hắn, <i>"Nếu người đã đem lũ nhỏ cho ta dạy, thì phải hoàn toàn tín nhiệm ta. Ta có phân tặc."</i>

Bất Nhạc xụi lơ nằm trên mặt đất, không ngừng co quắp, lúc này hắn đã từ trong hôn mê tỉnh táo lại, đây đã là lần thứ ba hắn tỉnh lại. Hai lần tỉnh trước đó trong nháy mắt toàn thân bị đau nhức mãnh liệt khiến hắn lại rơi vào trạng thái

mê man. Căn răng cố nén sự thống khổ, Bất Nhạc miễn cưỡng đem con mắt mở ra, mũi ẩm mốc không ngừng đánh sâu vào khứu giác của hắn, nhưng điều làm hắn tuyệt vọng nhất chính là không có cảm giác gì ở hạ thân. Hắn biết, cả đời này e rằng không xong rồi. Hắn muốn động đậy, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhúc nhích, tứ chi hoàn toàn bị sai lệch, ngay cả các khớp tay và khớp chân cũng bị rời nhau, xương sườn có ít nhất năm chỗ gãy, xương sống có ít nhất hai nơi sai vị trí.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 139: Cấp tập huấn thứ hai.(1)

Dịch: Jimmy_vu

Biên:Tiên Như Mạng

Mà như vậy còn là Tiểu Vũ hạ thủ lưu tình, nếu không, hắn sẽ không chỉ bị đơn giản có thể thối, mặc dù hồn lực của Tiểu Vũ còn chưa đủ khả năng đánh vỡ toàn thân xương cốt của hắn mà không để chết, nhưng toàn thân đau đớn thống khổ kiểu này, là thứ mà kẻ khác khó có thể chịu được, cho dù là sau này khôi phục, cũng sẽ lưu lại thương tật bên trong.

Đúng lúc đó, có tiếng bước chân vang lên. đang từ từ đến gần.

"Lão bản nói Bất Nhạc mang theo Tiểu cô nương đi hướng bên này. Hắn sẽ không ăn một mình đấy chứ..." Một thanh âm hùng hậu vang lên, đúng là giọng nói tiêu chuẩn của nam nhân, nếu chỉ là nghe thanh âm, sợ rằng ngay cả những nữ nhân ngoài ba mươi tuổi sẽ không ngăn cản được lực hấp dẫn.

"Hắn không nên một làm một mình chứ, bây giờ còn muốn bắt chúng ta tìm hắn. Lão Nga, lần này hắn đến địa phương này không tồi chút nào, nhất là tiểu muội muội đó, chỉ nhìn là đã khiến cho kẻ khác nhỏ nước miếng."

Nếu nói thanh âm người thứ nhất vô cùng nam tính, vậy thanh âm người thứ hai lại hoàn toàn trái ngược, khàn khàn như vẹt. hơn nữa kiểu giọng nói hèn mọn bỉ ổi, nhất thời làm cho người khác có cảm giác chán ghét.

Nghe hai thanh âm. Bất Nhạc đang nửa mê nửa tỉnh, tinh thần liên rung lên, cũng may là xương hàm của hắn không bị treo khớp, miễn cưỡng ngưng tụ một ít hồn lực, hô: *"Lão Nga, Thiên Nhai. Ta ở chỗ này."*

Hai thanh âm chợt dừng lại, theo sau tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh, hai đạo thân ảnh đi tới trước mặt Bất Nhạc.

"Người, người là Bất Nhạc? Nam tính nam nhân không dám tin hỏi, dưới ánh trăng có thể thấy rõ, người này thân hình cao lớn, bả vai rộng rãi chắc chắn, đầu tóc dài mặc dù có chút rối loạn, nhưng hơi thở mang theo vài phần cuồng dã. Làm

người khác chú ý nhất là ánh mắt của hắn, đó là một đôi mắt nhỏ đến cực hạn, nhỏ đến tựa hồ như chỉ có một kẻ hở. Nếu nhìn thẳng mặt, rất khó nhìn ra, đến tột cùng là mắt hắn mở to hay là nhắm, hơn nữa mi mắt trũng xuống. càng dễ dàng làm cho người ta quên đi ưu điểm của hắn, chỉ riêng điểm này, đã phá hư mất hoàn toàn chất giọng nam nhân hoàn mỹ của hắn.

"Bất Nhạc, người như thế nào biến thành bộ dáng này?" "Liền đó một gã nhanh chóng đi tới bên người Bất Nhạc, mặc dù trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng. Nhưng ngoại mạo của hắn so với Bất Nhạc, nhìn ra cũng đều có dáng vẻ bỉ ổi như nhau. Đơn giản mà nói. ngoại trừ mái tóc coi như bình thường. còn lại cơ bản không còn chỗ nào bình thường nữa.

Cả người gầy đến tựa hồ chỉ còn lại có đầu khớp xương, con mắt rất lớn, con người mắt màu vàng lóe ra âm quang. Hai cái khoé miệng giật giật mỗi khi nói chuyện, nếp nhăn ở khoé mắt thậm chí có thể ép chết cả một con ruồi.

Hai người xuất hiện trước mặt Bất Nhạc, nhìn qua thì tuổi đều không sai biệt lắm so với hắn, lúc này hai người đã thu hồi vẻ cười đùa, nét mặt ngưng trọng lại.

Tên nhỏ gầy bay nhanh đến bên người Bất Nhạc, trong miệng thỉnh thoảng tuôn ra vài câu chửi tục, cặp mắt vàng khè đã thêm vài phần màu đỏ.

"Thủ đoạn thật là sắc bén, Bất Nhạc lần này thảm rồi. tứ chi các đốt ngón tay xương đều gãy rời không nói. Ngay cả xương sườn cũng có bốn cái gãy, đốt sống cổ gãy mấy chỗ. không có mấy tháng là không khôi phục được. nặng nhất chính là. Thử đó của Bất Nhạc.....chín."

"Chín? Thiên Nhai, cái gì..... chín?" Gã được gọi là lão Nga thanh âm mang vẻ kinh hãi.

Gã nhỏ gầy dáng vẻ hèn mọn-Thiên Nhai cười khổ nói:

"Người không ngửi được mùi gà chín sao? lần này Bất Nhạc ăn điểm thua thiệt quá lớn, đầu khớp xương thì còn khôi phục được, chứ còn tiểu kê kê thì ....."

Vừa nói đến đây Thiên Nhai giơ tay phải lên, một đạo lục quang lẳng lẹ lóe ra, một lưỡi dao sắc bén đã xuất hiện trên tay hắn, đồng thời xuất hiện còn có năm hồn hoàn. Một trắng, hai vàng, hai tím, mặc dù hồn hoàn thuộc tính bình thường.

nhưng đã là một gã Hồn Vương ngoài năm mươi cấp.

Lưỡi dao sắc bén trong tay hắn cũng là một thanh đoản nhận(đao ngắn có mũi nhọn). Dao nhận bề rộng chừng bốn ngón,thân đao dài một thước hai tấc. chuôi dài tám tấc, toàn thân lục quang lóe ra. Hiển nhiên chính là Khí vũ hồn của một Chiến hồn sư.

"Bất Nhạc, xin lỗi ,nếu không cắt bỏ nhanh, sợ rằng càng thêm nghiêm trọng."

Lục quang chợt lóe. Tay cầm đoản nhận, phốc một tiếng. tựa hồ có vật gì rơi xuống trên mặt đất. Quý dĩ chính là, Bất Nhạc cũng không có phát ra một tia thanh âm. Chỉ là trong nước mắt chảy ra kèm theo một tia oán nhục.

"Ta muốn báo thù. Ta muốn báo thù. Ta muốn để cho bọn chúng sống không bằng chết."

Bảy ngày nghỉ ngơi rất nhanh trôi qua.Cuộc sống lại bắt đầu chuỗi ngày học tập, từ ngày mấy người len lén trộm đi ra ngoài đối phó với gã Bất Nhạc bĩ ối. Vài ngày tiếp theo chuyện này cũng dần dần quên lãng. Ngoại trừ Mã Hồng Tuấn , mấy người đều không biết tiểu kê kê của Bất Nhạc bị nướng chín. Mã Hồng Tuấn cũng bởi vì chuyện này mà thu liễm rất nhiều.Vài ngày nghỉ ngơi còn lại hắn cũng không có đến Tác Thác thành. Tà hỏa tựa hồ cũng vì cường độ rèn luyện mà đình chỉ phát tác.

Ăn xong điểm tâm, nghe âm thanh quen thuộc của giờ học vang lên, Đường Tam cả bọn bảy người lập tức đi tới thao trường.

Hôm nay ánh mặt trời vô cùng chói chang.Ngàn dặm bầu trời không mây, mặc dù vẫn còn sáng sớm, nhưng dưới ánh mặt trời cảm giác đã có vài phần nóng rực . Bóng đại sư bị ánh mặt trời kéo dài,hai tay ôm trước ngực đã đứng sẵn từ bao giờ chờ bảy người đến.

"Từ khi ta tới nơi này, bắt đầu dạy các ngươi đến bây giờ thời gian đã trôi qua ba tháng.Được các vị sư phụ đốc thúc cùng trợ giúp,thân thể các ngươi đã có chút cơ bản trụ cột. Nhưng nếu muốn trở thành một gã vĩ đại hồn sư thì vẫn còn xa mới đủ."

Đáng nói tới là trong ba tháng trước ma quỷ huấn luyện. mấy vị sư phụ cũng không có nhàn rỗi,chính Mã Hồng Tuấn sau một lần lười biếng mới biết được,các sư phụ nấp ở trong luyện đường bí mật giám sát bọn họ.Hậu quả lười biếng của Mã Hồng

Tuần, trực tiếp đã dẫn đến kết quả, mọi người phải trong ba ngày huấn luyện tăng thêm năm mươi phần trăm. Đại sư thủy chung đã quán triệt. Một người phạm sai lầm, toàn thể phải chịu phạt. Đây thật sự mới gọi chỉnh thể.

"Cho nên bắt đầu từ hôm nay. Ta sẽ tiến hành cấp huấn luyện thứ hai, nghe Phất Lan Đức nói, các người đều đã trải qua Đấu Hồn tràng của Tác Thác thành, nơi đó sẽ trở thành chỗ huấn luyện trong thời gian kế tiếp, lần này huấn luyện không hạn chế thời gian, lúc nào lấy được đấu hồn ngân huy(huy chương bạc) thì huấn luyện lúc đó sẽ chấm dứt. Trong thời gian huấn luyện, ta sẽ an bài các người ở tại một lữ điểm gần Đấu hồn tràng, hết thầy chỉ phí các người tự lo. Chỉ cần có bản lĩnh, các người sẽ thu được kết quả sớm từ đấu hồn tràng."

Nghe xong đại sư nói, chúng đệ tử đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Tới đấu hồn tràng tham gia đấu hồn, so với ma quỷ huấn luyện của đại sư dễ hơn nhiều.

"Nhưng có điều các người phải nhớ kỹ. Chiếm được đấu hồn ngân huy không phải chỉ là ở phương diện một đối một, đồng thời phải chiếm được ngân huy dành cho đoàn thể. Quân đoàn các người sẽ lấy tên Sử Lai Khắc thật quái xuất chiến. Chẳng những đoàn thể và mỗi người các người đều phải thu được huy chương. Đồng thời có thể là đội cũng phải chiếm được, vốn đấu hồn trung viện nơi đó không có hai đối hai. Tuy nhiên. nếu các người muốn thu được đấu hồn huy chương nhanh hơn, cũng có thể tự do tổ hợp tham gia hai đối hai ta không ngăn cản. Nhưng ta có mấy cái hạn chế các người phải ghi nhớ. Đầu tiên, không được tại đấu hồn hiển lộ ra tướng mạo thật và báo cho đối thủ tính danh của mình. Hết thầy đều phải lấy danh hiệu xuất chiến. Thứ hai, Đường Tam không được sử dụng ám khí. Thứ ba, bất luận là thắng hay bại, mỗi ngày mỗi người ít nhất phải xuất chiến hai lần."

Áo Tư Táp có chút kêu ca nói: "đại sư, ta cùng Vinh Vinh là Phụ trợ hệ hồn sư, cũng phải chiếm được đấu hồn ngân huy sao?"

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 140: Cấp tập huấn thứ hai.(2)

Dịch: Jimmy_vu

Biên dịch:Tiên Như Mạng

Đại sư lạnh nhạt nói : <i>"Nếu không muốn. Người có thể lựa chọn huấn luyện giống như trước, cho đến khi người khác đoạt được đấu hồn ngân huy thì dừng lại."</i>

<i>"Ách ....., đại sư. Ta đột nhiên phát hiện, ngài bắt chúng ta tới đấu hồn tràng tiến hành tỷ thí để tăng thực chiến kinh nghiệm, quyết định này thật là anh minh, lời nói mới rồi .... coi như ta chưa nói."</i>

Trữ Vinh Vinh vốn cũng muốn đưa ra vấn đề giống vậy, thấy Áo Tư Táp bị như vậy không khỏi âm thầm cảm giác may mắn, ở một bên nở nụ cười.

Đại sư luôn luôn là người làm việc dứt khoát nhanh chóng,ra lệnh tất cả đệ tử đơn giản thu thập một chút hành trang, lập tức mang theo bọn họ xuất phát đi tới Tác Thác học viện. Đồng hành còn có hai nhân vật quen thuộc, Tứ Nhãn Miêu Ưng Phất Lan Đức cùng Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực, còn ba vị sư phụ khác lưu lại canh giữ học viện.

Phất Lan Đức đối với quyết định của đại sư cũng không khỏi ngẫm bội phục.Các đệ tử ở Tác Thác thành, tất cả chi phí tự lo. Học viện tự nhiên sẽ không có áp lực. mà hắn cùng Triệu Vô Cực, đại sư ba người cũng có thể ở tại cái cửa hàng kia của hắn, mỗi ngày đồng dạng đều có thể giám sát tiến độ thực chiến của các đệ tử.

Đại đấu hồn tràng, tỷ thí đều là tiến hành vào ban đêm. đoàn người đi tới Tác Thác thành, trước tiên ở phụ cận đấu hồn tràng lựa chọn tạm trú ở một gian tửu điểm bình thường. Bởi vì ở gần đại đấu hồn tràng, mặc dù là phòng bình thường. Nhưng giá phòng so với địa phương khác đắt gấp đôi, đương nhiên, đối với mỗi tháng thu nhập ít nhất mười kim tệ, thậm chí trăm kim tệ của bảy tên đệ tử mà nói, không tính là nặng, dù sao, tửu điểm hạng sang như Hoa Hồng tửu điểm cũng không có nhiều lắm.

Sau khi an bài chỗ ở cho các đệ tử, đại sư kêu bảy người cùng lên phòng Đường Tam.

<i>"Bây giờ các người có thể tiến hành tự do tổ hợp, quyết định tham gia các loại đấu hỗn tử thí. Đấu hỗn tràng tử thí bắt đầu bình thường đều là một đối một hoặc hai đối hai. Đoàn chiến mặc dù là tách ra. Nhưng thời gian bắt đầu đều tương đối muộn, chiến đấu từ đấu hỗn tràng khá hấp dẫn nhiều người xem. Thời gian chênh lệch, cũng có thể tranh thủ nhiều người xem mà thu phí, mỗi ngày các người phải tham gia chính là một hồi đoàn chiến, một hồi khác có thể tự do lựa chọn. Nguyên ý tham gia ba tràng ta cũng không phản đối, điều kiện tiên quyết là nắm giữ tốt tình trạng hỗn lực của bản thân."</i>

Đại sư lời vừa nói xong, Áo Tư Táp nhất thời toát ra bộ dáng thương cảm nhìn về phía Đái Mộc Bạch.<i>"Đái lão Đại. không bằng chúng ta đồng thời tham gia hai đối hai đi, người xem thế nào? mặc dù ta mới vừa xong ba mươi cấp, nhưng ta phụ trợ năng lực hẳn vẫn có thể giúp người. Bằng không, ta còn chưa biết làm cách nào đoạt được đấu hỗn ngân huy a."</i>

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, nguyên bốn ý của hắn là cùng Chu Trúc Thanh tham gia hai đối hai, hoặc là chính mình tham gia một đối một, nhìn ánh mắt Áo Tư Táp cầu khẩn, suy nghĩ một chút liền gật đầu: <i>"được rồi."</i>

Trong bảy người, luận về thực lực chiến đấu hiển nhiên Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam là mạnh nhất. Áo Tư Táp đã chọn Đái Mộc Bạch. Trữ Vinh Vinh ánh mắt nhất thời chuyển hướng phía Đường Tam.

Âm thanh êm ái nói:<i>"Tam ca, người nguyện ý giúp ta không?"</i>

Đường Tam sửng sốt một chút,<i>" Nhưng ..... Ta đã cùng Tiểu Vũ lập thành Tam Ngũ tổ hợp rồi mà."</i>

Một bên Mã Hồng Tuấn vội đi lên.<i>"Vinh Vinh, người xem ta thế nào? Ta nguyện ý cùng người đồng thời tham gia hai đối hai."</i>

<i>"Người? Người thì quên đi."</i> Trữ Vinh Vinh tức giận trừng mắt nhìn mập mạp một cái: <i>"Người còn chưa lo nổi bản thân, giúp được ta cái gì."</i>

Đại sư đột nhiên mở miệng nói: <i>"không. Ta đề nghị người chính là nên cùng Mã Hồng Tuấn tạo thành một đôi tổ hợp hai đối hai."</i>

Trữ Vinh Vinh nghi hoặc hỏi:<i>"tại sao?"</i>

Đại sư lạnh nhạt : <i>"bởi vì người cùng Đường Tam cấp bậc không giống. Khi tham

gia dưới tình huống hai đối hai, nếu có một gã hôn sư đạt tới cấp bậc vọt cao, vậy, nên phải tham gia cấp bậc tương đương đối quyết, Đường Tam đã đột phá ba mươi cấp. mà người thì dừng lại tại hai mươi cấp. Nếu các người hợp tác tham gia hai đối hai đấu hôn, vậy cũng phải tham gia đấu hôn ba mươi cấp. Bình thường mà nói, hôn sư đến đấu hôn tràng tham gia đấu hôn, trừ phi tự thị cực cao hoặc là vũ hôn có ưu thế thật lớn, còn không, đều sẽ đấu với cấp bậc tương đương mình. Ít nhất cũng chỉ vượt qua bốn cấp bậc hoặc năm cấp mà thôi. Tỷ như ở cấp hai mươi, bình thường tham dự đều là những hôn sư đã ngoài hai mươi lăm cấp. Ở cấp ba mươi đương nhiên cũng như thế. Vũ hôn của Đường Tam mặc dù có chút đặc thù, nhưng tham gia một đối một có lẽ miễn cưỡng có thể, nhưng nếu tăng thêm người, Thất bảo lưu ly vũ hôn của người mặc dù là cực mạnh phụ trợ vũ hôn. Nhưng dù có tăng phúc cho hắn thì, vẫn còn không đủ đền bù được cho hắn đối thủ cùng với hai gã chênh lệch ngoài ba mươi lăm cấp, mà người cùng Mã Hồng Tuấn đồng thời tham gia thì khác hẳn, hắn đã hai mươi tám cấp, vũ hôn bản thân ưu thế lại không nhỏ, hơn nữa được người phụ trợ, tỷ lệ chiến thắng có thể đạt tới ngoài 70 phần trăm."

Trữ Vinh Vinh mặc dù trong lòng không muốn. Nhưng cũng phải thừa nhận đại sư nói đúng, nhưng nàng không có lựa chọn Mã Hồng Tuấn, mà chuyển mục tiêu nhìn về phía Chu Trúc Thanh.

"Thất muội, chúng ta hợp tác đi. thế nào?"

"Hảo." Chu Trúc Thanh trả lời rất đơn giản.

Trữ Vinh Vinh xem xét. mặc dù Chu Trúc Thanh hôn lực so với Mã Hồng Tuấn thấp hơn một bậc. Nhưng cùng nàng hợp tác hiển nhiên so với cùng tên tà hỏa đó tốt hơn rất nhiều, nàng không hy vọng tại hai đối hai, bị ăn đậu hủ cạnh chiến hữu.

Mã Hồng Tuấn bất bình nói: "Vinh Vinh, đây là người kỳ thị ta. Ta kháng nghị."

Trữ Vinh Vinh hì hì cười mang theo thủ đoạn ôn nhu. "Tứ ca. Người thực lực mạnh như vậy. Cùng ta tham gia hai đối hai chẳng phải là đáng tiếc lắm sao, dù sao người một đối một cũng dám chắc có thể thắng, đúng không?"

Mã Hồng Tuấn đối với mỹ nữ lực miễn dịch vốn thấp. nhìn Trữ Vinh Vinh trên mặt ôn nhu tươi cười, nói như thế nào cũng không nên lời. cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận sự thật.

"như thế nào tham gia đấu hôn các người tự bản thân quyết định, đây là cho

các người. mỗi người một cái, lúc đến đấu
hồn tràng mang vào, đồng thời. Tại trên đài ít nói thôi, đừng cho đối thủ biết tuổi
tác các người."

Vừa nói, đại sư từ hồn đạo khí thủ trạc của mình lấy ra bảy cái mặt nạ sớm đã
chuẩn bị.

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Bộ dáng mặt nạ mọi người đều rất quen thuộc, là tiêu chí của Sử Lai Khắc học
viện, hình tượng của một quái vật lông xanh,
Đái Mộc Bạch lấy một cái mặt mang lên trên mặt, công nghệ làm mặt nạ mặc dù
bình thường. Nhưng mang vào, hở ra mắt,
miệng là không có vấn đề.

"tham gia đoàn chiến thì, các người lấy tổ hợp Sử Lai Khắc thất quái tiến hành,
tham gia tự chọn đấu hồn, hai đối
hai, xưng hào các người chính mình tự chọn. Ta cho các người mỗi người nghĩ ra
một cái xưng hào, dùng xưng hào này tiến
hành tỷ thí, chỉ cần khi báo danh nói rõ một chút, còn tên thật của các người sẽ
không xuất hiện tại đấu hồn
tràng."

Mọi người vẫn còn có thể giải thích ý tứ của đại sư. Bọn họ dù sao tuổi cũng đều
quá nhỏ, nhất là Đường Tam, Tiểu Vũ
bọn họ mới mười hai tuổi đã đạt tới cảnh giới ba mươi cấp hồn tôn, tùy tiện xuất ra
một người tại hồn sư giới cũng là
kinh thế hãi tục. Nhất là tại đại đấu hồn tràng một khi nổi danh, sợ rằng Vũ hồn
điện sẽ là người thứ nhất tìm tới
cửa.

Áo Tư Tạt tò mò hỏi: "Chúng ta xưng hào cái gì đây?"

Đại sư nói: "Mộc Bạch nguyên bốn vốn xưng Tà Mâu Bạch Hổ, người là Hương
Tràng Chuyên Mai, về phần Tiểu Tam, gọi là
Thiên Thủ Ngân Thảo đi, các người nghĩ thế nào?"

"Không hay lắm, thay một cái đi.

Tiểu Vũ cướp lời trước tiên, nói: "Một chút oai phong cũng không có.
Ngân thảo" khó nghe quá."

Đại sư nhìn về phía Đường Tam, thấy hắn không có ý kiến gì. trên mặt không khỏi
toát ra một tia mỉm cười, đối với vị đề
tử này, đại sư vẫn là cực kỳ hài lòng:

"Vậy các người nói xem, hắn nên gọi thế nào thì tốt?"

Đái Mộc Bạch nói: "Tiểu tam bình thường thoạt nhìn mặc dù thành thật, thật ra

so với chúng ta sát khí lớn nhất. Ta
xem, không bằng kêu là Thiên Thủ Tu La đi. Tu La ý tứ là giết chóc ma quỷ , cũng
có thể có tác dụng chấn nhiếp đối thủ
."

Đại sư hướng Đường Tam nói: " Ý người sao?"

Đường Tam nói: "Đệ tử thì sao cũng được, sư phụ ngài định đi."

Đại sư nói: "Vậy kêu là Thiên Thủ Tu La đi, Mã Hồng Tuấn. Người xưng hào ta
cũng giúp người chọn được rồi, gọi là Tà
Hỏa Phượng Hoàng có được không?"

Mập mạp cười hắc hắc: "đã tạ đại sư, tốt lắm, nói như thế nào thì ta cũng là
Phượng Hoàng mà."

Một bên Áo Tư Tạt thấp giọng nói : " Đúng là phượng hoàng, bất quá. Ta cảm
giác nghĩ đến một con phượng hoàng thí
điểm."

Mập mạp giận dữ, "Tiểu Áo, người định chọc ta hả?"

Tiểu Vũ lúc này đi đến trước mặt đại sư bày ra bộ dáng thương cảm,"Đại sư. vậy
ta gọi là gì? Ngài cần phải cho ta
chọn cái danh dễ nghe một chút."

Đại sư mỉm cười : "Người sử dụng chính là nhu kỹ. toàn thân mềm mại không
xương, hơn nữa vũ hồn của người là thổ cùng
Mị hoặc kỹ năng , không bằng kêu là Nhu Cốt Mị Thố(thỏ) đi."

"Nghe cũng không tệ lắm." Tiểu Vũ nhất thời vui vẻ nở nụ cười.

"Vinh Vinh vũ hồn là Thất bảo lưu ly tháp. Không có cái gì tốt hơn so với danh
xưng Thất Bảo Lưu Ly dành cho người .
Đồng thời cũng có thể che dấu đi thân phận của người. Dù sao, Thất bảo lưu ly tông
của người, trục hệ đệ tử vũ hồn đều
là thứ này, về phần Trúc Thanh, lấy vũ hồn của người làm danh hào là tối thích hợp.
U Minh Linh Miêu, chính là danh xưng
của người."

Lập tức, Sử Lai Khắc thất quái tốt cục đều đã có danh hiệu của mình.

Tà mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch,

Hương tràng chuyên mại Áo Tư Tạt,

Thiên thủ Tu La Đường Tam,

Tà Hỏa phượng hoàng Mã Hồng Tuấn,

Nhu cốt mị thổ Tiểu Vũ,

Thất bảo lưu ly Trữ Vinh Vinh,

U minh linh miêu Chu Trúc Thanh.

Không có ai trong bọn họ nghĩ đến là. Tại đây, trong gian lỗ điểm này, xưng hào mà họ chọn, chẳng những theo bọn họ cả đời, đồng thời cũng vang vọng khắp toàn đại lục. Đoàn đội Sử Lai Khắc thất quái cũng từ ngày hôm nay bắt đầu chính thức thành lập.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 141: Cấp tập huấn thứ hai.(3)

Dịch: Atula23

Biên dịch:Atula23

Để bảo trì trạng thái tốt nhất, mọi người ở lại khách điểm tu luyện, đợi đến ban đêm.

Lúc này bảy người đều là cấp bậc Thiết đấu hồn. Trong đó Đái Mộc Bạch đạt được ba tích phân, Áo Tư Tạp không có tích phân nào, Đường Tam cùng với Tiểu Vũ tham gia một đấu một và hai đấu hai đạt cho nên đạt được hai tích phân, Mã Hồng Tuấn lần trước đã chiến thắng đối thủ, tính ra đạt được nhiều tích phân nhất trong cả đoàn là mười tích phân, hơn nữa đạt được ba trận thắng liên tiếp. Trữ Vinh Vinh không có tích phân, Chu Trúc Thanh lần trước thua Đường Tam, nên cũng không thu được tích phân.

Từ Thiết đấu hồn lên Đồng đấu hồn phải thu được một trăm tích phân, sau đó để đạt lên Ngân đấu hồn phải thu được một ngàn tích phân, khoảng cách đến mục tiêu của giai đoạn huấn luyện thứ hai này còn phải vượt qua một đoạn đường rất xa.

Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh do thuộc về tồn tại cao cấp trong cùng cấp bậc đấu hồn, hơn nữa ba người lại sở hữu vũ hồn cực kỳ xuất sắc, cho nên mọi người quyết định trước tiên tham gia một đấu một, sau đó mới đến hai đấu hai. Lúc này, Áo Tư Tạp mới thể hiện tác dụng ra, có hương tràng của hắc bổ trợ, thể lực cùng hồn lực của mọi người sẽ được bổ xung nhanh chóng, so với hồn sư bình thường tham gia đấu hồn thì có ưu thế hơn nhiều, cho nên dù trong một đêm tham gia ba trận đấu hồn, cũng không phải là không có khả năng. Điều kiện tiên quyết là trong những trận đấu hồn trước đó không bị tiêu hao quá nhiều hồn lực.

Đệ tam hồn kỹ của Đường Tam và Tiểu Vũ sở hữu đều là cực phẩm hồn kỹ, cho nên mặc dù bọn chúng vừa mới đột phá ba mươi cấp, vẫn quyết định tham gia một đấu một, Đường Tam thậm chí còn từng đánh bại Đái Mộc Bạch, tự nhiên có không ít nắm chắc cơ hội. Mà Tiểu Vũ kia chỉ cần tiếp cận được đối phương là có thể khiến cho đối phương rất khó phản kháng. Ưu điểm và nhược điểm của Tiểu Vũ đồng dạng rất rõ ràng. Ưu điểm chính là chiến đấu cận thân thì gần như vô địch, nhưng nhược

điểm là chỉ có thể đối phó một người một, nếu như đối phương đông đảo, thực lực của nàng rất khó phát huy ra, mà lực lượng của đối thủ mà vượt qua uy lực của Yêu cung của nàng thì tất cả kỹ năng của nàng đều trở thành vô dụng.

Về phần Trữ Vinh Vinh cùng với Áo Tư Táp, chỉ có thể đợi mọi người đánh xong một đấu một, sau đó mới cùng bọn họ phối hợp tiến hành đánh hai đấu hai.

Màn đêm phủ xuống, Tác Thác thành đại đấu hồn tràng hàng đêm vô cùng náo nhiệt, người dân đổ từ bốn phương tám hướng đến nơi đây như một truyền thống. Người có tiền có thể ở nơi này hưởng thụ. Bình dân không có tiền thì có thể xem đấu hồn, bởi vì đại đấu hồn tràng có một vài điểm đánh vào sở thích của bình dân, giá cả lại không cao, cho nên chỉ có thể chấp nhận được giá ở đây, dân chúng nguyện đến nơi này theo dõi hồn sư so đấu. Dù sao, có thể tận mắt chứng kiến hồn sư so tài là thoả mãn tâm lý hư vinh. Đương nhiên, do giá cả rẻ, bọn họ cũng chỉ có thể xem một vài trận đấu hồn bình thường mà thôi, những trận đấu chính thức đặc sắc tuyệt đối là giá trên trời, mà Tác Thác thành lâu nay không thiếu người giàu ném tiền đi, nơi đây cũng là nơi các phú hào cùng quý tộc âm thầm tranh đấu lẫn nhau.

Lúc này, thời gian đến lúc bắt đầu đấu hồn tràng trong ngày không còn lâu nữa, tràng đấu một chọi một, hai đấu hai sắp bắt đầu. Sau khi hai tràng đấu này kết thúc, mới đến lượt đoàn chiến đặc sắc.

Mặt nạ màu xanh biếc trên mặt nhìn qua giống như hơi cười, quần áo trên người không giống nhau, có hoa lệ, có đơn giản, đoàn người này chính là bảy tên đệ tử cùng ba vị sư phụ đến từ Sử Lai Khắc học viện. Lần này bọn họ hướng đến chính là khu vực số mười ba, dựa theo kế hoạch đã định, mọi người dùng Thiết đấu hồn huy chương của mình tiến hành báo danh, dưới sự an bài của đại sư, năm người đồng thời tham gia cả hai tràng một đấu một và hai đấu hai tại hai khu báo danh nói rõ tình huống của mình, để nhân viên của đấu hồn tràng sắp xếp thời gian để không có trận nào bị trùng. Ngoài ra mọi người còn phải sửa danh hiệu đăng ký ở Thiết đấu hồn huy chương, đem tên thật biến mất, dùng xưng hiệu mới có ban ngày. Mỗi một lần sửa danh hiệu như vậy tốn mười kim hồn tệ, cũng may lần này không phải mất phí báo danh, nên chỉ cần thắng một trận là coi như kiếm lại huê vốn.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ trước tiên chọn hai đấu hai, sau đó mới tham gia một chọi một, năm người còn lại cũng tự tách ra, Áo Tư Táp với Trữ Vinh Vinh phải đợi Đái Mộc Bạch với Chu Trúc Thanh đấu xong một chọi một nên cũng cùng đi khu vực đó.

Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực đi theo nhóm đông hơn đến khu vực một đấu một, đại sư đi theo đội của Đường Tam và Tiểu Vũ đến khu vực hai đấu hai.

Bởi vì lúc sau còn trận đấu nữa, nên đội Tam Ngũ tham gia hai đấu hai được sắp xếp đấu tại khu vực số mười ba, ngay trận thứ hai, rất nhanh chóng, đã đến lượt hai người xuất tràng.

Lần này quả thật là phá lệ, đại sư ngồi ở trên đài xem cuộc chiến cùng với rất nhiều người khác, mà hầu hết những người này đều là bình dân, lúc này thay nhau hưng phấn hò hét, mặt đỏ bừng.

Đường Tam với Tiểu Vũ đương nhiên còn chưa có chút nào nổi tiếng, khi người chủ trì giới thiệu bọn chúng lên đài, không có mấy tiếng vỗ tay vang lên.

<i>"Bên kia, đối thủ của đội Tam Ngũ, là đội đã dành được bốn trận thắng hai đấu hai liên tiếp, tổ hợp Miêu Thủ. Bọn họ với thực lực cực kỳ cường đại, trong tỷ thí ở cấp bậc hồn tôn đã thu được thành tích chưa từng có, nếu hôm nay bọn họ có thể chiến thắng đội Tam Ngũ, tức là thu được năm trận thắng liên tiếp, có lẽ bọn họ sẽ được tiến vào khu trung tâm, là vinh dự rất lớn đối với đấu hồn giả."</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Miêu Thủ tổ hợp? Nghe thấy bốn chữ này, Đường Tam và Tiểu Vũ cùng liếc nhau, mặc dù mặt nạ khiến cho bọn chúng không thể nhìn thấy mặt nhau, nhưng từ trong ánh mắt có thể nhận ra chút tiểu ý. Từ tên của tổ hợp đối phương có thể phán đoán được, đối thủ hôm nay là một đôi mẫn công hệ hồn sư. Bất luận là Miêu hay Thủ có tốc độ nhanh, nhưng đối thủ lại là Đường Tam, là khống chế hệ hồn sư, là khắc tinh của mẫn công hệ hồn sư. Dưới tình huống cấp bậc đối thủ không vượt quá mình mười cấp, hai người nắm chắc cơ hội chiến thắng.

Rất nhanh, trong tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, đối thủ của đội Tam Ngũ đã đi lên đài.

Đi lên đài là hai hồn sư một nam một nữ. Nữ tử vóc người thon dài, nhìn bộ dáng mới hơn hai mươi tuổi, trên đầu là bộ tóc ngắn màu hồng cực kỳ bắt mắt, ánh mắt lợi hại, mười ngón tay không ngừng chuyển động nhẹ rất có quy luật. Chứng kiến động tác này của nàng, Đường Tam phán đoán nàng là Miêu trong Miêu Thủ tổ hợp, bởi vì Đái Mộc Bạch đã từng nói qua với hắn, phạm là vũ hồn dạng miêu, hồn sư thường dùng động tác mười ngón tay chuyển động một cách có quy luật.

Nam tử còn lại người thấp lùn, nhưng ngoài dự đoán của Đường Tam với Tiểu Vũ, hẳn phi thường béo, vóc người so với Mã Hồng Tuấn còn muốn phình to hơn, cả người nhìn qua tựa như một quả cầu tròn vo, bất luận là đầu hay thân thể đều có dạng hình tròn, chỉ có đôi mắt nhỏ híp mới khiến cho người ta có cảm giác giống chuột (thử).

Sấu Miêu, Bàn Thử, khiến cho mọi người có một chút cảm giác buồn cười.

Miêu Thử tổ hợp sau khi lên đài cũng đồng dạng quan sát đối thủ của mình, khi bọn chúng nhìn thấy mặt nạ trên người Đường Tam với Tiểu Vũ, trong lòng không khỏi sửng sốt một chút, mặc dù hồn sư tham gia đấu hồn tràng cũng có một số che dấu thân phận, nhưng mang mặt nạ như vậy thì vẫn là hiếm thấy.

Cô nàng Sấu Miêu khinh thường hừ một tiếng: <i>"Đấu đầu lòi đuôi, ra vẻ thần bí."</i>

Đấu hồn sắp bắt đầu, tâm lý người xem xung quanh bắt đầu nóng lên, người chủ trì cũng không dám kéo dài thời gian, vội vàng tuyên bố trận đấu hai vs hai thứ hai khu vực số mười ba bắt đầu.

Theo tiếng hô bắt đầu của người chủ trì, Miêu Thử tổ hợp đồng thời thúc dục hồn lực bản thân, thân thể nhanh chóng phát sinh chuyển biến. Sau khi vượt qua ba mươi cấp, Thú vũ hồn mỗi khi tiến hành vũ hồn phụ thể, thay đổi trên thân thể so với trước kia lớn hơn rất nhiều.

Đúng như Đường Tam đã đoán trước đó, vũ hồn của cô gái là Miêu, móng tay như lưỡi dao sắc bén trong nháy mắt bắn ra, mái tóc hồng trên đầu có một chút phấn bạc, đồng tử thu nhỏ, thân trên khom xuống, lỗ tai hơi nhô lên, trên cánh tay xuất hiện một bộ lông dày màu bạc, ba cái hồn hoàn một trắng một vàng một tím đồng thời loé lên. Đường Tam hồn hoàn có thể đạt đến cấp độ ngàn năm, hiển nhiên phụ gia hồn kỹ của hồn hoàn cũng không thể tầm thường.

Về phần biến hoá của vị Bàn Thử kia có chút buồn cười, mồm đột nhiên dài ra, trở nên hơi nhọn, mọc ra vài cái râu chuột, phía dưới hàm trên mọc ra hai cái răng chuột to dài, đôi con ngươi trong khe mắt hẹp xoay tròn, thân thể đồng dạng khom khom, hai chi trước thu nhỏ, lợi trào màu đen xuất ra, trên người là ba cái hồn hoàn đồng dạng một trắng một vàng một tím.

Mắt thấy đối phương xuất ra vũ hồn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ cũng không nhàn rỗi. Tiểu Vũ thuần thực nhảy lên không, hai chân đứng vững trên vai Đường Tam, hai người đồng thời xuất ra vũ hồn. Đôi tai thỏ dài, lông mềm màu trắng, hai chân

thon dài, đôi mắt hồng hồng, đều là đặc điểm của Tiểu Vũ. So với trước kia, lông mao trên tay nhiều hơn một chút, nhưng không dày bằng lớp lông mao của Sáu Miêu.

Đồng dạng hai vàng một tím, sáu cái hồn hoàn chợt xuất hiện trên thân Tam Ngũ tổ hợp, nhất thời khiến toàn bộ người xem sửng sốt.

Mọi người thường xuyên theo dõi đấu hồn đối với cấp bậc hồn hoàn tự nhiên rất tinh tường, hai cái trăm năm hồn hoàn một cái ngàn năm hồn hoàn, so về hồn hoàn, Tam Ngũ tổ hợp rõ ràng hơn hẳn Miêu Thủ tổ hợp. Người xem lúc trước vốn cực kỳ xem trọng Miêu Thủ tổ hợp tâm tình chợt biến hoá, nhưng không khí càng trở nên nóng hơn, trận đấu càng trở nên đáng xem hơn.

Đến người xem còn nhận ra hồn hoàn cường hãn của Tam Ngũ tổ hợp, chẳng lẽ Miêu Thủ tổ hợp đối diện lại không nhìn ra. Nhưng trận đấu đã bắt đầu, bọn họ không thể không tiến lên.

Thân hình cô nàng Sáu Miêu chuyển động, hai chân di động, toàn thân tựa như một cơn gió lốc, cuốn về phía Đường Tam và Tiểu Vũ, hai cái hồn hoàn trên người đồng thời sáng rực, lợi trảo trong tay liên tục chém ra, mười đạo trảo ánh màu bạc phá không bay đến, cùng lúc công kích cả hai người Tam Ngũ tổ hợp. Tốc độ của nàng đạt đến một trình độ kinh khủng, hồn lực mang đến áp lực vô cùng. Hai cái hồn kỹ một là Tăng tốc, một là lợi trảo công kích. Mặc dù không biết tên, nhưng Đường Tam đã đưa ra một phán đoán chính xác. Bả vai trùng xuống, Tiểu Vũ ở phía trên mượn thế nhảy lên không trung, trực tiếp đánh về phía Bàn Thủ phía sau, còn Đường Tam hai tay vẽ một vòng, chân đạp quý ảnh mê tung, tay xử khống hạc cầm long, hãn muốn thử xem hồn lực của đối phương mạnh đến mức độ nào.

Quang ảnh chợt loé, thân người Đường Tam chợt lão đảo, trong lòng âm thầm hoảng sợ. Khó trách tổ hợp Miêu Thủ này có thể thắng liên tiếp bốn trận, sợ rằng hồn lực của cô nàng Sáu Miêu này không kém gì so với Đái Mộc Bạch, cũng may Đường Tam đồng thời sử dụng quý ảnh mê tung và khống hạc cầm long, chẳng những nhanh nhẹn né tránh được, mà còn bằng vào nội lực huyền thiên công đem công kích của đối phương bắn lên trời.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 142: Cuồng chiến đội - Đối thủ mạnh mẽ

Dịch: Atula23

Biên dịch: Atula23

Cô nàng Sáu Miêu hiển nhiên không có hy vọng là công kích đầu tiên của mình có thể đánh bại đối thủ ngay, cùng với ánh trảo màu bạc, nàng đã tới trước mặt Đường Tam, đệ tam hồn hoàn trên người đồng thời sáng rực lên.

Bên kia, Tiểu Vũ bay lên cao, Bàn Thử ở dưới đất, ngẩng đầu nhìn theo nàng, cũng không bởi vì đòn tấn công trên không của nàng mà bối rối, thân thể như một quả cầu tròn chột bắn lên, hai cái hồn hoàn trên người đồng thời loé sáng, lợi trảo trên tay chột bắn ra, lấy tốc độ tuyệt không tương xứng với vóc người trực tiếp đón đầu Tiểu Vũ, tốc độ của hắn so với Sáu Miêu trước đó còn muốn nhanh hơn. Vóc người của Bàn Thử sinh ra tác dụng mê hoặc với đối thủ, kỳ thật so với phán đoán của Đường Tam lúc đầu không khác lắm, hắn cùng cô nàng Sáu Miêu giống nhau, đều là miễn công hệ hồn sư, mà đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Sáu Miêu là tăng tốc, là hồn hoàn mười năm, mà đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của hắn mới là tăng tốc, trăm năm hồn hoàn kỹ năng tăng phúc tất nhiên hồn hoàn mười năm không có khả năng so sánh nổi, cho nên, trên thực tế, tốc độ của Bàn Thử nhanh hơn so với Sáu Miêu, chỉ là trước khi hai cái hồn hoàn triển hiện lực công kích, hắn tỏ ra chậm hơn so với Sáu Miêu một chút mà thôi. Hắn với Sáu Miêu đều là hồn tôn ba mươi bảy cấp, trong các tổ hợp hai người cùng là hồn tôn cũng được coi là đội cường hãn.

Hai bên đồng thời giao phong, trong một khắc đấu hồn triển khai mạnh như vũ bão.

Khi Sáu Miêu tiếp cận thân thể Đường Tam thì đệ tam hồn hoàn của nàng đã hoàn toàn phóng thích kỹ năng. Mục tiêu của nàng, chính là muốn lấy thế sấm chớp (nhanh như chớp) đánh bại Đường Tam, sau đó giúp Bàn Thử mập. Khi nhìn thấy hồn hoàn của Tiểu Vũ và Đường Tam tốt hơn nhiều so với bọn hắn, Sáu Miêu với kinh nghiệm thực chiến phong phú đã quyết định dùng loại công kích cận thân cực đoan này phát động. Bình thường khi đấu hồn, song phương đều tiến hành dò xét nhất định,.... trước tiên là thắng dò hồn kỹ của đối phương, sau đó mới có thể phát động công kích toàn diện, mà nàng lúc này làm như vậy cũng là do bị hồn hoàn mạnh mẽ của Đường Tam với Tiểu Vũ bắt buộc. Nếu thành công, thắng lợi của tràng thi

đấu hai – hai này thuộc về bọn họ. Bốn trận thắng liên tiếp không dễ dàng có được, bọn họ cũng không nguyện ý buồn tha cơ hội có được trận thắng thứ năm liên tiếp. Khi đó bất luận là tích phân hay tiền thưởng đều tăng lên gấp bội.

<i>"Meo.."</i> Một tiếng mèo kêu sắc nhọn chọt vang lên, thân thể cô nàng Sấu Miêu ngay giữa không trung xảy ra biến hoá, hai lợi trảo đột nhiên kéo dài ra gấp nhiều lần, biến thành mười thanh kiếm sắc đậm về phía Đường Tam, Hồn lực bám trên lợi trảo trong không trung phát ra âm thanh phốc phốc, đi qua nơi nào, không khí nơi đó trở nên vụn vụn.

Cái này hiển nhiên không phải thuộc về lực lượng của nàng mà là năng lực phụ gia của đệ tam hồn kỹ. Lúc này vốn nàng đã tới trước mặt Đường Tam, lợi trảo biến hoá trực tiếp đâm khắp toàn thân Đường Tam, mà năng lực công kích của nàng dưới tác dụng của hồn hoàn ngàn năm đã tăng lên gấp đôi, không phải là thứ hồn sư đồng cấp có khả năng ngăn cản.

Nếu đối mặt với một gã hồn sư khác, nói không chừng có lẽ đã bị khí thế chưa từng có của nàng đánh bại. Phía trước bị chặn đứng, chỉ có thể lui lại phía sau mới có thể tránh thoát được công kích của Sấu Miêu, mà lúc trước Đường Tam đã lui về phía sau một chút để tránh lợi trảo của nàng nên khoảng cách đến mép đấu hồn thai không còn xa, chỉ cần bây giờ hấn lui lại phía sau từng bước, Sấu Miêu chắc chắn có khả năng bức hấn ra khỏi đấu hồn thai dưới tình huống vũ hồn của hấn không phát huy được uy lực.

Rất tiếc tính toán của Sấu Miêu lại thất bại. Nàng đang đối mặt với Đường Tam, một người đã từng vào sinh ra tử, làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy chứ?

Mắt nhìn thấy lưỡi dao sắc bén đâm đến, nửa thân trên của Đường Tam không có chút dự báo nào đột nhiên biến mất.

Cô nàng Sấu Miêu nhất thời ngây người ngẩn ngơ, động tác nàng thực sự rất nhanh, vậy mà còn không kịp nhận ra Đường Tam làm cái gì. Kỳ thật động tác của Đường Tam rất đơn giản, chỉ làm ra một tư thế Thiết bản kiêu chuẩn xác, nửa thân trên hoàn toàn ngửa ra đằng sau. Hấn mặc dù không dẻo tựa như không có xương giống Tiểu Vũ, nhưng để làm động tác này thì cũng không có vấn đề gì. Chỉ có điều lúc này hấn ở ngay trước mặt cô nàng Sấu Miêu bày ra động tác Thiết bản kiêu, không khác gì đem toàn bộ sơ hở phần ngực và bụng phơi ra trước mặt đối thủ. Cô nàng Sấu Miêu mặc dù hơi sững sốt một chút, nhưng ngay lập tức nàng phát hiện sai lầm trong cách ứng chiến của Đường Tam, lúc này, chỉ cần hạ cổ tay xuống để cho lưỡi dao sắc bén trên miêu trảo trực tiếp đâm xuống Đường Tam là thu được

thắng lợi của trận đấu này.

Thắng lợi nằm ngay trước mắt, cô nàng Sáu Miêu không khỏi mừng rỡ, động tác hạ cổ tay đối với nàng mà nói thực sự quá đơn giản. Trong lòng thầm nghĩ, tên hồn sư mang theo mặt nạ này mặc dù không kém, nhưng kinh nghiệm thực chiến thì quá kém, dám dùng loại phương thức hoá giải công kích đem lộ điểm yếu này ra với mình. Nhưng nàng đã quên mất một điều, vũ hồn của đối phương là dạng gì.

Sự đặc ý trong lòng cô nàng Sáu Miêu chỉ duy trì trong nháy mắt mà thôi, ngay sau đó, nàng đã phát hiện ra thân thể của mình không thể động được, cho dù động tác đơn giản nhất là hạ cổ tay xuống cũng không cách nào làm được.

Ngay từ khi Tiểu Vũ từ trên vai mình phóng đi, Đường Tam đã phóng thích ra Lam ngân thảo, chỉ có điều Lam ngân thảo của hắn là dán mình trên mặt đất. Trong sát na cô nàng Sáu Miêu phát động công kích hần, thân thể tự nhiên phải dừng lại, ngay lúc đó Lam ngân thảo được điều khiển vươn lên, nhân cơ hội quấn quanh thân thể cô nàng.

Nếu không phải có Lam ngân thảo quấn quanh, mặc dù tốc độ của đối thủ rất nhanh, nhưng làm sao Đường Tam lại có thể đem sơ hở của mình bày ra trước mắt đối phương chứ?

Sau thế Thiết bản kiều, thân thể Đường Tam ngã về phía sau, hai chân đá ngược lên vào cổ tay của đối phương.

Cô nàng Sáu Miêu chợt phát hiện thân thể mình bị Lam ngân thảo quấn quanh không thể cử động thì liệu mạng giãy dụa, nhưng hai chân Đường Tam đá tới nàng lại không thể ngăn cản, từ trên tay truyền đến cường lực khiến cho thân thể nàng bật về phía sau, đồng thời trên thân Lam ngân thảo đột nhiên xuất hiện các tua mềm mại, cảm giác tê dại trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, khiến cho nàng không thể ngưng tụ hồn lực để chống cự.

Trong chiến đấu chính thức, sự thống khổ cùng cực của Đường Tam khi hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu mới thể hiện được uy lực, chẳng những thân mình Lam ngân thảo cứng cỏi dị thường, đồng thời độc tính trên đó cũng được tăng lên rất nhiều. Quấn quanh nhìn chỉ như đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Đường Tam, nhưng Lam ngân thảo quả thật là vũ hồn bản thể của Đường Tam, mỗi khi thu thêm được một hồn hoàn, Lam ngân thảo sẽ được tăng cường. Đây là ưu điểm của Khí hồn sư so với Thú hồn sư, khí hồn sư mặc dù thân thể không được vũ hồn tăng cường, nhưng vũ hồn bản thể được tăng cường thì khi hồn kỹ xuất ra càng mạnh.

Mặc dù cô nàng Sáu Miêu dùng toàn lực giãy dụa, nhưng hồn lực của nàng còn không bằng Đái Mộc Bạch, vũ hồn cũng không khoẻ bằng Đái Mộc Bạch, Lam ngân thảo cực kỳ cứng cỏi của Đường Tam không phải là thứ mà nàng có thể thoát ra được, dưới tác dụng của độc tố tê dại, nàng đã bị Đường Tam khống chế hoàn toàn.

Đường Tam chân đạp quỹ ảnh mê tung, từng bước đến bên người cô nàng Sáu Miêu, mũi chân nhẹ dùng lực đem thân thể của nàng rơi xuống khỏi đấu hồn thai, dựa theo quy củ đấu hồn, rơi khỏi đấu hồn thai đồng nghĩa với việc đấu hồn thất bại.

Ngay khi cô nàng Sáu Miêu rơi xuống dưới đài, Bàn Thử đồng dạng bay lên, từ bên trong đấu hồn thai quăng ngoài. Nguyên lai, ở giữa không trung, Tiểu Vũ công kích về phía Bàn Thử, mắt thấy đối phương dùng tốc độ kinh người xông đến, không chút do dự phát động đệ tam hồn hoàn kỹ năng Thuấn di. Thân hình loé lên, chui ra sau lưng Bàn Thử, đuôi bím tóc bay ra, quần lấy cổ đối phương, chân phải làm bàn đạp, đem hấn quăng ra ngoài.

Nếu tràng đấu này là Sanh tử đấu, hiển nhiên Bàn Thử bị đánh văng ra vẫn còn khả năng tái chiến. Tiểu Vũ mặc dù phát động kỹ năng Yêu cung, nhưng cũng không đủ để khiến đối phương bị thương nặng, dù sao, thân thể của Thú hồn sư cũng rất cường hấn, đối thủ lại có sự chuẩn bị, không giống như trước cái tên đại thúc hèn mọn bỉ ổi Bất Nhạc hôm trước dưới tình huống ngay cả hồn lực cũng chưa kịp phóng thích đã bị quăng tám lần chạm đất bảy lần. Dù sao đây cũng là thi đấu, vũ hồn của Bàn Thử cũng không phải loại vũ hồn phi hành, trong không trung không có khả năng khống chế thân thể, chỉ có thể lấy mắt nhìn bản thân bị quăng ra ngoài, cơ hồ rơi xuống bên ngoài đấu hồn thai cùng lúc với Sáu Miêu.

Trận đấu bắt đầu đã nhanh, kết thúc còn nhanh hơn, động tác mau lẹ, cơ hồ chỉ vài lần nháy mắt công phu đã phân định thắng bại.

Người xem trên đài, những người hoan hô cổ vũ tổ hợp Miêu Thử trong phút chốc trở nên hoàn toàn im lặng. Đường Tam cùng với Tiểu Vũ vững vàng hạ chân xuống đấu hồn thai, nhìn nhau cười. Bọn chúng không nghĩ rằng hôm nay thi đấu lại nhẹ nhàng như vậy. Trong lòng đều cho rằng nguyên nhân là do vũ hồn tương khắc, bất luận Đường Tam là khống chế hệ hồn sư, hay Tiểu Vũ là cân thân cường công, đều là khắc chế rất mạnh đối với miễn công hệ hồn sư. Vấn miễn công hệ hồn sư là khắc chế của Tiểu Vũ, nhưng bây giờ nàng có kỹ năng Thuấn di đền bù khuyết điểm đó, trong trường hợp không kịp đề phòng, vị Bàn Thử kia thậm chí ngay cả kỹ năng của hồn hoàn ngàn năm cũng chưa kịp xuất ra đã bị nàng ném đi.

Đại sư ngồi ở trên đài xem hơi gật đầu, đối với biểu hiện của Đường Tam và Tiểu Vũ rất hài lòng. Là người đứng ngoài xem, hẳn càng nhìn rõ hơn, trong nháy mắt, trước khi mấy đứa nhỏ này động thủ, Đường Tam hai người đã biểu hiện năng lực ứng biến cùng với kếp hợp vũ hồn tự thân thật tốt. Dễ dàng chiến thắng tổ hợp có hồn lực cao hơn, cũng không chỉ đơn giản là do vũ hồn tương khắc, mà chứng tỏ tiến hành huấn luyện thực chiến dưới sự chỉ điểm của đại sư trong mấy tháng qua đã âm thầm phát huy tác dụng.

Người chủ trì tuyên bố, tổ hợp Tam Ngũ tham gia đấu hồn 2 vs 2 giành được thành tích hai trận thắng liên tiếp, hai người thu được hai tích phân cũng đều lên tới rồi ba tích phân.

Cho đến lúc này, người xem trên đài mới hoan hô chúc mừng, mặc dù thời gian trận đấu này có vẻ quá ngắn ngủi, nhưng bất luận là Lam ngân thảo của Đường Tam hay Thuấn di của Tiểu Vũ, đều giúp cho bình dân mở rộng tầm mắt. Người xem là công bằng, lại càng không tiếc gì tiếng vỗ tay, tổ hợp Tam Ngũ trong tiếng hoan hô ngày càng lớn lặng lẽ đi xuống đài. Chờ đợi trước mắt bọn chúng còn là trận đấu hồn 1 vs 1.

Có lẽ hôm nay là ngày may mắn của Sử Lai Khắc thật quái, trong toàn bộ các trận đấu 1 vs 1 và 2 vs 2 đều thu được kết quả thắng lợi. Trong đó tổ hợp Áo Tư Tạt với Đái Mộc Bạch được bọn chúng đặt tên là Song địch bạch hổ, ám chỉ là nhờ sự trợ giúp của Tiểu Áo, tà mâu bạch hổ như được gắn thêm cánh. Bọn chúng gặp một tổ hợp hai hệ hồn sư tấn công và phòng thủ, dưới sự trợ giúp của ma cô trằng của Áo Tư Tạt, tốc độ vốn là thế yếu của Đái Mộc Bạch đã được bù lấp, hơn nữa với năng lực phi hành, dùng cách tấn công phủ đầu giông bão .... trước đem một đối thủ đưa tiễn ra khỏi đấu hồn thai, tự nhiên cục diện không còn gì đáng để lo lắng nữa.

Tổ hợp Trữ Vinh Vinh với Chu Trúc Thanh các nàng mệnh danh là Thất bảo linh miêu, khi đối phương chứng kiến Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh thì chiến ý đã giảm đi rất nhiều. Đối mặt với tổ hợp có phụ trợ hệ hồn sư đáng lẽ nên công kích phụ trợ hệ hồn sư của đối phương trước, nhưng mà Thất bảo lưu ly tông là một trong bảy hồn sư đại tông môn, không phải là đối tượng mà hồn sư bình thường nguyện ý đắc tội. Cho nên hai gã hồn sư đồng dạng là hai mươi cấp chỉ có thể đối mặt với tốc độ và lực lượng chọt tăng lên ba mươi phần trăm của Chu Trúc Thanh. Dưới tác dụng phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp, bây giờ Chu Trúc Thanh ngoại trừ việc chưa có đệ tam hồn kỹ, thực lực đã siêu việt đạt đến trình độ ba mươi cấp, bằng vào tốc độ như tia chớp, giải quyết hai đối thủ này không phải là vấn đề lớn chút nào.

Năm trận một chọi một, ba trận hai chọi hai toàn thắng, Sử Lai Khắc thất quá có một khởi đầu hoàn mỹ trong hành trình tham gia đấu hồn. Đương nhiên, đấu hồn hôm nay của bọn chúng còn chưa có chấm dứt, vẫn còn một hồi cuối cùng đợi bọn chúng đi hoàn thành.

Bản thân ăn hai căn, cho những người khác mỗi người một căn khôi phục hương tràng, Áo Tư Táp vẽ mặt đặc ý. Lần đầu tiên tham chiến thu được một cái tích phân, làm sao hẳn lại có thể không hưng phấn cơ chứ, nhất là ngoại trừ việc tiêu hao một ít hồn lực cung cấp một cây Ma cô tràng cho Đái Mộc Bạch, căn bản là không phải làm gì nữa, ngay cả kế hoạch trốn tránh công kích của đối phương ở trên đài vốn đã chuẩn bị sẵn cũng chưa kịp dùng tới.

Đại sư, Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực nhìn bảy tên đệ tử đứng trước mặt mình, không khỏi âm thầm gật đầu. Đứa lớn tuổi nhất bất quá mới có mười lăm tuổi, có thể trên đấu hồn tràng thu được thành tích như vậy, bọn họ có cái gì mà không hài lòng nữa chứ?

Đại sư nói: <i>"Các người nên tham gia đoàn chiến, do số lượng báo danh không nhiều, các người sẽ được xuất tràng ngay thôi. Nhớ kỹ, các người sẽ đối mặt với các đội ngoài ba mươi cấp. Đoàn chiến khác với một chọi một, hai chọi hai, phối hợp tác chiến và hỗ trợ lẫn nhau so với việc mạnh ai người đó đánh quan trọng hơn rất nhiều. Đối phương đã tham gia đoàn chiến thì sẽ không thể thiếu các loại hồn sư. Về phần tổ hợp như thế nào, thì phải tùy vào từng cách tổ hợp của đối phương mới có cách ứng chiến phù hợp nhất."</i>

Đái Mộc Bạch nói: <i>"Đại sư, đối với sự phối hợp của bọn ta chẳng lẽ ngài còn không yên tâm ư? Tiểu Tam, người là khống chế hệ hồn sư, đánh như thế nào là do người chỉ huy, bọn ta đều nghe theo sự điều khiển của người."</i>

Đường Tam cũng không chối từ, là linh hồn của đội ngũ, đó là nghĩa vụ của hắn.

<i>"Tốt, như thế này đi, Mộc Bạch, Tiểu Vũ, Trúc Thanh, ba người các người chủ công. Mộc Bạch ở giữa, Tiểu Vũ với Trúc Thanh hai bên đối ứng. Ta ở giữa có thể khống chế đối thủ, đồng thời giúp đỡ các người công kích. Mặc kệ, người ở đằng sau, dùng Phương hoàng hỏa tuyến của người tấn công từ xa, đồng thời bảo vệ Tiểu Áo cùng Vinh Vinh. Tiểu Áo, người bây giờ bắt đầu chuẩn bị, đem ba loại hương tràng cho mỗi người một cây, không thành vấn đề chứ?"</i>

Áo Tư Táp nói: <i>"Không thành vấn đề, hồn lực của ta vẫn còn sung túc."</i>

Đường Tam sau cùng chuyển hướng sang Trữ Vinh Vinh, <i>"Chú ý bảo vệ bản thân, người cùng với Tiểu Áo không được rời xa khỏi mập mập. Nếu đối phương hướng đến các người công kích cũng không nên quá khẩn trương, ta sẽ trợ giúp mập mập cùng nhau bảo vệ các người."</i>

Trữ Vinh Vinh cười hì hì, <i>"Khẩn trương là cái gì? Ta tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện tâm tình như vậy."</i>

Đái Mộc Bạch nói: <i>"Tốt lắm, chúng ta đi thôi."</i>

Chỗ thi đấu đoàn chiến rõ ràng lớn hơn so với chỗ thi đấu một chọi một, hai chọi hai nhiều lắm, trong phòng nghỉ ngơi dành cho các tuyển thủ có vẻ rất náo nhiệt, ít nhất có hơn ba mươi hồn sư đang ở nơi này đợi.

Phải biết rằng tại vương quốc Ba Lạp Khắc, đấu hồn tràng có quy mô như Tác Thác thành này cũng chỉ có hai chỗ mà thôi, một là nơi này, chỗ còn lại là Ba Lạp Khắc đại đấu hồn tràng nằm ở thủ đô của vương quốc Ba Lạp Khắc. Có thể nói, hồn sư trong vương quốc Ba Lạp Khắc muốn tham gia đấu hồn cơ hồ đều tự tập ở hai thành thị này, nếu không nơi đây cũng không có nhiều hồn sư đến như vậy.

Căn cứ vào thống kê của Vũ hồn điện, trên toàn đại lục số lượng hồn sư cũng không vượt qua mười vạn, trong đó hồn sư thường trú tại Ba Lạp Khắc vương quốc cũng chỉ khoảng hai ngàn người mà thôi, bởi vậy có thể thấy được, đại đấu hồn tràng có thể hấp dẫn bao nhiêu hồn sư.

Cho dù là đạt đến cấp bậc hồn sư giống như Phát Lan Đức hay Triệu Vô Cực cũng không ít người tham gia đấu hồn đại tái, bởi vì cấp bậc càng cao, thực lực càng cường hãn, bọn họ có thể kiếm lời càng nhiều từ đấu hồn tràng. Nếu không phải Triệu Vô Cực có rất nhiều cừu nhân, Phát Lan Đức tính tự kiêu tự đại, dưới tình huống kinh tế của học viện như vậy, không chừng bọn họ đã tham gia đấu hồn đại tái rồi.

Quả nhiên đúng như lời đại sư nói, bảy người Đường Tam được an bài xuất tràng thứ hai, bọn chúng cũng không đi ra bên ngoài quan sát, trong bảy người có bốn người đã phải trải qua hai trận đấu hồn, hồn lực không khỏi bị tiêu hao, mặc dù có sự trợ giúp của khôi phục hương tràng của Áo Tư Tập, nhưng trong thời gian ngắn hồn lực cũng không thể khôi phục lại toàn bộ. Thừa dịp chưa đến lượt xuất tràng, bảy người ngồi tại phòng nghỉ tĩnh tâm ngưng tụ hồn lực chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Nếu chỉ có một người đeo mặt nạ, có lẽ cũng không khiến người khác chú ý, nhưng bảy người đồng loạt đeo mặt nạ, ngay khi bước vào phòng nghỉ không khỏi khiến người khác chú ý. Hầu hết hồn sư nhìn thấy đoàn người Đường Tam đều toát ra thần sắc cảnh giác.

Mặc dù không nhìn thấy mặt mũi của Sử Lai Khắc thật quái, nhưng từ vóc người cùng với quần áo cũng có thể phân biệt bọn chúng là tổ hợp gồm bốn nam, ba nữ. Trong đoàn thể hồn sư, nữ hồn sư số lượng chỉ bằng một phần năm so với nam hồn sư, tổ hợp như vậy thực có chút kỳ quái.

Lúc bảy người Đường Tam đang yên lặng tu luyện chờ đợi thời điểm xuất tràng, một gã đại hán thân cao hơn hai thước cực kỳ cường tráng đột nhiên bước tới chỗ bọn chúng. Người này bộ dáng nhìn qua hơn ba mươi tuổi, nửa thân trên để trần, lộ ra cơ thể khoa trương ngăm ngăm đen. Không cần hỏi cũng biết, hắn là một gã lực lượng hình hồn sư.

<i>"Uy, tiểu cô nương có vóc người quả là tuyệt, đeo mặt nạ làm gì, cho ca ca nhìn một cái."</i> Đối tượng hắn nói chuyện là người có vóc người bốc lửa (hoả bạo - 12 tuổi thì bốc lửa cái nổi gì chứ) nhất trong ba nữ hài tử của Sử Lai Khắc thật quái, Chu Trúc Thanh. Mặc dù Chu Trúc Thanh tuổi là nhỏ nhất, nhưng sự phát dục của nàng khiến Trữ Vinh Vinh với Tiểu Vũ ghen ghét không thôi. Lúc này lại dùng mặt nạ giả, căn bản không nhận ra nàng chỉ là đứa nhỏ mới mười hai tuổi.

<i>"Lăn đi chỗ khác."</i> Lạnh lùng chỉ nói một câu, cách trả lời của Chu Trúc Thanh rất phù hợp với cá tính của nàng. (thực ra Trúc Thanh nói <i>"Cổn"</i> tức là Lăn, dịch là Lượn thì nó chọt búa quá, nên phải làm thành 1 câu nghiêm chỉnh, chứ tính con bé này nó chỉ nói 1 từ thôi <i>"<"</i>)
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

<i>"Đeo mặt nạ không biết có phải vì xấu hổ hay không đây? Tiểu nha đầu, người có biết ta là ai không? Dám nói chuyện với ta như vậy ah."</i> Vừa nói, bàn tay to lớn của hắn đã giơ lên.

<i>"Nàng bảo người lăn đi chỗ khác, người không nghe thấy sao?" Đái Mộc Bạch đứng vụt dậy, đi tới trước người Chu Trúc Thanh, mặc dù vóc người nhỏ hơn một chút so với đối phương, nhưng trong nháy mắt, khí thế bốc phát đã làm đối thủ không khỏi bị kim hãm.

<i>"Muốn chết"</i> Đại hán đôi mắt hung dữ mở to, tay phải hạ xuống vỗ vào người Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch hừ lạnh một tiếng, tay trái giơ lên đỡ bàn tay của đối phương.

Một tiếng "phanh" trầm muện vang lên, thân thể đại hán có chút run rẩy, còn Đái Mộc Bạch thì lại lùi về sau hai bước, đôi tà mâu đồng thời hiện lên một tia lãnh quang, sát khí mãnh liệt nhất thời từ trên người lao đại của Sử Lai Khắc thất quá - Bạch hổ tà mâu bốc phát ra.

Mọi người bên phía Sử Lai Khắc thất quá tất nhiên đều nhìn ra được Đái Mộc Bạch chịu thiệt hơn. Là cường công hệ hỗn sư, Đái Mộc Bạch mặc dù chưa xuất ra vũ hồn, nhưng hồn lực có thể dùng để công kích. Bị đối phương đẩy lùi hai bước, hiển nhiên hồn lực của đối phương còn cao hơn hẳn. Phải biết rằng, Đái Mộc Bạch đã đạt đến ba mươi bảy cấp hồn tôn, hơn nữa còn sắp tiến vào cảnh giới tầng ba mươi tám mà còn bị đối phương đẩy lui. Vậy thì đại hán tráng kiện trước mắt có thể là một gã ba mươi tám cấp, thậm chí là ba mươi chín cấp hồn tôn. Trong cảnh giới hồn tôn (30-40 cấp hồn lực), hồn lực của hắn là tồn tại đỉnh phong rồi.

"Dừng ta." Ngay khi hai bên đang ở trạng thái kiếm bạt nỗ giương, chuẩn bị đánh nhau, một âm thanh không lớn không nhỏ đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy một gã trung niên nam tử nhìn qua hơn bốn mươi tuổi bước lại. Cũng không biết hắn làm cách nào, tựa hồ chỉ bước hai bước đã chen vào giữa Đái Mộc Bạch cùng tên tráng hán cao lớn kia.

"Các người không biết khu chuẩn bị của đấu hồn tràng là không thể đánh nhau hay sao? Đây là quy củ của đại đấu hồn tràng. Muốn đánh, lên trên đấu hồn thai mà đánh."

Nhìn thấy trung niên nhân này, tráng hán vốn vô cùng giận dữ ngay lập tức thay đổi sắc mặt, "Ngao chủ quản, là ta không đúng, nhất thời không kiềm chế được."

Trung niên nhân được xưng là Ngao chủ quản đưa ánh mắt nhìn về phía Sử Lai Khắc thất quá bảy người, "Các người là tổ hợp mới báo danh hôm nay, Sử Lai Khắc thất quá đúng không. Được rồi, các người cũng không cần ở chỗ này đánh nhau, vừa hay, hôm nay các người sẽ là đấu thủ của nhau trên đấu hồn thai. Có ân oán gì thì tự lên đấu hồn thai giải quyết. Cuồng tê, lần sau mà ta còn thấy người làm loạn ở địa bàn của ta, đùn trách ta đối với người không khách khí. Đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo người, người hãy nhớ cho kỹ."

"Được, được, sẽ không vi phạm, sẽ không vi phạm." Bộ dáng thân thể cường tráng cùng với vẻ mặt cười ngượng nghịu của Cuồng tê nhìn qua vô cùng không hợp. Khi ánh mắt hắn chuyển sang hướng Đái

Mộc Bạch, lập tức trở nên sắc bén, vươn một ngón tay chỉ thẳng vào Đái Mộc Bạch, "</i>Tiểu tử, chúng ta sẽ xem xem, không khiến cho mục mục của người không nhận ra người, lão tử không phải là Cuồng tê.<i>"

Nói xong Cuồng tê mới quay người rời đi.

Vị Ngao chủ quản kia nhàn nhạt liếc mắt quét qua Đái Mộc Bạch, lạnh nhạt nói: "</i>Không nên bị che mắt bởi cảm tính.

Cuồng tê, là đội trưởng Cuồng chiến đội, tất cả các thành viên trong Cuồng chiến đội thực lực đều hơn ba mươi lăm cấp.

Tối đấu hồn tràng được bảy ngày, đã dành được bảy trận thắng liên tiếp trong đoàn chiến. Nếu bọn chúng có thể lập thành

tích mười trận thắng liên tiếp, sẽ trực tiếp được tiến giai lên đồng đấu hồn. Với thực lực của bọn chúng, cho dù là

trong số các đội ngũ tham gia đồng đấu hồn ba mươi cấp, cũng sẽ là một loại tồn tại ngoại hạng. Các người tự cầu phúc

đi, nếu cảm thấy thực lực không đủ, sau khi lên đài lập tức nhận thua. Cuồng chiến đội đã ra tay, không chết thì cũng

bị thương.<i>"

Ngao chủ quản âm thanh không lớn, vừa đủ cho bảy người Sử Lai Khắc thất quái nghe được. Nói xong hắn xoay người rời đi,

mà xung quanh, các hồn sư khác khi nhìn thấy Ngao chủ quản cũng đều không để ý bọn chúng chút nào.

Đái Mộc Bạch bĩu môi, "</i>Không nghĩ tới, lần đầu tiên chúng ta lên đoàn chiến đấu hồn thai, lại gặp khúc xương khó

gặm này. Không chết tức bị thương là sao chứ? Ta muốn xem xem, ai mới là kẻ không chết tức bị thương.<i>"

"</i>Cái gã Cuồng tê kia không đơn giản chút nào.<i>" Áo Tư Tạp nói, "</i>Đái lão đại, người có nhớ câu đầu tiên của vị

chủ quản không nên bị che mắt bởi cảm tính không. Hắn muốn cảnh tỉnh chúng ta, cá gã Cuồng tê này tuyệt đối không thô

lồ giống như bên ngoài chút nào. Có thể trở thành đội trưởng một chiến đội, dẫn dắt chiến đội của mình thu được bảy trận

thắng liên tiếp, mang lại cảm giác sợ hãi cho các tổ hợp khác, làm được điều đó tuyệt đối không phải chỉ dựa thực lực.

Hắn ta chỉ e là cố ý đến dò xét thực lực của chúng ta.<i>"

Đái Mộc Bạch gật đầu, "</i>Rất có thể, nếu nói như vậy, chúng ta nên cẩn thận một chút. Mọi người nghe đây, một khi

tình thế không tốt, không nên cưỡng cầu, lập tức sử dụng ma cô tràng của Tiểu Áo bay ra khỏi đấu hồn thai. An nguy của

mọi người mới là quan trọng nhất.<i>"

Là đội trưởng chiến đội Sử Lai Khắc thất quái, Đái Mộc Bạch cũng không phải loại người hành động theo cảm tính, nhưng

hắn tuyệt không đứng trơ mắt nhìn người con gái của mình chịu nhục. Đương nhiên mấy chữ người con gái của mình trước mắt chỉ do hắn tự nhận, Chu Trúc Thanh tuyệt đối không chấp nhận.

Đường Tam nói: "Ưu thế của đối phương chính là cấp cao, cái gã Cuồng Tê kia lấy Tê làm tên, vũ hồn hắn là tê giác, là phòng ngự lực lượng hình hồn sư. Khi triển khai công kích, chúng ta phải tận lực tránh cùng hắn trực tiếp đối ngạnh... trước tiên việc chính là công kích các hồn sư khác ngoài hắn có phòng ngự không cao. Gã Cuồng Tê này giao cho ta đi, ta có thể khống chế được hắn."

Mười ba khu đoàn chiến đấu hồn tổng cộng có năm trận, Sử Lai Khắc thất bại sau nửa canh giờ nghỉ ngơi rất cực cũng đến lượt xuất trận ở tràng thi đấu thứ ba.

Sử Lai Khắc thất bại cùng với Cuồng chiến đội hùng dũng đi ra khu chuẩn bị dành cho hồn sư. Lúc này bọn chúng rất cực có thể thấy được toàn bộ thành viên của Cuồng chiến đội.

Thân thể hùng tráng cao lớn đi đầu đội ngũ là gã Cuồng tê, theo sát sau đó là hai gã trung niên nhân sần sần tuổi hắn, nhìn qua tướng mạo hai người, chắc là một đôi huynh đệ, vóc người bình thường, sắc mặt âm trầm. Phía sau là một nữ tử xinh đẹp, là thành viên nữ duy nhất trong Cuồng chiến đội. Trang điểm đậm sắc khiến cho người khác không nhìn ra tuổi, nhưng từ vóc người của nàng thì có thể đoán nàng trên hai mươi tuổi. Cách ăn mặc thì cực kỳ hở hang, nửa thân trên chỉ mặc một cái yếm, nửa thân dưới mặc dù có mặc quần, nhưng mỏng như lụa, mơ hồ có thể dễ dàng nhìn thấy phía trong. Nữ tử xinh đẹp ném một tia mị nhãn sang khuôn mặt Đái Mộc Bạch đang đi đầu đội Sử Lai Khắc thất bại. Đái Mộc Bạch thì thậm chí không thèm liếc mắt qua nhìn nàng một lần, hắn đã gặp qua mỹ nữ xinh đẹp hơn nhiều, mà lại ghét nhất loại người trang điểm đậm sắc như vậy. Căn bản là không có nửa phần hứng thú.

Đái Mộc Bạch không có hứng thú, nhưng không có nghĩa là người khác không có hứng thú, thí dụ như tên mập mập, lúc này tà hỏa dâng lên, âm thầm nuốt nước miếng trong họng, trong đầu đang nảy ra một vài tia dâm ý đáng lẽ không nên xuất hiện ở thiếu nhi.

Sau lưng nữ tử xinh đẹp là hai gã thanh niên có vóc người nhỏ gầy, ánh mắt loé lên, không ngừng nhìn xung quanh. Đi cuối cùng của Cuồng chiến đội là người lớn tuổi nhất, có lẽ ít nhất cũng ngoài bốn mươi, nhìn qua rất bình thường. Cách ăn mặc cực kỳ đơn giản, nếu không phải nơi đây là đại đấu hồn tràng, rất khó có người nào có thể đem liên tưởng hắn với hay chữ hồn sư có quan hệ.

Sử Lai Khắc thất quái quan sát đối phương, đối phương tự nhiên cũng quan sát lại bọn chúng. Đáng tiếc chính là ngoại trừ vóc người tên mập có chút đặc dị, những thành viên khác của Sử Lai Khắc thất quái vóc người rất bình thường, lại đeo mặt nạ, rất khó có thể khai thác phán đoán được thêm điểm gì.

Đoàn chiến đấu hỗn thái diện tích so với một chọi một hai chọi hai thì lớn hơn nhiều lắm, đường kính tới bốn mươi thước, lượng người xem xung quanh cũng phải hơn gấp đôi, lúc này người xem đã ngồi kín chỗ. Trên đấu hỗn thái có vài vết máu, hiển nhiên là do trận trước lưu lại.

Cuồng chiến đội vừa bước ra đã khiến cho người xem cuồng nhiệt, tiếng hoan hô vang vọng toàn khu vực. "Xé nát bọn chúng ra...., giết bọn chúng ..." Tiếng gào thét âm ỉ chẳng những sinh ra áp lực, lại khiến người khác nhiệt huyết sôi trào.

Người chủ trì trên đài không biết vô tình hay cố ý lại chính là vị Ngao chủ quản mới giải vây cho Sử Lai Khắc thất quái, hiện đang đứng ở trung tâm đấu hỗn thái. "Đoàn chiến, trận thứ tư, hai đội: Cuồng chiến đội và Sử Lai Khắc thất quái. Với Cuồng chiến đội, ta nghĩ ta không cần phải dài dòng giới thiệu, bọn họ đã thu được thành tích cực tốt là bảy trận thắng liên tiếp, nếu bọn họ có thể tiếp tục thần dũng, tại nơi đây thắng liên tiếp vài trận nữa, thì bọn họ rất có thể sẽ sáng tạo ra kỷ lục nhanh nhất đạt tới Đồng đấu hỗn tại Tác thác thành đại đấu hỗn tràng này. Bên kia, là một đội ngũ thần bí giúp chúng ta chứng kiến đấu hỗn ngày hôm nay. Đội ngũ này vừa mới bảo danh ngày hôm nay, và đây cũng là trận đấu đoàn chiến đầu tiên của bọn họ. Thật không may, bọn họ lại gặp Cuồng chiến đội. Xin giới thiệu đội ngũ hỗn sư đeo mặt nạ, Sử Lai Khắc thất quái."

Không biết là bởi vì Cuồng chiến đội mà có rất nhiều người đến xem, hay là mặt nạ trên mặt Sử Lai Khắc thất quái khiến cho người xem có cảm giác bất hảo, nên ngay khi Ngao chủ quản vừa mới tuyên bố tên đội hai bên, người xem trên đài nhất thời vang lên một mảng âm ỹ kèm theo tiếng huýt gió.

Đấu hỗn thái hình tròn đường kính bốn mươi thước đã phi thường lớn, chừng hơn một ngàn thước vuông, cho nên hai bên mặc dù tổng cộng có mười bốn người, nhưng cũng không có chút nào đông đúc chật chội.

Theo sự tuyên bố của Ngao chủ quản, Sử Lai Khắc thất quái cùng với Cuồng chiến đội đều tại phía mình tự bố trí đội hình.

Bên phía Cuồng chiến đội, đứng đầu là đội trưởng Cuồng Têm, theo sát sau lưng là hai gã trung niên sắc mặt âm trầm, ba người này tạo thành một hình tam giác. Nữ tử xinh đẹp đứng ở vị trí trung tâm giữa bảy người, vẻ mặt tươi cười mỉa hoặc như cũ, hai thanh niên gầy nhỏ đứng hai bên cánh, gã trung niên nhân nhìn rất bình thường đứng cuối cùng. Đội hình nhìn như một hình nón bình thường.

Bên phía Sử Lai Khắc thất quái cũng đồng thời bày ra đội hình của mình. Khác với đội hình 3-3-1 của đối phương, bên này Sử Lai Khắc thất quái bày ra đội hình 3-1-1-2 (đá bóng mi ni sân bảy người 2 thủ môn ^^) bảy người chia làm bốn tầng. Đứng đầu là Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh, đứng thứ hai là Đường Tam, sau đó là Mã Hồng Tuấn, tầng cuối cùng là Áo Tư Tạt cùng Trữ Vinh Vinh. Áo Tư Tạt đứng sát Trữ Vinh Vinh, lúc này kỳ thật hắn cũng không có nhiệm vụ gì, lúc trước Đường Tam yêu cầu hắn đưa mỗi người ba căn hương tràng, nếu cần phải bổ sung hắn cũng có thể nhanh chóng hoàn thành.

"</i>Người đứng sát ta như vậy làm gì?<i>" Trữ Vinh Vinh thấp giọng nói.

Áo Tư Tạt trả lời: "</i>Vạn nhất có người công kích người, ta sẽ làm lá chắn thịt cho người.<i>"

Nếu bình thường nghe được Áo Tư Tạt nói như vậy, Trữ Vinh Vinh nhất định sẽ nghĩ rằng hắn cố gắng chiếm tiện nghi của mình, nhưng lúc này ngữ khí của Áo Tư Tạt không có một chút ý tứ đùa giỡn nào, ánh mắt hắn thủy chung dán vào đối thủ trước mặt, thanh âm trở nên ngưng trọng.

Có hai phụ trợ hệ hồn sư tất nhiên rất tốt, nhưng như vậy chiến lực của phía bên Sử Lai Khắc thất quái chỉ có năm người, mà đối mặt với bọn chúng lại là một đội toàn bộ từ ba mươi lăm cấp trở lên. Áp lực không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra được. Mà Trữ Vinh Vinh sở hữu vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp, trong đoàn chiến hiển nhiên là đối tượng được "</i>ưu tiên<i>" công kích, phải biết rằng, với sự có mặt của nàng, toàn thể thực lực một đội có thể tăng lên đến ba mươi phần trăm.

Người chủ trì phân biệt hướng sang hai đội hỏi xem song phương đã chuẩn bị tốt chưa. Đái Mộc Bạch và Cuồng Tê thần là đội trưởng đồng thời tỏ vẻ đã chuẩn bị xong.

"</i>Năm giây đếm ngược bắt đầu. Năm, bốn, ba, hai, một, đoàn chiến đấu hồn, trận thứ tư, bắt đầu.<i>"

Cái vụ đếm ngược này ở khu thi đấu một chọi một, hai chọi hai không xuất hiện, bởi vì nếu song phương có thời gian phóng thích vũ hồn ra trước thì e rằng sẽ xảy ra vấn đề. Còn trong đoàn chiến, có thể tránh cho một số người gặp trục trặc do phóng thích vũ hồn chậm mà ảnh hưởng đến cuộc đấu. Đương nhiên, tại đại đấu hồn tràng mà nói, cũng là để cho quá trình đấu hồn trở nên đặc sắc càng đặc sắc hơn, hấp dẫn người xem hơn.

"</i>Các huynh đệ, khai vũ hồn<i>" Đái Mộc Bạch hét lớn một tiếng, khí thế tăng vọt, toàn bộ cơ thể trong nháy mắt bành trướng, hai tay đồng thời hướng hai bên mở rộng, phóng thích vũ hồn Bạch hồn phụ thể của mình.

Cùng lúc đó, vũ hồn song phương đồng thời phóng thích ra, thân thể thú hồn sư phát sinh biến hoá, khí hồn sư gọi ra vũ hồn của mình, cả đấu hồn thai nhất thời trở vô cùng chói sáng đẹp mắt. Đường Tam lúc này rất cục hiểu rõ tại sao mọi người lại thích xem đoàn chiến đấu hồn. Ngay từ cách khởi đầu trận đấu, hai phương thức đấu hồn kia đã không thể nào so sánh nổi. Thử hỏi, mười bốn gã hồn sư đồng thời phóng thích ra các loại vũ hồn khác nhau, cùng với lượng lớn hồn hoàn xuất hiện tạo thành một khung cảnh huyễn lệ, khí thế gây ấn tượng mạnh mẽ.

Bên phía Sử Lai Khắc thất quái, trên người bốn gã hồn tôn Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Đường Tam, Tiểu Vũ, hồn hoàn màu sắc giống nhau như đúc, hai vàng một tím, hai cái trăm năm một cái ngàn năm hồn hoàn. Ba người con lại cũng đều là hai cái trăm năm hồn hoàn.

So với bên Sử Lai Khắc thất quái, Cuồng chiến đội đối diện hồn hoàn có vẻ xui xẻo hơn một chút. Cuồng Tê là một trắng, một vàng, 1 tím, tức là là tổ hợp hồn hoàn mười năm, trăm năm, ngàn năm. Hai gã trung niên nhân âm trầm bên cạnh hẳn đều là một trắng hai vàng, rõ ràng yếu hơn không ít. Người có tổ hợp hồn hoàn cao nhất và duy nhất là vị nữ tử xinh đẹp kia, cùng với bốn gã hồn tôn bên Sử Lai Khắc thất quái là giống nhau, hai vàng một tím. Ba người còn lại, mặc dù đều là hồn sư hơn ba mươi cấp, nhưng ngàn năm hồn hoàn cũng chỉ xuất hiện tại gã trung niên nhân nhìn qua rất bình thường đứng cuối hàng, hồn hoàn của hắn giống với Cuồng Tê, hai gã kia là một trắng hai vàng.

Một bên Sử Lai Khắc thất quái nhan sắc chinh tề (đeo mặt nạ sao thấy được sắc mặt), thấy đối phương xui xẻo cũng không tỏ ra chút khinh địch nào. Mặc dù Cuồng Tê trước đó thử dò xét qua thực lực Đái Mộc Bạch đã chuẩn bị chút tâm lý, nhưng khi hắn chứng kiến trong đội ngũ Sử Lai Khắc thất quái có đến bốn gã hồn tôn sở hữu tổ hợp hồn hoàn cao cấp nhất, trong lòng thâm cảm kính. Cũng may là vẫn còn ba người cấp bậc đại hồn sư, nếu không có lẽ hắn đã ngay lập tức sinh ra tâm lý

đầu hàng.

Từ hồn hoàn trước mặt có thể nhìn ra cấp bậc hồn hoàn cao cấp sao đẳng khó được, hồn sư bình thường muốn thi được một cái hồn hoàn tốt là cực kỳ gian nan. Dù sao hồn thú sinh ra hồn hoàn cao cấp có thực lực cường đại hơn nhiều so với hồn sư bình thường, chỉ có nhờ hồn sư cường đại mới trợ giúp mới có thể bình an thu được.

Vốn người xem đang âm ỷ bỗng lặng xuống một chút. Bốn cái hồn hoàn màu tím tạo thành một đòn mạnh đánh vào thị giác của bọn họ, càng hướng chỉ bên phía Sử Lai Khắc thất quái còn không xuất hiện nổi một cái hồn hoàn mười năm màu trắng, điều này đủ để chứng minh sau lưng bọn chúng phải có bối cảnh nhất định.

Ngao chủ quản động dạng khi nhìn thấy hồn hoàn của đám Sử Lai Khắc thất quái lại càng hoảng sợ, nhưng hấn rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, sau một tiếng hô bắt đầu, hấn phi thân trở ra, động tác nhanh vô cùng, hiển nhiên cũng là một gã hồn sư thực lực không tầm thường chút nào.

Trước hết phát động lại không phải là chiến hồn sư của hai bên, mà lại là phụ trợ hệ hồn sư đứng ở phía sau. Tên trung niên nhân trong tay quang mang chợt loé lên, trong lòng bàn tay đã xuất hiện hai vòng tròn màu bạc, trên người hai cái hồn hoàn màu trắng và màu vàng đồng thời rực sáng.

"</i>Như ý chi bàn, phòng ngự chi quang trản phóng, như ý chi bàn, công kích quang hoàn trản phóng" Hai cái vòng cùng màu với hai cái hồn hoàn trong nháy mắt phóng thích thành một quang sáng hình tròn, thả lên người sáu gã đồng bọn phía trước mỗi người một tầng quang mang màu trắng.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 143: Thế mạnh của khống chế hệ hồn sư

Dịch: Atula23

Biên dịch: Atula23

Bên phía Sử Lai Khắc thất quái, trong tay Trữ Vinh Vinh quang mang huyền lệ loé lên, trong lòng bàn tay phải đã xuất hiện toà thất thải bảo tháp cao hơn một thước. Bảo quang (ánh sáng giống như châu báu) loé lên, quý khí (khí thể cao quý) bức người, Trữ Vinh Vinh trên mặt cười cười, cả người nhìn như đang trôi trên không trung, hồn chú của phụ trợ hệ hồn sư từ trong miêng nàng thanh thúy vang lên:

<i>"Thất bảo hữu danh, nhất viết: Lực"</i>

<i>"Thất bảo hữu danh, nhất viết: Tốc"</i>

Hai cái hồn hoàn xoay quanh trên người Trữ Vinh Vinh đồng thời bay lên, phủ trên thất bảo lưu ly tháp, mười bốn đạo ánh sáng đồng thời phóng ra, phân biệt bắn vào trên người chính mình và sáu đồng đội của mình.

Nhẹ nhàng cùng ấm áp, hai loại cảm giác đồng thời truyền khắp toàn thân Sử Lai Khắc thất quái, lực lượng cùng tốc độ trong nháy mắt gia tăng ba mươi phần trăm.

Vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp này thực sự được nhiều người biết đến, mắt thấy đối phương có một gã hồn sư thất bảo lưu ly tháp, thành viên Cuồng chiến đội nhất thời sắc mặt trở nên khó coi, trước hết không cần nói về hiệu quả phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp đối với đồng đội có một không hai trong phụ trợ hệ hồn sư, mà với thân phận xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông cũng đủ để bọn chúng sinh ra cố kỵ.

<i>"Lên"</i> Tiến lên phía trước, quyết không lùi bước. Lúc này Cuồng Tê đã bắt chấp sự lo lắng lớn lao, trong lòng mặc dù hối hận trước đó đã khiêu khích Đái Mộc Bạch, nhưng lúc này cũng chỉ có cách hoàn thành trận đấu trước mắt. Lần này tuyệt đối không thể đánh đối thủ đến mức bị thương nặng, Thất bảo lưu ly tông không phải là chỗ mà bọn chúng có thể đắc tội.

Vũ hồn của Cuồng Tê chính là tê giác, sau khi phóng ra vũ hồn, không chỉ thân thể bành trướng, trên da tay còn xuất

hiện một tầng da thật dày giống như khải giáp, biến hoá lớn nhất chính là đầu, một cái sừng dài hơn nửa thước loé ra quang mang màu vàng. Nương theo tiếng hét lớn của mình, hồn hoàn mười năm trên người phát ra ánh sáng trắng rực rỡ, toàn thân mang theo khí thể chưa từng có từ trước đến giờ, lao vọt về phía Đái Mộc Bạch.

Hai gã hồn sư bên người Cuồng Tê cũng thuộc về cường công hệ, đều là thú hồn sư, sở hữu vũ hồn giống nhau, trên đầu mọc hai cái sừng, trên da tay có một lớp lông trắng, rõ ràng là dương vũ hồn (con dê). Phối hợp với Cuồng Tê đồng thời hùng dũng lao lên.

Đã là một đội, phối hợp là cực kỳ trọng yếu, phụ trợ hệ hồn sư bên phía Cuồng chiến đội giúp cho bọn hắn gia tăng năm phần trăm lực phòng ngự và mười phần trăm lực công kích, so với tăng phúc của Thất bảo lưu ly tháp thật sự kém quá xa. Nếu không, Thất bảo lưu ly tháp làm sao có thể được xưng là đệ nhất vũ hồn phụ trợ chứ.

Sau lưng ba người Cuồng Tê, hai mãn công hệ hồn sư nhanh chóng chuyển động. Vũ hồn của bọn họ là khải, thân thể bao trùm bộ lông màu vàng, tốc độ nhanh vô cùng từ hai bên di chuyển qua ba người Đái Mộc Bạch, mục tiêu chính là Trữ Vinh Vinh đứng phía sau.

Cùng lúc đó, nữ tử xinh đẹp sở hữu hồn hoàn cao cấp nhất cũng đã chuyển động, nàng cũng là một thú hồn sư, có thể đứng ở vị trí trung tâm của đội ngũ, ngoại trừ thực lực, chính là phương hướng tu luyện hồn sư của nàng. Giống với Đường Tam, nàng là một khống chế hệ hồn sư, mà điều khiến cho Đường Tam hơi kinh ngạc chính là, vũ hồn của nữ tử xinh đẹp này không ngờ lại chính là con nhện. Trong nháy mắt khi nàng tiến hành vũ hồn phụ thể, Đường Tam tập trung chú ý tới vũ hồn phóng thích ra trên người nàng. Toàn thân bao trùm một tầng quang mang màu phấn hồng, mái tóc dài gọn sóng biến thành tám lọn tóc, hình thành tám cái chân nhện ngang hai bên trán, giữa trán là rất nhiều dấu hiệu lưới nhện, hai mắt biến thành một màu hồng phấn.

Đệ nhất hồn hoàn xuất ra, hai tay giơ lên, từng đạo tơ nhện từ trong lòng bàn tay bắn ra, phương hướng là trên không trung. Tơ nhện trên không trung nhanh chóng đan vào nhau.

Chứng kiến khống chế hệ hồn sư bên đối phương là con nhện, ngay cả Đái Mộc Bạch cũng không khỏi nở nụ cười, Nhân diện ma chu trong số các loài nhện còn có một cái tên, đó là Nhện vương. Hắn không cần phải suy nghĩ cũng biết được khắc chế của vũ hồn của đối phương là gì. Đường Tam lạnh lùng nhìn kỹ cục diện trong sân,

hét lớn một tiếng: <i>"Mập mập, không trung, Phượng hoàng hoả tuyến, bắn."</i>

Mã Hồng Tuấn sớm đã chuẩn bị tốt, hoả điểm màu tím hồng phun ra, bắn thẳng vào chu lưới trên không trung.

Ngay lúc đó, Đường Tam cũng động. Hơn mười căn Lam ngân thảo từ dưới chân hần nhanh chóng bò ra, không phải hướng về phía trước, mà là hướng sang hai bên, kỹ năng quán quanh sử dụng hai lần, trực tiếp hướng hai gã hồn sư trẻ tuổi mẫn công hệ sở hữu vũ hồn khí.

Khống chế hệ khắc mẫn công hệ, điều này hồn sư nào cũng biết. Mắt thấy Lam ngân thảo phóng tới, hai gã hồn sư khí tốc độ rất nhanh, nhất thời dừng lại một chút.

Đường Tam giơ hai tay lên, không cần nhìn tình huống hai bên, trong lòng bàn tay một đoàn lục quang được hần dùng thủ pháp vẩy tay bắn ra ngoài, mục tiêu là Cuồng Tê đang xông đến đầu tiên.

Cuồng Tê tất nhiên thấy Đường Tam phóng ra một đoàn lục quang, hần hiểu rằng gã đối thủ này chính là khống chế hệ hồn sư, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp phát động hồn hoàn thứ hai. Nương theo thân thể khổng lồ đang vọt tới phía trước, hai nắm đấm đồng thời tung ra, một luồng hắc quang chói mắt từ tay toả ra, hai luồng quang mang va chạm trên không trung, biến thành một đạo quang ba màu đen thật lớn, phóng thẳng vào đoàn lục quang của Đường Tam.

Không thể không nói, kinh nghiệm thực chiến của Cuồng Tê cực kỳ phong phú, hần phát ra đạo quang ba màu đen mục tiêu là đoàn lục quang của Đường Tam, nhưng một khi đánh bật được đoàn lục quang rồi, thì mục tiêu kế tiếp lại chính là Đái Mộc Bạch.

Nhưng vấn đề chính là hần có thể ngăn cản đoàn quang mang màu lục kia hay không?

Cuồng Tê vẫn còn quên mất một điều, chính là khi Đường Tam phóng ra đoàn lục quang, đệ tam hồn hoàn trên người sáng rực, chính là hồn hoàn ngàn năm màu tím.

Lục quang không bị hắc quang đánh bật, cũng không có ngăn cản luồn hắc quang tiên phong, mà khéo léo tránh va chạm với luồng hắc quang. Chính lúc này, một cây Lam ngân thảo từ một góc độ không ngờ lặng yên chui ra, nhẹ nhàng đem lục quang vốn rung rung sau khi hắc quang bay qua bắn lên không trung, sau đó rơi xuống.

<i>"Cuồng Tê, cẩn thận."</i> Nữ tử xinh đẹp biến sắc, vội vàng lên tiếng nhắc

nhỏ. Lúc này, tơ nhện trên không trung còn chưa kịp dệt thành chu lưới đã bị tan thành tro bụi dưới công kích tà hoả của Mã Hồng Tuấn, căn bản còn chưa thể hiện được chút tác dụng nào. Có tăng phúc nhờ Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh, song phương hồn lực vốn chênh lệch không nhỏ đã được kéo lại gần, Mã Hồng Tuấn như một khẩu pháo trong pháo đài, phát huy uy lực cực hạn của tà hoả.

Cuồng Tê đương nhiên biết bản thân phải cẩn thận, nhưng tốc độ dù sao cũng không phải sở trường của hắn. Hắc quang tạo bởi hai đấm đã đánh lên đệ nhị hồn hoàn kỹ năng Bạch hổ liệt quang ba của Đái Mộc Bạch, hai màu đen trắng va chạm nhất thời tạo nên một âm thanh như sấm. Lúc này, Cuồng Tê cũng không chiếm được tiện nghi, cùng lắc lư giống thân thể Đái Mộc Bạch.

Lục quang rốt cục cũng thể hiện ra hình dáng chân chính của nó, trong nháy mắt một tấm lưới lớn từ trên trời phủ xuống, đem thân thể cao lớn của Cuồng Tê hoàn toàn bao lấy, chu lưới chọt buộc chặt, đem thân thể Cuồng Tê trói chặt lại.

Bằng vào chu lưới trói buộc có độ dẻo dai gấp đôi so với Lam ngân thảo, Cuồng Tê muốn từ trong tấm lưới lớn này thoát ra cơ hồ không có khả năng.

Chu lưới phủ xuống mang theo một màn khói đồng thời xuất hiện, chính là hai loại kịch độc hủ thực (ăn mòn) và tê dại đi kèm theo chu lưới cũng được phát động, bắt đầu ăn mòn lớp phòng ngự của trên người Cuồng Tê.

"Tiểu Tam, làm được lắm." Đái Mộc Bạch mắt nhìn thấy Đường Tam thành công khống chế Cuồng Tê, nhất thời tinh thần cực kỳ phấn chấn, giậm chân một cái, cả người giống như mũi tên bắn đi, mục tiêu là gã dương hồn sư phía bên trái, cùng lúc gặp đối thủ đang xông đến, căn bản không cho đối thủ có cơ hội né tránh, đánh vào huyệt khẩu của hắn. Vũ hồn trời sinh vốn có tính tương khắc, hơi thở trên người Đái Mộc Bạch đã gây ảnh hưởng không nhỏ lên đối thủ.

Tiểu Vũ thân hình chợt loé, đón đầu gã dương hồn sư còn lại, mà Chu Trúc Thanh toàn lực tăng tốc, từ mặt bên mà vòng qua, bỏ qua khống chế hệ hồn sư bên đối phương, tập trung mục tiêu vào gã phụ trợ hệ hồn sư Như ý luận (đây là dùng hồn kỹ gọi thay tên) đứng cuối cùng.

Toàn bộ trận chiến đã hoàn toàn triển khai, trong lần va chạm đầu tiên, hiển nhiên Cuồng chiến đội đã ăn phải quả đắng, lực chiến đấu chủ yếu là Cuồng Tê thì bị chu lưới của Đường Tam trói buộc, khiến

cho cục diện trước mặt bọn họ trở nên rất bất lợi.

Ngay lúc này, Cuồng chiến đội thể hiện ra thực lực có thể thắng bảy trận liên tiếp, trong bất kỳ đội ngũ hồn sư nào, bất luận nhân số là bao nhiêu, khống chế hệ hồn sư đều là linh hồn của đội ngũ.

Nữ tử xinh đẹp mắt thấy Cuồng Tê bị nhốt cũng không lộ ra thần sắc lo lắng, ngược lại phi nhanh đánh tới đến phía Cuồng Tê, đồng thời quát to: *"Song hầu lui, bảo vệ Như ý luận, song dương đứng vững."*

Hai gã hầu hồn sư sau khi bị Lam ngân thảo của Đường Tam cản trở đã lui sang một bên, lúc này nghe được mệnh lệnh của nữ tử, không chút do dự đánh về phía Chu Trúc Thanh.

Cuồng Tê trong lúc kịch liệt giãy dụa đã bị ngã xuống đất, hắn muốn bằng vào lực lượng bản thân mà thoát ra khỏi sự trói buộc của chu lưới của Đường Tam, nhưng từ chu lưới không ngừng truyền đến kịch độc mang tính hủy diệt, không ngừng ăn mòn lớp phòng ngự bên ngoài thân thể hắn. Phòng ngự lực của hắn cố nhiên rất mạnh, nhưng không có nghĩa là hắn miễn nhiễm với các loại kịch độc. Lớp phòng ngự bên ngoài đã bị ăn mòn, mà hắn càng giãy dụa kịch liệt, chu lưới càng thít chặt, từ từ thâm nhập vào bên trong.

Nữ tử xinh đẹp chứng kiến Đường Tam thuật phát ra chu lưới thì cũng đã thất kinh, mặc dù chu lưới của Đường Tam là do Lam ngân thảo tạo thành, nhưng nàng hiểu rõ, đệ tam hồn hoàn của đối phương thu được từ một hồn thú cũng là nhện, mà vũ hồn nhện của nàng đối mặt với đối thủ như vậy, một điểm nắm chắc cũng không có. Lúc này mục đích của nàng rất đơn giản, trước tiên là hoá giải chu lưới trên người Cuồng Tê.

"Đối thủ của ngươi là ta" Âm thanh lãnh đạm nhưng lại rất kiên định của Đường Tam vang lên bên tai nữ tử, Lam ngân thảo phóng tới, quấn quanh thân thể của nàng. Hắn tuyệt đối sẽ không cho Cuồng Tê cơ hội phục hồi lực chiến đấu.

Đái Mộc Bạch đối diện tên dương hồn sư kia đã chiếm được thế thượng phong một cách tuyệt đối. Mặc dù hồn lực của đối phương cũng không thấp hơn hắn mấy, nhưng ưu thế về vũ hồn thực sự quá lớn, đối với công kích hồ trảo cuồng bạo trước mặt của hắn, đối phương chỉ có thể liên tục phòng thủ, nhưng hai bên đều không sử dụng đệ tam hồn hoàn. Đó là thủ đoạn cuối cùng, không đến lúc bất đắc dĩ thì không dễ dàng đem ra sử dụng.

Ngược lại với sự thoải mái của Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ lại gặp không ít phiền phức.

Đối thủ của nàng đồng dạng là một gã dương hồn sư, ngoại trừ kỹ năng Xông đưng (lao thẳng vào đối thủ - húc như dê), đệ nhị hồn kỹ của gã dương hồn sư này lại là một dạng hiếm thấy: Trúng tên. Mặc dù phạm vi trúng tên rất nhỏ, nhưng mỗi khi Tiểu Vũ sắp bị tiếp cận, hắn lại phát động kỹ năng Trúng tên, căn bản không cho Tiểu Vũ có cơ hội tiếp cận. Đồng thời sau khi Tiểu Vũ bị kỹ năng trúng tên của hắn làm cho choáng váng, là lại phải đối mặt với kỹ năng Xông đưng, đã vài lần suýt bị thương, trong lúc nhất thời cũng không dám đến quá gần. Kỹ năng Thuấn di của nàng không ngờ lại bị một cái đệ nhị hồn kỹ Trúng tên khắc chế. Mặc dù kỹ năng này của đối phương chỉ có thể hạn chế nàng trong thời gian một giây thôi, nhưng chỉ một giây này lại khiến cho Tiểu Vũ không làm gì nổi, càng huống chi, hồn lực đối phương lại cao hơn nàng, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể dây dưa quấy rầy nhau, không người nào có biện pháp chế phục đối thủ.

Chu Trúc Thanh tốc độ vô cùng nhanh, dưới tác dụng hỗ trợ của Thất bảo lưu ly tháp, cơ hồ chỉ vài lần lắc mình đã đi tới trước mặt gã phụ trợ hệ hồn sư Như ý luận kia, lúc này, hai gã hầu hồn sư cũng còn cách nàng một khoảng cách không ngắn.

Đệ nhất hồn kỹ U minh đột thứ phát động. Dưới tác dụng của hồn kỹ của mình, tốc độ của Chu Trúc Thanh lại tăng lên nữa, lợi triển phóng ra, mục tiêu là cổ của đối phương. Chỉ cần thành công khống chế được đối thủ, khiến cho năng lực phụ trợ của đối phương biến mất là đạt được mục đích.

Lam ngân thảo điên cuồng phóng tới, muốn quán quanh nữ tử xinh đẹp. Đối mặt với công kích của Đường Tam, nữ tử xinh đẹp không dám chủ quan chút nào. Điều là nhân vật đóng vai trò linh hồn của hai đội, bọn họ rất cực cũng va chạm. Đệ nhị hồn hoàn trên người nữ tử xinh đẹp sáng rực lên, lúc này, tơ nhện không phải phun ra từ hai tay, mà toàn thân trên dưới đều phun ra tơ. Tơ nhện mặc dù mảnh hơn Lam ngân thảo, nhưng số lượng lại nhiều hơn, hình thành trước mặt nàng một tấm bình phong, kiên quyết chặn đứng Lam ngân thảo.

Tơ nhện cùng Lam ngân thảo cùng nhau tiếp xúc, không ngừng phát ra âm thanh phốc phốc. Đó là độc tố giao phong. Sở hữu vũ hồn nhện, trong hồn kỹ của nữ tử xinh đẹp làm sao lại không có chất độc chứ? Tơ nhện của nàng với Lam ngân thảo của Đường Tam tựa hồ có phương hướng phát triển giống nhau, tơ nhện cứng cõi, Lam ngân thảo thân mình lấy sự mềm dẻo làm chính, hai bên tại không trung giằng co, không ai làm được gì đối phương, chỉ có thể bằng vào độc tố công kích lẫn nhau. Ở phương diện này, Lam ngân thảo sở hữu độc tính của Nhân diện ma chu rõ ràng chiếm thượng phong, hủ thực đi kèm

theo không ngừng ăn mòn tơ nhện trước mặt.

Nữ tử xinh đẹp mặc dù trong lòng giật mình, nhưng nàng lúc này đã đạt được mục tiêu, chỉ cần nhân cơ hội này trợ giúp Cuồng Tê thoát khỏi trời buộc, khi đó chiến thắng sẽ thuộc về đội của nàng.

Chính lúc này, phốc một tiếng, một ngọn lửa như cánh tay thò sang, xuyên qua khe hở của Lam ngân thảo, trực tiếp oanh kích lên lưới nhện của nữ tử xinh đẹp. Ngọn lửa màu hồng tím chẳng những đem chu lưới tạo thành một lỗ hổng, đồng thời nhanh chóng lan sang xung quanh, chính là Mã Hồng Tuấn đã tới trợ giúp.

Đường Tam trong lòng thầm khen một tiếng, cổ tay run lên, một đoàn lục quang lại phóng ra ngay khi lưới nhện của đối phương bị công phá, chui qua lỗ hổng trực tiếp bay về phía nữ tử xinh đẹp. Chỉ cần có thể khống chế được khống chế hệ hồn sư của đối phương, tràng đấu hồn này không còn gì để lo lắng nữa.

Nếu không phải nữ tử kia nhanh chân cũng đã bị Phượng hoàng hỏa tuyến của Mã Hồng Tuấn gây thương tích rồi. Phượng hoàng hỏa tuyến dưới tình trạng Mã Hồng Tuấn mở ra Dục hỏa phượng hoàng, lực công kích rất mạnh, sức nóng cao vô cùng. Đáng sợ nhất chính là Phượng hoàng hỏa tuyến của hắn phóng ra không phải chỉ có theo một đường thẳng, mà dưới khống chế của hắn, giống như một cây roi dài (trường tiên), vài lần lắc tay là có thể phá giải chu lưới của nàng.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Nhìn thấy công kích của Đường Tam đến trước mặt, nữ tử cũng không cố cứu Cuồng Tê đang nằm trên mặt đất nữa, thân thể lộn một vòng, né tránh chu lưới trời buộc của Đường Tam.

Chu lưới trời buộc mở ra trong không trung, đường kính bao trùm phạm vi năm thước, như thế nào lại dễ dàng tránh thoát như vậy. Chính lúc này, đệ tam hồn hoàn trên người nàng rất cực sáng rực lên, hai bên đầu tám lọn tóc trong nháy mắt lan tràn, dưới sự bao phủ của lớp quang mang màu phấn hồng, hoá thành tám cái roi dài hai thước, đồng thời huy động khiến cho chu lưới trời buộc của Đường Tam bị khựng lại một chút. Kỳ lạ nhất chính là, những cái roi dài màu phấn hồng này lại không bị dính vào chu lưới, thân thể xoay vài vòng, đã thoát ra khỏi phạm vi bao trùm của Chu lưới.

Phanh. Như ý luận hồn sư đối mặt với miễn công hệ Chu Trúc Thanh căn bản không có cơ hội nào hết, tựa như khống chế hệ khắc chế miễn công hệ giống nhau, miễn công hệ chuyên khắc chế phụ trợ hệ. Chu Trúc Thanh một chưởng chém lên cổ đối phương, Như ý luận hồn sư ngay cả một tiếng cũng không kêu nổi, gục xuống hôn

mê bất tỉnh.

Tuy nhiên, một khắc trước khi Chu Trúc Thanh tới trước mặt, hắn tự biết không cách nào may mắn thoát khỏi, đã phóng ra đệ tam hồn kỹ, một tầng quang mang kỳ quái màu bạc ba động, ngay khi Chu Trúc Thanh đã xử lý hắn sau đó, quang mang màu bạc đã thành công chia thành sáu tia đồng thời rót lên người sáu thành viên còn lại của Cuồng chiến đội.

Mà lúc này cũng chính là lúc nữ tử xinh đẹp thoát khỏi phạm vi bao trùm của Chu lưới do Đường Tam phóng ra.

Ngân quang nhập vào trong cơ thể, thân thể sáu người Cuồng chiến đội đồng thời run rẩy một chút, sau một khắc, con mắt bọn chúng đồng thời chuyển thành màu hồng, thân thể bành trướng, kể cả Cuồng Tê đang nằm trên mặt đất cũng bằng yêu lực thoát ra khỏi trói buộc của Chu lưới nhảy vọt lên.

Đái Mộc Bạch vốn hoàn toàn chiếm thế thượng phong, nhưng khi được ngân quang rót vào cơ thể đối thủ của hắn đột nhiên trở nên cuồng bạo hơn, chẳng những hồn lực tăng lên đáng kể, đồng thời hai mắt đỏ lôm, điên cuồng lao lên công kích, ngạnh kháng bức Đái Mộc Bạch thối lui.

Tình huống Tiểu Vũ so với Đái Mộc Bạch còn thê thảm hơn, đối thủ được ngân quang rót vào làm hồn lực tăng lên nhiều, trở nên điên cuồng hơn, đồng thời phạm vi của kỹ năng Trúng tên mở rộng ra, nương theo chấn động mãnh liệt, thân thể Tiểu Vũ khựng lại, mắt nhìn thấy đối phương Xông đụng tới mà không cách nào tránh né.

Thời khắc mấu chốt, sự phối hợp đoàn đội mới thể hiện rõ, một cây Lam ngân thảo lẳng yên quần lấy hông Tiểu Vũ, đem thân thể nàng mạnh mẽ kéo lại, tránh được công kích của đối phương.

Hai gã hầu hồn sư tốc độ tăng vọt, không ngờ nhanh hơn tốc độ của Chu Trúc Thanh, hướng về phía nàng ép đến. Mà tám lọn tóc phủ một tầng quang mang màu phấn hồng của nữ tử xinh đẹp trước mặt Đường Tam đột nhiên dài ra, phân ra bốn lọn tóc cuốn lấy chu lưới trên người Cuồng Tê, liều mạng xé rách, cộng với Cuồng Tê toàn lực phát động, khiến cho Chu lưới quần quanh người gã không còn một chút tác dụng. Mặc dù trên người Cuồng Tê lưu lại rất nhiều vết thương, nhưng chỉ cần hắn thoát khỏi sự trói buộc của chu lưới, gia nhập vào trận chiến, cục diện sẽ hoàn toàn thay đổi ngay lập tức. Bốn lọn tóc còn lại rất nhanh dài ra, phóng về phía Đường Tam.

Lúc này trong cơ thể Đường Tam là một trận hư không. Liên tiếp hai lần phóng ra chu lưới trói buộc đã khiến hắn tiêu

hao hai phân ba hồn lực. Đối mặt với trạng thái công kích cuồng bạo của đối phương, Lam ngân thảo không đủ để ngăn cản, bất đắc dĩ chân đạp Quỷ ảnh mê tung lui về phía sau. May là có Phượng hoàng hoả tuyền của mập mập chắn đòn mới có thể cản được đòn tấn công của đối phương. Trong bảy thành viên của cuồng chiến đội, ngoại trừ gã Như ý luận hồn sư ra, hầu hết đã rơi vào một trạng thái đặc thù, tựa hồ chỉ còn Tri Chu nữ hồn sư vẫn duy trì được tỉnh táo. Phượng hoàng tà hoả mặc dù là khắc tinh của nàng, nhưng nàng lại dùng tấm thân to lớn của Cuồng Tê ở trước mặt làm lá chắn, Phượng hoàng hoả tuyền của Mã Hồng Tuấn công kích tới, chỉ có thể làm cho Cuồng Tê rống lên giận dữ, chứ không đủ để gây nên thương tổn gì cho hắn. Đồng thời chu lưới trời buộc của Đường Tam lại bị tà hoả khắc chế, lại bị Cuồng Tê cùng nữ hồn sư nhện liều mạng phá bỏ, chu lưới trời buộc rốt cục cũng bị giải trừ.

Vốn đang chiếm ưu thế, nay lại bị một cái hồn kỹ của Như ý luận hồn sư khiến cho hoàn toàn thay đổi. Ngàn năm hồn hoàn quả nhiên khác thường. Điều Sử Lai Khắc thất quái không biết chính là, đối phương sở dĩ được gọi là Cuồng chiến đội, chính là có quan hệ với trạng thái này của bọn họ. Đệ tam hồn kỹ của tên Như ý luận hồn sư kia có được từ một con Cuồng nhiệt ma tích (thần lẩn), một khi dùng đến, cái kỹ năng của hồn hoàn ngàn năm này khiến cho người khác rơi vào trạng thái cuồng bạo trong vòng ba phút. Sau khi gia trì trạng thái cuồng bạo, cảm giác thống khổ không còn, nếu tinh thần lực không đủ mạnh, thì sẽ bị mất đi thần chí. Đổi lại nhận được năng lực biến thái là tất cả các thuộc tính trong nháy mắt tăng lên mười lăm phần trăm. Những hồn kĩ phụ trợ đã được gia trì cũng sẽ kéo dài thêm được 1 phút. Nên có thể nói rằng, coi như Như Ý Bàn hồn sư đã bị hôn mê, những hiệu quả phụ trợ mà hắn đã gia trì lên các đội viên của Cuồng Chiến đội vẫn kéo dài thêm 1 phút hợp cùng với trạng thái Cuồng Nhiệt.

Cũng chính vì thế mà bọn chúng mới có thể trong nháy mắt thay đổi cục diện.

Đương nhiên, kỹ năng Cuồng bạo này quá bá đạo, tự nhiên cũng có khuyết điểm, mà khuyết điểm này lại rất trực tiếp, kỹ năng cuồng bạo gia trì thời gian chỉ trong ba phút. Sau ba phút đó, kỹ năng được được phụ gia quá cuồng bạo khiến trong một canh giờ tiếp theo không thể ngưng tụ hồn lực, nói cách khác, nếu bọn chúng dưới trạng thái cuồng bạo mà không thể kết thúc đối thủ, thì người chết chính là bọn chúng. Đây là một dạng hồn kỹ liều mạng, nhưng tác dụng của nó tuyệt đối không tầm thường, thời khắc mấu chốt có thể đóng vai trò thay đổi cục diện.

Thời khắc mấu chốt mới thể hiện ra tác dụng trọng yếu của Đường Tam, khống chế hệ hồn sư, linh hồn của toàn đội. Hắn buông tha chủ động công kích phía trước, Lam ngân thảo bay nhanh, theo sát Tiểu

Vũ, Chu Trúc Thanh bị vây bởi hai gã hầu hồn sư cũng bị hấn kéo ngược trở lại, đồng thời còn có Đái Mộc Bạch vừa bị đối thủ bức lui quẩn lấy mang về. Trong khoảng thời gian ngắn, bảy người lại co cụm vào một chỗ.

Trong chiến đấu, khống chế hệ hồn sư không chỉ có nhiệm vụ khống chế đối thủ, mà đồng thời phải khống chế cả thành viên trong đội. Đường Tam lúc này đã làm hết thấy để đảm đương tốt tất cả các nhiệm vụ.

Chỉ có điều bất ngờ đó là, chiến đấu lực của Cuồng chiến đội sáu người bộc phát cũng không tiếp tục công kích, mà theo một tiếng rít của nữ tử xinh đẹp, tất cả tụ tập xung quanh người nàng.

"Các người nhận thua đi, nếu không, ta cũng không cách nào cam đoan sẽ không gây ra tổn thương đối với các người." Thanh âm nữ tử xinh đẹp truyền tới thập phần dễ nghe, nhưng ngữ khí lúc này lại có một chút bất đắc dĩ. Các thành viên Cuồng chiến đội vây quanh người nàng không ngừng phát ra âm thanh thở dốc nặng nề, hồn lực ba động mạnh mẽ lan tới phía trước tạo thành áo lực rất lớn.

Đái Mộc Bạch quát lạnh một tiếng: "Kêu bọn ta nhận thua ư? Đừng có nằm mộng, Có bản lĩnh thì chiến thắng chúng ta đi."

Tri Chu nữ hồn sư xinh đẹp khinh thường bĩu môi, "Nếu không phải có Thất bảo lưu ly hồn sư, người nghĩ rằng ta có thể cùng các người nói nhảm hay sao? Đã như vậy, nếu tiếp theo tạo thành thương tổn đối với các người, ta chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi."

Tiếng rít lại vang lên từ trong miệng nàng, trạng thái cuồng bạo chỉ có thể duy trì trong ba phút, nàng không dám trì hoãn nữa. Cuồng chiến đội đã thu được bảy trận thắng liên tiếp, chỉ cần tiếp tục thắng, thì bọn chúng sẽ thu được tiền lời không cách nào ước lượng nổi, cho dù đối phương có thất bảo lưu ly hồn sư đi chăng nữa, tuyệt đối không thể buông bỏ.

Trong những trận đấu hồn trước đó, Cuồng chiến đội sở dĩ có thể thắng cường địch nhiều lần là nhờ kỹ năng phụ trợ Cuồng bạo này, cũng bởi vì hầu hết thành viên bị mất đi thần chi, nên mới xuất hiện ra cảnh thương tàn đối thủ (đánh đối thủ bị thương một cách tàn bạo vô nhân đạo), thậm chí có thể dẫn đến cái chết.

Là người chỉ huy, Đường Tam nhanh chóng đưa ra quyết định: "Mọi người bay lên."

Sử Lai Khắc thất quái trong miệng cơ hồ đồng thời có một cây ma cô tràng, ngay lúc Cuồng chiến đội phóng đến, bảy thân thể đồng thời nhẹ bằng, dưới tác dụng của đôi cánh do quang ảnh ngưng kết thành ở sau lưng bay lên trời, trong nháy mắt lên cao hai mươi thước.

Đối thủ đột nhiên biến mất, thành viên Cuồng chiến đội nhất thời mất đi mục tiêu, mà người duy nhất thanh tỉnh, là Tri Chu nữ hồn sư cả kinh thất sắc, nàng không thể nào ngờ được, tất cả đối thủ trước mặt đều có năng lực phi hành.

Đứng trên không trung, Sử Lai Khắc thất quái từng người lại ăn một cây khôi phục hương tràng, khôi phục thể lực và hồn lực của bản thân. Đường Tam cũng không quan tâm đến đối thủ phía dưới, trong Cuồng chiến đội một hồn sư có khả năng phi hành cũng không có, cũng không ai am hiểu công kích từ xa, cho dù là Tri Chu nữ khổng chế hệ hồn sư cũng không có cách nào giống Lam ngân thảo của hắn có thể khống chế đối thủ ngoài hai mươi thước cả. <i>"Tiểu Tam, bây giờ phải làm sao?"</i> Ma cô tràng chỉ có thể giúp chúng ta phi hành trong một phút, Áo Tư Tạt thậm chí chỉ có thể phi hành trong nửa phút." </i> Đái Mộc Bạch mặc dù không sợ đối thủ, nhưng mắt thấy Cuồng chiến đội đều là hồn sư thực lực hơn ba mươi lăm cấp mà lúc này lại tăng lên nhiều, hắn cũng không khỏi cảm thấy một trận bất lực.

Đường Tam cũng không bối rối, trầm giọng nói: <i>"Nếu ta đoán không sai, thực lực của bọn họ sở dĩ có thể đột nhiên tăng cường, hẳn là do phụ trợ hệ hồn sư trước khi hôn mê đã phóng thích tác dụng của ngàn năm hồn kỹ, trong nháy mắt tăng thực lực của bọn họ lên. Nhưng, các người có phát hiện ra không, ngoại trừ Tri Chu nữ hồn sư, những người khác đều mất đi thần chí. Dựa theo tổng kết của sư phụ đối với năng lực phụ trợ của phụ trợ hệ hồn sư, nếu ta đoán không sai, tình huống hiện tại của bọn họ sẽ không duy trì quá lâu, tựa như ma cô tràng của Tiểu Áo. Hơn nữa khi trạng thái này của bọn họ chấm dứt, nhất định sẽ có tác dụng phụ rất lớn. Nếu không nói, vũ hồn của phụ trợ hệ hồn sư kia chẳng phải có thể cường hãn so sánh với Thất bảo lưu ly tháp của Vinh Vinh hay sao?"</i>

Mã Hồng Tuấn nói: <i>"Nếu lúc chúng ta rơi xuống mà trạng thái hiện tại của bọn họ vẫn chưa giải trừ thì sao?"</i>

Đường Tam trầm giọng nói: <i>"Vậy thì chỉ có thể đánh cược một keo. Thắng lợi tất nhiên là điều chúng ta mong chờ, nhưng mọi người an toàn thì quan trọng hơn nhiều. Với trạng thái hiện tại của Cuồng chiến đội, chúng ta không có khả năng chống lại. Tiểu Áo, người còn có thể xuất ra bao nhiêu căn ma cô tràng?"</i>

Áo Tư Tạt trước tiên đưa cho Đường Tam một căn, <i>"Hồn lực của ta cũng không

còn nhiều, lúc cùng Đái lão đại tham gia hai đấu hai đã đưa hần một căn, lúc này chúng ta mỗi người một căn, đây là căn thứ chín. Ta nhiều nhất chỉ có thể chế tạo thêm được một căn."</i>

Đường Tam nói: <i>"Tốt lắm, vậy ngươi chế tạo thêm một cái cho ta, sau đó, khi năng lực phi hành của các người sắp hết, mọi người hãy xuống khỏi đài."</i>

<i>"Tiểu Tam, cả ta nữa."</i> Đái Mộc Bạch lúc này đã hiểu rõ ý của Đường Tam, hần muốn kéo dài thời gian phi hành để sau khi trạng thái cuồng bạo biến mất, hần có thể thành công ở tình huống sau khi đối phương bị kỹ năng cuồng bạo cắn trả.

Đường Tam nói: <i>"Không, để ta. Lúc này hồn lực của mọi người tiêu hao không ít, kỹ xảo chiến đấu bằng tay của ngươi không bằng ta, hướng chỉ ta còn có biện pháp bảo vệ tánh mạng, cho dù trạng thái cuồng bạo của đối phương thật sự kéo dài lâu hơn so với ta dự đoán, ta cũng có thể thoát ly khỏi trận chiến. Nếu đã để ta chỉ huy, thì hãy nghe lời ta đi được không."</i>

Thời gian một phút thập phần ngắn ngủi, mắt thấy cũng sắp trôi qua rồi, quay xuống nhìn trên người thành viên của Cuồng chiến đội, trạng thái cuồng bạo vẫn chưa có dấu hiệu gì giải trừ.

Tri Chu nữ hồn sư sau phút chốc giật mình đã tỉnh táo lại, cùng là khống chế hệ hồn sư, kinh nghiệm thực chiến của nàng lại vô cùng phong phú, nếu bên phía Sử Lai Khắc thất quá chỉ có một, hai người bay lên, vậy còn có thể giải thích được là trong đội của đối phương có sự tồn tại một, hai phi hành hồn sư. Nhưng bảy người đồng thời phi hành, điều này chỉ có thể chứng minh đây là tác dụng của hồn kỹ. Đường Tam đánh cược, nàng tại sao lại không đặt cược thời gian phi hành của đối phương đối phương ngắn hơn so với thời gian gia trì của trạng thái cuồng bạo chứ?

Áo Tư Tạt sau khi cố hết sức chế ra căn ma cô tràng thứ mười đưa cho Đường Tam, lập tức hướng ra ngoài đấu hồn đài bay xuống. Lúc này cơ hồ hồn lực của hần đã cạn kiệt, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, cả người bị bao trùm cảm giác thoát lực. Mà lúc này, tác dụng của ba tháng huấn luyện ma quỷ trước đó mới hiện ra, mặc dù trong cơ thể thoát lực cực kỳ khó chịu, nhưng hần vẫn bảo trì thanh tỉnh như cũ, so với người bình thường thì không giống nhau, tác dụng phụ do việc hồn lực tiêu hao quá độ gây ra cũng không thể hiện ra ngoài nhiều lắm.

Sau nửa phút tiếp theo, Sử Lai Khắc thất quá ngoại trừ Đường Tam, đều nhất nhất

hướng ra ngoài đài bay xuống, thoát ly khỏi chiến trường đấu hồn thai. Tri Chu nữ hồn sư mắt nhìn thấy bọn họ nhất nhất bay đi, nhất là chứng kiến hồn sư Thất bảo lưu ly tháp bay khỏi sàn đấu, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, nàng thấy mọi người đều phi đi rồi, nhưng lại còn một người là Đường Tam, sắc mặt không khỏi thay đổi, lúc này Đường Tam đã ăn cây ma cô tràng thứ hai.

<i>"Người còn không rời khỏi chiến trường hay sao?"</i> Tri Chu nữ hồn sư trên mặt hiện lên một tia cười mỉa hoặc, nhìn lên Đường Tam đứng trên không trung.

Đường Tam lạnh nhạt cười, <i>"Mặc dù chỉ còn lại một mình ta, nhưng ai có thể nói trước, người thắng không phải là chúng ta chứ?"</i>

Lúc này người xem trên đài đã náo động một trận. Việc Sử Lai Khắc thất bại bay lên không trung khiến cho người xem được mở rộng tầm mắt. Mắt nhìn thấy song phương hình thành cục diện giằng co, tình huống mới lạ như vậy khiến cho tiếng hoan hô cùng âm thanh tức giận chửi bới đồng thời vang lên. Hoan hô là tự nhiên, bởi vì hồn sư phi hành là cảnh tượng kỳ lạ, mà tức giận chửi bới cũng là tự nhiên, bởi vì song phương không còn đối chiến mà chuyển sang giằng co. Mà tức giận chửi mắng chĩa mũi dùi chính là vào hướng Đường Tam đang trôi nổi trên không trung.

Đường Tam cũng không thèm để ý tới thái độ của người xem, lúc này hắn đem toàn bộ tinh lực đặt vào việc quan sát Cuồng chiến đội, trong mắt tử quang loé lên, Tử cực ma đồng đã được vận dụng.

Lúc đám người Đái Mộc Bạch rời khỏi đấu hồn thai, Đường Tam rõ ràng chứng kiến, thân thể thành viên Cuồng chiến đội phía dưới hơi run rẩy, khí thế rõ ràng rút xuống, hồn lực ba động tựa hồ không còn hung mãnh như trước. Hắn đương nhiên không biết đó là do hai loại phụ gia trạng thái trên người thành viên Cuồng chiến đội đã biến mất, trong mắt hắn, đây là dấu hiệu chứng tỏ trạng thái cuồng bạo sắp biến mất, đối với phán đoán của bản thân tự tin hơn rất nhiều.

Thành viên của Cuồng chiến đội ở phía dưới mất đi thần chí không ngừng rống to, Tri Chu nữ hồn sư ánh mắt thuý chung vẫn nhìn lên người Đường Tam, hai bên đang đợi, đều đợi tình huống mình hy vọng xuất hiện trên người đối phương.

Nụ cười vẫn hiện lên trên môi của Đường Tam đến giây cuối cùng, sau khi ăn cây ma cô tràng thứ ba không lâu, ngay khi hắn chuẩn bị buông xuôi, thân thể thành viên Cuồng Chiến đội đồng thời run rẩy,

ngoại trừ Tri Chu nữ hôn sư ánh mắt
cuồng loạn trong mắt năm người dần dần biến mất, toát ra ánh mắt ngây thơ,
quang mang trong đáy mắt dần dần trở nên
trong suốt. Mà hôn lực ba động trên người bọn chúng suy giảm một cách kịch liệt.

Thành công. Đường Tam trong lòng vui vẻ, nhưng hắn không dám có chút nào chủ
quan. Hắn cũng không hy vọng đối phương
lừa mà dẫn đến thất bại.

Hiệu quả phi hành của ma cô trằng tốt cực cũng biến mất nhanh chóng, Đường Tam
chậm rãi hạ xuống mặt đất hôn dài, nhờ
hiệu quả của khôi phục hương trằng của Áo Tư Tạp, lúc này thể lực của hắn đã khôi
phục trạng thái cao nhất, hôn lực
tiêu hao lúc trước đã khôi phục được bốn thành.

<i>"Quả nhiên như ta sở liệu, người thủy chung không thể duy trì phi hành."</i>
Tri Chu nữ hôn sư có vẻ rất bình tĩnh,
cũng không quan tâm đến đồng đội sắc mặt nhợt nhạt, thân thể đang phải chịu
thống khổ do thừa nhận hôn lực quá sức chịu
đựng, mà vẫn như cú tập trung nhìn Đường Ta, tựa hồ khôi phục sự sắc bén.

Đường Tam lạnh nhạt cười: <i>"Các người không phải cũng như vậy hay sao? Trạng
thái lúc này cuối cùng cũng không thể
cầm cự trong thời gian dài, nếu ta đoán không nhầm, cho dù vị phụ trợ hệ hôn sư
kia của các người không hôn mê, kỹ năng
này của hắn cũng chỉ có thể phóng thích một lần được thôi phải không?"</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 144: Uy áp của nhện vương

Dịch: Fairymoon

Biên dịch: Yêu Sinh Hận

<i>"Nhu thế nào, chẳng lẽ ngươi cho rằng bây giờ còn có thể đủ thủ được thắng lợi sao? Đừng quên, ngươi chỉ có một người, mà người đối mặt chính là sáu người chúng ta."</i> Tri Chu nữ hồn sư không yếu thế chút nào nói.

Đường Tam mỉm cười, trả lời: <i>"Chính là, chánh thức còn khả năng chiến đấu chỉ sợ còn lại mỗi mình ngươi. Mặc dù ta không biết ngươi tại sao sau khi cường hóa vẫn còn có thể thanh tỉnh để chỉ huy đồng đội. Nhưng hậu quả của nó ngươi chắc phải hiểu rõ, hồn lực còn lại của ngươi chỉ sợ đã không còn trong trạng thái tốt nhất có thể. Đã như vậy, trận đấu này không phải trở thành trận quyết chiến giữa ta và ngươi hay sao? "</i>

Cuồng Tê lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, trạng thái vũ hồn phụ thể trên người hắn đã biến mất, dù vậy bằng vào thân thể cường hãn trợ giúp hắn còn có chút gượng được <i>"Ai nói ta không có chiến đấu lực, cho dù chỉ bằng vào sức lực cơ thể, ta cũng có thể dạy cho tên hồn dẫn ngươi một bài học."</i>

Cuồng Tê lửa giận cũng không bởi vì hồn lực hắn không tiêu hao nhiều mà biến mất. Hắn chưa bao giờ phần nộ giống như hôm nay, một thân thực lực cường hãn lại bị Chu lưới trói buộc của Đường Tam là nửa phần cũng không xuất ra được. Lời vừa dứt, lập tức nhảy tới Đường Tam.

Tri Chu nữ hồn sư cũng không có ngăn cản Cuồng Tê. Nàng rất rõ ràng, bằng vào sức mạnh của Cuồng Tê, cho dù không có hồn lực phụ trợ, chỉ bằng vào thể lực vẫn có thể đánh ngã cả một con trâu.

Nàng sở dĩ có thể từ trạng thái cuồng nhiệt nhanh chóng trở lại thanh tỉnh là bởi vì cái hiệu quả do ngàn năm hồn hoàn kia mang lại chỉ là phụ trợ, không phải là hiệu quả chính do hồn hoàn tạo thành. Không kể đến độc tố mãnh liệt cùng với sự dẻo dai của Bát Chu Mâu, các hồn hoàn kỹ khác chỉ có 50% sức ảnh hưởng.

Nói cách khác, trạng thái cuồng nhiệt mà nàng phải chịu căn bản chỉ có một nửa hiệu quả. Vì lẽ đó, nàng mới có thể nhanh chóng thanh tỉnh, mặc dù hồn lực đã tiêu hao quá nửa.

Trải qua trận chiến trước đó, hồn lực của nàng hiện nay, chính xác là chỉ còn khoảng ba phần.

Mắt thấy Cuồng Tê hướng chính mình vọt tới, Đường Tam cũng không thúc dục ra Lam Ngân Thảo vũ hồn. Hắn muốn lưu lại hồn lực bản thân để cùng Tri Chu kia đối kháng. Cuồng Tê mất đi hồn lực cũng như hổ không răng. Đối phó một đối thủ như vậy, chẳng lẽ phải cần dùng để hồn lực sao?

Cuồng Tê mở ra song chưởng hướng Đường Tam vọt tới. Đường Tam không lùi mà tiến tới, chân sử ra Quỷ Ảnh Mê Tung cước bộ, thân ảnh lập tức trở nên mờ ảo.

Quỷ Ảnh Mê Tung mang theo thân hình Đường Tam phiêu hốt không ngừng. Mặc dù nhìn như là xông về phía trước, nhưng Cuồng Tê lại không có cách nào bắt được.

Thân hình chợt lóe, Đường Tam đã đến bên người Cuồng Tê, chân trái nhẹ nhàng quét về phía hai chân Cuồng Tê. Cánh tay trái đồng thời động, từ phía sau lưng Cuồng Tê ra một đòn.

Thân hình Đường Tam tuy nhìn không cường tráng như Cuồng Tê. Nhưng nếu tính về lực lượng, cũng không kém bao nhiêu.

Làm thợ rèn từ nhỏ, thêm vào đợt cường hóa huấn luyện gần đây, làm hắn cực kỳ tin tưởng vào sức mạnh bản thân. Cuồng Tê chỉ cảm thấy một cổ lực mạnh mẽ truyền đến, cả người hắn lập tức bị bức văng ra.

Ngay lúc này, Tri Chu nữ hồn sư rốt cục đã ra tay. Tình huống hồn kĩ của nàng bởi vì không có đủ hồn lực cầm cự đã biến mất, trong lòng bàn tay lập tức vô số Chu Ti xuất hiện, nhân lúc Đường Tam đánh ngã Cuồng Tê, lập tức được phóng ra, đem cả phạm vi lớn bao trùm vào trong.

Đường Tam nhíu mày, <i>"người vẫn không từ bỏ ý định?"</i> Lần này, hắn cũng không có né tránh mà tùy ý để cho Chu Ti quấn quanh thân thể. Chỉ trong nháy mắt, Đường Tam đã như một cái kén, toàn thân bị bao phủ bởi một lớp dày Chu Ti màu phấn hồng.

Tri Chu nữ hồn sư mừng rỡ, cao giọng nói: <i>"Mau, đưa hắn ném xuống đài, chúng ta tựu thắng."</i>

Nhưng lập tức, nàng rất nhanh phát hiện có điều không đúng, bởi vì không có gã đồng đội nào hưởng ứng. Nghiêng đầu nhìn lên, nàng giật mình phát hiện các đồng đội của nàng đang bị một cây Lam Ngân Thảo màu tím quấn quanh. Dưới tình huống không còn hồn lực để ngăn cản độc tố, bọn họ ngay cả nói chuyện cũng không có khả năng.

Tri Chu đột nhiên cảm thấy tim nàng đập mạnh, một loại cảm giác bất an trong tâm nàng từ từ dâng lên. Cũng không đợi nàng xé Chu Ti đem Đường Tam ném xuống đài, một trận uy áp từ Đường Tam chợt phát ra, ngay sau đó.

Áp lực cũng không phải do hồn lực sinh ra mà được tạo thành bởi một loại hơi thở hết sức đặc thù. Đối với nàng mà nói, cổ hơi thở này mang đến cảm giác vô cùng cường hãn.

Một màn quỷ dị xuất hiện, Chu Ti ở phía sau lưng Đường Tam giống như băng tuyết đang tan rã. Chu Ti ở những chỗ khác, sau một lúc, bắt đầu được kéo về phía sau lưng Đường Tam, tựa như đó là một dạng năng lượng chứ không phải là vật thể rõ ràng.

Chỉ vài cái nháy mắt, Chu Ti trên người Đường Tam đã hoàn toàn biến mất. Tri Chu chợt phát hiện ra Đường Tam đang nhìn nàng với cặp mắt khác thường.

Chu Ti vốn dĩ từ tay nàng xuất ra. Sau khi bị Đường Tam hấp thu, theo chuyển động của nó, một cổ lực hấp dẫn mạnh mẽ kéo nàng về phía Đường Tam. Ngay khi nàng kịp phản ứng đã thấy mình đứng trước mặt Đường Tam.

Tri Chu muốn phản kháng, nhưng nàng tự nhiên lại hít thở có chút khó khăn. Cái áp lực kia khiến nàng không thể có bất kỳ hành động nào.

Nàng tuy không nhìn thấy nhưng người đang theo dõi trận đấu ngồi phía sau lưng Đường Tam lại thấy rất rõ ràng. Ý phục sau lưng Đường Tam đã biến mất, tám cái chân nhện màu đen xuất hiện sau lưng. Chu Ti đúng là bị những cái chân nhện này hấp thụ.

Giơ lên tay phải, Đường Tam nắm lấy cổ của Tri Chu, nhờ vậy mới ngăn trở cơ thể nàng khỏi rung động vì cái hấp lực kia.

Trong mắt Đường Tam lúc này chỉ thấy toát ra vẻ băng lãnh. Hắn quay đầu, nhìn về phía khán giả. Phàm những ai tiếp xúc với cái ánh mắt kia đều quay mặt tránh né hoặc cúi đầu. Mọi người đều có cảm giác rung mình khi nhìn vào cái ánh mắt tà ác ấy.

Đường Tam đưa ngón trỏ của bàn tay trái lên môi, ra hiệu mọi người giữ yên lặng.

Thế cục đã không có gì nữa biến hóa nữa. Trừ Tri Chu ra những người khác vẫn đang hôn mê, khắp người bị quán đầy Lam

Ngân Thảo. Mà Tri Chu lại đang bị Đường Tam khống chế ở cổ. Trận đấu hỗn, đến tận đây, rốt cục kết thúc.

Tám căn Chu Mâu màu đen sau lưng Đường Tam yên lặng biến mất. Áp lực khiến Tri Chu khó thở theo đó cũng được giải trừ.

Ánh mắt nàng phức tạp, có chút không cam tâm nhìn Đường Tam, <i>"là... là tại sao"</i>

Đường Tam đương nhiên là biết nàng hỏi cái gì. Nắm chắc cổ của nàng kéo lại, sử dụng âm thanh chỉ để hấn và nàng cố thể nghe rõ nói: <i>"Bởi vì, đệ tam hồn hoàn của ta chính là Nhân Diện Ma Chu ngàn năm, giờ ngươi đã hiểu chưa? "</i>

Tri Chu nữ hồn sư thân thể chợt run rẩy một chút, <i>"Ngươi.. ngươi rõ ràng là thực vật hệ hồn sư, tại sao, tại sao lại có thể hấp thu....."</i>

<i>"Không có cái gì là không thể, chỉ là tình huống có thể khác nhau. Thực vật hệ hồn sư cũng tương tự như khí hồn sư, nếu đồng đội của ngươi có thể tùy tiện hấp thu hồn hoàn của ma thú, vậy Lam Ngân Thảo của ta sao lại không thể?"</i>

Nhìn người giám khảo đang đi lên, Đường Tam vung tay, đẩy Tri Chu lùi ra sau vài bước.

Trận chiến đấu này đã kết thúc.

Hấp thu Chu Ti hiển nhiên là do hồn cốt quái dị của hấn. Ngoại phụ hồn cốt đến từ Nhân Diện Ma Chu, đối với hết thảy các loại tri chu vũ hồn (chỗ này là con nhện, không phải Tri Chu nữ hồn sư), điều có tác dụng gây kiềm hãm.

Lúc bắt đầu cuộc đấu Đường Tam vẫn còn có ý giữ lại, không có vận dụng nó gây cho đối phương uy áp. Nhưng đến lúc này, hồn lực của hấn đã không còn sung mãn như trước, đồng thời hấn cũng không muốn trì hoãn thêm nữa. Kết quả, hấn buột phóng thích ra uy áp của ngoại phụ hồn cốt. Đương nhiên là không có mấy người biết được cái lực lượng đó thuộc về ngoại phụ hồn cốt.

Trải qua mấy ngày luyện tập đối với ngoại phụ hồn cốt, Đường Tam phát hiện, mỗi khi hấn sử dụng lực lượng của ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu, tâm tình hấn cũng bị những ảnh hưởng nhất định. Tựa như hấn chính là Nhân Diện Ma Chu hồn thú.

Khi hấn ngừng sử dụng Bát Chu Mâu, cái khí tức đó lại hoàn toàn biến mất. Điều

này giải thích cho hành động kiêu ngạo
vừa rồi của hắn trước khán giả.

Đối với loại tình huống này, Đường Tam từng hỏi qua Đại Sư. Đáp án của Đại Sư rất đơn giản: <i>"bởi vì năng lượng của Nhân Diện Ma Chu lúc này so với bản thân hắn mạnh hơn. Đường Tam không thể hoàn toàn khống chế được Bát Chu Mâu. Vì lẽ đó, trên người Đường Tam đôi lúc sẽ phảng phất hình ảnh của Nhân Diện Ma Chu hỗn thú. Đối với tình huống như vậy cũng chẳng cần phải lo lắng. Khi hồn lực thăng tiến, vấn đề kia tự nhiên sẽ được giải quyết."</i>

Nghị lực của Đường Tam vốn không ít, cho dù bị ảnh hưởng cũng không mất đi nhân tính, ảnh hưởng chỉ là chút biến hóa như vừa rồi.

<i>"Sử Lai Khắc Thất Quái thắng."</i> vị chủ quản có chút gian nan tuyên bố kết quả. Ánh mắt có chút hàm ý lướt qua người duy nhất còn đứng vững trên đài lúc này. Trong lòng có chút cảm giác không nổi lên lời.

Không biết từ lúc nào, hắn đột nhiên cảm giác, những vị hồn sư đeo mặt nạ trong trang phục xanh biếc này đã trở thành những người con cưng của Đại Đấu Hồn Tràng.

Đường Tam nhận lấy kết quả, xoay người hướng dưới đài rời khỏi. Đúng lúc này, thanh âm mang theo vài phần sợ hãi và phức tạp của Tri Chu nữ hồn sư vang lên, <i>"Có thể hay không nói cho ta biết tên của ngươi?"</i>

Đường Tam dừng lại một chút, không có quay đầu lại nói: <i>"Sử Lai Khắc Thất Quái chi tam, Thiên Thủ Tu La."</i>

Lúc này đây, Đường Tam cũng không che dấu thanh âm. Chẳng những Tri Chu mà vị chủ quản kia cũng nghe được.

Đường Tam ra khỏi sàn đấu, lập tức được Tiểu Vũ nhiệt tình ôm lấy hắn đón tiếp, <i>"Tam ca, ca thật xuất sắc."</i>

Phương thức ôm của nàng có lẽ cũng bị ảnh hưởng đôi chút từ vũ hồn. Thân hình mềm mại thon dài dán chặt trên người Đường Tam. Hai chân kẹp ở hai bên hông Đường Tam. Hai tay ôm lấy cổ hắn. Mặt đỏ bừng cười hưng phấn.

Mặc dù Tiểu Vũ nhìn qua giống như những tiểu cô nương khác lúc vui mừng nhưng dù sao Đường Tam tuổi thực đã ngoài ba mươi, nhìn thấy trong mắt đồng đội có chút tiểu ý, trên mặt hắn không khỏi có chút nóng rần lên, <i>"Tiểu Vũ, mau đi xuống."</i>

Đái Mộc Bạch ha ha cười, <i>"Hôm nay chúng ta toàn thắng, đi, huynh đệ tử muội, ta mời khách, chúng ta đi uống rượu."</i>

Bảy người, như trước mang theo mặt nạ, trong tiếng hoan hô của khán giả kí xác nhận tích phân (điểm), đồng thời nhận lấy thù lao tương ứng, rời khỏi Đấu Hồn Tràng..

Trong lúc rời khỏi mười ba phân khu của Đấu Hồn Tràng, không ít người bàn tán về bọn chúng. Được bàn tán nhiều nhất vẫn là Đường Tam.

Trong lúc thi đấu, Đường Tam vừa lên đã khống chế được phòng ngự của cường chiến hồn sư đối Cuồng Tê của phương, vừa thành công khống chế cục diện trận đấu, trong nguy cơ dẫn đồng đội thoát nguy hiểm, cuối cùng lấy thực lực chiến thắng đối thủ.

Trong mắt người xem, tự nhiên nhìn không ra Cuồng Chiến Đội bởi vì cuồng hóa nên bị cản trở, mà chỉ thấy Đường Tam một mình ngăn cơn sóng dữ.

Đám người bên trong, đã có không ít hô to danh hào Thiên Thủ Tu La của hắn.

Bảy người không có lưu lại lâu, vội vàng từ trong đám người hâm mộ tách ra. Cùng Đại Sư, Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực ba người hội hợp, rất nhanh rời khỏi phạm vi của Đại Đấu Hồn Tràng.

Sau khi cảm thấy chung quanh không còn ai nữa chú ý, bảy người bọn họ lúc này mới tháo bỏ mặt nạ xuống, nhìn lẫn nhau, không khỏi nở ra một nụ cười.

Trong lúc huấn luyện bình thường, bọn họ vẫn cùng nhau chiến đấu nhưng vẫn không có được cái cảm giác cùng nhau chiến đấu chống lại địch nhân.

Cảm thụ sâu nhất chính là Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ. Tại thời khắc mấu chốt bọn họ được Đường Tam bằng Lam Ngân Thảo nhanh chóng kéo về, lực lượng toàn đội nhờ đó tránh được tổn thất.

Bọn họ đối với lời giảng của Đại Sư về tầm quan trọng của việc phối hợp, qua trận vừa rồi lại càng thêm hiểu rõ.

Trở lại lữ quán, Đại Sư gọi mọi người vào phòng của Đường Tam, kể cả Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực cũng không ngoại lệ. Nhìn đám đệ tử có chút uể oải nhưng tinh thần lại cực kỳ hưng phấn, Đại Sư chậm rãi hỏi: <i>"Nói cho ta biết, tại trận đấu hồn hôm nay, các người đều có cái cảm giác gì?"</i>

Đái Mộc Bạch nói: <i>"Đơn đấu thì tốt. Nhưng đoàn chiến đấu thì chúng đệ tự phối hợp vẫn không đủ ăn ý. Dù sao, đây là lần đầu tiên chúng đệ tử đối mặt với áp lực cực lớn."</i>

Áo Tư Tập có chút khổ sở nói: <i>"Đoàn chiến đấu là do đệ tử làm mọi người bị liên lụy. Thiếu đi một người có lực chiến đấu, làm mọi người khi đối mặt với đối thủ cường đại, rất khó chế thắng."</i>

Những người khác cũng muốn nói cái gì đó, lại bị Đại Sư đưa tay ngăn cản.
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Một tia mỉm cười dần dần xuất hiện trên mặt Đại Sư. Trừ bỏ Đường Tam, các đệ tử còn lại có chút không tin vào mắt mình, tưởng rằng bản thân bởi vì mệt mỏi mà hoa mắt. Từ ma quỷ huấn luyện đến bây giờ, đây là lần đầu tiên mọi người chứng kiến Đại Sư tươi cười.

<i>"Ý ta chính là các ngươi hôm nay làm tốt lắm. Ta phi thường hài lòng. Đúng vậy, các ngươi còn chưa đủ ăn ý, nhưng dù sao đây là lần đầu tiên các ngươi đoàn chiến đấu phối hợp. Đối thủ các ngươi điều đã ngoài ba mươi lăm cấp, có chiến tích bảy thắng liên tiếp. Bất luận là khống chế lực của Tri Chu, phòng ngự lực của Cuồng Tê hay tác dụng phụ trợ của gã hồn sư kia, có thể nói tại ba mươi cấp bọn họ gần như không có đối thủ. Các ngươi dù phối hợp cũng không phải là hoàn toàn ăn ý lại vẫn thu được thắng lợi. Ta hy vọng các ngươi sẽ nhanh chóng tiến bộ. Có thể cố gắng như hôm nay, ta phải cảm ơn vì những kinh ngạc các ngươi đem lại."</i>

Nếu là lời khen từ một người khác, có lẽ sẽ không có nhiều cảm giác. Nhưng lời khen này đến từ một người vốn dĩ trước giờ chưa hề khen ai, loại cảm giác như vậy thậm chí làm cho Thất Quái hưng phấn hơn cả cái kết quả thắng lợi vừa rồi.

Sau một lúc, nụ cười trên mặt Thất Quái đã tắt, nhưng trong mắt bọn họ lại như có ngọn lửa hưng phấn. Cho dù là Đường Tam vốn trầm ổn hay Trúc Thanh vốn lạnh như băng cũng không ngoại lệ.

Đại sư nhìn về phía Áo Tư Tập, <i>"Tiểu Áo, ngươi không cần trách mình. Không sai, trong lúc chiến đấu ngươi không xuất lực nhưng chưa bao giờ ngừng cố gắng vì đồng đội. Nếu ta xem không sai, ngươi mới là chìa khóa để bọn họ chiến thắng. Chính là nhờ Phi Hành Ma Cô Tràng cực nhanh của ngươi, mọi người tại thời khắc mấu chốt mới thoát hiểm. Đường Tam dù khống chế toàn cục tốt nhưng nếu không có ngươi phụ trợ, trận chiến này chiến thắng chưa hẳn đã thuộc về Sử Lai Khắc."</i>

Nói cho chính xác, mỗi một người các người trong lúc thi đấu điều thể hiện ra sự cần thiết với nhau. Các người nếu đã là một cái đoàn thể vậy thiếu một người cũng không được. Càng hướng chi, thực vật hệ hồn sư như người tác dụng chính thức cũng không phải trên đấu hồn đài. Nếu là trên chiến trường, thử nghĩ người có thể cung cấp cho mọi người khả năng cầm cự chiến đấu lực, Cuồng Chiến Đội tuyệt đối không có khả năng đó."

Phất Lan Đức một bên, nghe đến đó cũng không khỏi mỉm cười, "Ta nói Đại Sư, hôm nay người không phải cố ý vào đây chỉ để khen mấy đứa nhỏ này sao."

Đại Sư lạnh nhạt cười, đáp lời: "Đương nhiên không phải, ta chỉ là muốn nhắc nhở bọn họ một chút. Ngày mai ta cho phép các người được nghỉ một ngày, khỏi phải tham gia đấu hồn. Ngoài ra, bên cạnh việc nghỉ ngơi, các người nên tổng kết những điểm được mất của trận đấu hôm nay. Ngày mốt trước khi thi đấu, nói cho ta biết. Tốt lắm, chúng ta cũng phải đi đây. Nhớ kỹ, đây không phải lúc gây chuyện. Các người không nên cùng các hồn sư khác sung đột bởi vì các người rất có thể gặp phải một ít hồn sư thuộc về các gia tộc có thể lực."

Phất Lan Đức nói: "Đại Sư dặn dò không sai, cố gắng tránh chuyện phiền toái. Nhưng có người khi dễ các người, nếu quá đáng thì cũng nên cho bọn họ biết thế nào là Sử Lai Khắc."

Mã Hồng Tuấn âm thầm rút cổ, cùng Áo Tư Táp đang đứng bên người liếc nhau, không khỏi mỉm cười. Vài ngày trước, bọn họ vừa mới chọc vào một vị hồn tông, hơn nữa, Hồng Tuấn còn nhắm ngay chỗ hiểm đối phương mà nung.

Đại Sư ba người đi ra lữ quán, Phất Lan Đức nói: "Tiểu Cương, mấy đứa nhỏ này gây cho ta vui mừng lẫn kinh ngạc ngày càng nhiều. Xem ra, để người dạy dỗ bọn họ là chủ ý không sai."

Đại Sư nói: "Cái này cũng là một phần thiên phú của bọn họ. Đối mặt với đối thủ có hồn lực trung bình lớn hơn năm cấp, dưới tình huống đó còn có thể nhất cử chế thắng. cái này không hẳn là ưu thế của hồn hoàn hay vũ hồn. Đồng tâm hiệp lực mới là trọng yếu."

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, "Nhưng ta chịu thua. So sánh với Đường Tam của người, Hồng Tuấn tiểu mập mập kia thật sự xui xẻo nhiều lắm. ta dạy nhiều năm như vậy đúng là vẫn còn không bằng người."

Nghe được Phất Lan Đức nhận thua, Đại Sư trên mặt lại toát ra vẻ tươi cười, "thật không ngờ người có thể khẳng khái thừa nhận như vậy."

Phất Lan Đức tức giận nói: <i>"Ta là người thua không dám nhận sao?"</i>

Triệu Vô Cực một bên bắt ngờ lại xen vào một câu, <i>"Thật như vậy sao. Lần trước cùng ta đánh cuộc, người thua mất mười kim hồn tệ, đến giờ vẫn chưa thấy người thừa nhận."</i>

<i>"người....."</i>

Đại Sư ha ha cười, <i>"Phất Lan Đức, ta đột nhiên muốn uống rượu. Nếu người đã nhận thua, vậy thì người mời khách đi."</i>

<i>"Tốt, xem ta đánh gục các người bằng tử lượng."</i> Phất Lan Đức hung hăng nói nhưng trong mắt có chút tiểu ý lại có chút tâm tình. Nhìn thấy Đại Sư như vậy, không biết tại sao, cái niềm vui không xuất hiện đã nhiều năm nay lại thấy.

Sư phụ đã đi, Sử Lai Khắc Thất Quái tự nhiên không còn bị trói buộc. Đái Mộc Bạch không có quên ký lời nói của hắn trước đây, cũng không phải đi đâu xa, ngay tại phòng ăn của tử điểm bày ra một mâm thức ăn thịnh soạn, thêm vào hai vò rượu thượng hạng, mời mọi người ăn uống.

<i>"Tiểu Tam, ta kính người một chén. Cảm ơn người kịp thời giúp đỡ."</i> Đái Mộc Bạch nâng cái chén tràn đầy mạch tửu lên trước mặt, hướng Đường Tam nói.

Đường Tam mỉm cười, nâng lên chén mạch tửu của hắn cùng Mộc Bạch đồng thời uống một hơi cạn sạch. Hắn đương nhiên biết, Đái Mộc Bạch cũng không phải là cảm tạ cho bản thân. Khi đó Đái Mộc Bạch mặc dù bị đối phương bức lui, nhưng cũng không nguy hiểm. Hắn cảm tạ, là vì trong lúc nguy cấp Đường Tam đã chiếu cố đến Trúc Thanh.

<i>"Tiểu Tam, ta cũng kính người. Thực lực ta mặc dù không bằng người, nhưng uống rượu chỉ sợ người không phải là đối thủ."</i> Áo Tư Táp có chút không hảo ý giơ lên cái chén của hắn.

Không đợi Đường Tam nâng chén, Tiểu Vũ đã cản lại, <i>"Áo Tư Táp, người muốn chuốt say Tam ca ta sao? Ta với người uống."</i> Vừa nói, Tiểu Vũ vừa xuất ra phong thái của một đại tử, một hơi uống cạn sạch chén rượu.

Áo Tư Táp có chút bất đắc dĩ uống sạch chén của hắn, khóe mắt bất chợt thấy Đường Tam cũng nâng chén cùng uống với hắn.

<i>"Ngon, rượu thật ngon. Ta kính mọi người. "</i> Lần này đứng lên chính là Trữ Vinh Vinh.

Nàng cũng không có vội vã uống rượu, đứng ở nơi đó nhìn mọi người, hai má có chút ửng đỏ, <i>"Lúc vừa đến học viện, ta từng mang đến cho mọi người không ít phiền toái. Khi đó Tam ca cùng Tiểu Áo nói không sai, nếu ta vẫn tiếp tục như vậy, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội hiểu rõ hàm nghĩa của hai chữ bằng hữu. Nhiều ngày đã qua, được cùng mọi người tập luyện, cùng chiến đấu, cùng vượt qua những thử thách khó khăn, ta phải cảm ơn mọi người. Chén này là để kính mọi người, đồng thời thay cho lời xin lỗi mà trước giờ ta không đủ can đảm nói ra."</i>

Nói xong mấy chữ cuối, Trữ Vinh Vinh một ngụm uống cạn chén rượu. Trong lúc uống rượu, hai hàng sương lấp lánh từ trên mắt chậm rãi chảy xuống.

<i>"Vinh Vinh, không nên uống nhanh như vậy."</i> Áo Tư Tạt hảo tâm nhắc nhở nói. Nhìn bộ dáng của nàng bây giờ, người cao hừng nhất chính là hắn. Lần đầu gặp phải cái cá tính kia của nàng, hắn đã thầm tự nhủ phải từ bỏ, tìm kiếm mục tiêu khác.

Nhưng bộ dáng Vinh Vinh bây giờ thật đáng yêu. Vinh Vinh mặc dù chỉ mười hai tuổi nhưng bộ dáng bây giờ và lúc trước thật là khác biệt.

<i>"Vinh vinh, chúng ta là đồng đội, cũng là huynh đệ, bây giờ hay sau này cũng vậy. Ngay từ khi trở về từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, chúng ta đã tiếp nhận người. Sau này không nên nói như vậy nữa. Lại đây, cùng mọi người uống rượu. Bất quá, các người tuổi còn quá nhỏ, nên uống ít một chút."</i>

Áo Tư Tạt tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lập tức hỏi lại: <i>"Vinh Vinh, tại sao người xưng hô với Đường Tam Tam ca, nhưng lại gọi ta Tiểu Áo? Cái này tựa hồ không được công bằng. "</i>

Trữ Vinh Vinh mặt cười đỏ lên, tức giận trừng hắn một cái, nhưng không có trả lời.

Hồng Tuấn một bên dường như nghĩ ra gì đó, khiêu nhẹ vào Áo Tư Tạt nói nhỏ, <i>"Tiểu Áo, khó trách người là lão Nhị, người thật đúng là nhị a, chẳng lẽ người còn chưa hiểu tâm ý của Vinh Vinh. "</i>

Áo Tư Tạt là người thông minh, lập tức quay lại nhìn vào Trữ Vinh Vinh, vẻ mặt hưng phấn suýt chút không nén nổi mỉm cười. Lập tức nói: <i>"Là ta không tốt, không tốt, ta tự phạt rượu vậy."</i>

Rượu này càng uống càng hăng. Càng uống càng không thể khống chế. Cho dù là Đái Mộc Bạch từng có lời nhưng lúc này,

chính hắn cũng không ngừng uống. Bảy người bọn họ dù tuổi không lớn nhưng là hôn sư, thể chất có điểm hơn người. Hơn nữa trong khoảng thời gian luyện tập cực lực này, khả năng tiêu hóa rượu ngon, không ngờ là càng tăng cao. Cả nhóm uống liên tục hai canh giờ mới nghỉ.

Qua hôm sau, đương lúc mọi người từ mộng đẹp thức dậy, ở đó không ngờ vẫn còn một người đang ngồi, dáng vẻ khá tỉnh táo.

Không phải Đái Mộc Bạch với hôn lực cực mạnh cũng không phải Đường Tam với thực lực tổng hợp mạnh mẽ, mà là người sở hữu vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh.

Lúc ấy, người thứ nhất ngã xuống chính là Mã Hồng Tuấn. Tiểu mập mập tửu lượng rõ ràng là kém nhất. Người thứ hai là Áo Tư Tạp. Ngay sau đó là Tiểu Vũ. Ai cũng không nghĩ tới người lớn tuổi nhất Đái Mộc Bạch dĩ nhiên là người thứ tư ngã xuống. Chu Trúc Thanh cùng Đường Tam là đồng thời gục xuống. Người cuối cùng không gục ngã hiển nhiên là Vinh Vinh.

Trữ Vinh Vinh chẳng những không có bị say, hơn nữa nàng uống chính là nhiều nhất. Lúc uống rượu, cơ hồ đều là một ngụm một chén. Quả thật rất có khí thế. Mà theo Vinh Vinh nói, đây là lần đầu tiên nàng uống rượu.

Sau này mỗi khi nhắc lại, mỗi người còn lại của Thất Quái chỉ hình dung nàng bằng hai từ <i>"thiên phú"</i>.

Đấu hôn tiếp tục. Một tháng kế tiếp này, Sử Lai Khắc Thất Quái tại Đại Đấu Hồn Tràng có thể nói phong sanh thủy khởi. Trong một tháng, Thất Quái đã tham gia hai mươi một trận, tất cả toàn thắng. Trong ba mươi cấp, bọn họ không tìm ra đối thủ.

Tại song đấu hôn, Tam Ngũ tổ hợp thu được thành tích hai mươi bảy thắng liên tiếp. Đường Tam cùng Tiểu Vũ phối hợp ăn ý thêm vào hôn kỹ mạnh mẽ làm đối thủ không thể tránh được.

Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp tức Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ hợp hai mươi bảy trận thu được mười sáu thắng mười một thua. Dù sao, chỉ có một mình Mộc Bạch chiến đấu, hương tràng của Áo Tư Tạp trong thi đấu tác dụng cũng chỉ có hạn.

Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh thuộc Thất Bảo Linh Miêu tổ hợp thành tích so với Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ hợp tốt hơn một ít. Đơn giản là vì các nàng tham gia song đấu hôn cho hôn sư hai mươi cấp. Thi đấu hai mươi bảy trận thành tích hai mươi hai thắng. Trong đó có hai lần đạt được tám trận thắng liên tiếp làm cho tích

phân thu được không ít.

Về phần đơn đấu hồn, Sử Lai Khắc Thất Quái thành tích cũng không tệ. Đái Mộc Bạch ngoại trừ hai lần gặp phải khổng chế hệ hồn sư nên thất bại, còn lại cũng đạt được hai mươi lăm trận thắng. Đường Tam vận khí vô cùng tốt, chẳng gặp phải hỏa vũ hồn vốn khắc tinh nào. Tại ba mươi cấp hồn tôn hần là toàn thắng.

Đối mặt với Chu lưới trời buộc của hần, lại không gặp hồn sư nào có vũ hồn khắc chế, thoát ra được gần như chẳng có mấy người. Tiểu Vũ thì xui xẻo một chút. Thuần Di chữa nàng mặc dù đặc thù, nhưng xui xẻo gặp phải đối thủ có vũ hồn khắc chế, chỉ thu được kết quả hai mươi thắng.

Mã Hồng Tuấn tại các trận đấu dành cho hồn sư hai mươi cấp đồng dạng cũng là phong sanh thủy khởi, hai mươi bảy trận đạt được hai mươi ba thắng. Chu Trúc Thanh thành tích cũng không hề kém, so với Hồng Tuấn chỉ thua một trận thắng mà thôi.

Cứ như vậy mà tính, Đường Tam hiển nhiên thu được kết quả tốt nhất. Mặc dù tham gia các hình thức đấu hồn bất đồng, tích phân được tính toán theo các phương pháp bất đồng, nhưng chỉ bằng vào việc thắng liên tiếp, tích phân hiển nhiên là tăng lên nhanh chóng.

Nếu không phải Đại Đấu Hồn Tràng đã có quy định các thành tích thi đấu phải là cuối tháng mới tổng kết tính toán một lượt, chỉ sợ lúc này hần trên tay đã cầm ngân đấu hồn huy chương.

Mặc dù như thế, biểu hiện kinh diễm của Sử Lai Khắc Thất Quái đã đủ khinh động đến Đại Đấu Hồn Tràng. nếu không phải cấp bậc đấu hồn huy chương của bọn họ quá thấp, chưa đạt tới tư cách tham gia ở đấu hồn đài trung tâm với cấp bậc là ngân đấu hồn, e rằng đấu hồn đài trung tâm đã thành nơi thi đấu thường trực của bọn họ.

Sử Lai Khắc Thất Quái lần này đi tới Đại Đấu Hồn Tràng tham gia đấu hồn vừa lúc bước sang tháng mới. Tháng vừa rồi vốn có ba mươi ngày, trừ bỏ một ngày được nghỉ ra, hôm nay thi đấu chấm dứt đồng nghĩa với việc một tháng tập huấn đã kết thúc. Đến lúc đó, đem tích phân ra tính toán, tuyệt đối sẽ không phải là thiết đấu hồn huy chương như hiện nay.

Nhưng thu hoạch lớn nhất của Thất Quái chính là đội trưởng Đái Mộc Bạch đột phá được ba mươi tám cấp. Thành quả này không những phản ánh sự khổ luyện của bản thân hần, đồng thời cũng là kết quả của một tháng tập huấn vừa qua.

Đồng dạng thăng cấp còn có Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh, lần lượt là hai mươi tám cấp cùng hai mươi bảy cấp, không ngừng hướng tới chướng ngại ba mươi cấp mà tiến.

Màn đêm phủ xuống, Đại Đấu Hồn Tràng tại dải đất phồn hoa của Tác Thất Thành vẫn luôn sáng đèn.

Người đến xem thi đấu không ngừng từ bốn phương tám hướng kéo tới. Thỉnh thoảng còn có vài cỗ xe ngựa xa hoa với người hầu trên đó dừng trước cửa.

Những người khách đó hiển nhiên là các quý tộc, phú ông có địa vị. Có thể làm bọn họ để ý, tự nhiên chỉ có tại sàn đấu trung tâm của Đại Đấu Hồn Tràng.

Hôm nay ngày cuối cùng của tháng, đồng thời cũng là trận cuối trong ngày, sàn đấu hồn trung tâm đương nhiên trở thành địa phương tốt nhất để đi của Thất Quái. Ở chỗ này chẳng những có thể chứng kiến các trận đấu hồn đặc sắc, đồng thời còn có thể thử chút vận may, đặc cược vào các đối thủ thi đấu trên sân.

Kể cả Đại Sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, đoàn người đến từ Sử Lai Khắc học viện này điều lặng lẽ phân tán lần lượt đi vào sàn thi đấu.

Không phải mọi người muốn ẩn dấu thân phận mà đơn giản chỉ là tránh phiền phức.

Trải qua một tháng thi đấu, Sử Lai Khắc Thất Quái lấy được những thành tích kinh người đương nhiên thành tâm điểm của nhiều người. Mặc dù bọn họ chưa từng thi đấu tại sàn đấu trung tâm, nhưng mọi người bên ngoài không vì thế mà đánh giá thấp bọn họ. Cái xưng hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái sớm đã làm mọi người cảm thấy hào hứng mỗi khi nhắc tới.

Vì tránh gặp phải những day dưa không cần thiết, bắt đầu từ mười ngày trước, đoàn người Sử Lai Khắc học viện khi đến Đại Đấu Hồn Tràng thì mặc thường phục mà vào, sau đó tìm kiếm chỗ ít người lui tới, thay đổi đồng phục và đeo mặt nạ rồi mới đi báo danh.

Hôm nay cũng vậy, khi mọi người mặc thường phục mà vào, hiển nhiên là không bị người khác chú ý. Trải qua mấy tháng thời gian, Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn đã được mười ba tuổi. Thêm vài tháng nữa, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh cũng sẽ được mười ba tuổi.

Tuổi tác lúc này trở thành thứ ngại trang tốt nhất đối với bọn họ. Cái quyết định của Đại Sư khi để cho bọn họ mang mặt nạ làm mọi người thật bội phục.

Đoàn chiến mặc dù là bắt đầu cuối cùng, nhưng lại báo danh trước hết. Vì cần tham gia đồng thời đơn đấu hỗn và song đấu hỗn hai hạng mục, Đại Sư ...trước nói cho bọn họ địa điểm của đoàn chiến, đồng thời phân bố bọn họ vào các sàn đấu khác nhau cho hai trận đơn đấu và song đấu, như vậy có thể tránh cho việc bọn họ gặp nhau mà làm ảnh hưởng đến thành tích toàn thắng. Mà đi báo danh đoàn chiến cũng sẽ do Đại Sư đảm trách.

Hôm nay Đại Sư lựa đấu hỗn phân khu thứ tám để thay đệ tử báo danh. Trải qua một tháng thi đấu này, ngân đấu hỗn huy chương nhìn qua có vẻ như rất khó đạt được lại trở nên có thể chạm vào. Mọi chuyện chỉ cần xong các trận đấu tối nay, đến ngày tổng kết tích phân sẽ rõ ràng.

Đại sư là không hy vọng đám đệ tử của mình bị chú ý. Một khi để người khác biết được tuổi của bọn họ, vậy, bị người ở các nơi chú ý thật rất phiền phức.

Bởi vậy hắn đã quyết định, qua hôm nay, sẽ đem theo bọn Thất Quái, an bài thật tốt giải đoạn huấn luyện kế tiếp.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 145: Hoàng đấu chiến đội

Dịch: Fairymoon

Biên dịch: Yêu Sinh Hận

Theo thói quen đi đến khu báo danh, Đại Sư xuất ra huy chương của Sử Lai Khắc Thất Quái đưa cho nhân viên đang công tác tại đó, <i>"Phiền toái người, báo danh đoàn chiến."</i>

Công tác nhân viên theo thói quen tiếp nhận huy chương, khi hẳn chứng kiến những chữ được điêu khắc trên huy chương nhất thời sắc mặt đại biến, khẽ hô một tiếng, <i>"Sử Lai Khắc Thất Quái? "</i>

Đại Sư cau mày, công tác nhân viên tại Đại Đấu Hồn Tràng có chút sơ xuất, cho dù là gặp phải hồn sư cấp bậc cao đáng lẽ không nên biểu lộ gì ra mặt. Tên nhân viên này khẽ la như vậy hiển nhiên không làm Đại Sư thấy hài lòng.

<i>"Xin lỗi, tiên sinh. Xin hỏi ngài là người phụ trách của Sử Lai Khắc Thất Quái?"</i> Công tác nhân viên hỏi dò.

Đại Sư chậm rãi gật đầu, <i>"Xem như là vậy đi. Phiền toái người nhanh lên một chút."</i>

<i>"Tiên sinh, xin ngài chờ một chút."</i> Nhân viên công tác nhìn kĩ Đại Sư kinh ngạc trong chốc lát, trên tay nắm chặt huy chương của Thất Quái nhanh chóng chạy vội ra phía sau.

Đại Sư mặc dù rất bất mãn, nhưng đối phương đã đem báo danh cùng với đoàn chiến huy chương cầm đi, cho dù Đại Sư muốn đổi phân khu khác để báo danh cũng không được, chỉ đành kiên nhẫn đứng chờ tại đây.

Kì thật Đại Sư có điều không biết, chỉ cần xuất ra huy chương của Thất Quái, bất luận là ở phân khu nào cũng sẽ được sự đãi ngộ đồng dạng.

Chờ cũng không lâu lắm, tên nhân viên kia đã quay trở lại.

<i>"Xin lỗi, làm cho ngài đợi lâu."</i> Tên nhân viên đó lập tức đem huy chương giao lại cho Đại Sư.

Đi theo tên nhân viên còn có vị chủ quản của Đại Đấu Hồn Tràng. Bởi vì trước đây Đường Tam đã có nhắc qua với Đại Sư

việc vị chủ quản tốt bụng nhắc nhở bọn họ khi chuẩn bị thi đấu với Cuồng Tê chiến đội, cho nên đối với vị chủ quản này Đại Sư có chút ấn tượng.

Ngao chủ quản mặt mỉm cười, <i>"Ngài vẫn khỏe, dẫn đội tiên sinh tôn kính, không biết chúng ta có thể nói chuyện. Sẽ không làm chậm trễ thời gian của ngài đâu. "</i>

Đại Sư lạnh nhạt nói: <i>"Là chuyện riêng hay là chuyện về Đấu Hồn Tràng? "</i>

Ngao chủ quản lập tức tiếp lời: <i>"Đương nhiên là chuyện về Đại Đấu Hồn Tràng. "</i>

Đại Sư gật đầu. Loại tình huống này hắn sớm đã có thể đoán trước, dù sao, thành tích một tháng qua của Sử Lai Khắc là rất xuất sắc, không bị chú ý mới lạ. Nhất là là Đường Tam trong vòng một tháng qua thu được rất nhiều trận thắng lợi, khẳng định là bị chú ý nhiều hơn hết.

Mặc dù Đại Sư rất không muốn cùng Đại Đấu Hồn Tràng nói chuyện, nhưng thế lực của Đại Đấu Hồn Tràng vốn khổng lồ, ngay cả quốc gia còn muốn kiêng kỵ vài phần. Hắn tự nhiên sẽ không chủ động đi đắc tội, lập tức gật đầu. Lập tức theo vị Ngao chủ quản rời khu báo danh đi vào bên trong.

<i>"Dẫn đội tiên sinh, ta mở cửa thấy sơn."</i> (ý có việc khó khăn trước mắt) Ngao chủ quản có chút ngưng trọng nói:

<i>"Ta đại biểu Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng, hy vọng hôm nay Sử Lai Khắc Thất Quái tham gia đoàn chiến tiến hành ở trung tâm của đấu hồn tràng. "</i>

<i>"Nga? "</i> Đại Sư cũng không có kinh ngạc, chỉ là nhàn nhạt nói: <i>"Chuyện này tựa hồ không phù hợp quy củ. Dựa theo quy định của Đấu Hồn Tràng, chỉ có hồn sư cấp bậc đã ngoài Ngân đấu hồn mới có đủ tư cách thi đấu tại sân đấu trung tâm, Sử Lai Khắc bất quá chỉ là Thiết đấu hồn. "</i>

Ngao chủ quản cười khổ nói: <i>"Ngài không nên khiêm nhường. Lấy chiến tích của Sử Lai Thất Quái mà nói, hôm nay đấu hồn kết thúc, bọn họ điều đã đủ tư cách nhận Ngân đấu hồn huy chương. Cho dù sớm một ngày thì có gì là không thể. "</i>

Thần sắc Đại Sư như trước vẫn không dao động. <i>"Đã như vậy, các người coi như là hôm nay xui xẻo đi."</i>

Ngao chủ quản thở dài một tiếng, nói: <i>"Ta nói những lời này là thật. Ba ngày trước, có một đội hồn sư đến đây, bọn họ cấp bậc toàn bộ đã là ngân đấu hồn hồn sư, hình như là các hồn sư quý tộc đến

từ Tác Thác Thành. Liên tục hai ngày, điều giành được thắng lợi khiến cho không đội nào nguyện ý cùng họ đối đầu nữa. Đại Đấu Hồn Tràng vì lẽ đó tổn thất không ít. Ngài nếu đối với Đại Đấu Hồn Tràng quen thuộc, hẳn là cũng biết, hồn sư đạt tới Ngân đấu hồn huy chương bình thường đều đã ngoài bốn mươi cấp. Nhưng thành viên của toàn đội này chỉ là hồn tôn, làm chúng ta không thể phá bỏ quy củ đem bọn họ đối đầu với các hồn tông chiến đội khác. Cứ tiếp tục như vậy, Đại Đấu Hồn Tràng tổn thất sẽ rất lớn. Hôm nay mấy vị quý tộc hồn sư đó đã đăng kí tham gia, cứ tiếp tục, chỉ e rằng....."

Đại Sư trong lòng đã minh bạch được một chút, lập tức rõ ràng ý tứ của vị Ngao chủ quản. Trong lòng suy nghĩ một vòng, nói: "Hồn tôn có thể đạt đến Ngân đấu hồn huy chương, xem ra, bọn họ thực lực rất mạnh. Vậy, hai ngày trước, Đấu Hồn Tràng đã dùng cách gì để thi đấu với bọn họ?"

Ngao chủ quản nói: "Bởi vì Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng của chúng ta không có hồn tôn cấp bậc Ngân đấu hồn đội ngũ, bắt đặc dĩ..., chỉ có thể phái ra hồn tôn đội ngũ cấp bậc Đồng đấu hồn để nghênh tiếp. Trong đó còn có đội ngũ vừa lên Đồng đấu hồn không lâu mà Sử Lai Khắc đã có dịp gặp qua, Cuồng Chiến đội. Bọn họ cũng thất bại."

Đại Sư nhíu mày, "Tại cấp bậc hồn tôn, cấp bậc của Cuồng Chiến đội tương đối khả quan, chẳng lẽ cái Ngân đấu hồn đội ngũ kia cấp bậc là cao hơn bọn họ?"

Ngao chủ quản lắc đầu nói: "Không, cũng không phải hồn lực cấp bậc có vấn đề, chủ yếu là hồn hoàn chênh lệch. Cái ngân đấu hồn đội ngũ này cùng Sử Lai Khắc Thất Quái giống nhau, đều là tổ hợp hồn hoàn tốt nhất. Hồn kỹ có ưu thế thật lớn, áp bách Cuồng Chiến đội không có một tia cơ hội."

Nghe xong những lời này, Đại Sư sắc mặt rốt cục xuất hiện một ít biến hóa. Là người nổi tiếng về lý luận như Đại Sư, hẳn đương nhiên biết hồn hoàn tốt nhất phối hợp mang ý nghĩa thế nào. Biểu hiện tại trên người hồn sư chính là hai hoàng nhất tử, giống bọn Đái Mộc Bạch, Đường Tam đều là như thế.

"Cho dù như thế, Đại Đấu Hồn Tràng như thế nào lại cho rằng Sử Lai Khắc chúng ta có thể giành được thắng lợi? Dù sao, chúng ta chỉ có bốn gã hồn sư đã ngoài ba mươi cấp, còn lại ba người vẫn chưa qua ba mươi cấp chương ngại."

Ngao chủ quản mỉm cười, nói: "Ngài đã khiêm nhường. Mọi người đều biết, Sử Lai Khắc Thất Quái nếu bàn về cấp bậc hồn lực, các đoàn đội có cấp bậc là hồn tôn tại nơi đây là không thiếu. Nhưng có thể

chiến thắng liên tiếp hai mươi bảy trận như vậy, tại chỗ bọn ta là chưa hề có tiền lệ. Ta nghĩ, Sử Lai Khắc Thất Quái nhất định có năng lực chống lại đội ngũ Ngân đấu hồn chiến đội này. "</i>

Đại Sư trong mắt quang mang lóe ra, suy tư một lát sau, nói: "<i>"Nếu ta nhớ không sai, tham gia thi đấu tại trung tâm của Đấu Hồn Tràng, thắng thua điều có thưởng kim tệ? "</i>

Ngao chủ quản nhìn Đại Sư tựa hồ đã động tâm, trong lòng nhất thời mừng thầm, lập tức tiếp lời: "<i>"Đương nhiên, tham gia xong trận đấu mỗi vị hồn sư đều được nhận năm trăm kim hồn tệ . Mà quý vị là do Đại Đấu Hồn Tràng trực tiếp mời, nếu có thể thắng lợi, Đấu Hồn Tràng sẽ lập tức xuất ra một vạn kim hồn tệ làm tiền thưởng. Nhưng bởi vì Sử Lai Khắc Thất Quái còn chưa có thu được ngân đấu hồn huy chương, tính tích phân vẫn phải dựa vào phương thức cũ. May là bọn họ vẫn đang toàn thắng, tích phân thu được chắc chắn sẽ không ít."</i>

Không đợi Đại Sư mở miệng, ngao chủ quản tiếp tục nói: "<i>"Vì trận đấu hồn này, mời ngài chuyển lời cho Thất Quái các trận đơn đấu và song đấu hôm nay không cần đánh nữa. Mặc dù chúng ta không thể gia tăng tích phân cho bọn họ nhưng quyền hạn có thể cho phép chúng ta tuyên bố hai trận đấu này của Thất Quái là toàn thắng. Để cho đối thủ đã báo danh của bọn họ tự nhận thua. Như vậy, Sử Lai Khắc Thất Quái có đủ toàn lực để đối phó với đối thủ."</i>

Đại Sư cho tới bây giờ cũng không là người cố chấp, càng huống chi đối phương xuất ra điều kiện đã thập phần ưu đãi. Quan trọng nhất cũng không phải là kim tệ hay tích phân, Đại Sư sở dĩ phân vân chính là muốn tìm cơ hội bồi dưỡng đám Thất Quái. Đối thủ có cấp bậc là Ngân đấu hồn, hơn nữa hồn hoàn là phối hợp tốt nhất. Thi đấu với đối thủ như vậy sẽ thu được không ít chỗ tốt.

Đại Sư chậm rãi gật đầu, "<i>" Tốt, ta đáp ứng ngươi. Xin ngươi chuẩn bị thật tốt tư liệu về đối phương, ta đi kêu các đệ tử lại."</i>

<i>"Không cần phiền toái ngài. Đi gọi Sử Lai Khắc Thất Quái đã có các nhân viên của ta lo liệu rồi. Tư liệu về đối thủ cũng đã chuẩn bị xong. Ngài có thể nghiên cứu trước một chút. Sau đó ta sẽ mang mọi người tiến vào trung tâm của Đấu Hồn Tràng để chuẩn bị. "</i>

Nói xong, Ngao chủ quản rất nhanh xoay người rời đi, hiển nhiên là đem việc Sử Lai Khắc đồng ý tham gia hồi báo lại, đồng thời cũng an bài một chút các việc. Lúc này thời gian thi đấu đoàn chiến là

hơn một canh giờ, cũng đủ để Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng an bài nhiều chuyện.

Thời gian không dài, chẳng những Sử Lai Khắc Thất Quái được nhân viên công tác mang tới phòng này, mà ngay cả Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực đồng dạng cũng được tới đây. Có thể thấy các nhân viên trong đây đã quan sát mọi người không phải chỉ mới một hai ngày.

Đại Sư bình tĩnh đem những lời vị Ngao chủ quản kia lập lại một lần, đồng thời đem tư liệu được chuẩn bị đặt lên bàn.

Đường Tam đứng một bên đột nhiên phát hiện trong mắt Đại Sư có chút khác thường. Cái khác thường đó chính là ngọn lửa mãnh liệt trong mắt. Cho dù là hắn, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Đại Sư biểu hiện ra như vậy chiến ý.

Phất Lan Đức có điểm bất đắc dĩ nói: <i>"Ta nói Tiểu Cương này, ngươi không nên đáp ứng bọn họ nhanh như vậy, chờ bọn ta đến thương lượng không được sao. Đánh cuộc lần này hiển nhiên kim ngạch thật lớn, nếu lần nào cũng tốt như vậy, đám nhỏ cần cố gắng nhiều hơn."</i>

Đại Sư tức giận nói: <i>"Ngươi khi nào lại trở nên như vậy."</i>

Phất Lan Đức cười khổ nói: <i>"Tiền làm khó anh hùng, ngươi nghĩ rằng ta muốn như vậy sao."</i>

Đại Sư tiếp lời: <i>"Lần này nếu thắng, tiền thưởng cho chúng ta là không nhỏ. Một vạn kim hồn tệ là con số khá lớn. Ta đã tính toán cả rồi, bọn nhỏ mỗi người một ngàn, còn thừa lại tam ngàn lưu lại cho học viện. Cũng để phối hợp tốt với đợt huấn luyện tiếp theo. Các ngươi có ý kiến gì không?"</i>

Cuối cùng một câu cũng không phải hỏi Phất Lan Đức hay Triệu Vô Cực mà là quay về Sử Lai Khắc Thất Quái bảy người hỏi.

Bảy người cơ hồ là đồng thời lắc đầu, tình hình kinh tế của học viện bọn họ nhiều ít đã biết một chút. Hơn nữa bọn họ ai cũng không thiếu tiền. Trải qua gần một tháng thi đấu này, chẳng những là tích phân càng cao, còn có kim tệ tương ứng. Đạt được năm trận thắng liên tiếp, mỗi trận sau đó nếu thắng điều được một trăm kim hồn tệ. Qua được mười trận, mỗi trận thắng kế tiếp lại tăng lên đến hai trăm. Phất Lan Đức ngày hôm trước đã nói qua, đám nhỏ bây giờ là những người có tiền nhất trong học viện.

Đại Sư đưa bàn tay mở tài liệu trên bàn ra, về mặt ngưng trọng nói: <i>"Tốt lắm, việc này đã được quyết định. ...trước
nghiên cứu một chút đối thủ của các người đi. Đối với các người mà nói, trận này sẽ
là một trận đầy gian nan."</i>

Tài liệu được ghi trên bố thạch màu trắng, xung quanh có các đường kim tuyến trang trí, hai bên có đầy các dấu hiệu của Đấu Hồn Điện. Ở giữa chính là phần tư liệu được ghi chép rất chỉnh tề. Mọi người cúi đầu nhìn một lần, cho dù là Đái Mộc Bạch một thân ngạo, cũng không khỏi phải hấp một ngụm không khí. Đám Thất Quái cũng có chung loại cảm giác kia.

Dựa theo quy định của đoàn chiến đấu hồn, mỗi đoàn đội có thể có nhiều nhất là mười người, ít nhất là bảy người. Nếu số đội viên hai bên không bằng nhau có thể trao đổi để thống nhất số người tham gia. Ngân đấu hồn chiến đội kia, trùng hợp cũng như bọn Thất Quái chỉ có bảy thành viên.

Hoàng Đấu Chiến Đội, thành viên bảy người, Ngân đấu hồn huy chương.

Đội trưởng: Ngọc Thiên Hằng, vũ hồn: Lam Điện Phách Vương Long, ba mươi chín cấp cường công hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Phó đội trưởng: Độc Cô Nhận, vũ hồn: Bích Lân Xà. Ba mươi tám cấp khống chế hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Thạch Mặc, vũ hồn: Huyền Vũ Quy, ba mươi tám cấp phòng ngự hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Thạch Ma, vũ hồn: Huyền Vũ Quy, ba mươi bảy cấp phòng ngự hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Ngự Phong, vũ hồn: Phong Linh Điểu, ba mươi sáu cấp miễn công hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Áo Tư La, vũ hồn: Quỷ Báo, ba mươi sáu cấp miễn công hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Diệp Linh Linh, vũ hồn: Cửu Tâm Hải Đường. Ba mươi lăm cấp phụ trợ hệ khí hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Tư liệu cũng không có nhắc tới hồn kỹ của đối thủ. Đối với điểm này, Đại Sư cũng biết, không phải Đại Đấu Hồn Tròng không muốn cung cấp, mà là không có cách nào khác để cung cấp. Ai có thể khẳng định đối phương tại hai trận đấu trước

là cố ý che dấu thực lực? Hồn kỹ một khi phán đoán sai lầm, rất có thể mang đến tổn thất không nhỏ. Cho nên, Đại Đấu Hồn Tràn lựa chọn để cho Sử Lai Khắc Thất Quái tự mình dò xét.

Xem qua tư liệu của đối phương, bảy người ngẩng đầu, hai mắt nhìn nhau, trong ánh mắt mỗi người đều thấy được sự kinh dị. Bọn họ mặc dù cũng biết đã là Ngân đấu hồn huy chương trình độ tất nhiên là không kém. Không nghĩ tới lại cường đại như vậy.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
Phất Lan Đức nhìn tư liệu của bảy người kia, mũi hơi nhăn lên nói <i>"Nếu ta đoán không sai, chi đội này tại Mỗ Toạ thành thị nhất rất có danh tiếng. Như thế nào đột nhiên tới Tác Thác Thành. Tiểu Cương, người thật không nên đáp ứng bọn họ. Sợ rằng, chúng ta không phải đối thủ."</i>

Đại Sư lạnh nhạt nói: <i>"Áp lực mới sinh ra động lực. Đối mặt khó khăn mà lùi bước, vĩnh viễn không thể trở thành cường giả. Phất Lan Đức, cái nhiệt huyết tuổi trẻ của ngươi đi đâu hết rồi?"</i>

Phất Lan Đức bị Đại Sư hỏi, sắc mặt có chút khó coi. Triệu Vô Cực một bên không quên tiếp thêm dầu vào lửa, dáng vẻ có chút bá đạo nói: <i>"Đại Sư, lời ngài vừa nói rất đúng. Chỉ có đối mặt với khó khăn mới có thể thu hoạch lớn."</i>

<i>"Tốt, bất quá hết thảy cần phải đảm bảo an toàn."</i> Phất Lan Đức trừng Triệu Vô Cực một cái, lúc này mới hướng Đại Sư nói. Đại Sư gật đầu, <i>"Ta đã mơ hồ đoán được lai lịch của Hoàng Đấu Chiến Đội này, nếu ta đoán chính xác, bọn nhỏ sẽ không sẽ có chút nào nguy hiểm."</i> Đường Tam<i>"</i>, Đại Sư khẽ gọi.

"</i>Sư phụ.<i>" Đường Tam rời đám người tiến lên gần Đại Sư đáp lời.

Đại Sư nói: "</i>Lần này mặc dù cũng như trước yêu cầu các ngươi không thể sử dụng ám khí. Nhưng ta cho phép ngươi sử dụng Bát Chu Mâu. Không đến cuối cùng, quyết không cho phép nhận thua. <i>"

Thấy Đại Sư cũng không xem trọng đối phương, Đường Tam nhú mày, hỏi: "</i>Sư phụ, chúng ta thật sự không có cách nào chiến thắng đối thủ sao? <i>"

Đại Sư nhìn hẩn thật sâu một cái, "</i>Cơ hội chỉ có ba thành. Mà cơ hội chủ yếu ngay tại ngươi, Mộc Bạch cùng Trúc Thanh ba người. <i>"

Ngón tay chỉ trên quyển tư liệu, "</i>Đối phương có bảy người, dựa theo biểu hiện trên tư liệu, đây là một tổ hợp phi

thường hoàn mỹ. Các người phải chú ý đến hai người, chính là hai gã đội phó và đội trưởng. Lam Điện Phách Vương Long hôn sư cùng Bích Lân Xà hôn sư. <i>"

"</i>Lam Điện Phách Vương Long, Tiểu Cương.....<i>" Phất Lan Đức tựa hồ như nghĩ tới cái gì, nhưng lập tức lại bị Đại Sư dùng ánh mắt ngăn cản.

Đại Sư tiếp tục nói: "</i>Lam Điện Phách Vương Long là thú vũ hồn có lực công kích cực kỳ mạnh mẽ, được xưng là đệ nhất công kích thú vũ hồn. Địa vị của nó tương tự Vinh Vinh với Thất Bảo Lưu Ly vũ hồn. Về phần Bích Lân Xà hôn sư, nàng nếu lựa chọn là khổng chế hệ, vậy, làm ta nghĩ tới một người. Phất Lan Đức, người còn nhớ rõ hắc phải không? <i>" Được Đại Sư nhắc nhở, Phất Lan Đức sắc mặt đại biến, "</i>Người nói, sẽ không là hắc chứ? <i>"

Đại Sư gật đầu, "</i>Ta nói chính là hắc.<i>"

Đái Mộc Bạch nhin không được hỏi lại: "</i>Viện trưởng, Đại Sư, các ngài không nên nói mập mờ như vậy, đến cuối cùng là chuyện gì vậy?<i>"

Đại Sư nghiêm mặt nói: "</i>Bích Lân Xà vũ hồn trên đại lục cùng vài vũ hồn của một số đại gia tộc là giống nhau, đều thuộc dạng vũ hồn truyền thừa khó gặp. Bích Lân Xà hôn sư từ trước tới nay chỉ có một vị nổi danh. Hắc chính là một vị đặc thù khổng chế hệ chiến hồn sư. Nói đúng hơn, hắc được xưng là Bích Lân đấu la. Ta nghĩ, các người hắc là có nghe người ta nói qua.<i>"

Nghe được Bích Lân đấu la bốn chữ, Đái Mộc Bạch nhất thời sắc mặt đại biến, dồn dập hỏi lại: "</i>Ngài nói chính là vị được xưng là độc phách thiên hạ, Bích Lân đấu la?<i>"

Đại Sư thâm hấp khẩu khí, chậm rãi gật đầu, "</i>Ngoại trừ hắc ra, còn có người nào là Bích Lân đấu la. Theo ta được biết, ngoài hắc, rất ít người có được vũ hồn Bích Lân Xà, cho dù có, cũng không là khổng chế hệ. Phó đội trưởng của đối phương nếu là khổng chế hệ Bích Lân Xà vũ hồn, ta có thể khẳng định, nàng cùng Bích Lân đấu la có quan hệ mật thiết. Người khác có lẽ không biết, nhưng ta vô cùng rõ ràng, Bích Lân đấu la có tên là Độc Cô. <i>"

Trữ Vinh Vinh đột nhiên mở miệng nói: "</i>Vậy gã đội trưởng kia của bọn họ chẳng lẽ là người trong gia tộc Lam Điện Phách Vương Long?<i>"

Phất Lan Đức cười khổ nói: "</i>Ngoại trừ Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, ta

chưa hề nghe nói qua nơi nào có Lam

Điện Phách Vương Long hồn sư tồn tại. Cái Hoàng Đấu tổ hợp này, bối cảnh thật dọa người. Không nói hai người này. Huyền

Vũ Quy chính là vũ hồn nổi danh ngang với Lam Điện Phách Vương Long. Chỉ là Huyền Vũ Quy hồn sư số lượng rất ít, tông

môn gần như không còn tồn tại, vì vậy mới không nổi danh được như Lam Điện Phách Vương Long gia tộc. Mặc dù như thế,

Huyền Vũ Quy trong các loại vũ hồn phòng ngự chính là đứng đầu.<i>"

Đường Tam tựa hồ ý thức được cái gì, làm một gã khổng chế hệ hồn sư, hẳn quan tâm nhất tự nhiên cũng là tình huống

khổng chế hệ hồn sư của đối phương, hướng Đại Sư hỏi: "</i>Sư phụ, đối phương chính là Bích Lân Xà hồn sư đến tột cùng

là bằng vào cái gì để khổng chế đây? Lấy xà là làm vũ hồn, tựa hồ không phù hợp để làm khổng chế hệ chiến hồn

sư.<i>"

Đại Sư trả lời rất đơn giản, chỉ có một chữ, "</i>Độc. <i>"

Lấy độc khổng chế trận đấu, Đường Tam hai đồng tử không khỏi co rút lại một chút, nhưng tâm tình lại vững vàng lên rất

nhều. Độc, cỡ nào quen thuộc mà thân thiết đích chữ a. Có chút vuốt cằm, nói: "</i>Nếu như thế này mà nói, chúng ta

quá thật là có cơ hội chiến thắng bọn họ.<i>"

Đường Môn am hiểu nhất chính là cái gì? Kinh công, ám khí, còn có một thứ nổi tiếng không kém khác chính là độc.

Mặc dù đi tới cái thế giới này, Đường Tam còn chưa kịp thu thập độc vật, lại càng không dụng lý thuyết để luyện ra

Đường Môn kịch độc. Nhưng đối với giải thích về độc cùng nhận thức các loại độc, Đường Tam biết không ít. Một người

dụng độc cao minh, đối với việc chống lại độc tự nhiên cũng có năng lực cũng như nhiều phương pháp khác nhau.

Đại Sư hiểu lầm ý tứ của Đường Tam, "</i>Áo Tư Tạt tiểu tịch tràng chỉ là đệ nhị hồn hoàn kỹ, sợ rằng đỡ không được độc

của Bích Lân Xà đích, nhiều nhất chỉ có thể khổng chế độc tố trong khoảng thời gian ngắn mà thôi. <i>"

Trữ Vinh Vinh nói: "</i>Đại Sư, đệ tử có thể có ý kiến không? <i>"

Đại Sư gật đầu, "</i>Người nói đi. <i>"

Trữ Vinh Vinh nói: "</i>Tại lúc thi đấu, chúng ta mục tiêu nhất định phải đặt ở tên phụ trợ hệ hồn sư kia.<i>"

"</i>Tại sao? <i>" Nghe xong Trữ Vinh Vinh nói, ngay cả Đại Sư cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Cửu Tâm Hải Đường vũ

hồn ngay cả hân cũng chưa từng nghe nói qua, loại tình huống này cực kỳ ít có. Nhưng vì vốn có hai gã phụ trợ hệ hồn sư, còn là Trữ Vinh Vinh với Thất Bảo Lưu Ly Tháp, hân cũng không lo lắng ở phương diện này thua kém đối thủ.

Trữ Vinh Vinh nói: "Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn cái này đệ tử biết. Không giống với các loại vũ hồn khác, vũ hồn này là nhất mạch đan truyền, mỗi một đời chỉ có thể có một người kế thừa mà thôi. Nói cách khác, chỉ có thể có tối đa hai gã Cửu Tâm Hải Đường hồn sư cùng một lúc. Chỉ khi chết mất một người mới có thể xuất hiện kẻ kế thừa tiếp theo. Có thể nói đây là vũ hồn có số lượng ít nhất. Phụ thân đệ tử từng nói qua, Cửu Tâm Hải Đường, là vũ hồn kỳ ảo nhất."

Phụ thân của Vinh Vinh là ai, đừng nói Đại Sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, cho dù là Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đều biết, chính là tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông. Đại biểu quyền uy cho tất cả phụ trợ hệ hồn sư. Ngay cả hân cũng dùng từ như vậy để hình dung một cái vũ hồn, vậy, cái vũ hồn này tác dụng hiển nhiên là rất lớn.

Đối với các loại vũ hồn mới lạ, Đại Sư so với người khác là càng tò mò, lập tức hỏi tới: "Vậy Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn kia tác dụng đến tột cùng là cái gì? Phụ trợ tác dụng ở phương diện nào?"

Trữ Vinh Vinh trầm giọng nói: "Cửu Tâm Hải Đường năng lực am hiểu chỉ có một loại. Bất luận là có bao nhiêu cá hồn hoàn, nhưng hồn kỹ của nó lại chỉ có một. Nhưng lại vô cùng đáng sợ. Tác dụng của nó chính là phạm vi trị liệu. Trình độ trị liệu dựa theo tâm của hồn sư khống chế. Cấp bậc càng cao, hồn hoàn càng nhiều, dùng để trị liệu hồn lực lại càng có tác dụng. Phụ thân nói, có Cửu Tâm Hải Đường hồn sư tại, cho dù muốn chết cũng không dễ dàng. Cho nên, khi bắt đầu, chúng ta trước hết phải làm cho nàng thoát ly chiến trường. Ngược lại, nếu không vì hồn lực nàng hao trước, chúng ta căn bản không có khả năng đối với đối thủ tạo thành thương tổn. Nghe xong Trữ Vinh Vinh nói, Đại Sư sắc mặt tựa hồ trở nên cứng ngắc, đình trệ một hồi lâu, mới từ từ nói: "Quả nhiên là một cái tổ hợp cận hồ hoàn mỹ."

"Chúng ta có thể thắng."

Ngay lúc sĩ khí mọi người có chút xuống thấp, mọi người ai nấy điều yên lặng, Đường Tam đột nhiên lên tiếng, mấy chữ ra khỏi miệng tràn ngập tự tin. Đợi mọi người ánh mắt điều tập trung trên người, Đường Tam lên tiếng.

"Chúng ta có thể thắng. Mộc Bạch, Tiểu Áo, Hồng Tuấn, Tiểu Vũ, Vinh Vinh, Trúc Thanh. Mọi người quên cả rồi sao,

chúng ta có thể đạt được thành tích hai mươi bảy thắng. Đối phương mặc dù cường đại, nhưng chúng ta đồng dạng không kém. Chúng ta có Mộc Bạch vốn là cường công hệ vũ hồn. Có Tiểu Áo với năng lực hồi phục hương tràng, còn có Hồng Tuấn với biến dị thú vũ hồn, cùng Tiểu Vũ nhu kỹ thần kỳ. Vinh Vinh, chẳng lẽ người cho rằng bản thân Thất Bảo Lưu Ly Tháp lại kém Cửu Tâm Hải Đường sao? Còn có Trúc Thanh, tốc độ của người là nhanh nhất trong số các mẫn công hệ hồn sư đồng cấp bậc mà ta gặp qua. Đối phương mặc dù cường đại, chẳng lẽ chúng ta lại yếu kém sao? Không, chúng ta nhất định có thể chứng minh, chúng ta so với bọn họ càng mạnh. Càng hướng chi. Các người không nên quên tuổi hiện tại của chúng ta. Ta dám khẳng định, bọn họ tuổi so với chúng ta là lớn hơn. Cho dù thật sự thua thì thế nào? Thất bại là mẹ thành công. Cứ cho là hôm nay chúng ta không phải đối thủ của bọn họ, một ngày nào đó, chẳng lẽ lại không thể thắng. Vinh quang vốn dĩ phải do chúng ta đạt được, nếu vừa bắt đầu đã đánh mất niềm tin, như vậy chúng ta cũng không cần tham gia thi đấu nữa?

"</i>

Lời của Đường Tam giống như ngọn lửa làm bùng lên hy vọng trong lòng mọi người. Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi một thành viên, đều là thiên tài trong thiên tài. Là quái vật trong quái vật. Bọn họ như thế nào chưa đánh đã cam tâm chịu thua cơ chứ?

Mọi người cũng không có nói chuyện, nhưng ánh mắt từng người lại trở nên kiên định, Đái Mộc Bạch ...trước đưa ra tay phải của mình, ngay sau đó là Áo Tư Tạt. Sử Lai Khắc Thất Quái, bảy người điều đưa tay hội lại một chỗ. Ánh mắt từng người trở nên thiêu đốt. Niềm tin mất đi đã tìm về, bây giờ, bọn họ là chìm ngập trong chiến ý.

<i>"Sư phụ, trận đấu này, có thể để cho đệ tử toàn quyền an bày được không?"</i> Đường Tam kiên định nhìn về phía Đại Sư nói. Hắn biết, đánh một trận này chính là khảo nghiệm gian nan nhất. Sỡ dĩ lúc trước hắn nói như vậy là không muốn mọi người mất đi lòng tin. Hai kiếp làm người, hắn biết, muốn thu được cái gì, nhất định phải dựa vào cố gắng bản thân.

Trước mỗi lần đấu hồn, Đại Sư điều tiến hành chỉ điểm chiến thuật. Nhưng lần này Đường Tam lại chủ động yêu cầu làm thay cho cái công tác của Đại Sư. Mặc dù có vẻ chút cuồng vọng, nhưng Đại Sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực ba người âm thầm gật đầu.

Một cái chiến thuật đoàn đội cần nhất phải đoàn kết, phối hợp. Nhưng cũng không có thể thiếu đi chiến ý. Chiến đội

không có chiến ý, vĩnh viễn cũng không cách nào phát ra hết khả năng vốn có. Mà lúc này, là linh hồn của cả đội, Đường Tam đã làm rất tốt điểm này.

Ý tứ ba người Phất Lan Đức chính là thắng bại không quan trọng. Điều bọn họ quan tâm chính là sự phát triển của đám đệ tử này. Bây giờ điều bọn họ có khả năng làm, chỉ là ngồi nhìn những đứa nhỏ gây cho bọn họ kinh ngạc lẫn vui mừng. Xem thử đám nhỏ này cuối cùng có thể vươn xa đến trình độ như thế nào.

Tại khu nghỉ ngơi dành cho khách quý trong Tác Thất Đấu Hồn Tràng..

Căn phòng hào hoa rộng hơn trăm thước vuông. Bộ bàn ghế thật lớn với chiều dài hơn năm thước. Đủ để mười mấy người cùng lúc nghỉ ngơi thoải mái. Cả phòng bên trong được trang trí chủ yếu là màu vàng. Đèn màu vàng, rèm màu vàng, còn có các loại vật trang trí màu vàng khác. Tạo cho người ở trong đó cảm giác huy hoàng chói lọi. Trước cái ghế dài màu trắng là một cái bàn uống trà làm bằng thủy tinh. Mặt trên còn có những đường trang trí tinh xảo. Trọng yếu hơn, một mặt của căn phòng này làm bằng thủy tinh. Thông qua xử lý đặc thù, từ nơi này có thể chứng kiến bên ngoài, mà bên ngoài không thể nhìn thấy tình huống bên trong. Mà bên ngoài lớp tường thủy tinh ấy là vị trí quan trọng nhất của Đại Đấu Hồn Tràng, sàn thi đấu trung tâm.

Lúc này, bên trong phòng có bảy người. Nhìn qua đều là khoảng hai mươi tuổi.

Ngồi ở giữa chiếc ghế dài, là một gã có mái tóc đen khá dài. Vóc người thon thả, tướng mạo không tính là anh tuấn, biểu hiện trên mặt rất ít, giống như cả cơ thể hẳn đều là cứng nhắc. Mặc trang phục màu lam, không có trang sức. Cả cơ thể làm cho người khác cảm giác hẳn rất giản dị. Nhưng cái loại đơn giản này lại khiến cho người khác cảm thấy rất nguy hiểm. Hẳn đang dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt dưỡng thần. Ngồi trên chiếc ghế dài đó còn có một nữ tử. Tư thế của nàng chính là đang dựa vào vai của cái gã kia. Vẻ mặt nàng âm trầm, mái tóc ngắn màu tím nhìn qua càng làm nàng thêm anh tú vài phần. Đôi mắt xanh biếc làm người nhìn không khỏi cảm thấy có chút quý dị. Không nói nàng đẹp bao nhiêu nhưng vẻ mỹ hoặc của nàng là rất lớn. Nàng lúc này chính là đang dựa vào vai gã thanh niên kia đồng thời chơi đùa với các ngón tay của mình.

<i>"Nhạn Tử, ngươi đừng cùng lão Đại thân thiết trước mặt bọn ta nữa được không? Nói như thế nào thì các huynh đệ đều là một đám xử nam a, vạn nhất có cái gì xúc động, chỉ sợ không tốt. Hắc hắc."</i>

Vừa nói chuyện chính là một gã thanh niên tướng mạo anh tuấn. Vóc người không

cao. Tóc ngắn màu vàng, đôi mắt có vẻ thập phần linh hoạt, đang đứng tựa vào cái mặt tường bằng kính kia với bộ dáng khá nhàn hạ.

Cô gái ngồi trên ghế liếc hẳn một cái, đôi mắt xanh biếc lấp lánh, khé cười, "Vậy người lại đây, để tỷ tỷ ta dạy người cách trở thành một nam nhân? <i>"

"</i>Ách, quên đi. người một thân Bích Lân độc cũng chỉ có lão Đại mới chịu được. Ta vô phúc tiêu thụ." Gã thanh niên vội vàng cự tuyệt. Về mặt hoảng sợ nhìn cô gái với cặp mắt xanh biếc kia rõ ràng có chút sợ hãi.

<i>"Đáng kiếp. Người không có việc gì làm nên đi trêu chọc Nhạn Tử sao. "</i> Đứng cạnh bức tường bằng thủy tinh ở đầu bên kia là một gã toàn thân hắc y. Đồng dạng mái tóc màu vàng, một gã thanh niên tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần có thể so với nữ tử, vừa nâng cái ly chứa đồ uống, vừa nhìn có chút hả hê nói.

Gã thanh niên anh tuấn kia cả giận nói: <i>"Báo Tử, người cố ý nhắm vào ta, hôm nay sau khi thi đấu, chúng ta đấu một trận. Xem ta như thế nào giáo huấn người. "</i>

Gã thanh niên hắc y kia khinh thường hừ một tiếng, "Cùng ta một chọi một? Người nói thật hay. Người là phi hành hồn sư muốn cùng ta địa hồn sư một chọi một. Rõ ràng là khi dễ người. Có bản lãnh, người tìm lão Đại một chọi một. Chỉ cần người có thể cầm cự ba phút, ta chịu thua người. <i>"

"</i>Người....." Gã thiếu niên anh tuấn khuôn mặt lộ vẻ không phục nhưng cũng không có tiếp lời. Hẳn hiểu rất rõ, cùng đội trưởng kiên trì ba phút là không có khả năng.

<i>"Các người an tĩnh chút đi. Sao không bắt chước hai vị Thạch gia huynh đệ kia tĩnh dưỡng?"</i> Gã thanh niên áo lam đang ngồi trên chiếc ghế dài kia vốn không nhúc nhít bỗng mở miệng nói. Đúng như theo lời hắn, hai vị Thạch gia huynh đệ kia đang ngồi tĩnh tâm tại một góc căn phòng. Hai người kia cũng không nói lời nào, vóc người thô mạnh mẽ. Cùng ngồi một chỗ không khỏi khiến người khác có cảm giác trầm ổn.

Gã thanh niên anh tuấn kia cười nói: <i>"Lão Đại. Chúng ta còn cần tĩnh tâm dưỡng thần sao? Chúng ta trước bốn mươi cấp có thể đạt được ngân đấu hồn huy chương, ta dám nói, tại Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràn này tuyệt đối tìm không ra đối thủ. Đừng nói nơi này, cho dù là những nơi khác, cũng e là không có. "</i>

Gã thanh niên áo lam lạnh nhạt nói: <i>"Cho dù như thế, người cũng đừng nên đắc ý mà trở thành thói quen. Hồn sư giới

luôn xuất hiện người mạnh. Không ai có thể khẳng định trước mặt chúng ta sẽ không xuất hiện cường địch. Linh Linh, lại ghế ngồi một chút đi. Cứ đứng như thế thật hao phí thể lực."

Lời cuối cùng của hắn là hướng về một nữ tử khác đang đứng ở một góc phòng. Vị nữ tử kia chính là đang đứng ở góc âm u nhất của căn phòng, không những vậy, trên người nàng là một thân hắc y, mặt cũng được che bằng một tấm lụa đen. Vóc người mềm mại. Một mái tóc dài màu lam phủ sau lưng. Mắt cùng màu mái tóc cũng không toát ra chút tâm tình gì. Trên người nàng, tựa hồ chỉ có thể cảm nhận được sự cô độc.

"Không cần, ta ở chỗ này tốt lắm. " Diệp Linh Linh thanh âm tuy lớn nhưng nghe cảm giác cực kỳ trống rỗng. Làm cho người nghe cảm giác mông lung.

Bảy người trong phòng này, đúng là thành viên của Hoàng Đấu Chiến Đội. Ngồi ở chiếc ghế dài kia là đội trưởng Ngọc Thiên Hằng cùng phó đội trưởng Độc Cô Nhạn. Gã thanh niên anh tuấn là Phong Linh. Gã hắc y cùng hắn đấu võ mồm là Áo Tư La Quỷ Báo hồn sư. Hai gã ngồi trên mặt đất kia là huynh đệ Huyền Vũ Quy hồn sư. Còn lại vị nữ tử kia là phụ trợ hệ hồn sư duy nhất của đội Diệp Linh Linh vũ hồn Cửu Tâm Hải Đường.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 146: Thất quái chiến Hoàng đấu

Dịch : Hoanghaiha

Tác Thác đại đấu hồn tràng, bên trong phòng khách quý cao cấp khu ba, Hoàng đấu chiến đội Viên Môn đang ở đó đợi đoàn chiến đấu đến. Đang ngồi đợi thì cửa phòng chợt mở ra, từ bên ngoài có một người đi vào.

Người này xuất hiện khiến cho mọi người của Viên Môn hoàng đấu chiến đội đang ở các tư thế khác nhau liền cùng đứng dậy làm một động tác, kể cả đội trưởng Ngọc Thiên Hằng đang ngồi trên ghế gấm ở bên trong, ngay cả Thạch gia huynh đệ đang ngồi minh tường cũng đồng thời mở mắt ra. Bảy người đồng thời tại chỗ đứng lên, hướng người vừa đến cung kính hành lễ.

<i>" Sư phụ !"</i>

Từ ngoài cửa đi vào chính là một người trung niên, nhìn qua bộ dáng trên dưới ba mươi tuổi, tướng mạo đen đúa bình thường, quần áo đơn giản mộc mạc, chỉ có ánh mắt hắc là đặc biệt sáng ngời. Hắc không vì hành động của hoàng đấu chiến đội Viên Môn mà bề ngoài xuất hiện gì đặc biệt, chỉ tựa như một người bình thường, nhưng mà hắc có thể khiến cho cả Hoàng đấu chiến đội Viên Môn tôn kính như vậy, có thể bình thường được sao?

Trung niên sắc mặt có chút quái dị, loại ... thần thái này ngay cả đội trưởng Hoàng đấu chiến đội Ngọc Thiên Hằng cũng chưa từng thấy qua, lặng yên tiến lên vài bước, thấp giọng nói :<i>" Tần sư phụ, ngài làm sao vậy ."</i>

Tần sư phụ quang mang trong mắt chợt lóe sáng, từ trong đôi mắt đen sáng ngời toát ra một tia quang mang thâm thúy,<i>"</i>
Lúc này ta sợ rằng các ngươi sẽ gặp phải một đối thủ kinh khủng đó. Ta mới từ khu vực của thành chủ lấy được tư liệu sơ lược nhất về đối thủ của các ngươi đêm nay, đây là do Tác Thác đại đấu hồn tràng vừa mới xác định chuyển xuống, các người xem đi ."</i>

Vừa nói, hắc liền đi tới bên chiếc bàn thủy tinh, ngồi xuống ghế gấm, trên tay bạch quang chợt lóe, liền xuất hiện một cuộn vải trắng, liền mở ra trước mặt.

Các đội viên của Hoàng đấu chiến đội liền xông tới, hướng đến tấm vải trắng nhìn

lại.

Phó đội trưởng Độc Cô Nhạn thì thầm :<i>" Sử Lai Khắc thất quá chiến đội, đội viên bảy người, không rõ lai lịch, thiết đấu hồn huy chương. Sư phụ, thế nào mà Sử Lai Khắc thất quá chiến đội mới là Thiết đấu hồn huy chương, bọn họ có đủ tư cách cùng chúng ta tiến hành đoàn chiến đấu hồn phải không ?"</i>

Tần sư phụ lạnh nhạt nói :<i>" Không sai, một tháng trước bọn họ đúng là Thiết đấu hồn huy chương, nhưng thông qua đấu hồn tháng này của bọn họ mà phân tích, ít nhất cũng đã đạt tới chuẩn Ngân đấu hồn, mặc dù chưa có hoàn toàn chắc chắn, dù sao Tác Thác đại đấu hồn tràng đã quyết định để bọn họ tiếp nhận Ngân đấu hồn tư cách. Vừa đủ để khiêu chiến các người, căn cứ theo lời chủ thành nói, Sử Lai Khắc thất quá tham gia đoàn chiến đấu hồn gồm hai mươi bảy trận, hai mươi bảy trận đánh là hai mươi bảy trận thắng, lúc trước các người thu được Ngân đấu hồn mất bao nhiêu lâu ? Một tháng ư? Suốt một năm thời gian đó."</i>

Phong linh điều hồn sư Ngự Phong ở một bên có vẻ không phục nói :<i>" Đó là bởi vì bọn họ không gặp phải hồn sư cường đại mới có thể dễ dàng có được thắng lợi như vậy. Tác Thác thành sao có thể đem bọn chúng so sánh ngang hàng với chúng ta như vậy."</i>

Liếc mắt nhìn Ngự Phong một cái,<i>" Căn cứ theo thành chủ điều tra, trận chiến đầu tiên mà Sử Lai Khắc thất quá chiến đấu đoàn chiến đội, chính là gặp đội các người đã từng đánh một lần, Cuồng chiến đội. Thực lực của Cuồng chiến đội hẳn các người rất rõ, cấp bậc hồn lực cũng không hơn kém các người bao nhiêu, chỉ là hồn kỹ cùng vũ hồn có chút chênh lệch, nên mới bại dưới tay các người."</i>

<i>" Chẳng lẽ Sử Lai Khắc thất quá này thắng ?"</i> Lần này người mở miệng chính là Hắc báo hồn Áo Tư La.

Phó đội trưởng Độc Cô Nhạn liếc mắt nhìn hắn một cái, <i>" Vấn đề này còn phải hỏi hay sao, nếu không sư phụ còn nói đến làm gì nữa ."</i>

Ngọc Thiên Hằng một mực cẩn thận nhìn tư liệu trên tấm vải trắng, đột nhiên nói :<i>" Sư phụ, hồn lực của bọn họ như thế nào mà có thể thắng được Cuồng chiến đội ?"</i>

Toàn đội viên của Hoàng đấu chiến đội không nhịn được ánh mắt một lần nữa hướng đến tấm vải trắng, cẩn thận nhìn tư liệu trước mặt.

Sử Lai Khắc thất quái chiến đội.

Đội trưởng : Tà Mâu Bạch Hổ, vũ hồn : Bạch hổ, cường công hệ chiến hồn sư ba mươi tám cấp. Hồn hoàn : hai vàng một tím.

Phó đội trưởng : Thiên Thủ Tu La, vũ hồn : Lam ngân thảo, khống chế hệ chiến hồn sư ba mươi hai cấp. Hồn hoàn : hai vàng một tím.

Đội viên : Nhu Cốt Mị Thỏ, vũ hồn : Ngọc thỏ, cường công hệ chiến hồn sư gần ba mươi một cấp. Hồn hoàn : hai vàng một tím.

Đội viên : Tà Hỏa Phượng Hoàng, vũ hồn : biến dị Phượng hoàng, cường công hệ chiến hồn sư hai mươi tám cấp. Hồn hoàn : hai vàng.

Đội viên : U Minh Linh Miêu, vũ hồn : U minh linh miêu, mẫn công hệ chiến hồn sư hai mươi tám cấp. Hồn hoàn : hai vàng.

Đội viên : Hương Tràng Chuyên Mai, vũ hồn : hương tràng, phụ trợ hệ khí hồn sư ba mươi một cấp. Hồn hoàn : hai vàng một tím.

Đội viên : Thất Bảo Lưu Ly, vũ hồn : Thất bảo lưu ly tháp, phụ trợ hệ khí hồn sư hai mươi bảy cấp. Hồn hoàn : hai vàng.

Thấy chút tư liệu ở phía dưới, còn có phần chú giải : Sử Lai Khắc thất quái suốt cả tháng nay, đoàn chiến thu được toàn thắng, thực lực chính thức không phải biểu hiện ở cấp bậc một cách đơn giản như vậy. Trong đó có khống chế hệ hồn sư Thiên Thủ Tu La cần đặc biệt phải chú ý, người này lực khống chế rất mạnh, thường thường có thể ngăn cản những đợt tấn công mạnh.

Nhìn tư liệu, Độc Cô Nhạn không nhịn được phì một tiếng, nở nụ cười nói :<i>" Tần sư phụ, tư liệu này là ai cấp cho ngài đây, tên tiểu tử là Lam Ngân Thảo hồn sư lại còn muốn phải đặc biệt chú ý sao, lại cả cái gì mà ngăn cản những đợt tấn công mạnh mẽ nữa chứ. Ta xem ngay cả đệ nhất hồn kĩ của ta hẳn cũng không tiếp được."</i>

Tần sư phụ hừ lạnh một tiếng, tất cả đội viên của Hoàng đấu chiến đội đều cảm thấy trái tim trong nháy mắt co rút lại một chút, mặt đất có chút rung động khiến cho trên mặt bọn hắn cũng toát ra vài phần sợ hãi.

<i>" Nhận tử, Ngự Phong một chút điểm coi thường cũng không có, người làm đội phó mà xem thường đối thủ của mình như thế, vậy khi lên tràng đấu, ta cơ hồ có thể cam đoan người lập tức bị cấm cố một cách mạnh mẽ."</i>

Độc Cô Nhận lè lè lưỡi, cũng không dám nói gì nữa. Mặc dù Hoàng đấu chiến đội này đều là các đội viên kiêu ngạo không dễ phục người khác nhưng chỉ có kính phục duy nhất vị Tàn sư phụ trước mắt này. Không chỉ vì người này là.... vị sư phụ chuyên môn chỉ đạo của bọn hắn, đồng thời cũng là vì thực lực của vị sư phụ này. Tàn sư phụ tên đầy đủ là Tàn Minh, năm nay ba mươi tư tuổi, nhưng tại đầu năm nay mới đột phá cánh cửa cấp sáu mươi, trở thành một gã hồn đế. Nghe nói theo ghi chép lại của Vũ Hồn điện, thì chính là người trẻ tuổi thứ hai đạt đến hồn đế trong lịch sử, người ở trên là một vị thiên tài khác của thời trước.

Ba mươi tư tuổi đạt đến hồn đế, đây là mục tiêu của mỗi người trong Hoàng đấu chiến đội.

Ngọc Thiên Hằng ở sau lưng hướng Độc Cô Nhận khoát tay, chính mình hướng đến Tàn sư phụ nói :<i>" Tàn sư phụ, Sử Lai Khắc thất quái chiến đội này đến tột cùng có chỗ nào khiến cho chúng ta phải chú ý đây? Từ vũ hồn của bọn họ mà xem, Thất bảo lưu ly tháp không thể nghi ngờ chính là cái chúng ta cần chú ý nhất, bọn họ thân thể cùng cấp bậc không tương đương với chúng ta, sai biệt không ít. Cho dù có Thất bảo lưu ly tháp phụ trợ đi chăng nữa, nhiều nhất cũng chỉ là gần bằng được sự chênh lệch hồn lực đối với chúng ta mà thôi. Sợ rằng cũng không thể hiểu được rõ nguyên nhân chính thức tại sao họ có thể đạt được chiến thắng trong những lần đoàn chiến đấu hồn kia. Trong sáu người bọn họ còn lại, chính là Đội trưởng Bạch Hổ với vũ hồn Tà Mâu Bạch Hổ là đáng chú ý nhất, còn có cả biến dị Phượng Hoàng, ta chưa bao giờ nghe qua sự tồn tại của loại vũ hồn này, sợ rằng đây hẳn là do có biến dị nào đó có được. Về chỗ tư liệu có phần cường đại hóa của Khổng chế hệ hồn sư Thiên Thủ Tu La, tại điểm này ý kiến của ta cũng giống với Độc Cô Nhận, cho dù hắn có đến ba hồn hoàn mạnh mẽ, nhưng dù sao vũ hồn của hắn cũng chỉ là Lam Ngân Thảo mà thôi, sao có thể quá mạnh được."</i>

Tàn Minh vuốt nhẹ cằm, nói :<i>" Người phân tích coi như cũng tinh táo, tư liệu về Sử Lai Khắc thất quái chúng ta cũng chỉ có thể biết được chừng này, hết thảy cũng phải đợi chính thức giao thủ mới có thể biết được. Nhớ kĩ lời của ta, vĩnh viễn không thể xem thường đối thủ được. Tác Thác đại đấu hồn tràng đã dám phái bọn họ ra, tất nhiên phải có phần nắm chắc. Còn một điều nữa, là yêu cầu của ta đối với các ngươi, bất luận kết cục

của tràng đấu hỗn này thế nào đi nữa, cũng không cho phép ai hạ sát thủ thậm chí là gây tổn thương quá nặng đến đối phương. Các người đã nghe rõ chưa? Nhận tử, nhất là người, nếu đối phương trúng độc của người, khi chấm dứt hỗn đấu phải đưa ngay giải dược cho bọn chúng, không được phép trì hoãn."

Độc Cô Nhận kì quái hỏi : "Tại sao? Không phải sư phụ hàng ngày luôn nói với chúng ta, trên chiến trường không phân cha con, phải toàn lực ứng phó hay sao? Nếu không đả thương đối thủ của mình thì sợ rằng sẽ bị đối thủ đả thương lại, tuyệt không thể thủ hạ lưu tình được."

Trên mặt Tần Minh toát ra một tia cười khổ, "Lần này có chút không giống, các người bây giờ chưa cần biết, đợi sau khi tràng đấu hỗn này chấm dứt ta sẽ nói đáp án cho các người. Tốt lắm, đến giờ rồi, các người đi theo ta."

Nói xong, hắn đứng lên trước, xoay người hướng đến bên ngoài của phòng khách quý đi ra, đi tới một bên, Tần Minh trong lòng thở dài một tiếng : "Bọn nhỏ, không phải ta không muốn nói nguyên nhân cho các người, ta hi vọng lần này các người có thể bị một chút giáo huấn tốt. Nếu thuận lợi phát triển một cách bình thường quá sẽ dễ dàng bị gây đổ mất."

Trung tâm của Tác Thác đại đấu hỗn tràng : Chủ đấu hỗn tràng.

Nơi này cũng không hề giống với các khu tràng rối loạn mà những người bình dân đang xem cuộc chiến có thể tưởng tượng ra, ngược lại nếu bọn họ tới đây, nhất định sẽ tưởng rằng đây mới là khu chiến đấu thực sự.

Chủ đấu hỗn tràng ở giữa trung tâm, diện tích so với phân đấu hỗn tràng có vẻ lớn hơn một chút ... kì lạ nhất là tại giữa trung tâm chủ đấu hỗn tràng lại cực kì im lặng.

Bởi vì chung quanh cũng không hề có khán đài mà tất cả hoàn toàn là do sương khói bao phủ tạo thành, chỉ có thể chứng kiến các cảnh tượng thông qua vách ngăn thủy tinh trước mặt, để có thể cất dấu bối cảnh thâm hậu của các vị khách quý ngồi xem.

Những người ở đây ai cũng không muốn dễ dàng bộc lộ thân phận của mình, cảnh tượng cũng không như người dân bình thường hoan hô một cách âm ỉ. Bọn họ chính là muốn tìm kiếm cái cảm giác kiêu ngạo cùng cao cao tại thượng của bản thân mình.

Càng hướng chi nơi này chính là một nơi đổ chú (cá cược) lớn, nên tất cả những người xem tràng đấu phụ cận đều muốn cách nhau xa xa, bởi vì tránh cho những quý tộc trong lúc thua bạc tức giận mà sinh ra mâu thuẫn, việc ẩn đi thân phận càng thêm trọng yếu, ít nhất mọi người sẽ không biết mình thắng cược là ai, cho dù muốn trả thù cũng không có biện pháp.

Vách ngăn thủy tinh mặc dù từ bên ngoài không thể thấy được cảnh tượng bên trong nhưng tại trung tâm của chủ đấu hồn tràng có một ngọn lửa màu vàng huyền lệ lập lòe chiếu sáng, mà đấu hồn thai nơi này cũng vô cùng lớn, bởi vì nguyên nhân có đến hàng ngàn người xem, phạm vi đường kính của đấu hồn thai ước chừng hơn bảy mươi thước.

Đừng nói là mười người tham gia đoàn chiến đấu hồn, cho dù hai bên có đến trăm người ở nơi này chém giết thì cũng có thừa chỗ.

Tại trung tâm của chủ đấu hồn tràng, tổng cộng có hơn mười hai gian phòng khách quý, bình thường phòng khách quý có hơn ba trăm hai mươi gian, những phòng này tựa hồ không có khi nào trống cả. Mỗi phòng khách quý cao cấp hầu như đều có chủ nhân sẵn, mà bình thường những phòng khách quý này hàng năm đều không còn dư cái nào.

Đột nhiên, giữa trung tâm chủ đấu hồn tràng vốn đã sáng rõ giờ ánh đèn màu vàng lại được gia tăng, mà tất cả quang mang không phải chiếu ra bốn phía mà tập trung lại giữ trung tâm chủ đấu hồn tràng, tựa như một cái cột ánh sáng màu vàng rực rỡ từ trên trời chiếu thẳng xuống, vừa đủ bao phủ cả đài đấu hồn. Chỉ từ một ngọn đèn hồn khí đạo đó mà nhìn ra, đủ hiểu đấu hồn tràng có thực lực đến mức nào.

Tại ở giữa đấu hồn thai, trên mặt đất đột nhiên nổi lên một khối cầu đường kính khoảng 2 thước, rồi chậm rãi bay lên, có thể thấy viên cầu đó bay lên rồi hạ trên một cây kim trụ to lớn, mà ở bên cạnh kim trụ lúc này có một vị nữ lang đang đứng dựa vào.

Nữ lang nhìn qua có bộ dáng khoảng mười tám mười chín tuổi, một thân y phục dài màu trắng đoan trang, mái tóc dài không buộc thả sức tung bay. Bộ ngực phong mãn động lòng người của nàng cùng với chiếc eo nhỏ đều hiện ra sự hấp dẫn kinh người. Trong tay cầm một khếch âm hồn đạo khí hình trùy, trên mặt nở một nụ cười quen thuộc của công việc.

<i>" Rất hân hạnh được gặp lại các vị khách quý . "</i> Nữ lang y phục trắng từ đường biên của khu đấu đi ra, tại chỗ

xoay một vòng hướng đến khán đài xung quanh phát phát tay. Khi nàng bước lên đài thì khu vực xung quanh từ từ yên lặng, rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, tự nhiên không lưu lại một tia dấu vết nào.

<i>" Có thể thay mặt các vị ở đây được chủ trì một trận đấu chiến đấu hỗn lớn trên chủ đấu hỗn tràng thế này, quả thực là rất vinh dự. Hi vọng các vị khách quý hôm nay có thể vui vẻ hết mình. Hôm nay sau khi xem xét lại một hồi, chúng ta quyết định đêm nay chỉ an bài một trận đấu hỗn này. Mặc dù song phương đối chiến chỉ là cấp bậc hỗn tôn, nhưng là bọn họ cũng tự mình có được Ngân đấu hỗn huy chương danh dự. Cho nên quan sát từ trên người mỗi kẻ trong bọn họ mà nói, ta thấy rằng hai chữ thiên tài là hoàn toàn hợp lý. Ngay sau đây ta sẽ tiến hành giải thích cho các vị khách quý, đầu tiên ta xin nói qua về tình huống của song phương chiến đấu hôm nay . "</i>

<i>" Hoàng đấu chiến đội, đội trưởng : Ngọc Thiên Hằng, Lam điện phách vương Long hỗn sư.... "</i>

<i>" Sử Lai Khắc thất quái chiến đội, đội trưởng : Tà Mâu Bạch Hổ, Bạch Hổ hỗn sư ... "</i>

Vị nữ lang chủ trì trận đấu này mỗi lần giới thiệu về tình huống của song phương đều có rất nhiều kĩ xảo đặc biệt, mục đích rất đơn giản, chính là muốn gây cho mỗi vị khách ngồi xem ở đây có cảm giác mong chờ.

<i>" Tốt lắm, nói đến đây là có thể dừng lại được rồi. Phía dưới xin mời đội viên của hai đội lên tràng đấu. Cũng là một gã hỗn sư cấp độ hỗn tôn, ta thật sự muốn nhìn xem những hỗn sư đồng cấp với ta sẽ có những biểu hiện rục rờ như thế nào." </i>

Vừa nói xong, quang mang màu trắng đột nhiên từ trên người vị chủ trì này tỏa ra mãnh liệt, ngay sau đó mái tóc dài màu đen tuyền của nàng đột nhiên hoàn toàn chuyển thành màu trắng, mà sau lưng yên lặng xuất ra một đôi cánh chim màu trắng thanh khiết. Ba cái hỗn hoàn màu vàng đồng thời xuất hiện trên người nàng, khi cái hỗn hoàn thứ ba lóe sáng lên, đôi cánh chim liền nhẹ nhàng vẫy động, tay cầm cái khuếch âm hỗn khí đạo bay lên trời. Quả đúng như lời nàng vừa nói, nàng cũng là một hỗn sư cấp bậc hỗn tôn, mặc dù hỗn hoàn thứ ba của nàng cũng không phải là một cái hỗn hoàn ngàn năm tốt nhất nhưng hỗn hoàn này lại phú cho nàng khả năng tự do bay lượn. Đối với một gã hỗn sư mà nói, chính mình có thể bay lượn là một điều cực kì trọng yếu, đây lại còn là một loại vũ hỗn đáng yêu ôn hòa, loài vật tượng trưng cho hòa bình- Bạch cấp (Bồ câu trắng).

Từ hai bên đấu hồn thai, hai cánh cửa vô thanh vô tức đồng thời mở ra, đội viên song phương cùng lúc tiến vào tràng đấu, hướng trung ương của chủ đấu hồn tràng đi tới.

Bên trái chính là Hoàng đấu chiến đội, Lam điện phách vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng ở giữa đội ngũ đi đầu tiên, Độc Cô Nhận theo thói quen đi ở bên cạnh người hấn. Theo sát hai người chính là Thạch gia huynh đệ, liền sau là Hắc báo Áo Tư La cùng Phong linh điều Ngự Phong. Đi ở cuối cùng chính là vị hồn sư thần bí Cửu tâm hải đường hồn sư Diệp Linh Linh.

So sánh với Hoàng đấu chiến đội trang phục khác nhau, Sử Lai Khắc thất quái bên này có vẻ chỉnh tề hơn nhiều, trang phục là một màu đen giống nhau, mặt nạ đồng dạng một màu xanh biếc. Mặc dù chiều cao không đồng nhất nhưng nhìn lại vẫn là một đoàn thể nghiêm chỉnh.

Bộ trang phục này do chính Đại sư chỉ cho bọn họ, chỉ có đấu hồn mới có thể biết được, còn dùng những cái này có thể che giấu những đặc điểm chính thức của bọn họ rất tốt, mặt khác cũng là để cho bọn chúng có được cảm giác đồng đội.

Quần áo có thể che giấu thân thể, mặt nạ có thể che dấu dung mạo, nhưng còn đôi mắt thì không cách nào có thể che dấu được.

Ngay khi đội viên hai đội vừa ra đến tràng, đi ở đầu tiên của Sử Lai Khắc thất quái chính là Đái Mộc Bạch đã cùng với đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội Ngọc Thiên Hằng ánh mắt hung hăng va chạm giữa không trung một chút.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Ánh mắt hai người mới chỉ chạm nhau trong chốc lát, cả đấu hồn tràng tựa hồ vang lên một mảng rỗng ngâm hồ gấm.

Ngọc Thiên Hằng trong lòng cảm thấy lạnh giá, khi nhìn vào cặp Tà Mâu của Đái Mộc Bạch, hấn lập tức cảm thấy một cỗ áp lực mãnh liệt ập thẳng tới mặt. Hấn ngay lập tức hiểu được người này là một đối thủ so với mình không yếu hơn bao nhiêu, tuyệt không phải dễ dàng đối phó được.

Lạnh lùng quan sát nhau, trong mắt song phương đồng thời bộc phát ra quang mang chói mắt. Đấu hồn chưa bắt đầu nhưng khí thế của song phương đã va chạm lẫn nhau rồi.

<i>" Hồn sư hai bên tham gia đoàn chiến đấu hồn xin hãy chú ý, bây giờ các người

bắt đầu chia ra, có thời gian để sẵn sàng gọi ra vũ hồn của chính mình. Khi ta tuyên bố bắt đầu thì song phương mới được công kích. Chiến thắng chỉ khi một bên nhận thua hoặc hoàn toàn đánh rơi kẻ địch khỏi đấu tràng này."

Đang bay ở giữa không trung, người chủ trì vừa vuốt ve đôi cánh trắng như tuyết của chính mình, một bên dùng thanh âm nhu nhuyễn động lòng người hướng tới đội viên hai đội nói.

Nghe thấy những âm thanh nhu mĩ này, những vị khách quý đang theo dõi cuộc chiến tại đấu hồn tràng này bắt đầu lộ ra một vẻ hưởng thụ mà trong tai các thành viên của Sử Lai Khắc thật quái cùng Hoàng đấu chiến đội biểu hiện trận chiến đấu sắp bắt đầu.

Khi hai đấu hồn chiến đội xuất hiện thì tại hai cửa thông đạo, lĩnh đội (người chỉ đạo) của song phương cũng xuất hiện. Họ có thể nhìn thấy đội viên của chính mình và tự nhiên cũng có thể thấy được đối phương.

Lĩnh đội của Sử Lai Khắc thật quái bên này gồm Đại sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực ba người. Bọn họ không có tư cách khách quý, tự nhiên cũng chỉ có thể ở đây theo dõi cuộc chiến, mà bên kia lĩnh đội của Hoàng đấu chiến đội chính là vị ... Tần sư phụ kia.

Phất Lan Đức liếc mắt một cái, liền thấy được Tần Minh ở ngoài trăm thước trước mặt, sắc mặt chợt biến đổi, ngay sau đó từ từ trầm tĩnh lại, tâm tình vốn khẩn trương tựa hồ hoàn hoàn đi không ít, "Xem ra lần này ta không cần phải lo lắng nhiều. Vô Cực, người nhìn xem phía đối diện là ai kia ?"

Triệu Vô Cực cũng nhìn thấy được Tần Minh, con mắt nhất thời trũng lớn : " Như thế nào lại là hắn ...."

Đại sư nghi hoặc nhìn hai người, " Các người nhận biết được lĩnh đội của đối phương sao? Có chuyện gì đã xảy ra?"

Phất Lan Đức cười hắc hắc nói : " Bí mật, đợi một chút nữa tràng đấu hồn này kết thúc sẽ biết ."

Trên trung tâm của đấu hồn tràng, cơ hồ đồng thời song phương mười bốn người đều phóng thích ra toàn bộ hồn lực của chính mình, mười bốn cỗ chiến ý mãnh liệt phóng lên cao. Người chủ trì đấu tràng này, Bạch cấp hồn sư đang ở trên không trung, so với những người phía dưới thì những người mạnh hơn đã tham gia đoàn chiến đấu hồn không phải nàng chưa từng thấy qua, nhưng cảnh tượng trước mắt như vậy, song phương đều có chiến ý mãnh

liệt như thế thì cực kì hiếm thấy.

Tại trong mặt nàng, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung mười bốn người của hai phe này, đó là <i>" mạnh" </i>.

Vốn là người chủ trì hòa giải ở chỗ này, bây giờ nàng cũng không biết sử dụng ngôn ngữ gì để giải thích cho trận chiến này nữa. Nàng biết ngay lập tức một trận đấu hỗn mang tính quyết phân sinh tử sắp bắt đầu.

Một tiếng hổ rống từ trong miệng Đái Mộc Bạch phát ra, một luồng hơi thở nóng rực từ trong cơ thể hân phun ra, xương cốt toàn thân nổi lên từng trận âm thanh răng rắc, thân thể trong nháy mắt bành trướng, lợi trào từ hổ chưởng bắn ra. Mặc dù có mang theo mặt nạ nhưng vẫn bộc lộ ra ánh mắt sắc bén như dao cùng hơi trở trăn ngập sự điên cuồng.

Cùng lúc với biểu hiện của Đái Mộc Bạch, Sử Lai Khắc Thất quái tất cả mọi người đều phóng thích vũ hồn của chính mình ra. Áo Tư Táp trước tiên chế ra ba loại hương tràng phát cho mọi người, rồi cùng Trữ Vinh Vinh đứng ở phía sau cùng đội ngũ, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh phân biệt đứng ở hai bên của Đái Mộc Bạch, còn lại Đường Tam đứng ở sau lưng ba người này.

Mã Hồng Tuấn đứng trước Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh một chút, ngọn lửa màu hồng pha sắc tím liên tục nhảy múa trong lòng bàn tay hắn.

Lam Ngân Thảo màu tím từ thân thể Đường Tam yên lặng tản ra xung quanh, cùng với hồn lực tăng dần lên, sau đó tiến vào cảnh giới hồn tồn. Hắn có khả năng thả Lam Ngân Thảo nhiều hơn so với trước kia, lam quang trong lòng bàn tay không ngừng chớp động, Lam Ngân thảo tựa như vô tận phóng thích ra, chiếm cứ một vùng mặt đất của đối phương, đồng thời sáu ngọn Lam Ngân Thảo lặng yên mọc lên, quán quanh eo lưng của sáu người còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái.

Sau tác dụng của Lam Ngân Thảo, cả bảy người nhất thời hình thành một thế trận hoàn chỉnh, lấy Đường Tam làm trung tâm.

Ở bên này Sử Lai Khắc thất quái thả vũ hồn của chính mình ra, đối phương tất nhiên cũng không nhàn rỗi.

Đội hình chiến đấu của Hoàng đấu chiến đội cùng Sử Lai Khắc thất quái hoàn toàn bất đồng với nhau. Đứng ở trước ... không phải là đội trưởng của bọn họ, Lam Điện Phách Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng mà là hai vị Huyền Vũ quý hồn sư

Thạch gia huynh đệ. Hai người một phải một trái, ngay khi người chủ trì tuyên bố hôn đấu bắt đầu liền đồng thời quát lên một tiếng, quang mang màu vàng đất từ dưới chân họ hiện lên, xương cốt trên người họ phát ra âm thanh thậm chí so với Đái Mộc Bạch còn có phần kịch liệt hơn.

Trước khi phóng thích vũ hồn ra, Thạch gia huynh đệ đầu tiên là cởi chiếc áo của mình ra, lộ ra một cơ thể cường tráng, rắn chắc như đá hoa cương, cùng với vũ hồn phóng thích ra, cả vai hai người chậm rãi khom về phía trước, toàn bộ lưng sau khom lại hình vòng cung. Tất cả hồn lực quang mang màu vàng đất ngưng tụ hết lại về phía sau lưng bọn họ, liền hình thành một cái mai rùa màu vàng tối cực lớn ở trên lưng.

Trên quy giáp hiện ra những đường vân màu vàng, toàn thân Thạch gia huynh đệ tựa hồ cũng theo quy giáp xuất hiện mà xảy ra một chút thay đổi.

Không chỉ sau lưng xuất hiện quy giáp, mà đồng dạng phía trước người cũng xuất hiện, tứ chi bọn họ cùng với quy giáp xuất hiện liền trở nên ngắn hơn một chút. Ở giữa bên trong quy giáp, có một người thật lớn đang lơ lửng.

Lóe ra lam quang nhàn nhạt, ba hồn hoàn hai vàng một tím từ thân thể họ xuất ra xung quanh, bởi vì vũ hồn của bọn họ sau khi xuất hiện quy giáp thì thân thể cũng to lớn lên không ít, hồn hoàn ở trên người tựa hồ như có chút biến hình.

Sau khi thấy Thạch gia huynh đệ phóng thích ra vũ hồn của bọn họ, Đái Mộc Bạch trên người cũng xuất ra khí thế mãnh liệt mạnh mẽ ngăn trở ở trước mặt mọi người, căn bản khiến cho không cách nào có thể để đội viên của Hoàng đấu chiến đội gây ra áp lực với những người khác.

Từ khe hở giữa hai người Thạch gia huynh đệ có thể nhìn thấy Ngọc Thiên Hằng, Lam Điện Phách Vương Long là một trong những thú vũ hồn mạnh nhất, ngay từ đầu đã thu hút hầu hết ánh mắt nhìn của người xem.

Một đoàn lam quang chói mắt từ mi tâm của Ngọc Thiên Hằng chột sáng rực, lam quang trong nháy mắt từ mi tâm của hắn phát tán ra toàn thân. Một sợi lam quang như một con rắn nhỏ bọc phát ra, tạo nên những đường vòng quanh nhàn nhạt chạy quanh thân thể hắn. Nhìn từ bên ngoài biến hóa của Ngọc Thiên Hằng cũng không có gì quá lớn, ngoại trừ trên trán có xuất hiện một cái tiêu chí hình tia chớp màu lam quang ở bên ngoài còn cả thân thể không vì xuất ra vũ hồn mà có biến đổi gì lớn lao.

Nhưng có một chỗ lại biến hóa hoàn toàn rõ rệt hơn hẳn sự biến hóa của tất cả các vũ hồn khác ở đây.

Nơi xuất hiện biến hóa chính là cánh tay phải của hắn, cánh tay phải đột nhiên bành trướng lên khiến toàn bộ ống tay áo bị bạo liệt hóa thành tro tàn, chiều dài cánh tay tăng hơn nửa thước, kích thước cánh tay cực kì to lớn, bên trên bao phủ đầy lân phiến màu lam, bàn tay biến thành móng vuốt, đồng dạng cũng bao trùm hoàn toàn lân phiến, mỗi cái xương trên tay cũng trở nên cực kì thô lớn, điện xà màu lam tím đang xoay quanh thân thể hắn không ngừng lưu chuyển ngưng tụ vào trên cánh tay. Ba cái hồn hoàn hai vàng một tím cũng không xoay quanh thân thể hắn như những hồn sư bình thường khác mà là xoay quanh cánh tay biến dị đặc thù đó của hắn.

Đường Tam ánh mắt lướt qua Đái Mộc Bạch, cẩn thận quan sát những biến hóa của Ngọc Thiên Hằng. Đại sư từng kể cho hắn nghe về loại vũ hồn cao nhất Lam điện phách vương long này. Lam điện phách vương long cùng vũ hồn của hắn cũng có một số điểm bất đồng, đầu tiên là một gã Lam điện phách vương long hồn sư, nếu có thể thu được hồn hoàn này thì phải là thuộc loại á long hồn thú mới được, hồn hoàn của Phượng vĩ kê quan xà mà Áo Tư Táp thu được cũng cùng một loại như vậy.

Lam điện phách vương Long hồn sư bắt đầu từ ba mươi cấp, mỗi lần thêm một cái hồn hoàn thì khi sử dụng vũ hồn sẽ có thêm một bộ phận có hình dạng của rồng. Bây giờ của Ngọc Thiên Hằng chính là bàn tay phải, hay chính là biến hóa khi hắn sử dụng đệ nhất hồn hoàn. Đạt tới đẳng cấp bảy mươi, Lam điện phách vương long có thể hoàn toàn hóa rồng, bộc phát ra lực lượng cực kì kinh khủng. Với cùng một cấp bậc... sẽ trở thành cường công hệ hồn sư kinh khủng nhất. Đơn giản mà nói, nếu Ngọc Thiên Hằng cùng bằng bảy mươi cấp với Triệu Vô Cực thì cho dù bản thể vũ hồn của Triệu Vô Cực là Kim Cương Hùng cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của hóa thân Lam điện phách vương long. Thử hỏi, gấu cùng rồng sao có thể cùng cấp bậc với nhau được?

Bởi vậy cánh tay phải của Ngọc Thiên Hằng đã hoàn toàn không thuộc phạm trù của loài người mà là một cánh tay rồng, mặt trên phủ đầy vảy rồng, bàn tay phải cũng hóa thành long trảo.

Sau lưng Ngọc Thiên Hằng là một mảng màu xanh ngọc, đôi mắt của Độc Cô Nhạn biến thành một màu lục pha sắc hồng, đồng thời thân thể tựa hồ trở nên cực kì mềm mại. Thân thể nhẹ nhàng chóp lên, ngay lập tức dán lên thân của Ngọc Thiên Hằng, đôi mắt màu xanh trở nên cực kì lợi hại, hơi thở lạnh như băng tựa như không

còn chút tâm tính nào của loài người nữa.

Mi tâm xuất hiện ra một khối lăng trụ hình vảy màu xanh biếc, nhìn kĩ thì tất cả mọi người trong Sử Lai Khắc thất quái đều không nhìn được cảm thấy kinh hãi, bởi vì lúc này Độc Cô Nhạn đã không còn hai chân nữa, chính xác phải nói là hai chân dung hợp hình thành một cái đuôi rắn to lớn, vì đuôi rắn khó chống đỡ được cơ thể, khó trách hẳn phải tìm một chỗ dựa.

Hắc báo hồn sư Áo Tư La biến hóa không lớn, hẳn toàn thân vốn là hắc y, lúc này ngay cả tóc cũng biến thành một màu đen, như một người đàn bà xinh đẹp, chỉ có điều trên mặt có chút tái nhợt, mà đồng tử của hắn lại cơ lại biến thành như hai sợi chỉ, toàn thân tràn ngập sự sẵn sàng vô cùng nguy hiểm, đồng dạng ba hồn hoàn hai vàng một tím. Loại hồn hoàn này về việc kết hợp với tất cả Hoàng đấu chiến đội mà nói thì rất dễ dàng.

Trong tất cả Hoàng đấu chiến đội, vũ hồn phụ thể biến hóa lớn nhất có lẽ là Phong linh điều hồn sư Ngự Phong, một đôi cánh lớn từ sau lưng hắn mở rộng ra, cùng với Bạch cấp hồn sư chủ trì có điểm bất đồng, chính là đôi cánh của hắn toàn một màu vàng, nhìn qua không có chút nào mềm mại nhưng lại có vẻ chắc chắn hơn nhiều.

Ngự Phong này cũng không chỉ có biến đổi ở đôi cánh, mà cả hai tay của hắn cũng biến đổi, lúc này hai cánh quẫy động đã bay vào giữa không trung, đồng thời từ trên cao nhìn xuống quan sát hành động của Sử Lai Khắc thất quái, cũng không quên nhìn qua mỹ nữ chủ trì ở trước mặt, thậm chí còn hướng đến đôi chân dài của người chủ trì kia cất lên một tiếng cười dài, hiển nhiên hẳn căn bản không coi đối thủ Sử Lai Khắc thất quái vào đâu cả.

Bởi vì các đội viên ở phía trước dày đặc, lúc này từ góc độ của Sử Lai Khắc thất quái không thể nhìn thấy tên phụ trợ hồn sư của đối phương, Cử tâm hải đường Diệp Linh Linh.

Toàn bộ đều là hai vàng một tím hồn hoàn, là hồn hoàn tốt nhất khiến cho mang đến đối với Sử Lai Khắc thất quái áp lực rất lớn so với trước đây. Bất luận là chất lượng hồn hoàn hay là sự kết hợp của các hồn hoàn, lúc này đây Sử Lai Khắc thất quái toàn diện bị rơi vào thế hạ phong.

Hai điều này bọn hắn phải đối mặt chính là chỗ ưu thế của đoàn chiến đấu hồn.

Mặc dù trận đánh chưa được bắt đầu nhưng Sử Lai Khắc thất quái ở sau mặt nạ, khuôn mặt đã cực kì ngưng trọng.

Đối với bọn họ mà nói, lần này ắt hẳn phải khổ chiến rồi.

Lúc này người chủ trì đang phiêu phù ở trên không trung bị Ngự Phong trong trạng thái vũ hồn phụ thể trên chọc khiến cho khuôn mặt có chút nóng bừng lên, nhưng nàng vẫn còn có công việc cần phải thực hiện, rồi thanh âm cực kì đơn giản từ chiếc miệng nhỏ nhắn như hoa đào cũng nhanh chóng thoát ra.

<i>" Bắt đầu !"</i>

Ngửa mặt lên trời hống một tiếng, Đái Mộc Bạch dùng hành động để chen ép lại khí thế của đối phương, hướng đối thủ ở phía trước mặt hắn liền thi triển Bạch Hổ hộ thân, toàn thân bao phủ trong một tầng kim quang, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ xuất ra khí thế như vậy, thoát nhìn cực kì kinh người.

Sắc mặt hai người Thạch gia huynh đệ vẫn bình thản như quy giáp trên người bọn họ, thủy chung không có gì biến hóa, mắt nhìn Đái Mộc Bạch ngang nhiên vọt tới trước, hai người bọn họ không sợ hãi chút nào, thân thể đồng thời hướng đến giữa đài, ngăn trở Đái Mộc Bạch ở trước mặt tiến lên. Hồn hoàn thứ nhất trên người sáng rực lên, một cỗ hơi thở nặng nề từ trên người hai vị huyền vũ quy hồn sư này phóng ra, quang mang màu vàng tràn ngập khắp nơi phối hợp với một thân quy giáp nặng nề của bọn họ, hiển nhiên đã hoàn toàn chuẩn bị tốt đòn tấn công của Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch chân trái đạp mạnh lên mặt đất một bước, cả người đã bay lên trời, hổ trảo như những lưỡi dao sắc bén bắn ra, trảo từ hai tay phóng ra hướng đến đầu của Thạch gia huynh đệ. Ngay lúc này Trữ Vinh Vinh đã dụng Thất bảo lưu ly tháp tác dụng ba mươi phần trăm lực lượng cùng ba mươi phần trăm tốc độ rơi vào trên người hắn, nhất thời lực lượng cùng tốc độ của hổ trảo mà Đái Mộc Bạch ra tay lại càng được tăng lên.

Mặc dù nhìn qua thì biến hóa rất bình thường nhưng lực lượng cùng tốc độ gia tăng rất dễ dàng khiến cho phòng ngự của đối phương giảm đi rất nhiều. Sự phối hợp của Sử Lai Khắc thật quái đến thời điểm này đã không còn cần dùng đến lời nói nữa.

Thấy hồn lực cùng hổ trảo của Đái Mộc Bạch quá sắc bén mạnh mẽ, đừng nói là đầu người, dù cho là cứng rắn như nham thạch cũng sẽ bị phá vỡ, nhưng Thạch gia huynh đệ lại dùng một động tác đơn giản mà cực kì quỷ dị đã có thể hóa giải công kích của Đái Mộc Bạch.

Thạch Mặc, Thạch Ma hai huynh đệ khi bị hổ trảo bao phủ đầu đột nhiên co rút lại,

đầu rụt lại, vô cùng chuẩn xác chui vào trong lớp vỏ quy giáp cứng rắn trên người. Một đôi hồ trảo của Đái Mộc Bạch tự nhiên cũng chỉ có thể đánh lên lớp quy giáp cứng rắn đó.

Tiếng khanh thương vang vọng toàn trường, hồ trảo của Đái Mộc Bạch chộp vào trên quy giáp của Thạch gia huynh đệ khiến phát ra những tia lửa nhỏ.

Đái Mộc Bạch lúc này thân thể đang ở trên không trung, song chưởng cũng bị chấn động bắn ngược lên trên cao, mặc dù có Bạch Hồ hộ thân hóa giải không ít lực lượng phản chấn nhưng lực lượng phản chấn trên quy giáp quá mãnh liệt khiến cho hồ trảo bị một trận run rẩy. Huyền vũ quy là một trong những vũ hồn phòng ngự cực mạnh sao có thể dễ dàng phá hủy như vậy được.

Cùng lúc này, một đạo thân ảnh màu lam đã xuất hiện trước mặt Đái Mộc Bạch, dưới ánh đèn chiếu rọi giữa trung tâm đấu hồn tràng hiện ra một cánh tay rồng, quang mang huyền lệ lóe lên. Người chưa đến nhưng lôi điện màu lam đã ở giữa không trung ngưng kết thành hình dạng, trực tiếp hướng đến lồng ngực đang mở toang của Đái Mộc Bạch đánh tới, tất cả những hành động này tựa như đã được tính toán chính xác từ trước.

Đồng thời khi Đái Mộc Bạch phát lực vọt về phía trước, đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội Lam điện phách vương long hồn sư Ngọc Thiên Hằng cũng phóng lên không trung, nhưng lúc đó thân thể của hắn ở sau thân thể của hai gã huyền vũ quy hồn sư nên hành động của Ngọc Thiên Hằng hoàn toàn bị che khuất, Sử Lai Khắc thất quái bên này không cách nào chứng kiến được.

Mà Đái Mộc Bạch ngay sau khi công kích không mang lại hiệu quả gì, Ngọc Thiên Hằng đã lập tức lao lên, đệ nhất hồn hoàn trên người bạo phát, long trảo ngưng tụ từ trước như sét đánh ập đến, đây chính là bài phối hợp của Hoàng đấu chiến đội.

Tốc độ tựa hồ nhanh như chớp, Đái Mộc Bạch cơ hồ vừa thấy thân ảnh màu lam thì lôi điện trảo màu lam tím đã đến trước ngực mình rồi.

Cho dù lúc này Đái Mộc Bạch có thể thu hồi song chưởng bị chấn động đi nữa, cũng chỉ có thể sử dụng cánh tay ngạnh kháng một kích này của đối phương, lập tức sẽ rơi vào thế hạ phong.

Đòn công kích cực mạnh của Lam điện phách vương Long hồn sư, Ngọc Thiên Hằng chỉ cần đuổi kịp truy kích, rồi phối hợp

với đồng đội, liền trực tiếp có thể phân thắng bại. Đột nhiên vào lúc này, Đái Mộc Bạch đột nhiên biến mất ngay trước mặt Ngọc Thiên Hằng, hắn hàng ngày vốn trầm ổn nhưng bây giờ cũng nhin không được sững sốt một chút.

Đái Mộc Bạch tất nhiên là không thể thuấn di nhưng đừng quên trên lưng có quấn một vòng dây làm từ Lam Ngân Thảo của Đường Tam.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 147: Bích lân độc tử

Dịch : Hoanghaiha + atula23

Nguồn :

Ngay khi Đái Mộc Bạch lao lên không trung hướng hai gã huyền vũ quy hồn sư phát động tấn công, cũng là lúc Đường Tam ở trên mặt đất hành động. Tất cả Lam Tân Thảo lấy hắn làm trung tâm, lúc này Đái Mộc Bạch đang được Lam Ngân Thảo của hắn quần quanh lưng liền nhẹ nhàng kéo trở về mặt đất, như thế khiến cho lôi điện từ long trảo như tia chớp xẹt qua ngay phía trên đầu của Đái Mộc Bạch.

Lôi điện long trảo của Ngọc Thiên Hằng ở trên không trung bắn ra hơn hai mươi thước mới tiêu tán, chỗ nó đi qua, không khí vẩn vọ kịch liệt, âm thanh bạo phát ra khiến cho lòng người phải chấn động.

Chiến đấu cũng tại âm thanh này mà tạm thời dừng lại, Đái Mộc Bạch sau khi rơi xuống đất có chút khựng lại. Kiểu Đường Tam ở trung tâm phối hợp với toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái còn lại, đây là một chiến thuật chính mà bọn họ không phải thực hiện lần đầu tiên thành công. Chính là muốn lực lượng của bảy người thu lại làm một khiến cho chênh lệch với đối phương giảm đi.

Đái Mộc Bạch vung chân, một cước xuất quét ngang ra, trực tiếp đánh đến hai chân của Thạch gia huynh đệ.

Lúc này Tiểu Vũ cũng Chu Trúc Thanh cũng đồng thời lao ra ngoài, phân biệt hướng ra hai bên sau lưng Thạch gia huynh đệ, tiến đến Hoàng đấu chiến đội ở phía sau.

Quy giáp của Thạch gia huynh đệ âm âm rơi xuống đất, do hai chân nhanh chóng co ngấn lại rồi thu vào bên trong quy giáp. Mắt thấy một cước này của Đái Mộc Bạch sẽ đá vào quy giáp, Lam Ngân Thảo quần bên hông hắn đột nhiên phát lực, đưa hắn kéo lại phía sau một thước, khiến cho một cước này không trúng vào cái gì cả.

Nếu như Đường Tam chỉ có Lam Ngân Thảo vũ hồn, thì hắn cũng không có khả năng khống chế từng cây Lam Ngân Thảo tỉ mỉ chính xác đến như vậy. Dù sao lực lượng bị chia nhỏ, muốn khống chế thật chính xác tuyệt không dễ dàng, nhưng mà trong tay hắn lại có tuyệt học của Đường Môn là Khống Hạc Cầm Long, bằng cách dựa vào đặc thù của công pháp này, hắn hoàn toàn có khả năng khống chế toàn diện như vậy.

Lúc trước một kích của Đái Mộc Bạch đánh lên trên quy giáp của đối thủ Đường Tam thấy rất rõ ràng, hẳn hiểu được lực phòng ngự của hai vị huyền quý hồn sư này tuyệt đối không có bất kì hồn kĩ nào của bọn họ trong giai đoạn này có thể công phá được. Một cước khi nãy của Đái Mộc Bạch mà đá trúng vào trên quy giáp đó, sợ rằng không đã thương được địch thủ mà đã tự gây tổn thương cho mình trước rồi.

Ngọc Thiên Hằng đang lơ lửng trên không trung mắt thấy lôi điện Long trảo của mình kích không trúng, trong giây lát ngẩn người ra, hẳn một cước đạp lên trên quy giáp của huyền vũ quy hồn sư, thân thể trong nháy mắt tăng tốc, trực tiếp vượt qua Đái Mộc Bạch hướng đến Đường Tam ở phía sau vọt tới. Cánh tay của Lam điện phách vương lòng lại huy động, hình thành một cái lôi điện long trảo, bất quá lần này mục tiêu lại là Đường Tam.

Thân là đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội, Ngọc Thiên Hằng đã nhìn ra nhân vật quan trọng nhất trong chiến đội của đối phương không phải là không phải là Đái Mộc Bạch có thực lực cực mạnh mà là gã đội viên khống chế hệ hồn sư, người dùng Lam Ngân Thảo quấn quanh trên người mỗi gã đội viên, Thiên Thủ Tu La.

Chỉ cần có thể tấn công thắng điểm này thì thế trận của đối phương không cần công cũng tự bị phá.

Ngay khi lôi điện long trảo của Ngọc Thiên Hằng xuất ra, hẳn đã ngay lập tức xuất hiện trước mặt Đường Tam, hẳn kinh ngạc phát hiện khống chế hệ hồn sư trước mặt này hai mắt lúc này đã hoàn toàn biến thành màu tím, dưới chân khẽ nhúc nhích một chút, cả thân thể nhìn qua đã có chút mơ hồ.

Tại bộ pháp kì dị như vậy, phần thân trên của hắn tuy bất động nhưng thân thể đã di chuyển ra cách xa hơn tám thước, lôi điện long trảo chỉ có thể mạnh mẽ oanh kích lên trên mặt đất.

Đường Tam cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, quang mang của đệ nhất hoàn hồn phóng xuất ra, vô số Lam Ngân Thảo từ dưới đất ủa lên, hướng lên không trung quấn quanh thân thể Ngọc Thiên Hằng, cùng lúc đó hắn chột giữ chặt Lam Ngân Thảo đang quấn quanh eo đồng đội ra, rồi kéo mạnh về phía sau, trong phút chốc cả chiến trường xuất hiện một màn quỷ dị.

Ở bên Hoàng đấu chiến đội, Hắc báo hồn sư Áo Tư La đã đón đánh thân ảnh của Chu Trúc Thanh đang lao sâu vào trong.

Trên không trung, Phong linh điều hồn sư cũng nhanh chóng xuất ra đệ nhất hồn hoàn, tiếng gió thét mang theo đạo phong hướng về phía Tiểu Vũ, hai bên viên của đôi cánh do hai tay hắn biến hóa thành đã

biến thành giống như đao nhận sắc bén. Đây chính là đệ nhất hồn kĩ của hắn.

Ngay khi hai vị mẫn công hệ hồn sư của Hoàng đấu chiến đội mắt thấy đối thủ đã đến gần sát, đột nhiên trong lúc đó đối thủ của bọn họ vô thanh vô tức biến mất. Trong nháy mắt biến mất, Tiểu Vũ còn nở nụ cười hướng đến Phong linh điều hồn sư Ngự Phong khoát khoát tay, rõ ràng hết thảy đều nằm trong kế hoạch.

Hai đạo thân ảnh xinh đẹp liền tiến vào trong không trung, không phải vọt về phía trước mà là về sau lưng, các nàng cùng lúc bắn lên còn có Đái Mộc Bạch đang đứng trước huyền vũ quy hồn sư. Sử Lai Khắc thất quái ba gã chủ công cùng một lúc đồng thời lui về phía sau, mục tiêu của bọn họ chỉ có một.

"Không tốt, trúng kế rồi, đồ sâu bọ !" Độc Cô Nhận sắc mặt đại biến, thân thể giống như linh xà cấp tốc hướng về phía trước phóng đi, những thành viên khác trong Hoàng đấu chiến đội cũng cảm thấy không ổn, nhưng phản ứng của bọn họ vẫn là chậm.

Một ngọn lửa màu tử hồng mênh mông từ trên người Mã Hồng Tuấn bạo phát, ngay sau đó hai cái hồn hoàn trên người hắn gần như đồng thời lóe sáng, một ngọn lửa tử hồng sắc to như một cột trụ lớn điên cuồng phun ra, trực tiếp phá không hướng đến Lam điện phách vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng.

Những phát sinh trước mắt hết thảy đều có trong kế hoạch của Đường Tam, Đái Mộc Bạch công kích chỉ là để hấp dẫn đối thủ, đã biết Thạch gia huynh đệ chính là huyền vũ quy hồn sư, bọn họ thế nào lại có thể cho rằng Đái Mộc Bạch trong thời gian ngắn giải quyết được đối thủ đây?

Mà Đường Tam dùng Lam Ngân Thảo không chỉ để trợ giúp Đái Mộc Bạch hóa giải đòn tấn công của Ngọc Thiên Hằng, chỉ lo lắng Đái Mộc Bạch bị công kích của đối phương gây áp chế, điều trọng yếu hơn là khiến cho Ngọc Thiên Hằng chú ý tới mình.

Ngọc Thiên Hằng thực ra đã có thể rút lui, hoặc là có thể do sâu bên trong nội tâm của hắn đối với đội ngũ trước mắt này nhìn qua đã thấy thực lực yếu hơn rồi nên sinh lòng khinh thường, hơn nữa Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh phóng đi không gây trở ngại cho hắn, khiến cho hắn phạm vào một sai lầm chí mạng, đơn độc xâm nhập vào đội ngũ đối phương.

Dưới chân, Lam Ngân Thảo dày đặc đang điên cuồng quấn quanh thân thể dần lên, mặt khác Phượng Hoàng Hỏa Tuyến mang theo nhiệt độ tăng cường từ Dục Hỏa Phượng Hoàng ngang nhiên đánh tới, sau lưng thì

Tà Mâu Bạch Hổ, Nhu Cốt Mị Thỏ, U Minh
Linh Miêu ba chủ công đã phong bế kín toàn bộ đường lui.

Lúc này Ngọc Thiên Hằng đã bị vây trong kết cục chỉ chờ chết.

Trước khi đoàn chiến bắt đầu, Đường Tam cùng đồng bọn đã cẩn thận thảo luận về đối thủ của bọn họ, bất luận phân tích thế nào bọn họ vẫn hiểu được thực lực so với đối phương còn thua kém nhiều lắm. Nếu chỉ bằng như vậy mà ngạnh kháng thì căn bản không có khả năng chiến thắng. Muốn từ trường đoàn chiến đấu hỗn này thu được thắng thì phải tìm hiểu thật kỹ về lực lượng của đối phương.

Hoàng đấu chiến đội cực mạnh chính là cường công hệ hỗn sư Lam điện phách vương Long vũ hồn Ngọc Thiên Hằng, hẳn chẳng những hồn lực cao nhất lại là đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội. Lực công kích của hắn chính là cây thương sắc bén nhất của Hoàng đấu chiến đội, tinh thần chiến đấu lại càng đứng đầu cả Hoàng đấu chiến đội. Nếu có thể đem trường mâu này chặt gãy vậy thì trường đoàn chiến hỗn đấu này sẽ không còn nhiều chênh lệch.

Đang ở trên không trung, Ngọc Thiên Hằng đối với Lam Ngân thảo của Đường Tam cũng không thể né tránh, đầu tiên khi bị quán vào, hắn tự không để ý thân thể mình đã bị Lam Ngân Thảo quán quanh, cánh tay phải đánh ra, một lôi điện long trào xuất hiện hướng đến Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Hồng Tuấn đánh tới.

Giữa không trung một trận âm thanh như lôi đình nổ vang, vô số hỏa diễm màu tím toán loạn bay ra tứ phía, trong một khắc trở nên huyền lệ tựa yên hoa nở rộ.

Mặc dù Ngọc Thiên Hằng mới thi triển đệ nhất hồn kỹ của hắn nhưng hồn lực lại so với Mã Hồng Tuấn lại không chênh lệch nhiều lắm, chỉ dựa vào lực lượng của lôi điện long trào đã phá nát công kích Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Hồng Tuấn.

Ngọc Thiên Hằng làm sao lại không biết chính mình đang lâm vào một trạng thái nguy cơ cực độ, trong nguy hiểm áp bức, hắn đồng thời bộc phát tất cả tiềm lực, đệ nhị đệ tam hai cái hồn hoàn đồng thời sáng rực lên. Vào giờ phút này, hắn căn bản không thể giữ lại nữa, chỉ cần có thể phá ta sát cục trước mắt của đối phương thì thắng lợi của đoàn chiến đấu hỗn này sẽ thuộc về Hoàng đấu chiến đội.

Lam điện phách vương long ngàn năm, hồn kỹ Lôi Đình Chi Nộ phát động. Ngọc Thiên Hằng trên người trong nháy mắt bạo phát một đoàn lôi quang cực kỳ chói mắt, nương theo lực của một tiếng nổ mạnh,

Lam Ngân Thảo đang quần quanh người hấn trong nháy mắt hóa thành tro bụi, bay toán loạn khắp nơi.

Lôi đình chi nộ, hiệu quả : trong thời gian nhất định, Lam điện phách vương Long hồn sư ở trạng thái cuồng bạo, lôi điện tăng thêm một trăm phần trăm, hồn lực tăng thêm năm mươi phần trăm.

Nếu như hấn không chủ động đình chỉ kĩ năng, thì sẽ tiêu hao đến hết sạch hồn lực mới dừng.

Mà mỗi lần phát động Lôi Đình Chi Nộ, thân thể sẽ hao phí rất nhiều hồn lực, đối với thân thể sẽ sinh ra tổn thương không nhỏ, nếu không phải lâm vào nguy cơ thế này, Ngọc Thiên Hằng cũng sẽ tuyệt không dễ dàng phóng thích đệ tam hồn kĩ ra như vậy.

Lam Ngân Thảo vốn không dẫn điện, nhưng Lôi Đình Chi Nộ ẩn chứa năng lượng thật quá mức khổng lồ, Lam Ngân Thảo không cách nào ngăn cản được nguồn năng lượng đổ nổ mạnh.

Nhưng đồng thời ngay khi Lôi Đình Chi Nộ bộc phát, thì ngọn lửa tử hồng sắc đã oanh kích ngay trước ngực Ngọc Thiên Hằng. Lôi điện long trảo của hấn dù sao cũng chỉ là đệ nhất hồn kĩ, mặc dù có thể đánh trúng Phượng Hoàng Hỏa Tuyến nhưng Mập Mập vốn là vũ hồn biến dị, không thể dễ dàng đối phó như vậy. Phượng Hoàng Hỏa Tuyến cuộn cuộn không dứt, phát huy ưu thế hoàn toàn, thừa dịp Lam Ngân Thảo trên người đối thủ nổ tung, đã liên mạnh mẽ oanh kích lên trên người Ngọc Thiên Hằng.

Ngọc Thiên Hằng rống to một tiếng, hấn cũng không quản Phượng Hoàng Hỏa Tuyến đang oanh kích, thân thể tại không trung mạnh mẽ thay đổi, quay mặt hướng đến ba người Đái Mộc Bạch phía sau lưng, hét lớn một tiếng :<i>" Lôi Đình Vạn Quân."</i>

Vô số điện xà vốn đang bao phủ chung quanh thân thể hấn đồng thời phóng ra, một khắc sau đã hóa thành vô số lôi điện hướng bốn phương tám hướng bạo phát ra.

Đây mới chính là một kích toàn lực chính thức của Ngọc Thiên Hằng, với Lôi Đình Chi Nộ lôi điện tăng thêm một trăm phần trăm, đệ nhị hồn kĩ của hấn là Lôi Đình Vạn Quân bộc phát với lực công kích mạnh hơn vô cùng.

Trước tiên đã khiến Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mập Mập mạnh mẽ nổ tung, mà đại bộ phận lôi điện của Lôi Đình Vạn Quân đều hướng đến ba người Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh.

Chỉ cần có thể ngăn trở bọn họ thậm chí là đả thương bọn họ, Ngọc Thiên Hằng có thể tin tưởng trong trạng thái Lôi Đình Chi Nộ, hẳn có thể mang đến cho đối phương những thương tổn thật lớn.

Mà khi đó hẳn cũng chẳng cần lui bước, đồng bọn của hẳn cũng sẽ tự động đến chiến trường bên này, cùng tập trung công kích đối thủ.

Sử Lai Khắc thất quái có thể tại Tác Thác đại đấu tràng thu được chiến tích hai mươi bảy trận thắng liên tục, sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy được. Lam điện phách vương Long vũ hồn sư Ngọc Thiên Hằng cho dù là mạnh mẽ, nhưng hẳn cũng chỉ là một thân một mình xâm nhập.

Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ thân thể yên lặng ẩn ra sau lưng Đái Mộc Bạch, các nàng ban đầu đều được Lam Ngân Thảo của Đường Tam quán quanh lưng, ngay khi đến gần Đường Tam, ba người hiển nhiên hợp lại cùng một chỗ, thuận theo trước sau, tự nhiên là do Lam Ngân Thảo của Đường Tam điều khiển khống chế.

Đái Mộc Bạch ở trước mặt Ngọc Thiên Hằng, Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ ở vị trí thứ hai và thứ ba sau lưng hẳn.

Mà ngay khi Ngọc Thiên Hằng xuất ra đệ tam hồn kỹ Lôi Đình Chi Nộ, Đái Mộc Bạch cũng lập tức phóng ra hồn kỹ của hoàn hồn ngàn năm của mình, Bạch Hổ Kim Cương Biến.

Vũ hồn Bạch Hổ phụ thể khiến cho thân thể hẳn bành trướng trở nên hùng tráng, quần áo trên thân thể bị rách hoàn toàn, lộ ra cơ thể được phong lên kinh khủng,...quỷ dị nhất là trên da tay hẳn có xuất hiện một cái điều văn (hoa văn) màu đen.

Đôi hồ chưởng xoay một vòng, mặt trên xuất hiện những móng vuốt sắc bén như những ngọn đao màu bạc, ... kì lạ nhất là toàn thân hẳn từ trên xuống dưới đều bao phủ trong một tầng kim quang mãnh liệt, phảng phất như thân thể làm từ kim quang bình thường. Hai tròng mắt đỏ rực hiện ra quang mang màu máu, toàn thân đều mang theo khí phách của một vị vua trong loài thú.

Rồng cùng hổ đồng thời là một trong những vũ hồn mạnh nhất, cho dù hổ có yếu hơn rồng nhưng chênh lệch bất quá chỉ là một chút thôi, mà hồn lực của Đái Mộc Bạch còn cao hơn Ngọc Thiên Hằng cũng có một bậc mà thôi.

Cùng với tiếng hổ hống cuồng bạo, đôi mắt Tà Mâu của Đái Mộc Bạch trong nháy mắt hợp lại, quang mang màu vàng ở thân dưới của Bạch Hổ Kim Cương Biến hóa thành một đoàn quang mang chói mắt màu

bạc chột phóng ra, bạch quang trên không trung khếch tán, đạt tới đường kính hai thước, rồi tựa như một viên lưu tinh hướng đến trên người Ngọc Thiên Hằng đánh tới.

Đồng dạng là cường công hệ chiến hồn sư, cường lực vũ hồn cũng ngang ngửa, Đái Mộc Bạch cùng Ngọc Thiên Hằng hồn kỹ có chút giống nhau, Bạch Hổ Liệt Quang của trạng thái Bạch Hổ Kim Cương Biến gặp phải Lôi Đình Vạn Quân của trạng thái Lôi Đình Chi Nộ, sẽ xảy ra cục diện như thế nào?

Tia sét cùng liệt quang tại không trung âm âm va chạm, cả đấu hồn thai đều kịch liệt rung lên, lực nổ mạnh kinh khủng mãnh liệt được sinh ra, toán loạn bay khắp nơi

Người chủ trì đang lơ lửng trên cao quan sát xuống dưới chiến đấu, quang mang màu trắng chói mắt khiến trước mắt nàng một trận mờ mịt, ngơ ngác tự nhủ :<i>" Đây, đây thật sự chỉ là hồn tôn đấu hồn thôi sao?"</i>

Sau khi phát động Lôi Đình Vạn Quân, thân thể Ngọc Thiên Hằng đã rơi xuống mặt đất, Đái Mộc Bạch cũng đồng thời hạ xuống, hồn lực cùng hồn kỹ toàn diện va chạm khiến cho hai người cơ hồ đồng thời lui về phía sau, Ngọc Thiên Hằng lui về phía sau ba bước, mà Đái Mộc Bạch chỉ lui về có hai bước, cả hai khoe miệng đều xuất ra một tia máu, hiển nhiên trong lần va chạm vừa rồi Đái Mộc Bạch chiếm thế thượng phong.

Cũng không thể nói Đái Mộc Bạch có thực lực mạnh hơn Ngọc Thiên Hằng, bởi vì Ngọc Thiên Hằng lúc trước đã phải ngạnh kháng ngọn lửa của Mập Mập công kích, mặc dù Lôi Đình Vạn Quân đã triệt tiêu hết tác dụng của ngọn lửa, nhưng Phượng Hoàng Hỏa Diễm của Mập Mập so với ngọn lửa bình thường nóng cháy hơn nhiều, đồng thời còn có tác dụng phụ, lúc này trước ngực Ngọc Thiên Hằng đã bị thiêu thành một mảng đen nhánh.

Càng hướng chi Lôi Đình Vạn Quân mặc dù lực công kích vô cùng kinh khủng, nhưng phạm vi sát thương quá rộng, mà công kích của Đái Mộc Bạch lại rất tập trung, hồn lực được ngưng tụ. Hiển nhiên luồng Bạch Hổ Liệt Quang của Đái Mộc Bạch sẽ chiếm được thượng phong. Mặc dù như vậy, Ngọc Thiên Hằng cũng chỉ lui ra sau so với Đái Mộc Bạch một bước, có thể thấy được Lam điện phách vương long vũ hồn bá đạo đến mức nào.

Đáng tiếc Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh chưa có thêm hiệu quả tăng cường gì đối với hồn kỹ, chỉ mới có tăng cường về lực lượng cùng tốc độ. Nếu không có thể nói một kích này của Đái Mộc Bạch, có thể sẽ để lại cho đối phương nhiều thương tổn hơn nữa.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đái Mộc Bạch mặc dù bên ngoài có ưu thế hơn một chút nhưng thực tế cả thân thể hắn giờ đã hoàn toàn run rẩy, Bạch Hồ Kim Cương hộ thân cùng với Bạch Hồ Kim Cương Tráo cũng không thể đem toàn bộ lực lượng của Lôi Đình Vạn Quân triệt tiêu hết được.

Chỉ là hướng đối thủ công kích cũng không chỉ có một mình Đái Mộc Bạch mà là toàn thể Sử Lai Khắc thất quái chiến đội. Khi tấn công của Đái Mộc Bạch chấm dứt cũng đồng thời với việc hóa giải toàn bộ uy lực của Lôi Đình Vạn Quân, ngay lúc này một thân ảnh linh động yên lặng lóe lên, từ sau lưng hắn lao tới.

U Minh Đột Thử của Chu Trúc Thanh tốc độ được đề cao đến cực hạn, thân thể thậm chí tại không trung còn sinh ra liên tiếp tàn ảnh, hai cái hồn hoàn trên người đồng thời bạo phát. Ngọc Thiên Hằng thân thể còn chưa đứng vững, Chu Trúc Thanh đã như chớp vọt đến sát người hắn.

U Minh Linh Miêu đệ nhị hồn hoàn hồn kĩ, U Minh Bách Trảo phát động.

Vô số trảo ảnh hợp lại tạo thành một cái lưới dao sắc bén kinh khủng, Ngọc Thiên Hằng lúc này đang ổn định khí huyết như muốn sôi lên trong cơ thể, lúc trước Lôi Đình Vạn Quân đã phóng xuất ra quá nhiều lôi điện lực, khiến lúc này đang vị vậy trong hiểm cảnh, không có cách nào thoát ra được.

Thời khắc mấu chốt này, tố chất trong cơ thể của Ngọc Thiên Hằng hiển lộ, không bởi vì nguyên nhân bị đối thủ công kích mà bối rối. Cánh tay Lam điện phách vương long hoành không hi vọng có thể hóa giải công kích của Chu Trúc Thanh.

Nhưng tốc độ công kích của Chu Trúc Thanh quả thật quá nhanh, phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp về lực lượng cùng tốc độ giúp U Minh Bách Trảo của nàng đều hoàn toàn đều đánh trúng mục tiêu. Vô số tia lửa từ trên cánh tay của Ngọc Thiên Hằng xuất hiện, đồng thời còn ẩn hiện một vài tia máu.

Ngọc Thiên Hằng cũng chỉ có thể phòng vệ những bộ phận yếu hại trên cơ thể mình thôi, còn lại cánh tay, bả vai, hai chân đều bị U Minh Bách Trảo đánh trúng, gây ra tổn thương không nhỏ.

Phải biết rằng Chu Trúc Thanh năng lực chủ yếu là ở tốc độ cùng công kích, mỗi lần nàng phát động công kích đều sinh ra hiệu quả, mặc dù nhìn qua vết thương không sâu, nhưng hồn lực đã thẩm thấu vào bên trong mà điên cuồng phá hoại kinh mạch bên trong thân thể Ngọc Thiên Hằng.

Lôi Đình Chi Nộ rốt cục cũng giúp Ngọc Thiên Hằng trì hoãn được một lúc, lôi đình chi lực lại mãnh liệt bộc phát, nhưng ngay khi lôi điện đến sát người thì thân thể Chu Trúc Thanh lại lướt sang ngang mấy thước, vừa vận hóa giải sự phản kích của Ngọc Thiên Hằng. Điều này không thể nghi ngờ cũng là do Đường Tam dụng Lam Ngân Thảo khống chế tiết tấu trận đấu.

Đau đớn kịch liệt từ hàng trăm vết thương truyền đến, sau lưng nóng bừng, hiển nhiên là bị cháy bỏng do Phượng Hoàng Hỏa Tuyến vừa công kích sau lưng, mà trước mặt địch nhân lại xuất hiện một người nữa, Ngọc Thiên Hằng chỉ biết cố gắng bị động chống đỡ, hi vọng viện quân sẽ kịp tới nếu không hẳn sẽ phải gục xuống ở chỗ này.

Đề thăng hồn lực một lần nữa, Ngọc Thiên Hằng trong miệng phát ra tiếng rống tức giận, đón tiếp thân thể mềm mại của Tiểu Vũ đang lao tới bằng một cái Lôi điện long trảo.

Dưới sự phụ trợ của Lôi Đình Chi Nộ, cường độ cùng phạm vi của Lôi điện long trảo đều tăng lên gấp đôi, Tiểu Vũ lúc này đang vọt tới rất nhanh, hiển nhiên không có cách nào né tránh được.

Cùng lúc này, lực chiến đấu của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội mới hoàn toàn bộc phát, đón đỡ Lôi điện long trảo nhưng thân thể của Tiểu Vũ không có chút nào ngừng lại, lôi điện kích thích khiến cho thân thể nàng thoáng có chút run lên, màu tím của đệ tam hồn hoàn rực sáng như muốn tuyên bố chấm dứt chiến đấu của Ngọc Thiên Hằng tại đây.

Đệ tam hồn hoàn kĩ của Nhu cốt mị thổ: Thuấn di phát động.

Ngọc Thiên Hằng chỉ cảm thấy mắt hoa lên một trận, thân ảnh của Tiểu Vũ đột nhiên biến mất, thân thể mềm mại thon dài chợt xuất hiện ngay trước mắt mình., một búi tóc thật dài ngay lập tức quấn quanh cổ hắn, Tiểu Vũ đằng thân nhảy lên, hai tay nắm lấy long tí của Ngọc Thiên Hằng để phụ trợ phát lực, cố nén ảnh hưởng của lôi điện lực, hai chân đồng thời đặt lên vị trí của Ngọc Thiên Hằng.

Đệ nhất hồn kĩ của Nhu cốt mị thổ : yêu cung phát động. Ngọc Thiên Hằng thân thể to lớn cũng không thể nào chống cự lại lực mạnh vậy được, thân thể lập tức bị quăng lên. Dù hồn lực của hắn cũng cao hơn Tiểu Vũ đến tám cấp, mặc dù Lôi Đình Chi Nộ làm mất của hắn năm mươi phần trăm hồn lực, thân thể lúc này cũng đã đạt tới trạng thái cực hạn, hơn nữa lực lượng của Tiểu Vũ lại được Thất bảo lưu ly tháp gia tăng thêm hơn ba mươi phần trăm, khiến cho hắn đối với nhu kỹ của

Tiểu Vũ không cách nào ngăn cản được.

Trong khi thân thể của Ngọc Thiên Hằng xệt qua trước mặt của Đái Mộc Bạch, một đôi hồ chưởng của Đái Mộc Bạch cũng đồng thời hướng đến sườn của hắn mà đánh tới.

Không thể không nói, mặc dù Ngọc Thiên Hằng đã chịu rất nhiều thụ thương, nhưng kinh nghiệm khi chiến đấu của hắn lại cực kì phong phú, trong lúc miễn cưỡng dùng long tí che ở phần ngực và bụng, dùng cánh tay thật chắc chắn này ngăn kháng đợt tấn công của Đái Mộc Bạch, âm thanh vỡ vụn của xương cốt truyền đến, hai chưởng này chỉ có ba mươi phần trăm lực lượng mà Đái Mộc Bạch từ trong run rẩy khôi phục được tích tụ đánh ra, sợ rằng long tí của Ngọc Thiên Hằng dù có phòng ngự xuất sắc đến mấy đi nữa cũng phải nhận lấy hậu quả gãy xương tay. Cả thân thể được Đái Mộc Bạch <i>" trợ giúp" </i> nên tốc độ bay hướng đến phe Hoàng đấu chiến đội càng nhanh hơn.

Từ lúc Ngọc Thiên Hằng vọt qua huyền vũ quy hồn sư phát động công kích đến lúc Sử Lai Khắc thất quái phối hợp gây ra thương tích nặng nề cho Ngọc Thiên Hằng, tất cả cũng chỉ trải qua một thời gian cực kì ngắn ngủi mà thôi.

<i>" Oanh ..." </i> Thân thể Ngọc Thiên Hằng mạnh mẽ đập lên trên quy giáp của hai đã huyền vũ quy hồn sư mới dừng lại được, toàn thân đầy vết máu tươi, trong miệng máu tươi cũng ào ạt phun ra. Dưới sự công kích liên tục, hắn đã bị thương nặng, ngay cả một thân Lôì Đình Chi Nộ cũng bị Sử Lai Khắc thất quái đánh cho tan tã. Đây là do Sử Lai Khắc thất quái không muốn giết người nên đã ra tay lưu tình, chứ nếu cả Đường Tam ra tay thì hắn không chỉ hộc máu như vậy thôi.

<i>" Hồn đản, ta sẽ giết các ngươi ." </i>

Ngọc Thiên Hằng trọng thương đã khiến cho cả Hoàng đấu chiến đội tức giận, nhất là đội phó Độc Cô Nhận, ngày thường chính là tri kỉ của hắn, nhìn bạn của mình bị vây công đến trọng thương mà mình lại không thể cứu viện kịp, cảm giác này vô cùng thống khổ.

Giờ phút này, nàng đã hoàn toàn quên mất lời nói của Tần Minh, trong tiếng rít, đệ tam hồn hoàn trên người rực sáng. Hai tròng mắt bích lục nhanh chóng chuyển hoàn toàn sang màu tím, ngay cả bích lục lân phiến bao trùm trên đuôi rắn cũng phủ một lớp quang mang màu tím nhạt, hé miệng, phun ra một ngụm sương tím nồng đậm, nhanh chóng khuếch tán trong không trung, hướng Sử Lai Khắc thất quái mà bay đến.

<i>" Quay lại ." </i> Đường Tam hét loén một tiếng, đem Đái Mộc Bạch, Chu Trúc

Thanh cùng với Tiểu Vũ đang xông lên công kích kéo về phía sau mình, lúc này, hắc đứng ở mũi tiên phong của Sử Lai Khắc thất quái. Mà Phong Linh điều hồn sư cùng với Hắc Báo hồn sư bên phía đối phương vốn định lợi dụng tốc độ để phát động công kích, mắt nhìn thấy làn sương màu tím phun ra, đã cuống quýt dừng lại, lùi về hai phía bên cạnh. Hiển nhiên, bọn chúng đối với làn sương tím do Độc Cô Nhận phun ra cực kỳ kiêng kỵ.

Đường Tam sắc mặt ngưng trọng nhìn kỹ làn sương màu tím đang từ từ lan tới. Lúc này, sương tím giống như tấm bình phong, ngăn cách hai đội, hơn nữa lại hướng về phía Sử Lai Khắc thất quái chậm rãi tiếp cận. Ngoài việc rời khỏi đấu hồn thai, nếu không bọn chúng chắc chắn sẽ bị làn sương tím này bao phủ.

Độc vụ chưa tới, đã truyền đến mũi một mùi tanh tươi, khiến cho người khác chỉ buồn nôn, đầu óc mê man. Sử Lai Khắc thất quái không chút do dự ăn một cây tiểu tịch tràng của Áo Tư Tạp, còn Áo Tư Tạp nhanh chóng chế ra thêm tiểu tịch tràng giải độc chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra.

Hai tay đặt trên Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ ben hông, Đường Tam thoáng suy tư trong chốc lát, lạnh nhạt nói:

<i>"Chẳng qua chỉ là Bích lân ngũ độc của Bích lân xà mà thôi. Xem ta phá xà độc của ngươi đây."</i> Đường Tam hai tay giơ lên, xuất hiện hai túi nước rất lớn, mỗi một túi nước đựng mười cân nước, dưới tình huống bình thường, là đồ chỉ sử dụng cho những chuyến đi dài.

Đường Tam hai tay dùng sức vung lên, đem hai cái túi da vút lên không trung, đồng thời hét lớn một tiếng: <i>"Lão đại, Bạch hổ liệt quang ba, Mập mập, Phượng hoàng hoả tuyến, phát động."</i>

Sử Lai Khắc thất quái liên thủ không phải chuyện ngày một ngày hai, Mã Hồn Tuấn cùng với Đái Mộc Bạch nhanh chóng lĩnh hộ, mà lúc này Đái Mộc Bạch vẫn ở trong trạng thái Bạch hổ kim cương biến, không chút do dự phun ra một ngụm Bạch hổ liệt quang ba, bắn thẳng về phía cái túi Đường Tam vút ra. Phượng hoàng hoả tuyến của mập mập theo sát ngay sau.

Phanh.

Hai cái túi nước trước Bạch hổ liệt quang ba, không nghi ngờ bị nghiền nát trong nháy mắt, <i>"nước"</i> bên trong bị hồn lực mãnh liệt đánh sâu vào, hoá thành một màn hơi nước bay lên tản ra tứ phía, mà chính lúc này, Phượng hoàng hoả tuyến của tên mập mập tới, trong phút chốc, hơi nước hoàn toàn biến thành hoả vụ, mang theo một cỗ mùi hương đặc thù lan ra tràn ngập toàn trường, hoàn toàn đem đám sương màu tím kia bao phủ bên

trong. Đám sương mù dày đặc kia gặp hoả vụ tất nhiên bị thiêu đốt, phát ra chuỗi âm thanh phốc phốc liên tiếp, trong nháy mắt biến mất. Trên không, dưới ánh sáng của ngọn đèn, chỉ còn vỏ của hai cái túi nước sau khi bị nghiền vụn từ từ hạ xuống, bình chướng giữa hai đội đã hoàn toàn biến mất.

<i>"Không, không có khả năng, người làm thế nào có thể phá được Bích lân tử độc của ta?"</i> Độc Cô Nhạn ngơ ngác nhìn Đường Tam phía đối diện, trong mắt ngập tràn thần sắc không tin. Không chỉ là nàng, từng thành viên trong Hoàng Đấu chiến đội rồi hơi chút ngây dại.

Đối với Bích lân xà độc của Độc Cô Nhạn bọn họ cực kỳ rõ ràng, cho dù là mạnh như Ngọc Thiên Hằng cũng không dám để bị nhiễm phải. Cái đệ tam hỗn kỹ này của Độc Cô Nhạn là công kích chí độc, độc tố tác dụng cực nhanh, chỉ cần hơi chạm phạm phải một điểm sương mù màu tím, trong ba khắc sẽ hoá thành nước mà chết.

Tần Minh đứng xa tận cửa thông đạo lúc chứng kiến làn sương tím vốn trong lòng đã khẩn trương, định xuất ngôn ngăn cản, nhưng hắn chưa kịp mở miệng, tử vụ của Độc Cô Nhạn đã bị hoá giải, cũng nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Đường Tam mở miệng lạnh nhạt nói: <i>"Bích lân xà độc chẳng qua chỉ là chút tài mọn mà thôi, nếu Bích lân ngũ độc tới đây, không chừng có thể khiến ta chú ý một chút. Bích lân xà độc của người còn chưa đủ hoả hầu."</i>

Độc, là thứ khiến Đường môn thành danh, chính thức khiến kẻ khác sợ hãi. Chơi độc trước mặt Đường Tam, giống như chơi đao trước mặt Quan Công, không khác nhau chút nào.

Phương pháp phá giải của Đường Tam kỳ thật vô cùng đơn giản, trong hai túi nước của hắn thực ra không phải là nước, mà là rượu có độ rất cao. Hơn nữa trong đồng rượu này, còn có bột hùng hoàng (lưu huỳnh thì fải). Rượu có thể khiến cho hùng hoàng phát huy hiệu quả hơn rất nhiều, bình thường mà nói, mỗi khi tiến vào địa phương có nhiều rắn, thì phải uống một ít, để phòng rắn rết chuột kiến cắn phải.

Đường Tam vút túi nước ra, lợi dụng Bạch hổ liệt quang ba của Đái Mộc Bạch biến đem rượu tán thành hơi rượu trong không trung, lại dùng Phượng hoàng hoả tuyến của mập mập, ngay lập tức đem xà độc thiêu đốt không còn một chút nào. Bích lân xà độc mặc dù là kịch độc, nhưng trước ngọn lửa vô tình kia cũng không các nào tồn tại. Đường Tam ngay khi biết vũ hồn của Độc Cô Nhạn là Bích lân xà, hắn đã chuẩn bị đối phó thật tối với nàng. Đương nhiên, hùng hoàng tửu vẫn mang ở trên

người hần, Nhị Thập tứ kiều minh dạ nguyệt không gian lớn như vậy, không dùng chẳng phải quá lãng phí hay sao chứ?

Kỳ thật Đường Tam ngoài mặt mặc dù tinh táo, nhưng trong lòng vô cùng giật mình, độc tố Bích lân xà độc của Độc Cô Nhạn so với tướng tượng của hần còn bá đạo hơn nhiều. Mà từ khi đến thế giới này, hần vẫn chưa có thời gian đi kiếm độc vật cùng dược vật để phối chế Đường Môn độc dược và giải dược. Khi đó, hần mới có thể đem thực lực chánh thức của Đường Môn phát huy ra.

Chính lúc này, một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ sau lưng Hoàng Đấu chiến đội vang lên: <i>"Các người còn chờ cái gì nữa, một thất bại cỡ con thỏ đã khiến các người e ngại đối thủ hay sao?"</i>

Ngay sau đó, nương theo một cỗ hương thơm nhàn nhạt, một đạo quang mang màu trắng từ trên trời giáng xuống. Bạch quang kia nhìn cực kỳ quái lạ, hình thái giống cánh hoa, từ từ hạ xuống, trực tiếp rơi lên người Ngọc Thiên Hằng, phiêu phiêu dung nhập vào cơ thể của hần.

Ngọc Thiên Hằng bị ngã vào lòng Độc Cô Nhạn, thân thể run rẩy một trận, vết thương bên ngoài của hần như có kỳ tích nhanh chóng khép lại, sắc mặt và toàn thân nhìn qua đã trở nên khá hơn rất nhiều, trực tiếp đứng lên, lạnh lùng nói: <i>"Linh Linh nói rất đúng, chúng ta còn đang chờ cái gì nữa? Động thủ."</i>

Ánh sáng lôi điện lại hiện ra, nỗi đau bị Sử Lai Khắc thất quái đánh cho trọng thương khiến Ngọc Thiên Hằng công kích trước tiên, xà điện toàn thân kích động, ngay cả long tí mới bị rạn xương cũng lại một lần nữa giờ lên.

Đúng vậy, quang mang màu trắng tựa như cánh hoa kia đúng là từ trên tay Diệp Linh Linh, phụ trợ hệ hỗn sư duy nhất trong Hoàng Đấu chiến đội, phiêu phiêu xuất ra. Lúc này, đội hình Hoàng Đấu chiến đội đã không còn chỉnh tề như ban đầu, Sử Lai Khắc thất quái rốt cuộc cũng có thể chứng kiến vũ hồn của Diệp Linh Linh, Cửu Tâm Hải Đường. Trên tay của Diệp Linh Linh là một đoá hoa hải đường màu hồng phấn, cánh hoa pha bởi màu trắng và màu hồng phấn khiến cho đoá hải đường trở nên diễm lệ hơn, hình dáng ưu mỹ hơn. Cánh hoa cùng với chi mạn (tua hoa, chả bút là cái j nữa) từ trên tay Diệp Linh Linh rủ xuống, nhu mạn đón gió, rung rinh phấp phới, như mái tóc rủ xuống che đi khuôn mặt của nàng thiếu nữ, nâng niu triu mến, vẻ đẹp rung động lòng người.

Lúc này trên người nàng tử quang mới thu liễm, hiển nhiên quang mang màu trắng hình cánh hoa chính là hồn hoàn kỹ năng

ngàn năm của nàng.

Mắt nhìn thấy Ngọc Thiên Hằng tràn đầy sức sống lại vọt lên, Sử Lai Khắc thất quái sắc mặt không khỏi đồng thời đổi.

Phải biết rằng, vừa rồi bọn họ tiến hành công kích Ngọc Thiên Hằng, có thể nói là dự mưu từ trước, cũng là biện pháp giảm đi sự chênh lệch với đối thủ, dù sao, đối thủ cường đại không phải chỉ có một mình Ngọc Thiên Hằng, nếu có thể làm cho Ngọc Thiên Hằng trước tiên mất đi lực chiến đấu, dưới tình huống hơn một người, tự nhiên bên mình sẽ có cơ hội rất lớn.

Nhưng lúc này Ngọc Thiên Hằng lại vọt tới, đại biểu không chỉ Hoàng Đấu chiến đội vẫn có đầy đủ chiến lực, mà điều càng khiến sĩ khí của Sử Lai Khắc thất quái bị đả kích nghiêm trọng chính là, Cửu Tâm Hải Đường hồn sư bên đối phương tuy thời có thể trị liệu thương thế, vậy thì tràng chiến đấu này làm sao còn có thể có cơ hội nữa?

Lúc này mọi người mới chánh thức hiểu được rõ ràng tại sao Trữ Vinh Vinh đối với Cửu Tâm Hải Đường lại vô cùng coi trọng. Phụ trợ hệ vũ hồn đặc thù này quả thật có điểm độc đáo của nó.

Có bài học lúc trước, Hoàng Đấu chiến đội hiển nhiên sẽ không chủ quan như trước nữa.

Hai gã Huyền vũ quy hồn sư theo sát sau lưng Ngọc Thiên Hằng, Phong Linh điều hồn sư Ngự Phong trực tiếp đánh về phía Thất Bảo lưu ly Trữ Vinh Vinh đứng sau cùng của Sử Lai Khắc thất quái, Hắc Báo hồn sư Áo Tư La nhằm thẳng về phía Chu Trúc Thanh.

Mà từ miệng Độc Cô Nhận vụ khí màu lục phiên nhiên phóng ra , bao phủ xung quanh toàn trường, lúc này, thành viên của Hoàng Đấu chiến đội, từng người nhét một vật gì đó vào trong miệng, đứng trong làn sương màu lục không có chút nào bị ảnh hưởng.

Đoàn chiến lúc này mới chánh thức hoàn toàn triển khai, mà cục diện do Đường Tam thật vất vả khống chế từ đầu đã không còn hiệu quả gì nữa.

Không thể bối rối, đó là vấn đề đầu tiên Đường Tam ý thức được.

Đái Mộc Bạch gầm nhẹ một tiếng, nghênh đón Ngọc Thiên Hằng trước mặt, Bạch Hồ Kim cương biến của hắn bị thời gian hạn chế, lúc này càng không thể trì hoãn, mà Lô đình chi nộ của Ngọc Thiên Hằng tựa

hồ không có thu hồi, hai đại hồn sư long - hổ đồng thời va chạm nhau.

Chu Trúc Thanh thân hình chợt loé lên, tranh tài với Hắc Báo hồn sư Áo Tư La, công kích cùng với hồn lực của nàng đều không bằng đối thủ, nhưng tốc độ muốn nhanh hơn không ít, trong khoảng thời gian ngắn không bị rơi vào thế hạ phong. Đương nhiên, đây là nhờ sự trợ giúp của Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh, nếu không, kém một cái hồn hoàn, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của Hắc Báo hồn sư. Lúc này bên cạnh Đường Tam chỉ còn một mình Tiểu Vũ, mập mạp đứng sau lưng đang dùng Phượng hoàng hoả tuyến cùng Phong Linh điều hồn sư của bên đối phương không ngừng đẩy đưa, ngăn cản công kích của hắn hướng đến Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp, căn bản không giúp được gì.

Lúc này Đường Tam cùng Tiểu Vũ phải đối mặt, không chỉ là làn sương mù xanh biếc đang lan đến, mà còn có hai gã Huyền Vũ quy hồn sư cùng Bích lân xà hồn sư tùy thời có thể thi triển công kích.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 148 – Dung Hợp Vũ Hồn Kỹ Chi U Minh Bạch Hổ

Dịch: MRBJN

Biên Dịch: atula23

Trước trận đoàn chiến lần này, Đường Tam cùng Tiểu Vũ lấy hai đấu hai thu được kết quả là hai mươi bảy trận thắng liên tiếp. Có lẽ cũng có phần may mắn, tuy nhiên không thể nào lại may mắn thắng đến hai mươi bảy trận được. Nói về phối hợp cùng nhau, không thể nghi ngờ hẳn với Tiểu Vũ có bảy năm ở cùng nhau nên trong Sử Lại Khắc thất quái hai người bọn hắn đúng là phải quen thuộc và ăn ý nhất. Cho nên đối mặt với ba gã đối thủ đã đạt tới ngoài ba mươi lăm cấp cũng không hề sợ hãi. Nhất là niềm tin của khổng chế hệ hồn sư Độc Cô Nhạn bên đối phương sau đệ tam hồn kỹ bị hóa giải mà xuất hiện vết rách.

Huyền Vũ Quy hồn sư huynh đệ từ trong quy giáp đi ra dò xét, hai người đồng thời rống lên giận dữ, đệ nhị hồn hoàn trên người chột lóe sáng, xung quanh quy giáp sáng lên mãnh liệt.

"Hóa thuận" Huynh đệ hai người cùng gầm nhẹ một tiếng, lập tức quy giáp trước ngực cùng phía sau lưng đồng thời tách ra tới tay bọn họ, biến thành một tấm chắn cực lớn. Không còn quy giáp bảo vệ trên người, bọn họ dường như càng thêm nhỏ đi rất nhiều, làm cho mọi người cảm thấy như hai tấm quy giáp được tách ra chính là lấy từ xương cốt, máu huyết của bọn họ vậy.

Từ trước tới giờ mọi người vẫn luôn chú ý tới đội trưởng của bọn họ là Ngọc Thiên Hằng - Lam Điện Phách Vương Long hồn sư. Nói đến lực chiến đấu, Thạch gia huynh đệ không kém hơn bao nhiêu so với Ngọc Thiên Hằng. Bất luận là Huyền Vũ Quy, Bạch Hổ vũ hồn của Đái Mộc Bạch hay là Lam Điện Phách Vương Long đều thuộc nhóm vũ hồn đỉnh cao. Chẳng qua là, trong trận chiến đấu hồn bình thường, căn bản không cần bọn họ phát huy sức mạnh của mình, mà trong hoàn cảnh này Ngọc Thiên Hằng đang bị thương nặng, khiến cho huynh đệ Thạch gia vốn rất trầm ổn cũng thực sự nổi giận. Lúc này, hồn hoàn của hai người đồng thời lóe sáng, trừng mắt nhìn Đường Tam.

Huynh đệ hai người liếc mắt nhau, đồng thời hét lớn một tiếng, hai tấm quy giáp thuận đang nắm trong tay lao vút về phía Đường Tam và Tiểu Vũ.

Quy Giáp Thuần xoay tròn trong không trung, chỉ riêng khí thể đã đủ khiến người khác phải kinh hãi... điều kỳ lạ nhất chính là mặt sau của mỗi tấm quy giáp thuần đều mang theo một đạo hồn lực màu vàng, hai huynh đệ Thạch gia liền thủ cùng nhau làm cho quy giáp thuần vốn đã sắc bén càng thêm kinh khủng, tựa như muốn cắt nát không khí thành từng mảnh nhỏ, lại mang theo âm thanh chói tai khiến người khác phải kinh tâm động phách.

Như một đám sương mù mang màu xanh nhạt bao trùm toàn trường, xông vào mũi, miệng mọi người mang theo vị ngọt nhàn nhạt mà vào. Mặc dù đã ăn tiểu tịnh tràng của Áo Tư Tọa nhưng trừ Đường Tam ra, Sử Lai Khắc thất quái tất cả đều cảm thấy choáng váng muốn ngất. May mắn vì tiểu tịnh tràng công hiệu kháng độc không tồi, mới có thể kiên trì không lộ ra dấu hiệu sắp bị thua.

Đến lúc này người có vẻ thoải mái nhất lại là Đái Mộc Bạch đang đối diện kẻ mạnh nhất bên phía đối phương. Hắn cùng Ngọc Thiên Hằng giao thủ đã biết được đối thủ của mình còn chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất. Cánh hoa kỳ dị kia mặc dù phát ra bạch quang trợ giúp cho Ngọc Thiên Hằng chữa thương, nhưng hồn lực còn chưa khôi phục hoàn toàn. Vì biết rằng lúc trước vì bị Sử Lai Khắc thất quái vây công, hồn lực đã tiêu hao phần lớn, giờ đây so với Đái Mộc Bạch còn muốn yếu hơn một chút.

Vết thương ngoài da tuy đã nhanh chóng khôi phục, nhưng cánh tay cực mạnh của Lam Điện Bá Vương Long sau khi bị gãy xương miến cưỡng liền lại nhưng hắn cũng không dám dùng sức quá độ. Lúc này chỉ bằng vào lõi điện năng lực hắn chỉ đành tránh né Đái Mộc Bạch. Vốn hồn lực bây giờ đã thấp hơn Đái Mộc Bạch, lại bị thất bảo lưu ly tháp trợ giúp cho Đái Mộc Bạch, Ngọc Thiên Hằng chỉ còn cách chọn phương pháp du đấu, tận lực phát huy hiệu quả tê liệt của lõi điện, bất quá cũng không dám cùng Đái Mộc Bạch liều mạng.

Đái Mộc Bạch dù có muốn kết thúc đối thủ cũng không làm được, có thể trở thành khống chế hệ hồn sư Bích Lân Xà, khả năng dùng độc khống chế của Độc Cô Nhạn không thể coi thường. Nếu không phải Đường Tam tận dụng sự quen thuộc với các loại kịch độc của bản thân, bằng vào hùng hoàng liệt tửu hóa giải đệ tam hồn kỹ cực mạnh của nàng là Bích Lân Tử Độc, chỉ sợ lúc này toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái đã ngã xuống.

Bên kia Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn cũng không có lạc quan như vậy. Hai người đối mặt với đối thủ so với mình còn muốn cao hơn bảy, tám cấp hồn lực. Mặc dù hiệu quả của Thất bảo lưu ly tháp có thể làm cho khoảng cách chênh lệch về

hồn lực với đối phương được thu nhỏ lại, nhưng dù sao kém hơn một hồn hoàn cũng không phải là khoảng cách có thể bù lấp được.

Nhiều hơn một hồn hoàn không chỉ đơn giản là nhiều hơn một hồn kỹ. Hồn hoàn khi được hấp thu sẽ làm cho thuộc tính của hồn lực tăng theo. Tựa như sau khi Đường Tam tiến vào ba mươi cấp cảnh giới thì lực lượng khống chế các phương diện đều được tăng cao.

Mã Hồng Tuấn mặc dù vũ hồn là phượng hoàng thuộc loài bay lượn, nhưng hẳn lại không thể bay, chỉ có thể bằng vào Phượng Hoàng Hỏa Tuyến để làm tiêu hao đối thủ. Nhưng Phong Linh điều hồn sư Ngự Phong công kích cực kỳ xảo trá, đôi cánh của hắn giống như lưỡi dao sắc bén tùy thời có thể phủ xuống công kích, chỉ cần Mã Hồng Tuấn hơi chậm một chút thì rất có thể bị một kích trí mệnh của hắn.

Càng làm Mã Hồng Tuấn buồn bực hơn là Ngự Phong chính là năng lực của gió. Mặc dù hắn không dám để cho phượng hoàng hỏa diễm đốt cháy, nhưng nhờ đôi cánh xoay động, tạo ra sức gió có thể hóa giải được công kích của Phượng hoàng hỏa diễm.

Vì không thể tới gần đối phương được, Mã Hồng Tuấn không nhận được phải mở ra kỹ năng Dục Hỏa Phượng Hoàng mà từ trước tới nay chưa từng dùng đến. Kỹ năng này có thể làm cho lực công kích của Phượng Hoàng Hỏa Tuyến bảo trì được lực công kích ở trạng thái tốt nhất, tạm thời chế trụ được đối thủ nhưng hồn lực của hắn sẽ tiêu hao hết phần lớn.

Nếu không phải Áo Tư Tạt thỉnh thoảng cho hắn ăn một cây đại hương tràng, chỉ sợ cũng không kiên trì được đến bây giờ.

Tình huống của Chu Trúc Thanh so với Mã Hồng Tuấn còn muốn thảm hơn. Mã Hồng Tuấn còn có Áo Tư Tạt trợ giúp nhưng nàng thì chỉ dựa vào thực lực của chính mình để duy trì.

Bình thường tốc độ của Hắc Báo hồn sư Áo Tư La so với Chu Trúc Thanh còn nhanh hơn, Hắc báo vũ hồn chính là tồn tại cực kỳ xuất sắc trong mắt công hệ vũ hồn. Chu Trúc Thanh được Thất bảo lưu ly tháp gia tăng tốc độ cũng không thể nào bù khuyết được chênh lệch về tốc độ giữa hai người, chỉ có thể không ngừng du đấu cùng đối thủ.

Áo Tư La công kích càng ngày càng mãnh liệt, hồn lực dần dần tiêu hao, Chu Trúc Thanh đã sắp không còn kiên trì được nữa.

Đái Mộc Bạch ở bên nhìn thấy hét lên: <i>"Trúc Thanh, tới bên này với ta!"</i>. Chu Trúc Thanh nghe vậy, thân hình chợt lóe lên, tới bên cạnh Đái Mộc Bạch.

Ngọc Thiên Hằng đã không tạo được áp lực cho Đái Mộc Bạch, nhờ Bạch Hổ Kim Cương Biến, Đái Mộc Bạch mạnh mẽ bức lui Áo Tư La. Chu Trúc Thanh vừa đến đã tạo thành cục diện hai đối hai. Cứ như vậy nguy cơ của nàng tạm thời được giải quyết, tuy nhiên Ngọc Thiên Hằng có Áo Tư La trợ giúp khiến hần cũng có cơ hội để thở.

Bên kia bốn bề đều thấy quy giáp thuận phá không mà bay tới. Quy giáp xoay tròn theo bốn hướng bất đồng nhằm về phía Đường Tam mà công kích.

<i>"Tiểu Vũ."</i> Đường Tam làm một thủ thế đơn giản để ra hiệu. Tiểu Vũ nhẹ nhàng nhảy lên tới trước mặt Đường Tam. Đường Tam hai tay dùng sức, từ dưới chân Tiểu Vũ hất mạnh làm thân thể Tiểu Vũ như đạn pháo bắn lên, bay ra ngoài.

Phòng ngự mạnh nhất của Huyền Vũ Quy hồn sư không thể nghi ngờ là quy giáp, mà lúc này quy giáp đã phát ra, vì vậy lực phòng ngự của bọn họ tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều.

Đường Tam không phải không nghĩ tới để cho Tiểu Vũ đi công kích khổng chế hệ hồn sư Bích Lân Xà Độc Cô Nhạn, nhưng việc này quá nguy hiểm. Dù sao độc tố trên người Độc Cô Nhạn, Đường Tam không nắm chắc có thể giải trừ được.

Nhưng khi Tiểu Vũ rời bên này đi, lập tức Đường Tam sẽ một mình chống chọi với hai người, mà đối thủ có hồn lực so với hần còn cao hơn đến sáu cấp, hần có thể chống chịu được sao?

Đường Tam ngược lại trên mặt toát ra một nụ cười tự tin. Hần không chỉ là một khổng chế hệ hồn sư mà còn là một đệ tử Đường Môn. Vũ kỹ không thuộc về thế giới này mới chính là chiêu bài đích thực của hần.

Chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung, sau khi Đường Tam hất bay Tiểu Vũ ra ngoài, hần không lùi mà tiến lên đón lấy Quy giáp thuận từ bốn phía bay tới, Huyền Thiên Công lên hai tay đến cực độ tạo thành một màu trắng như ngọc.

Bốn phía đã bị quy giáp thuận phong kín, hết đường đi của Đường Tam, nhưng chẳng biết chuyện gì xảy ra, bằng vào Quỷ Ảnh Mê Tung bộ Đường Tam dễ dàng tránh được đòn công kích sắc bén đó.

Ngay sau đó, hai bàn tay của Đường Tam đồng thời vỗ nhẹ vào một tấm quy giáp phía bên trái. Thân hình lại lóe lên, song

chưởng phách vào tấm ở giữa. Khống hạc cầm long phát động, tá lực đả lực làm cho quy giáp thuẫn mang theo hồn lực mạnh mẽ chuyển hướng nhau lao thẳng vào nhau, trong chớp mắt đã thấy bốn tấm quy giáp thuẫn cùng va đập vào nhau.

Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời phát ra từ huynh đệ Thạch gia, sau đó quy giáp thuẫn bị hồn lực phát ra trói chặt, mạnh mẽ thay đổi phương hướng.

Lúc này đến lượt Đường Tam biến sắc.

Cũng không phải vì hắn lo lắng quy giáp thuẫn sẽ đả thương đến mình. Hắn có Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ sẽ không cần lo lắng loại vũ khí nặng nề này làm bị thương. Sở dĩ hắn giật mình, là vì mục tiêu của quy giáp thuẫn thay đổi, không phải là hắn, mà chính là Lam Ngân Thảo do hắn thả ra.

Một loạt âm thanh chói tai vang lên, Lam Ngân Thảo ở bốn phía do Đường Tam thả ra đã bị quy giáp thuẫn cấp tốc xoay tròn cắt đứt hơn một nửa. Nhất là trận hình của Sử Lai Khắc thất quái được liên kết bởi Lam Ngân Thảo bị cắt đứt khiến cho trận thế tự nhiên bị phá vỡ.

Đường Tam rét run trong lòng, hắn bây giờ đã hiểu được hai tên Huyền Vũ Quy hồn sư trầm ổn này tuyệt đối không giống như hạng người không có đầu óc, tứ chi phát triển. Mục tiêu chân chính của bọn họ tự nhiên không phải Đường Tam mà chính là muốn phá hỏng thể liên thủ của đối phương.

Lúc này Tiểu Vũ đã vượt lên phía trước thành công, vượt qua phạm vi bao trùm của quy giáp, mắt nhìn thấy hai gã Huyền Vũ Quy hồn sư gần trong gang tấc...

<i>"Tiểu Vũ, cẩn thận."</i> Một tia bất an đột nhiên từ trong lòng dâng lên, Đường Tam cơ hồ hạ ý thức hướng về phía Tiểu Vũ nhắc nhở. Bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hai gã Huyền vũ quy hồn sư từ đầu tới cuối vẫn chưa có xuất ra hồn kỹ thứ ba. Vũ hồn của bọn họ có lực phòng ngự mạnh mẽ, như thế nào lại chịu phóng ra, bỏ đi lớp quy giáp bảo vệ cũng không lo lắng đến việc phòng ngự hay sao?

Đúng như Đường Tam dự liệu, hai tên Huyền vũ quy hồn sư sắc mặt âm trầm trên người đồng thời phát ra tử sắc quang mang, ngàn năm hồn hoàn kỹ năng đã phát động.

Tiểu Vũ nghe thấy Đường Tam hô hoán, nhưng lúc này nàng vẫn còn tại không trung, căn bản không thể thay đổi được hướng rơi xuống. Tại thời khắc mấu chốt, Tiểu Vũ đã thể hiện năng lực ứng biến nhanh nhạy của nàng. Đệ nhị, đệ tam hồn hoàn

đồng thời lóe sáng. Đôi mắt xinh đẹp ngưng đọng, mang theo hồng quang mãnh liệt nhìn vào Thạch Mặc ở bên trái.

Đệ nhị kỹ năng, nhu cốt mị thổ có hiệu quả làm mê hoặc tinh thần đối phương, làm đối thủ lâm vào trạng thái cứng đờ. Thời gian cứng đờ tùy theo chênh lệch về tinh thần lực của song phương mà định. Nếu như song phương có tinh thần lực chênh lệch quá lớn sẽ bị cản trở.

Giống như Triệu Vô Cực lúc đầu làm cho Tiểu Vũ bị năng lực mị hoặc trực tiếp cản trở. Mà hai tên Huyền vũ quy hồn sư trước mắt hiển nhiên không thể có tinh thần lực chênh lệch quá lớn được. Mặc dù thời gian cứng đờ không dài nhưng Tiểu Vũ trong nháy mắt bộc phát ra hồn kỹ cũng vẫn thu được hiệu quả.

Thạch Mặc cả người bỗng ngậy ra một chút, tử quang trên người cũng ảm đạm đi. Thừa lúc hơi ngưng trệ, kỹ năng thuần di của Tiểu Vũ phát động. Cả người vọt tới trước, nhờ năng lực thuần di, nàng rời sang so với chính diện đến năm thước.

Kế dự định xâm nhập này Đường Tam đã dùng để đối phó với Ngọc Thiên Hằng, lúc này lại bị huynh đệ Thạch gia dùng để đối phó với Tiểu Vũ. Đệ tam hồn hoàn kỹ năng của Huyền Vũ Quy hồn sư sau khi phát động, mới khiến người khác hiểu được sự kinh khủng của bọn họ.

Từ bốn phía, quy giáp đang cắt phá lam ngân thảo của Đường Tam chợt thu về với tốc độ khó nhìn được bằng mắt thường. Mỗi mảnh quy giáp đều hiện từng tia tử quang rồi vỡ ra thành mười sáu khối nhỏ, trong nháy mắt bạo xạ, cơ hồ phong kín phạm vi mười thước quanh người hai tên Huyền vũ quy hồn sư.

Nếu lúc này bên hông Tiểu Vũ còn có lam ngân thảo của Đường Tam có lẽ Đường Tam có thể kéo nàng lại. Nhưng bây giờ đang ở trên không trung, nàng không thể dựa vào bất cứ thứ gì, chỉ còn trông cậy vào chính mình.

Kỹ năng này của Huyền Vũ Quy hồn sư là Quy Giáp Bạo Liệt, là công kích bao trùm phạm vi, chủ yếu dùng để bảo vệ chính mình đồng thời tấn công địch nhân.

Quy giáp của Thạch gia huynh đệ đều đã tự vỡ ra thành ba mươi hai khối, xoay tròn xung quanh thân thể họ trong phạm vi mười thước vuông. Trong phạm vi đó không khí dường như cũng trở nên vận vẹo biến dạng, nhìn qua giống như một cái máy xay thịt thật lớn, mà Thạch gia huynh đệ không biết từ lúc nào đã hoàn toàn tách ra hai hướng, chẳng những có thể làm cho hồn kỹ thứ ba này phát huy đến trình độ mạnh nhất mà còn tránh va chạm lẫn

nhau.

Tiểu Vũ lướt sang ngang năm thước, mặc dù tránh được công kích phía chính diện nhưng không hoàn toàn né tránh được công kích của quy giáp. Thân thể mềm mại tại không trung phiên chuyển, huyết hoa bay lên... Tiểu Vũ kêu thảm một tiếng, thân thể mềm mại bám vào quy giáp theo đà xoay tròn rồi hướng phía xa ngã văng xuống đất.

Mắt nhìn thấy Tiểu Vũ rơi vào phạm vi công kích của Huyền vũ quy giáp, Đường Tam tim gan như cào xé, không còn giữ được tỉnh táo thét lên: <i>"Tiểu Vũ!"</i>

Lam ngân thảo theo hướng rơi của Tiểu Vũ quán lấy nàng, nhanh chóng kéo nàng lại.

Tiểu Vũ hai mắt nhắm chặt, thân thể kịch liệt run rẩy, cánh tay phải, phần eo bên phải cùng với bắp đùi máu huyết lẫn lộn. Máu tươi đã nhiễm đỏ khắp người nàng. Nghiêm trọng hơn là hồn lực của huyền vũ quy hồn sư đã thấm nhập vào trong cơ thể nàng, chấn động thương tổn đến nội phủ.

Trái tim Đường Tam cơ hồ như ngừng đập, tay phải nhanh chóng điểm nhanh vào xung quanh vết thương, phong bế huyết mạch không để nàng chảy máu quá nhiều. Tay còn lại đặt sau lưng Tiểu Vũ đưa hồn lực Huyền Thiên Công nhu hòa vào, kết hợp với hồn lực của Tiểu Vũ để bài trừ kinh khí xâm lấn.

Quy giáp tại không trung lại một lần nữa dung hợp thành quy giáp bao trung lên hai gã huyền vũ quy hồn sư. Công kích của bọn họ đã đạt được thắng lợi lớn. Không những chặt đứt kiên kết của Sử Lai Khắc thật quái, lại còn làm thương rất nặng cho Tiểu Vũ.

Vốn Thạch gia huynh đệ cũng không nghĩ tới phải dùng đến đệ tam hồn kỹ. Dù sao Tần Minh lúc trước cũng đã nhắc nhở bọn họ là không được sát thương đối phương.

Nhưng khi Ngọc Thiên Hằng bị thương đã làm cho bọn họ cực kỳ phẫn nộ. Mặc dù không biểu hiện ra mặt nhưng trong lòng đã bộc phát... Vì vậy họ mới toàn lực công kích tạo ra cục diện như bây giờ.

<i>"Lên--"</i> Độc Cô Nhận hét lớn một tiếng, há mồm phun ra một làn sương, độc vụ trên đầu hồn đài càng thêm nồng nặc hơn. Hiệu quả của tiểu tịnh tràng của Áo Tư Tạp đã bắt đầu không đủ chống lại được độc khí.

Hai tên Huyền Vũ Quy hồn sư bước nhanh về phía Đường Tam, Bọn họ biết rõ, chỉ cần đánh bại được tên khổng chế hệ hồn sư

này, trận đấu này coi như sẽ kết thúc.

Hoàng Đấu chiến đội phối hợp cũng rất ăn ý. Nhìn thấy Tiểu Vũ bị thương, Đường Tam lại sắp bị hai tên Huyền Vũ Quy hồn sư hợp lực tấn công phía trước và Bích Lân Xà hỗ trợ phía sau, bọn họ toàn lực công kích nhưng người khác trong Sử Lai Khắc thất quá, mục đích rất đơn giản, chính là không cho cơ hội đi cứu viện Đường Tam.

Khi thấy Tiểu Vũ bị thương cũng đã làm cho Sử Lai Khắc thất quá bưng bưng lửa giận. Mã Hồng Tuấn đã không còn để ý đến điều tiết hồn lực của mình, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến tạo thành một vòng lửa tại không trung với độ nóng kinh khủng cuộn tới Phong Linh Điều hồn sư.

"Phong Khởi Vân Dững." tại thời khắc mấu chốt, Ngự Phong cũng không hề giữ lại chút vốn nào, tử sắc hồn hoàn quang mang đại phát, trong không trung lơ lửng, hai cánh kịch liệt quạt tới, một tầng hồn lực thanh sắc như mây chợt phóng thích ra đón lấy công kích từ Mã Hồng Tuấn.

Hồn lực thanh sắc tại không trung ngưng tụ thành hình một con chim thật lớn, đáp xuống kịch liệt công kích Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Hồng Tuấn.

"A--" Áp lực cường đại cùng việc Tiểu Vũ bị thương làm cho Mã Hồng Tuấn nổi lên hung tính. Mặc dù hồn lực của hắn yếu hơn đối phương, nhưng đến lúc này Phượng hoàng hỏa diễm lại vô cùng dữ dội, cháy lên kịch liệt.

cường đại không thể kháng cự. Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú nhưng tình huống như lúc này là lần đầu tiên hắn gặp.

Hắn đương nhiên không biết, tình huống lần này giống như lần trước Đường Tam đối mặt với Trì Chu nữ hồn sư của Cuồng Chiến đội, đây là uy áp sinh ra bởi cấp bậc vũ hồn. Mã Hồng Tuấn có vũ hồn chính là Phượng Hoàng, mặc dù là Tà Hỏa Phượng Hoàng nhưng cũng là một loài Phượng. Phượng Hoàng chính là vua của loài chim, cường giả chưởng quản bầu trời, tự nhiên Phong Linh điều làm sao có khả năng so sánh được.

Bởi vậy mặc dù Ngự Phong có hồn lực cao hơn Mã Hồng Tuấn rất nhiều, nhưng lúc này vẫn không thể tránh khỏi uy áp này được.

Đương nhiên cũng bởi vì hồn lực song phương có sự chênh lệch nên tình huống này mới xảy ra, Mã Hồng Tuấn đã được kích phát tiềm lực bản thân trong tình huống này.

"Trúc Thanh, U Minh Bạch Hổ." Đái Mộc Bạch trong miệng găm lên. Là đội trưởng của Sử Lai Khắc thất quái, mắt nhìn thấy Tiểu Vũ bị thương, hắn không thể không nổi giận. Lúc này hắn đã không còn giữ lại chút vốn nào nữa.

Đại sư trước tràng chiến đấu hồn lần này đã nói qua, nếu Sử Lai Khắc thất quái muốn đạt được thắng lợi thì lúc mấu chốt phải trông vào ba người Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh và Đường Tam.

Trong đó hắn sở dĩ nhắc đến Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh không phải vì thực lực của bọn chúng, dù sao Đái Mộc Bạch cũng yếu hơn Ngọc Thiên Hằng. Hắn sở dĩ nói như vậy Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh có một bí mật... bí mật về Vũ Hồn dung hợp.

Theo tiếng hổ gầm, Đái Mộc Bạch từ Bạch Hổ Kim Cương Biến lại một lần nữa thay đổi trạng thái. Toàn thân bành trướng, màu sắc bạch hổ lúc này đã hỗn hợp với vân đen đang điên cuồng xuất hiện trên thân.

Chu Trúc Thanh cắn chặt răng, toàn thân hắc quang nhàn nhạt bao trùm, thân thể phiêu hốt như có thể nhìn xuyên qua thân thể, hướng về phía Đái Mộc Bạch vọt tới.

Nhìn thấy hai người dị biến, Ngọc Thiên Hằng trong lòng càng kinh hãi thốt lên: *"Bất hảo, đây là Vũ hồn dung hợp kỹ, Áo Tư La, toàn lực ứng phó."*

Lúc này Ngọc Thiên Hằng cũng bất chấp hồn lực bản thân giảm đến trạng thái nguy

hiếm, không cách nào duy trì Lôi đình
chi nộ, giờ long tí lên, một tiếng long ngâm phát ra một lần nữa phát động Lôi đình
vạn quân.

Lúc này vì ngăn cản Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, hắc hồn hết hồn lực còn
sốt lại, mạnh mẽ hướng hai người phát
ra.

Hắc Báo hồn sư Áo Tư La trên người đệ tam hồn hoàn mở ra, đồng tử co rút lại, hồn
lực xoay chuyển trong người, xương
cốt trong người nổi lên một trận lách cách vang lên, từ trong cơ thể hắc phóng ra
quang ảnh hình báo hướng đến Đái Mộc
Bạch cùng Chu Trúc Thanh.

Hắc Báo hồn sư đệ tam hồn kỹ: Báo Ảnh Phân Thân đã phát động.

Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch đều không coi bọn hắc là đối thủ. Hai người hợp
nhất, trong mắt Đái Mộc Bạch bây giờ
chỉ có duy nhất Chu Trúc Thanh. Song chưởng mở ra, hướng về phía thân ảnh mờ
ảo của Chu Trúc Thanh đón lấy.

Lúc này Đái Mộc Bạch đột nhiên kinh ngạc phát hiện, Chu Trúc Thanh vốn trong
mắt luôn lạnh băng tựa hồ biến mất, ánh
mắt mang theo vài phần ngốc trẻ cùng có vài phần tâm tình đặc thù.

Hai đạo thân ảnh cuối cùng trước đòn công kích của đối phương một khắc thời gian
đã hoàn toàn dung hợp. Tà Mâu Bạch Hổ
cùng U Minh Linh Miếu trong nháy mắt dung hợp tạo ra ba động năng lượng khiến
cho toàn trường rung động.

Kỹ năng dung hợp vũ hồn cũng không phải hai người cùng loại, cùng đẳng cấp mới
có thể dung hợp. Bởi vì phải có vũ hồn
để phối xứng hoàn mỹ mới được. Một khi có thể dung hợp vũ hồn, uy lực này tuyệt
đối không phải chỉ ở cấp bậc hồn sư mà
là tồn tại ở cấp bậc siêu việt.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh sau khi dung hợp thân thể, trong nháy mắt biến
mất trên đấu hồn đài, chỉ còn lại một
con bạch hổ thật lớn. Bạch hổ toàn thân trong suốt, lông vằn đen, hai mắt màu tím,
lạnh lùng nhìn về phía trước rồi vọt
tới công kích.

Báo ảnh của Hắc báo hồn sư Áo Tư La đã tới trước mặt bạch hổ. Bạch hổ dài đến
tám thước, độ cao vượt quá hai thước, so
với thân ảnh to lớn của Bạch Hổ, báo ảnh trở nên thật nhỏ bé.

U Minh Bạch Hổ chỉ đơn giản giờ hữu trào lên, chậm rãi đập xuống. Phốc một tiếng,
tử sắc báo ảnh đã hóa thành vô số
chấm sáng rồi biến mất. Thân ảnh trong suốt của Bạch Hổ chỉ thoáng động một

chút, sau một khắc, đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp đi vào trong lõi điện đang điên cuồng công kích, nhắm về phía trung tâm lõi điện đi tới.

Thân ảnh trong suốt của Bạch Hổ ngẩng cao đầu kiêu ngạo, cúi đầu xuống thể hiện khí phách ngạo mạn hùng phách thiên hạ, phong thái vua của muôn thú.

Mọi người đâu đâu cũng nhìn đến ngôi người, hoàng đấu chiến đội tất cả thành viên tại một khắc cũng đều ngưng trệ.

Oanh-----

Hai đạo thân ảnh đồng thời phi lên, Lam Điện Bá Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng đang ở không trung, máu tươi phun ra không ngừng, tại tác dụng của Cửu Tâm Hải Đường, cánh tay đang hồi phục lại lần nữa bị gãy nát.

Áo Tư La không thể so với Ngọc Thiên Hằng, tại lúc hồn kỹ thứ ba bị phá đã bị hồn lực cản trở, máu tươi phun ra đồng thời ngã xuống hôn mê. May mà hồn lực bản thân hắn cũng không kém, nếu không bị thương nặng như vậy, với tình huống này chỉ đành chờ chết.

U Minh Bạch Hổ phát động một kích, trong nháy mắt Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh lại đồng thời xuất hiện trên đài.

Chu Trúc Thanh bởi vì hồn lực tiêu hao quá lớn đã trực tiếp hôn mê trong ngực Đái Mộc Bạch. Bản thân Đái Mộc Bạch cũng đã không chịu nổi. Bởi vì phát động vũ hồn dung hợp kỹ, Bạch hổ kim cương biến mang theo năng lượng toàn bộ đã hết, lúc này đang bị trong trạng thái bị kỹ năng cản trở cũng mất đi năng lực chiến đấu. Nhưng bọn hắn cũng thành công kích hạ được đội trưởng Ngọc Thiên Hằng cùng hắc báo hồn sư bên đối phương.

Đái Mộc Bạch tin tưởng, cho dù Cửu Tâm Hải Dương có thần kỳ đi nữa trong loại tình huống như vậy cũng không thể nào không phục được lực chiến đấu.

Hồn lực đã tiêu hao hầu như không còn, tiểu tịch tràng của Áo Tư Táp công hiệu kháng độc cũng dần dần biến mất, Đái Mộc Bạch trong độc vụ lão đảo muốn ngã. Lúc này Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh đều được Mã Hồng Tuấn bảo vệ, căn bản không cách nào đưa đến cho hắn tiểu tịch tràng để giải độc.

Lam Điện Phách Vương Long vũ hồn không hổ là một trong những vũ hồn mạnh mẽ nhất. Mặc dù lần thứ hai bị thương nặng nhưng Ngọc Thiên Hằng vẫn không có hôn mê, chỉ là hắn ngã xuống đất nhưng

không sao đứng dậy nổi.

Càng làm cho hắn thêm tâm đảm cự hàn (tim gan buốt lạnh) chính là trong giữa đấu hồn đài, Thạch gia huynh đệ đang cùng đối phương là Thiên Thủ Tu La khổng chế hệ hồn sư chiến đấu.

Đường Tam nhẹ nhàng đặt Tiểu Vũ nằm trên đấu hồn đài. Lúc này mặt Tiểu Vũ đã vàng như nghệ. Mặc dù Đường Tam có Huyền Thiên Công chính tông, đạo gia nội lực trợ giúp khu trừ dị kình ra khỏi cơ thể, nhưng kinh mạch cùng nội phủ đã bị chấn động mạnh, ba chỗ ngoại thương cũng nhìn thấy xương, nếu Đường Tam không kịp thời phong bế huyết mạch ở miệng vết thương thì đã khiến nàng chảy máu đến mất mạng.

Chậm rãi quay lại, đối mặt với hai tên huyền vũ quy hồn sư, tấm mặt nạ của Sử Lai Khắc thất quái, Đường Tam đều không có biến hoá gì trên mặt cả, nhưng lúc này hắn đã cho đối phương thấy đôi mắt đã nổi lên một làn hồng quang nhàn nhạt.

Phốc---

Chiếc áo trên người Đường Tam dưới tác dụng của hồn lực đã nát vụn ra, tung bay tứ tán như những cánh bướm. Từ sau lưng hắn mọi người đều thấy, theo thắt lưng lấy ra tám cái cổ bao, ngay sau đó tám gốc lam ngân thảo chợt phá ra, tốc độ như tia chớp mở rộng.

Tám gốc <i>"lam ngân thảo"</i> này so với những cái khác đều không giống. Toàn thân ánh tím, trong ánh đèn chiếu xuống tỏa ra ánh sáng. Đây chính là phụ hồn cốt bát chu mâu.

Theo bát chu mâu xuất hiện, Đường Tam trên người ba động hồn lực, xuất ra một chút biến hóa đặc thù. Hơi thở trên người đột nhiên trở nên rất âm lãnh. Nhiệt độ xung quanh hắn rõ ràng đã giảm xuống, trên thân bát chu mâu mang theo một tầng tử khí mờ mờ.

Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn thả ra độc vụ, Bát Chu Mâu tiến đến lập tức giống như băng tuyết dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan ra.

<i>"Vũ hồn biến dị? Thạch Mặc, Thạch Ma, cẩn thận."</i> Độc Cô Nhạn nhìn thấy bát chu mâu của Đường Tam lập tức cảm giác được không ổn. Nhưng giống như Đại Sư đã nói, Bát Chu Mâu cùng Lam Ngân Thảo cùng loại, vô cùng giống nhau, cho nên nếu hắn không tự mình nói ra thì không ai nghĩ tới có loại phụ hồn cốt này.

Thạch gia huynh đệ hai người vọt tới trước, nhất thời trì hoãn thế công. Đệ nhị hồn

hoàn trên người hai người lại đồng thời khởi động, quy giáp lại lần nữa hóa thành tấm chắn xuất hiện trong tay.

Bọn họ trong tình huống này, có kỹ năng rất cường hãn đó là đệ nhị kỹ năng và đệ tam kỹ năng đồng thời sử dụng phối hợp. Tấm chắn tại bất cứ vị trí nào đều có thể bạo liệt thành mảnh nhỏ phát động công kích.

Quy giáp của bọn họ vô cùng chắc chắn, hơn nữa lực công phá cực mạnh, nếu không lúc trước cũng không có khả năng có thể cắt đứt được Lam Ngân Thảo cứng cỏi của Đường Tam.

Thạch gia huynh đệ cẩn thận tới gần, Đường Tam lại không hề đặt bọn họ trong mắt, cũng không có hướng Thạch gia huynh đệ phát động công kích mà nghiêng người nhìn về phía sau lưng. Tại không trung Mã Hồng Tuấn đang dùng hồn kỹ thứ ba dần dần áp bách Phong Linh điều hồn sư Ngự Phong.

<i>"Xuống đây."</i> Hai người phảng phất có thể rơi rụng xuống theo từng chữ phun ra từ miệng Đường Tam. Chỉ thấy hần tiện tay vung ra, một đoàn lực quang phá không bay ra, hướng Ngự Phong mà tới.

Ai cũng không nghĩ tới Đường Tam đối mặt với hoàng đấu chiến đội tam đại hồn sư còn có thể chiếu cố đến chiến trường bên kia, vốn định nhắc nhở Ngự Phong nhưng đã không kịp rồi.

Ngự Phong lúc này đang thúc dục đệ tam hồn kỹ cũng dần dần lấy được ưu thế áp đảo, mắt thấy có thể đánh bại được ba người Mã Hồng Tuấn, nhưng trong tình huống khống chế đệ tam kỹ năng hồn hoàn, bản thân hần cũng chật vật không nhỏ. Khi hần cảm giác sau lưng có vật tập kích tới muốn bay lên trên để tránh công kích của Đường Tam.

Nhưng Đường Tam xuất thủ một kích này đã nằm ngoài phán đoán và phản ứng của Ngự Phong. Lực sắc quang cầu trong không trung chớp lên, tạo thành một tia hồ tuyến mảnh mai, trong chớp mắt đã đuổi theo Ngự Phong, chỉ thấy lực quang trong nháy mắt lại được thu liễm, thân thể Ngự Phong ngay cả hai cánh của Ngự Phong trong nháy mắt bị trói buộc.

Đường Tam vẫn một mực nhìn không phát động hồn kỹ thứ ba của mình. Chu võng tuy trói buộc rất tốt nhưng tiêu hao hồn lực cũng nhiều. Một khi hần sử dụng thực lực bản thân sẽ yếu bớt, cho dù có Thất bảo lưu ly tháp trợ giúp thì chiến đấu lực cũng sẽ giảm xuống.

Mà lúc này đúng là cơ hội Đường Tam chờ đợi. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đánh bại hai gã có uy hiếp lớn nhất. Lúc này Hoàng Đấu chiến đội có được chiến đấu lực chỉ còn Phong Linh điều hồn sư,

Bích Lân Xà hồn sư cùng hai vị Huyền Vũ Quy hồn sư.

Người cần giải quyết đầu tiên tự nhiên chính là Phong Linh điều hồn sư, bởi vì đối thủ có tốc độ cùng ưu thế về khoảng không, có uy hiếp đến Mã Hồng Tuấn cùng hai phụ trợ hệ hồn sư bên mình.

Giải quyết địch nhân sau lưng xong, kế tiếp Đường Tam muốn chính diện đối mặt với ba người.

Hai tên Huyền vũ quy hồn sư có lực lượng tuyệt đối không kém, ngay khi Đường Tam xuất ra chu võng, quy giáp thuấn trong tay bọn họ đồng thời phóng ra.

Bốn phía đều có tấm chắn thật lớn chặn lại, phát ra tiếng kêu chói tai. Bọn họ rất tự tin, cho dù Đường Tam có được vũ hồn biến dị, cũng không có khả năng đấu lại hai người liên thủ. Hơn nữa hướng chỉ hẫn vừa thi triển hồn kỹ thứ ba, lúc này đấu hồn lực sẽ giảm xuống rất nhiều.

Cho dù, Đường Tam như cũ có thể sử dụng bộ pháp quỷ dị, Thạch gia huynh đệ hoàn toàn đủ thực lực để một lần nữa phóng thích đệ tam hồn kỹ, nếu không một kích tất sát Đường Tam cũng phải làm khống chế hệ hồn sư này bị thương nặng tên, trận đấu cũng theo đó mà kết thúc.

Đường Tam tỉnh táo đến đáng sợ, trong lúc phản nộ vẫn bảo trì được tỉnh táo đã thấy Đường Tam kinh khủng thế nào.

Cho dù Sử Lai Khắc thất quái cũng không nghĩ ra Đường Tam sẽ sử dụng phương pháp gì để ngăn cản công kích của hai tên Huyền vũ quy hồn sư.

Đệ tam hồn kỹ đã sử dụng, chẳng những hồn lực tiêu hao rất lớn đồng thời cũng tạo thành hồn lực hư thoát ngắn ngủi, khiến Đường Tam không cách nào thi triển được Quỷ Ảnh Mê tung giống như trước. Hướng chỉ đệ tam kỹ năng của Huyền vũ quy hồn sư đều tùy thời cũng có thể phóng thích.

Nhưng bây giờ Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đều mất đi lực chiến đấu, nằm trong độc vụ khổ sở chống đỡ, Tiểu Vũ bị thương nặng nằm trên đất, Mã Hồng Tuấn vừa mới được cơ hội thở dốc, căn bản không có ai có thể trợ giúp hần.

Cho dù Bát Chu Mâu của Đường Tam cực kỳ cứng rắn, nhưng cũng không thể chính diện đối chọi với quy giáp được, dù sao hồn lực của hần cũng yếu hơn so với đối thủ.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 149 – Bát Chu Mâu Định Thắng Thua

Dịch: MRBJN

Biên Dịch: atula23

Điều mà mọi người không tưởng tượng được lúc này đã xảy ra. Đường Tam dùng hành động thực tế để chứng tỏ rằng thắng lợi không nhất định dựa vào thực lực mà trí tuệ và kế hoạch đồng dạng cũng có thể làm được.

Một đạo thân ảnh giống như cánh bướm vờn trong lửa, nhưng đột nhiên trước mặt Đường Tam xuất hiện một người, ngăn trở trước thân thể Đường Tam, người này thân thể cao lớn, cơ hồ đem Đường Tam hoàn toàn che chắn đằng sau lưng. Nếu quy giáp thuận muốn lấy mạng Đường Tam, thì đầu tiên chịu xui xẻo chính là người này.

Người xuất hiện trước mặt Đường Tam, không phải ai khác, chính là đội trưởng Hoàng Đấu chiến đội, Lam Điện Phách Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng.

Tại sao lại như thế? Đó là suy nghĩ xuất hiện đầu tiên trong đầu các thành viên của Hoàng Đấu chiến đội, ngay sau đó bọn họ mới nhìn thấy rõ ràng tình huống của Ngọc Thiên Hằng.

Ngọc Thiên Hằng đương nhiên không có khả năng đi giúp Đường Tam ngăn trở công kích của đội mình, mà có muốn giúp Đường Tam cũng không thể. Với tình trạng của hắn bây giờ không thể đủ nhanh để đến bên cạnh Đường Tam được. Sở dĩ hắn đến được chỗ này đều nằm trong kế hoạch ngay từ lúc đầu của Đường Tam.

Thân thể Ngọc Thiên Hằng bị Lam ngân thảo quấn chặt, mạnh mẽ lôi hắn đến trước mặt Đường Tam làm tấm chắn thịt.

Lúc đầu song phương giao thủ, Ngọc Thiên Hằng đã nằm trong kế hoạch của Đường Tam. Từ lúc Sử Lai Khắc thất bại vây công đến khi hắn bị thương nặng, mà trong lúc hắn bị vây công đã bị Lam Ngân Thảo của Đường Tam quấn vào. Lam ngân thảo có ba cái hồn hoàn sẽ có ba hồn kỹ. Quấn quanh không thể nghi ngờ chính là tối thực dụng, còn chu vồng thì tối bá đạo. Nhưng đệ nhị hồn kỹ nhìn qua có tác dụng không lớn nhưng màn này là do Đường Tam đã thông qua hồn kỹ thứ hai Ký sinh này mà đạo diễn ra hết thảy.

Ngọc Thiên Hằng mặc dù đang được Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh trợ

giúp khôi phục lực chiến đấu, nhưng Lam Ngân Thảo nhân cơ hội quần quanh hấn trước đó đã để lại mầm mống trên cơ thể hấn, yên lặng ký sinh, đến khi đệ nhị hồn ký phát động, mầm mống đó sẽ tùy thời được Đường Tam khống chế.

Khi Đường Tam xoay người lại phía Phong Linh Điều hồn sư phát động Chu vồng trời buộc đồng thời phát động Lam Ngân Thảo đang ký sinh trên người Ngọc Thiên Hằng đưa hấn đến trước mặt mình.

Lúc này Ngọc Thiên Hằng thật sự quá suy yếu, nếu như lúc hấn toàn thịnh không cần Lôi đình chi nộ cũng có thể tránh thoát được trời buộc của Lam Ngân Thảo. Nhưng hiện giờ hấn đang nằm trên mặt đất căn bản không có khả năng chống cự.

Lúc này Đường Tam không chỉ nắm chắc được thế cục, đồng thời còn nắm được tâm lý đối phương. Với hai kiếp làm người hấn không phải là đứa trẻ mười ba tuổi mà đã bốn mươi năm kinh nghiệm. Mặc dù việc Tiểu Vũ bị thương khiến hấn cực kỳ phần nộ, nhưng thông qua nguy nạn tại Tinh Đấu đại sâm hấn đã hiểu rõ ràng, phần nộ căn bản không giải quyết được vấn đề, chỉ có trong thời khắc như vậy bảo trì được tỉnh táo mới có thể nhìn rõ từng tia biến hóa trong cuộc chiến.

Hai gã Huyền Vũ Quy hồn sư ném ra quy giáp thuận nếu chỉ có thể phóng không thể thu, như vậy Đường Tam tuyệt đối sẽ làm như bây giờ. Ngọc Thiên Hằng dưới trạng thái suy yếu, thân thể không khác gì người bình thường, căn bản không đủ ngăn cản huyền vũ quy giáp, đơn giản là chỉ mất mạng mà thôi. Nhưng trong trận đấu này hấn đã thấy bọn họ có thể tự do thu phóng quy giáp, nên mới xuất hiện tình thế như bây giờ.

Thạch Mặc, Thạch Ma hai huynh đệ đang nhìn Đường Tam bị công kích, đột nhiên Ngọc Thiên Hằng xuất hiện đang sắp bị quy giáp to lớn đánh tới, hai người nhất thời kinh hãi thất sắc. Đối mặt với thân thể đội trưởng, căn bản không còn nghĩ đến điều gì khác, chỉ liều mạng thúc dục hồn lực, mạnh mẽ điều khiển quy giáp thuận thay đổi phương hướng.

Nhưng vì để công kích Đường Tam, bọn họ đã dốc toàn lực vào một kích này, quy giáp thuận vốn lại vô cùng nặng nề càng hưởng chi hồn lực khổng lồ vừa khởi động lại thu về như vậy bọn họ căn bản chưa đủ trình để làm.

Cố gắng thay đổi phương hướng, hai người vẫn thành công, quy giáp thuận từ bốn phía vụt qua người Ngọc Thiên Hằng rồi hướng lên trên bay đi. Hai huynh đệ dùng lực quá sức trong ngực bỗng cảm thấy khó chịu, đồng thời phun ra ngum máu tươi. Lúc này một đạo thân ảnh giống như lưu tinh từ phía sau Ngọc Thiên Hằng phi

đến, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt hai huynh đệ họ, người này chính là Đường Tam với đôi mắt tràn đầy huyết quang.

Động tác của Đường Tam vô cùng trôi chảy. Thu về thu súy, xuất ra chu võng, kéo Ngọc Thiên Hằng, ngay sau đó từ sau lưng hắn xuất ra bát chu mâu đồng thời cắm vào mặt đất dựng thân thể hắn lên, giữa bát chu mâu, các khớp nối đồng thời cong lại lợi dụng sức mạnh đàn hồi làm cho thân thể Đường Tam như tia chớp bay ra.

Đứng tại một bên cửa thông đạo phía Sử Lai Khắc thất quái, Đại Sư trong miệng mấp máy thỏa mãn: <i>"Khống chế chiến trường, khống chế đội mình, khống chế địch nhân, khống chế tâm lý. Tiểu Tam, người cuối cùng cũng lĩnh hội được toàn bộ đạo lý chân thực về khống chế hệ hồn sư!"</i> Trong sát na khi Đường Tam lợi dụng bát chu mâu, hắn đã biết tràng đoàn chiến đấu hồn đã kết thúc. Mất đi mấu chốt bảo vệ là quy giáp, mặc dù có Huyền vũ quy hồn sư có hai người, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, làm sao có thể chống đỡ được bát chu mâu của Đường Tam chứ?

Bát chu mâu màu tím tại không trung đã mở rộng, mũi nhọn trên mâu giống như tám điểm hàn tinh đâm vào thân thể hai tên Huyền vũ quy hồn sư.

Quy giáp ở bên ngoài, thân thể bị hồn lực cản trở, lại không am hiểu tốc độ, Huyền vũ quy hồn sư chỉ còn một cách là ngạnh kháng.

Hai gã đồng thời hét lên một tiếng, song quyền hướng về phía Đường Tam toàn lực vùng ra, hồn lực bạo phát, thổ hoàng sắc quang mang phóng lên cao.

Huyền Vũ Quy hồn sư hồn lực cũng mạnh giống như quy giáp của bọn chúng, đáng tiếc lần này hồn lực ngưng tụ ngay cả năm thành lực lượng cũng không nổi, sử dụng hồn kỹ làm hồn lực bọn hắn bị tiêu hao không còn bảo trì trạng thái tốt nhất.

Bát chu mâu là phụ hồn cốt, một khi công kích, đối với lực công kích của Đường Tam được tăng lên năm mươi phần trăm, lại vừa sắc nhọn. Nếu quy giáp còn ở trên mình hai gã Huyền vũ quy hồn sư có lẽ còn ngăn cản được, nhưng lúc này quy giáp căn bản là không kịp thu hồi, băng vào tử lượng quang mang sắc nhọn thêm vào hồn lực ngưng thật mà bộc phát đã liên tiếp tạo thành âm thanh kinh khí bạo phá, căn bản không cho đối thủ một chút cơ hội. Bát chu mâu do Đường Tam khống chế, phân biệt chia ra xuyên qua hồn lực của đối thủ, đâm vào đầu vai cùng

cánh tay hai gã Huyền vũ quy hồn sư.

Trong lúc tử quang lóe lên, Đường Tam cũng không dừng lại, thân thể trong không trung xoay chuyển, bát chu mâu lần nữa cắm xuống đất, chạy đến Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn mà đánh tới.

Quy giáp trong không trung đều quay lại trên người Quy hồn sư, trong nháy mắt hóa thành hoàng quang dung nhập vào cơ thể. Hai gã Huyền Vũ Quy hồn sư rốt cuộc không thể đứng lên được, tử khí dọc theo cánh tay chạy loạn lên, hai gã đồng thời ngã xuống đất, toàn thân kịch liệt co giật.

Bát chu mâu mang theo kịch độc của Nhân Diện Ma Chu, đến lam ngân thảo có vô số độc tố cũng không thể so sánh bằng. Hai tên huyền vũ quy hồn sư cho dù hồn lực có mạnh trở lại cũng không thể nào ngăn trụ được độc tố.

Nhìn thấy tử lượng tại chu mâu trong không trung hạ xuống, Độc Cô Nhạn đáy mắt đã toát lên sự sợ hãi. Những trận đoàn chiến đấu hồn trước, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phải thua đối phương, nhưng giờ phút này, đối mặt với Đường Tam nàng lại không có bất cứ dự vọng chiến đấu nào cả.

Hồn kỹ thứ ba cực mạnh của nàng bị nam nhân này dễ dàng phá giải, lấy độc trị độc làm chiến lược nàng rơi rụng, còn từ cách gì cùng với Đường Tam chiến đấu đây? Lúc này nàng có thể làm chỉ là phun ra một ngụm độc vụ mà thôi.

Tử Quang trên bát chu mâu quỷ dị lóe lên, Độc Cô Nhạn toàn lực lần nữa phun ra một ngụm tử sắc độc vụ, nhưng dĩ nhiên lại giống lần trước đều bị bát chu mâu điên cuồng cắn nuốt, trong chớp mắt không còn lại gì.

Bốn gốc bát chu mâu rơi xuống đất, chống đỡ thân thể hần, mặt khác bốn gốc còn lại phân ra hai bên dễ dàng đâm vào đuôi rắn của Độc Cô Nhạn, dùng sức nhấc lên đưa cả thân thể nàng lên không trung.

Đến đây, hoàng đấu chiến đội toàn bộ hồn sư đều mất đi năng lực chiến đấu. Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh trong mắt toát ra vẻ sợ hãi. Mặc dù Cửu tâm hải đường của hần một lần nữa phát huy trị liệu cho hồn sư nhưng không cách nào khôi phục được hồn lực của hồn sư, càng không cách nào giải trừ được kịch độc kinh khủng của bát chu mâu.

"Buông nàng ra, chúng ta nhận thua rồi." Ngọc Thiên Hằng thấy Độc Cô Nhạn bị Đường Tam khêu lên, trái tim chợt thất lại.

Hần rõ ràng chứng kiến hai gã Huyền vũ quy hồn sư cách đó không xa bị đâm trúng hai tay, cánh tay đã sưng lên gấp đôi,

về mặt tím tái tựa hồ trong nháy mắt liền chết đi được.

Chu mâu nhẹ nhàng vấy ra làm Độc Cô Nhạn rơi xuống một bên, Đường Tam không để ý đến thể diện của Ngọc Thiên Hằng, cầm gốc chu mâu sắc bén chỉ vào Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh nói:
<i>"Nhanh, đi cứu người cho ta."</i>

<i>"Tiểu Tam,...trước tiên, giải độc cho bọn họ."</i> Vào lúc đó, thanh âm Đại Sư truyền tới tại Đường Tam làm sát khí toàn thân hắn giảm bớt một chút.

Bát chu mâu mang theo mãnh liệt lệ khí, làm Đường Tam công kích càng thêm hung lệ, nhưng không cách nào thảo khống được ý thức của hắn. Nghe thấy Đại sư nói vậy, lửa giận trong lòng Đường Tam dịu xuống, lam ngân thảo tán ra tứ phía đem hai gã huyên vũ quy hồn sư cùng Bích Lân Xà Độc Cô Nhạn kéo tới, bát chu mâu một lần nữa đâm vào cơ thể họ.

Đại Sư sở dĩ lúc này lên tiếng nhắc nhở bởi vì biết rõ bát chu mâu của Đường Tam có chất kịch độc, mà trong lúc chiến đấu khẩn trương, Đường Tam không có khả năng lưu thủ được, nếu chậm một chút nữa chỉ sợ rằng ba người trúng độc sẽ héo rũ tựa như trước kia khi dùng đại thụ để thử mâu.

Độc Cô Nhạn chính bản thân là độc hồn sư, đối với bát chu mâu còn có năng lực chống cự được một chút, nhưng hai tên Huyền vũ quy hồn sư tình huống lại cực kỳ nguy hiểm. Nếu không phải có đại sư nhắc nhở thì chỉ chốc lát nữa ngay cả Đường Tam cũng vô phương cứu chữa. Trong khi Đường Tam hút độc dịch của bát chu mâu trong lòng cũng thầm giật mình, bởi vì bát chu mâu mang theo độc tố đã bức vào tâm mạch của hai người.

Bất quá, Đường Tam trị liệu cho đối thủ cũng không quên việc khác, ngoài việc dùng bát chu mâu đâm vào ba người, còn dùng lam ngân thảo triển khai lên người Diệp Linh Linh, đem nàng đến trước mặt mình. Bởi vì hắn đứng trên bát chu mâu nên khi nàng bị kéo đến, hai chân đã cách mặt đất được đưa tới trước mặt hắn.

Diệp Linh Linh che mặt bằng sa đen, trong khoảng cách gần, Đường Tam phát hiện thần bí phụ trợ hệ hồn sư của đối phương có đôi mắt to cực kỳ xinh đẹp. Ánh mắt trong sáng không thấy đáy, không có nửa phần tạp chất, lông mi thon dài khẽ cong lên làm đôi mắt giống như biết nói.

<i>"Cứu đồng bọn của ta, nếu không bọn họ sẽ chết."</i> Âm thanh Đường Tam rất bình tĩnh, không có chút lãnh ý cùng tâm tình lẫn lộn. Nhưng dường như âm thanh bình tĩnh này lại làm cho Diệp Linh Linh ẩn sâu trong nội tâm khắc một dấu ấn cực kỳ sâu sắc. Nam nhân này đến tột cùng là người như thế nào? Âm thanh của

hắn tựa hồ còn chút non nớt, nhưng thủ đoạn của hắn lại lợi hại đến thế. Khống chế, công kích, kịch độc, trận đánh ngày hôm nay nói tới cùng Hoàng Đấu chiến đội thất bại cũng chỉ vì một mình hắn.

Diệp Linh Linh không hề lên tiếng, miễn cưỡng đề tụ hồn lực, cứu tâm hải đường quang ảnh bay ra, phiêu nhiên bao trùm thân thể Tiểu Vũ.

Độc tố đã rút khỏi cơ thể hai tên Huyền vũ quy hồn sư cùng Độc Cô Nhận, Đường Tam ngẩn đầu nhìn lên không trung đã thấy Bạch Cáp nữ hồn sư kiêm người chủ trì đã ngốc trệ từ lâu. <i>"Có phải hay không nên công bố kết quả trận đấu này đi."</i>

Lúc này mới tỉnh mộng, không dám nhìn tới Đường Tam cuống quýt công bố nói: <i>"Đoàn chiến đấu hồn, Sử Lai Khắc thật quá toàn thắng."</i>

Không có hoan hô, Áo Tư Tạt cùng Mã Hồng Tuấn tiến lên đem tiểu tịch tràng dứt cho Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh ba người. Độc vụ trên đấu hồn đài đã tan đi, hồn sư song phương đều yên lặng. Chiến đấu mặc dù kết thúc nhưng mọi người vẫn như trước nhìn kỹ đối thủ.

Đường Tam không có thu hồi bát chu mâu của mình lại, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn vào Tiểu Vũ, nhìn thấy vết thương được Cửu tâm hải đường chữa trị dần dần hồi phục, lúc này mới âm thầm thở nhẹ một hơi.

Trữ Vinh Vinh đỡ Tiểu Vũ đứng lên, trừ sắc mặt còn tái một chút nhưng đã không còn lo ngại.

Lúc này Đường Tam mới giải trừ chu võng trói buộc và Lam ngân thảo trên người cho Hoàng Đấu chiến đội. Bát chu mâu bật lên đưa hắn nhảy tới bên cạnh đồng đội của mình.

Đái Mộc Bạch ánh mắt có chút phức tạp liếc nhìn Đường Tam nói: <i>"Tiểu Tam, xem ra thật sự chỉ có khi Tiểu Vũ gặp nguy hiểm, lúc đó người mới có thể hóa thân làm Tu La a."</i>

Đường Tam ánh mắt đã dịu đi, hồng quang lặng lẽ tan biến, ân cần nhìn Tiểu Vũ, Tiểu Vũ hướng hắn khe khẽ gật đầu, ý nói với hắn: hảo, ta không việc gì.

Cho đến lúc này Sử Lai Khắc thật quá mới chính thức cảm thấy thật sự chiến thắng đối thủ cường đại trước mặt, khuôn mặt giấu sau mặt nạ không hên mà cùng toát ra nụ cười. Đối với bọn họ mà nói, tràng đoàn chiến đấu hồn này thật sự gian

nan nhất từ trước tới nay. Tuy khó khăn nhưng cũng đã bức ra toàn bộ thực lực của họ. Đường Tam có bát chu mâu, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh có dung hợp đấu hồn kỹ, tại lúc mấu chốt quyết định thắng bại, đương nhiên Đường Tam là linh hồn của toàn đội, năng lực khổng lồ đã phát huy toàn bộ. Trong trận này đã hao tâm tổn trí, nếu không có hắc khổng chế, vậy tràng đấu hồn này thắng lợi cũng không phải thuộc về bọn họ.

Mà tại bên kia, mọi người cũng tụ tập một chỗ đỡ nhau. Sắc mặt mỗi người đều rất khó nhìn. Nhất là Ngọc Thiên Hằng cùng hai gã Huyền vũ quý hồn sư. Lúc này sắc mặt trầm ngưng giống như muốn khóc vậy.

Ngọc Thiên Hằng ngưng nhìn về phía Sử Lai Khắc thất quái, vừa gặp ánh mắt Đái Mộc Bạch nhìn sang. Hai người ngưng mắt nhìn nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này tình huống hoàn toàn bất đồng.

<i>"Các người rất cường đại. Bất quá, chúng ta không hoàn toàn thua các người."</i> Ngọc Thiên Hằng nói.

Đái Mộc Bạch thần nhiên nói: <i>"Không sai, các người phối hợp không có chút tì vết, nếu ngay từ đầu các người phòng thủ, ai chết vào tay ai vẫn hoàn toàn không nói trước được."</i>

Ngọc Thiên Hằng thực lực đáng được Đái Mộc Bạch tôn trọng, đối thủ cùng cấp bậc mạnh mẽ như vậy cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải. Là đội trưởng Hoàng Đấu chiến đội, Ngọc Thiên Hằng cơ hồ bị đại bộ phận hỏa lực của Sử Lai Khắc thất quái công kích, nhưng hắn vẫn kiên trì được đến cùng. Mặc dù trận đấu này thua, nhưng Đái Mộc Bạch cũng hiểu được Lam Điện Phách Vương Long cũng không có bị bại bởi Tà Mâu Bạch Hổ của mình.

Ngọc Thiên Hằng trong lòng thầm than một tiếng, hướng Đái Mộc Bạch gật đầu, <i>"Hy vọng sau này có cơ hội giao thủ, khi đó chúng ta sẽ không còn tì vết nào nữa."</i>

Đái Mộc Bạch mỉm cười, <i>"Chiến thắng vẫn như trước, phải là chúng ta."</i>

Hai người ánh mắt lại lần nữa xuất hiện va chạm tóe lửa, Ngọc Thiên Hằng hít vào một hơi, lúc này mới đi đến đỡ Hắc Báo hồn sư Áo Tư La cùng với đội hữu của mình nói: <i>"Chúng ta đi."</i>

Bảy người bước đi lảo đảo cùng nhau chậm rãi hướng đến lối vào dành cho hồn sư. Bại trận làm cho bóng lưng bọn họ nhìn qua có chút đơn bạc.

Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Đường Tam lúc đang thu hồi bát chu mâu nói: <i>"Độc của người rất lợi hại, thậm chí có thể phá được độc xà của ta. Ta vĩnh viễn

sẽ nhớ đến mối nhục hôm nay. Một ngày nào đó ta sẽ khiến người ngả dưới độc xà của ta..."</i>

Đường Tam bình tĩnh nhìn đối thủ lạnh nhạt đáp: <i>"Tùy thời xin đợi."</i>

Cùng Độc Cô Nhạn quay đầu lại còn có Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh nhưng ánh mắt của nàng bất đồng, không mang theo oán hận mà là một loại ánh mắt kinh quý tâm tình đặc thù, nhìn Đường Tam thật sâu như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại không mở miệng, xoay người theo đồng bạn rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của đối thủ, Đái Mộc Bạch đột nhiên cười, <i>"Chúng ta đã thắng."</i>

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, cho mỗi người một cây khôi phục đại hương tràng: <i>"Đúng vậy, chúng ta thắng."</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Bảy người đều nhìn lẫn nhau, đều tự vươn cánh tay phải của mình ra. Sử Lai Khắc thất quái ngón tay trở đều chỉ lên trời, trong miệng ngâm đại hương tràng của Áo Tư Tạp, vui sướng vì thắng lợi lúc này trong tình thân cùng nhau bộc phát toàn diện.

Tiếng vỗ tay giờ khắc này bắt đầu vang lên. Tất cả khách quý thất thông qua thiết bị khuếch đại âm thanh đặc biệt truyền ra. Sử Lai Khắc thất quái được tất cả khách quý xem trận đấu hoan hô mặc dù số lượng không nhiều hơn so với bên ngoài nhưng những tiếng vỗ tay mạnh mẽ này khiến cho trận đoàn chiến đấu hỗn căng thẳng có một kết cục hoàn mỹ.

Tần Minh thủy chung đứng ở cửa vào thông đạo đợi các đệ tử của mình đi tới. Hắn trên mặt không có bất cứ vẻ vui buồn gì, ngược lại mang theo vẻ mỉm cười thản nhiên. Với hắn, đây có lẽ cũng là một kết quả tốt.

<i>"Xin lỗi, Tần lão sư, chúng ta thua rồi."</i> Ngọc Thiên Hằng đứng trước Tần Minh cúi thấp cái đầu vốn luôn cao ngạo của hắn.

Tần Minh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Ngọc Thiên Hằng có thể nói là một đệ tử tốt nhất là niềm kiêu hãnh của hắn.

Ngọc Thiên Hằng tiếp tục nói: <i>"Hôm nay bại trận, trách nhiệm hoàn toàn thuộc về ta. Là ta không chỉ huy tốt, không làm một chỉ huy tốt, đơn độc xâm nhập, trúng mai phục của đối thủ. Ngài nếu muốn phạt, thì phạt ta đi."</i>

Tần Minh cũng không phải là một người ôn hòa, trái lại, hắn dạy dỗ đệ tử cực kỳ nghiêm khắc. Nếu như phạm lỗi sẽ bị xử phạt rất nặng.

<i>"Không, đội trưởng,... chuyện này không thể trách người được. Ai có thể nghĩ đối phương lại âm hiểm đến vậy."</i>

Hắc bảo hồn sư Áo Tư La chen ngang, vội vàng hết lời thay Ngọc Thiên Hằng biện hộ.

Ngọc Thiên Hằng Than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: <i>"Không, Áo Tư La. Âm hiểm cũng là một phần trong thực lực. Thua chính là thua, hồn lực, hồn hoàn, tất cả toàn diện đều hơn đối thủ nhưng chúng ta lại thua chỉ có thể chứng minh chúng ta...ở trạng đấu hồn này đã phạm rất nhiều sai lầm."</i>

<i>"Thiên Hằng, cho dù có sai nhưng lỗi cũng không phải của người mà chính là ta, làm khống chế hệ hồn sư ta mới phải là chỉ huy trên chiến trường, là ta không chỉ huy tốt mọi người."</i>

Từ nhỏ đến lớn, Độc Cô Nhạn rất ít khóc, nàng hai mươi năm nay cuộc sống đều thuận lợi vượt qua. Độc hệ khống chế trạng hiểm cố, xuất thân bối cảnh thâm hậu, trong các bạn cùng trang lứa lại là người hồn lực cường đại nhất, làm cho nàng thủy chung đều đứng ở đỉnh cao nhìn xuống. Hôm nay bị bại, đối với nàng bị đả kích bất luận so với bất cứ ai đều lớn hơn, lúc này nước mắt khuất nhục bất tri giác chảy xuống.

Hai gã huyền vũ quy hồn sư không có lên tiếng, Ngự Phong vừa muốn nói cái gì lại bị Tần Minh giơ tay ngăn cản.

<i>"Đối với các người mà nói, lần này mặc dù thất bại, nhưng cũng là chuyện tốt."</i> Tần Minh mang theo nụ cười mỉm nói. Trong giọng nói không có chút nào nghiêm khắc như Hoàng Đấu chiến đội chờ đợi.

Ngọc Thiên Hằng sửng sốt, nhìn Tần Minh một chút, trong lòng nhất thời hiểu rõ được gì đó.

Áo Tư La nhin không được nói: <i>"Tần lão sư, chúng ta thảm bại như vậy, tại sao vẫn còn là chuyện tốt?"</i>

Tần Minh thản nhiên nói: <i>"Bởi vì một mực từ trước tới nay, trải qua kinh nghiệm hết thầy các người đều thuận lợi. Trước mắt các người cố nhiên sẽ gặp thua thiệt, tổn thương, nhưng tổn thương này dù sao cũng không phải cái loại tổn thương không thể vãn hồi gì. Nếu như từ trong những thương tổn, thua thiệt này lĩnh hội cùng nỗ lực được. Thất bại không hề đáng sợ, mà điều đáng sợ chính là không cách nào rút ra được bài học từ"

trong thất bại. Ta nghĩ các người hẳn là đã tìm được một chút sai lầm tất nhiên thuộc về chính mình. Như vậy lần sau nếu các người có gặp được đối thủ như vậy, các người sẽ trở nên càng mạnh hơn. Sử Lai Khắc thất quá đánh bại các người cũng đồng nghĩa với thức tỉnh các người. Trong mỗi người các người đều được trời ban cho điều kiện cùng thiên phú thâm hậu. Ta chỉ tặng cho các người một câu nói."

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, ánh mắt nhìn qua trên người toàn bộ thành viên hoàng đấu chiến đội, <i>"Phát triển từ thất bại."

<i>"Phát triển từ thất bại."

Tần minh phát phát tay, <i>"Các người cũng trở về nghỉ ngơi đi. Để mau chóng khôi phục lại. Ta còn muốn đi gặp vài người."

Nói xong, tần minh xoay người đi nhanh đi.

So với hoàng đấu chiến đội bên này buồn bực hoàn toàn trái ngược, sử lai khắc thất quá trong tiếng vỗ tay đi về trước mặt đại sư, phát lan đức và triệu vô cực ba người, trong mắt tràn ngập sự hưng phấn không cách nào ức chế.

Đại sư cùng Đường Tam thầy trò hai người liếc nhau, từ trong mắt đại sư, Đường Tam thấy được sự hài lòng. Được đại sư đánh giá cao, đối với Đường Tam mà nói, so với tiếng vỗ tay của mọi người còn cao hơn mấy phần.

Đại sư cũng không nhiều lời tán dương chỉ nói, <i>"Tốt lắm, các người thắng, các người không chỉ chiến thắng liễu đối thủ, đồng thời cũng chiến thắng chính mình. Hôm nay này trận đoàn chiến đấu hỗn, cũng là cuộc thí luyện cuối cùng của giai đoạn luyện tập thứ hai, các người đều lấy được thành tích hạng ưu thông qua khảo nghiệm."

Áo tư tạp cười hắc hắc, nói:: <i>"Đại sư, vậy trở về sau này, có phải nên cho chúng ta nghỉ ngơi hay không?"</i>

Phất lan đức đứng một bên nhíu mày nói: <i>"Mấy tên tiểu tử các người cũng không nên đắc ý thái quá. Chẳng lẽ các người không nhìn ra, thắng lợi hôm nay là may mắn thế nào sao? Chính thức so sánh về thực lực, các người cũng không phải là đối thủ của hoàng đấu chiến đội."

Áo tư tạp nói: <i>"Nhưng viện trưởng, ta nhớ kỹ ngài từng dạy quá chúng ta, vận khí cũng được tính là một phần thực lực. Chẳng lẽ ngài đã quên rồi sao?"</i>

<i>"Ách ....., giới cho tên tiểu tử thú nhà ngươi, hừ hừ."</i> Phất lan đức ngoài miệng mặc dù đang giáo huấn áo tư tạp, nhưng trên thực tế. Trong lòng hấn hưng phấn thậm chí so với đại sư còn nhiều hơn.

Sử lai khắc học viện, có thể nói là hấn kiên trì cho tới nay. Mà bây giờ, hấn rốt cục cũng tìm được một nhóm đệ tử xuất sắc nhất từ trước tới nay.

Hấn tin tưởng, không quá hai mươi năm nữa, bọn nhỏ trước mắt này sẽ mang đến cho cả giới hỗn sư đầu la đại lục một trận cuồng phong, thực sự là cuồng phong chân chính.

Triệu vô cực cười nói: <i>"Tốt lắm, được rồi. Phất lan đức, ngươi không cần bên ngoài hung dữ bên trong mềm lòng, bọn nhỏ trong khoảng thời gian này cũng khổ cực rồi. Đại sư. Ngài nhìn xem có phải nên trở về để cho bọn chúng tu chỉnh một thời gian hay không."</i>

Đại sư chậm rãi gật đầu. <i>"Lẽ tất nhiên sẽ để cho bọn chúng nghỉ ngơi một chút rồi. Lần này trở về, cho các ngươi nửa tháng nghỉ ngơi, các ngươi có thể làm chuyện mình muốn. Sau đó ta sẽ tính toán lúc nào bắt đầu giai đoạn thí luyện thứ ba."</i>

<i>"A ? còn có giai đoạn thứ ba?"</i> Trừ Đường Tam ra, sáu người còn lại không nhận được đồng thời kinh hô một tiếng.

Đại sư chỉ bình thản liếc mắt quét qua bọn họ một cái, trên mặt vừa khôi phục lại vẻ mặt truyền thống cứng nhắc, <i>"Thế nào? Các ngươi có ý kiến gì không ?"</i>

<i>"Không, không, đương nhiên không có. Đại sư. Ngài là người anh minh nhất. Đừng nói đệ tam giai đoạn, cho dù là đệ tứ, đệ ngũ, chúng ta cũng nhất định có thể kiên trì."</i> Áo tư tạp giành trả lời. Những người khác đều tròn mắt đều âm thầm tốt lại.

Bọn họ đều cũng phải thừa nhận, phương pháp huấn luyện của đại sư không nghi ngờ có hiệu quả cực tốt, nhưng kinh nghiệm thống khổ đã trải qua trong đó quyết không có ai nguyện ý thử lại. Đệ nhất, đệ nhị thí luyện đã gian nan, khó khăn như thế vậy đệ tam giai đoạn thí luyện còn đến mức nào chứ ?

Đúng lúc này, một người chậm rãi đã đi tới. Người chưa tới. Thanh âm đã truyền

đến trước, <i>"Phất lan đức viện trưởng.
Triệu vô cực phó viện trưởng. Các người khỏe không? Đệ tử tần minh bái kiến."</i>

Người đến đúng là sư phụ chỉ đạo hoàng đấu chiến đội tần minh, chỉ thấy hắn rất nhanh tiến lên vài bước, hạ chân quỳ rạp xuống trước mặt phất lan đức và triệu vô cực. Lúc này, hắn đã hoàn toàn không có vẻ bình tĩnh như lúc trước áp trận cho hoàng đấu chiến đội, trong đôi mắt tràn ngập vẻ kích động.

Phất lan đức dùng tay chỉnh lại thủy tinh nhãn kính trên mũi, <i>"Ta còn tưởng rằng tiểu tử thú vị người đã sớm quên chúng ta rồi chứ."</i>

Triệu vô cực đỡ tần minh từ dưới đất đứng lên, nhìn tần minh từ trên xuống dưới, ha ha cười, <i>"Hảo tiểu tử, người là càng ngày càng lợi hại, xem ra, không bao lâu nữa, người sẽ đuổi kịp mấy lão già chúng ta rồi."</i>

Tần minh cung kính vòng tay mà đứng, <i>"Bất luận lúc nào, hai vị viện trưởng thủy chung vẫn là sư phụ của tần minh, tần minh cũng vĩnh viễn đều là sử lai khắc học viện đệ tử."</i>

Nhìn một màn trước mắt, sử lai khắc thất quái không nhận được một trận trợn mắt há hốc mồm. Mặc dù bọn họ không biết tần minh đến tốt cùng là làm gì nhưng lúc trước tần minh tại đấu hồn thai xuất hiện ở một cửa khác thì bọn họ thấy rõ ràng.

Người nà hiển nhiên cùng hoàng đấu chiến đội có quan hệ rất sâu, lại nghe trong giọng nói của hắn có ý tứ, hắn chẳng lẽ là .....

Phất lan đức giơ tay lên, dùng sức vỗ vỗ vào vai của Tần Minh, <i>"Đã rời đi học viện nhiều năm như vậy, người cũng vẫn còn giống như trước câu thúc như vậy. Lại đây, ta giới thiệu cho người một vị...đây là đại sư, còn đây là bảy tiểu quái vật vừa rời người tại đấu hồn trên đài cũng đã thấy qua."</i>

Tần minh đầu tiên cung kính về phía đại sư hành lễ, hơn nữa chính là đệ tử lễ, <i>"Ngài khỏe, đại sư."</i>

Đại sư thân hình nghiêng một bên, không thụ lễ này của hắn, lạnh nhạt nói: <i>"Không cần khách khí."</i>

Tần minh chưa gặp đại sư, thấy người không thụ lễ của mình không nhận được ngạc nhiên một trận, phất lan đức ở một bên lại cười nói: <i>"Người là sư phụ của cháu hắn, theo phương diện này mà nói, bàn về bối phận người cùng hắn tương đương, hắn đương nhiên sẽ không nhận lễ của người."</i>

Tần minh không giải thích được, khó hiểu đích nhìn về phía phát lan đức, đại sư trong mắt toát ra một tia bất mãn, ánh mắt chứa đầy quang mang, tựa hồ tại trách cứ phát lan đức nói đến chuyện này.

Phát lan đức cười hắc hắc, nói: <i>"Đều là người mình, người cũng không cần cất giấu làm gì. Chẳng lẽ người không muốn ta nói cho mọi người, ngọc thiên hằng chính là cháu của người sao?"</i>

<i>"Cái gì ?"</i> Sử lai khắc thất quái cơ hồ đồng thời kinh hô ra tiếng, bọn họ như thế nào cũng nghĩ không ra, đại sư cũng xuất thân từ thất đại gia, mỗi người trong tộc đều được xưng là có lực công kích đệ nhất lam điện phách vương long gia tộc.

Sắc mặt đại sư nhất thời trầm xuống, <i>"Người đã nói cho bọn họ rồi. Phát lan đức, ta nói rất nhiều lần rồi, ta cùng lam điện phách vương long gia tộc, đã sớm không có bất kỳ quan hệ nào."</i> Bỏ lại những lời này, đại sư xoay người hướng ra phía ngoài bước đi. Đường Tam tiến lên muốn đuổi theo thượng sư phụ, lại bị đại sư khoát tay ngăn lại, <i>"Các người đợi một chút để tính toán đấu hồn tích phân tháng này, đợi lát nữa cùng phát lan đức đồng thời trở về đi thôi. Ta có chút việc."</i>

Đưa mắt nhìn trứ đại sư rời đi, Đường Tam có chút nghi hoặc đích nhìn về phía phát lan đức. Trong lòng cũng đã dần dần rõ ràng nhiều được duyên cớ trong chuyện này. Khó trách đại sư lúc đầu tại nhắc tới lam điện phách vương long gia tộc khi đó vẻ mặt có chút khác thường.

Nguyên lai hẳn dĩ nhiên là xuất thân từ một gia tộc hồn sư cường đại như vậy, trong gia tộc như vậy, lại có một biến dị như tam pháo là yếu nhược vũ hồn, đổi lại là mình sợ cũng .....

Phát lan đức có chút hối hận, nói: <i>"Là ta lảm chuyện. Bất quá, không có việc gì, từ nhỏ hẳn đã sớm có thói quen này."</i>

Tần minh thở dài một hơi, <i>"Thực không nghĩ tới, đại sư lại là thúc thúc của thiên hằng."</i>

Phát lan đức ánh mắt rất nhanh khôi phục liễu bình thường, hướng sử lai khắc thất quái nói: <i>"Các người nhất định rất kỳ quái, tại sao tần minh lại tới nơi này. Kỳ thật, rất đơn giản, hẳn cũng từng giống như các người, là học viên của sử lai khắc học viện. Hơn nữa lại từng là một đệ tử xuất sắc nhất. Sử lai khắc học viện tốt nghiệp sinh đầu tiên. Mộc bạch, Tiểu Tam, Tiểu Vũ, các người không lâu đã phá được thành tích đạt ba mươi

cấp nhanh nhất chính là do tần minh lậ
nên."

Tần minh hướng đến sử lai khắc thất quái mỉm cười, nói: "Các vị học đệ, học
muội các người khỏe chứ. Phất lan đức sư
phụ, xem ra, sử lai khắc học viện chúng ta tương lai phát triển còn rực rỡ hơn
nữa."

Triệu vô cực đứng một bên có chút bất đắc dĩ đích nói: "Tốt cái gì mà tốt, bọn
nhỏ này, chính là nhóm đệ tử cuối cùng
của học viện."

Tần minh trong lòng cả kinh, nói: "Chẳng lẽ kinh tế học viện có vấn đề, chuyện
còn chưa có cách giải quyết sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng, hần mới ý thức được mình nói sai lầm, sắc mặt có chút xấu
hổ nhìn về phía phất lan đức.

Phất lan đức thở dài một tiếng, "Sự thật chính là như thế, cũng không có gì che
dấu được. Hơn nữa, chúng ta cũng mệt
mỏi rồi. Theo tuổi tăng lên, đã không có xung lực tuổi trẻ. Chờ nhỏ này tốt nghiệp
sau đó ta nghĩ, chúng ta cũng có thể
tự sống cuộc sống của mình. Tần minh, người dạy mất tên đệ tử này, cũng rất tốt
tất cả đều là tinh anh."

Tần minh cười khổ nói: "Không phải, ta dạy tốt, mà là mấy đứa nhỏ này tự thân
có điều kiện cực tốt về thiên phú và
xuất thân. Cũng không phải ta có hấp dẫn lực để có thể dạy bọn họ. Mà là học viện
chúng ta cung cấp đủ điều kiện hấp
dẫn cho bọn họ."

"A ? Nói như vậy, người cũng là giáo viên của học viện?" Phất lan đức có
chút kinh ngạc nhìn hần.

Tần minh gật đầu, nói: "Phất lan đức sư phụ, ta bây giờ tại thiên đấu hoàng gia
học viện là giáo viên. Hoàng đấu
chiến đội này có bảy đứa nhỏ, đều là thiên đấu hoàng gia học viện đệ tử xuất sắc
nhất. Lần này dẫn bọn hần ra ngoài,
xem như một lần lịch lãm. Vừa lúc cũng có thể thuận tiện đến thăm sử lai khắc học
viện. Không nghĩ tới, vừa tới hai
ngày, học đệ học muội môn đã đưa cho ta một phần đại lễ."

Phất lan đức a a cười, nói: "Vừa nhìn thấy người, ta đối với trận đấu hỗn này rất
an tâm. Tốt lắm, nơi này không
phải là chỗ để nói chuyện chúng ta đến tử điểm đi thôi. Nhiều năm không gặp như
vậy, thầy trò chúng ta cùng tâm
sự."

Tần minh thống khoái gật đầu đáp ứng, ánh mắt đảo qua một lượt trên người sử lai
khắc thất quái, trong lòng ám

động.

Hắn rõ ràng nghe được Phất lan đức lúc trước nói qua, thành tích lúc trước của hắn tại sử lai khắc học viện được duy trì bấy lâu nay, cuối cùng đã bị ba trong số bảy đứa nhỏ này phá vỡ, cho thấy tuổi tác của bọn họ bây giờ tất nhiên là không lớn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 150: Sử Lai Khắc, kim đầu hồn chiến đội

Dịch: FairyMoon

Biên Dịch: yêu sinh hận

Tần Minh trầm nghĩ, tình huống của Sử Lai Khắc Thất Quái cùng chính mình phán đoán giống nhau. So với hoàng đầu chiến đội do Thiên Đấu Hoàng Gia học viện bồi dưỡng, bảy tên đệ tử này tuổi càng trẻ hơn, lại càng thêm xuất sắc. Cơ sở vật chất của Sử Lai Khắc học viện đối với hắn cũng quá rõ ràng. Điều kiện xấu như vậy lại có thể bồi dưỡng ra những thiên tài hồn sư xuất sắc. Chuyện này chứng minh điều gì?

Ánh mắt của Thất Quái lúc này cũng tập trung hết trên người của Tần Minh. Trước, đánh với bọn họ một trận phải nói là gian nan, lúc này lại biết sư phụ của đối phương lại là học cùng học viện. Cái cảm giác này với bọn họ mà nói quả là có chút kì quái.

Phất Lan Đức chuyển hướng đến Thất Quái nói: <i>"Tốt lắm, các người trước đi tính toán tính phân (điểm) của trận đấu, sau đó nhanh quay lại. Vô Cực. Tần Minh, chúng ta đi thôi."</i>

Phất Lan Đức ba người rời đi. Chỉ còn lại Thất Quái, lúc này, bảy người sau khi được Áo Tư Tập dùng Hương Tràng giúp đỡ, thể lực đã dần hồi phục, hồn lực đồng dạng cũng tốt hơn một chút.

Mã Hồng Tuấn nói thầm với chính mình: <i>"Không ngờ ta lợi hại như vậy, ngay cả tinh anh của Thiên Đấu Hoàng Gia cũng đánh không lại ta. Ha ha, ta quả nhiên là thiên tài."</i>

Đái Mộc Bạch tức giận gõ lên đầu mập mạp nói, <i>"Thiên tài cái đầu nhà ngươi. Hoàng đầu chiến đội là do ngươi đánh bại sao? Đó là Tiểu Tam lợi hại. Nếu là ngươi, chỉ sợ là đã tè ra quần."</i>

Mập mạp cười hắc hắc, nói: <i>"Đái lão Đại, ngươi cũng không thể nói như vậy. Không phải Đại sư đã nói qua sao, chúng ta là cá thể trong một đoàn thể, mỗi người đều là có công lao. Tiểu Tam lợi hại, đối với mập mạp ta cũng là có lợi. Bất quá, Tam ca, huynh đệ xin được cảm ơn."</i>

Tiểu vũ kỳ quái nhìn mập mạp, hỏi: <i>"ngươi tạ ơn Tam ca vì chuyện gì?"</i>

Mập mạp a a cười. Nhìn Đường Tam với ánh mắt toát ra vài phần cảm kích. <i>"Ta

mập mạp mặc dù không nói là thông minh, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu. Tiểu Tam đứng lúc đối mặt với Thuần Bài Công của đối thủ, thủy chung không hề sử dụng Phi Hành Năm Tràng của Tư Táp để né tránh, là bởi vì ta cùng Tư Táp còn có Vinh Vinh ở phía sau, chỉ cần Tam ca đơn giản là bay lên để tránh, vậy hai cái Huyền Vũ kia sẽ làm ra cái kết quả gì?"

Đường Tam chỉ là mỉm cười, nói: "người không phải vừa mới nói qua chúng ta là một cá thể thống nhất, ta không thể bỏ mặc mọi người. Hơn nữa, tất cả đều là đồng đội, lời cảm tạ không cần nói. Nếu như ta xuất hiện sơ hở, tin chắc người cũng sẽ hành động như vậy để giúp mọi người trụ vững? Đái lão Đại, chúng ta đi thôi, đem tích phân này đổi lại đầu hồn cấp, sớm một chút trở về. Được rồi, vừa này Tần Minh học trưởng thuyết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện là học viện như thế nào vậy?"

Đái Mộc Bạch không nói gì. "Tiểu Tam người ngay cả Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng không biết?"

Đường Tam gãi gãi đầu, nói: "Ta quả thật không biết!"

Đồng dạng một bên là Tiểu Vũ cũng gật đầu nói: "Ta cũng không biết, chẳng lẽ bọn họ rất nổi tiếng?"

Trữ Vinh Vinh tiếp lời: "hai cái chữ kia cũng đủ để giải thích hết thảy. Thiên Đấu Hoàng Gia học viện là do hoàng thất Thiên Đấu đế quốc sáng lập, viện trưởng dĩ nhiên là do Thiên Đấu đế quốc bổ nhiệm.

Tại Thiên Đấu đế quốc, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chính là cao cấp hồn sư học viện lớn nhất, các loại trang thiết bị thật không cách nào tưởng tượng. Lúc đầu nếu không phải đã trúng tuyển vào Sử Lai Khắc, nói không chừng ta cũng sẽ đi tới nơi đó."

Đái Mộc Bạch nói: "Chỉ tiếc, Thiên Đấu học viện bản thân tuy là tốt, nhưng chính vì gia cảnh hoàng thất quý tộc của học viện lại mang đến cho bọn họ nhiều trở ngại. Điều kiện đầu tiên để vào Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chính là học viên phải thuộc hoàng thất hoặc gia đình quý tộc. Điều này làm rất nhiều bình dân đệ tử xuất sắc không có cách nào nhập học. Cũng chính vì đệ tử xuất thân quý tộc, học viện mới được tranh bị đầy đủ. Dựa vào uy vọng, có thể nói tại Thiên Đấu đế quốc, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện là đứng đầu. Nhưng đệ tử tốt nghiệp trở thành hồn sư có tên tuổi là không nhiều."

Xuất thân hoàng tộc! Đường Tam chậm rãi gật đầu. Hắn cũng không ham mộ gì cái học viện được trang bị hoàn hảo, chỉ là đối với cái học viện này có chút tò mò mà thôi. Khó trách đội viên của Hoàng Đấu Chiến Đội lại sở hữu võ hồn cường hãn như vậy, dĩ nhiên là xuất từ cái học viện nổi tiếng.

Áo Tư Táp đột nhiên nói: <i>"Đái lão Đại, Đường Tam. Các người xem Tần Minh học trưởng bây giờ có bao nhiêu cấp?"</i>

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, <i>"Xem bộ dáng, hắn là đã hơn ba mươi tuổi. Học viện trước đã có ghi chép, là mười bốn tuổi đạt ba mươi cấp. So với người còn muốn sớm hai tháng. Như vậy xem ra, Tần Minh học trưởng bây giờ ít nhất cũng đã hơn năm mươi cấp. Hơn ba mươi nhưng đã ngoài năm mươi cấp, quả nhiên cường hãn. Khó trách có thể trở thành giáo sư tại Thiên Đấu Hoàng Gia học viện."</i>

Đường Tam chậm rãi gật đầu. Tổ vẻ đồng tình với Đái Mộc Bạch.

Áo Tư Táp lắc đầu. nói: <i>"Vẫn chưa hết, năm mươi cấp trở thành sư phụ của cao cấp hồn sư học viện cố nhiên là không có vấn đề. Nhưng các người phải chú ý, Tần Minh học trưởng chính là đội trưởng của Hoàng Đấu Chiến Đội, nghĩa là tại cái học viện đó học trưởng hắn là có danh vọng rất cao. Nếu không có thực lực làm cam đoan, chuyện này có thể xảy ra sao? Ta nghĩ, hắn cho dù không có sáu mươi cấp cũng e không kém bao nhiêu."</i>

Mập mạp hiển nhiên là có chút không nhịn được, bảo: <i>"Tốt lắm, chúng ta đi thôi. Muốn biết Tần Minh học trưởng bao nhiêu cấp, trở về hỏi một chút không phải được rồi sao, cần gì ở chỗ này đoán tới đoán lui."</i>

Một tháng đấu hồn rất cực kết thúc, đánh bại Hoàng Đấu Chiến Đội, Sử Lai Thất Quái thu được đấu hồn chiến tích là hai mươi tám trận toàn thắng. Hơn nữa cũng hoàn thành chỉ tiêu cho các trận đấu đơn do Đại Sư đề ra. Bọn họ trừ bỏ Áo Tư Táp cùng Trữ Vinh Vinh ra, mỗi người đều gia tăng bản thành tích đấu đơn lên không ít. Trừ bỏ mập mạp không có người ghép đấu, sáu người khác lại còn thu được không ít song đấu trận thắng. Tiến hành nhiều trận đấu hồn như vậy, mọi người với tích phân (điểm) của bản thân có chút tò mò. Bọn họ cũng không biết trải qua các trận thắng liên tiếp này, tích phân của bản thân có thể đạt tới mức độ nào. Không hẳn chỉ là điểm số mà đồng thời còn có tiền thưởng, đều là tại hôm nay, ngày cuối cùng của tháng thống kê.

Cũng không đợi bảy người tìm đến vị thủ quỹ kiêm ghi sổ sách kia, chủ quản đã chủ

động đi tới mời bọn họ đến khu cao
cấp hồn sư, chuyển dụng để hoán đổi tích phân.

Ngao chủ quản về mặt lúc này chính là xuân phong đặc ý, Sử Lai Khắc Thất Quái chiến thắng Hoàng Đấu Chiến Đội, chẳng những tránh tổn thất cho Đại Đấu Hồn Trận, hơn nữa còn tạo ra không ít sinh ý. Đối mặt với những thiếu niên hồn sư xuất sắc này, lão hãn nhiên là sẽ không keo kiệt.

Ngao chủ quản đem ra một tập phiếu màu đen đưa cho đội trưởng Đái Mộc Bạch, <i>"Đây là một vạn kim hồn tệ mà Đại Đấu Hồn Trận đã hứa với tiên sinh cùng mọi người. Chi phiếu này thông dụng ở tất cả các tiền trang trên đại lục, các vị đem ra bất kì tiền trang nào cũng có thể lập tức đổi thành kim tệ."</i>

Đái Mộc Bạch không khách khí, trực tiếp đem tập chi phiếu cất vào người, <i>"Ngao chủ quản, bây giờ có thể tính toán tích phân cho chúng ta được chưa? Chúng ta cũng đã mệt, muốn sớm một chút trở về nghỉ ngơi."</i>

<i>"Đương nhiên. Đương nhiên."</i> Ngao chủ quản hết sức khách khí, vội vàng thúc dục các nhân viên đang công tác bên cạnh làm nhanh tay một chút.

Hôm nay trận đấu này, hãn cũng có trực tiếp đến xem. Đường Tam cố nhiên là xuất sắc, nhưng hãn càng coi trọng chính là vũ hồn dung hợp kỹ của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh. Nên biết rằng, trong giới hồn sư, vũ hồn dung hợp kỹ là cực kỳ hiếm gặp. Một khi hai người thực lực tăng cường đến một trình độ nhất định, vũ hồn dung hợp kỹ chính là nghịch thiên. Đối với hồn sư tuổi còn trẻ mà lại có tiềm lực như vậy Đại Đấu Hồn Trận chính là muốn dựa hơi. Vị Ngao chủ quản này càng tăng thêm vài phần khách khí, nhất là đối với Mộc Bạch. Đợi tới tháng sau, Sử Lai Khắc Thất Long (đúng là nịnh hót) trở lại tham gia đấu hồn, nhất định sẽ phá lệ chiếu cố tốt bọn họ. Hy vọng có thể lung lạc được bọn họ. Nhưng có lẽ hãn không biết, đây chính là trận đấu hồn cuối cùng ở đây của Sử Lai Khắc Thất Quái.

Rất nhanh, kết quả đã được tính ra. Nhân viên công tác cầm bàn tính đọc to:

<i>"Tà mâu bạch hổ: Lần đầu tham gia đấu hồn đã ngoài ba tháng, cũng không có thấy xuất hiện thành tích năm lần thắng liên tiếp. Bởi vậy, các kết quả trước sẽ không được tính chung vào kết quả của tháng này."</i>

Đơn đấu hồn, thành tích của tháng vừa rồi là hai mươi sáu thắng hai bại. Hai trận bại đó phân biệt là trận thứ mười lăm và mười bảy. Đạt được ba lần năm trận thắng liên tiếp. Cộng, mười thắng liên tiếp

một lần, đạt được tích phân là sáu trăm lẻ chín.

Song đấu hồn, Lưỡng Dực Bạch Hồ tổ. Mười bảy thắng mười một bại. Trong đó hai lần đạt được năm trận thắng liên tiếp. Đạt được tích phân hai mươi bốn.

Đoàn chiến đấu hồn. Là Sử Lai Khắc đội trưởng. Hai mươi tám trận thắng liên tiếp, năm lần đạt được kết quả năm thắng liên tiếp, hai lần mười thắng liên tiếp, cộng tám trận.

Thu được tích phân, một ngàn tám trăm năm mươi lăm.

Tháng đầu được chia làm ba. Tổng là hai ngàn bốn trăm tám mươi tám phân. Trước mắt lấy tổng tích chia làm hai ngàn bốn trăm chín mươi một phân, đấu hồn huy chương tăng lên tới cấp bậc ngân đấu hồn.

Tuyên bố xong, nhân viên công tác đem ra một cái ngân đấu hồn huy chương được dựa vào ghi chép mà khắc vào, đưa cho Mộc Bạch. Thêm vào đó là một tập phiếu màu đen, bên trong chắc hẳn là sổ tiền thưởng cho các trận thắng.

"Hương Tràng Chuyên Mại. Tháng trước tham gia thi đấu, thành tích thi đấu sau một tháng:

Đơn đấu hồn, không có.

Song đấu hồn, thành viên của Lưỡng Dực Bạch Hồ tổ, mười bảy thắng mười một bại. Trong đó hai lần được năm trận thắng liên tiếp, thu được tích phân, hai mươi bốn phân.

Đoàn chiến đấu hồn, là thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái, hai mươi tám thắng liên tiếp. Trong đó năm lần được năm trận thắng liên tiếp. Hai lần được mười trận thắng liên tiếp. Thu được tích phân, một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Tổng là một ngàn tám trăm bảy mươi chín phân, trước mắt tổng tích chia làm một ngàn tám trăm bảy mươi chín phân. Đấu hồn huy chương cấp bậc tăng lên ngân đấu hồn.

Đồng dạng đích, Áo Tư Tạt cũng được nhận huy chương lẫn cái kia hồn tề.

Người thứ ba tự nhiên đến phiên Đường Tam. Dưới mắt mọi người, chiến tích của Đường Tam, chính là tốt nhất. Bất luận đơn đấu, song đấu hay đoàn chiến đấu hồn, hẳn điều giành được thắng lợi.

"Thiên thủ Tu La: Trước vốn có thi đấu một lần đến nay đã ngoài ba tháng.

Trước cũng không có thành tích năm trận thắng liên tiếp. Bởi vậy, chiến tích lần trước sẽ không được tính vào với tháng này.

Đơn đấu hỗn, hai mươi tám thắng liên tiếp, trong đó năm lần đạt được năm trận thắng liên tiếp. Hai lần được mười trận thắng liên tiếp. Đạt được tích phân là một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Song đấu hỗn. thành viên của Tam Ngũ tổ, hai mươi tám thắng liên tiếp, trong đó năm trận thắng liên tiếp cũng đạt được năm lần. Mười thắng liên tiếp cũng đạt hai lần. Thu được tích phân là một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Đoàn chiến đấu hỗn, là đội viên của Sử Lai Khắc Thất Quái. Hai mươi tám trận thắng liên tiếp. Trong đó năm lần đạt được năm trận thắng liên tiếp, mười trận thắng liên tiếp cũng được hai lần. Thu được tích phân, một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Tổng là năm ngàn năm trăm sáu mươi lăm phân. Trước mắt tổng tích chia làm năm ngàn năm trăm sáu mươi bảy phân, đấu hỗn huy chương tăng lên cấp bậc kim đấu hỗn. "</i>

Đừng nói là Đường Tam hay Sử Lai Thất Quái, ngay cả vị Ngao chủ quản đang đứng một bên khi nghe được con số này cũng có chút ngậy dại. Trong trí nhớ của hắn, chưa có vị hỗn sư nào tại Đấu Hồn Trận có thể tăng từ thiết đấu hỗn lên kim đấu hỗn trong vòng một tháng. Trực tiếp từ thiết đấu hỗn huy chương đạt được năm ngàn tích phân nhảy lên kim đấu hỗn huy chương, đừng nói là tại các Đấu Hồn Trận khác, cho dù toàn đại lục, cũng e là chưa từng xảy ra.

Tiếp nhận cái kim đấu hỗn huy chương, Đường Tam trên mặt nhàn nhạt mỉm cười. Một tháng cố gắng cuối cùng không có uổng phí.

<i>"Không tốt rồi! "</i> Mã Hồng Tuấn đột nhiên hú lên quái dị.

Đái Mộc Bạch tức giận trừng hắn một cái. <i>"Có cái gì không tốt hả?"</i>

Mã Hồng Tuấn mắt hướng Đường Tam nói: <i>"Tam ca này đã đạt được kim đấu hỗn huy chương. Chúng ta sau này, tại đoàn chiến đấu hỗn chẳng phải cấp bậc sẽ là kim đấu hỗn chiến đội? Chúng ta như thế nào đánh thắng các kim đấu hỗn chiến đội khác đây. Cho dù đã thắng ngàn đấu hỗn chiến đội của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chúng ta cũng chịu không ít nguy hiểm"</i>.

Nghe mập mập nói, mọi người nhất thời hiểu được. Đoàn chiến đấu hỗn là dựa theo thành tích cao nhất của đội viên trong

đoàn mà tính toán. Nói cách khác, có một gã kim đấu hồn trong đội, bọn họ thi đấu dĩ nhiên là với các đội kim đấu hồn khác. Trong lúc nhất thời, mọi người không khỏi trầm mặt, quái dị nhìn về phía Đường Tam.

Đường Tam cười khở nói: <i>"Xem ra tích phân nhiều một chút cũng chưa hẳn là chuyện tốt."</i>

Bọn họ là có ý nghĩ này. Đứng ở một bên, Ngao chủ quản xem vào <i>"Cái này... Ta nghĩ các vị cần bản không cần lo lắng."</i>. Ngao chủ quản vẻ mặt cười khở nhìn bọn họ, <i>"Các vị, đừng nói là kim đấu hồn cấp bậc. Cho dù là đội ngũ ngân đấu hồn, chỉ sợ rất khó gặp phải. Trừ phi lại xuất hiện thêm một cái Hoàng Đấu Chiến Đội."</i>

<i>"Tại sao?"</i> Đường Tam tò mò hỏi.

Ngao chủ quản đạo: <i>"Bình thường mà nói, thu được tích phân đều là tuân tự mà tiến. Thắng liên tiếp là rất khó đạt tới, không giống các người như vậy rất nhanh thu được nhiều tích phân. Theo như điều kiện là trung cấp hồn sư, khoảng ba mươi cấp, ta làm nhiều năm như vậy cũng chưa thấy qua cái đội ngũ nào là kim đấu hồn. Cũng chỉ gặp phải thiết đấu hồn cùng đồng đấu hồn, cần bản là chưa thấy xuất hiện ngân đấu hồn. Chỉ có tới rồi bốn mươi cấp, theo thực lực gia tăng, ưu thế tự thân vũ hồn mới triển hiện ra. Tại đồng cấp bậc mới hiện rõ những ưu thế nhất định. Tích phân mới có thể rất nhanh gia tăng, lên tới ngân đấu hồn, thậm chí cấp bậc cao hơn, kim đấu hồn. Cũng giống các người như vậy. Ba mươi cấp lại đạt tới kim đấu hồn chiến đội. Ta ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, Tinh La đế quốc có hay không thì ta không biết. Dù sao chúng ta Thiên Đấu đế quốc, tại tất cả cả đại Đấu Hồn Trận, chưa từng thấy qua kim đấu hồn chiến đội nào là ba mươi cấp. Cho dù là ngân đấu hồn chiến đội ba mươi cấp cũng không vượt quá năm đội. Hơn nữa rất khó có chiến đội nào mạnh mẽ như của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện. Vì vậy các vị cứ yên tâm, tại đồng dạng cấp bậc, các vị là mạnh nhất"</i>.

Không có đối thủ?Sử Lai Thất Quái mỉm cười. Trừ bỏ ra Đường Tam, người lớn tuổi nhất cũng không quá mười lăm. Làm hồn sư, ai không hy vọng thực lực bản thân thật cường đại?

Trong lòng mọi người cũng đồng thời xuất hiện cùng một suy nghĩ: Chúng ta, Sử Lai Khắc Thất Quái là chiến đội cấp kim đấu hồn.

Bốn người còn lại cũng lần lượt được tính tích phân. Có hai mươi tám trận thắng liên tiếp làm đảm bảo, không một ngoại

lệ, chí ít đã có hơn ngàn tích phân, điều thuận lợi thu được ngân đấu hồn huy chương.

Cho đến khi rời khỏi, mọi người vẫn có chút cảm giác khó diễn giải thành lời. Lúc này, bọn họ tại Đấu Hồn Trận tìm đến khu nghỉ ngơi, rửa tay và sửa soạn quần áo.

Nhìn lên bầu trời đêm với muôn vàn ánh sao. Áo Tư Táp lẩm bẩm: *"Một tháng, thật sự mới một tháng ta đã đạt được ngân đấu hồn? Sau này rảnh rồi lại sẽ tham gia một hồi đấu hồn, cũng có thể thu được thêm chút kim hồn tệ? Chuyện này thật sự là quá tốt."*

Cánh tay đột nhiên đau nhói, Áo Tư Táp có chút rung mình, ủy khuất nhìn về phía cô gái kiều diễm bên cạnh. *"Vinh vinh, người sao lại nhéo ta."*

`<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>`

Trữ Vinh Vinh khuôn mặt nhu mỹ nhỏ nhắn nở ra một nụ cười vô hại *"Ta xem xem có đau hay không để biết chắc là ta không nằm mộng."* Làm hai gã phụ trợ hệ hồn sư, có thể nhanh như vậy thu được ngân đấu hồn tư cách, bọn họ cảm xúc tự nhiên là sâu nhất.

Áo Tư Táp cũng không vì người Vinh Vinh nhéo là hấn mà có cái gì bất mãn, cứ như là hấn được quan tâm mà nhéo yêu vậy, nghiêm trang nói: *"Ta quyết định, tháng này không tắm rửa."*

Đường Tam cười nói: *"Không thành vấn đề! Chỉ cần người đừng cùng ta một phòng là được. Nếu không, ta không thể cam đoan, trong lúc người đang ngủ mà phát ra xú khí, ta liền đem người ném xuống sông."* Vừa nói, hấn vừa làm cái động tác ném ném. Nhất thời mọi người đều cười vui vẻ.

Tại phân khu của Hoàng Đấu chiến đội, các đội viên đang giúp nhau sửa soạn, sau đó chậm rãi rời khỏi.

Mặc dù thương thế bọn họ đã được Diệp Linh Linh dùng Cửu Tâm Hải Đường chữa khỏi bệnh. Nhưng bởi vì Thạch gia huynh đệ cùng Độc Cô Nhạn trước trúng kịch độc Nhân Diện Ma Chu của Đường Tam, thân thể lúc này rất suy yếu. Quan trọng hơn là, lần thất bại này đã kích nghiêm trọng đến tinh thần bọn họ.

Diệp Linh Linh dìu Độc Cô Nhạn, Áo Tư La dìu Ngọc Thiên Hằng. Tình trạng xem như tốt nhất là Phong Linh cũng đang giúp đỡ bọn Thạch gia huynh đệ, nhìn qua như là những tàn binh bình thường bị đánh bại.

Bảy người trong lòng buồn bực, không nói, cứ tiến tới. Đang lúc bọn họ sắp trở lại tửu điểm, một người đột nhiên xuất hiện cản đường bọn họ.

<i>"Thiên Hằng. ngươi còn nhận ra ta?"</i> Âm thanh có chút quái dị vang lên, làm Thiên Hằng tâm trạng đang có chút u ám kinh ngạc ngẩn đầu.

Nhờ vào ánh trăng, miễn cưỡng thấy được tướng mạo của người đang đứng cản đường bọn họ, nàng thoáng chần chờ trong chốc lát. <i>"ngài, ngài là... A! Thúc thúc. Người như thế nào lại ở chỗ này."</i>

Ngăn cản đường đi của Hoàng Đấu Chiến Đội chính là Đại Sư.

Đại Sư đi tới đứng trước mặt Ngọc Thiên Hằng nói <i>"Chúng ta nói chuyện riêng một chút."</i>

Ngọc Thiên Hằng lúc này thậm chí đã quên đi cái kết quả chiến bại kia. Vội vàng gạt đầu, hướng đồng đội ý bảo bọn họ về tửu điểm trước.

Hoàng Đấu Chiến Đội vừa nghe này người là thúc thúc của Ngọc Thiên Hằng, tự nhiên là không nói thêm cái gì, trực tiếp trở về tửu điểm cách đó không xa.

<i>"Thúc thúc. Ngài đây là....."</i> Nhìn Đại Sư, Ngọc Thiên Hằng trong lòng nổi lên cảm giác xúc động. Mặc dù Đại Sư rời nhà đã rất nhiều năm. Nhưng nàng vẫn nhớ rất rõ. Tại lúc nàng còn bé. Vị thúc thúc này thường xuyên cùng nàng chơi đùa, khi đó, tính tình nàng rất là cương nghị. Cha là trưởng tử, mỗi ngày đều cùng gia gia học tập quản lý việc trong gia tộc cùng tu luyện. Làm bạn với nàng nhiều năm cũng chỉ có vị thúc thúc trước mặt này. Thậm chí có thể nói, trong một đoạn thời gian dài, Ngọc Thiên Hằng đã đem vị thúc thúc trước mặt này đối đãi như là cha ruột.

Đại Sư trong mắt toát ra một tia nhu hòa. Vỗ vỗ lên đầu vai của nàng nói: <i>"Xem bộ dáng, mấy năm nay ngươi hẳn là rất cố gắng. Ba mươi chín cấp. Tiểu Hằng rốt cục đã trưởng thành."</i>

Ngọc Thiên Hằng hai mắt ửng đỏ. Gặp lại vị Đại Sư này, nàng có cảm giác như thấy lại người trong gia đình nàng, đang xen là cái cảm giác như tìm lại được một thứ gì đó đã mất. Nghẹn ngào nói: <i>"Thúc thúc, người theo ta về nhà đi. Kỳ thật, gia gia vẫn luôn nghĩ tới người. Phụ thân cũng là..."</i>

Trong mắt Đại Sư chợt lóe lên, có thể thấy được tình cảm mãnh liệt trong đó. Than nhẹ một tiếng, lạnh nhạt đạo nói: <i>"gia gia người mặc dù là tộc trưởng nhưng trong gia tộc có những chuyện không

thể tự mình quyết định. Ta sớm bị đuổi ra gia tộc, cũng không có tên trên tộc phả, ta còn có thể quay lại đây sao? Gia gia và phụ thân ngươi vẫn khỏe cả chứ?"

Ngọc Thiên Hằng gật đầu, "Mọi người vẫn tốt lắm, chỉ là gia gia tuổi lớn, nhiều chuyện cũng không thể quản lý nổi. Việc trong tộc, đa số là đã giao lại cho phụ thân. Thúc thúc, người biết không, ta không ít lần từng thấy gia gia ngấm nhìn bức họa của người mà ngẩn ngơ. Gia gia hẳn là rất muốn người quay về."

"Đừng nói nữa." Đại sư đột nhiên có chút táo bạo, cắt đứt lời nói của Thiên Hằng. Cả người cô rút lại một chút. Một hồi lâu sau cũng không thấy nói gì.

Ngọc Thiên Hằng cũng không có lên tiếng. Nhưng mắt đang nhìn Đại Sư đã toát lên vài phần tình cảm nhu hòa.

Đã rất lâu rồi, cái đôi bàn tay thô to nhưng ấm áp của Đại Sư từng ôm ấp, dẫn nàng chơi đùa, kể chuyện về giới hồn sư cho nàng nghe. Những điều này trong trí nhớ nàng đã in vào rất sâu.

Làm trưởng tôn của một gia tộc, gia gia cùng phụ thân yêu cầu đối với nàng là rất nghiêm khắc. Quan tâm cũng chỉ là sự tiến bộ và hồn kỹ sử dụng của nàng. Chỉ có Đại Sư, vị thúc thúc này, mới đem đến cho nàng một chút an ủi và những năm tháng vui vẻ.

Một lúc lâu, Đại Sư hít sâu một cái, bình phục lại tâm trạng kích động. "Thiên Hằng. Có lẽ không lâu, chúng ta còn có thể gặp lại. Không nên vì hôm nay thất bại mà nổi giận. Thất bại cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là không thể từ thất bại rút ra được kinh nghiệm. Các ngươi thực lực là rất mạnh. Nhưng hôm nay, tại trận đấu, ta thấy các ngươi chưa phát huy hết được tiềm lực bản thân. Nếu không thắng bại khó nói."

Ngọc Thiên Hằng trong lòng vừa động, "Thúc thúc. Người đã xem trận đấu hôm nay? Ta làm xấu hổ gia tộc rồi."

Đại sư lắc đầu, "Người biết người sai ở chỗ nào sao không?"

Ngọc Thiên Hằng có chút mờ mịt nhìn đại sư. Nếu những lời này là Tần Minh tới hỏi cô lẽ nàng sẽ có rất nhiều loại trả lời. Nhưng hỏi chính mình lại là thúc thúc, trong gia tộc không hề có địa vị, thậm chí là vị thúc thúc không có kế thừa trực hệ phách vương long vũ hồn. Không biết tại sao, nàng không biết phải trả lời như thế nào.

Đại Sư giơ tay đặt ở vai Thiên Hằng nói, "Người cũng không phải thua ở trong

tay đối thủ, mà là bại bởi chính mình.

Không sai, cơ bản hồn kỹ của người rất lợi hại, cũng không có vấn đề gì. Sở dĩ hội rơi trong bẫy vào đối thủ là bởi vì người trong lòng kiêu ngạo. Là cái kiêu ngạo thuộc về lam diện Phách Vương Long gia tộc. "

"Kiêu ngạo....." Ngọc Thiên Hằng nhìn đại sư. Trong mắt dần dần hiểu một chút, nàng vốn là cực kỳ thông minh. Có Đại Sư cùng Tần Minh hai người trước sau chỉ điểm. Nhất thời ý thức được một ít mấu chốt của vấn đề.

"Thúc thúc, ngài yên tâm, tiếp theo nếu có cơ hội nữa. Ta tuyệt sẽ không bại dưới tay bọn họ. "

Đại sư trên mặt toát ra một tia mỉm cười một cách khó nhọc "Người sẽ có cơ hội, bởi vì ta chính là lĩnh đội của Sử Lai Khắc Thất Quái chiến đội. "

"Cái gì?" Ngọc Thiên Hằng thất kinh. Không dám tin nhìn Đại Sư. Ở gia tộc, nàng đã nghe được rất nhiều lời đồn đãi về Đại Sư. Tất cả điều xoay quanh việc Đại Sư sở hữu một cái phế vũ hồn như thế nào, mang đến cho gia tộc sỉ nhục như thế nào... Mặc dù nàng không quan tâm những chuyện này, nhưng đối với thực lực của Đại Sư nàng phi thường hiểu rõ, đó là thực lực vĩnh viễn không cách nào đột phá ba mươi cấp!

Đại Sư lạnh nhạt cười, nói: "Rất kỳ quái, có phải không? Không sai. Thực lực ta không cường nhưng không có nghĩa là không thể dạy ra được đệ tử xuất sắc. Sử Lai Thất Quái có thể nói tất cả là đệ tử của ta. Nhưng trên truyền đệ tử của ta chỉ có một mà người vừa rồi đã gặp qua, chính là khống chế hệ hồn sư của Sử Lai Khắc chiến đội. "

"Là hẳn?" Ngọc Thiên Hằng nhìn Đại Sư, ánh mắt không chớp. Tại trận chiến trước đó, làm nàng ấn tượng chỉ có hai người. Trừ bỏ Bái Mộc Bạch có thể cùng nàng đối kháng, còn lại chính là Đường Tam với năng lực khống chế toàn cục.

Đại Sư trong mắt hiện lên một chút tinh quang, "Một ngày nào đó, ta muốn cho thế nhân biết, ta Tiểu Cương mặc dù là phế vật, nhưng ta lại có thể dạy ra một đệ tử thiên tài. Thiên Hằng, ta tới lúc phải đi rồi. Nhớ kỹ ta nói, nếu người muốn bộc phát được tất cả tiềm năng, dẫn dắt mọi người giành được thắng lợi cuối cùng, vậy, người nên gạt bỏ cái kiêu ngạo kia. "

Nói xong, Đại Sư nhìn thật sâu vào mắt Thiên Hằng, vừa tại bờ vai của nàng vỗ vỗ rồi xoay người rời khỏi, hòa mình vào bóng đêm.

<i>"Thúc thúc. Ngài có thể hay không chỉ dạy ta?"</i> Ngọc Thiên Hằng đuổi theo nói.

Đại Sư dừng lại cước bộ. Nhẹ nhàng lắc đầu, <i>"Thiên Hằng, nếu để gia tộc biết ta chỉ dẫn người, người cho rằng bọn họ sẽ phản ứng như thế nào?Sợ rằng, lập tức đem ta trở thành kẻ thù của gia tộc Lam Điện Phách Vương Long. Nếu người thật sự muốn thành một gã hôn sư vĩ đại, vậy, cứ lấy tên đồ đệ kia của ta làm mục tiêu. Nếu một ngày nào đó người có thể vượt qua hắn, vậy, người tất nhiên đã trở thành tinh anh của giới hôn sư toàn đại lục."</i>

<i>"Thúc thúc. Tại sao?"</i> Ngọc Thiên Hằng có chút không phục hỏi lại. Nàng mặc dù đối với không chế lực cùng với vũ hồn phụ gia kích độc của Đường Tam thập phần giật mình nhưng nàng có thể khẳng định, cái kia bất quá chỉ là Lam Ngân Thảo. Thủy chung không thể cùng với vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long của nàng so sánh. Nếu là quyết đấu một chọi một, nàng tin tưởng nhất định có thể chiến thắng đối thủ.

Đại Sư dừng lại cước bộ. Quay đầu lại nhìn về phía Ngọc Thiên Hằng. <i>"Người biết hắn hôn lực bao nhiêu cấp không?"</i>.

Ngọc Thiên Hằng suy nghĩ một chút, trả lời: <i>"Ta đã xem qua tư liệu, hắn hẳn là ba mươi hai cấp, hiệu là Thiên Thủ Tu La. Ta nghĩ, những cái đó cũng không sai biệt với thực tế bao nhiêu."</i>. Đối với tình hình không chế toàn cục của Đường Tam, lúc này vẫn nhớ rõ như tận mắt chứng kiến. Nàng cũng không dám nghĩ, như thế nào mà một người hôn lực hoặc vũ hồn điều thua kém nàng lại có thể làm được. Đối thủ của hắn là Độc Cô Nhạn cũng là không chế hệ hôn sư, ba mươi tám cấp hôn lực, lại bị hắn hoàn toàn áp chế.

Đại Sư lắc đầu, nói: <i>"Tư liệu là chính xác. Tiểu Tam quả thật chỉ có ba mươi hai cấp hôn lực. Vậy, người biết hắn năm nay bao tuổi rồi không?"</i>

Ngọc Thiên Hằng lắc đầu. Trong lòng nàng lúc này đột nhiên cảm thấy có chút hồi hộp.

Đại Sư lạnh nhạt cười. <i>"Hắn vừa qua khỏi sinh nhật thứ mười ba. Tại lúc mười hai tuổi, đã thu được đệ tam hôn hồn."</i> Nói xong những lời này, Đại Sư không hề dừng lại, xoay người nhẹ nhàng rời khỏi. Cho dù là cái này, cũng không làm rõ hết thiên phú của Đường Tam. Hắn còn có một bí mật rất lớn, song sanh vũ hồn. Tuy vậy, Đại Sư cũng không có nói ra.

Ngọc Thiên Hằng cả người ngậy ngốc đứng ở nơi đó, một hồi lâu không có di động. Đến khi Độc Cô Nhạn được Diệp Linh Linh đỡ, một lần nữa quay lại tìm, nàng mới từ ngốc trở bình tỉnh lại.

Ba mươi hai cấp, mười ba tuổi. Hai cái chữ số này không ngừng xoay quanh trong đầu nàng. Lúc này nàng rốt cục đã rõ ràng, tại sao thúc thúc nói, muốn trở thành hồn sư vĩ đại phải đuổi theo bước tiến của người kia. Thúc thúc, người như thế nào dạy ra một người quái vật như vậy?

<i>"Ách xì...."</i>

Đường Tam hắt hơi, ngồi xoa xoa cái mũi của hắn.

<i>"Tiểu Tam. Người làm sao vậy?"</i>

Không thể không nói, năng lực trị liệu của Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn thật là kinh người. Tiểu Vũ lúc này, ngoại trừ khuôn mặt có chút tái nhợt thân thể cũng đã bình phục. Miệng vết thương thậm chí cũng không còn lưu lại.

Đường Tam lắc đầu. Cười nói: <i>"Không có việc gì. Có lẽ là có người nhớ đến ta."</i>. Nói xong những lời này, hắn bất giác nhớ đến phụ thân của mình, nhiều năm như vậy không biết phụ thân đã đi đến đâu? Tại sao không trở về gặp ta? Phụ thân là không cần đưa con này sao?

Lúc ở Lai Tác Thất thành, hắn cố ý trở về nhà một chuyến. Lưu lại một phong thư. Hơn nữa cũng nói với lão thôn trưởng Kiệt Khắc, nếu phụ thân hắn quay lại, nói phương hướng hắn đi cho phụ thân biết. Sáu năm qua, vẫn là không có tin tức.

Kiếp trước, hắn chưa từng có thân nhân. Thật vất vả để có một người phụ thân này nhưng phụ thân lại rời bỏ hắn.

Tiểu Vũ đối Đường Tam tự nhiên là rất quen thuộc, nhìn hắn ánh mắt hắn biến hóa cũng đã biết hắn trong lòng đang suy nghĩ cái gì, <i>"Tiểu Tam, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Tin tưởng không lâu sau, thúc thúc nhất định sẽ quay lại."</i>

Đường Tam yên lặng ,nhẹ nhàng gật đầu. Lúc này,đoàn người rốt cục đã về tới tửu điểm của bọn họ.

Vừa vào tửu điểm, bọn họ chứng kiến Phát Lan Đức ba người đang ngồi ở phòng ăn uống rượu nói chuyện phiếm. Ba người trên bàn, rượu và thức ăn nhìn qua cũng không nhiều lắm.

<i>"Hắc hắc, có rượu uống."</i> Mập mập là người thứ nhất đi đến, hắn coi như là đệ tử truyền câu Phất Lan Đức, tại trước mặt Phất Lan Đức cũng không như những người khác câu thúc.

<i>"Sư phụ, chúng ta hôm nay thắng, có phải hay không người nên khao chúng ta a?"</i> Mã Hồng Tuấn đi tới bên người Phất Lan Đức, tay hắn hướng tới lấy chén rượu ở trên bàn.

Phất Lan Đức chiếc đũa trong tay vừa lộn, đập vào trên tay của mập mập. Mập mập trên tay đau nhói. Ai u một tiếng. Vội vàng đem tay thu lại.

Tần Minh có chút nghi hoặc nhìn Mã Hồng Tuấn đứng ở bên người Phất Lan Đức nói. <i>"Sư phụ! Vị tiểu huynh đệ này cũng là đệ tử học viện sao? Chúng ta Sử Lai Khắc học viện, từ lúc nào có nhiều đệ tử như vậy?"</i>

Mã Hồng Tuấn đỉnh đạc nói: <i>"Tần học trưởng. Mới vừa tách ra không bao lâu, người thế nào đã quên ta?"</i>

Tần Minh trừng lớn hai mắt, cẩn thận nhìn mập mập. <i>"Người, người là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái, cái gã đội viên mập mập sử dụng hỏa làm công kích? Người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"</i> Mặc dù trong lòng đã có dự đoán nhất định, nhưng khi chứng kiến Mã Hồng Tuấn nọ, vẫn mang theo cái bộ đánh ngây thơ. Trái tim hắn không khỏi một trận co quắp lại.

Tần Minh luôn biết, hắn tại hồn sư giới được xem là thiên tài trong thiên tài. Dù là lúc còn học tại Sử Lai Khắc học viện, hắn cũng vẫn là như vậy. Nhưng thấy qua thực lực của mập mập đang trước mắt này, dù là được Thất Bảo Lưu Ly Tháp vũ hồn trợ giúp, nhưng hắn có thể ngạnh kháng đệ tam hồn kỹ công kích của Phong Linh đã là ba mươi lăm cấp trong thời gian dài như vậy. Chân chính thực lực của mập mập có lẽ là không cách biệt lắm.

Mang mặt nạ của Sử Lai Khắc Thất Quái, người xem chỉ có cảm giác hắn là thấp lùn, không giống Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ ay mấy người kia có thân hình tương đối cao. Chỉ cần bọn họ không nói, ai cũng đoán không được tuổi của bọn họ.

Mã Hồng Tuấn có chút đặc ý nói: <i>"Đúng vậy. Ta là cái kia hỏa phượng hoàng, mười ba tuổi, nga, ta đã rõ ràng, trước là vì chúng ta mang theo mặt nạ. Cho nên ngài mới nhận không ra ta, đúng không."</i>

Lúc này, những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đều đã đi tới, Tần Minh có chút ngẩn người khi nhìn thấy đại bộ phận đều là những đứa nhỏ xề xịch mười lăm tuổi, trong một lúc, nhất thời

không khỏi nói không ra lời.

Phất Lan Đức đã quen với tính tình của hắn, khàn khàn phát ra tiếng cười mang chút cảm giác âm hiểm. *"Như thế nào, Tần Minh, người quên truyền thống học viện của chúng ta rồi sao? Chúng ta chính là chỉ lấy đệ tử dưới mười hai tuổi. Mã Hồng Tuấn lúc mười một tuổi vào học viện, Đường Tam, Tiểu Vũ còn có Vinh Vinh cùng Trúc Thanh đều là năm nay vào học, này đã là số đệ tử thu vào nhiều nhất trong những năm qua."*

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 151: Mượn kê sanh đản

Dịch: FairyMoon

Biên Dịch: yêu sinh hận

Tần Minh miễn cưỡng nuốt vào một ngụm nước bọt: <i>"nói như vậy, bọn họ đại đa số chỉ có mười hai mười tuổi?"</i>

Phất Lan Đức gật đầu.

Tần Minh ánh mắt phân biệt lướt qua trên người Sử Lai Thất Quái. Cười khổ nói: <i>"Ta bây giờ mới biết được các người tại sao lại đeo mặt nạ. Các người thật sự là cho ta rất nhiều kinh ngạc. Ta vẫn tưởng rằng Hoàng Đấu Chiến Đội thiên phú đã là rất tốt nhưng trước mặt các người, căn bản cũng không là cái gì. Nếu tuổi giống nhau, bọn họ hẳn là không có cơ hội chiến thắng."</i>

Phất Lan Đức không nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn đám đệ tử trước mắt. Sử Lai Khắc đệ tử, có thể nói là thành tựu lớn nhất từ trước đến nay của hắn. Tần Minh là như vậy, Sử Lai Khắc Thất Long trước mắt cũng như vậy.

Đái Mộc Bạch hỏi: <i>"Học trưởng, ta có thể mạo muội hỏi ngài một chút không? Ngài bây giờ hồn lực đã bao nhiêu cấp?"</i>

Tần Minh hạ ý thức rồi đáp: <i>"Sáu mươi hai cấp, vận khí cũng không tệ lắm."</i>

Sử Lai Thất Quái mọi người nhìn nhau, đồng thời nhớ cái danh ngôn kia của Phất Lan Đức: Sử Lai Khắc học viện chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường.

<i>"Được rồi! đừng thối phồng lẫn nhau nữa, các tiểu quái vật kia cũng ngồi xuống đây đi. Ăn một chút gì đi. hôm nay các người đã tốn không ít sức lực, đừng nể mặt ta, cứ tự nhiên."</i> Triệu Vô Cực nhìn Phất Lan Đức đang đặc ý, lớn tiếng gọi bọn họ ngồi xuống.

Phất Lan Đức trên mặt tươi cười, nhất thời trở nên cứng ngắc, mà Sử Lai Thất Quái lúc này điều là hoan hỉ, hoan hô rất to, lập tức gọi tiểu nhị tới, quả nhiên là không để cho Triệu Vô Cực chút mặt mũi nào, trực tiếp động đũa.

Mã Hồng Tuấn...trước đoạt lấy mấy món đồ ăn. Nhai ngấu nghiến, món ăn chỉ có ba đĩa, tay hấn tại một đĩa đồ ăn điểm điểm vài cái, ý bảo tiểu nhị làm thêm một đĩa.

Phất Lan Đức ngồi ngay bên cạnh Hồng Tuấn. Mắt thấy đồ đệ kêu lên cũng chỉ là ba món, trong lòng không khỏi sáng khoái vô cùng. Hảo, không hổ là đệ tử của ta, không sai, thật biết lo lắng cho túi tiền của sư phụ.

<i>"Ân. Vừa rồi chỉ là vài món ăn không đủ. Tiểu nhị. Cho thêm vài đĩa nữa. Nhiều nhiều đồ ăn một chút. Thêm hai vò rượu hảo hạng nữa. Nhanh lên một chút."</i> Tiếng hô của Hồng Tuấn rất nhanh kéo Lan Đức viện trưởng từ thiên đường xuống thẳng địa ngục. Trên đĩa cũ còn sót lại một chút đồ chưa ăn hết, Hồng Tuấn cũng không cho mọi người cơ hội, trực tiếp thay mặt Thất Quả, lãnh nghiệm vụ vinh quang, bỏ vào chén.

Quay đầu nhìn về phía Phất Lan Đức. Mã Hồng Tuấn có chút kỳ quái nói: <i>"Di. Sư phụ, ngài bị làm sao vậy, như thế nào có chút tái? Có phải buổi tối hôm qua ngủ không được ngon giấc?"</i>

Ngồi phía bên kia là Trần Minh đang kiềm lại, cố không lên tiếng, nhưng Triệu Vô Cực lại không câu nệ hình tượng, cười ha hả. Phất Lan Đức keo kiệt như thế nào, tại học viện, các lão sư khác đều biết.

Tần Minh vẻ mặt lúc này đã khôi phục lại bình thường. Mỉm cười nói: <i>"Có thể nào lại để các vị sư phụ thanh toán. Nhiều năm như vậy mới gặp lại, hai vị sư phụ, hãy để ta có cơ hội cảm tạ công lao mà nhị vị đã dạy dỗ. Không nhờ các sư phụ đây cũng không có Trần Minh này."</i>

Triệu Vô Cực ha ha cười, nói: <i>"Tiểu Minh, ngươi vẫn như vậy hiểu chuyện. Vốn ta còn muốn nhìn một chút bộ dáng xuất huyết của lão Đức. Bây giờ thì không có cơ hội rồi."</i>

Phất Lan Đức vừa nghe Tần Minh nói rõ muốn mời khách. Sắc mặt nhất thời trở nên đẹp mắt hơn rất nhiều, trừng Triệu Vô Cực một cái, nói: <i>"Người muốn xem xuất huyết có phải không? Hảo a, lão Triệu, chúng ta lâu rồi cũng không có bàn luận. Từ nay về sau, ta sẽ tìm người để luyện tập, cũng tốt để xúc tiến hồn lực tăng lên."</i>

<i>"Ách....."</i> Lần này đến phiên Triệu Vô Cực cười không được, hấn cùng Phất Lan Đức không biết luận bàn đã bao nhiêu lần. Đối thực lực của Phất Lan Đức tự nhiên là quá rõ ràng. Làm lực lượng hình hồn sư, đối đầu với mẫn công hệ, vừa là phi hành hồn sư Phất Lan Đức, căn bản là hấn không có chút biện pháp nào. Huống chi Phất Lan Đức hồn lực cao hơn hấn hai cấp.

Đạt tới cái trình độ này, mỗi một bậc hồn lực, chênh lệch cũng không như Sử Lai Thất Quái bây giờ không rõ ràng. Hơn dù chỉ một cấp, điều là khoảng cách rất lớn.

Tần Minh nhìn Sử Lai Khắc Thất Quái ngồi xuống một lượt, cuối cùng đem ánh mắt tập trung ở Đường Tam, Mộc Bạch cùng Trúc Thanh. <i>"Thật sự đáng tiếc, nếu học đệ, học muội không phải đệ tử của Sử Lai Khắc chúng ta, ta nghĩ dù cố hết sức cũng phải đem các người cho tới Hoàng Gia học viện, nếu có thêm các người gia nhập. Nói không chừng....."</i>

Tần Minh mới vừa nói này, một thanh âm quen thuộc đột nhiên từ cách đó không xa vang lên, <i>"Cho dù bọn họ là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, nghĩ là người cũng có thể đem bọn họ mang về Hoàng Gia học viện."</i>

Mọi người bình ổn tâm trạng, nhìn lên. Chỉ thấy Đại Sư từ bên ngoài đi đến, cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống bên người Phất Lan Đức.

Tần Minh hỏi dò: <i>"Ngài vừa rồi thuyết, ý tứ là?"</i>

Không đợi đại sư trả lời. Phất Lan Đức đã mặc kệ: <i>"Đại Sư. Người là cố hủ đi tâm huyết của ta có phải không? Những đứa nhỏ này là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện. Bây giờ vậy, sau này cũng vậy. Chẳng lẽ tại Sử Lai Khắc, chúng ta không có thể dạy dỗ tốt bọn họ sao?"</i>

Đại sư cũng không có bởi vì Phất Lan Đức lo lắng mà có cái gì biến hóa. Vẫn như trước bình thản, nhàn nhạt nói: <i>"Ta chưa nói để cho bọn họ gia nhập Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện, ta ý tứ chính là, hy vọng hai học viện có thể lẫn nhau trao đổi một chút. Tần lão sư. Ta nghĩ vấn đề không lớn. Nếu người không thể làm chủ, ta có thể tìm vũ hồn điện."</i>

Tần Minh sửng sốt một chút, nhìn Đại Sư, trong lúc nhất thời không biết như thế nào trả lời.

Phất Lan Đức đồng dạng cũng đang nhìn Đại Sư. Trong lòng thầm nghĩ, Tiểu Cương a, trong hồ lô người tốt cùng làm bản thuốc gì? Nhưng bây giờ trước mặt Tần Minh, hắn cũng không tiện truy hỏi. Làm huynh đệ nhiều năm, hắn biết Đại Sư luôn là người có nguyên tắc.

Tần Minh suy nghĩ một chút, nói: <i>"Có thể cùng học đệ, học muội trao đổi, là Thiên Đẩu học viện may mắn, chỉ là ta sợ....."</i>

Đại sư nói: <i>"Người là sợ mấy đứa nhỏ quá xuất sắc, tới các người Thiên Đẩu Hoàng gia học viện cũng không quay về, có phải hay không?"</i>

Bị người khác nhìn thấu, cảm giác tuyệt đối là không tốt. Đại sư nhìn qua bình thần vô kỷ, nhưng hắn nói lại vô cùng có lực xuyên thấu. Nói thẳng vào tâm sự trong lòng của Tần Minh.

Tần minh cũng không làm bộ. Gật đầu, nói: <i>"Đúng vậy, Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện tại Thiên Đẩu đế quốc mặc dù có xưng hiệu là đệ nhất học viện. Nhưng mấy năm nay, rất ít khi xuất ra vị hôn sư cường đại nào. Địa vị có chút không xứng với xưng hiệu. Lãnh đạo học viện đối với thiên tài đệ tử phải nói là rất khát khao. Nếu học đệ, học muội mà đến, khó bảo đảm là bọn họ không có cái gì ý nghĩ. Ta sợ bọn họ vận dụng các loại quan hệ, phương pháp để có thể mời học đệ, học muội lưu lại. Như vậy chẳng phải là đào góc tường của Sử Lai Khắc học viện chúng ta sao?"</i>

Phất lan đức cười nói: <i>"Tiểu Minh, người nói không sai. Không hổ là đệ tử của Sử Lai Khắc, biết lo lắng cho học viện. Đại Sư. Tiểu Minh cũng không phải là người ngoài, người có cái gì cần nói, cứ việc nói thẳng đi."</i>

Đại Sư liếc Phất Lan Đức một cái, <i>"Hay để ta nói thẳng, Tần lão sư, nếu ta nhớ không sai, Thiên Đẩu đế quốc thành lập Hoàng Gia học viện, mỗi năm sau kì đại hội, Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện hẳn là có hai cái tham ngạch đúng không? Ta có thể để mấy đứa nhỏ tạm thời làm trao đổi sinh, gia nhập Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện cho đến hết một năm, sau đại hội chấm dứt. Ta nghĩ. Như vậy cũng tốt cho đôi bên."</i>

Tần Minh thất kinh,

<i>"Đại sư, người là thuyết, muốn cho học đệ, học muội đại biểu Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện, tham gia cái đại hội kia? Chính là Thiên Đẩu học viện đối với bên ngoài có thể tuyên bố học đệ, học muội là đệ tử của Thiên Đẩu học viện!"</i>

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: <i>"Đệ tử tốt nghiệp từ cái học viện hàng đầu cũng không có gì là không tốt."</i>

<i>"Không. Ta không đồng ý."</i> Phất Lan Đức vỗ mạnh vào bàn đứng lên, trừng vào Đại Sư nói: <i>"Bọn nhỏ là thuộc về Sử Lai Khắc học viện, Đại Sư, người chớ quên, Sử Lai Khắc này là toàn bộ tâm huyết hai mươi năm nay của ta."</i>

Đại Sư tâm tình cũng không bởi vì Phất Lan Đức tức giận mà phát sinh thay đổi. <i>"Phất Lan Đức, ta hỏi người mấy cái vấn đề. Nếu người có thể giải quyết, vậy, bọn nhỏ có không đi Thiên Đẩu cũng không sao cả. Đầu tiên, người có thể cung cấp cho bọn nhỏ tu hoàn cảnh luyện nhất hay không? Tiếp theo, người có thể cho bọn hần tư cách tham gia hồn sư học viện tinh anh đại tái, toàn đại lục, một năm sau hay không? Đệ tam, người dựa vào cái gì tự cho rằng sau khi tiến vào Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện, mấy đứa nhỏ này sẽ không thuộc về Sử Lai Khắc? Có lẽ người không thể giải thích ta tại sao muốn làm như vậy, nhưng ta còn muốn hỏi người một vấn đề cuối cùng, mục đích người thành lập Sử Lai Khắc học viện là cái gì?"</i>

<i>"Ta, ta....."</i> Phất Lan Đức bị Đại Sư liên tiếp hỏi mấy cái vấn đề, á khẩu không trả lời được, trùng mắt với Đại Sư nhưng cái phần nộ kia cũng đã dần dần biến mất, từ từ biến thành chán nản.

Đại sư nhàn nhạt nói: <i>"Hàn cảnh tu luyện tốt, có thể trợ giúp bọn hần tu luyện hồn lực tốc độ gia tăng. Toàn đại lục hồn sư học viện tinh anh đại tái chỉ có chính quy học viện, thông qua sơ tái mới có thể tham gia. Mà Sử Lai Khắc học viện, tại đế quốc, cũng không được xem là một cái học viện, bởi vì chúng ta có một số tiêu chuẩn không đáp ứng được. Mặc dù tại hồn sư giới, Sử Lai Khắc học viện có danh tiếng, nhưng để thi đấu là chưa đủ tư cách. Người hần là biết toàn đại lục hồn sư học viện tinh anh đại tái, đối bọn nhỏ là quan trọng như thế nào? Lúc đầu, mục đích người thành lập Sử Lai Khắc học viện là muốn bồi dưỡng ra những thiên tài, làm cho cả giới hồn sư bởi vì bọn họ mà khiếp sợ. Ta cũng vì bọn họ mà lựa chọn con đường này."</i>

Nói tới đây, Đại Sư chuyển hướng Tần Minh, <i>"để bọn nhỏ gia nhập Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện, ta có một điều kiện. Học viện phải tiếp nhận toàn bộ giáo sư hiện giờ của Sử Lai Khắc học viện. Hơn nữa, để chúng ta tự mình giáo dục những đứa nhỏ này, Thiên Đẩu học viện không được có gì quấy nhiễu. Nói cách khác, bọn họ có thể thể Thiên Đẩu học viện thu được vinh dự. Nhưng giáo dục là do tự chúng ta. Khi chúng ta muốn rời đi, Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện cũng không được ngăn trở "</i>

Phất Lan Đức một lần nữa ngồi xuống, cầm lấy chén mạch tửu trước mặt, từng ngụm từng ngụm nuốt vào trong bụng.

Tần Minh cười khổ hướng đại sư nói: <i>"Đại sư, ngài thật sự cho ta một cái nan đề a. Thăng thần mà nói; đứng ở góc độ của Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện, có thể làm cho các học đệ, học muội đại biểu Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện xuất chiến.</i>

Không thể nghi ngờ sẽ mang đến cho học viện vô số vinh dự. Làm cho danh tiếng học viện lại nổi, thì những điều kiện ngài đưa ra tuyệt không quá đáng. Các vị sư phụ đây đều là những người có tên tuổi trong giới hồn sư, học viện sẽ không cự tuyệt mà chiêu nạp, hơn nữa sẽ được hưởng lương bổng ở mức tốt nhất. Chỉ là, Sử Lai Khắc học viện là tâm huyết lớn nhất của Phất Lan Đức viện trưởng, nếu thật sự làm như vậy. Vậy sau này sợ rằng....."

"Được rồi, cứ làm theo lời của Tiểu Cương đi." Phất Lan Đức lại đứng lên. Sắc mặt đã hoàn toàn khôi phục lại nét bình tĩnh, "Tiểu Cương nói đúng, ta không nên vì cái kiêu ngạo của bản thân. Hết thầy cứ lo thật tốt cho bọn nhỏ. Thiên Đấu Hoàng Gia học viện thuộc về hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc, là nơi ít bị vũ hồn điện dòm ngó nhất, bọn nhỏ ở nơi này cũng tốt. Các sư phụ tại Sử Lai Khắc giờ cũng có địa phương tốt để dưỡng lão. Hai vấn đề này, trước nay ta vẫn luôn lo nghĩ, bây giờ, đã được giải quyết. Mọi người trước giờ vẫn theo ta, đến bây giờ điều đã có tuổi, cũng đã đến lúc phải nghỉ ngơi. Thiên Đấu Hoàng Gia học viện có tên tuổi. Càng hưởng chi, bọn nhỏ ở nơi này có thể phát triển tốt nhất. Chuyện này cứ như vậy đi. Các người thương lượng thêm một chút đi. Tiểu Cương có toàn quyền đại biểu cho ta. Ta muốn yên tĩnh một chút."

Nói xong. Phất Lan Đức xoay người, hướng ra phía ngoài, rời khỏi. Triệu Vô Cực hướng Mã Hồng Tuấn nháy mắt, mập mạp hiểu ý, lập tức dừng việc ăn uống, vội vàng đuổi theo viện trưởng. Lúc này, hắc thân là đệ tử, so với Đại Sư hoặc Triệu Vô Cực có tác dụng an ủi lớn hơn.

Đại Sư thở dài một tiếng, "Phất Lan Đức mặc dù có chút cố chấp, nhưng cũng không phải là người không biết lý lẽ. Ta tin tưởng hắc thân có thể suy nghĩ cẩn thận."

Triệu Vô Cực cười khổ nói: "Dù sao học viện là do chúng ta cầm cự như vậy nhiều năm, Phất Lan Đức cũng không phải không rõ đề nghị của người là có nhiều điểm tốt. Đợi mấy đứa nhỏ này tốt nghiệp xong, hắc thân cũng dự định đóng cửa cái học viện này, nhưng chuyện lại xảy ra sớm như thế này, có lẽ hắc thân có chút không tiếp nhận được. Đối với chúng ta mà nói, chuyện này thật sự có chút đột nhiên. Chỗ này, dù sao chúng ta đã gắn bó hơn hai mươi năm!"

Đại sư gật đầu. "Chuyện này cũng chỉ có thể dựa vào hắc thân."

Triệu Vô Cực nói: "Có lẽ đối với chúng ta mà nói, đây coi như là cơ hội để nghỉ ngơi. Đại Sư, cảm ơn ngài! Ta biết, ngài đề nghị như vậy không chỉ là vì bọn nhỏ mà cũng vì Phất Lan Đức cùng chúng

ta. Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện là một trong rất ít địa phương không bị ảnh hưởng bởi vũ hồn điện, cũng có đầy đủ danh nghĩa. Ở nơi này dưỡng lão tựa hồ cũng không sai. "</i>

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười. Về mặt Triệu Vô Cực đã thoải mái lên rất nhiều. Hắn cũng không như Phất Lan Đức như vậy bất chấp. Hai mươi năm tại Sử Lai Khắc học viện cố nhiên làm hắn tràn ngập lưu luyến, đồng dạng, cũng đã có chút mệt mỏi. Nhìn ở khía cạnh khác, có lẽ rời đi cũng không phải chuyện xấu.

Sự kiện này, Sử Lai Thất Quái cũng không biết làm gì hơn, trừ bỏ Mã Hồng Tuấn đuổi theo Phất Lan Đức ra, sáu người còn lại chỉ biết ngồi nhìn nhau. Bất thành linh biến hóa, làm cái tâm tình hưng phấn sau khi thắng lợi cũng biến mất biệt tăm.

Phất Lan Đức đứng ở trước cửa tửu điểm, ngửa đầu lên bầu trời đêm, nhàn nhạt nói: <i>"người cùng theo ra đây làm gì, đi ăn cơm đi."</i>

Mã Hồng Tuấn lúc này trên mặt đã không thấy cái nụ cười âm thầm như mọi khi, cung kính đứng ở bên cạnh Phất Lan Đức. <i>"Sư phụ, ngài đừng buồn nữa. "</i>

Phất Lan Đức lắc đầu. <i>"Ta cũng không phải là đang buồn hay khổ sở, chỉ cảm thấy có chút mất mát mà thôi! Đối với ta mà nói, hết thảy tới có chút nhanh. Hồng Tuấn, ta phát hiện khoảng thời gian người đi theo Đại Sư luyện tập, cũng không thấy người bị tà hỏa kia làm khó dễ. Đến tốt cùng là chuyện gì đã xảy ra?"</i>

Vừa nghe sư phụ nhắc tới cái vấn đề tà hỏa kia. Mập mạp trên mặt tươi cười, gãi gãi đầu, nói: <i>"Đệ tử cũng không biết xảy ra chuyện gì. Trong khoảng thời gian này thật sự là quá mệt mỏi, tựa hồ tất cả địa tinh lực đều đã tiêu hao sạch sẽ. Căn bản, không có nghĩ tới cái "</i>công phu<i>" này.

Phất Lan Đức trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt ý cười, "</i>Đây là hiện tượng tốt. Vũ hồn của người đang ở trong giai đoạn biến hóa, có lẽ, không được bao lâu, người sẽ không bị nó làm cho khổ sở nữa. Tốt lắm, người nên trở về đi. Không cần khuyên ta, ta cần được yên tĩnh một chút. <i>"

Mã Hồng Tuấn đứng đó yên lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng "</i>Sư phụ, kỳ thật chuyện này cũng như là mượn kê sanh đản (mượn gà ấp trứng). Đệ tử không rõ, tại sao người lại buồn bực.<i>"

"</i>Mượn kê sanh đản?<i>" Phất Lan Đức xoay người lại, nhìn về tên đệ tử truyền của hắn, có chút kinh ngạc

nói.

Mã Hồng Tuấn vội vàng gật đầu, "Đúng vậy! Đó không phải là mượn kê sanh đản hay sao?Mượn Hoàng Gia học viện trợ giúp chúng ta huấn luyện. Chúng ta giúp bọn hắc xuất chiến. Dù sao chúng đệ tử không vì vậy mà tự cho bản thân thuộc về Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện. Đệ tử vĩnh viễn là Tà Hỏa Phượng Hoàng Sử Lai Khắc."

Phất Lan Đức ngơ ngác nhìn Mã Hồng Tuấn, mặc dù lời nói của mập mạp so với dự khí là không khác, nhưng làm Phất Lan Đức như bỏ được khối đá ra khỏi đầu "Mượn kê sanh đản?Mượn kê sanh đản, hảo một người cái mượn kê sanh đản. Xem ra, ta thật sự đã quá câu nệ tiểu tiết rồi. Việc Sử Lai Khắc học viện đóng cửa đã là không tránh khỏi. Mập mạp, cảm ơn người, cảm ơn người giúp ta đặt xuống được khối tâm sự này."

</div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Sớm hôm sau, mọi người tính tiền rời khỏi tửu điểm. Kết thúc một tháng của đợt huấn luyện thứ hai.

Có lẽ, thân thể nhóm Thất Quái tại đợt huấn luyện này không như trước bị đẩy đến cực hạn, nhưng tinh thần hao tổn, làm bọn họ không khỏi có chút oể oải.

Mỗi ngày đối mặt với các dạng đối thủ khác nhau. Mỗi ngày đều vì thắng lợi mà chiến thắng cường địch. Chẳng những đối kháng, còn cùng đồng bọn phối hợp, đối thủ vũ hồn cũng hoàn toàn bất đồng nên cần những đối sách khác nhau, bổ sung kinh nghiệm thực chiến kịp lúc, làm cho bọn Thất Quái thấy được hiệu quả của đợt huấn luyện trước.

Chiến đấu đòi hỏi tính nhẫn nại, nhạy cảm cùng với việc bảo toàn thực lực mà nhờ đó bọn họ từng bước tiến bộ càng rõ ràng. Bằng không bọn họ như thế nào có thể trụ nổi trước lịch thi đấu ba trận một ngày, dày đặc như vậy. Càng thi đấu, hiệu quả của đợt ma quỷ huấn luyện càng lộ rõ.

Đại Sư tại đợt huấn luyện này, ngoài việc tăng thêm kinh nghiệm thực chiến, mục đích còn muốn nhóm Sử Lai Thất Quái biết điều tiết thể lực.

Trở lại cái thôn nhỏ quen thuộc kia, mặc dù nơi này không có phồn hoa như Thất Thành, nhưng cảm giác là rất thân thiết. Sử Lai Khắc học viện trong lòng Thất Quái đã như là nhà.

Phất Lan Đức tâm tình đã khôi phục lại bình thường. Ngay cả Triệu Vô Cực đi theo hắc gần hai mươi năm nay, cũng không

nghĩ hẩn sớm như vậy đã thông suốt. Hết thảy điều dựa theo kế hoạch của Đại Sư. Về phần như thế nào tiến vào Hoàng Gia học viện cùng với mọi việc sau này, đó thuộc về vấn đề cuat Tần Minh.

"Bọn nhỏ điều đi nghỉ ngơi hết rồi? Trong khoảng thời gian này mọi người đã cực khổ nhiều. Vô Cực, người gọi mọi người lại đây. "Phất Lan Đức sau khi vào học viện liền ra cái này mệnh lệnh, Sử Lai khắc dù sao cũng không phải chỉ có mình hẩn. Còn có ba vị sư phụ, hẩn là phải trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Áo Tư Tập sau khi về lại cái kí túc xá của hẩn, phúi phúi bụi đất trên quần áo, trực tiếp gục trên giường, "Thật thoải mái a, Tiểu Tam, đừng gọi ta. Ta muốn ngủ cho thật đã, ngủ đến khi nào tự tỉnh lại mới thôi."

Đường Tam nhìn Áo Tư Tập tại trên giường bày ra bộ dáng hình chữ mộc, không khỏi mỉm cười lắc đầu. "Nếu không có người bức bách hẩn tu luyện. chỉ sợ rằng hồn lực của hẩn sẽ trở thành vô dụng"

Đường Tam thầm nghĩ.

Căn cứ thương nghị giữa Đại Sư cùng Tần Minh lúc đó, Sử Lai Khắc học viện, khoảng hai tháng sau sẽ tiến hành trao đổi sinh với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện. Trước thời gian này, Tần Minh sẽ đem sự việc trình bày với lãnh đạo của Hoàng Gia học viện. Sử lai khắc học viện bên này cũng phải tiến hành một ít công tác chuẩn bị.

Đại Sư cũng không nóng lòng bắt đầu cái giai đoạn tập huấn thứ ba kia. Hôm nay, trước lúc rời đi Thất Thành, hẩn bố trí nghiệm vụ cho Thất Quái rất đơn giản. Trong vòng hai tháng này, đầu tiên, xử lý tốt những chuyện cá nhân. Tiếp theo, đem kinh nghiệm thi đấu một tháng qua hấp thu.

Đồng thời đây cũng là hai tháng để tu luyện hồn lực, Đại Sư yêu cầu, trừ bỏ những chuyện cần giải quyết ra, mọi người điều phải tập trung tu luyện hồn lực

Áo Tư Tập rất nhanh tự tiến vào mộng đẹp, trong lúc đó, Đường Tam còn đang suy nghĩ những vấn đề của hẩn

Còn có hai tháng thời gian, hẩn còn một số sự việc phải giải quyết cho thật tốt, đầu tiên là đáp ứng việc của Vinh Vinh, kế đến, hẩn là muốn về thăm nhà một chuyến.

Nghĩ tới đây, Đường Tam đứng dậy đi ra khỏi túc xá. Hướng đến túc xá của Vinh Vinh và Tiểu Vũ.

"Một mỗi quá a!" Trữ vinh vinh cùng Tiểu Vũ lúc này đã cởi áo ngoài, đều tự đang trên giường. Các nàng tự nhiên

sẽ không giống Áo Tư Táp, vừa lên giường đã tiến vào mộng đẹp.

Tiểu Vũ nói: "Đúng vậy, lúc thi đấu quả thật không cảm thấy, như thế nào bây giờ lại cảm thấy mệt mỏi như vậy. Có lẽ giống như lời Đại Sư đã nói, mệt nhọc đến sau a. Vinh vinh, da tay người thật tốt, kiến cả ta cũng nhịn không được."
<i>"

Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ lúc này trên người chỉ còn nữa cái yếm cùng tiểu khố, nằm ở trên giường, lộ ra cả tay lẫn bắp đùi.

Da tay Vinh Vinh quả thật rất đẹp. Trong ba nữ tử, tay của nàng là đầy đặn nồn nà đến cả Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh điều phi thường hâm mộ. Thật sự giống dương chi bạch ngọc làm động lòng người.

Mặc dù cơ thể các nàng còn chưa hoàn toàn phát dục. Nhưng nữ tử phát dục luôn luôn sớm hơn một ít so với nam nhân, vóc người nhỏ nhắn cũng phát triển khá quy mô. Đương nhiên, bàn về vấn đề phát dục, tại ba người Trúc Thanh vẫn là sớm nhất.

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, mở to hai mắt nhìn chăm chăm tiểu vũ mãnh "ngươi cũng đầu kém, ta là trắng nõn, còn ngươi là phấn bạch. Nhìn qua, tay ngươi là có cảm giác khỏe mạnh hơn a. <i>"

Vóc người Tiểu Vũ so với người bình thường thoáng có chút khác nhau, cái cặp đùi kia của nàng phá lệ, khá dài. (chân dài đến nách ấy)

Bình thường mà nói, tỉ lệ giữa thân và đùi thường là 6:4 nhưng đối với Tiểu Vũ mà nói thì lại nhiều hơn như vậy. Tuy vậy, nhìn rất hài hòa cân đối. Trên bắp đùi nàng còn lộ ra một cái khóa lớn được buộc chặt vào, da thịt đồng dạng mềm mại, không trắng như của Vinh Vinh nhưng là ửng hồng, nhất là cái eo nhỏ mãnh khảnh phối hợp với cơ thể tạo thành những đường cong mỹ miều. Lộ ra khỏi cái tiểu khố là hai cái bắp đùi thon dài ngay cả Trữ Vinh Vinh cũng có chút ganh tị.
</i>"Vóc người thật hoàn hảo<i>" Vinh Vinh thầm nghĩ.

Hơn nữa Tiểu Vũ, lại hoạt bát, dễ gần, tạo cảm giác động lòng người.

Trữ Vinh Vinh áp thấp giọng nói: "Tiểu Vũ, ngươi nói, tại sao chúng ta nơi này lại không có lớn như Trúc Thanh a!Thật hâm mộ nàng. <i>"

Vừa nói, Trữ Vinh Vinh đặt một tay lên trên ngực, xoa nhè nhẹ.

Tiểu vũ cười, mặt đỏ lên, khẽ gắt nói: "ngươi muốn thì đi hỏi nàng ta mới được.

Ta như thế nào biết. Nơi này lớn thật sự tốt lắm sao?<i>"

Nữ sinh tức xá, đề tài thường thường so với nam sinh tức xá càng thêm bạo hỏa. Trữ Vinh Vinh cười nói: "</i>Như thế nào có thể không hảo, ta tại tông môn nghe người ta nói qua, nam nhân chỉ thích đàn bà nơi đó lớn. Có thể là chúng ta vẫn còn nhỏ tuổi. Người xem, Đái lão đại mỗi ngày đuổi theo Trúc Thanh, có thể bởi vì nàng nơi đó lớn không? <i>"

Tiểu vũ cười lớn, lại nói: "</i>người thật có nhiều cái ý nghĩ độc đáo, Áo Tư Tạt không phải mỗi ngày đều chạy theo người sao? <i>"

Trữ Vinh Vinh le lưỡi, nói: "</i>Kỳ thật, Tiểu Áo cũng là người tốt, chỉ là.....<i>" Nói đến đây, nàng nhin không được thở dài. Trên vẻ mặt có chút quái dị.

"</i>Nhưng mà cái gì?<i>" Tiểu vũ nghi hoặc hỏi.

Trữ Vinh Vinh nhẹ nhàng lắc đầu, "</i>Tông môn hữu có quy củ. Ta cùng Tiểu Áo là không có khả năng. Hơn nữa chúng ta vẫn còn nhỏ, bây giờ nói chuyện này vẫn còn rất sớm. <i>"

Tiểu vũ nghi hoặc nói: "</i>Cái gì quy định? Chẳng lẽ bởi vì Áo Tư Tạt không phải xuất thân gia đình quý tộc?<i>"

Trữ Vinh Vinh lắc đầu nói: "</i>không phải là chuyện này. Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta xuất thân vốn là bình dân hỗn sư, cũng không hề kì thị họ. Bằng không, như thế nào có nhiều hỗn sư cam nguyện làm thủ hộ giả (người bảo vệ) cho gia tộc. Chỉ là... gia tộc quy định, trực hệ thành viên của gia tộc không được cùng phụ trợ hệ hỗn sư kết hợp. Đây cũng là lo lắng cho an toàn của trực hệ thành viên. Bình thường mà nói, người trong tộc chúng ta đều là cùng chiến hỗn sư kết hợp. Dù sao sự bảo vệ từ người yêu so với những người khác là chắc chắn và yên tâm hơn. Tiểu Áo cũng là phụ trợ hệ hỗn sư, cho nên ta mới nói chúng ta là không có khả năng. <i>"

Tiểu Vũ chợt nói: "</i>Nguyên lai như thế, quy định của Thất Bảo Lưu Ly Tông của các người cũng là không sai. Như vậy, nhân lúc mọi chuyện vẫn chưa có gì, người nên trực tiếp nói cho Áo Tư Tạt đi. <i>"

Trữ Vinh Vinh thất thần chỉ chốc lát, mới trấn tĩnh tinh thần nói: "</i>Đừng nói ta, nói chuyện của người đi, thật hâm mộ người cùng Đường Tam.<i>" Nói tới đây, trên mặt nàng đột nhiên toát ra một tia thần bí. "</i>Nghe nói, nơi này lớn lên một chút sẽ làm cho nam nhân si mê. Người còn không nhờ Đường Tam giúp người. <i>"

"Phi! Vinh Vinh, người như thế nào lại như vậy." Tiểu Vũ mặt cười đỏ bừng, "Đây là ai nói với người!"

Vinh Vinh hắc hắc cười nói: "các vị tỷ tỷ trong tộc ta. Ta nghe các nàng nói chuyện phiếm, hẳn là thật."

Tiểu Vũ tức giận nói: "người cũng không nên nói bậy như vậy, ta cùng Tam ca là huynh muội, như thế nào có thể....., ai nha, mắc cỡ chết người mất."

Trữ Vinh Vinh từ trên giường xoay người ngồi dậy, "Ta xem, là a ca cùng a muội đi. Các người không có liên quan huyết thống, cứ thử hỏi những người khác, có ai nói các người là huynh muội. Có lẽ người không biết, lúc người mất tích, Tiểu Tam vì lo cho người, hai mắt đỏ ngầu, thật là dọa người mà. Nếu sau đó người không trở lại, thật không biết hẳn sẽ làm ra đến chuyện gì nữa. Ta và Trúc Thanh khi nói chuyện phiếm về các người, cũng thật là hâm mộ. Nàng lúc ấy nói, nếu Đái Mộc Bạch có thể giống Tiểu Tam, nàng tự thỏa mãn."

Tiểu vũ nói: "Vinh Vinh. Trúc Thanh hình như chưa nói giữa nàng ta và Mộc Bạch là quan hệ như thế nào? Đái lão đại đối với nàng ta sao không giống với những người khác? Chúng ta vừa mới tiến học viện thì thấy... Nghĩ người cũng rất đẹp a, sao không thấy Đái lão đại có biểu hiện gì?"

Trữ Vinh Vinh le lưỡi, nói: "Vậy thì ta không biết. Ta đã hỏi qua, nhưng Trúc Thanh không chịu nói, chỉ nói một câu là bọn họ trước kia có gặp qua. Có lẽ là thanh mai trúc mã không biết chừng?"

Tiểu Vũ lắc đầu. Nàng vẫn nhớ kỹ lúc nàng cùng Đường Tam vừa tới học viện địa, Đái Mộc Bạch lần đầu tiên nhìn thấy Chu Trúc Thanh, tựa hồ cũng không nhận ra nàng ta. Chỉ là nói hai người có thể sử dụng vũ hồn dung hợp kỹ.

Đang ở lúc này. Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Trữ Vinh Vinh hỏi: "Là ai?"

"Là ta. Đường Tam."

"A. Là Tiểu Tam của người tới." Trữ Vinh Vinh vội vàng chỉnh sửa lại y phục. Tiểu Vũ lại càng hoảng sợ, động tác của nàng cũng không nhanh như Vinh Vinh. Cho đến lúc Vinh Vinh ra mở cửa, nàng mới miễn cưỡng mặc xong quần áo.

Đi vào túc xá của nữ tử, Đường Tam cũng có chút bối rối. Càng làm hẳn kỳ quái chính là ánh mắt quái dị của Vinh Vinh

cùng Tiểu Vũ đang nhìn hần.

"Làm sao vậy? Các người tại sao lại nhìn ta như vậy?" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

"Cái này a. Là bởi vì là....." Trữ Vinh Vinh hi hi cười vừa định nói tiếp, lại bị Tiểu Vũ mặt cười đến đỏ bừng vội vàng che lấy miệng của Vinh Vinh, mắt tràn ngập uy hiếp. Trong lòng nàng đã giống như nai con đang chạy loạn. Nhớ tới những lời Vinh Vinh nói trước đó, trước ngực không khỏi một trận hô hấp.

Đường Tam tự nhiên sẽ không rõ ràng được ý nghĩ của các nàng. Càng không biết, các nàng trước là đang thảo luận một ít bí mật trong khuê phòng. Trong lúc nhất thời, trong phòng có chút cảm giác kì lạ, nếu không thật có việc Đường Tam cũng muốn nhanh chóng rời khỏi.

Trữ Vinh Vinh hướng Tiểu Vũ cuống quýt gật đầu, ý bảo nàng sẽ không nói lung tung. Tiểu Vũ lúc này mới buông tay che miệng nàng ra, đứng che trước mặt Trữ Vinh Vinh hướng Đường Tam nói: "Tam ca, sao ca lại tới đây?"

Đường Tam mỉm cười trả lời: "Ta là đến tìm Vinh Vinh, chỉ còn hai tháng nữa là chúng ta phải đi đến Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện rồi. Ta trước đây đã đáp ứng Vinh Vinh, cung cấp ám khí cho gia tộc nàng ta. Nếu chờ chúng ta đi đến Thiên Đẩu học viện, chỉ sợ không có thời gian. Vì vậy ta nghĩ ...trước là cùng Vinh Vinh bàn qua chuyện này một chút."

"Tiểu tam, Chư Cát Thần Nỗ của người tạm thời đưa cho ta. Chuyện này chỉ có phụ thân ta mới có thể làm chủ. Bây giờ thời gian vẫn đủ, không bằng như vậy, ta hướng Phất Lan Đức viện trường xin phép về nhà một chuyến. Ta nghĩ, phụ thân ta sẽ đáp ứng thôi."

Suốt một tháng tham gia đấu hồn, tổng cộng linh kiện cho mười cỗ Chư Cát Thần Nỗ toàn bộ đã chế tạo xong. Đường Tam thuận lợi đem chúng nó lắp ráp lại, cũng không để ai biết.

Đường Tam gật đầu, nói: "Như vậy cũng tốt. Chỉ là người một mình trở về có an toàn hay không?"

Trữ Vinh Vinh hi hi cười, nói: "Như thế nào lại không an toàn. Kỳ thật ta biết, tại chung quanh học viện của chúng ta, đều có hộ vệ của gia tộc ta. Phụ thân ta không thể không biết ta ở chỗ này, cũng không cho người ta đem về, hiển nhiên là chấp nhận cho ta tại học viện học tập, ta trở về tự nhiên sẽ có người bảo vệ."

Đường Tam chợt nói: "N^{hư} vậy là tốt nhất. Vinh vinh người hẳn chưa quên cách sử dụng loại ám khí này chứ? Lúc sử dụng nhớ thật cẩn thận, không khéo lại bị ngộ thương. Nhất là Chư Cát Thần N^ỗ, nó uy lực quá lớn. "

Trữ Vinh Vinh cười nói: "Ta biết rồi. Được rồi ta bây giờ phải đi tìm viện trưởng. Kỳ thật, nhà của ta cũng không xa Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện là bao. Khi trở lại trực tiếp đến Thiên Đẩu học viện gặp mọi người là được. "

Đường Tam nói: "Nếu đã nói như vậy người giờ cứ về nhà trước, sau khi đến Thiên Đẩu học viện sẽ gặp lại. Chỉ là Thiên Đẩu cách Thất Thành khá xa, còn muốn tìm mọi cái lò rèn như bây giờ chắc sẽ không dễ dàng. "

Trữ Vinh Vinh cười nói: "Thì ra người là lo lắng chuyện này. Cái này không thành vấn đề, nhà của ta cũng có thợ rèn. Người nếu không sợ bí mật ám khí của mình bị tiết lộ vậy cứ để linh kiện do thợ trong gia tộc ta chế tác đi, công nghệ tuyệt đối không có vấn đề gì. "

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 152 - Phi Thiên Thần Trảo

Dịch: MRBJN

Biên Dịch: yêu sinh hận

Đường Tam suy nghĩ một chút, gật đầu nói: <i>"Vậy được rồi, kỳ thật cũng không có gì là bí mật. Có những thứ không phải muốn học là có thể học được."</i> Âm khí của Đường Môn vô cùng nổi tiếng, nhưng không có khả năng bắt chước được. Khi Đường Tam còn ở thế giới kia, Đường môn đã đứng sừng sững mấy trăm năm. Từ trước đến giờ chưa từng có một ai có thể bắt chước làm được vũ khí siêu việt như của Đường Môn cả. Một gã đệ tử bình thường của Đường Môn muốn chế tạo vũ khí cần phải có đến mười năm rèn luyện. Đường Tam về phương diện này lại cực kỳ có thiên phú nhưng cũng phải trải qua hơn hai mươi năm không ngừng nghiên cứu chế tạo. Khi chế tạo âm khí chưa đạt đến cấp bậc đại sư, muốn bắt chước là không có khả năng.

Trữ Vinh Vinh nói: <i>"Vậy tốt lắm, không cần phải trở về trước. Nói thật, ta vẫn còn thật sự sợ khi trở về sau này cha ta không cho đi đâu, vừa đúng khoảng thời gian này ta không cần phải huấn luyện lại nên cũng có thể thoải mái chơi đùa. Tiểu Vũ, người nói xem đến chỗ nào để chơi đùa? Đường Tam, người cũng đi cùng chứ?"</i>

Đường Tam cau mày nói: <i>"Sư phụ muốn để cho mọi người cùng tu luyện hồn lực. Vinh Vinh, người quên rồi sao?"</i>

Trữ Vinh Vinh le lưỡi cười nói: <i>"cũng không phải như vậy, ta không phải lúc nào cũng đi chơi, Sủ lại Khắc bây giờ trong lúc không còn thịnh vượng. Ta biết hồn lực của ta yếu nhất, ta cũng biết phải cố gắng. Nhưng phải buông lỏng một chút. Nhàn rồi cùng vất vả kết hợp thôi."</i>

Tiểu Vũ gật đầu nói: <i>"Vinh Vinh nói cũng có đạo lý lắm Tiểu Tam. Người có muốn cùng chúng ta ra ngoài xem xét tình hình xung quanh không?"</i>

Đường Tam lắc đầu nói: <i>"Quên đi, ta còn có không ít chuyện muốn làm. Các người cứ đi thôi. Chú ý an toàn là tốt rồi."</i> Nói xong hắn vội vã cáo từ. Tại nữ sinh tức xá tóm lại cảm thấy có chút quái dị.

Hai tháng thời gian này từ lúc Đường Tam quay lại trên đường đã cảm thấy tốt hơn nhiều.

Lần trước tại Tinh Đấu sâm lâm gặp nạn, Đường Tam ngày càng cảm giác được thực lực của mình không đủ. Mặc dù có được bát chu mâu sau đó, làm hắn bây giờ đã ngang với trung cấp hồn sư, có đại địa ưu thế. Chỉ khi gặp cấp bậc cao hơn thì tự nhiên ưu thế này sẽ không còn.

Dùng bốn mươi cấp hồn sư, Đường Tam tự tin có thể đánh thắng. Nhưng vượt qua cấp bốn mươi thì phải xem hồn sư của đối thủ có thuộc tính như thế nào.

Nếu thuộc tính của hắn vừa khắc chế thuộc tính của đối thủ mà nói, hắn tin tưởng bằng vào ám khí của mình có thể liều mạng với đối thủ. Nhưng nếu mình bị đối thủ khắc chế, vậy không có khả năng chiến thắng.

Đường Tam lần trước từ cửa hàng thợ rèn đã mua về dụng cụ đã sớm mang tới Sử Lai Khắc học viện. Hôn nay đi ngang qua cửa hàng thợ rèn, hắn cố ý đặt mua một nhóm kim chúc đấu hồn. Hắn đã có năm nghìn kim tệ tiền lời nên mua sắm một ít kim chúc thượng hạng cũng không vấn đề gì.

Hơn nữa lần trước mua kim chúc, hắn trong hai tháng này đã tự mình tăng thêm một chút trang bị võ trang lực lượng, đồng thời tăng mạnh thủ pháp ám khí khi luyện tập.

Nội lực không đủ nên rất nhiều môn ám khí tinh diệu đều không thể phát huy uy lực. Cho nên Đường Tam muốn tự mình phải am hiểu thật kỹ công phu chế tạo ám khí từ thấp đến cao.

Sử Lai Khắc học viện mặc dù đơn sơ nhưng nơi này lại không hề nhỏ. Hơn nữa giáo sư cùng đệ tử nơi này không nhiều lắm dụng cụ lò rèn của Đường Tam vừa đưa tới nên hắn hướng Phất Lan Đức một gian phòng trống để sử dụng. Đương nhiên là không thể thiếu tiền phòng.

Từ tức xá của Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh, Đường Tam trực tiếp đi tới gian phòng này. Trong phòng có kiến trúc đơn giản, được tạo bởi nham thạch mặc gì không theo quy tắc gì nhưng thập phần chắc chắn, đây là loại kiến trúc bình thường mà bình dân thường sử dụng.

Trong phòng không lớn, khoảng gần ba mươi thước. Lò chế tạo, lò nung đến chú tạo chùy, tất cả đều nguyên vẹn chỉ là vì một thời gian dài không sử dụng nên có chút rỉ sét.

Trong một góc của căn phòng, nhìn thấy một đống lớn than gỗ cùng các loại kim

chúc. Đại bộ phận không trải qua bất cứ gia công nào.

Đường Tam thu dọn căn phòng một chút. Khi cầm đến chú tạo chùy, cảm giác quen thuộc do mồ hôi tạo ra trong tay, trong đầu không khỏi hồi tưởng đến hình dáng phụ thân khi đích thân dạy mình chú tạo.

Mặc dù Đường Hạo cũng không dạy cho Đường Tam trong thời gian dài nhưng đoạn thời gian này chính là lúc gần gũi với phụ thân nhất kể từ khi Đường Tam sinh ra. Đối với Đường Tam mà nói, lúc đó mỗi câu nói của phụ thân trong trí nhớ của Đường Tam đặc biệt khắc sâu.

<i>"Thần tượng cũng không phải là dùng thần thiết chế tạo ra thần khí, mà thợ rèn chỉ dùng sắt bình thường để chế tạo ra thần khí."</i> Đường Tam thì thảo lặp đi lặp lại câu nói của phụ thân, trong tay chú tạo chùy nương theo tiểu thối phát lực.

Không cần mục tiêu gì, chú tạo chùy mang theo tiếng gió thét gào. Trong phòng này hay tay Đường Tam múa lên, mỗi nhát chùy đầy nội lực. Một chùy lại một chùy, thân thể nhỏ bé chuyển động, tạo nên khoảng không gian giống như hàm ngựa nổi tiếp nhau tràn đầy khắp nơi.

Nội lực cùng thân thể biến hóa, Đường Tam lại thi triển loạn phi phong chuy pháp thì càng lúc càng thêm đặc tâm ứng thủ. Mặc dù không có mục tiêu gì nhưng cảm giác phát tiết này làm cho hắn càng cảm giác thấy thư sướng thoải mái.

Khi chém ra đầy đủ chín chín tám mười một chùy, Đường Tam mới ngừng tay, toàn thân quần áo đã đầm ướt đầy mồ hôi. Thống khoái, thật sự thống khoái. Đường Tam đưa chú tạo chùy lên trước mặt mình trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh mình tại Đường Môn, lại thấy mình cùng Đường Hạo học tập trú tạo, trong đầu không khỏi hiện lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mười ba năm, mình đã đi tới thế giới này đã mười ba năm. Ở cái thế giới hoàn toàn mới này, mình đã có rất nhiều thứ mà trước kia chưa bao giờ có đó là tình thân, tình bạn, vũ hồn hồn kỹ...tất cả đã hoàn toàn dung nhập vào linh hồn của hắn.

Đường Tam thân hình chợt lóe đã đi tới đồng kim chúc, chú tạo chùy đập lên một khối có đường kính hơn nửa thước. Tinh thiết thoáng xiêu vẹo, mũi chân chạm nhẹ tức thì lộ ra, hắn chọn ra chừng trăm cân trọng thiết.

Tương tình thiết lộ ra được nắm trong lòng bàn tay trái. Đường Môn, vĩnh viễn không cách nào quên lạc ấn ký. Ta nhất định tại thế giới mới này làm người phát dương quang đại.

Tình thiết được đặt trong chú tạo lô. Trần ngập cảm giác tiết tấu. Ống bể tại trong căn phòng bằng đá bắt đầu âm thanh ngân nga hữu lực. Một lúc sau đã bùng lên lửa đỏ. Chú tạo lô đã bắt đầu trở về với tác dụng của nó.

Đường Tam mãi mãi không quên lời phụ thân đã nói. Hắn cũng rõ ràng tại sao phụ thân nói dùng sắt thường chế tạo ra thần khí mới chính thức là tượng thần. Ý nghĩ này không chỉ nói đến kỹ thuật, quan trọng hơn chính là nghị lực kiên định.

Một thanh sắt bình thường nếu qua ngàn vạn lần tôi luyện sẽ trở thành thiết trung chi vương.

Đường Môn đối với mỗi người tự mình chết tạo ám khí yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc cẩn thận. Đối với người từng chế tạo loại ám khí như Đường Tam, yêu cầu của tác phẩm lại càng thêm hà khắc. Hắn sẽ tuyệt đối không chịu bởi vì chất lượng ám khí có vấn đề rồi khi xuất hiện tình huống nguy cơ dẫn đến tự hại mình.

Tình thiết được nung đỏ bùng, tựa như một khối hồng bảo thạch khổng lồ. Cũng chỉ có lúc nung đỏ hoàn toàn mới có thể nhìn ra ở trong đó có tạp chất.

Chú tạo chùy trong tay Đường Tam bắt đầu vung lên.

Đương, đương, đương, đương.....trần ngập âm thanh tiết tấu gõ nhịp từ trong căn phòng đá truyền nhẹ ra. Đường Tam bắt đầu công việc thuộc về hắn.

Từ ngày bắt đầu không ăn cơm ở bên ngoài, Đường Tam giờ đây thậm chí không có vẻ ngủ ở túc xá của mình. Mỗi ngày lập đi lập lại công việc chú tạo không biết ngừng, khi mệt mỏi hắn ngay tại chỗ ngồi xuống tu luyện hồn lực cùng tinh lực đến khi hồi phục hắn lại tiếp tục công việc này.

Không ai biết Đường Tam cuối cùng là chế tạo cái gì. Ngay cả đại sư cũng không rõ ràng lắm, cho tới bây giờ cũng không có đến chú tạo phòng để tìm hắn. Đó hoàn toàn là sự tín nhiệm. Đại sư tin tưởng Đường Tam tuyệt đối sẽ không vì chú tạo mà bỏ phế việc tu luyện của mình.

Người duy nhất đi đến chú tạo phòng cũng chỉ có một mình Tiểu Vũ. Tiểu Vũ mỗi ngày đều đến trước phòng chú tạo, nàng cũng không có quấy rầy hắn, chỉ lặng lẽ đặt quần áo sạch một bên. Tự mình mang

nước và hoa quả đến rồi lặng lẽ tự lui ra ngoài.

Cũng không phải nàng không muốn nói chuyện cùng Đường Tam, chỉ là vì nàng biết Đường Tam sau này. Nàng hoàn toàn chưa bao giờ thấy Đường Tam làm việc gì mà không cần tới ăn hay ngủ.

Trên người Đường Tam lúc này tràn ngập mùi kim chúc cùng. Trên toàn bộ thân thể đều một màu than đen.

Tiểu Vũ thấy Đường Tam bây giờ trong lòng có chút lo lắng. Chỉ khi nào nàng lặng lẽ tiến đến chú tạo phòng thấy Đường Tam quần áo sạch sẽ ăn uống hết nước cùng hoa quả nàng mang đến thì mới có cảm giác vui mừng một chút.

Thời gian một ngày qua đi, trong chú tạo gian chỉ có tiếng gỗ đập vẫn vang lên càng lúc càng thêm dày đặc. Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã bắt đầu vang lên cho đến khi màn đêm hoàn toàn thay thế ánh sáng âm thanh mới dừng lại.

Trong khoảng thời gian này cho dù có khi đến căn tin ăn cơm Đường Tam vẫn luôn trầm mặc ít nói. Thủy chung vẫn một loại trạng thái cảm giác như mơ hồ.

Đối với tình huống như vậy, Đái Mộc Bạch cũng phải lùi bước trước một thân thể đen bản nhưng tràn ngập trên thân một cơ thể cường tráng khỏe mạnh.

Nhìn qua, hẳn so với trước đây càng mạnh hơn. Thân thể cũng tựa như cao lớn thêm vài phần. Từ trong đôi mắt thản nhiên kia lộ ra một tia tử ý mơ hồ có cảm giác thu hút lòng người.

Nhìn ra xa xa, luồng kim tuyến dần dần mở rộng từ phía đông, tử khí dần dần tràn đầy trong mắt.

Lặng yên giơ hai tay lên, hai nắm tay cũng căng lên theo. Khắp toàn thân cường tráng của hắn chợt cứng lại, căng thẳng như con báo đang gom hết sức để bắt mồi. Trong cơ thể tràn ngập lực lượng cuồng dã thêm phần mỹ cảm.

<i>"Bốn mươi chín ngày, suốt bốn mươi chín ngày cuối cùng ta đã thành công."</i> Chậm rãi mở bàn tay ra, một đôi thiết cầu tròn trịa nằm trong bàn tay của hắn.

Thiết cầu màu đen nhánh, cho dù có để dưới ánh dương quang cũng không có một tia phản chiếu. Một tầng khí tức lạnh lẽo và tối tăm từ thiết cầu lặng lẽ tràn ra.

Cũng tương tự như vậy, trong phòng phía sau hắn còn mười sáu quả thiết cầu. Nếu

nói cho Sử Lai Khắc thất quái những người khác kia biết được, hẳn trong hai tháng này phần lớn tinh lực chỉ là để làm ra mười tám quả thiết cầu này, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Đường Tam nắm trong tay thiết cầu, tự nhủ: <i>"Bây giờ còn thiếu, cũng chỉ có độc. Nếu một lần nữa chế tạo Phật Nộ Đường Liên, Bạo Vũ Lê Hoa Châm, đáng tiếc tại thế giới này tài liệu luyện chế cuối cùng vẫn là hạn chế rất lớn."</i>

Cổ tay khẽ run lên, hai quả thiết cầu phá không bay ra, một trái một phải đều yên lặng. Thiết cầu trong không trung vẽ ra hai đường vòng cung kỳ dị lại một lần nữa bay về trong tay Đường Tam. Tại trong tay hẳn không ngừng quay tròn, từ trước tới sau vẫn khổng va chạm với nhau

Théo thói quen tu luyện Tử Cực Ma Đồng xong, Đường Tam lại trở về trong chú tạo phòng, kim chúc toàn bộ đã dùng hết. Đường Tam từ khi tại cửa hàng thợ rèn đến đây đều như thế.

Tay phải đặt trên mặt bàn vòng qua, kể cả hẳn nắm trong tay hai quả thiết cầu tổng cộng mười tám quả tất cả đều biến mất tại nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Đường Tam hướng ánh mắt về một góc duy nhất được coi là sạch sẽ, trên ghế có một bộ quần áo sạch được Tiểu Vũ ngày hôm qua mang tới đặt lên. Nhìn đến đây trong mắt Đường Tam không khỏi toát ra một tia ôn nhu.

Tiểu Vũ khiến cho Đường Tam cực kỳ hâm thưởng, chính vì nàng biết được lúc nào nên làm cái gì. Bình thường nàng luôn hoạt bát, đến khi chính mình cần yên tĩnh, nàng không hề quấy rầy, chỉ yên lặng làm cho mình những điều nhỏ nhặt nhưng làm cho chính mình mãi mãi không thể quên được.

Lúc này trời còn sớm, theo thường lệ thì Sử Lai Khắc học viện giờ này sẽ không có ai rời khỏi giường.

Đường Tam mang nước sạch đến tắm rửa sạch sẽ sau đó mới mặc bộ quần áo hôm qua Tiểu Vũ mang đến. Toàn thân trong nhất thời cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Thu dọn xong hết, cảm giác sảng khoái truyền khắp toàn thân. Tay phải Đường Tam giơ lên trước mặt, lam quang từ lòng bàn tay tuôn ra, một cây Lam Ngân Thảo lặng lẽ sinh trưởng ra. Trong lòng bàn tay hẳn giáng về chập chờn.

<i>"Tựa hồ lại có tiến bộ."</i> Đường Tam trên mặt lộ vẻ tươi cười hân hoan.

Đối với Đường Tam mà nói trong bốn mươi chín ngày chú tạo, tinh thần cùng thể lực so với khảo nghiệm của đại sư là không thể so sánh vì ở hai giai đoạn huấn luyện khác nhau.

Mỗi ngày đều không ngừng chú tạo cùng nghiên cứu, thân thể của hắn chống chịu một sức ép nếu không phải là tinh thần và sự nỗ lực của hắn lớn, cộng thêm nội lực của bản thân sợ rằng đã sớm không cầm cự nổi.

Nhưng mỗi ngày đều ma luyện như thế làm hắn cơ thể toàn thân càng thêm bền bỉ. Cánh tay có nhiều những u lồi, cơ thể thêm nhiều góc cạnh, bắp vai cũng trở nên rộng hơn, mỗi một động tác trên cánh tay tùy ý đều thấy được sự co rút của cơ bắp.

Tuy nhiên, tay của Đường Tam vẫn không có chút thay đổi nào. Vẫn giống như trước, các ngón tay thon dài, trên bàn tay cũng không có bất kỳ thương tổn cùng các khớp xương nào lồi ra. Sự tiến bộ của hắn không chỉ tại thể lực cùng hồn lực, đồng thời còn có Huyền Ngọc thủ cùng tiến bộ.

Dựa theo Đường Tam tự mình phỏng chừng, bốn mươi chín ngày này, hắn gần như điên cuồng si mê chú tạo đã thành thói quen vậy mà làm cho hồn lực của hắn tiến bộ lên tới ba mươi ba cấp. Đương nhiên cố gắng này cùng hai tháng ma luyện trước cùng lần này cũng có quan hệ rất lớn.

Không được tới bốn tháng thời gian, hồn lực lại tiến bộ một bậc. tốc độ như vậy, chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung. Mặc dù đột phá ba mươi cấp bình cảnh chính là mỗi một bậc hồn lực phải súc tích. Đối với người bình thường mà nói, cũng phải tu luyện ít nhất ngoài nửa năm. Nếu tư chất kém hơn thì thậm chí phải hơn một năm mới có thể có điều tăng lên.

Lúc Đường Tam đi vào căn tin hắn bỗng cảm thấy kinh ngạc chính là mọi người đã bắt đầu ăn điểm tâm. Kỳ thật cũng không phải hôm nay tất cả mới dậy sớm như vậy để đi ăn chỉ bởi vì hắn mấy ngày nay vẫn bận về việc chú tạo nên căn bản không chú ý đến việc này.

<i>"Chúng ta xem người sắt đến. Uy, Thiết Nhân hôm nay như thế nào lại sạch sẽ vậy?"</i> Người nói chuyện chính là Đái Mộc Bạch. Mặt cười cười nhìn Đường Tam.

Đái Mộc Bạch luôn thập phần kiêu ngạo, hắn cũng có vốn để kiêu ngạo. Có thể trước mặt Đường Tam, hắn cũng kiêu ngạo không đứng dậy.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Mặc dù hồn lực hoàn của Đường Tam cũng kém hẳn rất nhiều, nhưng Đái Mộc Bạch cũng biết được điều gì sẽ xảy ra nếu hẳn ở tuổi của Đường Tam, hẳn tự biết được mình không hơn được Đường Tam. Trong Sử Lai Khắc thật quái, không thể nghĩ ngờ rằng Đường Tam đã là thành viên trọng yếu nhất. Thành tựu của Đường Tam không chỉ là thiên phú đơn giản như vậy. Trong thời gian bốn mươi chín ngày này, Đường Tam mặc dù làm cái gì, mọi người đều không biết, nhưng mỗi người đều nghe được âm thanh đập gỗ không ngừng nghỉ đó. Không có nghị lực như vậy làm sao có thể làm được?

Bởi vì bị Đường Tam kích thích như vậy, không chỉ có Đái Mộc Bạch, ngay cả người lười biếng như Áo Tư Tạt ở trong những người này mấy ngày này cũng đều cố gắng tu luyện hồn lực.

Đại sư đã đưa ra cách luyện Bất Thụy Miên cho bọn hắn chính là để cho mọi người trong khi ngủ có thể tu luyện hồn lực.

Trừ mỗi ngày đều phải bỏ thời gian ra để rèn luyện hồn kỹ cùng thân thể hoạt động bên ngoài thời gian còn lại đều tu luyện hồn lực bên trong. Quá trình tu luyện mặc dù buồn tẻ nhưng đối với sự thăng tiến về thực lực thì không thể nghĩ ngờ có chỗ rất tốt.

Trong lúc hồn vũ của Tiểu Vũ tăng lên ba mươi hai cấp, những người khác cũng đều tăng lên không ít. Giờ đây, Sử Lai Khắc thật quái cấp bậc hồn lực chia thành:

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch ba mươi tám cấp tam hoàn chiến hồn tôn

Hương Tràn Chuyên Mại Áo Tư Tạt ba mươi một cấp tam hoàn khí hồn tôn

Thiên Thủ Tu La Đường Tam ba mươi ba cấp tam hoàn chiến hồn tôn

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn hai mươi tám cấp nhị hoàn chiến hồn đại sư.

Nhu Cốt Mị Thỏ Tiểu Vũ ba mươi hai cấp tam hoàn chiến hồn tôn.

Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh hai mươi bảy cấp nhị hoàn khí hồn đại sư.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh hai mươi tám cấp nhị hoàn chiến hồn đại sư.

Đường Tam mỉm cười, nói: <i>"vật lộn xong rồi, tự nhiên phải đi ra. Tính toán thời gian khoảng cách chúng ta đi Thiên Đẩu hoàng gia học viện cũng không còn mấy ngày nữa."</i>

Trữ Vinh Vinh tò mò hỏi: <i>"Tam ca, lần này ngươi lại làm ra đồ vật tốt gì? Cho

mọi người chúng ta xem."

Đường Tam nói: "Kỳ thật thời gian này ta chế tạo cũng không nhiều bởi vì tương đối phiền toái. Trừ vài món ám khí ra ta còn cấp cho mọi người một vật tương đối thực dụng."

"Chúng ta cũng có phần?" Trữ Vinh Vinh nghe được vẻ mặt nhất thời mừng rỡ. Những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không khỏi lộ vẻ mặt tươi cười. Đường Tam chế tạo ám khí gần như quen thuộc yêu cầu khắc khe. Bọn họ thấy được ám khí chế tạo hoàn toàn giống nhau một cách hoàn mỹ. Đường Tam dùng nhiều ngày để chế tạo như vậy có thể thấy được chất lượng lần này rất tốt.

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc, nói: "Tam ca thật tốt, còn có chút mưa móc công bằng. Nhanh, lấy ra nữa cho chúng ta cùng xem."

Tiểu Vũ trừng mắt liếc Hồng Tuấn: "Cái gì mà nói mưa móc công bằng ? khó nghe chết đi được. Tiểu Tam còn chưa có ăn gì đâu, để cho hắn ăn trước đi rồi nói."

Trữ Vinh Vinh cười nói: "Chắc là Tiểu Vũ đau lòng Tam ca a!"

Tiểu Vũ le lưỡi, một bên cầm món điểm tâm đưa tới trước mặt Đường Tam.

Đến lão sư sau này của Sử Lai Khắc học viện, bữa ăn ở đây đã có thay đổi rất nhiều. Đương nhiên không giống như trước là học viện bỏ tiền. Sau khi học viện qua thời kỳ huy hoàng, bọn họ phải tự dùng tiền của mình. Đối với tình hình kinh tế của học viện các lão sư cũng không giấu diếm. Mà trải qua một tháng đấu hỗn, mọi người sẽ không quan tâm đến chỗ tiền cơm ấy.

"Ân, tốt. Ta ăn trước, khi ta đi ra ngoài ta sẽ giúp các người che giấu, không nói rằng căn tin nơi này quá nhỏ." Đường Tam hướng Tiểu Vũ cười cười, cầm lấy phần ăn của mình. Hắn không chút khác khí ăn rất nhiều. Gần đây lượng công việc của hắn quá lớn, sức ăn cũng như thuyền lên cao theo nước. Trong Sử Lai Khắc thất quái sức ăn của hắn là khỏe nhất.

Kỳ thật những người khác ăn so với hắn cũng tương tự, một bên nhìn hắn trong lòng nghĩ đến món lễ vật của hắn trong lòng không khỏi có chút ngứa ngáy.

Bị mọi người chú ý đến trong lòng cảm thấy có chút không tốt, nhất là trong lúc đang ăn. Đường Tam rất nhanh ăn xong lập tức đứng lên. "Các người nhìn một lần nữa ta không tiêu hóa được. Đi thôi,

ra ngoài ta cho các người đồ vật phù hợp tốt nhất."

Tiểu Vũ rất tự nhiên thu dọn bát đĩa, Đường Tam cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng nói: "Như thế này làm sao có thể lấy được đồ vật, chúng ta trước tiên đi ra ngoài."

Bảy người đi tới thao trường của học viện. Trong thao trường trống rỗng, ánh sáng chiếu khắp thao trường. Lúc này mới đầu mùa hè. Sử Lai Khắc học viện là nơi chính giữa đại lục. Cho dù mới sáng sớm nhưng đã rất ấm áp.

"Tiểu Tam, nhanh cầm ra đi, đến tột cùng là vật gì vậy?" Trữ Vinh Vinh có chút vội vàng nói.

Đường Tam mỉm cười tay phải tại nhị thập tứ kiểu nguyệt dạ vung nhẹ, đưa tay ra một vật gì đó hình dáng có chút đặc thù.

Đó là một vật hoàn toàn bằng kim chúc chế tạo mà thành. Toàn thân hiện ra màu bạc. Nhìn qua cùng tụ tiễn có chút tương tự, nhưng chủ yếu so với tụ tiễn còn lớn hơn một chút, cũng càng dày hơn một chút.

Đường Tam vì để mọi người xem càng thêm rõ ràng, tự mình kéo ống tay trái lên, hai tay cùng lật lên. Một vật hình dáng như cái thùng, một bên mở ra, hình thành hai nửa vòng tròn. Mọi người nhìn vào thấy có vailót bằng vải nhung ở bên trong.

Đường Tam tự mình đưa cánh tay trái của mình lên. Chiều dài của vật đó vừa vặn với cánh tay. Tay trái của hắn hoàn toàn được bao bọc ở bên trong. Hắn đầu tiên điều chỉnh một lúc, sau đó đưa cánh tay ra, nhìn qua có vẻ rất vừa vặn.

Cái này, Tiểu Vũ không khỏi có chút tò mò, nói: "Tiểu Tam, đây là vật gì vậy? Uy lực của nó có lớn hơn tụ tiễn nhiều không?"

Đường Tam mỉm cười lắc đầu nói: "Chuẩn xác mà nói, nó xem như một loại công cụ. Ta gọi nó là Phi Thiên Thần Trảo. Các người nhìn cho rõ ràng phương pháp thao tác của ta."

Hắn tại phía trên cầu Phi Thiên Thần Trảo lôi kéo đầu mối, kéo ra năm cái vòng sau đó đeo lên năm ngón tay rồi buộc chặt lấy. Nương theo đó một âm thanh thanh thúy vang lên. Một kim chúc chùy mạnh bắn đi ra vừa vượt qua chiều dài bàn tay. Ngay sau đó, kim chúc chùy đột nhiên phân khai mạnh mẽ biến thành kim chúc trảo phân ra tại năm ngón tay, dưới ánh dương quang phản chiếu nhấp nháy, nhất là tại vị trí đầu ngón tay. Cảm giác giống

như năm tia hàn tinh.

Đường Tam nhằm vào một tảng đá bên cạnh nói: <i>"Phi Thiên Thần Trảo là do ta dùng vài loại kim chúc dung hợp một chỗ, trăm tôi ngàn luyện để chế tạo ra. Trên thân cực kỳ cứng rắn có thể xuyên kim thấu thạch. Kim chúc trảo này chính là tại lúc máu chốt bộ móng vuốt sẽ mở ra ngay sau đó. Chỉ cần hơi động chạm sẽ khởi động đến bộ phận bên trong do bánh răng cùng lò xo do ta chế tạo sau đó kim chúc trảo sẽ rất nhanh chóng thu vào trong."</i>

Vừa nói xong hắn tiến đến hòn đá, chỉ nghe <i>"ba"</i> một tiếng, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn kỹ lại tảng đá đã bị kim chúc trảo đâm thủng tựa như đâm vào đậu hủ bình thường. Dễ dàng tiến vào bên trong nham thạch chìm mất hết không còn một nửa.

Đường Tam lại giải thích nói: <i>"Phương Pháp sử dụng kim chúc trảo này có năm loại thao tác nắm bắt mục tiêu. Thứ nhất. Tay cầm kim chúc hoàn toàn quyền ngón tay trở duỗi thẳng vậy kim chúc trảo sẽ văng ra rồi trở lại khôi phục bộ dáng. Thứ hai, nếu duỗi ngón tay giữa ra, kim chúc trảo sẽ toàn lực đâm vào, lực lượng thật lớn ước chừng có thể đâm vào tấm thép khoảng một thốn. Về mặt khác ba loại phương pháp chủ yếu phối hợp nó có tác dụng khác."</i>

Vừa nói ngón trở của hắn duỗi ra, <i>"phốc"</i> một chút bụi khói bốc lên, hòn đá bình thường cứ như thế bị chộp nát.

Chứng kiến một màn này, Sử Lai Khắc thất quái không khỏi nuốt nước miếng trong cổ họng. Bọn thật sự không thể nghĩ Đường Tam thật sự làm ra cương trảo này. Đường Tam theo lời nói trăm tôi ngàn luyện một chút cũng không có khoa trương. Khi kim chúc khi đã thành hình, khi chú tạo không thể nào thay đổi lại được hình thái của chúng khiến cho Đường Tam phải hao tổn đại lượng hồn lực bằng cách sử dụng hồn lực của tiểu búa mới có thể hoàn thành.

Trong quá trình chú tạo Đường Tam cũng phát hiện một chút chuyên môn của cây tiểu búa. Mặc dù sự ảo diệu không lớn nhưng cũng có những tác dụng đặc thù. Dùng cây tiểu búa, kim chúc sẽ tự động biến nhuyễn ra, khi dùng để chế tạo ám khí quả thật như hổ thêm cánh. Đáng tiếc, sử dụng nó tiêu hao hồn lực quá lớn, Đường Tam khi sử dụng không ngừng phải ngồi xuống để khôi phục hồn lực. Cũng vì nguyên nhân này khiến cho hắn trong thời gian ngắn có thể tiến lên ba mươi ba cấp.

Đái Mộc Bạch trong lòng vừa động nói: <i>"Cương trảo này còn có tác dụng gì nữa? Nếu chỉ như vậy không bằng "</i>hỗ trảo<i>" của ta. Đừng nói dùng trảo phá đá, hồn lực của ta bây giờ cũng có thể, tựa hồ như vậy còn không bằng hồ trảo này."</i> Đừng nói dùng trảo phá thạch, thực lực hẳn bây giờ có phân kim đoạn ngọc cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Đường Tam mỉm cười nói: <i>"Đương nhiên là không chỉ có chút tác dụng như vậy, sở dĩ gọi là Phi Thiên Thần Trảo, tác dụng tối quan trọng của nó chính là hỗ trợ chúng ta "</i>phi<i>". Mặc dù không chính thức phi nhưng cũng là một kiện công cụ rất có tác dụng. Các người hãy nhìn loại hiệu quả thứ ba."</i>

Vừa nói Đường Tam một lần nữa đem cương trảo văng ra, sau đó ngấm đến cái cây đại thụ cách chừng hai mươi thước, giờ cánh tay lên, ngón cái duỗi mạnh. Chỉ nghe sưu một tiếng, vòng đai phụ bảo vệ trên cánh tay theo cương trảo như tia chớp bắn ra. Theo ánh mặt trời chiếu xuống rồi lóe lên đạo ánh sáng chói mắt bay ra ngoài. Phốc, sau một thoáng đã trực tiếp bắt chặt vào trong cây cổ thụ.

Mọi người đều thấy rõ ràng, tại phía sau cương trảo có một sợi dây dài và thô. Ngay sau đó ngón tay vô danh của Đường Tam duỗi ra, mũi chân điểm nhẹ, thân thể theo một đường dây kéo nhẹ nhàng bay lên. Trong chớp mắt đã tới nơi cây đại thụ. Chỉ bằng Phi Thiên Thần Trảo đã lôi kéo cả người lên ngay cành cây.

Ngón trở lại động, cương trảo buông ra, Đường Tam lại rơi xuống trước mặt mọi người.

<i>"Tại những nơi có địa hình đặc thù, cương trảo sẽ phát huy tác dụng rất tốt. Đồng thời nó cũng dùng để bắt người. Chiều dài dây kéo khoảng ba mươi thước, có thể mang theo ba trăm cân nặng. Chúng ta đều không tới ba trăm cân có thể dùng nó để đưa tới một nơi có độ cao nhất định."</i>

Mỗi Phi Thiên Thần Trảo bên trong có kết cấu phi thường phức tạp. Do một lượng lớn bánh răng cùng lò xo tạo thành. Đối với Đường Tam thì đây không tính là đồ vật tinh tế chính thức gì. Cái hay chính là mười tám quả thiết cầu nằm sâu trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ

Ngón tay út bắn ra, cương trảo thu về bảo vệ cánh tay. Đường Tam cổ tay khẽ run, năm ngón tay trên năm vòng sắt thoát ly tự trở lại ẩn sâu trong bọc, nhìn qua nó chỉ giống như một cái bảo vệ cánh tay bằng sắt bình thường.

Mã Hồng Tuấn thì thào nói: <i>"Đây đúng là công cụ trèo tường leo cây, khoét vách

phá khóa a."

Đường Tam tức giận nói: " cái gì mà khoét vách phá khóa. Mập Mập, người phải tự mình chú ý thể trọng của mình. Nếu ngày nào đó vượt quá ba trăm cân, nó đối với người tự nhiên sẽ không còn tác dụng. Còn nữa mọi người có thể cùng kết hợp nó cùng với tụ tiên. Mộc Bạch, người khi dùng vũ hồn lực thân thể có chút biến hóa cho nên phi thiên thần thảo của người ta liên tiếp xử lý gia tăng thêm lò xo, vì vậy người sẽ không phải vì cơ thể bành trướng mà phá hỏng được nó."

Trừ Đường Tam ra, Sử Lai Khắc lục quái còn lại đều rất ăn ý với nhau, cùng động tác như nhau là vươn ra tay phải về phía Đường Tam.

Mặc dù nhìn qua Phi Thiên Thần Thảo này không có chút công kích gì, nhưng mọi người đều đã hiểu, vật này trong một số hoàn cảnh có thể đóng một vai trò rất lớn. Nhưng để có thể sử dụng được thành thảo cũng cần phải có chút thời gian.

Đường Tam lấy ra sáu cái Phi Thiên Thần Thảo giao cho bọn hắn. Bởi vì bọn họ mỗi người tuổi đều còn nhỏ, vì tránh cho tuổi lớn lên mà cánh tay cũng theo đó lớn hơn, nên hắn đặt trong Phi Thiên Thần Thảo vài vị trí có dây trói cùng lò xo để kết nối.

Một bên đeo lên Phi Thiên Thần Thảo, Đái Mộc Bạch nói: "Tiểu Tam, thật sự không biết não của người làm bằng cái gì mà đồ vật như vậy cũng có thể làm ra."

Đường Tam trên mặt cười khổ trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải là do Đường Môn trong nhiều năm nghiên cứu kết tinh, ta chỉ là nắm bắt được kết quả và phương pháp mà thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong hai tháng thời gian nghỉ ngơi và hồi phục đã kết thúc. Sử Lai Khắc học viện đã được Phất Lan Đức mua xuống, cũng không có gì đáng giá, các vị đại sư cũng không có phản đối gì. Mắt thấy thời gian ước định sắp tới mọi người đều thu dọn hành trang chuẩn bị lên đường đi thiên đấu hoàng gia học viện.

Này thiên, phong cùng nhật lệ, ngàn dặm không mây.

Đứng trước cửa học viện. Phất Lan Đức nhìn qua có chút tả tơi. Nhìn tấm biển Sử Lai Khắc học viện trong lòng có chút cảm xúc ngổn ngang. Hai mươi năm, nhân sinh có mấy ai trải qua hai mươi năm ở cùng một chỗ. Như có vài giọt trong tim không ngừng chảy ra và cay cay chớp mũi.

Triệu Vô Cực ôm bả vai Phất Lan Đức nói: <i>"Đi thôi, đừng nhìn nữa. Cũng không phải không thể trở về. Cùng lắm thì sau này ta và ngươi trở lại đường lão là được."</i>

Phất Lan Đức trừng mắt liếc hẳn: <i>"ta rất già rồi sao?"</i>

Triệu vô cực cười nói: <i>"Không già, chỉ có năm mươi tuổi thôi, cũng không tính là già. Bất quá chúng ta không tính toán đến các bông hoa đẹp quý hiếm, đến cả kết hôn cũng không có."</i>

Phất Lan Đức hừ một tiếng nói: <i>"Đó là ngươi con mắt rất cao, các nữ hôn sư nào chẳng là hoa đẹp. Không biết nữ hôn sư nào mới được ngươi để ý đến?"</i>

<i>"Vậy còn ngươi? Con mắt nhìn không cao sao? Như thế nào lại không có lão bà?"</i> Triệu Vô Cực có chút không phục nói.

<i>"Ta? Ta..."</i> Phất Lan Đức một thoáng sửng sốt, không nói ra lời. Khi hẳn nhìn về phía đại sư thì phát hiện đại sư cũng nhìn hẳn, hai người thoáng chút khổ sở không nói ra lời, chỉ biết lắc đầu không thôi.

<i>"Xuất phát thôi"</i> Phất Lan Đức thu lại tâm tình ra lệnh xuất phát. Hơn mười người cùng bước ra đường rời khỏi Sử Lại Khắc học viện.

Thiên Đấu Đế Quốc hoàng thành Thiên Đấu thành nằm tại trung tâm của đế quốc về phía đông bắc. Tất cả quyền lợi về chính trị của Thiên Đấu Đế Quốc cũng chính là hạch tâm của cả đế quốc. Cả Đấu La Đại Lục cũng chỉ có hoàng thành của Tinh La đế quốc mới có thể cùng so sánh.

Mặc dù bây giờ hai đại đế quốc các vương quốc, công quốc không chịu quá nhiều quản chế nhưng vẫn nằm trong đó. Lấy Thiên Đấu thành làm trung tâm, Thiên Đấu đế quốc nắm trong tay tam đại quân khu, binh lính xung quanh cũng vượt qua trăm vạn, thực lực thật hùng hậu.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói Thiên Đấu đế quốc cũng không có cường chế tới ước chế những vương quốc thuộc hạ của mình. Hẳn cũng biết nói lý lẽ. Bất luận là Thiên Đấu hay Tinh La lưỡng đại đế quốc khi có các vương quốc hay công quốc tại đó xung đột với nhau thì khẳng định các lãnh địa phải tự mình tiến tới.

Đương nhiên việc này cũng là do bất đắc dĩ, bất cứ đế vương nào cũng hy vọng nắm hết quyền trong tay.

Tình huống của đại lục bây giờ không cho phép có tình huống thống nhất xuất hiện.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 153: Khiêu chiến vượt cấp

Dịch: MRBJN

Biên dịch:Atula23

Cục diện hình thành trước mắt trừ nội tình hai đại đế quốc ra, còn có nguyên nhân trọng yếu hơn chính là do vài gia tộc đại hồn sư bí ẩn cùng với Vũ Hồn Điện âm thầm can thiệp. Thử hỏi một đế quốc khổng lồ làm sao lại cho phép những thứ này ảnh hưởng đến sự sinh tồn và thống trị ngày càng đi xuống?

Sử Lai Khắc học viện một đoàn người muốn đi tới Thiên Đấu thành trước tiên cần ra khỏi Ba Lạp Khắc vương quốc sau đó đi đến phía bắc của Tây Nhĩ Duy Tư vương quốc mới có thể tiến Thiên Đấu đế quốc, đi về hướng đông mới tới nơi hoàng thành. Hành trình này dài tới hai ngàn dặm, có thể thấy được Thiên Đấu đế quốc rộng lớn đến thế nào.

Trong Sử Lai Khắc thất quái có Đái Mộc Bạc, Đường Tam, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh có được trữ vật hồn khí đạo. Lão sư trong nhóm cũng có loại này vì vậy trên đường đi bọn họ không cần phải mang nhiều đồ vật đến mức phát sầu. Trước khi xuất phát đã mua đầy đủ đồ ăn cùng nước uống bỏ vào bên trong hồn khí đạo, cho dù không có đồ bổ cấp nhưng cũng để cho bọn họ dùng trong mười ngày.

<i>"Tốt lắm, đám tiểu quái vật, các ngươi cũng đã có hai tháng thời gian để nghỉ ngơi, theo thời gian hiện tại cũng nên bắt đầu tăng tốc lên rồi. Các ngươi bây giờ phải theo được tốc độ của ta nếu không thì hắc hắc.."</i> Phất Lan Đức tựa hồ đã khôi phục lại bộ dáng trước kia trong mắt biểu lộ thần sắc gian trá, cầm lấy cánh tay đại sư, tiếng nói vừa dứt đã như viên đạn lao về phía trước.

Phất Lan Đức tất nhiên sẽ không toàn lực để chạy. Lấy Triệu Vô Cực cầm đầu, nhóm lão sư của học viện bắt đầu triển khai thân hình chạy theo hai bên hẳn.

Sử Lai Khắc thất quái liếc nhau không chút do dự chạy đến. Bọn họ không mang theo phụ trọng trên người nên chạy rất nhẹ nhàng. Thậm chí còn không dùng hồn lực cho dù là Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh cũng có thể chạy ngang với Phất Lan Đức.

Đại sư được Phất Lan Đức dùng hồn lực hỗ trợ nên căn bản không hao phí một chút sức lực. Mang theo chút nghi hoặc hỏi:

<i>"Phất Lan Đức, người làm như vậy đối với sự rèn luyện của bọn trẻ còn có ý nghĩ gì? Thân thể bọn chúng bây giờ đã vỡ cùng chắc chắn rồi."</i>

Phất Lan Đức cười hắc hắc nói: <i>"Có thật không còn ý nghĩa chẳng? Tiểu Cương, có vài phương thức là do người không thể dùng đến. Càng hướng chi, cho dù rèn luyện không có ý nghĩa, đi đường cũng nhanh một chút, nếu chậm trễ thời gian trên đường cũng không thể ăn ít vài bữa cơm. Nếu bớt một vài lần vào lỗ điểm, như vậy có khả năng để dành không ít tiền sao, lần trước chúng ta đã nói để dành ba ngàn kim hồn tệ để cho lần thí luyện thứ ba này. Có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm thôi."</i>

<i>"Người...đúng là cái lão già..."</i> Đại sư không thể nói được gì, cùng Phất Lan Đức có tính cách trái ngược. Đến bây giờ hắn cũng không coi trọng tiền, đến ngàn vàng cũng không để ý đến. Dù sao hắn cũng là đại hồn sư, vì thế Vũ Hồn Điện cũng sẽ có trợ cấp.

Phất Lan Đức mang vẻ mặt gian trá nháy mắt với đại sư rồi đột nhiên tăng tốc. Giống như mũi tên rời khỏi cung, thân hình vọt lên phía trước.

Quen thuộc nhất với Phất Lan Đức không thể nghi ngờ chính là Triệu Vô Cực, bắt đầu nhìn thoáng về phía Đường đậu (sugar bean) hồn sư Thiệu Hâm. Bắt lấy cánh tay hắn <i>"Phất Lan Đức lão già này, muốn tiết kiệm tiền cũng không phải lấy ra từ xương cốt mấy lão già chúng ta chứ."</i> Phụ trợ hệ hồn sư tốc độ tất nhiên không nhanh được, hắn tính mang theo Thiệu Hâm cùng tăng tốc.

Phất Lan Đức bất ngờ tăng tốc, thất quái đằng sau cũng có chút ăn không tiêu. Dùng thân thể để chạy làm sao có thể đuổi theo được người sử dụng hồn lực. Hướng chi Phất Lan Đức lại là miễn công hệ hồn sư. Hơn nữa lại là miễn công hệ hồn sư cấp bậc hồn đế.

Trong lúc vội vàng, Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ biết tăng tốc theo, cứ như vậy, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Táp không cách nào đuổi kịp.

Áo Tư Táp do Đái Mộc Bạch mang theo, Trữ Vinh Vinh được Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ đưa đi. Bảy người cứ như vậy không có đội hình, toàn lực triển khai tốc độ đuổi theo phía trước.

Trong thời gian ngắn sử dụng hồn lực đương nhiên sẽ không có chuyện gì, nhưng Sử

Lai Khắc thất quái hồn lực làm sao có thể so sánh cùng nhóm lão sư. Phất Lan Đức khống chế tốc độ làm cho tốc độ bọn họ đạt tới nhanh nhất. Không đến một canh giờ, Sử Lai Khắc thất quái hồn lực đã tiêu hao đến bảy tám phần.

Phất Lan Đức nhìn phía sau đã không thể chạy tiếp được nữa, lúc này mới giảm tốc độ lại, dùng tốc độ bình thường mà đi, để thời gian cho thất long ăn khôi phục hương tràng. Đương nhiên, Phất Lan Đức bọn họ sẽ không ăn hương tràng của Áo Tư Tập, chỉ vài viên đường đậu cũng tốt hơn nhiều so hương tràng đó, dù sao cấp bậc của vị Đường đậu hồn sư Thiệu Hâm, Áo Tư Tập còn lâu mới có thể so sánh cùng.

Cứ chạy như vậy, sau một ngày kết thúc, Sử Lai Khắc thất quái cảm giác như đã trải qua ma quỷ huấn luyện của đại sư. Trong một ngày này, bọn họ đã chạy qua quãng đường ước chừng bốn trăm dặm, hoàn thành một phần năm của cuộc hành trình.

May mắn, Phất Lan Đức cũng không làm như hấn nói, không để mọi người ngủ ở ngoài thành mà đi đến một trấn thành nhỏ.

Gọi là trấn nhỏ, kỳ thật nơi đây giống như một thôn lớn. Đám người Sử Lai Khắc học viện vào đây nghỉ, cũng chỉ có một lữ quán duy nhất, tuy có đơn giản một chút nhưng miễn cưỡng cũng được coi là sạch sẽ.

Phất Lan Đức phát huy thiên phú của hấn, tổng cộng chỉ dùng có ba phòng. Nhóm lão sư một gian, nam đệ tử một gian, nữ đệ tử một gian.

<i>"Mệt chết ta mất!"</i> Áo Tư Tập nằm lên giường, từng ngệm, từng ngệm hô hấp, vẻ mặt đầy sự hưởng thụ. Tất cả mọi người sau một ngày chạy cuối cùng cũng được nghỉ ngơi. Không ai thèm để ý ở nơi này đơn giản cổ lậu hay không.

Đái Mộc Bạch cũng không có tức giận nói: <i>"Người thì mệt cái gì? Đại bộ phận thể trọng của người đều được ta mang trên đường rồi còn gì?"</i>

Áo Tư Tập cãi lại: <i>"Nhưng ta phải chế ra hương tràng và ma cô tràng cho các người ăn, ta thì vẫn còn đói, trên đường đi, nếu không phải có ma cô tràng của ta, bọn ta có thể theo được hay sao. Hồn lực của ta tiêu hao so với các người cũng không ít hơn, hồn lực tiêu hao vì vậy mà sinh ra mệt mỏi."</i>

Mã Hồng Tuấn nói: <i>"Người cũng đừng có oán hận, tối nay người mệt nhất còn không phải ta sao? Ta thể trọng lớn nhất,"</i>

tốc độ lại không nhanh. Thật hy vọng đến ngày nào đó có thể phi hành, đến lúc đó, chạy như vậy cũng không còn là vấn đề nữa."

Đường Tam nói: "thôi không cần than thở nữa, mau nghỉ ngơi đi. Ai mà biết ngày mai viện trưởng còn làm như thế nữa hay không chứ?"

Đang lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa hé mở. Tiểu Vũ thò đầu vào nói: "Tiểu Tam, người ra ngoài này một chút"

Đường Tam đáp ứng một tiếng đi ra ngoài.

"Tiểu Vũ, làm sao vậy?" Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tiểu Vũ Đường Tam không khỏi có chút yêu thương.

Tiểu Vũ có chút làm nũng, bĩu môi nói: "Chạy một ngày đường, chân của ta đau nhức quá. Ca, người xoa bóp chân cho ta được không?"

Thời gian trước kia, mỗi lần ma quỷ huấn luyện làm Tiểu Vũ mệt mỏi Đường Tam lại giúp Tiểu Vũ xoa bóp chân. Nội lực Huyền Thiên Công so với hồn lực đúng là vẫn có chút khác nhau. Trong đó có tác dụng trị liệu thuộc loại đạo gia còn hồn lực lại không có khả năng này. Tổng thể mà nói hồn lực thuộc loại bá đạo còn nội lực Huyền Thiên Công lại hoà hoãn.

"Được, ở đây ư?" Đường Tam yêu thương xoa xoa đầu Tiểu Vũ.

"Ân, ở đây đi. Vinh Vinh cùng Trúc Thanh các nàng đang ngủ." Vừa nói Tiểu Vũ vừa nhắc đùi phải lên, để lộ ra hai chân thon dài mềm dẻo trực tiếp gác lên vai Đường Tam.

Đường Tam nâng hai tay lên, một tay nắm lấy cổ chân nàng, tay kia đặt lên bàn chân mềm mại. Nội lực Huyền Thiên Công thấm vào trong bàn chân, Tiểu Vũ nhất thời cảm thấy thoải mái nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên một chút ánh hồng mê người.

Đường Tam vừa giúp Tiểu Vũ xoa bóp bàn chân vừa nói: "Nếu như ngày mai không chạy được, ta sẽ mang người theo. Ta sử dụng bát chu mâu nên tốc độ sẽ không có vấn đề gì"

Tiểu Vũ cười hi hi nói: "Không cần, ta có thể chạy được, kỳ thật mệt mỏi một chút như vậy cũng tốt. Ta cũng có lý do để cho người xoa bóp chân cho ta a. Thật thoải mái, ca, vì sao bàn tay người lại nóng như vậy?"

Đường Tam bắt đặc dĩ lắc đầu. Đối với muội muội này, hắn phát hiện từ nội tâm càng lúc càng yêu thích. Cũng không có để ý đến bàn chân nàng dính bùn đất, cầm nhẹ lấy giúp cho Tiểu Vũ buông lỏng

<i>"Cảm giác như thế nào?"</i>

<i>"Thực thoải mái a, dường như không còn đau nhức nữa."</i> Cho dù còn cách một lớp giày nhưng sức nóng từ bàn tay của Đường Tam vẫn truyền đến bàn chân nàng. Giống như được ngâm mình trong làn nước nóng, ánh mắt của Tiểu Vũ dần dần trở nên mê ly.

<i>"Tốt lắm, đổi chân kia."</i>

Ánh mắt Tiểu Vũ có chút đọng lại nhìn Đường Tam: <i>"Ca, nếu chúng ta sau này đều được như vậy thì tốt quá, người về sau có chị dâu có còn để ý đến ta? Có hay không còn muốn ta?"</i>

Đường Tam mỉm cười nói: <i>"Nha đầu ngốc, tại sao ta lại không muốn người được chứ? Người lúc nào cũng vẫn là tiểu muội muội của ta."</i> Đối với tình cảm nam nữ hắn từ trước đến nay đều không có kinh nghiệm. Trong đời này càng không rõ. Cha không có ở bên cạnh, từ khi đến Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam lại một chút cũng không dám nghĩ đến chuyện tình cảm. Có tình cảm bạn bè với người cùng nhóm, có tình thân với Tiểu Vũ cùng đại sư, hắn thực sự thỏa mãn với cuộc sống hiện tại.

Tiểu Vũ cười ha ha nói: <i>"Nếu không, chờ khi nào ta lớn lên, ta sẽ gả cho người có được không? Như vậy có thể cả đời làm muội muội của người, để cho người chiếu cố đến ta."</i>

Đường Tam bật cười nói: <i>"Được a, nhưng người xinh đẹp như vậy gả cho ta rồi sẽ phải ủy khuất người thôi."</i>

Tiểu Vũ hừ một tiếng nói: <i>"Người ta nói đều là sự thật, có cái gì ủy khuất chứ? Trong lòng ta, người là người tốt nhất. Ca, người có biết không? Vinh Vinh nàng ấy giấu cột ta, nói ta với người là huynh muội."</i>

Đường Tam sửng sốt một hồi: <i>"Đúng vậy, người không phải là muội muội của ta hay sao?"</i>

Tiểu Vũ mỉm cười mặt đỏ lên: <i>"Không giống a. Ai nha, không nói với người nữa, người thật sự là đầu gỗ mà."</i> Vừa nói, nàng thu lại chân mình, đi đến sau lưng Đường Tam hai tay đặt nhẹ lên vai hắn.

Thủ pháp của Tiểu Vũ có chút nhanh nhẹn nhưng làm cho Đường Tam hết sức thoải mái, hơn nữa còn có chút nhàn nhạt ôn tình càng khiến cho nội tâm của Đường Tam tại nơi sâu nhất cũng nhẹ nhàng rung

động.

<i>"Tốt lắm, người cũng đi nghỉ sớm một chút đi, ngày mai còn tiếp tục chạy nữa."</i> Đường Tam có chút không muốn, giữ tay Tiểu Vũ lại.

<i>"Được."</i> Tiểu Vũ đáp ứng một tiếng liền trở lại phòng mình, nàng lúc này trong ngực tim đập có phần nhanh hơn, nhưng trong đáy mắt có phần do dự cùng chút ánh lên sự thâm thúy.

Trở lại phòng trọ của mình Đường Tam có chút kinh ngạc là ba người Đái Mộc Bạch còn chưa đi ngủ, ba người đều cười mà như không cười nhìn về phía Đường Tam.

Áo Tư Táp từ trên giường đứng lên, hướng tới phía Đái Mộc Bạch nâng một cái chân lên, âm thanh nũng nịu nói: <i>"Chạy một ngày đường, chân của ta đau nhức quá. Ca, người xoa bóp chân cho ta được không?"</i>

Đái Mộc Bạch cười ha ha, bắt chước âm thanh của Đường Tam nói: <i>"Được, ở trong này sao?"</i>

Áo Tư Táp trả lời tiếp câu trên: <i>"Ân, ở trong này đi. Vinh Vinh cùng Trúc Thanh các nàng ngủ rồi."</i>

Nhìn bộ dáng tức cười của bọn họ như vậy Đường Tam nói: <i>"Được a, các người dám nghe lên chúng ta nói chuyện."</i>

Mập Mập bên cạnh cười hắc hắc nói: <i>"Không phải chúng ta nghe lên mà âm thanh ở đây cách âm thật sự kém một chút. Ca, người cũng xoa bóp chân cho ta đi."</i> Vừa nói hắn vừa đưa bàn chân giống như mái chèo của hắn ra.

Đường Tam gật đầu nói: <i>"Được, không thành vấn đề, ta nghe nói có vài độc tố đối với người lại thực sự có ích, còn có tác dụng giãn gân hoạt huyết. Không biết bát chu mâu của ta có làm được như thế không? Hay là lấy người để thử xem sao?"</i> Vừa nói hắn tự cởi áo mình ra lộ ra tinh xích rắn chắc trên thân, làm ra bộ muốn phóng ra bát chu mâu.

Mập Mập vô cùng hoảng, sợ kéo cái chăn trùm kín thân thể, kêu lên thảm thiết quái dị: <i>"Không cần a, Tam ca, ta sai rồi a."</i> Lúc trước chính hắn bị dính độc bởi bát chu mâu nên ấn tượng này hắn cực kỳ khắc sâu.

Đường Tam cũng không tức giận, nói: <i>"ngủ."</i>

Đái Mộc Bạch cười a a nói: <i>"Tiểu Tam, Tiểu Vũ người ta đã hướng người biểu lộ

thái độ, cũng không chỉ muốn người làm ca ca, người tại sao lại ngu ngốc như thế? Mỹ nữ như Tiểu Vũ rất hiếm có, người nhanh tới đi, đừng nên chậm trễ nữa."

Đường Tam sửng sốt một chút nói: "Đối với chúng ta chỉ là huynh muội. Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa. Chúng ta còn nhỏ như vậy, hiện tại nói ra còn quá sớm. Người nghĩ rằng ta là tên mập kia sao? Ta không có tà hỏa như vậy."

Mã Hồng Tuấn từ trong chăn mềm thò đầu ra nói: "Vậy thì sao chứ? Chuyện nam nữ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, là bản năng tối nguyên thủy."

Đường Tam trừng mắt liếc hẩn một cái nói: "Ta xem người cũng chỉ còn lại mỗi bản năng."

Đái Mộc Bạch cũng không nói cái gì hết, chỉ mỉm cười lắc đầu, khoanh chân ngồi trên giường tiến vào trạng thái minh tưởng.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai mọi người lại tiếp tục chạy đi. Lúc này, bọn họ đã ra khỏi Ba Lạp Khắc vương quốc, tiến vào bên trong Tây Nhĩ Duy Tư vương quốc.

Hoàn hảo, Phất Lan Đức hôm nay cũng không có lại chạy với tốc độ như trước, chỉ dựa theo tốc độ bình thường dẫn đầu nhóm người theo hướng đông bắc đi tới.

Ngay trong ngày, bọn họ đã đến được thủ đô phương nam của Tây Nhĩ Duy Tư vương quốc, Tây Nhĩ Duy Tư thành. Phất Lan Đức có chút phá lệ lựa chọn tòa đại thành thị này làm nơi đặt chân, hơn nữa bọn họ vào thành khi sắc trời mới vừa tối sầm xuống.

"Phất Lan Đức, người đổi tính rồi sao?" Viện trưởng Phất Lan Đức đại nhân mang theo mọi người đến ở một tửu điểm sang trọng khiến mọi người trong lòng không khỏi thấy khó hiểu. Hơn nữa ở đây Phất Lan Đức còn thuê đến năm gian phòng khiến mọi người thoải mái một chút, thậm chí cơm tối còn thịnh soạn chưa từng có.

Bất luận Triệu Vô Cực cùng mấy vị đại sư đối với hành vi khó hiểu của Phất Lan Đức đều không thể nào giải thích được. Một kẻ luồn keo kiệt như hắn như thế nào tự nhiên trở nên hào phóng đến như vậy?

Trong bữa cơm tiệc cuối cùng Phất Lan Đức cũng lộ ra bộ mặt thật của mình.

Phất Lan Đức vẻ mặt cười cười, bung chén rượu lên trước mặt nói: <i>"Đã chạy suốt hai ngày, mọi người cũng đều vất vả. Hôm nay mời mọi người ăn một bữa, bất quá, mấy tiểu quái vật các người cũng phải uống một chén."</i>

Nói xong hắn dốc chén rượu uống cạn. Hơn nữa còn cực kỳ nhiệt tình chiêu đãi mọi người dùng bữa.

Đái Mộc Bạch bên tai Đường Tam thấp giọng nói: <i>"So sánh về nụ cười, ta lại càng hy vọng vị viện trưởng này hình dáng nghiêm túc hơn. Không biết vì sao, mỗi lần hắn cười, ta đều cảm giác hắn cười như vậy thật sự rất gian trá. Người cứ chờ mà xem, vị viện trưởng của chúng ta hôm nay khẳng định là có vấn đề."</i>

Cũng quả nhiên, được ba tuần rượu, ăn hết năm món đồ ăn, Phất Lan Đức lau mép ôn hòa nói với Sử Lai Khắc thật quái nói: <i>"Các người đã hai tháng không có tiến hành thực chiến rồi, ở Tây Nhĩ Duy Tư thanh có một tòa đại chiến hồn tràng. Buổi tối hôm nay các người cũng nên đi hoạt động một chút chứ. Ân, cũng không cần tham gia tất cả các chiến hồn, ngày mai cũng còn phải chạy, chỉ cần tham gia đoàn chiến đấu hồn."</i>

Đái Mộc Bạch buồn cười nhìn thấy Phất Lan Đức lộ ra cái đuôi hồ ly nói: <i>"Viện trưởng đại nhân, chúng ta lần này thực chiến xong, phần thưởng thuộc về bọn ta hay là hiến cho học viện đây?"</i>

Phất Lan Đức đại nghĩa lắm nhiên nói: <i>"Học viện tuy đã đóng cửa nhưng làm viện trưởng của các người, các người nghĩ rằng ta sẽ chiếm tiện nghi của các người sao? Những thứ thu vào đều đã chia đều cho các người, không quan hệ gì đến bọn ta. Mộc Bạch, chẳng lẽ các người nghĩ ta có mục đích riêng?"</i>

Lần này đến phiên Đái Mộc Bạch ngây người. Hắn vốn nghĩ Phất Lan Đức cho bọn họ tham gia đoàn chiến đấu hồn đoạt phần thưởng cho hắn, như vậy là có lời lãi rồi. Lấy cấp bậc hiện tại của bọn họ, một hồi đoàn chiến đấu hồn, mỗi người có thể thu vào ít nhất một trăm kim hồn tệ. Con số tăng lên cũng rất khả quan. Không nghĩ tới Phất Lan Đức lại dùng lời chính nghĩa để phê bình hắn.

Chẳng lẽ vị viện trưởng này thật sự chuyển biến?

Mã Hồng Tuấn đối với vị lão sư này cũng có chút đoán ra, ở bên kia hướng Đái Mộc Bạch dùng miệng ra dấu một cái. Đái Mộc Bạch lúc này mới chợt giật mình nghĩ tới, miệng của Mã Hồng Tuấn kia ý tứ chỉ có hai chữ, đánh bạc.

Đúng vậy, dưới tình huống cùng cấp bậc, ngay cả Hoàng Đấu chiến đội còn không

thắng nổi Sử Lai Khắc thất quái, thì làm sao có đối thủ đây. Chỉ cần bọn họ tại đoàn chiến, thời điểm mấu chốt đánh bại đối thủ đối thủ như vậy tiền lời thu về tự nhiên sẽ không nhỏ. Đây mới chính là toàn bộ kế hoạch của Phất Lan Đức.

<i>"Tốt lắm, chúng ta xuất phát thôi."</i> Phất Lan Đức thống khoái vén màn lên, hỏi rõ ràng đường đến nơi đại chiến đấu hỗn tràng của Tây Nhĩ Duy Tư, đưa mọi người rời khỏi tử điểm.

Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hỗn tràng nhìn qua so với các đấu hỗn tràng khác càng thêm hùng vĩ, trong này dù sao cũng là thủ đô của Tây Nhĩ Duy Tư đẳng cấp còn muốn cao hơn những nơi khác một bậc.

Đeo mặt nạ đã khiến cho Tác Thác thành đấu hỗn tràng rung động lên, Sử Lai Khắc thất quái lại xuất động.

Bất quá, Phất Lan Đức thay mặt Sử Lai Khắc thất quái lên báo danh đoàn chiến lại trọn tròn mắt.

Trong sân của Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hỗn tràng các nhân viên công tác cẩn thận tra xét huy chương đấu hỗn của Sử Lai Khắc thất long, không khỏi kinh ngạc nhìn bảy tên hồn sư đeo mặt nạ đứng trước mặt, khó khăn lắm mới thốt được lời:
<i>"Xin lỗi các vị hồn sư tôn kính, sợ rằng các vị không thể tham gia đoàn chiến đấu hỗn hôm nay được."</i>

Thất quái thì không sao nhưng Phất Lan Đức có chút nóng nảy. Phải biết rằng tiến vào Tây Nhĩ Duy Tư thành hãn đã tiêu không ít tiền, chỉ nghĩ có thể kiếm lại một chút ở nơi này.

<i>"Tại sao? Chẳng lẽ đây không phải Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hỗn tràng sao?"</i> Phất Lan Đức nổi giận nói.

Mặc dù Phất Lan Đức nói có chút kiêu ngạo nhưng nhân viên phụ trách lại không có chút phản bác. Kim đấu hỗn đội ngũ trên dưới ba mươi cấp, quả thật đủ tư cách kiêu ngạo. Hãn tại đấu hỗn tràng làm công hai mươi năm chưa từng thấy qua đấu hỗn chiến đội nào quái dị như thế này xuất hiện.

<i>"Xin lỗi tiên sinh tôn kính, ở chỗ Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hỗn tràng này của chúng ta không có một kim đấu hỗn chiến đội ba mươi cấp để tiến hành công bình chiến đấu."</i> Công tác viên cảm thấy hơi khó nói.

Phất Lan Đức nói: <i>"Vậy ngân đấu hỗn chiến đội cũng được. Người không thấy là trong bọn họ chỉ có một người mới đạt đến xưng hào kim đấu hỗn sư hay sao?"</i>

Công tác nhân viên lắc đầu nói: <i>"Việc này khẳng định không được. Đầu tiên,

ngân đấu hôn ba mươi cấp chiến đội chúng ta trong này cũng chỉ có một đội, có thể làm cho bọn họ xuất chiến hiển nhiên là không công bình. Nói vậy ngài cũng hiểu được quy củ của đại đấu hôn tràng. Cấp bậc của đoàn đội tính theo hôn sư cao nhất trong đội mà tính toán."</i>

Nhìn một bên Triệu Vô Cực có chút hả hê nói: <i>"Xem ra tính toán của người nào đó hình như đã thất bại."</i>

Đứng bên Triệu Vô Cực là Lô Kỳ Bân, Lý Úc Tùng cùng Thiệu Hâm ba vị niên trưởng hôn sư cũng đều không khỏi bật cười. Bọn họ không phải từ lúc theo Phất Lan Đức đến đây mới có quan hệ mà đã là hảo bằng hữu từ trước tại Sử Khắc Lai học viện. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phất Lan Đức làm cho bọn họ cảm thấy vui mừng.

Phất Lan Đức không cam tâm hỏi: <i>"Vậy có còn phương pháp nào khác không?"</i>

Nhân viên công tác suy nghĩ một chút nói: <i>"Cũng không phải là không có biện pháp, nếu các vị quyết định muốn tham gia vượt cấp đấu hôn mà nói, ta có thể an bài, cũng không bị đấu hôn huy chương hạn chế gì. Nói cách khác, các người có thể khiêu chiến thấp nhất là bốn mươi cấp đấu hôn đội ngũ. Tại nơi này bốn mươi cấp đấu hôn cơ hồ đều là ngân đấu hôn chiến đội, cũng có vài kim đấu hôn đoàn đội, các người có thể tùy ý lựa chọn."

Bốn mươi cấp? Phất Lan Đức đầu tiên nghĩ một chút, sau đó kiên quyết lắc đầu: <i>"Như vậy thì quên đi."</i>

Quân tử có tài, trộm cắp có đạo. Đạo lý này Phất Lan Đức có thể hiểu được.

Mặc dù còn đang trên đấu hôn đài, bình thường mà nói cũng không dồn đối phương vào chỗ chết. Nhưng hắn cũng tuyệt đối không để cho học trò của mình vì lợi ích của chính mình mà đi mạo hiểm.

Có thể dám chắc một điều, mặc dù có thể chiến thắng được nhưng để không bị một chút tổn thương gì là điều không thể. Không thể để cho Sử Lai Khắc thất quái vì lợi ích của mình mà chịu nguy hiểm. Mặc dù Phất Lan Đức có chút keo kiệt, nhưng chuyện này hắn sẽ không làm. Dù sao cũng phải có nguyên tắc.

<i>"Không, ta nghĩ là có thể."</i> Âm thanh cứng ngắc của Đại Sư vang lên, đi đến bên Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức nhú mày nói: <i>"Tiểu Cương, người đùa à. Điều này sao có thể chứ? Người cũng không phải không biết là chỉ kém một hôn hoàn thì đã có chênh lệch sao, chẳng lẽ người lại muốn bọn trẻ chịu chết? Người đừng quên trong bọn"

chúng có ba người còn chưa đến ba mươi cấp, đối mặt với đội ngũ hỗn sư bốn mươi cấp, bọn họ sẽ không có cơ hội.<i>"

Đại sư lắc đầu nói: "</i>Ta đương nhiên không làm bọn nhỏ phải mạo hiểm đâu. Phất Lan Đức, trong bốn mươi cấp, chiến đội cũng có nhiều chỗ khác nhau<i>"

Vừa nói xong đại sư chuyển hướng công tác viên nói: "</i>Vừa rồi người nói cho chúng ta tùy tiện lựa chọn đối thủ, không có vấn đề gì chứ?<i>"

Công tác viên gật đầu nói: "</i>đương nhiên không vấn đề gì, hơn nữa ta cam đoan trận đoàn chiến đấu hỗn này sẽ tiến hành tại trung tâm của đại đấu hỗn tròng.<i>"

Tình huống khiêu chiến vượt cấp tại đấu hỗn tròng rất ít xuất hiện, nhất là trong đoàn chiến. Dưới tình huống một chọi một, nếu một bên có vũ hồn đặc biệt xuất sắc thì cho dù có chênh lệch một hồn hoàn cũng vẫn có cơ hội để chiến thắng. Còn chiến đoàn là một lực lượng tập thể. Nếu cả tập thể này đều kém hơn đối thủ một cái hồn hoàn vậy thì làm sao mà có thể chiến đấu? Bởi vậy, đoàn chiến xuất hiện tình huống khiêu chiến vượt cấp cũng không mấy khi xuất hiện trong cả lịch sử đấu hỗn tròng, cũng không có lần nào thành công khiêu chiến vượt cấp. Vì vậy loại khiêu chiến này sẽ càng thu hút ánh mắt người xem và tạo cho người xem cảm thấy hưng phấn. Chỉ cần tin tức này phát ra, tại trung tâm của đấu hỗn tròng khẳng định sẽ không còn chỗ ngồi. Loại chuyện tốt như vậy, đấu hỗn tròng làm sao có thể cự tuyệt?

Đại sư tiếp tục nói: "</i>Bốn mươi cấp đội ngũ trong này của các người có hay không đội ngũ nào đặc biệt hung tàn, mỗi lần ra tay đều sát thương đối thủ? Chúng ta cần tỉ lệ sát thương càng cao càng tốt.<i>"

"</i>A?<i>" Nhân viên công tác giật mình nhìn đại sư trong lòng thầm nghĩ người này tại sao lại muốn cho bọn họ đấu với đoàn đội có tỉ lệ sát thương cao? Hẳn vốn nghĩ đại sư sẽ lựa chọn một đội có thực lực yếu nhất trong bốn mươi cấp đoàn đội. Không hiểu tại sao hắn lại nói ra lời như vậy?

Phất Lan Đức tóm lấy bả vai đại sư gầm nhẹ: "</i>Tiểu Cương, người điên rồi à? Người muốn cho bọn trẻ đi chịu chết hả?<i>"

Đại sư cười lạnh nhạt nói: "</i>Phất Lan Đức, người cho rằng ta sẽ làm cho Tiểu Tâm đi chịu chết sao? Yên tâm đi, ta đều đã có dụng ý.<i>"

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, đúng a, đại sư dù sao cũng không để những đứa nhỏ đó đi chịu chết, hơn nữa Đường Tam còn là đệ tử duy nhất của hắn, bình thường đại sư luôn tỏ ra quan tâm tới hắn. Phất Lan Đức cũng thấy được đại sư coi Đường Tam như con, sao có thể đem đứa nhỏ này đi mạo hiểm được.

Đại sư thừa lúc Phất Lan Đức còn đang ngốc trệ quay sang hỏi nhân viên công tác: "Đến cuối cùng là có hay không có đội ngũ như vậy?"

"A có, có đấy." Nhân viên công tác lúc này mới có phản ứng trả lời: "Hung thần chiến đội, sau khi đạt được cấp bậc ngân đấu hồn chiến đội, đánh tổng cộng bốn mươi sáu trận, thắng ba mươi một trận. Tổng cộng đánh chết đối thủ có sáu mươi ba người, đánh đối thủ bị thương nặng mười tám người, được xưng là hung khí trong ngân hồn chiến đội. Đại bộ phận ngân đấu hồn đội ngũ đều không muốn gặp phải họ bởi vì bọn họ vô cùng hung lệ."

Đại sư vừa lòng gật đầu nói: "Nhóm của ta liền khiêu chiến Hung Thần Chiến Đội. Chiến Đội của chúng ta tên là Sử Lai Khắc Thất quái, tổng cộng có bảy đội viên xuất chiến."

"Đại Sư..." Mắt thấy đại sư thật sự muốn như vậy, Triệu Vô cực cùng bốn vị lão sư liền chạy theo ngăn cản.

Đại sư nhìn bọn họ lắc đầu, nói nhỏ với họ câu gì đó, mọi người lúc này mới giật mình hiểu ra, vẻ mặt lo lắng lúc này mới biến mất.

Phất Lan Đức có chút chần chờ nói: "Vậy...như vậy có được không?"

Đại sư lạnh nhạt nói: "Phất Lan Đức, đây cũng là một loại lịch lãm. Nếu một ngày nào đó bọn chúng phải đối mặt với tình huống như vậy, khi chúng ta không có ở bên cạnh chỉ đạo, vậy thì cho chúng trải qua việc này trước đi, để cho chúng chính mình trải nhận được kinh nghiệm."

Ánh mắt Phất Lan Đức cùng đại sư tại không trung va chạm, tựa hồ vài phần hỏa quang. Cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp trước hắn, gật đầu nói: "Được rồi, hy vọng là người nói đúng."

Đại sư cười nhạt nói: "Đây là phương pháp khảo nghiệm tố chất cùng tâm lý tốt nhất. Sớm muộn bọn họ cũng phải trải qua."

Phất Lan Đức nhìn vẻ mặt các vị đại sư khác nói: "Như vậy đi, chúng ta biểu quyết một chút, ai theo đại sư giơ tay, số ít phải theo số đông."

Vừa nói Phất Lan Đức vừa giơ tay, vài vị lão sư chần chờ một lát, cuối cùng đều giơ tay.

Đại sư lúc này mới hướng về nhân viên công tác nói: <i>"Mời an bài giúp bọn ta."</i>

Mông Lệ tâm tình rất xấu. Là đội trưởng của Hung thần chiến đội, cũng khó trách tâm trạng hẩn buồn bực. Hung thần chiến đội đã có hơn nửa tháng không tham gia đoàn chiến đấu hỗn, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ đã nhận lời khiêu chiến của tất cả các đội ngân đấu hỗn bốn mươi cấp, không còn đội nào muốn chiến đấu với bọn họ nữa.

Hung thần chiến đội từ khi thành lập đến nay đều sử dụng chiến thuật <i>"Chó điên"</i>, Mông Lệ luôn luôn sùng bái phong cách mạnh mẽ hung ác, trong các trận đoàn chiến trước đó, dưới sự chỉ huy của hắn, Hung thần chiến đội luôn dành cho đối thủ phương thức công kích điên cuồng nhất, cho dù là thua, cũng sẽ phải khiến đối phương bị trọng thương, thậm chí là tử thương.

Mỗi khi Hung thần chiến đội tham gia đoàn chiến, trước tiên sẽ dùng khí thế áp đảo hoàn toàn đối thủ, cho dù là đối phương thực lực cao hơn hẳn bọn hắn, cũng rất khó dành được chiến thắng.

Nhưng gần đây Hung thần chiến đội lại gặp phiền toái, bởi vì chính phong cách vô cùng tàn ác đó. Tất cả các ngân hỗn chiến đội đều cự tuyệt không muốn tiến hành đoàn chiến với bọn chúng. Hỗn sư muốn bồi dưỡng được không dễ chút nào, làm gì có ai hy vọng đồng đội của mình chết trên đấu hỗn đài. Bị thương thì có thể nói là không tránh khỏi, nhưng rõ ràng chiến đấu với Hung thần chiến đội, tử vong không còn là tai nạn ngoài ý muốn nữa rồi. Dưới tình huống này, Hung thần chiến đội lập nên một đế chế ở ngân đấu hỗn bốn mươi cấp.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 154: Hung Thần chiến đội

Dịch: Hoanghaiha

Mông Lệ đã từng rèn giũa tại Tây Nhĩ Tư thành đến nơi Đại đấu hồn tràng này, dù sao cũng không có chiến đấu sẽ không được thu vào chiến đội của hắn, bất luận đội viên của chiến đội đều do hắn tự mình tuyển chọn. Cũng bởi vì tưởng tại Đại đấu hồn tràng này sẽ tìm kiếm được một cuộc sống xa hoa hơn trước, vừa lại muốn bản thân mình không bị ai kiểm chế, cho nên cũng không có gia nhập vào thế lực nào.

Bất quá chỉ nửa canh giờ trước, Mông Lệ đột nhiên nghe từ Đại đấu hồn tràng truyền tới một tin tức, tự nhiên có một chiến đội muốn gặp bọn họ để tiến hành khiêu chiến, nhưng lại là khiêu chiến quá mức. Tin tức này khiến cho Mông Lệ vô cùng mừng rỡ, đừng nói hắn sẽ phải cẩn thận xem địch nhân là ai, vì cho dù là một hồn sư cẩn thận đến mấy cũng tuyệt không cho rằng một chiến đội cấp ba mươi có thể chiến thắng chiến đội cấp bốn mươi.

Cũng bởi vì trong đấu hồn quy định không cho phép hồn sư tại Đại đấu hồn tràng tiến hành đặt cược cho bản thân mình, nếu không hắn nhất định sẽ đặt cược thật lớn cho bản thân.

Mông Lệ nhanh chóng tập hợp tất cả đội viên, nhanh chóng chạy tới Đại đấu hồn tràng, đến để lấy thu nhập lần đầu tiên trong nửa tháng nay.

Ngoại trừ thu vào còn có phát tiết ra.

Giết người, nhất là với Sát hồn sư, thói quen của hắn với những đội viên bình thường mà nói, bản thân chính là một loại phát tiết cùng hưởng thụ. Nếu không phải bọn hắn vẫn ở lại trong phạm vi thế lực của Đại đấu hồn tràng, sợ rằng không bị các hồn sư cường đại giết chết bao nhiêu lần rồi.

Mông lệ cũng minh bạch một điều, từ trong giết chóc để phát triển.

Hắn năm nay ba mươi tuổi, hắn thậm chí còn tưởng tượng chính mình sau này cũng có thể trở thành Phong Hào Đấu La, gọi là Hung thần.

Đương nhiên, hắn cũng tự biết lượng sức mình, đời này muốn trở thành Phong Hào Đấu La, cơ hồ là không có khả năng. Trừ

phi gặp được sự giúp đỡ đặc thù ví dụ như hồn cốt cực tốt hoặc hồn hoàn ngàn năm có thể thay đổi thể chất.

Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng, giữa chủ đấu hồn khu.

Hôm nay nơi này vô cùng náo nhiệt, mặc dù tin tức này vừa mới được truyền ra một canh giờ trước, nhưng xuất hiện loại khiêu chiến đấu hồn vượt cấp này chính là rất hấp dẫn với đại lượng người xem tò mò, nhất là đối tượng của khiêu chiến vượt cấp này là một chiến đội rất hung hãn, Hung Thần chiến đội.

Hung Thần chiến đội chỉ có một ăn một, còn Sử Lai Khắc thất quái lại cao đến một ăn mười.

Đương nhiên Đại đấu hồn tràng tuyệt sẽ không ăn bớt, thu được thì không cần phải nói, kiếm được bạc thì vẫn dựa theo tỷ lệ ban đầu trở thành một loại phí thủ tục, đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà Đại đấu hồn tràng thường xuyên tổ chức một vài trận đấu đặc biệt, cá cược càng nhiều thì bọn họ kiếm được so với bình thường tự nhiên cũng nhiều hơn.

Nơi này trên đại lục là một tòa Đại đấu hồn tràng chủ yếu thu vào nhiều hơn chi ra, thậm chí còn bán cả vé vào cửa cao cấp.

Rất nhanh, tỷ lệ các cược lại xảy ra biến hóa, bởi vì bên Hung Thần chiến đội số người đặt cược quá nhiều, tỷ lệ lại được thay đổi cho phù hợp, Sử Lai Khắc chiến đội lại tăng đến một ăn mười bảy. Tỷ lệ vẫn như vậy mà không ngừng tăng lên.

Chỗ thu tiền đặt cược chia làm hai bên, điểm bài đặt cược của Hung Thần chiến đội đặt đầy bàn cược, người giữ cửa cược chỉ sợ khi đấu hồn chiến bắt đầu không cách nào thu hết được tiền cược, mà bên phía cửa của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội lại gần như không có mấy điểm bài cược, ngoại trừ một số người ít tiền tìm may mắn ra, cơ hồ không có ai chú ý.

Chính vào lúc này, một âm thanh lạnh lùng vang lên khiến cho nhân viên công tác ở cửa Sử Lai Khắc chiến đội đang từ trong mơ màng buồn ngủ tỉnh lại.

<i>" Ta đặt ba vạn kim hồn tệ, Sử Lai Khắc chiến đội ."</i>

<i>" Người nói cái gì? Đặt bao nhiêu ?"</i> Nhân viên công tác giật mình một chút, vội hỏi lại.

Phất Lan Đức nhíu mày,<i>" Ta nói ta đặt ba vạn kim hồn tệ, Sử Lai Khắc chiến đội"

thắng, nghe rõ chưa ?"</i>

Nhân viên công tác yết hầu nuốt một ngụm nước miếng, mặc dù Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng ở Tây Nhĩ Duy Tư đế quốc này là đấu hồn tràng lớn nhất, nhưng đặt cược một lần ba vạn kim tệ vẫn là hết sức hiểm thấy.

Ba vạn kim tệ này của Phất Lan Đức thực ra cũng không phải của một mình hắn, trong đó gồm cả Sử Lai Khắc thất quái, Đại sư, hắn cùng tiền của cả mấy vị sư phụ khác nữa.

Ở cửa bên kia của Hung Thần chiến đội không ít người đã bật ra tiếng cười, ánh mắt nhìn Phất Lan Đức như nhìn một tên ngốc.

<i>" Ngài chắc chắn chứ ?"</i> Công tác viên hỏi lại.

Phất Lan Đức sắc mặt không thay đổi,<i>" Ta chắc chắn, làm đi."</i> Vừa nói hắn vừa xuất ra kim tệ tạp, rồi nhận được thẻ cược của mình.

Lúc này hắn kỳ thật là không cho phép mình cười, hắn không hi vọng vì nguyên nhân của mình mà lại có người đặt thêm vào khiến tỷ lệ cá cược giảm xuống.

Đương nhiên cái suy nghĩ này của hắn cũng giống như một hành vi tự nhiên thôi, lúc này làm gì có ai đặt cược cho Sử Lai Khắc thất quái chiến đội nữa?

Kiểm tiền ở Đại đấu hồn tràng tất nhiên là địa phương đông đảo, nhưng để có một chút gì đó khiến cho mọi người tin phục, thì đó là sự công bằng của nó, nếu không các nơi như đấu hồn tràng cũng không có nhiều người xem đến vậy.

Cấp bậc đấu hồn chênh lệch quả thật rất lớn, Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ mới ngoài ba mươi cấp, thậm chí cũng chỉ có bốn người mà thôi. Ngoại trừ một người ba mươi tám cấp ra, còn lại đội viên cao nhất chỉ là ba mươi ba cấp, thậm chí còn có cả ba gã địa hồn sư hai mươi cấp.

Nhìn lại phe của Hung Thần chiến đội, toàn bộ đều là Ngân đấu hồn ngoài bốn mươi cấp, mặc dù là trong bốn mươi cấp nhưng cấp bậc vũ hồn của bọn họ cũng không phải là cao, trung bình chỉ khoảng bốn mươi ba cấp, nhưng như vậy đối phó với Sử Lai Khắc thất quái chiến đội cũng là chiếm ưu thế rất lớn.

Bình quân đều là năm hồn hoàn cao cấp, hơn nữa hồn lực chiếm ưu thế, rất thích hợp với phương thức chiến đấu của Hung Thần chiến đội. Như vậy thì làm gì có ai nghĩ Sử Lai Khắc thất quái chiến đội thắng

được?

Phất Lan Đức cũng đang chuẩn bị chen vào không gian của Đấu hồn tràng, tuy nói là hồn sư tham chiến không thể trực tiếp đặt đồ chú được, nhưng hẳn chỉ là đại biểu của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội nên tự nhiên không liên quan.

Ngay khi Phất Lan Đức chuẩn bị rời đi, đột nhiên thấy có một thương nhân bộ dạng vội vàng chạy nhanh đến, tựa hồ như sợ mất cái gì đó.

Ngay lập tức xuất ra Kim hồn tệ trữ tập, lớn tiếng hướng về phía nhân viên công tác nói :<i>" Cho ta cược Sử Lai Khắc thất quái chiến đội một vạn kim tệ ."

Nhân viên công tác trong lòng thầm nghĩ, hàng năm đều có việc lạ, năm nay còn đặc biệt hơn, đấu hồn trận này thắng bại đã rõ ràng, tự nhiên còn có người lại ném nhiều tiền như vậy đi.

Có Phất Lan Đức lần trước là kinh nghiệm, hẳn cũng không nói gì, nhanh chóng làm thủ tục cá cược.

Lần này đến phiên Phất Lan Đức cảm thấy kì quái, hướng người mập mạp đó hỏi :<i>" Vị lão huynh này, người nhìn nhầm sao, Sử Lai Khắc thất quái chiến đội hồn lực cùng hồn hoàn đều kém hơn. Sao người lại chọn bọn họ ?"

Lão mập mạp cười hắc hắc, thấp giọng âm trầm nói :<i>" Cái này người không biết đâu, ta là một gã thương nhân, thường qua lại giữa Ba Lạp Khắc vương quốc cùng Tây Nhĩ Duy Tư đế quốc kiếm tiền. Tại Tây Nhĩ Thành của Ba Lạp Khắc vương quốc đã được xem một trận đoàn chiến hồn đấu cực kì đẹp mắt, trong đó người thắng chính là chính là Sử Lai Khắc thất quái chiến đội. Ngàn vạn lần không vì hồn lực cùng hồn hoàn của bọn họ mà xem thường, lão đệ. Nếu người tin ta, hãy cược theo ta, tuyệt đối sẽ kiếm được tiền ."

<i>" Nguyên lai là vậy, được, ta tin tưởng người."

Nếu như không có nguyên nhân đặc thù tồn tại, đám tiểu quái vật đó cho dù vũ hồn của mình có thể nào đi nữa, làm sao có thể thắng được đối thủ hơn nhiều cấp bậc như vậy được.

Mặc dù bên này một chút đã có cược bốn vạn kim tệ, nhưng tỷ lệ cược lại không có vẻ gì là giảm xuống chút nào, ngược

lại còn có xu thế tăng lên thêm. Thấy sự chênh lệch đặt cược giữa hai bên, Đại đấu hồn tràng không còn cách nào khác lại phải giảm tỷ lệ cược của Hung Thần chiến đội xuống còn một ăn không phải bảy, mặc dù như vậy nhưng số lượng người đặt cược cũng chưa có xu thế giảm bớt.

Buổi sáng Phất Lan Đức trở về đến Đại đấu hồn tràng thì Sử Lai Khắc thất quái đã chuẩn bị cho đoàn chiến đấu hồn khá đầy đủ, mà ở bên ngoài bàn đăng kí cược cũng đành chỉ không nhận cược nữa. Theo thời gian trôi đi, Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng hôm nay cũng diễn ra một trận đoàn chiến đấu hồn cuối cùng, cũng là khiêu chiến vượt cấp sắp bắt đầu.

Đại sư theo thói quen đưa Sử Lai Khắc thất quái đến chủ đấu hồn tràng nơi lối vào của đoàn chiến đấu hồn đội. Cuối cùng dẫn dò :<i>" Nhớ kĩ, đối thủ của các ngươi là hạng người hung tàn, xuống tay không cần lưu tình, phải rất nhanh giải quyết đối phương, hiểu chưa? Nếu xuất hiện biến cố ngoài ý muốn, lập tức phải nhảy ngay khỏi hồn thai, có thể nhận thua chứ không được phép nhận thương tổn ."</i>

Đường Tam hướng Đại sư gật đầu, nói :<i>" Sư phụ, ngài yên tâm đi, chúng ta sẽ không thua đâu."</i>

Khi nhân viên công tác cho mời ra, nhóm bảy người nhanh chóng rời đi, hướng chủ đấu hồn thai đi đến.

Bởi vì lần này cũng không phải do Đại đấu hồn tràng mời, nên không như tại Tác Thác đại đấu hồn tràng là có thể theo chiến đội vào tràng, ưu đãi đứng tại lối vào xem cuộc chiến, Đại sư cũng chỉ có thể mau chóng rời đi, cũng bọn Phất Lan Đức đang ở trên khán đài chờ xem trận đấu này tụ họp.

Lần này sở dĩ Đại sư để cho bọn Sử Lai Khắc thất quái xuất lời khiêu chiến bởi vì tất cả đã trải qua tính toán kĩ lưỡng, Đường Tam đối với mình chưa từng giấu giếm một loại ám khí nào, Đại sư sớm đã có thể tính toán toàn những ám khí đó của hắn có thể mang lại cho bao nhiêu uy hiếp đối với bao nhiêu cấp hồn sư rồi.

Bởi vậy đối với trận đoàn chiến đấu hồn này, Đại sư rất tin tưởng, chỉ cần không có điều gì cực kì đặc thù, sẽ không xảy ra bất kì chuyện gì.

Trong khi đó, thực lực mạnh cũng không có nghĩa là thắng lợi.

Trung tâm của Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng cùng với của Tác Thác đại đấu hồn tràng cũng không khác nhau mấy, chỉ là quy mô kích thước khác nhau một chút mà thôi, nhưng tất cả những kiến trúc xung quanh thì giống nhau như đúc, có thể

thấy mỗi cái Đại đấu hồn tràng đều có tổng thể hoàn thiện.

Có lẽ bởi vì duyên có đối thủ của bọn Đường Tam là những kẻ hung tàn nên người chỉ trì ngay sau khi tuyên bố hai đội vào tràng đã lập tức bay lên không trung.

Đáng tiếc vị chủ trì này không phải là một vị mỹ nữ như ở Tác Thác đại đấu hồn tràng mà là một người thanh niên anh tuấn.

Sử Lai Khắc thất quái liếc mắt một cái đã thấy được đối thủ của bọn họ, mặc dù chiến đấu chưa bắt đầu nhưng khí thế hung lệ từ trên người đối thủ tỏa ra đã đánh tới rồi.

Hung Thần chiến đội cụ thể có bao nhiêu người thì Sử Lai Khắc thất quái không biết, nhưng bảy người trên sàn đấu này hẳn là bảy người mạnh nhất của bọn họ, vì cũng vừa xem xong tài liệu về thông tin của bảy người đó.

Đội trưởng Cuồng Bao Cự Hùng Mông Lệ, sáu người còn lại có vẻ cũng là chiến hồn sư. Chiến đội hung tàn này cũng hoàn toàn là do cường công hệ chiến hồn sư lập thành một đội ngũ, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao lực công kích của bọn họ lại kinh người đến vậy.

Một đoàn đội cường công hệ, ưu khuyết điểm của họ đều cực kỳ rõ ràng, ưu điểm là trong nháy mắt có thể bộc phát lực công kích mạnh mẽ vô cùng, về phần khuyết điểm thì càng đơn giản, bởi vì không có phụ trợ hệ hồn sư, khống chế hệ hồn sư cùng mất công hệ hồn sư tồn tại nên khả năng duy trì chiến đấu của bọn họ sẽ kém rất nhiều.

Hung Thần chiến đội nhìn qua đều là những nam tử trên dưới ba mươi tuổi, thân hình cao lớn cường tráng, trong mắt lưu chuyển quang mang sắc hồng, một bên hướng đến trung ương hồn thai đi tới, một bên nắm chặt tay lại, tiếng xương cốt va chạm lách cách khiến kẻ khác phải lạnh người.

Nếu nói về khí thế, trước mắt có thể nói Sử Lai Khắc thất quái đã gặp phải một nhóm cực mạnh, cả bảy người của Hung Thần chiến đội đều phát ra hơi thở huyết tanh, tuyệt không phải đội ngũ như Hoàng đấu chiến đội có thể so sánh. Phải là ở trong sinh tử không ngừng giết chóc mới có thể sinh ra hơi thở như vậy, nhìn huyết quang trong mắt bọn họ, tựa hồ có thể ngửi thấy mùi máu tươi trên người bọn hắn.

Bởi vì tổ hợp đặc thù nên thể trận của Hung Thần chiến đội cũng bất đồng với những chiến đội khác, bảy người triển khai sắp thành một thể trận dày đặc, khi người chủ trì chuẩn bị cất tiếng bắt đầu cũng là

lúc họ phóng thích vũ hồn của chính mình.

Bởi vì nguyên nhân đều là cường công hệ chiến hồn sư nên thú vũ hồn của bảy tên này đều rất hung tàn, thân thể cơ hồ cũng theo vũ hồn phóng thích mà bành trướng ra, trong lúc nhất thời trên người bọn họ phảng phất đã mọc lên những cái miệng máu tang khổng lồ, phảng phất có thể cắn nuốt hết thảy.

Hung thần chiến đội sao có thể để cho đa hệ hồn sư liên hợp, vừa vào trận đã ra tay chèn ép luôn.

Có lẽ cảm nhận được hơi thở hung tàn mà Hung Thần chiến đội tản mát ra, những vị khách quý ẩn trong đám người xem bắt đầu một trận hoan hô thật lớn, thông qua khuếch âm khí truyền vào sân.

<i>" Đập nát họ .... Giết bọn họ ...."</i>

Vô số âm thanh cổ vũ vang lên khiến cho khí thế hung tàn của Hung Thần chiến đội càng thêm kiêu ngạo.

Trong hào khí nhiệt liệt đó, người xem cũng không để ý, các hệ hồn sư của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội cũng bày ra thể trận quái dị, cùng với Hung Thần chiến đội ở đối diện giống nhau, đồng thời phóng thích ra vũ hồn của bọn họ.

Áo Tư Táp thấp giọng hướng Đái Mộc Bạch hỏi :<i>" Đái lão đại, nếu bọn họ đánh đến đây, nếu có hồn kỹ của Vinh Vinh hỗ trợ, người có thể chống đỡ được không?"</i>

Đái Mộc Bạch cơ hồ trả lời không chút do dự :<i>" Không đỡ được ."</i>

<i>" Ách ...."</i>

<i>" Ách cái đầu người đó, người đối với Tiểu Tam bảo bối không tin tưởng như vậy sao?"</i> Tiểu Vũ với giọng tức giận nói.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Áo Tư Táp cười nói :<i>" Không phải là ta không tin tưởng, chỉ sợ vạn nhất có chuyện xảy ra thì một người thanh niên anh tuấn, tiêu sái, phong lưu lãng mạn như ta ...."</i>

<i>" Tốt lắm, mọi người chuẩn bị."</i> Thanh âm của Đường Tam kịp thời cắt đứt câu nói của Áo Tư Táp, Sử Lai Khắc thất quái cổ tay đồng thời đảo một cái, đều lấy ra một cái hồn khí đạo dài ước chừng hơn một thước từ trong ngực ra, nhìn qua là một cái hộp màu đen, mắt khó có thể quan sát kỹ, một đầu của chiếc hộp

đen lén lút quay về phía đối thủ của bọn họ.

Có lẽ cũng bởi Hung Thần chiến đội làm nhiều việc xấu lắm, bốn phía vang lên tiếng la hét làm cho hung tính của bọn họ đại phát, cả đám ngửa mặt lên trời rống đầy tức giận, đập đập lên ngực của mình, hướng cho những người trên khán đài thấy được hồn hoàn của mình. Căn bản không có chú ý đến động tác của Sử Lai Khắc thật quái.

Đấu hồn tràng không cấm sử dụng vũ khí, bất quá mà nói vũ khí đối với hồn sư không mấy tác dụng, rất ít người dùng.

Đại sư, Phất Lan Đức đang chờ ở bên trong một gian phòng khách quý nhìn ra biển hóa bên ngoài, Phất Lan Đức vũ hồn là Tứ Nhãn Miêu Ưng, mặc dù hắn có mang kính nhưng kỳ thực thị lực của hắn rất tốt. Động tác nhỏ của Đường Tam lấy Chư Cát Thần Nổ ra, đều quan sát toàn bộ.

Đối với Đấu hồn tràng này, Phất Lan Đức ít nhiều cũng có chút lo lắng, nhin không được hướng sang Đại sư hỏi :<i>" Tiểu Cương, cái ám khí kia của Đường Tam thực sự có thể đánh gục những hồn sư cấp bốn mươi này sao? Tất cả đều là cường công hệ hồn sư, năng lực phòng ngự trong đám hồn sư chỉ có sau phòng ngự hồn sư, chẳng lẽ hồn kĩ của bọn họ cũng không đỡ được cái loại ám khí này của Đường Tam?"</i>

Đại sư nhàn nhạt nói :<i>" Đúng là có thể đỡ được ."</i>

<i>" Người nói cái gì ?"</i> Phất Lan Đức nhất thời hai mắt mở to, nhìn Đại sư, dù vốn trầm ổn nhưng cũng không nhin được toát ra vẻ kinh hoàng.

Đại sư nói :<i>" Đường Tam cũng đưa cho ta một cái Chư Cát Thần Nổ để ta phòng thân, ta đã cẩn thận nghiên cứu qua lực công kích của nó, bình thường mà nói, cường công hệ hồn sư mà khả năng phòng ngự chỉ là hai cái hồn hoàn thì chắc chắn không thể đỡ được công kích của nó, nhưng chỉ cần xuất đệ ta hồn kĩ ra cơ bản là có thể hóa giải được, nếu xuất hồn kĩ thứ tư thì coi như không có chuyện gì ."</i>

<i>" Người biết vậy mà vẫn để bọn chúng chiến đấu? Chẳng lẽ để bọn chúng đi chịu chết?"</i> Phất Lan Đức âm thanh rõ ràng cao hẳn lên, cùng với lửa giận phát ra, hồn lực tự động vận chuyển, cả căn phòng đều bị âm thanh của hắn là rung lên một chút.

Đại sư liếc mắt nhìn Phất Lan Đức một cái, sắc mặt không thay đổi, vẫn dùng âm thanh như trước nói với hắn :<i>" Có thể

ngăn cản như thế nào đây? Như thế cũng không ảnh hưởng đến thắng lợi của bọn Đường Tam, vốn ta còn cho rằng bọn Đường Tam phải xuất ra tất cả ám khí mới có thể chiến thắng được, bây giờ tựa hồ như không cần nữa rồi. Đường Tam cũng có nói cho ta rồi, ám khí, mấu chốt chính là ở chữ ám. Người cho rằng đối thủ của bọn Đường Tam hiểu được bao nhiêu uy lực của ám khí trong tay bọn nó? Nếu là người, đối mặt với đối thủ thực lực rõ ràng không bằng mình thì việc gì phải tiêu hao đại lượng hồn lực mà xuất ra hồn kỹ thứ ba hoặc hồn kỹ thứ tư chứ?"

"Đương nhiên chiến đấu thực tế thì cũng chưa hẳn là như vậy, nhưng đừng quên đây là lần đầu tiên ám khí của Đường Tam xuất hiện tại Đại đấu hồn tràng. Dưới tình huống chỉ sử dụng đệ nhất hoặc đệ nhị hồn kỹ, hồn lực bản thân không vượt quá năm mươi cấp, căn bản không có khả năng chống đỡ được Chư Cát Thần Nỗ trong tay bọn họ. Cho dù là vượt qua năm mươi cấp, nếu như có điểm xem thường sợ rằng cũng bị tổn thương. Người tưởng rằng Nhân Diện ma chu dễ giết vậy sao?"

Nghe Đại sư nói, Phát Lan Đức tâm tình dần trở nên yên tĩnh lại, nhưng hẳn vẫn có đôi chút lo như trước.

Vào giờ phút này, trong lòng hắn món cá cược kia cũng không còn quan trọng nữa, hi vọng duy nhất của hắn chính là Sử Lai Khắc thất quái không bị sao, mấy đứa nhỏ này trong lòng hắn cũng như ruột thịt, tựa như những đứa cháu ruột của mình giống nhau.

Đúng lúc này người chủ trì đang bay trên không trung hét lớn lên : "Đoàn chiến hồn đấu! Sử Lai Khắc thất quái khiêu chiến vượt cấp Hung Thần chiến đội. Đấu hồn bắt đầu."

Cơ hồ đồng thời chữ cuối cùng trong miệng người chủ trì phun ra, song phương hai bên cũng có một người hét lớn lên.

Âm thanh cuồng bạo ở bên Hung Thần chiến đội tự nhiên là Cuồng Bạo Cự Hùng hồn sư Mông Lệ, hắn hô to một tiếng : "Đập nát bọn chúng ...."

Sử Lai Khắc thất quái người hét lớn là Đường Tam, hắn đơn giản chỉ có một từ : "Phóng ..."

Nhắc cao đầu chiếc hộp màu đen lên, dưới ngọn đèn sáng ngời của Đại đấu hồn tràng cũng không có phản quang. Một sát na sau đó, Hung Thần chiến đội liền lao sang, tất cả đội viên đều xuất động đệ nhất hồn kỹ trên người mình, như lang sói bình thường lao tới.

Thế công như Lôi đình vạn quân, như vạn mã điên cuồng chạy.

Đến lúc này thì tất cả đội viên của Hung Thần chiến đội đều nghe thấy một âm thanh kì quái, như là tiếng kim loại va chạm thanh thúy.

<i>" Ông ...!"</i>

Bảy cổ Chư Cát Thần Nỗ đồng thời rống lên giận giữ, mỗi một cái Chư Cát Thần Nỗ tại đấu hồn tràng trước đây đã gây kinh hoàng lớn, bây giờ có đến một trăm mười hai mũi nổ cùng tiến, phá không lao tới như một bầy ong lớn đen sì.

Hung Thần chiến đội hồn sư đều ngoài bốn mươi cấp, tự nhiên có thể thấy được những bóng đen đánh tới, nhưng bọn hắn nào có thể nghĩ ra đây là loại hồn kĩ này?

Cái gì là Phong Cầu chiến thuật, bất luận là địch nhân công kích mạnh đến đâu đi nữa, cũng sẽ phát động tấn công chí mạng.

Hôm nay Hung Thần chiến đội cũng vẫn là như vậy, bọn họ căn bản không vì công kích của đối thủ mà dừng lại, ngược lại càng tăng tốc nhanh thêm, đưa tay lên bảo vệ đầu, ngực cùng một số bộ phận quan trọng, nhanh chóng vọt lên. Ngạnh kháng luôn là những cái bọn hắn am hiểu nhất.

Phốc Phốc Phốc Phốc Phốc Phốc Phốc ....

Cùng với liên tiếp những tiếng vang kì lạ vang lên, những người xem đang điên cuồng hô hào tựa như yết hầu nhất thời bị chặt đứt, toàn trường trong nháy mắt im lặng không một tiếng động, cùng với sự yên lặng đáng sợ đó, đại lượng máu me giống như yên hoa phun đầy trên đấu hồn tràng.

Đội viên của Hung Thần chiến đội vẫn theo đà như cũ lao về phía trước mấy thước, sự việc diễn ra trong chớp mắt, thậm chí làm bọn hắn không kịp phản ứng.

Đột nhiên sao lại lạnh như vậy? Mông Lệ có chút kì quái, thân thể có chút không nghe theo sự điều khiển của hắn. Đây là cái ý thức cuối cùng của hắn trên thế giới này.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh ...dày đặc những lỗ hồng màu đen xuất hiện sau lưng Hung Thần chiến đội, trên vách tường của chủ đấu hồn thai, vô số mũi nổ toàn thân đen nhánh đang dày đặc cắm trên tường.

Đội viên của Hung Thần chiến đội rốt cuộc cũng dừng lại, màu me từ trên người bọn

họ chảy ra ào ào.

Không chỉ người xem kinh ngạc đến ngây người mà cả Sử Lai Khắc thất quái chiến đội cũng ngỡ ngẩn.

Mặc dù bọn họ đặt kì vọng rất lớn vào Chư Cát Thần Nỗ, nhưng chính thức sự kiện trước mặt cũng làm bọn họ lặng người.

Bình tĩnh trước cảnh trước mắt cũng chỉ có Đường Tam, nhưng lúc này khóe mắt hắn cũng không nhìn được có chút cơ quắp lại.

Mông Lệ đã chết vốn hai mắt tỏa hung quang hướng về phía trước, hung lệ trong mắt giờ đã biến thành kinh ngạc cùng tuyệt vọng, thân thể cao lớn đổ ầm xuống mặt đất, bảy tên đội viên của Hung Thần chiến đội cơ hồ cùng một lúc trực tiếp ngã xuống.

Máu tươi từ những chỗ trên cơ thể bọn họ bị Chư Cát Thần Nỗ xuyên qua nhanh chóng chảy ra khỏi người, dòng máu tựa như một con giun màu đỏ, nhanh chóng lan tràn khắp đầu hôn thai, khiến một mảng khu vực lớn nhiễm hồng.

Đa sát, tuyệt đối là đa sát.

Hung Thần chiến đội thực lực cao hơn cấp bốn mươi, ngay cả một cơ hội ra tay cũng không có, giờ phút này đại não của tất cả mọi người đều không minh bạch chuyện gì đã xảy ra, thậm chí không có mấy người có thể chứng kiến Sử lai Khắc thất quái ra tay thế nào.

Đoàn chiến hồn đấu ngăn ngủi như vậy, trong lịch sử của tất cả Đại đấu hồn tràng cũng tuyệt đối là độc nhất vô nhị, nhưng hồn tràng này mặc dù thời gian diễn ra ngăn ngủi nhưng cũng cấp cho người xem một rung động không thua một hồi trường đấu hồn.

Trong phòng khách quý, Phất Lan Đức đã giật mình mở to hai mắt, Đại sư chậm rãi nhắm mắt nhàn nhạt nói :<i>" Chúng ta đi thôi, bây giờ có lẽ bọn họ muốn tìm chúng ta."</i> Nói xong những lời này hắn liền hướng ra bên ngoài đi, hiển nhiên những phát sinh trước mắt hết thảy đã sớm nằm trong tính toán của hắn.

Ngoại trừ Đường Tam, Chu Trúc Thanh trong Sử Lai Khắc thất quái chính là người đầu tiên tỉnh lại, cơ hồ không có chuyện gì xảy ra, xoay người hướng lối vào đấu hồn thai chạy vào, một tay dùng sức giữ chặt lấy áo của mình.

Người thứ hai chạy ra là Trữ Vinh Vinh, ngay sau đó là Áo Tư Tật cùng Mã Hồng Tuấn, chỉ còn lại Đường Tam, Tiểu Vũ, Đái

Mộc Bạch ba người ở trên đấu hồn thai.

" Ta đi xem Trúc Thanh." Thanh âm có chút quái dị của Đái Mộc Bạch cất lên.

Đường Tam gật đầu, Đái Mộc Bạch cũng lập tức xoay người đi.

Nhìn về phía người chủ trì đã hoàn toàn ngây ngốc lơ lửng trên không trung, Đường Tam tận lực đè nén âm thanh của chính mình :
" Đã có thể công bố kết quả của tràng đoàn chiến đấu hồn này được chưa?"

Người chủ trì như tỉnh mộng, hần phát hiện hạ thân mình không biết lúc nào có chút ẩm ướt, cũng đã bị dọa sợ đến vài tiểu ra quần.

Thanh âm vốn thanh thúy giờ trở nên ngèn ngẹn :
" Đoàn, đoàn chiến đấu hồn Sử Lai Khắc thất quái và Hung Thần chiến đội, Sử Lai Khắc thất quái chiến thành công."

Cảm thấy hài lòng với đáp án đó, Đường Tam mặt không chút thay đổi kéo Tiểu Vũ ở bên cạnh đi, lúc này hướng đến cửa ra vào của Đấu hồn thai mà đi tới.

Người xem bởi tiếng người chủ trì tuyên bố nhất thời tỉnh táo lại, cả đấu hồn tràng hoàn toàn sôi trào, các loại âm thanh dò hỏi, tiếng thở dài, những lời khâm phục cùng chửi mắng đều có cả, nhưng cũng không còn quan hệ gì với Sử Lai Khắc thất quái chiến đội nữa rồi, đối với bọn họ thì tràng đoàn đấu hồn này đã kết thúc.

Đường Tam kéo theo Tiểu Vũ tới hậu tràng thì phát hiện ngoại trừ Đái Mộc Bạch ra, còn bốn người kia đều đang không ngừng nôn ọe, thân thể Tiểu Vũ bên cạnh Đường Tam cũng run lên một chút, rồi cũng mạnh mẽ cúi mình xuống đất, gia nhập vào bốn người kia. Chỉ còn lại hai người ý chí kiên định nhất là Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam là còn có thể cứng rắn chống lại, mặc dù như vậy Đường Tam thấy sắc mặt Đái Mộc Bạch cũng có vẻ tái nhợt, tinh thần rõ ràng có chút không bình thường.

Đường Tam thì khá hơn một chút, dù sao hần cũng đã hai kiếp làm người, tại hai kiếp sống đến gần bốn mươi năm nên thời gian làm cho tâm trí kiên định hơn. Trong số mọi người Đái Mộc Bạch lớn nhất cũng chỉ mười lăm tuổi mà thôi, Đái Mộc Bạch mặc dù thực lực cường hãn, tác phong mạnh mẽ, nhưng với hần dù sao đây cũng là lần đầu tiên giết người.

Trong nháy mắt giết bảy tên đối thủ, máu tươi bắn tung tóe, ánh mắt địch nhân lúc

sắp chết có vẻ đã khắc sâu ở bên trong lòng mỗi người Sử Lai Khắc thật quái, cái loại cảm giác này không cách nào xóa đi được.

<i>" Đường Tam, chúng ta đã giết người. Đúng không ?" </i> Đái Mộc Bạch có chút gian nan, khó khăn hỏi.

Đường Tam gật đầu :<i>" Đúng vậy, chúng ta đã giết người, Đại sư có nói bọn chúng là những người hung tàn, chết cũng không đủ tội." </i>

Trữ Vinh Vinh sắc mặt tái nhợt ngược đầu lên nói :<i>" Dù vậy đó cũng là bảy mạng sống mà, trước đó một khắc thì tràn đầy hung bạo, nhưng sau đó một khắc thì lại biến thành một thi thể. Ta .....,oa." </i>

<i>" Chúng ta đã thật sự giết người, đã giết người ." </i> Áo Tư Tạt một bên vỗ ngực mình, một bên thở hổn hển nói.

<i>" Làm một gã hồn sư, giết chóc là việc sớm muộn các người sẽ phải đối mặt. Tất cả trước mắt các người phải cố gắng mà vượt qua. Nếu sớm muộn gì cũng phải đối mặt như vậy, thì tốt hơn một chút so với việc các người sẽ ở trên chiến trường nôn ọe như vậy, thì cũng sẽ trở thành bảy người đó, thành bảy cái thi thể như vậy mà thôi." </i>

Đại sư chậm rãi đi tới, sắc mặt hắn rất bình tĩnh, âm thanh nhàn nhạt từ miệng hắn thoát ra, nhưng trong tai Sử Lai Khắc thật quái cũng thấy không bình thường.

<i>" Để trở thành một gã cường đại hồn sư, đều phải đạp lên trên máu tươi của địch nhân cùng đối thủ mà tới. Các người chưa giết người bao giờ sao? Nếu như vậy, hồn hoàn trên người các người là từ đâu mà đến? Hồn thú cũng có tính mạng, từ tính mạng mà nói, chúng nó với loài người cũng không có gì khác nhau. Khi liệt sát hồn thú tại sao các người không có cảm giác này? Cửa ải trước mắt này không ai có thể giúp các người vượt qua, hết thảy đều dựa vào chính ý chí của các người, hiểu được ác tâm đi, tập thành thói quen đi, tự nhiên sẽ ổn cả. Bất quá các người cũng không muốn trở thành tiêu điểm chú ý đấy chứ. Vậy hãy thu lại mặt nạ trong tay các người rồi theo chúng ta rời khỏi nơi này." </i>

Trong khi Sử Lai Khắc thật quái trở về tử điểm, kể cả Đường Tam cũng thấy hết sức mệt mỏi, thậm chí so với khi bọn hắn tham gia ma quỷ huấn luyện còn có phần hơn, đây không phải là từ thân thể mà phát ra từ sâu thẳm trong tinh thần. Đây cũng là lần đầu tiên Đường Tam giết người, mặc dù tâm trí hắn ổn định nhưng ánh mắt của Mông Lệ trước khi chết vẫn cứ

hiển hiện thật lâu trong óc hẳn không tiêu tan được. Tựa như Trữ Vinh Vinh đã nói, biết rõ đối thủ là người hung tàn nhưng... dù sao cũng là những tính mạng mà.

Đại sư cùng Phất Lan Đức hòa các vị sư phụ trong học viện tập trung trong phòng, lúc này về mặt Phất Lan Đức rất là hưng phấn, cuối cùng ở bàn cá cược tỷ lệ là một ăn hai mươi khiến cho mỗi người đều thu được một món lớn. Lúc đó ở trong Đại đấu hồn tràng có ít nhất sáu bảy thế lực hướng Sử Lai Khắc thất quái phát ra lời mời nhưng đều bị hấn cự tuyệt.

Chư Cát Thần Nỗ uy lực tuy mạnh nhưng điểm yếu của nó thì mười phần thấy rõ, theo lời Đại sư nói, Chư Cát Thần Nỗ chỉ xuyên qua được đến phòng ngự của đệ nhị hồn kỹ, nhưng với ngoài đệ tam hồn kỹ thì việc phòng ngự không còn quá khó khăn. Chư Cát Thần Nỗ trong phạm vi xác định mới có uy lực như vậy, vượt quá năm mươi thước lực công kích sẽ đại giảm, điểm này thì không thể so sánh cùng với cung tiễn. Chư Cát Thần Nỗ ưu thế lớn nhất chính là điểm bất ngờ, một khi không còn ưu thế này nữa thì nó cũng chỉ là một loại vũ khí tương đối quan trọng mà thôi.

<i>" Đại sư, có phải ngài đã biết trước kết cục này của Hung Thần chiến đội hay không? Nếu không người cũng không chọn đối thủ có tiếng xấu như vậy."</i> Triệu Vô Cực ở một bên phân chia cùng Phất Lan Đức xong, hướng Đại sư hỏi.

Đại sư gật đầu :<i>" Đúng vậy, đây là một loại khảo nghiệm hoặc là rèn luyện khác đối với bọn chúng. Thử hỏi trong các người ai đã chưa từng giết qua người? Ta cơ hồ có thể dám chắc, vượt qua trên năm mươi cấp hồn sư sẽ giết ít nhất mấy người rồi. Như ta đã nói từ trước, đây là kinh nghiệm sớm muộn cũng phải có, để cho bọn họ vượt qua khảo nghiệm này mà có chúng ta ở bên cạnh, với bọn họ mà nói là một chuyên tốt. Ít nhất khi xảy ra chuyện tương tự thì trong lòng bọn họ đã có chút ít chuẩn bị trước."</i>

Triệu Vô Cực than nhẹ một tiếng<i>" Dù sao bọn chúng cũng còn nhỏ tuổi, đã kích này đối với bọn chúng có lớn quá hay không ?"</i>

Đại sư cười lạnh nói :<i>" Mấy đứa nhỏ này đều là người thông minh, sẽ không như vậy đâu. Phất Lan Đức, nếu người chia tiền xong rồi thì qua an ủi bọn chúng một chút, người xấu ta làm rồi, đến người tốt dành cho người đó ."</i>

Phất Lan Đức cười hắc hắc :<i>" Ta chính là thần tượng trong lòng của đám tiểu quái vật này, người tốt tự nhiên phải là ta. Vô Cực không cần lo lắng, ta cũng rất tán thành cách làm của Tiểu Cương. Trước

đây lần đầu ta giết người cũng không
có nôn ọe ầm ĩ như vậy, giờ suy nghĩ lại thấy có chút buồn cười, đây cũng là kinh
nghiệm sống của mỗi người, để cho đôi
mặt sớm cũng tốt."</i>

Đối với Sử Lai Khắc thật quái mà nói, đây là một buổi đêm vài vô tận.

Ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng, đoàn người đã lặng lẽ rời khỏi Tây Nhĩ Duy Tư
thành, tiếp tục hướng đến mục tiêu
tiếp theo của bọn họ, thủ đô của Thiên Đấu đế quốc xuất phát.

Sử Lai Khắc thật quái sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nôn nhiều nhất là Chu Trúc
Thanh cùng Trữ Vinh Vinh, thời gian một
đêm hoàn toàn không đủ để họ bình phục lại, nhưng trải qua lời nói của Phát Lan
Đức thì bọn họ cũng miễn cưỡng tiếp
nhận. Lời Phát Lan Đức cũng rất đơn giản : bọn họ giết nhiều người tốt tức là người
xấu, người giết người xấu không
phải có lỗi mà ngược lại là đang cứu người.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 155: Thiên Đấu hoàng gia học viện

Dịch: Ditylitu

Biên dịch: Yêu sinh hận

Do yêu cầu của đám hài tử, hơn nữa Phất Lan Đức cũng vừa được một món lời to nên tâm tình cực tốt, vài ngày tiếp theo đều duy trì một tốc độ vừa phải, tâm trạng sợ hãi của Sử Lai Khắc thất quái sau khi giết người cũng từ từ lắng đọng lại. Dù sao có thể gia nhập Sử Lai Khắc học viện đều chính là quái vật, chỉ cần nghĩ thông suốt thì trong lòng cũng không phải khó khăn tiếp nhận.

<i>"Đại Sư, dựa theo bản đồ thì ắt hẳn là cũng sắp đến Thiên Đấu thành, không biết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ở chỗ nào trong thành?"</i> Phất Lan Đức một bên nhìn bản đồ, một bên hướng Đại Sư hỏi. Trên bản đồ cũng không có tiêu kí của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

Đại Sư liếc nhìn Phất Lan Đức: <i>"Người không biết thì ta sao biết được, thật miễn cưỡng khi xem người như một vị viện trưởng."</i>

Phất Lan Đức không hề tức giận đáp: <i>"Cái gì gọi là miễn cưỡng? Ta vốn chính là viện trưởng có đúng không. Nguyên lai người cũng không biết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ở đâu. Vô cực, Thiệu Hâm các người biết không?"</i>

Triệu Vô Cực cười khổ: <i>"Người cũng biết, chúng ta đều không phải đến từ một chính quy hồn sư học viện, càng không phải xuất thân quý tộc như loại Hoàng Gia học viện này, vậy biết sao được. Thậm chí Thiên Đấu thành ta cũng chỉ ghé qua một hai lần mà thôi, trong trí nhớ căn bản không có địa chỉ của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện này. Bọn họ cũng không khác nhiều lắm!!</i>"

Ba vị sư phụ khác không hên mà cùng gật đầu tỏ vẻ <i>"bất lực</i>" (Khà khà!! Cái này hiểu được nhiều nghĩa lắm nè).

<i>"Phất Lan Đức viện trưởng, ta biết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ở đâu!</i>" Lúc này, Trữ Vinh Vinh đột nhiên thay Phất Lan Đức giải quyết nan đề sắp xảy ra.

"Thành bảo của nhà ta cách Thiên Đẩu thành cũng không xa, trước kia ta cùng mấy tộc nhân đi Thiên Đẩu thành du ngoạn, cũng từng đi qua Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện. Mặc dù trực hệ tộc nhân đều ở trong tông môn tu luyện, nhưng một ít "bàng chi" (cái này chỉ một số gia tộc phụ thuộc) cũng có ở bên trong Hoàng Gia học viện. Kỳ thật, Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện cũng không ở bên trong Thiên Đẩu thành, mà là ở ngoại thành. Giống như Sử Lai Khắc học viện chúng ta ở ngoại thành Tác Thác thành."

Phất Lan Đức có chút đắc ý cười nói: "Xem ra viện trưởng đầu tiên của Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện cũng nghĩ giống ta. Sự thật chứng minh, ta thực sự rất cố gắng."

Đại Sư một bên dội một gáo nước lạnh: "Ta xem ra không đúng. Người không để học viện ở trong thành, là bởi vì tiền eo hẹp!! Thiên Đẩu hoàng gia học viện này đặt ở ngoài thành là vì e sợ sự xa hoa của thủ đô làm ảnh hưởng sự tu luyện của đệ tử, trọng yếu hơn nữa là vì bên trong Thiên Đẩu thành không có chỗ nào đủ lớn để làm địa điểm thành lập học viện. Theo ta được biết Thiên Đẩu học viện mặc dù học viên không tính là rất nhiều, nhưng các loại tiện nghi hoàn chỉnh đều cần diện tích rất lớn."

Triệu Vô Cực cười hắc hắc nói: "Đại Sư, ngài như thế nào lại nói huých toẹt ra thế. Làm cho Phất Lan Đức "hỏa ý" (ý nói bức tức) bốc lên rồi kìa!"

"Hỏa ý cái đầu ngươi! Triệu Vô Cực, ngươi gần đây cũng rất rảnh nhỉ. Đến đây, chúng ta luận bàn một chút, để cho đám hài tử xem hỗn thánh cấp bậc chiến đấu là thế nào". Vừa nói Phất Lan Đức vừa làm ra động tác muốn động thủ.

Triệu Vô Cực cũng không hề nhìn hấn, hai tay giang ra ôm Lô Kỳ và Lý Úc Tùng ở bên người, "Phất Lan Đức, ngươi muốn ngược đãi ta sao? Nằm mơ đi. Ta nhất quyết không đánh cùng ngươi, ngươi muốn trả thù thì cứ việc động thủ, ta cam đoan là không "hoàn thủ" (đánh trả), để cho đám hài tử nhìn xem ngươi ỷ mạnh hiếp yếu, xem ngươi làm gương như thế nào."

"Ngươi..." Phất Lan Đức hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Vô Cực một cái, "Ta phát hiện từ sau khi Đại Sư tới, ngươi trở nên gian trá hơn không ít."

"Dừng lại, chuyện của các ngươi thì đừng lôi ta vào, chuyện đó và ta có quan hệ gì?" Đại Sư hơi vươn người, "Không nhiều lời nữa, mau đi thôi. Nếu Vinh Vinh biết chỗ đó, hôm nay chúng ta thế nào cũng tới được hoàng gia học"

viện. Nhanh chóng ổn định để đám hài tử còn bắt đầu tu luyện.<i>"

Phất Lan Đức bất đắc dĩ nói: "</i>Người thật là một kẻ tu luyện đến điên cuồng. Có người ở đây, ta biến thành đại biểu cho ôn nhu mất rồi.<i>"(ý nói thẳng cha Đại Sư nghiêm khắc hơn Phất Lan Đức nhiều)

Đơn giản ăn một chút lương khô, mọi người lại ra đi, đến khi màn đêm buông xuống, dưới sự dẫn đường của Vinh vinh, họ
rất cuộc cũng tới được Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện.

"</i>Vinh vinh, người có chắc là nơi này không?<i>" Thanh âm Phất Lan Đức có chút quái dị hỏi.

Trữ Vinh Vinh gật đầu đáp: "</i>Đúng vậy, đúng vậy. Nếu Thiên Đẩu hoàng gia học viện chắc chắn dời đi chỗ khác, ta dám chắc là nơi này.<i>"

"</i>Nơi này là một ngọn núi a!<i>"

"</i>Ngọn núi này chính là của Thiên Đẩu hoàng gia học viện, còn có mảnh rừng rậm phía sau cùng cái hồ bên trái chân núi cũng là thuộc phạm vi quản lý của học viện. Bây giờ chúng ta chuẩn bị tiến vào phạm vi học viện.<i>"

Nhìn thoáng qua vẻ mặt ngây ngốc kinh ngạc của Phất Lan Đức, Đại Sư cũng thản nhiên nói: "</i>Non xanh nước biếc, quả nhiên là một địa phương thật tốt.<i>"

Mấy vị sư phụ khác cũng là than thở gật đầu

Cảnh sắc nơi này quả thật rất đẹp, nhất là lúc này, mặt trời chiều ngả về Tây, ánh nắng chiều tràn ngập khắp không gian, dưới ánh sáng của rừng mây đỏ ở phương Tây, bất luận là non xanh hay nước biếc đều làm ta có cảm giác như đang bước chân vào chốn thế ngoại đào nguyên!

Nơi này cách Thiên Đẩu thành không tới hai mươi dặm, phong cảnh lại vừa đẹp để như vậy, một khi nghĩ đây sẽ là nơi trú chân sau này của mình, mấy vị sư phụ, kể cả Triệu Vô Cực đều cảm thấy hài lòng.

Chỉ có Phất Lan Đức không phục nói: "</i>Hoàn cảnh tốt, địa phương lớn thì có gì hơn người chú? Bọn họ bồi dưỡng ra được cường giả sao? Còn lâu mới bằng Sử Lai Khắc học viện. Chỗ chúng ta tuy nhỏ thật, nhưng quái vật không thiếu.<i>"

Đại Sư có chút trầm tư rồi gật đầu: "</i>Phất Lan Đức, thẳng thắn mà nói, ta cho đến bây giờ cũng không hiểu được tại

sao lại có không ít hài tử tiềm lực xuất sắc lại đầu nhập vào Sử Lai Khắc học viện của người. Rốt cuộc là người dùng phương pháp nào để lừa bọn họ đầu nhập?"

"Ta là dùng..., thú vị lắm, cái gì gọi là lừa đảo. ta gọi đó là mị lực của nhân cách!" Phất Lan Đức phùng mang trợn mắt trừng trừng nhìn Đại Sư. "Lên núi, hẳn là còn kịp giờ cơm tối. Để xem đồ ăn nơi này thế nào, nếu đãi ngộ không tốt ..., để xem!"

Lúc này Phất Lan Đức nhìn như một hài tử đang hờn dỗi, ngay cả Sử Lai Khắc Thất Quái ở một bên cũng không khỏi âm thầm bật cười. Đồng thời bọn họ cũng có thể hiểu được tâm tình của Phất Lan Đức, dù sao tâm huyết của mình là Sử Lai Khắc học viện cũng đã chấm dứt, trong mắt hẳn, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ngược lại giống như một kinh địch vậy.

Đi chưa được mấy bước đã có phiền toái.

"Đứng lại, các người là ai?" Mười tên hồn sư ước chừng 18,19 tuổi đứng chắn đường đi, mặc dù cũng không có phóng xuất vũ hồn nhưng nhìn trang phục màu vàng trên người cũng có thể nhìn ra bọn họ đều là đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia học viện.

Phất Lan Đức dương dương nói: "Chúng ta là Sử Lai Khắc học viện, chiếu theo lời mời giao lưu của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện đến đây, các người mau dẫn đường đi!"

Tên thanh niên đầu lĩnh của đối phương đánh giá Phất Lan Đức một hồi, lại nhìn trang phục của những người khác, trên mặt hiện lên một tia khinh thường, "Dựa vào một đám nhà quê các người, còn dám cùng học viện chúng ta giao lưu? Ta xem các người hẳn là một đám khất cái từ đâu đến mới đúng, nhanh nhanh rút cho ta, đừng để chúng ta phải dùng vũ lực."

Chạy đi gần mười ngày, người của Sử Lai Khắc học viện quả thật có chút bụi bặm phong trần, nhưng hẳn là không đến nỗi như vậy, đầu lĩnh thanh niên kia rõ ràng là trông mặt mà bắt hình dong, mắt thấy người của Sử Lai Khắc trang phục thô sơ, hơn nữa Phất Lan Đức lại có chút ngạo khí làm hắn khó chịu nên mới nói ra những lời này.

Có thể đi vào Thiên Đấu hoàng gia học viện, có chân bản lãnh rất ít, tuyệt đại bộ phận đều là bằng vào quan hệ cùng quý tộc danh ngạch hỗn tiến. Đây có lẽ là vấn đề lớn nhất của Thiên Đấu hoàng gia học viện, nếu không như thế nào mang danh Thiên Đấu đế quốc đệ nhất học viện nhưng lại không có thực lực của đệ nhất học

viện đây?

Đừng nói Sử Lai Khắc học viện sư phụ đều là hạng người cao ngạo, nếu không làm sao lại buông bỏ cơ hội gia nhập hôn sư gia tộc hoặc các phương thế lực mà sáng lập nên Sử Lai Khắc học viện này, lúc này cho dù là Sử Lai Khắc thất quái, trước sự không khách khí của đối phương cũng đã nộ khí trùng trùng.

Đái Mộc Bạch thân hình chợt lóe đã chắn trước mặt Phất Lan Đức, khí tức dày đặc trong nháy mắt phát tán, từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng có ai dám nhục mạ hắn, chứ đừng nói đến loại ngữ khí miệt thị như thế này...hắn cho tới bây giờ cũng không phải là một kẻ dễ trêu chọc, hơn nữa người bị vũ nhục là sư trưởng của mình...Quả thật Tà Mâu Bạch Hổ nếu còn có thể nhẫn nhịn, vậy hắn không phải là cộc nũa mà là bệnh miêu rồi!

Phanh.... Đái Mộc Bạch một cước đem kẻ vừa phát ngôn đá bay ra ngoài, sau đó trực tiếp phóng xuất vũ hồn của mình.

Đột nhiên có biến, đám quý tộc đệ tử của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện nhất thời kinh hoảng, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới đối phương dám đứng trước cửa học viện mình động thủ, ngoại trừ mấy kẻ có chút đầu óc ngấp nghé định phóng xuất vũ hồn thì còn lại đa số đều cũng lui nhanh về phía sau vì sợ liên lụy. Mà kể cả mấy kẻ vừa phóng xuất vũ hồn khi nhìn thấy trên người Đái Mộc Bạch lóe sáng ba cái hồn hoàn cũng lập tức lui về phía sau, không dám tiến lên động thủ...Trong đầu họ hoàn toàn không có khái niệm gọi là "</i>dĩ nhược thắng cường<i>" (Lấy yếu thắng mạnh), hồn hoàn chính là tuyệt đối chênh lệch, mà trong bọn họ, ngay cả một kẻ đạt đến ba mươi cấp cũng không có.

Đái Mộc Bạch kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, đánh trước nói sau, không cho lục quái còn lại có cơ hội động thủ, hổ chưởng nương theo thân hình triển khai liền đem một kẻ lui hơi chậm đánh bay ra ngoài.

Nhìn Đái Mộc Bạch động thủ, đám người Phất Lan Đức không khỏi nhú mày, bọn họ tất nhiên không vì Đái Mộc Bạch ẩu đả với đối phương mà bất mãn, mà là bởi vì tố chất của mấy đệ tử trước mắt của Thiên Đấu hoàng gia học viện thật sự quá kém cỏi.

Phất Lan Đức từng nói qua, kiêu ngạo cũng không sao, nhưng muốn kiêu ngạo thì nhất định phải có tiền vốn, nếu không chính là loại đầu óc có chuyện, mà đám thanh niên trước mắt này, ngay cả một kích cũng không kham nổi, phải biết rằng, mặc dù hồn lực bọn họ kém xa Đái Mộc Bạch, nhưng nhân số lại chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu có thể liên thủ cùng hướng Đái

Mộc Bạch phát động công kích thì ít nhất cũng có thể ngăn cản mới đúng. Vậy mà cục diện trước mắt lại cách xa một trời một vực, thậm chí không có mấy người dám hoàn thủ. Bộ dáng vút bỏ mũ giáp, tựa như đào binh trên chiến trường. Thậm chí có một ít đã kêu mẹ khóc cha, không có một chút bộ dáng của một hồn sư.

Phất Lan Đức hướng Triệu Vô Cực đang ở bên người nói: "</i>Đây là đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia học viện sao? Quả thực là một đồng <i>"lập ngập"</i> (ý nói tồi tệ). Ta bây giờ đã bắt đầu hoài nghi rằng đi đến nơi này liệu có phải hay không là một quyết định sai lầm.<i>"

Triệu Vô Cực cười khở: "</i>Đừng hỏi ta, ta biết sao được. Lần trước Hoàng Đấu chiến đội cùng đám tiểu quái vật chiến đấu khó phân thắng bại đâu có bộ dáng thế này. Ở chỗ nào mà chẳng có cặn bã.<i>"

Thậm chí Đại Sư một mực chủ trương đi đến đây lúc này cũng nói không nên lời.

"</i>Tốt lắm, Mộc Bạch.<i>" Phất Lan Đức gọi Đái Mộc Bạch lại, tiếp tục đánh tiếp, sợ rằng không còn là ảo ảnh, mà sẽ xuất hiện thương tàn.

Đái Mộc Bạch lúc này mới thu tay lại, tà quang trong Tà Mâu song đồng lóe lên: "</i>Nhìn xem cuối cùng là ai cút.<i>"

"</i>Người, các người dám ở Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chúng ta nháo sự, đây chính là khiêu khích đế quốc. Các người chờ, các người chờ...<i>" Phất Lan Đức hừ lạnh một tiếng "</i>Tiểu tử lời lẽ cũng khá, nhưng đáng tiếc cũng chỉ là lập ngập. Gọi học viện sư phụ ra đây.<i>"

Chính lúc này thì một thanh âm cương nghị vang lên, "</i>Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại huyền ảo như thế?<i>" Chỉ thấy từ con đường nhỏ trên núi, một đạo thân ảnh băng đến rất nhanh, người đến một thân trang phục màu bạc, nhìn qua tuổi cũng tương đương Phất Lan Đức, mày rậm mắt to, hai tay chắp sau lưng, có vài phần thần thái cao thủ.

"</i>Thật tốt quá, là Tôn sư phụ tới.<i>" Tên thanh niên cầm đầu như vớ được phao cứu mạng lập tức ba chân bốn cẳng bỏ tới nghênh đón.

"</i>Tôn sư phụ, bọn họ dám đến chỗ chúng ta gây sự, còn đánh cả chúng ta. Ngài cần phải tác chủ cho chúng ta a!<i>"

Tôn sư phụ nhìn tên đệ tử giống như tang gia chi khuyến trước mắt, không khỏi

nhíu mầy "Tuyết Băng, người làm sao thể này."

Đang có người ngoài, hẳn cũng không tiện giáo huấn đệ tử, ánh mắt liền hướng phía Sử Lai Khắc học viện dò xét.

Sư phụ cùng đệ tử dù sao cũng bất đồng, khi ánh mắt vị Tôn sư phụ bắt gặp ánh mắt Phất Lan Đức thì trong lòng không khỏi âm thầm động, bước lên phía trước vài bước, hành lễ: "Chào các vị, tại hạ Tôn Bất Ngữ, không biết các vị đến Thiên Đẩu học viện ta có chuyện gì?" Hẳn không chút nào có vẻ để ý chuyện đệ tử bị đánh, người đứng đó, tự có vài phần trầm ổn.

Đối phương khách khí, Phất lan đức tự nhiên cũng sẽ không dây dưa đến chuyện trước, lạnh nhạt nói: "Chúng ta là đến tìm Tần Minh, vừa rồi đệ tử quý viện nói chúng ta là khất cái, bắt chúng ta cút, nên mới có sự xung đột này."

"Các người tìm Tần sư phụ?" Tôn Bất Ngữ tâm chột động, "Không lẽ các vị là Sử Lai Khắc Học Viện từ Ba Lạp Khắc vương quốc đến?"

Phất Lan Đức gật gật đầu, "đúng vậy."

Về mặt Tôn Bất Ngữ nhất thời trở nên tôn kính hẳn lên, "Có thể dạy ra được thiên tài như Tần sư phụ, tại hạ vạn phần kính nể. Chuyện vừa rồi, ta đại biểu Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện hướng các vị xin lỗi. Mời các vị nhanh lên." Vừa nói vừa làm ra một động tác xin mời, đồng thời trừng mắt nhìn đám Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện đệ tử một cái. Tựa hồ muốn nói, lát nữa ta sẽ quay lại thu thập các người.

Đám người Sử Lai Khắc học viện lúc này dưới sự chỉ dẫn của Tôn Bất Ngữ mới hướng trên núi đi lên.

Nhìn mọi người đi xa, Tuyết băng kẻ bị Đái Mộc Bạch một cước đá văng trong mắt toát ra quang mang oán độc, "Sử Lai Khắc học viện, hay cho một cái Sử Lai Khắc học viện, cũng dám đến đây ăn nhờ học viện chúng ta, các người chờ đó, có ta ở đây, các người đừng hòng ở lại chỗ này."

"Điện hạ, như vậy bất hảo." Một gã đệ tử bên cạnh thử thăm dò.

"Có cái gì bất hảo? Ngay cả đế quốc cũng là nhà chúng ta. Đi, hôm nay không đi học, ta phải đi tìm người để đòi lại công đạo, bốn điện hạ không thể không bị người ta đánh như vậy được,

không đuổi họ đi, khó tiêu mối hận trong lòng ta.<i>"

Tiến vào trong núi, mới có thể thấy được quy mô của Thiên Đẩu hoàng gia học viện. Bậc thang lên núi chỉ dùng Hán bạch ngọc chế tác mà thành, trên mỗi khối đều có những hình vẽ hồn thú khác nhau, tay nghề tinh xảo. Trời chiều, ánh nắng chiều lưu lại trên thêm đá những bóng cây đỏ nhạt, làm tăng thêm vài phần yên lặng, thư thả.

Hít vào một luồng không khí trong lành, mọi người phảng phất như đi vào thế giới của muôn cây, mà cảm xúc sâu sắc nhất là Đường Tam, Huyền Thiên Công hòa hợp với khí tức của vũ hồn lam ngân thảo, tại đây dường như trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều...cái cảm giác này mặc dù đã từng trải qua ở Tinh đấu đại sâm lâm nhưng cũng không rõ ràng như lúc này. Đường Tam biết rằng đây là do mình đã đột phá ba mươi cấp hồn lực gây ra.

Sau khi đột phá ba mươi cấp, hồn sư đối với thuộc tính của bản thân càng thêm nhạy cảm, Đường Tam vũ hồn lại là Lam ngân thảo, thực vật hệ vũ hồn, bởi vậy trong hoàn cảnh xung quanh toàn cây cối, vũ hồn của hắn càng thêm mẫn cảm.

Đại Sư quyết định mang Sử Lai Khắc thất quái đến Thiên Đẩu hoàng gia học viện nguyên nhân chủ yếu là vì nơi này là do Thiên Đẩu đế quốc hoàng thất sáng lập, các thiết bị phụ trợ cho tu luyện đều là tối tân nhất, mà đối với sự tu luyện của hồn sư mà nói, hoàn cảnh bên ngoài mặc dù không mang tính quyết định nhưng cũng có tác dụng phụ trợ không nhỏ.

Trong đó, tác dụng lớn nhất chính là thuộc tính hoàn cảnh tu luyện của hồn sư, chính là để cho hồn sư có thể ở hoàn cảnh thích hợp với mình nhất tu luyện vũ hồn, làm như vậy mặc dù không thể nói là hiệu quả gấp bội, nhưng tác dụng phụ trợ vẫn là rất tốt.

Ví như tại rừng rậm hoặc là tại một mảng thực vật phong phú thì thích hợp thực vật hệ vũ hồn như Lam ngân thảo của Đường Tam tu luyện, mà không khí phòng ăn, phòng bếp lại thích hợp cho thực vật hệ vũ hồn như Áo Tư Táp. Mà thú hồn sư căn cứ vào chính vũ hồn mình, cùng cùng loại động vật ở cùng một chỗ tu luyện cũng có chỗ phụ trợ. Hiệu quả phụ trợ cụ thể cùng vũ hồn của hồn sư liên quan mật thiết. Tổng thể vũ hồn càng mạnh, tiềm lực càng lớn, tại hoàn cảnh thích hợp tu luyện thu hoạch được càng nhiều.

Lấy điều kiện của Sử Lai Khắc học viện, đương nhiên không có khả năng cung cấp toàn bộ hoàn cảnh tu luyện thích hợp cho tất cả đệ tử, nhưng Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện bất đồng, tòa học viện này chiếm

một diện tích lớn, hơn nữa còn được kiến thiết bên ngoài Thiên Đẩu thành, trong đó, một nguyên nhân trọng yếu là chính là kiến thiết hoàn cảnh tu luyện. Là một hồn sư cao cấp học viện, các loại hoàn cảnh tu luyện phải được xây dựng tổng thể. Như thực vật hệ hồn sư cùng thực vật hệ hồn sư còn tốt, còn các loại thú hồn sư hoàn cảnh tu luyện không dễ dàng kiến thiết như vậy. Tuy không thể xây dựng cho mỗi loại thú hồn sư một hoàn cảnh tu luyện thích hợp, nhưng trải qua phân loại, bên trong Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện cũng có gần trăm dạng hoàn cảnh tu luyện, nên khẩu hiệu quảng cáo khi Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện chiêu sinh là "</i>Sẽ có một chỗ thích hợp với người.<i>"

Trong núi chẳng những không khí trong lành, hơn nữa cũng rất ẩm ướt, tâm trạng thoải mái càng khiến cho đám người Sử Lai Khắc học viện nhanh chóng quên đi sự viển vông lúc trước.

Tôn Bất ngữ hiển nhiên cũng không muốn nhắc tới chuyện cũ, dọc đường cũng đơn giản giới thiệu về cảnh sắc trên đường cho đoàn người Sử Lai Khắc học viện.

"</i>Trong học viện, giáo khu là ở giữa sườn núi, hoàn cảnh tu luyện được phân bố khắp nơi trên núi, dưới chân núi, ngay cả bên hồ cũng có.<i>"

Đại Sư hỏi: "</i>Tôn sư phụ, bây giờ Thiên Đẩu hoàng gia học viện có bao nhiêu đệ tử?<i>"

Tôn bất ngữ đáp: "</i>Ước chừng có hơn năm trăm đệ tử, cơ bản là quý tộc đệ tử đến từ Đế quốc cùng Vương quốc phụ thuộc, <i>"giáo sư"</i> cũng có chừng hơn năm mươi người, nói về lực lượng giáo sư vậy thì cũng đủ rồi, chỉ là....<i>" nói đến đây, hần bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Mọi người cũng không gạn hỏi. Mọi người đều là hồn sư, leo núi chừng ấy cũng chả tính là gì, rất nhanh bọn họ đã đi đến giữa sườn núi.

Thiên Đẩu hoàng gia học viện, giáo khu hoàn toàn là giống nhau kiến tạo mà thành, cảm giác giống như một tòa thành, bên ngoài tường cao năm thước, trải lên một màu vàng, nhìn qua cực kỳ tráng lệ, cho dù là ở phía trên cao nhất cũng là bao phủ bằng một lớp ngói lưu ly óng ánh, dưới ánh nắng chiều trông hết sức huyền lệ.

Lúc Đường Tam nhìn thấy kiến trúc nơi này, trong lòng không khỏi nhói đau, bố cục nơi này so với Đường Môn quả thực rất giống nhau, làm cho hần trở nên thất thần hồi tưởng chuyện xưa.

Lúc này, sắc trời đã dần dần tối sầm lại, phía xa xa, từng dải mây cũng từ từ biến

mất, bên trong Thiên Đẩu hoàng gia học viện những ngọn đèn cũng chớp chớp lần lượt nổi lên.

Tiến vào học viện, thật ra cũng không thấy nhiều đệ tử lắm, như Tôn sư phụ nói, hầu hết đệ tử đều cũng phân bổ tại các khu tu luyện, ngược lại tại giáo khu cũng không có lấy một người. Hắc liên dẫn đám người sử lại khắc học viện vào phong khách chờ đợi, rồi chạy đi tìm Tần Minh.

"</i>Các người thấy nơi này thế nào?<i>" Phất Lan Đức hướng mấy vị sư phụ hỏi.

Thiệu Hâm sư phụ mỉm cười đáp: "</i>Rất tốt, so với ta tưởng tượng còn muốn tốt hơn rất nhiều, ta rất thích không khí nơi này.<i>"

Triệu Vô Cực nói: "</i>Đại Sư đề nghị thật chính xác, mặc dù đệ tử có chút kém cỏi nhưng để dưỡng lão quả thật không tồi, lại cách Thiên Đẩu thành gần như vậy, mọi chuyện đều rất tiện.

Phất Lan Đức bật cười: <i>"Xem ra chúng ta thật sự ở chỗ này dưỡng lão rồi."</i>

Trong chốc lát, nương theo tiếng bước chân dồn dập, Tần Minh sắc mặt vui mừng bước nhanh vào.

<i>"Phất Lan Đức viện trưởng, mọi người rốt cục cũng tới, ta đợi đến mòn mắt a!"</i> Vừa đi vừa nói, Tần Minh bước lên hướng Phất Lan Đức cùng mấy vị Sử Lai Khắc sư phụ hành lễ.

Phất Lan Đức nâng hắc dật cười nói: <i>"Đừng đa lễ như vậy, sau này chúng ta còn phải trông cậy vào người, bên này người đã an bài tốt rồi chứ?"</i>

Tần Minh gật đầu đáp <i>"Viện trường an tâm, ta đã an bài ổn thỏa. Ta đã nói chuyện qua với lãnh đạo học viện, bọn học phi thường hoan nghênh mọi người gia nhập, mặc dù học không quá tin tưởng rằng mấy vị học đệ, học muội thực sự mạnh mẽ đến vậy, nhưng cứ việc có mấy hài tử của Hoàng Đẩu chiến đội chứng minh, mọi việc đều không có vấn đề. Như vậy đi, các vị sư phụ cùng học đệ, học muội đều đi đường xa, hôm nay trước tiên mọi người nghỉ ngơi một chút, ta sẽ an bài chỗ nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ dẫn mọi người đến diện kiến mấy vị lãnh đạo học viện, đem chuyện này triệt để ổn định."</i>

Tần Minh an bài làm cho Phất Lan Đức rất hài lòng. Tần Minh lập tức dẫn bọn họ đến khu Tây của giáo khu Thiên Đẩu hoàng gia học viện, nơi này đã được thu dọn sạch sẽ, hơn nữa mỗi người đều có phòng riêng lại còn có riêng cả một phòng khách lớn, mọi vật dụng thường ngày đều mới tinh, cả sân rộng đều như là dành riêng cho họ vậy, điều kiện so với Sử Lai Khắc

học viện quả thật tốt hơn nhiều.

Không chỉ sư phụ hài lòng, mà Sử Lai Khắc thất quái cũng là rất kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ, vị Tần Minh học trưởng này cũng thật là chu đáo, mọi việc đều an bài thỏa đáng.

Mọi việc đã xong, mọi người đều tập trung tại sảnh tiếp khách, Tần Minh ngồi ở bên Phất Lan Đức, hướng các vị sư phụ khẩn thiết hỏi: <i>"Không biết mọi người có hài lòng không? Lần trước sau khi quay lại học viện an bài chuyện này, ta vẫn nghĩ nơi này vẫn là nơi thích hợp nhất với mọi người, phía trước có thể ngắm phong cảnh, hơn nữa cũng có thể nhìn thấy mặt hồ, từ bên này cũng có một con đường có thể trực tiếp đi thông chân núi, đến Thiên Đẩu thành cũng rất dễ dàng."</i>

Triệu Vô Cực cười nói: <i>"Tần Minh, phiền người rồi, mọi chuyện người đều an bài rất tốt."</i>

Tần Minh đáp: <i>"Đây cũng là điều nên làm thôi, thời gian đã không còn sớm nữa, vốn ta định mời mọi người vào tham quan Thiên Đẩu thành, tìm chỗ thật tốt để mọi người tẩy trần, nhưng hôm nay cũng đã muộn rồi, mọi người tùy tiện có thể ăn uống một chút bên trong học viện. Đợi ngày mai, mọi chuyện ổn định, hẳn là cũng có yến tiệc để thết đãi mọi người."</i>

Phất Lan Đức nói: <i>"Tần Minh, người cũng biết, chúng ta đối với thế tục lễ nghi không hề để ý, người cũng không cần quá phiền toái."</i>

Tần Minh nhìn Phất Lan Đức, ánh mắt mang theo vài phần thân thiết, <i>"Phất Lan Đức viện trưởng, không có ngài cùng các vị sư phụ, thì cũng không có Tần Minh hôm nay. Lần này ta có cơ hội báo đáp, ta như thế nào lại không tận tâm cơ chứ?"</i>

Bữa ăn so với tưởng tượng còn muốn thịnh soạn hơn rất nhiều, mặc dù đột xuất, nhưng Tần Minh vẫn có thể chuẩn bị cho mọi người thức ăn tốt nhất, mọi người ăn cơm cho đến khi sao đầy trời mới coi như chấm dứt.

Sử Lai Khắc học viện, đám người đi lâu như vậy, quả thật đều có chút mệt mỏi, ai nấy đều tự tiện về phòng mình nghỉ ngơi.

Một đêm không nói chuyện, buổi sáng sớm ngày thứ hai, Đường Tam cũng vừa mới luyện xong Tử cực ma đồng. Tần Minh đến, còn đem theo bữa sáng còn nóng do hắn thỉnh trừ sư chuẩn bị đến.

"Tiểu Tam, người còn sớm như vậy đã thức rồi?" Tần Minh nhìn Đường Tam vừa từ trên phòng đi xuống bắt chuyện.

Đường Tam a a cười đáp: "Học trưởng, ngài cũng dậy rất sớm a!"

Tần Minh vỗ vỗ vai Đường Tam nói: "Trong Sử Lai Khắc thất quái các người, người là người để cho ta nhiều ấn tượng nhất. Thật không rõ được người tuổi còn nhỏ vậy, lại tu luyện như thế nào ra được một thân bản lãnh này. Người so với ta năm đó còn muốn xuất sắc hơn nhiều."

Nghe Tần Minh xưng tán. Đường Tam có chút xấu hổ đáp: "Học trưởng quá khen."

Tần Minh nghiêm túc nói: "Đây đều là những lời thật lòng, ta ở đây cũng được mấy năm thời gian, đệ tử thiên tư xuất sắc cũng gặp qua không ít. Giống như Ngọc Thiên Hằng, Độc Cô Nhạn đều rất tốt, nhưng bọn họ so với người lại còn thiếu một loại đặc chất. Người làm ta ấn tượng nhất không phải là lam ngân thảo vũ hồn biến dị mà là ý nghĩ tinh táo. Một hồi đấu hồn cùng Hoàng Đấu chiến đội của Thiên Hằng bọn họ, nói là thực lực bọn họ thua các người, không bằng nói là thua trí tuệ cùng năng lực khống chế chiến cuộc của người. Sau này, người nhất định sẽ trở thành một gã khổng lồ chế hệ hồn sư đỉnh phong."

Dừng lại một chút, Tần Minh ánh mắt càng trở nên nóng bỏng, "Có thể làm cho đồng đội có thể phát huy hết toàn bộ thực lực, đã là một gã khổng lồ chế hệ hồn sư hợp cách. Mà có thể khống chế tình thế trên chiến trường, "đĩ nhược thắng cường" thì tuyệt đối phải có tiềm chất của một gã khổng lồ chế hệ hồn sư tốt nhất. Người là đệ tử của Đại Sư, so với sự giáo dục của Đại Sư ta thật không có khả năng so sánh, ta chỉ có thể nói với người hai chữ: "Tin tưởng"... Bất luận cục diện thế nào, khi người đối diện địch nhân thủy chung đều phải duy trì tín niệm tất thắng, vậy mới có thể đem thực lực người phát huy đến trình độ lớn nhất."

Nói đến đây, Tần Minh lại vỗ vỗ bả vai Đường Tam, "Học đệ, cố gắng lên, nói thật, ta rất muốn nhìn người đến lúc ba mươi tuổi là có thể đạt đến trình độ nào. Ta tin tưởng, người nhất định sẽ vượt qua ta!"

Đám người Sử Lai Khắc học viện trước sau đều rời giường, lúc tất cả ăn điểm tâm thì Tần Minh giới thiệu đơn giản một chút kết cấu nhân viên của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

Thiên Đẩu hoàng gia học viện chia đệ tử làm ba tầng, vừa mới vào hay thực lực không đủ hai mươi lăm cấp làm một tầng, gọi là Thiên vi cấp. Hai mươi lăm cấp trở lên đến ba mươi cấp là một tầng gọi là Thiên chí cấp, ba mươi cấp trở lên gọi là Thiên Đẩu cấp, giống như Hoàng đẩu chiến đội, bảy người đều là Thiên Đẩu cấp tinh anh, mà một ngày trước mọi người gặp đám đệ tử ở chân núi đều là Thiên vi cấp đệ tử.

Giáo sư phân cấp cùng đệ tử giống nhau, bất quá yêu cầu lại cao hơn rất nhiều. Hồn lực đạt tới 40 cấp là tiêu chuẩn để tuyển chọn giáo sư. Tại Thiên Đẩu học viện, hơn bốn mươi cấp gọi là Thiên Vi cấp giáo sư, hơn 50 cấp thì gọi là Thiên Chí cấp giáo sư, mà vượt qua 60 cấp hồn sư thì gọi là Thiên Đẩu cấp giáo sư. Giống như vị Tôn sư phụ hôm qua cũng là một vị năm mươi ba cấp Thiên Chí cấp giáo sư, mà Tần Minh cũng là mới vừa lên Thiên Đẩu cấp giáo sư không lâu.

Bởi vì Thiên Đẩu hoàng gia học viện là thuộc quyền quản lý của hoàng thất, trên danh nghĩa viện trưởng học viện cũng chính là đương kim Hoàng đế bệ hạ, bởi vậy trong học viện không hề có chức viện trưởng. Việc quản lý do ba vị có tư cách nhất cũng ba vị là có thực lực mạnh nhất tạo thành giáo ủy hội định đoạt, Tần Minh nói đến cao tầng học viện cũng là chỉ bọn họ!

Học viện mọi việc lớn nhỏ đều do giáo ủy quyết định, ngoại trừ có một số ít chuyện trọng yếu phải hỏi Thiên Đẩu đế quốc hoàng thất.

Thiên Đẩu đế quốc hoàng thất đối với học viện phi thường coi trọng, mặc dù Thiên Đẩu hoàng đế không trực tiếp chỉ đạo, nhưng cũng sẽ cấp một vị hoàng thất tôn quý phụ trách học viện, kể cả ba vị giáo ủy nhiều lúc cũng phải hỏi ý kiến khi quyết định sự vụ!!

Trước mắt Thiên Đẩu hoàng gia học viện, ba vị cao tầng giáo ủy nguyên lão giáo sư, đều là hơn tám mươi cấp hồn đẩu la, bản thân lực lượng cực kỳ hùng hậu, Thiên Đẩu giáo sư có tám người, tại Thiên Đẩu đế quốc cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Nghe xong Tần Minh nói, Phất Lan Đức cười nói: <i>"Nói vậy chúng ta đều có thể trở thành một Thiên Đẩu cấp giáo sư a?"</i>

Tần Minh cười nói: "Đó là chuyện đương nhiên, Thiên Đẩu cấp giáo sư địa vị rất cao, bình thường chỉ dạy dỗ Thiên Đẩu cấp đệ tử, mà Thiên Đẩu cấp đệ tử thì chỉ chiếm một phần mười tổng số mà thôi. Công việc dạy học cũng rất nhàn nhã, mà đãi ngộ lại cực cao, ngoại trừ cuộc sống bên trong học viện đều do học viện phụ

trách, mỗi tháng thù lao ngoại ngạch ba ngàn kim hỗn tệ. Nếu như có tình huống đặc thù, còn có những loại thu nhập khác.<i>"

"</i>Ba ngàn? Thật là xa xỉ." Phất Lan Đức dù sao cũng từng là viện trưởng, mặc dù hẳn đối với vấn đề thu nhập cũng rất quan tâm, nhưng cũng không tiện hỏi, lúc này lại nghe Tần Minh nói đến, cũng không khỏi rất hài lòng, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ. Sự hài lòng đối với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng bay vút lên.

"Tần Minh, dẫn đường đi. Chúng ta kiên đi diện kiến ba vị giáo ủy tiền bối.<i>"

"</i>Được."

Thiên Đấu hoàng gia học viện, giáo ủy khu được đặt ở trung tâm giáo khu, là tòa kiến trúc lớn nhất, mặc dù cũng là kiến trúc đơn tầng, nhưng lại cao hơn mười thước, nhìn qua có vài ba phần giống Vũ hồn điện

Từ đầu chí cuối, đám người Sử Lai Khắc học viện đều là do Tần Minh dẫn đường đi tới nơi này. Cho dù là điều kiện tốt như thế nào đi nữa, nơi này dù sao cũng không phải là Sử Lai Khắc học viện, không phải là chỗ của mình, tự nhiên là không thể tự nhiên như ở nhà được.

Phất Lan Đức mặc dù trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười, nhưng nhiều năm tự do như vậy làm hẳn trong lòng cũng có đôi chút khổ sở. Sử Lai Khắc học viện cho dù có nhỏ hơn nữa, thì hẳn cũng là viện trưởng, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cho dù tốt cuối cùng cũng không thể nào thân thiết giống như nhà của mình.

Bất quá, Phất Lan Đức tâm tình cũng rất nhanh bình ổn vài phần. Khi bọn họ bước vào bên trong khu giáo ủy...ba vị lão nhân đã đứng đợi sẵn tự bao giờ.

Ba vị lão nhân này mặc dù chỉ đơn giản đứng ở nơi này, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác đặc thù, phảng phất ba người bọn họ chính là hạch tâm chủ giáo khu, thậm chí là của cả học viện. Bọn họ trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng loại khí chất đặc thù thuộc về cường giả này cũng vô pháp che giấu.

Ba lão nhân trên người đều mặc hắc sắc trường bào, trên áo dùng chỉ vàng thêu một ít đồ hình kỳ dị....Trường bào loại này không phải là do học viện đặc chế cho họ, mà là hơn tám mươi cấp hỗn đấu la mới có thể đến vũ hồn điện nhận, đại biểu cho thân phận của mình và cũng là lễ phục định chế, tiếp cận hồng sắc lễ phục của phong hào đấu la.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 156: Quán thông nhất mạch (1)

Dịch giả : Ditylitu

Biên dịch : Yêu Sinh Hận

Bình thường mà nói, hôn đấu la và phong hào đấu la rất ít mặc loại lễ phục này, nó không những đại biểu cho thân phận mà còn mang ý nghĩa trình trọng. Chỉ khi cùng cấp bậc đối thủ quyết đấu hoặc trong tình huống cực kỳ trang nghiêm mới gặp phải loại lễ phục này. Mà hiện tại ba vị lão nhân đều mặc loại lễ phục này, tự nhiên sẽ không vì bọn họ muốn đi quyết đấu, vậy thì chỉ có thể chứng minh đây là sự xem trọng của họ đối với Sử Lai Khắc học viện, hơn nữa họ lại tự mình đến trước cửa giáo ủy nghênh đón!

Cho dù Phất Lan Đức có cao ngạo đến đâu thì gặp phải tình huống này cũng không tránh khỏi cảm giác <i>"Thụ sủng nhược kinh"</i>, hẳn vốn là dạng người <i>"người kính ta một thước, ta kính người một trượng"</i>, đối phương tôn trọng hẳn như vậy hẳn làm sao lại không tỏ vẻ được chứ.

Phất Lan Đức nhanh chóng bước lên, khi cước bộ dừng lại thì hai tay đã giao nhau có chút khom lưng: <i>"Sử Lai Khắc học viện, Phất Lan Đức vũ hồn Miêu Ưng, miễn công hệ bảy mươi tám cấp bảy hoàn chiến hôn thánh...ra mắt tiền bối."</i>

Trong giới hôn sư mà nói, đây chính là lễ mà văn bối phải làm khi ra mắt các bậc tiền bối. Phất Lan Đức tuy đã ngoài năm mươi nhưng đối diện với ba vị lão nhân hơn tám mươi tuổi này thì dùng lễ văn bối cũng không có gì quá đáng!

Lão nhân ở giữa vừa cười vừa bước tới trước, tay một đặt lên vai Phất Lan Đức nói : <i>"Phất Lan Đức viện trưởng không cần khách khí, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Được các vị sư phụ của "</i>quái vật học viện<i>"</i> đích thân đến chỉ đạo, tể viện lấy làm vinh hạnh.Ta là giáo vụ thủ tịch, Mộng Thần Ky, vũ hồn Hắc yêu, khống chế hệ tám mươi sáu cấp tám hoàn, chiến hôn đấu la. Ta giới thiệu cho người một chút."</i>

Mộng Thần Ky vóc người bình thường, rất gầy, <i>"nhìn qua toàn thân cũng không có một khối thịt"</i> (cái này không hiểu lắm, chắc là để chỉ rất gầy, dịch tạm như thế, ai có thể giùm tại hạ dịch câu này được không, tại hạ xin đa tạ),giọng nói có chút âm trầm, nhưng lại không hề khó nghe, làm cho người ta có

loại cảm giác thân thiết. Râu tóc bạc trắng, người mặc dù rất gầy nhưng tinh thần lại dị thường quắc thước, sắc mặt hồng hào.

Vừa nói, Mộng thần Ky vừa hướng lão giả bên trái <i>"Vị này là nhị thủ tịch của giáo ủy, Bạch Bảo Sơn hôn đấu la. Vũ hồn Thiên Tinh Lô, phòng ngự hệ, tám mươi lăm cấp tám hoàn chiến hôn đấu la."</i>

Bạch Bảo Sơn hình thể so với Mộng thần Ky lại hoàn toàn trái ngược, vóc người không cao nhưng lại rất mập, là tiêu chuẩn cho kiểu người thân cao bốn thước, vòng eo cũng là bốn thước ... (ta thấy còn hơn cái bánh mì)

Trên mặt thủy chung luôn mang theo nụ cười ôn hòa, ngay cả thịt trên mặt cũng theo nụ cười mà rung động. Nghe Mộng Thần Ky giới thiệu đến mình lão liền hướng Phất Lan Đức gật đầu mỉm cười.

Mộng Thần Ky chỉ vào vị cuối cùng, nói: <i>"Vị này là tam thủ tịch của giáo ủy, Trí Lâm hôn đấu la, vũ hồn Thiên Thanh Đẳng, khống chế hệ tám mươi ba cấp tám hoàn khí hôn đấu la."</i>

Trong ba vị cao tầng giáo ủy, Trí Lâm có bề ngoài là bình thường nhất, tướng mạo cũng rất bình thường, chỉ có cặp mắt lấp lóe tinh quang, gây cho người ta một loại cảm giác rất đặc thù.

Mặc dù đã biết trước bọn họ đều là cường giả hơn tám mươi cấp hôn đấu la, nhưng khi Mộng thần Ky chính thức giới thiệu thì cảm giác vẫn rung động như trước, nhất là lại có đến hai trong ba vị là khống chế hệ hôn đấu la.

Hôn sư giới ai cũng biết, công kích của cường công hệ hôn sư cố nhiên là mãnh liệt mà khống chế hệ hôn sư mới là khó đối phó nhất, cũng là đối thủ không muốn đối mặt nhất, trừ khi là vừa vặn khắc chế nhau, nếu không trong tình huống một đối một, đồng cấp bậc hôn sư rất khó chiến thắng khống chế hệ hôn sư.

Phất Lan Đức cũng lần lượt giới thiệu các vị sư phụ một phen, về phần Sử Lai Khắc Thất Quái, dù sao cũng chỉ là đệ tử nên hẳn cũng không có nhiều lời giới thiệu, nhưng Phất Lan Đức nhìn ra được, sự hứng thú của ba vị cao tầng giáo ủy hội đối với Sử Lai Khắc Thất Quái tựa hồ so với bọn họ còn muốn nhiều hơn một chút.

Mộng Thần Ky nói: <i>"Các vị không nên khách khí, đã đến đây thì cứ xem như nhà của mình, mau...mời vào trong!"</i>

Giáo ủy hội cũng không xa hoa như trong tưởng tượng của mọi người, trái lại chỗ ở bên trong của ba vị giáo ủy lại vô cùng đơn sơ.

Chỉ có một số vật dụng cần thiết cùng một ít thực vật điểm xuyến mà thôi.

Mọi người chia nhau ngồi xuống, bởi vì ghế trong giáo ủy hội cũng không nhiều, Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ có thể đứng sau Phất Lan Đức cùng các vị sư phụ. Lúc này trong ánh mắt mọi người cũng đều ánh lên vài phần hưng phấn, dù sao ở trước mặt họ là có ba vị hồn đấu la cấp bậc cường giả.

Tại hồn sư giới, hồn sư có thể tu luyện đến trình độ này tuyệt đối là <i>"Phượng mao lân giác"</i> (khó tìm như lông Phượng, sừng Lân, rất hiếm thấy), không ai là không có thực lực cường đại, cho dù là không thể đạt đến khả năng hủy thiên diệt địa thì cũng có thể tiêu sái tung hoành giữa vạn quân.

Mộng Thần Ky để cho người hầu bưng trà nước, điểm tâm lên...ánh mắt nhìn về hướng Sử Lai Khắc Thất Quái mỉm cười:

<i>"Nghe Tần Minh nói những hài tử này đã chiến thắng Hoàng Đấu chiến đội, thật sự là làm ta giật mình,"</i> Quái vật học viện<i>" quả nhiên là nơi hội tụ của "</i>quái vật<i>"</i>, thành tích của Tần Minh đã làm cho ta cực kỳ giật mình, lại không nghĩ tới quý viện cư nhiên lại còn có thể bồi dưỡng ra nhiều thiên tài vĩ đại như vậy."</i>

Phất Lan Đức cười khổ: <i>"Sử Lai Khắc học viện hiện đã không còn tồn tại!"</i>
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Mộng Thần Ky nghiêm giọng: <i>"Không, người hãy nhìn những hài tử sau người, thành tựu sau này của chúng và cả những đệ tử đã tốt nghiệp trước kia, tất cả hào quang vốn là thuộc về Sử Lai Khắc. Tần Minh với ta đã nói với nhau rất rõ ràng.</i>

Lần này các vị đến, đây chính là vinh dự của tệ viện, trừ khi các vị sư phụ đồng ý, nếu không học viện sẽ không tùy ý ràng buộc nhiệm vụ giảng dạy đối với các người. Ở chỗ này, các vị hoàn toàn tự do, có yêu cầu, chỉ cần trong khả năng thì mọi chuyện đều sẽ rất dễ dàng!"</i>

Phất Lan Đức dù sao cũng là hơn bảy mươi cấp bậc cường giả, tự nhiên cũng nhìn ra được sự chân thành, bọn họ là một lòng cầu tài, thậm chí không hề nghi ngờ lựa chọn tin tưởng vào Tần Minh!

Vị giáo ủy Trí Lâm, hồn đấu la ngồi một bên đột nhiên hỏi: <i>"Nghe Tần sư phụ nói qua, được biết trong mấy vị đệ tử của quý viện có một vị thiên tài khổng lồ chế hệ hồn sư đặc biệt xuất sắc, không biết là vị nào?"</i>

Đại Sư lạnh nhạt cười(gãi trúng chỗ sưng rồi J), đạo : <i>"Không dám gọi là thiên tài, Đường Tam!"</i>

Đường Tam đáp lời, từ trong Sử Lai Khắc thất quái đi ra, cung kính hướng ba vị giáo ủy hành lễ: <i>"Xin chào ba vị sư phụ."</i>

Trí Lâm mỉm cười, không khí chung quanh đột nhiên có chút vận vẹo.

Những người khác không có cảm giác, nhưng Đường Tam lại phát hiện rõ ràng không khí chung quanh mình dường như đang ngưng đọng lại, hồn lực khổng lồ chấn động lan đến, thân thể của mình đã hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích.

Cổ hồn lực cùng với hồn lực Lam Ngân Thảo của hắn lại có phần tương tự, mặc dù đang gây áp lực trên thân thể mình nhưng lại hoàn toàn không hề có chút sát khí.

Hiểu được đối phương đang thử thực lực của mình, lập tức Đường Tam cũng không nhiều lời, Huyền Thiên Công liền vận chuyển đối kháng với ngoại lực đang không ngừng xâm nhập thân thể.

Sử Lai Khắc học viện mọi người đều biết Trí Lâm hiện đang làm gì, cũng không nói gì thêm, xem như là Trí Lâm đang khảo nghiệm thực lực nhập học. Phất Lan Đức xem trước mặt như không có chuyện gì, để cho các vị giáo ủy cao tăng của Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện càng nhìn rõ mình bồi dưỡng đệ tử là cỡ nào xuất sắc.

<i>"Di"</i> Trí Lâm ánh mắt vốn bình thản dần trở nên kinh ngạc, thực lực của hắn là như thế nào, đầu tiên phát hiện Đường Tam hồn lực ước chừng khoảng trên dưới ba mươi cấp, điều này chứng minh Tần Minh tán dương cũng không quá lời.

Mà đối với việc hắn với mình tương đồng thực vật hệ hồn lực cũng không hề nghi vấn, chỉ là Trí Lâm không rõ rằng tại sao Đường Tam chỉ có ba mươi ba cấp hồn lực mà lại khó chơi như thế.

Thông qua hồn lực cảm giác được rằng Đường Tam hồn lực mặc dù còn xa mới bằng mình nhưng lại có tính dẻo dai bền bỉ vô cùng, áp lực càng lớn, sức co dãn càng cao.

Hơn nửa khả năng thừa nhận áp lực của thân thể Đường Tam cũng không phải là ba mươi ba cấp hồn sư có thể so sánh, đối mặt với áp lực, trên mặt hắn cũng không hề có chút biểu hiện thống khổ.

Phải biết rằng, áp lực hồn lực Trí Lâm xuất ra thì ba mươi cấp hồn sư thừa nhận có chút khó khăn.

Nhưng hắn nào đâu biết rằng thân thể Đường Tam không chỉ đơn thuần là được hồn hoàn cùng hồn lực cải tạo mà còn có phần

đóng góp của một <i>"ngoại phụ hồn cốt"</i>. Nhân Diện Ma Chu hồn cốt bá đạo ra sao, đối với lực lượng thân thể, sự mềm dẻo, nhanh nhẹn toàn diện cải tạo thể hiện ra đều rất rõ ràng.

Nếu không như vậy, Đường Tam như thế nào có thể dẫn dắt Sử Lai Khắc chiến đội đối mặt cường địch cơ chứ.

Ngay cả Đái Mộc Bạch cũng tự nhận không bằng, tác dụng cải tạo của ngoại phụ hồn cốt cũng không đơn giản chỉ nhìn ở mặt ngoài, mà sự cải tạo bên trong cũng góp phần quan trọng không kém.

Trường bào trên người Hồn đấu la Trí lâm không gió cũng tự động, hăn mặc dù chỉ ngồi một chỗ nhưng Đường Tam rõ ràng cảm giác được áp lực vẫn đang từng chút một tăng lên.

Vị hồn đấu la cực kỳ cẩn thận, vì sợ Đường Tam nhất thời khó lòng thừa nhận áp lực, hăn khống chế hồn lực tăng lên một cách chậm chạp, một khi Đường Tam có dấu hiệu không thể thừa nhận được nữa thì lập tức có thể thu tay.

Đường Tam dĩ nhiên cũng hiểu được vị khống chế hệ hồn đấu la vẫn đang khảo nghiệm chính mình, có mặt Phát Lan Đức cùng với Đại Sư và mọi người trong học viện, hăn đã biết hăn không chỉ đơn giản là đại biểu cho mỗi chính mình, mà còn là đại diện cho cả Sử Lai Khắc học viện. Cho nên mặc dù áp lực chung quanh càng lúc càng lớn, Huyền Thiên Công trong cơ thể dưới áp lực cũng càng lúc vận chuyển càng nhanh, mà trên mặt lại không hề hiện ra nửa phần thống khổ.

Trải qua nhiều năm tu luyện cùng với vô số lần <i>"ma luyện"</i> (tu luyện vượt khả năng) cùng khảo nghiệm, ý chí lực của Đường Tam đã không phải một hài tử mười ba tuổi có thể so sánh được. Lúc trước, sự thống khổ của việc tiếp nhận hồn hoàn mang lại hăn còn có thể chịu đựng được thì lúc này hăn sao lại có thể dễ dàng khuất phục được.

Song quyền âm thầm nắm chặt nhưng sắc mặt Đường Tam lại không hề thay đổi, thần sắc không chút kiêu ngạo, nương theo Huyền Thiên Công thúc dục, chung quanh thân thể dần dần hiện ra một tầng khí vụ nhàn nhạt màu trắng, tỏa mùi hương thơm ngát.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 157: Quán thông nhất mạch (2)

Dịch giả : Ditylitu

Biên dịch : Yêu Sinh Hận

Nội lực cấp tốc vận chuyển, lúc này nhận tính của Lam Ngân Thảo cùng với nội lực dùng hòa làm một thể.

Nương theo vũ hồn Thiên Thanh Đằng áp lực phóng thích càng lúc càng lớn, hồn đấu la Trí Lâm cũng kinh ngạc càng nhiều, hài tử trước mặt mình thật sự là chỉ mới mười ba tuổi sao?

Có lý nào hẳn lại nhìn không rõ rằng Đường Tam vẫn đang cố gắng, chỉ dựa vào ý chí cùng với sức chịu đựng của thân thể mà chống đỡ áp lực từ hồn lực gây ra...Chỉ là sự xuất sắc của Đường Tam thật sự là quá sức ngoài dự liệu của hắn.

Vốn dĩ làm người ai cũng có lòng hiếu thắng, ngay cả Hồn Đấu La cũng không có ngoại lệ, sự hiếu thắng cùng với tò mò đối với thiếu niên thiên tài trước mặt cũng không khỏi làm cho Trí Lâm càng muốn nhìn rõ cực hạn của hài tử này rốt cuộc có thể đạt đến trình độ nào.

Gật đầu khẽ nhìn Đường Tam, trường bào trên người Trí Lâm không chút lay động theo hồn lực gia tăng mà dần dần tĩnh lặng trở lại, nhìn một màn trước mắt, hai vị Hồn Đấu La còn lại cũng không khỏi kinh ngạc...Ba người bọn họ ở chung một chỗ cũng đã lâu, tự nhiên cũng hiểu được là lúc này Trí Lâm đang phóng thích cường độ hồn lực là cỡ nào.

Hai vị hồn đấu la trong ánh mắt liền toát lên vẻ lo lắng, họ cũng biết Trí Lâm là người biết nặng nhẹ nhưng ngộ nhỡ làm bị thương hài tử trước mặt thì thật sự là bất hảo.

Rất nhanh, sự lo lắng liền cũng hoàn toàn triệt tiêu mà thay vào là sự giật mình, thân thể Đường Tam vẫn tựa như thái sơn đứng vững, không chút nào xê dịch, chỉ là thần sắc càng lúc càng trở nên ngưng trọng.

Ngay cả vũ hồn cũng chưa từng xuất ra?? Ba vị hồn đấu la trong lòng thầm nghĩ.

Không thể? Trí Lâm trong lòng hiểu rõ hơn ai hết, hồn lực của mình phóng thích ra là cỡ nào, cho dù là Hồn Tôn trên ba mươi lăm cấp ắt hẳn là cũng buộc phải xuất ra vũ hồn mới có thể chống đỡ, chứ

đừng nói giống như Đường Tam chống đỡ
thong dong như vậy.

Trên lý thuyết, về biểu hiện thần sắc hay ý chí kiên định mà nói, một khi hồn lực áp
bách đạt đến một trình độ nhất
định thì không chỉ đơn thuần chỉ cần ý chí là có thể làm được.

Thực tế đối với <i>"đê cấp"</i> (cấp thấp) hồn sư, có thể chịu đựng hồn lực áp
bách đến từ cao cấp hồn sư có cường độ
chỉ bằng với hai phần ba thực lực bản thân cũng xem như là xuất sắc rồi, còn nếu
có thể kiên trì hồn lực áp bách so với
bản thân tương đương thì phải nói là ý chí cực kỳ kiên định nhưng điều kiện tiên
quyết là phải xuất ra vũ hồn mới có
thể chống đỡ được.

Nhưng nếu là thú hồn sư....

Đối với sự trợ giúp thể lực bản thân hồn sư thì thú vũ hồn có tác dụng lớn hơn nhiều
so với khí vũ hồn, mà khí vũ hồn
lại chiếm ưu thế tại khả năng sử dụng chính nó làm vũ khí.

Từ sự giới thiệu của Tần Minh, ba vị hồn đấu la cũng biết được Đường Tam cũng là
một gã khí hồn sư. Nhưng quả thật khó
tin, chỉ là một gã khí hồn sư mà có thể kiên trì vượt qua hơn một trăm mười phần
trăm tự thân hồn lực của mình, lại vẫn
còn chưa xuất ra vũ hồn nữa chứ!?

Theo sự rung động hồn lực kịch liệt. Đám người Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực cũng
dần trở nên khẩn trương, nửa đứng nửa
ngồi, chỉ sợ Đường Tam xảy ra biến cố.

Mà Đại Sư như trước vẫn lẳng lặng ngồi uống trà, nhìn hoàn cảnh trước mắt cũng
không tỏ chút lo lắng.

Không ai rõ thực lực Đường Tam hơn Đại Sư. Tình huống trước mắt, Đại Sư hoàn
toàn có thể tính toán biết được cực hạn
của Đường Tam là đến đâu, lúc này ngay cả vũ hồn còn chưa phóng thích thì tự
nhiên là cực hạn của Đường Tam còn chưa
đến.

Thậm chí có thể nói khoảng cách cực hạn vẫn còn một đoạn dài. Đại Sư hiểu rõ,
Hồn lực Đường Tam so với người khác bất
đồng, Lam Ngân Thảo có nhận tính rất tốt, trong chiến đấu biểu hiện của nó là
không rõ ràng bởi vì đơn giản nó chỉ tăng
cường khả năng chiến đấu bền bỉ. Mà đối mặt với áp lực không ngừng tăng cường,
cổ nhận tính đã hoàn toàn biểu hiện tác
dụng của mình.

Trí Lâm đã dần dần tăng hồn lực từ ba mươi lăm lên ba mươi sáu cấp, rồi ba mươi

bảy cấp, ba mươi tám cấp, ba mươi chín cấp....Đến khi hồn lực tăng đến tương đương trình độ bốn mươi cấp thì trên mặt Đường Tam rốt cuộc đã toát ra vẻ thống khổ. Thần sắc có chút động đậy, khó khăn giờ tay phải lên.

Lam quang lóe lên, Lam Ngân Thảo như tiên hoa nở rộ từ lòng bàn tay tràn ra phiêu phát trong không trung, hình thành một cái lồng giam lớn đem Đường Tam bao bọc vào trong, tử sắc quang mang bộc phát, tất cả Lam Ngân Thảo tự động trong không khí, mỗi lần động đậy cũng sinh ra một loại cảm giác đặc thù, dường như không khí cũng theo đó mà rung động.

Trí Lâm hồn đấu là người cảm thụ rõ ràng nhất. Khi Đường Tam phóng xuất Lam Ngân Thảo, hắn như trút được gánh nặng, chuẩn bị thu hồi hồn lực chấm dứt khảo thí thì Lam Ngân Thảo lại bày ra một cảnh tượng kỳ dị.

Trên lồng giam hình tròn, mỗi cây Lam Ngân Thảo sắp xếp với nhau chỉ lộ một kẽ hở tinh tế, theo mỗi lần lung lay đều mang lại cho Trí Lâm một cảm giác kinh ngạc, hồn lực do mình phóng ra dường như đều bị chúng làm cho yếu bớt rất nhiều.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Chính xác mà nói, áp lực là bị Lam Ngân <i>"tù lung"</i> (lồng giam) uyển chuyển hóa giải.

Ba vị Hồn Đấu La dần dần từ vẻ mặt kinh ngạc đã biến thành kinh hãi vì những sự thần kỳ xuất hiện trên người Đường Tam.

Nhìn qua thì Đường Tam tựa như rất kiên định nhưng kỳ thật ngay cả hắn cũng không biết Lam Ngân Thảo tại sao lại biến hóa như vậy, trên thực tế trước uy áp của bốn mươi cấp hồn lực, Đường Tam ngay cả hít thở cũng đều trở nên khó khăn, chỉ là hắn không muốn mọi người Sử Lai Khắc học viện lo lắng nên vẫn phải chống.

Lam Ngân Thảo phóng thích sở dĩ là do Đường Tam đã không thể chống đỡ được nữa.

Lúc này Lam Ngân Thảo tự động như có quy luật, Đường Tam có cảm giác áp lực nhất thời giảm bớt. Trong đầu hắn liên tưởng đến phương pháp tá lực đả lực, tứ lượng bạt thiên cân.

Tứ lượng bạt thiên cân cũng là kỹ năng mà kiếp trước Đường Tam thường dùng nên hắn tự nhiên là hiểu được, chỉ có điều khó hiểu là tại sao Lam Ngân Thảo không được hắn dụng tâm điều khiển cũng có

thể thi triển loại vũ kỹ này.

Biết được điều này, Đường Tam đột nhiên phát hiện rằng đối với vũ hồn của mình, hẳn vẫn có điều chưa hiểu rõ.

Áp lực giảm bớt, sắc mặt Đường Tam cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Mà đối mặt với tình huống như vậy, hồn đấu la Trí Lâm không những không đình chỉ trải nghiệm mà uy áp tăng lên còn có phần gấp gáp hơn trước.

Tứ lượng bạt thiên cân nói ra thì còn có thể...nhưng nếu vạn cân thì như thế nào? Áp lực tăng nhanh, Đường Tam cảm giác kinh mạch dưới áp lực dường như muốn vỡ ra, toàn thân bao trùm cảm giác thống khổ, da tay dần dần nổi gân đỏ, Huyền Thiên Công vận chuyển càng nhanh hơn, mỗi một lần đánh sâu vào kinh mạch đều đem đến một cảm giác thống khổ đến cực độ.

Lam Ngân Thảo phiêu phát trong không khí càng lúc càng nhanh, nhưng khả năng hóa giải hồn lực của nó cuối cùng vẫn là có hạn...mà bởi vì sự ngăn trở của Lam Ngân Thảo, mọi người ở bên ngoài cũng không rõ ràng tình huống bên trong của Đường Tam lúc này, chỉ biết rằng Đường Tam vẫn như trước kiên trì chống cự.

Càng không biết hẳn lúc này mặt mũi đã đỏ bừng đang trong tình trạng nguy hiểm. Lúc này áp lực đã tăng đến tương đương bốn mươi lăm cấp.

Kiên trì, ta có thể kiên trì. Đường Tam không ngừng tự nhủ chính mình cố gắng.

Hồn lực vẫn gia tăng, thân thể Đường Tam rốt cục cũng đã đạt đến cực hạn, ngay cả một ngón tay muốn động dậy cũng đã thập phần khó khăn

Mà ngay lúc này, Đường Tam đột nhiên cảm giác trong cơ thể tựa hồ có cái gì đó vỡ vụn, ngay sau đó, Huyền Thiên Công vốn đang cấp tốc vận chuyển đột nhiên chậm lại, mà tất cả áp lực dường như trong nháy mắt đều lướt ra đằng sau phóng thích.

Phốc...

Làm Ngân Thảo xung quanh Đường Tam tung bay tứ tán, Cả cơ thể Đường Tam chợt run lên, hẳn lại xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng khi chứng kiến hẳn thì mọi người cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ!!!

Lúc này thân thể Đường Tam bành trướng, ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu sau lưng phóng thích, nhẹ nhàng động dậy, trên

trán Đường Tam xuất hiện hoa văn hình lưới nhện một cách vô cùng rõ ràng.

Sắc mặt Đường Tam cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, chung quanh thân thể, tầng khí vụ màu trắng như trăm sông đổ biển, ào ạt từ mũi hít vào rồi lại phun ra miệng, mỗi lần phun ra nuốt vào như vậy, bạch khí dường như cũng tăng thêm vài phần, theo đó mà thân thể Đường Tam cũng trở nên bành trướng hơn trước.

<i>"Hồn Cốt?"</i> Ba vị Hồn Đẩu La của Thiên Đẩu Hoàng Gia học viện đồng thời kinh ngạc hô to, Trí Lâm cũng lập tức dừng gia tăng áp lực đối với Đường Tam, bọn họ tự nhiên nhìn ra lúc này Đường Tam cũng đã đạt đến cực hạn. Nếu còn tiếp tục tăng thêm áp lực thì sợ rằng kết cục bạo thể mà chết là không thể tránh khỏi.

Trên mũi nhọn Bát Chu Mâu dần dần xuất hiện một tia màu trắng, từ trong truyền ra bên ngoài, Thân thể Đường Tam cũng không vì áp lực biến mất mà thay đổi. Như trước, vẫn tiếp tục thôn hấp vụ khí màu trắng.

<i>"Đa tạ hồn đẩu la Trí Lâm thành toàn."</i> Đại Sư mặt mang nét cười, thân hướng Trí Lâm hành lễ.

Trí Lâm nhất thời sửng sốt, <i>"Thành toàn? Thành toàn cái gì?"</i> Thân là hồn đẩu la cấp bậc cường đại hồn sư, Trí Lâm hiện tại cũng không biết rốt cục trên người Đường Tam đã xuất hiện vấn đề gì, trong lòng vẫn thắc mắc.

Đại Sư mỉm cười : <i>"Đường Tam hài tử này mặc dù sau khi có được ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu thì thực lực có phần gia tăng không ít, nhưng thủy chung vẫn không cách nào cùng nó chính thức dung hợp, mà dưới áp lực của ngài thì cuối cùng chính hắn cùng ngoại phụ hồn cốt đã không còn phân biệt mà dung hợp lại với nhau làm một thể."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 158: Quán thông nhất mạch (3)

Dịch giả : Ditylitu

Biên dịch : Yêu Sinh Hận

Nghe được bốn chữ <i>"Ngoại Phụ Hồn Cốt"</i> ba vị hồn đầu la cơ hồ đồng thời đứng dậy, mà Tần Minh càng như lửa đốt, trực tiếp nhảy dựng lên tại chỗ.

Ba vị hồn đầu la nhìn nhau, tầm nhìn bọn họ không phải là Tần Minh có khả năng so sánh, cho nên trước tiên tự nhiên nhìn ra được Bát chu mâu sau lưng Đường Tam chính là hồn cốt chứ không phải vũ hồn, nhưng bọn họ không ngờ một điều rằng Bát Chu Mâu lại là Ngoại Phụ Hồn Cốt.

Chỉ đơn thuần căn cứ vào khí tức do Bát Chu Mâu phóng thích thì bọn họ cũng đã có thể cảm giác được sự cường đại của nó.

Một hài tử chỉ mới có mười ba tuổi, hồn lực chẳng những đạt tới hơn ba mươi cấp, lại còn sở hữu một ngoại phụ hồn cốt, mà trong hồn sư giới chỉ đứng sau mười vạn năm hồn hoàn, điều này có ý nghĩa gì? Là tiềm lực to lớn đến nhường nào? Đừng nói vũ hồn của hắn chỉ là Lam Ngân Thảo, dù là như vậy thì có sá gì đâu chứ?

<i>"Đây thật sự là ngoại phụ hồn cốt?"</i> Mộng Thần Ky thanh âm kịch liệt run rẩy.

Đại Sư gật đầu: <i>"Ta có thể cam đoan, bất quá chuyện này mong ba vị giáo ủy giữ bí mật. Mặc dù ngoại phụ hồn cốt đã cùng dung hợp làm một thể với Đường Tam, cũng sẽ không giống người khác bị giết là có thể cướp lấy được, nhưng"</i>Thất phu vô tội, hoài Bích kỳ tội<i>" ta vẫn không hy vọng hắn gặp phải bất trắc.

"</i>Chúng ta hiểu được, người cứ yên tâm, lấy vũ hồn của ta mà thể, chuyện này tuyệt đối sẽ không tiết lộ đối với bất kỳ kẻ nào.<i>" Mộng Thần Ky trong mắt lưu quang lộ vẻ cảm kích.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đám người Sử Lai Khắc cũng không có đối với họ giấu diếm chuyện hồn cốt, chỉ cần mỗi điểm này cũng đã làm sáng tỏ sự tôn trọng của họ đối với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

Ngoại phụ hôn thật sự là quá mức trân quý, một khi bị một vị cường đại hôn sư có hiểm tâm chú ý thì tuyệt đối sẽ không cho Đường Tam có cơ hội tiếp tục phát triển.

Thực ra Đại sư cũng không có khinh suất, trước khi đến với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, hắn cũng đã điều tra rõ ràng mọi thứ. Nếu không phải trước mắt họ là ba vị vô cùng thiện lương trưởng giả thì hắn nào có thể dễ dàng tiết lộ bí mật này cơ chứ.

Nóng, đây là cảm giác duy nhất mà Đường Tam lúc này cảm nhận được. Mà cảm giác thân thể không thoải mái dưới áp lực cũng đã hoàn toàn biến mất, hắn lúc này chỉ biết rằng mình hiện tại giống như một cái lò ...cảm giác so với lúc hấp thu hoàn hồn của Nhân Diện Ma Chu có phần tương tự, chỉ có điều sự thống khổ ít hơn rất nhiều, cũng không có kịch liệt đau đớn mà thay vào đó là cảm giác nóng rực.

Thong thả vận hành Huyền Thiên Công, tốc độ vận chuyển nội lực mặc dù giảm bớt nhưng mỗi một vòng chu thiên lại càng trở nên ngưng đọng, hơn nữa tựa hồ có điểm giống như kinh mạch bị đột phá.

Lúc trước Đường Tam cảm giác như có thứ gì đó vỡ vụn chính là kết quả của việc kinh mạch bị đột phá thông suốt.

Tại thời điểm áp lực lớn nhất. Đường Tam cũng không có phát hiện bàn tay trái của mình nổi lên hắc sắc quang mang, nhưng hắn lại cảm giác được một cỗ lực lượng tràn ngập phát ra từ nội tâm, nếu không phải do kinh mạch kỳ dị thông suốt thì sợ rằng vũ hồn kia của hắn cũng xuất hiện.

Lúc này Đường Tam đã không còn năng lực tự vấn, chỉ đơn thuần thừa nhận luồng nhiệt lưu từng lúc đã kích trong cơ thể, Huyền Thiên Công tựa hồ như đang hấp thụ cỗ nhiệt lực, mỗi một vòng chu thiên, Đường Tam cảm giác có phần thoải mái hơn một chút. Cho nên hắn chỉ có thể tiếp tục duy trì như vậy.

Trong khoảng ngắn ngủi khiếp sợ, ba vị hôn đấu la cũng dần dần bình phục. Mà Tần Minh thì có phần kém hơn một chút, cả người vẫn hoàn toàn kích động như trước.

Mông Thần Ky thở dài một hơi, "</i>Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới trong hôn sư giới chúng ta lại có một thiên tài như vậy, ta thật may mắn được gặp hôm nay.<i>"

Phất Lan Đức cũng đồng dạng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hướng Đại Sư tỏ vẻ nghi vấn. Đại sư hướng hắn khẽ gật đầu, ý bảo Đường Tam không có chuyện gì."</i>

Phất Lan Đức lúc này mới hường Mộng Thần Ky: <i>"Năng lực hài tử Đường Tam này.... Ta cũng không dám chiếm công, hẳn là đệ tử đích truyền của Đại Sư, hơn nữa thiên phú lại phi thường xuất sắc. Bảy hài tử này tại lịch sử của Sử Lai Khắc học viện cũng đều là tài hoa ngút trời, không chỉ có mỗi Đường Tam, mỗi một cá nhân đều có thiên phú của mình. Chúng ta sở dĩ lựa chọn đến với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chính là không muốn mai một tiền đồ của đám hài tử này, hy vọng ở đây chúng có được hoàn cảnh tu luyện tốt nhất để có thể phát huy hoàn toàn khả năng của mình. Làm một gã viện trưởng, ta thật sự rất hy vọng chúng kiến trong tương lai, bọn chúng đều vượt xa ta mà trở thành những Phong Hào Đấu La."</i>

Trong mắt Phất Lan Đức đã không còn chút gian trá nào, chỉ còn lại sự chân thành. Mà Sử Lai Khắc Thất Quái ở phía sau lưng nghe đến đây trong lòng cũng xuất hiện những cảm xúc đặc thù. Bọn họ phát hiện, giờ khắc này, Phất Lan Đức tựa hồ đã già nua đi vài phần, nhìn qua bóng lưng phảng phất thấy được cảm giác cô độc.
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đúng vậy, là một gã viện trưởng nhưng lại phải mang theo đệ tử đến một học viện khác để tu luyện, một người thiên sanh cao ngạo như hắn thì trong lòng làm sao có thể vui vẻ được?

Mặc dù hắn vẫn không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng nội tâm của hắn có thật sự bình tĩnh?

Mộng Thần Ky nhìn Phất Lan Đức gật gật đầu, <i>"Phất Lan Đức Viện trưởng, ngài có thể yên tâm, ở đây, ba người chúng ta cam đoan là sẽ làm hết khả năng có thể, tạo điều kiện để đám hài tử, cho chúng có được hoàn cảnh tu luyện tốt nhất. Hơn nữa, chúng ta cầu còn không được, sợ rằng tương lai chúng ta còn phải nhờ chúng đại biểu cho Thiên Đấu học viện mà xuất chiến không chừng. Tưởng tượng có một ngày bọn họ có thể đứng trên đỉnh cao của hồn sư giới, chỉ cần trong lý lịch của họ xuất hiện mấy chữ Thiên Đấu Hoàng Gia học viện thì chúng ta không còn gì trông mong hơn nữa."</i>

Phất lan Đức đứng lên, cúi đầu hướng ba vị hồn đấu la hành lễ : <i>"Cám ơn ba vị tiên bối."</i>

Nhìn một màn trước mắt, trên mặt Đại Sư rốt cuộc cũng hiện ra vẻ tươi cười ...Phất Lan Đức ơi Phất Lan Đức, bây giờ thì người đã hiểu rồi chứ, nếu không như vậy thì ta nào dám dẫn người đến đây!? Bất luận trước kia phát sinh cái gì, trong lòng ta, người vẫn luôn là đại ca của ta, ta đương nhiên mong muốn người có thể an hưởng chút nhàn nhã lúc tuổi già.

Trong lúc này thì bỗng nhiên một tiếng trường ngâm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Chỉ thấy trong miệng Đường Tam phun ra một đoàn sương trắng đậm đặc, sương trắng so với lúc trước có vẻ ngưng đọng hơn rất nhiều, từ miệng phun ra rồi lại từ mũi hít vào, màu đỏ trên da tay Đường Tam đã hoàn toàn biến mất mà khôi phục lại trạng thái bình thường.

Đến khi sương trắng đã được hút vào hoàn toàn trong cơ thể thì Đường Tam cũng chậm rãi mở mắt...trong đại sảnh lại đã nhiều hơn hai điểm hàn tinh lóe lên.

Mặc dù cũng chỉ là lóe lên trong chớp mắt nhưng Đường Tam so với trước cũng đã trở nên bất đồng.

Bát chu mâu trong chốc lát cũng đã thu vào trong cơ thể Đường Tam, so với tốc độ trước kia cũng đã nhanh gấp mấy lần.

Chỉ có điều quần áo sau lưng hắn thì sau này lại không được tốt như vậy, có lẽ đây cũng là khuyết điểm duy nhất của Bát chu mâu. Đối với một người luôn tiết kiệm như Đường Tam mà nói thì hắn là người vẫn rất quý trọng quần áo.

Đường Tam thấy tất cả mọi người nhìn mình liền hướng ba vị hôn đầu la khom mình hành lễ mà không nói gì thêm, bộ dáng thành thật tiếp tục trở lại sau lưng Đại Sư như lúc đầu.

Lúc này Đường Tam căn bản không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện gì cả, tất cả tâm lực hắn đều đặt ở trên người của mình. Tại thời điểm kinh mạch thông suốt khi bị hôn lực áp bách, hắn cũng không biết trên người xảy ra biến hóa gì, nhưng sau khi tỉnh lại thì lập tức hắn cảm nhận được điều bất đồng.

Đầu tiên, hôn lực lại vừa tăng lên một bậc, mà trọng yếu hơn là toàn diện các thuộc tính lại một lần nữa tăng lên.

Điều đó không phải là hiệu quả mà gia tăng một cấp hôn lực có thể mang lại.

Mà truy đến cùng là bởi vì dưới hôn lực áp bách thì kinh mạch của hắn đã được đả thông. Việc này chẳng những làm cho Đường Tam có thể dung hợp với Bát Chu mâu mà đồng thời sự ảnh hưởng đối với cơ thể cũng là không nhỏ.

Hôn lực, ba mươi bốn cấp, thuộc tính thân thể vượt qua trình độ của bốn mươi cấp hôn lực.

Đối với việc kinh mạch đả thông, ngay cả Đại Sư sợ rằng cũng không biết một chút

gì, nhưng Đường Tam lại thập phần rõ ràng, bởi vì đó chính là một trong kỳ kinh bát mạch mà Huyền thiên Bảo Lục nhắc đến.

Tại Huyền Thiên Bảo Lục có nói qua, kỳ kinh bát mạch, mỗi một kinh mạch được quán thông thì đối với Đường Tam cũng đều rất có ích, mà muốn Huyền Thiên Công đại thành thì việc quán thông toàn bộ kỳ kinh bát mạch cũng là một điều kiện không thể thiếu. Chỉ cần một người có thể thông suốt kỳ kinh bát mạch thì dù lên trời hay xuống đất, không việc nào là không thể.

Mặc dù chỉ một câu nói đơn giản nhưng lại cho thấy được tác dụng to lớn của việc đả thông kỳ kinh bát mạch.

Đối với hiểu biết về kỳ kinh bát mạch, Đường Tam đều là từ Huyền Thiên Bảo lục mà biết được.

<i>"Tứ chi bộ liệt khuyết, hậu khô, nội quan, ngoại quan chiếu hải, thân mạch, công tôn, túc lâm, bát huyết phân biệt thông hướng nhâm, đốc, âm duy, dương duy, âm khiêu, dương khiêu, trùng, đái bát mạch."</i> .....ý chỉ mỗi một huyết vị phân biệt trên từng bộ vị thân thể thông suốt đều có liên quan đến Kỳ Kinh Bát Mạch.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 159: Phong Hào đấu la, Phong hào: Độc (1)

Dịch: atula23

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Mỗi một mạch đều ứng với một bộ vị trọng yếu trên cơ thể. Kỳ kinh bát mạch khi sinh ra đã thông, nhưng mạch rất nhỏ, nội lực không có cách nào thông qua được. Mà ở thế giới trước của Đường Tam, mỗi nội gia cao thủ, cơ hồ đều đã thông một vài trong kỳ kinh bát mạch.

Trong kỳ kinh bát mạch, quan trọng nhất là nhâm mạch, đốc mạch, trùng mạch và đại mạch, mà thông qua phán đoán của Đường Tam, vừa rồi, dưới áp lực cực lớn như vậy, Huyền thiên công đã phá tan được trùng mạch.

Trùng mạch thông thì tim mạch thông, cho dù hiệu quả không rõ ràng như nhâm đốc hai mạch, nhưng lợi ích thu được đối với Đường Tam là khó có thể tưởng tượng được. Giống như hôn sư tuy luyện vậy, tuổi càng nhỏ càng dễ dàng, theo tuổi già tăng, nhận thức con người đã bị ngoại giới ảnh hưởng, kinh mạch trong cơ thể cũng ngày càng trở nên cứng nhắc, muốn đã thông tự nhiên sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Lúc này trùng mạch đã thông, đối với tu luyện của Đường Tam sau này không thể nghi ngờ là thu được rất nhiều chỗ tốt.

Lúc này, hắn nhìn qua đã có chút cảm giác anh hoa nội liễm, đương nhiên đây cũng là cơ duyên xảo hợp. Đại sư hy vọng là dưới tình huống này Đường Tam có thể dung hợp ngoại phụ hồn cốt, nhưng không ngờ lại có thể đã thông một cái kinh mạch giúp hắn. Một điều đáng đặc ý hơn nữa là, Thiên Đấu hoàng gia học viện nơi đây dĩ nhiên do Mộng Thần Ky lãnh đạo, mà Sử Lai Khắc học viện một phương là do Phất Lan Đức, bởi vì Mộng Thần Ky đưa ra điều kiện rất ưu đãi, khiến hai người trò chuyện ngày càng ăn ý, có cảm giác hận không thể gặp nhau sớm hơn nữa.

Mộng Thần Ky nói: <i>"Chuyện đã như vậy, vậy, Tần sư phụ, phiền người an bài giúp."</i>

Tần Minh vội vàng gật đầu đáp ứng. Ánh mắt hắn vẫn đặt trên người Đường Tam, ngoại trừ kinh hải, còn có rất nhiều hâm mộ. Đồng dạng là thiên tài, nhưng hào quang của hắn đã bị phụ hồn cốt của Đường Tam ở trước mặt che khuất mất.

Đang lúc đoàn Sử Lai Khắc học viện chuẩn bị cáo từ để quay lại sân của mình, thì đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, nghe tựa hồ là hai người.

"Thủ tịch Mộng Thần Ky có mặt ở đây không vậy?" Người chưa tới, âm thanh đã truyền từ ngoài vào, giọng nói to và rõ ràng, thập phần khoẻ mạnh, tuy nhiên trong âm thanh lại mang theo vài phần ngạo khí, tuy không có vẻ khinh người, nhưng tuyệt đối không lịch sự khiêm tốn một chút nào.

Mộng Thần Ky sửng sốt một chút, hẳn tự nhiên nghe được chủ nhân của âm thanh này là ai, trong lòng thầm nghĩ, hẳn như thế nào lại đến đây? Vội vàng đứng lên, bước ra phía ngoài đón, hai vị giáo uỷ đi theo sau hắn, sắc mặt hai người tựa hồ cũng đều thoáng có một chút biến hoá.

Rất nhanh, từ bên ngoài bước vào ba người, trong đó có một người đám Sử Lai Khắc học viện đã gặp qua, chính là tên thanh niên ngày hôm qua ở dưới chân núi bị Đái Mộc một cước đá bay.

Lúc này, hắn đứng bên phía trái, vẻ mặt cao ngạo, trong mắt tràn ngập hận ý mãnh liệt. Đi giữa chính là một lão giả mặc Hoa phục (y phục người Hoa). Người này mặc đại hoàng bào, trên vải thêu hoa kim tuyến, nhưng nhìn qua lại không có chút nào lộn xộn, tóc hoa râm chỉnh tề, chải vuốt ngược ra phía sau đầu, vóc gười trung bình, thân thể hơi chút béo phúc hậu, tướng mạo uy nghiêm. Chỉ có điều đôi mắt có vẻ hơi nhỏ, phá hoại cảm giác ngũ quan. Đứng chấp tay, cho dù là đối mặt với ba vị giáo uỷ hỗn đẩu la cũng không có chút ý tứ cung kính, ngược lại, có cảm giác cao cao tự tại.

Thấy ba người này xuất hiện, cảm giác đầu tiên của đám Sử Lai Khắc học viện là chấn động. Cũng không phải bởi vì tướng mạo của ba người này, mà là bởi vì người phía bên phải của lão giả Hoa phục. Cho dù thực lực yếu nhất trong đám Sử Lai Khắc học viện là Trữ Vinh Vinh, hay Sử Lai Khắc học viện cực mạnh là viện trưởng Phát Lan Đức đều chỉ nghe được tiếng bước chân của hai người, mà tại nơi đây lại xuất hiện ba người, điều này chứng tỏ cái gì?

Đứng bên phải lão giả Hoa phục cũng là một lão giả, nhưng khác hoàn toàn so với Hoa phục lão giả. Lão giả này thân người gầy gò, nhìn giống như một mũi lao bình thường, thế nhưng râu tóc lại có màu xanh biếc, đôi mắt như hai viên lục bảo thạch sáng lóng lánh. Toàn thân gây cho người khác một cảm giác hư ảo, tựa hồ như là ảo ảnh, nhìn không thấy bước chân di động, nhưng thuỷ chung vẫn theo sát người Hoa phục lão giả.

Khuôn mặt người này không chút thay đổi, hay nói cách khác là toàn bộ khuôn mặt

cứng ngắc, hai má hõm sâu, mái tóc trên đầu rối bời, trên thân là một bộ trường bào màu xám đơn giản, so với Hoa phục lão giả đúng là đối lập hoàn toàn. Người này hai tay thu trong ống tay áo, đi vào Giáo uỷ đại sảnh, hẳn cũng chỉ nhắm hai mắt, không thèm nhìn mọi người đến một cái liếc mắt.

<i>"Thân vương đại nhân, sao người lại tới đây?"</i> Mộng Thần Ky tiến lên, hơi khom người, hướng Hoa phục lão giả hành lễ. Nhưng bất luận là hẳn hay hai gã Hồn đấu la kia, ánh mắt đều dừng trên thân lão giả tóc xanh, người này, cho dù là bọn hắn cũng không nhìn ra nông sâu.

Hoa phục lão giả lạnh nhạt cười, ánh mắt nhìn lướt qua đám Sử Lai Khắc học viện, thanh niên bên người hẳn tên là Tuyết Băng, lúc này vội tiến đến thấp giọng nói vài câu với hắn.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Hoa phục lão giả lúc này mới nói: <i>"Sao vậy? Ba vị Giáo uỷ nơi này có khách nhân? Sao không giới thiệu một chút với bốn Vương?"</i>

Mộng Thần Ky nhú mày, mặc dù đối phương là Thân vương, đối với địa vị của ba người bọn họ trong hồn sư giới, cho dù là Thân vương đáng lễ cũng không nên vô lý như vậy. Nhưng người này lại chính là Chương quản học viện của Thiên Đấu đế quốc, bọn họ cũng không thể đắc tội. Mộng Thần Ky mỉm cười dẫn ba người đi vào khách sảnh. Lúc này, đám người Sử Lai Khắc học viện cũng đã đều đứng dậy.

Mộng Thần Ky nói: <i>"Thân vương điện hạ, ta giới thiệu với ngài một chút, vị này là viện trưởng của Sử Lai Khắc học viện, Phất Lan Đức. Lần này là tới đây muốn cùng chúng ta bàn bạc hợp tác. Phất Lan Đức viện trưởng, vị này là Thiên Đấu đế quốc Tuyết Tinh Thân vương điện hạ, Hoàng gia học viện bây giờ nằm trong sự quản lý của Thân vương điện hạ."</i>

Phất Lan Đức mặc dù đối với vị Thân vương cao cao tại thượng này cũng không có quá cảm mạo, nhưng cũng hơi thi lễ nói: <i>"Ngài hảo, Thân vương điện hạ."</i>

Tuyết Tinh Thân vương lại không thèm liếc mắt nhìn hẳn một cái, chỉ lạnh lùng nói: <i>"Sử Lai Khắc học viện? Tựa hồn không nghe nói qua, hẳn là học viện không chính thống. Mộng Thần Ky thủ tịch, ngài như thế nào lại có thể để cho mấy kẻ không rõ lai lịch này tới học viện của chúng ta?"</i>

Vừa nghe lời này, đám người Sử Lai Khắc học viện không khỏi giận tím mặt, đứng bên cạnh Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực nhân tiện muốn phát tác, nhưng bị Phất Lan Đức mạnh mẽ giữ lại.

Mộng Thần Ky biến sắc, <i>"Thân vương điện hạ, cũng không thể nói như vậy được. Sử Lai Khắc học viện bồi dưỡng ra vô số hôn sư xuất sắc, cũng giống như học viện của chúng ta. Tàn lão sư cũng đã từng theo học ở Sử Lai Khắc học viện. Lần này viện trưởng Phất Lan Đức cùng với các vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện nguyện ý đến giảng dạy ở học viện chúng ta. Bọn họ đều là những nhân tài hiếm có."</i>

<i>"Ồ?"</i> Tuyết Tinh Thân vương vừa nghe nói Tàn Minh đã từng tốt nghiệp Sử Lai Khắc học viện, sắc mặt mới dễ coi một chút, ánh mắt nhìn về phía Phất Lan Đức nói: <i>"Mộng Thần Ky thủ tịch, dựa theo quy củ học viện, nếu muốn thỉnh giáo viên đến giảng dạy, phải thông qua khảo hạch, không biết mấy vị này đã thông qua hay chưa?"</i>

Trí Lâm đứng bên cạnh Mộng Thần Ky nhin không được, nói: <i>"Các vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện đều đạt cấp bậc Thiên đấu, thực lực không cần phải khảo hạch. Thân vương điện hạ, ngài hôm nay đến đây, chẳng lẽ vì việc này sao?"</i> Âm thanh của hắn rõ ràng đã có vài phần không khách khí nữa.

Tuyết Tinh thân vương hừ lạnh một tiếng, <i>"Thiên Đấu hoàng gia học viện là trụ cột của đế quốc, là nơi dành cho những người có khả năng và tiềm năng to lớn. Thân là sư phụ trong học viện, đối với đệ tử sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn. Ta tuyệt đối không hy vọng học viện mời một hạng người kiêu ngạo lỗ mãng. Ta nghe Tuyết Băng nói, ngày hôm qua mấy vị khách quý này mới đến học viện đã ra tay đánh hắn. Tuyết Băng nói thế nào cũng là Tứ hoàng tử của đế quốc, đại biểu cho tôn nghiêm của hoàng gia, há có thể dễ dàng chịu nhục?"</i>

Mộng Thần Ky ba người lúc này mới hiểu được vị Tuyết Tinh thân vương vì sao mà đến. Nhìn tứ hoàng tử Tuyết Băng đứng bên cạnh vẻ mặt đầy hận ý đang gắt gao nhìn chăm chú vào Đái Mộc Bạch, ba người không khỏi thở dài trong lòng. Thiên Đấu hoàng gia học viện đúng là bởi vì có mấy cái loại quý tộc bại não như thế này, mới không thể đào tạo ra nhiều nhân tài vĩ đại nổi.

Phất Lan Đức lạnh nhạt nói: <i>"Vậy Thân vương điện hạ muốn giải quyết chuyện này như thế nào? Không biết ngài đã hỏi Tuyết Băng điện hạ xem hắn bị đánh vì lý do gì chưa?"</i>

Hôn sư là chức nghiệp xa hoa đắt tiền bậc nhất trên đại lục. Hôn sư căn bản không xem quý tộc vào trong mắt. Phất Lan

Đức bản thân đã là hạng người kiêu ngạo không tuân lệnh người khác bao giờ, nếu không phải vì hy vọng mấy vị hảo huynh đệ đi theo mình nhiều năm sau này có nơi chốn tốt để trở về, thì ngay từ thời điểm Tuyết Tinh thân vương nói câu đầu tiên nhằm vào Sử Lai Khắc học viện, hắn đã muốn phát tác.

Tuyết Tinh thân vương hừ lạnh một tiếng, <i>"Bốn vương luôn luôn đối xử tử tế với nhân tài. Các vị đã tới kiếm Thiên Đẩu hoàng gia học viện của chúng ta hợp tác, chuyện ngày hôm qua dù sao Tuyết Băng cũng đã có lỗi trước, chuyện này có thể cho qua đi. Bất quá ..."</i> Nói tới đây, ánh mắt hắn đảo qua trên người Phất Lan Đức cùng đám sư phụ của Sử Lai Khắc học viện, <i>"Các người phải chứng minh cho ta thấy, các người quả thật là nhân tài mới được."</i>

Đứng bên cạnh Tuyết Tinh thân vương, Tuyết Băng lúc này vẻ mặt vô cùng đặc ý.

Phất Lan Đức kìm nén lửa giận nói, <i>"Được, Thân vương đại nhân hy vọng chúng ta chứng minh như thế nào?"</i>

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt cười, nói: <i>"Rất đơn giản, các người chỉ cần có khả năng kiên trì năm phút trong tay Độc Cô tiên sinh, bốn vương sẽ nhận tất cả mọi người, đãi ngộ một cách hào phóng. Nếu không được, cứ dựa theo lời các người nói với Tuyết Băng ngày hôm qua, lập tức rút khỏi nơi đây cho ta,"</i>

<i>"Người..."</i> Đái Mộc Bạch giận tím mặt, định một bước xông lên, nhưng ngay lúc này, lão giả tóc xanh đứng bên cạnh Tuyết Tinh thân vương đột nhiên lặng lẽ mở mắt, ánh mắt dừng trên người Đái Mộc Bạch.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 160: Phong Hào đấu la, Phong hào: Độc (2)

Dịch: atula23

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Khi hần mở hai mắt, ngay lập tức, nhiệt độ trong Giáo uỷ đại sảnh phảng phất giảm xuống vài phần. Đó là một đôi mắt màu xanh biếc, ánh mắt không có một chút sinh khí nào cả, không chỉ toát ra là lạnh lẽo như băng, mà còn có cả sự lãnh khốc tà dị.

Đái Mộc Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân kịch liệt run rẩy, lặng yên không một tiếng động ngã xuống đất không nhúc nhích.

Một ngọn roi dài màu xanh nhanh như chớp xuất hiện, quẩn quanh hông Đái Mộc Bạch, mạnh mẽ kéo hần trở lại. Chính là Thiên Thanh đằng Hồn đấu la Trí Lâm Tam Tịch xuất thủ.

<i>"Thân vương điện hạ, ngài không nên quá đáng như vậy."</i> Mộng Thần Ky tức giận nói.

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt nói: <i>"Ta quá đáng? Mộng Thần Ky thủ tịch, người chớ quên, Học viện này thuộc về Hoàng thất, là người quản lý trực tiếp, ta có đủ tư cách quyết định mọi việc. Người nếu như không phục, có thể đi tố cáo với bề hạ, nhưng trước khi bề hạ chưa miễn trừ chức vụ của ta, nơi này vẫn do ta định đoạt."</i>

<i>"Người ..."</i> Mộng Thần Ky tức giận đến râu tóc đều dựng đứng lên, không nói nên lời.

Thanh quang lóng lánh chui vào trong cơ thể Đái Mộc Bạch. Bị bao vây trong màn thanh quang, Đái Mộc Bạch lúc này mới tỉnh, nhưng trong mắt lại lộ một sự sợ hãi, mờ mịt.

Một nháy mắt trước đó, hần chỉ cảm giác được toàn thân lạnh giá, cái gì cũng không biết, đừng nói là công kích, căn bản là không có nửa cơ hội phản kháng.

Tuyết Tinh thân vương quay người sang bên phải, khi đối mặt với ba vị Giáo uỷ cùng với đám Sử Lai Khắc học viện thì thập phần cao ngạo, nhưng đối với lão già tóc xanh (lục phát lão giả) bên cạnh thì lại vô cùng cung kính, <i>"Độc Cô

tiên sinh, phiên ngài."</i>

Lục phát lão giả ánh mắt nhàn nhạt nhìn về đám người Sử Lai Khắc học viện trước mặt, <i>"Dùng thực lực bản thân để chứng minh, các người lên cùng lúc đi."</i> Vừa nói, một tầng lục quang mãnh liệt chợt từ trên thân người hắt phóng thích ra, ngay sau đó, một quang sáng hình tròn từ dưới chân hắt chỗi lên, nhưng thân thể hắt lại không xuất hiện chút biến hoá nào hết.

Vàng, vàng, tím, tím, đen, đen, đen, đen, đen. Tổng cộng chín hồn hoàn xuất hiện, hào quang chói mắt khiến cho cả Giáo uỷ đại sảnh cũng trở nên huyền lệ hơn.

Sắc mặt đám người Sử Lai Khắc học viện thay đổi. Ba gã Giáo uỷ sắc mặt cũng thay đổi. Không ai ngờ được rằng lục phát lão giả lôi thôi luộm thuộm trước mặt lại là một trong những người mạnh nhất đại lục, Phong hào đấu la hồn lực hơn chín mươi cấp.

Đừng nói là đám người Sử Lai Khắc học viện, cho dù là ba vị hồn đấu la trên tám mươi cấp cũng không có một chút niềm tin có thể chống lại đối phương. Hồn đấu la và Phong hào đấu la, mặc dù chỉ là chênh lệch một bậc danh hiệu, nhưng thực lực căn bản là không thể so sánh cùng nhau.

Cấp bậc càng cao, mỗi một cấp giữa hai danh hiệu chênh lệch lại càng lớn. Mặc dù trên người lục phát lão giả kia, năm cái hồn hoàn sau đều là màu đen, nhưng ai cũng nhận ra chúng đều tiếp cận hồn hoàn mười vạn năm, mà cái hồn hoàn cuối cùng ước lượng có thể là chiến lợi phẩm có được từ hồn thú trên bảy vạn năm.

Từ hơi thở trên người lục phát lão giả, có thể cảm giác được hắt là một vị Phong hào đấu la thú vũ hồn, mà khi hắt phóng thích ra vũ hồn, thân thể không có chút biến hoá, càng thêm chứng tỏ hắt vô cùng khủng bố. Đối với trình độ khống chế vũ hồn tời mức này, e rằng chỉ có hồn sư Phong hào đấu la cấp bậc đứng đầu mới có thể làm được.

<i>"Các hạ họ là Độc Cô, trên người toát ra mùi vị áp bức, nếu ta đoán không sai, các hạ có lẽ là Phong hào vì độc, Độc đấu la Độc Cô Bác tiền bối."</i> Đại sư tiến lên từng bước, ngăn trở cơn giận dữ của vài vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện, hướng tới lục phát lão giả nói.

<i>"Ha ha ha ha."</i> Lục phát lão giả cười một tiếng kì quái, <i>"Không ngờ, có người lại có thể nhận ra ta, đúng, ta đúng là Độc Cô Bác. Đã biết tên của ta, các người còn chưa chịu lùi đi sao?"</i>

Sắc mặt đại sư vẫn bình tĩnh như trước, gật đầu không nghi ngờ nói, <i>"Được, chúng ta lần đi. Phất Lan Đức, chúng ta lần đi thôi."</i> Nói xong, một tay hắn kéo Phất Lan Đức hướng ra phía ngoài đi.

Ngay lúc đó Phất Lan Đức dùng sức giãy ra khỏi tay của đại sư, ánh mắt hắn phóng thích quang mang lạnh lùng, <i>"Tiểu Cương, ta không thể để Sử Lai Khắc bị sỉ nhục."</i>

Đại sư cả giận nói: <i>"Người không sợ chết, chẳng lẽ ngươi muốn mọi người cùng chết sao? Phong hào đấu la, là người có khả năng chống lại sao? Nếu ngươi cũng là Phong hào đấu la, ngươi đã có thể tùy tiện khiến cho người ta phải lần đi. Nhưng ngươi không phải, cho dù mấy lão già chúng ta không sợ chết, chẳng lẽ ngươi muốn cho bọn nhỏ cũng bị huỷ diệt hay sao? Độc Đấu La độc tuyệt thiên hạ. Ngươi cho rằng công kích của hắn chỉ nhằm vào một mình ngươi?"</i>

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Nói xong những lời này, đại sư mặt hướng ba vị Hồn đấu la Giáo uỷ, <i>"Thực xin lỗi ba vị tiên bối. Việc ngày hôm nay đến đây thôi. Nhưng thịnh tình ba vị đã chiêu đãi, chúng ta sẽ vĩnh viễn không quên. Sau này còn gặp lại."</i>

<i>"Chờ một chút."</i> Mộng Thần Cơ trong mắt quang mang rực sáng, chăm chú nhìn chín hồn hoàn lánh lánh trên người Độc Đấu La. <i>"Độc Cô Bác, để cho ba lão già chúng ta lĩnh giáo độc của ngươi."</i>

Thiên Tinh lô Hồn đấu la Bạch Bảo Sơn, Thiên Thanh đằng Hồn đấu la Trí Lâm lần lượt đi ra đằng sau Mộng Thần Ky, ba người đồng thời phóng thích ra khí thể mạnh mẽ.

Mộng Thần Ky thân thể trở nên hư ảo, cả người hoá thành một đạo hư ảnh tối đen, một màn hắc vụ từ dưới chân mọc lên, hai vàng, ba tím, ba đen, tám hồn hoàn đồng thời phóng thích.

Từ hồn hoàn có thể nhìn ra chênh lệch giữa hai bên. Hồn hoàn thứ năm của Độc Đấu La Độc Cô Bác đã là cấp bậc vạn năm, trong khi hồn hoàn thứ năm của Mộng Thần Ky lại chỉ có một ngàn năm.

Thiên Tinh Lô hồn đấu la Bạch Bảo Sơn lòng bàn tay xuất hiện một cái lô kim quang rực rỡ, phía trên có tổng cộng bảy khối ngân tinh sáng lấp lánh, hồn hoàn có cùng phẩm chất giống với Mộng Thần Ky, hơi thở ngưng trọng toả trải rộng toàn thân.

Thiên Thanh đằng hồn đấu la Trí Lâm trên người chỉ xuất hiện một cây Thiên thanh đằng (dây thừng), nhưng sợi dây này màu sắc lại giống như phi thủy trong suốt, thanh khí nhàn nhạt từ trên người toả ra,

tràn ngập toàn thân.

Lúc này, bên đám Sư Lai Khắc học viện, mọi người sắc mặt đều rất khó coi, nhưng ai cũng không chú ý tới, Tiểu Vũ đứng ở phía sau cùng lúc này đang kịch liệt thu liễm hơi thở bản thân, sắc mặt đã có vẻ hơi tái nhợt, không còn chút máu.

Từ lúc Tuyết Tinh thân vương ba người tiến vào nơi này, nàng đã bắt đầu làm như vậy, chỉ có điều vẫn không ai chú ý tới nàng mà thôi, hai mắt của nàng bất tri bất giác đã biến thành màu đỏ.

Ba vị hồn đấu la cùng một vị Phong hào đấu la giằng co, khiến cho không khí trong Giáo uỷ đại sảnh trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Ba vị Hồn đấu la hơi thở bảo vệ đám người Sư Lai Khắc học viện ở phía sau lưng, mà Độc Đấu La Độc Cô Bác tự nhiên ngăn chặn áp lực đập vào mặt Tuyết Tinh thân vương cùng vợ tứ hoàng tử Tuyết Băng, có thể thấy đại chiến hết sức căng thẳng.

Độc Cô Bác mặc dù thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng đối mặt với ba gã Hồn đấu la liên thủ, hẳn cũng không dám đại ý, đôi mắt màu xanh biếc rốt cục toát ra vài phần ngưng trọng.

<i>"Ba vị Giáo uỷ, các người làm gì vậy?"</i> Tuyết Tinh thân vương giọng nói tức giận, hẳn lúc này trong lòng đã có chút hối hận. Ba vị Giáo uỷ này dù sao cũng đều hơn tám mươi cấp, là cường giả được Thiên Đấu đại đế coi trọng, nếu vạn nhất thật sự đánh nhau, xảy ra vấn đề gì hẳn cũng không thể gánh nổi trách nhiệm.

<i>"Tuyết Tinh thân vương, người khư khư cố chấp, sau hôm nay, ba người bọn lão phu nhất định đến trước mặt bệ hạ tố cáo người, để bệ hạ xử lý."</i> Mộng Thần Ky thực sự nổi giận nói. Đám người Sư Lai Khắc học viện đã để lại ấn tượng vô cùng tốt cho hắn, lại càng làm cho bọn hắn cực kỳ kinh hỷ là Đường Tam, mà lúc này sự hợp tác vô cùng có lợi đối với Thiên Đấu hoàng gia học viện lại đang biến thành bọt nước, hắn làm sao mà chịu nổi đây?

Nói về tuổi, vị Phong hào đấu la Độc Cô Bác kia cũng không lớn hơn hắn, lúc này vị Giáo uỷ thủ tịch đã thực sự nổi giận, bất chấp hậu quả. Đối với hắn mà nói, tình thế trước mắt đã không còn là chỉ của việc đám Sư Lai Khắc học viện lưu lại hay không, mà liên quan đến chuyện mặt mũi ba vị Hồn đấu la bọn họ. Đương nhiên, sự kinh diễm do Đường Tam lúc trước mang tới cũng có tác dụng xúc tác quan trọng.

<i>"Bỏ đi"</i> Phát Lan Đức trong lòng thầm than một tiếng, hai nắm chặt chột

buông ra, hai mắt dấu sau kính pha lê trở nên bình tĩnh lại, hướng ba vị Hồn đấu la hơi thi lễ, <i>"Không ngờ, lần này đến đây, lại gây cho ba vị tiền bối phiền toái như vậy, Phất Lan Đức vô cùng hổ thẹn. Thiên Đấu hoàng gia học viện sẽ không lưu chúng ta lại, chúng ta sao có thể nhờ vả chứ? Cho dù qua ngày hôm nay, chỉ sợ cũng không thể có được sự an bình. Ba vị tiền bối, lần này tạm biệt, ngày khác Phất Lan Đức trở lại bái phỏng."</i>

Phất Lan Đức sớm không phải còn tuổi trẻ xúc động, tự nhiên hiểu được đạo lý tay không dài hơn chân, vị Tuyết Tinh thân vương kia đã không che dấu thái độ thù địch, sau này chắc chắn sẽ còn gây ra nhiều phiền toái nữa. Thiên Đấu hoàng gia học viện mặc dù tốt, nhưng cuối cùng không phải là nơi có thể ở lâu dài được.

<i>"Phất Lan Đức viện trưởng."</i>Mộng Thần Ky kêu lên có chút lo lắng.

Phất Lan Đức không xoay người lại, dẫn đám người Sử Lai Khắc học viện bước nhanh ra phía ngoài. Khi Sử Lai Khắc thất quái đi ngang qua vị Tứ hoàng tử Tuyết Băng kia, rõ ràng thấy lại trong mắt hắn có chút hả hê, còn vị Tuyết Tinh thân vương thì đầu ngẩng lên cao, phảng phất như không nhìn thấy đoàn người Phất Lan Đức. Ba vị Hồn đấu la sắc mặt lúc đó lúc trắng, hiển nhiên là đã phẫn nộ tới cực điểm, nhưng lúc này bọn họ có năng lực gì? Nơi này dù sao cũng thuộc về Thiên Đấu đế quốc hoàng thất.

Đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp chạy từ bên ngoài vào, <i>"Ông nội"</i> vừa vào cửa nàng nhân tiện lao thẳng về phía người có chín cái hồn hoàn, Độc Cô Bác.

Lúc trước vẻ mặt còn âm lãnh, Độc Cô Bác gặp lại nàng, trê mặt thần sắc ngay lập tức trở nên nhu hòa, đem cô gái ôm vào trong lòng, cười ha ha, <i>"Nhịn Nhịn, ân, rất tốt, thực lực của ngươi lại có tiến bộ."</i>

Cô gái này Sử Lai Khắc thất quái đều biết, chính là lần trước ở Tác Thác thành đại đấu hồn tràng tiến hành đấu hồn với nhau, Hoàng đấu chiến đội khổng chế hệ hồn sư, Độc Cô Nhịn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 161: Phong Hào đấu la, Phong hào: Độc (3)

Dịch: atula23

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Bọn họ thấy Độc Cô Nhạn nhào vào lòng ông nội, Độc Cô Nhạn tự nhiên cũng thấy được bọn họ, khi ánh mắt của nàng dừng trên người Đường Tam, sắc mặt rõ ràng biến đổi, ôm cổ Độc Cô Bác, ghé vào lỗ tai hẩn thấp giọng nói vài câu gì đó.

Lúc trước, khi Tần Minh trở về, nhân tiện kể lại cho bọn chú nghe về tuổi của Sử Lai Khắc thật quái, nhằm kích thích thành viên của Hoàng đấu chiến đội tu luyện chăm chỉ hơn. Độc Cô Nhạn rất hỏi rất kỹ về Đường Tam, lần này nàng chạy đến đây chính là muốn chứng kiến bộ dáng của kẻ kiêu ngạo đã đánh bại mình, không ngờ lại gặp ông nội ở đây. Mà trong đám Sử Lai Khắc thật quái, Đường Tam mặc dù bình thường, nhưng dáng người cùng ánh mắt lại không thay đổi được, nàng liếc mắt một cái tự nhiên nhận ra ngay.

Khi Độc Cô Bác ngẩng đầu lên thì đám Sử Lai Khắc học viện đã đi ra khỏi Giáo uỷ đại sảnh, ánh mắt hẩn dừng trên bóng lưng của Đường Tam một chút, môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ nói với Độc Cô Nhạn cái gì đó. Độc Cô Nhạn trên mặt nhất thời hiện ra vẻ mỉm cười nũng nịu, lại chui vào trong lòng Độc Cô Bác.

<i>"Ba vị Giáo uỷ, thực xin lỗi, ta nghĩ, ta cũng phải rời khỏi Học viện."</i>

Người nói chính là Tần Minh, lúc này hẩn trên mặt lộ vẻ bi phần thực sự, sư trưởng nhịn nhục, mà bản thân mình lại không có khả năng khuất nhục đối phương, đây là một chuyện vô cùng thống khổ, nhưng bất luận thế nào đi chăng nữa, hẩn cũng không cho phép bản thân mình lưu lại. Bất luận nơi này có rất nhiều đãi ngộ, nhưng trong lòng hẩn, vĩnh viễn không bao giờ có thể so sánh với nơi khởi điểm của hẩn, Sử Lai Khắc học viện.

Ba vị Giáo uỷ đồng thời cả kinh, mà ngay cả vị Tuyết Tinh thân vương kia cũng giật mình. Địa vị của Tần Minh tại Hoàng gia học viện kỳ thật so với đám người Phất Lan Đức biết còn cao hơn rất nhiều. Có thể nói chỉ thua ba vị giáo uỷ này. Dù sao, vị trí của hẩn bây giờ, trong Vũ Hồn điện đều có ghi lại, là người trẻ tuổi nhất trong số những người đạt đến sáu mươi cấp, tuyệt đối là nhân tài hiếm có. Ba vị Giáo uỷ khẳng định khi đến sáu mươi tuổi Tần Minh có thể trở thành

một vị Phong Hào đầu la.

Một vị Phong hào đầu la xuất hiện, đối với học viện có ý nghĩa trọng đại, cho dù là đối với cả Thiên đầu đề quốc mà nói, cũng cực kỳ quan trọng.

Giờ phút này, Tuyết Tinh thân vương trong lòng rốt cục cũng có chút hối hận, chau mày. Nhưng lúc này hẳn tự nhiên không thể nói gì, nếu không chẳng phải là tự mình tát mình hay sao?

Mộng Thần Ky tiến về phía trước ngăn Tần Minh lại, <i>"Tần lão sư, chuyện này có thể chờ chúng ta cẩn thận thương lượng lại rồi nói được không, chuyện hôm nay chúng ta nhất định phải tấu lên bệ hạ, nhờ bệ hạ chủ trì công đạo."</i>

Tần Minh lắc đầu, trong mắt toát ra vẻ kiên định, nhàn nhạt nói: <i>"Nơi này là Thiên Đầu hoàng gia học viện, dù sao cũng thuộc về hoàng thất. Hoàng thất đã chán ghét người của Sử Lai Khắc học viện chúng ta, Tần Minh này làm gì có mặt mũi lưu lại. Ba vị Giáo uỷ, hảo ý Tần Minh xin tâm lĩnh. Năm đó lúc đến Tần Minh cũng có một thân, hôm nay rời đi như cũ cũng một thân. Ba vị giáo uỷ bảo trọng, tình cảm chiếu cố những năm gần đây xin Tần Minh khắc trong tâm khảm, sẽ có ngày hồi báo. Cáo từ"</i>.

(khi đến một thân, khi đi một thân -> Lúc đến tay trắng, lúc đi tay trắng.)

Hắn không cho ba vị Giáo uỷ có cơ hội giữ lại, thúc dục hỗn lực, thân hình chợt loé lên, chạy ra khỏi Giáo uỷ đại sảnh, đuổi theo đám người Sử Lai Khắc học viện.

Mộng Thần Ky dậm chân mạnh một cái, hướng về phía Tuyết Tinh thân vương giậm dữ hét: <i>"Thân vương điện hạ, người hồ đồ hả. người có biết những người vừa rồi là loại nhân tài như thế nào không? Người, người, người..."</i> Hắn đáp ứng với mọi người Sử Lai Khắc học viện không nói ra chuyện Đường Tam có được ngoại phụ hỗn cốt, lúc này khí nóng dâng lên, hỗn lực ba động một trận.

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt nói: <i>"Việc đã đến nước này rồi, nhiều lời vô ích. Ba vị nếu đã có ý tấu lên bệ hạ, ta cũng không thể nói gì nữa. Cáo từ."</i> Nói xong hắn dẫn Tuyết Băng đi ra ngoài, nhưng lại không chào Độc Cô Bắc.

Độc Cô Bắc cũng không có vội vã rời đi, liếc mắt nhìn ba vị Giáo uỷ, <i>"Một đám người đến không đạt đến tám mươi cấp, hỗn sư như vậy thì có gì đáng giữ lại. Ba người các người thực sự già rồi."</i>

Mộng Thần Ky cả giận nói: <i>"Người thì biết cái gì. Cũng đúng, bọn họ quả thật chưa ai đạt đến cấp tám mươi, nhưng người có biết tiềm lực của bọn chúng lớn đến mức nào không? Có lẽ chỉ hơn chục năm nữa thôi, trong những người đó sẽ xuất hiện Phong hào Đấu La. Tuyệt Tinh thân vương hôm nay làm như vậy, là đã đem đế quốc đẩy xuống vực sâu rồi. Chẳng lẽ người cho rằng việc ngày hôm nay không khiến bọn chúng ghi hận ư?"</i>

Độc Cô Bác hừ một tiếng, <i>"Việc đó vào ta không quan hệ gì cả. Nhận Nhận, gia gia phải đi, người ở lại đây nhớ học hành cho tốt nhé."</i>

Tuyệt Tinh thân vương dẫn Tuyệt Băng đi ra khỏi Giáo uỷ đại sảnh, sắc mặt rõ ràng trầm xuống. <i>"Tuyệt Băng, lần này người cấp cho thúc thúc không ít phiền toái. Chuyện này có lẽ ba lão già kia sẽ không từ bỏ ý đồ."</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Tuyệt Băng cười bồi nói: <i>"Thúc thúc, chuyện hôm nay thực sự đa tạ ngài. Ngài đã thấy đám người Sử Lai Khắc học viện, người nào cũng kiêu ngạo, nếu lưu bọn họ tại học viện, sớm muộn gì cũng gây ra chuyện thôi."</i>

Tuyệt Tinh thân vương lạnh nhạt nói: <i>"Thôi bỏ đi, việc đã đến nước này nhiều lời vô ích. Người nhớ kỹ nếu phụ hoàng có hỏi, người phải nói bọn họ chủ động đánh người. Nếu không phải vì không đại ca người suy yếu thực lực, người nghĩ rằng ta và người dễ dàng đắc tội với nhiều hồn sư như vậy sao? Tuyệt Băng, người cần phải cố gắng, bằng không, tương lai khi tranh vị, cho dù thúc thúc có muốn giúp người, chỉ sợ cũng không giúp được. Ba vị Giáo uỷ kia ở trong lòng phụ hoàng người chiếm phần lượng rất lớn, đáng tiếc, bọn họ lại là người của đại ca người."</i>

Nhìn một hồi nháo kịch, nhưng trong đó lại ẩn chứa bao nhiêu thâm ý, vị Tuyệt Tinh thân vương này không giống như bề ngoài dễ xúc động chút nào.

Đoàn người Sử Lai Khắc học viện trong quá trình xuống núi không ai nói gì, Tần Minh rất nhanh đuổi kịp, cũng chỉ đi sau lưng Phất Lan Đức không nói một lời, nhưng từ sắc mặt của hắn có thể thấy tâm tình kém đến mức độ nào. Xuống núi, lại được chứng kiến tiểu hồ trong suốt dưới chân núi, chỉ là lúc này mọi người Sử Lai Khắc không ai có tâm tình thưởng thức phong cảnh.

<i>"Viện trưởng, không bằng chúng ta gây dựng lại một cái Sử Lai Khắc học viện thật to đi"</i> Mỏ miệng cính là Đái Mộc

Bạch. Phất Lan Đức dừng chân, ngửa đầu nhìn trời, mặc dù hôm nay mặt trời thực nóng, nhưng lúc này trái tim hẳn lại có chút lạnh lẽo.

Đái Mộc Bạch tiếp tục: <i>"Ngài vẫn không chịu nhận tài trợ của đệ tử, ta có thể hiểu được, nhưng từ bây giờ trở đi, cho dù là còn một hơi thở, chúng ta cũng sẽ không thể quên được chuyện ngày hôm nay. Ngài yên tâm, chúng ta sẽ không dùng tiền của gia đình để tài trợ học viện. Chúng ta là Sử Lai Khắc thất quái, tự nhiên phải làm vài việc giúp đỡ Sử Lai Khắc học viện. Chúng ta có thể đi tham gia đại đấu hồn tràng, với cấp bậc kim đấu hồn chiến đội của chúng ta bây giờ, tuyệt đối có thể cấp đủ thu nhập cho học viện, có thể giúp chúng ta mở rộng học viện hơn nữa. Một ngày nào đó, chúng ta phải khiến cho Thiên Đấu hoàng gia học viện phải hối hận vì việc ngày hôm nay."</i>

Đái Mộc Bạch không nghi ngờ là lão Đại của Sử Lai Khắc thất quái, lời hắn vừa nói ra, sáu người còn lại đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Đại sư thở dài một tiếng, nâng tay vỗ lên bả vai Phất Lan Đức, <i>"Phất Lan Đức, thực xin lỗi, chuyện này là ta không đúng."</i>

Phất Lan Đức lắc lắc đầu, <i>"Chuyện này không quan hệ đến ngươi, là chúng ta không may thôi. Không biết vì cái gì, ta bây giờ không có một chút tâm tình nào muốn tái lập học viện nữa. Có lẽ là bởi vì một vài năm nay thực sự quá mệt mỏi rồi."</i>

Triệu Vô Cực hỏi: <i>"Chúng ta bây giờ nên làm gì?"</i>

Trữ Vinh Vinh nói: <i>"Không bằng đến toà thành của nhà ta đi, nơi này cách Thất bảo lưu ly tông không xa lắm."</i>

Phất Lan Đức lắc lắc đầu, <i>"Thôi bỏ đi, ta rốt cuộc cũng chưa bao giờ nghĩ đến cảm giác sống nhờ vả vào người khác. Vinh Vinh, cảm ơn hảo ý của ngươi."</i>

Trữ Vinh Vinh vội la lên: <i>"Viện trưởng, ngài yên tâm, gia đình của ta tuyệt đối sẽ không giống như Thiên Đấu học viện, ngài cũng biết đấy, Thất bảo lưu ly tông chúng ta hoan nghênh mọi hồn sư, nếu có kẻ nào cả gan nói gì mọi người, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. Không phải là Độc Đấu La sao, chờ ta trở về mời Kiếm thúc và Cốt thúc thúc ra mặt, đánh cho hắn rằng rơi đầy đất."</i>

Phất Lan Đức ánh mắt dần dần ngưng tụ, hẳn biết bây giờ quyết định của mình

không chỉ liên quan đến bản thân, mà còn quan hệ đến mấy vị sư phụ cùng với đám nhỏ Sử Lai Khắc học viện này nữa. Ổn định tâm tình, hắn lại xuất hiện khí thế của một vị Viện trưởng, <i>"Như vậy đi, chúng ta đường xa mà đến, trước tiên vào Thiên Đẩu đế quốc thủ đô nghỉ ngơi một chút, hành động cho bước tiếp theo là gì, sau khi chúng ta thương lượng mới quyết định được."</i>

Đúng lúc này, Tần Minh đột nhiên tiến lên từng bước, phốc một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt đám người Phất Lan Đức, <i>"Viện trưởng, là ta không tốt, ngài trách phạt ta đi."</i>

Phất Lan Đức vội vàng nâng hắn dậy, <i>"Tần Minh, ngươi làm cái gì thế Ta như thế nào lại không biết trái tim ngươi đối với Sử Lai Khắc học viện như thế nào? Ngươi có thể đi theo chúng ta, điều đó đủ để chứng minh ngươi vẫn luôn đặt Sử Lai Khắc học viện ở vị trí quan trọng nhất, như vậy là quá đủ rồi. Nếu nói xin lỗi, phải là ta mới đúng, là chúng ta đã phá huỷ tiền đồ của ngươi."</i>

Tần Minh cười khở một tiếng, <i>"Tiền đồ? Nếu không có lúc trước được các sư phụ dạy dỗ, ta làm sao có tiền đồ? Ta có chân, có tay, chẳng lẽ ly khai Thiên Đẩu học viện lại không thể tự sinh tồn hay sao? Để ta dẫn mọi người vào Thiên đẩu thành. Vừa rồi Đái học đệ nói rất đúng, ta rất đồng ý. Ta nghĩ nên lập một Sử Lai Khắc học viện mới đi, viện trưởng, Sử Lai Khắc học viện vĩnh viễn đều là nhà của chúng ta, không ai trong chúng ta hy vọng chúng kiến nó chấm dứt như vậy cả. Nếu ngài thực sự cảm thấy mệt mỏi, chúng ta có thể giúp đỡ ngài chống đỡ gây dựng lại Học viện."</i>

Phất Lan Đức gật gật đầu, nhìn vài vị sư phụ khác, <i>"Đi thôi, chung ta tới Thiên Đẩu thành kiếm nơi dừng chân đã."</i>

Từ Thiên Đẩu hoàng gia học viện đến Thiên Đẩu thành quả thật rất gần, đoàn người mang theo tâm trạng buồn bực đi một lúc đã tới thủ đô của Thiên Đẩu đế quốc.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy cờ xí bay phất phới trên đầu thành, Thiên Đẩu thành là một trong hai toà thành thị có quy mô, kích thước lớn nhất và cũng phong hoa nhất trên đại lục. Tường thành cao tới trăm thước, toàn bộ là do đá hoa cương cứng rắn tạo thành. Phía trên và phía dưới tường thành, binh lính tuần tra canh gác, người nào cũng một thân khô giáp, tay cầm trường mâu, từ trên người có thể nhìn thấy sát khí tinh hần toát ra.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 162: Hoàng Kim thiết tam giác đích tối hậu nhất giác - Một giác cuối cùng của Hoàng Kim thiết tam giác (1)

Dịch: atula23

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Cửa thành cao chừng mười thước, rộng cũng mười thước, đủ để sáu người cưỡi ngựa đi song song, bên cạnh còn hai cổng phụ, cũng cao và rộng năm thước, người đi đường chỉ có thể đi vào bằng cổng phụ, cửa lớn ở giữa đóng chặt.

Sử Lai Khắc học viện một hàng người đến bên ngoài cửa thành, ngay khi mọi người chuẩn bị tiến vào trong thành thì thấy trên bảng thông báo lớn ở cổng thành có dán thông báo thật lớn.

"Kính mời. Lam Phách cao cấp hôn sư học viện, do mở rộng ra, hiện tại muốn tuyển nhân viên, mười Hôn tôn đã ngoài bốn mươi cấp, hôn lực càng cao càng được ưu tiên, một khi được tuyển, đãi ngộ không cần phải lo nghĩ."

Đọc được ti tức này, Phất Lan Đức có chút kinh ngạc, *"Tại sao quảng cáo của học viện lại có thể dán ở thông báo trên cửa thành thế này? Việc này tốn không ít tiền a!"* Tâm tình khôi phục, một chút bản sắc lại thể hiện ra.

Tần Minh đối với tình huống ở thủ đô của Thiên Đấu đế quốc này vô cùng quen thuộc, vội vàng nói: *"Có thể mở cao cấp hôn sư học viện trong Thiên Đấu thành này nhất định phải có bối cảnh. Mà bối cảnh đằng sau Lam Phách học viện này là cái gì ta mặc dù không biết, nhưng trong lần toàn đại lục cao cấp hôn sư học viện đại tái trước, trong khi tham gia hình thức thi đấu vòng tròn tại thủ đô Thiên Đấu thành, Thiên Đấu hoàng gia học viện tham gia hai đội, còn bọn họ tham gia một đội, bất quá, năm nay đám đệ tử đó của Lam Phách học viện đều đã tốt nghiệp hết, mà Hoàng đấu chiến đội của Thiên Đấu học viện năm nay thực lực mạnh hơn rất nhiều so với đội tham gia cao cấp hôn sư học viện đại tái năm ngoái, e rằng lần này bọn họ không có cơ hội gì."*

Phất Lan Đức nói: *"Lam Phách học viện này có quy mô, kích cỡ như thế nào?"*

Tần Minh nói: *"Ước chừng bằng một phần ba Thiên Đấu hoàng gia học viện. Quy mô kích thước mặc dù nhỏ hơn một chút,*

nhưng bọn họ mở ở bên trong Thiên Đẩu thành, phí tổn so với Thiên Đẩu hoàng gia học viện cũng không thấp hơn mấy, chỉ có điều không có bối cảnh hoàng thất mà thôi. Nghe nói giáo học tại học viện này phi thường nghiêm cẩn (nghiêm khắc + cẩn thận), hơn nữa lại có một đặc điểm, chỉ thu bình dân đệ tử, cự tuyệt toàn bộ quý tộc, nếu nói không có bối cảnh, quyết không có khả năng trụ vững bên trong Thiên Đẩu thành đâu."

Phất Lan Đức trong mắt toát ra một tia trả thủ khoái ý, <i>"Ai nói Lam Phách học viện tham gia đại tái lần này không thể so với Thiên Đẩu Hoàng gia học viện. Bọn họ có thể, sẽ rất nhanh thôi."</i>

Tần Minh sửng sốt, <i>"Viện trưởng, ngài muốn nói..."</i>

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, nói: <i>"Vừa rồi trên đường đi ta đã suy nghĩ rất kỹ. Sử Lai Khắc học viện của chúng ta vốn không có tư cách là cao cấp hồn sư học viện. Muốn khôi phục dễ dàng, thì phải xử lý nhiều vấn đề lắm, mà ta thì đã già rồi, không thể để các lão huynh đệ vì lý tưởng mờ mịt hư vô của ta mà phải chịu khổ. Lam Phách học viện, không sai, chúng ta đi xem thử, hưởng chi, mỗi nhục hôm nay mà không báo, tuyệt không phải là phong cách của Phất Lan Đức ta. Các người thấy thế nào?"</i> Câu cuối cùng hẩn hướng sang đám sư phụ cùng Sử Lai Khắc thất quái nói.

Triệu Vô Cực a a cười, nói: <i>"Người là lão Đại, người tác chủ là được rồi, còn hỏi chúng ta làm j."</i>

Sư Lai Khắc thất quái đồng thanh há miệng nói: <i>"Viện trưởng toàn quyền tác chủ."</i>

Phất Lan Đức mỉm cười nói, <i>"Nơi này nếu không được, chúng ta sẽ trở về khôi phục học viện, đi thôi, trước tiên đi xem rồi nói sau."</i> Không ai để ý, lúc này sâu trong đáy mắt Phất Lan Đức toát ra một tia quang mang giáo hoạt.
(Thằng cha này thù dai wớ, trả thù lại đại sư đấy <<i>"<"</i>

Dựa theo địa chỉ có ghi trên thông báo, mọi người tiến vào trong Thiên Đẩu thành, không cần phải hỏi, có Tần Minh dẫn đường, bọn họ chuyên qua nhiều con đường, rất nhanh tìm đến được nơi cần đến.

Bên trong Thiên Đẩu thành cực kỳ phồn hoa, tất cả các ngã tư đường đều là đá xanh lát phẳng, mỗi một cái ngã tư đường đều là những con đường rộng lớn như Tác Thác thành, cả toà thành thị quy mô kích thước chỉ có thể dùng từ hoành tráng để hình dung.

Cửa vào Lam Phách học viện nhìn qua không khác nhiều so với cửa thành Thiên Đẩu thành, mặc dù đơn giản hơn rất nhiều,

nhưng cánh cửa quả thật cao mười thước, bạch ngọc điêu ở cửa ra vào mặc dù nói là không hoa lệ hơn, nhưng rất có khí thế, phía trên cánh cửa có tám chữ vàng to: Lam Phách cao cấp hôn sư học viện

Vừa đến cửa Lam Phách học viện, Tần Minh ngay lập tức tìm được cửa tiếp đón, phía trên ghi Phòng báo danh tuyển dụng.

"</i>Các người đều đến báo danh tuyển dụng làm sư phụ ở học viện đấy ư?<i>"
Phụ trách tiếp đãi là một gã hôn sư trung niên nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, nghi vấn của hắn chủ yếu nhằm vào Sử Lai Khắc thất quái, dù sao, mấy đứa nhỏ này cũng mới chỉ hơn mười tuổi.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Phất Lan Đức nói: "</i>Không, báo danh là chúng ta, mấy đứa nhỏ này là đệ tử của chúng ta, nếu chúng ta có thể ở được tuyển dụng, hy vọng đệ tử của chúng ta cũng có thể được vào học viện.<i>"

Tiếp đãi sư phụ nói: "</i>Đệ tử nhập học cũng phải trải qua khảo hạch, như vậy đi, các vị trước tiên trắc thí hôn sư trước, nếu các người có thể trở thành học viện sư phụ, ta nghĩ, đệ tử của các người cũng có thể thông qua tiến cử vào học trong học viện, dù sao, bây giờ cũng trải qua kì báo danh học viên mới, hơn nữa, đệ tử của các người còn hơi nhỏ.<i>"

Bình thường mà nói, cao cấp hôn sư học viện cho dù có hôn sư xuất sắc cũng ít nhất là mười sáu tuổi đến mười tám tuổi mới có thể tiến vào, chủ yếu là hai mươi tuổi. Bọn Đường Tam nhìn qua như thế nào cũng không giống bộ dáng mười tám tuổi.

"</i>Trắc thì không có vấn đề gì, tiến hành ở nơi nào?<i>"

Tiếp đãi sư phụ ở chỗ này cũng đã vài ngày, số lượng hôn sư đến báo danh rất ít, dù sao, đến học viện làm sư phụ, đãi ngộ như thế nào cũng không thể so sánh với y phụ mọi người tộc. Đó mới là hướng đi tốt nhất cho hôn sư cao cấp. Mà ít nhất bảy người trước mắt đến báo danh làm sư phụ, hắn làm sao dám sơ xuất, vội vàng nói: "</i>Ta đưa mọi người đi tham gia trắc thí.<i>"

Đi vào bên trong Lam Phách học viện, cảm giác so với Thiên Đấu hoàng gia học viện khác nhua không nhỏ. Nơi này mặc dù không có cảnh sắc đẹp như Thiên Đấu Hoàng gia học viện nằm trên núi, nhưng tất cả mọi thứ đều gây cho người khác một loại cảm giác phi thường khí thế. Con đường mở rộng, trải dài vào bên trong, hai

bên đường là rừng cây. Cuối đường có thể thấy một toà thao tràng lớn đường kính hơn hai trăm thước, vây quanh bởi một loạt toà kiến trúc ba tầng. Tiếp đãi sư phụ lần lượt giới thiệu với mọi người, các toà nhà ba tầng này là lớp học, túc xá cũng như nơi tu luyện của học viện. Nếu nói Thiên Đẩu hoàng gia học viện kiến tạo như một đỉnh núi, thì Lam Phách học viện này kiến tạo ở giữa trung tâm rừng rậm, bởi vì phạm vi còn lại xung quanh các toà nhà đều là rừng rậm. Nghe nói, đây là mảnh thực vật lớn nhất nằm bên trong Thiên Đẩu thành. Có thể sở hữu một mảnh rừng rậm như vậy, đúng như câu Tần Minh nói, kẻ nào dám bảo Lam Phách học viện không có bối cảnh đây?

Tiếp đãi sư phụ tiếp tục mang mọi người đến một toà kiến trúc có đỉnh nhọn, nhìn qua có lẽ chắc chắn nhất trong tất cả kiến trúc bên trong học viện. Đi vào bên trong, một đại sảnh trống trải, không có ngăn cách các phòng, ánh sáng từ cửa sổ bốn phía chiếu vào trong phòng, khiến cho không gian nơi này sáng ngời, trên mặt đất là hoa cương nham thạch, vách tường được sơn trắng, tịnh không được trang trí gì cả.

Tiếp đãi sư phụ để mọi người ở chỗ này đợi, còn mình rời đi, không lâu sau, có ba gã hôn sư từ bên ngoài đi vào. Ba người này đều khoảng bốn mươi tuổi, hình dáng, tướng mạo bình thường, tịnh không có điểm nào khác thường, chỉ là, trên mặt bọn họ đều hiện lên sắc thái nghiêm cẩn giống nhau. Ba người đi đến bên trong đại sảnh thì dừng chân, người đi đầu nói: "</i>Các vị tham gia khảo hạch hôn sư bước lên trước tiến hành bình trắc. Vị nào lên trước?<i>"

Ánh mặt mọi người đều nhìn về phía Phất Lan Đức. Phất Lan Đức mỉm cười, hướng Tần Minh phát tay, nói: "</i>Tiểu Minh, người trước tiên.<i>"

Tần Minh gật gật đầu, bước lên phía trước, hướng ba gã hôn sư hỏi: "</i>Xin hỏi, tiến hành bình trắc như thế nào?<i>"

Gã hôn sư vừa nói chuyện trước đó trả lời: "</i>Thỉnh các hạ phóng xuất toàn bộ vũ hồn, chỉ cần vượt qua bốn mươi cấp, sẽ cùng ba người chúng ta giao thủ, có thể kiên trì trong mười phút là hợp cách.<i>"

Cấp bậc hôn sư tất nhiên là quan trọng nhất, chỉ cần đem vũ hồn phóng thích, cấp bậc nào, thuộc tính nào của hôn sư cũng được thể hiện ra hết, cho nên việc giao thủ còn lại là để kiểm tra kinh nghiệm thực chiến, dù sao, là một sư phụ, nếu không có kinh nghiệm thực chiến phong phú, hiển nhiên không thể được nhận.

"Hào" Tần Minh hôm nay bởi vì chuyện xảy ra ở Thiên Đẩu hoàng gia học viện vốn đã hết sức kiểm chế, lúc này không còn thu liễm hơi thở của bản thân, trực tiếp phóng thích ra vũ hồn của mình.

Trong phút chốc, không khí bên trong đại sảnh tựa hồ bắt đầu trở nên ngưng trọng, đứng đối diện với Tần Minh, thân thể ba gã sư phụ của Lam Phách học viện đồng thời lắc lư, trên mặt không khỏi toát ra vẻ hoảng sợ.

Ba vị sư phụ phụ trách bình trắc này đều là hồn sư cấp bậc hồn vương năm mươi cấp, vũ hồn của đối phương vừa mới phóng thích, chỉ riêng khí thế đã áp bách bọn họ xuất hiện phản ứng, điều này chỉ có thể chứng minh, vị hồn sư trẻ tuổi trước mắt so với bọn họ cường đại hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, trên người Tần Minh bốc lên một đám lửa màu vàng, theo tiếng gầm nhẹ của hắn, quần áo trên cơ thể chợt bành trướng, khiến cho ngoại y màu xanh vốn rộng thùng thình bị bó chặt, hai tròng mắt đồng thời biến thành màu vàng, tổng cộng sáu cái hồn hoàn từ dưới chân bay ra, hai vàng, ba tím, một đen. Mặc dù chưa được xem là tổ hợp hoàn mỹ nhất, nhưng sáu cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện, cũng gây cho ba vị sư phụ của Lam Phách học viện trước mặt rung động thật lớn.

"Sáu mươi hai cấp, Liệt Hoả Thương Lang, chiến hồn đế, Tần Minh, cường công hệ."

Là vũ hồn, Lang bình thường đều xuất hiện thuộc tính hàn, nhưng loại vũ hồn của Tần Minh xuất hiện lại là hoả thuộc tính, thuộc về loại biến dị cực kỳ hiếm thấy. Đúng như câu nói nổi tiếng của Phát Lan Đức, Sử Lai Khắc học viện chỉ thu quái vật, nếu Tần Minh không phải là quái vật, lúc trước làm sao hắn có thể vào học trong Sử Lai Khắc học viện đây?

Sáu mươi hai cấp? Ba vị trắc thí hồn sư từ trên ngọn lửa nóng màu vàng nóng rực trên người Tần Minh ở trước mặt không khỏi đồng thời lui về phía sau hai bước, tránh khỏi mũi nhọn.

Tần Minh giơ tay phải lên, làm một động tác thủ thế, "Vị nào chỉ giáo đây?"

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 163: Hoàng Kim thiết tam giác đích tối hậu nhất giác - Một giác cuối cùng của Hoàng Kim thiết tam giác (2)

Dịch: atula23 và LostEvil

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Chỉ giáo? Có thể chỉ giáo a? Năm mươi cấp đối mặt với sáu mươi cấp cường công hệ chiến hồn sư, lại sở hữu vũ hồn biến dị, còn cần phải chỉ giáo ư?

<i>"Ách, việc này, .. không cần tiến hành thực chiến bình trắc. Học viện quy định, hồn sư vượt qua sáu mươi cấp, không cần tham gia trắc thí phần tiếp theo."</i> Vị hồn sư cầm đầu việc phụ trách bình trắc của Lam Phách học viện âm thầm toát mồ hôi, thầm nghĩ, hôm nay

Tần Minh thu hồi vũ hồn của mình, khí thể biến mất, mọi thứ lại trở lại bình thường.

Gã đứng bên trái trong ba gã bình trắc sư phụ của Lam Phách học viện không nhận được hỏi: <i>"Có thể mạo muội hỏi một câu, ngài năm nay bao nhiêu tuổi?"</i>

Tần Minh lạnh nhạt trả lời: <i>"Ba mươi tư."</i>

Con số đơn giản này vừa xuất ra, Tần Minh ngay lập tức đón nhận ba cặp mắt trùng trùng nhìn vào bản thân. Ba mươi tư tuổi, sáu mươi hai cấp, đây là khái niệm gì? Đừng nói nhìn thấy, bọn họ ngay cả nghe cũng không thấy qua.

Phất Lan Đức nói: <i>"Nếu ngoài sáu mươi cấp không cần bình trắc phần sau, vậy chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian nữa. Các huynh đệ, khai hồn hoàn."</i>

Ngoại trừ đại sư ra, năm vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện đồng thời mở ra vũ hồn đủ để khiến hồn sư bình thường phải ngước nhìn của bọn họ. Trong phút chốc, hai gã Hồn đế, ba gã Hồn thánh, một loạt ba mươi một cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện trước mặt các vị sư phụ phụ trách bình trắc của Lam Phách học viện.

<i>"Sáu mươi ba cấp, Long Văn Côn, khí Hồn đế, Lí Úc Tùng, Cường công hệ."</i>

<i>"Sáu mươi sáu cấp, Tính La Kỳ, khí Hồn đế, Lô Kỳ Bân, Khống chế hệ."</i>

<i>"Bảy mươi một cấp, Đường Đậ, khí Hồn thánh, Thiệu Hâm, Thực vật hệ."</i>

<i>"Bảy mươi sáu cấp, Đại Lực Kim Cương Hùng, chiến Hồn thánh, Triệu Vô Cực, Cường công hệ."</i>

<i>"Bảy mươi tám cấp, Miêu Ưng, Chiến hồn thánh, Phất Lan Đức, Mẫn công hệ."</i>

Từ yếu đến mạnh, Sử Lai Khắc học viện bao gồm cả hai gã viện trưởng trong năm vị, trước sau báo ra danh tính cùng thực lực của mình.

Ba gã sư phụ phụ trách bình trắc lúc này đã hoàn toàn ngốc trệ. Tổng cộng chỗ này có bảy gã hồn sư xin được tuyển làm sư phụ, ngoại trừ một người chưa hiển lộ thực lực ra, sáu người còn lại đều là cường giả ngoài sáu mươi cấp, số lượng hồn hoàn khiến cho bọn họ hoa cả mắt. Nếu không phải đám Phất Lan Đức đã khống chế không cho hồn lực bản thân phóng thích quá nhiều, có lẽ lúc này ba vị sư phụ của Lam Phách học viện cũng không thể đứng vững.

<i>"Có thể chứ?"</i> Âm thanh Phất Lan Đức vang lên mang theo một chút chấn động hồn lực, khiến cho ba gã hồn sư bừng tỉnh.

<i>"A, đương nhiên có thể. Các vị tiền bối, thỉnh thu vũ hồn đã."</i> Ba người rõ ràng bắt đầu trở nên cũng kính hơn.

Đường Tam đứng trong đám Sử Lai Khắc thất quái, nhìn một màn trước mắt trong lòng thầm nghĩ, ở thế giới này, quả nhiên hoàn toàn là nói chuyện bằng thực lực. Lúc trước, tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, Phong Hào đấu la vừa xuất hiện, đã áp chế khiến các vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện không có biện pháp, cho dù là Phất Lan Đức viện trưởng cũng phải kiềm chế không ra tay. Mà bây giờ, sự cường đại của các vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện cũng khiến cho Lam Phách học viện khiếp sợ, thực lực quả nhiên là điều quan trọng nhất.

Hít một hơi thật sâu, vị sư phụ cầm đầu Lam Phách học viện cũng kính nói: <i>"Tại hạ Âm Thư, năm mươi tư cấp, cường công hệ, chiến hồn sư. Cấp bậc của các vị tiền bối ta không có gì để bình luận. Các vị thấy thế nào nếu ta đưa các vị đến gặp viện trưởng. đãi ngộ của các vị do nàng định đoạt."</i>

Tất cả đều là hồn sư ngoài sáu mươi cấp, bình trắc đã không còn ý nghĩa gì nữa, lưu đối phương lại mới là việc quan trọng nhất. Vị sư phụ tên Âm Thư này có thể giữ vị trí quan trọng này, hiển nhiên là người thông minh, lập tức nghĩ đến việc trước tiên thể hiện thành ý của Lam Phách học viện đối với những vị hồn sư

cường đại này.

<i>"Cứ như vậy đi."</i> Phất Lan Đức mỉm cười. Tâm tình của các vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện cũng tốt hơn rất nhiều.

Dù sao được người khác tôn kính so với bị người khác khinh miệt cũng tốt hơn rất nhiều, mặc dù nơi này hoàn cảnh không bằng Thiên Đẩu hoàng gia học viện nhưng cũng có ưu điểm của nó.

Âm Thư dẫn đầu ba vị sư phụ Lam Phách học viện đi ra khỏi toà kiến trúc đỉnh nhọn, theo con đường nhỏ bên cạnh trực tiếp hướng về phía đằng sau học viện, nhanh chóng ra khỏi khu nhà dành cho sư phụ tiến vào sâu bên trong rừng rậm.

Đại sư nghi hoặc hỏi: <i>"Viện trưởng của các người không ở trong khu túc xá dành cho sư phụ hay sao?"</i>

Âm Thư trả lời: <i>"Viện trưởng bình thường không có mặt trong học viện, nàng tương đối thích an tĩnh, một mình ở trong rừng. Việc bình thường của học viện đều do các vị sư phụ tự giải quyết, chỉ có đại sư mới phiền đến viện trưởng."</i>

Nhắc tới viện trưởng, trong mắt vị Âm Thư này xuất hiện sự tôn kính xuất phát từ nội tâm.

<i>"Nguyên lai là như vậy."</i> Đại sư cũng không hỏi gì nhiều, nhưng không biết tại sao, trong lòng hẳn thuý chung xuất hiện một cảm giác bất an.

Đi chừng mười phút, mọi người đang tận hưởng không khí thanh tân của rừng rậm, thì đột nhiên, một tiếng ca lẳng đặng như khói thoảng từ phía trước bỗng truyền đến.

Tiếng ca uyển chuyển đập vào thích nhĩ, u oán triền miên, giống như nỉ non giống như oán thán, khiến cho cảm thấy một trận buồn. Giai điệu cũng vậy, vô cùng nhu mỹ.

<i>"Ban đêm khó ngủ, dùng gì để mê say."

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Tâm tình quá nhiều, làm sao để đối mặt.

Không phải không muốn người bồi tiếp

Nhưng có một số việc người không thể nào hiểu được.

Bỏ đi phòng bị, cô đơn bám theo.

Ta muốn một không gian của chính mình.
Tưởng tượng về tương lai giữa chúng ta.
Nếu tình yêu không đẹp như chúng ta nghĩ.
Vậy tất cả hãy để cho ta mang theo
Trái tim ta muốn một chút hỗn loạn
Nếu người hiểu được hãy để ta đi
Tim ta bắn loạn chẳng dám yêu nhiều
Ta muốn khóc nhưng không thể nào khóc được
Tim ta rối bời không sao hiểu
Ông trời tại sao quên mất ta
Tim ta loạn vì sợ tình phản bội
Muốn khóc là ta một tiểu hài bị lạc
Một tiểu hài bị lạc."

Tiếng ca dần biến mất trong yên lặng, đi phía trước là Phất Lan Đức và đại sư đều đã dừng bước. Lúc này Phất Lan Đức thần sắc nhìn qua có chút quái dị, còn đại sư thì lệ rơi đầy mặt. Thanh âm du dương của một nữ tử chậm rãi truyền đến:
<i>"Đây là bài hát đầu tiên người viết cho ta. Tiểu Cương. Người biết không? Tim ta đang rối bời. Người đến cùng là ở nơi nào?"</i>

Thấy bộ dáng kỳ quái của Phất Lan Đức và Đại Sư, mọi người không khỏi ngạc nhiên mà dừng lại. Đột nhiên đại sư xoay mạnh người, hướng lại phía đường cũ mà chạy đi, lại bị Phất Lan Đức tóm được một bên vai.

Phất Lan Đức khẽ quát: <i>"Tiểu Cương, người còn muốn trốn chạy đến khi nào? Lam phách học viện, Lam Phách học viện, Lam Điện Phách Vương Long, ta nên nghĩ đến sớm hơn."</i>

Phất Lan Đức tỏ vẻ bất đắc dĩ, <i>"Ta sao biết được nàng lại ở nơi đây. Đây có lẽ là trùng hợp mà thôi. Đi thôi"</i>

Đại sư ánh mắt nghiêm trọng, cố giãy dụa thoát ra. Nội tâm hắn lúc này trở nên vô cùng thống khổ, nỗi thống khổ tuyệt không nhỏ hơn so với lúc Đường Tam hấp thu hồn hoàn của Nhân Diện Ma Chu. Trốn

tránh suốt hai mươi năm nay, hôm nay rất
cục lại đối mặt, nhưng tại đây dưới tình huống trong lòng không hề có sự chuẩn bị,
đó là một loại cảm giác như thế
nào!

Tay Phất Lan Đức kiên định nắm chặt bả vai đại sư, trong lòng hẳn đã có chút bi
thương, Long muội, ta bắt hẳn mang đến
cho ngươi đây. Lúc này, ngươi nói cho dù thế nào cũng phải bắt được hẳn, không thể
để cho hẳn lại đi được nữa.

Bản thân đại sư cũng đoán được, Phất Lan Đức quả thật là biết nàng ấy đang ở Lam
Phách học viện. Lúc trước lựa chọn đến
Thiên Đẩu hoàng gia học viện, một bộ phận nguyên nhân trong đó chính là vì nàng ở
trong Thiên Đẩu thành. Lúc trước trong
ba người, phải thừa nhận rằng Phất Lan Đức chưa bao giờ quên, hẳn cũng đã nghĩ
thông suốt, nếu lần này làm phiền đại sư
một chút, cũng là một lần nữa tác hợp cho hai người họ, Cái nhìn của thế tục liệu có
quan trọng hay không?

Trong những người khác, ngoại trừ Triệu Vô Cực quen thuộc nhất cùng đại sư thân
cận nhất, ngoài ra Đường Tam có thể
đoán được chút ít, hầu như không rõ là đang xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể mờ
mịt theo phía sau, hướng một nơi nào
đó đi tới.

Tiếp tục hướng về phía trước vài trăm thước, rừng cây càng trở nên rậm rạp. lộ ra
một tấm bia lớn, mặt trước có khắc
hàng chữ: <i>"Học viện trọng địa, xin đừng tiến vào."</i>

Đi qua một cây đại thụ, cảnh sắc trước mặt hoàn toàn biến đổi. Đó là một hồ nước
nhỏ, chiều rộng mặt hồ không quá năm
mười thước mà thôi. Một dòng suối nhỏ rộng chừng ba thước từ bên kia rừng nhẹ
nhàng len lỏi chảy vào trong hồ, và sau đó
chảy ngược lại. Nước trong hồ có thể được xem như là luôn được lưu chuyển không
ngừng.

Bên cạnh hồ, có một căn nhà tranh đơn sơ, chỉ gồm những tấm gỗ cùng với cỏ tranh
tạo thành, hoàn toàn hòa vào quang cảnh
chung quanh thành một thể. Xung quanh căn nhà tranh, có một vòng ly ba (ly ba =
cái hàng rào), bên trong ly ba có trồng rất
nhiều loài hoa và cây cỏ đua nở, tỏa hương ngào ngạt, vô cùng xinh đẹp.

Ở giữa những hàng cây và khóm hoa nọ, một nữ tử đang đứng đó, tay cầm bình
tươi, đang tưới cho những cái cây này. Có lẽ
bởi vì nghe được tiếng bước chân, ánh mắt nàng bất giác hướng về phía đoàn người
Sử Lai Khắc học viện đang đi tới. Tựa hồ
vì sự yên lặng nơi đây bị quấy nhiễu mà nhú mày bất mãn.

Nhưng là, ánh mắt nàng lướt qua ba gã Lam Phách học viện hồn sư dẫn đường phía

trước, rơi vào Phất Lan Đức cùng đại sư ở
phía sau thì, cả thân thể trong nháy mắt trở nên cứng đờ, tay buông rơi chiếc bình
tươi, phát ra một tiếng
<i>"Phanh"</i>.Mặc cho nước chảy ra, nàng lúc này lại như hoàn toàn quên mất.

Đó là một mỹ phụ nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, một thân thanh sắc bố quần giản
dị nhưng lại khó giấu được phong tư yêu
kiều, chiếc khăn vải màu xanh trên đầu bay phất phơ, khuôn mặt có chút tái
nhợt.Ngũ quan lay động lòng người, hàng lông
mày như vẽ, đôi mắt to màu đen giờ tuy đã trở nên ngốc trệ, nhưng cũng rất có
thần.Dưới lớp áo vải không giấu được thân
thể phong loan điệp chướng,ba đào mãnh liệt,phong tư thành thực,tuyệt không phải
cô gái bình thường nào cũng có thể so
sánh.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 164: Hoàng Kim thiết tam giác đích tối hậu nhất giác - Một giác cuối cùng của Hoàng Kim thiết tam giác (3)

Dịch: LostEvil

Biên: LostEvil

Nguồn:

Âm Thư và ba gã hồn sư của Lam Phách học viện từ trong lời đối đáp của Phất Lan Đức cùng đại sư, cũng đã đoán được hai người họ hẳn là có quen biết viện trưởng. Lúc này lại như trước án chiếu lễ số, rất nhanh tiến lên vài bước, đi ra ngoài ly ba. Âm thư cung kính hướng tới vị mỹ phụ đứng đằng sau ly ba nói: <i>"Viện trưởng, mấy vị hồn sư tân ứng sinh vừa mới tới, trong đó có sáu người thực lực đã vượt quá sáu mươi cấp hồn lực, chúng ta vô pháp tác chủ, mời người đứng ra định đoạt."</i>

Thân ảnh chợt lóe, mỹ phụ vốn ở bên ngoài ly ba, Sử Lai Khắc thất quái cũng không thấy rõ ràng được nàng làm thế nào từ trong đi ra. Mấy vị sư phụ cũng đồng thời chấn kinh. Từ một điểm nhỏ cho thấy, nữ tử này đơn giản chỉ dùng một động tác, cũng có thể biết được thực lực cường đại của nàng ta.

<i>"Tiểu, Tiểu Cương, thật là người sao? Ta không phải là đang nằm mơ chứ?"</i> Thanh âm nhu mỹ liên tiếp hỏi tới hai lần, thanh âm nàng lúc này cũng kịch liệt run rẩy, nước mắt không chịu khống chế đã chảy xuống khuôn mặt đã tái nhợt. Toàn thân lâm vào trạng thái vô cùng kích động.

Đôi mắt đại sư đỏ bừng nhìn người làm hấn triều tư mộ tượng, hẳn cũng từng hết lần này tới lần khác không dám gặp lại nữ tử này. Môi run rẩy nhưng một lúc lâu cũng không nói ra được một câu chữ nào.

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, <i>"Chúng ta Hoàng Kim thiết tam giác, rốt cục hôm nay đã được gặp lại Nhị Long muội. Nhiều năm rồi không gặp, người vẫn tốt chứ?"</i> Trái tim hẳn cũng đồng dạng thở dài, người trước mắt chính là nàng, nhưng vẫn như trước trong mắt chỉ có Tiểu Cương.

Sự kích động trong mắt mỹ phụ đến lúc này mới tiêu giảm, ánh mắt chuyển sang Phất Lan Đức, trong mắt toát ra một tình cảm khó nói. <i>"Phất lão đại, người vẫn còn giữ cái bộ dáng đó."</i> Phất Lan Đức cười khổ một tiếng, <i>"Ta già rồi, người mới là vẫn giữ được phong thái lúc trước mới đúng. Lại đây, ta giới thiệu cho người biết một chút, đây đều là các

sư phụ trong Sử Lai Khắc học viện của ta, vô tình chứng kiến được học viện này đang có cuộc chiêu sinh nên rất hứng thú. Không nghĩ tới đây lại là học viện do người làm viện trưởng, chúng ta tới đây là để sinh hoạt." (Cuối chỗ này không hiểu, mấy lão biên giùm)

Lược qua đại sư, Phất Lan Đức lần lượt giới thiệu các vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện, cuối cùng mới hướng về mọi người trong Sử Lai Khắc học viện nói: "Đây là Liễu Nhị Long, có lẽ các người đều đã nghe nói qua, nàng lúc trước chính là cùng ta và đại sư nổi danh tại hồn sư giới, là Hoàng Kim thiết tam giác tối hậu nhất giác."

Liễu Nhị Long, cái tên này đọc lên cũng có chút quái dị. Mọi người trong Sử Lai Khắc học viện cũng không dám chậm trễ, đều tiến lên thi lễ. Liễu Nhị Long cũng đã thu lại tình cảm, gạt nước mắt, khách khí hoàn lễ.

"Nhị Long muội, còn không mời chúng ta vào sao?" Phất Lan Đức mỉm cười nói. Gặp lại Liễu Nhị Long không chỉ là một mình đại sư tâm sinh biến hóa, hẳn phải làm sao đây? Chỉ bất quá, hẳn đành đem sự biến hóa trong tâm ấy chôn sâu trong lòng.

Liễu Nhị Long cười khổ nói: "Phất lão đại, người xem cái lều cỏ của ta liệu có tiếp đón được nhiều người như vậy sao? Các người đến đây là có việc gì? Từ khi nào các người lại muốn đến nơi nhỏ bé này?"

Nếu là kẻ khác hỏi như vậy, nói không chừng Phất Lan Đức sẽ trực tiếp trở mặt. Chỉ là người trước mắt lại từng làm hắn hồn nhiên mộng nhiều. Hắn cười khổ một tiếng, đơn giản đem tình huống lúc này nói qua một lượt.

Nghe Phất Lan Đức nói đoàn người Sử Lai Khắc học viện bị đuổi ra khỏi Thiên Đấu hoàng gia học viện thì trong mắt Liễu Nhị Long không khỏi hiện lên một tia sát khí nồng đậm. "Giỏi, hay cho một cái Thiên Đấu hoàng gia học viện. Phất lão đại, đừng nói gì thêm nữa. Người không phải đến chỗ ta rồi sao? Lam Phách học viện này chính là do ta định đoạt, như vậy là được rồi. Tất cả mọi người lưu lại đây đi, sau này nơi này chính là nhà của các người."

Phất Lan Đức nhìn sang khối xác thịt biết đi "đại sư" một cái rồi tự nói giỡn: "Chúng ta yêu cầu đãi ngộ cũng cao lắm đó, người có khả năng tiếp đãi không đây?"

Liễu Nhị Long mỉm cười nói: "Phất lão đại, người nói không đúng rồi. Không phải là ta tiếp đãi hay không tiếp đãi, mà

vấn đề này phải hỏi người mới đúng. Người mới là lão đại của Hoàng Kim thiết tam giác chúng ta. Bắt đầu từ bây giờ, tòa học viện này là của người, ngày mai ta sẽ triệu khai toàn thể sư sinh đại hội, tuyên bố quyết định này. Đồng thời, học viện chính thức đổi tên thành Sử Lai Khắc học viện đi. Để cho ta cũng có thể đem lại vinh quang cho Sử Lai Khắc học viện của người."

"A?" Phất Lan Đức mặc dù biết Liễu Nhị Long là một nữ nhân tính tình hào sảng không thua gì cánh mày râu. Cũng không thể nào nghĩ tới nàng dễ dàng đem một tòa học viện quy mô lớn đến vậy giao cho mình. Nhất thời không khỏi có chút không thể tiếp nhận. Bên kia, ba vị lão sư của Lam Phách học viện mới nghe được đã trở nên ngốc trẻ.

"Âm Thư sư phụ, phiên các người ngày mai tuyên bố triệu khai đại hội toàn học viện sư sinh. Đây đều là bằng hữu của ta, chúng ta nhiều năm nay chưa gặp lại, hôm nay phải ôn lại chút chuyện cũ. Người chuẩn bị một phòng ăn thật trang nhã trên lầu hai thực đường, một bàn tiệc rượu thật lớn để ta chiêu đãi họ."

"Vâng, viện trưởng." Mặc dù vẫn không rõ quan hệ chính thức giữa Liễu Nhị Long viện trưởng cùng những người trước mắt này, nhưng điều này cũng không phải là việc mà Âm Thư ba người bọn họ được hỏi, vội vàng theo đường cũ đi ra.

"Tiểu Cương, người định cứ như vậy, không muốn cùng ta nói chuyện sao?" Liễu Nhị Long ánh mắt lại hướng về phía đại sư, sự kích động trong mắt nàng vẫn chưa biến mất, mà thanh âm cũng đã không còn run rẩy, nhưng lại mang theo vài phần lạc mịch.

Nhìn người mỹ phụ như hoa tựa ngọc trước mặt, đại sư trong tâm run rẩy, có chút gian nan hé miệng vài lần, rồi lại phát hiện bản thân lại không nói nên lời.

Hít một hơi thật sâu, Liễu Nhị Long ánh mắt miễn cưỡng từ trên thân đại sư dời đi, hướng tới Sử Lai Khắc chúng nhân nói: "Mọi người trước tiên qua đây, ta giới thiệu một chút cho các người về Lam Phách học viện, nga, không, phải là Sử Lai Khắc học viện rồi. Phiến sâm lâm lớn nhất trong Thiên Đẩu thành toàn bộ là tư nguyên của học viện. Mặc dù nơi này chúng ta cũng không có tốt được như Thiên Đẩu hoàng gia học viện, nhưng cũng không kém là mấy. Từ lúc học viện được thành lập đến nay, đã trải qua mười năm. Bởi vì chúng ta chỉ thu nhận hồn sư thuộc tầng lớp bình dân, cho nên chất lượng vũ hồn hầu hết là cao hơn hồn sư cao cấp học viện phổ thông. Nhưng cũng bởi vì xuất thân bình dân, bọn họ tu luyện so với người đến từ tầng lớp quý tộc khắt khổ hơn nhiều. Cũng hơn một lần tham gia hồn sư đại tái, chúng ta đánh thắng nhiều cường địch, cuối cùng tiếp cận tới vị trí tám danh đứng đầu. Thành tích so với đội Thiên Đẩu học viện cao hơn một chút. Đội bọn họ đứng thứ hai chính là vì bị chúng ta loại bỏ."

Dừng một chút, Liễu Nhị Long tiếp tục nói: "Về phần sau này dạy học như thế nào thì phải là vấn đề của Phất lão đại rồi. Ta vốn là không muốn đảm nhận cái chức viện trưởng này, bây giờ rốt cục cũng được giải thoát. Thiên Đẩu hoàng gia học viện mà cũng dám đem bọn người cản xuất, hừ, ta đến cùng muốn xem bọn chúng dựa vào cái gì, sang năm sẽ gặp lại chúng trên cao cấp hồn sư học viện đại tái."

Liễu Nhị Long quả thực mang đến cho mọi người một chút kỳ lạ, lời nói của nàng cùng bên ngoài có sự chênh lệch không nhỏ. Nếu nàng thay một bộ quần áo xa hoa lộng lẫy vào, nhìn thế nào cũng giống một phụ nhân cao quý, nhưng ngữ khí của nàng lại tràn ngập ý chí hảo đung đấu ngoan.

Lúc trước Triệu Vô Cực có chút hiểu rõ về Hoàng Kim thiết tam giác. Lúc này mới được nhìn qua một chút vị phong tao mỹ nữ bất khả giản đan trong Hoàng Kim thiết tam giác khi xưa. Phất Lan Đức được xưng là phi thường nhất giác, đại sư là chỉ huy nhất giác, mà vị Liễu Nhị Long này, cũng được xưng là sát lục nhất giác. Là người tật ác như cừu (ghét cái ác như kẻ thù), tính tình phi thường nóng nảy. Cũng chỉ có ở trước mặt đại sư cùng Phất Lan Đức mới có thể thu liễm.

Lập tức, Liễu Nhị Long đem cả tình hình của Lam Phách học viện giới thiệu cho mọi người, nơi này so với tưởng tượng còn muốn tốt hơn. Cả học viện tuy chỉ có hơn hai trăm đệ tử, nhưng nếu tại hồn sư giới trong Thiên Đẩu đế quốc cũng là hữu khẩu giai bi (ý nói là tài năng xuất chúng). Sợ rằng ngay cả những hồn sư có xuất thân quý tộc cũng không thể không thừa nhận Lam Phách học viện tầm quan trọng đối với hồn sư giới tựa như dây của chiếc

cung.Nơi này có thể nói là một bảo tàng đối với bình dân hỗn sư(đoạn này nếu dịch cho giống nguyên tác là "cái mỏ vàng" liệu có được không nhỉ?). Mặc dù chỉ mới mở được mười năm, nhưng mà sớm đã đào tạo ra không ít bình dân hỗn sư có thực lực không tầm thường.Vậy sợ là ngay cả Vũ Hồn Điện cũng muốn cùng Lam Phách học viện hợp tác, nhưng chính là đều bị Liễu Nhị Long cự tuyệt

Nơi này mặc dù không bằng Thiên Đấu hoàng gia học viện, nhưng cũng còn hơn so với Sử Lai Khắc học viện lúc trước nhiều lắm.

"Tốt rồi, xem ra cũng đúng lúc rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi."

Liễu Nhị Long tựa hồ đã quên mất đại sư, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn biểu hiện ra bản tính hào sảng, chiêu đãi đoàn người Sử Lai Khắc học viện ăn trưa, đối với sự nghi hoặc của mọi người thì nhất nhất giải thích.Sau đó, lại dẫn mọi người đi thăm thú một vòng Lam Phách học viện, cuối cùng mới an bài chỗ ở cho mọi người tại giáo sư ký túc lâu trong học viện.Về vấn đề đổi đãi như thế nào, Liễu Nhị Long trực tiếp giao cho Phất Lan Đức.Dù sao, bắt đầu từ ngày mai học viện này cũng đổi tên thành Sử Lai Khắc, không còn là Lam Phách học viện nữa.

Trong ngày hôm nay, từ sáng sớm đã phải chịu sự sỉ nhục cùng tâm trạng phẫn nộ, sau khi tới đây mọi thứ đều tốt đẹp trở lại. Đối với đoàn người Sử Lai Khắc học viện mà nói, quả thật là có chút vô cùng thoải mái.

Bữa cơm chiều, Phất Lan Đức cũng không có đưa ra yêu cầu quá thịnh soạn như bữa trưa, mọi người rất nhanh đều đã dùng bữa xong.

Phất Lan Đức nói: "Hôm nay mọi người đều mệt mỏi rồi, cũng nên sớm trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai sợ rằng chúng ta bắt đầu phải bận rộn rồi đó." Vừa mới có một hoàn cảnh sống mới, bất luận là các vị sư phụ hay là chúng đệ tử của Sử Lai Khắc học viện cũng cần phải có một thời gian làm quen.Càng hướng chi Liễu Nhị Long đã trực tiếp đem học viện giao cho Phất Lan Đức. Đối với điều này, Phất Lan Đức cũng không có chút nào khách khí với Liễu Nhị Long. Điều này hẳn biết là Nhị Long muội cố ý làm vậy, có lẽ trong lòng Liễu Nhị Long đây chính là một sự bồi thường, nhưng hẳn lại như trước không có cách nào cự tuyệt Liễu Nhị Long, tựa giống như từ trước tới giờ không cách nào cự tuyệt yêu cầu của nàng.

"Tiểu Tam, theo ta ra ngoài một chút." Đại sư không dám tiếp tục cùng Liễu Nhị Long đối mặt, vội vã đứng lên, gọi Đường Tam cùng hắn đi ra ngoài.

"Nga." Đường Tam đáp ứng một tiếng, đứng dậy theo đại sư ra ngoài.

Liễu Nhị Long tựa như không trông thấy đại sư đi ra ngoài, từ trên bàn cầm lấy chiếc khăn ăn lên ưu nhã lau miệng.

Phất Lan Đức trên mặt nở nụ cười, "Người không sợ hắc sẽ lại bỏ chạy sao?"

Liễu Nhị Long nhìn về phía Phất Lan Đức đồng dạng cũng nở một nụ cười, chỉ là trong nụ cười mang theo vài phần thú vị,

"Phất lão đại, người cho rằng để cho ta lại nhìn thấy hắc, hắc còn có khả năng trốn thoát nữa hay sao? Lần này, cho dù có phải đánh hắc lại, ta cũng muốn đem hắc dính chặt bên thân ta."

Đi ra khỏi thực đường, đại sư trực tiếp hướng tới thâm lâm, hắc luôn luôn thích thực vật, nhất là trong những khu rừng tĩnh mịch.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 165: Chuyện cũ của hoàng kim thiết tam giác

Dịch: Just_Wannabe

Biên:LostEvil

Nguồn:

Đường Tam thủy chung đi theo phía sau đại sư, cái gì cũng không có hỏi, chỉ lặng lẽ làm bạn với sư phụ mình. Hắn có thể cảm giác được, tâm tình của đại sư rất phức tạp. Phía sau vào lúc này, lựa chọn để cho sư phụ một chút yên tĩnh so với việc gạn hỏi sự tình hắn là tốt hơn rất nhiều. Tiến vào trong rừng, nhiệt độ so với bên ngoài rõ ràng là thấp hơn vài phần. Không khí nhẹ nhàng khiến cho đại sư tinh thần rung lên, tựa hồ ngay cả tâm tình cũng trở nên thư thái vài phần.

Dừng chân, đại sư chuyển hướng nhìn về phía Đường Tam, nhàn nhạt nói: *"Tiểu tam, người có phải là muốn hỏi, ta cùng với nhị long cuối cùng là có quan hệ như thế nào, tại sao lại phải giống như bây giờ, tại sao sao ta phải tránh nàng suốt 20 năm có phải không?"*

Đường Tam gật đầu.

Đại sư thở dài một tiếng: *"Ta nói cho người nghe chuyện xưa vậy."*

"Hơn 20 năm trước, một gã thanh niên xuất thân từ danh môn, bởi vì bản thân võ hồn sinh ra biến dị khác thường mà thay đổi, không có năng lực kế thừa võ hồn truyền thừa của bốn môn mà bị gia tộc sở viện bài xích. Vì để chứng minh bản thân mình, hắn khổ học và nghiên cứu thật sâu về phương diện hồn sư, mong có một ngày có thể bằng vào hiểu biết để cho thế nhân chấp nhận chính mình. Trong khi hắn ở bên ngoài, gặp một hồn sư trẻ tuổi cùng chí hướng, hai người quyết định cùng nhau đặt chân vào hồn sư giới."

"Có một ngày, khi bọn họ liệp sát hồn thú tại một mảnh hồn thú sâm lâm thì gặp một cô gái xinh đẹp. Với tính cách hoạt bát sang sảng, cô gái rất nhanh thu hút sự chú ý của hai gã thanh niên. Ba người trở thành bạn tốt của nhau. Đội ngũ vốn chỉ có hai người giờ cũng gia tăng trở thành ba người."

"Theo thời gian, hai gã thanh niên đều nảy sinh tình cảm với cô gái có vũ hồn hỏa long. Nhưng vì tình cảm huynh đệ, ai cũng không muốn để người khác nhận ra. Nhất là gã thanh niên, vì võ hồn bản

thân biến dị mà không thể trở thành cường đại nên càng chôn chặt tình cảm tận sâu trong đáy lòng. Bởi vì ba người trong lúc phối hợp mà ngẫu nhiên phát hiện chuyện ngoài ý muốn, có thể thi triển một loại võ hồn dung hợp kĩ cường đại. Bằng vào thực lực của bản thân, bọn họ dần dần khẳng định thanh danh của hoàng kim thiết tam giác trong giới hồn sư.

Nói đến đây, đại sư thở dài một tiếng, "cảm tình là phải theo thời gian mà tích lũy. Che giấu càng sâu, đôi khi ngược lại càng làm tình cảm gia tăng mãnh liệt. Tuổi của ba người dần tăng lên, theo đó tình cảm càng sâu sắc. Rốt cục có một ngày, người thanh niên thực lực không hề tầm thường không dẫn được sự hành hạ của nội tâm, đem tình cảm nung nấu bấy lâu hướng tới cô gái thổ lộ. Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới chính là : đối với bọn họ, cô gái vốn biết cả hai đều có tình cảm với chính mình. Nhưng lại sợ nói ra lựa chọn của mình sẽ khiến người kia bị tổn thương nên vẫn im lặng. Lời thổ lộ của thanh niên đã khiến cô gái không thể trốn tránh được nữa. Cô gặp mặt cả hai người thanh niên và nói ra người mình thích chính là thanh niên có vũ hồn biến dị khiến thực lực thấp kém nhưng bằng vào nghị lực và cố gắng phi thường đã nắm được những tri thức và lí luận vô cùng to lớn.<i>"

</i>Người hắn là đoán được, cô gái đó chính là nhị long, mà hai gã thanh niên chính là ta và Phất Lan Đức. Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ vẻ mặt Phất Lan Đức lúc ấy cực kì thất vọng, còn tim mình thì đập rất nhanh. Trong khoảnh khắc đó, ta đột nhiên cảm giác được một niềm hạnh phúc chưa từng có. Nhưng ta và Nhị Long đều không muốn thương tổn Phất Lan Đức. Nhất thời, cả ba người đều trở nên trầm mặc. Sự việc cứ như vậy trôi qua được vài ngày, không khí ảm đạm và chán nản khiến ta có chút cảm giác hít thở không thông. Rốt cục, Phất Lan Đức đã chấp nhận. Vốn là người lớn tuổi nhất trong số chúng ta, hắn nói muốn ba chúng ta kết thành huynh muội, mà nhị long chính là đệ muội của hắn.

Đường Tam nhin không được nói: " Phất Lan Đức viện trưởng thật sự là người tốt. Có lẽ đây là kết cục tốt nhất<i>"

Đại sư gật đầu, "</i> Lời Phất Lan Đức nói cả đời ta cũng không quên được. Hắn nói hắn đã mất đi người yêu, tuyệt không muốn mất đi huynh đệ và muội muội của chính mình. Y chúc phúc cho chúng ta đích xác là phát ra từ nội tâm.<i>"

Đường Tam nghi hoặc nói: "</i> Đã như vậy, ngài và Nhị Long hắn là có điều kiện để ở bên nhau mới đúng. Tại sao lại phải ...<i>"

Đại sư cười khổ nói: "</i> Nếu hết thảy đều thật sự thuận lợi như vậy thì sẽ không

có phát sinh chuyện xưa. Và có lẽ con của chúng ta so với người còn nhiều tuổi hơn. Nhưng không biết có phải lão thiên trêu cợt hay không mà đem chuyện của chúng ta hết thảy đều phá hư.<i>"

"</i> Ta nhớ rõ ràng đêm hôm đó thật sự là đặc biệt. Phất Lan Đức làm chủ hôn cho chúng ta. Ta và Nhị Long rốt cục cũng thành hôn. Chúng ta khi đó cái gì cũng không có, không có thân hôn bằng hữu chúc phúc, quy mô hôn lễ cũng không được hoành tráng, nhưng cũng khi đó, chúng ta đều cảm nhận được một niềm hạnh phúc vô cùng. Chỉ cần ta và Nhị Long có thể ở cùng một chỗ, tất cả những cái khác có quan hệ gì đây chứ?<i>"

"</i>Chúng ta ba người cùng nhau, đồng thời uống rượu, Phất Lan Đức chuẩn bị hướng chúng ta cáo từ, định chính mình đi ra ngoài. Đột nhiên có vài người xuất hiện, mà mấy người này ta đều biết. Người cầm đầu chính là nhị thúc của ta, một trong hai gia chủ của long gia tộc, Lam Điện Phách Vương Long Ngọc La Miện. Lúc ấy sự xuất hiện của hắn đã khiến ta cực kỳ kinh ngạc hòa lẫn vui mừng. Ta đang trong khoảnh khắc vô cùng mừng rỡ, mà những người vừa tới lại là thân thích và thúc thúc của ta. Lập tức ta trở nên rất cao hứng, đưa bọn họ đến phòng tân hôn của chúng ta.<i>"

Nói đến đây, đại sư tâm từng rõ ràng trở nên vô cùng kích động, "</i> Nhưng mà không ai nghĩ đến, nhị thúc đến không phải tới tìm ta, mà chính là Nhị Long.<i>"

"</i>Cái gì? Tại sao?<i>" Đường Tam giật mình hỏi.

Đại sư tiếp tục nói: "</i> Tại trước khi chúng ta kết hôn, ta cùng Nhị Long, Phất Lan Đức trên đại lục trở thành bằng hữu, chưa từng bao giờ hỏi về thân thế của đối phương. Đó là việc riêng tư của mỗi cá nhân. Ta bởi vì gia tộc sở vị nên không nói, phất lan đức xuất thân từ gia đình bản dân, mà Nhị Long cũng chưa bao giờ chủ động nhắc qua về thân thế của mình. Mục đích mà vị nhị thúc này của ta tìm tới chính là làm thân hôn (người bên nhà gái). Nhị long, nhị long chính là nữ tư sinh (con gái riêng)của y.<i>"

Đường Tam giật mình mở tròng cả hai mắt. Ý trời trêu người. Khó trách sư phụ lại lựa chọn rồi đi. Tất cả chuyện này, hết thảy đúng là hắn rất không công bình.

"</i>Khi ta đối với nhị thúc xưng hô, vẻ mặt nàng cũng trở nên trắng bệch. Khi ta không tin tưởng mà hỏi nàng. Khi nàng gật đầu, ta chỉ cảm thấy giống như tình thiên phích lịch (Lửa đạn rợp trời - tức là mắt nổ đom đóm). Ta như thế nào cũng không nghĩ tới, người phụ nữ mình yêu thương, lại chính là đường muội của

ta.<i>"

Nước mắt không thể khống chế dần lặn trên khuôn mặt của đại sư. Hai mươi năm, quá khứ đã trôi đi hai mươi năm, mà khi hồi tưởng lại tình cảnh đó, đại sư cũng vĩnh viễn không thể phai nhạt đi.

Từ mừng rỡ khi được cùng người yêu thương ái luyện, chợt biến thành đại bi ai. Đó là biết bao thống khổ?

Mang theo thanh âm ghen ngào, đại sư ánh mắt mờ mịt, lúc ấy, Nhị thúc đã thấy trang phục trên người chúng ta liền hiểu được tất cả. Câu đầu tiên hắn nói chính là : "</i> Sao lại thế này? Người tại sao lại có thể gả cho tên phế vật này?"

Ta vốn tưởng rằng nhị thúc đối với ta không tệ, cũng sẽ không giống những tộc nhân khác xem ta như vậy. Cho đến lúc đó, ta mới biết là mình đã nhầm rồi, nguyên lai, hắn như trước đối xử với ta như với một phế vật.<i>"

"</i>Sau ta mới được biết, Nhị Long là do nhị thúc ta cùng với một nữ sinh tử sở viên phong lưu sinh ra. Bởi vì xuất thân của mẫu thân Nhị Long, nhị thúc không dám mang nàng về nhà. Trong khi Nhị Long ở bên ngoài, mẫu thân của nàng đã mang bệnh qua đời. Nàng không mang họ của nhị thúc mà mang họ của mẫu thân nàng. Nhưng tên của nàng là Nhị Long. Mẫu thân nàng vì phụ thân nàng mà đặt tên như vậy. Tên húy của nhị thúc ta chính là Nhị Long.<i>"

"</i>Không đúng, sư phụ. Nếu Nhị Long tiền bối đúng là đường muội của ngài, vậy vũ hồn hắn là cùng với gia tộc truyền thừa của nàng giống nhau, chính là Lam Điện Phách Vương Long mới đúng. Chẳng lẽ vũ hồn của Nhị Long tiền bối cũng là ..."

Đại sư gật đầu," Đúng vậy, vũ hồn của Nhị Long cũng là biến dị, chỉ có điều nàng không trở nên nhỏ yếu mà trở nên cường đại, mà còn là một vũ hồn rất cường đại. Lôi điện biến dị có chỗ gần giống với ngọn lửa. Đây chính là nguồn gốc của vũ hồn Hỏa Long của nàng. Chúng ta lúc đó chính là do xảo hợp mà tạo thành bi kịch này.<i>"

"</i>Lúc ấy, ta chạy ra ngoài như phát điên. Khi đó ta thậm chí nghĩ tìm đến cái chết. Nhị Long muốn đuổi theo ta, nhưng lại bị Nhị thúc mạnh mẽ kéo lại. Nếu không có Phất lan Đức đuổi theo ngăn ta tự sát, có lẽ đã chẳng có đại sư ta như bây giờ."

Đường Tam không có gì nữa. Lúc này ngay cả hắn cũng chìm trong thế giới nội tâm đầy bi thương của đại sư.

Bọn họ cũng không biết, cách hai người không xa còn một người khác cũng đang lè đăm khuôn mặt, đang không tự chủ nhìn về phía họ.

" Ta còn có thể như thế nào được nữa? Mặc dù bỏ đi ý định tự sát, nhưng trong thâm tâm, Nhị Long là cả sinh mệnh của ta. Người cũng thấy được, ta cũng không được tính là anh tuấn, cũng không có thực lực cường đại. Nhưng nàng đã chọn ta mà bỏ qua Phất Lan Đức, một người vĩ đại hơn ta rất nhiều. Ta chính là như vậy yêu người con gái đáng yêu đó, nhưng trở trêu thay lại trở thành đường muối của chính mình. Cái loại thống khổ này, thật đúng là thường nhân không thể tưởng tượng nổi. Cuối cùng, chán nản và thoái chí, ta chỉ có thể lựa chọn trốn tránh. Ta không có để cho Phất Lan Đức đi theo. Một mình ta cứ như vậy lặng yên mà rời đi.<i>"

"</i> Nhưng sau đó, nghe được tin tức từ Phất lan đức nói Nhị Long và nhị thúc của ta sau khi trở về gia tộc đã có mâu thuẫn, dường như đang tìm kiếm ta. Ta cũng rất muốn đến gặp nàng, nhưng mà ta không thể. Ta không thể hủy đi danh dự của nàng được.<i>"

"</i> Huynh muội kết hợp. Chuyện tình này thế nhân không thể chấp nhận. Cho dù là ta không để bụng, nhưng Nhị Long lại là nữ nhân, ta làm sao có thể để cho nàng chịu điều tiếng như thế này được chứ. Càng huống chi ta chỉ là một phế vật vô dụng, Nhị Long cùng ta một chỗ, ta thậm chí ngay cả năng lực bảo vệ nàng, người con gái ta yêu cũng không có. Nàng vốn là không nên thuộc về ta.<i>"

"</i> Một năm trôi qua, ta thậm chí còn không dám nghe tin tức về Nhị Long nữa. Ta sợ chính mình không nhận được sẽ đi tìm nàng. Bất tri bất giác, ta chỉ có thể dồn hết tâm lực của chính mình vào việc nghiên cứu vũ hồn. Cho đến khi gặp được người, nội tâm của ta mới một lần nữa sống dậy. Đem toàn bộ tinh thần kích thích lên người người, mấy năm nay ta mới có cảm giác dễ chịu hơn một chút. Ta biết Phất Lan Đức dám chắc là biết Nhị Long ở nơi này. Hắn cũng không phải là loại người qua loa đại khái, làm việc cẩn thận, nếu không sự tình vừa rồi, ngay tại Thiên Đẩu hoàng gia học viện chịu đả kích như vậy, như thế nào lại một lần nữa chọn một học viện khác như thế chứ? Chỉ có điều lúc ấy ta cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Gặp lại Nhị Long, sẽ chỉ làm ta càng thêm thống khổ. Nhị Long thực lực quá mạnh mẽ so với ta. Lần này cho dù muốn ly khai nơi này để tránh buồn đau cũng chỉ sợ khó mà làm được."

Đường Tam nhìn đại sư, khóe mắt đã có chút ươn ướt. Đúng vậy, lão thiên đối với sự phụ thật là không công bình. Tước đoạt cường đại vũ hồn kế thừa còn chưa tính, vậy mà ngay cả hắn cùng với người

yêu thương ở bên nhau cũng bị phá hư.

<i>" Sư phụ, ánh mắt của người đời thực sự là quan trọng như vậy sao? Ai nói ngài là phế vật? Trong lòng ta, ngài mới là một hồn sư vĩ đại nhất. Trí thức cùng với sự hiểu biết cũng là lực lượng, có ai dám nói tại phương diện trí thức về phương diện vũ hồn có thể hơn được ngài? Không ai có thể. Sư phụ, ngài thật đúng là ... Nhị Long a di đợi ngài nhiều năm như vậy đều không có lựa chọn người khác, đối với ngài thâm tình như vậy, nếu ngài lại trốn tránh như vậy sẽ chỉ làm hai người đều thống khổ. Dù là ngài thật sự để ý ánh mắt của người đời, thì ngài cũng có thể mang theo nàng mà cao chạy xa bay."</i>

Đại sư thống khổ lắc đầu, <i>" Không, như vậy đối với Nhị Long thật là không công bình. Tiểu tam, yêu một người, không nhất định là phải giành được người đó. Ta đổi lại càng hi vọng nàng có thể có một cuộc sống hạnh phúc"</i>

Lúc này Đường Tam dường như quên đi thân phận đệ tử. Nhìn đại sư u sầu làm lòng hần mụ mẫn, không khỏi lên tiếng:

<i>"Ngài trốn tránh như vậy, Nhị Long a di có thể hạnh phúc sao? Nàng nếu như hạnh phúc, tại sao phải xuống ra một ca khúc bi thương như vậy? Tại sao lại vừa nhìn thấy ngài nàng lại bật khóc? Nàng thậm chí còn không dám nói chuyện với ngài, chỉ sợ khiến ngài khó xử. Ngài thật sự là đáng hổ thẹn. Ánh mắt người đời thì sao? Nhị long a di còn không sợ, ngài sợ gì chứ? Ngài hẳn là phải cùng nàng ở bên nhau, cùng nhau dũng cảm đối mặt, phá vỡ hết thảy chướng ngại. Chứng minh với gia tộc của ngài, chứng minh với tất cả mọi người rằng hai người yêu nhau cũng không có gì sai cả. Đường huynh muội mặc dù huyết thống gần nhau, nhưng thật sự là không thể ở bên nhau hay sao? Sư phụ, ngài không phải chỉ là sợ Nhị Long a di ở bên ngài sẽ phải chịu khổ. Ngài không dám tiếp nhận sự thật này còn vì ngài đang tự ti."</i>

Đại sư ngơ ngác nhìn Đường Tam, môi ông run rẩy, có chút không nói thành lời. Mặc dù hần và Phất Lan Đức giống nhau, đều là nam nhân trong lòng luôn có ý chí kiêu hãnh. Nhưng mà đúng vì hần vũ hồn chỉ là bậc thấp nên sâu thẳm trong nội tâm sinh ra cảm giác tự ti. Phất Lan Đức cùng Nhị Long đều không dám nói về đau đớn trong lòng của hần. Lúc này Đường Tam tuy kích động mà nói ra, nhưng lại nói đúng điểm yếu đó.

<i>" Hần nói rất đúng. Người tại sao lại phải tự ti? Ngàn vạn người nói người là phế vật thì như thế nào? Chỉ cần Nhị Long ta thấy người như vậy là đủ rồi. Tiểu cương, người thật sự không rõ sao? Nếu ta quan tâm đến quan hệ thân hôn, ta

sao phải tìm người như vậy? Tại sao vẫn phải thống khổ như thế này?"

Sau lưng Đường Tam và tiểu cương không xa, nhị long chậm rãi đi ra. Nước mắt không ngừng từ khuôn mặt nàng chảy xuống.

Nhìn đại sư, Nhị Long kiên định bước từng bước lại gần. Khuôn mặt kiều diễm như ánh sáng chói lòa.

Lúc này đây, đại sư rốt cuộc không trốn tránh ánh mắt của Nhị Long nữa. Nhìn nàng, bước từng bước đến gần, tim đại sư rõ ràng đang đập nhanh hơn. Bao cảm xúc chôn chặt trong nội tâm bấy lâu đang từ từ mở ra. Hai mươi năm che đậy, bức bình phong đã không thể ngăn cản được mối thâm tình tại sâu thẳm trong nội tâm.

Đường Tam yên lặng lui về phía sau, từ từ tiến vào khu rừng. Hắn biết lúc này không nên quấy rầy bọn họ. Nội tâm hắn cũng hướng tới đại sư mà âm thầm chúc phúc. Sư phụ thường xuyên toát ra tâm trạng cô đơn, hắn làm sao có thể không thấy.

Lúc này, ngọn nguồn đều đã tỏ, nếu có thể hóa giải, để đại sư và nhị long có thể thật sự đến được với nhau. Đối với song phương bọn họ, kết cục như vậy là tốt nhất.

Khu rừng u ám yên lặng, Đường Tam cũng không có vội vã trở về, chỉ là tại trong khu rừng lẳng lặng mà đi. Không biết tại sao, nghe xong chuyện xưa của đại sư và Nhị Long, trong đầu hắn đột nhiên nhớ tới Tiểu Vũ. Tâm tính của hắn cũng không phải là của một đứa nhỏ mười ba tuổi, mà đã là tâm tình của một gã trung niên.

Tiểu vũ cũng là muội muội của chính mình. Địa vị của nàng trong lòng mình rất cuộc là như thế nào? Từ khi quen biết Tiểu Vũ, đây là lần đầu tiên nội tâm Đường Tam nổi lên vấn đề này.

Nếu chuyện của chính mình và Tiểu Vũ cũng giống như chuyện của Đại Sư và Nhị Long thì bản thân sẽ phải giải quyết như thế nào? Đường Tam phát hiện tâm tình của chính mình lúc này cũng có chút mờ mịt.

Không khí chung quanh đột nhiên có chút lạnh leo, Đường Tam cơ linh nhạy bén, đột nhiên rung mình một cái, không khỏi nhú mày kì quái.

Hồn lực đột phá ba mươi cấp, huyền thiên công của hắn cũng đã tu luyện tới đệ tứ trọng, đã tới cảnh giới nóng lạnh bất xâm. Vẫn dĩ cái nóng của mùa hè và cái lạnh của mùa đông không thể ảnh hưởng tới Đường Tam. Huống chi đây lại vẫn là đang mùa hè, như thế nào lại có cảm giác lãnh lạnh thế này chứ?

Mà ngay lúc này, Đường Tam đột nhiên đứng lại. Ngay tại hơn ba thước trước mặt hắn không biết khi nào đã xuất hiện một người toàn thân màu xanh biếc.

Một đôi mắt băng lãnh màu xanh biếc. Ánh mắt như độc xà đột nhiên xuất hiện trước mặt Đường Tam. Đây rõ ràng là người mà buổi sang đã gặp: Vị phong hào đấu la Độc Cô Bác.

Đường Tam theo bản năng phóng xuất võ hồn của chính mình. Nhưng thân thể Độc Cô Bác trước đó một khắc đã đến trước mặt Đường Tam. Đường Tam không thấy động tác của hắn như thế nào mà chỉ cảm thấy đầu óc mê muội đi, cái gì cũng không hiểu.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Hồn lực ba động chỉ trong nháy mắt nhưng đã làm kinh động đến Nhị Long đang ở trong lòng đại sư cách đó không xa.

<i>"Người nào?"</i> Tinh quang trong mắt Nhị Long đại phóng. Từ trong lòng đại sư đứng dậy, ánh mắt Nhị Long hướng vị trí hồn lực ba động truyền lại. Nàng rõ ràng cảm giác được một cỗ hồn lực ba động cường đại, ẩn chứa một hơi thở kinh khủng. Thân hình chợt lóe, đã đem đại sư ngăn cản ở sau lưng mình.

Đại sư đầu tiên là sửng sốt một chút rồi ngay sau đó sắc mặt đại biến: <i>"Bất hảo, có thể là Tiểu Tam đã xảy ra chuyện. Mau đi xem"</i>

Nhị Long nắm tay đại sư, chợt gia tốc. Bằng vào hồn khí lực, rất nhanh đi tới nơi xảy ra chuyện. Nhưng ngoại trừ không khí lạnh như băng, bọn họ không tìm được bất kì một manh mối nào. Nhị Long toàn lực thúc dục hồn lực bản thân cũng không thể nhận được hơi thở của Đường Tam.

Đại sư quyết định thật nhanh nói: <i>"Đi, trước tiên về tìm Phất Lan Đức. Hơi thở băng lãnh này ta có chút hiểu rõ. Nếu thật đúng là người kia, chỉ sợ khó khăn rồi"</i>. Đại Sư thực lực mặc dù không mạnh, nhưng năng lực quan sát và sức phán đoán so với người thường mạnh hơn rất nhiều.

Hơi thở băng lãnh này lập tức khiến hắn nhớ đến người đã gặp tại Thiên Đấu hoàng gia học viện lúc ban sáng: Độc Cô Bác cùng với tử tôn của hắn, Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn

Đầu choáng váng, Đường Tam từ hôn mê trở nên tỉnh táo lại, phát hiện chung quanh một mảnh tối như mực.

Chỉ có hai điểm lục quang trong bóng đêm lóng lánh quang mang âm trầm.

Vận huyền thiên công, hồn lực trong cơ thể Đường Tam từ từ ngưng tụ. Sức lực một lần nữa trở lại, nhưng hắn cũng không có di chuyển. Đại sư đã dạy hắn dưới tình huống nguy hiểm càng phải bảo trì tình tảo, tuyệt không thể bởi vì hành động thiếu suy nghĩ của chính mình mà lâm vào nguy cơ.

<i>"Đã tỉnh dậy rồi thì không cần phải giả bộ nữa. Người thật sự chỉ có mười ba tuổi ư? Sao tâm tính giống như một tay lão luyện từng trải như vậy?"</i> thanh âm khàn khàn từ bên cạnh truyền đến. Theo ánh mắt dần thích nghi với bóng tối, Đường Tam lúc này mới nhờ vào hải điểm quang mang xanh biếc mà mơ hồ trông thấy cảnh vật xung quanh. Độc Cô Bác đang ngồi cách hắn không xa, mà hai điểm lục quan dĩ nhiên chính là hai con mắt của hắn.

Xoay người ngồi dậy, Đường Tam cũng không có mở miệng, chỉ là lạnh lùng nhìn Độc Cô Bác. Trong lòng lạnh ngắt. Không cần hỏi, hắn cũng đã biết nguyên nhân độc cô bác bắt hắn tới đây. Chính là vì trả thù cho Độc Cô Nhạn. Bị bắt trong tay phong hào độc đấu la, chính mình có thể có kết cục tốt đẹp gì đây cơ chứ?

<i>"Tiểu tử, người chính là Đường Tam?"</i> Độc Cô Bác dựa người vào thạch bích, nhàn nhạt hỏi.

<i>"Không sai"</i>. Đường Tam trả lời đơn giản. Hắn tự nhiên không muốn khoanh tay chịu chết, ngồi tại đó lặng lẽ để tự thân hồn lực.

Mặc dù hắn biết chính mình với hơn ba mươi ba cấp hồn lực đối mặt với một vị hơn chín mươi cấp sẽ không có bất kỳ một cơ hội gì, nhưng nếu không cố gắng đến phút cuối cùng, hắn làm sao cam tâm cho được.

Lục quang trong mắt độc cô bác lóe ra một chút, <i>"Nghe nói người phá đệ tam hồn kĩ của cháu gái ta mà lại là dùng độc đối lại nó. Người làm như thế nào để hóa giải xà độc của nó? Chỉ là liệt tử sợ rằng không đủ."</i>

Đường Tam lạnh nhạt nói:<i>"Thật hổ danh người lão quái vật được xưng là độc đấu la. Chẳng nhẽ ngay cả đạo lí hùng hoàng có thể áp chế độc xà cũng không rõ sao? Hùng hoàng phối cùng với liệt tử sẽ khiến cho đặc tính của hùng hoàng phát huy đến, hơn nữa lại còn ngọn lửa thiêu đốt. Đệ tam hồn kĩ của cháu gái người mặc dù rất độc, nhưng cũng không phải là không thể hóa giải được."</i>

Độc Cô Bác đột nhiên cười một tiếng quái dị, <i>"Đã bao nhiêu năm, đã không biết bao nhiêu năm không có ai có đủ dũng

khí nói chuyện cùng ta như vậy? Tiểu tử, người không sợ chết sao? Dám nghi ngờ độc của lão phu? Người có biết hay không, cho dù là phong hào đấu la đi chăng nữa, gặp độc của lão phu cũng sẽ phải biến sắc."</i>

Đường Tam xem thường hừ một tiếng," Độc của ngươi? Chỉ là rác rưởi mà thôi.<i>"

"</i>Ngươi nói cái gì?" Độc Cô Bác trong mắt lục quang chợt đại phóng. Chỉ khoát tay một cái, thân thể Đường Tam đã bị một cỗ cường lực không thể chống đỡ hất mạnh về vách tường. Đau đớn kịch liệt suýt làm hắn hôn mê đi.

<i>"Tiểu tử, nếu người dám ở trước mặt ta hoa ngôn một lần nữa, cho dù hứng thú với độc của ngươi, ta cũng sẽ lập tức giết ngươi. Độc của ta là rác rưởi? Ta có thể trong nháy mắt khiến cho trong vòng ba dặm sinh linh đồ thán, không còn một ngọn cỏ. Muốn giết ngươi, ta thậm chí không cần động thủ, trực tiếp để ngươi trúng độc mà chết. Trên thế gian này, trong hồn sư độc thuộc tính, không ai có thể so với ta. Ngươi mà cũng dám nghi ngờ độc của ta?"</i>

Đường Tam chậm rãi đứng lên, nén đau nhức trên người, cố gắng đứng thẳng .<i>" Ta cần phải hoa ngôn trước mặt ngươi hay sao? Vậy lời ta nói có ý nghĩa gì? Độc của ngươi quả thật là lợi hại, nhưng như trước vẫn chỉ là rác rưởi. Độc công là phải dụng độc đối với địch nhân, nhưng mà ngay cả ngươi, chính mình đều đã trúng độc, chẳng lẽ độc của ngươi không phải là rác rưởi sao?"</i>

Độc cô bác sửng sốt một lát, vung tay lên, không biết hắn làm thế nào, chung quanh huyết động liên nổi lên một vòng ngọn lửa màu xanh biếc.

Nhờ lục hỏa chiếu rọi, Đường Tam lúc này mới thấy mình đang ở trong một động quật có phương viên gần ngàn thước. Độc cô bác vẫn mặc trang phục như lúc sáng, đang đứng ở trước mặt mình khoảng hơn mười thước.

<i>"Thật sự là nói đùa, ta dùng độc, như thế nào lại để chính mình mắc độc? Lão phu năm nay bảy mươi tám tuổi, cho tới bây giờ đều là ta dụng độc đối với người khác, chưa bao giờ có người nào khác có thể dụng độc đối với ta."</i> Độc Cô Bác lạnh lùng nhìn Đường Tam. Kỳ quái chính là lần này hắn không hướng Đường Tam mà ra tay.

Đường Tam xem thường hừ một tiếng," Thật sự là như thế hay sao? Vậy ta hỏi ngươi, mỗi khi trời mưa, hai bên sườn của ngươi sẽ bị một trận đau nhức đến tê dại, và càng ngày càng nặng.Chính ngộ cùng giờ tí (là giữa trưa và ban đêm đó)

đều phát tác một lần. Xét tình huống hiện tại của người, hẳn là mỗi lần phát tác kéo dài khoảng một canh giờ. Còn nữa, ban đêm, tầm khoảng trên dưới canh ba, đỉnh đầu cùng tâm tính của người đều trở nên vô cùng đau đớn. Toàn thân co giật, ít nhất là khoảng nửa canh giờ. Đau đớn thống khổ đến mức muốn chết đi mà không được. Điều này thì chắc ta không cần miêu tả nữa. Chẳng nhẽ đây không phải là người đã trúng loại bệnh này? Chẳng những người đã trúng độc, mà còn đã ngấm đến tận xương tủy. Ta chỉ là kì quái, người tại sao đến giờ vẫn chưa có chết? Loại độc này hỗn lực căn bản không có khả năng áp chế.<i>"

"</i>Người, người như thế nào lại biết?" Độc Cô Bác giật mình, hạ ý thức nói ra.

Đường Tam miêu tả như đã tận mắt nhìn thấy. Bình thường Độc Cô Bác luôn luôn giấu kín bí mật này, đến cả một thân cháu gái cũng không biết. Lúc này từ Đường Tam nói ra, làm sao có thể không làm hấn kinh nghi cho được. Sát khí trong mắt đại thịnh, sát ý lạnh như băng, tựa như xuyên thấu cả Đường Tam.

Phong hào đấu la thực sự quá mạnh mẽ. Sát khí từ trong người Độc Cô Bác phóng xuất ra giống như đã hóa thành thực thể, đánh trúng ngực Đường Tam. Đường Tam hự một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt thay đổi, thụt lùi ba bước mới miễn cưỡng đứng vững. Ngay khi sát khí của độc vô bác áp bách, lam ngân thảo chợt phóng thích, ngay cả ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu sau lưng cũng trực tiếp mở ra, phóng xuất hơi thở hung ác, bảo vệ thân thể Đường Tam.

<i>"Quả là có chút thực lực"</i>. Độc Cô Bác lúc này đã tỉnh táo lại. Hấn vốn tưởng rằng với sát khí thực thể hóa của mình có thể dễ dàng đánh chết hồn sư ba mươi cấp. Tuy chuyện hấn giết người diệt khẩu xảy ra không biết bao nhiêu lần, nhưng lại không nghĩ rằng Đường Tam vậy mà vẫn có thể không sao, mặc dù thổ huyết nhưng không phải là bị thương nặng. Như vậy có nghĩa là khí lực và tinh thần thể xác của hấn đã không còn là ba mươi cấp hồn sư nữa.

<i>"Để cho ta xem, đây chính là vũ hồn đã làm bị thương cháu gái ta?"</i> Độc Cô Bác thân hình chợt lóe, đã đến trước mặt Đường Tam, vung tay về phía Đường Tam chớp tới.

Lam ngân thảo tự dịch chuyển. Đệ nhất hồn hoàn của Đường Tam lóe sáng. Đệ nhất hồn hoàn kĩ - triển nhiều (quấn quanh) - phát động.

Đường Tam toàn lực thi triển, lam ngân thảo cứng cỏi điên cuồng nhắm hướng Độc Cô Bác quán tới. Cự hộ chỉ trong nháy mắt đã quán lấy cơ thể hấn.

Nhưng một màn kinh khủng xuất hiện, lam ngân thảo vừa quần lên thân thể độc cô bác, bỗng như băng tuyết chợt tan rã.

Đúng vậy, chính là tan rã ra, tựa như bông tuyết tan biến khi gặp lửa, không hề có nửa phần dừng lại. Thậm chí còn không thể làm tay của Độc Cô Bác chậm lại một chút nào. Bàn tay to lớn của Độc Cô Bác đã tóm lấy vai của Đường Tam.

Tay của lão rất cứng rắn, nắm trên vai Đường Tam giống như cương thiết. Bát chu mâu sau lưng Đường Tam cơ hồ theo bản năng đồng thời đâm ra, mang theo tiếng xé gió sắc nhọn đâm thẳng về phía độc cô bác. Tử quang bùng lên, kịch độc đã toàn diện phát độc.

<i>"Di ..."</i> Độc Cô Bác có chút kinh ngạc. Với thực lực của hắn, không cần chính thức đụng thân thể đã có thể cảm nhận được công kích của bát chu mâu so với lam ngân thảo mạnh hơn rất nhiều. Lực quang trên người Độc Cô Bác nháy mắt khuếch tán, cũng không thấy hắn sử dụng võ hồn. Bát chu mâu đâm vào trên lực quang, trước tiên chỉ là làm cho tám vòng tròn xanh biếc rung động, mà cũng vô pháp xâm nhập vào bên trong.

<i>"Thì ra là thế. Quả nhiên là ngoại phụ hồn cốt. Khó trách nhận nhận không đánh lại ngươi."</i> Độc Cô Bác chợt hiểu ra, nhìn bát chu mâu của Đường Tam, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ tham lam.

Một cỗ hồn lực băng lãnh từ trên đầu vai Đường Tam truyền vào cơ thể, toàn thân hắn bỗng nhiên tê liệt mất đi cảm giác. Tất cả hồn lực đều không thể đề tụ.

Một cỗ khí lưu lạnh như băng trong nháy mắt rà soát toàn thân Đường Tam khiến hắn như rơi vào giữa một hầm băng. Đường Tam thiên phú kinh người, chẳng những thực lực nổi bật, kinh nghiệm chiến đấu cùng với ý nghĩ luôn tỉnh táo. Tuy nhiên trước thực lực chênh lệch, đều không có bất kì tác dụng gì. Trước hồn lực của Độc Cô Bác, đừng nói là phản kháng, ngay cả cử động ngón út cũng không có khả năng.

Độc Cô Bác hiển nhiên không để Đường Tam vào trong mắt, tùy tiện vung tay lên, ném hắn xuống đất, có chút thất vọng nói: <i>"Thật đáng tiếc, không thể ngờ là đã dung hợp, nếu không tiểu tử ngươi thật là mang cho ta một phần đại lễ."</i>

Lực quang trong mắt Độc Cô Bác sáng rực, nhìn chằm chằm vào Đường Tam, tựa như nhìn một hi thế trân bảo. Ánh mắt tham lam lúc ẩn lúc hiện. <i>"Ta không thể không thừa nhận, ngươi không những so với

cháu gái ta, thậm chí so với Ngọc Thiên Hằng tiểu tử kia còn mạnh hơn. Mười ba tuổi, ngoài ba mươi cấp hồn lực, kịch độc ngoại phụ hồn cốt. Thật sự là đáng tiếc."

Bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn, Độc Cô Bác cũng không có ngăn cản hồn lực của Đường Tam. Đường Tam run rẩy từ mặt đất đứng lên, lạnh lùng nói: "Không nghĩ tới ta như vậy mà phải chết trong tay tên quái vật chỉ biết sử dụng mấy cái độc rác rưởi. Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc"

Ánh mắt độc cô bác toát ra quang mang lạnh băng như độc xà." Người muốn ta lập tức giết người sao? Giết người đối với ta dễ như giết một con kiến. Nhưng ta không vội giết người. Hồn cốt nhân diện ma chu, có điểm thú vị. Ta sẽ bức tất cả chất độc trong hồn cốt của người ra, rồi mới từ từ giết người."

Trong mắt Đường Tam toát ra vẻ không cam lòng một cách mãnh liệt. Hắn biết, cho dù là ám khí chính mình mới chế tạo trước mặt lão quái vật cũng sẽ không có một chút cơ hội nào. Đối mặt với đối thủ như vậy, trừ phi mình tự mình có khả năng chế tạo ra một trong ba ám khí đứng đầu trong trăm loại ám khí, nếu không kết cục vẫn sẽ chỉ là tử vong.

Hắn không cam lòng. Đường môn tuyệt học hắn không được học. Tại thế giới này lại chưa từng điều chế qua kịch độc của Đường môn. Hắn không cam lòng. Bởi vì hắn thậm chí còn chưa có cơ hội tu luyện đệ nhị vũ hồn của mình. Đối với cái thế giới rộng lớn muôn màu muôn vẻ này, so với Đường Môn trước kia, hắn thậm chí còn lưu luyến hơn.

Sau khi đi vào thế giới này, hắn rốt cục đã có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Điều này càng làm hắn lưu luyến hơn.

Nhìn ánh mắt không cam lòng của Đường Tam, lão quái vật không khỏi đứng lên cười ha ha, "Không cam lòng có phải không? Ánh mắt này ta đã thấy vô số lần. Ta thích nhất đúng là bóp nghẹt cái loại không cam lòng này. Có lẽ cho người thêm vài thập niên nữa, người thật sự có thể siêu việt hơn cả ta. Nhưng mà bây giờ, người đã không còn cơ hội nữa. Người không phải nói độc của ta là rác rưởi sao? Nhưng người vẫn như trước, chết trong tay ta."

Đường Tam nhàn nhạt nói: "Đây mới là điều ta không cam lòng nhất. Nếu cho ta thời gian, cho dù không cần vũ hồn, ta vẫn có thể giết chết người. Cái loại độc công rác rưởi này, căn bản đúng là vô dụng, đến cút chó cũng không bằng. Chẳng những ngay cả chính mình người không ra người, quỷ không ra quỷ, lại còn di họa

cả đến hậu duệ. Rác rưởi thì vẫn chỉ là rác rưởi." (thằng này chửi ác quá)

"Người nói cái gì?" Tâm tính Độc Cô Bác đột nhiên trở nên vô cùng kích động, Cánh tay vươn ra, vừa tóm cổ Đường Tam vừa kéo hắn đến trước mặt mình.

Vào lúc này, Đường Tam thậm chí ngay cả phản kháng cũng không có, chỉ lạnh lùng nhìn Độc Cô Bác, hít thở mặc dù khó khăn, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng nói: "Người cho rằng chính mình sẽ có kết cục tốt đẹp hay sao? Triệu chứng trên người người càng ngày càng nặng. Mặc dù ta bây giờ còn không rõ người chế trụ kịch độc này phát tác như thế nào, nhưng người chắc chắn là có ăn cái thiên tài địa bảo gì đó. Nhưng nó cũng không có khả năng giúp người cả đời. Không tới vài năm nữa, cho dù người không bị chết, cũng không thể ngăn độc tố cản trở, hành hạ đến thống khổ. Người chết so với ta càng thảm hại hơn."

Quang mang trong mắt độc cô bác lóe ra âm tình bất định, Lời Đường Tam nói chính là đụng đến nỗi đau lớn nhất của hắn. Với thực lực cường đại như hiện nay, hắn vẫn khó có thể chịu đựng được sự hành hạ này. Mỗi lần hành hạ đều làm hắn thống khổ như muốn chết đi sống lại. Căn bản là không thể diễn tả bằng lời được.

P.S(Lời tác giả): Ngày hôm qua nguyệt phiếu đã tăng hơn sáu trăm, thật là ngoài dự liệu của tiểu tam. Ủng hộ của mọi người thật đúng là to lớn. Mắt thấy nguyệt phiếu của tiểu tam đã gần tiếp cận cà chua, không khỏi khiến tiểu tam có cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Vì thế tiểu tam xin hướng về mọi người nói một tiếng cảm ơn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 166: Bằng hỏa lưỡng nghi nhãn (1)

Dịch: Just_Wannabe

Biên: LostEvil

Nguồn:

<i>"Người thật sự có thể giải độc trên người ta?"</i> Độc Cô Bác rất cục cựa cũng xuống nước, nhin không được hỏi.

Đường Tam nhàn nhạt nói: <i>" Ta có thể giải, nhưng cũng sẽ không giải cho người. Chỉ biết rằng người sẽ thảm hại hơn ta rất nhiều. Giết ta đi, Người có lẽ đã không sợ chết. Dẫu sao, người đã thất thập cổ lai hi. Đáng tiếc, cháu gái như hoa như ngọc của người, có lẽ sẽ không chống đỡ được trong thời gian dài như người đâu. Thống khổ ngày càng gia tăng, nàng có lẽ không có được cái nghị lực như người, sao có thể chống đỡ nổi. Độc của nàng phát tác so với người càng kịch liệt hơn. Bởi vì nàng đã bị độc tố này đầu độc từ khi còn trong bụng mẹ."</i>

Vì sinh tồn, Đường Tam bắt đầu thực hiện những cố gắng cuối cùng. Lúc trước, lần đầu tiên nhìn thấy Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn, từ vẻ mặt của Độc Cô Nhạn, hắn đã hoài nghi. Bởi vì theo hắn biết, trên thế giới này không có màu mắt nào giống như màu mắt của Độc Cô Nhạn. Hơn nữa nàng ta lại sử dụng Bích Lân Xà độc. Điều này giúp cho hắn có thể ít nhiều phán đoán.

Lúc này tái kiến ông nội của Độc Cô Nhạn, trước mặt lão quái vật này, Đường Tam càng khẳng định phán đoán của chính mình. Độc Cô Nhạn đương nhiên kế thừa võ hồn của ông nội, có cường đại năng lực dụng độc. Nhưng đồng thời cũng kế thừa cả sự cản trở của độc tố. Đường Tam mỗi câu nói ra đều là sự thật, cho dù là Độc Cô Bác cao ngạo cũng không thể phản bác.

Buông tay, độc cô bác thả Đường Tam xuống, lạnh lùng nhìn hắn:<i>" Người dựa vào cái gì để ta tin tưởng rằng người có thể giải được kịch độc trên người ta?"</i>

Đường Tam đơn giản là không hề đứng lên, cứ như vậy khoanh chân ngồi dưới đất,<i>" Ta cần phải chứng minh với người hay sao? Dù sao người cũng muốn giết ta. Con người người như thế, sống trên đời cũng chỉ gây tai vạ. Ta nếu cứu người, thì đúng là trợ Trụ vi ngược."</i>

Giống như lời Đường Tam đã nói, Độc Cô Bác không để ý sống chết của chính mình, nhưng không thể không để ý tương lai của cháu gái. Độc Cô Nhạn mới 20 tuổi, vẫn còn tương lai tươi đẹp ở phía trước. Càng hưởng chi, hắn đã từng chịu mùi vị phải chứng kiến thân thân lần lượt chết đi. Hắn tuyệt không muốn nghĩ tràng cảnh như vậy lại một lần nữa tái hiện.

Độc Cô Bác cả đời chơi đùa với độc, nhưng cũng chỉ có độc trên người mình là không thể tránh được và cũng không thể giải được. Hắn đã từng thử vô số lần, nhưng chỉ là càng phải chịu thống khổ hơn mà thôi.

Vẻ mặt hiện rõ tâm tình đang bất định. Độc Cô Bác chậm rãi đưa hai tay ra sau lưng, trong giọng nói, giọng điệu đã trở nên hòa hoãn vài phần, <i>" Nghe Nhạn Nhạn nói, người chính là Đường Tam phải không?"</i>

<i>"Đại trượng phu ngồi không đổi họ, đi không đổi tên. Không sai."</i> Đường Tam lạnh lùng ngắt đầu.

Độc Cô Bác xem thường hừ một tiếng, <i>" Chỉ là một tiểu mao đầu mười ba tuổi, mà dám tự xưng là trượng phu? Được rồi, ta cũng không cùng người nói nhảm. Nếu người thật sự có thể giải được độc trên người ta và Nhạn Nhạn. Ta chẳng những không giết người, lại còn có thể đáp ứng giúp người làm ba việc. Đương nhiên ba việc này không được xúc phạm đến chuyện của ta là được."</i>

Đường Tam lạnh nhạt nói: <i>" Người không giết ta? Giống như lời người vừa nói, ta lấy gì để tin tưởng người? Người muốn giết ta, đúng là chỉ cần một cái nhấc tay mà thôi. Người là loại người như vậy, cái chuyện lấy oán trả ơn cũng chẳng có gì là lạ lắm."</i>

Độc Cô Bác sững sốt một chút, hắn không thể nghĩ được một thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi lại có thể nghĩ được như vậy, không khỏi cả giận nói: <i>" Người cũng không nghĩ đến thanh danh của Độc Cô Bác ta sao? Mặc dù ta chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt, nhưng tuyệt vẫn chưa có kẻ nào dám miệt thị coi thường ta bội tín như thế."</i>

Đường Tam nhắm hai mắt lại, <i>" Đây chỉ là lời nói suông của người mà thôi. Trừ phi người phát hạ độc thệ, nếu không ta sẽ không thể tin tưởng người được."</i>

Hung quang trong mắt Độc Cô Bác chợt hiện, suýt nữa không chịu nổi định phát tiết, nhưng nghĩ đến cháu gái của mình, hắn vẫn còn có thể mạnh mẽ áp chết tức giận.

<i>"Có thể. Chỉ cần người có thể chứng minh rằng người có thể giải được độc của ta. Ta sẽ thể"</i>

Cuối cùng thì hi vọng còn sống lại tới. Đường Tam cũng ngấm ngấm thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần là người, có mấy ai không sợ chết? Đường Tam cũng không ngoại lệ. Nhất lại là một cái chết vô nghĩa, hẳn càng không muốn.

Đường Tam đứng lên, thu hồi bát chu mâu sau lưng,<i>" Người muốn ta chứng minh như thế nào đây?"</i>

Độc Cô Bác thu liễm hung quang trong mắt.<i>" Chứng minh người có năng lực dụng độc mạnh hơn ta. Ta sẽ tin tưởng người."</i> Tại tiềm thức của hắn thật sự là không tin tưởng Đường Tam. Dầu sao thiếu niên trước mặt này mới chỉ có mười ba tuổi mà thôi. Chỉ là một đứa nhỏ mười ba tuổi, trình độ so với một kẻ dụng độc mấy chục năm như hắn lại muốn so sánh hay sao? Nhưng Đường Tam lại chạm đúng cánh cửa sinh mạng của hắn, không những thế lại còn nói chính xác bệnh trạng trên người không sai một chút nào. Đối với một cơ hội như vậy, Độc Cô Bác cũng phải thử một lần. Giết hay không giết Đường Tam đối với hắn không quan hệ. Cho dù Đường Tam thiên phú có tốt, muốn đạt tới trình độ có thể uy hiếp hắn, có lẽ cũng cần phải mấy chục năm. Mà lúc đó thì hắn cũng đã chết rồi. Nếu đã chết, thì còn có gì đáng nói nữa. Nếu thật sự có thể giải độc, nhất là giải được độc cho cháu gái của mình, đối với Độc Cô Bác mà nói, đây mới là chuyện quan trọng.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Đường Tam xòe hai tay ra, bắt đắc dĩ nói:<i>" Ta vật gì cũng không có, như thế nào chứng minh khả năng dụng độc của ta so với người mạnh hơn?"</i>

Độc Cô Bác lạnh lùng nói:<i>" Chỉ cần làm tốt là được. Nơi này chính là một cái động phủ khác của ta. Các loại dược vật khắp nơi đều có. Người cần cái gì, chính mình tìm là được. Ta cho người một ngày thời gian, chính mình tự phối trí các loại giải dược. Một ngày sau, ta sẽ đối với người hạ ba loại độc. Chỉ cần người có thể phối trí giải dược và khi ta hạ độc vẫn đứng vững, thì chứng minh người có tư cách giải độc cho ta. Nếu không, người tự tìm chết đi."</i>

Trong vòng một ngày, phối trí giải dược, nghe thì có vẻ là nhiều, nhưng trên thực tế, độc dược có ngàn vạn loại, mỗi một loại đều có đặc tính riêng. Độc Cô Bác lại là bậc độc đại sư. Đối diện hạ độc của độc đại sư, đối lại càng không bình thường. Muốn một ngày phối trí giải dược, lại còn là chính Độc Cô Bác hạ độc, như vậy thật đúng là một khó khăn

rất lớn.

Độc Cô Bác nghĩ, Đường Tam nhất định cùng mình mặc cả để tranh thủ thêm thời gian, thậm chí là trì hoãn thời gian.

Nhưng mà câu trả lời của Đường Tam lại làm hắn có chút ngạc nhiên, thậm chí đối với Đường Tam lại có thêm vài phần tin tưởng.

<i>"Được. Mang ta tới nơi ngươi để được vật. Trong vòng một ngày đừng quấy rầy ta là được."</i> Phủi phúi bụi đất trên đầu, Đường Tam thông dong đáp ứng yêu cầu của Độc Cô Bác.

Độc cô bác liếc nhìn hắn một cái rồi xoay người hướng bên ngoài huyết động mà đi đến.<i>"Đi theo ta."</i>

Ra ngoài huyết động, Đường Tam mới phát hiện đây là một mảnh rừng rậm rạp. Mà chỗ của bọn họ chính là trên một ngọn núi cao khoảng năm trăm thước. Lúc này đang là ban đêm, cảnh vật xung quanh khó có thể trông thấy.

Độc Cô Bác giống như đang đi trên đường bằng, hướng phía trên mà đi lên. Hắn tựa hồ đi rất chậm, nhưng mỗi bước lại đi lên trên được đến mười thước. Mỗi bước lại đều nhau một cách phi thường. Giai đoạn lên núi, cả người cứ thẳng đứng như vậy.

Đường Tam vội vàng để tay hồn lực đi theo sau lưng độc cô bác. Hắn đương nhiên không nghĩ đến việc ra khỏi động rồi thoát đi. Trước mặt phong hào đầu là mà muốn trốn, đúng là nói đùa.

Rất nhanh, Đường Tam dưới sự dẫn đường của Độc Cô Bác đã lên đến đỉnh núi. Tới nơi này, Đường Tam không khỏi hoảng sợ khi nhìn địa thế xung quanh. Trước mặt là một cái khe núi như chiếc nón úp ngược. Mà chỗ bọn họ đang đứng chính là bờ của cái khe núi đấy. Hơi nóng nồng đậm từ khe núi bốc lên. Hơi nóng thập phần ẩm ướt lại mang theo vài phần mùi vị của lưu huỳnh.

<i>"Nơi này có ôn tuyền?"</i> Đường Tam không nhịn được kinh ngạc nói.

Độc Cô Bác liếc mắt nhìn hắn,<i>"tiểu tử ngươi thật ra là rất hiểu chuyện."</i>

Đường Tam nói:<i>"Ta chẳng nhẽ ngay cả mùi vị của ôn tuyền cũng không nhận ra hay sao? Được vật của ngươi chẳng nhẽ là ở bên bờ dòng ôn tuyền này? Đây đúng là một địa phương rất tốt mà."</i>

Ôn tuyền vốn không thích hợp để có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho thực vật, bởi vì trong đó ẩn chứa vật chất của các quặng mỏ nhiều lắm. Tuy nhiên có một số thực vật đặc thù thì lại không thế. Chúng

nó lại phải là sống tại ôn tuyến và vật chất của quặng mỏ cùng với nhiệt lượng. Theo Đường Tam biết có không ít loại thực vật kịch độc đều là như thế.

<i>"Đi theo ta"</i> Độc Cô Bác thi triển thân hình, trực tiếp từ bên bờ nhảy xuống một vùng đen như mực trước mặt. Bởi vì sương mù dày đặc cùng ban đêm là nguyên nhân, hơn nữa vách núi lại chót vót mà dốc ngược. Độc Cô Bác chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong hơi nước.

<i>"Hắn cố ý làm khó ta sao?"</i> trong mắt Đường Tam hiện lên một tia kiên cường. <i>"Độc Cô Bác, nếu người cho rằng như vậy là có thể làm khó được ta, vậy thì người lầm rồi."</i>

Tử quang sau lưng chớp động, bát chu mâu lại phóng thích ra, Đường Tam không có giống như Độc Cô Bác nhảy vọt xuống như vậy. Cứ hai mâu lại chập lại làm một. Phốc một tiếng, cắm xuyên vào trong vách núi. Ngay sau đó tám cái chu mâu thay phiên nhau lần lượt phát lực, mang theo Đường Tam như vậy mà đi nhanh xuống núi như đi trên mặt đất.

Tám ngọn bát chu mâu quả thực sắc bén, hơn nữa còn mang theo đặc tính của chân nhện, có thể đi lại dễ dàng trên tuyết đại đa số địa hình như đi trên mặt đất. Loại địa hình sơn bích này có lẽ có khả năng làm khó được kẻ khác, nhưng lại không ngăn được bát chu mâu.

Độc Cô Bác đang chơi vơi ở giữa lưng chừng núi, trong lòng không khỏi có chút đắc ý. <i>"Tiểu tử, người không phải là rất hay sao, ta xem người như thế nào xuống được. Nếu trốn đi, người chỉ là một tên tiểu bối hèn nhát mà thôi."</i>

Đương nhiên, nếu Đường Tam thật sự nhảy xuống, Độc Cô Bác cũng sẽ không để cho hắn bị thương. Bằng vào thực lực của hắn, tiếp được Đường Tam thật đúng là chuyện quá dễ dàng. Trông thấy sự tinh táo và thực lực bản thân của Đường Tam, Độc Cô Bác đối với thiếu niên này ngày càng hứng thú. Từ trên người hắn, độc cô bác ngoài việc thấy được sự bất đồng so với thiếu niên thành thực khác, còn có một loại phẩm chất đặc thù, bày mưu kế quyết định sách lược nơi hậu phương.

Đợi cả nửa ngày không thấy Đường Tam nhảy xuống, Độc Cô Bác không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy có chút thất vọng. Trong lòng vừa định nghĩ tên này chỉ là một kẻ hèn nhát nhu nhược, thì chợt thấy một đạo thân ảnh rất nhanh theo vách núi mà đến. Với hắn mà nói, tự nhiên nhận ra tình trạng của thân ảnh kia.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 167: Bằng hỏa lưỡng nghi nhãn (2)

Dịch: Just_Wannabe

Biên:LostEvil

Nguồn:

<i>"Ngoại phụ hồn cốt còn có thể dùng như vậy hay sao?"</i> trong mắt Độc Cô Bác hiện lên một tia kinh ngạc. Nhưng hắn cũng không có nói gì, chỉ là nhìn sự tồn tại của tám cái chu mâu sau lưng của Đường Tam. Tại giữa đêm, thực lực Đường Tam cũng không thể so sánh với hắn.

Đường Tam cũng không có nhìn Độc Cô Bác mà ánh mắt đều hướng về tình cảnh bên trong sơn cốc. Điều làm hắn có chút kinh ngạc chính là bên trong sơn cốc trước mắt so với ôn tuyền cũng không có giống như mình tưởng tượng. Diện tích ôn tuyền cũng không lớn nhưng chia làm hai phần. Thủy đàm hình quả trứng nằm ở chính giữa. Trong thủy đàm có hai dòng nước phân biệt một dòng màu nhũ bạc và một dòng đỏ thẫm. Kỳ dị hơn chính là chúng mặc dù cùng tồn tại trong thủy đàm nhưng luôn có thể phân định rõ ràng. Hai dòng nước này không hề xâm phạm lẫn nhau, thủy chung vẫn bảo trì trạng thái cân bằng.

Hơi nước cuộn cuộn bốc lên. Nguyên nhân chính là do hai chủng loại ôn tuyền cùng nhau tạo ra, không ngừng bốc hơi mà bay thẳng lên miệng núi rồi mới từ từ tán đi.

<i>"Đây là..."</i> Đường Tam nhìn cảnh trước mặt, thân thể kích động không tự chủ run lên. Hắn không nghĩ tới, đến thế giới này lại có thể nhìn thấy một cảnh đẹp dễ lạ thường như vậy. Mặc dù hắn trước kia chưa từng gặp nhưng trong trí nhớ hình như có tồn tại một nơi có tình cảnh tương tự.

Huyền Thiên Bảo Lục ngoài trừ hơn trăm loại ám khí chuyên môn, còn có một chương về độc kỹ bí lục. Bên trong ghi chép một ít về dược vật cực kỳ quý hiếm. Kịch độc có, mà thiên tài địa bảo tương tự cũng có. Mà tại cuối chương của bí lục, có ghi chép lại ba nơi tồn trữ bảo vật-Tụ bảo bồn.

Tụ bảo bồn này đương nhiên không phải là chỉ nơi cất giữ vàng bạc châu báu, mà chính là về dược vật, về hoàn cảnh thiên nhiên nơi có dược vật cực kỳ trân quý. Trong ba tụ bảo bồn, các loại thực vật căn bản là không thể sinh trưởng trong hoàn cảnh đó, bởi vì thực vật thường không thể thích nghi được với hoàn cảnh đặc thù của nơi đó. Chính vì vậy mà thực

vật có thể sinh trưởng ở tụ bảo bốn, đều là những thực vật vô cùng quý hiếm và cũng rất quý trọng. Tại tụ bảo bốn, thực vật sinh trưởng nhanh hơn nhiều so với điều kiện bình thường. Nếu một gốc linh chi sinh trưởng mười năm ở tụ bảo bốn, thì tương đương có hiệu quả đến một trăm năm.

Tam đại tụ bảo bốn cũng chính là được thiên nhiên ưu ái, chính là nơi linh khí của trời đất tụ tập. Mà cảnh vật trước mắt lại đúng như những gì được ghi trong Huyền Thiên Bảo lục.

<i>"Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, đây chính là băng hỏa lưỡng nghi nhãn?"</i>

Băng hỏa lưỡng nghi nhãn chính là để chỉ nơi hai con suối băng hỏa vì may mắn được thiên nhiên ưu ái mà giao nhau. Ngàn vạn năm cũng không nhất định có thể hình thành một nơi như thế.

Trong đời người có thể nhìn thấy một trong tam đại tụ bảo bốn, nơi thiên địa tinh hoa tụ tập dày đặc, Đường Tam như thế nào lại không kích động. Hắn lúc này rất cực hiểu được tại sao lão quái vật trước mặt lại có thể trong tình huống bị độc mãnh liệt như vậy mà vẫn có thể tu luyện đến phong hào đầu la cảnh giới. Điều đó cùng Băng hỏa lưỡng nghi nhãn chắc chắn có quan hệ.

Băng hỏa lưỡng nghi nhãn không chỉ là nơi dưỡng vật, đối với thân thể con người cũng có những tác dụng đặc thù. Một khi loài người hoặc động vật tại Băng hỏa lưỡng nghi nhãn sinh sống, trong khoảng thời gian ngắn, thân thể sẽ chịu tác dụng của hai loại thuộc tính cực đoan trong thiên nhiên. Nếu không kịp thời rời đi, nhất định sẽ bạo thể mà chết. Nhưng đối với những người như Độc Cô Bác mà nói lại là có lợi vô cùng. Cực nhiệt cùng cực hàn đối với độc đều có tác dụng khắc chế. Mà Băng hỏa lưỡng nghi nhãn loại này chính là thiên tài địa bảo, đối với độc vật khắc chế cực kì mãnh liệt. Nếu không cũng không thể để cho các loại thực vật quý hiếm đồng thời sinh trưởng ở chỗ này.

Có Băng hỏa lưỡng nghi nhãn áp chế, thân thể Độc Cô Bác mới có thể áp chế kích độc trong cơ thể không phát tác. Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đối với đặc tính không chỉ giúp bảo vệ các loại thực vật quý hiếm, còn có thể giúp cho lão bảo vệ tính mạng.

<i>"Băng hỏa lưỡng nghi nhãn? Người đang nói cái gì?"</i> Độc Cô Bác có chút nghi hoặc, nhìn Đường Tam.

Đường Tam miễn cưỡng bình phục tâm tình đang kích động, <i>" Không có gì, ta chỉ là không nghĩ tới còn có địa phương tốt như thế này tồn tại. Nếu như trước, ta đối với người chỉ có ba thành năm chắc, thì

bây giờ, có Băng hỏa lưỡng nghi
nhân, ta nắm chắc đến năm thành.

"Người nói cái gì? Chỉ có năm thành" Lời nói của Độc Cô Bác toát lên vẻ bất
thiện." Tiểu tử, người từ đâu
đều là gạt ta?"

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer=""
src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zonei
d=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đường Tam lạnh lùng nói," Ta lừa người sao? Thân thể người chịu độc tính
nhiều năm như vậy, có 5 thành nắm chắc đã
là cao rồi. Tuy nhiên, cho dù không thể chữa tốt, cũng có thể giúp người hóa giải
thống khổ. Còn như với cháu gái
người, với sự trợ giúp của Băng hỏa lưỡng nghi nhân, ta có thể chắc chắn chữa
khỏi."

Sắc mặt Độc Cô Bác lúc này mới tốt hơn một chút, chỉ vào chunh quanh Băng hỏa
lưỡng nghi nhân, nói:" Tất cả dược
vật của ta đều được trồng ở đây. Mọi loại độc dược, bổ dược đều tùy người sử dụng.
Nhưng nếu người dám phá hủy nơi này,
ta sẽ làm người sống không bằng chết. Ta nói cho người một ngày thời gian. Sáng
sớm ngày kia, nếu người không thể thông
qua khảo nghiệm của ta, thì đó chính là ngày diệt vong của người. Đương nhiên
người cũng có thể chạy trốn. Nhưng không
ngại nói cho người biết, nơi này gọi là hỗn thú sâm lâm. Ngoại trừ ngọn núi này đã
bị ta lập độc trận, hỗn thú không
dám đi vào bên trong. Nhưng bên ngoài, hỗn thú cấp bậc ngàn năm nhiều vô kể.
Người nếu dám trốn, căn bản ta không cần
ta động thủ, hỗn thú cũng sẽ đem người xé xác."

Nói xong, lão phóng người lên, mũi chân khẽ chạm vào vách đá, trông giống như
một con chim hướng lên miệng của sơn khẩu
mà đi. Thân ảnh đã rời xa, nhưng có một thanh âm rõ ràng truyền xuống:" Tiểu
tử, nhớ kỹ, Không nên chạm vào hai
loại ôn tuyến. Nơi đó cực hàn cực nhiệt. Cho dù là ta cũng không thể duy trì lâu.
Nếu người tiếp xúc, chỉ có con đường
chết."

Nhìn độc cô bác biến dần trong màn hơi nước, Đường Tam khóe miệng dần dần
mỉm cười. Còn cần người phải nói hay sao? Ta
nếu không phải tự sát, như thế nào lại tự mình xuống Băng hỏa lưỡng nghi nhân
đây chứ? Phải biết rằng, đây chính là nơi
chỉ hàn chí nhiệt mà thiên địa sinh ra.

Độc Cô Bác rời đi, Đường Tam cũng không kiềm chế lòng hưng phấn của chính mình
nữa, bước nhanh đi tới Băng hỏa lưỡng
nghi nhân. Dòng nước trước mắt sôi trào đỏ rực. Nhưng kì lạ là xung quanh không
hề tồn tại bất kì nhiệt độ gì.

Đường Tam đương nhiên không bị tình cảnh này lừa gạt. Bình tĩnh nhìn dịch thể màu đỏ. Nhiệt độ của dịch thể như vậy có thể so sánh với nham thạch nóng chảy. Nếu vì lòng hiếu kì mà chạm vào nó, khẳng định sẽ bị đốt đến chết.

Thở sâu một cái, Đường Tam cảm thấy tim mình không ngừng đập nhanh hơn. Loại kích động không thể áp chế này có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời hắn trải qua. Cho dù là tại kiếp trước, hắn cũng chỉ từng gặp một lần khi chế tạo ra Phật nộ đường liên.

Công tụ song nhãn, Tử Cực Ma Đồng phát động. Tại tác dụng của Huyền Thiên Công, cảnh vật trước mắt đều trở nên rõ ràng. Cứ như trước, mặc dù trong hoàn cảnh hơi nước mờ lung nhưng nhờ vào ánh sáng của các vì sao trên trời, Đường Tam vẫn có thể nhìn rõ hết thấy cảnh vật xung quanh.

Chung quanh Bằng hỏa lưỡng nghi nhãn có đủ các loại thực vật, thiên hình vạn trạng, tựa như thiên đường của các loài thực vật. Mà những thực vật này đều là hết sức quý hiếm. Dù chỉ là liếc mắt một cái nhưng Đường Tam cũng không khỏi trợn mắt há mồm.

Trước mặt hắn không xa, gần bên dòng suối có màu trắng sữa, có một bụi rậm, nhìn tựa như một con sâu nhỏ. Đường Tam cẩn thận từng li từng tí một, dè dặt ngồi xuống, cẩn thận quan sát. Nội tâm tức khắc tràn ngập chấn động mãnh liệt.

"</i>Đây là tuyết tà? Là loại cực phẩm đông trùng hạ thảo- tuyết tà.<i>" Hắn liếc mắt một cái tựu nhận thức ra thứ đang ở trước mặt. Tim đập tựa hồ càng lúc càng nhanh.

Đường Môn dụng độc nổi tiếng thiên hạ, đối với các loại dược vật nghiên cứu cực kì thấu triệt. Tất cả đều là kết quả đúc kết của vô số tinh anh trong Đường Môn. Chỉ là ngoại môn đệ tử, Đường Tam mặc dù không được chính thức học những thứ tinh túy nhất, nhưng đối với các loại dược vật cũng là cực kì hiểu rõ. Bởi vì khi hắn chế tạo các loại cơ quan cũng như ám khí, thường xuyên phải phối thêm độc dược. Bất luận là độc dược, giải dược cũng đều rất tinh thông. Nếu không hắn làm sao có thể mới chỉ liếc mắt mà đã nhìn ra độc đầu là Độc Cô Bại bị độc của chính mình cản trở cơ chứ.

Đông trùng hạ thảo (mùa đông là con sâu, mùa hè là thực vật) không nghi ngờ gì chính là một loại cực phẩm dược liệu, gọi đơn giản là "</i>trùng thảo". Cái gọi là đông trùng hạ thảo, kì thật nó chính là một loại thực vật bậc thấp, chuyên kí sinh trên thực vật. Chúng là một loại thực vật dạng nấm, mùa đông thì kí sinh giống như các loại côn trùng sâu bọ, sinh

hoạt trên núi cao. Nó xâm nhập vào trong cơ thể của ấu trùng hoặc côn trùng trưởng thành, hấp thụ chất dinh dưỡng, đợi đến khi tổ chức dạng sợi khuẩn từ từ tràn ngập trong cơ thể, vật chủ sẽ chết. Cho đến khi vào hè, bào tử dạng nấm từ trong cơ thể vật chủ sinh sôi nảy nở, từ trên đỉnh đầu của vật chủ mang theo hạt mà vươn ra ngoài. Loại kí sinh này rất nổi tiếng, vì thế mà chúng được đặt tên như vậy luôn.

Mà tuyết tà này lại chính là loại cực phẩm trong số đông trùng hạ thảo. Loại này bên ngoài có màu trắng xám, trên cổ vân, đúng tám cái vân, chia thành bốn cặp rõ ràng. Đường Tam vươn tay cẩn thận bẻ lấy, trên thân tiết ra một chất dịch màu trắng vàng. Hạt mảnh, nhỏ và dài. Lá màu nâu. Thân hình trụ. Tuyết tà này so với một con trùng thì dài hơn. Trên ngọn chính là bào tử, bào tử này có chút phình to ra, bên ngoài có ánh vàng, bên trong là màu trắng. Cả cái tuyết tà này phình ra chẳng những so với các loại đông trùng hạ thảo khác to hơn nhiều, mà công hiệu theo đó cũng tốt hơn rất nhiều.

Mà tuyết tà trước mặt Đường Tam lúc này lớn hơn gấp đôi so với ấn tượng về tuyết tà ở kiếp trước. Cả một bụi rậm này, có rất nhiều cây tuyết tà. Mặc dù tuyết tà cũng không được tính là thiên tài địa bảo, nhưng chất lượng như thế này, Đường Tam trước kia nghe cũng chưa từng nghe qua.

Ngay sau đó, Đường Tam lại chú ý tới một loại thực vật khác bên cạnh tuyết tà. Cây này có vỏ ngoài màu nâu vàng, thân màu vàng đỏ. Các nụ hoa cùng những chiếc lá màu xanh mọc lẫn với nhau. Cuống lá dài và mảnh, uốn lượn. Phiến lá hình cánh quạt, nhọn dần về phía đầu lá. Mùa hè, những chiếc lá xanh biếc mở rộng, lộ ra những bông hoa màu tím hình dáng thập phần kì dị. .

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 168: Băng hỏa lưỡng nghi nhãn (3)

Dịch: Just_Wannabe

Biên: LostEvil

Nguồn:

<i>"Đây là chu sa liên? Không thể ngờ là có thể lớn đến vậy"</i> Chu sa liên này cùng với đông trùng hạ thảo có tác dụng bất đồng. Mà chu sa liên tính thích âm hàn. Bản thân tính hàn rất mạnh, có khả năng khắc nhiệt rất tốt. Cũng là một loại dược liệu trân quý, đối với việc trị hỏa độc cũng có kì hiệu.

Bất luận tuyết tà hay chu sa liên đều là thứ hiếm có.

Nếu bình thường mà nhìn thấy hai loại dược thảo này, Đường Tam có lẽ sẽ trực tiếp bị chúng hấp dẫn. Nhưng lúc này, hắn không có thời gian để cẩn thận quan sát, bởi vì ánh mắt của hắn rất nhanh bị một cổ hương khí nhàn nhạt hấp dẫn.

Đó là một đóa hoa lớn màu hồng nhạt, không có lá, dài khoảng ba thước. Đóa hoa thật lớn, đường kính ước chừng khoảng một thước. Mỗi một cái cánh hoa đều long lanh trong suốt như thủy tinh, mang theo hơi nước nhẹ nhàng lay động. Đóa hoa sinh trưởng tại bờ hồ, nơi mà hai dòng suối màu hồng và màu trắng giao nhau. Khoảng cách từ Đường Tam tới đóa hoa lúc này là hơn mười thước, nhưng vẫn có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt.

Nhụy hoa màu tím nhạt, trông như một hột xoàn bằng kim cương màu tím tuyệt đẹp. Hương thơm mặc dù truyền đi rất xa, nhưng cũng không nồng. Mùi thơm nhàn nhạt, tựa như mùi hương động lòng người trên cơ thể trinh nữ.

Ngay khi Đường Tam trông thấy đại hoa màu phấn hồng là lúc cả người trở nên ngây dại. Bởi vì lúc trước còn cách một đoạn, hắn nhất thời không có nhận ra đây là loại hoa gì. Hắn vô ý thức bước nhanh đến bên cạnh bông hoa, khẽ ngửi hương thơm đang nhàn nhạt tỏa ra.

Hương hoa như trước vẫn không nồng. Cái loại hương thơm này thật thú vị, thấm vào tận ruột gan, làm lòng người mát lạnh. Thân thể Đường Tam vốn không khỏe do băng hỏa lưỡng nghi nhãn bỗng nhẹ nhàng thuyên giảm. Đây là loại hoa gì vậy? Cảm giác có chút kì quái, Đường Tam mơ hồ lục tìm các loại hoa mà mình biết, nhưng nhất thời không nghĩ ra. Điều hắn duy nhất có thể dám chắc là đóa hoa trước mặt cũng không phải thiên tài địa bảo,

mà chính là tiên phẩm.

Đường Tam hạ ý thức xoay người, muốn nhanh xem các loại dược liệu khác. Nhưng khi hắn vừa mới xoay người thì đột nhiên thấy một màn kì dị.

Chung quanh vốn hắc ám, nhưng lúc này tất cả đều biến thành màu hồng. Mà hồng sắc hào quang ước chừng có đường kính tối đa là mười thước. Hai bên màu sắc rất nhạt. Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam vô cùng nhạy cảm, hắn lập tức phán đoán ra chính mình không phải là hoa mắt. Xoay người nhìn lại đóa hoa một lần nữa, hắn mới phát hiện hào quang đậm nhạt màu hồng này chính là lấy đại hoa làm trung tâm.

Đột nhiên thông suốt, linh quang thoáng hiện, Đường Tam không suy nghĩ mà buột miệng nói ra tên của loại hoa vừa thấy: "U hương khỉ la tiên phẩm"

Đúng vậy, đó chính là U hương khỉ la tiên phẩm. Tâm tình Đường Tam đã có chút run rẩy. Tuyết tà cùng chu liên sa dẫu sao trước kia hắn đã từng gặp qua. Mặc dù chất lượng cũng không có tốt như vậy, nhưng dù sao thì cũng đã từng thấy. Chỉ có bông hoa lớn đang nhẹ lay trước mặt là hắn chưa từng gặp qua. Mà đó lại là hi thể tiên phẩm. Chính là bảo bối được ghi chép ở cuối của Huyền thiên bảo lục.

Đường Tam có thể dám chắc, U hương khỉ la tiên phẩm trước mắt chính là băng hỏa lưỡng nghi nhãn dưỡng dục mà thành, tuyệt không phải là do lão quái vật trồng.

U hương khỉ la tiên phẩm chính là khắc tinh của bách độc. Có thể tác dụng trung hòa bài trừ độc tố. Chỉ bản thân nó không thể giải độc, nhưng có thể khắc độc. Đường Tam lúc này có thể thấy hào quang nhàn nhạt màu hồng. Đó chính là phạm vi khắc độc của bông hoa. Mà tầng hồng sắc này, tại bên ngoài hào quang tuyệt không thể nhìn thấy.

U hương khỉ la tiên phẩm trang nhã. Trong phạm vi của nó, bất kì loại độc vật nào đều không có tác dụng. Hương thơm của nó cũng có tác dụng trung hòa độc tố.

Đương nhiên, nếu trước khi tiến vào phạm vi hương thơm mà đã trúng độc, như vậy U hương khỉ la tiên phẩm lại không có tác dụng. Có thể nói, nó chính là tiên thảo có thể phòng độc, chỉ đáng tiếc là không thể giải độc được.

Đường Tam cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Hắn vốn nghĩ loại U hương khỉ la tiên phẩm chỉ có trong truyền thuyết mà thôi. Nhưng không nghĩ tới, chính mình có thể nhìn thấy ở chỗ này. Có U hương khỉ

la tiên phẩm bên người, lão quái vật

Độc Cô Bác dù có phóng ra loại độc thể nào đi chăng nữa thì cũng chỉ như là một trò đùa mà thôi.

Thở sâu, Đường Tam nhanh đi một vòng quanh băng hỏa lưỡng nghi nhần. Chỉ là quan sát qua, hắn cũng thấy vô số trân bảo.

Ngay cả bảo vật cứu cấp long chi cũng có. Đường Tam ít nhất đã thấy bảy tám loại tiên phẩm dược thảo. Ngoài ra các loại thượng đẳng dược liệu thì nhiều không kể xiết.

Trong các loại dược thảo này, loại có độc mặc dù chiếm hơn phân nửa, nhưng chỗ hữu ích cũng không ít. Tựu như hai loại nước trong băng hỏa lưỡng nghi nhần có địa vị ngang nhau.

Nhìn khắp nơi một lượt, tâm tính của Đường Tam dần dần bình tĩnh trở lại. Nếu đổi là người khác, có lẽ đã không chần

chừ đưa hết thiên tài địa bảo này vào trong miệng. Nhưng Đường Tam sẽ không làm như vậy. Tại Đường Môn hắn cũng biết rõ

tác dụng của những thiên tài địa bảo này, đồng thời cũng biết được chỗ đáng sợ của chúng. Nếu sử dụng không đúng, tiên

phẩm cũng sẽ biến thành kịch độc, dễ dàng cướp đi mạng sống của người sử dụng. Mà mấy loại dược thảo cấp bậc như thế

này, bản thân dược tính đều rất mạnh, cơ hồ dám chắc sẽ có tác dụng phụ.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Nghĩ ngợi một chút, Đường Tam không khỏi bội phục đối với Độc Cô Bác. Hắn biết Độc Cô Bác đối với các loại dược thảo này

có lẽ cũng không rõ ràng. Có lẽ hắn cũng biết dược thảo hữu ích tại đây cũng không ít, nhưng hắn có thể nhịn mà không

phục dụng, có thể thấy hắn đối với dược vật đúng là có nghiên cứu nhất định.

Lúc này, Đường Tam khoanh chân ngồi ở một chỗ, lần lượt nhớ lại trong đầu những ghi chép trong bí lục của Huyền Thiên

Bảo Lục. Mấy năm nay, bởi vì cũng không dùng đến nên trí nhớ của hắn có chút phai nhạt. Lúc này tốt nhất là phải thật

sự nhớ lại một chút, nếu không, một khi phán đoán sai lầm, ắt chết không có chỗ chôn.

Trời dần sáng, ngay khi ánh bình minh xuất hiện phía chân trời, Đường Tam cũng nhẹ nhàng mở mắt.

Độc Cô Bác nói thì rất hay là muốn cấp thêm cho Đường Tam hơn một đêm thời gian, nhưng thực ra cũng chỉ có nhiều hơn

một canh giờ mà thôi. Lúc hắn mang Đường Tam đến đây là đã sau nửa đêm.

Ánh sáng mặt trời từ từ xuất hiện. Hơi nước tại băng hỏa lưỡng nghi nhần cũng không thể che mờ ánh mặt trời buổi sớm.

Giống như một làn sương mai màu trắng, lượn lờ trong không trung.

Trời đã sáng hẳn, Đường Tam trước mắt có thể thấy hết thấy mọi vật một cách rõ ràng. Khóe miệng toát ra một tia mỉm cười, bàn tay nhẹ nhẹ vuốt ve Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Tinh quang của thanh chủ thủ chợt lóe lên, chậm rãi hướng về một bên của băng hỏa lưỡng nghi nhần đi đến chỗ dược thảo cạnh hàn âm tuyến (dòng suối cực hàn, Băng hỏa lưỡng nghi nhần là do hai dòng suối hợp thành, một là cực hàn, một là cực nhiệt).

Sau một canh giờ minh tưởng, Đường Tam không những nhớ lại tư liệu về các loại dược thảo, đồng thời tự hỏi mình phải ứng phó với cục diện trước mặt như thế nào. Độc Cô Bác giữ chữ tín hay không thì Đường Tam cũng không có dám chắc. Cho nên bất luận trong hoàn cảnh nào, Đường Tam cũng phải tìm đường lui cho chính mình. Sau khi nhớ lại công hiệu của các loại dược thảo, hẳn trong lòng cũng đã nghĩ ra được kế hoạch.

Rất nhanh, Đường Tam dung chân bên một gốc dược thảo màu trắng. Lúc này, Đường Tam đã toàn lực khởi Huyền Thiên Công trong cơ thể. Trên da xuất hiện một tầng sương trắng nhàn nhạt. Sau khi đả thông kinh mạch, Huyền thiên công của hắn đã có chút biến hóa. Không chỉ hồn lực tăng lên, ngay cả thân mình càng trở nên tinh khiết hơn.

Mặc dù có huyền thiên công hộ thể, thân thể Đường Tam lúc này vẫn không ngừng run rẩy, bởi vì hắn đang phải chịu cái lạnh vô cùng đang tràn vào cơ thể.

Đó là một loại dược thảo hình chóp màu trắng trông giống như là một bông hoa màu trắng to lớn hình bát giác. Ở giữa, những cái nhụy hoa trông giống như bông tuyết trong không khí. Không có bất kỳ hương thơm nào. Mà vị trí của nó lại đúng ở trung tâm của cực hàn âm tuyến.

Không dám do dự, chủ thủ trong tay Đường Tam chém nhanh ra, đồng thời như thiểm điện lui về phía sau, nháy mắt đã lui ra bên ngoài mười thước.

Hàn quang của chủ thủ lướt qua, cái cây hình bát giác trông như đóa hoa bát giác lớn cứ như vậy mà đổ xuống. Trong phút chốc, một cỗ hàn khí tràn ngập, dược thảo chung quanh đều phủ một tầng sương màu bạc nhàn nhạt.

Loại dược thảo này mặc dù cũng là tiên phẩm, nhưng cũng không phải là loại có ích. Nó chính là một loại hi thể kịch độc. Đường Tam dám chắc, cho dù là độc đấu la Độc Cô Bác mạnh như vậy, cũng tuyệt không dám một mực để nó bên người.

Cái cây này tên là bát giác huyền băng thảo, là một loại kì hàn hoa phẩm (loại hoa có tính cực hàn). Nó có thể làm cho tâm tình trở nên lạnh leo, đầu môi tê dại. Trong vòng mười thước xung quanh, lãnh khí bức người, trong thời gian dài sẽ khiến hàn độc xâm hại cơ thể. Đừng nói là ăn, nếu chỉ để nó bên cạnh cũng bị coi là xui xẻo. Muốn tháo nó xuống, chỉ có thể dùng vật làm bằng kim thiết mà thôi.

Đường Tam sau khi cắt bát giác huyền băng thảo, cũng không có ý định nhặt nó lên, mà chạy ngay đến giữa nhiệt dương tuyến, phía bên kia của băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Lúc này, mục tiêu của hắn chính là cái cây toàn thân đỏ rực, hình dáng giống như một cây cải trắng.

Chỉ do dự trong chốc lát, Đường Tam đứng cách xa mười trượng, chậm rãi nhấc song chương, ngưng tụ Huyền thiên công. Bàn tay từ màu trắng dần chuyển sang màu xanh nhạt. Huyền Ngọc Thủ phát động.

Vì để hành động của mình càng nhanh hơn, sau lưng Đường Tam phóng xuất ra ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu. Chương vừa mới bắn ra đã nhanh chóng tới bên cây dược thảo đỏ rực mà nhấc lên. Hoàn thành động tác, bát chu mau rất nhanh bắn lên, mang theo thân thể Đường Tam phóng ra bên ngoài.

Đường Tam nhìn xuống hai tay, trên mặt không khỏi cười khổ. Lòng bàn tay cùng các ngón tay của hắn đều đã da tróc thịt bong. Màu xanh nhạt dần dần biến mất.

Huyền ngọc thủ, ngay cả lưỡi dao sắc bén cũng không thể thương tổn. Vậy mà chỉ nhấc một gốc thực vật, liền bị phỏng đến như vậy. Nếu tại kiếp trước, Đường Tam căn bản là không thể tưởng tượng được.

Khác với bát giác huyền băng thảo, Đường Tam lần này có được cũng là một gốc hỏa kịch độc tiên phẩm, chỉ sinh trưởng tại nơi cực nhiệt, tên là Liệt hỏa hạnh sơ kiều. Loại này cho dù là tại nham thạch nóng chảy vẫn có thể sinh tồn. Tất cả tác dụng đều khác biệt so với bát giác huyền băng thảo.

Quang mang màu tím từ chung quanh thân thể Đường Tam dâng lên. Hai căn lam ngân thảo dưới sự khống chế của Đường Tam đồng thời quăng ra, mà mục tiêu chính là hai loại cực đoan tiên phẩm kịch độc.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 169: Băng hỏa luyện kim thân (1)

Dịch giả : dangneo

Vì chuẩn bị cho lần này, trong cơ thể Đường Tam đã bắt đầu xuất hiện cảm giác thống khổ.

Hắn đối với Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn đã chờ đợi trong một thời gian dài, mặc dù trong thời gian này hắn tận lực làm cho băng hỏa Lưỡng nghi nhãn với hai loại ôn tuyền đối lập giao hội với nhau, lại có mùi thơm tiên phẩm Khí La để khắc chế hàn độc, hỏa độc, Nhưng thân thể hắn lúc này vẫn xuất hiện phản ứng.

Nhất là lúc trước và sau khi lấy hai loại tiên phẩm đối lập này xuống, loại phản ứng này càng rõ ràng hơn. Nóng, Lạnh đột nhiên phát tác trong cơ thể khiến lúc này trên mặt Đường Tam thoát xanh thoát đỏ, trong cơ thể khí huyết mạnh mẽ di chuyển, huyền thiên công đã được vận dụng đến cực hạn để không ngừng khống chế cảm giác đau khổ này.

Chỗ lợi hại độc đáo của Băng hỏa Lưỡng Nghi Nhãn dĩ nhiên là Độc cô Bác biết, Hắn ngay cả Độc Cô Nhạn cũng chưa dám mang đến nơi này cho thử qua bởi vì hắn sợ sẽ gây tổn hại cho cháu gái. Mà chính hắn còn đang mang một thân kịch độc, băng hỏa lưỡng nghi nhãn tuy đang dần phá hỏng thân thể hắn nhưng cũng không phải không có chỗ tốt.

Lần này đem Đường Tam đến đây tuy lão quái vật này ra vẻ hào phóng, nhưng thực ra hắn muốn xem người có thể giải được độc của hắn chính là chàng trai trẻ Đường Tam này có thể có biện pháp gì để sinh tồn hay không ở nơi đây. Nếu Đường Tam có thể chống lại kịch độc của băng hỏa lưỡng nghi nhãn, điều đó chứng minh rằng Đường Tam hoàn toàn có khả năng chế tạo giải dược.

<i>""</i> Thật là Tiên phẩm chí bảo" trong lòng Đường Tam thầm than một tiếng, hắn biết, nếu không phải do băng hỏa lưỡng nghi nhãn ở bên cạnh, sợ rằng xung quanh bất kỳ một loại tiên phẩm dược thảo nào cũng sẽ có một vật tuyệt độc đi kèm theo để bảo vệ theo lý thuyết tương sinh tương khắc.

Nhưng nơi này dù sao sinh vật cũng rất khó để mà sinh tồn, cho nên tiên thảo lại không có vật gì khác đi theo bảo vệ. Bất quá, tiên thảo cho dù tốt thì cũng phải hiểu rõ ràng đặc tính mới được phép sử dụng, nếu không chẳng những không có

chỗ tốt mà ngược lại còn tự đưa bản thân vào chỗ chết. Cho dù là tiên thảo đại bổ mà không có phương pháp sử dụng đặc thù thì cũng giống như thuốc kịch độc sẽ gây chết người.

Hai gốc lam ngân thảo giống như trong lúc tập luyện bình thường đồng thời hướng tới hai chu tiên thảo, đầu tiên Đường Tam điều khiển lam ngân thảo bùng nổ lấy hai chu tiên thảo rồi trong nháy mắt phát lực đồng thời đem hai chu tiên thảo kéo bay về hướng mình ..

Cùng lúc đó, hai tay hắn bỗng trong như Ngọc rồi nhanh chóng cắt chặt đứt hai gốc lam ngân thảo . Không có hồn lực cầm cự, sự cứng cỏi của lam ngân thảo là có hạn.

Lựa chọn của Đường Tam không thể nghi ngờ là chính xác tuyệt đối, cơ hồ ngay khi hắn chặt đứt hai gốc lam ngân thảo , nhánh lam ngân thảo bên trái đã biến thành băng côn, mà phía bên phải tích tắc biến thành que than. Nếu làm cho công hiệu của hai chu tiên phẩm dược thảo thông qua lam ngân thảo trực tiếp truyền vào trong cơ thể chính mình, sợ rằng còn chưa hưởng thụ được sự tốt đẹp của Tiên Phẩm này thì chính mình đã gặp chuyện không may rồi.

Hai chu tiên thảo chẳng phân biệt được trước sau rơi xuống trước mặt Đường Tam. Nói cũng kỳ quái, lúc trước vẫn còn vô cùng lạnh và vô cùng nóng nhưng khi tới trước mặt Đường Tam thì hàn nhiệt, hai loại trạng thái lại đồng thời biến mất.

Phía trên bát giác huyền băng thảo bao phủ một tầng hồng quang nhàn nhạt , mà phía trên liệt hỏa hạnh kiều sơ lại bao phủ một tầng bạch khí nhàn nhạt .

Đường Tam biết. Lúc này không thể có chút do dự, tại thời điểm hai chu tiên thảo kết hợp với nhau, mặc dù trạng thái nóng lạnh đang khắc chế lẫn nhau nhưng tại khoảnh khắc này nếu không kịp sử dụng thì công hiệu của chu tiên thảo cũng sẽ hoàn toàn biến mất .

Mà trong vòng mười chu kỳ này, sử dụng chu tiên thảo sẽ đem lại hiệu quả cao nhất.

Không chút do dự , Đường Tam nhặt hai khóa tiên thảo kịch độc từ trên mặt đất lên, từng miếng từng miếng nhét vào trong miệng mình .

Hai loại tiên phẩm tuy độc, nhưng lại khắc tinh khắc chế lẫn nhau, lúc trước vô cùng bá đạo, sau khi vào miệng Đường Tam lại hóa thành mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Mùi thật sự là không sai, Đường Tam trong lòng âm thầm thầm nghĩ, hy vọng kế tiếp bọn chúng không xảy ra biến hóa gì ngoài ý muốn mới tốt.

Suy nghĩ một lát, Đường Tam nhanh chóng xé bỏ quần áo trên người mình, đồng thời thu lại huyền thiên công, đem bát chu mâu sau lưng cùng lam ngân thảo chung quanh, toàn bộ thu vào trong cơ thể.

Cơ hồ chỉ là thời gian của ba lần hô hấp, thân thể Đường Tam bỗng kịch liệt run rẩy, ngay sau đó, một tầng băng màu lam từ dưới chân hắn trực tiếp dâng lên, trong chớp mắt, cả người đã hoàn toàn biến thành màu lam, ngay sau đó, lại là một tầng màu đỏ dâng lên, lúc này nhìn Đường Tam, tình trạng giống như hài tử mới sinh. Lam, hồng hợp thể, nhìn qua cực kỳ kỳ dị.

Trong quá trình này, tinh thần của Đường Tam lại gặp phải tình trạng nguy hiểm vô cùng. Hai loại cực đoan đánh sâu vào trong cơ thể, thống khổ thậm chí đã vượt qua nhiều lần so với lúc trước hắn hấp thu hồn hoàn của nhân diện ma chu.

Lúc này, hắn đối với thân thể thì vẫn miễn cưỡng có nửa phần khống chế, vội vàng hít vài hơi lấy sức, tập tễnh từng bước về phía trước động.

Phía trước tức là băng hỏa lưỡng nghi nhãn, chỉ thấy Đường Tam con mắt nhắm chặt, cả người theo hướng âm tuyến cùng dương tuyến giao hội ngã xuống.

Phốc một tiếng, Đường Tam cả người đã rơi vào dòng suối và chìm vào trong đó.

Sở dĩ hắn sau khi ăn hai loại tiên phẩm dược thảo liền lập tức tiến vào trong nước, chính là muốn dược hiệu phát tác ở mức cao nhất, nếu hắn chỉ rơi xuống nước sớm một chút chỉ sợ đến Xương Cốt cũng không còn.

Đường Tam sở dĩ quyết định hấp thu hai loại dược thảo này, tự nhiên là đã trải qua suy nghĩ kỹ càng. Hai loại tiên phẩm kịch độc chi thảo lại có băng hỏa lưỡng nghi nhãn chung quanh cũng không phải phẩm chất tốt nhất, chỉ có thể xem như là bình thường, nếu thiếu một thứ, sợ rằng nếu đi vào cũng sẽ lập tức lâm vào nguy hiểm cực độ.

Nhưng là, băng hỏa tương khắc, làm hai loại dược thảo tụ tập cùng một chỗ thì sẽ xuất hiện hiệu quả vừa rồi, đó cũng là cơ hội duy nhất để sử dụng hai loại dược thảo này.

Đương nhiên, hai loại dược thảo, băng hỏa đặc tính cũng không có bởi vậy mà biến

mất, khi dùng tiên thảo, Đường Tam muốn nhờ nó để khiến cho cơ thể được mạnh mẽ hơn nhưng một khi thân thể chống đỡ không được, lập tức cơ thể hắn sẽ tự nổ mà chết.

Hắn lựa chọn dùng tiên thảo quan trọng nhất là vì bên cạnh còn có Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhân, bởi vì căn cứ trong huyền thiên bảo lục ghi lại, muốn tiến vào bên trong băng hỏa Lưỡng nghi nhân, cơ hội duy nhất là đồng thời ăn vào bát giác huyền băng thảo cùng gia liệt hỏa hạnh kiều sơ.

Chỉ có trong trạng thái vừa phát sinh sau khi ăn hai loại tiên thảo mới có thể khắc chế uy lực kinh khủng của hai loại nước suối.

Đường Tam lúc này nhìn qua như lâm vào nguy cơ cực độ, nhưng trên thực tế, dưới tác dụng của băng hỏa hai nghi nhân, tốc độ hấp thu công hiệu tiên thảo của Đường Tam tăng lên rất nhiều. Đồng thời băng hỏa năng lượng cũng được chuyển hóa vào.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Độc cô Bác lúc trước đã căn dặn Đường Tam không nên tiếp xúc với nước suối của băng hỏa lưỡng nghi nhân cũng không phải là hư ngôn, cho dù hắn thân là phong hào đấu la nhưng nếu hắn bị đưa vào trong băng hỏa lưỡng nghi nhân thì cũng phải cực kỳ may mắn mới có thể thoát ra được.

Mà trong nước suối của băng hỏa lưỡng nghi nhân thì tất cả kịch độc đều không có hiệu quả, không có độc tố gì có thể tồn tại.

Đường Tam lựa chọn hai loại đối lập này mục đích lớn nhất không phải là ở dược thảo, chủ yếu là muốn cho chính mình lưu lại một con đường để lui.

Vạn nhất sự tình không như trong lời của Độc cô Bác, như vậy trong lúc hắn hấp thu bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ, thì sẽ có Băng hỏa hai nghi nhân bảo vệ chính mình.

Đồng thời, Đường Tam còn muốn xem hai loại dược thảo này còn ẩn chứa tác dụng gì nữa không, hắn cũng không muốn giống như Độc cô Bác có một thân kịch độc, có thể không sợ khí thể cực kỳ nguy hiểm của băng hỏa lưỡng nghi nhân ảnh hưởng, nhưng nếu không phục dụng hai loại dược thảo này sợ rằng không đợi được đến ngày mai cùng Độc cô Bác ước định, thì hắn cũng đã bị hủy diệt tại nơi này rồi.

Cho dù bây giờ hắn còn muốn chạy trốn nhưng bên trong cơ thể hắn năng lượng vô cùng của băng hỏa cũng sẽ làm hắn không cách nào trị khỏi bệnh , đừng nói tu luyện sau này , có thể giữ được mạng nhỏ này hay không cũng là vấn đề lớn rồi.

Bất quá, cho dù tư liệu có tốt thì hắn cũng không có cách nào đem toàn bộ kiểm tra rõ ràng, bên trong Huyền Thiên Bảo Lục ghi lại mặc dù tường tận, nhưng chỉ khi chính thức ăn hai loại cực hạn dược thảo, Đường Tam mới biết được tất cả những thống khổ trước đây mình đã trải qua chưa là gì so với lần này.

Băng hỏa hai loại năng lượng mặc dù lúc trước đã có dung hợp, nhưng lúc tiến vào trong cơ thể hắn, lại điên cuồng công kích, tiên phẩm dược thảo ẩn chứa dược lực kinh khủng , băng hỏa tương khắc, trong nháy mắt năng lượng bộc phát đánh sâu vào cơ thể,..., Đường Tam thậm chí ngay cả cơ hội dùng ý chí lực để chống cự cũng không có.

Ngã vào bên trong hàn nhiệt băng hỏa lưỡng nghi nhãn chỉ chốc lát sau hắn đã lâm vào trong trạng thái hôn mê.

Bên trong nước suối của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, chỗ Đường Tam ngã vào bốc hơi lên một lúc ngắn ngủi, rồi nước suối bắt đầu khởi động, trong lúc đó Đường Tam đã vô ý thức mà ngâm mình trong đó. Mặt nước một lần nữa khôi phục bình lặng, nhũ bạch cùng đỏ đậm vẫn như là gương soi. Hơi nước như trước tràn ngập trong không khí , tất cả lại trở về trong yên tĩnh .

Thời gian như nước chảy, từ sáng sớm đến đêm. Màn đêm một lần nữa phủ xuống, đêm đen bao phủ , trong phạm vi băng hỏa lưỡng nghi nhãn đã một lần nữa chìm vào trong bóng tối, mà Đường Tam lại không có trôi lên mặt nước, tựa hồ, hắn đã hoàn toàn biến mất .

Bên trong rừng rậm,mặt trời đã lặn , có ba người đang bay nhanh chóng xuyên qua rừng . Không ngừng đi tới .

Ba người này gồm hai nam ,một nữ, trong đó hai gã nam tử ,thần sắc trên mặt lộ vẻ cực kỳ lo lắng . Nữ tử mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cũng là cau mày.

Ba người này , đúng là người trong hồn sư giới.

Lúc trước, sau khi Đường Tam lặng yên biến mất không một tiếng động , đại sư lập tức tìm phát lan đức , gọi về Vũ hồn La Tam Pháo. Tam pháo này mặc dù thực lực không mạnh, nhưng lại có chỗ phi thường , đó chính là khứu giác của nó chính vì vậy đã tìm được địa phương Đường Tam biến mất

Hơn nữa, nó cùng đại sư vốn làm một thể, nó thấy cái gì Đại Sư cũng thấy được cái đó .

Ngần ngủi sau khi khám sát , đại sư lập tức từ tam pháo phán đoán biết được địa phương Đường Tam bị lạc đến. Hẳn đúng là đã bị bắt đi tại nơi hẹn gặp phong hiệu đấu la Độc cô Bác.

Vừa nghĩ tới một thân độc vật -lão quái vật, đại sư không khỏi lâm vào trong khủng hoảng , rơi vào trong tay lão độc vật , Đường Tam còn có thể có cái gì tốt đây? Hơn nữa, bọn họ căn bản là không biết nơi lão quái vật kia tọa lạc.

Phất lan Đức cũng cực kỳ lo lắng, Đường Tam mặc dù cũng không phải truyền nhân đệ tử của hắn ,nhưng là một trong sử lai khắc thất quái , hẳn cũng là đệ tử của sử lai khắc học viện , càng huống chi, lúc đầu Người mặc áo đen kia đã nói với hắn những thứ làm hắn không thể quên, Người mặc áo đen so với độc đấu la càng thêm kinh khủng hơn .

Nhưng là, lúc này , phất lan đức vẫn tỉnh táo hơn đại sư một chút.

Cẩn thận tự hỏi , Phất lan Đức đưa ra quyết định trở lại thiên nhật đấu hoàng gia học viện một chuyến.

Trước một ngày tại thiên nhật đấu hoàng gia học viện, lúc ba vị giáo kia dạy cách liên thủ đối kháng độc đấu la , rõ ràng là giống như nhận thức của hắn, có lẽ ba vị giáo kia sẽ biết nơi ở của Độc cô Bác ,nếu bọn họ cũng không biết, có lẽ cũng chỉ còn cách đi tìm vị tuyết tinh Hôn Vương .

Đương nhiên, cùng một vị đế quốc hôn vương mặt trước đối kháng hiển nhiên là không khôn ngoan, nhưng nếu có chính sách hợp lý thì vẫn không phải là vấn đề gì.

Dù sao. Bất luận là đại sư cùng liễu nhị long , tông môn lam điện phách vương long, vẫn còn thất bảo lưu ly tông sau lưng Trữ vinh vinh , đều là một trong đương thời thất đại tông môn , cho dù tuyết tinh hôn vương kia quyền cao chức trọng, cũng không dám đắc tội khi đang ở trên lãnh thổ của hai đại tông môn.

Mà sự thật là ba người cũng không có vận dụng tới kế hoạch đi uy hiếp hôn vương . Gặp lại ba vị giáo viên của thiên nhật đấu hoàng gia học viện, ba vị Đấu La cảm thấy xấu hổ, vừa nghe Đường Tam đã bị Độc cô Bác bắt đi, ba vị đấu la nhất thời rất là giật mình.

Bọn họ nói cho hoàng kim thiết tam giác, độc cô bác làm người luôn luôn cô tịch. Mặc dù được hoàng thất sử dụng, nhưng

chính mình lại không ở bên trong thiên nhật đấu thành , mà là trong rừng rậm , nghe nói là ở tại trên một ngọn núi, nhưng vị trí cụ thể bọn họ cũng không biết.

Ba vị giáo viên Đấu La này đối với việc Đường Tam bị mất tích đều tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng bọn hắn cũng xác nhận là không cách nào trợ giúp sử lai khắc học viện đi đối phó với Độc cô Bác. Mặc dù không có nói rõ nguyên nhân, nhưng Phất lan Đức ba người tự nhiên rõ ràng.

Người nào lại nguyện ý đi đối mặt với một tên có một thân kịch độc kinh khủng lại còn là một vị Phong Hào Đấu La nữa chứ, động vào hắn để rồi chịu chết à? Cho dù cấp bậc phong hào đấu la là người mạnh nhưng đối với kịch độc kia cũng không có biện pháp.

Hoàng kim thiết tam giác không thích khấn cầu người khác, cả ba nhanh như điện chớp rời đi thiên nhật đấu hoàng gia học viện, với sự dẫn đầu của Liễu nhị long lao thẳng tới rừng rậm âm u.

Rừng rậm âm u cách hướng đông của thiên nhật đấu thành khoảng trăm dặm. Chính là một trong vài địa phương thiên nhật đấu đế quốc mà hồn thú hoang dã cư ngụ. Diện tích mặc dù không lớn như Đại xâm lâm , nhưng trong đó cũng không thiếu hồn thú cao cấp.

Từ sáng sớm tiến vào rừng rậm. Ba người đã tìm kiếm suốt một ngày, chỉ còn thiếu nước lật ngược cả khu rừng mà thôi.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 170: Bằng hỏa luyện kim thân (2)

Dịch giả : dangneo

Liễu nhị long mặc dù đối với Đường Tam không hiểu rõ nhiều lắm, nhưng lúc trước, khi nghe Đường Tam và đại sư tranh luận đã làm nàng rất là hâm mộ, càng hướng chi Đường Tam vừa chính là người trong mộng của đệ tử duy nhất, vị yêu ốc cấp ô. Nàng đối với Đường Tam tuy không giống đại sư cùng phát lan đức lo lắng như vậy, nhưng cũng rất ân cần.

<i>"Nhị long, sao không nghỉ ngơi một lúc đi . "</i> Phất lan đức dừng lại, có chút thở dốc, đúng là một ngày tìm kiếm vất vả, mặc dù đối với hắn, hơn bảy mươi cấp hồn thánh mà nói, như vậy cũng không tính gì cả, nhưng về mặt tinh thần thì đã có chút mệt mỏi.

Liễu nhị long dừng bước, đi tới trước mặt phất lan đức cùng đại sư, nhìn vẻ mặt ưu tư của đại sư, an ủi nói: <i>"bình tĩnh, người đừng quá lo lắng. Ta nghĩ, độc cô bác kia cũng không nhất định sẽ giết Đường Tam. Nếu theo lý thuyết mà nói, hắn mà tới bất kỳ nơi nào của học viện mà hạ thủ đều được, cần gì phải đem Đường Tam bắt đi để giết chứ? "</i>

Đại sư thở dài một tiếng, trong mắt lóe ra sự thống khổ, <i>"Không, thực ra người không rõ. Độc Cô Bác bắt Đường Tam đi, tất nhiên bởi vì lúc đầu Đường Tam đã làm thương tổn độc cô nhận, hơn nữa Đường Tam đã để lộ ra thiên phú về mặt dùng độc. Nếu ta đoán không sai, độc cô bác kia nhất định là đối với tài dụng độc của Đường Tam mà sinh ra hứng thú. Muốn xem khả năng dụng độc của Đường Tam đến tột cùng là cái gì. Hơn nữa, ta có thể khẳng định, độc cô bác tuyệt sẽ không lưu lại tánh mạng của Đường Tam. Chỉ là muốn xem Đường Tam có thể làm cho hắn lợi dụng bao lâu thôi. Tên Độc cô bác này nửa chính nửa tà, danh tiếng tại hồn sư giới cho tới bây giờ đều không tốt, hết thầy đều dựa vào chính mình không phân biệt tốt xấu, lấy thiên phú của tiểu tam, nếu đổi lại ta là hắn, tuyệt sẽ không bỏ qua tiểu tam. "</i>

Phất lan đức cười khổ một tiếng, <i>"Nếu tiểu tam thật sự xảy ra chuyện, chúng ta làm như thế nào để giải thích với kẻ kia chứ? "</i>

<i>"Người kia? Người nói chính là người nào? "</i> Liễu nhị long có chút nghi hoặc hỏi.

Phất lan đức vừa định mở miệng, đột nhiên một tiếng tiếng huýt gió từ xa xa truyền đến, tiếng huýt gió cuộn cuộn như sấm, phá hư màn đêm yên tĩnh, làm cho hồn thú trong rừng rậm phải xôn xao cả lên.

Ba người liếc nhau, cơ hồ đồng thời đứng lên. Bọn họ đương nhiên nghe được trong tiếng huýt gió kia ẩn chứa uy thế kinh người, mà loại uy thế này cũng là chuyên thuộc về phong hiệu đấu la. Ở trong rừng rậm, chẳng lẽ còn có người thứ hai đạt đến phong hiệu đấu la sao?

Thân hình một lần nữa chuyển động, bằng vào phán đoán đối với vị trí nơi phát ra tiếng huýt gió, ba người phóng lên, bay nhanh đi.

Độc cô bác đứng ở cái động khẩu, nhìn bầu trời đêm xa xa, trong mắt bích quang lóe ra. Hai tay để phía sau phun ra một ngụm trọc khí.

Lúc này, hắn vừa mới thấy được sự thống khổ kinh khủng của Đường Tam, nếu chỉ là đau đớn, có lẽ sẽ nhẫn nại một ít sẽ qua đi nhưng cảm giác tê dại kia không phải người nào cũng có thể chịu được. Lấy thực lực của độc cô bác, lúc này cũng là toàn thân quần áo ướt đẫm, hắn đối với tiếng huýt sáo dài phát ra kia, chứa chất đầy âm thanh thống khổ mà cảm thấy trong lòng buồn bực.

Không biết có phải tiểu tử kia đã chết không. Độc cô bác trong lòng âm thầm thâm nghĩ. Đối với hắn bằng hỏa lưỡng nghi nhẫn là phi thường quen thuộc, địa phương này căn bản không phải là nơi sinh vật có thể sinh tồn. Các loại thảo dược rậm rạp tươi tốt nhưng thực vật có thể sinh tồn, cũng không có nghĩa là sinh vật có thể tồn tại được.

Hắn đã từng chứng kiến một con tuyệt độc lục đầu minh tích tiến vào trong phạm vi bằng hỏa lưỡng nghi nhẫn, nhưng chỉ mấy canh giờ sau cùng phải bạo thể mà chết.

Không biết tại sao, độc cô bác lúc này có chút hối hận, đối với Đường Tam nói, hắn vẫn còn tin vài phần, nếu tiểu tử kia thật sự giải trừ được độc trên người chính mình cùng cháu gái thì tiểu tử kia lúc này chẳng phải là buông tha cơ hội là tốt nhất sao?

Có lẽ, cái này đối với hắn ít nhiều cũng là một khảo nghiệm quá gian nan.

Nghĩ tới đây, tâm tình của độc cô bác thoáng xuất hiện vài phần biến hóa, hồi tưởng tới thiên phú của Đường Tam, hắn

đột nhiên cảm giác được, có lẽ đứa nhỏ kia thật sự là có biện pháp để giải độc cho chính mình?

Không được, Độc Cô Bác trong mắt quang mang chột lóe, hắn quyết định quay vào Bằng Hỏa Lưỡng Nghi nhìn để xem, nếu Đường Tam còn sống thì hắn sẽ đem Đường Tam ra .

Ngay khi độc cô bác chuẩn bị hướng đỉnh núi đi , đột nhiên, ba tiếng huýt sáo dài đồng thời vang lên, hai cao một thấp, dù trầm thấp, hoặc là cao vút, nhưng lại đều tràn ngập địch ý mãnh liệt . Tiếng huýt gió bay nhanh đến gần, nghe tiếng huýt gió tựa hồ người cũng đã tới dưới chân núi rồi.

Độc cô bác hai mắt có chút nheo lại, khinh thường hừ một tiếng, <i>"Cư nhiên dám khiêu chiến với ta sao ? Hảo a, ta thật muốn nhìn, là ai mà có lá gan lớn như vậy. "</i>

Bỏ qua ý định quay vào chỗ Đường Tam,sau vài bước Độc cô Bác đã đi tới động quật trước vách núi và hướng dưới chân núi nhìn lại, chỉ thấy ba đạo thân ảnh, chính như đồng tinh hoàn bay nhanh về hướng vị trí chính mình .

Chứng kiến ba người này, trong mắt Độc Cô Bác vẻ khinh thường không khỏi càng thêm nặng nề hơn. Bất quá cũng chỉ là hai người có thực lực trên bảy mươi cấp và một kẻ đến ba mươi cấp cũng chưa đến. Bọn họ tới là để chịu chết sao?

Cũng khó trách độc cô bác có suy nghĩ như vậy, Nếu lấy thực lực Phong Hào Đấu La của hắn , đừng nói là hồn thánh, cho dù là Hồn Đấu La khi ở trước mặt hắn cũng phải cố hết sức mới bảo toàn được tính mạng. càng huống chi về khả năng dùng độc của hắn lại càng không có mấy người chống đỡ được.

Cho dù cùng là Phong Hào Đấu La cấp bậc, cũng phải cực kỳ cẩn thận, người nào chỉ sơ sẩy một chút thì chỉ có chết mà thôi.

Ba người Hoàng kim thiết tam giác cơ hồ đồng thời dừng lại, người nhẹ nhàng rơi vào ánh mắt của Độc Cô Bác phía trước. Mặc dù bọn họ vẫn hy vọng có thể tìm được Độc Cô Bác nhanh hơn một chút, nhưng thật sự khi phải trực tiếp vị Phong Hào Đấu La này, tâm thần mọi người không khỏi trầm xuống.

Độc cô bác hai tay sau lưng, trong mắt bích quang tràn ngập vẻ âm trầm, chính đang nhìn bọn họ, Uy áp cường đại làm không khí phẳng phất muốn ngừng lại. Đại sư nếu không phải bên cạnh có Phát lan đức cùng Liễu nhị long dùng hồn lực bảo vệ, thì cũng sẽ là trí mạng đối với hắn.

<i>"Các người tới là để tìm ta hả? "</i> Độc cô bác lãnh đạm nói.

Đại sư tức giận nói: <i>"Độc cô bác. Đường Tam đâu rồi, có phải người đã bắt hãn tới đây phải không? "</i>

Độc cô bác khinh thường nói: <i>" Người là cái thá gì mà có tư cách chất vấn ta? "</i>

<i>" người....."</i> Đại sư vừa định nói cái gì nữa, lại bị Phất lan đức ngăn cản.

Phất lan đức biết, bởi vì quan hệ với Đường Tam khiến Đại sư không còn tỉnh táo, như vậy sẽ có lợi rất lớn đối với công việc. Anh mắt hãn tỉnh táo nhìn vị Độc Đẩu La trước mặt, có vẻ lễ độ rồi nói: <i>"Độc cô tiên bối, Đường Tam chính là đệ tử của văn bối, nếu hãn có đắc tội với tiên bối thì xin ngài đừng để ý đến hãn, dù sao hãn cũng chỉ là đứa nhỏ mười ba tuổi thôi. Ngài là một vị Phong Hào Đẩu La cao quý, đại nhân đại lượng, hãy bỏ qua cho hãn có được không. "</i>

Phất lan đức tự nhận định là lời mình nói đã hết sức hàm súc, hơn nữa lại mang theo vẻ lễ độ cần thiết nhưng Đáng tiếc, hãn gặp phải chính là vị Độc Đẩu La luôn cổ quái và cứng rắn.

Độc cô bác mắt trừng lên, <i>"Người là đang nói ta lấy lớn khi nhỏ hả? Đánh trẻ con thì các người ra che trở, nếu ta đánh các người thì liệu còn có ai có thể giúp các người đây? Tên tiểu tử Đường Tam kia xương thịt cũng chẳng còn nữa rồi. Muốn vì hãn báo thù ư? Tốt, đến đây đi. Ngày hôm qua ta vốn định hoạt động chân tay một chút thật không ngờ mấy lão già hôm trước lại không dám ra tay. Ba người các người tuy không có ra cái gì nhưng cũng đáng để cho ta hoạt động để giãn gân giãn cốt một chút cũng được đấy. "</i>

Nghe độc cô bác nói đến việc Xương Thịt của Đường Tam cũng không còn nữa, Đại Sư chỉ cảm thấy não ông ông lên, trước mắt bỗng tối sầm lại. Nhiều năm như vậy, hãn đối với Đường Tam đã không chỉ là tình cảm thầy trò nữa mà giống như tình Cha Con rồi.

Đại sư đến nay chưa lập gia đình, hãn mấy năm nay vẫn coi Đường Tam như con của mình, mà Lúc này lại nghe được Độc Cô Bác nói Đường Tam đến cả xương cốt cũng không còn khiến nội tâm hãn cảm thấy đau khổ vô cùng, chính xác hơn đó là cảm giác tuyệt vọng.

Người đang dưới tâm tình cực đoan như vậy, có người thậm chí trở nên biến hóa kinh người, cũng có người trở nên ngu ngốc, có người lại trở nên muốn vứt bỏ mọi thứ trên đời.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js">

type="text/javascript"></script>

Mà Đại Sư thì lại không giống những người đó, Ngay lúc này gần như sự sống của hắn cũng không còn, nhiệt độ xung quanh cơ thể gần như biến mất, cả người nhìn qua lạnh lẽo như một khối băng, Ánh mắt nhìn Độc Cô Bác đã có vẻ lạnh lẽo như băng.

Cho dù cường giả mạnh mẽ như Độc Cô Bác khi bị Đại Sư dùng ánh mắt lạnh giá như vậy cũng không khỏi cảm giác lạnh thấu xương, khiến hắn không khỏi nhúm mày lại.

Sắc mặt của Phất Lan Đức đã hoàn toàn trầm trọng, <i>"Độc cô bác. Người giết Đường Tam, nhất định sẽ hối hận. Cho dù chúng ta không làm được, Nhưng người cũng sẽ không có kết quả hay ho gì đâu."</i>

Độc cô bác bĩu môi, <i>"Như thế nào? Các người còn muốn sau trở lại phục thù sao? Không, các người không có cơ hội đâu. Đến đây đi, hãy cho ta xem các người có bản lĩnh gì mà dám khiêu khích lão Phu. Không biết các người tin hay không, ta có một ngàn loại phương pháp có thể cho các người muốn sống không được, muốn chết không xong. Thật lâu rồi không được chứng kiến lại cảnh hoành tráng này rồi. Đến đây rõ ràng nhưng nếu muốn chạy thì không rõ ràng như vậy đâu, nơi bí mật của Độc Cô Bác này không ngờ các người cũng có thể đến được."</i>

Phất lan đức cùng liễu nhị long liếc nhau, hai người đồng thời kéo Đại Sư, đưa hắn đứng ở phía sau, đồng thời đều từng bước tiến lên phía trước. Nhất thời, ba người hợp thành một hình tam giác trận.

<i>"Nhật nguyệt sanh huy hoàng kim chuyển."</i> Phất lan đức hét lớn một tiếng. Hắn cũng không có phóng thích vũ hồn ra nhưng từ trên người hắn, một cỗ kim quang mãnh liệt chợt bộc phát ra, kim quang cũng không phải hướng tới Độc Cô Bác mà bắn tới, Mà là phóng lên cao. đồng thời dưới chân hắn cũng lan ra như vậy.

Tương tự, quang mang màu vàng cũng chia chia nhau xuất hiện tại trên người Đại Sư cùng Liễu Nhị Long. Kim quang tràn ngập, Trong nháy mắt lấy ba người làm trung tâm rồi tạo thành một tam giác màu vàng. Bên trong Tam giác, là một chiếc Quyền Trượng ánh sáng xuất hiện, Chung quanh nó là các loại hoa văn phức tạp.

Lúc này ba người Phất lan đức, toàn thân đã tràn ngập một tầng ánh sáng màu vàng chói mắt. Phất lan đức cùng liễu nhị long chậm rãi nhắm hai mắt của mình lại còn Đại Sư trong mắt quang mang lại trở nên sáng ngời, giống như lưỡi đao lợi kiếm hướng tới Độc Cô Bác.

<i>"Hả, đây là cái hồn kỹ gì thế? "</i> Độc cô bác có chút kinh ngạc nhìn về phía ba người, trong lòng có nghi hoặc thật lớn.

Thân là Phong Hào Đấu La, tự nhiên là kiến thức rộng rãi nhưng tình hình trước mắt như vậy lại khiến hắn mù tịt. Hắn không rõ, tại sao kẻ đứng trước mặt kia chỉ là một hồn sư chưa đến ba mươi cấp mà lúc này lại có thể bộc phát ra khí thế mơ hồ như thế, trong đó hắn cảm giác có vài phần khiến mình khó có thể kháng cự lại được.

Ba tầng tử khí từ dưới kim quang toát ra, từ từ tiêu tán tại không trung. Chứng kiến này một màn, sắc mặt Độc Cô Bác rốt cục có chút thay đổi.

Tử khí kia hắn đương nhiên là nhận ra, ở chung quanh nơi này, đều là độc trận do Độc Cô Bác bày ra, phạm là ai đi nhầm vào đều bị kích độc xâm nhập, loại độc này không thật sự nhanh gây chết người nhưng lại cực kỳ âm độc, khi nó phát tác cũng phải một giờ sau khi người đó bị nhiễm độc, sẽ khiến người đó toàn thân co quắp, kinh mạch khô héo mà chết.

Mà lúc này từ ba người Phát Lan Đức phóng thích tử khí, hiển nhiên chính độc của mình đang bị bọn họ bức ra. Độc trong trận đối với Độc Cô Bác mà nói mặc dù không tính là cái gì, nhưng đối với hồn sư bình thường cũng là cực kỳ trí mạng rồi, không phải là cấp bậc ngoài Hồn Đấu La căn bản không có khả năng bức loại độc này ra ngoài.

N cái Cài này cũng khiến hắn khó hiểu nhất là rõ ràng mấy người này cao nhất cũng chỉ là Hồng Thánh ngoài bảy mươi cấp thậm chí có người còn chưa đến ba mươi tại sao trong khoảnh khắc này lại cho hắn cảm giác mấy người này như là đã trở thành cường giả cấp bậc Đấu La rồi.

Độc cô bác thành danh quá sớm, sau đó cũng rất ít khi đi lại trên đại lục nên tự nhiên không nghe qua danh tiếng của Hoàng Kim Thiết Tam Giác

Thực ra Hoàng kim thiết tam giác, cũng không phải ba người cùng phối hợp, mà là lấy Phát Lan Đức, Đại Sư cùng Liễu Nhị Long xảy ra một loại dung hợp đặc thù của hồn kỹ.

Tại hồn sư giới, vũ hồn dung hợp kỹ cực kỳ ít thấy, phải cực kỳ xảo hợp, hai bên với vũ hồn có tính chất hỗ trợ cực lớn với nhau mới có thể thành công được.

Mà phát lan đức, đại sư cùng liễu nhị long có khả năng thi triển vũ hồn dung hợp kỹ, chính là ba người cùng triển khai

ra, Sự tình này tại Hồn Sư giới cực kỳ ít xảy ra, cơ hồ là tình huống không thể. Phải biết rằng, vũ hồn dung hợp kỹ tùy vào việc có càng nhiều hồn sư thì triển ra thì uy lực lại càng lớn. Đồng thời, Uy lực của vũ hồn dung hợp kỹ cũng cùng với thực lực của các hồn sư trong đó có liên quan.

Giống Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh trong lúc khống chế phối hợp, cũng chỉ có uy lực tăng thêm sáu mươi phần trăm mà thôi, nhưng cũng có thể hạ gục được hai gã có thực lực mạnh hơn nhiều.

Mà ba người Đại Sư tạo thành chính là hoàng kim thiết tam giác, chẳng những vũ hồn dung hợp kỹ là tùy ba người phát động ra, hơn nữa trong lúc bọn họ khế hợp lẫn nhau chính là một thể thống nhất, thực lực tăng thêm đến chín mươi phần trăm.

Một khi phát động, đối với thực lực tăng cường đến vài lần. Nếu không trước kia họ cũng không có nổi danh như vậy.

Cho tới bây giờ, cho dù dùng trí lực cho việc nghiên cứu các loại tình huống biến dị của Vũ Hồn nhưng Đại sư cũng không rõ ràng tại sao chính mình cùng phát lan đức, liễu nhị long trong lúc vũ hồn khế hợp lại có thể đạt được mức kinh khủng như vậy, Phải biết rằng ngoài bọn họ ra, cho dù chỉ vượt qua bảy mươi phần trăm cũng đã cực kỳ hiếm thấy.

Tiên thiên khế hợp, hơn nữa ba người cùng ở với nhau nhiều năm như vậy làm cho vũ hồn của họ dung hợp đến gần trăm phần trăm.

ch Đã hơn hai mươi năm họ không hợp tác với nhau nhưng lúc này khi xuất chiến Hồn kỹ dung hợp đã thành danh của bọn họ lại một lần nữa khiến bọn họ như nắm được mọi tiết tấu của Hoàng Kim thiết Tam giác, cả ba như hòa thành một vậy.

Độc cô bác sau khi qua thời gian ngắn ngủi kinh ngạc, vẫn chưa có hành động gì, vẫn như trước chấp tay mà đứng, lấy vẻ kiêu ngạo của hắn để đối mặt với ba người có thực lực cách xa tít mù so với mình, tự nhiên sẽ không thềm ra tay trước.

Hắn muốn nhìn một chút xem ba người trước mặt này có thể thi triển Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ này có uy lực đến đâu.

Quang mang màu vàng càng lúc càng chói lọi, lấy ba người đại sư làm trung tâm, cột sáng hình tam giác mãnh liệt phóng lên cao. Đại sư với ánh mắt lạnh như băng nọ đột nhiên trở nên sáng chói mắt, chậm rãi giơ tay phải của mình lên, hướng cùng ba người hình thành trung ương của tam giác màu vàng kia.

<i>"La tam pháo. "</i> Nương theo tiếng gầm của Đại Sư, La Tam Pháo bỗng xuất hiện, vừa lúc rơi vào hoa văn tại trung ương tam giác. Trong phút chốc, ba người Đại Sư trên người đồng thời mạnh mẽ xuất hiện ra các hồn hoàn của mình.

Đại sư có hai cái, phát lan đức cùng liễu nhị long đều là bảy cái, tổng cộng mười sáu Hồn Hoàn từ trên người bọn họ bay ra, hướng quang La Tam Pháo đang ở trung ương tam giác mà bay đến.

Chứng kiến một màn này, sắc mặt Độc Cô Bác không khỏi biến sắc, lấy một vật làm ký thể rồi thi triển Dung Hợp Hồn Kỹ lên thì uy lực còn mạnh mẽ hơn nhiều nữa, điểm này hẳn cực kỳ rõ ràng.

Áp lực của Cột ánh sáng tam giác màu vàng kia truyền đến khiến trên mặt Độc Cô Bác khẽ biến, một vòng quang hoàn từ dưới chân dâng lên, phóng ra chín Hồn Hoàn kinh khủng của hắn.

Đại sư ba người tổng cộng có mười sáu Hồn hoàn đồng thời rơi vào trên người của La Tam Pháo, lúc trước La Tam Pháo nhìn vẫn cực kỳ đáng yêu, nhưng khi bị năng lượng khổng lồ đó thâm nhập cơ thể khiến nó ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống mãnh liệt, ngay sau đó, Thân thể nó kịch liệt bành trướng ra , cơ thể phóng thích quang mang hoàng kim rồi cơ thể từ từ bay lên.

Với tốc độ kinh người, Thân thể La tam pháo dần dần xuất hiện biến đổi, Lân Phiến xuất hiện bao phủ toàn bộ trên người nó, cơ thể không ngừng bành trướng ra, hai chiếc Sừng vặn vẹo từ từ sinh ra trên đầu nó, quang mang màu tím không ngừng vận chuyển quanh chúng còn phần khác của cơ thể dần dần biến thành màu vàng.

Chỉ với thời gian vài lần hô hấp, thân thể La Tam pháo cũng đã tăng trưởng tới khoảng hai mươi thước, sau lưng lân phiến hé ra, một cánh rồng thật lớn giãn ra, Cánh Rồng mở ra, không cần kim quang phụ trợ, nó cũng có thể tự trôi nổi giữa không trung, Ánh mắt toát ra hơi thở kinh người tương tự thân thể nó vậy, đều biến thành màu vàng bao phủ xung quanh cơ thể.

Lúc này La Tam Pháo đã không còn giống vẻ nửa chó nửa lợn trước đây mà đã biến thành một Hoàng Kim Long uy phong凛冽

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 171: Hoàng Kim Thánh Long VS Bích Lân Xà Hoàng (1)

Dịch giả : Dangneo

Bốn trảo lớn trông cực kỳ uy mãnh, toàn thân bao trùm bởi những vẩy Rồng thật lớn, hai râu Rồng hiện ra khiến xung quanh trang ngập bởi khí thế uy nghiêm, Long uy cường đại tứ tán làm mặt trời mờ nhạt, Hồn thú trong rừng sợ hãi chạy tứ tán, Kể cả Độc Cô Bác cũng phải nhíu mày khi chứng kiến hơi thở cường đại của nó.

Độc cô bác mặc dù nghĩ đến uy lực của vũ hồn dung hợp kỹ của ba người này sẽ không tầm thường, nhưng lại không thể ngờ bộ họ có thể triệu hồi được cả con Rồng vàng khổng lồ này.

Từng đạo điện quang màu vàng bắn ra xung quanh cơ thể La Tam Pháo, nó lơ lửng giữa trời giống như một viên cầu sét khổng lồ màu vàng.

Chẳng lẽ đây là Long Tộc mà chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thần thánh cự long. Trong lòng Độc cô bác xuất hiện cảm giác thấp thỏm mạnh mẽ, mặc dù trên người la tam pháo cũng không có cái gì là hơi thở thần thánh, nhưng độc cô bác lại biết, trong Long Tộc chỉ có Cường Đại Thần Thánh Cự Long mới có thân thể màu vàng này mà thôi .

Phất lan đức cùng liễu nhị long như trước chớp máy hai mắt, như chẳng biết hết thấy mọi thứ ở bên ngoài, hai người thậm chí đã biến thành như hai bức tượng vàng bình thường.

Thần thánh cự long, sao lại có thể như thế?

Nội tâm Độc cô bác vẫn cực kỳ kiêu ngạo phát ra một tiếng huýt sáo Chói tai trước mặt La Tam Pháo, Lục quang trong cơ thể hần bồng xuất hiện, bảy cái hồn hoàn đồng thời sáng bừng lên, ngay sau đó thân hình cao gầy của hần bị quang mang không ngừng bành trướng, phóng thẳng lên trời.

Lân Phiến màu Xanh biếc cũng có hình lăng phiến, nhìn qua giống như một mảnh phi thủy bình thường, Thân thể con người của hần bồng biến mất, Lúc này cơ thể Độc Cô Bác biến thành một con Đại Xà cực lớn màu xanh biếc, tốc độ biến đổi của hần so với La Tam Pháo thì nhanh hơn một ít. Hơn nữa thân thể trong nháy mắt cũng đã vượt qua cả La Tam Pháo, dài chừng ba mươi thước, miệng hé ra trông như cái hang sâu hun hút.

Hơn nửa thân thể rắn vươn thẳng lên, đâm đầu giăng co cùng La Tam Pháo.

Đôi mắt rắn cực kỳ âm lãnh nhìn chăm chăm về hướng La tam pháo. Lưỡi Trong miệng rắn thò ra thụt vào, khí màu lục nồng đặc bao trùm quanh thân thể nó.

Đây đúng là Vũ Hồn của Độc Cô Bác, Bích Lân Xà Hoàng.

Độc cô nhận kế thừa vũ hồn Bích Lân Xà mà thôi, khi đạt tới cấp bậc Phong Hào Đầu La thì vũ hồn Bích Lân Xà mới phát triển đến mức này được. Bích lân xà hoàng toàn thân lân giáp xuất hiện, ánh mắt âm lãnh gắt gao nhìn tới La tam pháo.

Trên thân thể La tam pháo cơ hồ đã hoàn toàn biến xong, Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng Long Ngâm điếc tai, hai cánh triển khai, mạnh mẽ hé miệng, một đạo tia chớp màu vàng trực tiếp hướng Độc cô bác đánh tới.

Độc cô bác biến thành bích lân xà hoàng cũng không có tránh ra, há mồm phun ra một ngụm khí dày đặc màu xanh biếc, chín hồn hoàn quay vòng quanh thân thể cao lớn của nó, cúi đầu xuống dùng chính thân thể mình để ngăn kháng công kích của La Tam Pháo.

Ầm ầm một tiếng nổ, điện quang màu vàng lan tràn từ đầu xuống cơ thể khủng bố của Bích Lân Xà Hoàng. Làm cơ thể to lớn của nó cứng ngắc lại một chút. Nhưng cũng chỉ là cứng ngắc trong một chút mà thôi.

La tam pháo hai cánh triển khai, lặng yên nhảy lùi lại, đồng thời trong miệng phun ra một chùm ánh lửa màu vàng đánh vào vòng khí màu lục do Bích lân xà hoàng phun ra.

Lúc này, đối mặt với Độc Cô Bác chính là do Đại Sư khống chế La Tam pháo.

Hoàng kim thiết tam giác vũ hồn dung hợp kỹ kinh khủng triển khai, khả năng bay lượn là do năng lực bay lượn cùng hồn lực chính thân hắn, Liễu nhị long cung cấp chính là long thể, đại sư cung cấp lại là la tam pháo chính là cái dùng để ký thể này Cùng với trí tuệ của hắn.

Khi La Tam Pháo hoàn thành việc tiến hóa, phát lan đức cùng liễu nhị long phải toàn lực ứng phó đem hồn lực của chính mình vào trong dung nhập vũ hồn kỹ, mà la tam pháo cùng đại sư vốn làm một thể, tự nhiên là tùy đại sư khống chế. Bởi vậy, lúc này Độc Cô bác đối mặt chính là sự tinh minh của Đại Sư kết hợp với thân thể của Thần Thánh Cự Long. Dương

nhân, la tam pháo cũng không phải là Thần Thánh Cự Long thật sự mà cũng chỉ là một con Rồng giả mà thôi.

Vũ hồn biến dị của Đại sư, tự nhiên làm hấn mất đi vũ hồn cường đại của Phách Vương Long gia tộc, La tam pháo biến dị là nhằm theo hướng Cự Long có cấp bậc còn cao hơn cả Phách Vương Long, tuy nhiên do biến dị thất bại khiến nó có hình dáng buồn cười như bây giờ.

Lúc này dưới tác dụng của hoàng kim thiết tam giác vũ hồn dung hợp kỹ sinh ra tiến hóa, Đem huyết mạch của nó tiến hóa lên, làm trong thời gian ngắn ngủi sở hữu một bộ phận năng lực của Cự Long.

Thực lực của Đại sư mặc dù không cao, nhưng tri thức và lý luận lại là tồn tại vô địch của Hồn Sư Giới. Đối mặt Bích lân xà hoàng phun ra khí xanh, Hấn cũng không cho tam pháo đón nhận mà là hai cánh triển khai. Lui về phía sau dùng cánh mạnh mẽ tạo thành cuồng phong, đem khí xanh thổi tán ra.

Thân thể cực lớn của Bích lân xà hoàng đột nhiên động, trông nó như bắn lên từ mặt đất, đuổi theo La Tam Pháo. La tam pháo đang ở giữa không trung, Thân thể to lớn không kém của nó hướng công kích của Xà Hoàng, hai cái trảo phía trước hướng vị trí mười tấc so với đầu rắn đánh xuống, Một rồng một rắn giữa không trung bỗng triển khai cận chiến kịch liệt.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Độc cô bác càng đánh càng kinh hãi, hấn phát hiện, Thần Thánh Cự Long này có khí thế áp chế đối với mình.

Rắn cũng là một loài trong Long Tộc, bích lân xà hoàng càng gần đạt đến Cự Long hơn cả. nhưng thần thánh cự long chính là đứng đầu trong số vạn long, chỉ với khí thế của nó cũng khiến Bích lân xà hoàng phải chịu áp lực nhất định áp chế.

Thần thánh cự long lại đặc biệt là Hoàng kim thánh long sẽ tự mang kỹ năng phá tà, có thể đối với mọi hơi thở tà ác kể cả độc tố ở bên trong thì tự có khả năng chống cự. Cho nên, mặc dù bích lân xà hoàng một thân kịch độc, nhưng lại không có cách nào xâm nhập bên trong kim quang của Cổ Long.

Độc cô bác có cảm giác rõ ràng hoàng kim thánh long này lực lượng rõ ràng không bằng hấn, nhưng lại linh hoạt hơn hấn rất nhiều, với tình huống vô dụng của độc tố khiến hấn bị động nhiều. Hơn nữa hoàng kim thánh long có thân thể cực kỳ linh hoạt, bằng vào bốn chân cùng với đuôi rồng, đã không ngừng cùng Xà Hoàng

chiến đấu.

Bích lân xà hoàng lại không có khả năng bay vì vậy La tam pháo đang ở không trung rõ ràng chiếm lợi thế.

Kim quang cùng bích quang không ngừng va chạm, cả tòa núi lớn đang không ngừng rung động, trong lúc nhất thời núi đá vỡ vụn, hào quang chói mắt, làn sóng khí thể khổng lồ phát tán ra xung quanh làm các hồn thú chạy tán loạn. Giống như Thái Thân Cự Viên cùng với thanh ngư mẫn nộ tại tinh đấu đại sâm lâm phóng thích khí thể khiến các hồn thú khác phải sợ hãi tột cùng.

Độc cô bác thật sự tức giận, dĩ nhiên không phải do hắn không đấu lại được La Tam Pháo trước mắt, chỉ là kỹ năng của hắn có chút vô cùng bá đạo, một khi đã thi triển ra thì ngay cả hắn cũng không thể khống chế hoàn toàn được, mà ngọn núi này lại chính là hang ổ của hắn, bên trong lại có sự tồn tại của Băng hỏa lưỡng nghi nhân, nếu đem kỹ năng thi triển quá mức sẽ khiến nơi đây bị hủy diệt như vậy thì được không bằng mất.

Đột nhiên, độc cô bác linh cơ vừa động, vũ hồn dung hợp kỹ căn bản vẫn còn hồn sư. Trước mắt Thần thánh cự long này quá mạnh mẽ nhưng chỉ cần mình cắt đứt mối liên hệ vũ hồn giữa ba tên đang dung hợp kỹ này thì Thần Thánh Cự Long sẽ tự động biến mất.

Nghĩ tới đây, thân hình cực lớn của Độc cô bác có chút nhoáng lên, né tránh công kích của La tam pháo, đồng thời đuôi rắn quét ngang ra, tựa như gió thu khiến lá rụng, hướng phía ba người Đại sư cuốn tới.

Thậm chí ngay cả công kích của La tam pháo đánh đến mà nó cũng không né tránh.

Âm thanh cạ xát chói tai vang lên từ trên người của Độc Cô Bác, hai Long trảo của La Tam Pháo liên tiếp đánh lên người của Độc Cô Bác, nhưng dù sao Phong Hào Đấu L cũng là Phong Hào Đấu La, cho dù la tam pháo đang là Thần Thánh Cự Long nhưng vẫn không thể xuyên qua được lớp phòng ngự của hắn.

Tuy nhiên Độc cô bác cũng đau đớn đến không chịu nổi. Trong công kích của Hoàng Kim Thánh long công kích cũng hàm chứa Lôi điện cùng lửa, đối diện với hai loại công kích thuộc tính bá đạo này, dù phòng ngự thân thể vẫn chưa bị phá hủy nhưng nguyên tử công kích trong đó cũng đã xâm nhập vào bên trong cơ thể khiến hắn chịu thống khổ rất lớn làm thân thể bích lân xà hoàng chóp lên liên tục.

Oanh——, đuôi rắn khổng lồ đánh lên hoàng kim thiết tam giác tạo nên những cột

sáng bùng lên chiếu thẳng lên trời, tuy nhiên không như tưởng tượng của Độc Cô Bác, cột sáng này vẫn không bị nghiền nát .

Độc cô bác chỉ cảm thấy đuôi rắn như bị một ngọn núi khổng lồ đập vào, thế nhưng tam giác kim quang kia chỉ bị kịch liệt một trận còn quang mang bao phủ ba người bên trong kia vẫn không bị tổn hại chút gì.

Hoàng kim thánh long la tam pháo vừa rồi lại một lần tấn công xuống cơ thể Xà Hoàng, kim quang bao quanh lợi trảo bỗng sáng chói mắt, đồng thời hai sừng trên đầu cũng đều tự bắn ra một đạo tia chớp rồi dung nhập với nhau hướng Độc Cô Bác oanh kích.

K Dưới tình huống này, độc Cô Bác đã thấy kinh hãi, hắn chỉ miễn cưỡng dịch chuyển thân tránh một chút, đồng thời há mồm phun ra một viên châu xanh biếc rồi viên châu bỗng sáng chói và đem thân thể hắn bao phủ lại.

Kim quang cùng bích quang lại va chạm, văng sáng va chạm nhau khiến chúng bay tán loạn, hoàng kim thánh long la tam pháo bị năng lượng mạnh mẽ chấn ngược lại lên trời còn Bích lân xà hoàng cũng kịch liệt vận vẹo cơ thể.

<i>"Tiểu bối, các người thật sự muốn tìm cái chết sao?"</i> Độc cô bác rốt cục đã bị chọc giận thật sự.

Thật Đuôi rắn khổng lồ thu hồi lại gần cơ thể, đồng thời khí độc xung quanh lại bị hắn hấp thụ vào cơ thể, còn đầu rắn thì dựng đứng lên, trong chớp mắt đôi mắt rắn hình tam giác chuyển sang màu trắng trên đầu rắn của nó thì được bao phủ bởi tầng ánh sáng màu vàng trắng.

Mặc dù không thể thi triển năng lực hủy diệt kia nhưng Độc Cô Bác dù gì cũng đã trở thành Phong Hào Đấu La lâu như vậy nên tuyệt kỹ của hắn nhiều vô số. Mặc dù hắn là Phong Hào Đấu La chuyên dùng độc, nhưng chắc chắn hắn không chỉ có mỗi năng lực dùng Độc.

Hai đạo ánh sáng trắng bệch đồng thời từ hai mắt của Xà Hoàng bắn ra, trực tiếp hướng tới thân thể La Tam Pháo.

Đại Đại sư chứng kiến quang mang màu trắng nọ, tim hắn bỗng đập mạnh lên một chút, hắn cảm giác rõ ràng được cái thứ kia cũng không phải thuộc về kỹ năng độc của Hồn Hoàn. Đầu rắn xuất hiện biến hóa, khổng lồ nghi ngờ, đây chính là năng lực Hồn Cốt mang đến.

Trong số sáu loại Hồn Cốt thì không phải nghi ngờ thì Hồn Cốt Xương Sọ chính là quan hung hiểm, trọng yếu nhất. Mà lúc này Độc cô bác thi triển chắc hẳn là thuộc về năng lực của Đầu Hồn Cốt.

Phong Hào đầu la, quả nhiên không có một người nào mà dễ đối phó, hồn Sư bình thường phần lớn còn chưa được chứng kiến sự xuất hiện của Hồn Cốt nữa ấy chứ.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 172: Hoàng Kim Thánh Long VS Bích Lân Xà Hoàng(2)

Dịch giả : Dangneo

Đại sư cũng không dám làm cho La tam pháo bị quang mang trắng bệch kia bắn phải, từ về ngưng trọng trong mắt đối thủ thì có thể nhìn ra công kích của Hai đạo quang mang này không bình thường chút nào.

Hai Cánh của La tam pháo bỗng thu lại, thân thể giống như sao băng hướng mặt đất rơi xuống, cùng lúc đó, toàn thân kim quang đại thịnh, đột nhiên tại giữa không trung xoay người lại.

<i>"Thúi lắm như đánh lòi, oanh thiên ngày liệt địa la tam pháo."</i> (đây là chiêu thức độc nhất vô nhị của L.T.P nên mình cứ giữ nguyên vậy, nhờ Biên Dịch giúp nhé)

Đại sư xuất kích đúng là thuộc về hồn kỹ công kích của Tam pháo, nhưng bây giờ đã là Hồn kỹ của hoàng kim thánh long thì tác dụng chắc chắn không giống với tiểu kỹ xảo trước đây mà Tam Pháo thi triển ra.

Một chùm khí vụ màu vàng từ dưới đuôi rồng phun ra, tại giữa không trung ngưng tụ thành một đoàn quang thuần màu vàng kim đón đợi đoàn bạch quang đang đánh tới.

Ông một tiếng, La tam pháo cùng Đại sư thân thể đồng thời kịch liệt run rẩy, va chạm mạnh mẽ của Kim Thuần và Bạch Quang giữa không trung, hơn nữa sau đó một màn xảy ra khiến người khác phải giật mình: Khi Kim Thuần bị chạm vào quang mang đã bị nó hòa quện vào rồi năng lượng vốn là hư vô bỗng biến thành thật thể, hóa thành một tảng đá từ trên trời rơi xuống đất.

Đại sư rất cục biết độc cô bác này có Đầu Hồn Cốt với kỹ năng là gì, không khỏi hít một ngụm khí, nếu hẳn đoán không sai, kia hẳn phải là một loại hồn thú tồn tại cao nhất của xà tộc, được xưng là nữ hoàng Mỹ Đồ Toa (Medusa) hơn nữa đây là tồn tại đặc biệt, Mỹ Đồ Toa khi sinh ra chắc chắn sẽ có Hồn Cốt. Mà kỹ năng nhìn vật khác mà khiến chúng hóa đá là Kỹ năng Độc đáo nhất của chúng, Vậy hồn cốt kia ít nhất phải là của một Mỹ Đồ Toa có tuổi trên ngàn năm.

Mặc Mặc dù la tam pháo có kỹ năng hóa thành Tầm chắn ngăn lại một kích này, nhưng do bị năng lượng dẫn dắt khiến kim

quang trên người nó trở nên ảm đạm hơn rất nhiều, Mà tại bên trong Hoàng Kim Thiết Tam Giác, bất kể Đại Sư hoặc Phất Lan Đức hay Liễu Nhị Long thân thể đều run rẩy kịch liệt.

Bọn họ dùng chiêu dung hợp vũ hồn kỹ thì tất cả lực lượng trong cơ thể đều đã dung nhập vào trong người của La Tam Pháo, Thân thể La tam pháo cũng có thể chính là cơ thể của bọn họ hay nói cách khác, ba người bọn họ chính là bản thể của La Tam Pháo. Mà cái kỹ năng này bá đạo ở chỗ khi chiến đấu La Tam Pháo là tiến vào trạng thái thăng hoa vô địch, cũng tương tự như vậy đối với ba người bọn Hoàng Kim Thiết Tam giác. Nhưng nếu La Tam Pháo bị hủy diệt thì bọn họ cũng sẽ bị như nó, hoặc còn có cách khác là làm cho Hồn lực của bọn họ tiêu hao hết mới khiến hiệu quả đó bị mất đi.

Chính bởi vì như thế, nên bất luận trước đó độc tố được phóng thích ra trong trận đấu hay là Uy hiếp của đợt công kích của đuôi rắn vừa rồi cũng không thể gây cho họ chút thương tổn nào cả.

"Hừ, các người có thể tránh được một lần, nhưng liệu có thể tránh được lần thứ hai không?" Bích lân xà hoàng với hai mắt trắng bạch nhìn chằm chằm vào La Tam Pháo, kiến thức của Độc Cô Bác rất rộng, tự nhiên đoán được đây là hiệu quả của hoàng kim thiết tam giác vũ hồn dung hợp kỹ. Trước mắt hoàng kim thánh long này mặc dù không kém, nhưng hồn lực của ba người Đại sư vẫn còn kém hẳn quá xa, lúc này La tam pháo còn chưa thể gây uy hiếp thực lớn cho hắn.

Phong Hào Đấu la nếu dễ dàng bị đánh bại như thế thì sao có thể được xưng là đỉnh cao Cường Giả của đại lục cơ chứ.

Một tiếng Rống ngâm vang vọng từ trong miêng La Tam Pháo vang lên, Đại Sư biết, nếu lúc này vẫn chưa xuất ra thủ đoạn cuối cùng thì chỉ sợ năng lượng của ba người sẽ không còn đủ để cầm cự nữa thôi. Ánh mắt của Mỹ đồ toa thật sự kinh khủng, Một khi bị đánh trúng, sợ rằng Tam pháo sẽ gặp nguy hiểm trí mạng.

Kim quang lại lóng lánh. Đại sư, phất lan đức cùng liễu nhị long ba người cơ hồ đồng thời phun ra một ngụm máu tươi bắn vào viên hoàn tại trung ương của Hoàng Kim Thiết Tam Giác. Trong phút chốc, máu của ba người đã bị Viên hoàn kia dung hợp vào bên trong, biến thành một điểm tia chớp màu vàng kim rơi vào trên người của Tam Pháo.

Mở đôi cánh ra, lần này La tam pháo đã không trốn khỏi công kích của Bích Lân Xà Hoàng, toàn thân kim quang giống như ngọn lửa thiêu đốt lên. Một tiếng Rống ngâm phát ra với khí thế sấm sét, ngọn lửa màu vàng kia bỗng ngưng tụ lại thành hình dạng một long ảnh trong suốt hướng Bích Lân Xà Hoàng phóng tới.

H đây chính là chiêu thức Quy tắc của Thánh Long, Thánh Long Bốn Tướng.

Hai mươi năm trước, ba người Đại sư từng đem kỹ năng này hoàn thành được một nửa, Mà hôm nay, đã sau hai mươi năm mặc dù năng lực của Đại Sư cũng không có tiến bộ hơn là mấy Nhưng phát lan đức cùng Liễu nhị long lại đã trở thành hồn sư có cấp bậc hồn thánh.

Rốt cuộc bọn họ đã lần đầu tiên thi triển ra kỹ năng này.

Tại thời khắc quang ảnh hóa thành rồng bay đi, thân thể La Tam Pháo cũng không ngừng thu nhỏ tại không trung. hóa thành quang mang màu tím bay trở về trên người Đại sư rồi biến mất. Mà vầng sáng ba động bên trong Hoàng Kim Thiết Tam Giác cũng mờ nhạt dần rồi nhanh chóng biến mất. về mặt ba người đồng thời trở nên trắng bệch.

<i>"Hồn Độn. "</i> Độc cô bác nổi giận gầm lên một tiếng.

Thánh long bốn tướng chính là một chiêu thức về mặt quy tắc cực mạnh của hoàng kim thánh long, Kể cả La Tam Pháo là ngụy Hoàng Kim Thánh Long bộc phát ra cũng có mang theo một phần uy lực của nó. Khả năng hóa đã của Mỹ đồ toa chính là một loại năng lực biến dị kinh khủng, nhưng cũng có chỗ bị giới hạn. Lực lượng đánh tới của Thánh Long Bốn Tướng quá kinh khủng rõ ràng đã vượt qua giới hạn có thể ngưng tụ của ánh mắt Mỹ Đồ Toa.
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Mà càng làm Độc cô bác buồn bực chính là, hắn bây giờ tuyệt đối không thể né tránh. Lấy uy lực của thánh long bốn tướng, nếu hắn né tránh vậy ngọn núi sau lưng trong nháy mắt sẽ bị san bằng, như vậy Băng hỏa Lưỡng nghi nhãn sẽ lập tức bị phá hủy mà biến mất.

Cho nên, mặc dù hắn không muốn, nhưng vẫn phải cắn răng chống lại một đòn này.

Đệ bát Hồn hoàn từ trên người Độc cô bác sáng lên, quang mang màu đen thẩm thấu vào thân rần, nhất thời làm màu xanh biếc biến thành màu xanh đen. Độc cô bác đã khôi phục được như trạng thái tốt nhất, Khối châu màu xanh biếc trong miệng hắn lại được phun ra lần nữa.

Một màn Quỷ dị xuất hiện, bất luận là sắc mặt tái nhợt của ba người Hoàng kim thiết tam giác, hay Thánh long bốn tướng vẫn đang ở giữa không trung trong giờ phút này đều bị dừng lại tại chỗ, xung quanh mọi vật đều bị dừng lại hết cả..

Tất cả như là thời gian đã bị ngưng đọng lại.

Thân thể khổng lồ của Bích lân xà hoàng hóa thành trong suốt rồi biến mất không thấy đâu nữa, thân thể Độc cô bác Huyền Phù giữa không trung, tay phải khống chế hạt châu màu lục kia chậm rãi hướng tới Thánh Long Bốn Tướng bay đến.

Đệ bát hồn kỹ của hắn đã được thi triển, mà hồn kỹ này của hắn chính là Thời Gian Ngưng Kết. Hồn kỹ này nếu được phối hợp với các hồn kỹ khác của hắn thì cho dù cả một thành thị lớn cũng sẽ bị hủy diệt trong chớp mắt.

Nhưng cái hồn kỹ này cũng tiêu hao hồn lực của Độc Cô Bác thật kinh người, Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng thi triển.

Hạt châu Màu xanh biếc vẫn bay đến hướng Thánh long bốn tướng. Bích quang trong mắt Độc cô bác chợt đại thịnh, <i>"Dung. "</i>

Lục quang trong nháy mắt khuếch tán, đem Thánh long bốn tướng màu vàng kia hoàn toàn biến thành một màu xanh biếc, trông như một lồng Phỉ thúy cự kỳ to lớn nhất một con rồng vậy.

Mang theo một chuỗi tàn ảnh màu bích lục, Độc cô bác đi hướng tới Thánh long bốn tướng đã hóa thành màu xanh biếc trước mặt, ánh mắt hắn đã có vẻ tái nhợt, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy có chút may mắn, may là đây chỉ là Ngụy Hoàng kim thánh long mà thôi.

Nếu thật sự là thánh long bốn tướng của Hoàng kim thánh long, vậy ngay cả khi mình cố gắng hết sức cũng không thể chế ngự được nó.

Giơ tay lên, cẩn thận đem hạt châu màu lục thu hồi lại vào trong miệng, Tay trái đặt tại đầu của Thánh long bốn tướng, trong mắt bích quang thu liễm Toàn bộ tay trái của hắn đã biến thành màu xanh biếc.

Năm ngón tay thu lại vào bên trong, Ánh mắt xuất hiện vẻ lạnh lẽo, rồi Độc cô bác hét lớn một tiếng, <i>"Phá. "</i>

Thanh âm vỡ tan trong trời đêm cực kỳ rõ ràng, Thánh Long Bốn Tướng bên trong phỉ thúy bỗng xuất hiện những vết nứt rồi dần lan ra nhanh chóng, trong chớp mắt đã lan tràn toàn thân thể.

Độc cô bác thân hình chợt lóe, đã về tới vị trí trên núi như lúc trước, trên người đệ bát Hồn hoàn hắc quang thu liễm, <i>"Phục. "</i>

Không gian ngưng đọng lại một lần nữa trở về bình thường, chỉ là Thánh long bốn tướng kia cũng không thể hồi phục như trước được, tất cả các vết rách làm nó biến thành như lưu ly bị nghiền nát ra, Phanh một tiếng, quang mang bắn ra bốn phía, một vòng năng lượng mênh mông ba động hóa thành vầng sáng tứ tán bay tán loạn, cũng không còn uy thế của đòn công kích kia nữa.

Đại sư, phát lan đức cùng liễu nhị long đang đứng ở nơi đó, ba người khóe miệng đều có các tia máu chảy xuống, vũ hồn dung hợp kỹ cơ hồ hao hết toàn bộ hồn lực của bọn họ, nhưng trước mắt thì Độc cô bác vẫn cao cao tối thượng như trước. Phong Hào đầu la dù sao vẫn là Phong Hào đầu la, bọn họ đúng là vẫn thất bại.

Trong ánh mắt Độc cô bác đã có tâm tình nhiều hơn bình thường, nhàn nhạt nhìn ba người đã không còn khả năng chống cự, nhưng lại vẫn như trước, nhìn thẳng vào ba người Hoàng kim thiết tam giác, lạnh nhạt nói: <i>"Các người được đấy, bằng vào hồn lực như vậy lại có thể mang cho ta phiền phức không nhot như thế , Cái vũ hồn dung hợp kỹ này quả thật là xuất sắc nhất trong số những lần gặp trước kia của ta.. nếu đổi lại đối thủ của các người là Hồn đầu la cấp bậc chỉ sợ rằng thật sự không phải là đối thủ của các người. "</i>

Độc cô bác rất ít khen ngợi người khác, nhưng hoàng kim thiết tam giác này vũ hồn dung hợp kỹ để lại cho hắn một ấn tượng quả thật sâu sắc.

Đại sư lạnh nhạt nói: <i>"Cũng không tính là gì cả, người đã thắng rồi, Động thủ đi. "</i> Kéo tay Liễu nhị long, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cái chết của Đường Tam đối với Đại sư là một đả kích thật lớn, ba người bọn họ mắt thấy đến cả Thánh long bốn tướng cũng bị phá thì chỉ biết hôm nay đã rất khó có khả năng sống mà rời khỏi nơi này.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 173: Hoàng Kim Thánh Long VS Bích Lân Xà Hoàng(3)

Dịch giả : Dangneo

Dung hợp vũ hồn kỹ là sức mạnh lớn nhất của ba người bọn mà nhưng đối với vị Phong Hào đấu la trước mặt lại không có chút thương tổn nào, vì vậy lúc này Đại sư và Liễu Nhị long đã không có gì phải suy nghĩ nữa, âu yếm nắm chặt tay nhau mà Đại Sư không còn cảm thấy run nữa.

<i>"Muốn chết à, không dễ dàng như vậy đâu. "</i> Lục quang lóng lánh, Độc cô bác đã đi tới trước mặt ba người.

<i>"Chờ một chút. "</i> Đại sư tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, một lần nữa lại mở hai mắt ra, <i>"Độc cô bác, Đường Tam là đệ tử của ta, chuyện này hai người bọn họ không có can hệ, người nên thả bọn họ đi, còn ta thì tùy người xử lý.. "</i>

Độc cô bác khinh thường nói: <i>"Các người cũng có tư cách để nói điều kiện với ta sao? "</i>

Liễu nhị long thản nhiên cười, <i>"Độc cô tiên bối, chúng ta quả thật không có cái tư cách này, bất quá chẳng lẽ người không nhìn ra vũ hồn trên người chúng ta là gì sao ?. Ta cùng hắc đế từ Lam điện phách vương Long gia tộc. Cổ lễ, chúng ta không phải là đối thủ của người nhưng chẳng lẽ người lại muốn đắc tội với gia tộc chúng ta sao? "</i>

<i>"Nhị long, câm mồm. "</i> Đại sư quát một tiếng, tâm tình hắc đế không khỏi trầm hắc xuống, nếu Liễu nhị long không nói ra xuất thân của bọn họ có lẽ nàng còn có chút cơ hội để sống ra khỏi đây. Nhưng lúc này nàng đã nói ra, lấy tính cách vốn có của Độc cô bác thì làm gì có chuyện không giết người bịt miệng trừ hậu họa về sau chứ.?

Quả nhiên, Độc cô bác nghe xong lời của Nhị long thì sắc mặt hơi đổi, hắc đế liên tưởng tới vũ hồn dung hợp kỹ của ba người trước mặt rồi nhíu mày nói: <i>"Các người quả thật đến từ Lam điện phách vương Long gia tộc sao? Hảo, tốt lắm. thế thì sao nào? Cho dù ta đánh không lại gia tộc của các người nhưng ta chỉ cần giết các người để bịt miệng, Gia tộc các người có chứng cứ gì chứng tỏ đây là ta ra tay chứ, để cho Xương cốt không còn đối với ta cực kỳ đơn giản.. "</i>

Liễu nhị long mỉm cười nói: <i>"Tiền bối nói chính xác đấy. Chỉ cần ngài đem chúng ta giết đi rồi thủ tiêu xác đi như vậy cho dù gia tộc ta có tìm đến thì ngài cũng hoàn toàn có thể chối bỏ, Nhưng Phất lan đức cùng với gia tộc ta không có chút quan hệ nào, cho dù hắn có tiết lộ sự tình cho gia tộc chúng ta đi nữa thì chỉ sợ sẽ không có ai tin tưởng hắn. Quang trọng chỉ duy nhất một người hắn thì không đủ làm chứng cứ. Hai người chúng ta chết thì chết, nhưng chẳng biết tiền bối có thể buông tha cho hắn không? "</i>

Độc cô bác ha ha cười, <i>"Người cho ta là kẻ ngu sao? Thả hổ về rừng? Mặc dù trên thế giới này không có gì khiến ta e ngại, nhưng cho tới bây giờ ta vẫn là người luôn "</i> Diệt cỏ tận gốc<i>" , Đem ba người các người giết sạch chẳng phải là bớt được bao nguy hiểm hay sao? "</i>

Thần sắc trong mắt Liễu nhị long phát lạnh, một viên cầu kim loại trên cổ tay nàng di chuyển, <i>"Vậy người hãy cứ thử xem, Đây là trang bị đặc biệt để chúng ta Truyền tin cho nhau, người mặc dù cường đại hơn chúng ta nhiều nhưng nếu giết chúng ta, ta hoàn toàn có thể ném nó đi xa ngoài địa bàn của người, đến lúc đó, chỉ cần có người của gia tộc chúng ta tìm thấy, người sẽ không thể thoát khỏi can hệ đâu. Chỉ cần người thả Phất lan đức đi. Chúng ta tùy ý người xử lý, và cũng sẽ không phóng thích nó. "</i>

Có thể chết bên người mình yêu thương, Liễu nhị long chẳng những không bi thương, ngược lại nàng còn âm thầm hưng phấn. Giờ phút này nàng không còn cảm thấy sợ hãi trước cái chết nữa.

<i>"Nhị long, người đang nói cái gì thế? Chẳng lẽ Phất lan đức ta lại là hạng người ham sống sợ chết sao? Muốn giết thì cứ giết đi, Xuống địa ngục ta còn muốn mai mối cho hai người nữa chứ. Hoàng kim thiết tam giác Chúng ta chết cùng một chỗ thì sao chứ? Hãy Đem truyền tin trong tay người thả ra đi, như vậy ít nhất sẽ có người vì chúng ta mà báo thù. "</i>

Phất lan đức thân hình chợt lóe, che ở trước mặt Liễu nhị long cùng đại sư.

Liễu nhị long vội la lên: <i>"Phất lão Đại, người điên rồi Mau đi đi, lúc này không phải lúc để người gan lì đâu. "</i>

Phất lan đức thở dài một tiếng, <i>"Ta sống cũng đã nhiều năm rồi, bây giờ chết cũng không tính là chết trẻ nữa. Nhị long, mặc dù người không yêu ta, nhưng trong lòng ta, địa vị của người cũng giống như địa vị của người trong lòng hắn

giống nhau thôi. Đối với người mà nói có thể cùng hắc chết một chỗ là hạnh phúc thì Đối với ta có thể chết cùng chỗ với người cũng không còn tiếc nuối gì nữa, Chỉ là đáng tiếc cho Tiểu Tam. Độc cô bác, ta cũng không sợ nói cho người biết, cha của Tiểu Tam là người mà người không thể động vào đâu. Một khi chúng ta không thể trở lại, sẽ có người đi tìm hắc để nói rõ. Hắc là một tồn tại mà ngay cả Lam điện phách vương Long gia tộc cũng không thể đáng sợ bằng. "

"Hả? " Độc cô bác nhìn chằm chằm vào ba người "Nói như vậy, tên tiểu tử kia chẳng lẽ có bối cảnh sau lưng kinh khủng lắm hả .? Ngay đến cả ta cũng không thể chống lại? Trên thế gian này cũng chẳng có mấy người có thể làm được như thế, vậy người có thể nói cho ta biết rốt cuộc cha hắc là ai? "

Phất lan đức hừ lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ người không biết tính toán đến tuổi sao? Tiểu tam năm nay mười ba tuổi, phụ thân hắc tự nhiên cũng sẽ không quá lớn tuổi. Lại là người mà người không thể chống cự lại được như vậy tại đại lục này còn có thể là ai chứ? "

Độc cô bác đầu tiên là sửng sờ một chút rồi rất nhanh hắc đã nghĩ tới cái gì đó. Sắc mặt nhất thời đại biến, "Đường Tam. Đường Tam, người kia cũng họ Đường. Chẳng lẽ....., không đúng, tại sao tên tiểu tử kia lại chỉ có vũ hồn là Lam Ngân Thảo. "

Đại sư âm thanh lạnh lùng nói: "Không sai, người thấy chỉ là vũ hồn Lam Ngân Thảo, nhưng nếu hắc có song sinh vũ hồn thì sao? " Hắc cho rằng Đường Tam đã chết thì không cần phải giữ kín bí mật này nữa.

"Người nói cái gì? " Độc cô bác trong lòng lạnh hắc đi , "ý của người là tên tiểu tử kia có Song sinh vũ hồn sao? "

Đại sư lạnh nhạt nói: "Không sai. "

Trong mắt Độc cô bác đã vận chuyển lưu quang bất định, tay phải chậm rãi giơ lên, trong mắt hung quang chớp động. Lúc này, hắc đã thầm hạ quyết tâm, chẳng những muốn lập tức đem ba người trước mắt này giết chết, đồng thời để cũng phải mau nhanh đi tìm Đường Tam rồi giết chết. Phất lan đức nói không sai, người kia quả thật bằng vào hắc thì không thể dây dưa được... Nhưng chỉ cần chính mình hủy thi diệt tích, lập tức rời khỏi nơi này như vậy người kia muốn tìm được mình đã không dễ dàng nữa.

Đang lúc Độc cô bác chuẩn bị hạ thủ, đột nhiên một thanh âm từ xa truyền đến
<i>"Độc cô bác, người dám. "</i>

Độc cô bác sững sốt một chút, quay đầu hướng về phía thanh âm phát ra mà nhìn lại, chỉ thấy một đạo thần ảnh đang cực nhanh hướng đến chỗ bọn họ, sơn đạo gấp ghềnh cũng không thể làm giảm tốc độ hẳn được. tám chân như quang ảnh mà di chuyển về hướng này.

<i>"Tiểu tam? "</i> Đại sư cùng Phất lan đức hai miệng đồng thanh hô lên, trong mắt hai người toát ra vẻ kinh ngạc.

Đúng vậy người đang tới chính là Đường Tam, với công dụng của Bát Chu Mâu, chỉ thời gian ngắn ngủi đã đưa hắn tới trước mặt mọi người.

Lúc này Đường Tam nhìn qua có chút bất đồng, sau lưng hắn , Bát chu mâu cùng với trước kia thấy có nhiều biến hóa, độ lớn nhỏ của Bát chu mâu không thay đổi, nhưng vốn Bát Chu Mâu có màu Tím nhưng bây giờ đã biến thành đỏ sậm, trên màu đỏ sậm còn có một vòng văn hoàn màu trắng, giống như những hoa văn màu trắng làm cho Bát chu mâu có hình lửa cháy chói mắt.

Bất quá, lúc này Phất lan đức, Đại sư cùng Liễu nhị long đối với việc Đường Tam không chết thì cực kỳ kinh ngạc mà không hề chú ý tới Độc Cô Bác lúc này cũng giật mình không kém..mặc dù Hắc không biết trên người Đường Tam xảy ra những biến hóa gì, nhưng hắn là Độc vương thì lại rất rõ ràng, trong các loại khí độc thì càng có màu sắc đỏ rực như của Đường Tam bây giờ thì độc tính lại càng mạnh. Tiểu tử này hiển nhiên từ Băng hỏa lưỡng nghi đã chiếm được lợi ích gì đó.

Nguyên lai, Đường Tam khi ăn Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ và bị chìm trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, rất nhanh hắn đã bị độc tính mãnh liệt kia bao phủ rồi lâm vào trạng thái hôn mê.

Huyền thiên bảo lục đã ghi lại rằng hai loại cực đoan tiên phẩm độc thảo mặc dù bá đạo, nhưng nếu hấp thụ cùng lúc thì chính là bảo vật mà con người có thể hấp thụ.

Hơn nữa băng hỏa lưỡng nghi còn có tác dụng xúc tiến mạnh mẽ, Đường Tam đã đem hiệu lực đó ẩn chứa trong kinh mạch, xương cốt rồi từ từ mà hấp thụ.

Nhưng là hai loại dược thảo này bên trong ẩn chứa dược lực vô cùng khổng lồ, cũng

không phải hấn trong thời gian ngắn
có thể hấp thu được. Lúc Đường Tam tỉnh táo lại đã phát hiện mình đang trôi nổi
trong vòng của Băng Hỏa Lưỡng Nghi
Nhãn. Hồn lực trong cơ thể đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất rồi.

Ăn Hai quả tiên phẩm độc thảo này cũng không khiến hồn lực của hấn tăng cường
mà chỗ tốt lại là làm cho hấn không cảm
thấy thông khổ khi nằm Băng hỏa Lai nghi nhãn.

Đối với Đường Tam lúc này mà nói, Hàn cực âm tuyến giống như là nước lạnh, mà
Dương Tuyền kia lại là nước nóng, nhưng
nơi giao cắt của bọn chúng thì chỉ là ôn thủy mà thôi. Khi ngâm mình ở trong đó
chẳng những sẽ không bị tổn hại, ngược
lại là phi thường thoải mái. Đường Tam biết, hiệu dụng của hai loại dược thảo trong
cơ thể chính mình, tự phải dựa vào
Băng hỏa Lưỡng nghi nhãn mới có thể không ngừng hấp thu lấy. Tại trong Huyền
thiên bảo lục có ghi lại, đồng thời dùng
hai loại tiên phẩm độc thảo này một lúc thì mới có thể mang đến lợi ích lớn nhất, có
thể dùng bốn chữ để nói đó là:
Thủy hỏa bất xâm

Đang lúc Đường Tam cảm thấy mình may mắn mà thành công thì chấn động kịch
liệt bên ngoài đã hấp dẫn sự chú ý của
hấn.

mảnh Quang mang mãnh liệt khiến ngay cả bầu trời đầy sương mù của Băng Hỏa
Lưỡng Nghi nhãn cũng bị năng lượng mạnh mẽ
bên ngoài làm cho chấn động mà tán ra. Hấn lập tức đã đoán được bên ngoài nhất
định đã xảy ra chuyện gì, Hồn lực kịch
liệt va chạm như thế, chỉ sợ là đã có người đang động thủ cùng lão quái vật.

Bất chấp ảnh hưởng của Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ
mang lại cho mình, hấn đã vội vàng phóng
thích ra bát chu mâu rồi bay nhanh ra ngoài. Mà bát chu mâu cũng đã có biến hóa,
hiển nhiên là sau khi hấp thu băng hỏa
lực ẩn chứa bên trong hai loại độc thảo mới phát sinh thay đổi như thế.

Xa xa , Đường Tam cũng đã vận dụng Tử Cực Ma Đồng của chính mình đem tình
huống bên này nhìn khá rõ ràng. Hấn chạy tới
vừa kịp, cũng đang lúc Độc cô bác đem phương viên trong phạm vi mấy ngàn
thước, thời gian hoàn toàn ngưng tụ rồi phá
hủy Thánh long bốn tướng.

Mắt thấy độc cô bác hướng ba người Đại sư hạ sát thủ, lúc này Đường Tam mới gấp
giọng hô to rồi bay nhanh vọt lại
đây.

Nhìn bát chu mâu sau lưng Đường Tam biến hóa, trong lòng Độc cô bác sát khí
càng nặng, trong lòng thầm nghĩ thật là

tới đúng lúc, sau khi ta giết được 4 người rồi chính mình sẽ tự đi một chuyến.

Lúc này, hắn thậm chí đã không suy nghĩ nhiều rằng tại sao Đường Tam có thể sống sót mà trở ra. Hắn thậm chí quyết định đem vấn đề trước mắt giải quyết trong một lần. Ngay khi độc cô bác sát khí bắt đầu khởi động chuẩn bị động thủ, Đường Tam lại mở miệng nói. Hắn cũng không có hướng đại sư, phát lan đức cùng liễu nhị long nói chuyện, mà là nhìn độc cô bác mà nói: <i>"Độc cô tiên bối, ngài không phải nói muốn thay ta làm ba sự kiện chứ? Bây giờ đệ nhất sự kiện là sau này bất luận lúc nào, người cũng không được làm thương tổn bất kỳ kẻ nào của Sử lai khắc học viện chúng ta,."

<i>"Ân?"</i> Độc cô bác sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới lúc này, Đường Tam còn có thể đưa ra điều kiện với mình.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 174: U hương la tiên phẩm (1)

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Đường Tam mỉm cười, lúc này mới hướng Đại sư, Phất lan đức cùng Nhị long hành lễ: <i>"sư phụ, đã làm cho các ngài lo lắng rồi. Kỳ thật, Độc cô tiên bối đem ta tới cũng không ác ý, chỉ là xem xét một chút đặc tính của Bát Chu Mâu của ta mà thôi, Độc cô tiên bối thấy con có thiên phú nên cũng dạy cho một chút tri thức về các loại độc Vũ Hồn, Không biết tại sao mọi người lại cùng Độc cô tiên bối xảy ra xung đột vậy?"</i>

nghe Đường Tam nói xong, đừng nói là ba người Đại sư mà ngay đến cả Độc cô bác cũng có chút ngây người, bọn họ ai cũng không nghĩ tới Đường Tam lại nói như vậy.

Đại sư có chút nghi hoặc nhìn Đường Tam, Từ thần sắc trên mặt đệ tử của mình hẳn cũng không nhìn thấy chút sơ hở nào: <i>"thật sự là như thế sao? Nhưng lúc trước chính Độc Cô Tiên Bối nói là chính hắn đã giết người mà?"</i>

Đường Tam cười nói: <i>"Vậy sao ? chắc chỉ là Độc Cô Tiên Bối muốn đùa một chút với mọi người mà. Lấy thân phận và địa vị của Độc cô tiên bối thì sao có thể xuống tay giết một kẻ tiểu bối như ta chứ?"</i>

Độc cô bác nhìn bóng lưng Đường Tam, trong lòng hiện lên đủ loại tâm tình, đây tuyệt đối không phải là nịnh hót mà là Đường Tam muốn che giấu cho hắn, đặc biệt khi nghe Đường Tam nói đến câu cuối cùng khiến vẻ mặt già nua của Độc Cô Bác không khỏi đỏ lên, quả thật nếu lấy thân phận, địa vị của hắn mà lại làm khó một kẻ Tiểu Bối như Đường Tam cũng khiến chính bản thân hắn cảm thấy xấu hổ.

Đường Tam xoay người nhìn về phía Độc cô bác, vẫn lộ ra vẻ mặt cười như trước: <i>"được rồi, Độc cô tiên bối hôm qua ngài có giảng giải về đặc điểm của loại xà độc trên người của Độc Cô Nhạn khiến ta vừa phát hiện một cách có thể giải trừ xà độc đó ra khỏi cơ thể nàng, Được rồi chúng ta đi bàn luận việc này trước có được không?"</i>

Độc cô bác nghe thấy Đường Tam nhắc tới Độc cô nhạn khiến trong lòng hắn không khỏi cả kinh, hắn biết Đường Tam nói như

thế chính là đã tìm ra cách chữa trị cho cháu gái hần.

Theo lời Đường Tam nói khiến cho tâm tình Độc Cô Bác cũng dần tỉnh táo lại. Nhẹ nhàng ngồi xuống đồng thời sát khí trong lòng cũng chậm rãi thu hồi.

Bởi vì hần phát hiện, nếu giết bốn kẻ trước mắt này đi thì đối với mình cũng không tốt, sợ rằng còn mang phiền toái không nhỏ, Trước tiên không cần nói đến việc Nhị Long và Đại Sư sau lưng có Lam điện phách vương long gia tộc, mà chính thức khiến hần đau đầu lại là Cha của Đường Tam. Từ thiên phú của Đường Tam rồi cộng với lời nói của bọn Đại Sư thì Độc Cô Bác có thể khẳng định rằng ba người bọn họ không có khả năng lừa gạt mình, dù sao lúc đó bọn họ đều tưởng rằng Đường Tam đã chết.

Mà nếu mình không giết bọn hần lại thêm việc Đường Tam che dấu thì Cừu Hận này sẽ dễ dàng được giải trừ hơn nữa nếu Tiểu Tử này có khả năng giải trừ được độc tố trên người mình và Nhạn Nhạn thì đó lại là một chuyện cực tốt

Độc cô bác dù gì cũng là một kẻ cực kỳ xảo trá, thấy tình thế như vậy rồi thì hàn khí trên mặt hần nhất thời thu lại rất tự nhiên nói: <i>"Tốt , chúng ta hãy thảo luận một chút, không nghĩ được mấy vị sư phụ này của người lại quan tâm đến người như vậy. Vừa rồi ta chỉ thử dò xét thực lực của bọn họ mà thôi, vậy mà tí nữa gặp nạn rồi."</i>

Ba người Phất lan đức đều hai mặt nhìn nhau, không dám tin vào những điều mình vừa nghe nữa. Lúc trước bọn họ đều có thể cảm nhận rõ ràng sát khí mạnh mẽ từ Độc Cô Bác truyền đến, không thể tưởng được Độc Cô Bác lại chuyển biến ngay thành như thế này?

Độc cô bác đi tới bên người Đường Tam. Cánh tay thân thiết nhẹ nhàng xoa lên đầu hần rồi hướng tới ba người Đại sư nói: <i>"đệ tử của các người quả thật rất xuất sắc, thẳng thắn mà nói, ta muốn thu hần làm truyền nhân của ta. Lão phu cho tới bây giờ không có thói quen hướng đến kẻ khác mà giải thích, nhưng hôm nay vì tiểu tử này ta sẽ phá lệ một lần. Vừa rồi ta chỉ là thử một chút xem các người có đủ tư cách để làm sư phụ của hần hay không. Các người quả thật không tệ, mặc dù thực lực không phải là hàng đầu nhưng với tình việc cam tâm tình nguyện hy sinh vì bằng hữu đã khiến lão Phu bội phục."</i>

Độc cô bác nói mấy lời này cũng không phải là nói láo, mặc dù hần luôn luôn lòng dạ hẹp hòi, cho tới bây giờ toàn là làm việc không tốt nhưng đối với ba người Đại sư sẵn sàng đón nhận cái chết vì

bằng hữu thì cũng khiến hần rất khâm phục.

Phất lan đức nhìn về mặt bình tĩnh của Độc cô bác, đột nhiên có chút cảm giác không biết nên cười hay nên khóc, nhìn lại bộ dáng thân thiết của Độc cô bác với Đường Tam khiến trong khoảng thời gian ngắn Hần cũng không biết thực ra là đã xảy ra chuyện gì nữa.

Đường Tam nói: <i>"Sư phụ, các người cứ đi trước đi. Tại phương diện dùng độc thì Độc Cô tiên bối cực kỳ tinh thâm, hơn nữa Lam Ngân Thảo của ta cũng có khả năng dùng độc nên ta muốn trong thời gian sắp tới sẽ nhờ Độc cô tiên bối chỉ điểm cho một, các ngài cứ về trước đi nhé?"</i>

Đại sư nghi hoặc nhìn Đường Tam, hần đương nhiên biết trong giới độc hồn sư thì Độc Cô Bác chính là đứng đầu, nếu thật sự hần nguyện ý chỉ điểm cho Đường Tam, vậy đối với Đường Tam mà nói tự nhiên là chuyện phi thường tốt, nhưng lúc này hần cũng hiểu được có chút gì đó kỳ quái. Độc cô bác lúc này so với lúc trước có biến hóa thật sự là lớn.

nhưng vừa rồi chính Độc Cô Bác cũng đã giải thích qua rồi cho nên bây giờ bọn họ cũng chẳng biết nên làm sao cho tốt.

Độc cô bác lạnh nhạt cười, nói: <i>"như thế nào? Chẳng lẽ các người sợ ta mang Tiểu Tam giấu đi sao, hay là sợ ta cướp mất tên đệ tử này của các người? yên tâm đi, ta đã chứng minh các người có đủ tư cách làm sư phụ của hần rồi như vậy ta sẽ không tranh đoạt cùng các người nữa. Đứa nhỏ này có thiên phú khiến ta rất giật mình, chậm thì nửa năm, lâu thì một năm, ta sẽ trả tên đệ tử này của các người mà không thiếu đi bất kỳ bộ phận nào cả, mặc dù ta tiếp xúc với nó không lâu nhưng ta rất thích tiểu tử này."</i>

Ánh mắt Phất lan đức nhìn về phía Đại sư sau đó hướng Độc cô bác thi lễ, nói: <i>"Độc đầu la luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ngài đã nói như vậy rồi thì mọi chuyện cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi. Ta đại biểu cho cả ba người chúng ta hướng tới ngài xin lỗi, Tiểu tam có thể được ngài giảng dạy trong một thời gian thì đó là vận khí của hần, Chỉ là, đứa nhỏ này đã đi theo chúng ta nhiều năm cũng giống như con ruột của chúng ta vậy, không biết trong khoảng thời gian hần học cùng ngài thì chúng ta có thể đến thăm hần được không?"</i>

Độc cô bác lạnh nhạt nói: <i>"đương nhiên có thể, bất quá không nên quá thường xuyên quá."</i>

Nghe xong những lời này, ba người Hoàng kim thiết tam giác mới yên lòng. Đại sư hướng độc cô bác gật đầu:<i>"đã như vậy thì phải làm phiền Tiền Bối rồi."</i>

Độc cô bác nhìn thoáng qua Đường Tam ở bên cạnh rồi nhàn nhạt nói:<i>"không phiền toái,một chút cũng không phiền toái."</i>Phất tay một cái, ba lọ dược hoàn phân biệt rơi trên tay ba người Hoàng Kim thiết tam giác rồi nói.<i>"hãy ăn giải độc này đi, như vậy các ngươi sẽ không bị ảnh hưởng bởi Độc trận của ta. Các ngươi sau này có quay lại cũng phải nhớ ăn chúng nếu không thì rắc rối lớn đấy."</i>Phất Lan đức mỉm cười nói:<i>"tốt rồi,ba người bọn vãi bối xin cáo từ, sau này sẽ trở lại bái kiến tiền bối."</i>

Độc cô bác gật đầu, cũng không ngăn trở để ba người tùy ý rời đi. Tại trước lúc đi, ánh mắt thâm ý của Đại sư liếc Đường Tam một cái thủy chung vẫn không nói lời nào nữa. Ba người xuống núi dưới sự trợ giúp của Phất Lan Đức, mặc dù Hồn lực hao tổn không nhỏ nhưng vẫn đủ để họ ra khỏi rừng trước khi mặt trời lặn mà không gặp phải vấn đề gì.
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Nhìn bóng lưng ba người rời đi,độc cô bác thu hồi tay đặt trên đầu Đường Tam, lạnh lùng nói:<i>"tiểu tử,ngươi tại sao muốn che dấu cho ta? ta cần sao?"</i>

Đường Tam quay đầu nhìn về phía độc cô bác Cái này là giao dịch của chúng ta. Người từng đáp ứng làm thay ta ba việc ,chẳng lẽ ngươi đã quên sao?<i>"

Độc cô bác hừ lạnh một tiếng:<i>"Vây chính là ngươi muốn giải độc cho ta và Nhận Nhận.Bất quá,ta càng ngày càng hoài nghi,ngươi thật sự chỉ mười ba tuổi? quả thực ngươi đúng là một tiểu quái vật.Nếu trong thời gian đã đưa ra mà ngươi không thể giải được độc cho chúng ta, như vậy ngươi chắc chắn sẽ phải chết.</i>"

Đường Tam đột nhiên nở nụ cười:<i>"Lão quái vật,ngươi không phải nói tự mình luôn luôn giữ lời hứa hay sao? vừa rồi hình như ngươi đã nói với các sư phụ ta là ngươi sẽ trả ta lại hoàn hảo không thiếu một bộ phận nào sao.</i>"

Độc cô bác trừng hăn một cái:<i>"ta có nói qua,bất quá thi thể cũng sẽ được tính là đầy đủ nguyên vẹn mà.</i>"

<i>Ngươi..."Đường Tam ngạc nhiên nhìn về phía hăn, còn Độc cô bác lại hướng trên núi bước đi.

Kỳ thật lúc Độc cô bác thu liễm sát khí, hăn đã quyết định bỏ qua cho Hoàng kim

thiết tam giác cùng Đường Tam rồi, Khi
hắn bắt Đường Tam đi cũng không nghĩ sau lưng hắn còn có nhiều thế lực lớn như
vậy, thật sự giết Đường Tam đối với hắn
không có một chút tốt nào cả, chỉ biết mang đến lượng lớn phiền toái, mặc dù hắn
làm việc toàn phụ thuộc tâm tình tốt
sầu nhưng hắn cũng không phải là kẻ điên.

Cho nên, độc cô bác đã quyết định, cho dù Đường Tam không thông qua được khảo
nghiệm, không thể giải độc cho hắn cùng cháu
gái thì hắn cũng sẽ không hạ sát thủ với hướng Đường Tam. Lúc trước hắn có nói
qua là hắn có chút thích Đường Tam, những
lời này cũng không phải là giả bộ. Hết thấy các biểu hiện của Đường Tam trong thời
gian vừa qua khiến Độc Cô Bác cũng
phải sinh ra lòng yêu mến đối với tài năng của hắn..

Ba người Đại sư xuống núi cũng không có nóng lòng rời đi ngay, Ngọn núi này có độc
trận của Độc cô bác bảo vệ, ba người
hồn lực tiêu hao cũng không nhỏ nên đành phải nghỉ ngơi một chút dưới chân núi.

Phất lan đức hạ thấp thanh âm, hướng Đại sư nói: "Tiểu cương, người nói Độc cô
bác có thật sự muốn dạy Tiểu Tam
không?" Lúc đầu đại sư có cảm giác không sai, chỉ cần có thể còn sống, không
ai nguyện ý chết. Nhưng lúc này tĩnh táo
lại thì hắn lại rõ ràng cảm giác được chuyện này có chút vấn đề.

Đại sư lắc đầu, trầm giọng nói: "Bên trong nhất định là có chuyện, nhưng lấy
thân phận của Độc cô bác nếu không phải
có nguyên nhân đặc thù thì sao có thể thân mật với Đường Tam được như vậy, hơn
nữa hắn còn có chút kiêng kỵ Đường Tam
nữa."

Phất lan đức vuốt cằm nói: "Bất kể nói như thế nào, Tiểu tam hắn tạm thời
không có nguy hiểm, nếu không Độc cô bác
cũng không bỏ qua cho chúng ta. Nhất là khi hắn đã biết lai lịch của tiểu tam rồi,
nếu hắn còn động thủ với Tiểu tam
thì đó chính là tự tìm xui xẻo. Có thể trở thành phong hào đấu la hắn tự nhiên là
người thông minh cho nên cái loại
phiên phức như vậy sẽ không ai muốn nhận lấy cả."

Đại sư than nhẹ một tiếng, nói: "bây giờ cũng chỉ hy vọng là như thế thôi, từ nay
về sau ta không muốn nói với ai
nữa, có thể nói là chúng ta an bài một chỗ cho Đường Tam tiềm tu. Một là không
nên ảnh hưởng đến sự tu luyện của hắn,
mặt khác, chúng ta cũng phải đem chuyện này giữ bí mật, trừ khi có thể tìm được
cha của Đường Tam, nếu không chúng ta
không thể coi thường vọng động. sự kinh khủng của Phong hào đấu la thì không
phải chúng ta có khả năng đối
phó." Trong mắt Nhị long lãnh quang lóe ra, đáng tiếc. Nếu thực lực chúng
ta mạnh hơn một chút, đạt tới đỉnh phong

của cảnh giới Đấu La rồi thi triển vũ hồn dung hợp kỹ, nói không chừng vừa rồi có thể giết chết lão quái vật.<i>"

Đại sư lắc đầu nói:"</i>Không thể dễ dàng như vậy đâu, các ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra, trước khi Độc cô bác chiến đấu cùng chúng ta thì hình như có chuyện gì cố kỵ nên không dám thi triển ra toàn lực, nếu không chỉ sợ chúng ta còn thua nhanh hơn.<i>"

Phất Lan đức gật đầu:"</i>sau khi trở về chúng ta lập tức phái người đi tìm cha của Đường Tam, chỉ cần có thể đem hắn tới đây, vậy bất luận mục đích của Độc cô bác là gì, thì cũng đều giải quyết dễ dàng.<i>"

Hồn lực của ba người lúc này đã khôi phục được một chút, lúc này mới hướng về phía mặt trời lặn mà đi ra khỏi Sâm Lâm.

Độc cô bác một lần nữa đi tới băng hỏa lưỡng nghi nhãn, Đường Tam nhờ bát chu mâu trợ giúp đi theo phía sau. Sắc trời đã dần dần sáng lên, trải qua một đêm chiến đấu, khuôn mặt già nua của Độc cô bác toát ra chút mệt mỏi.

Mặc dù thực lực của hắn cao hơn ba người Đại Sư nhưng thời gian này hắn cũng phải khổ sở để sống qua ngày, nên khi chiến đấu Hoàng kim thiết tam giác đã mang đến cho hắn áp lực không nhỏ, lúc này hồn lực hắn vẫn sung mãn như trước, nhưng thể lực đã có chút giảm sút.

Dù sao xương cốt cũng đã già.

Độc cô bác liếc Đường Tam một cái, nhìn biến hóa của Bát Chu Mâu sau lưng hắn,nói:"</i>Tiểu tử,người có đúng là chưa ăn cái gì chứ? đừng trách ta không nhắc nhở qua, độc tính của dược thảo nơi này so với dược thảo bình thường lớn hơn rất nhiều, cho dù là bổ dược thì nói không chừng cũng sẽ mất mạng.<i>"

Đường Tam mỉm cười,"</i>lão quái vật, ngươi từ lúc nào lại quan tâm đến ta như thế? không phải là ngươi muốn thấy ta chết sao?<i>"

Sắc mặt Độc cô bác phát lạnh,"</i>Không sai, bất quá nếu ngươi không thông qua khảo nghiệm của ta thì ngươi vẫn sẽ phải chết thôi.Thời gian đã tới rồi, ngươi chuẩn bị tốt chưa?<i>"

Đường Tam đi đến tuyến nhãn (Nơi giao cắt của hai dòng suối nóng và lạnh), lững thững đi đến, lạnh nhạt nói:
"</i>Người tới đi.<i>"

Độc cô bác có chút nghi hoặc nhìn hắn,"</i>người thật sự đã chuẩn bị rồi?"

Đường Tam gật đầu,làm ra một cái thủ thế xin mời.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 175: U hương la tiên phẩm (2)

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Độc cô bác hừ lạnh một tiếng, ngón giữa tay phải hướng về phía Đường Tam bắn ra một làn khí màu xanh lục, Độc cô bác không hổ là một đại tông sư. Độc hồn sư, nhìn như chỉ là loại độc đơn giản nhưng khoảnh khắc lúc khí lục tản ra vừa lúc đem thân thể của Đường Tam bao phủ ở vào bên trong.

Đường Tam đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn hắn, <i>"lão quái vật, đây là khảo nghiệm đầu tiên của ngươi sao. Mau mang khảo nghiệm thứ hai của ngươi ra đi, Bích lân xà độc của ngươi vô dụng."</i>

Độc cô bác sửng sốt một chút, trước mắt tình hình rõ ràng không phù hợp với nghiên cứu độc vật của hắn, Đường Tam căn bản là chưa từng ăn giải dược, hơn nữa độc khí này đâu phải là giả, theo khí màu lục tản đi, Trên người hắn cũng không hề có chút biến hóa, một điểm bị trúng độc cũng không nhìn thấy.

Độc cô bác phóng thích khí màu lục chỉ là công kích thử nghiệm mà thôi, tiện tay là có thể giải trừ, nhưng không ngờ lại bị Đường Tam dễ dàng hóa giải, khiến hắn cũng không nghĩ tới. Mặc dù hắn đã quyết định không giết Đường Tam, nhưng bởi khả năng kiểm soát cực kỳ của hắn khiến hắn luôn luôn tự đắc, khiến lúc này hắn không khỏi kích phát tinh thần hào thắng, Trong mắt bích quang lóe ra, bàn tay vừa đảo, một con rắn nhỏ màu bích lục đã xuất hiện tại trong lòng bàn tay của hắn.

<i>"Khảo nghiệm thứ hai, ngươi phải để cho nó cắn ngươi một nhát."</i> nói xong hắn đã đem con rắn nhỏ ném tố hướng Đường Tam.

Đường Tam sở dĩ có thể dễ dàng ngăn trở độc vụ của Độc cô bác, nhưng thật ra hết sức đơn giản bởi vì trước đó hắn lướt ngang vài bước, vừa lúc chạy vào trong phạm vi vòng bảo vệ của u hương khí la tiên phẩm, đừng nói là Độc cô bác vẫn chưa toàn lực ra tay, cho dù hắn xuất độc tố công kích lợi hại nhất, căn bản cũng không đủ thương được Đường Tam.

Từ vẻ mờ mịt không biết nguyên nhân vì sao của Độc cô bác khiến cho Đường Tam có thể nhìn ra vị Độc đầu la này đối với

được thảo nơi này cũng không hoàn toàn nhận thức.

Nhưng khảo nghiệm thứ hai này cũng không phải là dễ ngăn cản rồi, U Hương Khỉ là tiên phẩm chỉ có thể ngăn cản kịch độc từ bên ngoài chứ khi nào độc vào máu thì cũng không có tác dụng ngăn cản.

Đường Tam cổ tay vừa đảo, con rắn nhỏ màu xanh biếc đã dính vào trong lòng bàn tay của hắn, chỉ thấy thân thể con rắn nhỏ cơ hồ trong suốt, dài chừng năm tấc, bên trong có lục quang dày đặc lưu chuyển, một đôi mắt đỏ hồng nhìn qua hết sức đáng yêu. Trên thân sáu màu có đến chín loại hoa văn khác nhau khi nó rơi vào bàn tay Đường Tam thì nhẹ nhàng lay động chiếc đầu rồi không khách khí mà cắn vào tay hắn.

Tê tê, thân thể tiểu lục xà vặn vẹo một chút, sau khi cắn một chút thì không thể di chuyển được nữa. Nó mặc dù là loài cực độc nhưng Huyền ngọc thủ của Đường Tam lại chuyên khắc chế các loại độc vật, hơn nữa lại cứng cứng cối vô cùng cho nên tiểu Lục xà không thể nào cắn qua được.

Đường Tam dùng hai ngón tay bắt vào điểm cách đầu Tiểu Lục Xà bảy tấc, đem nó cầm lên, cau mày nói: <i>"lão quái vật người thật là độc địa, đây là cực phẩm trúc điệp thanh cứu tiết phỉ thúy. Người đem nó làm độc cắn người khác thì chỉ trong ba canh giờ người đó sẽ hóa thành dung dịch mà chết. Nhìn qua thể tích con Cửu Tiết Phỉ Thúy tuy nhỏ nhưng nó lại là một trong những loài rắn độc nhất, Hơn nữa thân mình nó cứng như Sắt thép, đao kiếm sắc bén cũng không thể làm nó bị thương được."</i>

Độc cô bác thấy Đường Tam dễ dàng nhận ra Cửu tiết phỉ thúy thì hắn không khỏi âm thầm kinh ngạc, Tốc độ của Cửu tiết phỉ thúy cực nhanh đồng thời công kích cũng rất mạnh, Nhưng khi rơi vào giữa tay Đường Tam thì cắn bản nó không có cắn, Mà tiểu tử này nhìn cũng không có vẻ sợ Tiểu Lục Xà này?

Kỳ thật, lúc Cửu tiết phỉ thúy tiến vào trong phạm vi u hương khỉ la , nó chính là một loài độc vật nên cũng bị U Hương khỉ la áp chế cho nên tốc độ bị hạn chế, hơn nữa khi chạm vào Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam thì có cắn cũng vô ích.

<i>"Đây là khảo nghiệm thứ hai ta đối với ngươi, để cho nó cắn một phát trên người ngươi đến khi chảy máu thì thôi. Ngươi có dám không?"</i> Cửu tiết phỉ thúy thường là loại kịch độc mà không có giải dược nhưng đối với Độc cô bác thì độc này cũng chẳng tính là gì. Vũ hồn Bích lân xà của hắn đã tu luyện tới cảnh giới bích lân xà hoàng nên có thể nói là Tổ tiên của Vạn loại rắn, muốn hóa giải kịch độc của Cửu tiết phỉ thúy cũng rất dễ dàng.

Đường Tam mỉm cười nói <i>"Ta để cho nó cắn một cái cũng không thành vấn đề gì, bất quá Độc cô tiên bối, ngài có dám cùng ta cá cược không? nếu nó cắn ta mà ta không có việc gì thì người phải đem Cửu tiết phỉ thúy tặng cho ta .thế nào?"</i>

<i>"Cái gì?"</i> Độc cô bác thật sự không thể ngờ được, với người bên ngoài mà thấy độc vật của mình thì chắc chắn phải sợ hãi, hết sức đề phòng. Nhưng tiểu tử này chẳng những không sợ, còn dám ra điều kiện với mình nữa.<i>"Người không phải gọi ta là lão quái vật sao? Tại sao lại được đề cao lên là Tiên Bối rồi?"</i>

Đường Tam cười nói:<i>"Cái này không phải là coi trọng ngài sao? Chẳng lẽ cũng không được hả?"</i>

Độc cô bác tức giận nói:<i>"ta xem người mới thật sự là tiểu quái vật. Tốt, người để cho nó cắn người một cái, nếu không có việc gì thì ta sẽ tặng nó cho người?"</i> Hắn hoàn toàn không tin rằng hài tử trước mặt này có thể chịu được kích độc của Cửu tiết phỉ thúy.

Cửu tiết phỉ thúy là loại cực kỳ trân quý nhưng hắn đối với Độc vật này thì tin tưởng mười phần, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần tiểu tử này bị độc phát thì mình sẽ nhanh chóng giải độc cho hắn, Như vậy Cửu tiết phỉ thúy sẽ vẫn là của hắn rồi.

Vẻ mặt Đường Tam tỏ ra rất cẩn thận. Thầm hít một hơi, trong cơ thể lặng lẽ vận chuyển Huyền thiên công rồi đem Cửu tiết phỉ thúy chậm rãi hướng tới cánh tay của mình.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Cửu tiết phỉ thúy đã vài lần cắn lên Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam nhưng chưa thành công lần nào ngược lại tự khiến mình tức giận cho nên khi gặp cánh tay của Đường Tam thì không chút khách khí mà cắn một phát.

Khi Cửu tiết phỉ thúy cắn thì không hề gây một chút đau đớn nào, chỉ là tê rần mà thôi, nhưng Đường Tam cảm thấy chất độc của nó lan ra cực nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, cánh tay Đường Tam đã bị biến thành màu xanh biếc.

Chứng kiến cảnh này khiến Độc Cô Bác không khỏi mỉm cười :<i>"Tiểu tử, nếu đã biết Cửu phỉ thúy rồi mà sao người lại không biết độc tính của nó? Người..."</i> Hắn đang chuẩn bị tiến lên giúp Đường Tam giải độc, nhưng câu nói còn chưa dứt thì lại thấy cánh tay của Đường Tam vốn đã biến thành màu xanh biếc nay

đang dần dần thay đổi lại như lúc đầu.

Da tay trở thành màu hồng, quang mang ẩn hiện nhìn qua Cánh tay này trông giống như một miếng ngọc lớn.

Cảnh này khiến Độc cô bác không có cách nào giải thích được, Cửu Tiết phỉ thúy vừa khi cần Đường Tam thì bỗng nó lặn ra, đã hôn mê trong tay Đường Tam.

Thân là phong hào đấu la, thế mà lúc này Độc cô bác lại làm ra một động tác khiến Đường Tam bật cười, đó chính là hắt hai tay của mình lên rồi xoa xoa mắt một lúc.

Đường Tam tốt bụng nhắc nhở:<i>" Độc cô tiên bối, người không nhìn lầm đâu. Đợt khảo nghiệm thứ hai của người này liệu ta có được tính là thông qua rồi không? Và Cửu tiết phỉ thúy này cũng thuộc về ta luôn chứ."</i>

<i>"này...? Tiểu tử, người là làm như thế nào mà hay thế?"</i> Độc cô bác há hốc mồm nhìn Đường Tam, hắt ngao độc cả đời nhưng tình huống như vậy lại là lần đầu tiên chứng kiến.

Trên mặt Đường Tam vẫn tươi cười như trước, yêu thương vuốt ve Cửu tiết phỉ thúy đang hôn mê trong tay của mình nói:<i>" Độc cô tiên bối ,hay là trước tiên gười tiến hành đợt khảo nghiệm thứ ba đi rồi ta sẽ nói với người sau."</i>

Sắc mặt Độc cô bác dần dần trở nên ngưng trọng, lúc này trong lòng hắn đã mơ hồ tin tưởng rằng thiếu niên trước mắt này quả thật có năng lực giải độc cho mình cùng cháu gái.Cho dù có như thế nhưng tại sâu trong nội tâm hắn thì lại không muốn thừa nhận Độc của mình không bằng người.

Ánh sáng của Hồn hoàn chợt xuất hiện, chín khối Hồn hoàn bay vòng quanh lên xuống xung quanh thân thể hắn, nhưng lúc này lại không hề có uy áp sinh ra.

Nhìn chín quang hoàn huyền lệ, trong lòng Đường Tam không nhận được âm thầm than thở thật không hổ là Phong Hào đấu la, ngay cả khí thể cũng có thể khống chế trong lòng.

Móng tay trên bàn tay Độc cô bác chậm rãi biến hóa, một hồi công phu đã dài tới ba tấc, bén nhọn kinh người, trên ánh mắt bích lục còn mang theo quang mang bầy mầu: <i>" Đường Tam, người cần phải suy nghĩ cho kỹ, tiếp theo ta sẽ thi triển loại Độc mà ngay cả chính ta cũng không thể khống chế được. Nếu bây giờ người hối hận thì vẫn chưa muộn đâu. Ta vẫn như trước sẽ không giết người mà vẫn cho người thử giải độc tố Phản Phệ trong

cơ thể ta (Cẩn trả)."

Đường Tam nhìn tay Độc cô bác, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng cực độ, Hắn đưa tay cầm Cửu tiết phi thúy bỏ vào trong lòng ngực, hắn biết lúc này Độc cô bác thi triển chính là kịch độc thuộc về độc tố của Bích Lân Xà Hoàng. Nếu lấy tu vi của hắn bây giờ thì loại kịch độc này thật sự khó giải quyết.

Nhưng sau khi nghe Độc cô bác nói thì cũng lại càng kích phát ngạo khí của Đường Tam. Xuất thân từ Đường môn, đối mặt với uy hiếp từ Độc của đối thủ chẳng lẽ cứ như vậy mà rút lui sao? Không, thân là Đường môn đệ tử, nếu ngay cả độc cũng không thể thắng người thì mình không xứng đáng mang họ Đường nữa.

Nghĩ tới đây, Đường Tam thoáng suy tư một chút rồi tay phải hái một chút của U hương khỉ la, lúc này mới đi tới trước mặt Độc cô bác, giơ cánh tay trái lên, "đến đây đi."

Độc cô bác cau mày, "Người thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?"

Đường Tam kiên định gật đầu.

Độc cô bác hàn quang trong mắt chợt lóe, thầm nghĩ Hồ không phát uy, người thật sự lại coi ta là con mèo bệnh. Chẳng lẽ ta tu luyện Kịch độc nhiều năm như vậy mà vẫn không thắng được một kẻ tiểu bối như người sao? Ngón tay điểm nhẹ, đầu ngón tay đã đâm vào trong cánh tay của Đường Tam

Cơ hồ chỉ trong phút chốc, một cổ hắc khí theo vị trí bị đâm vào đã cấp tốc lan tràn, mắt thấy một đạo hắc khí bay lên, Đường Tam nhanh chóng dùng tay phải đặt lên trên tay trái, thừa dịp mình còn có năng lực hành động, rất nhanh lui ra phía sau vài bước, một lần nữa lại trở phạm vi bảo vệ U Hương khỉ la tiên phẩm, khoanh chân ngồi xuống rồi hai mắt nhắm chặt và bắt đầu vận chuyển Huyền Thiên Công.

Lúc này hắn vận chuyển Huyền thiên công cũng không phải là để bức độc tố ra , đừng nói lúc này độc của bích lân xà hoàn mà cho dù chỉ cần Cửu tiết phi thúy thì cũng tuyệt không phải cấp bậc Huyền thiên công của hắn lúc này có khả năng giải quyết, hắn sở dĩ tự thân vận chuyển công lực, mục đích là để cho máu trong cơ thể chảy xuôi nhanh hơn.

Đối với người bình thường sau khi trúng độc mà làm như vậy thì chắc chắn là chết Nhưng Đường Tam làm như vậy lại là để cho được lực của Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều trong cơ thể bị kích phát ra.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 176: U hương la tiên phẩm (3)

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Tựa như bên trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì vạn độc đều không thể xâm nhập, sau khi ăn Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ thì chỗ tốt nhất chính là thông qua hai loại Băng Hỏa đối lập để được lực làm thay đổi thể chất thân thể. Nếu Đường Tam có thể đem hai loại dược vật hoàn toàn hấp thu, như vậy hẳn sẽ sở hữu một thân thể Bách độc bất xâm.

Đương nhiên, khoảng cách đến mục tiêu đó cũng rất xa. Lúc trước Cửu tiết phi thúy căn bản, chính là do hai loại Dược Thảo trong cơ thể Đường Tam có tác dụng đem độc tố hóa giải. Mà Cửu tiết phi thúy sở dĩ hôn mê là bởi vì nó uống phải máu tươi có chứa hai loại dược thảo của Đường Tam. May mà dược thảo đã được trung hòa cùng lượng máu lớn nếu không độc vật trân quý như Cửu Tiết Phi thúy cũng sẽ lập tức bạo thể mà chết.

Đường Tam nếu có thể đem hai loại dược tính của dược thảo trong cơ thể hoàn toàn hấp thu thì hẳn sẽ không còn sợ Bích Lân Xà luân xà hoàng của Độc cổ bác, nhưng lúc này vẫn còn cách điểm đó rất xa. Cho nên, vì chống cự kịch độc do Độc cô bác phóng thích ra thì hẳn phải mượn một chút lực lượng bên ngoài để thúc đẩy.

Đường Tam đương nhiên sẽ không đùa giỡn với tính mạng của mình, lúc hẳn làm quyết định tiếp nhận độc tố của Bích Lân Xà Hoàng thì hẳn cũng đã lập kế hoạch sẵn rồi.

U hương khỉ la tiên phẩm không cách nào khắc chế độc tố tiến vào trong cơ thể. Nhưng nó lại hoàn toàn có thể làm tốc độ phát tác của độc tố chậm lại, tức là nó có khả năng áp chế nhất định. Mà lúc trước Đường Tam đã lấy phấn hoa của U hương khỉ la tiên khi thấy mình bị trúng độc thì hẳn nhanh chóng đem phấn hoa rắc lên trên vết thương của mình.

phấn của U hương khỉ la có công hiệu giải bách độc, mặc dù hiệu lực không đủ để giải trừ độc tố của Bích Lân Xà Hoàng, nhưng cũng làm cho chất độc giảm đi tác dụng, hơn nữa Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ trong cơ thể Đường Tam đã bắt đầu liên thủ để chống lại độc tố.

độc cô bác lẳng lẳng quan sát Đường Tam, ngay cả hắc cũng không nắm chắc có thể giải được độc tính của Bích Lân Xà
Hoàng, mắt thấy vẻ mặt Đường Tam đã bị hắc khí lan tỏa khiến hắc không nhận được có chút hối hận rồi. Chính mình thành danh đã nhiều năm mà lại làm khó một hài tử mới hơn mười tuổi, nếu hắc chết ở chỗ này vậy thực sự là phiền toái rồi.
Vừa nghĩ tới người sau lưng Đường Tam. Độc cô bác không khỏi cảm thấy đau đầu, Giống như lời của Phất lan đức thì cha của Đường Tam tên là Đường Hạo Người mà hắc không thể chống cự được.

Ngay trong lúc nội tâm của Đường Hạo hỗn loạn thì thân thể Đường Tam đã xuất hiện biến hóa. Hồng quang từ da tay đã bắt đầu xuất hiện, ngay sau đó là bạch quang xuất hiện. hai màu Hồng Bạch rõ ràng đang giao hòa lẫn nhau, vừa rồi Hắc khí đang lan tràn mạnh mẽ thì bây giờ bỗng nhiên bị Hồng, Bạch quang mang này bao bọc, không thể lan tràn được nữa.

Bát chu mâu từ sau lưng Đường Tam phóng thích ra, dưới tình huống toàn lực kháng độc thì Đường Tam đã không thể nào khống chế được hồn cốt của mình nữa rồi.

Ngay cả Lam Ngân Thảo do không khống chế được cũng bắt đầu được phóng thích ra, mà màu sắc của cả Bát Chu Mâu và Lam ngân thảo đều có sự thay đổi rất lớn, màu tím trước kia nay đã chuyển thành màu Trắng Hồng, nhìn qua vừa đẹp mắt lại vừa quý dị, thậm chí có chút chói mắt, tựa như một lũ rắn từ trên người hắc lan tỏa ra xung quanh, hình thành một vòng tròn lớn bao bọc hắc lại.

Điều này khiến Độc Cô Bác giật mình, nhưng thật sự khiến hắc giật mình lại chính là một Tiểu Chuy đen nhánh từ tay trái của Đường Tam xuất hiện, lúc này trong lòng hắc cũng từ kinh ngạc đã trở thành rung động.

đúng là bọn họ không nói dối mình, Tiểu Chuy tuy nhỏ nhưng hoa văn trên nó thì không thể lăm vào đâu được bởi vì đó chính là đặc trưng của Hạo Thiên Chuy.

Huyền Thiên Công mạnh mẽ vận chuyển khiến Độc tố không cách nào tiếp tục lan tràn nữa, hai loại dược tính Băng Hỏa đã mạnh mẽ ngăn chặn độc tố rồi bức nó ra khỏi cơ thể của Đường Tam. Ngay cả Đường Tam cũng không biết rằng lúc này hắc cực kỳ may mắn.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Dược tính của Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ phi thường mạnh mẽ, mặc dù đơn độc mỗi loại thì cũng không phải là Tiên Phẩm tốt nhưng một khi hai loại này đi cùng nhau thì lại trở

thành Cực Phẩm Tiên Dược .Đường Tam nếu muốn đem dược tính của hai loại dược thảo này hoàn toàn dung nhập trong cơ thể thì ít nhất cũng phải đạt tới bảy mươi cấp hồn lực mới có thể làm được.

Nhưng lúc này,thông qua kích thích của Bích lân xà hoàng độc khiến cho Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ cùng phát động mạnh mẽ để phản,cứ như vậy khiến tốc độ hấp thu của Đường Tam tăng nhanh chóng.

Lúc làm chất độc từ Bích lân xà hoàng trong cơ thể Đường Tam đã bị hiệu lực của hai loại dược thảo hấp thu hơn ba phần rồi. Đương nhiên, tốc độ hấp thu độc tố cũng dần dần tăng cao hơn.

Sắc mặt Độc cô bác cực kỳ khó hiểu nhìn Đường Tam, hẳn chính là lấy độc để nổi tiếng, sau khi kinh ngạc qua đi, lúc này hẳn đã dần dần hiểu được nguyên nhân vì sao Thiếu niên trước mặt này có thể ngăn cản được kịch độc của mình.

Lúc bị mình bắt đi thì hẳn cũng không có năng lực lớn như bây giờ, kể cả Vũ Hồn cùng Ngoại Phụ Hồn Cốt của hắn cũng đều có biến hóa, như vậy chắc chắn hẳn đã ăn phải dược vật nào đó có khả năng chống lại các loại độc tố.

Từ lúc đầu phát hiện băng hỏa lưỡng nghi nhãn,Độc cô bác đã phát hiện nơi này có không ít dược thảo mà chính mình cũng không thể nhận ra là loại gì, hẳn cũng đã từng thí nghiệm dược tính của các loại dược thảo này, Nhưng những thí nghiệm này cũng đã khiến hắn ném qua không ít đau khổ mà cả đời cũng không thể quên.Nếu không phải hắn có công lực cực kỳ cao thì chỉ sợ đã chết lâu rồi.

Từ sau lúc ấy,Độc cô bác quay lại đây cũng chỉ dùng các loại dược thảo mà mình biết mà thôi. Hẳn thật sự không muốn tin tưởng, ngay cả thảo dược này chính mình cũng không nhận ra mà Thiếu Niên trước mặt chỉ với hơn mười tuổi lại biết được. Hẳn cũng biết dược thảo này có thể là bảo vật, chỉ là đã là Phong hào đấu la hẳn tuyệt không muốn mạo hiểm.

Nhìn Đường Tam, trong lòng Độc cô bác lúc này có thể nghĩ đến chỉ có bốn chữ, <i>"Bách độc bất xâm"</i> để mà hình dung Đường Tam mà thôi bởi vì tất cả các loại độc nhất mà mình có đều không thể gây hại cho Đường Tam tuy nhiên hẳn lại thừa khả năng bóp chết Đường Tam bất cứ lúc nào. Nhưng tuổi của Đường Tam cũng là ưu thế lớn nhất của hắn.lấy thực lực của hắn trong độ tuổi này thì tiền đồ chính là không thể hạn chế.

<i>"Đáng tiếc thật"</i> Độc cô bác trong lòng thầm than, tuổi của cháu gái mình cùng hắn còn lớn, nếu không chắc chắn

hắn muốn bọn họ thành một đôi.

Hồng,bạch hai màu từ trong da tay của Đường Tam dần ẩn mất, tiếp theo là Tiểu Chuy màu đen dung nhập vào cơ thể, ngay sau đó là ngoại phụ hồn cốt bát chu mẫu,cuối cùng mới là lam ngân thảo. Sắc mặt Đường Tam cũng từ từ khôi phục bình thường.

<i>"đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình."</i> Đường Tam Từ trên mặt đất đứng lên, trên mặt một lần nữa xuất hiện một tia cười quái dị.

Hắn mặc dù giải trừ bích lân xà độc rồi, nhưng Đường Tam cũng biết Độc cô bác dùng độc trên người mình chỉ là một chút mà thôi, độc tính mạnh mẽ không thể so sánh với nhau, kịch độc mà mạnh nhưng số lượng không đủ thì cũng không thể gây ra uy hiếp. Độc cô bác hiển nhiên là hạ thủ lưu tình rồi, đương nhiên, Độc cô bác cũng không biết được điều đó vì đây là phán đoán trong lòng Đường Tam mà thôi.

Lúc Đường Tam chứng kiến Độc cô bác thả ba người Đại sư đi và còn cho họ thuốc giải thì hắn biết Độc Cô Bác sẽ không dễ dàng giết mình nữa, đây cũng chính là nguyên nhân chính khiến hắn đặt cược với Bích lân xà độc.

Có lần đầu tiên đối kháng này, khả năng tự kháng độc của hắn đã tăng lên nhiều cho nên nếu lần sau Độc Cô Bác có dùng Bích Lân Xà Hoàng Độc mạnh hơn nữa thì cũng rất khó mà giết được hắn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 177: Thủy hỏa bất xâm, bách độc ích dịch (1)

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – Trường Tồn rồi

Độc cô bác tâm tình trên mặt thu liễm, lại biến hóa thành bộ dáng lãnh đạm vốn có, Hãn thân nhiên nhìn Đường Tam hỏi: <i>"Người đã ăn được Thảo dược gì ở đây mà ngay cả độc của Bích Lân Xà Hoàng cũng không sợ?"</i>

Đường Tam cũng không giấu diếm, nói: <i>"ngày hôm qua sau khi người đem ta đến đây, ta đã nghĩ nhiều cách mới Dùng được Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ."</i>

<i>"Bát giác huyền băng thảo, Liệt hỏa hạnh kiều sơ?"</i> hai cái tên này độc cô bác ngay cả nghe cũng chưa được nghe qua.

Đường Tam gật đầu, <i>"đó chính là hai loại dược vật được tạo thành ở trung tâm hai loại Băng Tuyền và Hỏa Tuyền. do hấp thu tinh hoa của cực âm và cực dương nên đã dẫn sinh ra hai loại Thảo dược đặc biệt này."</i>

Nghe Đường Tam nói như vậy thì trong đầu Độc cô bác bắt đầu xuất hiện vài ấn tượng về hai loại dược vật này, <i>"người nói chính là trung tâm của hai dòng suối đó sao? Chẳng lẽ hai loại dược thảo này cũng có cách thể ăn hả?"</i>

Bởi vì đặc tính đặc thù của Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ cho nên hãn nhớ rất rõ ràng, Tại cả băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì hai loại dược thảo này đều chỉ là duy nhất mà thôi.

Hãn đã từng thử dùng cách dùng Hồn Lực thâm hậu của hãn xâm nhập vào trung tâm hai cực đó rồi lấy dược thảo ra nhưng khi vừa tiếp xúc với chúng thì khiến hãn phải kinh hãi cả đời, Độc cô bác biết hai loại thảo dược này có hàm chứa hàn độc cùng hỏa độc là kinh khủng nhất mà từ trước đến nay hãn biết.

Phải nói là Cực kỳ bá đạo, đối với dược tính không rõ ràng cho nên lão cũng không dám làm liều.

Bởi vì bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ cũng đều chỉ có một mà thôi nên Đường Tam không sợ Độc cô bác biết, <i>"đúng vậy, hai loại dược thảo này đều là vật tuyệt độc, người thường

chỉ cần tới gần trong vòng mười thước, thì trong ba phút sẽ bị đông băng hoặc là hóa thành tro tàn, đừng nói đến việc ăn nó. Nhưng bởi vì âm dương tước khắc, bằng hỏa chế trụ nhau khiến cho hai loại thảo dược cực đoan này mà cùng ở một chỗ thì sẽ dung hòa lẫn nhau, độc tính giảm đi, đây cũng là cơ hội duy nhất để dùng nó mà thôi. Lúc phục dùng thì hai loại độc tố do có tính bài xích lẫn nhau nên biến thành hỗ trợ lẫn nhau dẫn đến công hiệu cải tạo thân thể. Tiếp tục dùng thêm một chút phương pháp đặc thù để hấp thu thì liền có thể tạo được hiệu quả thủy hỏa bất xâm."

"Tốt thật tốt cho câu Thủy Hỏa Bất Xâm." Độc cô bác nhìn Đường Tam với khuôn mặt giật giật. Trong lòng thoáng có chút do dự.

Hắn mặc dù không rõ ràng lắm bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ thật sự có thể dùng như vậy hay không nhưng hắn lại biết tính bá đạo của hai loại dược thảo này. Cho nên hắn hiểu được bây giờ Đường Tam còn chưa thể đem dược tính của hai loại dược thảo này hấp thu hoàn toàn, Nếu mình có thể uống máu của hắn, có lẽ ..., nhưng hắn nghe Đường Tam nói muốn hấp thu hai loại dược thảo này thì phải có phương pháp đặc thù, không biết là phương pháp gì đây?

Nghĩ tới đây, độc cô bác hỏi dò: "Người chính là bằng vào chúng nó để khắc chế ba loại kịch độc của ta?"

Đường Tam lạnh nhạt cười nói: "có thể nói như vậy. Lão quái vật, sau khi người dẫn ta tới đây thì ta mới biết được nguyên nhân vì sao độc tố trong cơ thể người không tiếp tục cản trở nữa. Đó chắc chắn là do tác dụng của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Hàn âm cực cùng sí nhiệt dương tuyền đối với độc vật gì thì đều có tính khắc chế rất mạnh, trong nước suối càng là vạn độc bất xâm, đối với người thường mà nói không cách nào chịu được hoàn cảnh nơi này. Cho dù là hồn thú cường đại cũng không được, Ta hỏi người có phải khi đến nơi này thì người không còn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều không? Theo ta dự đoán thì hơi thở của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đã khắc chế kịch độc ở trong cơ thể của người. Ở chỗ này tu luyện mặc dù không đủ để giải trừ độc tố trong cơ thể, nhưng ít ra ta có thể cam đoan người sống đến trăm tuổi cũng không có vấn đề gì. Chỉ là ...?"

Độc cô bác nhìn không được hỏi: "chỉ là cái gì?" Đường Tam than nhẹ một tiếng, nói: "ta sở dĩ ăn liệt hỏa hạnh kiều sơ cùng bát giác huyền băng thảo đó là còn có một dụng ý quan trọng, đó là muốn tiếp tục sinh tồn tại đây. Hai loại dược thảo này ở cùng một chỗ thì cũng coi như một cái Bụng Hỏa Lưỡng Nghi

Nhăn nhỏ mà thôi, chỉ là hiệu quả kháng độc không kinh khủng bằng bằng hỏa lưỡng nghi nhăn. Trên người người có độc ta nghĩ ra hai phương pháp giải trừ, trong đó một loại chính là đồng thời ăn vào hai loại dược thảo này, sau đó bằng vào hồn lực cường đại đem hấp thu hết, theo cách này ta có đến tám phần nắm chắc có thể hóa giải độc tố trong cơ thể của người."

ánh mắt Độc cô bác dần dần trở nên khó nhìn,"Thế mà người lại ăn chúng."
<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>
Đường Tam mỉm cười nói:"lão quái vật, người trước hết nghe ta nói xong đã."
Hắn nếu có thể đem chuyện này nói cho Độc cô bác nghe thì chắc chắn sẽ có đạo lý của hắn,"Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ cũng chính là các loại tiên phẩm thảo dược cực kỳ trân quý, mặc dù chúng cũng là kịch độc, một khi người mà ăn chúng vào thì độc trên người người chắc chắn sẽ được giải , nhưng.... Đến lúc đó tất cả độc của người cũng bị đồng hóa mà mất đi, nói cách khác người sẽ không còn có thể dùng độc như trước nữa, như vậy người nguyện ý sao?"

"cái này..."Độc cô bác ngăn người, hắn vốn đã định ra tay,nhưng nghe Đường Tam vừa nói như vậy khiến hắn nhất thời do dự.

Đường Tam nhìn tới nhìn lui trên người Độc cô bác nói:"nếu người không tin ta nói,như vậy tốt thôi, máu của ta hàm chứa dược tính của hai loại dược thảo ta sẽ lấy cho người uống thử nhưng một khi tu vi người mà giảm sút thì đừng trách ta đấy."

"Không cần thử đâu tiểu quái vật." Độc cô bác giật mình nói. "Sao mà người hiểu biết nhiều thế?"

Đường Tam ung dung không gấp nói:"khi còn bé ta từng xem qua một quyển sách, trong đó có ghi lại rất nhiều sự kỳ quái, sách đó có tên là Hoàng kim ốc, tri thức này tự nhiên là xem trong sách rồi."

"người vừa rồi nói có hai phương pháp có thể giải độc cho ta thì phương pháp thứ hai là gì?"Độc Cô Bác hỏi.

Đường Tam nói:"phương pháp thứ hai thì ta chỉ có sáu phần nắm chắc sẽ thành công mà thôi tuy nhiên nếu làm theo phương pháp này thì công lực của người sẽ không bị ảnh hưởng. Đương nhiên với cháu gái người mới nhiễm độc nên ta có thể chắc chắn chữa được. Phương pháp này có thể nói là không phức tạp. Người sở

dĩ bị độc tố cản trở chủ yếu là vì người tu luyện độc công. Nếu người sở hữu khí vũ hồn thì dễ xử lý hơn, chỉ cần đem độc tố trong cơ thể người ngưng tụ lại trên vũ hồn của mình, hết thấy đều dễ dàng mà giải trừ đi. Nhưng sở hữu thú vũ hồn cho nên độc tố mới có thể cùng người dung hợp, mặc dù hồn lực của người có thể có tác dụng điều động cùng áp chế nhưng chúng sẽ như một bộ phận của cơ thể người như vậy sẽ gây tổn thương thật lớn cho người. Nếu vừa muốn giữ lại kịch độc trong cơ thể người lại vừa không để nó ảnh hưởng lại cơ thể thì có lẽ phải tìm một vật cho nó ký sinh lên, làm chỗ chứa đựng nó. Ta nghĩ với thực lực của người chắc chắn phải có Hồn cốt dùng không."</i>

Độc cô bác cũng là một đại cao thủ về dùng độc nên khi nghe Đường Tam nói như vậy thì nhất thời đã hiểu được, trong mắt Bích quang sáng ngời, <i>"ý của người chính là đẩy độc tố trong cơ thể ta vào hồn cốt như thế sẽ không gây nguy hiểm đến cơ thể ta nữa sao?"</i>

Đường Tam gật đầu nói:<i>"Chính là đạo lý này, người cùng cháu gái của người cũng giống nhau, Người chỉ cần kiếm cho nàng một khối hồn cốt thích hợp để lúc nàng tu luyện thì đẩy độc tố vào hồn cốt thì sẽ không có vấn đề gì nữa. Giống ta bây giờ mặc dù có độc tố rất nhiều nhưng chúng đều nằm trong Lam Ngân Thảo cùng Ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu, cho nên cơ thể ta không bị sao cả."</i>

Độc cô bác nhíu nhíu mày,<i>"lão phu tu luyện vũ hồn của Bích lân xà đã hơn bảy mươi năm, thân thể đã cùng độc tố dung làm một thể, độc này cũng không thể bức ra được, như vậy thật không hay, một khi cố bức ra thì độc tố cản trở lại càng mạnh mẽ hơn nữa. Tiểu quái vật, không phải người cố ý dạy ta cách tự tử hả."</i>

Đường Tam thần nhiên nói:<i>"Đây là biện pháp duy nhất, Đường nhiên cũng không phải để người trực tiếp dùng hồn lực bức ra, đúng như người nói, một khi cố dùng hồn lực bức nó ra thì sự cản trở của độc tính càng thêm mạnh hơn. Ý ta là phải dùng thuốc dẫn nhất định để chúng từ từ đem độc tố trong người người ra, để chúng tập trung vào bên trong hồn cốt, đây đúng là một quá trình dài dòng, cũng không phải một, hai ngày là có thể hoàn thành được. Dù sao, bây giờ người cũng có thể được xem là một người độc cho nên ta mới nói chỉ có sáu phần nắm chắc. Bất quá có một chút có thể dám chắc, cho dù không cách nào giúp người đem độc tố hoàn toàn dung nhập bên trong hồn cốt, nhưng ít nhất thì giảm bớt sự đau khổ của người cũng là đơn giản. người có nguyện ý thử qua không?"</i>

Độc cô bác nhìn Đường Tam, trong mắt thần quang thu lại,<i>"tiểu quái vật, ta đã nhiều lần muốn giết người, người thật

sự nguyện ý giúp ta giải độc chứ? Người không sợ sau khi độc tố trong người ta được giải thì ta sẽ giết người sao?"</i>

Nghe độc cô bác nói như vậy thì Đường Tam biết Độc cô bác đã tin mình rồi, hẩn lạnh nhạt nói:<i>"Mặc kệ người không tin cũng được, ta không hề ghét độc, thậm chí là càng thích dùng độc. Nhìn độc nhân như người thì sợ rằng cả đại lục cũng chỉ có một người mà thôi. Khi ta giải độc cho người cũng tính là người cho ta được thí nghiệm quý báu.Về phần người có thể phục hồi hay không, ta mặc dù không thể dám chắc nhưng ta lại có thể khẳng định nếu người giết ta thì cháu gái người cũng sẽ chết. Ta chữa cho người tại đây nhưng khi chữa cho cháu gái người thì phải để cho nàng đi theo ta, sẽ có các sư phụ của ta hỗ trợ, lúc đó ta và người sẽ không có quan hệ. Người xem coi như thế có được không."</i>

Độc cô bác suy nghĩ một chút nói:<i>"được thôi Tiểu quái vật. Người đã cho ta có chút tin tưởng, như vậy ta sẽ tạm tin. Hết thầy đồng thành vấn đề, chắc chắn sẽ không giết người nhưng bây giờ người phải đem thuốc này uống trước đi. Mạng già này của ta mặc dù không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng ta cũng vẫn muốn sống thêm vài năm nữa. Nếu người khiến ta chết thì người cũng coi như là tự tử vậy."</i>

Vừa nói, tay Độc cô bác hé ra rồi một đạo lục quang từ trong miệng phun ra, đúng là một viên châu màu xanh biếc dưới sự khống chế của Độc cô bác đang chậm rãi hướng Đường Tam bay đến, Đường Tam mở tay phải ra để nó rơi vào lòng bàn tay. Hẩn cũng không biết đây là vật gì nhưng hẩn cũng còn nhớ lúc trước Độc cô bác phá Thánh long Bốn Chương chính là nhờ vào hạt châu này.

Đường Tam cười khở nói:<i>"Từ trong miệng người phun ra mà lại bắt ta ăn vào, tựa hồ có chút ác tâm sao."</i>Độc cô bác lạnh lùng quắc mắt một cái:<i>"Ta cũng không sợ phải nói cho người, cái này chính là sau khi ta tiến hóa từ Bích Lân Xà thành Bích Lân Xà Hoàng rồi ngưng tụ thành Đan Châu, có thể nói, một nửa thực lực của ta là nằm trong hạt châu này. Nếu ta chết đi thì nó sẽ trực tiếp nổ trong cơ thể người, đừng nói là người, cho dù là Phong Hào đấu la cũng không thể chịu được sức nổ của nó đâu. Tiểu Quái Vật người rất giáo hoạt, lão phu không thể không để lại một đường lui cho mình được."</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 178: Thủy hỏa bất xâm, bách độc ích dịch (2)

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – Trường Tồn rồi

Đường Tam đem đan châu trực tiếp nuốt vào miệng, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu mạnh mẽ đi xuống, trong đan điền cảm thấy cực kỳ ấm áp, chẳng những không có cảm giác gì không khỏe, ngược lại nhiệt khí nọ xâm nhập toàn cơ thể khiến hắn thoải mái nói không nên lời.

Độc cô bác nhàn nhạt nói: <i>"cảm giác thế nào, Chỉ cần ngươi không làm gì ác độc với ta thì Đan châu này đối với tu luyện của ngươi chỉ có chỗ tốt mà thôi, nó sẽ xúc tiến hồn lực của ngươi ngưng tụ. Chờ ngươi chữa trị tốt cho ta, lúc đó ta lại đem nó ra ngoài."</i>

<i>"Lão quái vật, ta cũng có một điều kiện."</i> Đường Tam cũng biết Độc Cô Bác cũng không có gạt mình. Cũng không cần quá đáng, ít nhất trước mắt hắn sẽ không có gì nguy hiểm, từ sự quan tâm của Độc Cô Bác đối với Độc Cô Nhạn thì chỉ cần mình uy hiếp không giải trừ độc tố trên người Độc Cô Nhạn thì lão quái vật này sẽ không dám giết mình.

Độc cô bác nhíu mày, trên mặt toát ra một vẻ buồn cười, <i>"tiểu quái vật, ngươi có biết hay không hơn mười năm qua ngươi là người duy nhất dám đưa ra điều kiện với ta. Cho dù là ngày đó Hoàn Đế của Thiên Đẩu đế quốc khi thấy ta cũng phải cung kính."</i>

Đường Tam lại cười nói: <i>"ta bây giờ hưởng thụ chẳng phải là đãi ngộ còn hơn cả Hoàng Đế sao? lão quái vật, điều kiện của ta rất đơn giản, lúc ta điều chế giải dược thì ngươi không được nhìn lén. Nơi này sẽ là chỗ ta điều chế, nên mỗi ngày ngươi chỉ cần lo đồ ăn thức uống cho ta là đủ. Sau đó mỗi ngày đến giờ ngươi phát bệnh thì mới được đến đây dùng thuốc. Ta cũng không biết phải cần bao nhiêu thời gian thì sẽ giải được độc cho ngươi, chắc ít nhất cũng phải hơn nửa năm đấy."</i>

Độc cô bác gật đầu, hắn tự nhiên biết Đường Tam là sợ mình học lén phương pháp giải độc xong thì sẽ giết hắn. Với tâm tư kín đáo của thiếu niên trước mắt này khiến hắn có cảm giác vừa tức vừa nể phục, <i>"Đường Tam, ngươi có nguyện bái

lão phu làm sư phụ không?"

Nếu là một hồn sư bình thường. Nghe được lời này của Độc cô bác nói chỉ sợ rằng sẽ cảm kích đến rơi nước mắt mà lập tức quỳ xuống đất bái sư, nhưng Đường Tam thì không như thế, hắn chỉ liếc mắt nhìn Độc cô bác một cái nói: "lão quái vật. Ta hiểu được danh xưng này rất thích hợp với ngươi. Ta không muốn thay đổi cách xưng hô, càng huống chi ngươi cho rằng tại phương diện dùng độc ngươi có thể dạy cho ta cái gì chứ? nói không chừng có nhiều thứ ngươi thậm chí phải nhờ ta chỉ giáo nữa ấy chứ."

"ngươi..., được. được lắm Tiểu quái vật, rồi ta sẽ cho ngươi biết." Độc cô bác nén tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, lúc này mới bay lên trời rồi hướng trên núi mà đi, thoáng cái bóng người đã khuất dạng.

Độc cô bác vừa đi, Đường Tam giống như là mất đi khí lực toàn thân, lập tức ngã xuống mặt đất, từng ngum từng ngum thở hổn hển. Lúc này hắn mới phát hiện sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh. Hắn mặc dù nắm chắc thành công nhưng ở sâu trong nội tâm của hắn cũng không có mười phần nắm chắc. Vạn nhất lão quái vật này không để ý hết thảy nổi điên lên, vậy hắn lập tức sẽ biến thành một xác chết rồi.

Nhìn lại bốn phía. Nhìn những dược thảo trân quý xung quanh đã khiến buồn bực trong lòng Đường Tam biến mất, khóe miệng hắn toát ra vẻ cười, Độc cô bác ời là Độc Cô bác, xem ra ta thật sự cảm ơn ngươi mới đúng. Nơi đây thật là nơi tuyệt vời.

Tay hắn đột nhiên đút vào ngực rồi đem Cửu tiết phi thúy lấy ra, cổ tay run lên đem vút nó xuống Băng Hỏa Lưỡng nghi nhần.

Cửu tiết phi thúy do uống phải máu của hắn, nếu không được sự giúp đỡ của Băng Hỏa lưỡng nghi nhần thì kể cả nó độc hơn nữa cũng sẽ nhanh chóng chết. Mà chính mình có thể ngâm mình trong Băng hỏa lưỡng nghi nhần lại là bí mật mà Đường Tam giữ lại để bảo vệ tánh mạng nên hắn sẽ không bao giờ biểu diễn trước mặt Độc Cô Bác.

sờ sờ bụng mình, Đường Tam cũng không khỏi cười khổ. Hắn biết, viên đan châu này khiến mình không có biện pháp nào để chống lại. Ngay cả muốn lấy nó ra cũng là điều không thể ấy chứ.

Đan châu cùng Độc cô bác tâm huyết tương thông, chỉ cần mình có hành động nào đó khác thường sẽ khiến Độc cô bác phát hiện ngay, như vậy chính là tự tìm chết.

Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc rồi. Đường Tam nhìn dược thảo chung quanh, trong lòng không khỏi oán than. Nơi này mỗi một gốc cây đều là tuyệt thế tiên phẩm, nhưng mỹ vị cũng không thể dùng nhiều một.

Đường Tam biết, nếu hần nổi lòng tham mà ăn một loại tiên phẩm dược thảo nào đó nữa thì chỉ sợ lập tức hần sẽ gặp xui xẻo.

Chỉ có thể đợi đến khi mình đem Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ trong cơ thể hoàn toàn hấp thu đi thì mới bớt được chút lo lắng.

Dược thảo tiên phẩm ở chỗ này ít nhất phải có bảy tám loại có thể giúp hần tăng cường hồn lực mạnh mẽ, ít nhất cũng có thể đưa hồn lực của hần tăng lên ngoài năm cấp, thậm chí hơn.

Không quan hệ, không thể ăn thì ta không có cách nào sao? Trong mắt Đường Tam toát ra ý cười, tay sờ sờ vào bên hông, một lúc sau đã thấy hần cầm một đồng bình nhỏ nhắn, mỗi loại bình lại có sự khác nhau.

Vàng, Bạc, Đồng, Thiếc, Ngọc, Đá đủ các loại bình với các chất liệu bất đồng.
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Những Đồ vật này đã sớm được Đường Tam chuẩn bị tốt để sau này đựng các loại thảo dược thích hợp có thể chế tạo các loại ám khí, càng là dược thảo trân quý thì càng yêu cầu cao đối với vật chứa đựng.

Có cái bắt buộc phải dùng lọ Ngọc, lại có cái phải dùng lọ bằng vàng.... Cho nên Đường Tam mới chuẩn bị rất nhiều loại khác nhau như thế.

Đương nhiên bây giờ còn không phải lúc thu thập dược thảo, Đường Tam kiểm tra lại các loại bình lọ lại một lần rồi sau đó lại cất lại vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, sau đó bắt đầu nhận biết, phân chia lại các loại dược thảo xung quanh bằng hỏa lưỡng nghị nhãn.

Có rất nhiều loại dược thảo, trong đó lại có hàng chục loại có hình dạng khác nhau nhưng công hiệu thì lại tương tự, thậm chí có nhiều loại nhìn không khác nhau mấy nhưng công hiệu lại khác nhau như trời và đất vậy cho nên Đường Tam không muốn mình xảy ra sai sót gì. Dem bổ dược biến thành độc dược thì ngay cả trong Đường Môn cũng xảy ra, mà Đường Tam cũng chứng kiến nhiều chứ không phải ít lần.

Độc có rất nhiều loại, nhiều công dụng khác nhau cho nên không thể coi thường rồi khiến nguy hiểm đến tính mạng.

Đêm đó, lúc Độc cô bác lại tới Bằng hỏa lưỡng nghi nhẩn mang thức ăn cho Đường Tam thì không khỏi tức giận bởi vì Đường Tam chưa chuẩn bị thuốc giải cho hắn. Mà lý do của Đường Tam cũng là cực kỳ chính đáng đó là nơi này vật gì cũng thiếu nên không có cách nào phối chế được.

Bất đắc dĩ, Độc cô bác đành phải ở lại giảng giải cho Đường Tam chút kinh nghiệm phối thuốc mà thường ngày hắn sử dụng.

Đường Tam lại đòi mang đến một chiếc nồi đồng thật lớn (Nồi để Luyện Đan chắc).

tại chỗ này, lửa căn bản là không cần, dương tuyến có độ ấm so với ngọn lửa gì cũng đều kinh khủng hơn, cơ hồ chính là nam thạch rồi còn gì nữa cho nên cũng có công hiệu làm nóng chảy cả Kim loại.

Cứ như vậy, từ những ngày sau đó vào mỗi buổi sáng Đường Tam luôn ở dưới Bằng hỏa lưỡng nghi nhẩn. Chỉ cần Độc cô bác vắng mặt, hắn lại đem thân thể mình ngâm trong Bằng hỏa lưỡng nghi nhẩn để tiến hành tu luyện.

như vậy chẳng những có thể xúc tiến Huyền thiên công vận chuyển, đồng thời cũng có thể hấp thu dược lực của Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ nhanh hơn.

buổi chiều là thời gian luyện thuốc, hắn cũng rất nhiều năm không động đến công tác này nên hắn cực kỳ cẩn thận vì không muốn gặp phải sai sót. Theo thời gian trôi đi mới dần dần thuần thục hơn.

Bất quá, Đường Tam dù sao cũng là xuất thân từ Đường môn, mà hắn lại là một cao thủ trong việc luyện chế độc dược, luyện chế bổ dược thì hắn không được như thế, đây cũng là điều khiến hắn tiếc nuối nhất của hắn. Đường Tam dùng suốt thời gian ba tháng mới đem các loại dược thảo xung quanh Bằng hỏa lưỡng nghi nhẩn nhận biết một cách rõ ràng, cơ hồ mỗi loại độc dược đều đã được hắn ném thử qua một ít.

Về phần chế xuất thuốc giải cho Độc cô bác thuốc kỳ thật cũng chẳng có gì là khó khăn cả, chỉ là một chút thuốc Thư Cân hoạt huyết mà thôi, nhưng mỗi một loại thuốc này hắn đều cho vào một giọt máu của mình.

Nhưng thật ra độc cô bác lại bị Đường Tam lừa, trên người hắn thì chỗ mấu chốt độc nhất lại chính là bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ hai loại dược thảo cực đoạn này.

Chỉ là Đường Tam cũng không phải thật sự lừa hắn, nếu Độc cô bác trực tiếp ăn vào hai loại dược thảo này, độc công

trong cơ thể lập tức sẽ bị hủy luôn.

Nhưng thông qua điều chế của Đường Tam thì dược tính đã ôn hòa hơn nhiều, hơn nữa số lượng lại nhỏ nên hiệu quả trị độc lại rất phù hợp.

Lúc độc cô bác dùng một thời gian thì Độc tố cản trở từng mang đến thống khổ cho hắn rõ ràng đã giảm bớt, sau đó hắn tiếp tục làm theo lời Đường Tam, chậm rãi đem độc tố thu vào hồn cốt của mình, chẳng những thực lực không có yếu bớt, hơn nữa năm chưa từng đột phá bình cảnh của chín mươi một cấp nay lại có dấu hiệu đột phá.

phải biết rằng, lúc vượt qua chính mười cấp, mỗi một cấp đều là một bình cảnh thật lớn, Độc cô bác cũng đã dừng lại ở đây mười năm rồi. Cho nên khi thấy có Dấu hiệu đột phá đã khiến hắn hưng phấn như điên?

giải dược có tác dụng làm cho Độc cô bác đã có thái độ rõ ràng tốt hơn nhiều với Đường Tam, chẳng những thân thiết hơn, hơn nữa lúc hắn lên dùng thuốc giải cùng với thức ăn thì còn giảng giải cho Đường Tam rất nhiều tri thức của các loại dược thảo cũng như nhiều loại hiểu biết khác nữa.

Đường Tam kế thừa chính là năng lực dùng độc của Đường môn, Nhưng dược thảo ở kiếp trước của hắn so với dược thảo ở kiếp này thì không giống nhau. Mà trong thế giới này lại không có ai hiểu biết về độc dược hơn Độc Cô Bác dược. cho nên từ hắn khiến Đường Tam học được rất nhiều thứ có ích.

Mà độc cô bác theo thời gian ở cùng Đường Tam cũng khiến hắn càng ngày càng kinh ngạc, thiếu niên chỉ có hơn mười tuổi này nhưng lại có hiểu biết kinh người như vậy, trong lúc giải thích các loại độc vật thậm chí làm Độc Cô Bác sinh ra cảm giác hiểu biết của mình vẫn hạn hẹp nhiều lắm. Lúc đầu Đường Tam cự tuyệt đề nghị bá Độc cô bác thành sư phụ đã khiến Độc cô bác hết sức phẫn nộ, nhưng sau khi trải qua một đoạn thời gian, Độc cô bác phát hiện Đường Tam cũng không phải tự đại, tại phương diện dùng độc tuy kinh nghiệm của hắn không bằng mình nhưng các loại tri thức lại không kém so với mình, hai người tham thảo lẫn nhau đã khiến phương diện dùng độc của cả hai đều có lợi rất lớn. Trong lúc đó sự cảnh giác lẫn nhau cũng vô hình biến mất trong lòng họ.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 179: Thủy hỏa bất xâm, bách độc ích dịch (3)

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – Trường Tồn rồi

Đương nhiên, đan châu của Độc cô bác vẫn đang nằm trong Đan điền của Đường Tam, mà Đường Tam cũng không có quá bức bối vì việc này. Một già một trẻ cứ như đôi bằng hữu, mỗi ngày cuộc sống của họ cực kỳ thoải mái.

Buồn cười nhất chính là Độc cô bác ỷ vào sự hiểu biết của mình về dược vật nên sau khi ăn xong giải dược Đường Tam cho, hắn cũng tự điều chế nhưng khi điều chế ra giải dược mặc dù cùng cách phối thuốc của Đường Tam là không sai mấy nhưng khi dùng lại chẳng có chút hiệu quả nào cả. Hắn nào biết rằng so với giải dược của Đường Tam thì lại thiếu hẳn yếu tố quan trọng nhất là Máu của Đường Tam.

Đảo mắt thời gian, cũng đã trôi qua nửa năm rồi. Nửa năm qua, Đại sư cùng Phát lan đức cũng đã tới thăm hai lần, khi bọn họ chứng kiến Đường Tam cùng Độc cô bác nói chuyện cũng như làm việc thì tựa hồ không phải giả bộ, hơn nữa trên thân Đường Tam cũng không có xuất hiện vấn đề gì, lúc đó hai người mới yên tâm nên họ chỉ dặn dò Đường Tam là khi nào tu chấm dứt thì nhanh chóng trở về Sử lai khắc học viện.

Độc cô bác dù sao cũng là Phong hào đầu la, mặc dù trong phương diện dùng độc thì tri thức của Đường Tam có thể ngang với hắn nhưng trên phương diện tu luyện vũ hồn thì còn lâu Đường Tam mới bằng hắn. Cho nên khi thấy Đường Tam tốn nhiều công sức giúp mình giải độc nên hắn thỉnh thoảng chỉ điểm một ít, khiến Đường Tam đối với nhận biết về vũ hồn càng thêm sâu sắc. Tại tri thức thì Độc cô bác không bằng Đại sư nhưng những tri thức của hắn lại được rút ra từ chính kinh nghiệm của bản thân nên trên phương diện này Đại sư bị yếu thế hơn một chút. Vì vậy Đường Tam cũng có thu hoạch khá nhiều từ hắn.

Hơn nữa bằng hỏa lưỡng nghi nhãn vẫn không ngừng trợ giúp cho Đường Tam hấp thu Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ để cải tạo thân thể, cùng với tác dụng của đan châu đã khiến hồn lực của Đường Tam trong nửa năm thời gian này đột nhiên tăng mạnh. Từ vừa đạt tới ba mươi bốn cấp thăng liền ba cấp, hồn lực đã đạt tới cảnh giới ba mươi bảy

cấp. Khả năng vượt cả Đái Mộc Bạch cũng không còn xa nữa rồi.

<i>"Tiểu quái vật, Ta tới rồi đây."</i> Độc cô bác nhẹ nhàng từ trên trời hạ xuống.

<i>"Hả ."</i> Độc cô bác hướng về nơi Đường Tam thường nghỉ ngơi mà nhìn lại, bình thường mỗi ngày hắn đến đây thì Đường Tam đều lên tiếng gọi nhưng hôm nay lại không thấy có tiếng động gì, chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện?

Trong lòng Độc cô bác cả kinh. Tiến lên mấy bước thì hắn mới thấy Đường Tam đang ngồi đằng trước mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ Độc cô bác đối với Đường Tam không có chút ác cảm như trước kia, thậm chí đã coi hắn như bằng hữu của mình nữa.

Độc cô bác trời sinh có tính cô độc, tu luyện lại là Độc vũ hồn nữa. Bình thường hắn không thích giao du với các hồn sư khác, Cho dù có cũng có phòng bị trong lòng. Mà Đường Tam mặc dù mỗi ngày kêu lão quái vật này lão quái vật nọ nhưng cảm giác mấy ngày nay lại làm trong lòng Độc cô bác sinh ra một loại thân thiết. có chút như trưởng bối cùng văn bối, lại có lúc như hai bằng. Càng hướng chi độc trên người hắn lại cần Đường Tam giải cho nữa chứ.

Đường Tam ngồi ngay ngắn tại chỗ, người có chút chờ đẫn nhìn về phía trước, mà ở phía trước hắn cũng chính là đỉnh đồng chuyên luyện thuốc.

Lúc này. Đỉnh Đồng đang được đặt lên dòng suối nóng, để tiếp xúc một chút lên dương tuyến này rồi mượn độ nóng của Dương Tuyến để làm nóng Đỉnh Đồng. Chỉ cần thoáng tiếp xúc với dương tuyến này cũng sẽ khiến nồi đồng bị hoá chảy ra nhưng bây giờ Đường Tam dùng một loại dược thảo hàn âm để bôi lên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ độ nóng của dương tuyến. Hơn nữa thân thể hắn không sợ dương tuyến nóng cháy mới có thể khống chế được.

Độc cô bác có chút tò mò đến bên người Đường Tam ngồi xuống nói.<i>"tiểu quái vật, người lại làm cái gì thế?"</i>

Đường Tam đem ngón trỏ tới miệng của mình, làm ra động tác im lặng, hai mắt vẫn tập trung toàn bộ tại đỉnh đồng như trước.

Độc cô bác theo ánh mắt Đường Tam nhìn lại, chỉ thấy mặt trên đỉnh đồng có một lỗ hở, lúc này khí màu tím không ngừng thoát ra. Đối với tình huống loại này, hắn cũng đã gặp qua không ít rồi. Đường Tam thường xuyên điều chế ra một ít loại độc rất quái dị làm hắn cũng không khỏi than thở, chỉ là có một số cách điều chế

mà Đường Tam nhất quyết không chịu nói cách làm khiến cho Độc cô bác buồn bực không thôi.

Đỉnh đồng nọ toát ra tử khí rồi tại phía trên Đỉnh đồng ngưng tụ lại mà không tiêu tan, chập chờn giữa không trung khiến mũi Độc Cô Bác giật giật, hắc một thân độc công, khả năng kháng độc càng rất mạnh tự nhiên sẽ không e ngại nhưng hắc rất nhanh phát hiện ra tử khí nọ cũng không có mùi gì cho nên hắc cũng không thể phán đoán ra thành phần bên trong là gì cả. Nhưng không biết tại sao khi nhìn tử khí bay lên, trong lòng hắc lại sinh ra vài phần sợ hãi.

Là một người lấy Độc làm năng lực mạnh nhất của mình như Độc cô bác nên hắc rất rõ ràng đây là loại cảm giác gì, đây chính là một loại trực giác của hắc mà chỉ khi xuất hiện kịch độc có thể uy hiếp tới tính mạng hắc thì mới xuất hiện ra. Tiểu quái vật đến tột cùng là luyện chế độc dược gì mà ngay cả mình cũng bị uy hiếp như thế.

Phải biết rằng, mặc dù Đường Tam nửa năm thời gian này luyện chế không ít độc dược, cũng có rất nhiều dược vật làm Độc cô bác sợ hãi than không thôi, nhưng chưa bao giờ lại xuất hiện hiện tượng như hôm nay, ngay cả hắc cũng phải sinh ra tình huống sợ hãi nên hắc cũng không dám quấy rầy Đường Tam nữa lặng lẽ ngồi bên cạnh Đường Tam ngồi xuống mà cùng đợi.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Thần sắc Đường Tam trước đó chưa từng ngưng trọng như vậy, thủy chung vẫn nhìn về phía tử khí ngưng đọng đang bốc lên từ Đỉnh đồng. Theo thời gian trôi đi, tử yên trên đỉnh đồng càng ngày càng nhiều thêm, đồng thời màu sắc cũng phát sinh chuyển biến, từ màu tím biến thành màu trắng rồi lại từ trắng biến đen. Một quá trình thật là kỳ dị.

Trong quá trình đó Đường Tam đã ba lần dùng Lam ngân thảo giứt lạt đỉnh lô, bỏ vào một chút dược vật. Cho dù Lam Ngân Thảo của hắc lúc này Thủy hỏa bất xâm nhưng mỗi lần vẫn khiến Đường Tam nhanh chóng tự cắt bỏ đi.

Cứ như vậy làm Độc cô bác càng tăng thêm vài phần tò mò, sau khi chính mình uống bổ dược, lặng lẽ vận chuyển độc công, thử thăm dò hơi thở trong làn khói đen kia.

Nhưng bất luận hắc thử như thế nào cũng không cách nào thăm dò bên trong làn sương đó cuối cùng là dược vật gì luyện chế mà thành. Độc cô bác chỉ là mơ hồ cảm giác được nó là một loại hỗn hợp nhiều loại độc tố, kịch độc hỗ trợ lẫn

nhau.

Chẳng lẽ tiểu tử này chế tạo một loại độc để giết ta? Trong lòng Độc cô bác thầm nghĩ hẳn luyện chế kịch độc bậc này để làm gì?

Tuy nhiên hắn rất nhanh bỏ ý niệm này đi. đừng nói bây giờ quan hệ của hai người đã vừa là thầy vừa là bạn, cho dù Đường Tam thật sự muốn dùng độc này để giết hắn thì cũng không tiến hành luyện chế trước mặt hắn mới đúng chứ.

Quá trình luyện chế cực kỳ dài., sáng sớm ngày thứ hai khi sắc trời vẫn tờ mờ, khi mà Độc cô bác đã có chút mất kiên nhẫn thì khí Màu đen kia cũng dần dần yên lặng lại rồi chậm rãi thu vào bên trong Đỉnh Đồng.

<i>"Thành công rồi."</i> Đường Tam mạnh mẽ từ mặt đất nhảy căng lên, trong thanh âm của hắn khó có thể ức chế được sự hưng phấn mà hô to, lúc này hắn mới thật sự hoạt bát giống như bọn trẻ cùng lứa tuổi.

<i>"Tiểu quái vật, cuối cùng là ngươi làm ra cái gì thế?"</i> Độc cô bác nhin không đưng mở miệng hỏi. Đường Tam lúc này mới thở dài một hơi, nhìn về phía Độc cô bác, thần bí nói:<i>"Cái này chính là bảo bối. Bảo bối trọng yếu để giữ mạng đấy. Ta có thể cam đoan, cho dù là ngươi bị nó đánh trúng, cũng không sống quá ba lần hít thở (Ghê chưa - thế thì Khủng Quá < Biên Dịch>)Đương nhiên, nó đối với ngươi không có nhiều uy hiếp bởi vì nó phải xuyên qua phòng thủ của ngươi nhưng nếu ngươi mà bất cẩn để ta đánh trộm thì ngươi cũng xong đời thôi. Đợi chút nữa ta sẽ cho ngươi xem kiệt tác của ta."</i>

Mười cọng Lam ngân thảo đồng thời xuất hiện lan ra giữ chặt nắp đỉnh, hắn cũng không nóng nảy mà chờ đợi đến khi Đỉnh Đồng ngưng tụ lại.

Đường Tam nói như vậy nên Độc cô bác cũng chỉ có thể chờ đợi mà thôi, nửa canh giờ qua, sau khi Đỉnh đồng hoàn toàn ngưng tụ thì Đường Tam mới tiến lên rồi cẩn thận mở nắp đỉnh.

Độc cô bác vận chuyển Độc công để bảo vệ chính mình, đầu hướng đến nắp Đỉnh đồng nhìn lại, ở giữa Đỉnh đồng có một miếng giống như miếng kim loại nhỏ, có thể đây là dược thảo còn sót lại. Mà tại bên trong của nó đang có ba chiếc châm dài chừng một tấc, toàn thân nó đen nhánh không có kim quang phát ra.

<i>"ngươi tốn công cả ngày để làm ra những thứ này sao? Độc cô bác tức giận hừ một tiếng,"</i>cái này thì có thể có tác

dụng gì?"

Đường Tam cười hắc hắc, vận chuyển Huyền ngọc thủ rồi cẩn thận đem miếng giống như kim loại cất vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

"Kịch độc có thể giết chết Phong hào đấu la, người nói có ích hay không?" Trong mắt Đường Tam lóe ra quang mang nóng rực, lúc đầu tại Đường môn thì loại ánh mắt này của hắn xuất hiện cũng chính là mỗi lần hắn chế tạo ra một siêu cấp ám khí mới.

"Đồ vật này có thể giết chết phong hào đấu la?Người không phải nói giỡn sao." về mặt của Độc cô bác không tin," Tiểu Châm này căn bản không thể phá được phòng ngự của Phong Hào Đấu La, thế nên độc của nó thì có tác dụng gì chứ?"

Đường Tam nhìn độc cô bác một cái, "người không biết cái gì gọi là ám khí sao? Ám khí chính là vũ khí được âm thầm sử dụng. Đối kháng trực tiếp không được chẳng lẽ lại không có biện pháp gì sao . Càng huống chi,nếu sử dụng căn châm này,đợi sau này khi vũ hồn của ta đột phá bốn mươi cấp thì ta sẽ dùng nó kèm theo công kích đặc thù của ta..... Chúng có tên là Diêm vương thiếp."

"diêm vương thiếp? có nghĩa là gì?" Độc cô bác khó hiểu hỏi.

Đường Tam nhìn ba cái châm nhỏ đen nhánh trong hộp ngọc, trong mắt hắn hiện lên vẻ si mê tựa như nhìn bảo vật vô giá vậy,"Diêm vương cũng chính là Tử Thần. Là một từ để nói về một vị Thần từ thời thượng cổ.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 180: Như ý bách bảo túi cùng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh (1)

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch : Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – rồi

"hừ, Chẳng lẽ ngươi là kẻ dưới trướng của Tử Thần hay sao mà nghĩ mình có sức hủy diệt của hắn." Độc cô bác tức giận gõ lên đầu Đường Tam một cái. Từ thần sắc của hắn thì Đường Tam có thể nhìn ra được Độc cô bác không hề tin tưởng về uy lực mà Diêm Vương Thiếp trong tay mình chút nào.

Kỳ thật, ngay cả Đường Tam cũng không thể tin được mình lại có thể luyện chế ra Diêm Vương Thiếp như vậy.

Trong số Một trăm loại ám khí đứng đầu tại Huyền Thiên Bảo lục thì Diêm Vương Thiếp được đánh giá đứng thứ ba trong số các loại siêu cấp ám khí này, vì thế sao hắn lại không hưng phấn cơ được chứ? Kiếp trước, hễ là người trong võ lâm mà nghe thấy danh từ Truy hồn đoạt mệnh Diêm Vương Thiếp thì đều sợ run lên.

Để luyện chế ra Diêm Vương Thiếp, Đường Tam đã sử dụng đến bốn mươi chín loại thảo dược trân quý sinh trưởng bên cạnh Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn, số độc dược này sẽ khiến Diêm Vương Thiếp càng trở nên kinh khủng, sẽ khó có cách gì giải được độc do nó gây ra.

Ba chiếc Tiểu châm màu đen này căn bản không phải là kim loại, mà là hoàn toàn được ngưng kết từ các loại độc vật, một khi nó tiến vào cơ thể, lập tức sẽ chuyển hóa thành kịch độc rồi trong nháy mắt phát tác.

Đừng nói không có thuốc giải, mà cho dù có cũng không đủ thời gian để ăn thuốc giải. Thậm chí khi vừa bị dính độc này vào tay thì ngay cả chặt tay cũng không kịp.

Diêm vương thiếp lợi hại như vậy nhưng cũng không dễ dàng để dùng được, một khi phóng Diêm Vương Thiếp ra thì nội lực tiêu hao thật sự là khủng khiếp. Đường Tam đã tính toán qua, nếu lấy huyền thiên công của mình để phát động Diêm Vương Thiếp thì ít nhất phải đợi đến khi hắn đạt bốn mươi cấp hồn lực, lại phải trong trường hợp Nội lực phải đạt tới trạng thái đỉnh phong như vậy mới miễn cưỡng dùng để công kích đúng một lần.

Nhưng như vậy cũng là quá đủ rồi, Đường Tam mặc dù không được thí nghiệm qua,

nhưng hẳn lại có thể khẳng định rằng thực lực của đối thủ nếu quá mạnh mẽ thì hẳn cũng không thể trực tiếp giết được, nhưng chỉ cần mình phát động công kích của Diêm Vương Thiếp thì cũng thừa khả năng đâm vào trong da thịt của đối thủ, như vậy đối thủ sẽ gặp nguy hiểm cực cao.

Cẩn thận đem hộp ngọc cất vào bên trong Nhị thập tứ kiểu minh nguyệt dạ, trong lòng Đường Tam cảm thấy mình thật là may mắn vì xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhân có nhiều loại dược thảo trân quý như vậy mới khiến hẳn nhanh chóng thu thập đủ vật liệu để chế tạo ra Diêm Vương Bài này, chỉ tiếc hẳn cũng không thể tìm thấy các vật liệu để chế tạo hai loại ám khí đứng đầu kia.

Thu lại tinh thần, Đường Tam nhìn về phía độc cô bác. Trải qua nửa năm này, hẳn thấy Độc Cô Bác có sự biến hóa không nhỏ, đầu tiên chính là mái tóc màu xanh của hẳn đã xuất hiện màu hoa râm, ngoài hai tròng mắt ra thì thân thể màu xanh vốn có của hẳn cũng đã biến mất hoàn toàn mà trở nên giống như lúc bình thường.

Nửa năm dùng thuốc làm cho Độc Cô Bác đã không còn chịu sự đau khổ của việc độc tố răn cản trở (Phản Phệ) nữa.. Nhưng dù sao độc tố cũng đã xâm nhập vào trong cơ thể hẳn nhiều năm rồi nên muốn loại bỏ nó hoàn toàn thì gần như là không có khả năng.

Đối với tình huống như bây giờ thì Độc Cô Bác đã hết sức hài lòng, Mà hẳn cũng hiểu khá sâu sắc về vấn đề hiện tại của chính mình, đồng thời hẳn cũng có thể khẳng định phương pháp chữa trị này cũng có thể áp dụng đối với cháu gái hẳn, thậm chí hẳn còn có phần chắc chắn.

<i>"Tiểu quái vật, trả lại ta đi thôi. "</i> Độc cô Bác nhìn về phía Đường Tam rồi vươn tay ra như muốn hẳn trả lại cái gì đó.

<i>"Trả lại người? Trả lại cho người cái gì? "</i> Đường Tam khó hiểu hỏi lại.

Độc cô bác nói: <i>"Như thế nào? Chẳng lẽ người còn muốn mang theo đan châu của ta cả đời sao? Cho dù là như thế thật thì ta lại không muốn thế đâu. "</i>

Đường Tam có chút kinh ngạc nói: <i>" Người không sợ ta lại hạ độc trên người người nữa sao? "</i>

Độc cô bác hừ một tiếng. <i>"Độc công của Lão phu hiện được thu liễm lại vào trong hồn cốt rồi, chỉ sợ nếu có ai muốn hạ độc thì cũng chẳng có loại độc nào có thể giết chết ta được nữa.. Cho dù tiểu

châm lúc nãy của người có thể đối phó được với Phong Hào Đẩu La nhưng đối với ta thì vô dụng. Nhanh lên đem đan châu trả lại cho ta. Người cũng không tệ chút nào? Lúc này mới chỉ có nửa năm vậy mà hồn lực cũng đã đạt tới ba mươi bảy cấp. Nếu không thu hồi ngay ta lại sợ người sẽ hấp thu mất luôn cả đan châu của ta thì toi. "</i>

Đường Tam mỉm cười, hẳn biết, Độc cô bác mặc dù mạnh mẽ nhưng kỳ thật hẳn đã không còn cảnh giác với mình nữa rồi. Nửa năm qua hẳn cũng từ từ hiểu rõ Độc Cô Bác hơn nhiều, hẳn nhìn qua cực kỳ hung ác nhưng kỳ thật lão với một lão già bình thường thì có chút giống nhau, mặc dù ngoài miệng nói mạnh nhưng bản tính hẳn lại không xấu, chỉ cần không uy hiếp đến hẳn hoặc là xúc phạm vào hẳn thì Hẳn cũng không tìm đến người để gây phiền toái.

<i>"Cầm lấy đi, ta thật sự cũng không muốn như vậy đâu. "</i> Đường Tam mỉm cười nhìn Độc Cô Bác, mở hai tay ra.

Độc cô bác đi tới trước mặt Đường Tam, nâng tay hướng vào lòng bàn tay hẳn rồi ấn một cái, một luồng lực lượng nóng rực chạy vào cơ thể Đường Tam rồi khiến đan điền Đường Tam cảm thấy co rút lại, ngay sau đó một luồng nhiệt khí mạnh mẽ chạy theo hướng bàn tay Độc Cô Bác mà chạy lên, miệng Đường Tam hé ra, mang theo đan châu màu lục bay ra khỏi cơ thể rồi rơi vào trong tay Độc Cô Bác.

Mặc dù trong lòng có cảm giác mất mát gì đó nhưng nó lại khiến Đường Tam cảm thấy toàn thân như được giải thoát hẳn đi. Cuối cùng thì uy hiếp đối với tính mạng trong nửa năm nay cũng đã được giải quyết. Phải biết rằng dù Đường Tam rất giỏi về độc dược nhưng đối với đan châu của Độc cô bác thì lại không có chút biện pháp nào cả.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

<i>"Tiểu quái vật, độc tố trong người ta rõ ràng là không thể loại trừ được thêm nữa rồi, ta có cảm giác được thảo mà người cho ta càng ngày càng ít tác dụng, vì trong cơ thể ta độc tố tích đọng quá nhiều, cái này thì ta tự biết nếu muốn đưa toàn bộ chúng ẩn dấu vào trong hồn cốt thì là không có khả năng, càng huống chi cơ thể ta trong thời gian này đã có chút thích ứng với độc tố, nếu thật sự mà loại bỏ toàn bộ chỉ sợ còn gây hại cho ta hơn thôi. Ta xem ra chỉ cần đến đây là đủ, chúng ta hãy quay lại mang Sư phụ người cùng cháu gái ta lại đây, người hãy chữa cho cháu ta thật tốt thì người có thể đi được. "</i>

<i>"Người giải phóng cho ta sao? "</i> Đường Tam nhìn Độc cô bác, không biết tại

sao, trong lòng ngược lại có chút không muốn. Là không muốn rời khỏi băng hỏa lưỡng nghi nhãn chứa đầy dược thảo trân quý này sao, có lẽ đây cũng không phải nguyên nhân hoàn toàn.

Độc cô bác đích ánh mắt có vẻ có chút cô đơn, <i>"Người vẫn còn trẻ ta không thể lưu người ở đây cả đời được. Đáng tiếc, nếu người lớn hơn vài tuổi thì ta chắc chắn sẽ mang cháu gái xinh đẹp của ta gả cho người, như vậy người sẽ phải gọi lão là Gia Gia. "</i>

Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu, nói: <i>"Không thể được đâu, cháu gái người đã kế thừa mọi truyền thống tốt đẹp của người, hơn nữa lại đã có người yêu, chính là người kế thừa Lam Điện Phách Vương Long trong tương lai, chắc chắn hẳn ưu tú hơn ta nhiều. "</i>

<i>"Tiểu tử, chẳng lẽ người chê ta không nhìn nhận được đúng sai sao? Lam điện Phách vương long gia tộc mặc dù mạnh mẽ nhưng nếu cùng bối cảnh của người mà so sánh chỉ sợ cũng chẳng là cái gì, càng huống chi tên tiểu tử Ngọc thiên hằng (hôm trước lão Yêu Sinh Hận biên sai thành con gái nhé) cũng không thể nào mà so sánh được với người. "</i>

<i>"Bối cảnh của ta? "</i> Đường Tam sững sốt một chút, không tự giác được nhớ tới phụ thân đã hơn một năm không có liên lạc với mình, thậm chí tin tức còn chẳng thấy nữa, điều này khiến hắn không khỏi thở dài trong lòng <i>"Ta có bối cảnh gì chứ, cha ta chỉ là một thợ rèn mà thôi. "</i>

Độc cô bác cũng sững sốt, nửa năm qua hắn đối với Đường Tam cũng đã hiểu rõ không ít, từ trên vẻ mặt của hắn là có thể nhìn ra được, Đường Tam cũng không phải làm bộ làm tịch.

<i>"Tiểu tử, nói một chút chuyện cũ của người cho ta đi. "</i> Độc cô bác lôi kéo Đường Tam tới bên Băng hỏa lưỡng nghi nhãn rồi ngồi xuống.

Đường Tam gật đầu, ngoại trừ bí mật lớn nhất là xuyên qua thế giới khác mà tới hồn sư giới này thì tất cả mọi phát sinh trên thế giới này hắn đều nói rõ không chút giấu diếm.

Hắn tự kể về việc xuất thân từ Thánh Hồn Thôn, nói về tiên thiên miễn hồn lực của chính mình, song sanh vũ hồn, rồi đến việc bá Đại Sư làm thầy.....hầu như kể lại rõ mọi chi tiết.

Cẩn thận nghe câu chuyện của Đường Tam, trong lòng Độc cô bác chấn động, cho dù hắn khẳng định Đường Tam chính là con trai của người kia nhưng lại không thể ngờ được sự việc hồi nhỏ của hắn lại đặc sắc

đến như vậy.

<i>"Vậy người học được cách dùng độc từ đâu? Chẳng lẽ thật sự là do nhặt được quyển sách kia, lão phu không tin đâu."
</i>

Đường Tam cười hắc hắc, <i>"Không tin thì hãy quên đi. Đây là bí mật, không nói cho người đâu."
</i>

Độc cô bác hừ một tiếng, <i>"Không nói cho thì thôi vậy, Cái này cho người."
</i> Vừa nói Độc cô bác không biết từ đâu lấy ra một cái túi màu lam rồi ném cho Đường Tam.

Cái túi này gồm hai dây hai bên để buộc vào eo người dùng, túi này chỉ nhỏ như túi thơm, cùng lắm là cho vừa một tay vào mà thôi.

<i>"Làm gì thế ? Hồi lộ ta à?"
</i> Đường Tam nghi hoặc khi thấy cái túi nhỏ màu lam này, không cần hỏi hẳn cũng biết đây chính là một kiện hồn đạo khí, <i>"Ta đã có Nhị thập tứ kiểu minh nguyệt dạ do sư phụ tặng rồi, cái này người cứ giữ lại, hãy là cho cháu gái người đi."
</i>

Độc cô bác lắc đầu, <i>"Không, cái này không giống vật kia của người đâu. Cháu gái ta lại không thích hợp với đồ vật này, cho nó cũng rất phí phạm. Cái này gọi là như ý bách bảo túi, cái hồn đạo khí của người kia cũng không khác với nó lắm nhưng nếu so sánh thì cũng kém hơn cái này một chút. Bởi vì, đồ vật kia của người chỉ có thể chứa được vật chết còn cái của ta lại có thể chứa được vật còn sống."
</i>

Đường Tam vốn rất thông minh, nghe Độc cô bác nói như vậy đã nhất thời hiểu được, môi khẽ nhúc nhích, thối ra một tiếng

.

Một tia bích quang vù một tiếng từ trong lòng Đường Tam chui ra rơi vào lòng bàn tay hắn, vật kia chỉ dài có năm tấc, toàn thân có màu xanh bích của Phỉ thúy.

Nửa năm thời gian trôi qua, trên thân thể của cửu tiết phỉ thúy đã xuất hiện những biến hóa không nhỏ, cho dù độ lớn nhỏ là không đổi, nhưng con người trong cặp mắt nhỏ tí của nó lại càng trở nên trong suốt, cả thân thể cũng gần như trong suốt, Bích Lục giống như là ngọc thạch được điêu khắc bình thường, trong cơ thể mơ hồ có hai loại khí lưu Hồng Bạch vận chuyển, nó chỉ bất động giống vật không còn sống nữa nhưng lại trông như một kiệt tác nghệ thuật thật hoàn mỹ.

<i>"Nói cách khác, Cái túi nhỏ này có thể chứa vật sống bên trong mà nó lại không

cần hít thở sao? "Đường Tam vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi, Hồn Đạo cụ có thể chứa vật còn sống nếu so sánh với Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ thì khác biệt rất lớn, như vậy không chỉ là cứu tiết phỉ thúy trong tay có thể đặt ở bên trong nó, thậm chí ngay cả dược thảo cũng có thể cất ở trong đó mà luôn tươi như mới hái, như vậy, hẳn sẽ không phải đem toàn bộ dược thảo luyện chế rồi đem ở bên người, phải biết rằng có rất nhiều dược thảo phải trực tiếp dùng ngay, càng tươi càng tốt.

Độc cô bác nhìn vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi của Đường Tam mà cười hắc hắc, <i>"Mới vừa rồi ngươi tựa hồ nói không lấy, hay là ngươi mang nó trả lại cho ta đi. "</i> Vừa nói hẳn vừa vươn tay hướng về phía Đường Tam mà vẫy vẫy tay.

Có lẽ là vì ở cùng Độc Cô Bác trong thời gian dài khiến hẳn cũng bị nhiễm tính cách của Độc Đẩu la này, không chút khách khí đem Như ý bách bảo túi cất vào trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ của mình rồi nói <i>"Có chuyện đó sao? Tại sao ta lại không nhớ ra nhỉ. Chẳng lẽ một vị Phong Hào Đẩu La như ngươi mà tại lại kém thế cơ à. "</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 181: Như ý bách bảo túi cùng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh (2)

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch : Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – rồi

Độc cô bác hừ một tiếng, <i>"Dù sao nơi này cũng chỉ có người với ta mà thôi, phong hào đầu la thì sao? Phong hào đầu la cũng là con người mà thôi. Ta tặng người chỉ là do người đã trị độc cho ta , hơn nữa trước kia ta đã hứa giúp người làm ba điều, điều đầu tiên người đã nói qua là không được làm thương tổn người của Sử lai khắc học viện ta cũng đã chấp nhận, bây giờ ta tặng người Như ý bách bảo túi này liệu có tính là điều kiện thứ hai không?"</i>

Đường Tam nhìn độc cô bác rồi trừng mắt nhìn hắn, mặt cổ mang theo vẻ ngậy thơ, khờ khạo nhìn thẳng vào mặt Độc đầu la, <i>"Lão quái vật, mới vừa rồi tựa hồ là người chủ động nói muốn tặng nó cho ta mà, đâu phải là yêu cầu của ta chứ?"</i>

<i>"Người....."</i> Độc cô bác nhất thời tức giận, nhưng lại không thể nghĩ cách gì để lấy lại túi nhỏ vừa rồi để khiến Đường Tam tức chết .

Đường Tam mỉm cười, tay khẽ lướt qua hông, cổ tay vừa lộn trong lòng bàn tay đã hướng phía Độc Cô Bác, <i>"Mặc dù Như ý bách bảo túi không thể tính là một trong ba điều kiện của ta, nhưng ta cũng không có lấy không đồ của người đâu, cái này coi như ta đáp lễ nhé."</i>

Độc cô bác hướng lòng bàn tay Đường Tam nhìn lại, trong đó xuất hiện một đôi Thiết Cầu đang nằm im, Thiết cầu toàn thân đen nhánh nhìn không ra đây là cái gì.

<i>"Đây là cái gì? Độc dược? Hay là bổ dược?"</i> Độc cô bác cái mũi giật giật, nhưng lại không phát hiện ra gì cả khiến hắn phải tò mò mà hỏi.

Đường Tam cười nói: <i>"Người không nhìn thấy được sao? Đây là hai cái thiết cầu. Thuốc độc cái gì chứ, lão quái vật chẳng lẽ người ngay cả dược vật cùng kim loại cũng không phân biệt được sao?"</i>

Độc cô bác mở to hai mắt nhìn, nói: <i>"Chẳng lẽ hai cục sắt này lại có thể so sánh

được với túi như ý bách bảo của ta sao chứ? "

Đường Tam nói: "Tại sao không được. Chúng nó có thể cứu mạng của người đấy. Độc cô bác khinh thường hừ một tiếng, "Tiểu quái vật, đầu óc người không có vấn đề đấy chứ. Lão phu chính là Phong Hào Đấu la, trên cái thế giới này số người có thể thắng ta thì ít lắm, mà những người này lại cực kỳ mạnh mẽ, chỉ bằng hai cái thiết cầu này có thể làm gì được bọn họ đây? "

Đường Tam nói: "Người không tin sao? Tốt lắm, vậy trước hết người cứ cầm đi đã "

Rồi Đường Tam đưa hai quả cầu vào trong lòng bàn tay Độc Cô Bác. "Cuối cùng người cũng không có lấy lại, người cũng rất tốt đó, nhưng người hãy nói cho ta xem vật này có lợi ích gì. "

Độc cô bác đem hai cái thiết cầu đưa đến trước mắt mình mà quan sát nhưng hắn cũng không thể nhìn ra đây là cái gì. Dùng tay kia cầm một quả lên, vừa định thử xem thiết cầu này cứng đến đâu thì bị Đường Tam cuống quýt ngăn trở.

"Người muốn chết sao? Đừng ấn mạnh như thế. " Đường Tam ôm chặt cổ tay của Độc cô bác, mặc dù khí lực của hắn không thể gây tác dụng cho Độc Cô Bác nhưng độc cô bác đối với hắn rất tín nhiệm nên vội vã buông lỏng tay xuống.

"Làm gì thế? Thần thần bí bí, nói mau cái này rốt cuộc là cái gì. " Độc cô bác đã không nhẫn nhịn được nữa rồi, trong lòng cực kỳ hiếu kỳ không khác mấy so với người bình thường. Mặc dù mặt ngoài tỏ ra khinh thường nhưng trong tâm hắn lại cực kỳ tin tưởng Đường Tam, nếu tên tiểu Quái Vật này đã đem cái này ra tặng mình thì khẳng định cái này không bình thường chút nào.

Đường Tam lúc này mới nghiêm mặt nói: "Vật ấy tên là tử mẫu truy hồn đoạt mệnh, chính là loại ám khí có tính bá đạo nhất mà ta đã chế tạo.. Người phải cực kỳ cẩn thận với nó , Một khi bị ép chặt hoặc bị ném vỡ thì uy lực chính thức của nó sẽ hiện ra. Đồ vật này phải sử dụng cả hai cái cùng một lúc, phải dùng thủ pháp nhanh nhất mà ném ra, Có lẽ nó không thể trực tiếp gây nguy hiểm trí mạng cho Phong Hào Đấu La, nhưng nó lại có tính bất ngờ, hơn nữa với thực lực của người thì lại đủ để gây nguy hiểm đối với bất cứ địch nhân nào. Mà đặc điểm lớn nhất của nó chính là khi người sử dụng nội....à không, hồn lực càng cao thì uy lực lại càng mạnh mẽ. "

"Chẳng lẽ hai đồ vật nhỏ bé kia lại có uy lực kinh người như vậy sao? " Độc

cô bác có vẻ không tin tưởng mà nói.

Đường Tam nói: <i>"Ta sẽ thử một lần cho người xem. "</i> Vừa nói xong, hắn đem hai quả thiết cầu trong tay Độc Cô Bác cầm lại, tay nhẹ nhàng cầm rồi nói <i>"Hãy nhìn cho kỹ này. "</i>

Vừa nói, Bạch quang trên người Đường Tam chợt lóe ra, chỉ thấy cổ tay hắn rung lên, hai khối thiết cầu đã đồng thời bay ra ngoài.

Mặc dù là cùng lúc bay ra, nhưng hai khối Thiết Cầu lại phân ra trước sau, đến khi khối cầu bay trước chậm dần thì đúng lúc quả cầu phía sau bay đến đâm vào quả cầu phía trước.

Bịch một tiếng. Nhất thời một lượng lớn khí tím tràn ngập, trong nháy mắt bao trùm phạm vi hơn một thước.

Độc cô bác vận dụng nhãn lực, Hắn rõ ràng chứng kiến tại bên trong làn khí tím đó có vô số châm nhỏ li ti bắn ra rồi biến mất, rồi va vào vách núi gần đấy.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Đường Tam nói: <i>"Vì vỏ bọc bên ngoài bị nén ép khiến nó vỡ ra, lúc đó chính là thời điểm bộc phát công kích của nó, Khí màu tím mà lúc này người nhìn thấy chính là Mê Hồn Độc, nó có tác dụng gây tê liệt cực mạnh mẽ, chỉ cần hơi hít vào một chút khí đó nếu đối với người người bình thường thì sẽ lập tức mê man, mà đối với hồn sư cường đại khi không chú ý nó cũng khiến đối thủ bị ảnh hưởng làm cho tốc độ bị chậm lại, tại lúc hai khối Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt mệnh này va chạm vào nhau thì hàng mấy trăm miếng Hóa Cốt Thần Trâm ở bên trong sẽ được giải phóng mà bộc phát, mà loại châm này lại là chuyên phá các loại chân khí, hồn lực hộ thân bên ngoài cơ thể. Thật sự Hóa Cốt Thần Trâm này độc cực kỳ, nếu khi bị nhiễm một miếng thôi thì độc tố sẽ rất nhanh lan tràn, rồi sau đó Xương Cốt sẽ bị tan chảy nhanh chóng. "</i>

Tử Mẫu Truy Hồn đoạt mệnh trâm này là do khi Đường Tam trong thời gian bế quan ở Sử Lai Khắc học viện đã làm ra, loại ám khí này vừa là ám khí loại cơ quan lại vừa là loại ám khí dùng lực phát động, nó được bài danh đứng thứ năm trong số các loại ám khí cơ quan (nên nhớ nó vừa dùng lực vừa tự phát động, mà trong số tất cả các loại phát động thì đứng thứ năm, khi kết hợp với dùng lực thêm vào thì lại càng nguy hiểm). Lúc đầu tại đường môn thì Tử mẫu truy hồn đoạt mệnh này chính là do Đường Tam chuyên môn phụ trách chế tạo, cũng nhờ vào việc chế tạo nó khiến trong số các ngoại môn đệ tử

của Đường môn thì Đường Tam cũng được coi là nhân vật quan trọng số một số hai.

Lần này Đường Tam chế tạo ra mười tám cái, tức là được 9 bộ, nguyên lúc đầu do không có loại nguyên liệu đủ độc nhưng sau khi đến đây hẳn đã tìm được rất nhiều loại độc tố nên Tử Mẫu truy hồn đoạt mệnh mới được xem như chính thức hoàn thành.

Bởi vì nơi đây các loại cực phẩm dược liệu rất nhiều, Cho nên Hóa Cốt Thần Trâm ở bên trong Tử mẫu truy hồn đoạt mệnh thậm chí so với kiếp trước hẳn chế tạo thì còn tốt hơn nhiều.

Thân hình Độc cô bác chợt lóe lên, rồi đã thấy hẳn đến bên hóa cốt Thần Châm đang cắm trên vách núi, khi hẳn thấy rõ hết thảy trước mắt thì không khỏi hít mạnh một cái.

Vô số lỗ nhỏ màu đen xuất hiện trên vách núi, mỗi một lỗ đều cắm sâu đến vài thước, khói xanh chậm rãi thoát ra, hẳn chỉ cần dùng mũi ngửi cũng có thể phán đoán được sự kinh khủng của chất độc đó.

Đưa lưng về phía Đường Tam, Độc cô bác không nhìn được than thở nói: <i>"Tiểu quái vật, ta thật không biết phải gọi người là một thiên tài hay là một kẻ điên nữa, ngay cả loại đồ vật này mà người cũng có thể làm được. Thật không biết người lớn lên thế nào mà lại trở nên quái dị như thế. Bất quá, xem cường độ của công kích này thì tựa hồ còn chưa đủ mạnh đâu. Đừng nói là phong hào đầu la, coi như là sáu, bảy mươi cấp hồn sư, lực phòng ngự của chúng cũng đủ để ngăn chặn nó rồi."</i>

Đường Tam tức giận nói: <i>"Lão quái vật, ta hỏi người bây giờ hồn lực của ta là bao nhiêu cấp?"</i>

Độc cô bác xoay người lại, <i>"Hơn - ba mươi, dù sao cũng chưa đến bốn mươi."</i>

Đường Tam nói: <i>"Ta mới vừa rồi nói qua, đồ vật này khi sử dụng thì hồn lực càng lớn uy lực cũng sẽ càng lớn. Nói cách khác, tử mẫu truy hồn đoạt mệnh nếu được ném đi bởi một người có hồn lực mạnh thì tốc độ sẽ nhanh hơn, sau khi va chạm với nhau thì Hóa Cốt Thần Trâm sẽ có lực xuyên thấu mạnh hơn, Trừ phi người gặp phải chính là một vị Phong Hào Đầu La có lực phòng ngự kinh khủng nếu không lấy hồn lực của người chẳng lẽ còn không đủ để đả thương địch thủ sao? Cho dù đối thủ dùng hồn lực để ngăn cản, không cho chúng nó va chạm với nhau thì sau khi gặp phải ngoại lực mạnh mẽ chúng cũng sẽ tự nổ tung ra. Khi ấy đối thủ lại càng bị đột ngột, mà đột ngột lại chính là mấu chốt đặc biệt của việc dùng ám khí, sẽ càng dễ dàng tiêu diệt được đối thủ hơn.."</i>

Hai mắt Độc cô bác đột nhiên sáng bừng lên, lúc này hắn đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của Đường Tam, trong lòng nhất thời mừng rỡ, *"Quả thật tuyệt vời, tiểu quái vật nhanh lên đưa cho ta tám chục một trăm cái đi, ta nhận tất."*

Đường Tam thần thờ một lúc sau đó mới nói, *"Người có sao không vậy, đòi cả tám chục, một trăm cái ! Ta chỉ có hai cái thôi, mà lúc này lại thí nghiệm một cái rồi, Ai bảo tại người không tin."*

"Cái gì? Chỉ có hai cái thôi sao?" Độc cô bác mở to hai mắt nhìn, *"Người chuyên môn làm những thứ linh tinh này chắc phải có hơn hai cái chứ, ta đều thấy cả rồi, chắc chắn không chỉ có hai cái, người đừng có mà ki bo thế chứ."*

Đường Tam cười nói: *"Người cũng thấy sao, Thật sự không cho người cũng chẳng được, Được rồi, thật ra ta làm bốn bộ, bây giờ ta sẽ cho người hai bộ, người phải giữ gìn cẩn thận"* Vừa nói song hắn vung tay lên, hai bộ Thiết Cầu bay đi hướng tới phía Độc Cô Bác.

Độc cô bác vừa mới chứng kiến uy lực của Tử mẫu truy hồn đoạt mệnh, mặc dù lấy thực lực của hắn cũng không phải quá sợ hãi nhưng cũng lại khiến hắn giật mình.

"Tiểu quái vật, người muốn hại chết ta sao?" Độc cô bác vội vã thúc dục Hồn lực vào bản thân rồi ngưng tụ thành một chiếc khiên chắn bên người.

Nhưng không thể hiểu Đường Tam dùng bộ pháp gì mà Khi bốn quả Thiết Cầu này đến trước mặt Độc Cô Bác thì bỗng dừng lại một chút rồi bất ngờ rơi xuống mặt đất..

Độc cô bác dùng tay nhặt hai bộ ám khí này lên đặt trong bàn tay mình , Trong lòng âm thầm than thở, tiểu quái vật này mặc dù thực lực còn kém xa mình nhưng những tài mọn kiểu này lại cực kỳ xuất sắc . Chỉ sợ đến lúc nào đó, thành tựu của hắn sẽ vượt qua cả mình.

Cứ xem giá trị của hai bộ Tử Mẫu truy hồn đoạt mệnh không bằng được Như ý bách bảo túi, nhưng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh lại có thể bảo vệ được Tính mạng, nếu nhìn góc độ đó thì xem ra Như Ý Bách Bảo túi chẳng là cái gì so với nó.

Thu hồi hai khối thiết Cầu Lại, Độc cô bác chấp hai tay sau lưng đối mặt với Băng hỏa lưỡng nghi nhân nói, *"Tiểu quái vật, người chuẩn bị lúc nào trị độc cho cháu gái ta thế?"*

Đường Tam sửng sốt một chút, Những lời này của Độc cô bác cũng chính là bảo hãn hỷ rời khỏi nơi này.

Con người ai cũng có cảm tình, mà Đường Tam ở lại nơi này thậm chí còn lâu hơn so với ở Sử Lai Khắc Học Viện một chút, Tuy lúc đầu Độc cô bác đối với hãn trần ngập sự uy hiếp, nhưng trong khoảng thời gian sau này hai người lại có quan hệ vừa như là Thầy vừa như là bạn khiến cho Đường Tam lưu luyến mãi không thôi.

Nếu như không có Độc cô bác thì trong một thời gian ngắn như vậy hãn sẽ không cách nào biết được sự giống và khác nhau của các loại dược vật ở hai thế giới, càng không thể chế tạo ra ba khối Diêm Vương Thiếp như vậy được.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 182: Như ý bách bảo túi cùng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh (3)

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch : Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – rồi

"lão quái vật, người muốn ta đi sao?" Đường Tam nhìn bóng lưng có chút cô đơn của Độc cô bác.

Độc cô bác lạnh nhạt nói: "Chẳng lẽ ta có thể giữ người bên cạnh cả đời sao? Thế giới Bên ngoài có không gian càng rộng lớn hơn, hơn nữa ta nghĩ người cũng phải quay lại học viện của người chứ, ngoài ra nếu người không có đủ lịch duyệt về thế giới này thì trong tương lai liệu người có khả năng trở thành Phong Hào Đấu La được sao?" Hắn không có một chút nào che dấu về suy nghĩ trong đầu mình đối với Đường Tam, nếu như Đường Tam không ít hơn hắn quá nhiều tuổi thì có lẽ hắn đã thể hiện tất cả suy nghĩ ra ngoài rồi.

Không khí tựa hồ trở nên có chút yên tĩnh lại, Đường Tam cùng Độc cô bác cũng không nói gì nữa, Đường Tam cũng không có trả lời vấn đề của Độc cô bác, chỉ là hắn bình tĩnh đi tới bên Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn rồi lặng lẽ suy tư.

Một hồi lâu trôi qua vẻ mặt Đường Tam nhăn lại rồi lại giãn ra ngay, tựa hồ hắn vừa nghĩ thông suốt điều gì đó, chậm rãi quay về hướng Độc Cô Bác "Lão quái vật, người còn phải làm cho ta hai việc đúng không."

Độc cô bác gật đầu, "Lão phu nói chuyện luôn luôn giữ lời, chỉ cần không đi ngược lại nguyên tắc của ta thì ta sẽ đáp ứng."

Đường Tam cười hắc hắc, nói: "Tốt lắm, Ta thấy hai yêu cầu này cũng khá hay đây."

"Hay lắm hả?" Độc cô bác mặt nhăn lại, trong lòng thầm nghĩ liệu tiểu tử thối này có thể bắt ta phải làm gì đây, chẳng lẽ hắn không biết mấy lời hứa này là thứ cực kỳ trọng yếu đối với hắn hay sao? Bằng vào thực lực Phong Hào Đấu La của mình thì trên thế giới này có mấy việc mà hắn không làm được chứ.

Đường Tam gật đầu, ánh mắt nhìn về phía băng hỏa lưỡng nghi nhãn, "Điều kiện thứ hai của ta là: ta muốn mang đi một số thảo dược ở nơi này, người không được phép ngăn cản đâu đấy."

<i>"Là cái này sao? "</i> Độc cô bác tức giận trừng mắt nhìn Đường Tam. Thực vật xung quanh Bằng hỏa lưỡng nghi nhần mặc dù trân quý, nhưng đối với thực lực đã đạt tới đỉnh phong như của hắn mà nói lại không phải là quá trọng yếu. Hắn đã tặng Như ý bách bảo túi cho Đường Tam mục đích cũng là cho phép hắn thoải mái lấy bất kỳ thảo dược nào mà Đường Tam cần.

Đường Tam nói: <i>"Vậy ngươi có đáp ứng hay không? "</i>

<i>"Đáp ứng, chuyện đơn giản như vậy đối với ta thì sao lại không đáp ứng cơ chứ? "</i> Độc cô bác thản nhiên nói đồng thời cũng đánh thức Đường Tam, không nên dễ dàng nói ra điều kiện. Cho dù là trước tiên cứ để giành, biết đâu sau này lại dùng tới thì cũng tốt.

Đường Tam nghiêm túc lại rồi nói: <i>" Điều kiện này thì đơn giản rồi, nhưng điều kiện tiếp theo thì không dễ dàng như vậy đâu. Không biết ngươi có làm được không. "</i>

Độc cô bác hãnh diện nói: <i>"Đối với ta mà nói thì có gì có thể làm khó được ta đây? "</i>

Đường Tam hỏi dò: <i>"Nếu đã như vậy thì ta coi như ngươi đã đáp ứng rồi nhé? "</i>

Độc cô bác không hề còn tính bốc đồng của tuổi trẻ nữa nên lão dùng ánh mắt gian xảo của mình rồi nói, <i>"Trước tiên ngươi hãy nói yêu cầu một chút để ta xem có thể làm cho ngươi hay không. "</i>

Đường Tam mỉm cười nói: <i>"Kỳ thật nói ra cũng rất đơn giản. Thật ra Sử Lai Khắc học viện của chúng ta thực lực không phải là mạnh, chúng ta cần một thể lực để chống lưng, vậy nên điều kiện thứ ba của ta chính là muốn yêu cầu ngươi đến Sử Lai Khắc học viện chúng ta làm Cố Vấn cao cấp....."</i>

<i>"Không được. "</i> Độc cô bác không đợi Đường Tam nói hết lời thì đã quả quyết cự tuyệt, <i>"Lão phu cả đời sợ nhất chính là tự do bị hạn chế, cái này đã là nguyên tắc. Ta không thể đáp ứng ngươi, được đấy Tiểu Quái vật, không ngờ ngươi lại định lừa ta một vố. Thật ra ngay cả Hoàng Thất của Thiên Đấu Đế Quốc cũng không thể hạn chế năng lực của ta.. "</i>

Đường Tam tức giận nói: <i>"Ai hạn chế ngươi chứ, Ngươi nguyện ý đến thì đến, nguyện ý đi thì đi, chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Ít nhất, như vậy ta có thể danh chánh ngôn thuận gặp được ngươi. Thực ra cũng không phải bắt ngươi làm

cố vấn cả đời, chỉ cần ta tốt nghiệp thì người muốn làm gì thì làm, ai quản được người chứ? "

Độc cô bác sững sốt một chút, cúi đầu nhìn về phía Đường Tam lúc này Đường Tam cũng đang chăm chú nhìn hắn, trong mắt thậm chí có cả loại tâm tình mà trước đây Độc Cô Bác chưa từng nhìn thấy, đó là sự kết hợp của ba phần kỳ vọng bảy phần cầu khẩn.

"Chỉ là trên danh nghĩa thôi chứ? " Độc cô bác mang theo điểm nghi vấn này nói ra.

Đường Tam vội vã gật đầu, "Đương nhiên. Chẳng lẽ người cho rằng có ai có thể quản được một vị Phong Hào đầu la như người sao? Đương nhiên nếu lúc nào người rỗi thì có thể chỉ điểm cho chúng ta một chút, chúng ta cũng không phản đối đâu. "

Độc cô bác tức giận hừ một tiếng, "Tên tiểu Quái Vật người mà còn cần ta chỉ điểm cái gì nữa chứ? Người không chỉ điểm cho ta thì đã tốt lắm rồi. "

Đường Tam cực kỳ vui mừng, "Như vậy là người đã đáp ứng rồi chứ? "

Trên mặt Độc cô bác toát ra vẻ tươi cười. "Chỉ cần các sư phụ của học viện không đuổi ta là tốt lắm rồi, đi thôi.

"

Độc cô bác nổi trận lôi đình, nâng cánh tay lên chụp xuống đầu Đường Tam, Đường Tam vội vã chân đạp Quỷ ảnh mê tung, xoay người bỏ chạy, <i>"Lão quái vật, đây chính là do ngươi đã nói là cho ta tùy tiện lấy nhiều ít thế nào cũng được mà. Hơn nữa gốc rễ hoặc mầm mống ta đều lưu lại cho ngươi đó chứ, chỉ một chút thời gian nữa chúng lại dài ra. Bất quá, cái túi Bách Bảo của ngươi thật tốt quá, thật là rộng ha ha. "</i>

Cũng khó trách Độc cô bác lại phẫn nộ như vậy, trong ba ngày này hẳn đều trong động tu luyện, đến tận bây giờ mới quay lại để dẫn Đường Tam rời đi, nhưng khi hắn nhìn xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn thì không khỏi giật mình, bởi vì xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn như vừa bị trải qua một trận tẩy kiếp vậy, trông thảm thương không chịu được, như vậy sao hắn không tức được cơ chứ.

Đưa mắt nhìn lại, trước kia Thực vật nơi đây tươi tốt phát triển thì nay đã trở thành một mảnh hỗn độn, tựa như vừa bị cày qua mấy đường vậy, xung quanh toàn là màu bùn đất đôi chỗ thấy xuất hiện vài điểm màu xanh.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy sao hắn không tức giận cơ chứ.

Đường Tam bất mãn nói: <i>"Lão quái vật, là do ngươi đáp ứng cho ta tùy tiện lấy đi nhưng cũng không thấy nói là có thể mang đi số lượng bao nhiêu. Ta chỉ bất quá là lựa chọn toàn bộ mà thôi, Yên tâm đi Ngươi xem, băng hỏa lưỡng nghi nhãn ta đâu có lấy hay phá hoại nó đâu chứ, có nó thì chỉ cần vài chục năm là nơi này sẽ lại trở lại thời quang vinh như bây giờ thôi. "</i> Hắn nói như vậy nhưng cũng không nói đến những loại tiên phẩm đã lấy đi thì ít nhất phải cần mấy trăm năm mới có thể lại sinh trưởng được như trước.

<i>"Ngươi....., thật sự là Tiểu quái vật ngươi làm cho ta tức chết thôi. "</i> Độc cô bác bị tức giận đến nói không ra lời, nhưng dù sao cũng là do hắn đáp ứng điều kiện nên cho dù hắn thương tiếc nhưng cũng không thể làm gì, Cho dù các loại dược vật ở đây đối với hắn không có nhiều tác dụng lắm nhưng những đồ vật này đã làm bạn với hắn mấy chục năm nay rồi cho nên sao hắn không đau lòng cơ chứ?

Đường Tam dò hỏi: <i>"Chúng ta đi thôi chứ ? "</i>

Độc cô bác hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, <i>" Đi thôi . "</i> Nói xong, hắn cũng không để ý đến Đường Tam, cả người phóng lên, hướng đỉnh núi mà đi.

Đường Tam vội vã phóng thích Bát chu mâu, mang theo thân thể mình nhanh

chóng đuổi theo hướng Độc cô bác.

Mặt trời lặn trong rừng rậm mặc dù cũng có không ít hồn thú cường đại xuất hiện nhưng Độc cô bác ở chỗ này nhiều năm nên hơi thở trên người hắn đã được tất cả các hồn thú biết vì vậy không có con nào dám đến gần lão Độc Vật này, Đường Tam vẫn đi theo Độc cô bác ra phía bìa rừng cũng không gặp phải bất cứ Hồn thú nào công kích cả.

Vì tránh làm người khác chú ý, khi ra ngoài rừng hắn liền thu hồi Bát Chu Mâu, chỉ bằng Quỷ ảnh mê tung đi theo sau lưng Độc cô bác, hắn cũng biết mình làm cũng quá đáng, nhưng những dược thảo này mà muốn tìm ở những nơi khác thì cực kỳ khó khăn, hơn nữa sau này chúng lại cực kỳ có tác dụng, Càng hướng chi hắn còn có Như ý bách bảo túi loại Tiên bảo Hồn Đạo Khí nên nhất thời hắn không thể nhịn được mới đến nỗi tham lam như vậy.

Dọc theo đường đi, Đường Tam cũng không dám tiếp tục chọc Độc Cô Bác nữa, hai người cứ trầm mặc mà đi về phía Thiên Đấu Thành.

Bởi vì kích độc trên người hầu hết dung nhập vào bên trong Hồn cốt, cho nên lúc này Độc cô bác nhìn cũng không quá khủng khiếp như trước kia mà khiến mọi người chú ý, sau khi đi vào thiên đấu thành, lão quái vật dừng lại cước bộ, liếc liếc mắt hướng phía sau lưng mình, chính là Đường Tam đang thở hỗn hển, <i>"Tiểu quái vật, dẫn đường."</i>

Đường Tam tiến đến bên người Độc cô bác bên người thấp giọng cười nói: <i>"Lão quái vật, ngươi không tức giận nữa chứ?"</i>

Độc cô bác trừng mắt nhìn hắn một cái, <i>"Lão tử đã đáp ứng chuyện gì thì chưa từng làm sai. Bất quá tên tiểu tử ngươi phải nhớ kỹ chỉ có lần này thôi, sau này cấm không được làm như thế nữa."</i>

Đường Tam vội vã gật đầu đáp ứng, trong lòng cười thầm, cho dù còn muốn có lần sau cũng ít nhất phải vài chục năm sau là ít. Lão quái vật này rõ ràng là nhường nhịn đây (.)__(.)

Thấy Độc cô bác tức giận đã tiêu tan một ít, Đường Tam vội vã đi phía trước dẫn đường, hai người hướng tới Lam Phách học viện mà nay chính là Sử Lai Khắc Học Viện mà đi đến.

Một bên đi tới, Đường Tam không nhịn được hỏi Độc cô bác: <i>"Lão quái vật, kỳ thật ngươi tới học viện chúng ta cũng nên cố gắng thích hợp đi. Sử Lai khắc học viện chúng ta cũng chính là Quái vật học viện, thấy là quái vật trò cũng là tiểu quái vật chẳng phải là một sự tình cực kỳ đặc ý hay sao?"</i>

<i>"Đắc ý cái đầu người ấy. "</i> Độc cô bác nâng tay lên gõ một cái xuống đầu Đường Tam, thân hình hắn cao lớn, so với chiều cao khoảng thước bảy của Đường Tam thì cao hơn đến hai cái đầu (khoảng 40 phân sao ? hắn cao đến 2 mét một à ? Sao mà khủng thế nhỉ). Đường Tam đau quá nói, <i>"Người nếu đánh vào chiếc đầu thông minh của ta mà khiến đầu óc choáng váng thế thì ai chữa trị cho cháu gái người đây? "</i>

Độc cô bác tựa hồ nghĩ tới cái gì, trên mặt lạnh như băng bỗng trở nên nhu hòa một chút, nhìn từ trên xuống Đường Tam, khóe miệng dần xuất hiện vẻ cười.

Đối với Đường Tam mà nói, hắn thà rằng nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Độc cô bác cũng không nguyện ý nhìn vẻ cười cợt của hắn, trong lòng không khỏi có chút không rét mà run, <i>"Lão quái vật, người cười cái gì? "</i>

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 183: Tiểu Vũ: hãy thế không được rời khỏi ta

Dịch :hoanghaiha

Độc Cô Bác bẻ bẻ ngón tay,<i>" Ta đã cẩn thận tính toán, nhưng thật ra cháu gái ta cũng chỉ hơn người có bảy tuổi mà thôi, cũng không cho là nhiều lắm. Khi người mười tám tuổi thì nó bắt quá mới có hai mươi lăm tuổi, tiện nghi cho tiểu tử nhà người rồi."</i>

Đường Tam đại kinh <i>" Tiện nghi cái đầu người, ta mới không cần cháu gái người."</i>

Độc Cô Bác cười hắc hắc, ôm lấy một bả vai của Đường Tam,<i>" Điều này người có thể quyết định sao? Mặc dù người với độc được nghiên cứu không tồi nhưng xuân được người có khả năng hóa giải sao? Quay đầu lại thì lão phu sẽ cho người đùa giỡn với một thứ thật tốt, để trước tiên có thể thành thực đã, ta xem người có thể làm tốt không."</i>

<i>" Người ...."</i> Về mặt Đường Tam nhìn bộ dạng của Độc Cô Bác, cho dù là cũng có lúc nguy hiểm đến tính mạng hẳn cũng không e ngại, lúc này không khỏi kinh hãi thất sắc, <i>" Lão .... không, Độc Cô tiên bối. Ta đã sai rồi, người đừng có bắt ép ta nữa được không?"</i>

Độc Cô Bác đường hoàng cười nói :<i>" Ta nào có ép người đâu? Ta chỉ nói ra một chuyện thật mà thôi, chẳng lẽ cháu gái của ta lại không thích hợp với tên tiểu quỷ nhà người hay sao? Tên tiểu quái vật nhà người mặc dù giảo hoạt một chút, nhưng thiên phú dù sao cũng không thể lường được, tiền đồ tương lai không hạn lượng. Nếu cháu gái ta có thể theo người thì ta cũng yên tâm."</i>

<i>" Nàng đi theo Ngọc Thiên Hằng cũng giống nhau mà? Sau lưng tên Ngọc Thiên Hằng đó còn có cả gia tộc Lam Điện Phách Vương Long tông môn hỗ trợ. Nghe Đại sư nói, Ngọc Thiên Hằng rất có thể chính là gia chủ tiếp theo của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, đẳng cấp thế lực như vậy ta nào có thể so sánh được. Hướng chỉ nói không chừng cháu gái ngài đã sớm cùng Ngọc Thiên Hằng sinh ra tình cảm thành thực rồi, không thể có lại với ai khác nữa."</i>

Độc Cô Bác sửng sốt một chút, sắc mặt nhất thời trở nên khó khăn :<i>" Cái này thật ra cũng có thể. Quên đi, quay đầu

lại rồi hãy nói tiếp."

Đoán Độc Cô Bác tựa hồ đã bỏ đi ý niệm trong đầu, Đường Tam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc hai người cũng đã đi tới cửa học viện.

Bài biển của Lam Phách học viện đã bị mất, mà thay vào đó là một tấm biển chữ vàng thật lớn, trên viết năm chữ màu vàng rực : Sử Lai Khắc học viện, hiệu trưởng Phất Lan Đức.

Không đợi Độc Cô Bác tiến lên, Đường Tam đã chạy cản trước mặt tiến lên phía trước, hắn không dám để cho Độc Cô Bác đi ở phía trước, vạn nhất vừa bước vào đã xuất hiện xung đột ngay với các vị sư phụ hắn thì thật là không tốt.

Tính tình Độc Cô Bác như vậy, ai biết sẽ bộc phát lúc nào?

Đường Tam chạy tiến lên, cùng thủ vệ ở cửa nói vài câu gì đó, thủ vệ liền chạy vào trong học viện.

"Lão quái vật, chúng ta ở chỗ này một lúc đã, ngươi cũng đừng quên đáp ứng ra, không được làm tổn thương bất kì kẻ nào ở Sử Lai Khắc học viện này."

Độc Cô Bác chính là Phong hào đấu la, tại Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đó Đường Tam cũng chỉ có một mình, nhiều nhất cũng chỉ một mình mình gặp nguy hiểm thôi, nhưng ở nơi này không giống với ở đó, nếu không phải Độc Cô Bác đã đáp ứng là không làm tổn thương đến bất kì kẻ nào trong Sử Lai Khắc học viện, hắn hoàn toàn không dám đưa lão đến đây.

Độc Cô Bác ngẩng đầu lên, dụng lỗ mũi hướng Đường Tam nhưng cũng không nói gì cả.

Phất Lan Đức, Đại sư, Liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực, Lô Kỳ Bân, Thiệu Hâm, Lý Úc Tùng, tổng cộng bảy người từ bên trong học viện hướng phía đại môn mà đi tới.

Bảy người trước mặt này, có thể nói là tổ hợp mạnh nhất của Sử Lai Khắc học viện, bọn họ hiển nhiên không phải vì nghênh đón Đường Tam mà toàn bộ ra đây, cái mà bọn họ nhằm vào chính là xưng hào cao nhất trong giới hồn sư, chính là Hoàng Kim Thiết Tam Giác Độc đấu la.

Cả bảy người này thấp nhất cũng là hồn sư ngoài sáu mươi cấp, lại là vừa đầy đủ một tổ hợp hồn sư, hơn nữa cho dù Hoàng Kim Thiết Tam Giác vũ hồn dung hợp, dù tất cả cùng xông lên vẫn không thể đánh bại Độc Cô Bác, nhưng cũng có thể miễn cưỡng ngăn trở.

Khi môn vệ học viện bẩm báo Đường Tam cùng với một lão nhân nhìn qua có vẻ cao ngạo trở về, Phất Lan Đức, Đại sư cũng hiểu được là Độc Cô Bác đã tới, vì gặp mặt cẩn thận nên tất cả đều phải ra.

" Sư phụ ." Đường Tam nhìn thấy Đại sư, liền hướng phía mọi người phất phất tay.

Đại sư trong mắt hiện lên một tia quang mang kích động, vừa muốn bước nhanh tiến đến, lại bị Phất Lan Đức cản lại. Chỉ với một động tác nho nhỏ này là có thể nhìn ra mọi người rất cẩn thận.

Trong số mọi người ở đây, Đại sư không thể nghi ngờ là người có thực lực yếu nhất, với dung hợp vũ hồn dung hợp kỹ của Hoàng Kim Thiết Tam Giác thì tuyệt đối không thể tồn tại được, một khi hấn bị Độc Cô Bác công kích, chắc chắn không thể sống sót, đường sống còn của sáu người còn lại tự nhiên cũng không chống nổi Độc Cô Bác.

Độc Cô Bác chứng kiến thấy động tác của Phất Lan Đức, khoe miệng giật giật, có vẻ không để cho thần sắc của mình toát ra vẻ khinh thường. Trong lòng thầm nghĩ, cho dù bảy người các người phối hợp thì làm sao? Nếu lão phu muốn động thủ, cho dù giết sạch cả thủ đồ Thiên Đấu đế quốc này cũng không phải không có khả năng.

Mặc dù Độc Cô Bác trong Phong hào đấu la cũng không được tính là mạnh, nhưng nói về phạm vi sát thương rộng, tuyệt đối cũng không có ai có khả năng bì được với độc của hấn.

Đường Tam tự nhiên không có gì cố kỵ, nhanh chân tiến về phía trước nghênh đón : " Các vị sư phụ, ta đã trở về."

Đại sư liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, ánh mắt hiện ý dò hỏi.

" Phất Lan Đức viện trưởng, ta có chuyện muốn nói với ngài."

Phất Lan Đức ánh mắt vẫn dừng trên người Độc Cô Bác, lúc này nghe thấy Đường Tam hướng đến mình nói chuyện thì ánh mắt mới rời đi, " Tiểu Tam sao rồi? Hấn không làm gì ngươi chứ ?"

Đường Tam lắc đầu : " Không có, Độc Cô tiên bối đối với ta tốt lắm, dạy cho ta không ít tri thức về phương diện độc vật. Phất Lan Đức viện trưởng, Độc Cô tiên bối nguyện ý đến làm cố vấn của học viện chúng ta, ngài có thể đồng ý không ?"

" Cái gì ?" Không chỉ Phất Lan Đức, kể cả Đại sư ở bên trong, tất cả mọi

người ở đây đều kinh ngạc hô lên một tiếng, ánh mắt đồng thời trở nên quái dị. Mọi người quay mặt nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời.

Độc Cô Bác là ai? Chính là Phong Hào đấu la. Đừng nói là Sử Lai Khắc học viện trước mắt, cho dù là Thiên Đấu đế quốc đệ nhất học viện Thiên Đấu hoàng gia học viện cũng không có Phong Hào đấu la tọa trấn.

Đường Tam nhìn mọi người với ánh mắt kinh ngạc, hỏi dò :<i>" Không được hay sao?"</i>

Phất Lan Đức yết hầu nuốt một cái hỏi ngược lại :<i>" Người nói thật chứ?"</i>

Đường Tam gật đầu,<i>" Độc Cô tiên bối đã đáp ứng, chỉ nói là sẽ lưu lại học viện với tư cách cố vấn mà thôi."</i>

Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long ánh mắt hai người cùng hướng về phía Đại sư, trong ba người thì Đại sư luôn xuất ra những ý kiến tốt nhất.

Đại sư khuôn mặt cứng ngắc giật mình :<i>" Đây là chuyện tốt, Độc Cô tiên bối mặc dù luôn làm việc theo ý mình nhưng người này danh dự rất lớn, đã đáp ứng sẽ không làm ngược lại đâu Phất Lan Đức."</i> Đại sư nói, ánh mắt hướng Phất Lan Đức.

Hai người đã là lão huynh đệ nhiều năm, Phất Lan Đức làm sao lại không hiểu ý tứ của Đại sư, liền phất phất tay, mang theo mọi người hướng đến chỗ Độc Cô Bác nghênh đón.

<i>" Độc Cô tiên bối, ngài hảo."</i> Phất Lan Đức cực kì nhiệt tình tiến đến, đi tới trước mặt Độc Cô Bác, vẻ mặt tươi cười. Mặc dù nhìn hắc cười trên mặt vẫn hiện ra nét âm hiểm nhưng trong mắt lại hiện ra một tia chân thành.

Độc Cô Bác hướng Phất Lan Đức gật đầu, xem như hoàn lễ.

<i>" Ta đã đáp ứng tên tiểu quái vật này ở lại đây làm cố vấn, không biết các ngươi có nguyện ý không?"</i> Độc Cô Bác là người luôn luôn không thích vòng vo, dĩ nhiên với địa vị của hắn cũng không cần phải làm thế, trực tiếp hỏi ngay vào vấn đề.

Hắn đáp ứng Đường Tam đến đây, dĩ nhiên là bởi vì Đường Tam đưa ra điều kiện, đồng thời hắn với Đường Tam trong lúc đó đã sinh ra những cảm tình đặc biệt mới là điều tác dụng trọng yếu nhất.

Phất Lan Đức không chút do dự nói :<i>" Đương nhiên nguyện ý. Có ngài đi đến học

viện của chúng tôi, tất Sử Lai Khắc học viện sẽ trở nên huy hoàng hơn. Đừng nói là ngài làm cố vấn, cho dù là ngài muốn làm hiệu trưởng cũng có thừa."</i>

Độc Cô Bác đối với sự nhiệt tình của Phất Lan Đức hiển nhiên không quá hứng thú, phất phất tay nói :<i>" Viện trưởng thì ta không thể làm, ta không có nhiều thời gian để dạy dỗ đệ tử. Hơn nữa phương thức tu luyện của ta cũng không thích hợp với đại đa số hồn sư. Nếu các người đã đáp ứng thì hãy tìm cho ta một chỗ yên tĩnh là được. Đưa tên Đường Tam tiểu quái vật này về đến đây, ta có chút mệt mỏi. Trước tiên ta đi nghỉ ngơi đã."</i>

Phất Lan Đức lập tức đáp ứng một tiếng, mặc dù sự việc bất ngờ không có cái gì chuẩn bị trước, nhưng lâm vào tình huống này thì xử lý cũng không quá khó khăn,<i>" Tiền bối, mời ngài theo ta."</i> vừa nói liền đi trước dẫn đường, mang theo Độc Cô Bác hướng vào bên trong học viện.

Độc Cô Bác lúc đi qua bên cạnh Đường Tam, môi hơi động đầy hướng Đường Tam nói một câu gì đó, lúc đó mới hướng theo Phất Lan Đức rời đi.

Sự thực là hắn không hề có chút mệt mỏi, chỉ là hắn luôn luôn ghét nhất bị phiền toái, không muốn ở lại chỗ này hòa cùng nhiều người nói chuyện mà thôi.

Nhìn bóng dáng Phất Lan Đức dẫn theo Độc Cô Bác đi xa, Liễu Nhị Long không nhịn được hướng Đường Tam hỏi :<i>" Tiểu Tam, người đã làm như thế nào vậy, khiến lão quái vật đó tự nhiên đến học viện của chúng ta. Điều này quả thực không thể tưởng tượng được."</i>

Đường Tam mỉm cười nói :<i>" Có lẽ là chúng ta tương đối có duyên, có lẽ vì ta trong lúc vô ý đã giúp hắn được một việc lớn, nên hắn vì mạng nhân tình đó mà đồng ý tới."</i>

Đại sư nói :<i>" Mặc kệ nói thế nào đi nữa, đây cũng là chuyện tốt."</i>

<i>" Sư phụ và mọi người tốt cả chứ ?"</i> Hắn là một trong Sử Lai Khắc thất quái, rời xa nửa năm thời gian, Đường Tam trong lòng tràn ngập nỗi nhớ về các sư phụ và đồng bọn, nhất là đối với Tiểu Vũ.

Đại sư mỉm cười gật đầu :<i>" Bọn họ đều tốt lắm, lúc trước ta cũng không có nói người đi làm gì, chỉ nói là bế quan tu luyện. May mà người trở về đúng lúc này, nếu chậm hơn vài ngày có thể đã không gặp được chúng ta ở đây nữa rồi."</i>

<i>" Tại sao?"</i>

Đại sư nói :<i>" Trong vòng nửa năm nay, bọn họ cũng có những tiến bộ không nhỏ. Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh đã đột phá cấp ba mươi, rồi tìm được đệ tam hồn hoàn cho chính mình. Áo Tư Táp hồn lực đã tăng lên hai cấp, Tiểu Vũ tăng đến những ba cấp, Đái Mộc Bạch thì đang bế quan, đánh sâu vào bình cảnh để tiến vào cấp bốn mươi, phá vỡ được bình cảnh cũng có đôi chút khó khăn, bất quá cũng không còn lâu lắm nữa rồi. Chờ hần đạt đến bốn mươi cấp, chúng ta sẽ cùng nhau giúp hần lập sát hồn thú, thu lấy hồn hoàn thứ tư."</i> Nghe Đại sư nói, Đường Tam trong lòng không nhìn được than thở, chính mình mặc dù đã tiến bộ không ít, nhưng đồng bọn cũng không ai nhàn rỗi, thực lực của một người đều tăng lên khá nhiều. Bây giờ toàn đội đã đạt tới ngoài cấp ba mươi rồi, lực chiến đấu của Sử Lai Khắc thật quái không thể sai đã đại tăng.

<i>" Sư phụ, ta đi gặp bọn họ."</i> Đường Tam đã có chút gấp gáp không chờ được, lập tức muốn đi gặp đồng môn ngay.

Đại sư mỉm cười sờ đầu Đường Tam, nói :<i>" Người vừa mới trở về, trước đi hãy đi nghỉ một chút đã nhé ?"</i>

Đường Tam lắc đầu :<i>" Ta không sao, ta còn có lễ vật tặng cho mọi người."</i>

Đại sư khẽ cười :<i>" Vậy đi thôi, ta đi cùng người. Nhị Long, các người đều quay trở về đi."</i>

Đường Tam nhìn Đại sư, rồi quay sang Liễu Nhị Long, từ mặt ngoài không có biến hóa gì, cũng không hề có điểm thân mật, nhưng trên cảm giác Đại sư hình như có thể thần nhiên tiếp nhận sự tồn tại của Liễu Nhị Long.

Liễu Nhị Long gật đầu, ánh mắt cũng không có dừng lại trên người Đại sư, mang theo các hồn sư còn lại hướng về phía phòng của các giáo viên trở về.

Chứng kiến bọn họ dần rời xa, Đường Tam nhìn không được hỏi :<i>" Sư phụ, ngài cùng với Liễu Nhị Long a di...."</i>

Đại sư nhàn nhạt đáp :<i>" Chuyện của người lớn trẻ con không nên hỏi nhiều, chúng ta cũng đi thôi, cho người thấy được hoàn cảnh tu luyện của đồng bọn."</i>

Đại sư mang theo Đường Tam cũng không hướng về phòng học mà là trực tiếp hướng đến rừng rậm sau lưng hậu điện đi tới.

Đi một bên, Đại sư hỏi :<i>" Tiểu Tam, Độc Cô Bác đã dạy người những cái gì? Rốt cuộc giữa người cùng hắc đã xảy ra chuyện gì ?"</i> Nghi vấn này đã tồn tại trong lòng Đại sư từ lâu, từ khi bọn họ cùng Hoàng Kim Thiết Tam Giác Độc Cô Bác đánh một trận, từ những biểu hiện của Đường Tam, Đại sư biết Độc Cô Bác tuyệt không phải đơn giản coi trọng Đường Tam bởi tư chất như vậy. Trong vòng nửa năm nay, hắc cơ hồ vẫn lo lắng cho Đường Tam, dù sao Đường Tam cũng là đệ tử duy nhất của hắc, tình cảm lại như cha con thường.

Đường Tam trả lời :<i>" Độc Cô Bác bắt ta đi vốn là vì Độc Cô Nhạn, Độc Cô Nhạn hắc là đã kể cho ông nội nàng nghe chiến thắng của ta đối với nàng, khiến cho Độc Cô Bác đối với bát chu mâu của ta sinh ra hứng thú, sau này hắc bắt ta đi chính là để muốn nghiên cứu độc tố trong bát chu mâu."</i>

<i>" Vậy sau đó đã xảy ra chuyện gì? Nghe ngữ khí của Độc Cô Bác, hình như người đã giúp hắc chuyện gì đó ?"</i>

Đường Tam vuốt vuốt cằm, <i>" Cứ xem như vậy, độc công của Độc Cô Bác còn chút khuyết thiếu, vừa lúc ta lại phát hiện ra liền giúp hắc bù đắp chỗ khuyết thiếu đó, cho nên hắc mới rất cảm kích, truyền thụ cho ta rất nhiều tri thức về dụng độc, nếu không phải như vậy thì sợ rằng ta không còn cách nào sống được đến bây giờ gặp ngài."</i>

Đường Tam cũng không có kể rõ lại xuất thân Đường môn của hắc cho Đại sư. Ở cùng Độc Cô Bác trong khoảng thời gian này, chẳng những khiến cho trình độ dụng độc của hắc tăng thêm nhiều, vì vậy cũng cấp cho những phương pháp dụng độc của Đường môn một cái cơ xuất ra, Độc Cô Bác cũng chắc chắn sẽ không nói với mọi người về chuyện độc học của Đường Tam là tự hắc có. Có vị thiên hạ đệ nhất độc hồn sư làm bảo hộ, Đường Tam nhân cơ hội làm cho những hoài nghi về khả năng dụng độc của mình không còn nữa.

<i>" Nguyên lai là như vậy."</i> Đại sư trong lòng càng nghĩ sâu hơn, lúc đầu hắc đưa thân thể Đường Tam ra nói qua cho Độc Cô Bác biết, hắc biết Độc Cô Bác sợ dĩ không ra tay sát hại Đường Tam ngược lại còn dạy hắc về dụng độc, cũng vì hắc có quan hệ rất lớn đối với thân thể của Đường Tam. Nghĩ đến đây trong lòng Đại sư cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

<i>" Tiểu Tam, trong khoảng thời gian người cùng Độc Cô Bác học về độc dược, nhưng tu luyện hồn lực cũng không được hạ xuống. Đồng môn của người đều là những kì tài ngút trời, nếu như người bị bọn họ vượt qua quá xa, thì sẽ vĩnh viễn không thể đuổi được đâu. Bây giờ hồn lực của người cấp bao nhiêu rồi ?"</i>

<i>" Dạ, ba mươi bảy."</i>

<i>" Được."</i> Đại sư tùy ý đáp một tiếng, nhưng hần phản ứng rất nhanh lại, cước bộ đang đi về phía trước nhất thời dừng lại, sắc mặt cũng trở nên cứng ngắc vài phần,<i>" Người nói cái gì ? Hồn lực của người đã đến ba mươi bảy cấp rồi à?"</i>

Đường Tam xác nhận lại :<i>" Đúng vậy, lần trước tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, dưới áp lực của vị giáo sư kia, hồn lực của ta đã tăng đến ba mươi tư cấp. Sau đó lại được tu luyện cùng Độc Cô tiên bối, nơi đó có rất nhiều dược thảo trân quý, có lẽ là bởi vì cái hoàn cảnh này tối thích hợp với việc tu luyện của ta, cho nên hồn lực của ta tăng lên rất nhanh, đã đạt ba mươi bảy cấp."</i>

Đại sư trên mặt toát ra một nét cười :<i>" Xem ra tất cả những điều điều lo lắng của ta đã không xảy ra. Dưới tình huống học độc dược cùng Độc Cô tiên bối, trong số mọi người thì hồn lực của người tăng lên nhanh nhất, như vậy ta cũng có thể yên tâm rồi. Còn không đến nửa năm nữa, chiến đấu giữa toàn bộ cao cấp hồn sư học viện trên đại lục sẽ bắt đầu. Nếu dựa theo tình huống bây giờ mà xem, có lẽ đến khi đó người cũng kịp đạt cấp bốn mươi. Nếu thật sự như vậy, Sử Lai Khắc thật quái các người chiến thắng cũng không phải không có khả năng."</i>

Đang nói, Đại sư bỗng dừng bước lại, ở trước một căn nhà làm từ các bụi rậm, căn nhà cao gần đến đầu người, nhìn qua hết sức dày đặc. Đại sư hướng vào bên trong hô :<i>" Tiểu Vũ, trước tiên dừng lại một chút, xem ai đến đây này."</i>

Nghe được hai chữ Tiểu Vũ, Đường Tam trên mặt đang cười chợt ngưng đọng lại, trong mắt toát ra vài phần tâm tình cảm kích, hần biết Đại sư đầu tiên dẫn mình ngay đến chỗ Tiểu Vũ là do biết mình cùng Tiểu Vũ có quan hệ thân thiết nhất.

Tiểu Vũ cùng là người mà hần thực sự muốn gặp đầu tiên.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Trong lúc đó một thân hình lóe ra, một đạo thân ảnh màu trắng rất nhanh từ trong căn nhà bụi rậm xuất hiện, khuôn mặt béo mập, đôi mắt to xinh đẹp, cặp đùi thon dài mê người, cùng với cái eo thon nhỏ mềm mại nhưng ẩn chứa lực cực mạnh, không phải Tiểu Vũ thì là ai nữa?

<i>" Đại sư, ngài tới có...."</i> Tiểu Vũ không thể nói dứt câu, bởi vì trong mắt nàng hiện lên một nhân ảnh mà nàng vô cùng chờ đợi.

Đồng tử cơ hồ co rút lại, <i>" Ca ...."</i>, bất chấp việc Đại sư đang có mặt ở đây, Tiểu Vũ ngay lập tức đã lao vào lòng Đường Tam, hai chiếc thon chân dài theo thói quen quấn chặt bên hông hắn, gắt gao ôm lấy người hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập đang chúm ở đầu vai Đường Tam, đầu vai kịch liệt rung lên.

Đường Tam có thể cảm nhận được trái tim Tiểu Vũ đang đập kịch liệt, gập lại Tiểu Vũ, hắn sao lại không kích động như vậy chứ ?

Trở tay ôm cái eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ, trong mắt nhất thời có chút hồng lên.

Lúc này thân thể Tiểu Vũ cao hơn so với Đường Tam một chút, cả người lại đeo chặt trên người Đường Tam, khiến cho người ta cảm giác có chút quái dị.

Đại sư hiểu ý cũng không nhìn bọn họ, ánh mắt hướng ra xa xa.

<i>" Tiểu Vũ ngoan, đừng có khóc nữa, không phải ta đã trở về đây rồi sao?"</i> Đường Tam nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Tiểu Vũ, có chút ghen ngào an ủi.

<i>" Ô ô....Ca, người không quan tâm Tiểu Vũ nữa hay sao? Tại sao lại đi thời gian dài như vậy..."</i>

Cũng khó trách Tiểu Vũ lại kích động như thế, từ khi quen biết Đường Tam đến nay, hai người sáu bảy năm qua chưa từng rời nhau quá một tháng. Mà lúc này Đường Tam đã đi hơn nửa năm, hơn nữa chẳng biết là đi đâu, Tiểu Vũ không biết nhớ mong đến dường nào, nàng nhiều lần hỏi Đại sư về chỗ của Đường Tam ở đâu, Đại sư tự nhiên không thể nói Đường Tam đang ở cùng Độc Cô Bắc, nếu không nhớ Tiểu Vũ xúc động quá làm liều thì sao bây giờ?

<i>" Ta như thế nào có thể bỏ rơi người được đây? Tất cả đều là do ta không tốt, khiến cho người phải lo lắng rồi."</i> Đầu vai Đường Tam đã bị nước mắt của Tiểu Vũ làm cho ướt hết, cặp chân thon dài gắt gao quấn quanh thân Đường Tam, tựa như sợ hắn lại chạy đi mất.

Nàng ngẩng đầu lên, lúc này hai mắt đã đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn quyết liệt nói :<i>" Vậy sau này người cũng không được phép rời khỏi ta nữa nhé. Cho dù là đi tu luyện, cũng phải mang theo ta đi cùng."</i>

<i>" Được được, ta đáp ứng người."</i> Đường Tam một bên lau lau nước mắt trên mặt cho Tiểu Vũ, một bên liên mồm nói an ủi.

Đôi mắt to của Tiểu Vũ nước mắt cứ liên tục chảy ra, hai tay ôm lấy cổ Đường Tam, nghẹn ngào nói :<i>" Ca, người biết ta nhớ đến người nhiều lắm không, người thể đi, thể vĩnh viễn không bao giờ rời xa ta đi."</i>

Đường Tam không chút do dự nói :<i>" Ta thể, trừ phi ta chết đi, nếu không vĩnh viễn không bao giờ rời xa Tiểu Vũ."</i>

Tiểu Vũ lúc này mới hiện lên nét cười, lại tựa đầu lên vai Đường Tam :<i>" Tiểu Vũ cũng thể, vĩnh viễn không rời xa Tam ca, cho dù chết cũng không rời xa."</i>

Đại sư ở một bên bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, tuổi trẻ bây giờ thật là phóng khoáng a. Hai tên tiểu tử này cũng chưa đến mười bốn tuổi thôi mà, thật là có chút hơi quá mức. Bất quá hẳn cũng không muốn phá đi cái khung cảnh cảm động trước mắt, nên chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Đường Tam dù sao cũng bình tĩnh hơn Tiểu Vũ nhiều, trên kiêu đồn (mông) của Tiểu Vũ vỗ nhẹ :<i>" Ngoan, mau xuống đi, sư phụ còn đang đứng ở đây mà."</i>

Tiểu Vũ lúc này mới nhớ lại sự tồn tại của Đại sư, khuôn mặt nhất thời hồng lên, đôi chân dài đang quấn chặt quanh hông Đường Tam liền buông ra, rơi trên mặt đất, nhưng cánh tay vẫn như trước ôm chặt lấy một tay của Đường Tam, có nói gì cũng không chịu buông.

<i>" Sư phụ, chúng ta đi tìm những người khác thôi."</i>

Đại sư quay lại nhìn hai người, mặc dù bọn chúng tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã có dáng vẻ của một đôi người ngọc rồi, trong mắt toát ra nét cười, gật đầu tiếp tục hướng đến chỗ ở sâu trong rừng cây đi tới.

Căn cứ vào vũ hồn của từng hồn sư nên hoàn cảnh tu luyện cũng không giống nhau, lựa chọn địa điểm tu luyện cũng không giống nhau.

Như Tiểu Vũ là Thỏ Tử Vũ Hồn, tự nhiên tu luyện thích hợp nhất là tại các khu vực có bụi cây rậm rạp, Đái Mộc Bạch thì ở gần các bày thú, Áo Tư Táp đơn giản nhất là một thực vật hệ hồn sư, phòng bếp chính là nơi dẫn dắt hồn lực của hắn tiến bộ nhanh nhất, còn về phần Mã Hồng Tuấn lại ở trong một gian nhà toàn lò lửa.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là những hoàn cảnh tương đối bình thường, nếu ở dưới hoàn cảnh tốt hơn thì sẽ trợ giúp cho việc tu luyện nhiều hơn.

Tỷ như, nếu địa điểm tu luyện của Mã Hồng Tuấn có thể đặt tại miệng núi lửa, như vậy chỗ tốt liền nhiều hơn nữa, đương nhiên độ nguy hiểm cũng tăng lên theo. Sau một chốc công phu, ngoại trừ Đái Mộc Bạch ra, Đại sư đã mang theo Đường Tam đến chỗ mọi người, sau đó Sử Lai Khắc thất quái tập trung lại một chỗ. Mọi người gặp lại Đường Tam tự nhiên đều rất kinh hãi, khiến Đường Tam những lời vừa nói với Đại sư lại phải nói lại một lần nữa.

<i>" Tiểu Tam, ngươi nói gì? Cái tên Độc Cô Bác từng bắt ngươi đi giờ ở lại học viện à?"</i> Tiểu Vũ có chút giật mình nhìn Đường Tam, sắc mặt thoáng có chút trắng bệch.

Đường Tam tưởng rằng Tiểu Vũ lo ngại thực lực cùng kịch độc của hắn, vội vàng an ủi :<i>" Yên tâm đi, Độc Cô tiên bối cũng đã đáp ứng ta, không làm tổn thương đến bất kì kẻ nào trong Sử Lai Khắc học viện này. Không có việc gì đâu, huống chi bây giờ hắn đã là cố vấn của học viện chúng ta rồi."</i>

Áo Tư Táp cười hắc hắc :<i>" Vậy thật sự là tốt quá, có Phong Hào đầu la làm cố vấn, không phải Sử Lai Khắc học viện của chúng ta sau này trong giới học viện sẽ trở nên nổi tiếng sao?"</i>

Đại sư nhíu mày :<i>" Học viện nổi tiếng không phải nhờ vào sư phụ mà là nhờ vào chính các đệ tử ngươi."</i>

Áo Tư Táp lè lưỡi, hắn đối với Đại sư vô cùng tuân phục, tự nhiên không dám phản bác.

Thần sắc của Tiểu Vũ cũng không bởi vì lời giải thích của Đường Tam mà trở nên thoải mái hơn, sắc mặt ngược lại có chút trắng bệch, nhưng do nàng cúi đầu nên người khác cũng không thể phát hiện ra.

<i>" Sư phụ, Đái Mộc Bạch bế quan ở chỗ nào? Ta muốn đến thăm hắn."</i> Đường Tam hướng Đại sư hỏi.

Đại sư cười cười :<i>" Giờ hắn đang trong giai đoạn tu luyện khẩn yếu, nên trước tiên giờ không có quấy rầy hắn thì hơn."</i>

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói :<i>" Sư phụ, ta nghĩ là ta có cách giúp Đái Mộc Bạch đột phá bình cảnh của cấp bốn mươi. Ta trở về có mang một chút lễ vật, đối với mỗi người chúng ta đều có tác dụng cả, có khả năng trợ giúp tốt với việc tu luyện của bảy người chúng ta, như thế đối với mọi người đều có tác dụng không nhỏ."</i>

<i>" Sao?"</i> Đại sư có chút kinh ngạc nhìn về phía Đường Tam, đối với việc phá tan bình cảnh, từ xưa đến nay hỗn sư

đều phải dụng lực lượng của bản thân, thông qua cố gắng không ngừng mà hoàn thành. Ngay cả Đại sư đối với vũ hồn quen thuộc như vậy, cũng không có thể tìm cách khắc phục, lúc này Đường Tam lại nói có thể, làm sao khiến hắn không có hứng thú?

Đại sư là người thông minh, rất nhanh nắm được ý tứ trong lời nói của Đường Tam :<i>" Có phải ngươi muốn đưa bọn họ những dược vật mà ngươi lấy được từ chỗ Độc Cô Bác à ?"</i>

Đường Tam gật đầu.

Đại sư thoáng trong lòng tự hỏi một chút, rồi nói :<i>" Sử dụng dược vật để làm tăng thực lực, cũng không có quá nhiều tác dụng. Trước kia cũng có những hồn sư tu luyện như vậy, nhưng kết cục đều không tốt lắm. Các người thân đều là những kẻ kì tài ngút trời, không cần đến sự trợ giúp này đâu, vạn nhất lâu dài về sau, ngược lại thành không tốt."</i>

Đường Tam vội nói :<i>" Sư phụ, ngài yên tâm đi. Những thứ ta muốn tặng cho mọi người, đều căn cứ vào những đặc tính của họ để sử dụng. Tuyệt không có tác dụng phụ gì ."</i>

Áo Tư Táp, Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh, kể cả Chu Trúc Thanh trong mắt cũng đều thoát ra thần sắc tò mò, bọn họ cũng rất muốn biết, cái Đường Tam mang đến cho bọn họ tột cùng là gì.

Đại sư suy tư một lát, miễn cưỡng gật đầu :<i>" Vậy cũng được, bất quá phải thật cẩn thận, không thể để chuyện gì xảy ra. Mã Hồng Tuấn, ngươi tới Thú Lan Bả gọi Đái Mộc Bạch về đây, cẩn thận một chút kẻo bị dã thú làm bị thương."</i> Vũ hồn của mập mập là biến dị Phượng Hoàng, đối với dã thú bình thường đều có tác dụng uy áp rất mạnh, hơn nữa thực lực của hắn giờ cũng đã vượt qua Đại sư, bảo hắn đi gọi Đái Mộc Bạch là tốt nhất.

Đại sư biết Đường Tam chẳng phải người lỗ mãng, nếu không chắc chắn hắn sẽ không đáp ứng làm.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói :<i>" Sư phụ, chúng ta hãy tìm một địa phương khác không bị ai quấy rầy. Nếu không bị ngoại giới quấy nhiễu, sẽ ảnh hưởng đến việc hấp thu dược lực của mọi người."</i>

Đại sư suy nghĩ một chút, đáp :<i>" Vậy sang chỗ ở trước kia của Nhị Long đi, chỗ đó tuyệt đối yên tĩnh, không ai có thể dễ dàng đi vào."</i>

Từ khi Phát Lan Đức tiếp quản học viện, Liễu Nhị Long cũng đã trở về lại học viện, nàng đương nhiên hiểu được dạy học không thích hợp với chính mình, mà là do Đại sư cũng ở đây mà thôi. Trước kia nàng

ở trong mấy căn nhà gỗ cũ, cũng không có đi ra.

Một lúc sau, Mã Hồng Tuấn dẫn theo Đái Mộc Bạch trở về. Đái Mộc Bạch người còn chưa đến nơi, âm thanh đã từ xa xa truyền tới .

<i>" Tiểu Tam, người đã trở về rồi à. Nếu người không sớm trở lại, Tiểu Vũ e rằng sẽ chết vì nhớ đó."</i>

Đái Mộc Bạch cùng với trước kia biến hóa không lớn, chỉ là nhìn qua có thêm vài phần trầm ổn, trải qua ngày sinh nhật mười sáu tuổi, hẳn nhìn lại tăng thêm vài phần khí phách, nhưng khí thế trên người cũng thu vào mấy phần, một đôi Tà mâu thần thái sáng láng, trong lúc giơ chân nhấc tay đều có phong thái của một vị vua muôn thú.

Nghe Đái Mộc Bạch nói xong, Tiểu Vũ sắc mặt đỏ lên, nhin không được muốn mắng một tiếng, nhưng rồi cũng không có nói gì.

Trong số Sử Lai Khắc thất quái, ngoài Tiểu Vũ ra thì Đái Mộc Bạch là người biết Đường Tam sớm nhất, gặp mặt lại vô cùng thân thiết, đưa tay ôm lấy bả vai Đường Tam nói :<i>" Mập mập nói người mang lễ vật đến cho chúng ta, còn có thể giúp ta đột phá bình cảnh, mau lấy ra đi."</i>

Đường Tam a a cười, đánh lên ngực Đái Mộc Bạch một quyền :<i>" Đừng có gấp, chúng ta tới chỗ nào yên tĩnh hơn rồi hãy nói."</i>

Theo sự chỉ dẫn của Đại sư, mọi người đi vào bên trong một căn phòng gỗ u tĩnh, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ mang theo bóng cây đổ vào trong phòng, không khí trong lành mát mẻ qua khe cửa truyền vào, nghe như tiếng gió nhu hòa thanh thúy. Rất khó có thể tưởng tượng nơi này lại nằm trong thủ đô của Thiên Đấu đế quốc, cho dù là Đại sư tính cách vốn đậm bạc, cũng không nhin được thâm thán Liễu Nhị Long chọn lựa được chỗ này thật là tuyệt.

Đại sư hướng Đường Tam nói :<i>" Bắt đầu đi, ta sẽ hộ pháp cho các người."</i>

Đường Tam gật đầu, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, tay phải cho vào bên trong Bách bảo nang lấy ra một loại thực vật.

Đó là một đóa hoa cúc to lớn, đóa hoa hiện ra với màu tím sang trọng, mỗi cánh hoa nhìn qua đều có lớp lông nhung đáng yêu bao phủ bên ngoài, tạo thành một thể hoàn chỉnh tự nhiên nhưng lại không có mùi gì tỏa ra. Nhụy hoa ở chính giữa,

cao hơn những cánh hoa chùng hơn nửa thước, nhụy hoa tỏa ra quang mang màu vàng lóng lánh nhàn nhạt.

<i>" Đây là cái gì?"</i> Đái Mộc Bạch hỏi đầu tiên, những người khác đều bị thực vật này mà Đường Tam lấy ra hấp dẫn.

Đường Tam mỉm cười hướng Đái Mộc Bạch nói :<i>" Đái lão Đại, cái này là của ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi. Tên của nó là Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, chính là trung tính tiên phẩm dược thảo, giúp khí vận hành tứ chi, huyết thông bát mạch, có khả năng luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân."</i>

Đái Mộc Bạch chấn động :<i>" Mạnh như vậy sao? Kim Cương Bất Hoại?"</i>

Đường Tam mỉm cười nói :<i>" Mặc dù Kim Cương Bất Hoại cũng có hơi chút khoa trương, nhưng cái loại dược thảo này lại cùng vũ hồn của ngươi đều là trung tính, to lớn cường đại, cương mãnh bá đạo, công lực cũng tập trung về nơi tay chân, nếu có thêm nó thì việc tu luyện của ngươi sẽ có hiệu quả thêm hơn một nửa. Bây giờ ngươi đã đạt tới bình cảnh bốn mươi cấp, ta nghĩ nó có thể giúp ngươi phá tan cái bình cảnh khó khăn này. Chờ sau khi ngươi thu được hồn hoàn, dược lực sẽ tiếp tục phát huy tác dụng, hẳn là tác dụng sẽ tăng nhiều hơn nữa."</i>

<i>" Ta để cho mọi người lựa chọn lễ vật, chính cũng là việc bồi bổ căn nguyên này đây, cũng không vì lí do gì khác."</i>

Đái Mộc Bạch cẩn thận nhẹ nhàng tiếp nhận Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc từ Đường Tam, liếc mắt nhìn Đường Tam một cái thật sâu :<i>" Chúng ta là huynh đệ, lời cảm ơn không nên nói nữa. Đồ vật này dùng như thế nào?"</i>

Đường Tam nói :<i>" Trước tiên là Thông Thiên nhụy hoa, sau đó là cánh hoa, còn rễ cây thì không nên ăn. Ăn xong lập tức tại chỗ tu luyện, hấp thu dược lực đột phá bình cảnh."</i>

Đái Mộc Bạch cũng không nói gì nữa, lập tức đi tới một góc dựa theo lời Đường Tam ăn dược thảo.

Trong khoảng thời gian này, bình cảnh cấp bốn mươi vẫn vây khốn hẳn, lúc này đã có cơ hội đột phá liền trong lòng hẳn như có lửa đốt, vội vàng không kịp đợi gì nữa liền bắt đầu. Áo Tư Táp thấp giọng hỏi :<i>" Tiểu Tam, cái gì gọi là Tiên phẩm dược thảo?"</i>

Đường Tam mỉm cười nói :<i>" Vật ấy chỉ có trên trời, nhân gian rất khó có khả năng có được."</i>

Mọi người quay mặt nhìn nhau, kể cả Tiểu Vũ ở bên trong, cơ hồ ánh mắt của mỗi người đều nóng rực lên, Trữ Vinh Vinh dịu dàng cười hì hì, nói : Tam ca, người không thể thiên vị a.<i>"

Đường Tam nói :</i> Yên tâm đi, mỗi người đều có phần, Tiểu Áo, thứ này là của người.<i>" Tay hắn lần thứ hai cho vào trong Bách Bảo nang, lần này cũng lấy ra một cái hộp ngọc đưa vào tay Áo Tư Táp.

Áo Tư Táp than thở :</i> Chưa cần nhìn đồ vật, chỉ cần nhìn cái hộp này đã thấy không phải vật thường rồi.<i>"

Đường Tam có chút cười trêu nói :</i> Tiểu Áo, cái này bất quá chỉ làm từ bạch ngọc bình thường mà thôi, hai kim hồn tệ là có thể mua được một cái mà.<i>"

"</i> Ách ....<i>" Áo Tư Táp trong mắt lộ kinh ngạc, vẻ mặt xấu hổ.

Đường Tam a a cười, nói :</i> Bất quá vật bên trong quả thật giá trị không nhỏ, mở ra xem đi.<i>"

Áo Tư Táp nghe vậy liền mở hộp ngọc, chính là đối với Kỳ Nhung Thông Thiên Hoa của Đái Mộc Bạch khi mở ra lại hoàn toàn khác nhau, trong nháy mắt mở hộp ngọc ra, cả phòng đã bị bao phủ bởi một luồng kỳ hương. Một mùi hương hoa lan nồng đậm khiến cho trong lòng người khác cảm thấy thanh tĩnh, mùi hoa thấm tận tâm can khiến mỗi người không nhận được tinh thần đại chấn, nhận không được hút sâu một ngụm không khí.

Trong hộp ngọc hiện lên một đóa hoa lan tám cánh, cánh hoa khẽ rung động, toàn thân như một mảng tuyết trắng tinh khiết óng ánh, khiến người nhìn có cảm giác thanh cao xuất trần.

Đường Tam giải thích :</i> Vật đó gọi là Bát Biện Tiên Lan, cũng là tiên phẩm dược thảo, tương thích với các vật phẩm làm bằng ngọc, chỉ cần để trong những đồ chứa làm bằng ngọc, ngàn năm không tàn, trăm đời không hỏng. Trong tất cả những tiên phẩm dược thảo ta mang về lần này, nó có dược tính nhu hòa nhất, nhưng cũng là tối thuần nhất, có thể dễ dàng hấp thu, nhưng lại phải đợi thời gian lâu. Công năng bồi nguyên, trừ bỏ tạp chất trong cơ thể, đủ để bù đắp vấn đề tu luyện chậm chạp của thực vật hệ hồn sư các người. Dược lực có thể duy trì liên tục đến khi nhà ngươi đạt cấp bảy mươi.<i>"

Áo Tư Táp hai mắt mở trừng "</i> Tốt vậy sao? Tiểu Tam, ta yêu ngươi."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 184: Tuyệt thế tiên phẩm xứng thất quái (1)

Dịch : VBI

Đường Tam toàn thân sờn hết gai ốc :

<i>"Thôi, người mau ăn đi. Cũng không có thủ pháp gì đặc thù gì, sau khi nhai thì nuốt đi. Sẽ có một mùi thơm ngát và ngọt. Cũng giống như Đái lão đại, người cũng phải để tỳ hồn lực phụ trợ cho được hiệu dụng nhập hết vào bên trong cơ thể. Sau này thì từ từ mà hấp thụ."</i>

Ngay từ trước khi trở về thì Đường Tam cũng đã nghiên cứu từng loại dược thảo phù hợp nhất với từng người.

Mặc dù tiên phẩm số lượng có hạn, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cấp cho Sử lai khắc thất quái mỗi người một cây. Cũng không phải là hẳn không nghĩ đến việc cấp tiên phẩm cho các vị sư phụ dùng, chỉ là tiên phẩm dược thảo này phải dùng khi tuổi càng nhỏ thì hiệu quả hấp thụ mới cao. Còn nếu không thì không có nhiều ý nghĩa.

Áo tư tạt mừng khắp khởi chạy đến phòng bên cạnh, không chút chần chừ, nhét ngay nhanh tiên lan tám cánh vào miệng, lập tức tập trung tu luyện.

Mã Hồng Tuấn chứng kiến Đường Tam là theo thứ tự tuổi tác mà lần lượt cấp dược thảo cho mọi người thì không thể đợi đến lượt mà tự động tiến lên:

<i>"Tam ca, của ta đâu, của ta đâu."</i>

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của mập mập, Đường Tam cười nói :

<i>"Yên tâm đi, không quên người đâu. Mập mập, ta cũng đã cẩn thận cân nhắc về một thân tà hỏa của người. Biến dị tà hỏa tuy rằng uy lực là rất lớn, nhưng đối với thân thể người thì cũng có tác dụng phụ là không ngừng ăn mòn. Lý do chủ yếu là bởi vì phượng hoàng hoá điểm của người không đủ tinh khiết. Lần này ta cố ý tìm cho người một gốc đại bổ thuần dương dược thảo."</i>

Trữ Vinh Vinh cười phốc một tiếng, đoạn :

<i>"Hắn vẫn cần bổ trợ? Trong khoảng thời gian qua, tên mập mập này cũng

không ít lần đi ra ngoài làm chuyện xấu đầu.

Bất quá, hắn nói là Thiên đấu thành tuy rằng là rất đắt tiền xa hoa, nhưng cũng rất đáng đồng tiền bát gạo. Để hắn đi
bổ trợ, chỉ sợ cũng càng muốn đi thường xuyên. "</i>

Đường Tam cười nói:

<i>"Sẽ không như vậy nữa. Ta nói là hắn tà hỏa không tinh khiết cho nên mới dẫn đến việc cản trở tự thân, nếu còn tiếp tục như vậy, sợ rằng một ngày nào đó sẽ khiến cho tà hỏa tự thiêu. Chỉ có thể đem tạp chất của phượng hoàng hoả điểm mà loại bỏ đi thì hắn mới có thể thật sự là một gã phượng hoàng hồn sư. Mập mập, cái này cho người. "</i>

Đó là một gốc tiên thảo mềm mại rung động màu hồng, nhìn qua thì rất đơn giản, chỉ là một gốc thảo diệp do màu đỏ tạo thành mà thôi, đỉnh của cây thảo diệp trông như cái mào gà, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện ra điểm khác thường, đó là diệp mạch (gân lá) lại có màu xích kim

(vàng đỏ). Tiên thảo này vừa xuất ra, nhiệt độ trong phòng bỗng nhiên gia tăng một cách đột ngột.

<i>"Cái này tên gọi là phượng hoàng kê quan (mào phượng hoàng), không thể nhai mà chỉ nuốt thôi. Bảy giờ đề tự hồn lực, bất luận thống khổ cỡ nào thì người đều phải nhẫn nại chịu đựng, nếu không thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Vật này hiệu quả phi thường mãnh liệt, chắc chắn là sẽ gia tăng hồn lực và hoả điểm của người trên diện rộng. Nhưng nếu người bỏ dỡ nữa chừng, dược hiệu sẽ giảm đi. "</i> Đường Tam đem đưa tiên thảo cho Mã Hồng Tuấn, mập mập cũng lập tức chạy đi.

Chứng kiến Đường Tam lấy ra ba loại tiên thảo cho ba người, ngay cả đại sư cũng không tránh khỏi cảm thấy động dung, dược thảo này đừng nói là nhìn thấy, cho dù chỉ là nghe cũng chưa bao giờ nghe qua.

Người thứ tư thì lại không phải dựa theo thứ tự tuổi tác là tiểu vũ mà là Trữ Vinh Vinh.

<i>"Tam ca, thế còn của ta thì là cái gì? "</i>

Không đợi Đường Tam mở miệng, Trữ Vinh Vinh đã chạy tới kéo cánh tay hắn. Nhìn Tiểu vũ ở phía sau đang cau mày không nói gì, Đường Tam mỉm cười thò tay vào trong túi Như ý bách bảo. Kim quang chợt lóe lên rồi một gốc kỳ dị tiên thảo liền xuất hiện.

Đây là một gốc tiên thảo rất kỳ lạ. Các nhánh rễ cây phía dưới, lá cây đều cuốn chặt, đan chặt vào nhau, còn ở trên đỉnh thì là một đóa hoàng sắc Úc kim hương sáng rực rỡ, hương thơm nồng đậm của Úc kim hương (hoa tuy líp) lập tức lấn át, thay thế hương khí từ bát biện tiên lan của Áo tư tạp. Hương thơm nồng đậm lan toả khiến cho người ta có một loại cảm giác hưng phấn mãnh liệt.

<i>"Vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly tháp của ngươi hết sức đặc thù, ta đã phải cân nhắc rất nhiều rồi mới quyết định chọn cho ngươi chu tiên thảo này. Cái này có tên là Khỉ La Úc Kim Hương (Hoa tuy líp tinh tế, mềm mại tao nhã). Phục dụng nó thì sẽ có thể hấp thụ tinh hoa của thiên địa, quang huy của nhật nguyệt. Thất Bảo Lưu Ly tháp của ngươi thì bản thể vốn thuộc về loại vũ hồn bảo vật, có thêm Úc kim hương này trợ giúp thì sẽ có tác dụng bổ trợ lẫn nhau. Tuy nhiên thì không thể nuốt chửng, mà phải cần nhẹ nhàng hấp thụ nhụy hoa, từ từ mà đem tinh hoa hấp thụ vào bên trong cơ thể, sau đó chậm rãi mà tái tu luyện hồn lực khiến cho được hiệu trái rộng tứ chi xương cốt. "</i>

Trữ Vinh Vinh tiếp nhận Khỉ La Úc Kim Hương, cười hì hì nói :

<i>"Tam ca, ta thật là muốn thân cận ngươi một chút. Bất quá để tránh Tiểu vũ thành cái bình dấm chua, thôi quên đi vậy. Bất quá là hoa này của ngươi, ta tuyệt đối sẽ không lấy không đâu, sau này tiểu muội này chắc chắn sẽ hồi báo. "</i>

Sử lai khắc thất quái thì bốn người đã được tiên thảo, cuối cùng cũng chỉ còn lại Tiểu vũ và Chu Trúc Thanh.

Tiểu vũ bình tĩnh đứng một cách tự nhiên ở một chỗ, không hề sốt ruột, Đường Tam đều cho người khác tiên thảo tốt như vậy, như thế nào lại có thể bạc đãi nàng chứ?

Chu Trúc Thanh thiên sanh bản tánh trầm lặng, lại hay ngượng, trong lòng mặc dù cũng tràn ngập chờ mong, nhưng cũng không thể mặt dày không biết xấu hổ như Trữ Vinh Vinh mà chủ động đi hỏi.

Đường Tam tới trước mặt Chu Trúc Thanh :

<i>"Trúc thanh, ta chọn cho ngươi chu tiên thảo là một loại có thể dễ dàng hấp thu chuyển hóa nhất trong tất cả các loại tiên thảo. Hơn nữa công hiệu thậm chí muốn so với của bọn họ thì còn tốt hơn, phụ giúp tăng lên toàn diện. Chỉ là nếu ăn chu tiên thảo này thì ngươi phải nỗ lực rất lớn. Ta nói để ngươi chuẩn bị tâm lý trước. "</i>

Nếu như những lời này là người khác nói thì Chu Trúc Thanh nhất định sẽ cho rằng đối phương có mục đích riêng, nhưng những lời này xuất phát từ miệng của Đường Tam thì nàng lại có một cảm giác áp lực, mọi người ở chung đã lâu như vậy, mặc dù Chu Trúc Thanh ít khi nói chuyện, nhưng Đường Tam là người như thế nào nàng làm sao không hiểu?

Nàng lập tức gạt đầu, nhẹ giọng nói:

<i>"Cám ơn Tam ca. "</i>

Đây là lần đầu tiên Chu Trúc Thanh gọi Đường Tam là tam ca. Đường Tam không khỏi mỉm cười, một lần nữa từ túi như ý bách bảo lấy ra một gốc tiên thảo.

Đó là một đóa hoa màu trắng nhìn thoáng qua thì thấy cũng bình thường, kích cỡ lớn chừng bàn tay người, trông giống như đoá mẫu đơn. Cũng không có thảo điệp, ở phía dưới rễ cây có một tảng đá lớn, tảng đá toàn thân đen xỉ, nhìn bộ dáng Đường Tam mang nó là có thể cảm nhận được sức nặng kinh người của tảng đá.

Đóa hoa màu trắng ở phía trên còn được hoà phối với vài vết huyết sắc kinh người, đỏ tươi như máu. Nhìn qua khiến cho người ta cảm giác vài phần kinh tâm động phách .

Đường Tam nghiêm mặt nói:

<i>" Thảo danh viết rằng tương tự đoạn trường hồng chính là thần phẩm chí bảo trong các loại tiên phẩm dược thảo . Nó còn có một câu chuyện trong truyền thuyết xa xưa, rằng đã rừ rất lâu trước kia, có một thiếu niên, thiên sinh bản tánh điềm đạm, tập trung toàn bộ tinh lực của hắn vào một khu vườn hoa bằng gỗ, khu vườn viên mãn tràn ngập các loài hoa với hàng vạn màu sắc khác nhau. Hắn bình thường hay ngắm hoa mà ngâm thơ, nâng chén mà thưởng nguyệt, chỉ cần một nhánh hồng tàn mà rơi rụng là hắn liền đau thương vô hạn, lệ mãi tuôn rơi, thu gom các cánh hoa lại mà đào địa mai táng. Thường ngôn truyền rằng tình hắn ái hoa đến đã khiến cho thiên địa cảm động, tiên hoa trên trời đã cảm động mà lén xuống phàm trần mà sống cùng hắn như phu thê gắn bó như cá với nước không lìa. Ai ngờ rằng là mỹ cảnh không kéo dài, thiên thần phát hiện ra, liền rất là tức giận, cho rằng tiên phàm không xứng đôi, bèn ra lệnh đem Tiên hoa tái hồi thần giới. Thiếu niên nọ từ khi mất đi tình lữ , cả ngày thở ngắn. than dài, buồn bã u sầu mà sinh bệnh, vì vậy mà khuôn viên sụp đổ, hoa mộc rã rời, viên trung bồng chốc trở thành một mảnh thê lương. Một ngày bỗng có một vị bạch phát lão nhân tới và nói cho hắn biết là cây hoa mẫu đơn màu trắng trong hoa viên mà hắn yêu mến kia chính là hóa thân của ái

thê hần, chỉ cần đem hoa hủy đi thì hoa tiên sẽ mất đi tiên thể mà giáng hạ phàm trần cùng hần kết thành vợ chồng, nhưng ngàn vạn lần không thể hủy đi khí hoa. Nói xong liền hóa thành một trận thanh phong bay đi. Thiếu niên đột nhiên tỉnh ngộ, thâm hối tiếc là chính mình đã đối xử lạnh nhạt với vườn hoa, liền bắt đầu chăm sóc vườn hoa trở lại, hần mặc dù yêu mến ái thể, nhưng cũng không có nhẫn tâm đem hoa mẫu đơn đốt đi mà trái lại, lại càng trân trọng hơn, ngày đêm nhìn hoa mà lệ rơi ròng ròng, lệ khô tan nát cõi lòng, tương tư đoạn trường mà chết, lúc hần lâm chung thì máu của hần đã rơi trên cánh hoa, các người nhìn cái huyết tí màu đỏ sẫm kia chính là tâm huyết của gã thiếu niên nọ. "</i>

Lẳng lẳng nghe Đường Tam nói, bất luận là Chu Trúc Thanh hay là Tiểu vũ, đều có chút ngây dại. Ngay cả đại sư, cũng là tâm lý nặng nề, không tự kiểm chế được.

Đường Tam trịnh trọng nói:

<i>"Hoa vật phi phàm rất kén chọn chủ nhân, lúc hái cần thật tâm nghĩ tới tình nhân yêu mến, tình ý chân thành, phun một búng máu tươi vào cánh hoa, nếu như hơi có chần chừ thì ngay cả hộc máu mà chết, cũng đừng mơ tưởng gì đến việc hái hạ nữa. Hoa sau khi gỡ xuống, chỉ cần ở bên cạnh chủ nhân thì sẽ vĩnh viễn không phai tàn. Hoa cắm trên Ô tuyết thạch nếu như mạnh mẽ mà đứt ra thì được lực của tương tư đoạn trường hồng này cũng đồng dạng hoàn toàn biến mất. Phục dụng thảo dược này chính là được phần thưởng của thiên địa ban tặng. Ta phỏng chừng, ít nhất có thể tăng hồn lực tới hơn mười cấp, còn có thể cải tạo thân thể một cách toàn diện. Trúc thanh, mặc dù ta không biết rõ chuyện giữa người và Mộc Bạch, nhưng tại trong bảy người chúng ta, các người cũng xác định là một đôi tình lữ, cho nên ta hái nó cho người, hy vọng người có thể trở thành người hữu duyên. "</i>
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Chu Trúc Thanh ngơ ngác nhìn huyết mẫu đơn tương tư đoạn trường hồng động lòng người đang ở trước mặt này, nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt hướng Đái Mộc Bạch đang tu luyện ở cách đó không xa :

<i>"Ta thử xem sao. "</i>

Trong cơ thể hồn lực vận chuyển, khí huyết vận hành, Chu Trúc Thanh môi anh đào khẽ mở, một tia máu tươi bắn lên cánh hoa.

Ngay trong tích tắc lúc nàng phun huyết thì trong đầu cũng nghĩ về Đái Mộc Bạch, cũng không hiểu là tại sao mà lại nhớ

tới chuyện phong lưu trước đây của Đái Mộc Bạch, tâm thần nàng khẽ rung động, thần tư không khỏi có chút phiêu hốt.

Máu rơi vào cánh hoa, tương tư đoạn trường hồng nhẹ nhàng run rẩy một chút, Đường Tam, tiểu vũ, Chu Trúc Thanh cùng đại sư ánh mắt đều tập trung vào này trên cây hoa này, cùng lẳng lặng chờ đợi.

Nhưng là Đường Tam liền rất nhanh chóng trở nên thất vọng , tương tư đoạn trường hồng chỉ lắc lư rồi dần dần đình chỉ, cũng không có rơi khỏi chi thể.

Chu Trúc Thanh buồn bã nói: <i>"Xin lỗi, tam ca, trong lòng ta có ngoại sự, không thể hái hoa thành công. "</i>

Đường Tam thầm than một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu :

<i>"Trúc thanh, người không nên như thế. Ta còn dự bị một dược thảo khác cho người. Chờ một chút. "</i>

Vừa nói, Đường Tam vừa cầm tương tư đoạn trường hồng đi tới trước mặt đại sư, <i>"Sư phụ, ngài cùng nhị long a di tình thâm ý trọng, không bằng ngài đến thử xem. Nói không chừng, tương tư đoạn trường hồng này có thể thay đổi võ hồn biến dị của ngài. "</i>

Đại sư thở dài một tiếng, nói:

<i>"Đây là thần phẩm, ta ăn thì thế nào chứ? Ta hiện tại đã sớm đã qua tuổi tu luyện rồi. Nếu như thật sự hữu duyên, ta cũng chỉ vĩnh viễn lưu nó bên người. "</i>

Nhìn vết máu trên tương tư đoạn trường hồng thượng, đại sư không khỏi nhớ tới đủ loại phát sinh qua lại giữa chính mình cùng liễu nhị long, trong lòng một trận khổ sở, cũng không vận chuyển hồn lực, trực tiếp nâng thủ mà phách một chưởng về phía ngực của chính mình. Trong tiếng kinh hô của Đường Tam thì một cái nghịch huyết từ miệng đại sư xuất ra, vừa lúc phun vào trên cánh hoa.

Trong tích tắc lúc phun huyết thì đại sư đồng dạng tinh thần chấn động, tại trong đầu hần xuất hiện hai chữ làm hần thống khổ cả đời : muội muội.

Lúc này đây, tương tư đoạn trường hồng rung động càng thêm kịch liệt, mắt thấy nó sắp từ trên Ô tuyết thạch rơi xuống, nhưng cuối cùng lại kém một tia khí lực, lắc lư lắc lư một lần cuối rồi lại trở về vị trí nguyên bản, bất luận là máu tươi từ đại sư hay là từ Chu Trúc Thanh phun ra đều dần dần biến mất.

Đại sư khổ sở nói:

<i>"Ta thủy chung không có cách nào gỡ bỏ những lớp bao bọc trong lòng thì còn có tư cách gì mà đòi hái hạ dược thảo này. "</i> Thần sức buồn bã chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ lại nhớ tới sự tình thương tâm trước đây của hắn

Khi Đường Tam đang chuẩn bị thu hồi tương tư đoạn trường hồng mà lấy ra dược thảo dự bị cấp cho Chu Trúc Thanh thì đột nhiên :

<i>" Phốc "</i>

Một tiếng vang nhỏ truyền đến, Đường Tam quay đầu nhìn lên, chỉ thấy một cái tia máu tươi đã rơi vào trên tương tư đoạn trường hồng, không đợi hắn phản ứng, tương tư đoạn trường hồng lúc này thậm chí còn không có nửa phần lay động nhưng đã lặng yên rơi ra khỏi Ô tuyết thạch, rơi vào một cái ngọc thủ nhỏ nhắn thon dài.

Tiểu vũ lau vết máu trên miệng, khuôn mặt toát ra vẻ tươi cười, ánh mắt có chút mê ly đích nhìn đóa hoa động lòng người trong tay :

<i>"Không nghĩ tới, ta mới là người hữu duyên. "</i>

Đường Tam thâm tâm rung động , Chu Trúc Thanh đứng bên cạnh cũng đồng dạng rung động. Bọn họ bất kỳ ai cũng không ngờ tới chủ nhân của tương tư đoạn trường hồng này cuối cùng lại biến thành Tiểu vũ.

Chỉ là trong nháy mắt, lúc đó Đường Tam căn bản đang chú ý đến đại sư cho nên cũng không có kịp chứng kiến, nhưng Chu Trúc Thanh thì lại thấy rất rõ ràng lúc Tiểu vũ tại miệng phun máu tươi, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi Đường Tam dù chỉ là chốc lát, ánh mắt như vậy, Chu Trúc Thanh vĩnh viễn cũng không bao giờ quên.

Từ trước tới nay. Nàng đều cho là Đường Tam đối với Tiểu vũ hảo, lúc này mới thật sự hiểu được vị trí của Đường Tam trong lòng tiểu vũ lớn đến thế nào.

Chu Trúc Thanh nhìn thấy rất rõ ràng, ánh mắt của Tiểu vũ nhìn Đường Tam vô cùng tinh khiết, có lẽ, ngay cả chính bọn họ cũng không hiểu là trong lúc đó có tình yêu nam nữ hay không, nhưng tình cảm của bọn họ cũng tuyệt đối là thuần khiết chí thành, không có bất cứ gì tỳ vết nào.

Còn tương tư đoạn trường hồng đã là một nhân chứng hoàn hảo.

Đường Tam ngơ ngác nhìn Tiểu vũ, một hồi lâu nói không ra lời. Tiểu vũ cúi đầu, đầu ngón tay khẽ vuốt trên cánh hoa :

<i>"Tiểu tam, cái câu chuyện xưa nhất định là có thật, đúng không? "</i>

Đường Tam nói:

<i>"Ta cũng không biết. Cứ ăn nó đi, nó sẽ là sự trợ giúp rất tốt cho ngươi. "</i>

Tiểu vũ lắc đầu : <i>"Không, đại sư nói rất đúng, một gốc cây tiên thảo như vậy , như thế nào có thể bỏ đi mà đem nó phục dụng đây? Ngươi không phải đã nói là chỉ cần khi nó nhận chủ thì vĩnh viễn sẽ không phai tàn còn gì? Ta muốn cho nó ở cùng ta. Ta luyện nó, ái nó. "</i>

<i>"Nhưng là....."</i> Đường Tam có chút do dự định nói cái gì liền bị Tiểu vũ chặn mất.

<i>"Yên tâm đi ca, ta sẽ không bị mọi người bỏ xa đâu. Ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện. "</i> Tiểu vũ tự nhiên hiểu được Đường Tam lo lắng về chuyện gì.

Chính là việc nàng không ăn tương tư đoạn trường hồng để thực lực có thể tiến thêm một bước. Tuy nhiên nàng lúc này trong lòng cũng rất thỏa mãn, giống như Chu Trúc Thanh suy tư lúc nãy, từ trước tới nay, nàng vẫn không hiểu chính mình đối với Đường Tam rốt cuộc là cảm tình như thế nào. Nhưng lúc này thì tương tư đoạn trường hồng cũng đã nói cho nàng.

Đối với nàng mà nói thì không có chuyện gì trọng yếu hơn chuyện này.

Đường Tam cũng chưa bao giờ miễn cưỡng Tiểu vũ làm cái gì, khẽ xoa đầu nàng một chút, mỉm cười đoạn :

<i>"Vậy ngươi hảo bảo vệ nó đi, nó sẽ là hộ vệ cho ngươi. "</i>

Lại thò tay vào túi như ý bách bảo, Đường Tam lấy ra đệ lục tiên thảo.

Đó là một gốc hoa dược màu trắng tinh tể, nhìn qua tựa như một đoá hoa thạch bích không nhiễm một hạt bụi. Đường Tam đem tới trước mặt Chu Trúc Thanh, mỉm cười nói: <i>"Hoa này tên là thủy tiên ngọc cơ cốt, công năng nhuận cơ bổ cốt, lưu thông thất kinh bát mạch. Vốn ta là định cấp cho Tiểu vũ , nhưng nàng đã có tương tư đoạn trường hồng, tiên thảo này cũng thích hợp với ngươi, ngươi hãy ăn vào đi. "</i>

Có lẽ là bởi vì vì không được tương tư đoạn trường hồng ủng hộ cho nên Chu Trúc

Thanh thần sắc có chút buồn bã, nhẹ nhàng lắc đầu nói: <i>"Nếu là người định cấp cho Tiểu vũ, vậy cứ cấp cho nàng đi."

Đường Tam lắc đầu nói: <i>"Không, làm người không thể giữ lòng tham. Tiên phẩm dược thảo, mỗi một loại đều là chí bảo mà thượng thiên ban tặng, dùng nhiều cũng không có ích, ngược lại còn có hại. mặc dù Tiểu vũ không có ăn tương tự đoạn trường hồng, nhưng có hơi thở của tương tự đoạn trường hồng tồn tại, nàng tái phục dụng tiên phẩm dược thảo khác thì cũng sẽ không có cách nào hoàn toàn hấp thu, thủy tiên ngọc cơ cốt này chuyển qua cho người. Tác dụng của nó cũng không khác gì kì hung thông thiên của Mộc bạch. Vũ hồn của người và của Mộc bạch là giống nhau, dùng nó tuyệt đối không có vấn đề gì. Cách dùng là chích cánh hoa ra ăn trước, cuối cùng mới mút vào nhụy hoa. Nhưng để hấp thu hiệu quả cũng như muốn gia tăng hồn lực thì Trúc thanh, người phải nhớ kỹ là cần phải bình tâm tĩnh khí thì mới có thể hấp thụ tinh hoa."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 185: Tuyệt thế tiên phẩm xứng thất quái (2)

Dịch : VBI

<i>"Cám ơn Tam ca. "</i>

Chu Trúc Thanh tiếp nhận thủy tiên ngọc cơ cốt, lặng lẽ đi tới một góc mà ngồi xuống.

Tiểu vũ như trước lại khẽ chạm tay vào tương tư đoạn trường hồng, Đường Tam không nhận được liền hỏi lại:

<i>"Tiểu vũ, ngươi thật sự không phục dụng nó sao? Dùng nó thì thực lực của ngươi sẽ gia tăng rất lớn. "</i>

Tiểu vũ nhẹ nhàng lắc đầu:

<i>"Ca, ta sẽ không ăn nó, trừ phi có một ngày....."</i> Nàng cũng không nói gì thêm nữa nhưng ánh mắt nhưng lại tập trung tại trên mặt Đường Tam.

Từ trong cặp mắt to của Tiểu Vũ, Đường Tam cảm nhận được vài phần thần thái khác thường. Không hiểu tại sao, Đường Tam có chút không dám nhìn thẳng vào ánh quang mang này.

Đường Tam sờ tay vào trong túi như ý bách bảo, do dự một chút, rồi lấy ra một gốc tiên thảo màu tím nhạt, đỉnh của tiên thảo tựa như một gốc linh chi. Linh chi toàn thân màu tím, phía dưới có chín cái lá màu ngọc tía đan quện lại với nhau.

Đường Tam đi tới trước mặt đại sư :

<i>"Sư phụ, mặc dù Cửu phẩm tử chi này không được coi là tiên phẩm, nhưng cũng có tác dụng bồi bổ không nhỏ, hiệu quả tăng công lợi khí, đối với thân thể của ngài có ích không ít đâu. Ngài hãy nó ăn đi. "</i>

Không đợi đại sư cự tuyệt, Đường Tam đã đem gỡ cộng linh chi từ gốc tiên thảo xuống, đưa tới trước mặt đại sư .

Nhìn ánh mắt tha thiết của Đường Tam, đại sư trầm than một tiếng, bèn nhận lấy rồi đưa vào trong miệng, nhai vài lần rồi nuốt vào trong bụng.

<i>"Linh chi vốn ôn tính (ấm áp), nhưng cửu phẩm tử chi này cũng là một cực phẩm trong các loại linh chi. Sư phụ, nếu Tiểu vũ không chịu ăn tương tự đoạn trường hồng, vậy hãy để cho nàng làm hộ pháp cho chúng ta, ngài cũng tu luyện trong chốc lát để phân tán hết dục lực đi. "</i>

Đại sư gật đầu, thu liễm tâm thần, cố gắng không nghĩ đến chuyện về Liễu nhị long, lập tức ngồi xuống ngay tại chỗ cửa sổ đó mà lặng lẽ tu luyện.

<i>"Ca, còn người thì không có sao? "</i> Tiểu vũ hỏi.

Đường Tam nói: <i>"Ta cũng có. "</i> Vừa nói xong, hắn từ trong túi như ý bách bảo mà lấy ra một gốc dược thảo. Gốc dược thảo này mới nhìn thoáng qua thì không có gì thu hút cả, dược thảo toàn thân một màu xanh đậm, điểm kỳ dị chính là ở giữa dược thảo có ba lá bạch tuyết thảo diệp, ở giữa lá cây lại có vài giọt thủy châu, giống như là sương sớm của ban mai đọng lại.

<i>"Thảo dược này tên là vọng xuyên thu thủy lộ, ăn vào bổ trợ cho tu luyện hỏa nhãn kim tinh (con người), có thể nhìn thấu vạn phương kỳ vật. Mặc dù hình dung hơi khoa trương một chút, nhưng tác dụng của nó đối với việc tu luyện tử cực ma đồng của ta không hề nhỏ. Cũng có thể coi là tiên phẩm."

Tiểu vũ nhú nhú mày hỏi:

"</i>Ca, tại sao vật người cấp cho mọi người đều là hỗ trợ tăng cấp thực lực, còn cấp cho bản thân thì lại chỉ là phụ trợ dược thảo. Mặc dù ta không hiểu về tiên phẩm này nhưng cái của người chắc chắn là không phải tốt nhất đi. <i>"

Đường Tam mỉm cười nói:

"</i>Vọng xuyên thu thủy lộ mặc dù không được coi là đệ nhất nhất tiên phẩm nhưng tác dụng của nó so với trong tưởng tượng của người còn tốt hơn nhiều đó. Hơn nữa, ta cũng đã ăn qua hai loại tiên phẩm dược thảo, không thể quá tham lam. Chỉ đơn thuần hai loại dược thảo này cũng đủ cho ta phục dụng cả đời. Ngay cả là vọng xuyên thu thủy lộ này thì ta cũng phải cân nhắc đắn đo mãi mới quyết định phục dụng. Dược hiệu của nó rất ôn hòa, cũng không có xung đột với loại tiên phẩm mà ta đã dùng. <i>"

Mặc dù nửa năm đã trôi qua nhưng Đường Tam phục dụng bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ thì vẫn chưa hoàn toàn hấp thu, tuy vậy, đối với huyền thiên công mà hắn vẫn kiên trì tập luyện thì cũng đã xảy ra không ít biến

chuyển.

Bởi vì lúc đầu hắn đem hai loại cực đoan dược thảo này đồng thời sử dụng, hai loại dược thảo ở trong cơ thể hắn cùng đồng thời được hấp thu.

Đối với thân thể của Đường Tam cũng không sinh ra bất kỳ tác dụng phụ gì mà Đường Tam lại có thể tùy ý khống chế công hiệu của hai loại dược thảo này, nói cách khác thì hỗn lực của hắn đã đồng thời hoà trộn lẫn hai loại năng lượng cực hàn cực nhiệt .

Hai loại năng lượng này cũng không phải thuộc về vũ hồn lam ngân thảo mà thuộc về lực lượng ở bên trong cơ thể Đường Tam, chỉ khi hắn đem hỗn lực rót vào lam ngân thảo thì lúc đó mới phát sinh ảnh hưởng đối với lam ngân thảo.

"Vậy người mau ăn đi." Tiểu vũ thúc giục nói.

Đường Tam gật đầu, giơ vọng xuyên thu thủy lộ lên trước mặt, hơi nghiêng tay một chút, vài giọt chất lỏng trong suốt nhất thời rơi vào miệng Đường Tam. Lúc vài giọt chất lỏng hoàn toàn rơi ra khỏi thảo điệp cũng chính là lúc vọng xuyên thu thủy lộ trong tay Đường Tam hoàn toàn héo rũ, trong chớp mắt hóa thành bụi đất mà phiêu tán đi.

Đường Tam cũng không nhiều lời, liền đi tới cạnh đại sư mà ngồi xuống,atto thành tư thế ngũ tâm hướng lên trời mà lắng lặng tu luyện.

Trong căn nhà gỗ nhỏ lúc này thì người duy nhất thanh tỉnh chỉ còn lại mỗi tiểu vũ vẫn đang đứng ở đó, ánh mắt nàng trước sau vẫn tập trung trên người Đường Tam, ánh mắt toát ra sự đấu tranh từ nội tâm. Trong lòng nàng quanh quẩn vang lên một thanh âm mà chỉ có nàng mới có thể nghe được.

Ta rốt cực có nên rời khỏi hắn hay không ? Nếu như rời đi, chúng ta còn có thể gặp lại sao? Nhưng nếu như không rời, sợ rằng trở về cùng hắn thì phong hào đấu la của hắn đối với ta cũng bất lợi. Tiểu tam, cảm ơn tương tư đoạn trường hồng này của người. Nó làm cho ta hiểu được rất rất nhiều điều. Không, ta không thể đi, ta vừa mới phát hạ lời thề, vĩnh viễn cũng không rời khỏi hắn. Chỉ lúcở cùng một chỗ với hắn, ta mới có thể cảm nhận được hạnh phúc mà mụ mụ đã kể qua .

Tiểu vũ trong mắt toát ra thần thái dứt khoát, không ai hiểu được là nàng vừa mới ra một cái quyết định liễu lĩnh , kiên quyết đến mức như thế nào.

Thời gian dần dần trôi qua. Đảo mắt đã qua ba canh giờ, theo tiên phẩm dược thảo hiệu quả phát huy, ngoại trừ tiểu vũ ra thì Sử lai khắc thất quái và đại sư, trên người đều xuất hiện biến hóa ở những mức độ khác nhau.

Phục dụng Kỳ nhưng thông thiên cục là Đái Mộc Bạch lúc này trên người đã sinh trưởng một bộ lông màu trắng, giống như lúc hắn gọi về võ hồn phụ thể bạch hổ, vốn đang khoanh chân ngồi một chỗ, hắn hiện tại lại trải người nằm trên mặt đất tạo thành hình một chữ "</i>Đại <i>", tứ chi rõ ràng so với ban đầu đã lớn hơn hai lần, toàn thân xương cốt không ngừng vang lên những tiếng lách cách. Ba cái hồn hoàn trên người với tốc độ kinh người không ngừng phát ra quang mang lóng lánh chói mắt, yết hầu thỉnh thoảng vang lên những tiếng gầm nhẹ tựa như tiếng lôi thanh, toàn thân lắc lư theo có một loại tiết tấu rung động đặc thù.

Áo tư tạp là người yên tĩnh nhất, chỉ là lẳng lặng ngồi một góc nhưng trên người hắn nhưng lại tản mát ra một cái hương thơm đặc thù thuộc về bát tiên lan, một cỗ bạch sắc khí vụ nhàn nhạt từ lớp da của hắn tỏa ra, tạo thành một cỗ ba động vây quanh thân thể hắn.

Hắn vốn là kẻ anh tuấn nhất trong Sử lai khắc thất quái, lúc này đây ẩn hiện trong lớp này sương mù màu trắng phụ, hắn càng tăng thêm vài phần cao quý hấp dẫn.

Mã Hồng Tuấn bộ dáng như bạo hỏa, lúc này quần áo trên người mập mạp toàn bộ đã biến thành tro bụi, lộ ra một thân phi nhục đỏ rực, phượng hoàng kê quan quỳ sản sanh ra dược hiệu cực kỳ bá đạo, lúc này từ dưới lớp da tay của hắn không ngừng chảy ra một từng lớp từng lớp chất lỏng, còn bản thể của mập mạp thì giống như con tôm bị đun sôi, ngay cả mái tóc cũng đã biến thành màu hỏa hồng.

Điểm kỳ dị chính là mỗi khi hắn trên người chảy ra một tầng chất lỏng màu đen, phần phi nhục (thịt béo) của hắn lại co rút lại vài phần. Đang đứng ở một bên quan sát, Tiểu vũ không nhận được còn tưởng rằng Đường Tam cấp cho mập mạp ăn chính là một loại thảo dược đặc hiệu giảm cân.

Trữ Vinh Vinh biến hóa mỹ lệ nhất, bảy đạo quang mang lóng lánh từ Thất Bảo Lưu Ly tháp lẳng lặng huyền phù trước mặt nàng, ba đạo quang mang lóe sáng ra liền được một tầng kim quang nồng đậm bao phủ lên.

Kim quang này chính là từ bản thể của Trữ Vinh Vinh phóng xuất ra, mang theo hương thơm nồng nàn từ Úc kim hương, bảo

quang lưu chuyển trông như tiên nữ hạ phàm. Mỗi lần kim quang mỗi tăng cường đều làm cho Trữ Vinh Vinh và Thất Bảo Lưu Ly tháp càng thêm huyền lệ, quang mang mỗi lúc càng thêm chói mắt.

Kim quang trên người Trữ Vinh Vinh và bạch sắc khí vụ trên người Áo tư tạp phóng thích ra mơ hồ lại có cảm giác tương thích hấp thụ. Bạch sắc, kim quang mơ hồ giao hội tại giữa không trung, hương thơm của hai người cũng ngưng tụ cùng một chỗ, sinh ra một loại kì hương khác vô cùng dễ chịu.

Ngay cả Đường Tam cũng không biết. Trữ Vinh Vinh ăn Khỉ la Úc kim hương và Áo tư tạp ăn Bát tiên lan vốn lại là một đôi uyên ương tiên thảo, cũng giống như hắc ăn bát giác huyền băng thảo và Liệt hỏa hạnh kiều sơ, đều có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau.

Tình huống tương tự còn xảy ra giữa Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch. Bọn họ không phải bởi vì quan hệ giữa tiên thảo gian mà là bởi vì hai người vốn có võ hồn dung hợp kĩ.

Chu Trúc Thanh sau khi ăn xong thủy tiên ngọc cơ cốt sau, toàn thân đều lan toả một tầng ngọc sắc nhàn nhạt. Khác với Đái Mộc Bạch vốn đang nằm trải dài trên mặt đất theo hình một chữ "</i> Đại <i>", theo được hiệu phóng thích ra, nàng vốn đang khoanh chân ngồi bỗng biến thành đứng thẳng lên, khoanh hai tay lên bộ ngực đầy đặn mà lẳng lẳng hấp thu được lực.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Trên người Đái Mộc Bạch mơ hồ hiện lên bạch hổ chói lọi, Chu Trúc Thanh trên người hiện ra hắc sắc linh miêu tương giao hoà hợp, tiết tấu hô hấp của hai người hoàn toàn giống nhau. Mỗi một lần thở ra hít vào đều có cảm giác tương hợp.

Đại sư điểm đạm ngồi một chỗ, toàn thân nổi lên tử quang nhàn nhạt, bộ dáng mặc dù không giống như bạo hoả Mã Hồng Tuấn, nhưng trên người cũng giống như Mã Hồng Tuấn, không ngừng chảy ra một tầng chất lỏng màu đen.

Kê quan phượng hoàng quỳ cùng cửu phẩm tử chi đều có công hiệu thoát thai hoá cốt. Điểm này Đường Tam đã quên không nói.

Lúc này, Đường Tam phản ứng trên người cũng không lớn, chỉ là trên đầu bao phủ một tầng quang mang nhàn nhạt màu vàng đỏ, kim quang như tơ như lũ bàn không ngừng hướng hai mắt của hắc mà ngưng tụ lại.

Tiểu vũ đang cầm tương tự đoạn trường hồng đứng một góc mà lẳng lẳng hân thưởng mùi hoa, ánh mắt nàng ngẫu nhiên đảo qua mọi người, nhưng chủ yếu là dừng lại tại trên người Đường Tam .

Từ lúc mặt trời do mọc ở phía đông đến khi lặn ở phía tây, người thứ nhất từ trong tu luyện mà tỉnh lại chính là người phục dựng được hiệu ôn hòa nhất Bát tiên lan : Áo tư tạp.

Duỗi thân một cái, Áo tư tạp giống như là vừa ngủ dậy mà mở to hai mắt, "</i>Thật là thoải mái a! <i>"

Tiểu vũ trừng mắt nhìn liếc hẩn một cái, thấp giọng nói:

"</i>Mọi người còn đang tu luyện, người nhỏ giọng đi. <i>"

Áo tư tạp mở to mắt, lúc này mới phát hiện những người khác đang ngồi chung quanh, liềm vội vã che mồm lại.

Tiểu vũ trước sau quan sát hẩn vài lần, liền phát hiện. Áo tư tạp hấp thu bát tiên lan, thân thể sản sinh ra một loại quý khí cũng không có theo tu luyện chấm dứt mà biến mất, hẩn cả người tựa như đều bao phủ bởi một tầng quang mang mềm mại lộng lẫy.

"</i>Có thấy cái gì biến đổi không? <i>" Tiểu vũ thấp giọng hỏi.

Áo tư tạp sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ đến việc cảm thụ biến hóa trên người.

Rất nhanh, sắc mặt hẩn trở nên hết sức quái dị, đó là vui mừng xen lẫn với sợ hãi cùng với cảm giác không dám tin tưởng, nếu như không phải là những người khác còn đang tu luyện chung quanh, lúc này đây hẩn thật muốn cười to một tiếng.

"</i>Thế nào? Đừng có che miệng nữa. <i>" Tiểu vũ chụp lấy cánh tay của Áo tư tạp.

Áo tư tạp từ trong mắt phóng ra một ngọn lửa bàn hưng phấn:

"</i>Ài dà, thật sự là quá sung sướng. <i>"

"</i>Ài dà cái đầu nhà ngươi. <i>" Tiểu vũ tức giận trừng mắt nhìn hẩn một cái: "</i>Nói mau, rốt cuộc là như thế nào? <i>"

Áo tư tạp cười hắc hắc vươn tay quờ quờ trước mặt Tiểu vũ :

"</i>Ngũ cấp, hồn lực của ta tăng một mạch những năm cấp, điều này quả thực rất khó tin. ta đã đạt ba mươi tám cấp rồi.

Trời ạ, ta sẽ rất nhanh đuổi kịp Đái lão đại. <i>"

Mặc dù đã đoán trước là tiên phẩm dược thảo mà Đường Tam cấp hiệu quả sẽ rất cao nhưng những lời từ trong miệng Áo tư tạp miệng nói ra lại không hề có cảm giác như vậy. Chỉ một gốc cây bát tiên lan lại có thể trợ giúp Áo tư tạp hồn lực trực tiếp dược thăng năm cấp.

Nói cách khác, hiện tại bọn họ sộp với đám hồn sư của hoàng đấu chiến đội vốn lớn hơn bọn họ tới hơn năm tuổi thì hồn lực cũng không có khác biệt nhiều.

"</i>Người thì là đã là gì, không phải chỉ là ngũ cấp thôi sao? Ta còn hảo hơn nhiều. <i>" thanh âm của Trữ Vinh Vinh từ bên cạnh vang lên, trên người nàng kim quang đã hoàn toàn thu liễm, tay phải đang nâng Thất Bảo Lưu Ly tháp, ở phía dưới Thất Bảo Lưu Ly tháp mơ hồ có một cánh hoa Úc kim hương kim quang phụ trợ.

Trữ Vinh Vinh đối mặt với Tiểu vũ cười:

"</i>Ta đề cao lục cấp, đã đạt ba mươi bảy cấp rồi. <i>"

Áo tư tạp không nhìn được nói:

"</i>Chúng ta không phải đang nằm mơ hay sao. Nếu sau này tu luyện đều trở nên đơn giản như vậy, chúng ta còn cần khổ luyện cái gì? Mỗi ngày cứ ăn hoa là được. <i>"

Tiểu vũ bĩu môi:

"</i>Người đừng nằm mơ nữa. Tiểu tam nói qua, tiên phẩm dược thảo này không thể ăn nhiều, ăn nhiều ngược lại còn có hại. Đề cao ngũ cấp người còn không thỏa mãn sao? Đái sư nói qua, tuổi càng nhỏ, tu luyện lại càng dễ dàng. người hiện tại vừa mới mười lăm tuổi rồi đấy. <i>"

Trữ Vinh Vinh nháy nhót nói: "</i>Thật không nghĩ tới, ta vừa mới đột phá ba mươi cấp không lâu lại có thể một lần tăng lên nhiều như vậy, nói không chừng, không bao lâu nữa thì chúng ta cũng có thể đạt tới bốn mươi cấp. Hơn nữa, ta cảm giác được là Thất Bảo Lưu Ly tháp tựa hồ có một chút biến hóa, mặc dù không thể nói là biến hóa ở chỗ nào nhưng ta vẫn cảm giác có cái gì đó khác thường. <i>"

Áo tư tạp cúi đầu, nhìn bảo tháp trong tay Trữ Vinh Vinh, đột nhiên hú lên một tiếng quái dị: "</i>Ta biết rồi. <i>"

Trữ Vinh Vinh vội lấy tay che cái miệng của hắn lại : "Người khe khẽ cái mồm một chút không được à. "

Áo tư tạp gỡ tay Trữ Vinh Vinh ra, cố gắng kiềm chế thanh âm hưng phấn: "Vinh Vinh, Vinh Vinh người hãy nói xem, Thất Bảo Lưu Ly tháp của người vốn có mấy tầng. "

Trữ Vinh Vinh sững sốt một chút, lúc này mới chú ý tới bảo tháp của mình, "Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, bát, cửu. Cửu? Như thế nào? Như thế nào lại biến thành chín tầng rồi? "

Trữ Vinh Vinh chỉ cảm thấy trong lòng một cỗ nhiệt huyết chạy mạnh, lúc này, thanh âm của nàng đã có chút run rẩy. Thất Bảo Lưu Ly tháp biến thành chín tầng đại biểu cho ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là của nàng này đã không còn là Thất Bảo Lưu Ly tháp nữa, mà là cửu bảo lưu ly tháp trong truyền thuyết. cũng là mục tiêu mà chính phụ thân nàng, Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ phong trí theo đuổi cả đời. Mà nàng lúc này đã có thể đạt được rồi.

Trữ Vinh Vinh ánh mắt không nhin được nhìn về phía Đường Tam, nếu như không phải bởi vì Tiểu vũ, nàng lúc này xúc động tới mức thậm chí có lấy thân báo đáp.

Chỉ có đám nhân tài Thất Bảo Lưu Ly tông trực hệ bọn họ mới hiểu được Cửu bảo lưu ly tháp ý nghĩa là cái gì, đối với cả Thất Bảo Lưu Ly tông mà nói thì việc này thật sự là quá trọng yếu quá trọng yếu.

Sau phút kích động ngẩn ngui, Trữ Vinh Vinh dần dần trở nên bình tĩnh lại, chỉ là bàn tay nàng đang nâng Cửu bảo lưu ly tháp vẫn còn đang run rẩy. Nàng hiểu rằng, phần ân tình này của Đường Tam đã không chỉ là đối với bản thân nàng mà là đối với cả Thất Bảo Lưu Ly tông. Xem ra, mình phải phải hồi gia một chuyến.

"Các người đều hấp thu tốt chứ? " Đúng lúc này, thanh âm của Đường Tam vang lên, chỉ thấy hắn chớp chớp hai mắt rồi từ từ đứng lên.

"Tam ca. "

Trữ Vinh Vinh nhanh đi tới, ôm chặt lấy Đường Tam, hai tay ôm cổ hắn, hôn mạnh vào mặt hắn.

Động tác của nàng làm Đường Tam ngây người, ngay cả Áo tư tạp và Tiểu vũ cũng có chút ngẩn người, sắc mặt hai người đều trở nên có chút quái dị. May là, Trữ Vinh Vinh nói tiếp làm bọn họ bình thường trở lại.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 186 Bểng thanh ngọc khiết Đường Tam Thiếu (1)

Dịch : VBI

Trữ Vinh Vinh dùng sức hôn Đường Tam một cái, dưới ánh mắt sẫm soi ^-^ của Tiểu vũ và Áo tư tạt, nàng nhìn kỹ Đường Tam :

<i>"Tam ca, cảm ơn người, thật sự cảm ơn người. Mặc dù ta biết hai chữ cảm ơn còn xa mới có thể hồi báo được ân tình này của người đối với ta, nhưng ta thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt bây giờ. Nếu như không phải người đã có Tiểu vũ, ta nhất định sẽ theo đuổi người. Tam ca, người xem, Thất Bảo Lưu Ly tháp của ta đã biến thành Cửu bảo lưu li tháp rồi, nói cách khác, ta đã không còn bị hạn chế bởi gia tộc di truyền nữa."</i>

Đường Tam nâng tay vuốt đầu Trữ Vinh Vinh, <i>"Chúng ta là đồng học, nói lời này làm gì."</i> Vừa nói, Đường Tam chậm rãi mở mắt.

Trong phút chốc, cả nhà gỗ phảng phất trong nháy mắt lóe sáng lên một chút, Trữ Vinh Vinh ở rất gần Đường Tam dĩ nhiên thấy rất rõ ràng : Ánh mắt Đường Tam chiếu thẳng vào trong mắt nàng làm cho nàng chỉ cảm thấy trước mắt một trận trắng bệch, sau đó không nhìn thấy bất kỳ cái gì nữa.

Ánh mắt của Đường Tam đảo qua Cửu bảo lưu li tháp trên tay Trữ Vinh Vinh, sau đó đến khi tử kim quang mang trong mắt hắn nhìn thoáng qua người Tiểu vũ thì thân thể của Đường Tam đột nhiên run rẩy kịch liệt, cả nét mặt cũng trở nên quái dị.

Tiểu vũ bị ánh mắt của Đường Tam chiếu thẳng vào người, mặc dù Đường Tam đã thu liễm một ít quang mang trong mắt nhưng nàng lại có một loại cảm giác như bị nhìn thấu; trống ngực chột đập mạnh, chẳng lẽ... hắn nhìn ra cái gì?

Trong khi Tiểu vũ còn đang suy nghĩ về ánh mắt kia, quang mang trong mắt Đường Tam đã nhạt đi rồi nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, thần sắc lại như bình thường, cúi đầu hướng Trữ Vinh Vinh hỏi:

<i>"Vinh Vinh, người không sao chứ. Mới vừa rồi ta không kịp dừng mục lực."</i>

Một mảng bạch sắc trước mắt Trữ Vinh Vinh dần dần biến mất, nàng liền khôi phục thị giác. <i>"Tam ca, người đây là cái

kỹ năng gì ? Như thế nào mà ta lại không nhìn thấy gì cả? " Mặc dù đã khôi phục nhưng nàng vẫn còn chút e ngại không dám nhìn thẳng vào mắt Đường Tam.

Đường Tam mỉm cười nói:

"Đây là tử cực ma đồng, nếu như ta phán đoán không sai thì tử cực ma đồng của ta vừa lại tăng lên một bậc. "

Vọng xuyên thu thủy lộ không hổ là tiên phẩm chí bảo, mặc dù không có giúp Đường Tam gia tăng hồn lực nhưng lại khiến cho tử cực ma đồng của hắn có một bước nhảy vọt, trực tiếp tiến vào tầng thứ ba trong tử cực ma đồng toàn bộ có bốn tầng : Giới tử.

Hơn nữa, dưới tác dụng của vọng xuyên thu thủy lộ, Đường Tam tử cực ma đồng cũng xảy ra một chút đặc thù biến hóa.

Đã không còn chỉ là tác dụng phụ trợ đơn thuần .

"Tiểu tam, chúc mừng ngươi. " Tiểu vũ đi tới Đường Tam bên người, mỉm cười nói. Đồng thời hai mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chú vào ánh mắt của Đường Tam, tựa hồ muốn từ thần sắc của Đường Tam mà nhìn ra cái gì. Đáng tiếc, bất luận nàng quan sát thế nào, Đường Tam vẫn như bình thường, tựa hồ không có cái gì khác lạ cả.

Khẽ xoa đầu Tiểu vũ :

"Nếu ngươi đồng ý ăn Tương tư đoạn trường hồng thì thật tốt. Trong mọi người chúng ta, ngươi phải là có thu hoạch lớn nhất mới đúng. Nó chính là tiên phẩm trong tiên phẩm. Có sanh tử nhân, có bạch cốt nhục, đoạt thiên địa tạo hóa chi hiệu. Hiện tại cũng chỉ có ngươi mới có thể ăn nó. "

Tiểu vũ ôm Tương tư đoạn trường hồng vào trong lòng:

"Ta không, ta vẫn không muốn ăn. Ta muốn giữ nó ở bên người. "

"Meo meo----"

Một tiếng mèo kêu nhẹ nhàng hấp dẫn sự chú ý của mấy người. Quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Chu Trúc Thanh không biết từ lúc nào đã mở to đôi mắt, tựa như tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu, trên đôi mắt đẹp lưu chuyển thì thần sắc nàng có chút mòng mị như không dám tin.

"Trúc thanh, thực lực của ngươi tăng lên bao nhiêu? " Tiểu vũ tựa hồ lại khôi phục vẻ hoạt bát như bình thường

mà nhảy tới phía trước.

Chu Trúc Thanh do dự một chút :

<i>"Hình như, hình như là có tới bảy cấp? "</i>

<i>"Cái gì mà hình như , bảy cấp là bảy cấp. "</i> Tiểu vũ cười gian, dùng thân thể của nàng mà cản tầm nhìn của những người ở phía sau lưng, giơ tay lên ngực Chu Trúc Thanh mà sờ soạng :

<i>"Yên tâm, không phải ảo giác. "</i>

<i>"A----"</i>

Chu Trúc Thanh bị Tiểu vũ sờ soạng liền kinh hãi hô một tiếng, mặt nhất thời đỏ lên:

<i>"Người làm gì....."</i>

Tiểu vũ nghiêm mặt nói:

<i>"Ta chỉ giúp người khẳng định rằng hết thảy đều là thật a. Không nghĩ tới, thủy tiên ngọc cơ cốt của người hiệu quả so với của bọn họ thì còn tốt hơn. Một mạch tăng đến bảy cấp. Vậy người hiện tại chẳng phải là đã đạt tới ba mươi tám cấp hồn lực rồi ư? "</i>

Chu Trúc Thanh ánh mắt lách qua lưng Tiểu vũ mà nhìn Đường Tam. Trong khi Tiểu vũ còn đang cảnh giác định ngăn trở nàng, sợ nàng lại giống như Trữ Vinh Vinh thì Chu Trúc Thanh đã hướng Đường Tam mà khom người : <i>"Tam ca, cảm ơn người. "</i>

Đường Tam mỉm cười, nói:

<i>"Tất cả mọi người là đồng học, có cái gì mà cảm ơn. Kỳ thật, cũng không phải là Trúc thanh phục dụng thủy tiên ngọc cơ cốt vốn tốt hơn so với những người khác mà là các loại tiên phẩm dược thảo phát huy hiệu quả không giống nhau. Tỷ như nói là mỗi loại tiên phẩm dược thảo công hiệu đều là tăng lên chừng mười cấp hồn lực, nhưng có một bộ phận chính cũng tập trung vào việc cải tạo thân thể, cho nên việc tăng cường hồn lực tự nhiên sẽ suy yếu đi. Ví dụ như là Tiểu Áo kia trong quá trình hấp thụ bát tiên lan đường như chậm hơn, cần phải có một quá trình, cho nên hẳn mới chỉ tăng lên có năm cấp. "</i>

Chu Trúc Thanh có chút lo lắng nói:

<i>"Nhưng như thế này thì liệu thực lực của chúng ta có tăng lên quá nhanh không. Đại sư từng từng nói qua, tu luyện

cần phải tuân tự nhi tiến, căn cơ là trọng yếu nhất. "</i>

Đường Tam nói:

<i>"Yên tâm đi, không có vấn đề gì. Tiên phẩm dược thảo này vốn là là bồi bổ nguyên vật, chẳng những sẽ không ảnh hưởng đến căn cơ mà ngược lại còn làm căn cơ càng thêm thâm hậu. Sau này tu luyện, người sẽ cảm nhận được. "</i>

Liền sau đó, đại sư cũng chậm rãi mở hai mắt, trong mắt thần quang lóe ra, toàn thân nhìn thoáng bỗng trở nên trẻ trung hơn rất nhiều, chỉ bất quá là lúc này hắc một thân dơ bẩn, không kịp nói với mọi người cái gì mà đã vội vã xoay người đi ra mà tìm chỗ tắm rửa thay quần áo.

Đang ở mọi người cảm thụ sự biến hóa sau khi phục dụng tiên phẩm dược thảo thì một tiếng phượng kêu vang dội cùng một tiếng hồ gầm trầm thấp hùng hậu cơ hồ đồng thời vang lên.

Xích kim hỏa diễm từ người Mã Hồng Tuấn chợt phóng thích ra, bắn lên cao, mái nhà bằng gỗ căn bản không thể ngăn cản, lập tức bị cháy, hé ra một cái lỗ theo đường hỏa diễm phóng lên, thậm chí ngay cả tro bụi cũng không có.

Thân thể của Mã Hồng Tuấn chìm trong ngọn hỏa diễm, mặc dù nhìn qua thì vẫn mập mạp như trước nhưng phì nhục trên người rõ ràng đã co rút lại rất nhiều.

Trên đầu mái tóc đã dài ra tới vài lần, buông thõng phủ xuống sau lưng, từ cặp mắt nhỏ, tinh quang bắn ra bốn phía, thân thể khẽ dao động, toàn thân hỏa quang lưu chuyển, sau lưng huyền phù một cái hư ảnh phượng hoàng đồ án, tựa như là niết bàn trọng sinh.

Lúc này thì mập mạp không còn một chút nào cái dáng vẻ hèn mọn, bỉ ổi của ngày xưa, bỗng ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng thánh thót, mang vài phần khí khái khí thôn Sơn Hà. Là Điều Trung Chi Vương, uy áp của phượng hoàng rõ ràng đã khiến không khí trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều.

Tiếng hồ gầm còn lại hiển nhiên là của Đái Mộc Bạch. Vốn đang nằm trên mặt đất, hắc lúc này đã phóng bật lên, minh mông hồn lực thu liễm bao bọc xung quanh toàn thân hắc trong phạm vi một thước, bộ lông toàn thân bỗng chốc biến thành một màu bạch tuyết trong suốt, vô số bạo thanh từ tứ chi xương cốt của hắc không ngừng vang lên, mơ hồ ẩn hiện trong ánh bạch sắc quang mang chính là cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch khiến cho người ta một loại cảm giác kinh tâm động phách.

<i>"Nóng quá. "</i>

Mã Hồng Tuấn quát to một tiếng, há mồm điên cuồng hấp thụ, kim hoàng hoả diễm vây quanh thân thể hắn nhất thời hóa thành từng tia nhỏ li ti cùng hướng đại khẩu (miệng đang mở to) của hắn mà ngưng tụ lại, trong nháy mắt liền biến mất, đầu tóc của cũng từ từ khôi phục như cũ, chỉ là cặp tiểu nhãn thì tinh quang vẫn sáng quắc như trước

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Mã Hồng Tuấn ăn Kê quan phượng hoàng quỳ cũng giống Đường Tam ăn Liệt hỏa hạnh kiều sơ vậy, đều thuộc về thuần dương tiên phẩm, bất đồng chính là, Kê quan phượng hoàng quỳ là bồi bổ tiên phẩm còn Liệt hỏa hạnh kiều sơ của Đường Tam nọ lại là kịch độc tiên phẩm. Biểu hiện biến hoá sau khi ăn là không giống nhau.

Chu tiên thảo của Mã Hồng Tuấn thì năng lượng cũng không mãnh liệt, có thể trực tiếp phục dụng, còn của Đường Tam nếu như trực tiếp mà ăn thì sợ rằng còn chưa có ăn xong thì thân đã bị thiêu tử, phải có bát giác huyền băng thảo cùng phục dụng mới được.

Hai loại thuần dương tiên thảo thì một là hỏa kính liên miên không dứt, một là bạo liệt cương mãnh nóng chảy, cả hai đều đặc sắc. Từ góc độ dễ dàng hấp thụ mà nói thì hiển nhiên là mập mập ăn Kê quan phượng hoàng quỳ còn dễ dàng hơn vài phần.

<i>"Thật sướng khoái. "</i> Mập mập cười ha ha :

<i>"Hỏa diễm của ta hình như thay đổi, tựa hồ so với trước kia đã trở nên tinh thuần và dày đặc hơn, các người có cảm giác được hoả khí trong ngọn lửa của ta đã trở nên phát đại hơn hay không?"</i>

Trữ Vinh Vinh cười : <i>"Mập mập đáng chết, vừa rồi tự dung lại phô diễn. Hồn lực của ngươi lại tăng lên vài cấp?"</i>

Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh và Mã Hồng Tuấn cả ba người đều là không lâu trước vừa mới đạt được đệ tam hồn hoàn, nay cả ba người lại cùng có đột phá thăng cấp; Chu Trúc Thanh hồn lực tăng lên bảy cấp, Vinh vinh cũng vượt tới sáu cấp.

Mập mập cảm thụ hồn lực trong cơ thể một chút, không nhịn được nói:

<i>"Ta ... ta hồn lực đã đạt đến ba mươi sáu cấp, tăng một mạch năm cấp. "</i>

Trữ Vinh Vinh cười:

<i>"Vậy người vẫn kém chúng ta, ta cùng Trúc thanh lần lượt tăng sáu cấp và bảy cấp."</i>

Mập mạp sừng sốt một chút:

<i>"Không thể nào. Sao nhiều vậy? Tam ca, người không thể bắt công như vậy a!"</i>

Đường Tam bắt đắc dĩ nói: <i>"Bắt công cái gì, người trước hết đi tắm đi. Người ăn Kê quan phượng hoàng quỳ, được hiệu chắc chắn là còn mạnh hơn so với các nàng, người không phát hiện là thể chất của người đã bị hoàn toàn thuế biến sao? Nếu như ta đoán không sai, sau này người sẽ không bị tà hỏa hành hạ nữa. Mặc dù ta không biết chắc là liệu vũ hồn hiện tại của người có tính là phượng hoàng nữa hay không, nhưng chắc chắn là cũng không kém hơn so với phượng hoàng."</i>

Mập mạp lúc này mới phát hiện chính mình một thân dơ bẩn, nhóp nhép cực kỳ khó chịu, bèn vội vã chạy đi tắm.

Đái Mộc Bạch lẳng lẳng đứng một góc, tiếng hổ gầm chấm dứt, hần liền đứng yên một chỗ, hai mắt mấp máy, bộ lông trên người dần dần thu liễm lại, thân thể phát đại cũng từ từ khôi phục bình thường.

Chu Trúc Thanh mặc dù không có tiến lên, nhưng ánh mắt ân cần của nàng nhưng lại tập trung trên người Đái Mộc Bạch, thấy hần hồi lâu không có mở miệng, nàng không nhịn được có chút lo lắng, muốn tiến lên hỏi han nhưng lại có chút thẹn thùng.

Dù sao, nàng trước nay đối với Đái Mộc Bạch vẫn lạnh như băng.

Nhưng nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng chiến thắng sự ngượng ngùng. Mắt thấy Đái Mộc Bạch hồi lâu không nhúc nhích, nàng đành cất bước, cẩn thận tiêu sái tiến đến trước người Đái Mộc Bạch, muốn mở miệng gọi hần, lại sợ ảnh hưởng đến hần, trong chốc lát có chút lưỡng lự.

Ngay khi Chu Trúc Thanh ngẩng đầu, tràn ngập lo lắng nhìn chằm chằm vào Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch đột nhiên mở to hai mắt, khiến cho Chu Trúc Thanh giật mình, kinh hô một tiếng rồi lùi lại phía sau, suýt nữa ngã sắp xuống.

Đái Mộc Bạch phản ứng cực nhanh, không hề chần chừ mà ôm lấy nàng.

<i>"Người....., mau buông ta ra. "</i>

Chu Trúc Thanh mặc dù sắc mặt đỏ bừng, nhưng thấy Đái Mộc Bạch tỉnh lại thì nàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đái Mộc Bạch cười nói:

<i>"Là chính người tự đi đến, nay lại muốn chạy? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? "</i>

<i>"Người, người vô sỉ....., mau buông ta ra. Ai tự mình đi đến? "</i> Chu Trúc Thanh ở trong lòng Đái Mộc Bạch, cúi đầu ra sức giãy dụa. Nhưng lại như thế nào cũng không thoát nổi vòng tay ôm chặt của Đái Mộc Bạch. Hồn lực của nàng đã tăng lên không ít, nhưng vẫn còn xa mới là đối thủ của cường công hệ hồn sư Đái Mộc Bạch?

Đái Mộc Bạch cúi đầu, ghé sát vào tai Chu Trúc Thanh nhẹ giọng nói: <i>"Người quan tâm đến ta, yên tâm đi, lão phu quân của người không có việc gì. Rất tốt. "</i>

<i>"Người....."</i> Chu Trúc Thanh ngẩng cao đầu, chuẩn bị cự lại Đái Mộc Bạch một câu : người là lão phu quân của ai ?

Nhưng khi nàng vừa chuẩn bị cất mồm thì lại nhìn thấy cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch. Trong cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch kia tràn ngập ánh sáng và sự chân thành mà chăm chú nhìn kỹ vào mắt nàng.

Không thể không thừa nhận là cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch có khả năng uy áp chấn nhiếp tinh thần rất lớn, Chu Trúc Thanh chỉ cảm thấy đại não một cơn choáng váng, những lời phản bác định nói ra cuối cùng lại nhin lại trong long, đang dấy dựa ở trong lòng hấn, thân thể nàng cũng mềm lại vài phần.

Đái Mộc Bạch trong lòng rất là đắc ý, vừa thừa cơ ôm Chu Trúc Thanh, lại vừa mới đột phá chướng ngại bốn mươi cấp càng khiến hấn hấn vui vẻ.

Bất quá, Đái Mộc Bạch cũng không cao hứng được lâu lắm. Hấn đột nhiên giật mình, ngay khi hấn buông lỏng cảnh giác thì chỉ trong nháy mắt, Chu Trúc Thanh đã linh hoạt thoát khỏi lòng hấn. Thân hình vừa lóe lên đã ở bên ngoài, hung hăng nhìn chăm chăm vào hấn :

<i>"Những lời hoa bướm này tốt hơn là để dành mà nói với tình nhân của người đi. Sau này cũng đừng có nhìn ta với cái ánh mắt đó. "</i>

<i>"Ách....."</i>

Đái Mộc Bạch cười khở nhìn nàng:

<i>"Trúc thanh, ngươi đừng có cứng đầu cứng cổ như vậy nữa có được hay không. Người không thấy là ta gần đây đã trở nên rất thuần khiết hay sao? Thuần khiết như Đường Tam vậy. "</i>

Chu Trúc Thanh hừ một tiếng:

<i>" Hừ , từ bao giờ mà ngươi đã trở nên bằng thanh ngọc khiết không một hạt bụi như Tam ca vậy. "</i>

Đường Tam cố nín cười, vội vã chuyển hướng đề tài:

<i>"Mộc bạch. Đột phá sao? "</i>

Đái Mộc Bạch có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Đường Tam nói:

<i>"Đã đột phá chương ngại, hơn nữa hồn lực cực kỳ sung túc, chờ tới sau khi ta đạt được hồn hoàn tới này là có thể đánh giá được chính xác sự tiến bộ. Tiểu tam. Người chừng nào thì lúc rảnh rỗi thì dạy cho ta xem như thế nào mới được xem như là bằng thanh ngọc khiết, không nhiễm một hạt bụi....."</i>

Có lẽ ở cùng Độc cô bác một chỗ trong một khoảng thời gian đã nhiễm một ít ảnh hưởng của lão quái vật cho nên Đường Tam cũng không quá thành thật giống như trước đây, mỉm cười, nói:

<i>"Ngươi sợ rằng không cơ hội rồi. Trừ phi ngươi là xử nam, nếu không làm sao có đủ tư cách nói đến bốn chữ bằng thanh ngọc khiết đây? "</i>

Tiểu vũ cười nói:

<i>"Đúng vậy, cũng chỉ có ca ta mới được tính thôi. Bằng thanh ngọc khiết Đường Tam. Đái thiếu gia, ngươi không còn cơ hội nữa rồi. "</i> Nàng nhắc đến chữ Đái thiếu gia là lần đầu tiên khi nàng và Đường Tam gặp Đái Mộc Bạch dẫn theo cặp song sanh tỷ muội, khi đó thì lỗ điểm kinh lý đã xưng hô như vậy với Đái Mộc Bạch.

<i>"Ách....."</i> Đái Mộc Bạch nhất thời không nói gì. Lại nhìn Chu Trúc Thanh , làm mặt xấu trên nàng rồi mỉm cười, khuôn mặt cũng trở nên có một tia giảo hoạt .

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 187 Bể thanh ngọc khiết Đường Tam Thiếu (2)

Dịch : VBI

"Tiểu vũ, ngươi cũng đừng có giấu cợt ta như vậy. Ta cần phải nói cho người biết, ai dè, xử nam mà gặp phải xử nữ đó tuyệt đối là chuyện thống khổ nhất, sau này có muốn ca ca đây truyền cho Tiểu tam vài chiêu kinh nghiệm ^-^?"

Tiểu vũ nhất thời không cười nổi, nói về trình độ mặt dày thì nàng làm sao có thể là đối thủ của Đái Mộc Bạch. Khuôn mặt đang cười bỗng trở nên xấu hổ đỏ bừng, đứng trốn ở sau lưng Đường Tam không dám đi ra. Bàn tay nhỏ bé lại không ngừng khẽ lắc lắc vai Đường Tam.

Tiểu vũ cũng không có nhìn thấy rằng lúc này Đường Tam trong ánh mắt có chút thất thần, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì, trong ánh mắt có vài phần mê ly.

Đường Tam cấp xuất tiên phẩm đại lễ có thể nói là có kết quả hoàn mỹ, ngoại trừ Tiểu vũ không ăn Tương tự đoạn trường hồng, tất cả mọi người đều có được tiện nghi không nhỏ. Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực đã có một bước tiến dài.

Trong đó được lợi lớn nhất không phải là Đái Mộc Bạch đột phá chương ngại bốn mươi cấp, cũng không phải hồn lực tăng lên bảy cấp Chu Trúc Thanh mà lại là Mã Hồng Tuấn, kẻ đã loại bỏ tạp chất mà tinh thuần được tà hỏa.

Sau khi tắm rửa xong, Mã Hồng Tuấn giống như là lột xác vậy, mặc dù hai tròng mắt vẫn nhỏ, nhìn qua thì vẫn còn béo nhất trong số bảy người, nhưng thần thái đã khác hẳn lúc trước, vẻ mặt anh khí, ánh mắt lóe ra hồng kim quang mang làm cho người ta vài phần chấn nhiếp mãnh liệt.

Cho dù là không có thi triển võ hồn nhưng chỉ thoáng tới gần hẳn một chút cũng có thể cảm nhận được nóng rực khí lưu trên người hắn.

Điều này rõ ràng là do sau khi hồn lực tăng lên thì hắn vẫn còn chưa thể hoàn toàn khống chế được hồn lực.

Đại sư trở về đồng thời cùng Mã Hồng Tuấn, nhìn thoáng ngoài mặt thì hắn tựa hồ cũng không có biến hoá gì, nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy là đại sư tựa hồ trở hơn tới vài tuổi, da tay cũng sáng và căng

hơn nhiều so với trước kia, hơi
thở toàn thân trở nên thu liễm.

<i>"Sư phụ. Ngài cảm thấy thế nào? "</i> Đường Tam thấy đại sư trở về, vội vã
chạy lại hỏi.

Đại sư sắc mặt có vẻ có chút cổ quái:

<i>" Đã hơn ... ba mươi năm. Không nghĩ là điều mà ta bao lâu nay vẫn mong chờ,
hôm nay đã đạt được. Xem ra, ta đã có
phần xem thường ngoại lực, ta đã đột phá được chương ngại ngăn trở cả vài thập
niên . Ta hiện tại hồn lực đã tới ba
mươi cấp rồi. "</i>

Ba mươi cấp, có lẽ đối với Sử Lai Khắc Thất Quái mấy tiểu quái vật này mà nói thì
cũng không tính cái gì, chỉ là một
quá trình trong một giai đoạn tu luyện của bọn họ mà thôi.

Nhưng đối với đại sư mà nói thì cánh cửa ba mươi cấp này là đã làm hấn đau đầu
trong suốt vài thập niên qua. Để đột phá
chương ngại ba mươi cấp, hấn đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm lực, trả giá
bằng bao nhiêu nỗ lực, bao nhiêu cố gắng.
Lúc này dưới sự trợ giúp của cửu phẩm tử chi thì rốt cục cũng đã có đột phá, cái
cảm giác lúc này là vô cùng quái dị
này đã khiến cho đại sư không nói nên lời. Nhưng nói cho cùng thì đột phá cũng là
đại hảo sự, hấn cũng rất cực có thể
có thể đi tìm cho mình đệ tam hồn hoàn rồi.

<i>"Sư phụ, chúc mừng ngài. Nói không chừng sau khi đột phá ba mươi cấp, ngài
sau này tu luyện hấn là có thể ngày tiến
ngàn dặm. "</i>

Đại sư than nhẹ một tiếng:

<i>"Ta năm nay đã năm mươi tuổi rồi, hồn sư tu luyện, tuổi càng lên cao thì khó
khăn càng lớn, nói đại khái thì sau khi
sáu mươi tuổi thì sẽ rất khó có thể tăng lên nữa. Ta còn bao nhiêu năm chứ? Ta sớm
đã từ bỏ kỳ vọng trở thành một gã
cường đại hồn sư rồi. Các người mới là hy vọng của ta. Hảo, bảy người các người bắt
đầu từ bây giờ hãy ở tại chỗ này,
công hiệu của dược thảo mặc dù rất tốt nhưng cố gắng thì vẫn không thể kém khi
trước. Các người mới vừa ăn xong dược
vật công hiệu tốt như vậy, trong khoảng thời gian này cứ ở tại chỗ này tu luyện mà
củng cố, ổn định lực lượng. Bảy ngày
sau, ta sẽ cùng Mộc bạch lại đi liệt sát hồn thú mà thu hồn hoàn. "</i>

Nghiên cứu của Đại sư tại phương diện vũ hồn đều khiến tất cả mọi người bội phục,
nay thực lực bản thân gia tăng càng
khiến cho niềm tin của mọi người vào việc tu luyện càng lớn, không ai nghi ngờ điều

đại sư nói, tất cả đều gặt đầu.

Đái Mộc Bạch mặc dù đã đạt tới bốn mươi cấp, nhưng căn cứ theo lý luận của đại sư tranh luận với mười đại trung tâm của giới hôn sư thì chương ngại hôn hoàn cũng không thể ngăn cản hôn sư gia tăng hôn lực, chỉ bất quá là bởi vì không có hôn hoàn dẫn đạo cho nên không thể nào tiến vào cấp độ kế tiếp mà thôi, vẫn ở tại cấp độ tu luyện cũ mà không có cách nào đột phá cấp bậc tiếp theo, tuy nhiên thì hôn lực tu luyện vẫn súc tích lại cho tới khi đạt được hôn hoàn thì sẽ hiện lộ ra.

Ví dụ như là một gã hôn sư đột phá chương ngại ba mươi cấp mà tiến vào ba mươi cấp thì cần phải có một cái hôn hoàn mới có thể tiến vào ba mươi một cấp mà đạt được danh hiệu hôn tôn .

Nhưng nếu như hắn vẫn không có được hôn hoàn thì vẫn bảo trì tu luyện tại ba mươi cấp, hôn lực của hắn mặc dù không thể đột phá lên một cấp độ mới nhưng vẫn tích tụ lại. Cho tới khi đạt được hôn hoàn thì những cái tích tụ này sẽ đột ngột phóng ra mà tăng vọt theo cấp bậc tương ứng . Cái này cũng giống như tình trạng của Đường Tam lúc đạt được đệ nhất hôn hoàn.

Mấy ngày kế tiếp, Sử Lai Khắc Thất Quái đều ở trong gian nhà gỗ nhỏ vốn thuộc về liễu nhị long mà tập trung tu luyện hôn lực, củng cố được hiệu. Ngay cả đại sư cũng không ngoại lệ. Thức ăn mỗi ngày đều do Phất Lan Đức sai người đưa tới. Để cho bọn họ có thể an tâm tu luyện, Phất Lan Đức còn cử Triệu Vô Cực cùng hai gã sư phụ thực lực mạnh đến ở bên cạnh căn nhà gỗ để bảo hộ.

Trong căn nhà gỗ, Sử Lai Khắc Thất Quái và đại sư ngồi vây quanh thành vòng tròn, trên thân thể mỗi người đều lóe ra các loại quang mang khác nhau.

Bất đồng hơi thở hỗ trợ lẫn nhau.

Ngồi ở trong cùng là Đái Mộc Bạch, trên người hắn, hai đạo hắc bạch quang mang tương giao chói sáng toát ra một loại khí thế bá đạo.

Ở bên trái Đái Mộc Bạch chính là Chu Trúc Thanh, hắc sắc quang mang lấp lánh linh xảo. Ở bên phải Đái Mộc Bạch chính là đại hượng tràng thúc thúc Áo tư tạp, quang mang trên người hắn chính là quái dị nhất. Ăn xong bát tiên lan, hắn hôn lực bỗng biến thành màu phấn hồng, cái loại quang mang này bỗng xuất hiện trên người một vị nam tử hôn sư quả thực là khiến cho người khác cảm thấy có chút quái dị.

Ở bên phải Áo tư tạp là Đường Tam, trên người Đường Tam thì bạch sắc quang mang chiếm phần lớn, còn có cả hồng lam lưỡng sắc quang mang huyền phù ẩn hiện, chỉ bất quá là màu sắc đều rất nhạt, nếu không nhìn kỹ thì rất khó có thể nhận ra.

Bên cạnh Đường Tam chính là Tiểu vũ, trên người tràn ngập quang mang màu đỏ sậm, hai tay nắm chặt Tương tư đoạn trường hồng, mặc cho hương thơm phiêu đẳng trước mặt, cứ lảng lạng tu luyện.

Bao bọc quanh Mã Hồng Tuấn là một cỗ kim xích quang mang, Trữ Vinh Vinh thì lại là màu vàng đậm, còn đại sư thì trên người phóng xuất ra một cỗ tử sắc quang mang nhàn nhạt. Cả nhà gỗ quang mang lưu chuyển, vạn phần điểm lệ.

Được tiên phẩm dược thảo hỗ trợ, lúc này Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực đều có biến hóa.

Tà Mâu Bạch Hồ Đái Mộc Bạch, bốn mươi cấp.

Hương Tràn Chuyên Mai Áo tư tạp, ba mươi tám cấp.

Thiên Thủ Tu La Đường tiểu tam, ba mươi bảy cấp.

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn, ba mươi sáu cấp.

Nhu Cốt Mị Thổ Tiểu vũ, ba mươi lăm cấp.

Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh, ba mươi bảy cấp.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh, ba mươi tám cấp.

Sử Lai Khắc Thất Quái vốn vừa mới đột phá vào giai đoạn ba mươi cấp, bỗng chốc cố bước nhảy vọt tiến sâu vào bốn mươi cấp, quá trình ngắn ngủi như vậy không ai có thể nghĩ tới.

"Tiểu tam. " Mọi người đang tu luyện, từ bên ngoài căn nhà gỗ ngoại đột nhiên truyền đến thanh âm của Phất Lan Đức.

Đường Tam chậm rãi mở hai mắt, lẳng lẽ tiêu sái bước ra khỏi căn nhà gỗ.

"Phất Lan Đức viện trưởng, ngài tìm ta? " Đường Tam hỏi.

Phất Lan Đức gật đầu, nói: "Độc cô tiên bối dẫn theo Độc cô nhận đến, bảo ta gọi người tới, tựa hồ như có chuyện gì.

Tiểu tam, người phải cẩn thận một chút, Độc cô bác này là nhân vật rất nguy hiểm."

Đường Tam tự nhiên biết Độc cô bác tìm đến mình là bởi chuyện gì, mỉm cười nói:

"Phất Lan Đức viện trưởng, ngài yên tâm đi. Không có việc gì đâu. "

Phất Lan Đức dẫn theo Đường Tam rời khỏi sân lâm, đi tới chủ giáo học khu (trường) .

</div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Từ khi tới học viện, Đường Tam vẫn chưa có quan sát kỹ nơi này.

Chủ giáo khuôn viên (sân trường) mặc dù không có hoa lệ như Thiên đấu hoàng gia học viện , nhưng lại cực kỳ hữu dụng, lúc này, trên thao trường đang có không ít đệ tử trao đổi với nhau .

Hai người đi vào giáo chủ học lâu (lớp học), phải đi tới tầng thượng thì Đường Tam mới nhìn thấy Độc cô bác.

Chỗ này chính là Độc cô bác yêu cầu, hẳn luôn thích thanh tịnh. Mà nơi này lại có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn. Mở ra cửa sổ ra là có thể nhìn thấy đại sân lâm phía sau, hàng ngày đều có thể hít thở bầu không khí trong lành. Cái loại cảm giác này Độc cô bác căn bản là rất thích.

Vì để làm cho lão quái vật có điểm thoải mái, Phất Lan Đức đã phải căn răng mà chi tiêu, sau khi Độc cô bác tới , Phất Lan Đức đã phải cho lắp đặt lại nội thất một phen. Lúc này nhìn qua, bày biện quả thật cũng đã có vài phần rực rỡ hoa lệ.

Ở trong phòng, Độc cô bác đang nhắm mắt ngồi trên ghế lớn, thân thể khẽ đung đưa, khi Đường Tam tiến vào thì hắn mới mở mắt mỉm cười nhìn Đường Tam. Ở trên chiếc giường lớn, Độc cô nhận đang ngồi dựa vào đầu giường, bộ dáng hết sức an nhàn.

"Tiểu quái vật, ngươi đã đến rồi. " Độc cô bác chủ động bắt chuyện với Đường Tam. Đồng thời hướng Phất Lan Đức mà phất tay một cái, ý bảo hắn có thể đi .

Phất Lan Đức đối với Độc cô bác quả thật có chút e ngại, vỗ vỗ Đường Tam bả vai, ý bảo hắn cẩn thận, rồi mới lui ra ngoài.

Phất Lan Đức đi, Đường Tam tự nhiên đã không phải khách khí với Độc cô bác, cứ tự nhiên đi tới một cái ghế xô pha mà ngồi xuống.

Từ lúc Đường Tam tiến vào cửa, ánh mắt hung tợn của Độc cô nhận nhìn chăm chăm vào hắn, còn Đường Tam thì vẫn giả bộ không biết, coi như là không có nàng ở đó.

<i>"Gia gia, người gọi cái tên tiểu hồn đản này tới làm gì? Người còn chưa có nói cho ta biết, tại sao lại đến cái học viện rách nát này làm cái gì cổ vắn cơ chứ. Cho dù muốn làm thì cũng phải đến Thiên đấu hoàng gia học viện của chúng ta a! "</i> Độc cô nhận có chút làm nũng hướng Độc cô bác nói.

Độc cô bác nói: <i>"Hảo, Nhận nhận, sau này không nên gọi hắn là tiểu hồn đản này, tiểu hồn đản nọ. Tiểu quái vật Đường Tam này mặc dù có điểm đáng trách, tuy nhiên thì hắn có rất nhiều điều đáng để cho người học tập. Người nhìn người xem, đã hai mươi một tuổi mà vẫn như một cái tiểu hài tử. Hắn thì mười bốn tuổi còn chưa đến, tâm tính so với người đã thành thực hơn rất nhiều. "</i>

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ. Cái gì mà mười bốn tuổi. Ta cả hai kiếp cộng lại, cũng có tới bốn mươi tuổi. Như thế nào có thể ngây thơ như cháu gái người .

Độc cô nhận không nghĩ tới là Độc cô bác tự nhiên lại đánh giá cao Đường Tam đến như vậy, khẽ hừ một tiếng:

<i>"Có gì đặc biệt hơn người. Lần trước là ta khinh thường chủ quan mà thôi. Nếu gặp lại lần nữa, ta xem là hắn sẽ rằng rơi đầy đất. "</i>

Đường Tam mỉm cười nói:

<i>"Ta nghĩ là người rất nhanh sẽ có cơ hội thực hiện cái nguyện vọng này. Chỉ nửa năm nữa là các cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục sẽ tái tranh tài. Chúng ta cùng ở Thiên đấu thành, ta nghĩ, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại. "</i> Là lại đụng hàng đó mà^-^

Độc cô nhận khinh thường hừ một tiếng:

<i>"Lần trước nếu như không phải chúng ta khinh địch, kẻ thua nhất định đã là các người. Ngày đó các người đánh lên chúng ta, sớm muộn gì chúng ta cũng phải tính sổ. "</i>

Độc cô nhận không biết Đường Tam nông sâu ra sao nhưng Độc cô bác lại rất rõ ràng, bỗng nhớ tới kinh khủng tử mẫu Truy hồn đoạt mệnh, Độc cô bác cũng không tránh khỏi rung mình một cái, hắn cũng không tin rằng tiểu quái vật kia chỉ có bốn cổ ám khí, trừng mắt nhìn kỹ Đường Tam nói:

<i>"Tiểu quái vật, người khác ta mặc kệ, bất quá, đến lúc đó người cũng không thể làm thương cháu gái ta. Nếu không ta sẽ không để yên cho tiểu tử người đâu. "</i>

Độc cô nhận bất mãn nói:

<i>"Gia gia, người đang nói cái gì vậy. Hắn như thế nào có thể khiến ta bị thương lần nữa đây. Cái này không phải là đang dương oai cho kẻ khác mà làm nhục uy phong của chính mình hay sao? "</i>

Độc cô bác nói: <i>"Người khác ta không biết, bất quá, nếu như các người xem thường tiểu quái vật này thì ta có thể cam đoan, các người đối chiến với hắn sẽ nếm mùi đau khổ không ít đâu. Người biết hắn hiện tại hồn lực đã bao nhiêu cấp không? So với người cũng kém là bao nhiêu, đã ba mươi bảy cấp rồi. Nếu như cho hắn nửa năm thời gian, nói không chừng tiểu quái vật này có thể đột phá chưởng ngại bốn mươi cấp. Người và hắn cùng là khống chế hệ hồn sư, nhưng ta có thể khẳng định, người hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. "</i>

Nghe độc cô bác lần nữa ca ngợi Đường Tam, Độc cô nhận tâm tình đột ngột biến hóa, mạnh mẽ từ trên giường nhảy xuống, vẻ mặt ủy khuất trừng trừng nhìn kỹ Đường Tam:

<i>"Tiểu hồn đản, người nhìn nọt gia gia ta cái gì mà hắn đã luôn ca ngợi người như vậy. Gia gia, ngài không thu tiểu hồn đản này làm đồ đệ đấy chứ? "</i>

Độc cô bác nét mặt già nua nhất thời đỏ lên, hai người tại dụng độc cũng chỉ là tham khảo, học tập lẫn nhau, Đường Tam tất nhiên là từ Độc cô bác mà học được không ít tri thức, nhưng Độc cô bác cũng cho rằng chính bản thân hắn cũng chiếm được rất nhiều tiện nghi, trong nhất thời dĩ nhiên không biết nên trả lời cháu gái như thế nào.

Đường Tam cũng từ ghế xô pha đứng dậy :

<i>"Ta còn muốn tu luyện, không có thời gian cùng người ở đây nói cái chuyện nhàm chán này. Thực lực như thế nào thì cứ lên lôi đài sẽ thấy. Lão quái vật, đây là ta được thảo ta điều chế, người cho nàng mỗi ngày uống một lần vào giờ tỵ. Liên tục bảy ngày, độc tố sẽ tiêu trừ. Bất quá, người trước hết phải tìm cho nàng một cái hồn cốt mới được. Với bản lĩnh của người, cái này không phải chuyện khó đi sao. "</i>

Độc cô bác nhận bảy cái bình thủy tinh từ Đường Tam, hướng hắn gật đầu, rồi nói:

<i>"Tiểu quái vật, thiên hạ không có tiệc rượu nào không tàn. Tâm nguyện của ta cũng đã hoàn thành, không thể lưu lại ở

chỗ này. "

"Người phải đi? " Đường Tam giật mình nhìn hắn.

Độc cô bác gật đầu, "Ta có chút chuyện phải đi xử lý. Nếu nhanh thì có lẽ có thể trở về trước khi các người tham gia cao cấp hồn sư học viện tranh tài. Đừng quên, không được phép tổn thương Nhạn nhạn. "

Đường Tam liếc liếc mắt nhìn Độc cô nhạn đằng đằng sát khí đang đứng ở bên cạnh, thản nhiên nói:

"Nể mặt người, ta sẽ không đối phó với nàng. Bất quá, người tốt nhất cũng nhắc nhở nàng một chút, bảo nàng đừng có gây chuyện với ta." Nói xong những lời này, hắn liền xoay người hướng ngoài cửa đi ra. Độc cô nhạn còn muốn nói cái gì nhưng bị Độc cô bác dùng ánh mắt sắc bén chặn lại.

Đường Tam đi ra tới cửa đột nhiên dừng cước bộ lại, quay đầu lại nhìn về phía Độc cô bác, một già một trẻ ánh mắt gặp nhau ở không trung, Đường Tam mặc dù đã cố hết sức che dấu, nhưng từ hắn trong mắt, Độc cô bác vẫn có thể nhìn ra một tia không muốn.

"Lão quái vật, đi đường cẩn thận. Đừng quên hai cái thiết đảm. "

"Người cũng bảo trọng. " Độc cô bác cúi đầu, hướng Đường Tam mà phát phát tay. Không biết tại sao, ánh mắt của hắn lúc này lại có chút mờ mịt, Đường Tam mang đến cho hắn một cảm giác mà Độc cô nhạn cũng chưa bao giờ cảm thấy qua.

Mãi cho đến lúc ra khỏi chủ giáo học lâu, tâm tình của Đường Tam vẫn chưa khôi phục lại, mấy ngày nay hắn mặc dù một mực tu luyện, phải rất nỗ lực để tập trung tinh thần, mà tâm tình hết sức phức tạp lúc này của hắn bây giờ cũng không có thể cởi bỏ.

Cái tâm tình hết sức phức tạp xuất hiện đột ngột lúc này thậm chí còn không thể chia sẻ với bất kỳ ai. Hắn thật sự cảm thấy khó hiểu, tại sao lại quay lại nhìn một cái? Hiện tại lão quái vật phải rời đi, hắn tâm tình cũng không thoải mái.

Độc cô bác ly khai một cách lạnh lẽ, hắn không có nói cho bất kỳ ai, đã hai ngày không thấy bóng dáng của hắn.

Phất Lan Đức đối với việc Độc cô bác rời đi cũng cũng không kỳ quái, dù sao, người ta là Phong hào đấu la, chẳng lẽ lại

có ai có thể hạn chế sự tự do của hắn hay sao? Độc cô bác rời đi ngược lại còn khiến cho hắn nhẹ người hơn, ít nhất trong học viện cũng không còn cái thùng hoả dược không biết nổ lúc nào.

Mấy hôm sau, Sử Lai Khắc Thất Quái tạm thời hoàn thành thời gian bế quan. Phất Lan Đức, liễu nhị long hộ tống đại sư và Đái Mộc Bạch đi đến khu rừng rậm mà lần trước vào lúc mặt trời lặn Độc cô bác đã lập sát hồn thú, Trữ Vinh Vinh xin nghỉ phép về thăm nhà. Năm người còn lại tạm thời vào học viện cao cấp học tập.

Trữ Vinh Vinh vốn đã sớm muốn về nhà một chuyến, chỉ là bởi vì Đường Tam tự nhiên mất tích, không có cách nào giúp nàng luyện chế ám khí. Lần này Đường Tam trở về, thực lực của nàng gia tăng toàn diện. Nàng mang theo vài phần đặc ý cùng với cơ quan ám khí Đường Tam cấp cho mà tái hồi Thất Bảo Lưu Ly tông.

Nhìn giáo phục trên người, Đường Tam không khỏi có chút bất đắc dĩ, không biết có phải Phất Lan Đức cố tình chơi ác hắn hay không, hắn sau khi tiếp quản học viện thì lập tức đổi học viện giáo phục thành màu xanh biếc, hoặc là màu xanh biếc có pha vài chấm vàng.

Đừng nói Chu Trúc Thanh, Tiểu vũ cả đám người đều đang nhú mày, ngay cả Đường Tam cũng có chút cảm giác buồn cười.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 188: Trở nên quán thông (1)

Dịch : VBI

Quần áo như thế này còn có thể đi ra ngoài gặp người khác sao? Chẳng phải là người ta cười cho vỡ bụng sao? <i>" Áo tư tập chỉ vào năm chữ lớn màu đỏ thêu trên ngực áo mình : Sử Lai Khắc học viện.

Mập mạp cười khổ nói:

"</i>Trước kia ta không nghĩ đến là khiếu thẩm mỹ của sư phụ lại kém như vậy a, như thế nào lại phối hai cái màu xanh, hồng với nhau. Chẳng lẽ nửa năm sau, hẳn bắt chúng ta mặc cái này đi tham gia hôn sư học viện tranh tài? Sợ rằng còn chưa có đánh, chúng ta đã bị người khác cười cho chết rồi. <i>"

Đường Tam nói: "</i>Cứ như vậy đi, cũng không phải chỉ có mỗi chúng ta mặc, các đệ tử học viện không phải đều mặc đấy sao? Được rồi, các người cứ ở trong học viện mà tu luyện, hệ thống giáo học ở trong này có cái gì khác không? <i>"

Áo tư tập nuốt nước miếng một cái nói:

"</i>Thật ra thì không có cái khác biệt gì, chỉ là có rất nhiều mỹ nữ a. Mọi người đều nói là nữ hôn sư số lượng rất ít, nhưng điều này không có xảy ra tại học viện của chúng ta a. Ở đây ít nhất có tới hơn nửa đều là nữ hôn sư. Nghe nói, đều là bởi vì liễu nhị long phó viện trưởng. Các nàng đại đa số đều là lấy nhị long phó viện trưởng làm thần tượng đấy.<i>"

"</i> Trong học viện tổng cộng có sáu ban . Dựa theo cấp bậc khác nhau mà chia ra. Chỉ cần đạt tới cấp bậc là có thể thăng cấp, không cần thông qua khảo thí. Chỉ có lúc tốt nghiệp thì mới có hai cuộc khảo thí, một cái là thực chiến, còn có một cái tốt nghiệp nhiệm vụ. Dựa theo cấp bậc phân chia, từ cấp hai mươi đến cấp hai mươi lăm thì có ba ban, nhân số nhiều nhất, ước chừng có tới một trăm hai mươi nhân thủ. Từ cấp hai mươi lăm đến cấp ba mươi thì có hai ban, ước chừng cũng nhiều hơn tám mươi người, ngoài ba mươi cấp thì có một ban, cũng chính là ban cao cấp của chúng ta. Tính cả chúng ta mới có hơn ba mươi người. Hơn nữa đại đa số đều lớn tuổi hơn so với chúng ta rất nhiều. có người thậm chí đã ngoài ba mươi rồi. <i>"

Mập mạp có chút đắc ý nói:

"Đây là chênh lệch đẳng cấp, bọn họ như vậy thì làm sao có thể đạt tới phong hào đầu la chứ?"

Tiếng chuông tới giờ đi học vang lên, mọi người lúc này mới đi vào phòng học.

Do nguyên nhân tuổi tác cho nên Sử Lai Khắc Thất Quái vóc người tự nhiên không thể so với đám đệ tử đã trưởng thành.

Cho nên bọn họ đều ngồi ở phía trước, hiện tại tất cả Sử Lai Khắc Thất Quái đều đạt tới ngoài ba mươi cấp tự nhiên cũng đều học ở phòng này.

Vừa mới tiến vào phòng học, Đường Tam liền phát hiện không khí trong phòng học có chút khác thường. Không ít ánh mắt đều tập trung vào trên người hắn. Giống như Áo tư tập đã nói thì trong phòng học số lượng nữ đệ tử cũng tương đương với nam đệ tử, mà số nữ đệ tử nhìn Đường Tam thì ánh mắt lại toát ra vẻ kinh ngạc. Còn các nam các đệ tử nhìn hắn thì ánh mắt rõ ràng rất không có thiện ý.

Đường Tam đương nhiên không để ý đến việc người khác nhìn mình như thế nào nhưng hắn cũng muốn tìm hiểu lý do tại sao.

Rất nhanh, hắn liền hiểu được, từ ánh mắt của đám nam đệ tử hắn hiểu được nguyên nhân tại sao lại bị ...soi ^-^.

Đường Tam là bị Tiểu vũ kéo tay dẫn vào lớp học, Tiểu vũ lôi hắn đến ngồi cạnh nàng, ấn hắn ngồi xuống. Hơn nữa, từ đầu tới cuối thì ánh mắt của Tiểu vũ trước sau chỉ tập trung trên người Đường Tam, tựa hồ trong mắt nàng chỉ có hắn mà thôi.

Thực ra thì Tiểu vũ và Đường Tam vẫn còn chưa đến mười bốn tuổi, nhưng nữ hài tử vốn dậy thì sớm hơn so với nam hài tử, Tiểu vũ chẳng những xinh đẹp, còn có một mái tóc dài đen mượt, hơn nữa lại thêm vóc người hoàn hảo mỹ miều khiến cho số thanh niên nam nhân hai mươi tuổi hâm mộ nàng cũng không ít.

Áo tư tập và Mã Hồng Tuấn dường như là không thấy được việc Đường Tam bị soi kỹ, cứ thản nhiên ngồi một góc.

Chu Trúc Thanh thì vẻ mặt lạnh như băng ngồi xuống một góc. Ngoại nhân căn bản không thể nhận ra được bọn họ là năm đồng học thân mật.

Lúc này giáo học sư phụ còn chưa có đến, lớp học bởi vì bọn Đường Tam vào lớp mà có được một chút yên tĩnh ngắn ngủi

rồi sau đó lại lập tức trở nên ồn ào hỗn tạp.

Ngồi ở góc phòng phía sau là mấy người trạc hai mươi baệchi mươi tư tuổi. Một gã thanh niên ánh mắt loé lên rồi lập tức đứng dậy, hướng Đường Tam và Tiểu vũ mà đi tới.

Đường Tam nhẹ giọng nói với Tiểu vũ :

"</i>Tiểu vũ. Xem ra thì ngươi rất được hoan nghênh a! <i>"

Tiểu vũ hừ một tiếng nói:

"</i>Chỉ là một mấy tên đại thúc nhàm chán mà thôi. Ai thèm để ý đến bọn hăn chứ? <i>"

Đường Tam không nhịn được bật cười:

"</i>Đừng nói vậy chứ, bọn họ so với ngươi cũng chỉ lớn hơn cỡ mười tuổi là cùng. <i>"

Tiểu vũ hướng Đường Tam thè chiếc lưỡi hồng đáng đáng yêu mà làm mặt sấu :

"</i>Mười tuổi còn chưa phải là đại thúc hay sao? <i>"

Hai người đang nói, Đường Tam đột nhiên cảm giác ánh sáng phía trước mắt bị chặn lại, bèn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy phía trước đã có bốn người đang đứng. Bốn người này vóc dáng đều rất cao lớn, đứng vây quanh hăn như vách tường vậy.

Đường Tam thanh âm bất biến hỏi : "</i>Các người có việc gì? <i>"

Đứng gần Đường Tam nhất là một gã thanh niên vóc người cường tráng, ước chừng cao đến một thước tám, vai rộng lưng to, mái tóc ngắn màu đỏ, ánh mắt tinh quang lóe ra, thanh âm tức giận nói:

"</i>Tiểu tử, ngươi mới tới? <i>"

Đường Tam gật đầu :

"</i>Đúng vậy, xin chào, ta là Đường Tam. <i>"

Gã thanh niên cường tráng nói: "</i>Nếu là mới tới thì xem ra ngươi vẫn chưa biết hết luật lệ của ban cao cấp chúng ta đúng không. <i>"

"</i>Luật lệ? <i>" Đường Tam có chút sững sốt.

Gã thanh niên cường tráng gật đầu:

"Không sai, chính là luật lệ. Người chẳng lẽ không biết rằng Tiểu vũ là người người không thể ngồi cạnh sao? Ai cho phép người ngồi ở chỗ này?"

"Ta."

Đường Tam còn chưa kịp nói hết câu thì Tiểu vũ đã vỗ bàn đến rầm một cái, trước mặt Đường Tam thì nàng rất ôn thuận, nhưng ở trước mặt người khác thì nàng vẫn là Nặc định học viện đại tỷ. Nàng đập bàn đến rầm một cái, toát ra vài phần khí thế hung hãn. Một tiếng đập bàn vang lên, bốn gã thanh niên cao lớn cơ hồ đồng thời run rẩy một chút, đều vô thức lui lại phía sau.

Tiểu vũ một chân gác lên trên ghế, tay trái chống sườn, tay phải chỉ vào bốn người, tức giận quát:

"Lũ vô công rồi nghề các người không có chuyện gì làm phải không? Đều cút ngay cho ta, nếu không thì đừng trách là Tiểu vũ tỷ ta không khách khí."

Gã thanh niên cường tráng bị Tiểu vũ quát lớn đích trên mặt có chút khó coi :

"Tiểu vũ, đây là chuyện của nam nhân chúng ta, người đừng có quản vào. Ta nhường người không phải là vì sợ người. Chẳng lẽ người cho rằng ta dễ dàng ngồi tại vị trí cao nhất trong học viện này hay sao?"

Đường Tam không nhịn được bèn hỏi :

"Vị học trưởng này, xin hỏi vị trí cao nhất trong học viện là cái gì vậy?"

Một gã đệ tử cao gầy đứng bên cạnh gã cường tráng thanh niên không nhịn được nói :

"Thật là tên ngu ngốc, ngay cả vị trí cao nhất trong học viện cũng không biết. Cấp cao nhất, chính là người lợi hại nhất trong tất cả đệ tử học viện."

Nghe hắn nói vậy, Đường Tam có chút cảnh giác, trên dưới đánh giá gã cường tráng thanh niên trước mặt:

"Thì ra là như vậy."

Hắn cho rằng, đối phương nếu đã nói như vậy thì gã thanh niên cường tráng kia thực lực còn mạnh hơn Đái Mộc Bạch, nhìn

qua cũng có thể thấy rằng đối phương thực lực cũng gần đạt đến gần bốn mươi cấp chứ không kém hơn đâu.

Gã thanh niên cường tráng thoáng có chút đặc ý :

"</i>Tiểu tử, ngươi hiện tại có hai sự lựa chọn, một là cùng ta đơn đả độc đấu, nếu người đánh thắng ta thì ta thừa nhận là người có đủ tư cách ngồi ở chỗ này. Thứ hai là lập tức rút đi, tìm chỗ khác mà ngồi. <i>"

Đường Tam từ trước tới giờ cũng không thích gây chuyện, nhưng hắn cũng chưa bao giờ sợ gây lộn. Càng hướng chỉ là đối phương cố ý nhằm vào Tiểu vũ tới. Bất luận là như thế nào thì thân là ca ca của Tiểu vũ, hắn như thế nào có thể lui bước.

"</i>Đơn đả độc đấu ở ngay đây? <i>" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Thanh niên cường tráng hãnh diện nói: "</i>Đối phó với một cái tiểu hài tử như người như chẳng lẽ còn phải chọn đấu trường sao? Yên tâm đi, ta cũng không bắt nạt tiểu tử ngươi, ta không cần đệ tam hồn kĩ. <i>"

Ở cách đó không xa, Áo tư tặc không nhịn được nói:

"</i>Cái này gọi là tự lấy dây buộc mình a, nếu như vậy thì làm sao có thể sống sót được đây <i>"

Đường Tam nhẹ nhàng nói:

"</i>Vậy cứ đến đây đi. <i>" Đối mặt với đối thủ không rõ thực lực, hắn tuyệt sẽ không khinh địch, lập tức đứng dậy phóng thích ra vũ hồn.

Ba cái hồn hoàn đột ngột xuất hiện trên người Đường Tam, bốn người của gã thanh niên cường tráng lập tức biến sắc, hiển nhiên là không ngờ rằng Đường Tam lại có được hồn hoàn tương hợp tốt đến vậy.

"</i>Đường Tam, vũ hồn lam ngân thảo, ba mươi bảy cấp khống chế hệ chiến hồn tôn, xin chỉ giáo. <i>"

"</i>Cái gì? Người đã đạt tới ba mươi bảy cấp? <i>" Thanh niên cường lấy làm kinh hãi, trong lòng không khỏi có chút hối hận chính mình mới vừa rồi nói không thi triển đệ tam hồn kĩ. Nhưng hắn dù sao là từng lam phách học viện đệ nhất cao thủ, trận tỷ thí này chính là hắn khơi mào, tự nhiên không thể lui bước.

Gầm nhẹ một tiếng, thân thể nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Thân thể vốn đã cực kỳ cường tráng một lần nữa bành trướng, nhất là cơ tay, cơ hồ lớn gấp đôi, đồng thời cánh tay cũng dài ra, kéo đến gần đầu gối, hiện ra một bộ lông màu đen.

Thái long, vũ hồn : Đại lực tinh tinh, ba mươi bảy cấp cường công hệ chiến hồn tôn, xin chỉ giáo."

Ba mươi bảy cấp? Đường Tam sửng sốt một chút, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười cổ quái.

Nếu như là thực lực của đối phương vượt qua mình thì còn có thể đem đến cho hắn chút ít phiền toái, nhưng hồn lực của đối thủ cũng chỉ tương đương, vậy thì trận chiến này đã trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Thái long hướng Đường Tam vẫy tay một cái, hàm ý bảo là cứ ra tay trước đi. Đường Tam cũng không khách khí, hữu thủ khẽ phất, lực quang lóe lên trong nháy mắt lực sắc quang mang trong phóng thích ra. Lúc này khoảng cách giữa hắn và Thái long cũng rất gần, trong lớp học, các đệ tử chỉ chứng kiến một mảnh lực sắc quang mang, ngay sau đó, Thân thể của Thái long đã bị một cái lưới bao trùm vào bên trong.

Tỷ thí bắt đầu đã nhanh, kết thúc còn nhanh hơn, Đường Tam sau khi cởi bỏ chu võng trói buộc, không thèm nhìn Thái long một cái, cứ thế quay lại ngồi cạnh Tiểu vũ. Thái long mặc dù lỗ mãng, nhưng cũng coi như trực tính, cho nên hắn cũng cũng không có ý định thương tổn đối thủ mặc dù vừa mới động thủ đã thi triển ra đệ tam hồn kĩ.

Thái long chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, thân thể cũng rất khó có thể nhúc nhích, tiềm thức bắt đầu ra sức giãy dụa.

Vũ hồn của hắn chính là Đại lực tinh tinh, lực lượng là phương diện mà hắn am hiểu nhất, hắn mới không tin là lam ngân thảo mỏng manh này có thể vây khốn hắn.

Nhưng ngay lập tức thì sắc mặt của vị cự đệ nhất cao thủ này liền thay đổi, chu võng trói buộc do lam ngân thảo đã đan lại thành một cái đại võng thập phần bền bỉ, bất luận hắn giãy dụa như thế nào cũng không có cách này nới lỏng được mà chu võng này ngược lại còn không ngừng xiết chặt, một cỗ cảm giác nóng cháy đến mãnh liệt từ vùng da tay tiếp xúc với chu võng truyền đến, đồng thời tiếp theo đó là một cảm giác tê dại xuất hiện, lúc này Thái long cho dù có muốn sử dụng đệ tam hồn kĩ cũng không được.

Mặc dù hồn hoàn của hắn cũng là rất mạnh nhưng là cường công hệ hồn sư, hắn

vừa vặn lại bị Đường Tam khắc chế cho nên
căn bản là hắn không có khả năng hoàn thủ.

Một thanh âm vang lên, thân thể cường tráng của Thái long giống như ngọn núi bị
đốn trụ mà đổ ầm xuống, giấy dựa cũng
dần yếu đi, độc tố trên chu võng đã làm cho hắn mất đi năng lực chống cự.

Đúng lúc này, vị sư phụ từ bên ngoài đi vào, chính là người quen cũ, là Đường đậu
hồn sư Thiệu hân của Sử Lai Khắc học
viện .

"</i>Có chuyện gì xảy ra vậy Tiểu tam? <i>"

Thiệu hân vừa nhìn thấy chu võng, ánh mắt liền quay lại Đường Tam, nhíu nhíu
mày hỏi :

"</i>Người như thế nào ngày đầu tiên đi học đã khi dễ đồng học? <i>"

Phòng học một hồi yên tĩnh, ánh mắt các đệ tử nhìn Đường Tam không khỏi thay
đổi.

Đường Tam bất đắc dĩ hướng Thái long mà giơ tay phải lên, lam ngân thảo liền
phiêu tán đi, tụ lại trên chu võng, dưới
tác dụng của hồn lực chu võng bèn thu lại.

"</i>Ta không phục. <i>"

Không còn chu võng trói buộc, Thái long từ trên mặt đất nhảy bật lên. Hắn hướng
Thiệu hân nói:

"</i>Sư phụ, mới vừa rồi là ta hướng Đường Tam khiêu chiến. Chỉ là khinh địch mà
đã bị hắn đánh bại. Đường Tam, ta
không phục. Ta muốn cùng người quyết đấu. <i>"

Tiểu vũ không nhịn được nói:

"</i>Người vô công rồi nghề không có việc gì làm à, đầu người có óc không vậy?
Lực lượng hình hồn sư khiêu chiến với
khống chế hệ hồn sư ? Óc của người toàn là bã đậu à? <i>"

"</i>Ta.....<i>"

Nhớ tới chính mình không có chút khả năng nào chống cự lại chu võng, Thái long
sắc mặt không khỏi có chút biến đổi, hắn
mặc dù thân thể cường hãn nhưng độc tố mà chu võng lưu lại vẫn chưa có biến mất
hết. Hiện tại hắn trên người vẫn còn
một trận tê dại đau nhức.

Nhưng khẩu khí này hắn làm sao có thể nuốt trôi được.

"</i>Có bản lãnh, chúng ta không dùng võ hồn. Chỉ bằng vào thân thể mà đơn đã độc đấu. <i>"

Nói ra những lời này, Thái long sắc mặt không khỏi ửng đỏ. Không ít đệ tử trên mặt cũng đều lộ ra vẻ khinh bỉ, một cái lực lượng hình hồn sư lại đề nghị ngạnh chiến thân thể với khổng chế hệ hồn sư, cái này chẳng phải buồn cười sao?

Nhưng ngoài ý muốn của các đệ tử, Đường Tam lại điềm nhiên gật đầu nói: "</i>Hào. <i>" Vừa nói xong, hắn vừa lại đứng dậy, hướng Thái long đi đến.

Thiệu hâm dụng sức dậm chân lên sàn mấy lần:

"</i>Các người coi nơi này là chỗ nào? Đấu hồn tràng sao? Muốn đánh thì hết giờ học đi tìm chỗ nào đấy mà đánh. Lúc này đang là giờ học. Nếu các người không ngại bị phạt thì cứ tiếp tục đi. <i>"

Thiệu hâm là phụ trợ thực vật hệ hồn sư cho nên không có cách nào dùng vũ lực ngăn cản, tuy nhiên thì không ai dám khư sự xúc phạm tôn nghiêm của hắn.

Thái long trừng mắt nhìn Đường Tam một cái :

"</i>Hết giờ học, ta đợi người. <i>"

Đường Tam chỉ là gật đầu một cái, sau đó xin lỗi Thiệu hâm rồi mới trở lại ngồi cạnh Tiểu vũ .

Tiểu vũ ghé sát vào tai Đường Tam, thấp giọng nói:

"</i>Ca, sau này chúng ta đi học , cái tên Thái long này sẽ rất làm phiền ta, ta không cần biết, hôm nay người trừng phạt hắn một chút để sau này hắn không dám đến làm phiền ta. "

Không có ai hiểu rõ thực lực của Đường Tam hơn Tiểu Vũ, nàng đã từng giao thủ với Đường Tam nhiều lần mà không dùng vũ hồn. Đối với năng lực cận chiến của Đường Tam, lực lượng mạnh như thế nào, kỹ xảo ra làm sao, nàng chính là rõ nhất, . Nàng không tin là Thái long có thể đánh bại được Đường Tam.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 189: Trở nên quán thông (2)

Dịch : VBI

Đường Tam nhìn Tiểu vũ một cái, gật đầu nói:

<i>"Hào. "</i>

Một hồi phong ba như vậy lắng xuống, nhưng Đường Tam cũng khiến cho không ít đệ tử hứng thú. Đám nam đệ tử không ngừng nhìn kỹ hẳn, cũng có không ít nữ đệ tử cảm thấy hứng thú. một cái thiếu niên nhìn qua mới chỉ mười mấy tuổi đã đánh ngã đệ nhất cao thủ học viện, có thể hình dung được tiền đồ trong tương lai của hắn sẽ vinh quang cỡ nào.

Đáng tiếc là Đường Tam và Tiểu vũ ngồi ở hàng đầu, các nàng thu ba ám tổng (liếc mắt đưa tình ^-^) như thế nào cũng vô pháp thu hút được sự chú ý của Đường Tam.

Thiệu hân ho khan một tiếng, bắt đầu chánh thức bắt đầu giờ học.

<i>"Hôm nay khóa đề là tác dụng của thực vật hệ hồn sư tại chiến trường.</i>

Chúng ta đều biết là thực vật hệ hồn sư là những tồn tại yếu nhất tại giới hồn sư giới, nhưng đồng thời bọn họ cũng là những hồn sư không thể không nhắc tới. Có được một gã cường đại thực vật hệ hồn sư làm đồng bọn, thì khả năng chiến đấu lực sẽ tăng lên toàn diện, đặc biệt là khả năng duy trì tác chiến liên tục. Sau đây, ta sẽ cho các người biết một chút về các loại tác dụng của thực vật hệ hồn sư tại chiến trường ....."</i>

Bài giảng của Thiệu hân cũng không tính là sinh động, cả ban cao cấp thì thực vật hệ hồn sư cũng chỉ có mỗi Áo tự tạt mà thôi, cho nên cũng chỉ có hắn mới cảm nhận được bài giảng, phần còn lại của cả lớp đều chìm trong bộ dáng mơ màng buồn ngủ .

Đường Tam đã quên chuyện về Thái long, thỉnh thoảng to nhỏ chuyện trò vài câu cùng Tiểu vũ, đối với bọn họ thì đây bất quá chỉ là nói chuyện với nhau như thường ngày, nhưng cái loại ngọt ngào này lại khiến cho kẻ khác đổ kị.

Đường Tam có thể quên, nhưng Thái long lại không quên, hắn đã bất chấp thể diện mà đổi sở đoản thành sở trường, như thế nào cũng không có thể thua tiếp. Đây là cơ hội duy nhất để hắn lấy lại thể diện..

Ngồi ở phía sau không ngừng đề tụ hồn lực, đem độc tố trong cơ thể bài trừ, khôi phục thể lực.

Chế độ giáo học của học viện cũng không phải là nghiêm khắc, cũng giống như đại đa số các hồn sư học viện, buổi sáng đi học, buổi chiều để cho các đệ tử tự hành tu luyện. Rất nhanh, chương trình học buổi sáng đã kết thúc.

<i>"Ca, chúng ta đi ăn cái gì bây giờ? Thiên đấu thành có rất nhiều món ăn ngon, chiều nay chúng ta đi dạo có được không?"</i>

Nhìn ánh mắt thiết tha của Tiểu vũ, Đường Tam mỉm cười gật đầu nói: <i>"Hảo, vậy thì đi dạo. Bọn Mập mập, Áo tư tạp không biết có đi hay không."</i>

Tiểu vũ hừ một tiếng nói :

<i>"Mặc kệ bọn họ, hai người chúng ta đi thôi, gọi bọn họ làm gì. Tên mập mập kia mặc dù không còn tà hỏa uy hiếp nhưng là bản tính vẫn không thay đổi. Đại hương tràng thúc thúc hèn mọn bỉ ổi như vậy, ta cũng không nguyện ý đi dạo phố cùng hắn."</i>

Tiểu vũ thanh âm cũng không nhỏ, ngồi ở cách đó không xa, Mã Hồng Tuấn và Áo tư tạp đều nghe được hết, Áo tư tạp tức giận nói :

<i>"Tiểu vũ, cho dù ngươi sợ chúng ta phá hư mỹ cảnh của các ngươi thì cũng không nên làm tổn thương ta như vậy đi. Ta anh tuấn tiêu sái , phong lưu nhàn nhã, ngọc thụ lâm phong như vậy, như thế nào hèn mọn, bỉ ổi hả?"</i>

Tiểu vũ thè lưỡi nhìn Áo tư tạp :

<i>" Ngươi có bản lĩnh thì lớn tiếng niệm mấy lần hồn chú của ngươi đi xem mọi người nói về ngươi như thế nào."</i>

<i>"Cái này....."</i> Vừa nhắc đến hồn chú của chính mình, Áo tư tạp có chút bất đắc dĩ.

Hắn vẫn theo đuổi Trữ Vinh Vinh nhưng Trữ Vinh Vinh vẫn giữ khoảng cách với hắn, cũng không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, làm cho Áo tư tạp mỗi ngày đều nỗ lực hết sức. Học tập ở nơi này, vốn trong ban cũng có không ít nữ đệ tử tương mạo, vóc dáng rất ổn. Với ngoại mạo của hắn thì để quyến rũ một chút cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Nhưng mấu chốt là tất cả hôn sư đều khó tránh khỏi việc bàn tán về nhau. Đám nữ hài tử này sau khi nghe nói hôn chú của hắc hèn mọn, bĩ ối thì lập tức cách ly hắc xa xa, không ai muốn dây dưa với cái mùi của đại hương tràng.

Còn Đái Mộc Bạch thì trái lại, rất được hoan nghênh, thư tình gửi đến cho hắc có thối mấy chục phong, từ ban cao cấp có, từ các ban khác gửi tới cũng không ít. Hắc mặc dù không có anh tuấn như Áo tư tạp, nhưng tà mêu lại tràn ngập mị lực phách nhiếp nhân tâm, hơn nữa còn thập phần nam tính, tự nhiên trở thành tiêu điểm của các thiếu nữ. Chỉ đáng tiếc là Đái Mộc Bạch từ khi nhìn thấy Chu Trúc Thanh thì bản tánh trở nên thay, tránh né còn không xong làm sao còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến cho thái độ của Chu Trúc Thanh đối với hắc có phần chuyển biến tốt đẹp.

Đúng lúc này, thanh âm không hời hỏ lần nữa vang lên:

<i>"Đường Tam! Theo ta. "</i>

Thái long mang theo mấy tên tay chân đi tới, chỉ tay vào Đường Tam rồi lại chỉ ra ngoài, sau đó quay đầu bước đi.

Lần này thì ngay cả Mã Hồng Tuấn cũng không nhin nổi :

<i>"Vẫn còn chưa đủ sao. Tam ca, có muốn ta giúp ngươi thu thập hắc hay không ? "</i>

Nếu nói về thủ đoạn thì mập mạp này cũng không phải là kẻ vừa nhưng Đường Tam cho hắc ăn kê quan phượng hoàng quỳ cũng giống như cứu hắc một mệnh, cái ân tình này mập mạp mặc dù không nói ra nhưng lại ghi tạc sâu trong lòng.

Ngoài lý do thân thiết ra thì hắc đối với Đường Tam hắc vẫn có một loại kính trọng đặc thù. Cách xưng hô cũng từ tiểu tam chuyển thành tam ca.

<i>"Không cần, để tự ta đi. "</i> Vừa nói, Đường Tam vừa cùng tiểu vũ đi ra ngoài.

Bốn người bọn Thái long vẫn đi tới sân lâm phái sau chủ giáo học lâu thì mới đình cước bộ.

Giáo phục trên người Thái long cũng đã bị chu vồng của Đường Tam ăn mòn, lúc này đã xé toạc ra, lộ ra một thân hình cường tráng, hai tay không ngừng duỗi ra nắm lại, bộ xương phát ra thanh âm kêu răng rắc ghê người.

Đường Tam gần đây vốn tâm tình có chút bất hảo, Thái long lại liên tiếp khiêu khích càng làm hắn có vài phần ức chế, cũng không nói nhiều, trực tiếp hướng thái long hất đầu :

<i>"Bắt đầu đi. "</i>

Vừa nói xong, Đường Tam cước bộ đột nhiên tăng tốc, vọt một cái đã tới trước mặt Thái long.

Thái long kinh nghiệm chiến đấu hiển nhiên cũng hết sức phong phú, không có kinh hoảng, tay trái thủ trước ngực, hữu quyền quét ngang ra, tạo ra tiếng kêu xé gió ô ô.

Đường Tam không có né tránh công kích của Thái long mà quyền đầu trong nháy mắt vung lên, trực tiếp ngạnh kháng hữu quyền của đối phương đang âm âm kích tới, thân trên khẽ nghiêng sang bên trái nửa vòng, đồng thời lao thẳng lên phải trước, vai phải vừa lúc chấn thẳng vào trên ngực Thái long.

Hắn hữu cước cũng tại đồng thời xuất động, nương theo hữu thủ mà tiến lên, chính là một thức thôi song vọng nguyệt.

Thái long chỉ cảm thấy quyền đầu của mình xuất ra như là đánh vào khoảng không vậy, lực lượng trên nắm tay (quyền đầu) trong nháy mắt biến mất, ngay sau đó, trước ngực một cổ đại lực truyền thẳng đến, dưới chân lão đảo, cả người liền bị kích bay ra ngoài.

Bịch ... thân thể to lớn của Thái long bị bay ra ngoài mấy thước, rơi vào một cây lam ngân thảo.

<i>"Đủ chưa? "</i>

Đường Tam chấp tay mà đứng, mặc dù hắn tuổi còn chưa lớn nhưng lúc này nhìn bộ dáng của hắn đã có vài phần khí phái.

<i>"Không phục. "</i> Thái long điên cuồng hét lên một tiếng, từ dưới mặt đất bật mạnh dậy, như cự thạch lao thẳng tới Đường Tam mà công kích.

Đường Tam nhướng mày:

<i>"Ta đánh cho đến khi ngươi phục mới thôi. "</i>

.....

Khoảng chừng mười phút sau, Tiểu vũ từ trong rừng cây đi ra, không nhịn được thở dài nói:

<i>"Thái long này mặc dù phiền toái, nhưng khả năng chịu đòn đúng là mạnh mẽ, bị đánh ngã cả trăm lần vẫn còn có thể đứng dậy. "</i>

<i>"Hắn tính cách cũng rất ương ngạnh. "</i>

Đường Tam đi sau tiểu vũ nói :

<i>"Nếu ta không đánh trật các đốt xương ngón tay hắn thì không biết hắn còn dây dưa đến bao giờ. "</i>

Thái long đối diện với Quỷ Ảnh Mê Tung và Khổng Hạc Cẩm Long của Đường Tam thì căn bản là không có bất cứ cơ hội nào. Thật ra thì thân thể lực lượng của hắn mạnh hơn Đường Tam, nhưng không có cách nào phát huy được mà hoàn toàn bị Đường Tam áp chế.

Cuối cùng vì không muốn tiếp tục dây dưa với hắn cho nên Đường Tam đã dùng cầm nã thủ mà đánh trật các đốt xương ngón tay của hắn thì trận đấu mới kết thúc.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Tiểu vũ kéo tay Đường Tam :

<i>"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. "</i> Đường Tam gật đầu, ánh mắt hắn chiếu vào người Tiểu vũ, thoáng có chút thất thần.

<i>"Làm sao vậy? Có cái gì khác à? "</i> Tiểu vũ cười nói.

Đường Tam vội vã lắc đầu, che dấu sự xấu hổ, <i>"Đi thôi, chiều nay người muốn đi đâu ta cũng sẽ đi cùng người. "</i>

Học viện tại giữa thành thị quả thật hết sức tiện lợi. Ra khỏi đại môn là ngã tư đường. Thiên đấu thành không hổ là thủ phủ của thiên đấu đế quốc, ngã tư đường rộng rãi sạch sẽ, hàng quán san sát. Ngã tư đường rộn ràng tấp nập dòng người qua lại liên miên.

Bởi vì thái long làm chậm trễ, Đường Tam cùng Tiểu vũ liên tục đi vào mấy khách điểm đều phát hiện bên trong đã chật kín. Không có cách nào, bọn họ lại tiếp tục đi tới khu phố trung tâm.

<i>"Ca. Bên kia là chỗ nào vậy? "</i> Tiểu vũ chỉ vào một tòa kiến trúc mái vòm ở không xa phía trước mà hỏi.

Tòa kiến trúc trông rất kỳ lạ, là một cái lồng bạc hình bán nguyệt, giống như là nửa hình tròn chụp trên mặt đất, trước mặt không có bất kỳ cái tiêu bài gì, chỉ có một cái đồ án hình cái búa.

Đường Tam trong lòng vừa động, nhất thời nhớ tới lời đại sư nói, cây búa như vậy có thể tượng trưng cho thợ rèn tạo chùy:

<i>"Hào, có vẻ như là phòng đấu giá đi. Ký hiệu như trên hẳn là là phòng đấu giá chuyên dụng đấu giá chùy đây."
</i>

Tiểu vũ nhãn tình sáng lên:

<i>"Phòng đấu giá? Chúng ta đi xem một chút có được không? Ta nhớ kỹ là đại sư có nói rằng chỉ có tại thủ đô của hai đại đế quốc mới có phòng đấu giá cao cấp, thậm chí ngay cả hồn cốt cũng có bán."
</i>

Đường Tam biết phòng đấu giá, đương nhiên cũng biết hồn cốt. Đó là bảo bối mà tất cả hồn sư đều mơ tưởng. Từ một góc độ nào đó mà nói thì chỉ cần hồn lực thăng cấp là tất cả hồn sư đều có thể nghĩ tới hồn hoàn, chỉ là chất lượng khác nhau mà thôi. Nhưng hồn cốt thì lại không như vậy.

Hồn cốt vốn đã ít mà nó lại là đề tài cấm kỵ trong giới hồn sư, bất kỳ kẻ nào mang hồn cốt trên người đều hết sức che giấu, tránh bị người khác phát hiện. Những chuyện bởi vì hồn cốt mà phát sinh đầu rơi máu chảy nhiều không kể xiết. Cho dù chỉ là một khối hồn cốt bình thường nhất cũng có thể bán với giá trên trời.

Mặc dù vũ hồn điện đã phát lệnh cấm hồn sư liên thủ liên sát hồn thú trên diện rộng để thu hoạch hồn cốt nhưng vẫn có không ít các hồn sư dựa vào thực lực mạo hiểm. Đương nhiên, cũng không có nhiều hồn sư đem bán hồn cốt mà đại đa số đều là trao đổi với nhau.

Chủ yếu là cố đổi lấy hồn cốt thích hợp với mình hoặc là lấy vật phẩm trân quý khác.

Đường Tam đối với phòng đấu giá này cũng rất cảm thấy rất hứng thú:

<i>"Tiểu vũ, chúng ta đi ăn cơm cái đã. Ăn xong rồi tới xem một chút."
</i>

Vừa nói đến ăn cơm, Tiểu vũ không khỏi cả giận nói:

<i>"Đều là do tên Thái long kia làm trì hoãn cho nên mấy tửu lâu ăn được gần học viện đều chật kín. Mấy cái tửu lâu đó sinh ý cũng quá tốt đi. Ngay cả chỗ ngồi cũng chật kín."
</i>

Đường Tam bắt đặc dĩ nhún vai:

<i>"Chúng ta cũng không thể vác cái bụng đói mà đến phòng đấu giá. Thiên đấu thành lớn như vậy, cũng không ít tửu lâu đâu. "</i>

Tiểu vũ đột nhiên cười nói:

<i>"Người nhìn kia, bên kia có bán đồ ăn nhanh. Chúng ta qua đó mua một chút đi. "</i>

Đường Tam nhìn theo hướng Tiểu vũ, chỉ thấy một lão nhân đang đứng phía sau một cái xe đẩy mà bán hàng . Trên xe đặt vài cái nồi lớn, bên cạnh còn có một cái thùng bằng trúc, bên trên được đậy bằng cái nắp có bọc vải bông giữ nhiệt.

<i>"Lão bản, đồ ăn bán thế nào? "</i> Tiểu vũ linh hoạt chạy tới hỏi.

Lão nhân vừa nhìn tiểu cô nương đáng yêu tiểu vũ, nhất thời cười nói:

<i>"Tiểu cô nương, đồ ăn nhanh tự chọn của ta (fast food buffet) ăn rất ngon. Hôm nay sinh ý rất tốt, còn lại cũng không nhiều. Bán rẻ cho người một chút. hai đồng hỗn tệ một suất. Thế nào? "</i>

<i>"Cám ơn ngài. "</i> Tiểu vũ rất nhanh từ trong lòng lấy ra bốn cái đồng hỗn tệ : <i>"Ta mua hai suất, ca mau tới ăn đi. "</i>

Lão nhân mở nắp nồi lấy ra hai cái. Từ trong nồi lấy ra chính là hai cái bánh bao lớn trắng tinh cho vào trong bát. Mặc dù đã không còn rất nóng nhưng vẫn còn khá ấm.

Tiểu vũ đưa một cái bánh bao Đường Tam trước rồi sau đó nhận nốt cái còn lại từ lão nhân mà nhỏ nhẹ ăn từ từ từng miếng. Cho dù đây chỉ là bánh bao , một thứ đồ ăn bình dân nhưng nàng ăn rất vui vẻ.

Đường Tam đứng cạnh Tiểu vũ, cùng ăn bánh bao với nàng. Nhìn dung nhan kiều diễm thập phần thoả mãn của Tiểu vũ , hẳn trong lúc nhất thời không khỏi có chút ngây đại.

Tiểu vũ thỉnh thoảng lại san phần thịt vào chén của Đường Tam, còn mình chỉ là ăn một ít rau và một số nhân bánh khác.

<i>"Tiểu vũ, người cũng ăn đi. "</i>

Tiểu vũ cười nói: <i>"Ta vốn ăn ít còn người thân thể lớn như vậy, đại sư cũng đã

nói qua, nam nhân các người phải ăn nhiều thịt, nếu không thì sẽ không có thể lực. "

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại tấn công mạnh vào chỗ mềm yếu nhất của Đường Tam. Trong phút chốc, những mê muội lan man mấy ngày nay đột nhiên được cởi bỏ, Đường Tam ngây người đứng yên, lẳng lặng nhìn Tiểu vũ, trong ánh mắt loé ra vài tia quang mang có vài phần kỳ dị.

"Ca, người làm sao vậy? Mấy ngày nay người như thế nào luôn ngây người ra như vậy? Có phải thân thể không được khoẻ hay không ? " Tiểu vũ nâng tay sờ trán Đường Tam một cái.

Đường Tam buông chiếc bánh bao trong tay, nắm lấy tay tiểu vũ, vừa rồi như tia quang điện loé lên giữa màn đêm , hắn đột nhiên trở nên thông suốt, nhìn về ân cần của Tiểu vũ, Đường Tam bỗng cảm thấy một cỗ nhiệt huyết sôi trào trong lòng :

"Tiểu vũ, bất luận sau này có phát sinh chuyện gì đi nữa thì ta cũng sẽ ở bên cạnh mà bảo vệ cho người, người vĩnh viễn là Tiểu vũ thân ái nhất của ta. "

Tiểu vũ sửng sốt một chút, mặc dù nàng không rõ Đường Tam tại sao tự nhiên lại nói ra những lời này ở đây, nhưng trái tim lại thấy một trận ấm áp, ngọt ngào cười :

"Ca, ta biết người tốt nhất với ta. Nhanh ăn đi, nếu không sẽ mất ngon. "

Đường Tam lại cầm lấy chiếc bánh bao, có lẽ là bởi vì vi tâm kết khai giải cho nên hắn sức ăn cũng trở nên hết sức tràn đầy, Cắn từng miếng, từng miếng to một, nụ cười hàng ngày một lần nữa lại tái xuất hiện trên khuôn mặt .

Lão nhân lúc trước thấy Đường Tam và Tiểu vũ đều chỉ là tiểu hài tử, vốn tưởng rằng bọn họ ăn không được bao nhiêu cho nên mới ra giá như vậy. Nhưng bây giờ chứng kiến Đường Tam càng lúc càng nhiều, không khỏi trở nên một trận sàu muộn. Bán cơm tự chọn mà gặp phải cái vua dạ dày này thì đúng là một bi kịch.

Đường Tam vẫn ăn hết sức đến khi quá ngọ mới kết thúc bữa trưa này.

"Lão bản, cảm ơn người. Cơm ăn rất ngon. " Đường Tam rất có lễ phép hướng lão bản gật đầu, cổ tay vừa lộn, thêm một cái ngân hỗn tề đã đặt ở trên bàn.

"Tiểu tử, người làm cái gì vậy? " Lão bản sửng sốt một chút, vội vã gọi Đường Tam, Tiểu vũ .

Đường Tam quay đầu cười, nói: <i>"Đây là ngài nên được a."</i> Nói xong liền kéo Tiểu vũ nhanh rời đi. Đối với hắn mà nói, lần này tuyệt đối không phải chỉ là một bữa cơm trưa đơn giản.

Tiểu vũ cảm giác được Đường Tam nắm tay nàng rất chặt, nụ cười trên mặt hắn tựa hồ đã khôi phục như bình thường. Nàng vốn rất thông minh, cũng không có hỏi nhiều mà cứ vậy hăng hái tiến về phòng đấu giá.

Phải đến gần thì mới có thể chính thức cảm nhận được quy mô kiến trúc hình bán nguyệt của phòng đấu giá.

Căn cứ theo quan sát của Đường Tam, đường kính của nhà vòm bán nguyệt này ít nhất cũng có đến gần năm trăm thước, chỗ cao nhất cũng có ngoài tám mươi thước, mặc dù hắn cũng đã từng thấy qua đại đấu hồn tràng còn lớn hơn, nhưng cũng nên nhớ rằng nơi này chỉ là phòng đấu giá, căn bản cũng không có nhiều người tới xem như đấu hồn tràng.

Hơn nữa, Thiên đấu thành chính là thủ đô của Thiên đấu đế quốc, có thể dùng từ tắc tắc tắc vàng để hình dung sự đắt đỏ của cái vị trí đặc địa này, từ đó có thể thấy được, phòng đấu giá tại thiên đấu thành này địa vị trọng yếu ra sao, bởi cảnh thâm sâu khôn lường cỡ nào.

Đại môn của phòng đấu giá cũng được kiến tạo theo hình bán nguyệt, theo cùng một chính thể kiến trúc với phòng đấu giá, đều được sơn phủ một màu trắng. Ở ngoài cửa có bốn cô gái cao ráo đang đứng.

Các cô gái này rõ ràng đều phải trải qua tuyển chọn kỹ càng, chẳng những thân cao trên một thước bảy mươi lăm mà hơn nữa vóc người đều cực kỳ cân xứng, mặc dù không thể nói là tuyệt sắc, nhưng là dung mạo rất hấp dẫn, tất cả nhìn qua, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi đổ lại.

Thân mặc quần dài chấm đất, cách tay cũng đều ẩn giấu trong tay áo dài, không có lộ ra nhiều da thịt, nhưng là quần áo lao bó chặt lấy người, lồ lộ ẩn hiện những đường cong mỹ miều uyển chuyển.

Trên bộ quần áo trắng như tuyết thêu đính những viên hoa văn màu bạc, hoa văn mơ hồ ẩn hiện thành chữ, nhưng Đường Tam và Tiểu vũ đều không thể nhìn ra là chữ gì. Động tác của bốn gã cô gái là hoàn toàn giống nhau, hai tay chấp trước người, cùng mỉm cười chào khách, mặc dù đây chỉ là nụ cười mang tính chất nghề nghiệp nhưng vẫn rất dễ dàng khiến cho người khác phát sinh hảo cảm.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 190: Phòng đấu giá Thiên Đấu (1)

Dịch Giả: codon_lycafe

Biên Dịch: Dangneo

Thấy hai người trực tiếp đi tới, một trong bốn cô gái tiến lên mấy bước, hơi khom người, nói: *"Hai vị, có cần phải trợ giúp gì không?"*

Tiểu vũ : *"Nơi này có phải là phòng đấu giá không? Chúng ta muốn vào xem."*

Cô gái có chút ngạc nhiên, nàng mặc dù cũng không bởi vì thấy Đường Tam cùng Tiểu Vũ tuổi nhỏ mà coi thường bọn họ, nhưng hai người khách như thế này lại là lần đầu tiên họ thấy. Nhưng nàng vẫn kiên nhẫn nói: *"Xin lỗi, hai vị khách nhân có thể xin cho hỏi một chút, các người có chứng nhận đấu giá không?"*

Tiểu Vũ sững sốt, *"Chứng nhận đấu giá ? Đó là vật gì vậy?"*

Cô gái mỉm cười, nói: *"Chỉ có khách nhân có chứng nhận đấu giá mới có thể tiến vào phòng đấu giá để tiến hành đấu giá. Chứng nhận tư cách chia làm mấy cấp độ khác nhau, trong đó thấp nhất là một vạn kim hồn tệ. Nói cách khác, cần phải có một vạn kim hồn tệ tư sản chứng minh, mới có thể tham dự đấu giá, đây là vì tránh có người ác ý đấu giá được rồi nhưng không có tiền trả, xin hai vị tha lỗi!"*

Tiểu Vũ quay đầu nhìn về phía Đường Tam, *"Ca, người có một vạn kim hồn tệ không ?"*

Đường Tam có chút bất đắc dĩ lắc đầu, mặc dù tham gia đấu hồn hấn Đã có không ít tiền, nhưng một vạn kim hồn tệ đối hấn mà nói thì số lượng này vẫn là rất lớn.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Tiểu Vũ , Đường Tam nhin không được nói: *"Ngoài ra không còn biện pháp nào có thể đi vào sao?"*

Cô gái: *"Còn có một cách khác để đi vào đó là nếu hai vị bán đồ vật thì có thể tiến vào bên trong phòng đấu giá . Nhưng vật phẩm muốn bán phải trải qua phòng đấu giá chuyên môn của chúng ta xem xét, giá trị vượt qua một ngàn kim hồn tệ mới có tư cách tham dự đấu giá . Nếu đấu giá thành công, chúng ta đem trích lấy*

một phần làm phí thủ tục. "

Bán đồ? Đường Tam cùng Tiểu Vũ liếc nhau, Đường Tam trong lòng vừa động. Lấy ra một vật.

Đó là một cái hộp nhỏ màu đen, dường như chỉ có kích cỡ gần bằng bàn tay, mặt trên cơ quan liên kết với một cái chốt nhỏ, cái hộp toàn thân đen nhánh, mặt trên có một tầng lỗ nhỏ.

"Chúng ta sẽ đấu giá cái này vậy ." Đường Tam lắc lắc cái hộp nhỏ trong tay.

"Đây là cái gì? " Cô gái cũng không bởi vì Đường Tam xuất ra vật này mà coi thường, nàng đã làm việc ở đây khá lâu rồi nên nàng biết, càng là đồ kỳ quái thì có lúc lại càng có giá cao.

Tiểu Vũ ra vẻ thần bí nói: "Các ngươi không phải có người kiểm chứng sao ? Người biết cũng không có giá trị gì, Đưa cho người kiểm chứng nhìn xem có đáng giá tiền hay không là được rồi? "

Cô gái lúc này mới phát hiện chính mình hơi thái quá, mới vội vàng khom người mời , "Hai vị xin vui lòng theo tôi. " Vừa nói xong, liền xoay bước, hướng bên trong phòng đấu giá đi đến.

Đi vào phòng đấu giá. Cũng không phải là huy hoàng, mặt đất là đá "Đại Lý" màu trắng nhũ , bốn phía vách tường có các loại phù điêu trang sức, màu sắc phù điêu cũng không nhiều lắm. Nhìn qua đơn giản nhưng cực kỳ trang nhã. Ngoài các bức tranh, phù điêu thì phòng còn xây thêm một số cửa sổ. Bên trong phòng có để một ít đồ sứ, khô giáp, và một loạt các vật phẩm. Nếu không phải đã biết nơi này làm gì, sợ rằng Đường Tam cùng Tiểu Vũ lại tưởng rằng nơi này là một nhà bảo tàng. Cô gái dẫn đường là một người rất có tác phong nghề nghiệp, mỗi khi đi mười bước lại dừng lại một chút, đưa tay ra mời, chỉ dẫn đúng phương hướng, giúp Đường Tam cùng Tiểu Vũ đi tới đại sảnh , hướng tới phòng có tiêu đề hai chữ "Kiểm Nghiệm".

Trong phòng có một dãy bàn, phía sau bàn là tám gã chuyên gia kiểm chứng có độ tuổi khác nhau nhưng đều mặc trường bào màu đen . Họ đang vội vàng tiến hành xem xét, kiểm nghiệm một ít vật phẩm .

Cô gái hướng Đường Tam cùng Tiểu Vũ nói: "Nơi này là phòng kiểm nghiệm vật phẩm. Làm phiền hai vị tới đây khai báo một chút về vật phẩm vừa rồi. " Vừa nói xong, nàng dẫn hai người đi tới một vị phía bên trái , đem cái hộp nhỏ đưa qua.

"Nhất Hiệu xem xét sư, phiền toái ngài một chút. Hai vị khách quý đây hy vọng

có thể đem vật này tham gia đấu giá.

"</i>

Xem xét sư ý thức tiếp nhận hộp sắt, khẽ liếc lướt qua, ánh mắt lập tức tỏ ra vẻ kinh ngạc, xem xét một chút, rồi nói:

<i>"Thử lỗi cho ta con mắt vụng về, xin hỏi đây là vật gì ? Làm ra thật phần tinh xảo thế này, không biết là có tác dụng gì? "</i>

Đường Tam mỉm cười, nói: <i>"Ta gọi nó là: Hàm sa xạ ảnh, là một loại vũ khí."

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

<i>"Vũ khí? "</i> Xem xét sư càng thêm kinh ngạc hơn nữa, vũ khí nhỏ như vậy hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng chứng kiến Đường Tam cùng Tiểu Vũ chỉ là hai thiếu niên thì hẳn lại có chút khinh thường, một lúc mới thu hồi sự khinh thường trong lòng, <i>"Ngài có thể biểu diễn một chút được không? "</i>

<i>"Ở chỗ này sao? "</i> Đường Tam thu hồi Hàm sa xạ ảnh từ trên tay xem xét sư, <i>"Vật này có độc. Ở chỗ này sợ rằng không tốt lắm. "</i>

Nghe được hai chữ <i>"có độc"</i>. Sự chú ý không còn chỉ là của vị xem xét sư trước mặt nữa, bên cạnh hẳn bảy vị xem xét sư còn lại cũng không khỏi hiện ra thần sắc kinh ngạc, ánh mắt đều hướng lại đây.

Nhất Hiệu xem xét sư có chút khó khăn nói: <i>"Nếu ngài không có cách nào chứng minh tác dụng của nó, chúng ta cũng không có biện pháp tiến hành đánh giá đối với nó. Phòng đấu giá chúng ta có địa phương chuyên môn thí nghiệm uy lực vũ khí, chúng ta tới nơi đó kiểm tra, ngài thấy thế nào? "</i>

Đường Tam gật đầu nói: <i>"Có thể. "</i>

Cô gái phụ trách tiếp đãi lúc trước cũng không có vội vã mà rời đi, vẫn như trước đi theo bên cạnh, đồng thời cùng Nhất hiệu xem xét sư mang theo Đường Tam cùng Tiểu Vũ đi vào cánh cửa phía sau của phòng Kiểm Nghiệm.

Không biết có phải chủ nhân phòng đấu giá rất thích hình tròn hay không mà bên trong phòng đấu giá tất cả đều là hình dạng nửa vòng tròn , nhìn qua cũng có vài phần lý thú.

Thông qua thời gian quan sát ngắn ngủi, Đường Tam trong lòng không khỏi than thở, phòng đấu giá này chẳng những quy mô rộng lớn, hơn nữa hết thảy thiết kế rất hợp lý. Xem xét sư mang theo bọn họ đi tới

phòng thí nghiệm vũ khí, ước chừng rộng khoảng 100 , cả phòng bốn phía vách tường đều là được các tấm thép ghép lại, trong phòng không có đồ vật nào.

Đường Tam ý bảo cô gái tiếp đãi cùng xem xét sự lui về phía sau mình , tay phải giơ lên Hàm sa xạ ảnh, ngón tay lướt nhẹ vào chốt kích hoạt.

Xích xích xích xích xích xích...., liên tiếp chuỗi âm thanh cùng với đó là một chùm khí vàng nhạt thoát ra, khí độc này là được Đường Tam mới thêm vào không lâu trước. Hàm sa xạ ảnh trải qua cải tiến, cùng Chư cát thần nổ giống nhau, đã có thể phóng ra ba lần. Chỉ bất quá uy lực so với Chư cát thần nổ yếu hơn một chút. Tuy nhiên mỗi lần cũng có thể phóng ra ba mươi sáu cây cương châm.

Các loại ám khí Đường môn phân cấp chủ yếu là căn cứ vào uy lực. Giống Bạo vũ lê hoa châm nổi tiếng thuộc nhóm đứng đầu, sở dĩ cũng không phải công kích của nó dày đặc , mà là uy lực công kích của nó.

Chư cát thần nổ có lực công kích đã rất kinh khủng, gấp ba lần lực công kích của hàm sa xạ ảnh, mà Bạo vũ lê hoa châm lực công kích cũng gấp Chư cát thần nổ đến hơn 5 lần . Ngoài phóng ra với tốc độ cùng lực xuyên thấu khó thể tưởng tượng được. căn bản là không cách nào né tránh.

Liên tiếp chuỗi âm thanh đinh đinh dày đặc từ vách tường cách đó hơn mười thước vang lên, Đường Tam thân thủ vung lên, thúc dục hồn lực, sử dụng công pháp Khổng hạc cầm long đem hoàng vụ trên không trung ngưng tụ cùng một chỗ, ngón tay bắn ra một cây lam ngân thảo, đem độc vụ hấp thu hoàn toàn. Chỉ chỉ vách tường phía đối diện, nói: <i>"Mời xem."

Xem xét sự bước nhanh tiến lên, khi hần chứng kiến tình huống tấm thép trên vách tường thì không khỏi hít một ngụm lương khí, <i>"vũ khí thật bá đạo ."

Cương châm dài khoảng ba tấc đâm ngập một nửa vào tấm thép, châm vẫn kịch liệt rung động như trước, cương châm hiện lên màu lam nhàn nhạt nhìn qua cũng biết ẩn chứa kịch độc, đây mới là phóng châm mà chưa phun ra khí vàng. Nhưng lực xuyên thấu như thế đã không phải hồn sư bình thường có khả năng ngăn cản.

Đường Tam nói: <i>"Hàm sa xạ ảnh của ta cương châm có thể phóng ra ba lần. Mỗi lần mang theo khí độc, trên thân kim châm còn mang theo độc tố. Một khi đâm vào da thịt, kịch độc sẽ phát tác, căn cứ tính toán của ta. Đối với hồn sư dưới"

ba mươi cấp thì tuyệt đối phải chết. Hồn Sư ngoài ba mươi cấp nhưng không có khả năng kháng độc thì vẫn dễ dàng trúng chiêu. Cương châm chế tạo đơn giản hoàn toàn có thể làm được, ta còn cung cấp thêm một lọ độc dịch. "

Đường Tam đã đi tới phía trước trước cương bản , tay phải giơ lên. Không ngại chút nào đem cương châm trên tấm thép từng cây gỡ xuống. Một lần nữa đẩy vào hàm sa xạ ảnh . Độc tố trên Cương châm đối hẳn hoàn toàn không có tác dụng.

Ngọc thủ chẳng những có thể làm hai tay hẳn cứng rắn như thép mà còn có thể ngăn cách hết thủy độc tố.

Mắt thấy Đường Tam đem toàn bộ ba mươi sáu cây cương châm thu hồi. Xem xét sư mới phục hồi tinh thần lại.

"Khách quý, tuy vũ khí này của ngài tài chất mặc dù bình thường, nhưng tinh xảo thật là lần đầu ta nhìn thấy. Có lẽ nó đối với hồn sư mà nói tác dụng lớn đến không tính được. Nhưng đối người bình thường mà nói, Cũng là một kiện vũ khí vô cùng tốt, ta chuẩn bị cho nó giá khởi điểm một ngàn kim hồn tệ , ngài thấy thế nào?"

Hàm xạ ảnh này của Đường Tam vốn chỉ có hai mươi kim hồn tệ mà thôi, đương nhiên, đó chỉ là giá của tài liệu làm ra nó. Có thể chế tạo nó, tại cả Đấu La đại lục cũng chỉ có một mình hẳn có thể làm được.

Mỉm cười gật đầu, Đường Tam đem Hàm xạ ảnh đưa cho xem xét sư, "Không thành vấn đề. Vậy cho nó tham gia đấu giá được không, bây giờ chúng ta có quyền tham gia đấu giá rồi chứ. "

Bên cạnh, cô gái phụ trách tiếp đãi vội nói: "Đó là đương nhiên. Chúng ta đấu giá sẽ là liên tục 24 trên 24. Đấu giá tại trung tâm tiến hành, hai vị xin theo ta. Vật đấu giá của hai vị sẽ rất nhanh tiến hành đấu giá, ta mang hai vị đi trước làm thủ tục. "

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 191: Phòng đấu giá Thiên Đấu (2)

Dịch Giả: codon_lycafe

Biên Dịch: Dangneo

Thủ tục cũng không phức tạp, chỉ là tại phòng đấu giá thiết lập thẻ xác nhận kim hôn tề cùng với chứng nhận đấu giá.

Thông qua Chứng nhận đấu giá này, Đường Tam vừa có thể thu được kim tề sau khi đấu giá và trừ triết khấu, lại còn có thể tiến hành đấu giá, điều kiện tiên quyết là đấu giá thì không được phép vượt qua số tiền trong thẻ kim hôn tề.

Đồng thời. Cô gái tiếp đãi cũng giảng qua một chút quy củ ở đây cho hai người.

Là phòng đấu giá lớn nhất Thiên Đấu đế quốc cho nên nơi này có thể xuất hiện bất kể là vật đấu giá gì.

Quy tắc thứ nhất của phòng đấu giá là không được nghe chi tiết về người bán, càng không thể đem tình huống đấu giá bên trong phòng đấu tiết lộ ra bên ngoài.

24H giờ liên tục đấu giá, không có thời gian nghỉ ngơi .

Mỗi ngày ban đêm là lúc tiến hành đấu giá cực phẩm. Tại thời gian này, chỉ có cam đoan kim tề vượt qua một trăm vạn kim hôn tề mới có thể tham dự. Ngoài hẳn lúc này, mọi người đi đấu giá đều có thể tham gia.

Quy củ rất đơn giản, nhưng Đường Tam lại nhận ra loại đấu giá không gián đoạn mang đến cho phòng đấu giá một số tiền lời không thể nghi ngờ là vô cùng lớn, một đồ vật trân quý thì phí và thuế là 10%, từ một góc độ nào đó tuy người đến xem tựa hồ không nhiều lắm, nhưng trên thực tế, tài phú tổng cộng của bọn họ cũng là cực kỳ kinh khủng. Thậm chí tiền lời so với một tòa đại đấu hân tràng còn muốn khổng lồ hơn nhiều.

<i>"Xin mời, chúng ta tới phòng đấu giá thôi. "</i>

Dưới sự hướng dẫn của cô gái , Đường Tam cùng Tiểu Vũ rốt cục được như ý chính thức được đi vào trung tâm phòng đấu giá Thiên Đấu .

Trung tâm Phòng đấu giá có hai tầng, từ đại sảnh có chừng tám lối phân biệt có thể đi vào. Trước khi tiến vào phòng đấu giá, Cô gái tiếp đãi đưa cho hai người hai cái mặt nạ, nói cho bọn họ sau này tiến vào tham gia đấu giá phải ...trước tiên mang mặt nạ vào, đây là biện pháp khiến cho khách nhân không phải lo lắng về sự an toàn. Tiếp theo, sẽ không còn có người tiếp đãi bọn họ nữa.

Cô gái đi cùng hai người đến lối vào phòng đấu giá trung tâm mới xoay người rời đi, phòng đấu giá trung tâm có người bán hàng khác.

Cùng cô gái dẫn đường lúc trước so sánh với, nơi này quần áo người bán hàng mặc không khỏi làm Đường Tam có chút mặt đỏ tới mang tai.

Cũng là trang phục màu trắng, cũng quần áo giống như lúc trước, nhưng lại làm cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Người bán hàng đấu giá trung tâm tất cả đều là nữ, chiều cao cùng cô gái dẫn đường lúc trước không sai biệt lắm, chỉ là vóc người lại càng thêm gợi cảm hơn.

Quần áo trên người các nàng đều là màu trắng, ngực hở rộng, không có tay. Chiếc quần ngắn ngắn vừa qua khỏi bên hông bấy tấc, lộ ra bắp đùi trắng nõn cùng với đôi chân dài càng hết sức hấp dẫn. Trước ngực nở nang, quần ngắn hở ra cặp mông tròn trịa khiến những kẻ nhìn đều phải nảy sinh ý nghĩ kỳ quái.

Mặc dù Đường Tam tâm chí kiên định nhưng cũng không nhịn được liếc nhìn vài lần. Dù sao, hắn cũng là một nam nhân như bao nam nhân khác.

Phía sau lưng bỗng đau nhói, bên tai truyền đến âm thanh uy hiếp của Tiểu Vũ.
<i>"Nhìn cái gì mà nhìn? Không cho xem."
</i>

Đường Tam có chút xấu hổ, vội vàng thấp giọng nói: <i>"Người nghĩ rằng ta là mập mập sao? Vào đi thôi."
</i>

Tiểu Vũ dùng chính vóc người cao hơn Đường Tam để ngăn ánh mắt hắn với người bán hàng, lúc này mới cho hắn lướt qua người bán hàng khêu gợi đi vào phòng đấu giá trung tâm.

Đấu giá trung tâm làm cho người ta cảm giác như một quảng trường, bố trí cùng phòng đấu hùn trung tâm của Đại đấu hùn tràng cũng cùng loại, trung ương là một lễ đài hình vòng tròn, chung quanh bố trí một vòng chỗ ngồi.

Tổng cộng chia làm năm đại bộ phận. ...gần lễ đài nhất là ba hàng ngồi màu đỏ, hướng dẫn ra phía ngoài, theo thứ tự là màu đen, màu tím, màu vàng và màu trắng. Hiển nhiên là căn cứ các cấp bậc bất đồng của mỗi người đấu giá mà bố trí.

Lúc trước cô gái tiếp đãi nói qua cho bọn họ. Tận cùng bên trong chỗ ngồi màu đỏ là phải thông qua thông đạo đặc biệt mới vào được, ở đó có nhân viên chuyên môn bảo vệ. Đó là khu khách quý cấp bậc trăm vạn, phải có thân phận cực cao mới có tư cách ngồi ở khu khách quý màu đỏ. Có tiền cũng chưa chắc có thể tiến vào.

Phía ngoài là hàng ghế màu đen, chính là khách quý cấp trăm vạn, chỉ cần có tiền, là có thể tiến vào.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Phía ngoài chỗ ngồi màu đen, chính là hàng ghế màu tím dành cho khách quý cấp năm mươi vạn, màu vàng là mười vạn giành cho khách quý cấp bình thường, bên ngoài nhất là màu trắng, cũng là dãy chỗ ngồi có diện tích lớn nhất, cũng giống như Đường Tam và Tiểu Vũ, đều là khách bình thường.

Người bán hàng mang hai người tới khu vực màu trắng. Ý bảo hai người có thể tự do lựa chọn. Không biết là bởi vì Đường Tam cùng Tiểu Vũ nhìn qua tuổi quá nhỏ, hay là tư cách khách quý quá thấp mà người bán hàng cũng không nhiệt tình, chỉ là đưa bọn họ tới chỗ ngồi, thậm chí ngay cả một cái mỉm cười như cô gái tiếp đãi lúc trước cũng không có.

Đường Tam thì không sao nhưng Tiểu Vũ đã có chút những nhiễu bất mãn, <i>"Hừ, dùng mắt chó mà nhìn người, thanh tao như vậy nhưng cũng chỉ như lũ chó chuyên môn dụ dỗ người có tiền. Việc gì mà phách lối như vậy?"</i>

<i>"Nơi này người bán hàng đều như thế cả, tất cả đều không phải nhằm vào các người."</i> Một âm thanh nhu hòa từ bên cạnh truyền đến. Đường Tam cùng Tiểu Vũ quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một người mặc bạch y, một trung niên tướng mạo nho nhã đang mỉm cười hướng bọn họ gật đầu.

Kỳ quái chính là, hắn cũng không có mang mặt nạ, cũng không có phục vụ nhân viên lại hỏi hắn.

Tiểu Vũ nhin không được hỏi: <i>"Đều là như thế? Tại sao?"</i>

Trung niên nhân mỉm cười nói: <i>" Những người bán hàng này thân mình đều là thuộc về phòng đấu giá, Kể cả tánh mạng của các nàng. Họ đều là nữ tử bình dân được phòng đấu giá mua về từ nhỏ rồi sau

đó được bồi dưỡng. Các nàng chẳng những là nhân viên phục vụ đồng thời cũng là một bộ phận để đấu giá. Nếu có người nguyện ý xuất tiền, thì các nàng sẽ được đem ra mua bán. "

"Vậy chẳng phải là biến thành nô đãi rồi sao? Chính là, hai đại đế quốc không phải cấm mua bán nô đãi hay sao? "

Đường Tam có chút kinh ngạc nói.

Trung niên nhân lạnh nhạt cười, nói: "Ở trên cái thế giới vốn là có rất nhiều bất đắc dĩ, nơi này là phòng đấu giá Thiên đấu . Đừng nói là nô đãi, nơi này sẽ không có chuyện không dám bán cái gì. Cô gái đó sở dĩ về mặt bình thường, đó là bởi vì các nàng sớm không còn tâm hồn của chính mình nữa, càng không quyết định được vận mệnh chính mình . Cái các nàng có khả năng làm , cũng chỉ có phục vụ mà thôi. Diện mạo tuy đẹp, nhưng lại như không có linh hồn, Đối với các nàng, chỉ có ba chữ "thật đáng buồn". "

Nghe xong trung niên nhân nói xong, thần sắc Tiểu Vũ dần dần xảy ra vài phần biến hóa, nếu nói lúc trước nàng rất là khó chịu với mỹ nữ bán hàng, thì bây giờ trong lòng nàng lại tràn ngập sự đồng tình.

"Các nàng bao nhiêu tiền một người ? " Tiểu Vũ hỏi.

Trung niên nhân tựa hồ xem thấu ý nghĩ trong lòng nàng, " người nghĩ muốn mua các nàng rồi trả tự do cho các nàng hay sao? như vậy bất quá chỉ là tạo ra bi kịch mà thôi. "

Tiểu Vũ khó hiểu hỏi: "Tại sao? "

"Những người bán hàng này trừ phục vụ nam nhân ra, cũng không biết bất kỳ cách nào để sống. Cho dù người mua các nàng rồi trả tự do, nhưng với vẻ đẹp của mình, cuối cùng cũng như trước lại sẽ rơi vào vòng tay của nam nhân. Vận mệnh thậm chí càng thêm thê thảm. Các nàng không có linh hồn, không có thế giới của chính mình, càng hưởng chi, các nàng mỗi một người giá đấu tăng cao tới mười vạn kim hồn tệ. So với nhất đẳng kỹ nữ còn muốn cao hơn gấp bội, cũng không phải người nào cũng nguyện ý bỏ tiền mua cả. "

Giọng nói trung niên nhân có mang theo vài phần bất đắc dĩ, trên người hắn tựa hồ có một loại khí chất đặc thù, làm cho người ta cảm thấy phát ra từ nội tâm, rất thân thiết.

Lúc này, phòng đấu giá trung tâm người tham gia đấu giá cũng không nhiều, số người ngồi ước chừng một phần năm số ghế.

Trên đấu giá đài đang tiến hành đấu giá một kiện đai lưng hồn đạo khí , giá đấu đã lên tới bốn vạn kim hồn tệ.

Tại bên cạnh chỗ ngồi mỗi một người , đều có một cái nút bấm yêu cầu giá cả, mặt trên có một trăm, một ngàn, một vạn, mười vạn bốn cái nút bất đồng, đại biểu cho mỗi lần bổ xung giá đấu.

Trung niên nhân tựa hồ đối Đường Tam cùng Tiểu Vũ cảm thấy rất hứng thú, chuyển biến đề tài, hỏi: <i>"Các người nhỏ như vậy tới phòng đấu giá, là muốn mua đồ vật hay sao? "</i>

Tiểu vũ đạo nói: <i>"Chúng ta không phải tới mua vật,mà là bán vật. "</i>

<i>"Nga? "</i> Trung niên nhân mỉm cười nói: <i>"Bán vật, nhìn không ra, các người còn nhỏ tuổi đã đấu giá rồi. "</i>

Tiểu vũ nói: <i>"Người nào quy định tuổi còn nhỏ sẽ không tham gia đấu giá. Nói không chừng, sau này chờ chúng ta có tiền, còn mua mấy cái hồn cốt nghịch chơi ấy chứ. Di, người như thế nào biết chúng ta tuổi còn nhỏ, chẳng lẽ người có mắt nhìn xuyên thấu sao? "</i> Từng người đều mang theo mặt nạ, Tiểu Vũ cùng Đường Tam vóc người mặc dù so với người trưởng thành còn kém một ít, nhưng cũng kém không nhiều vậy mà trung niên nhân lại nói như thế.

Trung niên nhân khen: <i>"Hảo, có chí khí. Khó trách tuổi còn nhỏ mà đã có thực lực như vậy. Mặc dù các người mang theo mặt nạ, nhưng con mắt ngây thơ trên người không cách nào giấu diếm tuổi của chính mình, người sáng suốt tự nhiên có thể nhìn ra được. "</i>

Nghe xong những lời này, Đường Tam không khỏi trong lòng rung mình, chẳng lẽ người này có thể nhìn ra thực lực của chính mình cùng Tiểu Vũ ? Chính là, tại sao từ trên người hắn mình không cảm giác thấy một tia uy hiếp ?

Lúc này, trên lễ đài kiện Hồn đạo khí đã đấu giá thành công với giá bốn vạn ba nghìn kim hồn tệ.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 192: Phòng đấu giá Thiên Đấu (3)

Dịch Giả: Codon_lycafe

Biên Dịch: Dangneo

Người chủ trì trên lễ đài vẻ mặt mỉm cười cầm khuếch đại âm hướng phía người tham gia đấu giá nói: <i>"Bây giờ, chúng ta tiến hành đấu giá sẽ là một kiện trân phẩm hiếm có . Mời mọi người cố chú ý. Nhất là các nam khách quý. "</i>

Vừa nói, hân hướng dưới đài khể liếc, một đại hán vóc người cường tráng đang đẩy lên đài một cái xe đẩy. Xe đẩy dùng vải hồng che kín, nhìn không thấy bên trong có gì, nhưng từ xa xem qua hình thái, hình như là một cái rương lớn hình vuông .

Đường Tam, Tiểu Vũ, thậm chí là trung niên nhân ánh mắt đều bị vật phẩm mới đem ra đấu giá hấp dẫn, đã thôi không nói chuyện với nhau nữa.

Người chủ trì có chút thần bí nói: <i>"Các vị có thể đoán được đây là cái gì không? Như vậy đi, ta ...tiết lộ trước cho các vị khách quý một chút. Cái này giá khởi điểm là mười vạn kim hồn tệ. Mỗi lần tăng giá không được dưới một vạn kim hồn tệ. Đây chính là cực phẩm trong cực phẩm. "</i>

Làm người chủ trì phòng đấu giá thì việc gây sự hứng khởi, sôi nổi cho người tham gia đấu giá là không thể thiếu, hân đã rất thành công trong việc hấp dẫn sự chú ý của những người tham gia đấu giá.

<i>"Xin mọi người phía dưới xem xét cho cẩn thận . "</i> Vừa nói, hân kéo vải che, bí mật dần dần hé lộ.

Hồng quang hiện lên một lúc, lộ ra cũng không phải cái rương, mà là một cái lồng sắt thật lớn. Bên trong , giam giữ một cô gái.

Cô gái thân thể hơn một nửa để trần, chỉ có che chắn mấy vị trí mấu chốt, có chút không rõ tướng mạo của nàng , nhưng vóc người cũng thì gần như hoàn mỹ.

Da thịt trắng nõn tựa như ngọc thạch trong suốt , mái tóc ngắn màu xanh nhạt đầy phong tình.

<i>"Có lẽ mọi người đều thấy kỳ quái, tại sao một nữ hài như thế này sao lại có giá khởi điểm cao như thế, nàng cũng giống như những mỹ nữ khác mà phòng đấu giá chúng ta huấn luyện để đấu giá nhiều năm qua. Nhưng nếu các đại gia cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện đặc thù của nàng . "</i> Vừa nói , không biết người chủ trì từ chỗ nào lấy ra một cây gậy , đưa vào trong lồng sắt, nhẹ nhàng gạt ít tóc ngắn bên tai cô gái, lộ ra cái tai của nàng .

Đó không phải là tai của loài người, mà là giống với tai của động vật họ mèo , tiếp xúc một chút với cây gậy..., cái tai có chút đỏ lên.

<i>"Đúng vậy, mọi người cũng không có nhìn lầm. Đây là một Miêu nữ hiếm thấy. Tại khi vũ hồn Giác Tỉnh thì thân thể xảy ra biến dị, có một ít hình thái của mèo , hai mắt của nàng một màu xanh lá cây, thậm chí còn có một cái cái đuôi thật dài . "</i> Hắn dùng cây gậy đánh một chút vào cái mông cô gái, cô gái hơi đau đớn..., thân hình giãy dụa, phía sau lộ ra một cái đuôi mèo màu trắng .

<i>"Có thể nói, trên đại lục nàng là độc nhất vô nhị. Có thể sở hữu một miêu nữ làm sủng vật, đó thật sự là hạnh phúc. Thử nghĩ, nếu trong lúc làm việc _ (.) _ (.) _ , một tay bắt được cái đuôi của nàng , như vậy tình huống sẽ như thế nào cơ chứ?"</i>

Vừa nói , người chủ trì trên mặt toát ra vẻ mập mờ , cây gậy trong tay tại không trung khua thành một cái vòng tròn ,
<i>"Các vị khách quý, có thể ra giá rồi. "</i>

<i>" Thật khốn nạn. Lại còn có thể đem người làm sủng vật bán nữa. "</i> Tiểu Vũ nhin không được liền nhảy dựng lên.

Đường Tam một tay kéo Tiểu Vũ, ý bảo nàng tỉnh táo, nhưng chính nội tâm hắn cũng nổi sóng mãnh liệt. Hắn cũng không phải chưa thấy qua mặt tối của cái thế giới này, nhưng khi trực tiếp tiếp xúc thì vẫn là lần đầu tiên, ngồi trong phòng đấu giá tựa hồ tất cả nhân tính đều không còn tồn tại nữa. Tất cả chỉ là ích lợi cùng với dục vọng thú tính.

Nhàn nhạt quang mang lóe ra, Đường Tam trong mắt toát ra hơi thở lạnh như băng, ngồi ở trên ghế lẳng lặng nhìn. Hắn là một người thông minh, tự nhiên rõ ràng mọi sự phát sinh trước mắt cũng không phải hắn cùng Tiểu Vũ có khả năng thay đổi. Cho dù bọn họ thật sự có năng lực cứu miêu nữ này, sau này có lẽ còn có những báo nữ, hổ nữ, chẳng lẽ bọn họ mỗi lần đều có thể kịp thời tới cứu sao chứ? Sư phụ nói, phòng đấu giá là địa phương

bắn thủ nhưng tràn ngập cơ hội , xem ra thật cũng không sai chút nào.

Tiểu Vũ cảm thấy được cái nắm tay của Đường Tam, mới không có bộc phát nữa. Nàng phát hiện, Đường Tam cầm tay mình có vẻ mạnh hơn bình thường, hiển nhiên nội tâm của hắn cũng không còn bình tĩnh. Nhìn quang mang tức giận trong mắt Đường Tam, nàng cũng dần dần tỉnh táo lại, nhưng cúi đầu, không hề hướng lên trên đài nhìn lại.

Nói ra cũng thật sự là trùng hợp, vừa lúc Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến đến . Phòng đấu giá bắt đầu bán người sống, không thể nghi ngờ để lại cho Đường Tam cùng Tiểu Vũ ấn tượng cực kỳ sâu sắc mà lại là ấn tượng cực kỳ không tốt.

Đang lúc này, Đường Tam trong lúc vô ý đột nhiên phát hiện, người trung niên bên cạnh đã ấn một cái nút làm hắn giật mình. Mặc dù là lần đầu đi tới nơi này, nhưng hắn cũng biết, đây là biểu hiện của sự tăng giá một vạn . Nói cách khác, hắn ít nhất muốn xuất mười một vạn kim hồn tệ đi mua miêu nữ kia.

Vốn ấn tượng tốt vừa mới xuất hiện lại bắt đầu biến mất, không nghĩ tới người này nhìn qua là một trung niên nhân đạo mạo nho nhã nhưng trong bụng lại bắn thủ đến thế.

Trung niên nhân ánh mắt thủy chung rơi trên lễ đài, nhưng cũng may trong lòng Đường Tam xuất hiện biến hóa là lúc hắn mở miệng nói: <i>"Mất đi linh hồn thì cứu vớt dĩ nhiên không có ý nghĩa. Cô gái này còn có linh hồn, vừa là vũ hồn biến dị , trông thấy có thể nào không cứu cơ chứ? "</i>

Nghe hắn nói xong, Đường Tam có chút sửng sốt, đối với trung niên nhân này sự cảnh giác càng gia tăng, hắn như thế nào lại biết ý nghĩ trong lòng mình cơ chứ, chẳng lẽ hắn có Độc tâm thuật trong truyền thuyết hay sao?

<i>"Không cần nghi hoặc. Tiểu tử, con mắt là cửa sổ tâm hồn, ánh mắt của người đã đủ để nói cho ta biết rất nhiều việc.

Dù sao, số năm sống của ta so với người ăn cơm thì hơn nhiều. Người hãy xem đây như kinh nghiệm xã hội đi. "</i> Trung niên nhân hướng Đường Tam cười cười, tay lại ấn vào cái nút tăng giá.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Lúc này, số tiền đấu giá đã gia tăng tới mười sáu vạn kim hồn tệ, hơn nữa xem bộ dáng, vẫn như trước không hề có xu thế ngừng gia tăng.

Người chủ trì nói: <i>"Mười bảy vạn, có vị khách quý màu đỏ ra giá mười bảy vạn

kim hôn tệ, còn có tăng giá nữa không ?

"</i>

<i>"Mười tám vạn. Tốt. Có vị màu trắng, a. Màu trắng khách quý ra giá mười tám vạn. "</i> Hắc đã không ngừng một lần kinh hô rồi, màu trắng đại biểu là người có cấp đấu giá thấp nhất rồi, nhưng lần này sau khi tròng đấu giá bắt đầu, lại thủy chung có màu trắng đấu giá giả tham dự đấu giá, càng kỳ quái chính là, chưa một lần người này chậm chạp ấn ra giá. Như vậy rõ ràng đối phương có năng lực đấu giá còn cao hơn nữa .

<i>"Ta muốn xem, là ai dám cùng ta tranh đoạt. "</i> Ngồi ở khu vực màu đỏ một gã lão giả mạnh mẽ chuyển thân đứng lên , hướng khu vực màu trắng phía sau tiến lại. Mặc dù trên mặt mang theo mặt nạ, nhưng lúc người này vừa đứng lên, Đường Tam lập tức nhận ra thân phận của hắc.

Trung niên nhân nói đúng, con mắt là cửa sổ tâm hồn, mỗi một người thì con mắt đều không giống nhau, ánh mắt mỗi lúc lại cũng khác nhau rất lớn. Khu màu đỏ khách quý xuất hiện một người với bộ dáng cảm tức, đúng là vị Tuyết Tinh thân vương ở trong Thiên Đấu hoàng gia học viện đuổi đoàn người bọn họ ra khỏi học viện Thiên Đấu đế quốc .

Trái với dự đoán của Đường Tam và Tiểu Vũ , trung niên nhân không mang mặt nạ chẳng những không hề né tránh ánh mắt đối phương , ngược lại còn chậm rãi đứng lên , mang vẻ mặt mỉm cười hướng phía Tuyết Tinh thân vương gật đầu.

Tuyết Tinh thân vương cùng không ít người đều hướng lên nhìn, chứng kiến trung niên nhân đứng lên, không chỉ là Tuyết Tinh vẻ mặt rất ngạc nhiên, Vẻ cảm tức cũng tan biến ngay lập tức, đồng thời bên người hắc cũng vang lên một trận kinh hô. Ngay cả người chủ trì trên đài kia, sắc mặt cũng trở nên có chút cứng ngắc.

<i>"Phòng đấu giá có quy củ của phòng đấu giá, có thể tiếp tục chứ? "</i> Thanh âm của trung niên nhân cũng không lớn, ôn hòa không mất đi sự nho nhã, nhưng lại rõ ràng truyền vào trong tai từng người.

Đường Tam bởi vì ngồi ở bên người hắc , có thể rõ ràng cảm giác được hồn lực trên người hắc ba động, không biết tại sao, đối với hắc không hề có cảm giác uy hiếp cảm giác lại cực kỳ nhu hòa, hắc có cảm giác phi thường thân thiết, tựa hồ đã từng gặp qua dạng hồn lực này ở nơi nào trước đó. <i>"Có thể, đương nhiên có thể. "</i> Người chủ trì vẻ mặt xu nịnh liên tục đáp ứng.

<i>"Mười tám vạn kim hôn tệ lần thứ hai, mười tám vạn kim hôn tệ lần thứ ba. Thành. Vị miếu nữ này thuộc về khách quý

khu màu trắng một vị khách quý kỳ lạ . Từ lúc trung niên nhân đứng lên lại không thấy người nào tăng giá nữa nên trận đấu giá này thuận lợi thành công.

Trung niên nhân đứng lên không sợ hãi chút nào cùng Tuyết Tinh thân vương giằng co một lúc, Đường Tam chỉ biết hần nói cũng không phải là giả dối. Nếu không, hần còn không mang mặt nạ mà thông dong mua miêu nữ kia hay sao? càng huống chi, lại còn đắc tội với một vị đế quốc thần vương. Trung niên nhân nho nhã này nhìn qua cũng không phải kẻ ngu, tự nhiên sẽ không làm chuyện ngu ngốc, hần đã làm như vậy, chứng minh hần thật sự có một tâm hồn thiện lương.

"Đại thúc, cảm ơn người. " Tiểu Vũ so với Đường Tam bộc trực hơn, dưới tâm tình rất tốt..., lập tức thốt ra.

Trung niên nhân mỉm cười lắc đầu, chỉ chỉ xuống sàn đấu giá , ý bảo bọn họ đi xuống xem.

Lông sắt thật lớn được đẩy đi xuống, rất nhanh, một lão giả vội vã chạy lên đài, cùng người chủ trì thấp giọng nói vài câu. Người chủ trì cuống quýt gạt đầu.

Trung niên nhân lạnh nhạt cười, lẩm bẩm nói: "Bọn người kia lại muốn thay đổi vật đấu giá tốt tiếp theo thành vật đấu giá kém để chuẩn bị cho ta , mỗi lần ta tới thì đều là như thế cả. Cần gì phải làm như thế chứ? Ta cũng không phải không trả tiền mà. "

Đường Tam chăm chú nói: "Chỉ sợ bọn họ sợ người phá hư chuyện tốt, sau khi biết người ra giá tiền, tự không người nào dám ra giá thêm, có người tại đây, đồ tốt của họ không bán được giá cao, đối với phòng đấu giá mà nói tự nhiên là tổn thất. "

Trung niên nhân mỉm cười, thoải mái dựa vào ghế, "Vậy, ta cũng nên đi. Chuyến này cũng không tồi, nếu các người có hứng thú có thể cùng ta cùng đi xem qua vị miêu nữ kia. "

"Hảo a. " Tiểu vũ không chút do dự đáp ứng. Nàng nhìn qua tuyết không đơn giản như vậy, nàng muốn chánh thức chứng kiến xem trung niên nhân như thế nào xử lý vị miêu nữ kia, mới có thể an tâm bỏ đi.

Trung niên nhân nói: "Chúng ta ở đây xem nốt kiện đấu giá cuối cùng, lúc đó đi sau, chẳng phải lại để sự an bài của họ phải uống phí sao? "

Rất nhanh, lại một vật đấu giá khác được đẩy lên, lần này chỉ bất quá là một cái xe

đẩy nhỏ được nhẹ nhàng đẩy ra mà thôi, trên xe đẩy đã không còn dùng vải hồng che kín nữa, chứng kiến đồ vật này, Đường Tam không khỏi có chút dở khóc dở cười. Còn Tiểu Vũ lại nhin không được nói: *"Ca, cái này không phải Hàm sa xạ ảnh của chúng ta sao?"*

Đúng vậy, được đẩy lên trên lễ đài, đúng là kiện đồ vật mà không lâu trước Đường Tam đưa đi xem sét, được ghi chú là giá tối thiểu của phòng đấu giá, ám khí Hàm sa xạ ảnh. Đương nhiên, cái này là giá đấu thấp nhất nhưng đối với người bình thường mà nói đã là không ít số *"0"* rồi.

"Hàm sa xạ ảnh? Tên rất hay." Trung niên nhân hướng Đường Tam cười cười, Đường Tam muốn từ trong ánh mắt hắn nhìn ra chút ít gì đó, nhưng chỉ có thấy sự thâm thúy trong ánh mắt đó.

Trên đài, người chủ trì đang giới thiệu, *"Vật đấu giá phía dưới này, vốn được đấu giá sư của chúng tôi coi là vũ khí được làm tinh xảo nhất. Các vị khách quý không nên thấy nó thể tích nhỏ mà coi thường, uy lực của nó quả thực là cực kì kinh người."*

Vừa nói, người chủ trì đem hàm sa xạ ảnh từ trên bàn trưng bày cầm lên tay, *"Xem xét sư của chúng tôi cũng không biết vũ khí này được chế tạo như thế nào nữa, nhưng là, một khi sử dụng, nó có thể trong nháy mắt phóng ra ba mươi sáu cây cương châm, cương châm này trong mười lăm thước phạm vi, có thể xuyên qua một ly vào trong thép tấm, hơn nữa còn có độc tố tính tê dại, tại lúc phóng ra cương châm thì đồng thời còn có thể có một chùm sương mù che dấu. Là vũ khí bảo vệ hiểm thấy. Tổng cộng có thể phóng ra ba lần. Nếu sử dụng thích đáng, trong lúc chiến đấu rất dễ dàng làm đối thủ mất đi năng lực chống cự."*

"Hả." Trung niên nhân bên người Đường Tam sắc mặt biến đổi, *"Bọn người kia nói thật sự là một thứ hợp với ý ta đó. Tiểu huynh đệ, cái vũ khí này vốn là thuộc về các ngươi sao?"*

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 193: Cực đoan lực lượng hỗn sư (1)

Dịch Giả: Codon_lyCàfé

Biên Dịch: Dangneo

Tiểu Vũ lúc trước đã nói ra, Đường Tam tự nhiên sẽ không che dấu nữa, gật đầu thừa nhận.

Trung niên nhân suy nghĩ một chút, trực tiếp ấn vào một cái nút đấu giá. Vị trí hấn ấn chính là nút một vạn kim hỗn tệ

<i>"Đại thúc, ngươi có phải là ấn nhầm không vậy? Có tiền cũng không nên phung phí như vậy chứ."</i> Tiểu Vũ vẫn đã chú ý trung niên nhân, thấy hấn ấn vào nút một vạn kim hỗn tệ, nhin không được nhắc nhở hấn.

Trung niên nhân mỉm cười, nói: <i>"Nói chung là không cho người khác cơ hội. Sau khi ta tăng giá, chỉ sợ không có người nào dám cạnh tranh."</i>

Quả nhiên, đúng như lời trung niên nhân nói, khi người chủ trì trên đài nói đến một vị khách quý khu vực màu trắng ra giá một vạn kim hỗn tệ xong, căn bản là không có ai dám cạnh tranh, thuận lợi đấu giá thành công.

<i>"Hai vị Tiểu bằng hữu, chúng ta đi thôi. Ta thật có chút chờ mong kết thúc buổi đấu giá hôm nay."</i> Trung niên nhân đứng lên, theo thông đạo hướng ra phía ngoài mà đi. Người chủ trì trên đài nhìn thấy hấn rời đi, thần sắc rõ ràng buông lỏng nhiều.

Hai người Đường Tam đi theo trung niên nhân đồng thời tới khu trung tâm của phòng đấu giá, mới vừa ra khỏi cửa, lập tức đã có một gã bán hàng đi đến, cùng với người bán hàng mà Đường Tam, Tiểu Vũ gặp qua lúc trước rất khác biệt, người bán hàng này quần áo cũng không có quá lộ liễu, hơn nữa ống quần trên người là màu bạc, tướng mạo lại càng rất đẹp. Mặc dù không thể nói là tuyệt sắc, nhưng cũng là tương đương tiêu chuẩn mỹ nhân rồi.

<i>"Khách quý, xin hãy theo ta."</i> Cô gái mặc quần mầu bạc cực kỳ cung kính hướng trung niên nhân hành lễ sau đó làm động tác mời đi trước.

Trung niên nhân phát tay, ý bảo nàng đi trước dẫn đường.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ đi theo phía sau Trung niên nhân, ba người dưới sự chỉ dẫn của Cô gái quần bạc đi vào bên trong một tòa phòng bên cạnh trung tâm khu đấu giá.

Phòng rất trống trải, nhưng bố trí lại thập phần trang nhã, ghế sa lon màu trắng thật thoải mái, trên bàn hình tròn có bày bốn loại thủy quả rất đẹp mắt.

Cô gái mặc quần màu bạc nói: <i>"Ba vị mời ...trước tiên nghỉ ngơi một chút, vật đấu giá lập tức sẽ đưa lại đây."

Tiểu Vũ không chút khách khí nhảy đến ghế sa lon ngồi, hai tay đã cầm lấy một thủy quả cắn một miếng, <i>"Rất ngọt, mùi vị không tệ. Ca, huynh có muốn ăn không?"</i>

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, tiện tay đem mặt nạ hạ xuống. Tiểu Vũ thấy Đường Tam bỏ mặt nạ, tự nhiên cũng không che dấu nữa, đem mặt nạ ném qua một bên, nàng chăm chú ăn thủy quả.

Trung niên nhân ngồi xuống ghế sa lon. Cũng không nói gì, chỉ là lẳng lặng chờ đợi. Một lúc sau, vài tên đại hán đẩy đến một cái lồng sắt thật lớn. Bên trong không chỉ là Miêu nữ kia. Còn có vài cô gái khác, đều là cực phẩm. Rất là xinh đẹp. Đương nhiên, đưa tới còn có Hàm sa xạ ảnh.

Trung niên nhân cầm qua Hàm sa xạ ảnh. Xuất ra thẻ tiền màu đỏ, <i>"Giúp ta tính tiền, đem mấy vị cô nương này đưa đến chỗ của ta đi."</i>

<i>"Vâng."</i> Cô gái mặc quần màu bạc tiếp nhận thẻ, lập tức cho phép mấy người trong lồng sắt đẩy cửa đi ra.

Trung niên nhân lúc này mới chuyển hướng nhìn Đường Tam, mỉm cười nói: <i>"Tiểu bằng hữu, cái vũ khí này nếu là của các ngươi thật, có thể dạy cho ta cách sử dụng một chút được không?"</i>

Đường Tam gật đầu, nói: <i>"Đương nhiên có thể."</i> Hắn đơn giản giới thiệu qua. Trung niên nhân rất nhanh nắm được phương pháp sử dụng, trực tiếp đem nó để ở trước ngực.

Trung niên nhân tựa hồ đối với Hàm sa xạ ảnh thập phần hài lòng, mỉm cười nói: <i>"Hai vị tiểu bằng hữu, mặc dù có chút mạo muội, nhưng ta còn muốn hỏi, các ngươi là thuộc về gia tộc nào vậy? Có thể hay không nói cho ta biết?"</i>

Đường Tam lắc đầu nói: <i>"Chúng ta không thuộc gia tộc nào cả. Chỉ bất quá là"

hai gã đệ tử mà thôi. "

"Đệ tử? " Trung niên nhân sửng sốt một chút, "Bình thường mà nói. Đệ tử cao cấp hồn sư học viện không phải tới ba mươi cấp là tốt nghiệp rồi hay sao? Chỉ có một số ít học viện mới đem cấp bậc tốt nghiệp nâng cao một chút"

Đường Tam lúc này đã trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng mình. "Ngài như thế nào biết chúng ta hồn lực đã ngoài ba mươi cấp? Chẳng lẽ cái này cũng có thể từ trong ánh mắt nhìn ra sao? "

Trung niên nhân mỉm cười, nói: "Ta cũng là một gã hồn sư. Hồn kỹ của ta vừa may có một loại có thể nhìn ra hồn lực của hồn sư. Xem bộ dáng của các người, nhiều nhất cũng chỉ là mười lăm, mười sáu tuổi, thế mà cũng đã ngoài ba mươi cấp hồn lực, ta thật sự nghĩ không ra là gia tộc nào có thể xuất ra đệ tử xuất sắc như các người vậy. Nói thật so với Tiểu ma nữ nhà ta thì các người mạnh hơn nhiều lắm. "

Đường Tam trên mặt toát ra vẻ tươi cười, "Nhưng chúng ta thật sự không thuộc gia tộc nào cả. Ngài bỏ ra một vạn kim hồn tệ mua Hàm sa xạ ảnh của ta, cũng không thể làm cho ngài quá thiệt thòi. Ta sẽ tặng thêm ngài cái này luôn. "

Vừa nói, Đường Tam tháo Vô thanh tụ tiễn trên cổ tay trái xuống, hơn nữa cũng giảng giải qua phương pháp sử dụng. Hắn tay phải mang chính là Phi thiên thần trảo, chế tạo nó rất là phiền toái, tự nhiên không thể dễ dàng tặng cho người khác. Loại tụ tiễn này cùng Hàm sa xạ ảnh là ám khí tương đối bình thường của hắn cho nên hắn cũng không quá hà tiện mà nhận lời lớn như thế.

Trung niên nhân toát lên ánh mắt kinh ngạc nhìn tụ tiễn một lát, tại một góc nhỏ của tụ tiễn tìm được hai chữ nhỏ, "Đường môn? Hai kiện vũ khí này là do một người tên là Đường môn chế tạo hay sao? Ta như thế nào chưa bao giờ nghe nói qua về tông môn này? "

Tiểu Vũ phì cười, nói: "Đường môn chỉ có một mình ca ca ta, thế nên sao người có thể nghe qua chứ. "

Trung niên nhân sửng sốt, nhưng hắn lập tức phản ứng, nhìn Đường Tam nói: "Chẳng lẽ, hai kiện ám khí này là do người chế tạo ra? "

Đường Tam không do dự gật đầu.

Trung niên nhân ánh mắt toát ra vài phần quang mang suy tư, <i>"Tiểu tử, không biết những vật này người có thể chế tạo trên quy mô lớn không? Nếu có thể, ta hy vọng trực tiếp hướng tới người để mua. Đương nhiên, giá tiền khẳng định không thể cao như hôm nay. Nhưng chắc chắn là sẽ làm cho người hài lòng. "</i>

Đường Tam có chút kinh ngạc nói: <i>"Người muốn mua thật nhiều Vô thanh tự tiễn cùng Hàm sa xạ ảnh? "</i>

Trung niên nhân gật đầu, <i>"Người xem ta giống như đang nói giỡn hay sao? Nếu hai vị Tiểu bằng hữu có hứng thú, ta có thể mang hai người tới tông môn của ta xem. "</i>

Đường Tam lắc đầu, nói: <i>"Cám ơn ý tốt của ngài, bất quá chúng ta còn có chuyện riêng phải làm, có duyên sẽ gặp lại. Tiểu Vũ, chúng ta đi. "</i>

Tiểu Vũ sững sốt một chút, nàng đối với Trung niên nhân thì ấn tượng cũng không tồi, không rõ tại sao Đường Tam lại nhanh như vậy đã lựa chọn rời đi. Nhưng nàng tự nhiên sẽ không phản đối quyết định của Đường Tam.

Trung niên nhân cũng không có ngăn trở, mỉm cười nói: <i>"Người nói đúng, có duyên nhất định sẽ gặp lại. Thật cao hứng khi biết các người. "</i>

Đường Tam mỉm cười hoàn lễ, <i>"Chúng ta cũng vậy. "</i>

Đưa mắt nhìn hai người đi khỏi phòng, trung niên nhân sờ sờ tự tiễn trên cổ tay, có chút tiếc nuối nói: <i>"Đáng tiếc uy lực của hai loại vũ khí này vẫn còn hơi yếu một chút, bất quá, hai người này có tiềm lực thật sự là rất lớn."</i>

Đại môn lặng yên không một tiếng động bỗng mở, từ bên ngoài đi vào một người, <i>"Tông chủ, chúng ta cần phải quay về. "</i>

Đó là một vị lão giả mặc trường bào trắng như tuyết, một đầu màu bạc tóc dài ở sau lưng chỉnh tề, tướng mạo vô cùng nhu hòa, hai mắt vẫn khép hờ có chút mấp máy, mỗi động tác giơ tay nhấc chân làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ đặc thù trong đó.

Trung niên nhân gật đầu, <i>"Cũng nên trở về. Kiểm thúc, chúng ta đi thôi. "</i>

Đại môn Sủ lai khắc học viện.

<i>"Cha, người nên quay về đi. Đây là chuyện của bọn đệ tử chúng con. Ngài đến

lúc này, không phải làm cho con càng mất mặt hay sao chứ? " Thái Long vừa nói, vừa cố nén đau đớn mà thở dốc. Đầu hấn sưng phù giống như một cái đầu heo, thân thể di động rõ ràng có chút khó khăn. Phải dựa vào một gã đệ tử khác mới có thể đứng vững.

Ở trước mặt hấn, một trung niên nhân có thân thể so với hấn còn muốn cao lớn hơn đang phần nộ nhìn kỹ các đệ tử qua lại. Người này tướng mạo cùng Thái Long chừng tám, chín phần giống nhau, chỉ là nhìn qua có vẻ già hơn một chút, quần áo bên ngoài căn bản không thể che dấu cơ bắp cuộn cuộn của hấn. Vẻ mặt cực kỳ dữ tợn.

"Thúi lắm, con mình bị người ta đánh cho ngay cả các đốt ngón tay cũng gãy, lão tử nếu còn có thể nhìn, thì ta sẽ không xứng được xưng là Đại Lực Vương Thái Nặc. Người là tiểu tử hỗn độn, chỉ biết dọa người, ngay cả một tiểu tử hơn mười tuổi kia cũng không đánh lại được. Ta muốn nhìn xem, là kẻ nào lợi hại như vậy, ngay cả con của Thái Nặc ta cũng dám đánh. "

Vẻ mặt Thái Long lúc này đầy vẻ bất đắc dĩ, trong lòng cực kỳ hối hận tại sao lại về nhà nghỉ ngơi. Lúc này tứ chi cùng các đốt ngón tay đã được nối lại rồi. Mặc dù thân mình lực phòng ngự cường hấn, nhưng bị Đường Tam đánh cho hôn thiên ám địa cũng không phải trong một thời gian ngắn là có thể khỏi được.

"Cha, Người như thế nào lại làm khó con như vậy. Sau này con còn mặt mũi nào tại học viện tiếp tục tu luyện? " Thái Long cười khổ tiếp tục khuyên bảo cha mình.

"Đồ hỗn độn. Nhân gia ta hơn ba mươi cấp đã tốt nghiệp rồi, vậy mà học viện các ngươi lại phá lệ lập ra cái ban Cao Cấp gì gì đó. Ngay cả người bị đánh thành như vậy mà không có ai quản. Chờ ta bắt lấy cái tên tiểu tử kia, sẽ đi tìm các sư phụ học viện của ngươi nói lý. "

"Cái này. Cha à, là do ta gây sự trước. Cùng Đường Tam không quan hệ. "

"Người còn có mặt mũi mà nói nữa sao. gây sự mà bị người ta đánh thành như vậy. Người thật sự làm mất mặt ta. "

Đệ tử qua lại tự nhiên không hề biết Thái Long, nhưng chứng kiến Thái Nặc với bộ dáng hung thần ác sát, ai cũng không dám tiến lên, đi ngang qua thì cũng rào bước nhanh hơn.

"Thái Long, người ở chỗ này làm gì? Còn không về mà dưỡng thương sao? " Đường Tam cùng Tiểu Vũ rốt cục đã trở

lại, Tiểu Vũ nhìn qua cái đầu heo của Thái Long, nhin không được nói.

Thái Long hướng Đường Tam cùng Tiểu Vũ nháy mắt, ý bảo bọn họ nhanh nhanh đi vào. Nhưng Tiểu Vũ lại hiểu sai ý,
<i>"Người như vậy vẫn còn không phục? Liếc cái gì. Chẳng lẽ còn muốn đấu nữa?"</i>

Tiểu Vũ vừa xuất hiện, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của Đại Lực Vương Thái Nặc, trong lòng thầm khen, thật là một tiểu cô nương xinh đẹp. Hắn mặc dù bề ngoài thô lỗ, nhưng không hề ngu ngốc chút nào. Từ mấy câu nói của Tiểu Vũ hắn đã hiểu được nhiều điều. Nhìn qua vẻ mặt của con mình, ánh mắt nhất thời rơi vào trên người Đường Tam.

<i>"Các ngươi ai là Đường Tam?"</i> Thái Nặc đột ngột hỏi.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 194: Cực đoan lực lượng hỗn sư (2)

Dịch Giả: Codon_lyCàfé

Biên Dịch: Dangneo

Đường Tam nghe có người gọi tên của mình, vô ý thức trả lời: <i>"Là ta."</i>

<i>"Giỏi lắm, giỏi lắm... nguyên lai là đồ con thỏ nhà người đã đem con ta đánh thành như vậy. "</i> Thái Nặc ở chỗ này bắt đầu chờ từ xế chiều, rốt cục tìm được mục tiêu nhất thời khí tức được bộc phát, vươn bàn tay to, trực tiếp chụp tới vai Đường Tam .

Đường Tam cước đạp Quỷ ảnh mê tung, thân thể lùi về phía sau ba thước, nhanh chóng thoát khỏi bàn tay to lớn của Thái Nặc, <i>"Người là cha của Thái Long? "</i>

Thái Nặc ngạo nghễ nói: <i>"Không sai, ta là Đại Lực Vương Thái Nặc. Người đem con ta đánh thành như vậy, có nên trả cho nó một chút công đạo hay không. "</i>

Tiểu Vũ có chút khinh thường liếc nhìn Thái Long một cái, <i>"Đánh bại người, cha người liền ra mặt. Nếu chúng ta đem cha người đánh bại, chẳng lẽ Gia Gia người cũng ra mặt đòi đánh? "</i>

Thái Long sững sốt một chút, trong mắt nhất thời đầy vẻ xấu hổ, <i>"Tiểu Vũ, người đừng hiểu lầm, là cha ta nhìn thấy vết thương trên người ta, cho nên mới....., bất quá, nếu gia gia của ta thật sự tới, thì có thể thật sự phiền toái rồi."</i>

Thái Nặc liếc nhìn Tiểu Vũ một cái, <i>"Tiểu nha đầu, nơi này cũng có chuyện của người sao. Nếu không phải người dụ dỗ con ta thì sao hắn có thể bị thê thảm như vậy? Quả nhiên là hồng nhan họa thủy. Mới vừa nhỏ như vậy đã học câu dẫn nam nhân rồi. "</i>

Tiểu Vũ có chút sững sốt, giận dữ nói, <i>"Đại tình tình, người nói ai câu dẫn nam nhân? "</i>

Thái Nặc hừ một tiếng, <i>"Chẳng lẽ không đúng do người mà con thỏ nhỏ này đánh con ta hay sao? Chờ ta thu thập xong tiểu tử này, sẽ tới giáo huấn người. Con ta có cái gì là không tốt? Tiểu tử này cũng không phải dạng bạch diện gì cả.</i>

"Vừa nói, thân thủ hấn lại hướng Đường Tam chớp tới.

Đối với công kích của Thái Nặc, Đường Tam cũng không có chút tức giận, hấn nhìn ra được, Thái Long cũng không phải nổi dõ, cha hấn hiển nhiên không phải do hấn gọi tới. Nhưng là, Thái Nặc đối với Tiểu Vũ vũ nhục lại làm cho Đường Tam không chịu được. Đối với hấn mà nói, Tiểu Vũ là vậy ngược của hấn. Trong mắt quang mang âm hàn hiện ra. Lúc này đây hấn cũng không tiếp tục tránh né nữa, thân hình nghiêng về phía trước. Tay trái vung lên, chế trụ cổ tay Thái Nặc, tay phải nhất thời đánh đến các đốt ngón tay của hấn, dùng thủ pháp cầm nã thủ bá đạo nhất Phân cân tán cốt.

Cổ tay Thái Nặc bị Đường Tam bắt được, cũng có chút sửng sốt. Nhưng phản ứng của hấn thì không phải Thái Long có thể so sánh được. Cũng không có thu hồi tay về, khẽ quát một tiếng, toàn thân rung mạnh. Tay vận công mạnh mẽ khiến tay Đường Tam đang khống chế phải bật ra.

Khống Hạc Cầm Long công của Đường Tam mặc dù tinh diệu, nhưng lúc này lại thành vô dụng, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng từ tay đối phương truyền đến. Nhất thời đánh văng tay hấn ra. Cước đạp Quỷ ảnh mê tung, liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Lực lượng thật là mạnh. Đường Tam trong lòng sợ hãi, tinh thần nhất thời tập trung hấn lên.

"Di." Thái Nặc thấy mình không đánh ngã được Đường Tam thì rất kinh ngạc, "Khó trách có thể đánh được con ta, quả nhiên có chút năng lực. Ta muốn xem xem, ngươi có thể tiếp được mấy chiêu của ta."

Vừa nói, hấn cũng không phóng thích vũ hồn của mình, cứ như vậy đuổi theo Đường Tam, song chưởng chợt mở ra, Hướng phía Đường Tam mà ôm lại. Chỉ vừa tiếp xúc qua, Đường Tam đã rõ thực lực của đối phương hơn mình nhiều lắm, nếu thật sự bị hấn ôm lấy thì đừng có nghĩ trốn thoát được. Nhưng Đường Tam cũng không phải là Lực lượng hồn sư như vậy, cho nên hấn sẽ không đại gì mà đi ngạnh kháng đối phương. Bước chân biến đổi, thân thể nhất thời trở nên hư ảo, Thái Nặc tốc độ mặc dù cũng không chậm. Nhưng liên tiếp công kích vài lần ngay cả chéo áo của Đường Tam cũng chưa thể chạm tới.

"Tiểu tử thôi, có bản lĩnh thì đừng chạy." Thái Nặc cảm tức quát Đường Tam. Trong lòng hấn cũng có chút giật mình. Hấn đã nghe Thái Long nói qua, Đường Tam là một gã khống chế hệ hồn sư, hơn nữa năng lực cận chiến rất mạnh. Thông qua vài lần dò xét, Đường Tam mặc dù lực lượng không bằng hấn, nhưng tốc

độ so với khi hắn không sử dụng vũ hồn thì cao hơn vài phần. Vì vậy muốn bắt được Đường Tam hiển nhiên cũng không dễ dàng.

Đường Tam cũng không trả lời, trong mắt tinh quang chột lóe, quang mang trắng nhũ nhập vào cơ thể, Lam Ngân Thảo xoay vòng quanh thân thể, hai vàng một tím, ba cái hồn hoàn xoay quanh mà lên, phóng ra quang mang chói mắt.

Thái Nặc hừ một tiếng, <i>"Cùng so vũ hồn với ta sao? Tốt, ta muốn xem, vũ hồn của người mạnh thế nào. Đại Lực Tinh Tinh, phụ thể."</i> Hắn hét lớn một tiếng, cả người mạnh mẽ biến đổi thành cao thêm năm tấc, quần áo rách toang, lộ ra cơ thể cứng rắn như kim loại.

Thái Long tuy rất mạnh, nhưng so sánh với cha của hắn thì còn kém hơn rất nhiều. Sự biến đổi càng làm đồng tử Đường Tam có chút co rút chính là vị Đại Lực Vương Thái Nặc này tổng cộng có năm cái hồn hoàn. Hai vàng, ba tím. Quang mang huyền lệ sáng chói xung quanh.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Kỳ thật, Đường Tam cũng không biết, gia tộc Thái Long đã có từ lâu rồi, mà mỗi đời lại là truyền thừa Vũ Hồn giống nhau. Thái Long lại là con trai duy nhất trong nhà, trưa nay khi hắn về nhà, Thái Nặc chứng kiến một thân bị thương của hắn, tự nhiên không kìm được lửa giận mà chạy tới đây.

<i>"Tiểu tử, sợ rồi sao. Sợ thì nhận thua đi. Lão tử ...trước tiên đánh cho tứ chi của người gãy hết ra, sau đó mới đem các sư phụ của học viện sử lý. Lão tử chính là năm tám cấp lực lượng Chiến hồn vương, người biết rồi chứ. Quyền cước không có mắt, vạn nhất ta đánh gãy tay chân của người, vậy không hay rồi."</i>

Thái Nặc phóng xuất vũ hồn xong, nhất thời lộ ra bộ dáng cao cao tại thượng. Hắn thấy hồn lực của mình so với đối phương cao hơn ít nhất hai mươi cấp, tuyệt đối có thể dễ dàng làm cho tiểu tử trước mắt khuất phục.

Nhưng hắn làm sao biết, đặc điểm lớn nhất của Đường Tam là ý chí cực mạnh, áp lực càng lớn, hắn ngược lại ý chí càng lớn.

<i>"Người là cha của Thái Long, nhưng người không phải là cha của ta."</i> Đường Tam lạnh lùng nói. Trong lòng hắn có chút có chút chua xót, nhìn thấy con mình bị đánh Thái Nặc đã đau sót mà ra mặt, nhưng hiện tại cha mình lại đang ở địa phương nào cơ chứ? Càng là như vậy, chiến ý trong lòng hắn càng bộc phát mãnh

liệt, quyết phải thắng cho bằng được, lúc này trong cơ thể Đường Tam hồn lực nhanh chóng vận chuyển, cả người đã ở vào trạng thái cực hạn.

"Ca, ta và ngươi đồng thời đối phó với hắn." Tiểu Vũ mắt thấy Thái Nặc chính là một vị cường giả cấp bậc Hồn Vương nên đã vội vàng phóng thích vũ hồn của mình

Đường Tam phát tay ngăn cản nói: "Không, để một mình ta, ngươi không cần phải nhúng tay. Đây là chuyện của nam nhân chúng ta."

"Tốt." Thái Nặc khen một tiếng, "Tiểu tử ngươi nhìn qua mặc dù tuổi không quá lớn, nhưng những lời này lại rất hợp với ý ta. Đúng vậy đây là chuyện của nam nhân chúng ta. Chỉ bằng vào lời nói này ta sẽ hạ thủ lưu tình."

"Không cần." Đường Tam nhàn nhạt xuất một câu, người đã di động. Hắn cũng không có tiến lên, mà là bay nhanh về phía sau, trên người phóng xuất Lam Ngân Thảo tựa như vô số tử xà màu tím, ngăn chặn hướng đi của Thái Nặc.

Thái Nặc ha hả cười, cả người tựa như một chiếc chiến xa, trực tiếp hướng phía Đường Tam vọt tới, Lam Ngân Thảo cản đường, căn bản coi như không nhìn thấy.

Phanh phanh phanh..., liên tiếp mấy tiếng vang lên, Lam Ngân Thảo chỉ cần quấn quanh thân thể Thái Nặc một chút, lập tức sẽ bị cơ thể cường tráng của hắn phá tan, dĩ nhiên không thể nào làm giảm tốc độ của hắn. Phải biết rằng, Đường Tam sau khi thu được hồn hoàn của Nhân diện ma chu, Lam Ngân Thảo của hắn đã trở nên cực kỳ cứng cõi. Hơn nữa do được hỗ trợ của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn cải tạo đã làm trình độ cứng cõi của vũ hồn tăng lên một đẳng cấp mới. Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Đường Tam đối với Thái Nặc đã đạt tới hồn vương cấp bậc cũng không e ngại.

Nhưng là, Lực lượng của Thái Nặc so với hắn tưởng tượng còn kinh khủng hơn nhiều, đặc tính của Lam Ngân Thảo mạnh mẽ như thế nhưng cũng không cách nào làm cho hắn phải dừng cước bộ dù chỉ trong chốc lát.

Chỉ trong nháy mắt, Đường Tam đã phán đoán được, vị hồn vương năm mươi tám cấp bậc trước mắt này, tại phương diện lực lượng dĩ nhiên cũng không thua chút nào so với lực lượng được xưng là Đại lực kim cương hùng của Triệu Vô Cực. Mà hồn lực của Triệu Vô Cực chính là đã đạt tới bảy mươi sáu cấp.

Nhanh chóng lục tìm kiến thức được Đại sư truyền thụ trong đầu, Đường Tam rõ ràng lần này chính mình gặp phải, chỉ sợ là một vị thuần khiết lực lượng hình Hồn sư. Thuần khiết Lực lượng hình, hay là năng lực của tất cả hồn hoàn phụ gia đều là lực lượng. Lực lượng mạnh, thân thể tự nhiên cũng mạnh hơn hẳn bình thường.

Hôm nay, tại lúc chiến đấu cùng Thái Long, Đường Tam đã mơ hồ phát hiện vấn đề này, trình độ cường hãn thân thể của Thái Long, căn bản không phải một hồn sư mới hơn ba mươi cấp có khả năng đạt được.

Lúc này Thái Nặc đã khiến hắn càng cảm thấy đúng. Lam Ngân Thảo đối hắn căn bản là không có chút tác dụng.

Trên người Thái Nặc có năm cái hồn hoàn cao thấp chuyển động, trước người hai cái hồn hoàn phát ra màu vàng quang mang. Hai cái hồn hoàn này một cái mang hồn kỹ là gia tăng lực lượng, một cái là ngưng tụ lực lượng. Khi sử dụng, có thể làm lực lượng vốn rất kinh khủng của hắn gia tăng 50%. Hơn nữa bản thân hắn đã là năm mươi tám cấp hồn lực, lúc này mới có thể đối với Lam Ngân Thảo của Đường Tam không thêm để vào trong mắt.

Kinh nghiệm chiến đấu của Đường Tam cũng vô cùng phong phú, mặc dù đối mặt với lực lượng hoàn toàn áp đảo của đối thủ, nhưng hắn cũng không một chút bối rối. Mặc dù khi sử dụng vũ hồn, tốc độ của Thái Nặc đã gia tăng không ít. Nhưng tốc độ của Đường Tam nhờ hồn lực thúc dục cũng đồng dạng tăng cường. Làm Thái Nặc nhất thời muốn đuổi theo hắn cũng tuyệt không dễ dàng.

Đường Tam đem Lam Ngân Thảo của mình thu hồi, chỉ là bằng vào Quỷ ảnh mê tung cùng giằng co với đối thủ, cũng không nóng lòng tiến công. chiến đấu một chọi một thì đầu tiên phải rõ ràng chính mình cùng đối phương mạnh yếu như thế nào. Điểm mạnh của Thái Nặc rất rõ ràng, đó chính là lực lượng kinh khủng cùng với năng lực phản kích. Mà điểm mạnh của chính mình là cái gì? Đường Tam biết, điểm mạnh của bản thân có rất nhiều. Trong đó, huyền thiên công cũng được tính là một trong số đó.

Khác với tu luyện hồn lực của thế giới này, đạo gia thượng thừa tâm pháp Huyền thiên công của Đường Tam tại phương diện phục hồi có ưu thế rất lớn. Mà hắn khi chạy rõ ràng so với đối thủ đang không ngừng phát lực cũng tiết kiệm được một chút khí lực, muốn chiến thắng đối thủ, đầu tiên cần phải tiêu hao hồn lực của đối phương mới được.

Lúc này, người chung quanh đang xem cuộc chiến càng ngày càng nhiều, Tiểu Vũ

khẩn trương nắm chặt tay, tùy thời chuẩn bị tiến lên cứu viện. Mà Thái Long cũng bị tràng chiến đấu của cha mình cùng Đường Tam hoàn toàn hấp dẫn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 195: Cực đoan lực lượng hồn sư (3)

Dịch Giả: Codon_lyCàfé

Biên Dịch: Dangneo

Bọn họ Thái gia vũ hồn chính là do di truyền mà có được. Hắn cũng muốn xem xem, chính mình trước mặt Đường Tam không hề có khả năng hoàn thủ, thì cha hắn có thể làm gì để khắc chế được.

Theo thời gian trôi qua, Thái Nặc đã có chút tức giận, hắn cùng Đường Tam đánh vốn là ý lớn bắt nạt nhỏ, bây giờ một thời gian dài rồi mà không thể bắt được, hắn còn để mặt mũi vào đâu được nữa?

Đột nhiên dừng lại cước bộ, Thái Nặc không hề đuổi theo Đường Tam nữa, ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, <i>"Lực lượng chi nguyên."</i>

Hồn hoàn thứ ba của hắn, cũng là ngàn năm hồn hoàn đầu tiên của Thái Nặc tử quang chột xuất. Hắn rút cục dụng ra hồn kỹ tăng cường lực của mình .

Vốn thân thể cũng đã hùng tráng như núi tựa hồ lại bành trướng hơn vài phần, dưới da tay hắn bỗng xuất hiện những hoa văn nhỏ như những con rắn. Xung quanh thân thể Thái Nặc phảng phất nổi lên một tầng lực lượng cuộn cuộn . Lấy thân thể hắn làm trung tâm, không khí chung quanh rõ ràng trở nên ngưng đọng.

Đường Tam thấy Thái Nặc dừng lại cước bộ, đã lập tức trở nên cẩn thận hơn, lặng lẽ nhìn Thái Nặc, trong mắt dần dần toát ra từng chùm quang thái màu vàng đất.

<i>"Hống----"</i> Chân phải của Thái Nặc mạnh mẽ giơ lên, đập mạnh xuống mặt đất.

Một màn kinh khủng xuất hiện , Mặt đất chột run rẩy, tựa hồ ngay cả Thiên Đấu thành đô cũng bị chấn động, trên mặt đất một khe nứt nhanh chóng kéo dài ra, trong chớp mắt đã tới chân Đường Tam. Khe nứt qua chỗ nào, đá vụn cùng khí lưu cuồng bạo phóng thẳng lên cao, thẳng tắp bay lên cao hơn mười thước . Nói cách khác, nếu nằm trong vùng ảnh hưởng của cột khí lưu hay bị cái khe nứt này lan tới dưới chân, vậy sẽ phải chịu công kích cuồng bạo. Lực lượng thật mạnh , thì ra lực lượng cũng có thể dùng như vậy. Lúc đó ý niệm trong đầu Đường Tam chột lóe, cả người đã bay lướt ngang qua, hắn

rất rõ ràng, chính mình tại phương diện hồn lực so với đối phương chênh lệch quá nhiều, cho dù là một trong kỳ kinh bát mạch đã được đả thông, cũng quyết không thể chống lại Thái Nặc trước mặt. Bây giờ điều hắn có thể làm chỉ là né tránh mà thôi. Thái Nặc lúc này mặc dù có thể phát huy lực công kích từ xa, nhưng không thể nghi ngờ lại làm tăng thêm tốc độ tiêu hao hồn lực của hắn.

Liên tiếp công kích làm đất không ngừng rung mạnh. Một đạo rồi lại một đạo Khe nứt điên cuồng hướng Đường Tam công kích. Công kích liên tục của Thái Nặc rất nhanh, nhưng Đường Tam né tránh lại càng nhanh hơn, thân ảnh ở chiến trường này linh động tựa như bướm vờn hoa, chọt tiến chọt lui, khiến cho khí lưu kinh khủng kia tùy ý xẹt qua bên người. Nhưng thủy chung vẫn chưa bị chúng chiêu.

<i>"Khá lắm, chạy trốn hay lắm."</i> Thái Nặc tức giận gầm một tiếng. Làm lực lượng hình hồn sư, hắn ghét nhất gặp phải mẫn công hệ hồn sư, cũng giống Đường Tam lúc này vậy khiến hắn cực kỳ tức tối. Hắn thích nhất là chiến đấu cứng đối cứng. Đối mặt với Đường Tam. Rõ ràng thực lực cao hơn nhiều so với đối thủ, nhưng lại có cảm giác vô lực, điều này làm cho hắn hết sức khó chịu.

<i>"Tiểu tử. Là do ngươi bức ta. Xem đệ tứ hồn kỹ. Lực chi chấn."</i>

Trên người Thái Nặc hồn hoàn thứ tư chọt sáng, mắt thấy thân thể Thái Nặc tiếp tục mạnh mẽ bành trướng, Thái Long sắc mặt đại biến, vội vàng quát lớn: <i>"Mọi người nhanh lui ra phía sau, mau."</i>

Thân thể Thái Nặc tựa như một cánh cung lớn đang được kéo cong dần về phía sau, ngay sau đó kích phát lực của hai tay. Trong khi hồn hoàn thứ tư phóng thích quang mang, hai nắm đấm mạnh mẽ đầm xuống đất.

Ầm Ầm, một vòng sóng chấn động mãnh liệt lấy thân thể hắn làm trung tâm mà tỏa ra xung quanh, bao quát một diện tích khổng lồ quanh thân thể hắn.

Mặt đất nơi này lúc trước do công kích của hắn nứt vỡ vô số. Lúc này lại bị lực lượng mạnh như thế làm cho chấn động, cả mặt đất nhất thời sụt lún, bùn đất, cát đá, bắn tung tóe lên cao. Trong vòng đường kính ba mươi thước, cát đá bay đầy trời. Lực lượng đất đạ tạo nên dòng khí lưu mạnh mẽ như vươn tới tận trời cao.

Coi như là thần chí Thái Nặc còn thanh tỉnh. Hắn đem lực lượng của mình hoàn toàn hướng dưới đất phát ra. Hơn nữa cũng hạn chế phạm vi lực lượng bộc phát, nếu không lúc này đông đảo đệ tử đang xem cuộc chiến, dưới tình huống năng lực tự

bảo vệ không đủ , bị ngộ thương hẳn là không thể ít.

Mặc dù như thế, Nhưng thân thể Đường Tam vẫn hoàn toàn bị bao phủ trong phạm vi công kích của Thái Nặc, loại tám phương công kích này tự nhiên không phải thân pháp có thể né tránh được. Tiểu Vũ thấy vậy hoảng sợ kêu lớn, lực lượng của Thái Nặc như thế thật là kinh khủng, cường đại khí lưu trực tiếp đem nàng ngăn cản ở phía ngoài phạm vi công kích.

"Các người nhìn xem, trên bầu trời. " Đúng lúc này, không biết ai hô lên một câu. Khiến cho ánh mắt của các đệ tử cùng với Thái Nặc đều hướng lên bầu trời nhìn lại.

Giữa không trung, cát bụi bay lên đang từ từ rơi xuống. Đồng thời rơi xuống, còn có một đạo thân ảnh lấp lánh từ quang.

Tám cây mâu thon dài tại sau lưng hắn mở rộng, hồng và trắng hai màu quang mang trải rộng toàn thân mâu, vô số Lam Ngân Thảo ở sau lưng ngưng kết thành hình thái như chiếc cánh làm chậm lại tốc độ rơi xuống của hắn, ánh mắt lạnh như băng thủy chung vẫn hướng tại trên người Thái Nặc, sau lưng hắn là tám cây trường mâu, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời lóe lên văng ánh sáng huy hoàng nhìn qua rất quý dị.

Kinh hô, than thở, không thể nghĩ đến, là các loại tâm tình của những đệ tử đang xem cuộc chiến, bọn họ đều nhìn ra, Đường Tam học viên của một học viện trung cấp, nhưng khi đối mặt toàn lực công kích do hồn kỹ thứ tư của một vị hồn sư cấp bậc hồn vương phát động, mà lại có thể tránh thoát, đây là thực lực thế nào?

Nếu nói lúc trước né tránh được vẫn chỉ là kỹ xảo, vậy lúc này Đường Tam thể hiện ra lại chính là chánh thức thực lực của hắn.

Trong ánh mắt Thái Long nhất thời xuất hiện một trận thất thần, giờ khắc này hắn mới thật sự rõ ràng chính mình cùng với Đường Tam lúc đó chênh lệch lớn đến như thế nào. Mặc dù hai người đều là ba mươi bảy cấp, nhưng lại có sự chênh lệch như vậy.

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Nguyên lai, Đường Tam mắt thấy Thái Nặc thể hiện động tác loạn cung, lập tức ý thức được không ổn, trước tiên đem Bát Chu Mâu của mình phóng thích ra. Bát Chu Mâu đồng thời đâm xuống mặt đất, toàn lực bắn lên, đẩy thân thể hắn bay lên cao.

Mặc dù vẫn bị khí lưu cùng cát đá đánh trúng, nhưng hắn đã làm cho thương tổn giảm tới mức thấp nhất.

Lam Ngân Thảo lúc này lại phát huy tác dụng, bằng vào sự khống chế chuẩn xác của Đường Tam, Lam Ngân Thảo tại không trung ngưng tụ thành như cái ô chắn gió triệt tiêu bớt tốc độ rơi xuống, lúc này mới làm cho hắn có thể tránh thoát được đại bộ phận công kích của Thái Nặc.

Lúc này Thái Nặc đang đứng ở trung tâm một cái hố lớn với đường kính khoảng ba mươi thước, sâu khoảng độ năm thước, lực phá hủy của hắn đủ để làm cho bất luận kẻ nào cũng phải kinh hãi. Nếu đây là trên chiến trường, trừ phi thực lực đối thủ so với hắn mạnh hơn, nếu không, ở trong phạm vi này sẽ không còn người sống tồn tại.

Mắt thấy Đường Tam từ từ rơi xuống, Thái Nặc cũng không ngăn nổi một trận thất thần, liền tiếp sử dụng đệ tam, đệ tứ hồn kỹ, đối với hắn hồn lực của bản thân tiêu hao cũng không nhỏ. Lúc này cũng không thể không tạm ngừng công kích, trợn mắt nhìn thân thể Đường Tam hạ xuống.

Đường Tam nhìn qua rất nhẹ nhàng quyết nhẹ tay vào bên hông, một cái hạt tử màu đen dài khoảng một thước xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Không thể nghi ngờ lực lượng hình hồn sư là không thể bay được, lúc trước thân thể Đường Tam rơi xuống từ trên hơn ba mươi thước cho nên lúc này đối với hắn thì Thái Nặc là một cái đích ngắm rất tốt. Bằng vào hồn lực hiển nhiên không có cách nào phá vỡ phòng ngự của đối phương, Nhưng ... đừng quên, hắn xuất thân từ Đường môn.

<i>"Cẩn thận! "</i> Đang ở không trung, Đường Tam vẫn còn nhắc nhở Thái Nặc một câu, dù sao hắn cùng với cha con Thái Nặc cũng không có thâm cừu đại hận gì, Thái Long lại là đồng học của hắn. Nếu không phải phòng ngự của Thái Nặc quá biến thái, hắn cũng sẽ không lấy ra Chư cát thần nỏ bá đạo này .

Sử dụng Chư cát thần nỏ lại không cần thời gian để chuẩn bị, hơn nữa Dây nỏ cũng không phải vì buộc quá chặt mà lo đứt. Mà lúc này Đường Tam lấy Lam Ngân Thảo mà giảm tốc độ xuống một chút nên hắn có thừa thời gian để bắn nỏ.

Cách mặt đất chừng năm thước, khoảng cách này đã đủ cho Đường Tam phát huy uy lực cao rồi.

Thái Nặc mắt thấy Đường Tam sắp hạ xuống, lần này hắn từ không trung rơi xuống hiển nhiên là không còn chỗ trốn nữa,

lập tức chuẩn bị tư thế, nhưng Chư cát thần nỏ trong tay Đường Tam đã nhắm ngay vào hắn.

Cẩn thận? Ta tại sao phải cẩn thận? trong lúc Thái Nặc đang tự hỏi trong lòng, thì liên tiếp chuỗi âm thanh Khanh Thương trong nháy mắt bộc phát.

Chư cát thần nỏ bắn ra với tốc độ thật sự quá nhanh hơn nữa lại quá gần nên phản ứng duy nhất của Thái Nặc chỉ là đưa tay che ở trước mặt.

Sau một khắc, cả người hắn đã cảm giác được tựa hồ có vật gì mạnh mẽ đánh vào thân thể, cả người liên tiếp lui về phía sau ba bước mới đứng vững được thân hình.

Toàn bộ mười sáu cây nỏ tiễn, đầy đủ cắm ở trên cánh tay Thái Nặc , trong lúc đó ngực, bụng của Thái Nặc vẫn hiện ra tầng phòng ngự cực kì mạnh mẽ, Chư cát thần nỏ đủ để xuyên thủng thép bản cũng chỉ có thể cắm vào tay hắn một tác rồi không cách nào tiến vào được nữa.

"Đồ khốn. " Thái Nặc nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân hồn lực chợt phát động, mười sáu cây Chư cát thần nỏ cơ hồ được hắn chấn bay, nhưng theo còn có mười sáu tia máu tươi bắn ra.

Chư cát thần nỏ mặc dù cường hãn, nhưng còn không đủ để tạo thành thương tổn trí mạng đối với Thái Nặc. Nhưng hắn là một hồn vương năm mươi tám cấp lại bị một kẻ chỉ có ba mươi mấy cấp hồn tôn đã thương, đó là một chuyện cực kỳ sỉ nhục.

Có lẽ là do tâm lý vô cùng kích động, Thái Nặc cũng không có chú ý tới, những vết thương trên người mình không hề có chút cảm giác đau đớn nào.

Đường Tam thực sự có kinh nghiệm thực chiến phong phú , lúc Thái Nặc lấy tay ngăn đỡ bảo vệ đôi mắt, Lam Ngân Thảo sau lưng hắn đã tản ra, thân thể vừa chạm đất, tám chu mâu bắn ra trên mặt đất, cả người đã nhanh chóng biến đổi phương vị. Khiến cho khi Thái Nặc buông cánh tay xuống thì nhất thời không thấy bóng dáng của Đường Tam đâu.

Khi hơi thở xuất hiện từ sau lưng truyền đến, Thái Nặc mới ý thức quay người lại, nhưng không biết tại sao, thân thể hắn lại trì trệ một lúc, mới xoay được nửa người, trên vai đã truyền đến cảm giác tê dại .

Khóe mắt hắn đã nhanh chóng chứng kiến động tác Đường Tam thu hồi Bát Chu Mâu.

Bốn mâu phía dưới cắm trên mặt đất, bốn mâu giơ lên trước mặt. Tại vai Thái Nặc để lại bốn cái lỗ nhỏ.

Đối phó với lực phòng ngự cường hãn của hồn sư phải công kích như thế nào?

Đường Tam dùng hành động đã để lại cho đệ tử đang xem chung quanh một bài học. Lực phòng ngự của Thái Nặc tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là dựa vào cơ thể cùng hồn lực.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 196: Thất Bảo Lưu Ly Tông (1)

Dịch giả : Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Cũng không giống Huyền Quy vũ hồn sư mà Đường Tam từng gặp , Lấy quy giáp làm tấm chắn. Cho nên Đường Tam quyết định lựa chọn phương pháp dùng sức công kích trực tiếp lên trên bề mặt của hắn. Mặc dù Bát Chu Mâu không có cách nào để đâm vào quá sâu, nhưng nếu chỉ là đâm rách da thì vẫn có thể làm được.

Mọi người đang xem đều đồng thanh hô lên, các đệ tử xung quanh hay thậm chí Thái Long bên trong cũng nhìn thấy Chư Cát Thần Nổ bắn ra lưu lại những vết thương mà máu từ đó chảy ra đã đen xì. Hơn nữa Bát Chu Mâu còn thêm một phát khiến da thịt của Cha hắn đang bị lan tràn bởi màu Tím Đen một cách nhanh chóng.

Cảm giác lạnh cóng chợt truyền đến khắp thân thể Thái Nặc khiến hai mắt hắn hoa cả lên. Hắn cố dùng sức lắc mạnh đầu nhưng cảm giác này lại càng trở nên mạnh mẽ hơn.

<i>" người... Người chính là dùng độc....."</i>

Đường Tam dùng Bát Chu Mâu chống đỡ thân thể trên mặt đất. Cả người từ trên cao nhìn xuống Thái Nặc bên dưới, nhân nhật nói <i>"Độc vốn là một bộ phận năng lực của ta, chẳng lẽ người còn có thể đánh bại ta nữa sao ?

Thái Nặc là một vị lực lượng hình cường công hệ hồn sư, mà khống chế hệ hồn sư đối mặt với cường công hệ hồn sư vốn là có chiếm ưu thế, mặc dù hai người hồn lực hơn kém nhau thật lớn, nhưng Đường Tam bằng vào Đường môn tuyệt kỹ, tự thân lại có khả năng của khống chế hệ hồn sư, lại còn có công kích cực nhanh cực độc, ngoài ra hắn còn có phương thức chiến đấu rất nhuần nhuyễn nên đã khiến cho Thái Nặc chịu bị động hoàn toàn., Khi Chư Cát thần nổ bắn phá làm rách da tay Thái Nặc thì thắng bại của trận đấu cũng coi như được định đoạt.

Bằng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn nửa năm trước không hề lãng phí, tất cả độc trên người hắn cũng như ám khí đều được hắn vận dụng đến mức cao nhất. Giống như lời Độc cô bác từng nói qua, Cho dù là Hồn sư cường đại nào mà gặp hắn cũng đều có sự sợ hãi giống nhau.. Độc là một loại thủ đoạn công kích đặc thù, hồn sư muốn đối phó với kích độc thì đầu tiên phải cần

thận phòng bị nhưng mà Thái Nặc đối với Đường Tam lại quá coi thường, đối với hắc muồn bắt một tiểu hài tử như vậy là quá đơn giản, nhưng hắc lại không thể nào nghĩ đến chính mình lại lật thuyền giữa dòng như bây giờ.

"</i> người.....<i>" Vừa mở mồm ra nói một tiếng, Thái Nặc phát hiện ra đầu lưỡi của mình không còn nghe theo ý mình nữa rồi. Mặc dù hắc mạnh mẽ để tụ hồn lực để chống lại độc tố trong cơ thể không lan tràn, nhưng trước sau hắc bị dính hai loại kịch độc, lúc trước hắc lại phần nộ quá mà thúc dục hồn lực ra nên tốc độ di chuyển của độc tố trong máu càng nhanh hơn. Cho nên lúc này hắc đã không thể ngăn cản được độc tố nữa rồi.

Kịch độc trong Bát Chu Mâu có chứa theo đặc tính của "</i>bát giác huyền băng thảo<i>" cùng "</i>liệt hỏa hạnh kiều sở<i>". Hai loại tiên phẩm dược thảo này mặc dù không tăng cường hồn lực của Đường Tam lên, nhưng chúng cũng mang theo hàn độc cùng hỏa độc dung nhập vào bên trong cơ thể Đường Tam cùng với các loại độc đã có thì càng tăng cao uy lực. Có thể nói, bây giờ cho dù là Độc cô bác mà đối mặt với Bát Chu Mâu của Đường Tam thì cũng chỉ có thể bằng vào khả năng tự kháng độc của bản thân mà ngăn cản, không thể nhờ vào người ngoài giải độc cho, Như vậy kịch độc xâm nhập vào trong cơ thể rồi thì Thái Nặc, một hồn sư mới chỉ có năm mươi tám cấp kết cục sẽ thế nào chứ.

"</i>Ba, Hai, Một . Ngã <i>" Đường Tam thông dong nói ra bốn chữ, thân thể khổng lồ của Thái Nặc ầm ầm ngã xuống mặt đất. Miệng vết thương máu đen di động mãnh liệt.

"</i>Đường Tam. Ta liễu mạng với ngươi. <i>" Một bóng đen từ không trung lao xuống, đó chính là Thái Long.

Lúc này thân thể Thái Long mặc dù di động vẫn khó khăn như trước nhưng hai mắt càng đỏ thêm như cái thù này chính là mối thù Bất Cộng Đái Thiên, mắt thấy cha có bộ dạng thảm hại như vậy, hắc cũng không thể nghĩ tới chuyện thực lực của mình và Đường Tam quá chênh lệch.

Có Bát Chu Mâu, Sự nhanh nhẹn của Đường Tam thậm chí ngang với Chu Trúc Thanh, một mẫn công hệ hồn sư, vừa thấy Thái Long lao tới hắc trầm giọng quát: "</i>Thái Long, ngươi dừng lại ngay, nếu tiếp tục công kích nữa ta sẽ không thể cứu cha ngươi, đến lúc đó hắc chết chắc.. <i>"

Thái Long tuy lỗ mẫn nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu. Vừa nghe cha còn có thể cứu được, Trong đầu nhất thời thanh tỉnh lại vài phần Dừng công kích của mình lại rồi hướng đối diện Đường Tam mà đứng.

Bát Chu Mâu chĩa xuống đất, Đường Tam đi tới bên người Thái Nặc, giơ một cây Bát Chu Mâu đâm vào sau lưng Thái Nặc. Hồn lực vận chuyển, hắc khí trên người của Cường Lực Vương Thái Nặc rõ ràng đang hướng phía Bát Chu Mâu mà di chuyển đến.

Lúc này, các đệ tử khác đang đứng nhìn Đường Tam với ánh mắt cực kỳ kinh hãi cùng kính sợ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai có thể tin tưởng một gã hơn ba mươi cấp hồn tôn có thể chiến thắng một gã đến gần sáu mươi cấp Hồn vương cơ chứ?

Hơn nữa theo bọn họ thấy, đây thậm chí là chiến thắng tuyệt đối. Vì Thái Nặc trước mắt Đường Tam cơ hồ không có chút hoàn lực nào cả.

Kịch độc tới nhanh, đi cũng rất nhanh, chỉ sau một hồi công phu ngắn ngủi, Miệng vết thương đã chảy xuống vết máu màu đỏ tươi. Dưới thời gian luyện tập dài, Đường Tam đã có thể điều chỉnh Bát Chu Mâu một cách thành thục. Trên người Thái Nặc máu tươi đã chảy ra ở các vết thương rồi sau đó máu ngừng chảy lại.

Thái Long có chút ngẩn người ra nhìn Đường Tam làm hết thấy mọi chuyện vừa rồi.

```
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>
```

Nếu lúc sáng hắc vẫn còn không phục khi bị thua Đường Tam chỉ vì hồn lực của hắc khắc bị chế thì bây giờ dưới khí thế cùng cách xử lý của Đường Tam đã khiến trong mắt hắc, Đường Tam chính là cao tối thượng.

Hắc như thế nào cũng không thể giải thích được vì sao cũng là Ba mươi bảy cấp hồn lực nhưng sao Đường Tam lại mạnh hơn hắc nhiều như vậy chứ, khó trách Tiểu Vũ lại lựa chọn hắc.

Thái Long đâu có biết rằng trong lúc Đường Tam cùng Thái Nặc chiến đấu, dù hồn lực hai người hơn kém nhau tới hai mươi một cấp nhưng Đường Tam lại hơn hắc một cái Phụ Hồn Cốt, lại thêm vào tuyệt học Đường Môn của hắc nữa khiến chênh lệch được giảm bớt đáng kể.

Mà Thái Nặc thì ngay cả Hồn Kỹ thứ năm cũng chưa được sử dụng qua. Tổng thể mà nói trận chiến đấu này khả năng khống chế của Đường Tam đã hoàn thành một cách xuất sắc.

Năng lực khống chế của hắc thì không còn phải nghi ngờ nữa, hắc có thể tính toán một cách chính xác và nhuần nhuyễn dưới các tình huống chiến đấu khác nhau.

Bát Chu Mâu thu hồi rồi chậm rãi xâm nhập vào sau lưng hắn rồi Đường Tam hướng Thái Long gật đầu. "Tốt lắm, độc tố trong cơ thể Cha ngươi đã được tã thu hồi, bất quá vài ngày tiếp theo hắn sẽ có cảm giác suy yếu, sau này trở về hãy nghỉ ngơi ba ngày và không nên tức giận, hoặc cử động mạnh mẽ, cũng Không nên sử dụng hồn lực thì tự nhiên hắn sẽ khôi phục lại thôi. Còn cái hố to này, ngươi hãy nghĩ cách mà xử lý đi nhé.. "

Ánh mắt Thái Long có chút phức tạp mà nhìn Đường Tam, dưới góc độ Đường Tam cứu cha hắn mà xem thì hắn nên phải nói lời cảm ơn. Nhưng vết thương trên người cha cũng lại do chính hắn tạo thành nên Thái Long có chút khó xử.

Đường Tam cũng không để ý đến phản ứng của Thái Long, dẫm chân mạnh xuống đất rồi lắc người rồi khỏi chiến trường.

Cửa học viện đã xảy ra động tĩnh lớn như vậy thì làm sao mà các sư phụ không có phản ứng, Nhưng khi các vị sư phụ đến nơi thì chiến đấu đã vừa lúc chứng kiến Chư Cát Thần Nổ của Đường Tam được phát uy. Ngay sau đó Bát Chu Mâu đã kiểm soát được cục diện trận chiến.

Thậm chí bọn họ còn quên cả việc ngăn cản trận chiến này.

Lúc này. Đường Tam đã ra khỏi hố to, Lập tức có vài vị sư phụ xông tới muốn nói cái gì, nhưng Đường Tam lại trực tiếp sử dụng Quỷ ảnh mê tung xuyên qua mấy người, chỉ mấy cái lóe lên hắn đã biến mất dạng. "Ca, chờ ta. " Tiểu Vũ sắc mặt có chút khó coi. Chạy nhanh như bay mà đuổi theo Đường Tam.

Còn các sư phụ cũng không thể vì việc này mà rời đi, họ còn phải giải quyết hậu quả cuộc chiến như: cái hố to tướng kia hay đông đảo đệ tử đang đứng xem, Tất cả đều phải nhờ vào giải quyết của bọn họ.

Đường Tam trở lại túc xá của mình, Cũng giống như tại Sử Lai Khắc Học viện, tại đây hắn cũng cùng ở một gian túc xá với Áo Tư Tạp. Lúc này Áo tư tạp cũng không ở tại đây, không biết hắn đã đi đâu nữa.

Đường Tam vừa vào phòng, Cước bộ thậm chí vẫn không dừng lại. Oa lên một tiếng miêng Phun ra một ngụm máu lớn. Vốn sắc mặt bình tĩnh của hắn đã trở nên tái nhợt.

Đúng là hắn đã chiến thắng Thái Nặc, nhưng thắng được cũng rất nguy hiểm. Dù sao thực lực của hắn cao hơn Đường Tam đến hai mươi một cấp, hơn nữa thực lực Thái Nặc lại cực kỳ cường hãn. Nhưng Mấu chốt nhất chính là Đường Tam vẫn không biết trước đối thủ có hồn kỹ là gì.

Khi Thái Nặc thi triển ra hồn kỹ thứ tư chính là "lực chi chấn", tuy Đường Tam phản ứng cực nhanh, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh né hoàn toàn. Khí lưu từ mặt đất vọt lên có chứa đất đá khiến hắn bị thương tổn không nhẹ, chỉ bất quá hắn đã mạnh mẽ để tụ chân khí để chống lại sự đau đớn mới khiến thương thế hắn không bị lộ ra trước mắt mọi người.

Đường Tam biết, nếu không phải thân thể mình dưới sự trợ giúp của "băng hỏa lưỡng nghi nhân" trợ giúp trong nửa năm thời gian vừa qua, hơn nữa lại có "bát giác huyền băng thảo" cùng "liệt hỏa hạnh kiều sơ" cải tạo thân thể, thì chỉ cần lúc trước bị đánh vào thì mình đã không thể chịu được mà ngã xuống rồi.

Cho dù là băng vào thân thể cường tráng, dẻo dai của hắn mới miễn cưỡng ngăn lại công kích của đối phương thì Đường Tam cũng không tốt hơn. Hắn lúc trước còn dùng Bát Chu Mâu mà mạnh mẽ chống lại đòn công kích của Thái Nặc đã khiến kinh mạch hắn bị ảnh hưởng nặng nề.

Lại thêm việc miễn cưỡng hấp thu lại độc tố trong cơ thể của Cường Lực Vương khiến cho hắn phải cố gắng chịu đựng mà không giải thích cho các sư phụ mà chạy thẳng về phòng mình.

Cho tới tận bây giờ hắn mới trầm tĩnh lại được, Đứng tại chỗ mà thở dốc, Trong lòng Đường Tam không khỏi thầm than một tiếng. Mặc dù chính mình đã dùng tiên phẩm dược thảo, lại có Bát Chu Mâu cùng Đường môn tuyệt học làm hậu thuẫn. Nhưng hồn lực chênh lệch quá lớn khiến cho hắn cũng không rõ ràng gì.

Vạn nhất gặp phải một người có Vũ hồn vừa đúng khắc chế mình thì hắn sẽ không dễ dàng thắng lợi được như hôm nay.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 197: Thất Bảo Lưu Ly Tông (2)

Dịch giả : Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Bất quá. Hôm nay sau khi đánh một trận đã làm cho Đường Tam có thể khẳng định được một việc. Đó chính là năng lực lớn nhất của Bát Chu Mâu chính là Thôn Phệ (Cắn nuốt).

Lúc trước khi hắn thử nghiệm Bát Chu Mâu đâm vào đại thụ hắn đã có chút cảm giác đã hấp thụ được một chút năng lượng của cái cây đó, mà tại vài lần sử dụng trước đây hắn cũng cảm giác được một chút. Đường Tam đã phát hiện, sau khi đâm Bát Chu Mâu vào cơ thể của địch nhân thì nó sẽ hấp thụ một số năng lượng nhất định cho mình, mặc dù số năng lượng đó không quá rõ ràng, hơn nữa sau một khoảng thời gian thì năng lượng đó sẽ tự biến mất, nhưng nó quả thật là có tồn tại.

Cũng như vừa rồi. Bất luận là lúc đâm trúng Thái Nặc hay khi giúp hắn giải độc thì Đường Tam đều có loại cảm giác là Bát Chu Mâu có thể hấp thu năng lượng...mà số năng lượng sau khi hấp thu này cũng tồn tại trong một khoảng thời gian nhất định.

Hắn chưa bao giờ chủ ý đi hấp thu mà do Bát Chu Mâu tự động làm.

Đường Tam rất muốn thử xem Nếu mình dùng Bát Chu Mâu để cắn nuốt lực lượng của đối thủ thì sẽ có kết quả như thế nào, nhưng dù sao rất ít trường hợp phải dùng cách này để giết đối thủ, vạn nhất hiệu quả Thôn Phệ của Bát Chu Mâu giết chết kẻ thù thì đối với chính mình lại là một tai nạn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Giống như phụ tử Thái Nặc hôm nay xung đột với hắn chỉ là bình thường mà thôi.

<i>"Ca, người sao thế?"</i> Tiểu Vũ vừa vào đúng lúc chứng kiến cảnh Đường Tam phun ra một ngụm máu tươi, nàng vội vàng chạy đến đỡ cánh tay hắn lại.

Đường Tam mỉm cười lắc đầu. <i>"Không có gì, chỉ là bị chút chấn thương mà thôi, trong số các lực lượng hình hồn sư mà ta đã gặp thì cha của Thái Long có cách tu luyện rất cực đoan, nếu hắn chỉ cần nhanh nhẹn hơn một chút thì ta đã thua rồi. "</i>

Tiểu Vũ đỡ Đường Tam đến giường rồi ngồi xuống. <i>"Ca, Không thể ngờ được ca có thể thắng được một gã hồn vương đấy. Tại học viện tất cả đã bị chấn động kinh khủng vì việc này, nếu lúc này chàng không chạy mau chỉ sợ bị một đám Sư Phụ và Đệ tử vây quanh thôi. Lúc ta đuổi theo người thì thấy mấy vị Sư Phụ đang cùng Cha con Thái Long bàn luận về việc bồi thường thiệt hại của học viện, lần này cha con Thái Long thật là xui xẻo, vừa thua thiệt lại vừa phải bồi thường. Trước kia đối với học viên của Nặc Đình học viện cũng bị chúng ta đánh bị thương không nhẹ nhưng không thấy có ai ra mặt đòi hỏi gì, không biết lần này chúng ta đánh Thái Nặc liệu Gia Gia hân có đến không nhỉ?"</i> - Nói xong một câu cuối cùng này Tiểu Vũ không khỏi ... bật cười.

Đường Tam cũng không phải hạ tay quá ác với mọi người, hân đối với cha con Thái Long cũng không có ấn tượng quá xấu, chỉ là Thái Nặc đã nói xấu Tiểu Vũ mà thôi. Thực ra hân cũng không tưởng được rằng mình có thể chiến thắng được một vị Hồn Vương.

Tiểu Vũ nhìn vẻ mặt còn tái nhợt của Đường Tam, tức giận nói: <i>" cái tên Đại hương tràng thúc thúc không biết chạy đi đường nào rồi, lúc cần hân thì hân lại không có mặt thế này. "</i>

Đường Tam chậm rãi hít một hơi, trong nội phủ xuất hiện cảm giác đau đớn, Hân biết chính mình bị thương không nhẹ. <i>"Tiểu Vũ. người về trước nghỉ ngơi đi, ta muốn tu luyện một lúc để chữa trị thương thế ở kinh mạch. "</i>

<i>"Không, ta không đi. Ta ở chỗ này bảo vệ người, nếu không có người đến làm phiền thì Ca phải làm sao bây giờ?Ca. người cứ tu luyện đi, ta làm hộ pháp cho người. "</i>

Đường Tam gật đầu, tại trên giường khoanh chân lại, đề tụ Huyền thiên công trong cơ thể, nội lực bắt đầu thông thả vận chuyển.

Thái Nặc cùng Thái Long sau khi bị thua, Rốt cục rời khỏi Sử Lai Khắc học viện. Hân cũng không biết bao lâu rồi mình chưa có cảm giác yếu ớt như thế này. Độc tố mặc dù đã được giải trừ hết, nhưng cơ thể vẫn chưa thể khôi phục lại như bình thường, ngay cả bước đi cũng khó khăn.

Nhục nhũ, sỉ nhục, thống khổ, không cam lòng, đủ loại tâm tình tràn ngập trong suy nghĩ của hân, chưa bao giờ hân có thể tưởng tượng có thể thua một thiếu niên còn chưa đạt đến bốn mươi cấp như tại nơi đây., cái loại cảm giác này thậm chí so với thân thể bị thương nặng thì càng khiến hân khó tiếp nhận hơn.

Thái Long đi cùng cha thì ngay cả một chữ cũng không dám nói. Hậu quả cuộc chiến tại cửa Học viện cũng là do Thái Nặc chỉ trả thì các sư phụ mới cho bọn họ rời đi, nghe nói vẫn còn xem hấn là đệ tử của học viện nên mới ưu ái một chút.

May là vị trí Sử Lai Khắc học viện cũng không phải trung tâm nên cho dù động tĩnh không nhỏ nhưng Phòng vệ quân của thành cũng không có tới.

Thái Long cũng cảm nhận được tâm tình của Phụ thân, bởi vì khi hấn bại dưới tay Đường Tam cũng có chung cảm giác như thế này, Mà cha hấn luận cả về tuổi tác lẫn thực lực đều mạnh hơn hấn nhiều nên thống khổ tự nhiên sẽ lớn hơn, càng sâu đậm hơn.

<i>"Cha. Người đã tốt lên chút nào chưa?"</i> Vẫn giữ một khoảng cách rất xa, Thái Long không nhin được hỏi cha một câu, đối với tính nóng còn hơn lửa của cha hấn thì hấn là người biết rõ ràng nhất.

Ngoài ý nghĩ của Thái Long chính là Thái Nặc cũng không tức giận mà quát tháo hấn, thần sắc ngược lại rất bình tĩnh.

<i>"Con à. người thua hấn cũng không oan uổng chút nào, ngay cả lão tử ta cũng còn bị biến thành bộ dạng như thế này , Khó trách người không thể đánh lại hấn, người có biết chi tiết gì về tiểu tử kia không?"</i>

Thái Long mờ mịt lắc đầu, <i>"Hấn mới chỉ là ngày đầu tiên đi học lại, con... con thấy hấn ngồi cùng chỗ với Tiểu Vũ , Cho nên con muốn cùng hấn giải quyết vấn đề này, Cha cũng biết mà, con rất thích Tiểu Vũ.. "</i>

<div id="bg_143422003"></div><script async="" defer="" src="//platform.bidgear.com/async.php?domainid=1434&sizeid=2&zoneid=2003&k=5c617ef583f56" type="text/javascript"></script>

Thái Nặc trừng Thái Long một cái, <i>"Vì một con đàn bà mà người lại làm ra hành động như thế sao? Sao người cùng Lão

Tử năm đó giống nhau thế nhỉ, bắt quá chuyện người làm cũng không sai, vì người phụ nữ mình thích thì phải mạnh mẽ mà

giành lấy. Lúc đầu, mẫu thân người cũng là được ta giành lấy trong tay kẻ khác, Bất quá khi đó ta khiêu chiến với một

kẻ mạnh hơn ta nhưng ta lại thắng được, không thể nghĩ người lại chịu sự uất ức như vậy, ngay cả kẻ còn ít tuổi hơn

người mà cũng không đánh lại. Đây là kết quả của việc lười biếng lúc trước. "</i>

Khuôn mặt Thái Long nhăn nhó lại mà cãi: <i>" Hình như con chính là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất trong gia tộc

cơ mà , lúc trước khi cha bằng tuổi con thậm chí yếu hơn con nhiều mà. "</i>

<i>"Đồ lão toét, nhà người nói như vậy là có ý tứ gì hả?"</i> Thái Nặc giận dữ.

Thái Long bất đắc dĩ nói: <i>"Ý tứ của con là không phải do con quá yếu đuối mà là đối thủ quá mạnh mẽ. Thật không hiểu cách thức tu luyện của tên tiểu tử kia là như thế nào, nhìn qua Hắc Nhiều nhất cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi thôi, như thế nào có thể có hồn lực cường đại như vậy chứ? Chẳng lẽ, hắc là người của Thất đại tông môn hay sao?"</i>

Nghe xong lời con mình nói. Thái Long không khỏi rung mình, trầm giọng nói: <i>"Về nhà trước đã, trong hiểu biết của ta thì trong số Thất đại tông môn thì không có kẻ nào dùng vũ hồn là Lam Ngân Thảo cả. Không ngờ Lam Ngân Thảo cũng có thể cường đại được như thế, đặc biệt là vài nhánh lúc cuối cùng, đến cả phòng ngự của ta cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được, nếu không cũng sẽ không trúng độc như thế, đi, trở về hỏi gia gia người, có lẽ hắc sẽ biết."</i>

<i>"Gia gia?"</i> Thần sắc trên mặt của Thái Long biến đổi trông giống như khổ qua (Méo như Khỉ) <i>"Không cần đi hỏi gia gia như thế đâu , cha à hai người chúng ta bị đánh cho như thế, một khi gia gia mà biết chỉ sợ người sẽ thu thập chúng ta mất thôi. Huống chi, vạn nhất người giống cha, lại chạy đến trường làm náo loạn một hồi thì sau này làm sao ta còn có thể đi học nữa cơ chứ."</i>

Thái Nặc hừ một tiếng, <i>"Gia tộc chúng ta là một gia tộc mạnh, chuyện này chắc chắn phải nói cho gia gia người, ta cũng không tin một đứa nhóc bình thường mà lại mạnh như hắc được, ta muốn xem lão nhân gia nói như thế nào, nếu lão nhân gia cũng nóng tính như ta thì gia tộc chúng ta cũng chẳng tồn tại đến tận bây giờ được đâu."</i>

Thân thể cường tráng của hai người dần xa khuất nơi xa, cả hai trông mặt mũi xung vu như đầu heo, còn sắc mặt thì tái nhợt như tờ giấy. Thật sự là muốn rắc rối thì có rắc rối .

Thất Bảo Lưu Ly Tông.

Trữ Vinh Vinh ngồi ở trên ghế Salon tại đại sảnh, chân không ngừng vung vẩy, môi đỏ mọng luôn làm ra các điệu bộ thật đáng yêu.

Đã quay về một lúc khá lâu rồi nhưng bóng dáng cha vẫn chưa thấy đâu, điều này khiến tinh thần hưng phấn của nàng dần trở thành buồn bực.

Đối diện với Trữ Vinh Vinh là một lão già khô đét đang chậm rãi uống từng ngụm trà, mặc dù hắc là ngồi ở chỗ đó, Nhưng

vóc người lại khiến cho kẻ khác phải giật mình, hẳn cũng không phải loại người có thân thể cường tráng, nhưng bộ khung xương của hắn lại to hơn người thường nhiều, Vốn chiếc ghế Salon rất lớn nhưng khi hắn ngồi trên thì trông nhỏ đi nhiều.

Các khớp xương nhô ra lằn hết cả ra ngoài của bộ quần áo, cơ thể thật sự giống như Da bọc xương, ánh mắt chậm rãi yếu ớt mang theo vẻ già nua. Nếu là vào ban đêm chỉ sợ nhìn hắn như một bộ xương khô khổng lồ. Trên đầu lơ thơ vài cụm tóc bạc mọc phía trên mảnh da đầu.

"Tiểu Công chúa của ta, con đừng tức giận làm gì, phụ thân ngươi chắc sẽ mau quay lại thôi." Lão già Khô đét buông chén trà xuống hướng Trữ Vinh Vinh nói.

Thanh âm hắn đầy vẻ khàn khàn, tựa như gió thổi làm rụng lá cây, người khác mà nghe thấy sẽ có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Trữ Vinh Vinh từ trên ghế sa lon nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Lão già Khô đét rồi ngồi trên đùi ông, tay xoa xoa mái tóc phát phơ vài chiếc của lão già cộng thêm Làn da trắng nõn của nàng so với màu da khô héo của lão già khiến người khác phải bật cười,. "Con không biết đâu, con đi lâu như vậy mới về mà Phụ Thân hắn cũng không thèm để ý. Hẳn là cố ý trốn tránh con thì có? Đầu khớp xương gia gia, gia gia phải làm chủ cho con ."

Trên mặt lão già xuất hiện chút biểu tình yêu thương khiến da mặt hắn lúc này đã có chút khác biệt với da tay nhăn nheo, ông đỡ khóc đỡ cười nói: "Tiểu công chúa của ta ơi, ngươi định làm khổ lão già ta sao? Ta chỉ còn có mỗi mấy cọng tóc này thôi, ngươi mạnh tay thế là làm khổ ta đấy, nếu không ta phải đổi biệt hiệu lại thành Đầu Bóng Loáng mắt. Hay là ngươi tìm Kiếm Gia gia mà gây chuyện đi, ta sẽ chịu tội thay cho ngươi. Ta nói thật chứ, trong tông môn còn có ai có thể gây chuyện với Phụ thân ngươi chứ, nhờ ta cũng không làm gì được đâu?"

Trữ Vinh Vinh suy nghĩ một chút rồi nói: "Mặc kệ, nếu phụ thân quay lại đây, con nhất định phải khiến hắn nôn ra vài món bảo vật ta mới có thể giảm được hỏa khí trong lòng.. Đầu khớp xương gia gia. Người phải giúp con nói chuyện đấy nhé ."

Lão già khô đét lấy tay vuốt vuốt mấy sợi tóc ít ỏi trên đầu của mình, Bất đắc dĩ cũng phải cuống quýt gật đầu. Bộ dạng của hắn như bây giờ nếu để giới hôn sư bên ngoài biết được chắc chắn sẽ khiến

khởi kẻ giết mình.. Được phong là Cốt đầu la bí ẩn nhất trong số các vị Phong Hào đầu la, không ngờ ông bị một tiểu nha đầu biến thành bộ dạng hoạt kê như thế này. Chỉ sợ điều này mà nói ra ngoài cũng chẳng có ai dám tin tưởng.

<i>"Con vẫn biết Cốt gia gia tốt với con nhất mà "</i> Trữ Vinh Vinh tựa hồ không chút nào để ý đến bộ mặt kinh khủng của Cốt gia gia, nàng hồn mạnh lên mặt của lão , Lúc này mới từ trên đùi hắn nhảy xuống mà đi.

Nhìn khuôn mặt hoạt bát của Trữ Vinh Vinh, trong mắt Cốt đầu la toát ra vẻ yêu thương ấm áp. Hắn đã chứng kiến Trữ Vinh Vinh lớn lên, mà tính cách của Tiểu Ma nữ này lại cực kỳ hợp với lão, nói cách khác, tính cách hiện nay của Trữ Vinh Vinh chính là kết quả bồi dưỡng nhiều năm của Hắc và Kiếm Gia Gia.

<i>"Nghe nói Tiểu Ma nữ của chúng ta đã trở lại? Vinh Vinh, con ở đâu mau ra đây cho cha nhìn nào. "</i> Ngay trong lúc này, cuối cùng cũng có người đến giải vây khiến Cốt Đầu La vui mừng ra mặt.

Nghe thấy thanh âm kia, đầu tiên Trữ Vinh Vinh có thái độ hưng phấn, nhưng ngay lập tức nàng ý thức được mình đang tức giận nên vội vàng khiến cho khuôn mặt nàng có vẻ tức giận, quay lưng về hướng cửa lớn.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 198: Thất Bảo Lưu Ly Tông (3)

Dịch giả : Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Bộ dáng thay đổi nhanh chóng của Vinh Vinh khiến Cốt Gia Gia đang ngồi trên ghế Salon phải cố nhịn không cười ra tiếng.

Một trung niên cùng với một lão già mặc Bạch y đi vào đại sảnh, nếu lúc này Đường Tam cùng Tiểu Vũ ở đây thì nhất định họ sẽ nhận ra người trung niên này chính là người trong buổi đấu giá hôm trước, người mà ngay cả tên Hôn Vương Tuyết Tinh kia cũng không dám trêu chọc vào.

Mà người trung niên này lại chính là cha của Vinh Vinh, vị Tông chủ đương nhiệm của Thất Bảo Lưu Ly Tông, là người đứng đầu của giới phụ trợ hệ hồn sư, Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí liếc mắt một cái đã thấy được nữ nhi, hắn vội vàng bước lên, <i>"Nha đầu, tại sao lại đưa lưng về phía ba ba. Gần một năm không gặp con khiến mọi người nhớ con nhiều lắm đấy!"</i>

Trữ Vinh Vinh mạnh mẽ quay người lại. <i>"Nhớ con sao? Con tưởng cha phải vui vẻ lắm khi con không có ở nhà mới đúng chứ.."</i>

Trữ Phong Trí nhìn nữ nhi với bộ dáng tức giận khiến trong lòng hắn không khỏi buồn bã, trước tiên hắn ngồi xuống ghế Salon rồi hai tay mạnh mẽ ôm chầm nữ nhi vào lòng, nhưng không ngờ lại bị Trữ Vinh Vinh xoay người một cái lách mình tránh khỏi cánh tay của hắn.

Không ôm được nữ nhi, Trữ Phong Trí không khỏi cả kinh, hắn mặc dù là phụ trợ hệ hồn sư. Nhưng đã đạt tới trên bảy mươi cấp, riêng hồn lực khổng lồ của hắn cũng khiến thân thể được cải tạo mạnh mẽ, so với người thường thì mạnh hơn không biết bao nhiêu. Mà Trữ Vinh Vinh lại được kế thừa vũ hồn của hắn, cũng là phụ trợ hệ hồn sư. Lúc này mặc dù hắn chỉ là tiện tay vung ra nhưng tốc độ cũng không chậm. Nhưng lại bị nữ nhi dễ dàng tránh thoát.

Trữ Vinh Vinh cũng không biết mình vừa khiến cha giật mình, hướng tới lão già áo trắng mà chui vào lòng hắn, <i>"Kiếm

gia gia. Kiểm gia gia, con nhớ người muốn chết. hu HU hu....." Cùng thân nhân xa cách gặp lại, dù sao Trữ Vinh Vinh vẫn còn là một tiểu cô nương. Dưới tình huống kích động, nàng nhất thời khóc nức nở..

Bạch y lão giả duỗi tay ra ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng. <i>"Thôi mà tiểu bảo bối của ta, cuối cùng con cũng đã trở lại rồi, Kiểm gia gia cũng nhớ con nhiều lắm.. "</i>

Trữ Vinh Vinh ngẩng đầu, <i>"Thật hả?"</i>

Bạch y lão giả nghiêm mặt nói: <i>"Đương nhiên là thật rồi, không tin con cứ việc hỏi lão Cốt Gia Gia của người đi. "</i>

Trữ Vinh Vinh vẻ mặt có chút giảo hoạt nói, <i>"Chính là lúc này Cốt Gia Gia có nói là Kiểm Gia Gia ngài cũng nhớ con nhưng người lại nhớ con nhiều hơn một chút...chút "</i>

<i>"Hắn thú lắm. "</i> Bạch y lão giả không hề cho lão già khô đét một chút mặt mũi nào cả <i>"Rõ ràng là ta nhớ người nhiều hơn hắn nhiều. "</i>

<i>" người nói mới thú lắm. "</i> Khô lão giả mạnh mẽ từ Salon đứng lên, thân thể kinh khủng cao hơn hai mét của hắn đứng lên, lại kết hợp với giọng nói khàn khàn càng làm tăng thêm vẻ kinh khủng của lão..

<i>"Không phục à? Đi, chúng ta tìm một chỗ nào đó rồi tính. "</i> Bạch y lão giả ưỡn ngực. Không sợ hãi chút nào mà trừng mắt nhìn vào đối phương.

<i>"Tốt lắm. Tốt lắm, Kiểm thúc, Cốt thúc, các người còn nhiều thời gian để đánh nhau mà, bây giờ Vinh vinh mới vừa quay lại, hai người hãy nhường nhịn một chút đi. "</i> Trữ Phong Trí bất đắc dĩ nhìn hai lão già trước mắt mà nói.

<i>"Hừ. "</i> Bạch y lão giả cùng khô lão giả cơ hồ đồng thời hừ một tiếng. Ai cũng không thèm để ý đối phương nữa, Ánh mắt cơ hồ đều rơi vào trên người Trữ Vinh Vinh.

Đôi mắt to của Trữ Vinh Vinh đảo qua đảo lại rồi nói: <i>"Ta có một cách để chứng minh trong hai vị Gia Gia thì ai nhớ con hơn. "</i>

Trữ Phong Trí vỗ vỗ vào trán mình trầm nghĩ . Tiểu ma nữ dù sao cũng vẫn là Tiểu ma nữ, một hồi chứng kiến cảnh nào nhiệt này, hắn nhịn không được đành phải nói: <i>"Vinh vinh. Không được nói linh tinh. "</i>

Trữ Vinh Vinh lè lưởi, nàng cả một chút cũng không sợ cha mình, Nếu không nàng cũng sẽ không được đặt danh xưng là Tiểu ma nữ nữa. <i>"người không có nhớ đến ta nhưng hai vị gia gia lại không như vậy, nhân gia từ xa xôi một mạch về đây thế mà người cũng không có ở nhà mà đón con,. Hai vị gia gia hay là như vậy đi, Các người mỗi người sẽ tặng con một kiện lễ vật, nếu lễ vật nào khiến con càng thích thì chúng tỏ người ấy nhớ con hơn một chút. "</i>

<i>"Ách....."</i> hai lão già liếc nhau, đều không nghĩ đến lại là chiêu này.

Trữ Phong Trí phải cố nén cười mà nói: <i>"Tốt lắm vinh vinh, mau tới đây. Cho cha nhìn con một chút, ai nói là ta không nhớ con chứ, Ta đã chuẩn bị cho con một món lễ vật cực hay, nhưng nếu con không chịu nghe lời thì ta cũng sẽ không cho con nữa.. "</i>

<i>"Lễ vật? Là cái gì?"</i> Vừa nghe đến hai chữ lễ vật , Trữ Vinh Vinh không nhịn được nổi lên lòng hứng thú, chỉ với hai ba bước đã đến trước mặt cha.

Về mặt Trữ Phong Trí không đổi, tay hướng nữ nhi mà bắt lấy, nhưng thật không ngờ, Thân thể Vinh Vinh chỉ lắc nhẹ một cái đã lại dễ dàng thoát ra khỏi tay hắn. Miệng trẻ ra : <i>"...trước tiên con phải cầm lễ vật đã rồi mới để người ôm. "</i>

Lúc này đây. Kinh ngạc cũng không phải chỉ có Trữ Phong Trí mà ngay cả hai lão già cũng giật mình nhìn nhau một cái.

Bởi vì thất bảo lưu ly tháp có tính đặc thù riêng, cho dù là Phong hào đấu la cũng không thể nhìn ra hỗn lực của họ là bao nhiêu.

<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>

Trữ Phong Trí trong lòng vừa động. Hỏi: <i>"Vinh vinh, con ...trước tiên con hãy nói cho ta biết hiện tại hỗn lực của con là bao nhiêu cấp. Nếu thật sự có tiến bộ thì ta mới cho con lễ vật này.. "</i>

Vừa nghe cha hỏi đến hỗn lực của mình, Trữ Vinh Vinh nhất thời đặc ý hẳn lên, <i>"Ba ba, tư chất của ta chắc chắn còn tốt hơn người nhiều. trong một năm này con không lười biếng chút nào, Hỗn lực tăng trưởng cũng không nhiều lắm, chỉ là khoảng hơn chục cấp mà thôi. "</i>

<i>"Ít như vậy thôi à, Vinh Vinh, con cần phải cố gắng nhiều thêm, "</i> hắ<i>"

chờ một chút, người nói bao nhiêu?"</i>

Trữ Phong Trí đã quá quen thuộc với tính tình con mình, Từ nhỏ đến lớn. Trữ Vinh Vinh ghét nhất là việc tu luyện. Mặc dù thiên phú cực cao nhưng luôn phải bắt buộc mới khiến nàng luyện tập một chút, hơn nữa muốn được như vậy thì hẳn cũng phải có nhiều thứ tốt để trao đổi lại.

Khi hẳn ý thức được Trữ Vinh Vinh nói chính là mười cấp thì Trên mặt đã thể hiện ra vẻ không tin tưởng.

Trữ Vinh Vinh mở to, tỏ vẻ là vô tội mà nhìn. <i>"Con nói là mười cấp mà! Quả thật còn ít một chút. Bất quá, con sẽ cố gắng hơn."</i>

Thanh âm Trữ Phong Trí thoáng có chút thay đổi, <i>"Mười cấp? lúc người đạt tới hai mươi bảy cấp, vậy nếu theo lời người nói thì bây giờ phải là ba mươi bảy cấp rồi, người không lừa gạt ta đấy chứ."</i>

Trữ Vinh Vinh nói: <i>"Tức chết mất thôi, sao lại không tin nhân gia chứ, Vinh vinh ta mặc dù trước kia làm nhiều chuyện không hay nhưng cho đến bây giờ con chưa nói dối bao giờ, Không tin, thì con sẽ cho hai vị gia gia thấy."</i>
Vừa nói, Nàng trực tiếp chạy đến trước mặt Bạch y lão giả, đưa bàn tay nhỏ của mình cho lão cầm.

Bạch y lão giả cầm tay của Trữ Vinh Vinh, Chỉ chốc lát sau trên mặt đã là một sự ngạc nhiên. <i>"Phong trí, đúng vậy. Nhà đầu này hồn lực đã tới ba mươi bảy cấp rồi. Điều này thật là việc không thể tưởng tượng được. Từ trước tới nay ta còn chưa được nghe nói qua trong một năm người nào có thể tăng đến bảy cấp, ngay cả vị Phong Hào Đấu La trẻ tuổi nhất cũng không được như thế, chẳng lẽ Vinh Vinh nhà ta thật sự là Thiên Tài? Thật không ngờ được Sử Lai Khắc Học Viện lại lợi hại như thế."</i>

Trữ Vinh Vinh tò mò hỏi: <i>"Kiếm gia gia. Sao ngài lại biết con học tại Sử Lai Khắc học viện?"</i>

Bạch y lão giả cười nói: <i>"Sao lại không biết chứ? Con chính là bảo bối của chúng ta, hành tung của con đều được phụ thân con nắm trong lòng bàn tay."</i>

Sắc mặt Trữ Phong Trí lúc này đã trở nên ngưng trọng hẳn lên. Quá trình tu luyện của hồn sư thì cả hẳn và hai vị Khách Khanh đều nắm rõ (Khách khanh: những người không phải tộc nhân của gia tộc hay của môn phái mà chỉ là người đi theo môn phái tuy nhiên môn phái không thể bắt buộc họ phải làm theo ý mình mà chỉ khi họ cảm thấy cần giúp đỡ gì thì họ sẽ

ra tay, nói chung Khách khanh là những vị khách đặc biệt của Môn Phái, chú ý chỉ là Khách thôi nhé – Dịch Giả). Một vị hôn sư muốn tu vi mình tăng cường thì phải do chính mình từ từ mà tiến lên, một khi quá cấp tốc sẽ khiến hần bị nguy hiểm đến tính mạng.

Mà tại hôn sư giới cũng có một phương pháp tu luyện rất tà ác đó là mang tính mạng lực của mình đổi lấy thực lực, phương pháp này sẽ làm thực lực gia tăng nhanh chóng. Hần tuyệt đối không hy vọng nữ nhi được Sử Lai Khắc Học viện dạy cho phương pháp tu luyện này.

Nếu là như vậy.....

Nghĩ tới đây, trong mắt Trữ Phong Trí toát ra sát khí nặng nề.

Bạch y lão giả cùng khô cảo lão giả hiển nhiên cũng đã nghĩ tới khả năng này, sắc mặt hai người đồng thời trầm hần xuống.

Trữ Vinh Vinh nhìn hai vị gia gia trước mặt, sau đó lại nhìn cha, có chút khó hiểu nói: <i>"Các người sao lại như vậy? Sao lại không nói chuyện với con nữa?"</i>

Trữ Phong Trí đứng thẳng thân lên, đi tới trước mặt nữ nhi, <i>"Vinh vinh, người lập tức đem việc tu luyện trong một năm vừa rồi kể lại cho ta nghe, không được bỏ qua vấn đề nào hết. Ta muốn biết nguyên nhân hôn lực của con lại tăng trưởng nhanh đến thế."</i>

Nếu thật sự nữ nhi tu luyện theo phương pháp tà ác kia thì với thời gian tu luyện một năm ngắn ngủi của nàng, hần lại là kẻ có địa vị hàng đầu tại hôn sư giới biết đâu lại có biện pháp gì đó để vẫn hồi lại.

Về mặt Trữ Vinh Vinh có chút lạ lùng nhìn cha, <i>"Cha à, người không sao chứ? Khi con không chịu tu luyện thì cha bảo con là lười, còn bây giờ hôn lực của con tăng nhiều như vậy thì sao cha lại khẩn trương như thế?"</i>

Trữ Phong Trí nghiêm mặt nói: <i>"Ta là sợ người bị rơi vào tình huống không tốt, Cha cũng không nói giỡn con nữa, mau đến quá trình tu luyện của người nói cho ta đi."</i>

Bình thường Trữ Vinh Vinh không sợ cha, nhưng một khi Trữ Phong Trí nghiêm túc mà nói chuyện thì nàng vẫn cảm thấy có chút sợ hãi <i>"Lúc đầu ta len lén chạy đến Sử Lai Khắc học viện, lúc gia nhập học viện rồi Ta mới phát hiện Mình chính là người yếu nhất trong số tất cả các học viên"

Lập tức. Trữ Vinh Vinh bắt đầu kể từ việc mình tiến vào Sử Lai Khắc học viện như thế nào, nói về quá trình tu luyện của mình ra sao, rồi nàng còn miêu tả một chút về Thất Quái của Sử Lai Khắc.

Khi Trữ Vinh Vinh nói đến đoạn thất quái có tư tưởng bài xích nàng thì lão già Khô đét ở một bên không nhịn được mà nói "Vinh vinh. Con không có nhầm đấy chứ, mấy đứa nhỏ đó so với con còn bé hơn mà sao lại mạnh đến vậy?"

Trữ Vinh Vinh hì hì cười nói: "Ta biết các người không tin mà, mọi người có biết danh ngôn của Sử Lai Khắc học viện là gì không, đó là "Sử Lai Khắc học viện chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường. Như vậy chúng ta có ai không phải là tiểu quái vật đâu cơ chứ."

Bạch y lão giả nói: "Nếu theo đúng như người nói như vậy Thì tất cả những đứa nhóc kia đều là những Tiểu Quái Vật cả, như vậy Sử Lai Khắc học viện Quả nhiên đúng là danh bất hư truyền. Nhưng chỉ có như thế, ta cũng không tin tưởng bọn họ có thể dạy người trong vòng một năm tăng lên đến mười cấp hồn lực được."

Trữ Vinh Vinh nói: "mọi người hãy nghe con nói đã ....." Nàng lại tiếp tục kể đến việc Đại Sư đến Sử Lai Khắc Học viện rồi bắt đầu tiến hành khóa huấn luyện ma quỷ, Khi nghe nàng nói đến quá trình tu luyện này, cả Trữ Phong Trí và hai lão già đều không khỏi toát ra vẻ khâm phục.

Trữ Vinh Vinh vẫn tiếp tục nói đến quá trình tu luyện tại Sử Lai Khắc học viện ".....Hai tháng trước. sau khi con đột phá Ba mươi cấp, dưới sự trợ giúp của các Sư Phụ, con đã thu được hồn hoàn thứ ba của mình."

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 199: Sự kinh ngạc của Thất Bảo Lưu Ly Tông (1)

Dịch giả : Dangneo

Biên Dịch : Dangneo

"Chờ một chút. " Trữ Phong Trí cắt lời của Trữ Vinh Vinh nói, "Vị đại sư kia quả nhiên là người tài, với huấn luyện của hắn, một năm hồn lực của người có thể tăng ba, bốn cấp thì ta cho đấy vẫn là rất bình thường. Ta rất khâm phục đặc huấn của hắn đối với các người. Nhưng dựa theo như lời của người, hai tháng trước vẫn chỉ dừng lại tại ba mươi một cấp, nhưng hai tháng sau đó lại đạt tới ba mươi bảy cấp. Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra? "

Trữ Vinh Vinh thần bí cười nói: "Kỳ thật, nửa tháng trước, con vẫn chỉ là ba mươi một cấp còn sáu cấp sau này, cơ hồ chỉ tăng lên trong đúng một ngày "

"Vinh Vinh, người cũng không nên hù dọa gia gia. " lão già nhện không được mở to hai mắt nhìn, chính hắn cũng biết loại công pháp tu luyện tà môn này, tốc độ tăng lên càng nhanh thì đối với tánh mạng tiêu hao lại càng lớn. Một ngày tăng lên sáu cấp, Như vậy sợ rằng muốn tiêu hao hàng chục năm tính mạng.

Trữ Vinh Vinh bật cười, nói: "mọi người làm sao thế , con nói là muốn làm cho mọi người vừa vui mừng vừa sợ hãi, nhưng như thế nào lại biến thành hoảng sợ. Kỳ thật là không có gì phải lo lắng đâu, chỉ là con được ăn một loại dược thảo đặc thù nên thực lực mới tăng lên nhiều như vậy. "

"Dược thảo? " Trữ Phong Trí khẩn hỏi lại: " được thảo gì ? "

Trữ Vinh Vinh nói: theo như lời Tam ca nói, hình như cái gì mà Khỉ la úc kim hương, và đó chính là một loại tiên phẩm cực hiếm. "

Trữ Phong Trí trong đầu đột nhiên hiện ra thân ảnh hai người vừa mới nói chuyện với hắn, chẳng lẽ lại là bọn họ?

"Khỉ la úc kim hương? Kiểm thúc, Cốt thúc, các người đã nghe qua loại dược thảo này chưa? "

Hai vị lão giả đồng thời lắc đầu, trên mặt một mảnh mờ mịt. Khô cáo lão giả nói:

"</i>Có lẽ. Chỉ có Độc Cô Bác cái lão độc vật kia mới biết được. Không được, Phong Trí, chúng ta phải nhanh nhanh kiểm tra tình trạng thân thể của Vinh Vinh ngay, vạn nhất hồn lực của nàng tăng lên mạnh mẽ như vậy mà thân thể không chịu được thì chúng ta phải nghĩ biện pháp ngay để giải quyết mới được.<i>"

"</i>Cốt gia gia, ta nói rồi mà, các người đừng lo lắng quá như vậy chứ. Tam ca của ta đã nói rồi, tiên phẩm dược thảo này chính là hấp thu thiên địa tinh hoa, đối với thân thể thậm chí có tác dụng bồi bổ nữa. Chẳng những sẽ không hại đến thân, mà lại củng cố căn cơ nên đâu có mất gì đâu. Thôi vậy, con cũng không muốn giấu diếm thêm nữa, cho các người nhìn một thứ sẽ làm mọi người vui mừng và sợ hãi nhé. Nhìn cái này xong, các người sẽ không còn hoài nghi nữa.<i>"

Vừa nói xong, Trữ Vinh Vinh chậm rãi giơ tay phải lên, quang mang bảy màu huyền lệ bắt đầu ngưng tụ tại lòng bàn tay nàng.

Nhìn lòng bàn tay nữ nhi ngưng tụ quang mang, Trữ Phong Trí đột nhiên cảm giác được có chút quái dị, nhưng trong lúc nhất thời hắn còn không tìm ra nguyên nhân là vì sao.

Bảo tháp Huyền lệ gồm hai vàng một, Tím ba cái hồn hoàn xoay quanh tay phải của Trữ Vinh Vinh, ánh sáng bảy màu chói mắt nhất thời làm đại sảnh trở nên càng thêm sáng ngời.

Không đợi Trữ Phong Trí nhìn kỹ, bạch y lão giả ở bên cạnh đã kinh hô lên tiếng. "</i>Chín tầng ánh sáng, chính là Cửu Bảo Lưu Ly Tháp? <i>"

"</i>Cái gì? <i>" Trữ Phong Trí vẻ mặt kinh hãi, hắn rốt cục biết cảm giác quái dị của mình xuất phát từ đâu rồi, đúng là khi Trữ Vinh Vinh phóng thích vũ hồn thì màu sắc trong lòng bàn tay cùng Thất thái có sự bất đồng, tập hợp màu sắc này vừa vụn nhiều hơn hai loại màu, biến thành chín màu, mà lúc này bảo tháp trong lòng bàn tay nàng. Không phải chính là cổ chín tầng hay sao? (Bình thường Thất Bảo Lưu Ly Tông phóng thích vũ hồn của mình ra thì Bảo Tháp trong tay chỉ có bảy tầng mà thôi, còn Vinh Vinh lại là 9 tầng, như vậy nàng nhiều hơn bình thường 2 màu và 2 tầng của Tháp)

Là loại phụ trợ vũ hồn cực mạnh, kỳ thật Thất Bảo Lưu Ly Tông vẫn có bí mật riêng của mình, bí mật này chính là xuất hiện trên vũ hồn của bọn họ.

Ông trời rất công bằng, Thất Bảo Lưu Ly Tháp vũ hồn trên chiến trường có tác dụng thật sự quá kinh khủng, cho nên nó sẽ

phải tồn tại khuyết điểm để bù đắp.

Thất Bảo Lưu Ly Tháp sở dĩ được xưng là thất bảo, không chỉ bởi nó chỉ có bảy tầng. Quan trọng hơn chính là loại vũ hồn này chỉ có thể dung nạp bảy hồn hoàn. So với người khác thì thiếu đi 2 cái. đây cũng chính là nguyên nhân tại sao thân là tông chủ nhưng Trữ Phong Trí cho tới bây giờ vẫn chỉ là bảy mươi chín cấp hồn lực. Không cách nào đột phá thêm một cấp nào nữa.

Tại trong truyền thuyết của Thất Bảo Lưu Ly Tông, nếu có kỳ ngộ đặc thù, Thất Bảo Lưu Ly Tháp lại có thể tiến hóa thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, chẳng những làm căn cơ bản thân hồn sư tăng mạnh. Một khi hồn sư Cửu Bảo Lưu Ly Tháp đạt tới cấp bậc chín hồn hoàn Phong Hào Đẩu La, vậy hẳn có thể được xưng danh là Thần phụ trợ. Tại chiến trường chắc chắn là có thực lực để thay đổi thắng thua.

Giờ phút này, Trữ Phong Trí đã không còn phải lo lắng cho nữ nhi của mình nữa rồi, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp xuất hiện đã chứng minh tính mạng Trữ Vinh Vinh chẳng những không có giảm đi mà ngược lại lại là gia tăng nhiều, căn cơ đã trở nên vô cùng mạnh mẽ. lúc này, vị tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tông trong lòng đã hoàn toàn rung động. Hẳn cả đời muốn mà không được, thế nhưng giấc mơ cả đời hẳn lại được thực hiện trên người nữ nhi, hạnh phúc tới quá bất ngờ làm lúc này hẳn đã hoàn toàn ngỡ ngàng

Kích động không chỉ có Trữ Phong Trí, hai lão giả tâm tình cũng tương tự trở nên cực độ hưng phấn, hai người nhìn bảo tháp trên lòng bàn tay Trữ Vinh Vinh, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải hỏi han hay nói gì nữa.

Ánh sáng mờ nhạt dần và tắt hẳn đi, Trữ Vinh Vinh thu hồi vũ hồn của mình lại, "Bây giờ mọi người hẳn là đã tin lời con nói rồi chứ. Đường Tam ca làm sao có thể hại chúng ta chứ, Không chỉ riêng ta, mỗi một người chúng ta đều được tiên phẩm dược thảo, hồn lực lão đại tăng lên rất nhiều. Đái lão Đại thậm chí đã đột phá bốn mươi cấp, nhưng là hẳn mới chỉ mười sáu tuổi thôi."

"Khỉ la úc kim hương, khỉ la úc kim hương. Đó là loại bảo vật như thế nào mà lại có thể trợ giúp nữ nhi từ thất bảo tăng lên tới cửu bảo. Dược thảo như vậy tuyệt đối xứng với hai chữ Tiên Phẩm."

"Ba ba, không phải người nói cấp cho ta lễ vật sao, sao vẫn chưa thấy" Trữ Vinh Vinh vươn tay, tại trước mặt Trữ Phong Trí hỏi.

Trữ Phong Trí sờ tay vào ngực, đem đồ vừa mới đấu giá được hôm nay là Hàm Sa Xạ Ảnh cùng Tụ Tiễn Vô Thanh đưa cho Trữ Vinh Vinh, "Đây là những đồ vật mà hôm nay ta mua được tại phòng đấu giá, hai kiện vũ khí uy lực mặc dù không quá lớn, nhưng cũng có thể là vật hộ thân tốt. Di, Vinh Vinh, sao con lại dùng ánh mắt đầy để nhìn phụ thân?"

"Hàm Sa Xạ Ảnh, Vô Thanh Tụ Tiễn, ba ba, người như thế nào lại có ám khí của Tam ca?" Trữ Vinh Vinh làm sao lại không nhận ra chiêu bài ám khí của Đường Tam cơ chứ?

"Thứ này là do vị Tam Ca kia của người làm sao?" Trữ Phong Trí trong lòng thầm nghĩ quả nhiên như thế. Người trẻ tuổi trông bình thường kia lại là một thiên tài sao?

Trữ Vinh Vinh vẫy vẫy tay áo, lộ ra tụ tiễn của chính mình, "Người xem, hai cái này không phải giống nhau sao? hai kiện này chỉ là những thứ bình thường nhất trên người con thôi, trên người con còn có vài loại uy lực cực lớn nữa cơ, lần này con về đây ngoài việc vừa rồi còn có việc vô cùng hệ trọng muốn hỏi ý kiến ba ba một chút, những ám khí này có thể phối hợp với tộc nhân của chúng ta trở thành cực kỳ quan trọng, uy lực lại rất lớn."

Trữ Phong Trí thở có chút nặng nề, trong ánh mắt toát ra vài phần ngưng trọng, "Ta thật sự rất muốn biết, Tam ca này của người đến cùng là thiên tài như thế"

Bạch y lão giả đột nhiên nói: "Nếu hãn thật sự xuất sắc như vậy, có lẽ có thể làm nhân tuyển cho cháu gái ta đấy."

Trữ Vinh Vinh mặt cười đỏ lên, "Kiếm gia gia, ngài đừng nói lung tung, Tam ca đã có người trong lòng rồi. Ta cùng hãn như thế nào có thể. Ta....." Giờ phút này, ngay cả chính Trữ Vinh Vinh cũng có chút ngoài ý muốn bởi vì khuôn mặt anh tuấn mà ngay cả đàn bà cũng phải ghen ghét của Áo Tư Tạp đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Mặc dù hãn không có cương mãnh như Đái Mộc Bạch, không có toàn diện như Đường Tam, nhưng mỗi khi Trữ Vinh Vinh nghĩ đến lúc đối mặt với Thái Thân cự viên Áo Tư Tạp đã đem chính thân mình che chở cho mình, thì trong lòng không khỏi rung động, Nhưng bởi vì quy củ của gia tộc mà ngay cả nàng cũng không dám dễ dàng xâm phạm.

"Đi, đi ra bên ngoài, hãy đem ám khí này ra thực hành cho ta xem"

"Được thôi!"

Bốn người đi vào trong sân, Trữ Phong Trí hạ lệnh không có phân phó của hãn thì

bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào sân, lúc này mới hướng nữ nhi nói: "Vinh Vinh, ngươi muốn thí nghiệm như thế nào?"

Trữ Vinh Vinh suy nghĩ một chút, ánh mắt không có ý tốt rơi vào người hai vị gia gia kia, "Kiếm gia gia, không bằng chúng ta thử xem đi. Ngài lợi hại như vậy, sẽ không thể gây thương tổn cho người được đâu"

Bạch y lão giả mỉm cười, rồi nói: "Cũng không nhất định, ngươi thấy lão gia gia ta đã già rồi, xương cốt cũng yếu đi nhiều, ngươi muốn cho lão nằm giường dưỡng thương sao."

Khô cỏ lão giả khinh thường bĩu môi, "Ngươi sợ thì không phải là đàn ông nữa, vậy để ta làm vậy."

Bạch y lão giả trừng hăn một cái, "Ta nhổ vào ngươi ấy, được rồi biến sang một bên đi, ở đây vẫn còn có ta bồi tiếp tiểu công chúa. Nha đầu, ngươi hãy tùy ý sử dụng cái ám khí kia của ngươi đi, gia gia phòng ngự là được."

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, rồi nói: "Tốt !" Cổ tay vừa lộn, trên cổ tay quang mang chột lóe, Chư Cát thần nổ đã rơi vào trong lòng bàn tay.

Nàng tự nhiên không cần lo lắng về khả năng có thể làm bị thương bạch y lão giả, hai vị lão nhân trước mặt này, có thể nói là Kinh thiên bách ngọc trụ, giá hải tử kim lương (Cây cột chống trời và cái bồng trấn định biển khơi) của Thất Bảo

Lưu Ly Tông, họ như là hai vị thần bảo vệ tông môn. Bạch y lão giả phong hiệu là Kiếm, tên Trần Tâm. Có công kích cực mạnh, là Phong Hào Đấu La có hồn lực đạt chín mươi sáu cấp. Khô cỏ lão giả phong hiệu là Cốt, tên Cổ Dong, lấy xưng hiệu là Cốt Đấu La, Hồn lực đạt chín mươi lăm cấp, họ chính là hai người mạnh nhất của tông môn. Thất Bảo Lưu Ly Tông thủy chung có thể được đặt trong thất đại gia tộc thì có liên quan chặt chẽ với phụ trợ của mình đồng thời cũng có sự chống đỡ của hai vị Phong Hào Đấu La này, khiến cho Vũ Hồn điện cũng phải coi trọng, đồng thời tông môn có thể duy trì vị trí hàng đầu của mình tại Đấu La giới này.

Thử hỏi, hai vị cường công hệ Phong Hào Đấu La cộng thêm phụ trợ cực mạnh của Thất Bảo Lưu Ly Tháp thì còn có bao nhiêu

người có thể cùng bọn họ đối kháng cơ chứ?

Bạch y lão giả Kiếm Đấu La Trần Tâm chấp tay mà đứng, vẻ mặt mỉm cười nhìn Trữ Vinh Vinh, ý bảo nàng có thể bắt đầu.

Trữ Vinh Vinh cũng không khách khí, rất nhanh cho Chư Cát thần nổ hành động, khanh thương, tiếng vang rất nhẹ xuất hiện.

Trữ Phong Trí ánh mắt thủy chung rơi vào trên người nữ nhi của mình, ngay khi đó Trữ Vinh Vinh chợt động, ba bóng đen không một tiếng động mà bắn ra, chúng đều có phương hướng chính là Trần lão giả.

Tốt." Cũng không thấy Kiếm Đấu La Trần Tâm làm ra động tác gì mà lại khiến cho ba mũi tiễn đang bắn thẳng về hướng mặt hân nhưng đột nhiên không khí tựa hồ vẩn vèo một chút, ba mũi tụ tiễn đồng thời dừng lại tại giữa không trung, sau một khắc đã chia làm sáu phần rồi rơi xuống trên mặt đất, mỗi một cây đều đã bị chia thành 2 mảnh.

Đó là kiếm khí, từ thân thể có thể phát ra kiếm khí. Thậm chí không có sử dụng vũ hồn.

Mà trong nháy mắt khi ba cây tụ tiễn lặng yên rơi xuống đất, cùng lúc bộc phát âm thanh Khanh Thương của kim trúc mảnh liệt khác hẳn lúc ba cây tụ tiễn được bắn ra, rồi mười sáu mũi thiết tinh trong nháy mắt xuất hiện từ Chu Cát Thần Nổ, khi âm thanh vừa vang lên thì mười sáu mũi tên đã đến trước mặt Kiếm Đấu La rồi. Bạch y lão giả Trần Tâm hơi kinh hãi, hạ ý thức giơ tay phải lên, kinh nghiệm phong phú của mấy chục năm chiến đấu làm hân chỉ cần nhìn công kích của đối phương mà đoán được cường độ, thực ra người am hiểu công kích thì như thế sao có thể không chú ý đến công kích của đối thủ cơ chứ?

Tay phải giơ lên, bàn tay như đao không khí phảng phất như bị xé rách, khí lưu màu trắng từ bàn tay cuộn cuộn tuôn ra, khiến trong mắt những người chứng kiến tưởng tượng như một thanh kiếm hoành chấn trước mặt hân.

Đương đương đương đương"

Liên tiếp âm thanh oanh minh vang vọng, Kiếm Đấu La chém ra mười sáu đạo bạch quang, vừa vẩn trong sát na đã đỡ được những mũi tiễn đó, nhưng đồng thời Vinh Vinh tay trái phất lên, một màng khí phun ra, trực tiếp bao phủ lấy Kiếm Đấu La.

Trần Tâm sững sốt một chút, "Có độc?" Thân thể chuyển động, tuy tay phải vừa phải huy động nhưng còn có tay trái. Tay trái vung lên, chẳng những đánh tan sương mù. Ngay cả trong làn sương mù có ẩn chứa cương châm cũng bị đánh tan ra.

"Kiểm gia gia quả thật là lợi hại quá đi" Trữ Vinh Vinh nhảy chân sáo chạy đến chỗ Kiếm Đẩu La.

Kiếm Đẩu La mỉm cười, đoạn nói: "Ám khí này uy lực quả nhiên không nhỏ, nhất là đợt oanh kích của nổ tiễn vừa rồi. Có lực sát thương rất mạnh, dưới bốn mươi cấp hồn sư nếu không chú ý căn bản không cách nào ngăn cản."

Trữ Vinh Vinh lúc này đã đi tới cách Kiếm Đẩu La không đến mười thước, đặc ý nói: "Đó là đương nhiên. chúng ta tại đấu hồn tràng, chỉ bằng công kích dày đặc của Chư Cát thần nổ mà đánh bại qua đội ngũ hồn sư trên bốn mươi cấp đó. Đồng thời nếu nhiều người cùng sử dụng Chư Cát thần nổ thì uy lực còn lớn không thể tưởng tượng được ấy chứ. Bất quá, Chư Cát thần nổ này vẫn không thể uy hiếp được kiểm gia gia !"

Vừa nói xong. Nàng bỗng tung ra một cước, ba đạo bóng đen đột nhiên từ trên bấp đùi nàng bắn ra, đồng thời bay ra khỏi mũi chân còn có một thanh phi đao. Phi đao trực tiếp bắn về mặt của Kiếm Đẩu La, còn ba đạo quang mang màu đen thì lặn lẽ tập kích đến phần dưới thân của Kiếm Đẩu La.

Lúc này khoảng cách giữa Trữ Vinh Vinh và Kiếm Đẩu La không tới mười thước, khoảng cách gần như thế này, ám khí chỉ là chột lóe rồi biến mất. Cùng lúc đó, nàng đá ra một cước bình thường để công kích Kiếm Đẩu La, Mục đích là làm cho Kiếm Đẩu La phân tâm mà tập trung phòng ngự tại chân mình

Kiếm Đẩu La có chút khoa trương nói: "Hảo gia hỏa. Không để cho ta yên sao!" Hai tay tại trước ngực đồng thời chia ra, tự nhiên hẳn sẽ không hướng mặt trước phóng thích hồn lực. Như vậy sẽ gây nguy hiểm tới Trữ Vinh Vinh, tay áo chìa xuống dưới..., hai cổ hồn lực chột phóng thích, khí lưu được hạ xuống khiến cho cả thanh phi đao và nổ tiễn đồng thời bị đẩy ra ngoài.

"Dát băng" Âm thanh kim chúc lại một lần nữa vang lên, nguyên lai Chư Cát thần nổ lần thứ hai được Trữ Vinh Vinh lặn yên bắn ra. Vẫn là mười sáu mũi tên, tại khoảng cách gần như thế thì chỉ trong nháy mắt bộc phát, đồng thời trước ngực nàng cũng bắn ra hàm xạ sạ ảnh.

Nỗ tiến cùng cương châm, cơ hồ hình thành công kích không còn một khe hở, chỉ cần Kiếm Đấu La hơi có chút sơ sẩy, lập tức có thể tạo thành thương tổn đối với hắn.

"Hào. " Trần Tâm hét lớn một tiếng, "Thân Ta như kiếm."

Trong nháy mắt, trong sân phẳng phất như nổi lên một mặt trời, kim chúc sáng bóng mãnh liệt chợt bộc phát, Trữ Vinh Vinh thấy bạch y lão giả ở trước mặt phẳng phất như trở thành một cơn lốc kim loại, những âm thanh cộ xát chói tai đồng thời vang lên, tất cả ám khí bay đến trước mặt hắn, bất luận là cương châm cũng như nỗ tiến, toàn bộ bị đánh dạt ra cả phía khác nhau. Mà ngay sau lưng hắn, một thanh kiếm dài đến hai thước, rộng nửa thước đang trôi nổi giữa không trung.

Hai vàng, ba tím, bốn đen, cả chín hồn hoàn đều được xuất hiện. Đây mới là kiếm của Kiếm Đấu La, là loại khí vũ hồn cao cấp hạng nhất.

"Kiếm gia gia thật là lợi hại a! " Trữ Vinh Vinh đứng tại chỗ vỗ tay, nàng có thể cảm giác được rõ ràng, tại trong nháy mắt Kiếm Đấu La phóng xuất vũ hồn một luồng khí chính là hồn lực mạnh mẽ xẹt qua hai bên thân thể nàng. Nàng đương nhiên biết, nếu nàng là địch nhân, lúc này sợ rằng đã bị chém thành vài đoạn rồi.

Mắt thấy Trữ Vinh Vinh chạy đến trước mặt mình, Kiếm Đấu La Trần Tâm xoa xoa đầu Trữ Vinh Vinh, mỉm cười nói: "người quả thật là rất lợi hại! Đã bức Gia Gia phải giải phóng vũ hồn ra. Cách công kích này của người đừng nói là phụ trợ hệ, cho dù là cường công hệ, cũng không nhất định có thể làm được như thế. ám khí này quả nhiên có chỗ độc đáo. Nhất là khi người bắt ngờ tấn công."

Trữ Vinh Vinh gật đầu nói: "Đúng vậy, Tam ca ta có nói qua, ám khí chính là phải bất ngờ, thừa dịp địch chưa chuẩn bị, mới có thể phát huy uy lực lớn nhất. " Đang nói chưa xong, Trữ Vinh Vinh làm ra động tác gật đầu tựa hồ như đồng ý việc vừa rồi.

Dát băng một tiếng, một đạo hàn quang trong nháy mắt từ sau lưng nàng bắn ra nhanh như điện, trực chạy bay thẳng hướng mặt Kiếm Đấu La.

Khoảng cách thật sự quá gần, cho dù là Kiếm Đấu La mạnh mẽ như vậy nhưng đối với khoảng cách gần như thế này cũng không thể né tránh ám khí bắn ra. Phòng ngự của hắn tự nhiên là có thể đỡ được, nhưng vũ hồn của hắn lại quá bá đạo, hơn nữa

Trữ Vinh Vinh đang ở ngay trước mặt, một khi hắn sử dụng vũ hồn như vậy Trữ Vinh Vinh tất nhiên bị ảnh hưởng trực tiếp, nếu vũ hồn mạnh mẽ của hắn bắn về Tiểu công chúa hắn nàng phải chết không thể nghi ngờ.

Ý niệm trong đầu như điện quang hỏa thạch trong đầu Trần Tâm hiện lên, bất đắc dĩ miệng hắn phải há ra cắn lấy mũi tên bạc kia lại.

Lúc này đối với Kiếm Đấu La, cũng y như khi Triệu Vô Cực gặp phải ám khí của Đường Tam lúc trước, cho dù lão già có mạnh mẽ, nhưng hàm răng của hắn cũng không thật sự cứng rắn mà phải cố gắng lắm mới kẹp chặt được mũi tên, tuy nhiên trên đầu mũi tiễn có chứa chất độc cũng ngay lập tức xâm nhập vào miệng của Kiếm Đấu La.

May là, độc dịch này còn chưa được trải qua đổi mới của Đường Tam, nhưng mặc dù như thế, Kiếm Đấu La đã lập tức cảm giác được đầu lưỡi của mình đã hoàn toàn tê dại, trong lòng kinh hãi..., thân hình chợt lóe, há mồm đem độc dịch cùng nỗ tiến nhổ ra, đồng thời một bên chạy bắn ra xa khỏi phạm vi của Trữ Vinh Vinh.

Chứng kiến bộ dạng kinh hoàng đó của Kiếm Đấu La, Trữ Phong Trí cùng cốt Đấu La giật nảy mình, vội vàng đuổi theo. Trữ Vinh Vinh đã không nghĩ tới kiếm gia gia cường đại của mình lại thật sự chạy trốn như vậy, nhất thời đã luống cuống tay chân hướng phía Kiếm Đấu La chạy đến.

"Đừng, nha đầu ngươi đừng lại đây. Bộ xương già của Kiếm gia gia đã không chịu được nữa rồi!" Kiếm Đấu La giọng nói đã bị cứng ngắc, đồng thời trong khi bay nhanh cũng đang ngưng tụ hồn lực trong cơ thể, trong nháy mắt đẩy vào đầu lưỡi để bài trừ độc tố, rồi cắn mạnh vào đầu lưỡi, một ngụm máu màu tím đen chứa độc dịch nung theo máu tươi phun sang một bên. Sắc mặt lúc này mới thư giãn vài phần. Bằng vào hồn lực trên chín mươi cấp của hắn cho dù là chất kịch độc của Độc Cô Bác độc Đấu La cũng không chắc có thể khiến hắn nguy hiểm được, càng huống chi một điểm độc nhỏ nhoi trước mắt này. Nhưng độc dịch này lại là trực tiếp công kích vào miệng khiến Kiếm Đấu La khó mà xoay sở.

"Vinh Vinh, quỳ xuống." Trữ Phong Trí lớn tiếng quát.

Trữ Vinh Vinh cũng không dám tiến lên, vẻ mặt khổ sở quỳ xuống tại chỗ, khóe mắt đỏ lên, nước mắt liên chảy ra.

Cốt Đấu La vừa nhìn thấy tình cảnh lập tức mặc kệ mọi thứ, thân thể chợt lóe tới trước mặt Trữ Vinh Vinh, đem nàng ôm vào trong lòng mình, "Phong Trí, ngươi làm cái gì vậy, là lão gia họa Trần Tâm

này không có bản lãnh, sao có thể trách Vinh Vinh của chúng ta chứ? Về việc Binh Bất Yếm trá càn chứng tỏ tác dụng lớn lao của ám khí này. Vinh Vinh, không sai người đã khiến cho lão nhân gia rất vui mừng rồi. Ha ha, rất nhiều năm chưa thấy qua kiếm gia gia của người có vẻ mặt khốn khổ như vậy, bộ dáng vô cùng khốn khổ ha ha. Quả nhiên con có phong thái giáo trá y như ta vậy.
<i>"

"</i>Cốt thúc, ngài.....<i>" Trữ Phong Trí không nói được gì cả, tình huống như vậy không phải chỉ diễn ra một hai lần, mà mỗi khi hắn muốn dạy giỗ nữ nhi thì đều bị xen vào như thế, nếu không phải cốt thúc lại là kiếm thúc, mà hai vị nguyên lão này thì ngay cả hắn cũng không dám xúc phạm tới.

Trữ Vinh Vinh từ trong lòng cốt Đấu La hoạt bát chạy nhanh đến trước mặt Kiếm Đấu La, lần này không cần Trữ Phong Trí phải nói, nàng lại chủ động quỳ rạp xuống trước mặt Kiếm Đấu La, nước mắt không ngừng tuôn chảy, "</i>Kiếm gia gia, Vinh Vinh sai rồi. Ngài hãy trừng phạt Vinh Vinh đi nhé. "

Nhìn trong mắt nữ nhi vừa kinh hoảng vừa hối hận, Trữ Phong Trí không khỏi sửng sốt, tại trong ấn tượng của hắn, thì nàng chính là một Tiểu ma nữ cho tới bây giờ cũng không bao giờ nhận sai lầm của mình. Xem ra, Sử Lai Khắc học viện này thật đúng là có cách dạy dỗ tuyệt vời.

Lúc này, Kiếm Đấu La đã trở lại bình thường, độc tố đã được đẩy ra ngoài cùng ngụm máu đen kia rồi. Hai tay vội vàng đỡ thần hình cô bé lên.

(Hết chương)

DuongHao314

Chương 200: Sự kinh ngạc của Thất Bảo Lưu Ly Tông (2)

<i>"Vinh Vinh ngoan, đừng khóc nữa mà. Là Kiếm gia gia ta không có bản lãnh, như thế nào có thể trách người chứ? Chúng ta nói rồi, đây là thí nghiệm ám khí, người cũng không làm sai gì cả! Ám khí này quả nhiên lợi hại "</i> Nói tới đây, ánh mắt hắn chuyển hướng đến bên người của Trữ Phong Trí, <i>"Tông chủ, nếu có thể ta muốn chúng ta dùng hết mọi biện pháp để cho tiểu tử chế tạo ra ám khí này gia nhập tông phái. "</i>

Kiếm Đấu La này nói ra câu này với vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, hơn nữa hắn lại không xưng trực tiếp tên của Trữ Phong Trí mà lại là hai chữ Tông Chủ, có thể thấy được hắn đối việc này rất quan tâm.

Trữ Phong Trí gật đầu, thử hỏi, chỉ bằng vào ám khí mà có thể bức bách một Phong Hào Đấu La phải phóng xuất vũ hồn, thậm chí phải chịu thất thế nặng, như vậy ám khí này có tác dụng lớn đến thế nào? Tất nhiên cũng vì nguyên nhân Trữ Vinh Vinh sử dụng khiến cho Kiếm Đấu La không thật sự tập trung, nhưng đồng thời, bọn họ đã chứng kiến cảnh Vinh Vinh sử dụng ám khí một cách kinh người như thế, nếu đối là một kẻ khác yếu hơn Kiếm Đấu La thì thậm chí hắn đã bị thương nặng hoặc là chết rồi cũng nên. Như vậy nếu mỗi đệ tử trực hệ của Thất Bảo Lưu Ly Tông đều có ám khí như vậy thì từ vốn không có năng lực công kích, dưới tình huống đối phương khinh thường đột nhiên phóng ra ám khí, cảnh tượng đó sẽ như thế nào?

Trữ Phong Trí tuyệt là một vị tông chủ anh minh, quyết định thật nhanh, hướng Trữ Vinh Vinh nói: <i>"Vinh Vinh, chuyện này ta mong rằng người tạm thời không nói với bất kỳ ai trong tông môn. Ngày mai ta sẽ cùng với người đi Sử Lai Khắc học viện một chuyến. Nói chuyện thật tốt với vị Tam ca này của người. "</i>

Trữ Phong Trí trong lòng đã rực lửa, hôm nay nữ nhi trở về đã mang đến cho hắn thật nhiều vui mừng lẫn sợ hãi, ...trước tiên không nói về ám khí này, chỉ cần là vũ hồn tăng cường mạnh mẽ của nữ nhi hoặc là nói tiến hóa của Thất Bảo Lưu Ly Tháp thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông mà nói, đấy quả là việc vô cùng trọng yếu, hắn rất chờ mong để gặp mặt thanh niên mà Trữ Vinh Vinh đã kể lại. Bất luận như thế nào. Thân là cha. Hắn cần phải tỏ thái độ của mình, Đường Tam đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông cũng được xem là có ân huệ lớn rồi.

Đồng thời, Trữ Phong Trí trong lòng còn có một loại ý nghĩ khác. Nếu thật sự có thể đem thiên tài thiếu niên này thu phục dưới trướng, nói không chừng hơn mười năm sau, Thất Bảo Lưu Ly Tông sẽ lại xuất hiện một vị Phong Hào Đấu La để bảo vệ gia tông.

Tính mạng của Phong Hào Đấu La chắc chắn thọ hơn người thường nhiều, nhưng cuối cùng cũng có hạn thôi, Bất luận là Kiếm Đấu La hay là cốt Đấu La, đều đã quá tám mươi. Hơn mười năm nữa chắc không có vấn đề gì nhưng sau mấy chục năm nữa thì không biết sẽ ra sao? Chính mình nên vì tương lai nữ nhi mà cố gắng. Ngay lúc Thất Bảo Lưu Ly Tông xảy ra biến hóa lớn bởi lần trở lại này của Trữ Vinh Vinh, đồng thời trong lúc đó Đường Tam vẫn một mực tĩnh tâm tu luyện.

Thân thể thật sự đã bị thương không nhẹ, lúc Đường Tam trở lại túc xá thì hần vẫn tu luyện tới rạng sáng ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Chậm rãi mở hai mắt, xuyên thấu qua cửa sổ, bên ngoài mơ hồ có thể chứng kiến ánh bình minh rồi.

Hít sâu một chút. Cảm thụ tình huống trong cơ thể, Đường Tam vui mừng phát hiện, đau đớn trong nội phủ đã hoàn toàn biến mất. Tất cả hết thảy đã khôi phục lại như bình thường. Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ tại băng hỏa lưỡng nghi nhãn có tác dụng long trời lở đất đối với thân thể hần. Chúng không ngừng làm cho thân thể cùng da dẻ hần càng thêm cứng cõi, đồng thời bên trong cũng đã vượt xa người thường.

Giống như lời Đường Tam vậy, không có một gốc tiên phẩm dược thảo nào mà lại có công hiệu thấp kém cả. Hai loại cực đoan tiên phẩm dung hợp cùng một chỗ, thậm chí hiệu quả gần đạt đến mức tiên phẩm trong tiên phẩm, tương tự như Đoạn Trường Hồng. Chỉ là bởi vì trong đó ẩn chứa băng hỏa lực vô cùng bá đạo, phải thông thả hấp thu từng giọt từng giọt một nên đã khiến cơ thể Đường Tam có được thu hoạch lớn đến như vậy.

Ánh mắt hần bất ngờ rơi trên bàn của túc xá, chỉ thấy mặt trên lộ ra chính là cây đại hương tràng đặc hữu của Áo Tư Táp. còn trên giường bên cạnh, Áo Tư Táp cũng đang tĩnh tọa tu luyện, hần cũng không biết là Đường Tam đã thức dậy.

Đường Tam cầm lấy hương tràng trên bàn, chỉ thấy mặt trên viết mấy hàng chữ nhỏ,

<i>"Ca, Áo Tư Táp đã trở về rồi, ta về trước đã. Khi người thức dậy thì hãy ăn một cây Hương Tràng. Buổi sáng Ngày mai ta lại đến đây thăm ngươi. ----Tiểu Vũ. "</i>

Nhìn tờ giấy trên bàn. Trong lòng Đường Tam cảm thấy ấm áp, rồi đem hương tràng đưa vào miệng mà ăn. Cảm thụ nhiệt lượng truyền khắp toàn thân, một lúc sau tia cảm giác mệt mỏi cuối cùng cũng tan biến như chưa hề tồn tại.

Theo hồn lực tăng lên, công hiệu của các loại hương tràng cũng tăng lên, khôi phục hương tràng này chỉ như đồ ăn được lấy ra nhưng năng lực khôi phục lại tăng lên không ít.

Đem tờ giấy thu vào trong lòng, Đường Tam nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, ra khỏi túc xá, chân đạp lên các tầng kiến trúc, phóng người mấy cái đã lên đến đỉnh lầu.

Lúc này, vừa đúng là lúc trời tờ mờ sáng, xa xa vừa mới nổi lên một tia sáng trắng nhàn nhạt. Trong cơ thể huyền thiên công tự động vận hành, chạy khắp trong kinh mạch hắc, tốc độ vận hành của Huyền Thiên Công so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, trên người Đường Tam dần dần nổi lên một tầng khí vụ sáng bóng màu trắng, Tử Cực Ma Đồng trong Huyền Thiên Công dần dần phóng thích.

```
<script src="https://js.genieessp.com/t/123/829/a1123829.js" type="text/javascript"></script>
```

Xa xa phía chân trời tại phương đông bạch quang dần dần sáng rõ lên, màu tím bên trong đôi mắt Đường Tam cũng từ từ cường thịnh. Ngoại trừ tử quang vốn có ở bên ngoài, còn có thêm một tầng kim sắc quang thải nhàn nhạt từ phía chân trời dần dần phóng xuất ra cùng với tử khí. Ánh sáng trong mắt Đường Tam cũng đột nhiên trở nên mạnh hơn hẳn. Tử kim sắc quang mang từ trong hai mắt bắn ra tựa như hai cột sáng, phun ra trái phải hàng thước. Quang mang phun ra nuốt vào, quá trình co rút lại rồi phóng thích ra phảng phất có thể dễ dàng hấp thu Tử kÍ từ phía đông đến.

Đang trong quá trình như vậy, bỗng Tử Cực Ma Đồng trong mắt hắc tăng vọt, lúc này bề ngoài nhìn lại thì trong mắt Đường Tam mặc dù cũng là phun xuất ánh sáng tím, nhưng từ chính góc độ của hắc tựa hồ tất cả đã thay đổi, tất cả xung quanh trở nên vô cùng rõ ràng. Tử Cực ma đồng của hắc đã chính thức tiến vào đệ tam cảnh giới, dưới sự thúc dục của hắc, trước mắt mọi thứ xuất hiện thật phong phú, thật rực rỡ. Dù là trong không khí trong suốt, hắc cũng có thể thấy được có vô số tro bụi nhỏ bé trong đó.

Tại lúc tiến vào đệ nhị cảnh giới mặc dù Đường Tam mỗi ngày đều tu luyện nhưng Tử Cực Ma Đồng tiến bộ lại rất ít, lúc này hắc đã bước vào tầng Vọng Xuyên Thu Thủy Lộ, sáng sớm nay luyện tập cho hắc một loại cảm giác ngày đi ngàn dặm, tựa

hồ chính mình cũng có thể chứng kiến Tử Khí tại chân trời bay vào trong mắt. Mà quang mang tử sắc ở sâu trong đáy mắt hắt lại càng tràn ngập khí tức nhiếp hồn đoạt phách.

Tử khí tới mau, đi cũng mau. Nương theo tia ánh sáng tím kia tại chân trời lặng yên biến mất, trong mắt Đường Tam cũng không có thu hồi quang mang tím này, hắn phát hiện chính mình có thể bằng vào ý thức mà khống chế, thấy rõ hết thấy mọi việc đang diễn ra tại ngàn thước bên ngoài, cho dù là sáng sớm có sương mù cũng không thể ngăn cản ánh mắt có tính xuyên thấu của hắn.

Ngày đó Đường Tam tựu cảm giác được Tử Cực Ma Đồng của mình thu được rất nhiều thành quả, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng vẫn không thể biết rõ được, có thể khẳng định nó không chỉ đơn giản là tăng thị lực của bản thân.

Hít sâu một chút, bạch khí xung quanh thân thể tựa như trăm sông đổ ra biển được Đường Tam hấp thu trong cơ thể, qua kinh mạch dựa vào huyền thiên công di chuyển vào, từ từ chìm vào trong đan điền. Một đêm tu luyện hơn nửa Tử Cực Ma Đồng cũng tăng lên, Huyền Thiên Công tựa hồ lại gia tăng thêm.

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, nếu theo tốc độ này, sợ rằng chính mình thật sự có thể đạt tới đỉnh cao của Huyền Thiên Công. Hơn nữa chắc chắn thời gian sẽ không lâu. Dù sao, bây giờ mình còn không đến mười bốn tuổi mà.

Khi Đường Tam một lần nữa trở lại túc xá thì không chỉ có Áo Tư Táp thức dậy mà cả Tiểu Vũ cũng đã tới. mắt thấy thần sắc Đường Tam vẫn như bình thường, Tiểu Vũ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Áo Tư Táp cười khở nói: <i>"Tiểu Tam, người bị thương nhưng ta cũng đâu có tốt gì hơn, Vừa rồi Tiểu Vũ đến đã vội vã gọi ta dậy, hỏi ta người đi đâu rồi. Chẳng lẽ nàng không biết rằng mỗi buổi sáng người đều đi ra ngoài tu luyện sao?"</i>

Tiểu Vũ mặt cười đỏ lên, <i>"Người thì biết cái gì, cái này gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn mới đúng. Ca, người đã hoàn toàn không có việc gì rồi chứ "</i>

Đường Tam gật đầu nói: <i>"Đã tốt lắm rồi."</i>

Tiểu Vũ mỉm cười nói: <i>"Chúng ta đi ra ngoài sớm một chút nhé. Đại hương tràng thúc thúc, người hãy tiếp tục tu luyện đi. "</i>

Áo Tư Táp tức giận nói: <i>"Tiếp tục tu luyện cái gì chứ, ta sẽ cùng các người đi ăn cơm. Nga, được rồi. Tiểu Tam, nghe nói ngày hôm qua người đánh bại một vị hôn vương năm mươi tám cấp hạ, người cũng quá mạnh mà."</i>

Đường Tam mỉm cười nói: <i>"Cũng không dễ dàng như người nói đâu, Đầu tiên là do hấn quá tự tin mà không để ta vào trong mắt. Ta có thể chiến thắng hấn thì do vận khí rất lớn. Đó là một vị lực lượng hình hồn sư, vừa lúc bị khổng chế hệ của ta khắc chế. Mặc dù như thế, ta vẫn phải dựa vào độc cùng Bát Chu Mâu mới miễn cưỡng chiếm thượng phong. Nếu làm lại một lần nữa, ta có thể khẳng định không phải đối thủ của hấn. Âm khí uy lực chủ yếu vẫn phải dựa trên tính bất ngờ, Chỉ cần hấn có chuẩn bị, hồn lực kém hai mươi cấp, ta một điểm cơ hội cũng không có."</i>

Áo Tư Táp cười hắc hắc, nói: <i>"Bất kể nói như thế nào, lần này vẫn là người thắng. Thật sự làm cho Sử Lai Khắc chúng ta được vẻ vang. Chờ chúng ta tham gia cái gì cao cấp học viện đại tái thì sẽ cầm chắc giải quán quân thôi. Chúng ta Sử Lai Khắc thật quái chỉ sợ sẽ khiến cả đại lục phải nhắc đến chiến đoàn này. Chúng ta cũng vẫn phải cố gắng, có tiên thảo lợi hại như vậy của người, ta xem, trước khi chiến đấu nửa năm, chúng ta đều có cơ hội để đạt tới bốn mươi cấp. Đi, ăn cơm đi."</i>

Tiên phẩm được thảo khiến cho Sử Lai Khắc thật quái có cơ hội cực tốt trong tương lai, bọn họ vốn đã là thiên tài, hơn nữa có thiên địa chí bảo phụ trợ, trong số bạn cùng tuổi, không thể nghi ngờ chính là tồn tại siêu việt.

Ba người hướng tức xá đi ra, Đường Tam ở một bên nói:<i>"Giải đấu Cao cấp hồn sư nọ cũng không dễ dàng như vậy. Chúng ta thực lực mặc dù rất mạnh, nhưng chúng ta sẽ đối phó cũng là những người dưới hai mươi lăm tuổi. Ai biết được đại lục có bao nhiêu thiên tài cơ chứ? Không nói đâu xa, chỉ cần là Hoàng Đấu chiến đội, thực lực cùng chúng ta cũng không sai biệt lắm, lúc diễn ra trận đấu, chỉ sợ tất cả bọn họ cũng đều đạt tới bốn mươi cấp rồi. Lần này, chỉ sợ bọn họ sẽ không cho chúng ta cơ hội đánh lén nữa. Chỉ cần Ngọc Thiên Hằng kia cùng với hai Huyền Vũ hồn sư thực sự phát huy thực lực ra, thì đối phó với họ sẽ khó khăn hơn nhiều."</i>

(Hết chương)